

Nhi Tử Dị Năng Của Mẫu Thân Hỏa Thần

Contents

Nhi Tử Dị Năng Của Mẫu Thân Hỏa Thần	3
1. Q.1 - Chương 1: Ngốc Tử	4
2. Q.1 - Chương 2: Quá Kiêu Ngạo	7
3. Q.1 - Chương 3: Hoàng Thượng Tứ Hôn	9
4. Q.1 - Chương 4: Tìm Nàng Giải Trừ Hôn Ước	10
5. Q.1 - Chương 5: Oanh Động Sân Nhỏ	12
6. Q.1 - Chương 6: Hỏa Thiêu Thất Vương Phủ	15
7. Q.1 - Chương 7: Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau	17
8. Q.1 - Chương 8: Buổi Đầu Giá Chưa Từng Có (1)	19
9. Q.1 - Chương 9: Buổi Đầu Giá Chưa Từng Có (2)	20
10. Q.1 - Chương 10: Buổi Đầu Giá Chưa Từng Có (3)	22
11. Q.1 - Chương 11: Vị Thái Tử Ôn Nhuận (1)	25
12. Q.1 - Chương 12: Vị Thái Tử Ôn Nhuận (2)	26
13. Q.1 - Chương 13: Gã Cho Ta Được Không?	29
14. Q.1 - Chương 14: Ta Có Thể Bảo Vệ Nàng Cả Đời!	30
15. Q.1 - Chương 15: Kẻ Phụ Bạc	32
16. Q.1 - Chương 16: Lấy Thân Báo Đáp Là Được Rồi!	34
17. Q.1 - Chương 17: Thiếu Chút Nữa Là Trảm Luân!	36
18. Q.1 - Chương 18: Từ Hôn	39
19. Q.1 - Chương 19: Muốn Đầu Với Nàng?	41
20. Q.1 - Chương 20: Tính Toán Sau Lưng	43
21. Q.1 - Chương 21: Kế Hoạch Mua Hung	45
22. Q.1 - Chương 22: Người Là Xa Phụ Sao?	47
23. Q.1 - Chương 23: Mỗi Người Một Nửa	49
24. Q.1 - Chương 24: Cáo Trạng	52
25. Q.1 - Chương 25: Xem Người Đã Chết Hay Chưa?	53
26. Q.1 - Chương 26	56
27. Q.1 - Chương 27	57
28. Q.1 - Chương 29	60
29. Q.1 - Chương 30	62
30. Q.1 - Chương 31	64
31. Q.1 - Chương 32	66
32. Q.1 - Chương 33	68
33. Q.1 - Chương 34	70
34. Q.1 - Chương 35	72
35. Q.1 - Chương 36	74
36. Q.1 - Chương 37	76
37. Q.1 - Chương 38	78
38. Q.1 - Chương 39	81
39. Q.1 - Chương 40	83
40. Q.1 - Chương 41	85
41. Q.1 - Chương 42	88

42. Q.1 - Chương 43: Rời Đi (4)	91
43. Q.1 - Chương 44: Rời Đi (5)	93
44. Q.1 - Chương 45: Rời Đi (6)	95
45. Q.1 - Chương 46: Rời Đi (7)	97
46. Q.1 - Chương 47: Chẩn Bệnh	98
47. Q.1 - Chương 48: Nửa Thành Hoả Thiêu	100
48. Q.2 - Chương 49: Con Trai, Con Là Đứa Nhỏ Xinh Đẹp Bẩm Sinh!	103
49. Q.2 - Chương 50: Khắc Tinh?	121
50. Q.2 - Chương 51: Đại Thúc, Thúc Cũng Sợ Rắn?	131
51. Q.2 - Chương 52: Hàn Chỉ Xuất Hiện	142
52. Q.2 - Chương 53: Thật Sự Cực Phẩm Như Vậy!	150
53. Q.2 - Chương 55	170
54. Q.2 - Chương 56	175
55. Q.2 - Chương 57	178
56. Q.2 - Chương 58: Vân Liệt Diễm Trọng Thương	182
57. Q.2 - Chương 59: Phu Xướng Phụ Tùy (1)	186
58. Q.2 - Chương 60: Phu Xướng Phụ Tùy (2)	193
59. Q.2 - Chương 61	198
60. Q.2 - Chương 62: Lựa Chọn	204
61. Q.2 - Chương 63	210
62. Q.2 - Chương 64	213
63. Q.2 - Chương 65	217
64. Q.2 - Chương 66	223
65. Q.2 - Chương 67	229
66. Q.2 - Chương 68	232
67. Q.2 - Chương 69	241
68. Q.2 - Chương 70	251
69. Q.2 - Chương 71	255
70. Q.2 - Chương 72	265
71. Q.2 - Chương 73	275
72. Q.2 - Chương 74	280
73. Q.2 - Chương 75	290
74. Q.2 - Chương 76	299
75. Q.2 - Chương 77	306
76. Q.2 - Chương 78	309
77. Q.2 - Chương 79	321
78. Q.2 - Chương 80	327
79. Q.2 - Chương 81	330
80. Q.2 - Chương 82	336
81. Q.2 - Chương 83	347
82. Q.2 - Chương 84	354
83. Q.2 - Chương 85	359
84. Q.2 - Chương 86	363
85. Q.2 - Chương 87	366
86. Q.3 - Chương 88: Tiểu Công Chúa Yếu Ốt	372
87. Q.3 - Chương 89	378
88. Q.3 - Chương 90	385
89. Q.3 - Chương 91	388
90. Q.3 - Chương 92	390
91. Q.3 - Chương 93: Mạn Châu Sa Hoa	394
92. Q.3 - Chương 94: Ban Ôn	397
93. Q.3 - Chương 95: Khê Ước Bình Đẳng	402
94. Q.3 - Chương 96: Giác Mộng Kỳ Lạ	405
95. Q.3 - Chương 97: Kẻ Thù	409

96. Q.3 - Chương 98: Thất Tinh Trận (1)	412
97. Q.3 - Chương 99	415
98. Q.3 - Chương 100: Lựa Chọn Sinh Tử	417
99. Q.3 - Chương 101: Đột Phá Thần Cấp	420
100. Q.3 - Chương 102: Hàn Chỉ Tự Bạo	423
101. Q.3 - Chương 103: Tiến Vào Thất Tinh Trận	428
102. Q.3 - Chương 104: Thất Tinh Trận (2)	434
103. Q.3 - Chương 105: Sa Mạc Hỏa Diễm	437
104. Q.3 - Chương 106: Lửa Địa Ngục Lại Xuất Hiện	440
105. Q.3 - Chương 107: Tiến Vào Đại Lục Thần Chi	442
106. Q.3 - Chương 108: Ngoại Truyện Về Vân Thiểm Thiểm Chương 1: Sa Mạc Mạo Hiểm	445
107. Q.3 - Chương 109: Nhện Khổng Lồ	451
108. Q.3 - Chương 110: Bái Sư	456
109. Q.3 - Chương 111: Bốn Năm	464
110. Q.3 - Chương 112: Long Sư	469
111. Q.3 - Chương 113: Quay Đầu, Nàng Không Còn Nơi Đó! (kết)	478
112. Q.4 - Chương 114: Thành Hoả Quý	483
113. Q.4 - Chương 115: Tử Mộ	489
114. Q.4 - Chương 116: Bụi Hoa Huyết Ngọc	492
115. Q.4 - Chương 117: Nhẫn Trữ Vật	495
116. Q.4 - Chương 118: Bị Bắt Đi	499
117. Q.4 - Chương 119: Vân Liệt Diễm Tĩnh Lại	504
118. Q.4 - Chương 120: Kế Hoạch Chạy Trốn	511
119. Q.4 - Chương 121	518
120. Q.4 - Chương 122	520
121. Q.4 - Chương 123: Thoát Khỏi Hỏa Thành	523
122. Q.4 - Chương 124: Vân Thiểm Thiểm Trở Lại – Lần Đầu Gặp Ngục Tu	531
123. Q.4 - Chương 125	540
124. Q.4 - Chương 126	549
125. Q.4 - Chương 128: Cơn Giận Của Hàn Chỉ	552
126. Q.4 - Chương 128	555
127. Q.4 - Chương 129: Chương 123	559
128. Q.4 - Chương 130: Chương 124	569
129. Q.4 - Chương 131: Chương 125	571
130. Q.4 - Chương 132: Trận Chiến Đầu Tiên	574
131. Q.4 - Chương 133: Đi Vào Cẩm Địa	582
132. Q.4 - Chương 134: Cơ Quan	584
133. Q.4 - Chương 135: Kim Nguyên Đến Tay	587
134. Q.4 - Chương 136: Trì Uyên	596
135. Q.4 - Chương 137: Mẫu Thân?	601
136. Q.4 - Chương 138: Mất Tích	605
137. Q.4 - Chương 139: Thủy Lao	608
138. Q.4 - Chương 140: Kết Thúc	613
139. Q.4 - Chương 141: Kết Thúc	645
140. Q.4 - Chương 142: [nt] Đã Từng Yêu Một Người Như Thế (1)	651
141. Q.4 - Chương 143: Đã Từng Yêu Một Người Như Thế (2)	654
142. Q.4 - Chương 144: Đã Từng Yêu Một Người Như Thế (3)	658
143. Q.4 - Chương 145: Đã Từng Yêu Một Người Như Thế (4)	661
144. Q.4 - Chương 146: Phiên Ngoại Về Đóa Đóa: Trốn Nhà Ra Đi	673

Nhi Tử Dị Năng Của Mẫu Thân Hỏa Thân

Giới thiệu

Vân Liệt Diễm, tổ trưởng tổ đặc công dị năng quốc tế, danh hiệu “Hỏa thần”, một khi xuyên không c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhi-tu-di-nang-cua-mau-than-hoa-than>

1. Q.1 - Chương 1: Ngốc Tử

Phía đông kinh thành Thịnh Quốc, phủ Thừa Tướng.

“Tiểu thư, tiểu thư, người đừng chết a!” Hai tay Mộc Miên dùng sức ấn xuống ngực tiểu thư nhà mình, hi vọng tiểu thư có thể nôn hết nước trong phổi ra.

Thế nhưng, cho dù nàng có dùng bao nhiêu sức thì tiểu thư vẫn cứ nằm ngay đơ trên mặt đất, không nhúc nhích.

“Hừ! Một ả đàn bà dám dăng mà thôi, ném hết mặt mũi của cả phủ Thừa Tướng mà còn dám nhảy hồ tự tử, ngại không đủ xấu mặt người khác sao?” Tam tiểu thư Tướng phủ Vân Mộng Dao ghét bỏ nhìn nữ tử trên mặt đất, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, tốt nhất là đừng có tỉnh lại!

“Tam tiểu thư, người cũng đừng quên thân phận của mình!” Mộc Miên tức giận liếc mắt nhìn Vân Mộng Dao một cái, rồi lại tiếp tục ấn xuống ngực Vân Liệt Diễm.

“Người cũng dám nói chuyện như vậy với bốn tiểu thư à? Ai cho người lá gan đó? Người đâu, vả miệng cho ta!” Tức khí của Vân Mộng Dao trời dậy. Đại phu nhân chết cũng nhiều năm rồi, nha hoàn của bà ta cũng dám lớn tiếng với nàng sao?

“Cút hết cho ta!” Theo tiếng gầm giận dữ, chỉ nghe thấy vài tiếng “bành bạch”, mấy nha đầu đi theo Vân Mộng Dao vốn muốn tiến lên đánh Mộc Miên đều thống khổ che mặt.

“Đồ vô dụng!” Vân Mộng Dao phát tay đẩy ra bọn họ ra, rút đoản kiếm từ tay một nha hoàn bên cạnh, ánh sáng đỏ thẫm trên thân kiếm lưu chuyển, không lưu tình đâm về phía Mộc Miên.

Đột nhiên, một ánh hỏa quang hiện lên, đường kiếm Vân Mộng Dao đang đâm tới nhất thời bị hóa thành tro tàn, cả người nàng ta cũng bị đạo hỏa quang đó đánh cho rơi vào trong hồ.

“Kẻ nào dám phá giấc ngủ của lão nương? Không muốn sống nữa rồi hả?” Vân Liệt Diễm vốn nằm trên mặt đất tự dưng đứng lên, đôi mi thanh tú bất mãn cau chặt.

“Tiểu thư, người rốt cuộc cũng tỉnh, thật tốt quá! Cảm ơn trời đất! Tiểu thư, người còn sống!” Mộc Miên kích động giắt trên người Vân Liệt Diễm, một phen nước mũi một phen nước mắt chảy dài.

Vừa rồi, nàng thật nghĩ tiểu thư nhà mình sẽ chết. Phu nhân trước khi đi đã dặn nàng phải bảo vệ tiểu thư thật tốt, nếu tiểu thư có mệnh hệ nào, nàng cũng không còn mặt mũi xuống Cửu Tuyền gặp lại phu nhân.

“Tiểu thư? Con mẹ nó người mới là... Tiểu thư?” Lời mắng của Vân Liệt Diễm chỉ ra được một nửa mới giật mình nhìn những người xung quanh. Trang phục cổ? Nàng không phải là đang nằm mơ chứ?

Nàng nhớ rõ mình vừa sắp xếp cho những lính đặc công mới nhập ngũ xong, định nấu cho chính mình một bữa cơm, mặc dù có chút khó ăn nhưng tốt xấu gì cũng là do mình làm, nàng cũng không có ghét bỏ. Sau đó nàng ngủ một chút, sau đó...

“Chết tiệt, lão nương thế nhưng lại quên tắt bình gas” Vân Liệt Diễm nắm chặt hai nắm đấm, giận dữ gầm lên một tiếng, ngũ quan rối rắm treo chung một chỗ. Nàng đường đường là tổ trưởng tổ đặc công có dị năng đặc biệt của thế giới, một đời “Hỏa Thần”, thế nhưng lại chết một cách lằng nhách như vậy sao?

“Tiểu... tiểu thư, người... người không sao chứ?” Mộc Miên run rẩy theo từng biểu cảm của tiểu thư nhà mình. Nàng làm sao lại cảm thấy tiểu thư càng ngày càng không bình thường...

“Người cà lăm à?” Vân Liệt Diễm khẽ nhú mày, đôi mắt hoa đào nhú lại có chút không vui nhìn Mộc Miên. Nàng ta kêu nàng là tiểu thư thì hẳn là người một nhà, thế nhưng, sao lại là một kẻ cà lăm vậy? Nàng không thích nhất là người nói không ra hơi!

“Không có, tiểu thư, ta không có cà lăm!” Mộc Miên vừa nghe đến hai chữ ‘cà lăm’ liền giống như bị gội máu gà lên đầu, bật người phẫn chấn đứng trước mặt tiểu thư nhà mình, cam đoan lời thề son sắt: “Tiểu thư, người nhảy hồ tự sát, ta cứ nghĩ người sẽ chết, ai ngờ rằng người còn sống cho nên, ta nhất thời kích động, liền...”

Vân Liệt Diễm liếc xéo cái tiểu nha đầu này. Ủ, không sai, xem bộ dáng là kẻ dễ dạy.

“Vân Liệt Diễm, ả đàn bà dâm dăng, người cũng dám đẩy ta xuống hồ sao? Cẩn thận ta tố cáo người với phụ thân...” Vân Mộng Dao chật vật trèo lên khỏi hồ, còn chưa nói xong đã bị Vân Liệt Diễm nắm cán.

“Người có gan nhắc lại một lần nữa cho lão nương!” Vân Liệt Diễm vừa nghe đến năm chữ ‘ả đàn bà dâm dăng’ liền phát hỏa. Muốn chết phải không? Vân Liệt Diễm nàng tuy rằng đã hai mươi sáu nhưng còn chưa có bất kỳ một tên bạn trai nào, nụ hôn đầu tiên vẫn còn đây mà ả ta dám nói nàng dâm dăng. Chán sống!

Tổ đặc công dị năng kẻ nào mà không biết, có gan chọc giận Vân Liệt Diễm thì cũng đừng mong yên ổn qua ngày! Vân Liệt Diễm nàng hề nhìn không thích, cho dù là con người hay đồ vật cũng đều không có kết cục tốt!

“Người... người tối hôm qua đi cả đêm mới về, hôm nay lúc trở lại thì quần áo không chỉnh tề, mẩu thân kiểm tra qua thì người... người...” Vân Mộng Dao dù sao vẫn là tiểu thư chưa gả ra ngoài, vấn đề kia nàng ta thật sự là nói không nên lời. Bất quá, nàng ta nói chính là sự thật, ả ngu ngốc này cả đêm không về, hôm nay về đã trở thành một ả đàn bà dâm dăng. Hơn nữa, mẩu thân đã bẩm báo cho phụ thân, “ngày lành” của Thất tiểu thư cũng gần đến rồi. Vân gia chính là thế gia đứng đầu phía đông Thịnh Quốc, phụ thân là Thừa tướng đương triều, con gái chưa chồng đã mất trinh tiết, ông ta nên để mặt mũi ở đâu đây?

Tên ngu ngốc này cũng biết mình nhất định sẽ bị xử phạt nên mới sợ tới mức nhảy hồ.

“Người nói, rốt cuộc là sao?” Vân Liệt Diễm nhìn Mộc Miên đang đứng bên cạnh.

“Tiểu thư, là thật” Mộc Miên hắng giọng, trong nháy mắt nàng ta chợt phát hiện tiểu thư nhà mình có vẻ như không ngốc, bất quá chính sự bây giờ là quan trọng hơn “Tối hôm qua ta giúp tiểu thư đi tìm Thất vương gia, tiểu thư lại không dám gặp ngài ấy cho nên bảo ta gọi ngài ấy, người còn người đứng bên ngoài phủ chờ. Thế nhưng ta không tìm được Thất vương gia, khi trở ra thì người đã đi mất. Ta tìm cả đêm cũng không tìm được người, cuối cùng sáng nay người tự trở về, quần áo không chỉnh tề, trên người còn có vết máu, ma ma trong phủ cảm thấy kỳ lạ liền dẫn người vào phòng kiểm tra, sau đó liền phát hiện trinh tiết của người đã không còn. Tam tiểu thư nói khi thừa tướng gia trở về sẽ giết người, người sợ hãi bỏ chạy, lúc ta tìm được thì người đã nằm dưới hồ”

Vân Liệt Diễm nhú mày, lực đạo trên tay nặng thêm vài phần. Vân Mộng Dao bị Vân Liệt Diễm giữ chặt cổ bồng cả khuôn mặt. Nàng ta giãy dụa muốn thoát khỏi tay Vân Liệt Diễm, lại nhận ra cho dù nàng ta dùng hết toàn lực cũng không mấy may xê dịch được tay Vân Liệt Diễm nửa phần.

Vân Liệt Diễm cẩn thận hồi tưởng đến chuyện đã xảy ra, trong đầu đột nhiên xuất hiện một đoạn trí nhớ xa lạ. Không có nội dung phần kích gì, Vân Liệt Diễm căn bản chính là một đứa ngốc, sinh ra đã không khóc một tiếng, tới bảy tuổi còn chưa biết nói. Vân gia là thế gia đại danh鼎鼎 đỉnh cao chót vót trên đại lục, sinh ra một kẻ ngu như vậy đương nhiên mất mặt vô cùng. Cho nên Vân Liệt Diễm không được đối đãi

tốt, ngay cả cái tên đứng đắn cũng không có, cuối cùng là tự mẫu thân nàng đặt tên cho. Bởi vì trên tay nàng có một vết bớt hình ngọn lửa nên lấy tên Liệt Diễm, sau này mẫu thân chết đi, đem nàng giao cho Mộc Miên lớn hơn nàng hai tuổi. Tám năm nàng sống sau khi mẫu thân qua đời đều do một tay Mộc Miên chiếu cố. Duy nhất đáng nhắc tới chính là gốc tử này lại thâm thương Thất vương gia Hiên Viên Minh trong một lần hấn ta đến phủ Thừa Tướng, cả ngày dò đi tìm Thất vương gia, Thất vương gia lại ngay cả nhìn một chút cũng chưa từng để mắt đến nàng. Sau đó đều như Mộc Miên nói, gốc tử muốn gặp Thất vương gia, muốn Mộc Miên đến Thất vương phủ tìm người, mà nàng thì chờ ở bên ngoài. Ai biết chờ chờ chờ lại bị một hắc y nhân bị thương bắt đi.

Sau đó gốc tử chỉ biết khóc, căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra. Cho đến khi hồi phủ bị phát hiện, lại bị Vân Mộng Dao hù nên nhảy xuống hồ tìm chết.

Đem mọi thứ hiểu rõ một lượt, Vân Liệt Diễm càng phát hỏa. Nàng khi nào thì bị hù đến sợ? Nàng khi nào thì sợ đến phải nhảy hồ?

Chết tiết, không phải chỉ là bị cường bạo sao? Coi như cũng chỉ là chó táp một phát, thế nhưng lại đi tìm chết!

Bất quá, đôi mắt Vân Liệt Diễm chuyển dời đến trên người Vân Mộng Dao, ngọn lửa hừng hực thiêu đốt lên. Gốc tử đương nhiên sẽ không phải vì mất trinh tiết mà đi tìm chết, vì nàng ta vốn không hiểu rõ trinh tiết là cái gì, cho nên, đầu sỏ gây nên vẫn là cái tỷ tỷ đã hù dọa nàng ta – Vân Mộng Dao.

Phủ Thừa Tướng có ba vị lão gia, lão đại Vân Phụng Thiên, lão nhị Vân Phụng Cử, lão tam Vân Phụng Khải, mà cha của nàng – Vân Phụng Thiên là gia chủ. Vân Phụng Thiên có hai nhi tử ba nữ nhi, nhị đệ Vân Phụng Cử có một nữ một nam, tam đệ Vân Phụng Khải chưa lập gia đình, cho nên Vân Liệt Diễm đứng hàng thứ bảy trong nhà, nhân xưng gốc tử tiểu Thất, kẻ gốc nhất kinh thành. Còn có, Vân Liệt Diễm là đứa con duy nhất của vợ cả trong nhà này, huynh đệ tỷ muội còn lại cũng như hai người con của nhi thúc đều là thứ xuất. Xui thay, mẫu thân Vân Liệt Diễm chết quá sớm, nàng lại là gốc tử cho nên địa vị trong nhà căn bản không cao bằng huynh đệ tỷ muội thứ xuất khác, thậm chí còn là đối tượng để mọi người bắt nạt. Mà kẻ thường khi dễ Vân Liệt Diễm nhất ngoài tam tỷ Vân Mộng Dao ra còn có nhị tỷ Vân Mộng Vũ, nữ nhi của Nhị thúc. Mộc Miên không có khả năng lúc nào cũng che chở cho nàng, cho nên, Vân Liệt Diễm không ít lần bị thương trên tay các nàng.

Vân Mộng Dao bị hỏa quang trên người Vân Liệt Diễm làm cho khiếp sợ. Nàng ta nhớ rõ mẫu thân từng nói, lúc Vân Liệt Diễm sinh ra, trong phủ vô cớ bị cháy, hơn nữa trên tay nàng có một vết bớt hình ngọn lửa cho nên bị coi là điềm xấu. Mẫu thân Vân Liệt Diễm chết khi nàng ra đời được bảy năm, cũng chính là do nàng khắc chết.

Tuy nói nàng ta thường xuyên khi dễ nàng nhưng chưa từng gặp nàng phản kháng, Vân Mộng Dao còn tưởng rằng gốc tử này ngu đến nỗi không biết nguy hiểm là gì. Nếu không có một người biết võ công như Mộc Miên bên cạnh, nàng chỉ sợ là đã chết sớm không biết bao nhiêu lần. Nhưng là lúc này đây, Vân Mộng Dao nhìn thấy đôi mắt kia chậm rãi chuyển sang màu đỏ, sợ đến nỗi thân thể không tự chủ được mà run rẩy.

“Như thế nào? Cũng biết sợ rồi?” Vân Liệt Diễm cười lạnh, trên đời này chưa từng có kẻ nào khi dễ nàng mà còn sống sót, gốc tử tiểu Thất đã chết, Vân Liệt Diễm nàng cũng không phải là người mặc kệ cho kẻ khác khinh nhờn.

Mộc Miên nuốt một ngụm nước bọt, tiểu thư nhà nàng quả nhiên không giống với lúc trước, bất quá tiểu thư hiện tại quá cường hãn, một cánh tay đã có thể xách tam tiểu thư lên cao.

“Người... người rốt cuộc muốn làm cái gì?” Vân Mộng Dao bị ánh mắt của Vân Liệt Diễm hù đến phát khóc, nhưng Vân Liệt Diễm lại tựa hồ như không nhìn thấy, đôi mắt càng ngày càng thâm sâu.

“Lão gia đến đây! Lão gia đến đây!” Lúc này, nha hoàn đi theo Vân Mộng Dao đột nhiên kêu một tiếng.

Mộc Miên nhìn xa xa, biết sự tình không ổn liền nhanh chóng nói với Vân Liệt Diễm: “Tiểu thư, lão gia đến đây, người trước tiên buông tam tiểu thư ra đi, sau này chúng ta lại tính sổ sau!”

“Hừ! Tới đúng lúc!” Vân Liệt Diễm không có ý tứ buông tay chút nào, cứ như vậy treo Vân Mộng Dao trên

không trung, một tay còn lại thì rút sạch trâm cài đầu của Vân Mộng Dao, một đôi mắt hoa đào cười tà khí.

2. Q.1 - Chương 2: Quá Kiêu Ngạo

“Dao nhi, Dao nhi của ta, người mau buông nó ra!” Nhị phu nhân vốn là mang theo lão gia tới thu thập Vân Liệt Diễm, nàng gây ra rắc rối, lão gia nhất định sẽ không tiếp tục dung túng. Tuy nói lão gia cho tới bây giờ đều không thích gốc tử này nhưng vẫn duy trì danh phận trưởng nữ của nàng, chỉ phí ăn mặc chưa từng cấp thiếu một xu. Chỉ là một gốc tử mà thôi, có đái ngộ như vậy thật sự khiến bọn họ thấy không công bằng.

Thế nhưng, bà ta vội vàng vàng chạy tới lại nhìn thấy nữ nhi bảo bối của mình bị treo tòn teng, nhị phu nhân hét lên một tiếng vội đánh về phía say gáy của Vân Liệt Diễm, muốn đưa con gái mình xuống.

Nhị phu nhân đánh trượt Vân Liệt Diễm, thuận đường bị nàng đập một cước. Chỉ nghe “bùm” một tiếng, vận mệnh nhị phu nhân lại giống như nữ nhi bảo bối của bà ta, hoa hoa lệ lệ nhào xuống hồ.

“Diễm nhi, người đang làm cái gì vậy?” Sắc mặt Vân Phụng Thiên có chút khó coi, sáng sớm liền nghe người ta nói Vân Liệt Diễm làm chuyện hư đồn, ông ta còn chưa kịp hỏi rõ mọi chuyện đã nhìn thấy một màn bất kính như thế của nàng.

“Ta đang làm cái gì, không phải người đã thấy rõ sao? Ta không thích nhìn thấy hai mẫu tử này, thuận tay giáo huấn một chút, có vấn đề gì không?” Đôi mắt sắc ánh lửa liếc xéo Vân Phụng Thiên, khóe môi mang theo trào phúng.

Khởi bình vấn tội sao? Người này mang danh nghĩa là phụ thân nhưng chưa từng quan tâm đến nàng. Nhất là sau khi mẫu thân qua đời, ông ta ngay cả nhìn thẳng cũng chưa từng liếc mắt đến nàng một cái. Hiện tại nàng xảy ra chuyện, ông ta lại thật thà chạy đến hỏi tội.

Vân Phụng Thiên chưa từng nhìn thấy khóe môi trào phúng của Vân Liệt Diễm bao giờ, ánh mắt ông ta liền tối sầm. Ông ta không hề muốn đối xử với nàng như thế, nhưng mỗi lần nhìn thấy gương mặt giống như đúc với Tâm nhi, ông ta liền nhịn không được nhớ tới Tâm nhi. Tâm nhi là vì nữ nhi này mới giận ông ta, cuối cùng hậm hực mà chết. Mỗi một lần nhớ tới Tâm nhi, lòng ông ta đều đau như cắt, cho nên càng ngày càng không muốn gặp nàng.

Cho dù, đây là nữ nhi duy nhất của ông ta cùng Tâm nhi.

“Bất kể thế nào thì đó cũng đều là trưởng bối cùng tỷ tỷ của người, người trước tiên buông Dao nhi ra đi, có chuyện gì chúng ta từ từ nói” Vân Phụng Thiên cũng không nói lời gì tàn nhẫn, ông ta thiếu nữ nhi này nhiều lắm, nhưng cho dù là vậy thì tới bây giờ ông ta cũng không muốn đối mặt với nàng.

“Trưởng bối? Tỷ tỷ?” Vân Liệt Diễm lạnh lùng cười ra tiếng “Trưởng bối của ta chỉ có một mình mẹ ta, mà mẹ ta lại chỉ sinh ra một nữ nhi duy nhất là ta, ở đâu chui ra một tỷ tỷ vậy? Phụ thân, ngài là lão già hồ đồ trí nhớ không tốt hay vẫn thích nhận một hạ nhân làm trưởng bối của ta?”

“Diễm nhi, con...” Vân Phụng Thiên ngẩn người, ông ta vẫn luôn cho rằng nữ nhi này là một kẻ ngốc, Tâm nhi cũng dùng hết bảy năm để dạy nàng nói chuyện. Thế nhưng bộ dáng hiện giờ cùng lời nói của nàng ở đâu ra nửa phần ngu dốt?

Là do hắn đã lâu không để ý đến nàng sao?

“Lão gia, người xem xem nàng ta đang nói cái gì kia, người cần phải làm chủ cho thiếp thân a!” Nhị phu nhân được hạ nhân kéo lên bờ, bắt đầu úp sấp bên người Vân Phụng Thiên khóc lóc kể lể, toàn thân rất chật vật.

“Diễm nhi, con trước tiên hãy buông Dao nhi ra đi” Vân Phụng Thiên vốn không để ý đến nhị phu nhân, nhưng thấy Vân Mộng Dao bị Vân Liệt Diễm xách đến thở không nổi nên ông ta trước tiên phải khiến nàng thả Vân Mộng Dao ra, những chuyện khác, ông ta thật không muốn quan tâm.

“Phụ thân, người không phải là đang kể chuyện cười chứ?” Vân Liệt Diễm nhú mày, mắt lạnh nhìn Vân Mộng Dao “Người này hại ta thiếu chút nữa là mất mạng, ta cứ buông tha dễ dàng như vậy, sau này còn mạng để mà sống sao?”

“Có chuyện gì?” Vân Phụng Thiên cũng lạnh mặt, nhìn về phía nhị phu nhân đang khóc đến nức nở tuyết rơi bên cạnh. Ông ta bình thường không thích quản chuyện trong nhà, cho nên chuyện nhỏ chuyện to gì cũng giao cho nhị phu nhân lo lắng. Cho dù thế nào đi nữa, Diễm nhi cũng là nữ nhi của ông ta, nàng rất thường xuyên bị người khác khi dễ sao?

“Lão gia, oan uổng a. Là Diễm nhi xem trọng Thất vương gia, lén lút đi gặp Thất vương gia, kết quả là cả đêm không về còn đánh mất trinh tiết quý giá nhất của nữ nhân.

Chuyện lớn như vậy, thiếp thân luôn chờ lão gia về để thông báo, ai biết Diễm nhi luẩn quẩn trong lòng liền nhảy hồ. Là Dao nhi lo lắng nên mới đến xem như thế nào” Nhị phu nhân đổi trắng thay đen, thật giống như đây là thật.

“Nhị phu nhân người đừng nói sai sự thật, rõ ràng là tam tiểu thư đẩy tiểu thư nhà ta xuống hồ. Còn nói tiểu thư khiến Vân gia mất mặt, không bằng chết đi cho rồi!” Mộc Miên tức giận nói, cắt đứt giọng điệu của Nhị phu nhân.

Mọi người sững sờ, khoe miệng Vân Liệt Diễm nhếch lên, lập tức trao cho Mộc Miên ánh mắt tán thưởng. Không sai không sai, rất lạnh lợi.

“Diễm nhi, con mau nói rõ mọi chuyện” Vân Phụng Thiên nhìn thoáng qua nhị phu nhân cùng Mộc Miên, ánh mắt càng thâm trầm nhìn Vân Liệt Diễm.

“Ta quả thật không biết chuyện gì xảy ra tối hôm qua, nhưng lúc Mộc Miên đánh thức ta dậy liền nhìn thấy Vân Mộng Dao cầm kiếm đâm về phía ta. Nếu không phải Mộc Miên nhanh tay, hiện tại nằm đây là thi thể của ta rồi. Ta tin tất cả mọi người ở đây đều thấy chuyện đó, là nàng ta muốn giết ta. Như thế, ta còn phải bỏ qua cho nàng ta sao?” Vân Liệt Diễm tự nhiên sẽ không nói chuyện nàng đã đốt thanh kiếm kia thành tro, lúc ấy nàng cơ hồ là vì bản năng mới ra tay, lại không nghĩ sức lửa quá mạnh.

“Diễm nhi, người cùng một chỗ với con tối hôm qua, chính là Thất vương gia sao?” Vân Phụng Thiên nhìn Vân Liệt Diễm, đột nhiên xoay chuyển lời nói.

“Không biết” Vân Liệt Diễm trong lòng hừ lạnh, hỏi cái này có ý nghĩa gì? Cho dù ông ta có nói sang chuyện khác thì cũng đừng mong hôm nay nàng sẽ bỏ qua cho Vân Mộng Dao.

“Dao nhi dù sao cũng là tỷ tỷ của con, con để cho nó một mạng, ta cam đoan sẽ không có lần sau” Vân Phụng Thiên cuối cùng nhìn thoáng qua Vân Mộng Dao gần như tắt thở dưới tay Vân Liệt Diễm, bất kể thế nào ông ta cũng yêu thương đứa con thứ ba này, tuy có chút tùy hứng nhưng vẫn cảm thấy Dao nhi sẽ không thật sự xuống tay với Diễm nhi.

“Phụ thân, mời người đi về đi” Vân Liệt Diễm cũng không có không đáp ứng.

“Mẫu thân đây Dao nhi” Nhị phu nhân cũng thấy rõ lão gia hôm nay không có ý định tiếp tục quản chuyện này, bất quá cũng may lão gia đã mở miệng, chỉ cần Dao nhi không có việc gì, Vân Liệt Diễm này, bà ta có rất nhiều cơ hội để thu thập nàng!

Vân Phụng Thiên không nói gì thêm, xoay người rời đi.

Sắc mặt nhị phu nhân khó coi nhìn Vân Liệt Diễm, tức giận nói: “Người đừng quá kiêu ngạo!”

“Ta chính là thích thế đấy, bà làm gì ta?” Bờ môi hồng nhạt của Vân Liệt Diễm gợi lên một độ cong mỉa mai, bàn tay làm như vô ý xẹt qua mái tóc dài đến eo của Vân Mộng Dao “Mộc Miên, ta cảm thấy mái đầu này của tam tiểu thư vướng víu quá, lấy kéo cắt sạch sẽ cho ta!”

“Người... người muốn làm gì?” Nhị phu nhân nhất thời hoảng sợ, bà ta không có nghe lầm chứ?

“Mộc Miên, nếu nhị phu nhân không rõ ý của ta, trước hết làm mẫu một lần trên người nhị phu nhân đi!” Vân Liệt Diễm một tay ném Vân Mộng Dao về phía Mộc Miên, vỗ vỗ tay. Nàng động thủ, còn sợ bản tay nàng!

3. Q.1 - Chương 3: Hoàng Thượng Tứ Hôn

Vân Phụng Thiên trở lại thư phòng, triệu gọi ma ma kiểm tra Vân Liệt Diễm sáng nay.

Lý ma ma bất chợt bị lão gia gọi cũng hiểu được là có chuyện gì, lão gia nhiều năm nay đều chưa từng để ý đến Thất tiểu thư, làm sao bây giờ lại quan tâm đến chuyện tình của Thất tiểu thư đây?

Nhưng là chuyện này cũng không đến phiên bà đoán mò, đành phải đem chuyện hồi sáng kể hết cho Vân Phụng Thiên.

Vân Phụng Thiên cau mày, thần sắc có chút nghiêm túc: “Người nói, chính là sự thật?”

“Lão nô không có nửa câu nói dối” Lý ma ma nhanh chóng quỳ xuống.

“Được rồi, người lui xuống đi. Chuyện này, không nên nói lung tung” Vân Phụng Thiên cảnh cáo nhìn Lý ma ma, Lý ma ma nhanh chóng lui xuống. Bây giờ lão gia đã nhúng tay vào, bà đương nhiên không dám nhiều lời, trừ phi là không muốn sống nữa.

“Người đâu, chuẩn bị một chút, ta muốn tiến cung” Lý ma ma sau khi ra ngoài, Vân Phụng Thiên nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng liền quyết định.

Ông ta nợ nữ nhi này, thật sự là nhiều lắm. Cũng bởi vì lúc nàng được sinh ra, thiếu chút nữa Tâm nhi đã mất mạng, hơn nữa trong phủ đột nhiên cháy lớn, lòng bàn tay của nàng lại có cái bớt hình ngọn lửa, hẳn cảm thấy đứa bé này là điềm xấu. Quả nhiên, từ khi nàng sinh ra, thân thể Tâm nhi càng lúc càng yếu, sau đó Tâm nhi vì đứa bé này mà nhân tâm cự tuyệt gặp hẳn, chỉ ở trong viện của mình, không bao giờ đi ra ngoài. Lại không nghĩ, hài tử kia ngốc nghếch, suốt bảy năm Tâm nhi mới có thể khiến nó mở miệng gọi nàng một tiếng “nương”. Tâm nhi khi đó đã là đèn cạn dầu, nhưng chỉ với một tiếng “nương” cũng đủ khiến nàng ấy thỏa mãn. Ông ta cũng không biết mình là ghen tị hay là cảm xúc khác. Từ đó về sau, ông ta càng thêm không muốn nhìn thấy đứa con này.

Như thế, thoáng một cái đã là tám năm, bây giờ nàng đã mười lăm tuổi.

Cũng đến thời điểm gả đi rồi, nếu nàng thật sự thích Thất vương gia, cũng chưa hẳn là chuyện không tốt. Nàng dù sao cũng là trưởng nữ duy nhất của hẳn, nếu không phải do ông trời ban sự ngu dại thì nàng còn có thể là người kế tục Vân gia. Vân gia là đại thế gia của cả đại lục này, người thừa kế đương nhiên phải nổi bật. Vốn, nàng là người có tư cách nhất, chỉ là không ngờ... Vân Phụng Thiên thở dài một hơi, lấy thế lực trong triều của ông, ít nhất có thể bảo vệ nàng sống hết một đời vô ưu vô lự. Chuyện trong gia tộc này, đừng liên lụy đến nàng thì hơn.

Hoàng cung, Ngự thư phòng.

“Ái khanh đến đây là có chuyện gì quan trọng sao?” Chủ nhân Thịnh Quốc, hoàng đế Hiên Viên Hi Đức buông tấu chương trong tay xuống, ngẩng đầu lên.

“Hoàng thượng, cự thần có một chuyện xin thỉnh cầu, mong rằng hoàng thượng có thể thành toàn” Vân Phụng Thiên quỳ xuống.

“Phụng Thiên, người làm cái gì vậy? Nơi này không có người ngoài, người không cần khách khí với trẫm như thế” Hiên Viên Hi Đức từ trên ghế rồng, vòng qua bàn đi đến trước mặt Vân Phụng Thiên, đỡ ông đứng dậy. Lúc ông ta còn là thái tử, hai người đã là bằng hữu tốt, ông ta cũng từng nói khi không có người ngoài, cũng không cần nghi thức xã giao rắc rối kia. Huống hồ, lấy địa vị cao chót vót của Vân Phụng Thiên, cho dù ông không hành lễ trước vị vị hoàng đế này, cũng là chuyện có thể.

“Hoàng thượng, cự thần là muốn thỉnh hoàng thượng tứ hôn cho tiểu nữ” Vân Phụng Thiên đứng dậy, mở miệng nói.

“A? Đây chính là đại hỷ sự, là cái tiểu nha đầu Mộng Dao kia à? Nàng ta nhìn trúng công tử đại thế gia nào?” Hiên Viên Hi Đức nhíu mày, nữ nhân Vân gia hẳn chưa gặp qua nhưng cũng có nghe lão bằng hữu này nhắc tới Vân Mộng Dao vài lần. Nàng ta năm nay chắc cũng đã mười sáu rồi chứ?

“Không phải, là tiểu nữ nhi, Liệt Diễm” Vân Phụng Thiên có chút xấu hổ. Cái tên Vân Liệt Diễm dù rất lạ trong kinh thành nhưng hề nhắc đến tiểu nữ nhi của ông thì vẫn không ít người biết. Ngốc tử tiểu Thất, đệ nhất ngốc tử kinh thành, chính là tiểu nữ nhi của ông – Vân Liệt Diễm!

“Liệt Diễm?” Hiên Viên Hi Đức rõ ràng là lặng đi một chút, chính là trưởng nữ duy nhất của Vân gia, tiểu nữ nhi của Vân Phụng Thiên – Vân Liệt Diễm?

Nàng, không phải là một ngốc tử sao?

Đương nhiên, lời này Hiên Viên Hi Đức cũng không có hỏi ra, chỉ là có chút tò mò nhìn Vân Phụng Thiên “Không biết Phụng Thiên người để ý đến vị công tử nào?”

“Bẩm hoàng thượng, là... Thất vương gia” Vân Phụng Thiên hơi có chút ngượng ngùng, nhưng là vì tiểu nữ của ông, bất cứ giá nào ông cũng phải hé nét mặt già nua này ra ngoài, đây là bồi thường duy nhất ông có thể cho nàng “Hoàng thượng, tiểu nữ thần thanh khiết thông minh, chỉ vì mẫu thân của nàng mất sớm nên đau buồn, cả ngày chỉ ở trong khuê phòng nên tạo thành một ít hiểu lầm cho mọi người thôi. Nàng không như lời mọi người đồn thổi”

Vân Phụng Thiên cũng biết mình lúc này đang dùng công phu sư tử ngọam, ông đương nhiên biết, hoàng thượng rất sủng nịch tiểu nữ tử Thất vương gia này. Thế nhưng, hiện giờ trong sạch của nữ nhi cũng đã bị hủy, mà đầu sỏ gây nên rất có thể chính là Thất vương gia đó, bất kể thế nào, ông cũng không thể khiến cho nữ nhi bị khi dễ không minh bạch cứ như vậy. Đương nhiên, chuyện này cũng không thể nói cùng hoàng thượng.

“Ha ha ha” Hiên Viên Hi Đức cười to “Trẫm còn tưởng vị công tử nào lọt vào mắt xanh của người, thì ra là nhi tử của trẫm! Trưởng nữ của người đương nhiên xứng đôi với nhi tử của trẫm, chẳng qua Minh nhi thường hay hồ nháo, trẫm chỉ sợ Diễm nhi sẽ chịu ủy khuất. Không biết Phụng Thiên người cảm thấy Dã nhi thì thế nào?”

Vân Phụng Thiên vốn tưởng rằng Hiên Viên Hi Đức sẽ muốn cự tuyệt, lại không nghĩ tới hoàng thượng sẽ nhắc tới Tứ vương gia – Hiên Viên Dã. Thiên hạ này người nào không biết, Hiên Viên Dã chiến công hiển hách, bên ngoài Thịnh Quốc cơ hồ là do một tay hấn chống đỡ dựng lên, hơn nữa hấn là người thanh khiết, diện mạo tuấn mỹ, là vị vị hôn phu mong ước của biết bao nhiêu nữ nhi thế gia Thịnh Quốc. Thế nhưng có một vấn đề, ba năm trước đây trong một trận chiến, hấn bị trọng thương. Nghe nói là bị hủy dung... Mà Vân Phụng Thiên cũng biết, đây cũng là một lời đồn vì Tứ vương gia ba năm qua cũng chưa từng xuất hiện trước mặt bất kỳ ai.

“Hoàng thượng, thật ra cũng thực sự không phải là cự thần nhìn trúng Thất vương gia, là như thế này, tới hôm qua...” Vân Phụng Thiên thấp giọng nói vài câu, hơi có chút bất đắc dĩ. Ông cũng không phải nói Tứ vương gia không tốt, chỉ là người Diễm nhi thích lại là Thất vương gia. Ông, dù sao cũng không muốn nàng thất vọng.

“Thật có chuyện này?” Hiên Viên Hi Đức không nghĩ tới là có chuyện như thế, ông ta trầm mặc, sau lại gật gật đầu “Nếu việc này là do Minh nhi làm, trẫm chắc chắn phải bắt nó chịu trách nhiệm. Trẫm sẽ hạ chỉ tứ hôn”

4. Q.1 - Chương 4: Tìm Nàng Giải Trừ Hôn Ước

“Phụ hoàng, ý của người là gì? Người không phải đã nói, hôn sự của con do chính con làm chủ hay sao?” Hiên Viên Minh thật không hiểu, phụ hoàng làm sao lại đột nhiên hạ thánh chỉ, bắt hấn phải cưới cái nữ nhân ngu ngốc gì đó.

Vừa nghĩ tới bộ dạng nàng nhìn hấn chảy nước miếng, hấn đã cảm thấy ghê tởm.

“Phụ hoàng, nếu người bắt con cưới nàng ta, con sẽ xuất gia làm hòa thượng!” Hiên Viên Minh thấy phụ hoàng không nói chuyện, hấn nhú mày, tuyệt đối hấn sẽ không cưới nữ nhân đó!

“Được rồi, được rồi. Minh nhi, nàng nói thế nào cũng là trưởng nữ của Tướng phủ, huống hồ trẫm đã đáp ứng rồi. Chuyện này, con trở về chuẩn bị làm tân lang đi!” Hiên Viên Hi Đức khoát tay “Trẫm còn rất

nhiều tấu chương cần phê duyệt, con không có việc gì thì đi đi!”

“Phụ hoàng...” Hiền Viên Minh chưa từ bỏ ý định, nhưng nhìn phụ hoàng chỉ lo cúi đầu xuống tấu chương, căn bản không để ý đến hắn.

Hiền Viên Minh nhấp miệng, hờn hển rời khỏi Ngự thư phòng. Hắn không tin không có cách, dù sao ngốc tử tiểu Thất kia là kẻ ngu, hắn chỉ cần nghĩ cách bắt nàng ta nhả ra, phụ hoàng tất nhiên sẽ không làm khó hắn.

Tướng phủ, Mộc Miên như phát điên, nói không nên lời, trong tay cầm một đạo thánh chỉ chói lọi.

Qua một lúc lâu mới đặt thánh chỉ lên tay Vân Liệt Diễm, một bàn tay khác thì vuốt ngực, thở hổn hển “Tiểu thư, lão gia rốt cuộc cũng mở mắt, hoàng thượng ra thánh chỉ gả người cho Thất vương gia, hơn nữa còn tùy ý người đặt ngày lên kiệu hoa”

“Ừ” Vân Liệt Diễm đang hí mắt trầm mặc, bị Mộc Miên cắt đứt, không mặn không nhạt lên tiếng.

Tuy rằng nàng xuyên không nhưng là tên, dung mạo cũng không có thay đổi, chỉ có trẻ lại mười một tuổi. Bộ dạng hiện tại của nàng căn bản chính là bộ dạng lúc mười lăm tuổi. Thậm chí, vết bớt hình ngọn lửa cũng giống nhau, trời sinh ra nàng đã có dị năng thuộc hệ Hỏa. Do đó Vân Liệt Diễm nghĩ, nhất định có cái huyền cơ gì đó. Vân Liệt Diễm nàng cũng không phải là một kẻ đoan mệnh, nói như vậy, có lẽ là ông trời muốn giao việc cho cô đi?

Nàng đột nhiên cảm giác như một giấc mơ, bất kể là cổ đại hay là hiện đại, vẫn đều là chính mình. Chỉ là, nàng cũng không phải là người hay lo lắng, đã đến đây thì cứ yên tĩnh sống, thỏa thích làm những gì mình muốn. Dù sao bản chất mình chính là kẻ vô tâm vô phế, chỉ cần mình sống tốt, quản chi gió có kẻ nào chết hay không.

“Tiểu thư? Người có nghe ta nói không?” Mộc Miên không khỏi nghi hoặc, nàng ta cầm thánh chỉ quơ quơ trước mắt Vân Liệt Diễm. Thất vương gia chính là người tiểu thư thích, bây giờ được gả cho người ta, tại sao lại không thấy tiểu thư kích động nha?

“Ngốc tử tiểu Thất, người ra đây cho bổn vương!” Đúng lúc này, tiếng gầm giận dữ đột nhiên truyền đến từ trong viện. Tay Mộc Miên run lên làm đạo thánh chỉ rơi trên người Vân Liệt Diễm.

Đôi mắt hoa đào của Vân Liệt Diễm nhú lại, có vài phần không hồn giận: “Cái gì vậy?”

“Tiểu thư, người có nghe thấy ta mới vừa nói cái gì không?” Trên trán Mộc Miên xuất hiện vài tia hắc tuyến. Uống công nàng kích động một hồi, tiểu thư căn bản không có nghe nàng nói chuyện.

“Nói cái gì vậy?” Vân Liệt Diễm ngáp một cái, dù sao suy nghĩ cẩn thận thì nàng cũng không có gì để xoắn xuýt lên.

“Người trước tiên nên xem trên tay người có gì đi!” Mộc Miên để tránh cho tiểu thư quá mức kích động là gây họa lên người mình, cho nên, nàng tự động lui về sau mấy bước.

“Phụng Thiên thừa vận, hoàng đế chiếu, tứ hôn Thất vương gia Hiền Viên Minh cùng trưởng nữ Vân Thừa tướng Vân Liệt Diễm...” Vân Liệt Diễm “bỗng nhiên” đứng lên, hỏi: “Cái này là do tên thiếu nào nào viết vậy?”

Dứt lời, bàn tay trắng nõn vung lên, thánh chỉ liền rơi dài tới cửa.

Đúng lúc này, cửa bị người đá văng ra, vì thế “ba” một tiếng, đạo thánh chỉ nọ liền nện vào trên mặt người vừa bước vào.

“Ngốc tử tiểu Thất, người dám đánh bổn vương?” Hiền Viên Minh giận dữ, hắn ở bên ngoài hô vài tiếng, ngốc tử chết tiệt này thậm chí ngay cả một chút phản ứng cũng không có. Hắn đập cửa vào, nàng lại dám ném đồ về phía hắn, nàng nghĩ mạng mình quá dài à?

Một phát bất được cái gì bay về phía mình, sắc mặt Hiền Viên Minh cực kỳ thật không tốt, thuận tay muốn ném trở về. Thế nhưng mới vừa giơ tay lên, Mộc Miên liền hét lên:

“Vương gia, Vương gia hạ thủ lưu tình, vật này không thể ném được, ngàn vạn lần không thể ném!”

“Hừ! Bốn vương cũng không tin trên đời này còn có cái gì bốn vương không được ném!” Hiên Viên Minh không nhìn, hờn hển muốn ném tới Vân Liệt Diễm.

“Vương gia, người cứ ném, nô tì coi như không nhìn thấy, cái gì cũng không nhìn thấy!” Mộc Miên che mắt quay lưng lại chạy ra cửa nhìn, nói: “Bên ngoài không có ai, Vương gia có thể ném!”

“Hừ!” Hiên Viên Minh hừ lạnh một tiếng, lúc này mới cúi đầu nhìn cái gì đó trong tay, mặt nhất thời đen thui. Thánh chỉ?

“Ngốc tử tiểu Thất, người vừa rồi ném thánh chỉ, bị tội gì biết không?” Hiên Viên Minh đem thánh chỉ thu vào, khinh thường nhú mày. Cái kẻ ngu, thường ngày hắn nói cái gì cũng bị hù gần chết, lúc này lại vẫn đứng ở nơi đó trừng mắt với hắn.

“Con mắt nào của người nhìn thấy ta ném?” Vân Liệt Diễm liếc xéo Hiên Viên Minh, lạnh lạnh mở miệng.

“Hai con mắt bốn vương đều thấy!” Hiên Viên Minh nghe Vân Liệt Diễm nói chuyện, có chút kinh ngạc. Trước kia nàng thấy hắn, một câu cũng không dám nói nha.

“Vậy người móc hai con mắt của mình ra ném đi, đặt trên đó cũng chỉ để trang trí thôi!” Ánh mắt Vân Liệt Diễm sâu không thấy đáy, mơ hồ ngọn lửa đang thiêu đốt.

“Ách, Vương gia, xin hỏi ngài hôm nay tới có chuyện gì không?” Mộc Miên thấy tình huống không ổn, sáng nay nàng dù không nhìn rõ nhưng bây giờ nàng có thể nhận ra tiểu thư sắp tức giận.

Để tránh cho có kẻ bị giết vô tội, nàng vẫn nên hảo tâm tới giải vây đi.

“Bốn vương tới để giải trừ hôn ước. Ngốc tử tiểu Thất, người nghe rõ cho bốn vương, bốn vương dù chết cũng sẽ không cưới người, đời này của người cũng đừng nằm mơ có thể tiến vào cổng vương phủ của ta. Còn có, bốn vương chỉ muốn đến nói cho người biết một tiếng, người nên biết điều đến nói một tiếng với phụ hoàng ta, nếu không, đừng trách bốn vương độc ác!”

“Con mẹ nó, người nhắc lại một lần nữa lão nương!” Vân Liệt Diễm phát hỏa, “ba” một tiếng, một cái tát trực tiếp đánh lên mặt Hiên Viên Minh, ngọn lửa nhỏ trên người từ từ bùng hực “Nghe rõ cho lão nương, còn dám lớn tiếng câu nào với lão nương, ta liền phế người ngay lập tức! Người đang muốn chết phải không? Người yên tâm, ta nhất định sẽ khiến cho người chết rất khó coi!”

Mộc Miên không tự giác lui về sau mấy bước, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn. Đây mới thật là tiểu thư nhà nàng sao?

“Người dám đánh bốn vương?” Mùi máu tanh nơi khoe môi khiến Hiên Viên Minh mới ý thức tới chuyện gì xảy ra, đây thật sự là ngốc tử kia sao? Là ngốc tử tiểu Thất khi nhìn thấy hắn, một câu đều nói không nên lời, chỉ biết chảy nước miếng sao?

“Cút!” Trong lúc Hiên Viên Minh còn ngây người, Vân Liệt Diễm một cước đạp vào bộ vị quan trọng của hắn, khiến hắn bay ra ngoài.

“Mộc Mộc đóng cửa!” Vân Liệt Diễm rống một tiếng, Mộc Miên giật mình, không chút chần chừ lưu loát đóng cửa khóa lại. Mẹ ơi, tiểu thư rất dũng mãnh võ công của Thất vương gia chính là một trong thập vị bài danh của Thịnh Quốc nha!

5. Q.1 - Chương 5: Oanh Động Sân Nhỏ

“Tiểu thư, nô tì gọi là Mộc Miên, không phải Mộc Mộc...” Mộc Miên mở miệng sửa sai cho tiểu thư.

“Còn nói nhảm nữa, sau này ta sẽ gọi người là Đầu Gỗ” Vân Liệt Diễm trừng mắt nhìn nàng, cảm thấy không thú vị.

Trước kia nàng không phải làm nhiệm vụ thì cũng là huấn luyện tân binh, chưa từng cảm thấy nhàm chán bao giờ. Làm cái gì thiên kim đại tiểu thư tới ngày thu lú trong khuê phòng, còn có một cái thanh danh ngốc tử cực kỳ không tốt.

Đây quả thật là trần trụi vũ nhục một đời Hỏa Thần của nàng!

“Vân Liệt Diễm, ngươi muốn chết!” Lúc này, Hiên Viên Minh bị đạp văng ra ngoài, một thân hàn khí giống như Tu La từ địa ngục. Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng bị nhục nhã như thế này!

Vân Liệt Diễm, được! Tốt lắm! Hiên Viên Minh nghiêng răng kèn kẹt. Cho dù nàng là cái gì thiên kim Tướng phủ, quản cái gì tứ hôn phụ hoàng ban, hôm nay, hắn nhất định sẽ khiến ngốc tử này chết không có chỗ chôn!

Sắc vàng quanh thân lưu chuyển, cây cối hoa cỏ chung quanh đều bị nhỏ tận gốc theo xoay tròn trên không trung hình thành một lốc xoáy màu vàng. Hai tay Hiên Viên Minh ném mạnh vòng xoáy kia về phía khuê phòng của Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm, ngươi nhất định phải chết!

“Tiểu thư, không ổn!” Cảm giác vòng xoáy sắc vàng bay đến, Mộc Miên cơ hồ là theo bản năng kéo Vân Liệt Diễm bay ra ngoài, cả căn phòng đều bị đánh thành những mảnh nhỏ.

Mộc Miên thở hổn hển kéo Vân Liệt Diễm, lúc này nàng một thân che chở cho Vân Liệt Diễm cho nên cả người đều đầy bụi đất.

“Hiên Viên Minh chết tiệt, hắn không muốn sống mà, ngay cả phòng của lão nương cũng dám phá!” Đôi mắt hoa đào giờ phút này là một mảnh lửa cháy dày đặc, tựa hồ tùy thời đều có thể bộc phát ra ngọn lửa hủy thiên diệt địa.

“Tiểu thư, tiểu thư, đừng xúc động, người cần bình tĩnh, bình tĩnh! Hiện tại nếu đối đầu với Thất vương gia, nhất định sẽ có hại!” Mộc Miên cứng rắn kéo Vân Liệt Diễm về phía sau hậu viện, may mắn cả khu vực đều đầy khói bụi, Hiên Viên Minh sẽ không phát hiện ra bọn họ.

“Tiểu thư, người hãy nghe ta nói, võ công của Thất vương gia đứng nhất nhì Thịnh Quốc. Cả chốn giang hồ này chưa nói, chỉ nói đến kinh thành thôi thì chỉ có Tứ vương gia là đối thủ của hắn. Thế nhưng mấy năm trước Tứ vương gia xảy ra chuyện, chưa từng lộ mặt trước người khác, cho nên, Thất vương gia chọc không được, ít nhất không thể chọc trực diện” Mộc Miên tận tình khuyên bảo, cũng không biết Vân Liệt Diễm có lọt tai hay không, nàng ta chỉ một mực nắm chặt hai tay tiểu thư, chỉ sợ nàng xúc động liều mạng với Thất vương gia.

Nàng nhận ra, tiểu thư từ lúc chết đi sống lại, tính tình thay đổi không ít. Nàng một chút cũng không nghi ngờ, đừng nói Thất vương gia, cho dù là hoàng thượng, tiểu thư cũng tuyệt đối sẽ không nể mặt mũi.

Rõ ràng tiểu thư nhà nàng lại như thay đổi thành một người khác.

Bất quá, cũng không sợ tiểu thư bị khi dễ nữa. Thế nhưng cũng khiến người khác đau đầu!

“Võ công của hắn rất cao?” Vân Liệt Diễm cuối cùng cũng thu lại tức giận trong mắt, ôn hòa nhã nhặn mở miệng.

“Đúng vậy, tiểu thư, cho nên người ngàn vạn lần đừng đi ra đánh tay đôi với hắn, rất bất lợi!” Mộc Miên thấy Vân Liệt Diễm nghe nàng nói, nhanh chóng mở miệng đánh mất ý nghĩ liều mạng với người ta trong đầu tiểu thư, nếu không hậu quả thật nghiêm trọng.

Vân Liệt Diễm nhếch bờ môi hồng lên, xem tình hình vừa rồi, Hiên Viên Minh sử dụng có lẽ là võ công cổ đại, điểm này nàng thật sự hiểu biết không nhiều lắm. Hậu quả Hiên Viên Minh vận công vừa rồi quả thật cũng làm nàng có chút kinh ngạc. Nàng vốn cho là chỉ có dị năng mới có thể phát ra uy lực cường đại như thế, không nghĩ tới, võ công cổ đại cũng có thể cường hãn tương tự. Cho nên, nếu bỏ qua dị năng của nàng, cứng đối cứng với Hiên Viên Minh, nàng thật không phải là đối thủ của hắn.

“Mộc Mộc, ngươi đánh thắng được hắn không?” Vân Liệt Diễm bình tĩnh lại, tính tình nàng tuy rằng hơi nóng nhưng không hề lỗ mãng, những chuyện có hại cho chính mình, nàng tuyệt đối không làm.

“Tiểu thư, ta nhiều nhất chỉ có thể đỡ được hai mươi chiêu của Thất vương gia” Mộc Miên nhú mày nghĩ một lát, mặc dù nàng chưa từng động thủ với Thất vương gia nhưng nhìn theo tình hình vừa rồi, phỏng chừng cũng gắng gượng được nhiều đó đi.

“Được rồi, đêm nay chúng ta đi Thất vương phủ” Vân Liệt Diễm híp lại đôi mắt yêu nghiệt.

“Dạ!” Mộc Miên nhin không được mà run lên, cảm thấy chuyện này tuyệt đối sẽ không dễ quên như vậy.

Thất vương gia sau khi nhận được thánh chỉ của hoàng thượng liền đến phá hủy khuê phòng của tiểu thư phủ Thừa Tướng, thật ra đây nói cho dễ nghe. Nhìn thấy sắc mặt vừa rồi của Thất vương gia thì đây chính là chưa giết chết tiểu thư sẽ không chịu buông tay. Mặc dù tiểu thư không chết, nhưng cũng chẳng khác gì bặt tai lên mặt tiểu thư trước mọi người, chỉ sợ không tới một canh giờ, cả kinh thành đều sẽ biết, Thất vương gia không muốn cưới tiểu thư.

Mộc Miên nghĩ, thật ra cũng khó trách tiểu thư tức giận, nàng thích Thất vương gia như vậy mà Thất vương gia lại hơi quá đáng.

Nghĩ tới đó, Mộc Miên cảm thấy, cho dù tiểu thư có phé Thất vương gia, đó cũng là quá cũng đúng thôi, tiểu thư đã hi sinh quá nhiều rồi!

Bên này, Hiên Viên Minh mới vừa oanh oanh liệt liệt phá khuê phòng của Vân Liệt Diễm, vốn trong lòng cũng có chút áy náy nho nhỏ. Nói như thế nào thì một người vừa còn bình thường vậy mà bây giờ đã chết rồi, cũng đáng tiếc. Nhưng ai biết trong phòng vốn dĩ chẳng có ai, Hiên Viên Minh nhận ra các nàng thừa dịp hân không chú ý đã chạy mất. Hiên Viên Minh mới vừa bắt đầu sinh ra áy náy, ngay lập tức nổi giận. Vân Liệt Diễm, người rất giỏi! Người lại dám chạy à?

Lúc này, bên ngoài viện Vân Liệt Diễm tụ tập hạ nhân Tướng phủ, đều khó hiểu nhìn một đồng hoang tàn.

“Mộng Vũ gặp qua Thất vương gia, mới vừa nghe thấy âm thanh thật lớn, là đã xảy ra chuyện gì vậy?” Một đạo thanh âm dịu dàng nương theo sau một nữ tử áo trắng, bước đi tao nhã hướng tới Hiên Viên Minh, giọng tay nhắc chân ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, giống như đóa hoa sen sau cơn mưa, thanh nhã mà cao quý.

Hiên Viên Minh không khỏi ngẩn người, nữ tử xinh đẹp như thế khiến hân nhin không được mà trái tim có chút nhộn nhạo.

“Người là...” Mây kiếm Hiên Viên Minh khẽ nhếch, khóe môi không tự giác nhếch lên.

“Vân Mộng Vũ, Vân Thừa tướng là đại bá của tiểu nữ” Đôi môi đỏ mọng của Vân Mộng Vũ khép mở, dưới cái nhìn soi mói của Hiên Viên Minh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhin không được ửng đỏ.

Hiên Viên Minh nhìn chằm chằm Vân Mộng Vũ, không khỏi nhớ tới Vân Liệt Diễm thô lỗ lại không có giáo dưỡng vừa rồi, cùng là tỷ muội nhưng làm sao lại khác biệt lớn như vậy? Một cái người dịu dàng như tiên tử, một kẻ lại như cứt chó trên mặt đất.

Sau ngọn giả sơn Vân Liệt Diễm rút rút khóe miệng “Vân Mộng Vũ, trong mộng đều mây mưa thất thường, cô gái này đích thực cường hân!”

Mộc Miên chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, nếu không phải còn đang nắm tay Vân Liệt Diễm, lúc này đã có thể ngã xuống đất. Tiểu thư nhà nàng có lỗi suy nghĩ thật sự rất... rất cái kia... Tiểu thư không phải là ghen tị chứ? Bộ đáng Thất vương gia nhìn Nhị tiểu thư đầy ẩn ý đưa tình, chắc chắn, nổi hết da gà lên rồi!

“Vương gia, không biết đã xảy ra chuyện gì? Tiểu muội không ở trong phòng sao? Có xảy ra chuyện gì không?” Vân Mộng Vũ thần sắc lo lắng, một đôi mắt làm rung động lòng người nhìn về phía Hiên Viên Minh, còn mang theo vài phần lệ quang.

Nữ nhân kia nếu xảy ra sự cố thì tốt rồi, Hiên Viên Minh phỉ báng một câu tong lòng, nhưng trước mặt mỹ nhân, lại là một mỹ nhân chọc người yêu thương, hân đương nhiên sẽ không nói nói như vậy, chỉ ôn nhu an ủi: “Người không cần lo lắng, nàng ta không có việc gì, bên trong không có ai”

“Như vậy thì tốt rồi, dù sao tiểu muội cũng sắp gả cho Vương gia, lần này Vương gia, hân là tới thăm muội!” Vân Mộng Vũ ôn nhu mở miệng, trong mắt lại hiện lên một tia ảm đạm.

“Đương nhiên không phải, bốn vương là tới tìm Thừa tướng đại nhân!” Hiên Viên Minh nhanh chóng mở miệng phản bác, dường như sợ Vân Mộng Vũ sẽ hiểu lầm hân.

“Đại bá chưa hồi phủ, Vương gia có muốn chờ đại bá trở về không?” Vân Mộng Vũ nghe thấy lời phản bác của Hiên Viên Minh, ngược lại hơi cúi thấp đầu, phảng phất có bộ dạng thẹn thùng.

“Cũng tốt, vậy làm phiền Vũ nhi dẫn đường” Khóe môi Hiên Viên Minh gợi lên một độ cong u tối, Vân Mộng Vũ vội vàng xoay người, lộ ra gương mặt xinh đẹp đang ửng đỏ.

Đợi cho mọi người tản đi hết, Mộc Miên bên này cũng đang nằm úp sấp trên ngọn giả sơn “Tiểu thư, người nói mất của Thất vương gia có phải bị mù thật hay không? Nhị tiểu thư lớn lên còn không có đẹp bằng một phần mười người. Người nói Vương gia tuổi còn trẻ...”

Mộc Miên nhin không được lắc đầu, thật đáng thương.

“Ngựa tầm ngư, mã tầm mã, người cũng phân bày. Hắn không phải là mù, mà là thiếu não” Vân Liệt Diễm xoa nhẹ da gà trên người mình, cổ nhân cũng có thể ghê tởm như vậy sao? Thật sự là một đôi trẻ thượng hạng!

Mộc Miên ngơ ngác nhìn bóng lưng tiểu thư nhà mình, tiểu thư quả nhiên là ghen tị, nếu không làm sao có thể mắng Thất vương gia thiếu não đây?

Ban đêm, bên ngoài Thất vương phủ.

“Tiểu thư, đồng pháo này để dùng làm gì vậy?” Mộc Miên ôm một bó pháo, thật sự không nghĩ ra tiểu thư muốn nàng mua cái này để làm cái gì.

“Dem pháo ném tới cổng vương phủ” Vân Liệt Diễm liếc mắt nhìn Mộc Miên một cái, một bộ biểu tình trẻ con khó dạy. Ở với cô cả ngày mà ngay cả một chút chiêu này cũng không biết để làm gì, xem ra vẫn còn cần tăng cường huấn luyện.

Mộc Miên bị biểu tình của Vân Liệt Diễm đả kích một chút, nhanh chóng đem đồng pháo ném tới cổng Thất vương phủ.

Sau đó, chỉ nghe thanh âm “bành bạch”, Mộc Miên nhìn lại, đồng pháo kia không biết khi nào thì đã bị đốt.

“Tiểu thư...” Mộc Miên nuốt nước miếng, vẻ mặt hưng phấn nhìn Vân Liệt Diễm “Tiếp theo...”

6. Q.1 - Chương 6: Hỏa Thiêu Thất Vương Phủ

“Người tiến vào Thất vương phủ, nghĩ cách dẫn tất cả mọi người ra cổng” Vân Liệt Diễm chăm chú nhìn Mộc Miên “Nhớ kỹ, nhất định phải là toàn bộ người”

“Tiểu thư, làm vậy để làm gì?” Mộc Miên khó hiểu, tiểu thư không phải là đến báo thù sao? Tại sao phải đem người đuổi ra ngoài hết?

“Bảo người đi thì đi đi, còn lẽ mề nữa ta sẽ gọi người là Tiểu Bạch!” Vân Liệt Diễm liếc mắt, vừa rồi đột nhiên cảm thấy Mộc Miên không dễ nghe, có chút văn nhả.

Cho nên khi nhìn thấy bộ dạng hưng phấn của nàng liền quyết định sau này gọi nàng là Mộc Tiểu Bạch!

Mộc Miên buồn rười rượi: “Tiểu thư, đây là lần thứ ba người đổi tên ta”

“Cái gì lần thứ ba? Rốt cuộc người có đi hay không?” Vân Liệt Diễm không kiên nhẫn hừ lạnh, rõ ràng là lần thứ hai!

“Tiểu thư, ta lập tức đi!” Mộc Miên cắn chặt răng. Mẫu thân nàng thật đáng thương, thật vất vả đặt cho nàng cái tên Tiểu Thảo. Nàng chỉ nhớ phu nhân mới đưa mình vào tới phủ Thừa Tướng, tiểu thư mới bảy tuổi, trong miệng liền gọi một cái tên “Mộc Miên”, khi đó nàng đang đứng dưới tán cây bông gòn (1).

(1) Cây bông gòn đồng âm với Mộc Miên.

Vì thế, phu nhân bảo sau này gọi nàng là Mộc Miên, tiểu thư sửa lại tên cho nàng ngay từ lần đầu gặp. Bất đắc dĩ gãi đầu, xóa tan hắc tuyến mới xuất hiện, Mộc Miên nhấc chân đi vào vương phủ.

Tiếng pháo nổ đã thu hút mọi người trong vương phủ, cho nên lúc pháo bắt đầu vang lên thì cũng đã có một nhóm người chạy ra ngoài cổng. Hơn nữa, Mộc Miên vẫn không ngừng hét to bảo mọi người mau đi cứu hỏa, cho nên chưa tới một khắc (2), gần một trăm miệng ăn trong Thất vương phủ đều đã chạy ra ngoài, ngoại trừ cái tên Thất vương gia còn chưa có hồi phủ kia.

(2) Một khắc = 15 phút.

Lúc Mộc Miên về vang hoàn thành nhiệm vụ chạy đến đứng trước mặt Vân Liệt Diễm, Vân Liệt Diễm liền nở một nụ cười “bí hiểm”.

Bởi vì tuy nói là cười, nhưng Mộc Miên lại cảm thấy cả người rét run. Nàng xoa xoa thái dương đầy mồ hôi rồi quay đầu nhìn lại cổng Thất vương phủ đang sục sôi cứu hỏa, ngón tay không tự chủ khẽ run một cái.

Trong mắt vẫn ngăn không được sự hưng phấn, nàng thật không biết tiểu thư nhà nàng phóng hỏa từ lúc nào, quá thần kỳ!

“Mộc Tiểu Bạch, ngươi cần phải kiềm chế một chút, đừng quá kích động!” Tia sáng lóe lên trong mắt Mộc Miên cũng không thoát khỏi ánh nhìn của Vân Liệt Diễm. Ngón tay trắng nõn nà khẽ vỗ vỗ bả vai của nàng, đi lên phía trước hai bước.

Đôi con ngươi đen như mực đột ngột đỏ rực như ngọn lửa, toàn thân tản ra ánh lửa mãnh liệt khiến Mộc Miên nhin không được lui về sau mấy bước, quá nóng!

Chỉ thấy một quả cầu lửa trước mặt Vân Liệt Diễm chậm rãi lớn lên, cho đến khi đường kính của nó to gần bằng chiều cao một người thì quả cầu lửa bắt đầu bay đến Thất vương phủ.

Tất cả mọi người cơ hồ bị quả cầu lửa này thu hút ánh mắt, quả cầu lửa trong đêm tối giống như một chiếc lồng đèn rực rỡ chiếu sáng cả Thất vương phủ. Cuối cùng, quả cầu lửa dừng trên không trung của Thất vương phủ, tản ra hơi nóng sáng ngời.

“Nham thạch nóng chảy, phá!” Vân Liệt Diễm nhìn chằm chằm cầu lửa, thấp giọng lầm bầm.

Đột nhiên, quả cầu lửa bắt đầu chuyển sang đỏ thẫm, từ từ đổi thành màu đen hắc hồng, sau đó mạnh mẽ nổ tung ra thành một nhóm quả cầu nhỏ rơi khắp Thất vương phủ.

Phòng ốc cây cối hay bất kỳ thứ gì khác, vừa gặp phải những quả cầu lửa nhỏ đều bị thiêu thành tro tàn.

Chưa đầy nửa canh giờ (3), một vương phủ to như vậy đã gần như biến thành một mảnh tro tàn. Ngoại trừ cánh cổng to lớn đứng đây người thì bên trong đều chỉ còn lại có một tầng bụi thật dày, thậm chí cả mặt đất đều bị đốt thành một cái hố lớn.

(3) Một canh giờ = 2 tiếng, nửa canh giờ = 1 tiếng.

Tôi tớ đứng trước cổng cửa vương phủ đều trợn mắt há hốc mồm nhìn toàn cảnh, thậm chí có không ít người già cùng nữ nhân đều hôn mê bất tỉnh. May mắn mọi người đều đã chạy ra ngoài, nếu không bây giờ chỉ sợ ngay cả xương cốt cũng không còn.

Lúc Hiên Viên Minh nhận được tin quay về, nhìn qua chính là cảnh tượng hoang tàn như vậy.

Nổi gân xanh, toàn thân Hiên Viên Minh cũng nhin không được mà run rẩy. Được lắm! Tốt lắm!

“Vân Liệt Diễm, ngươi ra đây cho ta!” Hấn rống to, Hiên Viên Minh lúc này thật muốn một tát đánh chết tiện nhân Vân Liệt Diễm kia.

“Mộc Tiểu Bạch, đi ra ngăn cản hấn để ta nghĩ cách!” Vân Liệt Diễm tựa hồ như không thấy bộ dạng muốn giết người kia của Hiên Viên Minh, không hề hậu đậu Mộc Miên ra trước.

Mộc Miên bất đắc dĩ đành phải run rẩy tiến lên: “Thất... Thất vương gia, tiểu thư... tiểu thư đã đi vắng.

“Vậy ngươi chết thay ả ta đi!” Hiên Viên Minh hừ lạnh một tiếng, ngưng tụ nội lực đánh tới Mộc Miên.

Mộc Miên nuốt một ngụm nước bọt, Thất vương gia này thật giống như hung thần ác sát, nàng đoán chừng ngay cả hai mươi chiêu cũng không qua nổi hấn.

Mộc Miên khóc không ra nước mắt rút kiếm tiếp chiêu, quanh quẩn bên thân kiếm là tia sáng màu vàng thản nhiên, so với màu vàng trên người Hiên Viên Minh thì đơn giản hơn rất nhiều.

“Tân quả!” Vân Liệt Diễm từ một nơi bí mật gần đó vỗ tay một cái, một ngọn lửa dừng trên đầu Hiên Viên Minh, Mộc Miên rất phối hợp phong bế huyết đạo của hắn ta.

7. Q.1 - Chương 7: Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau

Hiên Viên Minh cắn môi, chết tiệt! Nữ nhân kia quả thật, quả thật là kẻ điên!

“Vân Liệt Diễm, ngươi rốt cuộc còn có tính người không? Dám đánh lén ta!” Hiên Viên Minh tức giận nhíu chặt mi, nhìn về vị trí Vân Liệt Diễm đang đứng, hận không thể xé nát mặt nàng ra.

“Đây chính là có qua có lại mới toại lòng nhau. Thất vương gia, ngươi đến không chào một tiếng đã đánh nát khuê phòng ta, khiến ta không còn chỗ ở, như thế chẳng lẽ là lễ phép của ngươi sao?” Đôi mắt hoa đào nhẹ nhàng nháy một cái, vương vấn một tia nghịch ngợm lẫn mỉa mai hoặc tràn đầy phong tình vạn chủng.

Hiên Viên Minh nuốt nước miếng cái ực, bụng dưới đột ngột xông lên một cỗ khô nóng.

Chết tiệt!

Hiên Viên Minh nguyên rửa một tiếng trong lòng, lần đầu tiên hắn phát hiện nữ nhân này thế nhưng lớn lên lại xinh đẹp như vậy. Một thân váy đỏ như lửa tỏa ra ánh sáng, cả người nàng như đứng giữa một ngọn lửa, dưới góc váy lại có vài cánh hoa đào khẽ rơi, vừa kiều ngạo vừa tuyệt mỹ. Mái tóc dài đen như mực chỉ được vấn lên bởi một cây trâm Kim Phượng Hoàng, một vài viên châu bồng bĩnh trên mái tóc va chạm vào nhau vang lên âm thanh đinh đinh đang đang.

Khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ có thể dùng hai chữ “tinh xảo” để mô tả, lông mày được kẻ đen một cách đơn giản nhưng lại bắt mắt, đôi mắt xinh đẹp hơn cả hoa đào. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp đó, thật sự giống như chỉ cần khẽ chớp mắt một cái liền sẽ rơi ra những cánh hoa đào mềm mịn khiến cho người ta như lâm vào giấc mộng mê hoặc mà không hề hay biết.

Hiên Viên Minh áp chế kinh diễm đột nhiên nảy ra trong lòng mình, không che dấu sự xem thường nàng mà nói: “Bỉ ổi! Quả nhiên chỉ có nữ nhân như ngươi mới bỉ ổi như vậy!”

“Sao? Phải không?” Đôi môi màu hồng phấn khẽ nhếch lên, Vân Liệt Diễm vẫy thước bản trong tay để Mộc Miên lùi ra, sau đó nàng chậm rãi bước đến trước mặt Hiên Viên Minh.

Nếu tổ đặc công nhìn thấy Vân Liệt Diễm lúc này, nhất định từng tế bào trên người đều sẽ căng cứng, chỉ biết trợn tròn mắt chờ bị đánh. Ai mà không biết, Vân Liệt Diễm càng giận thì cây thước bản trong tay sẽ càng vung lên, chậm rãi đánh lên người kẻ chọc giận nàng, khiến cho tên đó từng bước tưởng tượng ra sự thống khổ sắp xảy đến với chính mình.

Tóm lại, ai cũng đều biết, thủ lĩnh của bọn họ là một nữ nhân khủng bố đến cực điểm.

Một roi vung vào da thịt mang theo cái nóng của lửa, mỗi một roi đều có sự đau đớn khác nhau, phẳng phất muốn nướng chín da thịt người trước mắt. Mỗi lần bị phạt, bọn họ đều có thể ngửi thấy mùi thịt chín của chính mình.

Nữ nhân này thật đáng sợ!

“Vân Liệt Diễm! Bỏ vương nói cho người biết, bỏ vương cho dù có xuất gia làm hòa thượng cũng sẽ không có hứng thú với ngươi!” Hiên Viên Minh nhìn thấy Vân Liệt Diễm càng ngày càng tiến lại gần mình, không biết tại sao hắn lại có thể cảm thấy một chút căng thẳng.

Được rồi, nhất định là ảo giác!

Nữ nhân này là người hấn khinh thường nhất, ả ta rất hèn hạ. Ả ta cùng với nô tỳ của mình phối hợp đánh lén hấn, mới khiến hấn lâm vào thế hạ phong như lúc này.

“Một tên nam nhân thượng hạng như vậy mà đi làm hòa thượng, rất đáng tiếc!” Vân Liệt Diễm cười đến run rẩy cả người.

“Phập” một tiếng, một roi đánh vào ngực Hiên Viên Minh, một vết hồng rướm máu kéo dài từ cổ hấn xuống tận ngực.

“Xú nữ nhân, ngươi muốn chết!” Hiên Viên Minh cắn chặt răng. Đau, chết tiệt, thật sự rất đau! Máu thịt như bị thiêu đốt, đau đến nỗi hấn hít thở cũng không thông. Ngày trước ra trận bị thương, hấn cũng chưa từng đau như vậy.

Nữ nhân này, Hiên Viên Minh dù cho có chết cũng sẽ không bỏ tha cho ả!

“Nói nhảm!” Vân Liệt Diễm không hề giận, một kẻ không biết nghe lời như vậy thật khiến nàng rất không thích. Trên đảo của đặc công, kẻ nào dám đứng trước mặt nàng mà tỏ ra lý lợm chứ? Ai cũng như chú cừu non, một cái gai nhím mọc lên đều bị một ngón tay của nàng bẻ gãy. Một đám nhìn thấy nàng, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Tên nam nhân sắp chết này, còn dám lớn tiếng kêu la với nàng!

“Mộc Tiểu Bạch, bịt mắt hấn lại!” Vân Liệt Diễm liếc nhìn về phía Mộc Miên khiến nàng ta khẽ run một cái, sau đó vội vàng rút ra một mảnh vải.

Cũng may nàng ở bên cạnh tiểu thư vài ngày nay, ánh mắt nguy hiểm kia nàng đã thấu hiểu!

“Vân Liệt Diễm! Ả điên kia, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?” Không biết như thế nào, trong lòng Hiên Viên Minh đột nhiên xuất hiện một loại dự cảm không tốt. Hấn rất muốn kêu người tới nhưng ám vệ bên người đã bị hấn phái đi làm việc. Mặc dù chỗ này cách vương phủ không xa nhưng cũng vì đường đi gấp khúc nên không ai có thể nhìn thấy hấn. Hấn đường đường là một vương gia mà hiện tại lại chột vạt thành cái dạng này, nếu kêu người đến, mặt mũi hấn phải ném đi đâu đây?

Bởi vì bị che mắt cho nên Hiên Viên Minh chỉ thấy một mảnh tối đen.

“Vân Liệt Diễm, ngươi mau thả ta ra. Nếu không ngày khác ngươi rơi vào trong tay của ta, ta nhất định sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết!” Hiên Viên Minh bắt đắc dĩ, đành phải đưa ra một đàm phán cuối cùng với Vân Liệt Diễm.

“Ô! Ta thật sợ hãi nha!” Vân Liệt Diễm liếc mắt, ngón tay mơn trớn miệng vết thương trên người Hiên Viên Minh, đầu ngón tay nóng bỏng khiến cho trán của hấn chảy ra từng giọt mồ hôi, miệng vết thương lại đau đớn.

Vân Liệt Diễm dời ngón tay đến cổ áo Hiên Viên Minh, ngón tay linh hoạt trượt vào y phục của hấn mang theo hơi nóng, dường như là lập tức khiến cho toàn thân Hiên Viên Minh căng thẳng.

Vân Liệt Diễm nhìn thấy một vật dưới thân Hiên Viên Minh bắt đầu cộm lên, cười vô cùng tà ác.

Nàng biết rõ, chỉ cần nàng mỉm cười khiêu khích một chút đều có thể khiến cho nam nhân nổi lên dục vọng, so với mấy loại thuốc kích dục càng tốt hơn nhiều. Trời sinh nàng mang thuộc tính dị năng của lửa, mặc dù nói dị năng nhưng nàng vẫn rất khác những người có dị năng khác. Thông thường dị năng đều dựa vào ý chí để điều khiển các nguyên tố, nhưng nàng vẫn có thể dung hợp lửa với chính bản thân mình. Nếu nàng muốn, toàn thân của mình đều có thể bốc lửa mà cả người vẫn bình yên vô sự. Nói cách khác, thân thể của nàng không biết sợ lửa.

Cũng bởi như thế, nàng đối với nguyên tố lửa thì cường đại hơn so với những người có dị năng khác. Còn có, nhiệt độ cơ thể của nàng cao hơn so với người bình thường. Sự phụ lúc còn huấn luyện nàng đã dạy nàng bằng cách nào có thể khiêu khích nam nhân, chỉ dựa vào nhiệt độ cơ thể của chính mình lại có thể càng khiến họ nảy sinh xúc cảm.

Ngón tay di dời, khóe môi Vân Liệt Diễm nhếch lên, “xoẹt” một tiếng kéo quần áo Hiên Viên Minh xuống.

8. Q.1 - Chương 8: Buổi Đầu Giá Chưa Từng Có (1)

Thân thể xuất hiện cảm giác, Hiên Viên Minh không hiểu tại sao nữ nhân này chỉ vô ý đụng chạm một chút lại có cảm giác. Phải biết rằng, trước kia nàng đứng trước mặt hắn, hắn cũng chưa từng đặt vào trong mắt.

Chẳng lẽ, lúc trước hắn sai rồi?

Không, không, không, nàng hiện tại tuyệt đối không phải ngu ngốc, mà là một kẻ điên!

Còn là một kẻ điên háo sắc, thế nhưng ở trên đường lại lột y phục của hắn!

“Vân Liệt Diễm, người rốt cuộc muốn làm cái gì? Ta nói cho người biết, ta sẽ không để cho người thực hiện được ý đồ của người đâu!” Hiên Viên Minh nhìn không thấy, chỉ có thể tức giận rống với Vân Liệt Diễm.

Mẹ nó, ả ta rốt cuộc có phải là nữ nhân hay không? Thế mà ả ta ở đây lại... Hiên Viên Minh nhin không được sợ run cả người, không được, rất dọa người, rất dọa người! Đường đường chính là Thất vương gia của Thịnh Quốc, là tình nhân trong mộng của rất nhiều thiên kim tiểu thư, đương nhiên là phải sau khi Tứ ca xảy ra chuyện. Thế nhưng, cho dù nói như thế nào thì hắn cũng không thể để cho nữ nhân này cưỡng hiếp ngoài đường thế này được. Hiên Viên Minh thật sự không thể tưởng tượng ra hậu quả của chuyện này.

“Người làm sao để khiến cho ta không thực hiện được ý đồ của mình? Cẩn lười tự sát sao?” Vân Liệt Diễm nhếch hai hàng chân mày, ngón tay từ ngực Hiên Viên Minh dần dần đi xuống, khẽ chạm đến vật đang cộm lên kia.

Hiên Viên Minh chỉ cảm thấy một luồng nhiệt chạy dọc toàn thân, dồn ứ vào vị trí mấu chốt như muốn nổ tung ra bất cứ lúc nào.

Mà Vân Liệt Diễm còn sợ rằng thiên hạ không loạn, ngón tay nhéo nhéo vật kia qua một lớp tiết khô của hắn.

“Ừm...” Hiên Viên Minh nhin không được kêu lên một tiếng, một chất lỏng màu đỏ rất không nể tình chảy xuống từ mũi.

“Ách, tiểu thư, người đừng đùa nữa, sắp phát nổ rồi kìa!” Mộc Miên che mắt. Gặp Thất vương gia nhiều lần nhưng vẫn chưa từng nhìn thấy bộ dáng mất hồn như thế của hắn, quả là cực phẩm nha! Nàng thật tin rằng nếu tiểu thư còn chơi tiếp nữa, nàng sẽ là người đầu tiên nhin không được.

“Nổ cái gì? Dáng người này thật không biết bán được mấy đồng tiền!” Vân Liệt Diễm bĩu môi khinh thường.

“Tiểu thư, người yên tâm. Chỉ bằng bộ dáng diễm đam đáng yêu lúc này của Thất vương gia, bảo đảm bất kể là nam nhân hay nữ nhân nhìn thấy đều muốn nhào đến nha!” Mộc Miên càng nhìn càng thấy đáng giá tiền.

“Vậy người đi nhanh đi, nhớ phủ cho hắn vài tấm vải!” Vân Liệt Diễm liếc mắt về phía Mộc Miên.

“Oa, tiểu thư, cho nô tỳ thưởng thức một chút nữa thôi” Mộc Miên thật sự luyến tiếc. Một nam nhân thượng hạng như vậy lại bị tiểu thư một gây đập nát bét.

“Hay là cho người ném thử mùi vị đầu tiên nhé?” Vân Liệt Diễm ngừng lại, quay đầu hỏi.

“Hay là thôi đi, nô tì không có phúc phần đó đâu!” Mộc Miên nghe như thế, bật người ném áo về phía Hiên Viên Minh. Chiếc áo vẫn không thể che hết dấu vết hồng hồng trước ngực của hắn.

Xong mọi chuyện, Mộc Miên khiêng Hiên Viên Minh lên vai.

“Các người rốt cuộc muốn làm cái gì?” Hiên Viên Minh cảm thấy mình đột ngột lơ lửng trên không, lại nghe các nàng bàn nhau xem hắn đáng bao nhiêu tiền. Hắn dự cảm có điều gì đó không tốt sắp xảy ra.

Hắn bị nữ nhân kia khiêu khích khiến khí huyết cả người tán loạn, vốn dĩ không thể tập trung tinh lực giải huyết đạo.

Vô công của Mộc Miên tuy không phải là đối thủ của hắn nhưng thủ đoạn điểm huyết của nàng lại cũng không thua hắn một chút nào. Muốn giải khai huyết đạo đã khá khó rồi, lại còn vướng thêm tình trạng này nữa.

Không thể tập trung, trong đầu đều là cảm giác nữ nhân chết tiết kia sờ soạng hấn. Chết tiết, hấn thật đúng là điên rồi!

“Đừng nôn nóng, người sẽ biết ngay thôi” Vân Liệt Diễm đưa tay rút trâm ngọc trên đầu hấn, mái tóc đen dài của hấn ngay lập tức rơi xuống tán loạn.

“Nữ nhân điên này, người đừng để mình rơi vào tay ta, nếu không, ta nhất định sẽ khiến cho người sống không bằng chết!” Hiên Viên Minh thật sự không biết nói chuyện với ả điên Vân Liệt Diễm này như thế nào, nàng nàng chính là một kẻ điên!

“Ngoan, không nên tức giận, tức giận hoài cũng không tốt” Vân Liệt Diễm vỗ vỗ đầu của hấn như vuốt ve một con chó.

Khóe miệng Hiên Viên Minh không ngừng giựt giựt, một câu cũng nói không nên lời.

Mà lúc này, Vân Liệt Diễm cùng Mộc Miên đã đi đến một thanh lâu lớn nhất trong kinh thành - Như Mộng Các.

Như Mộng Các, cái tên nói lên tất cả, chính là nó có thể khiến cho mỗi người khách nhân khi đến đây đều sẽ giống như lâm vào ảo mộng, như si như say. Mỹ nhân nơi này chính là xinh đẹp nhất kinh thành.

“Tiểu thư là lần đầu tiên đến Như Mộng Các chúng ta sao? Mau vào, mau vào!” Một phụ nhân lắc lắc chiếc eo thon gọn, phong tình vạn chủng vẫy tay với Vân Liệt Diễm. Thoạt nhìn chừng ba mươi tuổi, trên mặt mặc dù có son phấn nhưng cũng không khiến cho người ta chán ghét cũng bởi vì nhan sắc vốn tuyệt sắc của nàng ta. Lời nói của nàng ta cũng không khác gì những tú bà khác nhưng vẫn mang theo vài phần thân thiết khiến cho người ta cảm thấy thoải mái. Vân Liệt Diễm đánh giá cao sự bình tĩnh cùng trầm ổn được lắng đọng theo năm tháng của nàng ta, khó trách có thể khiến thanh lâu phát đạt đến như vậy.

Vân Liệt Diễm chỉ cần một ánh nhìn liền coi trọng nữ nhân này.

Vì thế, nàng nhếch khóe miệng, nói: “Là lần đầu tiên, hơn nữa còn có chuyện làm ăn muốn bàn với ma ma

“A?” Nhược Lan có chút giật mình, nơi này cũng không phải là không từng có thiên kim tiểu thư cùng các vị phu nhân nhà giàu ghé qua, nhưng phần lớn đều là lên lút, có thể quang minh chính đại đến đây quả thật rất ít. Mà những nữ nhân muốn bàn chuyện làm ăn với nàng, ngoại trừ cùng đường muốn bán mình thì nàng vẫn chưa từng gặp qua một tiểu thư tuyệt mỹ như thế này.

“Ma ma cứ việc yên tâm, chuyện trao đổi này ngài nhất định sẽ có hứng thú” Vân Liệt Diễm nhẹ nhàng kéo tay áo Nhược Lan “Vào bàn chuyện rồi sẽ biết”.

“Được, ta thật muốn xem tiểu thư rốt cuộc muốn cùng ta nói chuyện gì” Trong mắt Nhược Lan hiện lên một tia khác thường nghĩ rằng nữ nhân này không đơn giản, nhưng trên mặt vẫn mang theo ý cười đi theo Vân Liệt Diễm lên lầu.

Vào phòng, Vân Liệt Diễm mới buông lỏng cánh tay Nhược Lan, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay.

Mộc Miên nghe thấy ám hiệu của tiểu thư nhà mình liền khiêng Hiên Viên Minh đi ra từ nơi ẩn núp, sau đó ném hấn lên giường. Khóe môi Hiên Viên Minh giật giật, nói không nên lời.

Ở trên đường, Vân Liệt Diễm cảm thấy hấn nói thật nhiều, liền bảo Mộc Miên điểm á huyết của hấn.

“Sao? Ma ma, người nghĩ xem mặt hàng này mang ra đấu giá sẽ được bao nhiêu?” Khóe môi Vân Liệt Diễm tràn đầy ý cười mê hoặc.

9. Q.1 - Chương 9: Buổi Đấu Giá Chưa Từng Có (2)

Đôi mắt Nhược Lan lướt đến trên người Hiên Viên Minh, trong đó xuất hiện một chút kinh ngạc. Nàng ta cũng đã gặp qua rất nhiều loại nam tử nhưng rất hiếm khi nhìn thấy một người như thế này, quả thật là một món hàng thượng hạng. Thế nhưng tại sao lại có một chút quen quen?

“Vị tiểu thư này, có thể tháo khăn che mặt xuống cho ta xem một chút hay không? Bịt kín mặt như vậy không phải là để che giấu cái gì đó chứ?” Đề nén sự hoài nghi trong lòng, Nhược Lan cười nói với Vân Liệt Diễm.

“Ma ma, ngài không biết là làm như vậy sẽ tạo thêm sự mê hoặc sao? Cho dù hắc cốt là kẻ mù đi chăng nữa, cũng không ảnh hưởng đến những chuyện cần phải làm!” Vân Liệt Diễm chậm rãi đi đến bên cạnh Hiên Viên Minh, bàn tay nhỏ bé véo nhẹ lên người hắc. Ngay lập tức, một vật giữa háng hắc lại dày cộm lên.

Nàng nói tiếp: “Ma ma nhìn đi, một cơ thể nhạy cảm như vậy nhất định sẽ thỏa mãn các vị đại gia của ngài, đúng không?” Vân Liệt Diễm cười đến phong tình vạn chủng, mà trên làn da Hiên Viên Minh lại nổi lên những điểm hồng, miệng vết thương vì thế mà rỉ ra vài giọt máu đỏ tươi.

Hiên Viên Minh lúc này chỉ cảm thấy bản thân muốn nổ tung. Hắc vốn đã rất tức giận khi nghe cuộc đối thoại của Vân Liệt Diễm cùng ma ma Như Mộng Các - Nhược Lan, thế lại còn bị Vân Liệt Diễm khiêu hỏa, mạch máu trên người đều muốn nứt ra.

Hiên Viên Minh nghi ngờ nữ nhân này không phải là Tiểu Thất ngu ngốc kia, mà là một yêu tinh! Tự chủ của hắc luôn không tồi, hơn nữa ngày hôm qua hắc còn vừa sủng ái một cơ thiếp trong phủ, vốn dĩ không hề có vấn đề chưa thỏa mãn dục vọng, làm sao có thể bị nàng ta trêu chọc vài cái liền không khống chế được?

Yêu tinh, nàng tuyệt đối là yêu tinh!

“Vừa lòng, vừa lòng!” Ánh mắt Nhược Lan nhất thời lóe sáng. Đối với những đại gia có ham mê biến thái mà nói thì một nam tử mẫn cảm nhất định sẽ rất hài lòng. Chỗ bà ta từ trước đến nay đều rất khó khiến cho các tiểu thụ có phản ứng, bây giờ thì người trước mặt chính là một cực phẩm!

Nghi ngờ vốn dĩ còn tồn tại một chút của Nhược Lan cũng đã biến mất, cái này gọi là “phú quý sẽ kèm theo hiểm nguy”. Huống chi, một cực phẩm nam nhân như vậy, vị tiểu thư này ra giá chắc chắn sẽ không thấp. Tiền bạc bỏ ra để mua mỹ nam là chuyện đương nhiên phải có, nàng ta dĩ nhiên không thể dâng bạc vào tay kẻ khác.

“Tiểu thư cứ việc ra giá, ma ma nhất định sẽ khiến cho ngài vừa lòng!” Nhược Lan sẽ rất luyện tiếc nếu bỏ qua một mối làm ăn tốt như vậy.

“Ma ma đừng khách sáo, cứ gọi ta Liệt Diễm là được rồi. Sau này ta gọi ma ma là Nhược Lan tỷ tỷ, nếu muối muối đây có mối làm ăn nào tốt đương nhiên sẽ không quên tỷ tỷ!” Vân Liệt Diễm thân thiện giữ chặt cánh tay Nhược Lan “Tỷ tỷ, đây là vật quý hiếm thấy, đương nhiên cũng có chất lượng thượng hạng nhất thiên hạ, nhưng chơi lâu cũng sẽ ngán. Thế cho nên người này chỉ bán một đêm, hơn nữa là đấu giá, ai ra giá cao thì sẽ được nếm hương vị mỹ nhân. Lần này muối muối tới đây thật ra cũng chính là muốn mượn tỷ tỷ một chỗ ngồi, nghe nói chỗ của tỷ tỷ có phong thủy rất tốt, muối muối cũng muốn hưởng lây một chút. Một lát nữa tỷ tỷ hãy để muối lên đài ra giá, muối muối đương nhiên sẽ không khiến cho tỷ tỷ chịu thiệt. Ngân lượng đêm nay đấu giá được, chúng ta chia 5:5, tỷ tỷ nghĩ như thế nào?”

Mộc Miên bên cạnh chỉ cảm thấy da gà trên người nổi lên rần rần. Tiểu thư nhà nàng thật đúng là có kinh nghiệm thử thách trái tim nhỏ bé của nàng mà! Nàng đi theo đến đây chính là không an tâm về tiểu thư, nhưng... nhưng mà nàng có nằm mơ cũng không ngờ, tiểu thư... tiểu thư lại đem Thất vương gia - vị hôn phu của mình, kéo tới thanh lâu... bán đấu giá. Nếu tin này đến tai hoàng thượng, tuyệt đối là tội lớn đáng chém đầu!

Tôn nghiêm hoàng thất nha! Mộc Miên dùng tay áo lau lau mồ hôi lạnh trên trán, tự khuyên bản thân mình phải bình tĩnh. Được rồi, bình tĩnh!

Nược Lan lặng đi một chút, bịt người mặt mày hớn hở nắm lấy tay Vân Liệt Diễm, nói: “Muội muội nói rất đúng, của quý hiếm đương nhiên phải đặc biệt khác thường. Tỷ tỷ tin rằng, đêm nay chúng ta nhất định có thể kiếm một vỏ lớn! Muội muội ngồi xuống nghỉ ngơi đi, tỷ tỷ đi chuẩn bị mọi chuyện”

Lúc Nhược Lan nghe thấy ý tưởng của Vân Liệt Diễm liền nghĩ nàng có ba phần không tồi, không ngờ Vân Liệt Diễm lại còn nói ra cái giá như vậy, cho nàng ta tận năm phần. Mối làm ăn này, cho dù tính toán thế nào thì cũng đều có lời, hơn nữa, lời lại không ít!

“Tỷ tỷ đi thông thả, muội muội ở chỗ này chờ tin tức tốt của tỷ” Vân Liệt Diễm nháy mắt nghịch ngợm với Nhược Lan.

Nhược Lan hiểu ý gật đầu, vỗ vỗ cánh tay Vân Liệt Diễm “Bảo đảm muội muội sẽ vừa lòng!”

Tiến Nhược Lan đi, Vân Liệt Diễm mới quay đầu lại, đưa tay tháo miếng vải che mắt Hiên Viên Minh ra. Bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ gương mặt hần, vẻ mặt vô tội cười nói: “Không cần lộ ra ánh mắt chưa thỏa mãn dục vọng như vậy, rất nhanh sẽ có người thỏa mãn ngươi!”

Hiên Viên Minh trừng to mắt. Vân Liệt Diễm chết tiệt! Người tốt nhất nhanh chóng thu tay lại, nếu không, ta nhất định sẽ khiến cho ngươi ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào!

“Tiểu thư, chúng ta làm như vậy có ổn không?” Mộc Miên do dự thật lâu, rốt cuộc không sợ chết mà nói ra. Nàng thật sự là nghĩ không ra, tiểu thư thâm mền Thất vương gia lâu như vậy, làm sao lại đột nhiên làm loại chuyện này? Hơi... tuyệt tình nha! Được rồi, là rất tuyệt tình, nếu không làm sao có thể bán Thất vương gia như vậy chứ?

“Có gì không ổn? Mộc Tiểu Bạch, ta nói cho ngươi biết, chuyện này rất đáng giá đó. Người cũng biết, ta cũng không phải chỉ tự nuôi chính mình thôi, ta còn phải nuôi ngươi nữa. Bây giờ ngay cả nhà chúng ta cũng không có, nếu không kiếm chút tiền thì chẳng lẽ ăn không khí mà sống à?” Vẻ mặt của Vân Liệt Diễm là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, liếc mắt nhìn Mộc Miên một cái. Lăn lộn cùng nàng mấy ngày qua cũng vô ích!

Vân Liệt Diễm nàng từ trước đến nay đều tự biết, lời nói của chính mình chính là thánh chỉ, mọi hành động đều do chính mình chỉ huy. Quan trọng nhất là, chỉ cần đạt được mục đích, thủ đoạn gì cũng không thể bỏ qua.

Mộc Miên co rút khóe miệng, trán đầy hắc tuyến. Nàng quả quyết thối lui đến một bên, xem như đã hiểu rõ rồi. Trong mắt tiểu thư, không có chuyện gì là không thể làm, chỉ có nàng không muốn làm mà thôi!

Mộc Miên ném ánh mắt thông cảm đến Hiên Viên Minh. Thất vương gia, xin ngài nén bi thương! Chọc vào tiểu thư, coi như là do tổ tiên ngài không có tích đức!

Vân Liệt Diễm cảm thấy Nhược Lan chuẩn bị cũng gần xong liền đeo mảnh vải che mắt Hiên Viên Minh lại. Nhìn thấy đôi ngực lồ lộ ra ngoài của hắn ta, trong mắt nàng chứa đầy vàng.

“Mộc Tiểu Bạch, ngươi nhìn da thịt của Thất vương gia một cái xem, trắng trẻo chẳng khác gì các cô nương khuê các nha. Thật không hổ là một món hàng đa tiện lợi, nam ăn được, nữ ăn cũng được, mà già trẻ lớn bé gì ăn cũng được!”

Khóe miệng Mộc Miên lại co rút.

“Mộc Tiểu Bạch, Nhược Lan tỷ tỷ cũng sắp tới đây rồi. Người xem xem ở đây có vị thuốc gì đặc biệt hay không, chút nữa ta rất muốn nhìn Tiểu Minh Minh đáng yêu phấn khích biểu diễn!” Vân Liệt Diễm cười đến cười run rẩy hết cả người.

Quả nhiên, vẫn nên tự tìm niềm vui cho chính mình.

Mộc Miên lục lọi trong phòng một chút, cuối cùng tìm được một chiếc hộp trên bàn trang điểm, liền đưa cho Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm nắm một viên thuốc trong tay, bàn tay kia tách miếng Hiên Viên Minh ra “Tiểu Minh Minh ngoan nha, mau nuốt vào, nuốt vào rồi sẽ thấy rất thoải mái nha!”

10. Q.1 - Chương 10: Buổi Đầu Giá Chưa Từng Có (3)

“Tiểu thư, Nhược Lan ma ma đến” Nhược Lan còn chưa tới thì Mộc Miên đã nghe thấy tiếng bước chân.

Vân Liệt Diễm nhét viên thuốc vào trong miệng Hiên Viên Minh, sau đó vỗ vỗ tay đi ra ngoài.

Vừa mở cửa ra liền nhìn thấy Nhược Lan cười cười đi tới.

“Tỷ tỷ, nhanh như vậy mà đã chuẩn bị xong hết rồi sao?” Vân Liệt Diễm cười nghênh đón, một đôi mắt hoa đào nhếch lên thành độ cong mỉa mai hoặc chứng sinh.

Nhược Lan kéo cánh tay Vân Liệt Diễm, nói: “Chuyện muội muội giao phó sao tỷ tỷ dám sơ suất được?”

“Tỷ tỷ, chúng ta đi bây giờ sao?” Vân Liệt Diễm nhú mày.

Nhược Lan nhìn thấy đôi mắt hoa đào của Vân Liệt Diễm liền không khỏi luồn cuống một chút. Nàng ta lẫn lộn trong thanh lâu này gần hai mươi năm, gặp qua vô số người, nhưng cả dung mạo lẫn khí chất của nữ tử này, trong thiên hạ nàng ta cũng chỉ gặp qua ở một người.

Thế nhưng người nọ... nếu bọn họ gặp được nhau, nhất định sẽ là một đôi bích ngân do trời đất tạo thành!

“Tỷ tỷ đang nghĩ gì thế?” Vân Liệt Diễm nhìn Nhược Lan đang ngây người, nàng ta không phải là phát hiện ra thân thể của Hiên Viên Minh chứ? Nàng nghe nói Hiên Viên Minh cũng là một tên phong lưu, chẳng lẽ hẳn ta đã từng đến Như Mộng các này?

“Không có gì, chỉ cảm thấy muội muội thật xinh đẹp, cũng không biết nam nhân như thế nào mới có thể xứng đôi với muội được!” Nhược Lan cười cười với Vân Liệt Diễm. Vừa rồi, nàng ta đúng là thất thần.

“Tỷ tỷ giấu cột muội muội à?” Vân Liệt Diễm giống như thẹn thùng nghiêng đầu đi, nhìn Mộc Miên đang vác Hiên Viên Minh đi tới.

Lầu một của Như Mộng các có một sân khấu hình tròn rất lớn, chung quanh được xếp đầy chỗ ngồi. Đây là chỗ ngồi thường dành cho các các hoa khôi hiến nghệ.

Hôm nay, sau khi đàn một khúc nhạc thì Nhược Lan dẫn toàn bộ vũ cơ đi xuống, đem trọn sân khấu bao quanh bằng từng lớp lụa mỏng.

Lúc này xung quanh sân khấu đã ngồi đầy người, nếu là bình thường thì tiết mục kế tiếp chính là một điệu múa nổi tiếng của Như Mộng các. Vũ kỹ của Như Mộng các có kỹ thuật như thiên tiên hạ phàm, ngay cả trong cung cũng từng mời vũ kỹ này vào hiến nghệ. Trong ngày thường lại càng là đối tượng tranh nhau của vương công quý tộc. Thế nhưng hôm nay, màn biểu diễn này đã bị dán đoạn chừng một khắc, sân khấu vẫn trống không.

Dưới đài không tránh khỏi hỗn loạn, đại đa số đều là những người đến đây để xem vũ kỹ kia khiêu vũ.

Đúng lúc này, Vân Liệt Diễm dẫn Mộc Miên đang vác Hiên Viên Minh bước ra. Nàng sai người chuẩn bị một chiếc nhuyễn ghế, sau đó bảo Mộc Miên đặt Hiên Viên Minh lên đó.

Vì tránh phiền toái, Vân Liệt Diễm bảo Mộc Miên làm ra hai cái mặt nạ da người. Cho nên lúc này không ai có thể nhận ra Vân Liệt Diễm cùng Mộc Miên.

Mọi người nhìn thấy Vân Liệt Diễm có nhan sắc bình thường liền bất mãn, có người hô lớn: “Tại sao lại là những kẻ quái dị lên sân khấu chứ? Tích Vũ cô nương đâu? Mau để Tích Vũ cô nương ra đi!”

“Đại gia ta bỏ tiền ra chính là để xem Tích Vũ cô nương, chứ không phải là ngắm những kẻ quái dị!”

“...”

Thanh âm dưới đài vang lên hết đợt này đến đợt khác.

“Yên tĩnh một chút!” Vân Liệt Diễm đứng lên, lớn tiếng nói: “Hôm nay Tích Vũ cô nương không thoải mái, cho nên xin mọi người thứ lỗi!”

“Cái gì? Chúng ta đã trả tiền rồi!”

“Cho dù Tích Vũ cô nương không múa được thì còn có Tích Cầm cô nương cùng Tích Họa cô nương. Một kẻ quái dị như người ra đây làm gì?”

“Đúng vậy!”

“ ... ”

” Mọi người hãy yên lặng một chút mà nghe ta nói một câu đã” Vân Liệt Diễm hắng giọng một cái: “Tuy rằng đêm nay không thể ngắm tiểu mỹ nhân, nhưng tiểu nữ lại mang đến cho các vị một người có thể khiến cho các vị hài lòng”

Dứt lời, Vân Liệt Diễm xoay người kéo tấm vải che mặt Hiên Viên Minh xuống.

Trên nhуễn ghế, Hiên Viên Minh mặc một chiếc trường sam màu hồng phấn được nới lỏng, lộ ra cảnh xuân từ ngực tới bụng. Da thịt trắng nõn do được lực đã chuyển sang màu hồng nhạt. Mà vết roi trước ngực lại càng thêm hấp dẫn ánh mắt người, vết máu đã khô hoàn toàn biến thành một bức họa hoa mai huyết sắc.

Toàn trường nhất thời an tĩnh lại, thanh âm hút không khí đều có thể nghe thấy.

Vân Liệt Diễm nhìn thấy không ít người đã bị chảy máu mũi, khóe môi khê nhếch lên. Hiệu quả thật không bình thường nha!

“Thế nào? Các vị có cảm thấy vừa lòng với người mà tiểu nữ mang tới không?” Vân Liệt Diễm ngồi xuống ghế, nhìn thoáng qua đám người bên dưới.

“Vừa lòng, vừa lòng, rất vừa lòng!” Thanh âm đinh tai nhức óc điên cuồng vang lên, Vân Liệt Diễm thậm chí còn cảm thấy chiếc ghế mình đang ngồi rung rung.

“Các vị, đây là món quà rất quý hiếm, tiểu nữ phải mất rất nhiều sức lực mới có được. Thế cho nên, lần đầu giá này chỉ có một đêm. Giá đưa ra là một ngàn lượng hoàng kim, ai trả cao thì được người!” Vân Liệt Diễm vỗ vỗ tay, ý bảo có thể bắt đầu.

“Cũng mắc quá rồi đó! Làm sao có thể đáng giá ngàn lượng hoàng kim chứ?” Không ít người dị nghị. Đầu giá đêm đầu của hoa khôi cũng chỉ có một ngàn lượng bạc, một ngàn lượng hoàng kim này... quá mắc!

“Các vị, nếu chỉ là vì tư sắc thì một ngàn lượng hoàng kim quả thật hơn mắc, nhưng nếu các vị nhìn kỹ sẽ nhận ra, người này rất cuộc có đáng giá hay không!” Vân Liệt Diễm cũng không giận, cười cười đi đến bên cạnh Hiên Viên Minh, ngón tay nhỏ nhắn xẹt qua lồng ngực của hắn. Làn da trắng đột nhiên chuyển sang hồng khiến cho mọi người trợn mắt há hốc mồm, không ít người ngay cả nước miếng cũng đã chảy ra. Thượng hạng, thượng hạng nha!

“Thế nào? Ngàn lượng hoàng kim có đáng giá không?” Ngón tay của Vân Liệt Diễm nhẹ nhàng xoa lồng ngực Hiên Viên Minh.

“Rất đáng giá, ta ra giá hai ngàn lượng hoàng kim!”

“Ba ngàn lượng hoàng kim!”

“Năm ngàn lượng hoàng kim!”

“Năm ngàn năm trăm lượng hoàng kim!”

“ ... ”

Chỉ chốc lát sau, giá đã tăng đến một vạn lượng hoàng kim, mà tiếng gọi giá vẫn không có xu thế ngừng.

Một gian phòng trên tầng hai, Nhược Lan đi đến.

“Chủ tử” Nhược Lan quỳ trên đất, có chút nơm nớp lo sợ. Nàng thật sự nghĩ không ra chủ tử tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

“Ngay cả Thất vương gia mà cũng dám bán. Nhược Lan, người bắt đầu lỗ mãng từ khi nào vậy?” Một thanh âm tao nhã vang lên, nghe không thấy sự trách móc, lại khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo từ sâu tận đáy lòng. Không khí trong căn phòng đều như bị ngưng kết lại, Nhược Lan cảm thấy hàm răng của mình cũng có chút run run.

“Nô tỳ...” Nhược Lan quỳ trên mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên. Ở trong mắt người kia, cái chức danh nô tỳ này cũng không đáng giá.

“Khỏi đi. Diệp Tô, mười vạn lượng hoàng kim” Ngón tay thon dài nâng ly trà trên bàn lên, nhẹ nhàng thổi thổi.

Một nam tử đứng phía sau tiến lên, lên tiếng: “Mười vạn lượng hoàng kim”

Im lặng trong chốc lát, lại có người lên tiếng trả giá.

“Lui xuống đi, nhớ đem ngân phiếu đến đây” Thanh âm kia dừng một chút, lại mở miệng nói.

Nhược Lan đứng dậy rời đi. Lúc ra khỏi căn phòng, khoe miệng nhin không được mà co rút. Chủ tử thật đúng là...

Tiếng trả giá vẫn vang lên nhưng cũng đã giảm đi rất nhiều. Cuối cùng, chỉ nghe thấy một thanh âm từ căn phòng khác ở lầu hai “Hai mươi vạn lượng hoàng kim”

Không còn thanh âm nào.

“Hai mươi vạn lượng hoàng kim lần thứ nhất!”

“Hai mươi vạn lượng hoàng kim lần thứ hai!” Vân Liệt Diễm nhìn thấy ánh mắt tiếc hận xung quanh, khẽ nhếch khóe môi: “Hai mươi vạn lượng hoàng kim lần thứ ba, bán!”

Giải quyết dứt khoát, Vân Liệt Diễm quay đầu nhìn lại vị trí căn phòng ở tầng hai kia, chỉ nhìn thấy một đôi tay trắng nõn đưa ra một xấp ngân phiếu.

11. Q.1 - Chương 11: Vị Thái Tử Ôn Nhuận (1)

“Buổi đầu giá hôm nay đến đây là kết thúc, xin cảm ơn các vị!” Vân Liệt Diễm vỗ tay, sau đó cùng Mộc Miên đưa Hiền Viên Minh đi. Trao người lấy bạc, Vân Liệt Diễm để Mộc Miên đưa người đi.

“Vị tiểu thư này, chủ tử ta yêu cầu muốn gặp tiểu thư một lần” Đưa ngân phiếu, người đó không muốn vòng vo liền mở miệng nói thẳng.

“Gặp ta?” Vân Liệt Diễm nhìn người đó, cảm thấy có chút kì quái: “Chúng ta không phải đã thanh toán xong rồi sao, gặp ta làm gì?”

“Tiểu thư không cần lo lắng, chủ tử ta đối với tiểu thư cũng không có ác ý gì, chỉ là muốn gặp tiểu thư một lần mà thôi!” Người nọ tựa hồ biết rõ Vân Liệt Diễm sẽ cự tuyệt, gương mặt vẫn giữ nụ cười không đổi.

“Vậy được rồi. Thế nhưng người ở đây chờ ta một lát, ta còn chút chuyện phải làm, rất nhanh sẽ trở về” Vân Liệt Diễm liếc nhìn người nọ, gặp thì gặp thôi, cũng chẳng mất tí thịt nào. Dù sao cũng đúng lúc nàng muốn biết cái lão sắc quỷ nào cam lòng để nàng đào hai mươi vạn lượng hoàng kim để mua một tên nam nhân.

Nếu là trước đây, nàng sẽ không dễ gì đáp ứng cho Nhược Lan phần ngân phiếu đã hứa trước đó. Tuy nhiên, Hiền Viên Minh được bán với giá cao hơn so với nàng tưởng tượng, mà nàng cũng không phải là hạng người bất nghĩa.

“Tiểu thư xin cứ tự nhiên” Người nọ gật đầu, cùng Mộc Miên đứng chung một chỗ, cũng không chút nóng vội.

Vân Liệt Diễm tìm được Nhược Lan, đem ngân phiếu tương đương mười vạn lượng hoàng kim đưa cho nàng: “Nhược Lan tỷ tỷ, đây là phần thuộc về tỷ”

“Muội muội không cần quá khách khí, việc này làm tỷ tỷ thấy có chút ngượng ngùng” Nhược Lan ngoài mặt cười cười cầm lấy ngân phiếu, nhưng trong tâm đã sớm đóng băng. Nàng cũng biết được, người nàng bán là đương kim Thất vương gia, mà người bán Thất vương gia lại chính là vị hôn thê của hắn - tiểu thư thừa tướng đại nhân, Vân Liệt Diễm. May mắn nàng cũng đã gặp qua rất nhiều sóng to gió lớn, nếu không thì chân đã sớm mềm nhũn.

“Tỷ tỷ đừng khách sáo, muội muội còn có việc phải đi trước. Lần sau nếu có thứ tốt, muội lại đến tìm tỷ tỷ” Vân Liệt Diễm nhìn Nhược Lan chớp chớp mắt.

“Muội muội cứ đi thông thả, Như Mộng các cửa tỷ tỷ luôn mở rộng cửa chào đón muội” Nhược Lan đón nhận ánh mắt của Vân Liệt Diễm, rốt cuộc cũng thở dài một hơi.

Thế nhưng ôn thần này còn chưa tiễn được thì ôn thần khác đã xuất hiện.

Nhược Lan ngẩng đầu lên đã thấy gương mặt như bị người ta xù nộ của Diệp Tô, khóe miệng hiện ý cười.

Nhược Lan há to miệng, một chữ cũng nói không ra, đi theo Diệp Tô tiến vào căn phòng thượng hạng. Diệp Tô đem ngân phiếu trong tay giao cho nam tử kia: “Chủ tử, đồ của ngài”

“Mười vạn lượng, vừa đúng” Thanh âm ưu nhã nhưng lại không che được lạnh lẽo bên trong.

Nhược Lan kinh ngạc ngẩng đầu. Thì ra, chủ tử nói mười vạn lượng hoàng kim nghĩa là bọn họ có thể thuận lợi lấy được mười vạn lượng này sao?

“Thì ra hai mươi vạn lượng này chính là của thái tử. Chủ tử biết chắc thái tử đang ở nơi này, đương nhiên cũng sẽ không ngồi không mà nhìn người khác mua Thất vương gia” Diệp Tô liếc nhìn Nhược Lan, cảm thấy nàng ta thật không có đầu óc.

Nhược Lan cũng không dám lên tiếng, nơm nớp lui xuống.

Bên này, Vân Liệt Diễm đi theo gã sai vặt tiến vào căn phòng thượng hạng đó, cảm thấy người trước mặt so với Hiên Viên Minh cũng là một cực phẩm nam nhân.

Một thân bạch y, khí chất tựa trích tiên, tuyệt đối so với Hiên Viên Minh còn cực phẩm hơn. Quan trọng nhất là, nhất cử nhất động của hắn còn toát ra một loại khí chất cao quý, đâu như Hiên Viên Minh nổi giận ùng ùng. Quả thực là khác biệt một trời một vực!

“Vân tiểu thư, không biết Thất đệ đã làm sai chuyện gì mà khiến nàng nổi giận tới nỗi đem hắn đi bán vậy?” Hiên Viên Phong đặt tách trà xuống bàn, nhẹ nhàng hỏi. Thanh âm khiến cho người ta thấy thật thoải mái, không có chút ý tứ chất vấn nào.

“Người là đại ca của Hiên Viên Minh?” Vân Liệt Diễm sững sốt một chút. Nàng dường như chưa từng gặp qua cực phẩm nam nhân trước mặt, hắn thế nào lại nhận ra nàng?

“Tại hạ là Hiên Viên Phong” Hiên Viên Phong cười cười, xem ra nàng đã quên hắn rồi. Mấy năm trước hắn có đến phủ thừa tướng một lần, vô tình nhìn thấy nàng. Lúc đó mẫu thân nàng mới qua đời không lâu, nàng cô đơn ngồi một mình dưới tàn cây, cũng không biết là đang suy nghĩ điều gì. Chỉ là lúc đó, nàng không có hoạt bát giống như bây giờ.

“Thái tử điện hạ?” Vân Liệt Diễm nghi hoặc nhìn Hiên Viên Phong. Hắn nhẹ gật đầu, nhìn nàng mỉm cười nhu hòa.

Thật ôn nhu! Vân Liệt Diễm không khỏi cảm khái.

12. Q.1 - Chương 12: Vị Thái Tử Ôn Nhuận (2)

“Người đâu! Mau đem Thất vương gia xuống dưới, tìm giải dược cho Thất vương gia” Hiên Viên Phong khoát tay áo, ra hiệu cho người đưa Hiên Viên Minh đi.

Trong gian phòng trang nhã chỉ còn lại Hiên Viên Phong cùng Vân Liệt Diễm.

“Không có ý nghĩa” Vân Liệt Diễm tùy ý ngồi xuống, cũng không xem mình như người ngoài.

Chỉ là, nàng thật vất vả mới bắt được tên Hiên Viên Minh kia, tuy kiếm được một món tiền lớn nhưng lại chưa có dịp trêu đùa được hắn. Nàng bỏ ra công sức lớn như vậy để tạo hình cho hắn, lại không xem được bộ dáng hắn nằm dưới thân kẻ khác. Thật là đáng tiếc!

“Ha ha...” Hiên Viên Phong cười cười: “Thất đệ vốn đã chán ghét nàng, nàng lại trêu đùa hắn như vậy, không sợ hắn nổi giận sao?”

“Ta sợ hắn thì đã không bán hắn rồi!” Vân Liệt Diễm hơi nén giận. Trước mặt Thái tử ôn nhuệ như nước này, nàng không tiện thốt ra những từ thô tục nên rắng nuốt trở lại trong bụng.

“Nói đi thì phải nói lại, Thất đệ cũng không phải loại người thích đi gây sự, làm sao lại chộc cho nàng nổi giận?” Hiên Viên Phong buồn cười nhìn Vân Liệt Diễm. Tức giận thành bộ dáng đó, tính khí tiểu cô nương này thoát nhìn có vẻ không tốt, nhưng hắn cũng hiểu được nàng không phải loại nữ nhân rãnh rỗi đi kiếm người gây sự.

“Hắn rảnh rỗi không có việc gì làm lại chạy tới nhà ta, phá hủy khuê phòng của ta, làm hại ta ngay cả chỗ ở cũng không có. Nếu ta không báo thù thì quá có lợi cho hắn, ta cũng quá uất ức rồi!” Vân Liệt Diễm nói xong mới kinh ngạc tự vấn: Tại sao nàng lại phải giải thích với hắn nhiều như vậy? Quả nhiên, sức quyến rũ của mỹ nam khó có thể đỡ được! Mỹ nam ôn nhuệ lại càng không thể đỡ được!

“Vừa rồi nghe nói Thất vương phủ bị thiêu thành tro tàn, cũng là do nàng làm đúng không?” Hiên Viên Phong rút một tách trà đưa tới trước mặt Vân Liệt Diễm. Sững sốt một chút, nàng tiếp nhận chén nước.

Vân Liệt Diễm không trả lời Hiên Viên Phong, hắn cũng tự biết rõ nàng sẽ không đáp nên chỉ nhàn nhạt cười. Nụ cười của hắn tựa như đoá hoa sen nở rộ, mang theo vài phần mát lạnh dễ chịu.

“Vân tiểu thư, đêm nay nàng có tính toán gì không?” Qua một hồi lâu, Hiên Viên Phong mới mở miệng lần nữa, như là vô ý hỏi.

“À, người gọi ta Liệt Diễm là được rồi” Vân Liệt Diễm nhún mày. Vân tiểu thư? Nghe thế nào cũng thấy không thoải mái.

“Ha ha ha... ta đây gọi người một tiếng Diễm nhi thì thế nào? Hiên Viên Phong càng ngày càng cảm thấy tiểu cô nương này rất thú vị. Tính cả lần trước gặp nàng, đây là lần thứ hai hắn cùng nàng đến gần nhau. Người ta nói, thiếu nữ mười tám sẽ thay đổi, hắn ngược lại thấy càng lúc càng thích tính tình này của nàng.

“Tùy người. Ta tối nay không có nơi để đi” Vân Liệt Diễm nói thật. Nàng hiện tại thật là không biết đi nơi nào. Nàng đến thế giới cổ đại này mới được một ngày, khuê phòng thì bị người ta phá hỏng. Cái nơi gọi là nhà kia đối với nàng mà nói thì vốn dĩ không giống như vậy, về hay không cũng không có người để ý.

Bên cạnh, khóe mắt Mộc Miên giật giật. Trí nhớ tiểu thư hình như không tốt, làm sao quên được trước khi phu nhân lâm chung, vì không muốn nữ nhi của mình sống khổ nên cũng để lại cho nàng một ít của cải. Trong đó, sơn trạch cũng có hơn mười chỗ, mỗi nơi đều có người trông coi dọn dẹp. Nói là không có nơi để đi, cái này... nói ra không phải quá đáng thương nha!

“Diễm nhi có nguyện đến ở trong phủ thái tử không? Ta tin rằng thừa tướng đại nhân sẽ rất chóng tu sửa lại mảnh sân nhỏ của nàng thôi. Đến lúc đó, nàng trở về cũng chưa có muộn” Hiên Viên Phong thuận miệng nói.

“Được” Vân Liệt Diễm không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng. Nàng cũng không muốn ngủ nơi đầu đường xó chợ.

“Thái tử điện hạ, việc này... không tốt lắm đâu!” Mộc Miên bạo gan lên tiếng. Không nói chuyện là tiểu thư còn là hoàng hoa khuê nữ, quan trọng nhất chính là hoàng thượng đã hạ chỉ gả tiểu thư gả cho Thất vương gia. Tuy ngày đại hôn còn chưa có định, nhưng tiểu thư đến ở trong phủ thái tử, nói thế nào cũng đều không ổn!

“Cũng đúng! Ta sẽ sai người sang phủ thừa tướng nói là thái tử phi mời Diễm nhi đến phủ thái tử chơi vài ngày” Hiên Viên Phong dứt lời, liền phân phó người đến phủ thừa tướng báo tin.

Mộc Miên cũng không thể nói thêm gì nữa. Nếu là thái tử phi mời thì cũng không có gì kỳ lạ. Thái tử phi, với tư cách là chính phi của thái tử, là hoàng hậu nương nương tương lai, ngày thường mời những thiên kim tiểu thư nhà quý tộc khác cũng rất bình thường.

Vân Liệt Diễm cùng thái tử đến phủ thái tử, hẳn tự mình sắp xếp cho nàng một tiểu viện nhỏ, cũng phải nha hoàn tới hầu hạ.

“Nàng nghỉ ngơi sớm đi, mai ta sẽ tới thăm nàng” Hiền Viên Phong vì Vân Liệt Diễm sắp xếp hết mọi chuyện, lại sai người mang điểm tâm đến, sau đó rời khỏi gian phòng của Vân Liệt Diễm.

Đợi lúc thái tử đi xa, Vân Liệt Diễm mới ngoắc ngoắc ngón tay kêu Mộc Miên tới gần. Nàng vừa cắn bánh quế hoa, vừa mơ mơ hồ hồ hỏi: “Mộc Tiểu Bạch, người có biết tại sao thái tử lại đối với chúng ta tốt như vậy không?”

Mộc Miên mặt đầy hắc tuyến. Tiểu thư, với chỉ số thông minh hiện tại của người chẳng lẽ còn phải hỏi nô tì sao?

“Tiểu thư, người phải biết “vô sự hiển ân cần”, không gian thương cũng là tặc nhân” Mộc Miên đứng đối diện Vân Liệt Diễm, cũng cầm một miếng bánh quế hoa lên nhét vào miệng, nhỏ giọng nói ra.

“Vậy người nói hẳn không phải là vì “dẫn quân nhập vò góm”, để ta ở lại trong phủ của mình, chờ cái tên Hiền Viên Minh kia tỉnh lại thì tới tìm ta báo thù à?” Tuy Vân Liệt Diễm đi theo thái tử đến phủ thái tử, nhưng lại thắc mắc vì sao hẳn vô duyên vô cớ đối xử tốt với nàng như vậy, nàng cũng không khỏi có chút không thoải mái.

Từ nhỏ, thầy của nàng đã dạy, không bao giờ có người vô duyên vô cớ đối tốt với mình, trừ phi hẳn có mục đích gì đó.

Vân Liệt Diễm lục lọi trong trí nhớ của thân thể này. Nàng biết rõ, ở thế giới xa lạ này chỉ có một mình Mộc Miên là nàng có thể tin nhiệm. Nha đầu này được mẫu thân nàng huấn luyện từ nhỏ để bảo vệ nàng, lại còn theo nàng nhiều năm, là người duy nhất không quan tâm nàng có gốc hay không, vẫn luôn nguyện ý chăm sóc nàng. Ngoại trừ Mộc Miên, ai nàng cũng không thể tin tưởng. Thân là một đặc công cấp cao, những phán đoán này đối với nàng chính là những điều cơ bản.

“Tiểu thư, nô tì nói người biết, thái tử điện hạ cũng không phải là nhi tử mà hoàng thượng yêu mến nhất” Mộc Miên xác định chung quanh không có kẻ nào mới thấp giọng nói nhỏ: “Hoàng thượng sủng ái nhất là Thất vương gia. Mà ngay cả người đã từng có chiến công hiển hách như Tứ vương gia, hoàng thượng cũng không để vào mắt. Rất nhiều người nói, chỉ cần Thất vương gia gật đầu, hoàng thượng tùy thời đều có thể phế đi cái chức vị thái tử, vì Thất vương gia mà thiên vị” Mộc Miên dù sao cũng ở phủ thừa tướng nhiều năm nên nội tình cũng có chút hiểu biết.

“Thế chẳng phải là thái tử rất đáng thương sao?” Vân Liệt Diễm kinh ngạc. Nàng học lịch sử không được tốt lắm, nhưng xem qua các thể loại phim truyền hình thì cũng hiểu chút chút. Hoàng tử vì tranh đoạt ngôi vị mà có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào.

“Tiểu thư, đây cũng không phải việc mà chúng ta có thể quan tâm. Tóm lại, vì để không tự tìm phiền toái, ngày mai chúng ta vẫn nên rời khỏi đây thôi. Trước khi phu nhân lâm chung có nói, người không được chọc vào hoàng thất, cũng đừng cam dự vào chuyện của Vân gia” Mộc Miên lắc đầu. Những chuyện này không đến lượt nàng lo nghĩ, nàng chỉ biết nghe theo lời phu nhân, tuyệt không để tiểu thư liên lụy đến Vân gia hay hoàng thất. Với trí tuệ của tiểu thư lúc trước, khẳng định sẽ chết tới xương cốt không còn. Cho dù là hiện tại, tiểu thư cũng không phải là đối thủ của bọn họ. Hoàng thượng ban bố thánh chỉ đem tiểu thư gả cho Thất vương gia, mà Thất vương gia lại không muốn nên hoàng thượng sớm muộn gì cũng thu hồi cái mệnh lệnh đã ban ra này. Mộc Miên tuy không rõ chuyện trong hoàng thất nhưng cũng biết rõ, hoàng thượng sẽ không thể nào để cho nhi tử mình yêu thương nhất lấy một gốc tử về làm chính thê.

Cũng may, tiểu thư không thật sự yêu thích Thất vương gia. Lúc trước, nàng giúp tiểu thư theo đuổi Thất vương gia cũng biết rõ Thất vương gia không thích tiểu thư, cho nên vì tiểu thư nàng mới vui vẻ bận trước bận sau giật dây. Hôm nay, tiểu thư lại chọc giận Thất vương gia, xem ra nàng nên tranh thủ thời gian khuyên nhủ tiểu thư.

“Mộc Tiểu Bạch, người có phải là đang gạt ta chuyện gì hay không?” Vân Liệt Diễm nhìn thần sắc thay đổi nhanh chóng của Mộc Miên, một tay nhéo tai nàng, u ám mở miệng.

13. Q.1 - Chương 13: Gả Cho Ta Được Không?

“Hiểu lắm, tiểu thư, tuyệt đối là hiểu lắm!” Mộc Miên giơ tay lên, nuốt vội miếng bánh ngọt mà không kịp thấm mùi vị, gương mặt nhẵn lại vì bị sặc.

“Nè, Mộc Tiểu Bạch, ta cảm thấy nghi ngờ tại sao ngươi không chút để bụng đối với hôn sự của ta vậy?” Vân Liệt Diễm dùng sức nhéo tai Mộc Miên. Nàng ta bị đau, lập tức buông vũ khí đầu hàng.

“Tiểu thư, người hãy nghe nô tì nói. Thật ra thì lúc nô tì biết rõ lão gia xin hoàng thượng ban thánh chỉ cho người tứ hôn với Thất vương gia, nô tì vẫn rất cao hứng vì người. Mặc dù nô tì đã đáp ứng với phu nhân không để người đặt chân vào hoàng thất, nhưng nếu người cùng Thất vương gia lưỡng tình tương duyệt vậy thì chắc cũng không có chuyện gì. Thế nhưng nô tì lại không ngờ...” Mộc Miên nói là thật, di ngôn của phu nhân rất quan trọng nhưng không quan trọng bằng hạnh phúc của tiểu thư!

“Não của ngươi bị ngập nước hay sao mà lại nhìn ra ta cùng tên đầu trâu kia là lưỡng tình tương duyệt vậy hả?” Con ngươi của Vân Liệt Diễm sắc bén tựa dao găm, như muốn lăng trì Mộc Miên bằng ánh mắt.

“Ô ô... Tiểu thư, nô tì chưa nói gì cả, cái gì nô tì cũng chưa nói” Mộc Miên cúi đầu xuống. Tiểu thư bây giờ không chỉ trở nên bạo lực mà đầu óc cũng linh hoạt hơn nhiều, so với khi trước thật là một trời một vực. Đúng vậy, nếu không với mọi chuyện rối rắm như bây giờ thì tiểu thư trước kia làm sao có thể giải quyết ổn thỏa được?

“Rất ngoan! Nói hết những chuyện mà ta không biết cho ta nghe. Nếu không, ngươi cứ lấy kết cục của Thất vương gia mà làm gương” Lúc này, Vân Liệt Diễm tựa như lửa gạt một tiểu bạch thổ tiến vào trong miệng lão sói xám, đôi mắt đen nhanh nhìn Mộc Miên một cách thâm sâu.

Mộc Miên nuốt nước bọt, rón rén rót một tách trà uống cạn rồi vỗ vỗ ngực.

“Tiểu thư, có nhiều chuyện cho tới giờ người chưa từng biết, mà trong một thời gian ngắn nô tì cũng không thể giải thích rõ ràng được. Tuy nhiên, lần này tiểu thư làm ra loại chuyện này với Thất vương gia thật cũng có chút phiền phức. Thất vương gia cũng không phải là người tốt như vẻ ngoài của hắn. Chúng ta có thể bắt được hắn cũng là chuyện không thể ngờ, nếu lúc đó bên cạnh hắn có ám vệ, dù có mười người như chúng ta cũng không thể chống cự được” Mộc Miên tuy không biết Vân Liệt Diễm làm sao phóng ra lửa, nhưng đối với những cao thủ chân chính mà nói thì đó cũng không đủ uy hiếp. Làm sao họ nào có thể cho Vân Liệt Diễm cơ hội động thủ?

“Ám vệ đó lợi hại hơn hắn à?” Vân Liệt Diễm có chút khó hiểu. Nếu nói như vậy, Hiên Viên Minh tại sao còn có thể đến gặp nàng?

“Tóm lại, tiểu thư, người nghe nô tì nói, bây giờ chưa phải là thời điểm chúng ta có thể gây sự với Thất vương gia. Người không thích hắn, nô tì cũng thấy yên lòng rồi. Tuy nhiên lúc này hắn là người chúng ta không thể trêu vào, nếu không sẽ có thể mất mạng đó” Trước kia tiểu thư tương tư đơn phương, bây giờ cả hai đều không có tình ý, cho nên chọc vào Thất vương gia là điều không thể.

“Ngươi nói hắn sẽ truy sát ta?” Vân Liệt Diễm ngăn người. Hiên Viên Minh thì nàng không rõ, nếu hắn thật sự muốn đuổi giết nàng thì nàng còn chưa phải là đối thủ của hắn.

“Tiểu thư người không cần lo lắng, chỉ cần người không can thiệp vào chuyện hoàng thất, chúng ta tùy thời đều có thể rời khỏi nơi này” Mộc Miên nhìn Vân Liệt Diễm, chân thành nói. Trước kia, nàng chưa từng đề cập tới vấn đề rời khỏi kinh thành cùng Vân Liệt Diễm, cũng chỉ là vì tiểu thư trời sinh ngu dại, ở lại phủ thừa tướng là an toàn nhất. Hôm nay, tiểu thư đã thanh tỉnh, nếu lão gia biết, nhất định sẽ cực kỳ vui vẻ.

“Ta sẽ xem xét” Vân Liệt Diễm không nói nữa, xoay người đi ngủ. Thật ra, nàng căn bản không muốn ở lại phủ thừa tướng, nơi đó đối với nàng mà nói vốn rất lạ lẫm, cho nên cũng không quan tâm đến bất cứ điều gì. Chỉ là, Vân Liệt Diễm nàng sẽ không vì bỏ trốn Hiên Viên Minh mà rời đi! Trên cái thế giới này, ngoại trừ những thứ nàng quan tâm, không có những thứ gì có thể khiến nàng đặt tâm suy nghĩ!

Nàng ngược lại còn muốn nhìn xem, Hiên Viên Minh hắn có thể ra chiêu gì!

Một đêm này, Vân Liệt Diễm ngủ cũng không an ổn, trong đầu xuất hiện lại những thứ kỳ kỳ quái quái, chính là thân thể này đang nhớ lại!

Lúc thức dậy đã là giữa trưa, Vân Liệt Diễm đơn giản rửa mặt một chút, nghĩ nghĩ phải đến nói một tiếng trước khi rời khỏi đây với Hiên Viên Phong.

Không ngờ sáng sớm Hiên Viên Phong đã sai người đến nói, khi nào nàng tỉnh dậy thì đến Lê Đình trong hoa viên chờ hẳn.

“Tiểu thư, người lại không ngủ à?” Mộc Miên nghi hoặc nhìn đôi mắt có chút thâm quầng của Vân Liệt Diễm. Tiểu thư hôm qua đi ngủ sớm, không phải là nửa đêm lại suy nghĩ tìm cách đối phó với Thất vương gia chứ?

“Thu hồi những tâm tư kia của người đi, ta chỉ là lạ chỗ nên ngủ không được thôi. Thu dọn một chút, chúng ta cũng nên trở về rồi” Vân Liệt Diễm liếc Mộc Miên một cái, nhìn ánh mắt của nàng ta liền rõ là đang nghĩ oan cho nàng. Nói giỡn, Vân Liệt Diễm nàng thiện lương như vậy, thế nào lại biết làm chuyện trái lương tâm chứ?

“Dạ dạ, tiểu thư, thái tử điện hạ chờ người cũng lâu rồi” Mộc Miên tranh thủ thời gian giúp Vân Liệt Diễm trang điểm rồi đẩy nàng ra ngoài cửa phòng.

Lê Đình nằm ngay tại bên ngoài nơi Vân Liệt Diễm ở. Sân nhỏ nơi cô ở gọi là Lê Viên, cũng chỉ vì xung quanh đều được một mảng cây lê lớn bao phủ. Lê Đình cùng Lê Viên đều nằm chung trong một trang viên gọi là Lê Lâm.

Lúc này, hoa lê đúng lúc nở rộ, cánh hoa lê trắng như tuyết tung bay khắp nơi.

Hiên Viên Phong ngồi trong đình, tay vuốt cổ cầm, vài cánh hoa lê trắng vờn vào trên dây đàn.

Bức tranh mỹ nhân tuyệt đẹp, đến nhiều năm sau Vân Liệt Diễm cũng thường hay nhớ tới, buổi sáng hôm đó, tại Lê Lâm, tri kỷ ngồi đánh đàn.

“Nàng tỉnh rồi? Tối hôm qua không ngủ được sao?” Hiên Viên Phong dừng động tác nơi tay, nhìn về phía Vân Liệt Diễm.

“Ngủ cũng được” Vân Liệt Diễm đi qua “Thái tử điện hạ, ta còn có chuyện muốn làm cho nên phải rời khỏi. Tối hôm qua, đa tạ thái tử điện hạ đã thu lưu”

“Diễm nhi, nàng nguyện ý gả cho Thất đệ sao?” Hiên Viên Phong không trả lời vấn đề của Vân Liệt Diễm, ngược lại mở miệng hỏi.

“Đương nhiên là không muốn” Vân Liệt Diễm mếu máo. Ai nguyện ý gả cho tên nam nhân rác rưởi kia chứ?

“Vậy... gả cho ta được không?”

14. Q.1 - Chương 14: Ta Có Thể Bảo Vệ Nàng Cả Đời!

Khóe môi Vân Liệt Diễm co lại, gương mặt nhìn Hiên Viên Phong như muốn xác thực câu vừa rồi không phải phát ra từ miệng của hắn.

Rất hiển nhiên, Vân Liệt Diễm không có nghe lầm, bởi vì Hiên Viên Phong nhìn nàng, chân thành lặp lại một lần nữa: “Nếu nàng không muốn gả cho Thất đệ, vậy gả cho ta được không? Diễm nhi, ta sẽ khiến cho nàng trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ”

“Thái tử điện hạ nên biết, ta không phải là nữ nhi mà phụ thân ta yêu thích, sự hiện hữu của ta có hay không đều không có ý nghĩa nào cả” Vân Liệt Diễm hít một hơi, bình tĩnh mở miệng.

Nếu ở lần đầu gặp mặt ngày hôm qua, nàng sẽ nghĩ rằng hắn nói giỡn, cho dù nghi ngờ cũng không đoán được mục đích của hắn. Thế nhưng hết lần này đến lần khác, tất cả đều vô cùng trùng hợp.

Sự xuất hiện của hấn trong thanh lâu, nàng cũng không nghi ngờ. Như các vương công quý tộc khác, hấn tới đó cũng rất bình thường. Hấn dự phải Thất vương gia đang bị nàng trêu đùa, ra tay tương cứu, nàng cũng có thể giải thích nguyên do. Dù sao, Thất vương gia cũng là một vương gia, nếu bị người ta phát hiện chuyện xấu thì hoàng thất cũng gánh không nổi tin đồn này.

Về tình về lý, tất cả nàng cũng không thể cãi lại.

Thế nhưng hấn lại tốt bụng để cho nàng ở lại trong phủ của mình, nàng thật không sao giải thích được chuyện này.

Lời nói của Mộc Miên khiến cho nàng hiểu được không ít vấn đề.

Ví như, tình cảnh của Hiên Viên Phong cũng không mấy lạc quan.

“Diễm nhi, ta thà rằng nàng đừng thông minh như vậy, vậy thì giữa chúng ta còn có khả năng” Nếu nàng vui vẻ đáp ứng, nếu nàng không hỏi vì sao, hấn sẽ vui vẻ thú nàng vào cửa, sủng ái nàng, dâng cho nàng những thứ mà hấn chưa cấp cho những nữ nhân khác bao giờ.

Nếu nàng chỉ đơn giản đứng bên cạnh hấn, cái gì cũng không quan tâm, cái gì cũng không hỏi, bọn họ có lẽ sẽ hạnh phúc.

Thật ra hấn cũng biết, thừa tướng có một trưởng nữ, là nữ nhi của phu nhân duy nhất ông ta cưới hỏi đảng hoàng, càng là nữ nhi của nữ nhân mà ông ta yêu mến nhất sinh ra, lại bởi vì sự ngu dại trời sinh mà không được coi trọng.

Năm đó đến phủ thừa tướng, hấn vô tình nhìn thấy nàng, hấn cũng cho rằng cả đời này thừa tướng cũng sẽ không nhớ nổi đến đứa con gái này.

Mọi chuyện lại không giống như trước. Thừa tướng đột nhiên xin phụ hoàng hấn ra thánh chỉ gả trưởng nữ của mình cho Thất vương gia. Phụ hoàng vốn sủng ái Thất đệ, nếu có thêm sự ủng hộ của thừa tướng thì cái danh thái tử của hấn chỉ là thùng rỗng kêu to.

Hấn không ngờ được lại gặp họ trong thanh lâu, còn biết rằng nàng không nguyện ý gả cho Thất đệ. Cho nên, hấn đưa nàng về nhà, suy nghĩ cả một đêm, rốt cuộc mới quyết định lưu nàng ở lại đây.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ở chung như vậy, hấn đã nhìn ra nàng không giống với những nữ tử bình thường. Cho nên, nếu nàng nguyện ý, hấn nguyện đem mọi thứ dâng cho nàng...

Vân Liệt Diễm nhìn nam tử ôn nhuận kia, không nói gì.

Nàng đã hiểu, quyền lực là của nam nhân, mỹ mạo là của nữ nhân. Có rất ít nữ nhân không thích mỹ mạo, cũng có rất ít nam nhân không yêu quyền lực. Điều này không đúng cũng chẳng sai.

“Nàng chắc cũng không biết rõ thế lực của Vân gia. Thừa tướng nếu đứng về phía Thất đệ, ta đương nhiên sẽ mất đi phần thắng. Phụ hoàng nhất định cũng đã suy xét vấn đề này, một khi người đưa ra quyết định, lòng người cũng triệt để lệch đi” Hiên Viên Phong rũ mắt. Những năm này, hấn không phải không cố gắng, không phải là thể hiện sự ưu tú, mà là không bù được vị trí của Thất đệ trong lòng phụ hoàng, tất cả huynh đệ bọn hấn đều không bù được. Bởi vì chỉ có Thất đệ là do nữ nhân người yêu mến nhất sinh ra, cho dù nữ nhân đó đã qua đời, nhưng vĩnh viễn vẫn tồn tại trong lòng phụ hoàng. Phụ hoàng đem toàn bộ tình yêu với nữ nhân đó chuyển dời lên người Thất đệ, không chút quan tâm để đến những nữ tử khác.

Hấn là thái tử, cũng chỉ chiếm được một danh phận con trai trưởng.

Phụ hoàng đem Vân Liệt Diễm gả cho Thất đệ, hấn đã suy tính kỹ. Bởi vì thế nhân đều biết Vân Liệt Diễm ngu dại, phụ hoàng không nỡ khiến cho nhi tử mình yêu mến nhất chịu ủy khuất. Thế nhưng người vẫn đưa ra quyết định này, bởi vì chỉ cần có sự ủng hộ của Vân gia, ngôi vị hoàng đế này cho dù Thất đệ không muốn cũng nhất định là của hấn.

“Diễm nhi, nếu nàng nguyện ý, ta có thể bảo hộ nàng một đời một thế. Ta sẽ không để nàng bị bất luận thứ gì tổn thương. Nàng sẽ hạnh phúc, không lo không nghĩ cả đời” Hiên Viên Phong nói ít ý nhiều. Hấn biết rõ, Vân Liệt Diễm là một nữ tử thông minh, nếu nàng nguyện ý giúp hấn thì đây chính là lời hứa của hấn dành cho nàng.

Hắn có thể cho nàng địa vị, cho nàng tình yêu mà mọi nữ nhân khác đều muốn.

“Ta tin tưởng sự chân thành của ngươi” Vân Liệt Diễm nói: “Ta biết rõ ngươi nói đều là thật sự. Như lời ngươi nói, ngươi sẽ cho ta một cuộc sống tốt, một tương lai tốt đẹp”

“Diễm nhi, vậy?” Hiên Viên Phong có chút kinh hãi. Nàng, thật sự hiểu rõ? Nàng không phải nên chất vấn hắn đang lợi dụng nàng hay sao?

Vân Liệt Diễm đưa tay, ra hiệu cho Hiên Viên Phong nghe nàng nói tiếp: “Con người để đạt được mục đích của mình, lợi dụng người khác cũng không đáng trách. Ta có thể lý giải động cơ của ngươi, ngươi cũng nguyện ý trao đổi, nói rõ ngươi sẽ không lợi dụng người khác không chút tiền công. Điểm này, ta rất thưởng thức ngươi”

Mọi người có tư tâm, vì đạt được mục đích của mình thì thường dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Đối với Hiên Viên Phong mà nói, ngôi vị hoàng đế là thứ mà cả đời hắn mong cầu. Nếu như Vân Liệt Diễm có thể giúp hắn đạt được mục đích, như vậy hắn lợi dụng nàng, Vân Liệt Diễm vẫn có thể lý giải được. Vân Liệt Diễm thưởng thức chính là hắn có thể thẳng thắn nói ra, hắn cần sự trợ giúp của nàng, cũng sẽ cho nàng thù lao tương ứng. Điểm này, đối với nhiều người mà nói là làm không được.

Hắn là thái tử, là “Thiên chi kiều tử”, lại hiểu được thu hoạch thì cần phải trả giá. Với điểm đó, Vân Liệt Diễm cảm thấy hắn sẽ là một vị hoàng đế tốt. Ít nhất, hắn so với Hiên Viên Minh thì hiểu rõ được lý trí là cái gì.

“Ta muốn đích chính là, ta sẽ không gả cho ngươi” Vân Liệt Diễm đi đến trước mặt Hiên Viên Phong “Có lẽ đối với ngươi cưới gả thì có thể đạt được hạnh phúc, nhưng đó cũng không phải là thứ ta muốn. Ngươi cần dùng ta để đạt được mục đích của ngươi, nhưng ngươi lại đưa ra điều kiện sai”

Hiên Viên Phong sững sốt một chút. Thì ra, nàng không phải là không tin hắn, mà chỉ là không muốn gả sao?

“Ngươi cũng biết ta trời sinh ngu dại, dù bây giờ có thể suy nghĩ cẩn thận rất nhiều chuyện nhưng ta cũng chỉ là một nữ tử bình thường. Về những thế lực hỗn loạn kia, ta lại càng dốt đặc cán mai. Cho nên nếu như ta nói, ta nhất định có thể giúp ngươi, cũng xác thực là không chút thực tế. Thế nhưng, ta không muốn lấy ngươi, cũng không muốn gả cho Thất vương gia. Nói như vậy, phụ thân ta có lẽ cũng sẽ không thiên về một bên, mọi chuyện đều phụ thuộc vào hoàng thượng. Như vậy ngươi có ra sao cũng không liên quan đến ta. Điều ta có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu. Ta cũng không nguyện ý gả cho Thất vương gia, cho nên cũng không tính là giúp ngươi. Tối hôm qua ngươi thu lưu ta một đêm, ta gián tiếp làm cho uy hiếp của ngươi được giải trừ, xem như huê nhau. Ta đi rồi, hi vọng ngươi có thể thực hiện được nguyện vọng của mình” Vân Liệt Diễm nói xong, quay người rời đi, chỉ lưu lại cho Hiên Viên Phong một bóng lưng màu đỏ.

“Diễm nhi!” Lúc bóng lưng Vân Liệt Diễm sắp biến mất, Hiên Viên Phong đột nhiên hô lớn: “Coi chừng Thất đệ, nếu cần sự giúp đỡ của ta, cứ mở miệng!”

Bóng lưng Vân Liệt Diễm thoáng dừng một chút, cuối cùng cũng không có dừng lại.

Nếu như nàng quay đầu lại, có lẽ sẽ nhìn thấy người đang đứng trong đình kia vẫn chăm chú nhìn nàng. Trong đôi mắt kia, trong khoảnh khắc đó đã nảy sinh tình ý.

15. Q.1 - Chương 15: Kẻ Phụ Bạc

“Tiểu thư, nô tì đột nhiên cảm thấy chúng ta tốt nhất vẫn không nên rời khỏi phủ thái tử” Mộc Miên thấy Vân Liệt Diễm trở về, đôi mắt trông mong nhìn qua nàng.

“Không có việc gì, đến lúc đó ngươi yểm hộ ta. Ta cũng không tin Hiên Viên Minh ghê gớm như vậy!” Vân Liệt Diễm liếc nhìn Mộc Miên. Nàng đương nhiên biết rõ nàng ta đang nghĩ cái gì, nhưng nàng vẫn thật sự

không tin. Hiên Viên Minh cho dù thật sự lợi hại như vậy, nàng đương nhiên tự có biện pháp bảo vệ tính mạng của mình.

“Tiểu thư...” Mộc Miên im lặng há hốc mồm, nhận mệnh đi theo Vân Liệt Diễm. Dù sao, sinh tử cũng đều có số mệnh!

Không ngờ Hiên Viên Minh lại vội vã báo thù như vậy. Mới vừa ra khỏi phủ thái tử khoảng một con phố, Vân Liệt Diễm đã cảm nhận được sát khí mãnh liệt.

“Tiểu thư!” Mộc Miên phòng bị, đứng bên cạnh Vân Liệt Diễm.

“Vân Liệt Diễm, bốn vương đã sớm nói với người rằng, đừng để bản thân rơi vào tay của bốn vương, nếu không bốn vương nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết!” Thanh âm buồn bực của Hiên Viên Minh truyền đến. Vân Liệt Diễm có thể tưởng tượng ra, hẳn tuyệt đối đang nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hiên Viên Minh, đem qua người như thế nào rồi?” Vân Liệt Diễm nhìn Hiên Viên Minh đang càng lúc càng tiến lại gần, trừng mắt nhìn, không sợ chết mở miệng nói “Cảm thấy có tuyệt không? Hì hì, bốn tiểu thư biết rõ người rất cảm kích ta, cho nên sáng sớm mới đặc biệt đến đây nói lời cảm tạ. Nay, dù sao chúng ta cũng có hôn ước trên danh nghĩa, người cũng không cần khách sáo như vậy. Nếu cảm thấy áy náy thì cũng không sao, cứ đưa cho ta hai mươi vạn lượng hoàng kim coi như quà đáp lễ là được rồi, như vậy thì trong lòng người sẽ thoải mái hơn rất nhiều!”

Bộ dáng kia, thoát nhìn muốn vô tội thì vô tội, muốn thanh thuần thì có thanh thuần.

“Chết tiệt! Vân Liệt Diễm, người không phải là nữ nhân!” Hiên Viên Minh hỗn hển quát. Hắn không ngờ, đến lúc này rồi mà nàng còn dám khiêu khích hắn. Nàng thật sự không sợ chết sao?

“Ta vốn không phải nữ nhân, người không biết sao? Tối hôm qua, ta chỉ tùy tiện chạm nhẹ một cái, người liền có phản ứng rồi! Nếu như ta không phải nữ nhân, vậy thì người chính là nữ nhân rồi. Hay thật ra người đối với nữ nhân không cảm thấy hứng thú?” Đôi mắt Vân Liệt Diễm long lanh như nước, bắn ra vô tận tò mò như đối với một bảo vật quý hiếm.

Giáo sư có nói, khi đối mặt với hiểm nguy, có thể kéo dài thời gian bao lâu liền kéo dài, cho dù có là một giây cũng phải tranh lấy. Chưa đến cuối cùng, ai cũng không thể phủ nhận có kỳ tích xảy ra hay không, càng không thể kết luận kết quả sẽ đến.

“Vân Liệt Diễm, người...” Hiên Viên Minh nhìn bộ dáng của Vân Liệt Diễm, ngay cả mắng cũng không biết mắng làm sao. Giống như chỉ cần hắn há miệng thì cũng giống như hắn đang tiết nọc độc với nàng, càng giống như nàng là một tiểu bạch thỏ đang bị hắn khi dễ.

Chết tiệt! Rõ ràng là nàng khi dễ hắn trước, nàng làm sao lại có thể giả vờ như người vô tội được?

“Minh ca ca, người có phải đã cảm thấy yêu mến ta rồi không? Chúng ta nhanh thanh kết hôn, à không, thành thân đi! Ta tin rằng, sau này ta nhất định sẽ trở thành một hiền thê tốt!” Vân Liệt Diễm nói lời thể son sắt với Hiên Viên Minh đang siết chặt tay, giống như chỉ sợ hắn không tin lời nàng nói.

Bên cạnh, mắt Mộc Miên trợn trừng. Tiểu thư, người có biết bây giờ là tình huống gì hay không? Người còn có tâm tư đùa cợt nữa!

“Người đúng là nữ nhân điên! Người nói cái quỷ gì hả? Có quỷ mới muốn thành thân với người, có quỷ mới tin người là hiền thê tốt!” Hiên Viên Minh tức giận đến giơ chân. Vân Liệt Diễm, cái đồ điên này, đến cùng lại đang có chủ ý quỷ quái gì? Quả nhiên, chuyện hôm qua nàng làm chỉ là vì khiến cho hắn chú ý tới nàng sao? Nàng đây dùng “lạt mềm buộc chặt”, muốn tìm cách để được gần cho hắn sao?

“Vân Liệt Diễm, bốn vương đã nói với người, cho dù nữ nhân cả thiên hạ này đều chết sạch, bốn vương cũng tuyệt đối không lấy người! Người nên chết tâm đi! Bốn vương hôm nay nhất định phải khiến người trả giá cho hành vi hôm qua thật nhiều!” Hiên Viên Minh thật sự bị nữ nhân này làm cho giận điên lên. Đây rốt cuộc là loại nữ nhân thế nào mà hôm qua với hôm nay lại như hai người khác nhau vậy?

“Ô ô... Phu quân, sao người có thể tàn nhẫn vứt bỏ ta như vậy? Ta đã làm gì sai? Người... Người ở bên ngoài trên hoa gheo nguyệt còn chưa tính, tối hôm qua còn qua đêm ở thanh lâu, ta cố ý tốt đi tìm người, người chẳng những đuổi ta về mà hôm nay còn muốn đánh ta trước mặt mọi người. Ô ô... Phu quân, theo người

nhiều năm như vậy, tuy một mực không nói nhưng ta đã vất vả thay người quản lý gia nghiệp, người lại cả ngày ra ngoài ra ngoài phong lưu khoái hoạt. Hôm nay, uống rượu no say rồi thì trở về còn muốn muốn bạo hành gia đình...” Vân Liệt Diễm ủy khuất mở miệng, còn dùng tay áo lau lau khóe mắt.

Con đường này vốn nằm sau phủ thái tử, có chút yên lặng, không có người qua lại. Thế nhưng nó lại nằm đằng sau một túa lầu, nay cũng đã gần giữa trưa, người tới dùng cơm rất nhiều, mà người của Hiên Viên Minh cũng đang mai phục trong một gian phòng ở lầu hai.

Vân Liệt Diễm hô một tiếng như vậy, lập tức thu hút không ít khách nhân đang dùng cơm. Vài người mở cửa sổ nhìn xem đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Mọi người nhìn Vân Liệt Diễm “hoa lê đá vũ”, lại thấy Hiên Viên Minh “hung hung hổ hổ”, lập tức liền hiểu chuyện gì đang diễn ra. Dân chúng bình thường phần lớn không biết Hiên Viên Minh, nhìn thấy bộ dáng của hắn như vậy liền có không ít người bất mãn hô lên: “Người này sao có thể đối xử với nương tử của mình như vậy? Nàng vất vả thay người quản lý gia nghiệp bộ dễ dàng lắm sao?”

“Đúng vậy! Nhìn vị nữ tử này còn trẻ như vậy, về sau nhất định sẽ có hài tử. Nếu không thỏa mãn thì người nạp thiếp là được, làm gì đánh người chứ?”

“Người trẻ tuổi bây giờ thật sự là càng ngày càng hư hỏng không thể tưởng rồi. Trong nhà có hiền thê, lại còn đi ra ngoài lêu lổng!”

“Nam nhân này thật chẳng phải thứ tốt gì!”

“...”

Âm thanh chửi rủa liên tiếp ập tới khiến cho Hiên Viên Minh tức đến nổi gân xanh đầy trán. Chết tiệt! Đây rốt cuộc là tình huống như thế nào? Hắn rõ ràng đã quan sát con đường này vốn dĩ là không có người qua lại. Thế mà những kẻ không có mắt kia lại thò đầu qua cửa sổ mắng hắn chứ!

Rõ ràng người nên bị mắng phải là nữ nhân kia!

“Ô ô... Tiểu thư nhà ta thật đáng thương, số người thật khổ a! Cô gia sao có thể như vậy? Ba ngày hai lần đánh người, các vết thương cũ chưa lành lại thêm vết thương mới...” Mộc Miên cảm thấy bên hông nhói một cái, vì vậy tranh thủ thời gian hô lớn, giúp tiểu thư trợ uy, thuận thể dùng thân thể né tránh bàn tay đang nhéo của nàng.

Vân Liệt Diễm xiết chặt ngón tay, mấy hỏa cầu rơi vào quán rượu, rơi vào căn phòng tỏa ra sát khí nặng nhất. Với kinh nghiệm nhiều năm của Vân Liệt Diễm, sát thủ của Hiên Viên Minh nhất định đang ở đó!

“A a a, xảy ra hỏa hoạn rồi! Nhanh cứu hỏa a!”

Trong lúc nhất thời, khói đặc nổi lên bốn phía, Mộc Miên thừa cơ hội kéo Vân Liệt Diễm đi.

“Chết tiệt! Vân Liệt Diễm, người đứng lại đó cho bổn vương! Người đâu, mau đuổi theo!” Hiên Viên Minh không ngờ, hắn phải ra mười mấy người bao vây nơi này còn có thể khiến cho Vân Liệt Diễm trốn thoát.

16. Q.1 - Chương 16: Lấy Thân Báo Đáp Là Được Rồi!

“Tiểu thư, người đi trước, để nô tì ở lại chặn bọn họ!” Mắt thấy những người phía sau càng lúc càng gần, Mộc Miên một tay đẩy Vân Liệt Diễm ra, muốn quay đầu ngăn cản những người kia.

“Đồ dân! Nếu đánh thắng được cũng không cần phải chạy! Người đi hướng tây, còn ta hướng đông, chúng ta tách nhau ra, buổi tối gặp nhau ở phủ thừa tướng. Đi nhanh đi!” Vân Liệt Diễm một tay túm Mộc Miên trở về, lúc này cũng không phải thời điểm cạy mạnh.

“Tiểu thư, người phải cẩn thận!” Mộc Miên cũng biết, hai người bọn họ ở cùng một chỗ thì là mục tiêu quá lớn, đành phải nghe theo Vân Liệt Diễm, một hướng đông, một hướng tây. Tốt nhất, những kẻ kia phát hiện nàng trước, như vậy tiểu thư có thể tranh thủ thêm một chút thời gian.

Vân Liệt Diễm không có khinh công, nhưng tốc độ của nàng cũng không chậm. Đáng tiếc, tốc độ của những người kia lại không thể mang ra so sánh với Vân Liệt Diễm.

Mẹ nó! Vân Liệt Diễm thầm mắng một tiếng. Nàng thật sự không rõ tốc độ của những kẻ kia làm sao lại nhanh như vậy. Còn có phía trên bội kiếm trong tay bọn họ có đính vật gì phát ra ánh sáng màu vàng ánh kim. Trước kia có Mộc Miên bên cạnh, chỉ cần quay đầu lại thì Mộc Miên nhất định sẽ giải thích tường tận những thứ loạn thất bát tao kia là cái gì. Hơn nữa, nàng nhận ra, những kẻ có thứ đó thì tốc độ lại càng nhanh.

Không tốn một phút, Vân Liệt Diễm cũng đã bị bọn họ đuổi theo từ nội thành ra tới ngoại thành. Ở đây nàng không có một chỗ ẩn nấp.

“Vân Liệt Diễm, ta xem ngươi còn chạy đi đâu!” Hiên Viên Minh nhìn Vân Liệt Diễm bị vây, tâm tình đặc biệt tốt “Người không phải rất thích bịa đặt sao? Tiếp tục bịa đặt đi, xem lúc này đây còn có người nào có thể cứu được ngươi!”

Xú nữ nhân, người rót cục cũng rơi vào tay bốn vương, xem bốn vương thu thập người như thế nào!

“Hiên Viên Minh, người mang nhiều người như vậy đi khi dễ ta một nữ nhân yếu ớt không chút võ công như ta, người không sợ bị người người chê cười à?”

Vân Liệt Diễm biết rõ mình không chạy được nữa, chỉ có thể đứng lại tìm cơ hội thoát thân.

Bây giờ nàng cũng chỉ có thể dùng dị năng của mình để liều mạng. Chỉ là, nhiều người như vậy, còn là cao thủ, nàng chỉ sợ khó thoát.

Quên đi, so với chết trong tay hắn còn tốt hơn!

Vân Liệt Diễm chưa từng nghĩ tới cái chết, bất kỳ lúc nào nàng cũng đặt tính mạng của mình lên vị trí quan trọng nhất. Lần ngộp khí gas kia thuần túy chỉ là ngoài ý muốn.

“Đối phó với loại nữ nhân như ngươi, bốn vương xem như đã khách khí rồi! Lên cho ta! Bất sống nàng, bốn vương muốn cho nàng hảo hảo nếm thử cảm giác rơi vào tay bốn vương thì sẽ ra sao!” Tất cả cũng là do nàng tự chuốc lấy, hưởng hồ nơi này là ngoại ô, cũng sẽ không có người đi qua. Hắn ngược lại muốn nhìn, trong tình huống này nàng có thể ra chiêu gì.

Vân Liệt Diễm hừ lạnh một tiếng, đội mắt hoa đào nheo lại. Hiên Viên Minh, đây là người tự chuốc lấy!

Hơn mười hắc y nhân tạo thành một vòng tròn, sắc vàng thâm trầm quanh thân thể bọn họ lưu chuyển chung quanh, hình thành một lớp xoáy lớn trên đỉnh đầu Vân Liệt Diễm. Mười mấy người phát tán ra kiếm khí, đồng thời hướng về phía nàng.

Vân Liệt Diễm đứng ở nơi đó, cũng không né tránh, mặc kệ những tia sáng kia rơi vào người mình.

Trong chớp lát, một hỏa cầu cực lớn nổ tung trên người Vân Liệt Diễm, ánh lửa phóng tới vây quanh đám người xung quanh nàng, đánh toàn bộ bọn họ văng ra. Mà thân thể của Vân Liệt Diễm tựa như một con diều đứt dây, một phát bị ném ra ngoài rất xa.

Hiên Viên Minh nhìn bóng dáng màu đỏ, tâm xiết chặt như bị cái gì đó đâm trúng, khó chịu dị thường.

Hắn phi thân lên, muốn ôm lấy bóng dáng kia, lại không ngờ đột nhiên có một chiếc xe ngựa chạy qua, thân thể Vân Liệt Diễm nhanh chóng rơi lên xe ngựa, bị người bên trong ôm vào.

“Đứng lại!” Hiên Viên Minh hô lớn một tiếng, người đánh xe trẻ tuổi kéo dây cương, ngừng lại.

“Giao nữ nhân kia cho ta!” Hiên Viên Minh nhìn thấy xe ngựa dừng lại liền nói. Người trẻ tuổi không ngần đầu lên, cũng không nói chuyện.

Trong xe ngựa, khỏe môi Vân Liệt Diễm còn vương tơ máu, nàng bị thương không nhẹ.

Lúc này, nàng bị một hắc y nhân ôm vào trong ngực. Thân thể hắc y nhân kia lạnh như băng, lạnh giống như một xác chết, không chút ấm áp. Nếu không phải Vân Liệt Diễm tựa vào lồng ngực hắn, có thể cảm nhận được nhịp tim của hắn, thì nàng thật sự sẽ nghĩ rằng người này đã chết.

Hắn có một khuôn mặt cực kì bình thường, đôi mắt phượng hẹp dài, mờ mịt che bởi một tầng sương mù dày đặc. Mặc dù gần như vậy, nàng vẫn không thấy rõ đôi con ngươi của hắn. Nàng tưởng rằng là do mình bị thương, ánh mắt nhìn không rõ. Thế nhưng nàng ra sức dụi mắt, vẫn như trước là nhìn không rõ.

“Giúp ta đuổi bọn họ đi!” Vân Liệt Diễm không nhìn vào đôi mắt của nam tử kia nữa, khẽ nhếch khóe môi còn đau nhức nói với hắn.

“Được!” Người nọ nhẹ gật đầu.

Một cánh tay thon dài vén rèm lên, dường như không có nhìn đến bất luận kẻ nào, chỉ hơi hơi đưa tay, tiếng kêu thảm thiết liền truyền tới. Mười mấy người sau lưng Hiên Viên Minh đều mất mạng!

Hiên Viên Minh chỉ tới kịp nhìn thấy một tia sang màu tím hiện lên!

Sau đó, rèm bị buông xuống, nam tử kia nhàn nhạt mở miệng: “Đi thôi!”

Xe ngựa nhàn nhả rời khỏi rừng cây, chỉ để lại Hiên Viên Minh đứng trân trân tại chỗ. Hiên Viên Minh đứng đó, trên trán xuất hiện chút mồ hôi lạnh.

“Vương gia!” Lúc này, một nam tử áo đen cưỡi ngựa từ đằng xa chạy đến hô một tiếng. Hiên Viên Minh như từ trong mộng tỉnh lại, nhìn về phía A Tả.

“Vương gia, chuyện gì đã xảy ra? Bọn họ...” A Tả nhìn những ám vệ mất mạng nằm trên mặt đất, không khỏi thấy kinh hãi. Những người này đều là sát thủ cao thủ, võ công không hề thấp, làm sao lại...

“Là Vương phi?” A Tả nhớ rõ Vương gia mang người đi bắt vị hôn thê của hắn.

“Không phải! Nam nhân kia, ta không nhìn thấy dung mạo của hắn” Thần kinh của Hiên Viên Minh căng cứng. “Lần đầu tiên ta nhìn thấy một cao thủ cường đại như vậy. A Tả, là tử sắc (1)”

(1) Tử sắc: Màu tím.

Tuy chỉ là lóe lên, nhưng hắn vẫn thấy rất rõ, tử sắc!

A Tả cũng bị trấn trụ, nói không được một câu.

Bên này, trên xe ngựa, Vân Liệt Diễm cũng ngây ngốc nhìn nam tử kia. Rất cá tính, nàng mất đi nửa cái mạng mà hắn cũng không cần vọt ra cũng đã giết chết bọn họ.

Soái ca, vừa đẹp trai lại vừa là cao thủ! Đúng là người thì không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài!

“Ách, vừa rồi cảm tạ người. Người tên gì? Sau này ta nhất định sẽ báo đáp!” Vân Liệt Diễm nghĩ nửa ngày, rốt cuộc cũng nói ra một câu như vậy. Không có cách nào khác, ai bảo nàng còn chưa từng nhận một ân huệ như thế.

Thế nhưng nói gì thì nói, nàng cũng thật không muốn báo đáp hắn. Võ công của hắn cao cường như vậy, nhất định sẽ không cần nàng giúp đỡ cái gì. Cho nên, Vân Liệt Diễm đột nhiên có chút ngây ngốc, thật muốn hắn sẽ mở miệng nói: Không sao, việc nhỏ thôi, không đáng nhắc đến!

Như vậy mới là anh hùng!

“Lấy thân báo đáp là được rồi!”

17. Q.1 - Chương 17: Thiếu Chút Nữa Là Trầm Luân!

Vân Liệt Diễm kinh hãi, suýt nữa cắn vào đầu lưỡi mình. Nàng há miệng nhưng không nói được lời nào.

“Tráng sĩ... tục ngữ nói “cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp Phù Đồ”. Người nếu xây bảy tháp Phù Đồ rồi thì sau khi chết nhất định có thể vui cười nơi cực lạc. Người xem, cái này là lão thiên gia đã thay ta báo đáp người rồi. Lấy thân báo đáp, coi như không có đi! Dù sao, ta đã là nữ nhân đã có chồng, tái giá

đúng là không nên” Vân Liệt Diễm cười khan hai tiếng, khoát khoát tay áo với người nọ. Choáng! Người này không phải cường đạo chứ? Mẹ ơi! Còn lấy thân báo đáp, cái này có thể tùy tiện hứa hẹn sao?

“Chuyện sau khi chết sao ta biết được?” Đôi mắt phượng của hắn híp lại, mang theo một chút nghiền ngẫm.

Khóe miệng Vân Liệt Diễm giứt giứt. Nàng không phải không thừa nhận, nam nhân nàng tuy tướng mạo bình thường nhưng đôi mắt kia lại rất mị hoặc, còn mang theo một chút mông lung. Nhìn xem, nàng thậm chí còn cảm thấy ánh mắt của hắn giống như được vẽ ra.

“Người chết thì đương nhiên sẽ biết được thôi” Vân Liệt Diễm nói thầm. Nàng thật đúng là nảo tàn rồi, làm sao lại cảm thấy xú nam nhân này rất có sức quyến rũ. Tuy rằng võ công của hắn xác thực là rất soái.

“Nàng cảm thấy có thể giết được ta?” Nam nhân kia dường như rất hưởng thụ cảm giác Vân Liệt Diễm nằm trong lòng ngực mình, ngón tay thon dài xẹt qua gương mặt nàng, mang theo sự lạnh buốt khiêu khích.

Đúng, lạnh buốt!

Tay của hắn cùng thân thể hắn đều lạnh như băng. Quả thật chính là một khối băng, một chút ấm áp cũng không có.

Vân Liệt Diễm thật không biết người như vậy làm sao có thể sống sót được, ngay cả nhiệt độ cơ thể như người bình thường cũng không có.

“Ách... Người rốt cuộc là người hay quỷ?” Vân Liệt Diễm đương nhiên biết rõ mình không giết được hắn, cũng không tiếp tục trả lời vấn đề của hắn.

“Ta gọi... Diệp Tô” Nam nhân suy nghĩ một chút mới mở miệng.

Lúc này, nam nhân trẻ tuổi đang đánh xe liền nghiêng người một cái, xe ngựa cũng nghiêng theo.

“Diệp Tô!” Tức thời hắn dùng tay bảo vệ đầu Vân Liệt Diễm mới không khiến cho nàng đụng vào thành xe.

“Cảm ơn” Vân Liệt Diễm không ngờ nam nhân lạnh như băng này lại có phong độ thân sĩ, thời khắc mấu chốt còn biết che chở cho nàng.

“Ta cứu nàng hai lần” Nam nhân kia không chút do dự vạch trần sự thật.

“Mẹ nó! Người có bị bệnh không? Vừa rồi cũng gọi là cứu à?” Vân Liệt Diễm phát hỏa. Nếu không phải lúc trước hắn thật cứu nàng một mạng, nàng đã sớm liều mạng với hắn rồi. Đời này nàng chưa từng nói chuyện nhỏ nhẹ như vậy với bất kỳ nam nhân nào. Giống như lúc còn làm nhiệm vụ, cũng chỉ là nàng đi khiêu khích nam nhân. Tên nam nhân này rõ ràng là kéo nàng lên xe ngựa để ăn đậu hủ của nàng. Hắn nghĩ đậu hủ của nàng dễ ăn như vậy sao?

“Tiểu cô nương nói chuyện đừng thô lỗ như vậy” Nam nhân vẫn không nóng không lạnh trả lời.

“Diệp Tô đúng không? Lão nương nói cho người biết, đừng tưởng rằng người đã cứu ta, ta liền cảm kích người! Người tốt nhất nên buông lão nương ra, nếu không thì sớm muộn cũng có ngày lão nương đốt tóc người, tiễn người vào chùa xuất gia làm hòa thượng” Vân Liệt Diễm một phát nắm được cổ áo nam nhân kia, đôi mắt hoa đào hừng hực một ngọn lửa nhỏ.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, thương thế của nàng vốn rất nặng. Thế nhưng được nam nhân này ôm, còn bị hắn sờ sảng mà Vân Liệt Diễm lại cảm thấy tinh thần của mình khá hơn rất nhiều.

Nhất định là vì thân thể nam nhân kia quá lạnh rồi, đem nàng đông lạnh thành một cục.

“Ồ,! Trước lúc đó ta cần phải hưởng thụ thú vui của nam nhân đã” Đôi mắt phượng của hắn ta khê nhếch, ưu nhã mở miệng.

“Người... người...” Vân Liệt Diễm thật sự không rõ nam nhân này làm sao có thể nói ra những lời như vậy. Ặc! Ưu nhã êm tai, còn nghiêm trang như thế!

Thế nhưng mà, Vân Liệt Diễm còn chưa có kịp hỏi ra cái gì đã cảm thấy đôi môi của mình bị một thứ gì đó lạnh buốt chạm vào.

“Oanh” một tiếng, đầu óc Vân Liệt Diễm triệt để cứng đơ. Cái này... đây là nụ hôn đầu của nàng đó!

Trước kia nàng chưa từng có bạn trai. Cho dù lúc làm nhiệm vụ cần có một ít mối quan hệ xã giao đặc thù, chỉ cần với năng lực của mình, nàng đương nhiên có biện pháp khiến cho những tên nam nhân kia phải thuận phục. Cho nên, nàng vốn dĩ chưa từng bán đứng thân thể của mình. Nàng thật sự là chưa từng hôn ai bao giờ. Nàng vẫn nghĩ rằng hôn môi hẳn là một sự kiện rất thần thánh, cho nên nhất định phải cùng với nam nhân mình yêu thương mới có thể làm ra loại chuyện như vậy.

Thế nhưng bây giờ, nàng lại bị xú nam nhân này hôn.

“Không có người nói cho nàng biết hôn là phải chuyên tâm sao?” Nam nhân tà mị cười, khí lạnh thổi tới bên mặt Vân Liệt Diễm làm toàn thân nàng run lên một hồi.

Vân Liệt Diễm nhắm mắt lại tự thôi miên. Quá lạnh rồi! Đúng, nhất định là quá lạnh, cho nên nàng mới có cảm giác sợ hãi.

“Vật nhỏ, không được thất thần” Nam nhân kia ngậm lấy đôi môi mềm mại của Vân Liệt Diễm, đầu lưỡi cạy mở hàm răng nàng, đẩy đưa cùng chiếc lưỡi thơm tho, bá đạo lại không mất đi sự ôn nhu, trầm trọc.

Đầu óc Vân Liệt Diễm trống rỗng, chỉ còn lại hơi thở lạnh buốt trong miệng. Ngón tay hắn nhẹ nhàng đẩy tà áo của Vân Liệt Diễm ra, bàn tay to lớn quen đường tiến vào trong y phục nàng, kéo dây áo, ngón tay lạnh buốt chạm lên da thịt nóng bỏng.

Như băng chạm phải hỏa, mang đến sự mãnh liệt đến đáng sợ, hai người đều có một loại ảo giác sắp sụp đổ.

Bụng dưới Vân Liệt Diễm xông lên một cỗ khô nóng lạ lẫm, nhanh chóng hóa thành dòng nước ấm tình dục.

Vân Liệt Diễm chỉ cảm thấy toàn thân xụi lơ, xương cốt như bị tan chảy thành từng dòng nham thạch lỏng.

Cho đến khi có một thứ cứng rắn không chút do dự chạm nhẹ vào căn cứ bí mật của nàng, Vân Liệt Diễm mới như bị tưới một thau nước đá. Nàng tỉnh lại từ trong mộng, mạnh mẽ đẩy tên nam nhân kia ra.

Trong mắt hắn ta hiện lên một tia không vui nhưng lại lập tức biến mất.

Hắn cúi đầu, cười tà mị: “Sao vậy? Vật nhỏ, vừa rồi nàng rất nhiệt tình”

Mặt Vân Liệt Diễm vù một cái đỏ lên. Chết tiệt! Nàng sao vậy? Làm sao lại bị tên nam nhân này quyến rũ một cách dễ dàng như vậy chứ? Chẳng phải trước kia người khiến cho nam nhân không chút lực chống đỡ là nàng hay sao?

“Mẹ nó, chẳng lẽ đụng phải khắc tinh?” Vân Liệt Diễm ảo não thầm nói, thế nào cũng nghĩ không thông, đến cùng là chuyện gì xảy ra.

“Phốc~” Nam nhân rất không nể tình cười ra tiếng, Vân Liệt Diễm mới giật mình không ngờ mình lại nói ra khỏi miệng. Vội vàng quay mặt qua chỗ khác, nàng không thèm nhìn tới tên ác ma kia nữa.

“Vật nhỏ, thấy nàng có biểu hiện đáng yêu như vậy, ta có một món quà tặng cho nàng” Tâm tình hắn ta dường như rất tốt, sau đó không biết đem thứ gì đeo vào ngón tay Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm cúi đầu nhìn tay mình, đôi môi khẽ héch, đôi mắt hoa đào cong thành một đường cong đáng yêu: “Kim cương tử sắc!”

Kim cương tinh khiết tự nhiên chính là màu tím, được mài thành một vòng tròn trông như chiếc nhẫn, xung quanh lóe ra ánh sáng màu tím.

Vân Liệt Diễm cười đến miệng không khép được. Trời ạ! Cực phẩm, đây tuyệt đối là cực phẩm! Loại kim cương có màu sắc đặc biệt này cho dù ở thời đại của nàng cũng ít đến thương cảm, vậy mà hắn lại đưa cho nàng một viên tinh khiết đến vậy.

“Thích không?” Giọng điệu của nam nhân như mang theo vài phần sủng nịnh.

“Thích!” Vân Liệt Diễm không ngừng gật đầu, quả thật càng xem càng thích.

“Thích là tốt rồi” Nam nhân cúi đầu, ngậm lấy ngón tay Vân Liệt Diễm, nhẹ cắn. Máu tươi liền chảy ra từ ngón tay của nàng xuống dưới, nhỏ vào bên trong chiếc nhẫn. Lúc này, không biết hắn lấy ra một tờ giấy

trong người từ lúc nào. Khi Vân Liệt Diễm còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã cầm ngón tay nàng ấn vào một dấu đỏ chót, sau đó nhanh chóng thu tờ giấy lại.

“Này, người làm vậy là có ý gì?” Vân Liệt Diễm nhanh chóng đưa tay giật tờ giấy kia lại. Trực giác nói cho nàng biết, tờ giấy kia nhất định không phải vật gì tốt đẹp.

“Không có gì, chỉ là một khế ước mà thôi. Đây không phải là một chiếc nhẫn bình thường, không tin nàng cứ nhìn thử xem” Nam nhân đem tờ giấy cất kỹ, sau đó kéo ngón tay đeo nhẫn của nàng ra.

Chỉ nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay Vân Liệt Diễm lại không giống như vừa rồi, mà là như ẩn như hiện, có đôi khi thì thấy nó trên ngón tay, có khi lại không thấy.

“Bây giờ, chỉ cần nàng muốn nó xuất hiện, nó sẽ xuất hiện. Nàng không muốn nó xuất hiện thì nó sẽ tự che giấu. Nàng thử xem” Nam nhân nhìn Vân Liệt Diễm, tiếp tục nói: “Tuy nhiên khi ở trước mặt người khác, nhất định không được để nó xuất hiện ra ngoài. Đây là một bảo bối, nếu bị người khác thấy, nàng sẽ gặp nguy hiểm”

18. Q.1 - Chương 18: Từ Hôn

Vân Liệt Diễm nghi ngờ liếc nhìn người nọ. Cứu nàng một mạng, còn tặng nàng một món quà có giá trị như vậy. Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề!

Nam nhân cúi đầu ngậm lấy ngón tay đang chảy máu của Vân Liệt Diễm, khóe môi khẽ nhếch lên. Vật nhỏ này, tâm tư ngược lại tinh tế tỉ mỉ. Hắn tặng bảo bối cho nàng, nàng còn băn khoăn đến chuyện vừa rồi.

“Người đưa tờ giấy kia cho ta” Vân Liệt Diễm vươn tay. Nàng cũng hơi lo lắng, tên nam nhân này thoát nhìn có vẻ tao nhã nhưng nàng lại linh cảm thấy hắn giống như hồ ly, chắc chắn sẽ không làm chuyện có hại cho chính bản thân mình.

“Trở về sớm một chút thôi!” Nam nhân kia nhanh chóng hôn xuống trán Vân Liệt Diễm, sau đó dựa người vào xe ngựa, không nói thêm gì nữa.

“Này, người...” Vân Liệt Diễm muốn nói cái gì đó, nhưng hắn ta quyết tâm không để ý đến nàng, cho dù nàng có nói cái gì cũng không mở miệng.

Không biết qua bao lâu, xe ngựa dừng lại.

Hắn rút cuộc cũng mở mắt ra, nói với Vân Liệt Diễm: “Không được trêu chọc vào hoàng thất cùng Vân gia, nàng còn chưa phải là đối thủ của bọn họ”

Hắn tự mình ôm Vân Liệt Diễm xuống xe ngựa, đặt nàng trên mặt đất, sau đó rời đi. Vật nhỏ này cái gì cũng tốt, chỉ có tính tình là hơi nóng vội, có đôi khi không biết nhẫn nhịn, cuối cùng người phải chịu thiệt chỉ có nàng.

Vân Liệt Diễm khó hiểu nhìn xe ngựa rời khỏi. Người này, tại sao nàng lại không thể hiểu được hắn? Rõ ràng chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, hắn cứu nàng có thể nói là trùng hợp, nhưng vì sao còn tặng quà cho nàng, khuyên răn nàng, cảnh báo nàng?

“Tiểu thư, người rút cuộc cũng trở về rồi, làm nô tì sợ muốn chết” Vân Liệt Diễm còn đang suy nghĩ, Mộc Miên đột nhiên xuất hiện với một mặt đầy nước mắt nước mũi cọ xát lên người nàng.

Vân Liệt Diễm đầu đầy hắc tuyến, đẩy nàng ta ra. Nha đầu chết tiệt này, quần áo đều bị nàng ta làm cho bẩn hết!

“Tiểu thư, người có bị thương không?” Mộc Miên nhìn bộ dạng có chút chật vật của Vân Liệt Diễm, lo lắng nhìn một lượt từ trên xuống dưới xem Vân Liệt Diễm có bị thương ở đâu không.

“Được rồi, được rồi, không có gì quan trọng đâu. Hơn nữa, ta cảm thấy bây giờ đã không sao rồi” Vân Liệt Diễm khoát khoát tay, nói đến chính nàng cũng cảm thấy kỳ quái. Nàng cảm thấy mình bây giờ đã tốt hơn nhiều so với lúc trước.

“Tiểu thư, y phục của người...” Mộc Miên có chút nghi hoặc nhìn Vân Liệt Diễm, quần áo cùng tóc tai hơi lộn xộn, trên quần áo còn lưu lại một vài vết máu đen.

“Ta gặp phải Hiên Viên Minh. Thế nhưng tiểu thư nhà ngươi có mệnh thật tốt, được người ta cứu” Nói đến đây, Vân Liệt Diễm vội vàng đem chiếc nhẫn trên tay cho Mộc Miên xem “Mộc Tiểu Bạch, người thấy thứ này sao?”

“Tiểu thư, người có thể dừng gọi nô tì là Mộc Tiểu Bạch nữa được không?” Mộc Miên bĩu môi. Mộc Tiểu Bạch, nghe sao cũng giống như đang gọi tiểu cầu.

“Được, Mộc Tiểu Bạch” Vân Liệt Diễm chăm chú gật đầu.

“Tiểu thư...” Mộc Miên ai oán rủ đầu xuống, nhìn thấy ngón tay Vân Liệt Diễm đang giơ lên, miệng khoa trương há ra thành hình chữ “O”, tròn mắt nhanh chóng muốn rút xuống đất.

Nàng ta run rẩy giơ ngón tay: “Nha, tiểu thư, cái này... thứ này... người lấy ở đâu ra vậy?”

“Người khác đưa cho ta” Vân Liệt Diễm thành thật trả lời.

“Hít...” Mộc Miên hít một ngụm khí: “Đầu óc hần ta bị ngập nước rồi à?”

“Đầu người mới bị ngập nước đấy!” Vân Liệt Diễm vỗ đầu Mộc Miên một cái. Nhìn biểu tình Mộc Miên thế này, chẳng lẽ, chiếc nhẫn kia không đơn thuần là một chiếc nhẫn kim cương tử sắc bình thường sao?

“Mộc Tiểu Bạch, người nói chiếc nhẫn này trị giá bao nhiêu?” Vân Liệt Diễm phảng phất đã trông thấy màu vàng của ngân lượng rực rỡ trước mắt mình, chớp chớp mắt nói.

“Tiểu thư, người điên rồi!” Mộc Miên nhìn Vân Liệt Diễm như đang nhìn quái vật “Thứ này có tiền cũng không mua được, ngay cả bảo khố hoàng cung cũng không có!”

“Cái gì?” Vân Liệt Diễm kinh ngạc. Nhắc tới kỳ trân dị bảo trong thiên hạ, trong nội cung hần là có rất nhiều, nhưng mà thứ này trong cung cũng không có. Rốt cuộc, thứ này là bảo bối gì?

Mộc Miên nuốt nước miếng: “Tiểu thư, nô tì nói cho người biết, thứ này gọi là Tử Tinh thạch. Theo truyền thuyết, Nữ Oa nung nung lúc vá trời còn rơi sót lại một loại đá màu tím, gọi là Thạch Đầu, hấp thu linh khí thiên địa hơn triệu năm cho nên rất có linh tính. Nó không chỉ có thể bách độc bất xâm, mà chỉ cần người tập võ có nó, luyện công trong một thời gian ngắn liền có thể đạt được hiệu quả kinh người. Tiểu thư, người đã có viên đá này, không tới ba năm thì toàn bộ Đông Thịnh quốc sẽ không còn ai là đối thủ của người rồi”

“Thật vậy sao?” Vân Liệt Diễm kinh ngạc. Đối với loại võ công cổ học này, nàng vẫn cảm thấy rất có hứng thú. Bây giờ với một thân phận của nàng, nếu có thêm thượng cổ võ học, hoàn toàn có thể đạt tới hiệu quả truyền kỳ. Vân Liệt Diễm càng nghĩ càng cảm thấy biện pháp này có thể thực hiện được, về mặt nàng hưng phấn, giữ chặt Mộc Miên: “Vậy người dạy ta võ công đi!”

“Nô tì nói này tiểu thư, người vẫn nên cùng nô tì trở về trước đã. Thừa tướng đại nhân biết trưa hôm nay người đã rời khỏi phủ thái tử, nhưng đến giờ còn chưa có quay về nên đang rất giận dữ đấy!” Thật ra Mộc Miên cũng rất buồn bực. Lão gia hơn mười năm không có quan tâm đến tiểu thư, lúc này làm sao lại tốt bụng như thế chứ?

“Hần quân ta làm cái gì?” Vân Liệt Diễm nhú mi. Lão gia này bị bại nào à?

Thế nhưng nàng chợt nhớ tới lời nói của tên nam nhân kia, nàng chưa thể đối đầu cùng hoàng thất và người Vân gia.

“Chúng ta vào thôi!” Nam nhân kia lớn lên tuy xấu xí một chút, nhưng Vân Liệt Diễm cảm thấy hần nói cũng có lý.

Trong thư phòng của phủ thừa tướng, Vân Phụng Thiên đang chờ nàng.

“Diễm nhi, Thất vương gia vừa phái người đưa thư từ hôn, là chuyện gì đã xảy ra? Các con không phải...” Vân Phụng Thiên lúc ấy cũng là đội mặt mo đi cầu hoàng thượng. Thế nhưng mới có một ngày, Thất vương gia đã từ hôn rồi, lại còn giống trống khua chiêng như vậy. Bây giờ, chỉ sợ toàn bộ kinh thành ai cũng biết chuyện, hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn chưa tới một ngày đã từ hôn. Đây là loại chuyện gì?

Không nói tới mặt mũi của ông, ngay cả thanh danh của Diễm nhi cũng sẽ bị mang tiếng xấu.

Huống hồ, nàng đã cùng Thất vương gia có “phu thê chi thực” (1), sau này làm sao còn có thể gả ra ngoài nữa?

(1) Phu thê chi thực: Quan hệ xác thịt giữa vợ chồng.

“Ta cùng hần vốn không thích hợp, ta cũng sớm biết hần sẽ từ hôn. Cho dù hần không lùi bước, ta cũng sẽ là người khiến hần phải lùi bước!” Vân Liệt Diễm nhìn sắc mặt của ông ta, không có khởi binh vấn tội, nàng cũng chỉ là ăn ngay nói thật. Nàng cùng với cái tên Hiên Viên Minh kia tuyệt đối không có khả năng.

“Con...” Vân Phụng Thiên lắc đầu “Diễm nhi, phụ thân biết rõ những năm này là phụ thân không tốt với con. Cho nên, phụ thân hi vọng có thể làm cho con được một chút gì đó. Con gả cho Thất vương gia, sau này hần sẽ là hoàng đế của Đông Thịnh quốc, còn con sẽ là hoàng hậu. Diễm nhi, con nên suy nghĩ cho kỹ. Hoàng thượng chưa có hạ chỉ, tất cả đều còn kịp”

Ý tứ của hoàng thượng ông ta đều hiểu. Hoàng thượng đồng ý gả Diễm nhi cho Thất vương gia đã tiết lộ ý đồ muốn ông ta phò trợ Thất vương gia đăng vị. Thừa lúc ông ta vẫn còn là gia chủ của Vân gia, ông ta vẫn muốn bảo vệ ngôi vị hoàng hậu cho Diễm nhi.

“Ta chưa từng nghĩ tới việc sẽ gả cho Thất vương gia, càng không muốn làm hoàng hậu. Nếu như phụ thân muốn đền bù cho ta, như vậy thì về sau cứ thẳng thắn hỏi ta muốn gì là được. Ta đã trưởng thành, chuyện của ta, ta có thể tự mình làm chủ” Vân Liệt Diễm nhìn Vân Phụng Thiên, quay người rời đi.

Ngôi vị hoàng hậu? Ha ha... chỉ là vì bảo vệ chức vị của ông ta mà thôi.

19. Q.1 - Chương 19: Muốn Đấu Với Nàng?

Vân Liệt Diễm đi ra khỏi thư phòng của Vân Phụng Thiên, nghĩ đến những lời mà Mộc Miên nói với nàng. Nàng nên rời khỏi đây thôi.

Kiếp trước nàng là người tự do tự tại. Tuy nói là ở trong tổ chức nhưng ngoại trừ huấn luyện người mới cùng đôi lúc nhận nhiệm vụ ra thì nàng đều rất tự do. Từ nhỏ nàng ghét nhất là bị quản thúc, lại không quan tâm sau lưng hoàng thất cùng Vân gia còn có loại thế lực chống lưng nào. Sống ở chỗ này cũng không phải là kẻ lâu dài.

Hiên Viên Minh, hôm nay nếu không có nam nhân trên xe ngựa kia thì chỉ sợ là đã thật sự giết chết nàng.

Tuy Mộc Miên không có nói, nhưng nàng vẫn cảm thấy có rất nhiều chuyện nàng không hề hay biết.

Nàng chán ghét cái cảm giác này, cái cảm giác bất lực, rất ít khi nàng có cảm giác đó. Chỉ có năm đó, khi nàng cùng một chị em tốt nhận nhiệm vụ, nàng phải trở mắt nhìn cô ấy chết trong tay kẻ địch, nàng bất lực. Lúc đó, nàng trọng thương, cũng là lần đầu tiên dị năng của nàng dị biến, hỏa diễm nồng đậm biến thành nham thạch nóng chảy. Dưới sự giận dữ, nàng đã đốt trụi toàn bộ doanh trại của địch, thiêu đốt bọn chúng đến xương cốt cũng không còn.

Mà bây giờ, cái cảm giác vô lực đó lại xuất hiện.

Thói quen của nàng chính là làm chủ mọi chuyện xảy ra, “duy ngã độc tôn”, nhưng nàng biết muốn nắm giữ tất cả thì cần phải có thực lực.

Chỉ có thực lực chí cao vô thượng mới có quyền lợi tự do tự tại làm những gì mình muốn.

Cổ học võ công sao? Khóe môi Vân Liệt Diễm nhếch lên một nụ cười tà mị, ngón tay vuốt nhẹ chiếc nhẫn. Nam nhân kia, có phải dự liệu được nàng sẽ cần đến nó hay không?

Hắn, rốt cuộc là ai?

“Muội muội đang đi đâu đó?” Thanh âm nhu hòa của Vân Mộng Vũ truyền đến, Vân Liệt Diễm không vui giương mắt nhìn lên.

Chỉ thấy Vân Mộng Vũ một thân váy dày màu trắng, vạt váy tà tà trên mặt đất, vẻ mặt nhu hòa vui vẻ.

Vân Liệt Diễm hừ lạnh trong lòng. Vân Mộng Vũ kia cả ngày làm ra bộ dạng đại từ đại bi như Quan Âm Bồ Tát, tới một con kiến nhỏ cũng không dám giẫm chết, thực chất bên trong thì bụng dạ rắn rết, ngoan độc. Nàng nhớ rõ, rất nhiều lần nàng ta không đầu không đuôi xúi giục Vân Mộng Dao tìm nàng gây chuyện. Lúc đó, Vân Liệt Diễm chỉ là một kẻ ngu, trắng đen thị phi không nhìn ra rõ.

“Ồ, tỷ tỷ, cái váy này thật là xinh đẹp, là Thất vương gia tặng cho tỷ sao?” Vân Liệt Diễm cười tươi như hoa, khóe mắt nhìn tới vạt váy dài của Vân Mộng Vũ.

“Muội muội nói gì vậy? Thất vương gia là hôn phu của muội, trong lòng đương nhiên cũng chỉ có mình muội. Tỷ tỷ có thân phận thấp kém, sao lại dám trèo cao chứ? Muội muội nói như thế chẳng phải là đánh vào mặt tỷ tỷ sao?” Vân Mộng Vũ nói xong, mượn cái khăn lau lau khóe mắt giống như là bị Vân Liệt Diễm khi dễ.

“Tỷ tỷ, lời này thật đúng là oan uổng chết muội muội ta rồi! Muội muội ta cách xa tỷ tỷ như vậy, đôi tay này cũng không có chạm tới mặt của tỷ tỷ nha!” Vân Liệt Diễm liếc xéo Vân Mộng Vũ. Nữ nhân này thật đúng là không ngại phiền phức, từ đầu đã liếc mắt đưa tình với cái tên Hiên Viên Minh kia rồi mà lúc này còn sĩ diện cãi láo. Làm như nàng không nhìn ra tâm tư của hai người họ vậy, lại còn ở trước mặt nàng lắc qua lắc lại!

“Muội muội, người... người làm sao lại trách tỷ tỷ ngày hôm qua gặp Thất vương gia? Tỷ tỷ thề, tỷ chỉ là đưa Thất vương gia đến gặp bá phụ mà thôi, tỷ tỷ không có...” Vân Mộng Vũ nức nở, bộ dạng đáng thương dẫn tới không ít ánh mắt tò mò của hạ nhân.

Vân Mộng Vũ bình thường đối xử với người xung quanh khá thân thiện, lúc này bọn họ nhìn bộ dạng của nàng ta đều đem ánh mắt oán giận ném về phía Vân Liệt Diễm.

Khóe môi Vân Liệt Diễm khê nhếch lên. Muốn đấu với lão nương sao? Hừ! Lúc lão nương học ra chiêu này thì người vẫn còn chưa ra đời đâu!

“Tỷ tỷ, muội muội có nói tỷ cùng Thất vương gia ở cùng một chỗ sao?” Vân Liệt Diễm hạ ánh mắt, thở dài. “Haizz, tỷ tỷ, muội muội biết rõ mình không xứng với Thất vương gia, và muội muội cũng chắc chắn Thất vương gia cũng không có thích muội. Thất vương gia chính là thích tỷ tỷ đó”

Vân Mộng Vũ sững sốt. Nha đầu chết tiệt kia đang có chủ ý gì đây?

Chỉ thấy Vân Liệt Diễm gục đầu xuống: “Hôm qua ở ngoài, muội muội gặp Thất vương gia lung la lung lay đi từ trong thanh lâu ra, giống như đang say rượu liên muốn chạy tới đỡ. Ai biết đâu, vừa tới gần, muội muội liền nghe thấy chính miệng Thất vương gia không ngừng gọi khuê danh của tỷ tỷ. Muội muội biết rõ, trong lòng Thất vương gia ngưỡng mộ chỉ có tỷ tỷ. Thế cho nên muội cũng định buông tay, dù sao đưa hái xanh cũng không ngọt. Muội muội vốn định nói cho Thất vương gia rằng mình nguyện ý từ hôn, nguyện ý thành toàn cho Thất vương gia cùng tỷ tỷ. Thật không ngờ hắn lại đẩy muội ra, sau đó từ ngoài sảnh phủ thừa tướng nhảy vào khoảnh sân của tỷ tỷ. Muội muội tận mắt nhìn thấy Thất vương gia đi vào, cho nên... cho nên mới cho rằng váy này là do Thất vương gia đưa cho tỷ... Tỷ tỷ, tỷ tha lỗi cho muội muội nhất thời hoa mắt nha!”

Sắc mặt Vân Mộng Vũ tái nhợt. Nàng đang nói cái gì? Xế chiều hôm qua Thất vương gia đã rời đi, không có ở lại, tội cùng là nàng có ý tứ gì?

“Tỷ tỷ, Thất vương gia chính miệng nói cho muội, hắn từ hôn với muội là vì muốn thành thân với tỷ, không phải muội ta. Hôm qua, Thất vương gia đã không còn là hôn phu của muội muội, cho nên, muội muội ở chỗ này là chúc mừng cho tỷ tỷ. Muội tin rằng, Thất vương gia rất nhanh sẽ tới đón tỷ. Muội muội không có

phúc phận kia, hi vọng tỷ tỷ cùng Thất vương gia có thể hạnh phúc” Vân Liệt Diễm thành khẩn nhìn Vân Mộng Vũ, nhưng mọi người đều cảm thấy nàng là đang cực lực ẩn nhẫn.

Thử nghĩ xem, trưởng phu nháy mắt đã trở thành tỷ phu rồi, kẻ nào có thể vui vẻ chứ?

Mọi người không khỏi có chút đồng tình với Vân Liệt Diễm, thậm chí còn có nha đầu can đảm bước ra an ủi: “Thất tiểu thư, người cũng đừng quá khổ sở! Nô tì tin rằng người nhất định sẽ tìm được đức lang quân như ý!”

“Đúng vậy, Thất tiểu thư thiện lương như vậy, nhất định sẽ có một mối nhân duyên tốt”

Mọi người bầy mồm tám lưỡi thảo luận, an ủi Vân Liệt Diễm, khoa trương ví von nàng như một đóa hoa rực rỡ. Không ai thấy bên kia, sắc mặt Vân Mộng Vũ cũng đã đen thui.

Vân Mộng Vũ quay người rời khỏi, Vân Liệt Diễm không để lại dấu vết đẩy người phía trước một cái, khiến cho người kia không cần thận giẫm lên vạt váy dài trên mặt đất của Vân Mộng Vũ.

Chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, vạt váy dài của Vân Mộng Vũ bị xé rách. Vân Mộng Vũ lão đảo một cái, ngã túi bụi. Bên cạnh, hai nha hoàn luống cuống tay chân chạy đến đỡ.

Sắc mặt Vân Mộng Vũ xanh lét đến đáng sợ, bàn tay rụt vào trong tay áo, móng tay dài nắm chặt lại bấm vào lòng bàn tay, lại không thể phát tiết ra ngoài.

Nhiều người ở đây, nàng không thể, nhất thời không thể hủy đi hình tượng mà mình đã xây dựng nhiều năm.

Nàng vốn là con vợ lẽ, là thứ xuất, mỗi giờ mỗi khắc đều phải để ý đến hình tượng của mình. Mẫu thân xuất thân thấp hèn, đời này không thể phù chánh (1) được rồi. Tương lai của nàng nhất định phải do chính mình tranh giành lấy. Nếu thật sự như Vân Liệt Diễm nói, nàng có thể gả cho Thất vương gia, nếu đúng như vậy, cho dù Vân Liệt Diễm có hạ nhục nàng, nàng cũng phải nhịn!

(1) Phù chánh: Từ thiếp lên làm chính thê của thời xưa.

“Tỷ tỷ, tối hôm qua người rất mệt sao? Thân thể không thoải mái à? Có muốn gọi đại phu tới kiểm tra một chút không? Tỷ xem, đi đứng cũng đều không vững rồi...” Vân Liệt Diễm có ý tốt nhắc nhở.

20. Q.1 - Chương 20: Tính Toán Sau Lương

Thân thể Vân Mộng Vũ cứng đờ, nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng dáng có chút chật vật của nàng ta, Vân Liệt Diễm vẫn không quên hô to một tiếng: “Tỷ tỷ, đi chậm chậm thôi!”

Vân Mộng Vũ âm trầm đi thẳng về sân viện của mình, đi vào khuê phòng, sau đó tiếng đổ vỡ vang lên không dứt.

“Tiểu thư” Tôn nhũ mẫu nhẹ nhàng thở dài, gọi nàng ta một tiếng.

“Nhũ mẫu!” Vân Mộng Vũ bỏ nhào vào ngực Tôn nhũ mẫu, lớn tiếng khóc lên.

Tôn nhũ mẫu nhẹ nhàng vuốt ve lưng Vân Mộng Vũ, khoé mắt có chút chua xót lại không biết nên nói sao cho phải. Tiểu thư cái gì cũng tốt, nhưng lại quá hiếu thắng. Nhị phu nhân xuất thân thấp hèn mà tiểu thư lại quyết tâm tranh giành mọi thứ về mình cho bằng được.

Những năm này, nàng cũng quá khổ cực rồi.

Nhị lão gia chỉ có một chức quan tầm thường, không chút công to cán lớn, trong gia tộc đương nhiên cũng không có tư cách gì. Thế cho nên tiểu thư cũng không được xem trọng. Nhị thiếu gia lại là công tử chơi bởi lêu lổng, ngoại trừ rượu chè, kỹ nữ, bài bạc ra thì cái gì cũng không biết.

“Nhũ mẫu, tại sao, tại sao ta cố gắng như vậy mà vẫn là không tranh giành nổi với đứa ngốc kia? Nàng ta trời sinh ngu dại, bảy tuổi mới biết nói, bị người khác chà đạp cũng không biết, vừa đính hôn cùng Thất vương gia đã bị từ hôn. Nàng ta cũng chỉ là thứ giày rách mà thôi, có tư cách gì mà được mang ra so sánh

với ta? Tại sao? Tại sao mẫu thân không thể giúp ta, ca ca không thể giúp ta, phụ thân không thể giúp ta? Tại sao, tại sao mà tất cả mọi người đều không thể giúp ta?” Vân Mộng Vũ không cam tâm, khóc rống. Vì sao nha đầu kia muốn cái gì lại được cái đó chứ?

“Tiểu thư, người từ nhỏ đã rất ưu tú, thiện lương, tương lai nhất định sẽ có hồi báo tốt. Nghe lời nhũ mẫu, người không nên trên chộc Thất tiểu thư nữa. Thất tiểu thư tuy ngu dại, trước kia đại lão gia cũng không quan tâm đến nàng ta, nhưng bây giờ thì đã được đại lão gia chú ý tới. Nàng ta dù sao cũng là trưởng nữ duy nhất của Vân gia, so với đại thiếu gia lại càng có tư cách kế thừa địa vị gia chủ Vân gia hơn nữa. Còn có, tiểu thư à, nàng ta dầu gì cũng là người của Phượng gia. Phượng gia, cho dù là Vân gia cũng phải nhượng bộ ba phần. Nếu không cũng không thể chỉ bằng một mình Mộc Miên mà có thể bảo vệ Thất tiểu thư nhiều năm như vậy” Tôn nhũ mẫu tận tình khuyên bảo, hi vọng tiểu thư có thể nghe vào một ít.

“Phượng gia đã nhiều năm không có lui tới cùng Vân gia, ai sẽ quan tâm đến đứa ngốc kia chứ?” Vân Mộng Vũ nhũu mảy. Đại phu nhân của đại lão gia tên là Phượng Tâm Nghiên, là thiên kim tiểu thư của Nam Đường Phượng gia. Dựa theo lệ cũ, con gái Nam Đường Phượng gia sẽ phải vào cung làm Hoàng Quý phi. Bởi vì Phượng Tâm Nghiên còn có tỷ tỷ là Phượng Tâm Du, Nam Đường hoàng đế cùng Phượng Tâm Du lưỡng tình tương duyệt, vì nàng ấy mà lục cung không phi, lại trùng hợp Phượng Tâm Nghiên đã đem lòng yêu mến Vân Phụng Thiên, như vậy mới không phải gả vào hoàng cung. Thân phận Phượng Tâm Nghiên quả thật là không thể trêu vào. Vậy nên lúc Phượng Tâm Nghiên còn sống, trong phủ không người nào dám gây phiền toái cho cái kẻ dẫn kia.

Thế nhưng từ sau khi Phượng Tâm Nghiên chết đi, ngoại trừ nô tì theo bên cạnh nàng ta thì cũng không có ai quan tâm đến kẻ dẫn kia. Tuy nhiên không thể không nói, có Mộc Miên, trong nhà này không có người có thể động vào kẻ dẫn đó. Ngoại trừ đại bá phụ, tam thúc hoặc là đại ca ra tay, nếu không thì không có người nào là đối thủ của nha đầu kia.

Tam thúc thường xuyên trút giận lên người nàng ta những khi không thấy Mộc Miên, mà đại bá phụ tuy rằng trước kia không thích Vân Liệt Diễm nhưng cũng chưa từng bạc đãi nàng ta. Về phần đại ca, nàng càng không thể trông cậy vào hắn, một mực ở biên cương rất ít khi trở về, cho dù có về thì cũng không có quan hệ tốt với những người trong nhà.

Trong nhà này, đại tì đã lập gia đình, Vân Mộng Dao lại không ra một thứ gì. Chỉ cần trừ đi Vân Liệt Diễm, nàng cho dù không làm được người thừa kế Vân gia thì cũng không có ai có thể làm khó được nàng.

Vân Liệt Diễm, nàng nhất định phải trừ!

“Tiểu thư, người nghe nhũ mẫu một lần đi!” Nhìn ánh mắt của Vân Mộng Vũ, Tôn nhũ mẫu biết rõ nàng không muốn buông tha.

“Nhũ mẫu yên tâm, ta nhất định sẽ thành công!” Vân Mộng Vũ nắm chắc tay. Bất kể dùng biện pháp gì, nàng đều phải diệt trừ Vân Liệt Diễm. Chỉ có như vậy, Vân gia mới coi trọng địa vị của Vân Mộng Vũ này.

Về phần Thất vương gia, không quan tâm Vân Liệt Diễm nói thật hay giả, nàng cũng sẽ không buông tay người nam nhân này. Từ lần đầu tiên gặp hắn, nàng đã biết rõ mình mong muốn điều gì. Từ lâu đã có lời đồn, khi hoàng thượng băng hà thì ngôi vị sẽ truyền lại cho Thất vương gia. Nếu như nàng có thể gả cho Thất vương gia, như vậy thì ngôi vị hoàng hậu đó sẽ là của nàng. Đến lúc đó, nàng sẽ có tất cả, không cần nhìn sắc mặt kẻ khác mà sống nữa.

Vân Mộng Vũ trước sau như một, vẫn mỉm cười nhu hòa. Điên cuồng cùng ngoan lệ vừa rồi chỉ như là ảo giác.

“Nhũ mẫu, ta muốn đến thăm Dao nhi muội muội. Nàng bị thương, hai ngày nay đều ở trong phòng, ta nghĩ nàng nhất định là rất buồn bực. Ta phải đến nói chuyện cho nàng giải khuây. Nhũ mẫu, giúp ta chuẩn bị một ít quà đi” Vân Mộng Vũ khoác tay Tôn nhũ mẫu, mỉm cười ôn nhu.

Tôn nhũ mẫu không ngăn được tiếng thở dài trong lòng.

Thay quần áo, Vân Mộng Vũ mang theo lễ vật đến tiểu viện của Vân Mộng Dao. Vừa mới đến gần đã nghe thấy tiếng khóc cùng tiếng đồ đạc rơi vỡ đứt quãng bên trong. Khoé môi Vân Mộng Vũ nhếch lên. Nghe nói, Vân Mộng Dao bị cắt tóc, nàng cũng không ngờ là do đứa ngốc kia ra tay.

Vân Mộng Vũ mang theo lễ vật tiến vào, nhìn thấy Vân Mộng Dao quần kín đầu đang bò dài khóc lóc trên giường. Nàng khinh thường trong lòng nhưng trên mặt lại mang theo lo lắng cùng đau lòng đi qua, vài giọt nước mắt khẽ rơi xuống: “Muội muội ngoan, tỷ tỷ tới thăm muội đây”

“Ô ô, Vũ tỷ tỷ, tỷ xem đứa ngốc kia... nàng ta... nàng ta cắt hết tóc của muội...” Vân Mộng Dao nghe thấy thanh âm của Vân Mộng Vũ, lập tức đứng dậy bỏ nhào tới ôm lấy nàng, khóc rống lên.

Vân Mộng Vũ chán ghét, đẩy nhẹ Vân Mộng Dao ra một chút. Trên mặt nàng đầy đau lòng, giúp nàng ta lau nước mắt: “Muội muội ngoan đừng khóc, tỷ tỷ cũng mới nghe nói. Tỷ tỷ biết muội rất khổ sở, nhưng ai bảo nàng ta có thân phận cao quý mà chúng ta không thể trêu vào làm gì?”

“Hừ! Bất quá cũng chỉ là một kẻ ngu thôi, cao quý cái rắm! Nếu không phải phụ thân kiêng kị Phượng gia, một mực không phù chánh cho mẫu thân muội thì một đứa ngốc có cái gì chứ?” Vân Mộng Dao nghe thấy lời nói của Vân Mộng Vũ, hết sức bất mãn. Nàng ta từ xưa tới giờ cũng chưa từng đặt đứa ngốc kia vào mắt!

“Muội muội đừng nói nữa. Dù sao, nàng ta vẫn có mối quan hệ với Phượng gia” Vân Mộng Vũ nhanh chóng che miệng Vân Mộng Dao lại.

“Hừ!” Vân Mộng Dao đẩy tay Vân Mộng Vũ ra. “Vũ tỷ tỷ, tỷ quá nhất gan rồi! Đứa ngốc kia chẳng là cái thá gì cả. Chờ vết thương của muội lành lại, muội nhất định sẽ băm thây vạn đoạn ả ta!”

“Muội muội, bây giờ đại bá phụ đang đứng về phía nàng ta. Muội lỗ mãng như vậy, sợ là sẽ gặp phải thủ đoạn của nàng ta đó!” Vân Mộng Vũ lắc đầu.

“Vậy thì phải làm thế nào? Vũ tỷ tỷ, tỷ rất thông minh, tỷ nói ta biết làm sao để trừng trị đứa ngốc kia được? Thù này, muội nhất định phải báo!” Vân Mộng Dao hung hăng mở miệng.

21. Q.1 - Chương 21: Kế Hoạch Mua Hung

(1): Hung: Hung ác, hiểm ác.

“Tỷ tỷ lợi hại nhất. Muội biết tỷ nhất định sẽ giúp muội mà!” Mặt Vân Mộng Dao đầy hưng phấn giống như đang nhìn thấy kết cục bi thảm của Vân Liệt Diễm.

“Muội muội, chúng ta cùng nhau lớn lên, tỷ không giúp muội thì giúp ai đây? Muội nghỉ ngơi cho tốt đi, hôm khác tỷ lại tới thăm muội” Vân Mộng Vũ an ủi Vân Mộng Dao vài câu rồi đứng dậy rời khỏi.

Vân Liệt Diễm, xem người làm sao tránh thoát được! Nha đầu Mộc Miên mặc dù khó lường, nhưng so làm sao có thể qua mặt sát thủ “Mạt Nhật” được. Thế nhân đều biết, sát thủ “Mạt Nhật” vừa ra chiêu liền không người nào có cơ hội sống sót. Chỉ cần đưa tiền, bọn họ tiếp nhận nhiệm vụ, nhiệm vụ nhất định sẽ hoàn thành. “Mạt Nhật” đến tận bây giờ đã từng giết được cả cao thủ Tử cấp, mà Mộc Miên kia chỉ có Hoàng cấp mà thôi.

Cả đại lục dùng nội công cao thâm làm cơ sở, lấy cấp độ của nội công chia thành bảy cấp, từ thấp đến cao phân biệt Xích – Chanh – Hoàng – Lục – Thanh – Lam – Tử (2), lấy năng lượng bên ngoài để phát huy sức mạnh cường đại. Đại lục đồng thời cũng có tứ đại gia tộc, bao gồm Nam Đường Phượng gia, binh khí là nhạc khí; Bắc Diệu Long gia, binh khí là cung tiễn; Đông Thịnh Vân gia, binh khí là trường kiếm; Tây Sở Lâm gia, binh khí là đao thương.

(2) Đỏ - cam - vàng - xanh lá - xanh đậm - xanh da trời - tím.

Tứ đại gia tộc từ ngày đại lục khởi sinh đã tồn tại với Nam Đường Phượng gia đứng đầu, mấy ngàn năm vẫn đứng sừng sững trên đại lục, đồng thời cùng là Tứ đại hoàng tộc.

Người bình thường có thể luyện nội công đến Hoàng cấp đã là đạt trình độ cao nhất rồi, rất ít người có thể đột phá Hoàng cấp, đừng nói chi có thể đạt tới trình độ nội công đỉnh phong, Tử cấp.

Cả đại lục có rất ít cao thủ Tử cấp, ít đến nỗi người ta còn nghĩ rằng không có sự tồn tại của Tử cấp. Cho đến hai năm trước, một sát thủ “Mặt Nhật” tiêu diệt được một cao thủ Tử cấp. Từ đó về sau mọi người mới sợ hãi cùng thán phục cái gọi là thần thoại.

Cũng từ đó về sau, “Mặt Nhật” lập tức dương danh đại lục, trở thành đệ nhất tổ chức sát thủ.

Cho nên, Vân Mộng Vũ mới muốn mời sát thủ “Mặt Nhật” đến giết Vân Liệt Diễm. Nàng ta bỏ không nổi số tiền kia, nhưng Vân Mộng Dao lại có thể. Những năm nay Nhị phu nhân quản lý Vân gia đã mò được không ít bạc, chỉ cần Vân Mộng Dao mở miệng, chuyện này tuyệt đối không thành vấn đề.

Lúc này, Vân Mộng Vũ tràn trề tự tin. Nàng ta cũng không tin Vân Liệt Diễm thật sự có ba đầu sáu tay, bị sát thủ “Mặt Nhật” đuổi giết mà vẫn có thể bình an.

...

Mộc Miên giúp Vân Liệt Diễm thu dọn phòng trọ liền quay đầu tìm nàng. Tiểu viện bị huỷ, trong một thời gian ngắn chắc chắn cũng không sửa xong. Thế nhưng Mộc Miên nghĩ rằng hai người bọn họ cũng không ở đây lâu nữa, cho nên thu dọn ở tạm bên ngoài vài ngày.

Đi ngang qua sân của Vân Mộng Dao, nhìn thấy Vân Mộng Vũ mang tâm tình tốt đi ra ngoài, Mộc Miên nhanh chóng lách mình núp vào một bên. Hai nữ nhân này lại đang định giở trò quỷ gì đây?

Đợi đến lúc Vân Mộng Vũ đi xa, Mộc Miên lặng lẽ ẩn vào tiểu viện của Vân Mộng Dao, hội không có ai liền trốn vào phòng của Vân Mộng Dao.

Cũng không lâu sau, Nhị phu nhân liền tới.

“Mẫu thân, cuối cùng người cũng tới rồi! Con có việc gấp muốn nhờ mẫu thân đây!” Vân Mộng Dao nhìn mẫu thân khoan thai đi vào liền có chút mất hứng.

“Không phải là ta đã tới rồi sao? Cuối cùng là có chuyện gì đó?” Nhị phu nhân đi tới bên cạnh nữ nhi, trấn an nàng. Vân Liệt Diễm kia thật sự quá ghê tởm! Nàng ta nhìn thấy cái đầu nữ nhi bị cắt lộn xộn liền cảm thấy rất đau lòng.

“Mẫu thân, con muốn báo thù tiện nhân Vân Liệt Diễm kia! Ngốc tử đó dám cắt tóc con... Ô ô, mẫu thân, sau này nữ nhi làm sao có thể đi ra ngoài gặp người đây?” Vân Mộng Dao úp mặt vào ngực mẫu thân khóc lóc kể lể.

Trốn trong ngăn tủ, Mộc Miên cảm thấy thật chán ghét. Có mẫu thân thì rất giỏi sao? Hừ! Khóc lóc? So với tiểu thư nhà nàng, một ngón chân cũng không bằng!

“Dao Nhi, con yên tâm, chuyện này con không nói mẫu thân cũng sẽ giúp con. Tiện nhân kia, nhiều năm như vậy, mẫu thân vẫn xem nó là kẻ ngu mà giữ cho nó một mạng. Không ngờ nó dám khinh thường chúng ta, trèo lên đầu chúng ta mà ngồi. Dao Nhi, con cứ đợi mà xem đi, mẫu thân nhất định sẽ không để nó sống yên thân. Đợi đại ca con trở về, mẫu thân sẽ kêu đại ca con trừng trị nó!” Nhớ tới con trai trưởng của mình, Nhị phu nhân cảm thấy thật kiêu ngạo. Vân gia gia tộc này nhất định do nhi tử của bà ta kế vị. Lão gia cho dù không có để bà ta phù chinh thì bà ta cũng nhanh chóng trở thành nữ chủ nhân thôi!

“Mẫu thân, người cũng đừng trông chờ vào đại ca nữa. Tính tình đại ca người cũng không phải là không biết, đại ca sẽ không giúp chúng ta đâu. Người quên, năm đó đại tỷ dùng cái chết uy hiếp bảo đại ca cùng tiểu thúc đưa nàng đến Tứ vương phủ, cho dù phải làm thiếp cũng được. Thế nhưng cho dù đại tỷ không còn hơi thở thì đại ca cũng không đáp ứng. Cuối cùng, tỷ ấy phải tự mình đến cầu xin tiểu thúc, không ngờ còn bị tiểu thúc đá một cước ra ngoài. Trong nhà này, người không thể trông cậy vào chính là đại ca cùng tiểu thúc!” Vân Mộng Dao hừ một tiếng. Nàng ta biết rõ, phương pháp của mẫu thân nhất định là không thể thực hiện được. Vẫn là Vũ tỷ tỷ thông minh nhất!

“Này... Dao Nhi, con nói mình phải làm sao bây giờ?” Nhị phu nhân nghe Vân Mộng Dao nói như vậy cũng cảm thấy biện pháp này cũng khó có thể được.

“Mẫu thân, người cho con chút bạc, con đi tìm sát thủ “Mặt Nhật”. Chỉ cần bỏ tiền ra, bao nhiêu Vân Liệt Diễm cũng không phải là đối thủ của bọn họ” Vân Mộng Dao cực kỳ hưng phấn, nói. Hừ hừ! Vân Liệt Diễm, xem ngươi làm sao bây giờ!

“VẬY... Muốn bao nhiêu tiền?” Nhị phu nhân cũng biết rõ tổ chức sát thủ đó. Chỉ là, muốn mời sát thủ như vậy thì cần rất nhiều tiền đó!

“Một trăm vạn hoàng kim” Vân Mộng Dao nghĩ đến con số mà Vân Mộng Vũ nói với nàng ta. Nàng ấy nói, số tiền này có thể mời kim bài sát thủ “Mạt Nhật”, mà nghe nói kim bài sát thủ là Lam cấp. Muốn giết Vân Liệt Diễm, Lam cấp hẳn là không có vấn đề gì!

“Cái gì?” Nhị phu nhân há to miệng không dám tin, làm sao lại nhiều như vậy?

“Mẫu thân, sao người lại giật mình như vậy? “Mạt Nhật” là tổ chức sát thủ lớn nhất cả đại lục đó! Muốn bọn họ làm việc thì tiền đương nhiên phải nhiều một chút” Vân Mộng Dao nhìn thấy bộ dạng đó của mẫu thân mình liền xem thường. Không phải chỉ có một trăm vạn hoàng kim thôi sao, phủ Thừa Tướng làm gì moi không ra chứ?

“Thế nhưng...” Nhị phu nhân do dự. Đây không phải là số tiền nhỏ! Nếu lấy từ phòng thu chi thì rất có thể sẽ bị lão gia phát hiện, đến lúc đó ngay cả bà cũng sợ gánh không nổi!

“Nhưng nhị cái gì? Mẫu thân, chẳng lẽ người không muốn báo thù cho nữ nhi sao? Người ngẫm lại đi, chỉ cần một ngày Vân Liệt Diễm còn chưa chết thì nữ nhi vẫn còn một ngày không thể là trưởng nữ của Vân gia. Như vậy, cho dù địa vị Vân gia có hiển hách hơn nữa thì nữ nhi cũng không thể trở thành Vương phi, không trở thành nương nương được. Chẳng lẽ người muốn nữ nhi giống như đại tỷ, làm thiếp trong Vương phủ sao?” Vân Mộng Dao không thuận theo, bất kể thế nào nàng ta nhất định phải diệt trừ tiện nhân Vân Liệt Diễm.

“Được! Mẫu thân lấy tiền cho con!” Nhị phu nhân cắn răng, vì chung thân đại sự của nữ nhi mà suy nghĩ, bà ta không thể hồ đồ được. Lúc trước, Hoàn nhi cũng bởi vì thân phận mà chỉ có thể đến Vương phủ làm sủng phi, mà Tam vương gia cũng không có khả năng kế thừa ngôi vị Hoàng đế, từ lâu đã có đất phong. Đường xa núi cao, chính bà ta cùng nữ nhi cũng không thể gặp được nhau. Bà ta tuyệt đối không để cho Dao nhi dẫm lên vết xe đổ đó.

“Vậy người đi nhanh lên! Dao nhi biết, mẫu thân đối với Dao nhi là tốt nhất mà!” Vân Mộng Dao giục Nhị phu nhân, kêu bà ta nhanh đi lấy bạc.

Bên này, Mộc Miên đợi Nhị phu nhân đi rồi mới lặng lẽ rời khỏi phòng của Vân Mộng Dao.

22. Q.1 - Chương 22: Người Là Xa Phu Sao?

(1) Xa phu: Người đánh ngựa.

Mộc Miên vô cùng lo lắng đi tìm Vân Liệt Diễm, kéo nàng trở về phòng.

“Mộc Tiểu Bạch, ngươi muốn sanh con à? Sao lại gấp gấp như vậy?” Vân Liệt Diễm xoa xoa cánh tay bị Mộc Miên túm cho đỏ lừ. Thật ác độc nha!

“Tiểu thư, người sắp bị hại chết rồi, nô tì còn có thể không vội sao?” Khuôn mặt Mộc Miên lộ rõ vẻ cầu xin. Tiểu thư à, đầu óc người suốt ngày suy nghĩ cái gì chứ? Đã nói người không được tùy tiện trêu chọc vào hoàng thất với Vân gia rồi mà. Kết quả, xem chuyện gì đã xảy ra đây nè?”

“Người mới sắp chết đó! Mộc Tiểu Bạch, ngươi thấy ta đối xử với ngươi quá tốt đúng không? Cứ như vậy mà ngươi nguyên rủa ta à?” Vân Liệt Diễm bạo phát rống lên với Mộc Miên: “Nha đầu chết tiệt, tiểu thư nhà ngươi sao lại đoán mệnh như vậy chứ?”

“Tiểu thư...” Mộc Miên đáng thương ôm lấy đầu “Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư hợp mưu, muốn tìm sát thủ “Mạt Nhật” tới giết người. Bây giờ chúng ta chạy cũng không kịp!”

“Sớm biết hai nữ nhân kia rất không an phận!” Vân Liệt Diễm nheo mắt, bên trong hiện lên sự ngoan độc. Nếu không phải Mộc Miên một mực không cho nàng gây chuyện, nàng đã trừng trị hai xú nữ nhân kia từ lâu rồi. Hừ! Lão hổ không phát uy, người nghĩ ta là Hello Kitty à?

Mộc Miên nhìn tiểu thư nhà mình đang hừng hực lửa giận như muốn bạo phát thiêu đốt cả vũ trụ, nhanh tay rót một chén nước cho Vân Liệt Diễm “Tiểu thư xin bớt giận, bớt giận! Bây giờ không phải là lúc cùng

bọn họ so đo, chúng ta vẫn nên nghĩ biện pháp đối phó với sát thủ “Mặt Nhật” tốt hơn. Bọn họ bỏ ra những một trăm vạn lượng hoàng kim để mời kim bài sát thủ Lam cấp, mà ngay cả lão gia ra tay cũng khẳng định không là đối thủ của hắn ta”

“Lam cấp là cái gì?” Vân Liệt Diễm đối với những thứ này vẫn không hiểu rõ. Vì sao lúc Mộc Miên hay những ám vệ kia vận công thì xung quanh sẽ xuất hiện một vầng sáng rực rỡ? Thế nhưng nàng vẫn chỉ thấy mỗi màu vàng, còn lúc trước Vân Mộng Dao lại là màu hồng đỏ thắm. Chẳng lẽ còn có màu xanh da trời?

“Ách... Tiểu thư, cái này khá phức tạp. Đơn giản mà nói, nội công mạnh hay yếu được dựa theo màu sắc cầu vòng để phân chia cấp độ, là Xích – Chanh – Hoàng – Lục – Thanh – Lam – Tử (2). Tất cả nội công tâm pháp ở các cấp giống nhau đều giống như trăm sông đổ về một biển, mà với những cấp độ khác nhau đều có những năng lực đặc biệt. Yếu nhất là Xích cấp, mạnh nhất là Tử cấp. Dưới Lam cấp, bình thường đều cần binh khí lớn để đạt tới trình độ tự phát huy năng lượng bản thân. Từ Lam cấp trở đi thì có thể dùng nội lực của mình để huyền hoá ra hình dạng binh khí mình cần, vô hình sinh hữu hình. Đại khái là như vậy, nhưng mà chỉ có tự mình cảm thụ thì mới có thể xác thực bên trong chênh lệch bao nhiêu. Tiểu thư, người đã hiểu chưa?”

(2) Đỏ - cam - vàng - xanh lá - xanh đậm - xanh da trời - tím.

Mộc Miên thật ra cũng không biết nên giải thích cho Vân Liệt Diễm như thế nào. Cái này cũng quá là trừu tượng, tuy nói đơn giản là phân chia đẳng cấp nhưng cũng là phải do nội công đạt tới cấp độ nhất định, mới đạt đến đúng đẳng cấp đó. Nếu ngay cả Xích cấp cơ bản nhất cũng không luyện được thì căn bản chính là vô duyên với đẳng cấp nội lực rồi.

Trước kia, phu nhân cũng muốn chỉ cho tiểu thư, nhưng khi đó tiểu thư cái gì cũng không hiểu, lời nói còn nghe không rõ, phu nhân cũng chỉ đành bỏ qua.

Vân Liệt Diễm nhẹ gật đầu, kiếp trước nàng cũng có đọc qua tiểu thuyết huyền huyền, cũng có biết không ít về cái cấp độ nội lực được trên màu sắc cầu vòng này. Chỉ có điều, theo như lời của Mộc Miên nói thì chúng lại hoàn toàn khác ra với nội công. Hiện tại, Vân Liệt Diễm mới biết được thì ra võ công cổ học cũng có năng lượng thần kì như thế.

“Nói như vậy, Vân Mộng Dao là Xích cấp, Hiên Viên Minh là Hoàng cấp, người cũng là Hoàng cấp” Vân Liệt Diễm nghĩ nghĩ. Trước mắt nàng cũng gặp vài loại như thế này.

“Vâng... Chỉ có điều, Thất vương gia đã đến điểm cực hạn, rất nhanh là có thể đột phá đến Thanh cấp, mà nô tì còn cần một khoảng thời gian nữa, cũng có thể sẽ vĩnh viễn dừng ở trình độ này. Từ Hoàng cấp trở đi, mỗi một cấp đều có một đường ranh giới, muốn đột phá cũng không dễ dàng như vậy” Nếu đem cấp độ màu sắc này chia làm ba thì Mộc Miên cũng chỉ dừng ở trung cấp, khoảng cách đến Thanh cấp còn rất xa.

“Hiên Viên Minh chết tiết, thật không có một chút phẩm chất! Vậy mà tìm nhiều Hoàng cấp đến để đối phó với ta - một người ngay cả Xích cấp cũng không đạt tới. Thật sự là vô sỉ! Tiểu nhân!” Vân Liệt Diễm hung hăng đập một chưởng lên mặt bàn. Hiên Viên Minh, tốt, rất tốt! Bỏ tiểu thư nhớ kĩ người!

“Tiểu thư, bây giờ không phải lúc để nói chuyện này...” Mộc Miên mặt đầy hắc tuyến. Tiểu thư làm sao mà đến giờ vẫn còn tâm tình quần chuyện này?

“Người nói hai nữ nhân kia tìm sát thủ Lam cấp tới giết ta?” Vân Liệt Diễm đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy!” Mộc Miên gật đầu “Cho nên chúng ta mới phải tranh thủ nghĩ biện pháp. Nô tì thấy, hay là chúng ta đi tìm Tam lão gia về đi? Tam lão gia rất thương người, ông ấy đi hai năm cũng chưa trở về, có lẽ cũng đạt tới Lam cấp rồi. Ông ấy trước khi đi đã là Thanh cấp”

“Người nói là tiểu thúc?” Vân Liệt Diễm nghe Mộc Miên nhắc tới Tam lão gia mới nhớ, trong trí nhớ dường như có một nam tử ôn nhuận như ngọc, một mực quan tâm tới Vân Liệt Diễm. Chỉ là, hắn ta thường xuyên không có ở nhà, nhưng lúc trở lại luôn đến thăm Vân Liệt Diễm, cũng đưa nàng ra ngoài chơi.

Vân gia Tam lão gia, Vân Phụng Khải. Ngoại trừ Mộc Miên, trong nhà này là người duy nhất luôn bảo vệ nàng.

Tuy nhiên, nàng đã không còn là Vân Liệt Diễm lúc trước, nhưng phần kí ức ôn hoà trước kia lại khiến cho Vân Liệt Diễm nổi lên một chút tình cảm ấm áp.

“Đúng vậy! Nô tì nhớ trước khi Tam lão gia đi có từng nói, chỉ cần cầm khối ngọc bội này đến Như Mộng các, ông ấy nhất định sẽ trở về trong thời gian ngắn nhất” Mộc Miên gật đầu “Tiểu thư, tuy không chắc chắn có thể được hay không, nhưng ít nhất chúng ta phải thử một lần. Vạn nhất thật sự là sát thủ Lam cấp sát đến, cho dù có một trăm nô tì cũng không chống đỡ được lâu”

“Vậy thì thử một chút đi!” Vân Liệt Diễm nhìn thoáng qua ngọc bội trong tay Mộc Miên. Nàng cũng muốn gặp tiểu thúc trong truyền thuyết đó một lần.

Bên trong Như Mộng các, Mộc Miên đem ngọc bội giao cho ma ma của Như Mộng các - Nhược Lan, rồi rời đi.

Nhược Lan cầm ngọc bội đưa cho Diệp Tô.

Trong một gian phòng trang nhã.

“Chủ tử, vừa rồi nô tì của Vân tiểu thư đưa ngọc bội của Vân Phụng Khải đến. Người có muốn gọi ông ta không?” Diệp Tô đem ngọc bội đưa cho nam tử áo tím đang chợp mắt trên nhuyễn tháp.

Hai ngón tay thon dài tiếp nhận ngọc bội, con ngươi hẹp dài khẽ mở ra, ánh mắt rơi vào miếng ngọc bội.

“Vừa rồi nhận được nhiệm vụ mới. Có người ra một trăm vạn lượng hoàng kim mua mạng của Vân tiểu thư. Xuất tiền là Vân gia Tam tiểu thư - Vân Mộng Dao” Diệp Tô đem ngân phiếu đưa cho nam tử áo tím.

“Gọi Vân Phụng Khải trở về đi. Vật nhỏ này thật đúng là không biết an phận. Nhiệm vụ này, người đi đi, giáo huấn nàng một chút cũng tốt” Nam tử ném ngọc bội cho Diệp Tô, sau nhận lấy một nửa ngân phiếu, một nửa còn lại vẫn nằm trong tay Diệp Tô.

“Chủ tử?” Diệp Tô khó hiểu nhìn ngân phiếu trong tay. Chủ tử sao lại chỉ cầm một nửa?

“Đi đi!” Nam tử áo tím cầm quyển sách che mặt mình, không nói thêm gì nữa.

...

Đêm, Vân Liệt Diễm nằm nhả nằm trên nhuyễn tháp, ôm lấy đĩa điểm tâm nhỏ Mộc Miên làm cho, thành thói ăn.

Mộc Miên bất đắc dĩ ngồi một bên nhìn Vân Liệt Diễm.

“Mộc Tiểu Bạch, cho dù chúng ta có chết thì cũng phải quỷ cho trọn vẹn. Có một số việc, lo lắng cũng vô dụng mà thôi. Tâm phiền thì gặm hạt dưa đi!” Vân Liệt Diễm ném cho Mộc Miên đĩa hạt dưa.

Khoé môi Mộc Miên giật giật, nhận đĩa hạt dưa do Vân Liệt Diễm đưa tới.

Thời điểm Diệp Tô đến liền nhìn thấy một bức tranh như vậy.

“Này, vừa nhắc thì người liền đến. Đứng bên ngoài làm gì? Không thấy lạnh sao?” Vân Liệt Diễm nói, đầu vẫn không có ngẩng lên. Nàng bỏ một miếng bánh bông sen ngọt vào miệng. Chắc chắn, tay nghề của Mộc Tiểu Bạch càng ngày càng tốt!

Diệp Tô đẩy cửa tiến vào, liếc mắt nhìn nữ nhân này. Thật là gặp quỷ rồi! Lúc này mà còn tâm tư ăn bánh!

Mộc Miên lo lắng nhìn người mới tới. Theo lý thuyết, tiểu thư vốn dĩ không biết võ công, làm sao tiểu thư biết người này khi nào thì tới? Thậm chí, ngay cả nàng cũng không cảm thấy.

Nghe thấy tiếng cửa phòng mở, Vân Liệt Diễm mới ngẩng đầu lên. Ngẩng đầu thì cũng không sao, nhưng nàng lại bị sắc “Khục khục... Người là xa phu sao?”

23. Q.1 - Chương 23: Mỗi Người Một Nửa

Diệp Tô mặt đầy hắc tuyến. Thì ra trong mắt nàng, hắn ta chỉ là một tên đánh ngựa thôi sao?

“Này, xa phu, tại sao ngươi lại đến chỗ này? Ngươi đến hỗ trợ ta hay là ám sát ta?” Vân Liệt Diễm nằm trên nhuyển tháp, đồ ăn cũng chưa ăn hết đã chạy tới bên cạnh Diệp Tô, khí khái vỗ vỗ bờ vai hắn.

“Vân tiểu thư, ta đến là để giết ngươi!” Khóe miệng Diệp Tô co rút.

“Wow! Nói như vậy thì ngươi chính là kim bài sát thủ “Mặt Nhật”! Ngươi tên gì?” Con mắt Vân Liệt Diễm loé sáng. Kim bài sát thủ nha, đây chính là địa vị tương đương với nàng lúc trước, nhưng nàng rất ít khi phải nhận nhiệm vụ.

Mộc Miên đứng một bên đổ mồ hôi lạnh.

“Tại hạ gọi Diệp Tô” Diệp Tô bắt đầu dĩ gậy đầu. Hắn cũng không ngờ Vân tiểu thư sẽ phát hiện ra mình. Theo lý thuyết, nàng căn bản không có chút nội công nào, mà hắn cũng đã ẩn giấu khí tức của mình, nàng sẽ không có khả năng phát hiện ra hắn. Chủ tử nói muốn cho Vân tiểu thư ném chút khổ, nhưng với tình hình hiện tại, hắn động thủ thế nào đây?

“Quá đẹp trai, quá xuất sắc rồi!” Vân Liệt Diễm vỗ tay, một tay bắt lấy cánh tay Diệp Tô, hai mắt toả sáng rực rỡ, làm người ta xấu hổ, mặt đỏ tim đập: “Nói như vậy, một trăm vạn lượng hoàng kim kia là ngươi thu được không?”

Diệp Tô lần nữa gậy đầu, nghĩ nghĩ, lại lắc đầu. Quả thật là có qua tay hắn, nhưng tiền thì đã giao cho chủ tử rồi. Bọn hắn nghe theo chủ tử, cho nên tiền nhận được từ nhiệm vụ đều giao cho chủ tử cả.

“Ngươi muốn giết ta?” Vân Liệt Diễm mở to hai mắt, mang theo vài phần nghịch ngợm.

Diệp Tô tranh thủ thời gian lắc đầu. Nếu hắn giết nàng... chủ tử nhất định sẽ phết hắn luôn!

Tuy hắn không có miệng lưỡi trơn tru như Diệp Phi, luôn thấu hiểu tâm tư chủ tử, nhưng chủ tử đối xử với Vân tiểu thư đặc biệt như vậy, hắn cũng không có mù mà không nhìn thấy.

“Nha... Tiểu Tô Tô, ta biết ngay ngươi là người tốt, nhất định sẽ không giết ta mà” Vân Liệt Diễm kéo Diệp Tô ngồi xuống “Nào Tiểu Tô Tô, ngồi xuống đi, không được khách khí với tỷ tỷ đó. Sau này có chuyện gì cứ đến tìm tỷ tỷ. Cho dù là lên núi đao hay xuống biển lửa, ta tuyệt đối nghĩa bất dung từ”

“Ách, Vân tiểu thư...” Diệp Tô há hốc mồm. Hắn muốn nói nhưng lại thôi, thật sự là không lý giải được tư duy của vị Vân tiểu thư này.

“Tiểu Tô Tô, ngươi kết hôn chưa? Ặc, không phải, là ngươi đã thành thân chưa?” Vân Liệt Diễm đánh gãy lời nói của Diệp Tô, khiến cho hắn không có cơ hội mở miệng.

Mặt Diệp Tô hiện lên một tia đỏ ửng. Hắn là sát thủ, làm sao có thể thành thân được? Vân tiểu thư hỏi đùa hơi quá...

“Vân tiểu thư, tại hạ... tại hạ là sát thủ, không thể thành thân” Diệp Tô cúi đầu xuống, chuẩn bị đứng dậy. Hắn vẫn không nên ở chỗ này mà gây người.

“Ai nha, Tiểu Tô Tô, ngươi sao lại dễ dàng thẹn thùng như vậy?” Ngón tay trắng nõn của Vân Liệt Diễm xẹt qua mái tóc dài của Diệp Tô, khiến cho Mộc Miên đứng một bên nổi da gà toàn thân.

Mộc Miên còn chưa mở miệng đã cảm thấy một ánh mắt mập mờ rơi trên người mình. Ngẩng đầu lên, rơi vào mắt nàng là cảnh tiểu thư nhà mình đang thân mật lôi lôi kéo kéo tay áo Diệp Tô.

“Tiểu Tô Tô à, sau này ta chính là tỷ tỷ ruột của ngươi. Hôn sự của ngươi, tỷ tỷ ta sẽ lo liệu. Ngươi thu nhiều bạc như vậy mà cũng không giết ta, ta thật sự rất cảm động”

“Vân tiểu thư, thật ra...” Diệp Tô muốn nói là... thật ra thì chủ tử không cho giết nàng.

“Tiểu Tô Tô à, đây là Mộc Miên, từ nhỏ nàng và ta đã nương tựa lẫn nhau mà lớn lên, ngươi xem có xinh đẹp không? Thế nào, có thích hay không? Nếu ngươi thích, ta sẽ đem nàng gả cho ngươi luôn. Tiểu Tô Tô, ngươi có thể chăm sóc nàng thật tốt, đây chính là tỷ muội tốt của ta đó”

Vân Liệt Diễm túm lấy Mộc Miên, đem tay Mộc Miên nhét vào tay Diệp Tô, nôn nóng nói: “Tiểu Tô Tô à, ta sẽ đem Mộc Miên giao cho ngươi. Về phần sinh lễ, ta cũng không đòi hỏi gì nhiều. Vân Mộng Dao cho

người một trăm vạn lượng hoàng kim, ta lấy một nửa là được rồi. Dù sao tiền thu vào cũng không có trả lại”

“Tiểu... Tiểu thư...” Mộc Miên mặt đầy hắc tuyến, thẹn thùng cũng chẳng cần quan tâm nữa. Nàng thật sự sắp bị tiểu thư nhà nàng bức điên rồi. Người ta không giết nàng, nàng còn không biết xấu hổ đòi tiền người ta, càng không thể tưởng tượng được mà đem nàng đây bán đi.

Ánh mắt u oán của Mộc Miên vừa vắn rơi trên người Vân Liệt Diễm, nàng lại không phát hiện ra, tiếp tục cùng Diệp Tô nín nín kéo kéo.

Diệp Tô móc từ trong người ra ngân phiếu năm mươi vạn lượng hoàng kim mà chủ tử lưu lại, đặt vào tay Vân Liệt Diễm.

“Không... không thể...” Lúc này Mộc Miên thật sự ngây ngốc. Cái này... cái này cũng có thể sao?

Vân Liệt Diễm vui vẻ thu ngân phiếu, nói với Mộc Miên: “Vợ chồng son các người chậm rãi bồi dưỡng tình cảm nha! Nếu không có giết ta, vậy thì ta trở về đi ngủ”

Vân Liệt Diễm hướng phía hai người khoát khoát tay, sau đó rời khỏi phòng.

Mộc Miên cùng Diệp Tô như điện giật, đồng thời rút tay lại.

Diệp Tô có chút xấu hổ. Hắn tuy là sát thủ nhưng từ nhỏ đã theo sự phụ luyện công, sau đó lại cùng chủ tử đánh giết giết giết, cho tới bây giờ chưa từng thân cận với bất kỳ nữ nhân nào.

“Cô nương, thật xin lỗi, tại hạ lỡ mãng rồi!” Diệp Tô nhìn Mộc Miên mặt mày đỏ bừng, cảm thấy sắc mặt mình cũng có chút phấm hồng.

“Không có việc gì, không có việc gì. Người thật sự không giết tiểu thư nhà ta sao?” Hiện tại Mộc Miên còn cảm thấy mơ màng. Kim bài sát thủ kia không chỉ không giết tiểu thư, mà còn đến đưa tiền. Nàng không có nằm mơ chứ?

“Mộc Miên cô nương, ta vốn không có ý định giết Vân tiểu thư” Diệp Tô thành khẩn đáp.

“Người thu bạc của Vân Mộng Dao, lại không làm việc. Trở về sẽ không bị trách phạt sao?” Mộc Miên có chút tò mò nhìn Diệp Tô. Hắn là sát thủ, lại còn là kim bài sát thủ “Mặt Nhật”. Thu bạc mà không hoàn thành nhiệm vụ, trở về nhất định sẽ bị trách phạt, nói không chừng... Mộc Miên có chút lo lắng nhìn Diệp Tô. Nếu hắn vì tiểu thư mà chấp nhận sự trừng phạt... nàng sẽ cảm thấy lương tâm có chút áy náy!

“Không đâu. Chủ tử mặc dù thu bạc, nhưng cũng không có ý muốn giết Vân tiểu thư” Diệp Tô vốn không cần phải giải thích cho Mộc Miên, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lo lắng của nàng, hắn lại cảm thấy trong nội tâm hiện lên một chút ảm áp.

“Thật vậy sao? Vậy chủ tử các người...” Mộc Miên càng nghi ngờ. Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Đúng lúc này, cửa đột nhiên bị đẩy ra, Vân Liệt Diễm xông vào bắt lấy Diệp Tô, có chút kích động mở miệng: “Xa phu, người gọi Diệp Tô, mà ngày đó người trong xe ngựa là ai? Hắn tên gọi là gì?”

Vân Liệt Diễm vừa rồi trở về mới nhớ tới, ngày đó nam nhân kia nói với nàng, hắn tên Diệp Tô. Tên sát thủ này thì ra là xa phu hôm đó, cũng gọi là Diệp Tô. Nói như vậy, nam nhân kia lừa gạt nàng, đúng không?

Thất ra, Vân Liệt Diễm lúc mới nhìn thấy Diệp Tô, đã biết rõ hắn sẽ không giết nàng. Hắn cùng nam nhân kia có quan hệ, như vậy chuyện hắn tới giết nàng, nam nhân kia nhất định biết.

“Vân tiểu thư, danh tự của chủ nhân, Vân tiểu thư tự mình đến hỏi sẽ tốt hơn. Tại hạ cáo từ!” Diệp Tô sợ Vân Liệt Diễm hỏi lại, tranh thủ lách mình rời khỏi. Bây giờ hắn cũng bội phục chủ tử muốn chết rồi, thì ra để lại ngân phiếu năm mươi vạn lượng hoàng kim là biết rõ Vân tiểu thư sẽ muốn có.

24. Q.1 - Chương 24: Cáo Trạng

“Này, người khoan đi đã, người còn chưa nói cho ta biết muốn tìm người thì phải làm như thế nào!” Vân Liệt Diễm hô to một tiếng, nhưng Diệp Tô đã sớm biến mất, vô tung vô ảnh.

“Tiểu thư, người nhận biết người của ‘Mặt Nhật’ sao?” Mộc Miên đến giờ vẫn còn như lâm vào sương mù. Nàng đã là chuẩn bị cách đối phó, sao lại dễ dàng đuổi được người đi như vậy? Cái này cũng quá huyền ảo rồi!

“Không biết! Ngày đó người đã cứu ta, còn đưa ta chiếc nhẫn kia, lại còn sai người đến giết ta chính là chủ tử của tên vừa rồi. Ta bị Hiên Viên Minh đuổi giết, may là được bọn họ cứu giúp” Vân Liệt Diễm liếc mắt: “Ta vốn không có biết ‘Mặt Nhật’ là cái gì nha!”

“Tiểu thư, vậy người nói chủ tử hẳn có phải là vừa ý người không? Nếu không thì làm gì lại đưa cho người một thứ quan trọng như vậy được? Lần này còn nhận nhiệm vụ nhưng không giết người, đây không phải là vì tiểu thư sao?” Mộc Miên suy nghĩ, nhìn Vân Liệt Diễm.

“Có quý mới bị hắn nhìn trúng!” Vân Liệt Diễm thoáng cái nhảy dựng lên, sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng. Không biết chuyện gì xảy ra, Mộc Miên vừa nói tới đó nàng liền nhớ đến nụ hôn ngày đó.

Chết tiệt, nụ hôn đầu của nàng! Nàng vẫn cảm thấy hôn là một loại chuyện rất lãng mạn. Cái loại cảm giác rằng môi gần bó, nhất định là phải cùng người mình yêu mến làm ra. Thế nhưng ngày đó đầu nàng bị lửa đá mới để cho tên nam nhân ma quỷ kia hôn. Hơn nữa, hình như nàng còn say mê. Nhớ tới chuyện này, Vân Liệt Diễm cảm thấy trên mặt nóng như phát sốt.

Nàng cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, thật sự không có đi làm mấy chuyện quỷ quái như lấy thân báo đáp. Hắn chỉ cứu nàng có một mạng, nào tàn mới lấy thân báo đáp!

Vân Liệt Diễm đem ngân phiếu cất cho kỹ, tính toán hai lần ngoài ý muốn lại thu được những bảy mươi vạn lượng hoàng kim. Có lẽ số tiền này đủ cho nàng tiêu trong một khoảng thời gian ngắn. Bình thường nàng cũng không có yêu thích cái gì đặc biệt, chỉ có yêu tiền mà thôi. Ai bảo nàng vừa ra đời liền bị đem bỏ, tuy tuổi còn nhỏ nhưng... chết tiệt, trong trí nhớ lại hiện ra khoảng thời gian còn nhỏ, nàng đã từng bị thảm đến thế nào. Nếu không phải được đưa đến tổ chức thì kết cục của nàng, chắc chắn là bị chết đói!

Cho nên, bất tri bất giác, nàng đã yêu thích vết vết của cải. Dù sao, tiền tài là thứ nàng không bao giờ ngại nhiều.

Một đêm lật qua lật lại không ngủ được, trong đầu lại tuôn ra hình ảnh nàng cùng nam nhân kia hôn nhau. Làm hại Vân Liệt Diễm khi tỉnh lại, trên mặt vẫn nóng rất.

“Tiểu thư, tiểu thư, mở cửa nhanh!” Sáng sớm, Vân Liệt Diễm mới ngủ được một chút liền nghe Mộc Miên bên ngoài hô to gọi nhỏ.

Vân Liệt Diễm nhíu mày, ý niệm khẽ động, một đám lửa nhỏ từ trong mắt Vân Liệt Diễm hướng Mộc Miên bay tới.

Khoé mắt Mộc Miên co rút, lập tức hét ầm lên: “Mưu sát!”

“Mộc Tiểu Bạch, người muốn xuất gia làm ni cô sao?” Vân Liệt Diễm ngồi dậy, hung dữ quát. Chết tiệt, tức chết nàng, tức chết nàng!

“Tiểu thư...” Mộc Miên chật vật mãi mới chạy thoát khỏi ngọn lửa kia, khóc không ra nước mắt. Tiểu thư, đây là năng lực quái dị gì vậy? Từ sau khi tiểu thư chết đi sống lại, cứ hử ra là ném lửa, thần không biết quỷ không hay, rất dọa người.

“Mộc Tiểu Bạch, người dám hô một tiếng với lão nương, lão nương bán người cho người ta làm áp trại phu nhân!” Vân Liệt Diễm thật sự phát hỏa. Mơ mơ màng màng, nàng ghét nhất là lúc ngủ bị quấy rầy. Bình thường đều không có hời xanh đỏ đen trắng, trước hết cứ phát hỏa cái đã.

“Tiểu thư, áp trại phu nhân hình như là bị cướp đoạt, không phải bán...” Mộc Miên chịu thua. Tiểu thư càng ngày càng nhấn tâm, tối qua thì đem nàng bán cho sát thủ, hôm nay lại muốn đem nàng bán đi làm áp trại phu nhân. Thế nhưng, ở đâu có mua áp trại phu nhân?

“Mộc Tiểu Bạch!!!” Thanh âm rung chuyển trời đất vang lên.

Mộc Miên bịt chặt lỗ tai, thoáng cái nhảy ra rất xa.

Vân Liệt Diễm một cước đá văng cửa, lại bị lạc vào một vòng ôm bền chắc.

“Diễm nhi thật sự là hoạt bát hơn nhiều” Một thanh âm trầm ồm mang theo sủng nịnh vang lên.

Vân Liệt Diễm ngẩng đầu, rơi vào trong mắt là gương mặt ôn hòa quen thuộc.

Trong nội tâm khẽ động, Vân Liệt Diễm thốt lên: “Tiểu thúc thúc?”

“Diễm nhi lớn quá rồi!” Vân Phụng Khải sủng nịnh nhu nhu mũi Vân Liệt Diễm, mỉm cười nhu hòa nhìn nàng. Tối hôm qua, tiểu tử Diệp Tô kia bảo người mang thư đến đưa cho hắn, nói có người ra một trăm vạn lượng hoàng kim mua mạng tiểu chất nữ (1) của hắn, hắn liền suốt đêm trở về. May mắn, may mắn, con bé không sao.

(1) Tiểu chất nữ: Cháu gái.

“Tiểu thúc thúc, sao người lại trở về?” Vân Liệt Diễm nhìn Vân Phụng Khải, thật sự cảm thấy rất thân thiết. Kiếp trước nàng là cô nhi, lại lớn lên ở căn cứ, không có bạn bè gì nhiều, duy nhất chỉ có vài chị em tốt lại chết khi làm nhiệm vụ. Mà kiếp này, nàng lại nhận được tình cảm của Mộc Miên cùng vị tiểu thúc trước mắt này.

Đột nhiên, nàng có chút tham luyến loại cảm giác này.

Loại cảm giác này khiến cho Vân Liệt Diễm kinh hãi. Lão sư có nói, với tư cách là một đặc công, nàng không thể có cảm tình, bất kì cảm tình nào cũng không thể có, nếu không thì mạng của mình sẽ bị giao cho đối thủ. Nàng làm được, nhiều năm như vậy nàng một mực lãnh huyết vô tình, bảo vệ một mạng nhỏ đặc công, nàng luôn thành công.

Chỉ là bây giờ, dường như chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, hoả diễm của nàng vốn đã bao bọc một tâm lạnh buốt lại xuất hiện một khe hở.

Vân Liệt Diễm cúi đầu, tựa đầu vào ngực Vân Phụng Khải. Trong lòng nàng xuất hiện sự kiên định. Nàng, đã không còn là nàng trước kia không phải sao? Nàng có thể đã từng hâm mộ mọi người, có thể làm một người bình thường có tình cảm, không phải sao?

Khóe môi nhếch lên, kiếp này nàng muốn sống thật tốt”

“Muốn cái gì đây? Sao lại vui vẻ như vậy?” Vân Phụng Khải nhìn thấy khóe môi Vân Liệt Diễm nở nụ cười, đột nhiên thấy thật thoải mái. Diễm nhi, rốt cuộc con bé cũng đã trưởng thành, cũng biết cười rồi! Tiểu cô nương luôn đáng thương, khúm na khúm núm, rốt cuộc cũng đã trở thành một đại cô nương xinh đẹp.

“Tiểu thúc thúc, có người khi dễ con!” Vân Liệt Diễm ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt đầy sủng nịnh của Vân Phụng Khải. Nàng rất vô sỉ bày ra bộ mặt ngây thơ đến cực điểm đi cáo trạng.

25. Q.1 - Chương 25: Xem Người Đã Chết Hay Chưa?

Mộc Miên lúc này bội phục tiểu thư triệt để rồi. Trước kia, cho dù tiểu thư bị Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư khi dễ thành bộ dáng gì, cũng đều tuyệt đối không cáo trạng với Tam lão gia. Lúc này đây, rõ ràng nàng chiếm tiện nghi trước, lại còn học người ta đi cáo trạng.

“Có bị thương không?” Vân Phụng Khải nghe thấy lời nói của Vân Liệt Diễm, vội vàng lo lắng cúi đầu nhìn xem nàng có bị thương ở đâu không. Trước kia, mỗi lần khi hắn trở về luôn nhìn thấy những mảng xanh miến tím trên người con bé.

Mỗi một lần nghĩ tới những thứ này, Vân Phụng Khải lại cảm thấy đau lòng. Đứa bé này vừa mới ra đời thì đã không được sự yêu thương của ông trời. Con bé vừa ra đời thì gặp hoả hoạn, còn bị ngu ngu dại dại. Thân là trưởng nữ Vân gia nhưng con bé lại không có được sự quan tâm từ người khác. Nếu con bé còn mẫu thân ở bên cạnh thì chắc chắn cũng sẽ không phải chịu nhiều uỷ khuất như vậy. Thế nhưng đại tẩu vừa ra đi, bên cạnh con bé cũng chỉ còn lại nha đầu Mộc Miên chỉ hơn nàng hai tuổi. Mộc Miên dù thông minh nhưng lúc đó vẫn chỉ là một hài tử. Hai tiểu hài tử, cái gì cũng không hiểu, ở trong Thừa Tướng phủ thì làm sao có thể không chịu uỷ khuất được? Cho đến giờ hắn vẫn còn nhớ rõ, mùa đông năm đó, đại tẩu vừa mất không lâu, con bé cùng Mộc Miên trốn trong phòng, bị lạnh tới đông cứng cả người. Đường đường là tiểu viện của trưởng nữ mà hạ nhân cũng không có một người. Nếu như hắn không phát hiện ra thì chính hắn cũng không biết được, con bé có phải nói gót theo mẫu thân của nó hay không?

Vậy nên sau này, Mộc Miên dần dần lớn, cũng học được rất nhiều thứ, cuộc sống của các nàng mới có thể tốt hơn một chút. Tuy thỉnh thoảng hắn cũng đến thăm, nhưng lại không thể một mực canh giữ bên cạnh các nàng. Những năm nay, đứa bé này thật sự đã chịu quá nhiều đau khổ. Hắn cũng oán trách đại ca, rõ ràng là hài tử của nữ nhân mình yêu mến nhất, tại sao lại lạnh lùng như vậy? Hắn không thể tin được, đại ca mình lại có thể thờ ơ như thế này.

“Không có” Vân Liệt Diễm lắc đầu “Nhưng mà Vân Mộng Dao chết tiết kia đẩy con xuống hồ, suýt chút nữa là con chết đuối rồi. Còn có tên Hiên Viên Minh ghê tởm kia, hắn không muốn lấy con, còn phái người đuổi giết con. Làm cho con trọng thương, thiếu chút nữa là bỏ mạng rồi. Ô ô... Tiểu thúc thúc, con thiếu chút nữa là không được gặp lại người rồi...”

Vân Liệt Diễm than thở khóc lóc khiến cho Mộc Miên bên cạnh “cảm động” muốn chết.

“Cái gì? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?” Hai hàng long mày tuấn tú của Vân Phụng Khải vặn lại với nhau. Lúc trước hắn có từng nghe Mộc Miên nhắc đến chuyện Diễm nhi thích Thất vương gia. Chỉ là dù nói thế nào, Diễm nhi cũng là trưởng nữ của Thừa Tướng phủ, Thất vương gia sao có thể làm ra chuyện như vậy?

“Phụ thân không biết làm sao lại đột nhiên nói với hoàng thượng là muốn con cùng Hiên Viên Minh tứ hôn, hoàng thượng thế nhưng lại hạ thánh chỉ. Ai biết tên Hiên Viên Minh kia làm sao lại phát điên lên sai người ám sát con. May mà có người cứu, nếu không bây giờ con cũng đã đi theo mẫu thân rồi” Vân Liệt Diễm chu chu cái miệng nhỏ nhắn cùng vẻ mặt uỷ khuất nhìn Vân Phụng Khải. Hiên Viên Minh cũng dám ám sát nàng, hại nàng bị thương. Hừ! Lúc này đã có chỗ dựa, nàng nhất định phải hoà lại một ván, nếu không thì quá tiện nghi cho tên tiểu tử thôi kia rồi!

“Cái gì? Tứ hôn con Thất vương gia?” Lúc này, Vân Phụng Khải cũng sợ đến ngây người. Hắn không nghĩ tới, bình thường mình không ở trong kinh thành, đối với tình huống bên trong cũng không để ý đến, nhưng không thể tưởng tượng được hắn mới ra ngoài một chuyến, vậy mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

“Tam lão gia, Thất vương gia thật sự là có sai người ám sát tiểu thư, chính ngài ấy cũng có mặt lúc đó” Mộc Miên cũng gật đầu. Tuy nàng không đồng ý chuyện tiểu thư đi trên chóc người của hoàng thất, nhưng cũng biết nếu tiểu thư không được nhả ngum tức này, trong lòng nhất định sẽ không thoải mái.

“Diễm nhi, con yên tâm, thúc nhất định sẽ tìm Thất vương gia, bắt hắn phải trả lại cho con một cái công đạo” Đôi mắt đen của Vân Phụng Khải khoá chặt Vân Liệt Diễm, hồi lâu mới thở dài một tiếng: “Diễm nhi, con thật tâm thích Thất vương gia sao?”

Vân Liệt Diễm lấy hết sức lắc đầu, mặt đầy hắc tuyến. Cái loại cảm giác tự mình đập đá vào chân mình rất khó chịu.

“Tiểu thúc thúc, con không thích hắn, một chút cũng không thích, con còn ước gì hắn từ hôn!” Khóe mắt Vân Liệt Diễm co rút. Nàng muốn tìm Hiên Viên Minh tính sổ, không phải muốn kết hôn với hắn.

“Vậy Diễm nhi đã có ý trung nhân rồi sao?” Vân Phụng Khải thấy Vân Liệt Diễm phủ nhận nhanh như vậy, càng thêm nghi ngờ.

Xem ra mấy ngày này, hắn đã bỏ lỡ không ít chuyện!

“Không có” Khóe môi Vân Liệt Diễm giật giật “Tiểu thúc thúc, sao người lại hỏi như vậy?”

“Vây là tốt rồi! Diễm nhi, hôm nào thúc đưa con đến gặp một người” Vân Phụng Khải nhìn nàng, càng nhìn lại càng thấy xinh đẹp. Có lẽ, hân ta sẽ thích Diễm nhi!

“Phụng Khải, người về bao giờ đấy?” Hiên Viên Minh đi vào tiểu viện, nhìn thấy Vân Phụng Khải thì có chút kinh ngạc.

“Hoá ra là Thất vương gia, đã lâu không gặp. Hôm nay sao lại rảnh rồi mà tới Thừa Tướng phủ vậy?” Vân Phụng Khải quay đầu lại, nhìn bộ dáng nhàn nhã của Hiên Viên Minh. Vừa rồi, hân mới nhắc đến hân ta cùng Diễm nhi, sao lại đến nhanh như vậy chứ? Cũng đúng lúc, hân thật muốn xem xem, Hiên Viên Minh đối đãi với chất nữ bảo bối hân như thế nào.

Ánh mắt của Hiên Viên Minh rơi trên người Vân Liệt Diễm. Nàng vừa rời giường, dầu tóc tùy ý xoa ra, áo ngủ màu đỏ rộng thùng thình trên người, lộ ra một mảng cổ trắng nõn. Tâm tư của hân nhộn nhạo một hồi.

Hiên Viên Minh nhíu mày, đi về phía Vân Liệt Diễm: “Người không có một chút cấp bậc lễ nghĩa nào cả sao? Có khách ở đây, ít nhất cũng phải ăn mặc cho chỉnh tề chứ! Đường đường là một tiểu thư của phủ Thừa Tướng, những thứ này đều không có học sao?”

Vân Liệt Diễm chớp chớp mắt, hai tay ôm ngực tựa lưng trên cánh cửa, đôi mắt hoa đào mị hoặc liếc nhìn Hiên Viên Minh, bên trong xuất hiện sự khinh thường “Bổn tiểu thư có học những thứ đó hay không, cũng không phiền Thất vương gia ngài phí sức quan tâm. Ngược lại, tiểu thúc thúc của ta đang chào hỏi người, mà người cũng không trả lời, như vậy có phải người cũng không hiểu cấp bậc lễ nghĩa không?”

“Hừ! Người đừng có không biết phân biệt! Bổn vương chỉ có ý tốt đến xem người đã chết chưa thôi!” Hiên Viên Minh thật không thể hiểu nổi bản thân mình, cho dù hân có trấn tĩnh bao nhiêu thì khi gặp nữ nhân này đều cảm thấy như đang gặp quỷ.

“Nha! Thất vương gia, cô nãi nãi ta đã chết rồi vậy mà người vẫn có thể nhìn thấy ta, chẳng lẽ người cũng theo ta lên Tây Thiên sao? Bổn tiểu thư quả thật không biết Thất vương gia yêu thương ta sâu đậm từ lúc nào vậy, lại cam nguyện tự tử vì ta đấy!” Vân Liệt Diễm lạnh lạnh mở miệng. Nàng biết, hân đang ước gì nàng chết đi!

“Nữ nhân này, đến tột cùng là người có liêm sỉ, phụ đức hay không?” Hiên Viên Minh đi đến trước mặt Vân Liệt Diễm, chiết phiến (2) nhẹ nhàng đập lên vai nàng “Nhìn bộ dạng của người bây giờ, người cũng không biết thẹn hay sao?”

(2) Chiết phiến: Cây quạt cầm tay.

“Bổn tiểu thư có biết thẹn hay không thì có liên quan đến một lượng bạc nào của người sao?” Vân Liệt Diễm đưa ngón tay đẩy chiết phiến của Hiên Viên Minh ra khỏi đầu vai mình, đôi mắt tối sầm lại, sau đó chiết phiến của hân nhanh chóng bị thiêu thành tro tàn.

“Người đã đùa phải cái quỷ gì thế hả?” Hiên Viên Minh nhìn thấy chiết phiến của mình bị hoá thành tro bụi, sắc mặt tối tăm, một tay đè chặt bả vai Vân Liệt Diễm.

“Thất vương gia, nói cho cùng thì Diễm nhi vẫn là tiểu thư Vân gia, là cháu gái ta, người làm như vậy rất là không thích hợp!” Bàn tay của Vân Phụng Khải cũng vô thanh vô thức đặt lên vai Hiên Viên Minh.

Vân Liệt Diễm nhìn Hiên Viên Minh một cách khiêu khích. Nàng không tin hân còn dám động thủ với nàng lúc này.

Sắc mặt Hiên Viên Minh âm u, nhưng sau lưng lại là Vân Phụng Khải, hân không thể không buông lỏng Vân Liệt Diễm ra “Ta thu hồi thư hôn sách. Ta sẽ bắt với phụ hoàng, chúng ta tùy ý thành thân”

26. Q.1 - Chương 26

“Mẹ nó! Hiên Viên Minh, người có phải là nam nhân không vậy?” Vân Liệt Diễm nghe xong, thoáng cái liền phát hoả. Nàng dùng một tay nắm cổ áo Hiên Viên Minh: “Người dám nói lời mà không giữ lời à? Chẳng lẽ hôm qua người nói từ hôn với ta là chọc chơi cho vui hả? Người không từ hôn hả? Người dựa vào cái gì mà dám không từ hôn? Nói lời như bát nước đã đổ đi, người đem nước đổ ra ngoài rồi chẳng lẽ còn có thể nằm xuống đất mà liếm cho sạch sao? Hiên Viên Minh, không phải người đã nói cho dù có phải xuất gia làm hoà thượng cũng không lấy ta sao? Vậy bây giờ người đã chuẩn bị tốt rồi hả? Ta thấy, nếu đã không dứt khoát còn muốn hoàn tục, vậy thì để ta giúp người đem mọi chuyện giải quyết cho dứt khoát một chút!”

Một ngọn lửa lập tức xuất hiện trên lòng bàn tay Vân Liệt Diễm. Hiên Viên Minh dùng một chưởng đẩy nàng ra, dùng nội công bứt rách áo ngoài. Chết tiệt! Sớm biết nữ nhân này có vấn đề, nàng rút cuộc đã phóng hỏa như thế nào?

Vân Phụng Khải nhìn một thân chật vật của Hiên Viên Minh, cũng có chút khiếp sợ nhìn lại Vân Liệt Diễm. Sao con bé có thể làm được điều đó? Ngọn lửa kia như có linh tính, từ trên ngón tay nàng lan dần ra, hơn nữa nó cháy trên tay nàng mà nàng lại không có cảm giác gì sao?

“Diễm nhi, tay con không sao chứ?” Vân Phụng Khải bước lên, kiểm tra bàn tay của Vân Liệt Diễm, trong đôi mắt tràn đầy nghi hoặc. Hắn nhìn thấy rất rõ, ngọn lửa kia xuất hiện từ trong tay nàng, làm sao tay nàng có thể không có chuyện gì được? Còn là trắng nõn bóng loáng nữa chứ? Ngược lại là Hiên Viên Minh, ngoại bào đang yên đang lành lại cứ thế bị đốt sạch, y phục bên trong cũng có chút cháy xém.

Vân Phụng Khải chưa từng nhìn thấy loại công phu này.

Hắn đưa ngón tay đặt lên cổ tay nàng, không khỏi khinh ngạc hỏi: “Làm sao lại như vậy?” Hoàn toàn không có một chút công lực?

“Ai nha, tiểu thúc thúc, người cũng không cần phải thử nữa, một chút võ công con cũng không biết. Vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn” Vân Liệt Diễm khoát khoát tay. Nàng không phải là không muốn nói cho tiểu thúc thúc biết năng lực đặc biệt đó, nhưng Hiên Viên Minh vẫn còn ở đây, có đứa ngốc mới cho người khác biết bí mật của mình.

“Vân Liệt Diễm!” Lúc này, Hiên Viên Minh cũng bất chấp Vân Liệt Diễm phóng hoả như thế nào. Nàng phóng hỏa trước mặt hắn cũng không phải lần một lần hai, ngay cả Vương phủ của hắn cũng bị nàng đốt trụi. Hiện tại, hắn thật sự rất muốn một chưởng đập chết nàng!

“Ta không phải kẻ điếc, người không cần gọi lớn như vậy!” Vân Liệt Diễm liếc mắt nhìn Hiên Viên Minh “Ta cho người biết, hôn sự này, người không thể không từ. Muốn từ thì từ ngay, không muốn từ thì cũng phải từ!”

“Hừ! Bỏn vương dựa vào cái gì mà phải nghe lời người? Không phải là người rất muốn bỏn vương từ hôn sao? Hôm nay bỏn vương sẽ nói cho người rõ, hôn sự này, bỏn vương không từ!” Hiên Viên Minh cương chế cơn giận trong lòng. Nàng muốn từ hôn? Hừ! Cửa nhỏ cũng không có! Nàng dám đối xử với hắn như vậy, không cho nàng trả giá thật nhiều thì quá dễ dãi cho nàng rồi! Hắn muốn giữ nàng bên cạnh, dần dà tra tấn nàng. Hắn muốn nàng sống không được, mà chết cũng không xong!

“Hiên Viên Minh, người thật đúng là không biết cái gì gọi là trừng trị!” Vân Liệt Diễm cũng nổi giận. Nàng vốn cũng không phải là loại nữ nhân tốt lành gì, vừa rồi lãng phí nhiều miệng lưỡi với Hiên Viên Minh mà hắn vẫn muốn khiêu chiến với nàng. Nàng nhất định phải cho hắn một trận! Dù sao tiểu thúc thúc vẫn còn ở đây, hắn nhất định sẽ không đứng nhìn nàng chịu thiệt thòi!

Vân Liệt Diễm quay người trở vào phòng, cầm roi da, sau đó nhìn Vân Phụng Khải nói: “Tiểu thúc thúc, người cũng đã nhìn rõ đây là hắn khi dễ con. Người giúp con giữ hắn lại, con muốn thảo luận với hắn vài chuyện”

Vân Phụng Khải gật đầu. Hắn không nhìn lầm, trong mắt Vân Liệt Diễm có một tia giảo hoạt, nhưng vậy thì sao? Có người dám khi dễ cháu gái bảo bối của hắn, cho dù có là Thất vương gia cũng không tha.

Vân Liệt Diễm chỉ kịp thấy thân hình Vân Phụng Khải loé lên, Hiên Viên Minh liền bị điểm huyết, toàn thân bất động.

“Phụng Khải, ngươi mau giải huyết cho ta. Nữ nhân này chính là yêu nữ!” Hiên Viên Minh biết rõ mình một chiêu cũng không qua được Vân Phụng Khải. Toàn bộ Đông Thịnh quốc này, người có thể so với Vân Phụng Khải chỉ sợ cũng chỉ có Tứ ca. Tứ ca, võ công cũng đã lên đến lam cấp, có lẽ sẽ là đối thủ của Vân Phụng Khải. Ngay cả Thừa tướng võ công cũng không qua nổi thanh cấp, so với hắn còn có chút cao hơn.

“Thất Vương gia, ta và người tuy chênh nhau mấy tuổi, nhưng cũng từng uống rượu nói chuyện phiếm với nhau. Mặc dù ta không có nhờ người chăm sóc cháu gái của ta, nhưng người cũng không thể khi dễ nàng. Hoàng Thượng hôm trước đã hạ chỉ, người hôm qua lại từ hôn, sáng nay còn đòi phục hôn, người có ý gì hả? Vân Phụng Khải ta mặc dù không làm quan trong triều, nhưng cháu gái ta cũng không thể mặc người ta khi dễ!” Vân Phụng Khải nhìn Hiên Viên Minh, sắc mặt có chút không tốt. Dù nói thế nào, Diễm nhi cũng là trưởng nữ Vân gia, không nhìn mặt tăng cũng phải nể mặt Phật chứ! Hắn mặc dù không có nửa chức quan, nhưng cũng là bằng hữu chi giao với Tứ vương gia, toàn bộ kinh thành không ai không biết. Bởi vậy, hắn với mấy vị vương gia đều xem như có chút giao tình. Thất vương gia biết rõ Diễm nhi là cháu gái của hắn mà còn khi nhục nàng như vậy, cũng không đặt người làm thúc thúc như hắn vào trong mắt rồi!

Hiên Viên Minh lúc này khổ đến không nói nên lời. Hắn làm sao mà biết được Vân Tiểu Thất ngu ngốc trước kia sẽ biến thành ác ma như bây giờ. Nhớ tới những lúc nàng đối phó hắn, hắn liền tức giận, đương nhiên phải nghĩ cách tra tấn nàng! Hắn đường đường là Thất vương gia, làm sao có thể nuốt trôi sỉ nhục như thế? So với việc nàng đối phó hắn, một phần vạn hắn cũng không bì kịp! Hôm nay thật sự là “lật thuyền trong mộng”, hắn không ngờ Vân Phụng Khải sẽ trở về.

“Hiên Viên Minh, nể mặt chúng ta bây giờ coi như là “phu thê hự”, bổn tiểu thư cũng sẽ không làm khó ngươi. Người thành thật ký tên đồng ý, ân oán giữa chúng ta liền chấm dứt ở đây. Từ nay về sau, ta đi đường ta, ngươi đi đường ngươi, không bao giờ dính dáng tới nhau nữa!” Ngược lại, Vân Liệt Diễm lúc này không có ý muốn động thủ mà xoa người trở về phòng.

Hiên Viên Minh nhìn thân ảnh màu đỏ kia. Không hiểu vì sao khi nàng nói “ta đi đường ta, ngươi đi đường ngươi, không bao giờ dính dáng tới nhau nữa”, hắn lại thấy lòng mình chìm xuống. Có thứ gì đó trong lòng xoắn lại với nhau khiến cho hắn bất giác nhíu mày.

Một lát sau, Vân Liệt Diễm cầm hai trang giấy đi ra, say đó dùng trủy thủ (1) tự cắt ngón tay mình ấn vân tay lên trang giấy.

(1) Trủy thủ: Con dao nhỏ.

“Tiểu thúc thúc, có thể giải huyết đạo cho hắn rồi!” Vân Liệt Diễm đưa tờ giấy cho Hiên Viên Minh.

Hiên Viên Minh cầm lên xem nội dung. Hắn lập tức run rẩy, nhìn chằm chằm Vân Liệt Diễm, cả buổi không nói nổi một câu. Trên giấy viết: “Hiên Viên Minh chủ động giải trừ hôn ước cùng Vân Liệt Diễm, nguyện ý đền bù tổn thất danh dự cho Vân Liệt Diễm. Tất cả tổn thất cộng lại là mười triệu lượng hoàng kim, trong vòng một ngày phải thanh toán toàn bộ. Hai người từ nay về sau không liên quan tới nhau. Nếu nội trong một ngày không thanh toán hết nợ sẽ tự nguyện xuất gia chuộc lại tội nghiệt, cả đời không được hoàn tục”

27. Q.1 - Chương 27

Vân Liệt Diễm bảo Vân Phụng Khải giải huyết đạo, sau đó đưa một trang giấy cho Hiên Viên Minh.

“Vân Liệt Diễm, nữ nhân điên này! Ngươi có biết mười triệu lượng hoàng kim là một năm thu nhập của quốc khố hay không?” Hiên Viên Minh nhảy dựng lên. Điên rồi, nữ nhân này bị điên rồi! Hắn táng gia bại sản cũng không có khả năng trong một ngày có thể lấy ra nhiều tiền như vậy.

“Vậy người cứ xuất gia đi! Người không phải ngày đêm đều đem hai chữ xuất gia động ở trên miệng sao?” Vân Liệt Diễm không thêm quan tâm đến bộ dạng khoa tay múa chân của Hiên Viên Minh. Đòi hắn có một chút tiền như vậy là quá nể mặt hắn rồi!

“Người...” Ngón tay Hiên Viên Minh run run. Coi như hắn làm việc ác tám đời mới gặp phải nữ nhân điên này. Không được, hắn nhất định không thể buông tha nàng như vậy được. Tuyệt đối không thể!

Hiên Viên Minh nhìn chằm chằm Vân Liệt Diễm hiện đang cách gần mình một bước ngắn, chỉ cần hủy tờ giấy trên tay nàng thì cái hiệp ước chết tiệt này nhất định không thành

Cân nhắc trong lòng, hắn tung một chưởng đánh tới nàng, lực đạo cực mạnh.

Vân Liệt Diễm cảm thấy Hiên Viên Minh muốn động thủ, chỉ là tốc độ quá nhanh, nàng vốn không tránh kịp, chỉ có thể chịu một chưởng vào lưng. May mắn, nàng di chuyển được một chút, có thể tránh được chỗ hiểm.

Máu tươi theo khoé miệng Vân Liệt Diễm chảy xuống, Vân Phụng Khải nhanh chóng vọt tới ôm lấy nàng, sau đó phát tay đánh Hiên Viên Minh bay xa.

Hắn không ngờ Hiên Viên Minh có thể ra tay hung ác như vậy với Diễm nhi. Hắn biết Diễm nhi ép buộc hắn ta ký hiệp ước kia là có chút ấu tả, nhưng Hiên Viên Minh tốt xấu gì cũng là một vương gia, thế nhưng lại có thể ra tay nặng như vậy với một nữ nhi không chút võ công. &^%\$#&^%\$#

Hiên Viên Minh nhìn Vân Liệt Diễm bị trọng thương cũng choáng váng. Hắn ra tay cũng không muốn tổn thương nàng, chỉ muốn cướp tờ giấy trong tay nàng. Thế nhưng hắn không ngờ nàng phản ứng chậm như vậy, khiến cho hắn không kịp thu tay.

“Ta...” Hiên Viên Minh nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của nàng, khoé môi còn vương máu, tâm lại rối loạn không rõ.

“Hừ!” Vân Phụng Khải hừ lạnh một tiếng, không để ý tới hắn mà ôm Vân Liệt Diễm vào phòng, đặt nàng lên giường vận công chữa thương.

Mộc Miên cũng đi theo vào, mà Hiên Viên Minh vừa muốn theo liền bị Mộc Miên ngăn ngoài cửa: “Thất vương gia vẫn nên trở về chuẩn bị tiền đi! Thật không ngờ Thất vương gia lại là một người như vậy. Vì không muốn thực hiện lời hứa liên ra tay hung ác với tiểu thư nhà ta!” &^%\$#&^%\$

“Diễm... Diễm nhi!” Vân Phụng Khải truyền cho Vân Liệt Diễm một chút nội lực, sắc mặt nàng mới khá hơn một chút.

Hiên Viên Minh lại ra tay nặng như vậy!

“Diễm nhi, con đỡ hơn một chút chưa?” Vân Phụng Khải đau lòng nhìn nàng hô hấp một cách suy yếu trong ngực mình. Chẳng bao lâu, tiểu nữ hài ngốc ngếch ngờ ngác đã lớn như vậy rồi, nhưng vẫn khiến hắn cảm thấy thấy đau lòng!

“Con không sao, tiểu thúc thúc, cảm ơn người!” Vân Liệt Diễm chỉ cảm thấy mệt mỏi. Lần này Hiên Viên Minh ra tay thật mạnh, đã lâu rồi nàng chưa bị thương nặng như vậy.

“Nha đầu ngốc, giữa chúng ta còn cần nói lời cảm ơn sao?” Vân Phụng Khải vuốt tóc nàng, dường như không thể vẫn xem nàng như là một tiểu nữ hài ngày xưa. Nàng quậy phá một trận, không muốn khiến cho người khác chú ý cũng không được. Trước kia, nàng trì nộn, mặc dù dễ bị người ta ức hiếp nhưng cũng không bị trọng thương suýt mất mạng.

Trên đại lục này, bề mặt chính là tứ hải thái bình, nhưng cho dù ở đâu cũng đều là “mạnh được yếu thua”. Chỉ có cường giả chân chính mới có thể “tùy tâm sở dục” (1), bảo vệ được chính mình.

(1) Tùy tâm sở dục: Muốn làm gì thì làm, không quan tâm hay e sợ bất kỳ ai.

Hắn biết rõ, Diễm nhi là một nữ tử thông minh, nhưng để sống trong thế giới này thì thông minh thôi cũng còn chưa đủ.

Thế nhưng năm nay Diễm nhi chỉ vừa qua tuổi thứ mười lăm, lại đúng lúc ngay thời điểm tổng tuyển cử người kế thừa vị trí gia chủ Vân gia mười năm một lần. Thân là trưởng nữ Vân gia, Diễm nhi bắt buộc phải tham gia.

Cuối cùng, hẳn nên làm thế nào mới tốt đây?

“Diễm nhi, con nghỉ ngơi đi, ta sẽ trở lại thăm con sau” Vân Phụng Khải đắp kín chăn cho Vân Liệt Diễm, sau đó nhìn Mộc Miên nói: “Mộc Miên, theo ta ra ngoài một chút” &^%\$

“Vâng” Mộc Miên đi theo Vân Phụng Khải, vẫn nhìn thấy Hiên Viên Minh đứng nơi đó. &^%\$#

“Phụng Khải, nàng... nàng thế nào rồi?” Hiên Viên Minh thấy Vân Phụng Khải đi ra, lập tức tiến lên hỏi.

“Thất vương gia trở về đi. Sau này, Vân gia không chào đón người!” Vân Phụng Khải lạnh lùng nhìn Hiên Viên Minh. Nếu không nể mặt Tứ vương gia, hẳn cũng không để yên cho Hiên Viên Minh dễ dàng như vậy.

Vân Phụng Khải phất tay áo rời khỏi, Mộc Miên cũng đi theo. Hiên Viên Minh đứng trước cửa phòng Vân Liệt Diễm, muốn vào nhưng lại không biết làm sao. Hắn do dự một hồi, vẫn là quay đầu trở về.

Tiểu viện của Vân Phụng Khải.

“Mộc Miên, lúc ta không có ở đây, có chuyện gì xảy ra sao? Diễm Nhi sao lại có quan hệ với Thất vương gia?” Vân Phụng Khải lại nghĩ mãi không ra, trong lúc hắn rời khỏi sao lại có thể xảy ra nhiều chuyện như thế này?

“Tam lão gia, nô tì trước kia đã từng nói, tiểu thư rất thích Thất vương gia. Mấy ngày trước, tiểu thư bảo nô tì đi tìm Thất vương gia, nô tì không những không tìm được vương gia mà còn để lạc mất tiểu thư. Đợi đến lúc tiểu thư trở lại thì bị ma ma phát hiện ra đã mất đi trinh tiết. Sau đó, Tam tiểu thư đe dọa tiểu thư, tiểu thư sợ hãi liền nhảy hồ tự tử. Lúc nô tì cứu được tiểu thư lên thì người giống như tỉnh lại, trở thành một người rất thông minh. Mà lão gia lại nghĩ rằng tiểu thư đã có quan hệ ‘phu thê chi thực’ cùng Thất vương gia, cho nên mới đến cầu hoàng thượng tứ hôn. Thế nhưng lúc này tiểu thư lại không còn thích Thất vương gia nữa, cho nên mới gây ra nhiều chuyện như vậy” Mộc Miên giải thích nhanh chóng cho Vân Phụng Khải biết. Nàng sớm biết Tam lão gia nhất định sẽ đến hỏi nàng, cho nên cũng đã nghĩ kỹ cách nói rồi.

“Lại có chuyện này sao?” Hai tay Vân Phụng Khải siết chặt, gân xanh nổi xung quanh “Tên kia là ai?”

“Nô tì cũng không biết” Mộc Miên lắc đầu “Đều do lỗi của nô tì, nô tì không chăm sóc cho tiểu thư”

“Diễm Nhi hôm nay... còn thương tâm không?” Qua một hồi lâu, Vân Phụng Khải mới mở miệng hỏi. Trình tiết đối với một nữ tử, chính là...

“Tiểu thư cũng không có quan tâm lắm, cũng có thể là tiểu thư vốn dĩ không biết rõ...” Mộc Miên cũng không rõ ràng lắm. Từ khi tiểu thư thanh tỉnh, giống như không còn để ý đến chuyện này nữa.

“Đợi đến đại hội kế thừa gia chủ Vân gia, ta muốn Diễm nhi có một chút võ công. Người thấy sao?” Vân Phụng Khải nghĩ trong lòng như vậy, nhưng vẫn muốn thương lượng cùng Mộc Miên một chút. Dù sao, Mộc Miên từ nhỏ đã chăm sóc cho Diễm nhi, tình cảm giữa hai người như tỷ muội thân thiết, cũng là người duy nhất mà đại tẩu của hắn lưu lại.

“Ách... Cái này... Nô tì sẽ phải thương lượng cùng tiểu thư trước!” Mộc Miên nhẹ gật đầu. Nàng cùng tiểu thư đã chuẩn bị ra đi, chỉ có Phụng gia mới là nơi tiểu thư nên lưu lại. Chỉ là, việc này không thể nói cho Tam lão gia biết, lỡ như Tam lão gia muốn tiểu thư lưu lại thì thăm. &^%\$#

“Ừ, người trở về đi!” Vân Phụng Khải khoát tay áo, bảo Mộc Miên lui xuống dưới.

Mà lúc này, trong gian phòng Vân Liệt Diễm lại xuất hiện một bóng đen.

Ngón tay thon dài nắm lấy chiếc mũi của Vân Liệt Diễm: “Vật nhỏ, tỉnh!”

28. Q.1 - Chương 29

Quả nhiên, Vân Liệt Diễm đi chưa được mấy bước liền thấy có một đám người đang kéo mấy chiếc rương về phía này.

Vân Liệt Diễm thanh thoi tựa vào một thân cây, chờ những người kia tới

Không ngoài dự đoán của nàng, những người kia vừa thấy nàng liền dừng lại. Cầm đầu chính là một gã tầm bốn mươi tuổi, râu quai nón, hai mắt hung hăng, hai tay cầm búa, tướng mạo mười phần hung tàn. Chắc hẳn, tên kia chính là thủ lĩnh sơn tặc trong miệng Hàn Chỉ.

“Tiểu mỹ nhân, đứng đó đợi gia sao?” Vấy lui đám thuộc hạ đang kích động, tên râu quai nón cất bước đi nhanh về phía Vân Liệt Diễm.

Trên người nữ tử này không có khí tức của nội công, dung mạo lại xinh đẹp như vậy, hẳn căn bản không có chút phòng bị.

Hắn cuồng tiểu nói: “Vận khí của gia đây hôm nay quả thật rất tốt, vừa đụng phải một tên tài chủ, lại gặp ngay một tiểu mỹ nhân. Ha ha ha... Các huynh đệ thấy ta nói có đúng hay không?”

“Dạ, dạ! Đại ca hôm nay quả thật rất may mắn mới có thể nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp như hoa này!” lập tức có người hưởng ứng.

“Ha ha ha...” Râu quai nón ngửa đầu cười cuồng tiểu: “Tây Sơn này chúng ta tuy không thiếu nữ nhân, nhưng nữ nhân xinh đẹp như tiên nữ thì vẫn lần đầu tiên gặp đó”

Râu quai nón đến gần Vân Liệt Diễm, khuôn mặt dữ tợn mang theo vài phần bỉ ổi: “Tiểu mỹ nhân, cùng gia trở về đi, gia sẽ cho nàng làm áp trại phu nhân”

Vân Liệt Diễm rút cuộc cũng không nhịn được, “phụt” một tiếng bật cười.

“Tiểu mỹ nhân, nàng cười cái gì? Mới đó mà đã không thể đợi được nữa sao? Yên tâm, gia sẽ đưa nàng trở về rất nhanh!” Râu quai nón nói xong, liền đánh tới Vân Liệt Diễm. Thân nàng loé lên thật nhanh khiến cho hắn ta suýt đâm vào thân cây, nhưng một khắc sau liền ổn định thân mình.

Vân Liệt Diễm nhìn thấy hắn ta đứng vững lại một cách nhanh chóng. Nếu là người bình thường thì sẽ không thể đứng lại dựa theo quán tính lúc đó, nhưng với thân hình to lớn của hắn ta lại có thể tranh được rất nhanh. Vân Liệt Diễm tuy không hiểu nội công, nhưng nàng vốn dĩ cũng là một đặc công ưu tú, nếu bàn về sự phản ứng linh hoạt thì nàng cũng không thua kém những kẻ có võ công.

“Tiểu mỹ nhân, xem nàng còn chạy đi đâu!” Râu quai nón không nghĩ tới Vân Liệt Diễm sẽ tránh né. Thế nhưng nếu muốn đào thoát từ trên tay hắn ta thì vẫn không thể nào. Hắn ta từng là cao thủ của một bang phái, chỉ là sau đó gặp chuyện không may nên đã bị trục xuất khỏi sư môn, cuối cùng mới phải đi làm cướp

Tăng thêm một chút võ công, quả thật hắn ta có thể được xưng tụng là bá vương vùng ngoại ô kinh thành này, cho dù quan phủ cũng khó có thể đôi co với hắn ta. Về phần lão hoàng đế, có lẽ cũng không có tâm tình đi quản chuyện này của hắn!

“Ha ha...” Vân Liệt Diễm cười hai tiếng, lui về phía sau một chút, nhắm mắt lại tập trung tinh thần, niệm: “Chích Diễm... trảm!”

Từng ngọn lửa đỏ mang hình loan đao không chút lưu tình bay về phía đám sơn tặc. Lưỡi đao màu đỏ xẹt qua thân thể đám sơn tặc, chốc lát liền biến thành một đồng tử thi

Không thể tưởng tượng ra cảnh đám thủ hạ bị từng ngọn lửa màu đỏ hình loan chém thành mấy nửa, hắn ta muốn ra tay ngăn cản thì ngăn được cũng không cản được bên kia. Một rừng lửa đỏ hình loan đao rậm rạp chẳng chịt, hung hăng chém vào thân người, không chút lưu tình.

Hắn quay đầu lại, lông mi vừa thô vừa to vẩy thành một mảnh đen sì, lớn tiếng quát lên: “Giỏi cho người, tiện nhân! Ngay cả gia mà ngươi mà cũng dám động vào, ngươi chán sống rồi sao?”

Râu quai nón vung búa, gương mặt như hung thần ác sát bổ về phía Vân Liệt Diễm. Võ công của hắn ta cao cường, nhưng đám thủ hạ lại là phế vật. Chính hắn cũng biết, gặp phải người có chút thực lực thì đám

kia có chết cũng không khó hiểu. Hắn ta cũng sẽ không chút đau lòng, nhưng có kẻ nào dám đánh trực tiếp lên mặt hắn ta sao?

Hơn nữa, hắn làm chuyện ác đã nhiều năm nay, dạng người xấu gì cũng đều gặp qua, nhưng lại có thể ra tay tàn ác như nữ nhân này thì lại là lần đầu tiên!

Vân Liệt Diễm tránh ra rất nhanh. Cứng đối cứng... nàng khẳng định là không được. Nhớ đến khẩu quyết Hàn Chỉ dạy cho mình, lúc này Vân Liệt Diễm như đã hiểu ra một chút gì đó.

Nàng niệm khẩu quyết, linh hoạt trốn tránh, cảm giác có vô số năng lượng từ Tử Tinh thạch truyền vào cơ thể mình, nàng nhanh chóng tập trung tinh thần: “Liệt Diễm... cắn nuốt!”

Một quả cầu cực lớn màu đỏ thẫm đánh tới tên râu quai nón. Nham thạch nóng chảy có nhiệt độ khá cao, đừng nói là người, ngay cả sắt thép cũng sẽ bị tan chảy. Nhìn tên râu quai nón bị cắn nuốt từng chút từng chút một, trên mặt Vân Liệt Diễm tràn đầy vui vẻ.

Năng lượng cường đại thể này, so với lần trước nàng thiêu Thất vương phủ, chắc chắn là lợi hại hơn rất nhiều.

Mà tên râu quai nón kia, đến chết cũng không hiểu vì sao mình có thể bại trong tay một tiểu nha đầu không biết võ công. Nàng ngoại trừ né hắn vài cái, một chút võ công cũng không xuất ra. Chỉ tiếc, đến cuối cùng hắn ta cũng chưa kịp gào lên một tiếng đã mất đi tri giác.

Vân Liệt Diễm vui vẻ nhìn từng đám bụi mù đen xám bị gió thổi tiêu tán. Nàng vung tay lên, một đốm lửa đem đồng xác sơn tặc còn lại thiêu sạch, sau đó hỗn hởi chạy về phía xe ngựa. Nàng cũng không quên Hàn Chỉ đã nói, vàng bạc châu báu này, tất cả đều là của nàng.

Mở hòm rương ra xem, Vân Liệt Diễm nở nụ cười: “Thật là một số tiền của phi nghĩa lớn nha!”

Ánh vàng châu báu rực rỡ, đôi mắt nàng híp lại thành một đường.

Hàn Chỉ đứng sau lưng nàng, nhìn tiểu nha đầu mặt mày hơn hở, hắn bất giác cong cong khóe môi.

Vân Liệt Diễm quay đầu lại, vô tình nhìn thấy Hàn Chỉ mỉm cười. Chẳng biết tại sao ánh mặt trời nhàn nhạt rơi xuống, nàng lại cảm thấy gương mặt bình thường đến cực điểm kia lại mang đến một cảm giác kinh diễm khó tả.

Nàng nhìn hắn, trong nháy mắt không biết nói gì, phảng phất như có gì đó chạm vào nơi nào đó mềm mại trong lòng, lại rất nhanh bị nàng xem nhẹ.

“Này, người đã nói tất cả là của ta nha!” Vân Liệt Diễm nhìn rương châu báu trước mặt, hùng hổ xắn tay áo, hiển nhiên là một bộ dáng nữ nhân chanh chua.

Hàn Chỉ tiến lên, bỗng dưng cúi đầu hôn lên môi Vân Liệt Diễm.

“Người...” Vân Liệt Diễm ngây người. Tại sao nàng lại bị nam nhân này chiếm tiện nghi dễ dàng như vậy? Vân Liệt Diễm không phục liếc mắt nhìn Hàn Chỉ. Bây giờ thì nàng đã biết, nam nhân này vốn dĩ rất phúc hắc (1), lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn thì đường đường chính chính làm như vậy.

(1) Phúc hắc: Lòng dạ đen tối.

“Ta chỉ muốn nói với nàng rằng, ta có thể giúp đổi đồng châu báu này thành ngân phiếu” Hàn Chỉ nhìn Vân Liệt Diễm một cách thần nhiên, phảng phất như cái gì hắn cũng không có làm.

“Ta làm sao biết người có lừa ta hay không?” Vân Liệt Diễm hung dữ trừng mắt với Hàn Chỉ. Xú nam nhân, một chút cũng không khiến nàng thấy yên tâm! Nha, đúng là một con sói! Vân Liệt Diễm nàng cả đời chỉ biết tính toán người khác, vậy mà lại ngã quỵ trên tay nam nhân này nhiều lần như vậy.

“Ta có thể lấy mình ra thế chấp cho nàng!” Hàn Chỉ khoan thai mở miệng.

29. Q.1 - Chương 30

“Nếu ta đưa cho người, ai biết người có nuốt riêng bạc của ta hay không” Hàn Chỉ này hoàn toàn khác với những nam tử nàng từng gặp qua, nàng cảm thấy hắn quá thần bí.

Có lẽ, cũng bởi vì thần bí như thế mà nàng mới không hiểu rõ hắn. Có lẽ, đối với hắn thì nàng chính là một thứ khiến hắn cảm thấy hiếu kỳ. Dù sao, loại cảm xúc như vậy nàng chưa bao giờ cảm nhận.

“Thật đúng là tiền đặt vào trong mắt!” Hàn Chỉ hơi có chút bất đắc dĩ, lắc lắc đầu.

“Không phải người nói sẽ giúp ta đổi ra ngân phiếu sao? Muốn đổi như thế nào?” Vân Liệt Diễm nhìn nhìn, ở đây chỉ có hai người bọn họ, lại có tới mấy chiếc rương. Nghênh ngang đi đổi, không gây chú ý mới là lạ!

“Ra đây!” Hàn Chỉ nhàn nhạt mở miệng, lập tức có vài hắc y nhân từ trong góc xông ra.

“Đem những châu báu này đổi thành ngân phiếu” Hàn Chỉ phát phát tay, nhóm hắc y nhân kia liền biến mất cùng đồng châu báu.

Nháy mắt, Vân Liệt Diễm trợn mắt há hốc miệng.

“Bọn họ vẫn luôn đi theo ta sao?” Đợi đến lúc những hắc y nhân kia biến mất, Vân Liệt Diễm mới mở miệng hỏi.

Hàn Chỉ nhẹ gật đầu.

Vân Liệt Diễm nhìn theo phương hướng biến mất của những người kia, như có điều suy nghĩ. Bọn họ đi theo hai người lâu như vậy, nàng cũng không phát hiện ra, có thể thấy được tố chất của những hắc y nhân này đã đạt đến cảnh giới nhất định, quả thật có thể so sánh với đặc công hiện đại rồi, thậm chí còn cường hãn hơn.

Lúc còn ở hiện đại, nàng chỉ phụ trách phân phối nhiệm vụ, hoặc tự mình thi hành, chưa từng nghĩ đến chuyện tự tạo thế lực cho bản thân mình. Hôm nay, ngay tại thế giới xa lạ này, mọi thứ đều cần phải có thực lực. Nàng một thân một mình ở thế giới này, nửa bước cũng khó đi. Có rất nhiều chuyện tự mình làm lại rất bất tiện, có lẽ nàng cũng có thể tự bồi dưỡng thế lực của riêng mình.

Vân Liệt Diễm quay đầu lại, nhìn thấy Hàn Chỉ cũng đang nhìn mình. Chẳng biết tại sao nàng lại cảm thấy Hàn Chỉ đưa nàng đi là có dụng ý riêng.

Nàng có thể tinh tường thấy được, hắn nhất định là có mục đích mới tiếp cận nàng, nhưng nàng lại hoàn toàn không biết được. Người nam nhân này khiến cho người khác nhìn không thấu.

Ước chừng qua một chút thời gian, lại có hắc y nhân đưa ngân phiếu tới, trực tiếp đặt vào tay Vân Liệt Diễm. Nàng vui vẻ cầm ngân phiếu đếm, quả thật là một số tiền phi nghĩa! Mấy ngàn vạn lượng bạc ngàn, tuy nói không phải hoàng kim nhưng cũng là rất nhiều.

“Đi thôi, phải trở về rồi!” Hàn Chỉ nhìn gương mặt hớn hở của nàng, hơi ôm ngang eo nàng, lại giống như lúc đến mà dùng khinh công đưa nàng trở về phủ Thừa Tướng.

Chỉ là, Hàn Chỉ đưa nàng về phủ Thừa Tướng xong liền rời đi, nửa câu cũng không nói.

Vân Liệt Diễm muốn hỏi hắn, muốn tìm hắn thì phải đến đâu. Thế nhưng hắn cũng đã đi xa rồi.

Mộc Miên từ tiểu viện của Vân Phụng Khải trở về, không nhìn thấy Vân Liệt Diễm liền sốt ruột đi tìm hơn nửa ngày. Đang định chạy ra ngoài thông báo cho Vân Phụng Khải thì lại nhìn thấy Vân Liệt Diễm mặt mày hớn hở trở về.

“Tiểu thư, người đi đâu vậy? Vết thương của người...” Mộc Miên nhìn Vân Liệt Diễm bằng ánh mắt kì quái. Tiểu thư không phải bị trọng thương sao?

“Thương thế của ta? Không có việc gì nữa” Vân Liệt Diễm khoát khoát tay, tâm tình khá tốt nói với Mộc Miên: “Mộc Tiểu Bạch, ta nghĩ kĩ rồi, chúng ta đi Nam Đường, đến Phụng gia đi”

Vân Liệt Diễm vốn định rời khỏi đây, sống một cuộc sống của mình. Thế nhưng sau vài ngày ngắn ngủi nàng đã hiểu, không có thực lực thì cho dù nàng có ở nơi nào cũng không thể tùy tâm sở dục được. Nàng

chán ghét nhất chính là bị trói buộc, Vân gia nàng không thích, tất nhiên sẽ không sống ở đây. Thế cho nên, lựa chọn tốt nhất chính là Phượng gia. Phượng gia là đệ nhất thế gia trên đại lục, tất nhiên thế nhân tuyệt học võ lâm nhiều không thể tưởng tượng được, đúng lúc nàng cũng vì học võ mà muốn bỏ tẩu khắp nơi.

“Tiểu thư, người thật sự đã nghĩ thông suốt rồi sao?” Mộc Miên kích động nắm tà áo Vân Liệt Diễm. Thật tốt quá! Thật là tốt quá! Các nàng rốt cuộc không cần sống mà không có tôn nghiêm ở Vân gia này nữa rồi!

“Mộc Miên, những năm nay thật ỷ khuất cho ngươi rồi!” Vân Liệt Diễm nhìn thần sắc Mộc Miên, cũng biết nàng đang nghĩ gì. Với tư chất của nàng ta, ở bên nàng lãng phí nhiều năm như vậy, trong nội tâm hẳn là có tiếc nuối.

“Tiểu thư, người nói cái gì đó? Nô tì là cam tâm tình nguyện ở bên cạnh người. Phu nhân đối với ta có ân cứu mạng, nếu không có người, Mộc Miên đã sớm chết đói rồi, làm sao còn có được ngày hôm nay chứ?” Mộc Miên lắc đầu. Cả đời này nàng có thể gặp được phu nhân, có thể chăm sóc cho tiểu thư đã là phúc phần của nàng rồi. Nàng hoàn toàn không thích chỗ này, đó là bởi vì nàng không thích nhìn kẻ khác khinh thường tiểu thư.

“Được được! Ta biết, ta biết, Mộc Tiểu Bạch thân yêu” Vân Liệt Diễm thu vẻ nghiêm nghị, lại bày ra bộ dạng bất cần đời.

Mộc Miên nở nụ cười. Bộ dạng thế này mới giống tiểu thư, giống như cái gì cũng không để trong lòng, nhưng thật ra cái gì cũng biết rõ cả.

“Chúng ta khi nào thì đi?” Vân Liệt Diễm đối với nơi này cũng không có gì lưu luyến cả. Đồ bỏ đi Hiên Viên Minh kia, chờ một ngày kia gặp lại, nhất định phải tính sổ với hắn ta.

“Tiểu thư, chúng ta sợ là không thể đi ngay được” Mộc Miên thở dài: “Tuy nói chuyện trong Vân gia cũng không có liên quan gì đến chúng ta, nhưng người thân là trưởng nữ Vân gia, nhất định phải có mặt trong đại hội tìm người thừa kế mười năm một lần của Vân gia. Nếu người không xuất hiện, phỏng chừng Đại lão gia nhất định sẽ đuổi giết người đến tận chân trời góc biển. Cũng chỉ có một hai tháng, sẽ trôi qua nhanh thôi, đến lúc đó đi cũng không muộn. Dù sao người thừa kế này nhất định là Đại thiếu gia rồi”

Tiểu thư nhà nàng mặc dù có chút thần thông quảng đại, nhưng vốn dĩ không thể so sánh với người vừa đột phá thành cấp như Đại thiếu gia.

“Vậy đợi một hai tháng đi, dù sao tiểu thúc thúc cũng hiếm khi trở về” Vân Liệt Diễm nghĩ nghĩ, cũng chỉ một hai tháng mà thôi, cũng không trì hoãn chuyện gì.

Mộc Miên gật gật đầu: “Tiểu thư, nô tỳ phải bắt đầu sắp xếp vài thứ. Trước khi phu nhân lâm chung có lưu lại không ít của cải, bây giờ bán hết thì chúng ta nhất định sẽ không thiếu ngân lượng”

“Cái gì? Mẫu thân còn để lại tài sản cho ta?” Vân Liệt Diễm kinh ngạc. Nàng còn nghĩ rằng mình là một kẻ nghèo, chỉ cần nhìn nàng hàng ngày đều bị những người trong phủ này ức hiếp sẽ rõ, số tiền được cấp mỗi tháng phỏng chừng còn chưa đủ để ăn cơm.

“Tiểu thư, nếu phu nhân không lưu lại tài sản, chúng ta đã chết đói từ lâu rồi...” Mộc Miên liếc mắt nhìn Vân Liệt Diễm một cái. Nhị phu nhân tuy rằng có nói sẽ không khấu trừ tiền tiêu hằng tháng của tiểu thư nàng, nhưng thực tế trên tay nàng cũng không có vài đồng bạc, chủ yếu đều bị những nha hoàn cùng ma ma trong viện tự ý chia ra.

“Mẫu thân ta lưu lại cái gì?” Vân Liệt Diễm kích động, nàng cảm thấy mình lại sắp trở thành một tiểu phú bà.

“Ruộng tốt trăm mẫu, tiểu viện lớn nhỏ chắc cũng có hơn mười chỗ, ngân phiếu cũng không có thiếu, à còn có một chiếc rương. Phu nhân nói chiếc rương kia phải chờ tới lúc tiểu thư thành thân mới lấy ra làm hồi môn cho người, nô tỳ cũng chưa có mở ra nhìn bao giờ”

“Mau đem tới cho ta xem xem” Vân Liệt Diễm cảm thấy hôm nay là một ngày thật tốt, mới gom được một số tiền phi nghĩa, bây giờ lại có tin tốt lành này.

30. Q.1 - Chương 31

“Tiểu thư, phu nhân nói đây là hồi môn của người, phải đến ngày thành thân mới có thể mở ra” Mộc Miên ôm một chiếc rương cũ kỹ đi ra. Chiếc rương này nhìn không có gì đặc biệt, ngoại trừ vẻ cũ kỹ cùng mạng nhện bám trên nó.

Khóe miệng Vân Liệt Diễm giật giật. Nàng chỉ mới mười lăm tuổi thôi có được không? Vậy mà lại nhắc đến chuyện thành thân làm chi?

“Mộc Tiểu Bạch, ta cũng sắp thành thân rồi, cho nên hãy để ta nhìn một chút xem, lỡ như mẫu thân có chuyện gì quan trọng muốn nói với ta thì sao? Nói không chừng người còn có di ngôn bên trong đó chứ” Vân Liệt Diễm nhìn Mộc Miên một cách chân thành, giống như nàng thật sự sắp thành thân.

Trán Mộc Miên đầy hắc tuyến, chỉ biết đưa chiếc rương cho Vân Liệt Diễm. Nàng mà tin tiểu thư thì quỷ cũng có thật! Thế nhưng tiểu thư bây giờ cũng đã không giống với tiểu thư trước kia nữa, cho dù có đưa chiếc rương này cho tiểu thư thì cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Vân Liệt Diễm vui mừng nhận chiếc rương, mò mẫm cả nửa ngày nhưng vẫn không mở khóa được. Nàng khó hiểu nhìn Mộc Miên, nha đầu này có phải còn điều gì chưa nói cho nàng biết đúng không?

“Tiểu thư quên rồi sao? Lúc trước phu nhân dùng máu của tiểu thư để khóa chiếc rương này, bây giờ cũng chỉ có máu của tiểu thư mới có thể mở được nó thôi!” Mộc Miên nói xong, lại đột nhiên nhớ ra cái gì đó, ngưỡng ngừng mở miệng: “Ách... Tiểu thư, nô tỳ quên trước kia người rất ngốc...”

“Người mới ngốc!” Vân Liệt Diễm liếc mắt nhìn Mộc Miên một cái, nhưng nha đầu này nói cũng không sai. Với đầu óc của Vân Liệt Diễm trước kia nhất định có đánh chết, nàng ta cũng không nhớ nổi.

Vân Liệt Diễm nhỏ máu của mình vào ổ khóa. Chiếc rương vốn dĩ cũ kỹ không gì đặc biệt lại đột nhiên tản ra tia sáng màu tím khiếp người. Chiếc rương từ từ mở ra, ánh sáng màu tím lại càng đậm hơn.

Vân Liệt Diễm đưa tay, cầm lên một quả cầu thủy tinh màu tím bên trong

Vân Liệt Diễm kinh ngạc nhìn quả cầu thủy tinh màu tím, quá đẹp!

“A...” Mộc Miên lui về phía sau vài bước, không thể tưởng tượng nhìn quả cầu thủy tinh trong tay Vân Liệt Diễm, đôi tròng tử như muốn rơi xuống đất.

“Sao vậy?” Vân Liệt Diễm nhìn biểu tình kỳ quái của Mộc Miên, quả cầu thủy tinh này có vấn đề sao?

“Tiểu thư, mau, mau đọc thư của phu nhân!” Mộc Miên phản ứng kịp thời, ba bước cũng biến thành hai bước đi đến bên cạnh Vân Liệt Diễm, lấy lá thư bên trong chiếc hòm ra, đọc sơ lượt một chút. Sau đó nàng ta liền đưa một tờ giấy bên trong cho Vân Liệt Diễm, nói: “Tiểu thư, người dựa theo khẩu quyết trong đây mà vận công, phải nhanh lên, nếu không sẽ rất phiền toái!”

Đưa thư cho Vân Liệt Diễm, Mộc Miên lập tức đi ra ngoài.

Vân Liệt Diễm cảm thấy không hiểu ra làm sao, nhưng nhìn bộ dáng thận trọng của Mộc Miên, nàng vẫn dựa theo khẩu quyết trong giấy mà vận công. Chỉ chốc lát sau, quả cầu thủy tinh màu tím kia liền biến mất trong lòng bàn tay của nàng.

Vân Liệt Diễm mở to mắt nhìn, Mộc Miên cũng đứng đúng lúc đẩy cửa đi vào, thở phào nhẹ nhõm.

“Làm nô tỳ sợ muốn chết. Vừa rồi Đại lão gia đến đây, may mắn Tam lão gia xuất hiện đúng lúc chặn lại. Tiểu thư, nô tỳ không ngờ phu nhân lại lưu vật này cho người!” Mộc Miên vỗ vỗ ngực, vừa rồi nàng xem bị hù chết, nếu Đại lão gia nhìn thấy vật này, bây giờ tiểu thư có mười cái mạng cũng không giữ được.

“Cái đó là cái gì?” Vân Liệt Diễm cảm thấy rất kỳ quái, bộ dạng của Mộc Miên có gì đó không bình thường, chẳng lẽ mẫu thân để lại vật gì đó rất nguy hiểm sao?

“Đó là Thủy Tinh cầu, có khả năng tích trữ nội công” Mộc Miên đi tới, cầm tờ giấy khẩu quyết kia đốt cháy “Thứ này tuy rằng hiếm có nhưng không sánh bằng Tử Tinh thạch. Nó không có tác dụng nào khác, chỉ có thể dùng để tích trữ công lực. Thế nhưng nếu muốn phát huy tác dụng của Thủy Tinh cầu thì phải đem

toàn bộ công lực ngưng tụ bên trong nó, lấy sinh mệnh của mình mà niệm phong. Đồng thời, người sử dụng Thủy Tinh cầu hắc phải chết là không thể nghi ngờ”

“Ách...” Vân Liệt Diễm nghĩ đến một chuyện, lại có chút khó tin. Chẳng lẽ mẫu thân đã dùng cách này để rời đi sao?

Mộc Miên gật gật đầu: “Nô tỳ cũng không ngờ phu nhân sẽ chết như vậy. Nô tỳ cứ nghĩ rằng người chết vì bệnh, không ngờ người lại đem công lực cả đời ngưng tụ trong Thủy Tinh cầu, hơn nữa còn vì phong ấn Thủy Tinh cầu mà chết”

Vân Liệt Diễm trầm mặc, người phụ nữ kia là vì nữ nhi của mình mà chết sao?

“Tiểu thư, người đừng khổ sở. Phu nhân làm như vậy hẳn là có đạo lý của mình. Người đọc thư của phu nhân đi, hẳn là có nguyên nhân trong đó. Tuy nhiên chuyện này ngàn vạn lần không thể để cho Đại lão gia biết. Đại lão gia rất yêu phu nhân, nếu biết phu nhân vì thế mà chết nhất định sẽ không tha thứ cho tiểu thư

Vốn dĩ bởi vì phu nhân náo loạn khi Đại lão gia không yêu thương một vị tiểu thư gốc nghiệt đã khiến Đại lão gia rất khó chịu, nếu biết phu nhân vì tiểu thư mà chết, chỉ sợ sẽ càng thêm oán hận tiểu thư.

“Ta biết rồi” Vân Liệt Diễm gật gật đầu, cầm lấy một bức thư khác

Sau khi xem xong, Vân Liệt Diễm chỉ có thể thở dài một tiếng, lại là một nữ nhân si tình. Phượng Tâm Nghiên, thiên kim thế gia đứng đầu thiên hạ Phượng gia, phía trên còn có ba vị ca ca và một người tỷ tỷ. Trong gia tộc, nữ tử chiếm số ít, do đó nàng được yêu thương đến không thể tưởng tượng được. Hơn nữa, với năng lực phi phàm, gần mười tám tuổi đã đạt lam cấp, là một thiên tài khó gặp ở Phượng gia. Đại tỷ Phượng Tâm Du đã gả cho hoàng đế Nam Đường, tình cảm hai người họ hết sức thâm tình, cho nên hôn nhân của Phượng Tâm Nghiên đều được chính nàng tự lựa chọn.

Có lẽ là do ông trời ghen tị với những gì nàng đang có, cho nên mới khiến nàng gặp Vân Phụng Thiên. Hắc thì phong độ trác tuyệt, nàng thì thanh lệ uyển chuyển, hai người yêu nhau cũng chính là “thuận lý thành chương” (1). Nàng say mê trong hạnh phúc, quên đi vấn đề phải điều tra thân thế của nam nhân này, quên đi vấn đề có lẽ hẳn cũng đã có thê nhi. Nàng yêu hẳn một cách đơn thuần, nguyện ý chống lại cha mình, không phải hẳn sẽ không lấy chồng.

(1) Thuận lý thành chương: Thuận theo lẽ đạo, đúng với tự nhiên.

Người nhà cuối cùng cũng không lay chuyển được nàng, đành thuận theo tâm nguyện của nàng. Mà khi nàng ngàn dặm xa xôi theo hẳn đến kinh thành Thịnh Quốc, bước chân vào cánh cổng nhà hẳn, nàng mới phát hiện hẳn đã có thiếp thất và con cái. Trái tim nàng vỡ vụn, có bao nhiêu nhu tình cùng tình cảm của hẳn cũng đều không thể lấp vào chỗ trống ấy. Nàng muốn rời khỏi, lại không ngờ đã hoài thai con của hẳn. Nàng khó sanh, nên sanh ra một nữ nhi gốc nghiệt. Vân gia là đại thế gia, do đó đứa bé này không thể nào được yêu thương, cho dù có là trưởng nữ.

Quan hệ của bọn họ cuối cùng cũng đã tới cực hạn không thể hòa tan một tảng băng, nàng tự mình nuôi nấng nữ nhi, mặc kệ sự ngu dại của con bé, nàng cho con bé mọi thứ tốt nhất trên đời. Cho đến khi công lực của nàng đột phá tử cấp, khi đó lòng của nàng đã chết một cách triệt để. Cho dù võ công có cao tới đâu, trái tim nàng cũng không thể sống lại một lần nữa. Nàng rút cuộc đã đưa ra một quyết định, chính là đem công lực cả đời của mình lưu lại cho nữ nhi, sau đó vĩnh viễn rời khỏi thế giới này. Ngoại trừ nữ nhi của mình, nàng đã không còn vương bận điều gì.

Không phải là một bức thư rất dài, nhưng bên trong được viết rất nhiều điều, viết ra toàn bộ tình yêu cùng sinh mệnh của nàng. Nàng kiên trì bảy năm, cuối cùng cũng không chống đỡ được đáy lòng đã sắp sụp đổ.

31. Q.1 - Chương 32

Vân Liệt Diễm cũng đốt lá thư thành tro. Nàng đau lòng cho sự ngốc nghếch của nữ tử kia, rồi lại oán hận sự yếu đuối của nàng ta. Nàng ta có quá nhiều, cho nên ông trời mới ghen tị, ghen tị tất cả mọi thứ của nàng ta. Rồi ông trời đã giáng xuống cho nàng ta một vấn đề nan giải.

Không may, nàng ta cũng không giải quyết được vấn đề khó khăn kia. Nàng có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng cùng giấy dựa lúc đó của nàng ta. Cuộc đời của nàng ta đã quá “thuận buồm xuôi gió”, thế cho nên với một khoảng thời gian khó khăn ngắn ngủi cũng đủ lấy đi toàn bộ sức lực của nàng ta, rồi cuộc cũng không đứng lên nổi nữa.

Thế nhưng cho dù như thế nào, nữ tử kia trong lòng Vân Liệt Diễm vẫn là một người đáng để tôn kính. Dù sao, nàng ta không giống với những người khác, khi một mối sẽ bỏ mặc chính con cái của mình. Nàng ta không những không bỏ mặc nàng, mà còn dùng toàn bộ sinh mệnh của mình để yêu thương nàng, đến chết cũng muốn để lại toàn bộ sinh mệnh của mình cho nàng.

Cho dù nàng ta đã làm ra bao nhiêu quyết định ngu xuẩn trong tình yêu, nàng ta vẫn là một vị mẫu thân tốt. Vân Liệt Diễm là cô nhi, từ lâu đã không biết cái gì là tình thương của cha, tình thương của mẹ. Thế nhưng nữ tử đã mất đi nhiều năm kia lại khiến cho nàng cảm thấy ấm áp trong lòng.

Phượng Tâm Nghiên lưu lại ngoại trừ Thủy Tinh cầu cùng bức thư này ra thì cũng còn một vài vật khác. Một chiếc lắc chân bằng vàng với kiểu dáng đơn giản lại hết sức xa hoa, còn có một khối ngọc bội khắc hình Phượng Hoàng, hai vật này hẳn là vật tượng trưng cho Phượng gia. Ngoài ra còn có một ít châu báu, bên dưới cùng còn một chiếc túi lụa đỏ chứa một chiếc chìa khóa cùng một mảnh giấy ghi lại địa chỉ một nơi.

Vân Liệt Diễm gọi Mộc Miên, hai người cùng đi đến nơi ghi trên mảnh giấy đỏ, là một thôn trang ở vùng ngoại ô. Mộc Miên đưa Vân Liệt Diễm vào một mật thất.

“Tiểu thư, người vào đi, chắc hẳn phu nhân còn lưu lại thứ gì đó cho người”

“Cùng vào đi!”

Vân Liệt Diễm đi vào trước, Mộc Miên do dự một chút, vẫn là cùng đi theo.

Mật thất thật ra không có gì đặc biệt, một gian phòng bình thường nhưng cũng có khóa, tương đồng chính là chỉ có Vân Liệt Diễm mới có thể mở nó ra.

Đến mật thất chân chính, Vân Liệt Diễm bị người mẫu thân này đánh bại hoàn toàn. Bảy năm qua, nàng ta mỗi ngày đều nghĩ biện pháp khiến cho nữ nhi của mình có một cuộc sống tốt nhất. Gian phòng mật thất này có tất cả hơn mười chiếc rương lớn nhỏ đủ kích cỡ, bên trong toàn bộ đều là vàng bạc châu báu.

“Phượng Ngâm cầm! Tiểu thư, nhất định là Phượng Ngâm cầm của phu nhân!” Mộc Miên kích động nhìn một chiếc rương. Nhất định sẽ không sai, là Phượng Ngâm cầm của Phượng Tâm Nghiên.

“Phượng Ngâm cầm?”

“Đúng vậy! Tiểu thư có nhớ lúc nhỏ, người rất thường xuyên nghe thấy tiếng đàn không?”

Khóe miệng Vân Liệt Diễm co giật. Nàng cũng không phải là Vân Liệt Diễm kia, làm sao nhớ được có từng nghe thấy tiếng đàn hay không.

“Tiểu thư, tóm lại đây chính là một thanh cầm tốt nhất trong những thanh cầm tốt, là bảo bối trân quý nhất của phu nhân. Phu nhân đưa cho người chiếc chìa khóa kia hẳn là để mở chiếc rương này” Mộc Miên thúc giục Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm dùng chìa khóa mở rương, quả thật là một thanh cổ cầm. Màu sắc tươi đẹp như một con Phượng Hoàng màu máu giương cánh bay lượn, nhìn không ra đây là loại gỗ gì.

“Tiểu thư, thanh cầm này là truyền gia chi bảo của Phượng gia, đứng thứ hai trong hàng ngũ binh khí trong thiên hạ. Nếu không phải phu nhân đã đến Thịnh Quốc, người thừa kế Phượng gia nhất định là phu nhân” Nhớ đến phu nhân, Mộc Miên cảm thấy đau lòng, đây chính là thiên tài trăm năm khó gặp của Phượng gia đó.

“Thế nhưng... ta không biết đánh đàn nha!” Đương nhiên nhìn ra là một thanh cầm tốt, nhưng vấn đề là... đàn dương cầm thì nàng còn miễn cưỡng chơi được, cổ cầm chính là dốt đặc cán mai.

“Có thể học mà, tiểu thư, phu nhân lưu lại Phượng Ngâm Cầm cho người chính là hi vọng người sẽ trở lại Phượng gia. Lúc trước phu nhân rời khỏi Phượng gia, nhất định cảm thấy tộc trưởng sẽ không tha thứ cho mình, cho nên mới không trở về. Tiểu thư, chờ qua đại hội tìm người thừa kế Vân gia, chúng ta hãy trở về đi, tộc trưởng nhất định sẽ rất vui về!”

Vân Liệt Diễm gật gật đầu.

Phía dưới Phượng Ngâm Cầm còn có một quyển sách, hình như là nội công tâm pháp gì đó. Vân Liệt Diễm cầm lấy, dù sao một tháng này cũng không có việc gì để làm.

“Mộc Miên, một tháng này người phải nghĩ cách đổi đồng châu báu này thành ngân phiếu, nếu không chúng ta không thể mang theo chúng đi” Vân Liệt Diễm nhìn đồng châu báu này, nhiều tiền như vậy nếu như ở hiện đại thì còn có ngân hàng lưu trữ giữ, chỉ cần cầm một chiếc thẻ quẹt vào máy là tha hồ sai. Bây giờ mà có đổi thành ngân phiếu cũng sẽ là một xấp giấy lớn.

“Nô tỳ đã biết” Mộc Miên gật gật đầu.

Một tháng sau.

Tận lực tập luyện một tháng, cầm kỹ của Vân Liệt Diễm rốt cuộc cũng có chút thành tựu, ít nhất còn có thể đàn ra một vài giai điệu. Vừa mới bắt đầu, nàng có chút không kiên nhẫn, dần dần cũng yêu thích. Cầm kỹ phối hợp với nội công tâm pháp kia, lại hòa với dị năng của nàng thì có thể phát huy hiệu quả không thể tưởng tượng nổi. Gần một tháng này, nàng từ một người không có nội công đã nhảy đến lam cấp.

Đương nhiên, đây cũng không phải là công lao của nàng, chính yếu vẫn là nhờ Thủy Tinh cầu. Ở trong đó chính là công lực tử cấp của Phượng Tâm Nghiên, bị nàng hấp thu toàn bộ, cho dù nàng kém cỏi bao nhiêu thì cũng có thể đạt tới hoàng cấp. Thế nhưng với một tháng tu luyện nội công tâm pháp mà Phượng Tâm Nghiên lưu lại đã nhanh chóng đạt tới lam cấp. Lúc Mộc Miên biết được cũng rất sợ hãi.

Trên thế giới này còn chưa có ai có thể trong thời gian một tháng, từ một người không hiểu nội công là gì đã nhảy lên đến lam cấp! Mộc Miên dám cam đoan, nếu lúc này tiểu thư tham gia đại hội tìm người thừa kế của Vân gia, vị trí gia chủ Vân gia không phải nàng thì không ai ngồi lên được.

“Tiểu thư, tiểu thư, có tin tức mới!” Mộc Miên gấp gấp chạy đến thở không ra hơi, nói tiếp: “Đại thiếu gia đã trở về!”

Mộc Miên vô lực ngồi trên ghế, rót một chén nước mạnh mẽ uống vào.

“Hắn trở về làm gì?” Vân Liệt Diễm nhú mày, lại xuất hiện một người, mà nàng không chút ấn tượng.

“Hắn ta trở về đương nhiên là để tranh vị trí gia chủ của người nha” Mộc Miên mang vẻ tức giận nhìn Vân Liệt Diễm. Tiểu thư càng ngày càng cao thâm khó lường.

“Kệ đi” Vân Liệt Diễm cúi đầu tiếp tục luyện cầm. Muốn tranh như thế nào thì cứ tranh, một chút liên quan đến nàng cũng không có.

Mộc Miên bặt miệng, cảm giác không đơn giản như vậy. Đại thiếu gia mặc dù là người chính trực, nhưng khó đảm bảo Nhị phu nhân sẽ không động tay động chân vào.

Trong viện Vân Mộng Dao.

“Nương, đại ca trở về rồi, bất kể như thế nào cũng phải nghĩ biện pháp diệt trừ tiểu tiện nhân kia mới được” Vân Mộng Dao lôi kéo Nhị phu nhân.

“Dao nhi, ta cũng muốn tính sổ tiểu tiện nhân kia, nhưng lần trước tốn nhiều bạc như vậy, ta đã không thể giấu diếm được nữa. Thế nhưng nó vẫn bình yên vô sự!” Nhị phu nhân đương nhiên cũng hận Vân Liệt Diễm đến căn răng, nhưng lần trước bà ta bỏ nhiều bạc như vậy mà không có một chút hiệu quả, nữ nhi của bà ta còn không chịu hiểu, vốn không trông cậy vào nó được!

“Nương yên tâm, lần này con nhất định sẽ không phí phạm bạc của nương nữa!”

32. Q.1 - Chương 33

“Dao nhi có sáng kiến gì sao?” Nhị phu nhân hoài nghi, bây giờ nhớ tới mớ bạc lúc trước liền đau lòng.

“Nương, người chỉ cần nghĩ biện pháp khiến cho đại ca nghe lời người đến chỗ hẹn trước là được rồi. Nương cứ về trước đi” Vân Mộng Dao không kiên nhẫn đẩy Nhị phu nhân đi ra.

Đợi cho Nhị phu nhân rời khỏi, nàng ta liền phân phó hạ nhân đi mời Vân Mộng Vũ.

Vân Mộng Vũ đã đợi ngày này từ lâu. Chủ ý lần trước không có lấy được mạng của Vân Liệt Diễm, ả ta đúng là mạng lớn! Thế nhưng “Mạc Nhật” ngang ngược đã quen rồi, cho dù bọn họ thu bạc mà không giết người cũng không có ai dám thốt lên một tiếng.

Lúc này đây, đại hội tìm người thừa kế Vân gia sắp tới, nàng ta nhất định phải lợi dụng cơ hội này!

Vân Mộng Vũ đi theo nha đầu dẫn vào tiểu viện của Vân Mộng Dao.

“Tỷ tỷ, tỷ đến rồi!” Vân Mộng Dao thân thiện giữ chặt tay Vân Mộng Vũ, nàng ta mặc dù không nằm trên giường nhưng mái tóc vẫn rất ngắn, cho nên không có cách nào đi ra ngoài gặp người khác.

“Muội muội ngoan, có chuyện gì cần tỷ giúp đỡ sao?” Vân Mộng Vũ biết rõ còn cố hỏi.

“Tỷ tỷ, mấy ngày nữa chính là đại hội tìm người thừa kế Vân gia mười năm mới có một lần, chúng ta nhất định không thể để yên cho tiểu tiện nhân Vân Liệt Diễm kia được!” Vân Mộng Dao nheo mắt, vẻ mặt dữ tợn.

“Muội muội, mọi chuyện có thể như ý chúng ta sao? Dù sao ngay cả “Mạc Nhật” ra tay cũng đều không có giết được ả ta, bây giờ Tam thúc đã trở về, Tam thúc lại luôn bảo vệ ả ta, chúng ta làm sao có thể có cơ hội đây?” Vân Mộng Vũ giả vờ mở miệng, có chút khó xử.

“Tỷ tỷ cũng không phải không biết, Tam thúc cũng sẽ tham gia trận đấu lần này, cho nên là không thể nào luôn luôn bảo vệ ả ta. Khi đó không phải chúng ta sẽ có cơ hội sao?” Vân Mộng Dao có chút hưng phấn, giống như đang nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Vân Liệt Diễm khi bị nàng ta xử lý.

“Ừ!” Vân Mộng Vũ gật gật đầu “Thế nhưng... chuyện này vẫn phải suy nghĩ thận trọng một chút”

“Tỷ mau nghĩ xem phải làm thế nào đi!” Vân Mộng Dao lắc lắc cánh tay Vân Mộng Vũ. Nàng ta không nghĩ ra cách nào để đối phó với Vân Liệt Diễm, chỉ có thể dựa vào Vân Mộng Vũ mà thôi.

“Muội đã quên Vân Liệt Diễm không biết võ công sao? Đại hội người thừa kế sắp tới sẽ phải so võ công, chỉ cần ả ta tham gia thì chẳng lẽ còn sợ không xử lý được ả hay sao?” Vân Mộng Vũ biết Vân Liệt Diễm nhất định sẽ tham dự nhưng sẽ không lên sân đấu, bởi vì tất cả Vân gia đều biết Vân Liệt Diễm chính là một gốc tử, vốn dĩ không biết võ công, đương nhiên là không có khả năng lên sân đấu.

“Nhưng vấn đề là ả ta vốn dĩ sẽ không tham gia trận đấu! Tỷ cũng không phải không biết, ả ta không biết võ công, phụ thân làm sao có thể để ả ta tham gia trận đấu?” Vân Mộng Dao bịt miệng, bên ngoài có vẻ phụ thân không có một chút để ý đến tiểu tiện nhân ả, nhưng dưới đáy lòng vẫn rất che chở ả ta. Nếu không tại sao lại có thể đi cầu hoàng thượng để cho một gốc tử, còn là một ả đàn bà dám dâng gả cho Thất vương gia hoàn mỹ?

“Muội nói xem, Vân Liệt Diễm quan tâm nhất là ai?” Ý nghĩ của Vân Mộng Vũ đều hiện rõ lên trên mặt.

“Sao được? Nha đầu kia võ công cao như vậy, chúng ta làm sao có thể là đối thủ của nó?” Vân Mộng Dao nhanh chóng lắc đầu, người nào cũng biết kẻ quan trọng nhất trong lòng Vân Liệt Diễm chính là Mộc Miên, nhưng võ công của Mộc Miên cũng không phải trò quèn, người bình thường tuyệt đối không khống chế được.

“Muội hãy nghe ta nói. Đợi đến ngày diễn ra đại hội, Vân Liệt Diễm Chúng ta nhất định phải đi tế tổ, chỉ cần khi đó chúng ta bắt được Mộc Miên thì còn không sợ Vân Liệt Diễm kia không đi vào khuôn khổ sao?” Vân Mộng Vũ nhếch khóe môi: “Chúng ta đương nhiên không phải là đối thủ của Mộc Miên, nhưng còn Thất vương gia mà, chỉ cần Thất vương gia ra tay còn sợ không bắt được nha đầu đó sao?”

“Đúng vậy, Thất vương gia võ công cao hơn Mộc Miên nhiều. Thế nhưng làm sao mới có thể khiến cho Thất vương gia ra tay đây?” Vân Mộng Dao thật sự có chút theo không kịp ý nghĩ của Vân Mộng Vũ.

“Chuyện này muội cứ yên tâm đi, tỷ đã có cách rồi. Muội chỉ cần khuyen được đại ca không cần lưu tình trên sàn đấu là được!” Vân Mộng Vũ cũng không tin sẽ không xử lý được nha đầu Mộc Miên kia.

Vân Mộng Dao gật gật đầu.

Vân Mộng Vũ đi ra khỏi tiểu viện của Vân Mộng Dao liền đi đến chỗ ở của Vân Liệt Diễm. Tiểu tiện nhân này im lặng trong suốt hơn một tháng qua, không biết là đã làm chuyện gì đây? @\$

Trong tiểu viện của Vân Liệt Diễm.

“Tiểu thư, đây là canh cá vừa nấu xong, mấy ngày nay người luôn luyện công, quá vất vả, nhất định phải bồi bổ thật nhiều!” Vân Liệt Diễm vừa ngưng đánh đàn thì Mộc Miên đã bưng một tô canh cá đi vào.

Vân Liệt Diễm nhận canh cá mà Mộc Miên đưa tới, một trận mùi tanh xuất hiện khiến cho Vân Liệt Diễm phải buông canh cá ra, vọt tới tàng cây trong viện nôn ra một trận.

Cho đến khi cảm thấy nôn ra cả mặt xanh mặt vàng, Vân Liệt Diễm mới ngẩng đầu để lộ khuôn mặt tái nhợt.

“Mộc Tiểu Bạch, đó là cái gì vậy? Làm sao lại có mùi vị ghê tởm như thế chứ?” Vân Liệt Diễm vô lực khoát tay áo: “Nhanh chóng bưng đi đi, nhớ lấy cho ta một chén nước, thật ghê tởm

Mộc Miên gửi tô canh trong tay, đầu có mùi gì đâu, rõ ràng là rất thơm mà! Mộc Miên nhìn Vân Liệt Diễm, nói: “Tiểu thư, mũi của người không phải là có chuyện gì chứ?”

“Mũi người mới có chuyện đó, mau dẹp đi cho ta!” Vân Liệt Diễm bóp mũi, tay chỉ vào tô canh trong tay Mộc Miên.

Mộc Miên buồn bực nhìn Vân Liệt Diễm, lại nhìn tô canh cá trong tay, sau đó cầm lấy thìa múc một muỗng bỏ vào trong miệng. Ngon mà! Mộc Miên nói thầm, nhưng vẫn bưng tô canh đi ra ngoài. Vừa đi đến cửa thì nhìn thấy Vân Mộng Vũ đang đứng ở đó, bộ dáng giống như đã đứng từ rất lâu rồi.

“Nhị tiểu thư sao lại hứng trí đến đây hôm nay vậy?” Mộc Miên nhìn Vân Mộng Vũ, nữ nhân này cả ngày đều bày ra bộ dáng ôn nhu yếu ớt nhưng nội tâm lại như rắn rết

“Hôm nay rảnh rồi nên ta đến thăm Liệt Diễm muội muội, mấy ngày nữa là đại hội người thừa kế, đến xem muội muội đã chuẩn bị thế nào rồi, có cần... ta giúp đỡ cái gì hay không?” Vân Mộng Vũ cũng không tức giận, cười hỏi Mộc Miên: “Trên tay người là cái gì vậy? Nhìn qua có vẻ rất thơm”

“Một chén canh cá mà thôi” Mộc Miên liếc mắt nhìn Vân Mộng Vũ một cái, nói tiếp: “Nhị tiểu thư không có việc gì quan trọng thì nên rời đi đi, tiểu thư nhà nô tỳ không khỏe, tốt nhất Nhị tiểu thư đừng quấy rầy người nghỉ ngơi thì hơn”

Nói xong. Mộc Miên liền bưng canh cá đi ra.

Vân Mộng Vũ nhìn bóng lưng của Mộc Miên, thầm hừ lạnh trong lòng. Xú nha đầu, dám ăn nói với ta như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày ta khiến cho người đẹp mặt!

Vân Mộng Vũ thật ra vẫn chưa đi vào bên trong, nhưng vẫn có chút nghi ngờ phản ứng vừa rồi của Vân Liệt Diễm. Chỉ là một chén canh cá mà thôi, lúc Mộc Miên đi đến bên cạnh nàng ta vẫn nghe rõ, tại sao Vân Liệt Diễm lại nôn thành cái dạng kia được? À ta bị bệnh gì?

Vân Mộng Vũ xoay người trở về tiểu viện của mình. Lần này có lẽ là một cơ hội tốt! Nếu Vân Liệt Diễm thật sự có bệnh gì đó, nàng ta nhất định phải lợi dụng nó.

“Vú, đi tìm đại phu đến giúp ta đi” Vân Mộng Vũ nhìn thấy bà vú của mình đang bận rộn dọn dẹp liền mở miệng nói.

“Tiểu thư sao vậy? Người không thoải mái sao?” Bà vú có chút lo lắng nhìn Vân Mộng Vũ.

“Ta không sao, ta chỉ muốn hỏi đại phu một chút, nếu người thấy mùi canh cá thì nôn mửa là bị bệnh gì thôi”

33. Q.1 - Chương 34

“Phanh” một tiếng, ấm trà trên tay bà vú rơi trên mặt đất, nát vụn.

“Tiểu thư, người...” Thanh âm của bà vú có chút run rẩy. Tiểu thư luôn giữ mình trong sạch, làm sao sẽ...

“Vú, người làm sao vậy?” Vân Mộng Vũ nhìn phản ứng của bà vú một cách kỳ quái “Là bệnh rất nghiêm trọng sao?”

“Không... không phải” Bà vú do dự một chút, ngẩng đầu nhìn Vân Mộng Vũ, nói: “Tiểu thư, kinh nghiệm của người bao lâu rồi chưa có?”

“Vú, người hỏi cái này làm gì?” Vân Mộng Vũ xấu hổ đỏ mặt “Mới hết hai ngày trước thôi”

“Vậy là tốt rồi” Bà vú thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Vú, rốt cuộc là sao? Ta đang nói người khác chứ không phải chính mình nha! Bệnh này rất nghiêm trọng sao?” Vân Mộng Vũ nhìn thấy phản ứng của bà vú, trực giác thấy nhất định là có vấn đề.

“Không phải tiểu thư là tốt rồi. Ta nói, tiểu thư luôn giữ mình trong sạch, làm sao có thể biết làm loại chuyện này được chứ” Bà vú gật gật đầu “Đây không phải là bệnh, là mang thai. Tiểu thư, người còn chưa lấy chồng, loại chuyện này sau này biết cũng không muộn”

“Người nói cái gì? Mang thai?” Vân Mộng Vũ nắm lấy cánh tay của bà vú. Nhìn thấy biểu tình kiên định của bà vú, khóe môi nàng ta chậm rãi nhếch lên.

Trời cũng giúp nàng ta!

Vân Mộng Vũ có nằm mơ cũng không ngờ tiểu tiện nhân Vân Liệt Diễm kia không những bị người khác cưỡng hiếp mà còn mang thai đã chủng. Bây giờ có chết ả ta cũng không trở mình được! Có một con át chủ bài trí mạng như vậy, nàng nhất định phải khiến cho ả ta mất hết danh dự. Chỉ cần loại bỏ được Vân Liệt Diễm, trong phủ sẽ không còn có ai có thể đấu cùng nàng. Bây giờ, nàng nhất định phải nghĩ cách bắt giam Mộc Miên là xong.

“Vú, người làm việc của mình đi, ta còn có việc” Vân Mộng Vũ mỉm cười rời đi. Vân Liệt Diễm, người cứ đợi đi!

Bà vú nhìn thấy Vân Mộng Vũ rời đi một cách vội vàng, chỉ bắt đắc dĩ lắc đầu. Khi nào thì tiểu thư mới có thể thông suốt đây?

“Tiểu Đào, gần đây Thất vương gia có đến phủ chúng ta không?” Vân Mộng Vũ mang theo nha hoàn của mình ra sân.

“Hình như không có” Tiểu Đào lắc đầu “Nghe nói có một lần Thất vương gia đến đây làm cho Thất tiểu thư bị thương, cho nên mấy ngày nay cũng không có đến”

“Có chuyện này sao?” Vân Mộng Vũ kinh ngạc mở miệng, đáy lòng cũng tràn đầy đắc ý. Vân Liệt Diễm a Vân Liệt Diễm, một ả đàn bà dám dăng như người, cứ tưởng là có thể dựa vào Thất vương gia sao? Xem ra Thất vương gia không có một chút tình cảm nào với ả ta rồi.

“Nghe hạ nhân quét tước trong viện nói, Thất vương gia đến là vì muốn làm hòa cùng Thất tiểu thư, không ngờ Thất tiểu thư lại không vui, sau lại không biết đã chọc giận Thất vương gia như thế nào mà bị Thất vương gia giận dữ đánh thành trọng thương. Nếu không có Tam lão gia ở đó thì phỏng chừng Thất tiểu thư đã mất mạng rồi” Tiểu Đào đem hết chuyện mình nghe ngóng được nói ra.

Sắc mặt Vân Mộng Vũ lập tức lạnh xuống. Làm hòa? Chẳng lẽ Thất vương gia yêu thích ngốc tử kia? Không! Làm sao có thể chứ? Thất vương gia anh tuấn tiêu sái như vậy, làm sao có thể nhìn trúng một ngốc tử chỉ có lớp da bên ngoài là đẹp kia?

Tuyệt không có khả năng này!

Vân Mộng Vũ không muốn tin tưởng chuyện này. Người ưu tú như Thất vương gia làm sao có thể yêu thích một ả đàn bà dâm đãng được!

Ả đàn bà dâm đãng! Hừ, Vân Liệt Diễm, nếu chuyện của người bị người trong thiên hạ biết, để ta nhìn xem còn nam nhân nào có thể yêu thích người!

Thế nhưng, nếu như Thất vương gia thật sự muốn làm hòa cùng Vân Liệt Diễm, như vậy thì hẳn ta sẽ không hỗ trợ bất MỘC MIÊN. Cái này... cần phải làm sao bây giờ?

Đúng rồi! Hai mắt Vân Mộng Vũ sáng lên.

“Tiểu Đào, đến Thất vương phủ mời Thất vương gia đến gặp ta” Cho dù Thất vương gia không ra tay, nhưng lợi dụng thì cũng có thể.

“Dạ!”

Túy Hương lâu, tửu lâu lớn nhất kinh thành.

Trong gian phòng trang nhã lầu hai, Hiên Viên Minh với vẻ mặt suy sút, tuy nói vẫn là anh tuấn tiêu sái nhưng chứa hơn vài phần ưu buồn. Hắn cũng không biết mình làm sao nữa, từ lần trước vô ý khiến Vân Liệt Diễm bị thương, trong đầu của hắn cứ luôn nghĩ đến chuyện này.

Từ nhỏ đến lớn, hắn luôn luôn là hoàng tử được phụ hoàng sủng ái nhất, chỉ cần là thứ hắn muốn thì nhất định sẽ được đưa đến, chưa từng có người dám khiêu khích quyền uy của hắn. Cái ngốc Vân Liệt Diễm kia đối với hắn mà nói, bất quá chỉ là một trong những nữ nhân ham muốn chiếc ghế vương phi của hắn mà thôi, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng coi trọng nàng.

Thế nhưng, từ lúc phụ hoàng tử hôn tới lúc hắn gặp lại nàng thì mọi chuyện giống như không giống với lúc trước. Nàng ngang ngược, cố tình gây sự, thậm chí là làm xằng làm bậy dùng cách thức như vậy để nhục nhã hắn, khiến cho hắn mỗi lần nhớ đến chuyện đó liền hận không thể băm nát vạn đoạn nàng ra!

Rõ ràng chán ghét nàng như vậy, cho nên hắn không chút do dự từ hôn, khiến cả thiên hạ đều biết chuyện chính là vì muốn nhục nhã nàng. Sau đó, hắn còn cảm thấy chưa đủ ngoan tuyệt, cho nên muốn trước khi cưới nàng, sẽ chậm rãi tra tấn nàng. Hắn nghĩ, chỉ cần hắn nguyện ý nàng, nàng nhất định sẽ mang ơn gả cho hắn, đến lúc đó hắn có thể chậm rãi đòi lại sự khuất nhục mình phải chịu lúc trước.

Nàng cự tuyệt!

Nàng cự tuyệt hắn lấy lòng, có nằm mơ hắn cũng không nghĩ đến. Hắn tự nhận mình không tệ lắm, hai mươi ba tuổi đã đạt đến hoàng cấp, hơn nữa còn rất nhanh sẽ đột phá thanh cấp. Trong kinh thành này ngoại trừ hai người nổi bật trong Vân gia cũng không còn ai là đối thủ của hắn. Cho dù từ đầu hắn nói, để hắn cưới cái ngốc kia chính là tổ tiên tích đức của nàng, nhưng nàng lại không chút lưu tình mà cự tuyệt hắn!

Khi đó, hắn cũng vì giận dữ mà vô ý đã thương nàng. Nàng nói một trăm ngàn lượng hoàng kim, tuy số lượng thật lớn nhưng nếu dốc hết tích tụ mấy năm nay của hắn cũng không phải là gom không đủ. Hôm đó, hắn trở về đã quyết định bán hết tất cả ruộng đất trên danh nghĩa của mình rồi đổi ra ngân phiếu.

Thế nhưng một tháng trôi qua, hắn vẫn không đủ dùng khí để gặp lại nàng! Rõ ràng là nàng chọc hắn trước, nhưng không hiểu sao hắn lại cảm thấy áy náy với nàng, có đôi khi hắn cảm thấy mình thích bị ngược.

“Thất vương gia đang suy nghĩ gì vậy?” Vân Mộng Vũ mỉm cười thần nhiên rót rượu cho Hiên Viên Minh. Từ lúc đến đây, lòng của hắn luôn không yên, là đang nhớ đến ả đàn bà kia sao?

“Vũ nhi, Vân Liệt Diễm là muội muội của người, người có biết nàng thích cái gì không?” Hiên Viên Minh vừa nói ra liền cảm thấy mình quá càn rỡ, liền vội vàng sửa miệng: “Ý của ta là, người không phải đã nói chúng ta là bằng hữu sao? Cho nên, ta muốn người nghĩ giúp ta làm sao... làm sao...”

Hiên Viên Minh nói không nên lời. Hắn không muốn thừa nhận là hắn muốn xin lỗi nữ nhân kia!

“Vương gia, từ lần đầu tiên nhìn thấy người, Vũ nhi đã xem người như bằng hữu của mình. Người có chuyện gì cứ việc hỏi, Vũ nhi nhất định sẽ giúp người giải quyết mọi chuyện” Vân Mộng Vũ ôn nhu mở miệng, đáy lòng lại không chút thoải mái. Xem ra, Thất vương gia thật sự để ý đến tiểu tiện nhân Vân Liệt Diễm kia. Nói như vậy, lúc trước hắn ôn nhu với nàng ta chính là giả dối. Vân Liệt Diễm nói hắn thích nàng cũng là giả!

Vân Liệt Diễm, người gạt ta, sớm muộn gì ta cũng khiến người phải trả giá.

“Thật tốt quá, Vũ nhi thật là một cô gái khéo hiểu lòng người” Hiên Viên Minh kích động nắm lấy tay Vân Mộng Vũ, lại đột nhiên cảm thấy không thích hợp liền nhanh chóng buông lỏng ra.

“Haizz” Vân Mộng Vũ thở dài một tiếng: “Vương gia, Vũ nhi tuy rằng rất muốn giúp người nhưng có một chuyện Vũ nhi lại không thể không nói với người”

34. Q.1 - Chương 35

“Chuyện gì?”

“Vương gia, người thật sự muốn thành thân với muội muội sao?” Vân Mộng Vũ hỏi.

“Đương nhiên” Hiên Viên Minh gật đầu một cách nhanh chóng. Hắn muốn lấy nàng về nhà để từ từ tính sổ với nàng. Hắn không muốn chuyện giữa hắn và nàng bị quên đi một dễ dàng như vậy, nếu không thì quá lời cho nàng rồi.

Vân Mộng Vũ cắn cắn môi, có chút khó xử mở miệng: “Nhưng mà... nhưng mà Vũ nhi cảm thấy... cảm thấy muội muội dường như có ý tứ với Tứ vương gia”

“Không có khả năng!” Hiên Viên Minh nhíu mày. Làm sao có thể? Ba năm trước Tứ hoàng huynh bị trọng thương trên chiến trường, khuôn mặt đã bị hủy dung. Lúc hắn ta trở lại kinh thành, hắn từng gặp một lần, khuôn mặt bầy nhầy, hoàn toàn không nhìn ra bộ dáng tuấn mỹ lúc trước. Cho nên ba năm nay Tứ hoàng huynh đều chưa từng xuất hiện trước mặt người ngoài, Vân Liệt Diễm vốn dĩ không thể nào gặp hắn ta được.

“Vương gia, cũng không phải là Vũ nhi nói bậy. Người cũng biết, gần đây Tam thúc của Vũ nhi đều ở trong phủ, mà Tam thúc cùng Tứ vương gia lại là bằng hữu thân quen, cho nên khó tránh khỏi chuyện muội muội từng gặp mặt Tứ vương gia. Vũ nhi cũng từng vô tình nghe thấy bọn họ nói chuyện muốn đến Yến thành, còn nói là qua ngày đại hội người thừa kế của Vân gia sẽ lên đường” Vân Mộng Vũ cúi đầu, thanh âm cũng càng ngày càng nhỏ

“Yến thành, Yến thành...” Hiên Viên Minh nhớ kỹ, chén rượu trong tay cũng bị hắn bóp nát.

Ai lại không biết Yến thành là đất phong của Tứ vương gia. Tuy rằng Tứ vương gia chiến công hiển hách, nhưng chưa từng được hoàng thượng yêu thích, cho nên đất phong của hắn ta chính là Yến thành sát biên giới Bắc Diêu quốc, là một nơi cực kỳ lạnh lẽo, địa hình lại hiểm trở. Từ sự cố ba năm trước đây, Tứ vương gia đã rời xa kinh thành, trở về đất phong của mình, tránh khỏi tầm mắt của mọi người, không hề hỏi thăm đến việc triều chính.

Đến Yến thành... Sắc mặt Hiên Viên Minh dần trở nên thâm trầm. Vân Liệt Diễm, muốn cho hắn đội nón xanh (1) sao? Bất kể như thế nào, hôn sự của hắn và nàng đã được phụ hoàng ban hôn, chỉ cần một ngày phụ hoàng không thu lại mệnh lệnh đã ban ra, hôn ước giữa bọn họ vẫn còn tồn tại!

(1) Đội nón xanh: Bị vợ ngoại tình

Thế nhưng, nàng thế nhưng lại chuẩn bị đào hôn theo nam nhân khác! Hắn vốn biết Vân Phụng Khải sẽ không vô duyên vô cớ trở về như vậy. Tuy nói đại hội người thừa kế Vân gia sắp đến, nhưng mấy năm nay

Vân Phụng Khải chưa từng trở lại kinh thành. Với giao tình của hần ta cùng Tứ hoàng huynh, hần ta nhất định là đến Yên thành!

Hần ta thật sự sẽ đưa nàng đi sao? Không, không được, hần không thể để cho nàng rời đi được. Nếu nàng rời đi, hần phải tìm ai để tính sổ đây? Không thể! Tuyệt đối không thể!

“Bổn vương tuyệt đối không thể để cho nàng cứ rời đi như vậy được! Ta phải đến phủ Thừa Tướng!” Hiên Viên Minh đứng lên. Vân Liệt Diễm, nàng muốn chạy sao? Cửa nhỏ cũng không có đâu! Ta sẽ không cho nàng đến tìm Tứ hoàng huynh!

“Vương gia đừng nên kích động. Nếu người muốn khiến cho muội muội ở lại, Vũ nhi có cách!” Vân Mộng Vũ nhanh chóng mở miệng, sợ rằng nếu Hiên Viên Minh cứ như vậy mà lao ra thì mọi chuyện sẽ hỏng hết.

“Vũ nhi, ngươi mau nói cho ta biết rốt cuộc là cách gì?” Hiên Viên Minh có chút kích động, chỉ cần có thể khiến cho nàng ở lại, bất kỳ cách gì hần cũng sẽ thử.

“Vương gia sao lại hồ đồ rồi? Người đã quên mấy ngày nữa là đại hội người thừa kế của Vân gia sao? Muội muội chính là người có tư cách trở thành người thừa kế Vân gia nhất. Nếu muội ấy trở thành người thừa kế rồi thì đương nhiên không thể rời khỏi đây được. Vương gia chỉ cần nghĩ cách giúp muội muội trở thành người thừa kế Vân gia là sẽ giải quyết được vấn đề ngay. Thế nhưng người cũng biết đó, chưa chắc muội muội sẽ tham gia trận đấu, cho nên vương gia phải nghĩ cách để muội ấy lên đài” Vân Mộng Vũ mỉm cười rót một chén rượu cho Hiên Viên Minh.

“Cho dù có tham gia thì nàng cũng chẳng thể thắng được!” Hiên Viên Minh ngồi xuống. Vân Liệt Diễm vốn dĩ không biết võ công, mặc dù năng lực của nàng có chút tà môn nhưng đây là ngày toàn bộ tinh anh của Vân gia sẽ tề tụ, phỏng chừng Vân Liệt Diễm chưa lên đài đã bị đánh bay.

“Không phải còn có Vương gia sao? Gia chủ Vân gia nếu không có sự ủng hộ của hoàng thất thì không thể làm được chuyện gì, nếu không thì Đại bá phụ cũng không làm Thừa tướng nhiều năm như vậy! Chỉ cần người ra tay thì còn sợ không giúp được muội muội sao? Dù sao đi nữa thì muội muội cũng chính là... người có tư cách kế thừa Vân gia nhất!” Vân Mộng Vũ cười “Vương gia, Vũ nhi tin rằng chỉ cần muội muội tham gia trận đấu này thì người liền có thể giải quyết được mọi chuyện”

“Nàng làm sao có thể nghe lời bổn vương đây?” Hiên Viên Minh lắc đầu. Hần hiểu rõ nàng, nàng sẽ không nhất nhất nghe lời hần nói.

“Tuy muội muội lạnh lùng, nhưng vẫn rất quan tâm đến nha đầu Mộc Miên kia” Vân Mộng Vũ đứng dậy phúc thân (2) “Vương gia, Vũ nhi cáo từ trước. Nếu vương gia có chuyện gì muốn giúp đỡ thì cứ sai người đến nói với Vũ nhi một tiếng, Vũ nhi nhất định sẽ hết sức”

(2) Phúc thân: Cúi người vái chào của phụ nữ thời xưa, thường là cúi đầu, hai tay nắm lại đặt trước ngực.

“Vũ nhi, ngươi thật là một cô nương tốt!” Hiên Viên Minh gật gật đầu. Nếu Vân Liệt Diễm kia cũng có thể khéo hiểu lòng người như vậy thì tốt rồi.

Hiên Viên Minh bị ý nghĩ của mình khiến cho hoảng sợ. Làm sao hần lại cứ không tự chủ được mà nhớ đến nữ nhân kia? Hần thật sự là điên rồi! Hần nhất định phải khiến cho nàng lưu lại kinh thành!

“Người đâu?”

“Vương gia” Một hắc y nhân nhanh chóng xuất hiện trong gian phòng trang nhã.

“Đi tìm vài người có năng lực đến cho bổn vương. Không cần biết dùng cách gì, nhất định phải bắt lấy nha đầu Mộc Miên đó vào ngày diễn ra đại hội người thừa kế Vân gia cho ta!” Chỉ cần bắt được Mộc Miên, nữ nhân kia nhất định sẽ đi vào khuôn khổ.

Hiên Viên Minh nhếch môi. Vân Liệt Diễm, nữ nhân điên, ngươi cứ đợi đến ngày lọt vào trong tay bổn vương đi!

Phủ Thừa Tướng, thư phòng Vân Phụng Thiên.

“Đại ca, sau khi đại hội tìm người thừa kế kết thúc, đệ muốn đưa Diễm nhi rời khỏi nơi này một thời gian” Vân Phụng Khải nói với Vân Phụng Thiên.

“Cái gì?” Vân Phụng Thiên nhìn đệ đệ mình một cách khó hiểu “Diễm nhi là trưởng nữ duy nhất của Vân gia, đệ không thể đưa con bé đi!”

“Đại ca, mười lăm năm qua huynh đều chưa từng xem con bé là trưởng nữ Vân gia, vậy thì tại sao bây giờ lại không muốn để con bé rời khỏi đây? Con bé ở Vân gia mười lăm năm, huynh có bao giờ nghĩ xem con bé đã sống qua khoảng thời gian đó như thế nào chưa? Huynh biết rõ con bé không có võ công, huynh còn muốn gả nó cho Thất vương gia. Nếu huynh hi vọng con bé có thể sống cả đời trong vinh hoa phú quý thì bây giờ đệ đưa con bé đi, đệ cam đoan với huynh sẽ chăm sóc nó thật tốt, được chứ?” Vân Phụng Khải cũng không muốn cãi nhau với Vân Phụng Thiên. Thế nhưng cứ nhớ đến cuộc sống mấy năm nay của Vân Liệt Diễm liền không hiểu rõ cuộc Vân Phụng Thiên đang nghĩ cái gì. Rõ ràng chính là nữ nhi của nữ nhân mình yêu thương nhất, cho dù có chút ngốc nhưng cũng không thể bỏ mặc không chút quan tâm như vậy. Nếu không phải đại tẩu không tiếc trả giá chăm sóc, chỉ sợ con bé đã sớm không còn sống trên thế giới này!

“Ta sẽ không cho phép con bé rời khỏi Vân gia. Con bé là nữ nhi của ta, ta sẽ chăm sóc và bảo vệ nó!” Vân Phụng Thiên quay lưng đi.

Vân Phụng Khải hừ lạnh một tiếng, rời khỏi thư phòng.

Đợi cho Vân Phụng Khải đi rồi, Vân Phụng Thiên mới chậm rãi xoay người lại, ngồi vào bàn.

“Người đâu?”

“Gia chủ, có gì sai bảo?” Vài hắc y nhân đồng thời xuất hiện trong thư phòng.

“Ngày mai, chế trụ nha đầu Mộc Miên kia. Bất kể như thế nào cũng không thể để cho tiểu thư rời khỏi Vân gia!” Vân Phụng Thiên thở dài một hơi. Sau đại hội người thừa kế ngày mai, bất kể như thế nào thì hắn cũng phải bắt hoàng thượng hạ chỉ cho Diễm nhi cùng Thất vương gia lập tức thành thân.

35. Q.1 - Chương 36

Ngày hôm sau, tại nhà thờ tổ tiên Vân gia.

Vân Liệt Diễm cùng với những trưởng lão trong tộc quỳ trong từ đường, lắng tai nghe những lão giả râu ria hoa râm lầm bầm bà lầm bầm cái gì đó mà nàng cũng chẳng hiểu. Hôm nay, không hiểu sao trong lòng nàng cảm thấy rất bất an.

Từ lúc bước chân vào nhà thờ tổ tiên, nàng đã cảm thấy có chút không thích hợp, đây là trực giác của một đặc công ưu tú được dưỡng qua nhiều năm. Trực giác nói cho nàng biết, hôm nay chắc chắn sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Thế nhưng từ khi bắt đầu tới giờ, nàng vẫn tái diễn cái trò quỳ lạy, vốn dĩ không có bất kỳ điều gì dị thường.

Tế tổ trong một khoảng thời gian dài, trong lúc Vân Liệt Diễm còn mơ mơ màng màng không biết mình đã ngủ bao lâu, chợt nghe có tiếng người bên cạnh đứng dậy. Nàng nhếch miệng, cổ nhin một cái ngáp dài.

Mấy ngày nay thật mệt mỏi.

Vừa rồi suy suy nghĩ nghĩ, lại không ngờ ngủ quên mất. Tình huống này trước kia chưa từng có, đôi lúc sẽ mơ hồ nhưng một khi nàng cảm thấy điều gì đó không đúng sẽ miễn cưỡng hơn bất kỳ ai khác. Tối qua, rõ ràng là nàng ngủ đủ mà.

Đôi mi thanh tú nhú lại, nàng đứng dậy theo người bên cạnh rồi rời khỏi nhà thờ tổ tiên.

“Diễm nhi” Lúc đi ra khỏi nhà thờ tổ tiên, Vân Phụng Thiên mở miệng gọi Vân Liệt Diễm lại.

Nàng quay đầu lại, ánh mắt nhìn Vân Phụng Thiên như nhìn một người xa lạ, trong mắt không một chút cảm xúc.

Vân Phụng Thiên chợt thấy lòng trầm xuống

Đây là nữ nhi của hắn sao? Nữ nhi của hắn cùng nữ nhân hắn yêu nhất, nhưng vì sao hắn trong mắt nàng lại lạ lẫm như vậy? Phảng phất như hắn chỉ là một người không chút liên quan.

Nhớ lại lời nói của Vân Phụng Khải hôm qua, những năm nay có phải hấn đã thật quá mức thờ ơ với nàng sao?

Thế nhưng mỗi lần nhìn thấy gương mặt giống với nữ nhân mình đặt trong tâm kia, thậm chí càng tinh xảo xinh đẹp hơn, hấn lại không nhìn được. Nếu không vì sự xuất hiện của nữ nhi này thì hấn cùng nàng vẫn còn hạnh phúc, không phải sao?

“Có chuyện?” Ánh mắt Vân Liệt Diễm nhìn Vân Phụng Thiên không chút thoải mái. Trước kia đã không có cảm tình với người “cha” này, bây giờ với chuyện của mẫu thân quá cố thì nàng càng không có ấn tượng tốt với nam nhân này.

Tốt nhất là hấn ta có chuyện thì nói, có rắc thì phóng. Nàng không có dư thời gian trao đổi cảm tình cùng hấn.

“Vân gia, đúng là ta muốn giao cho con” Vân Phụng Thiên trầm ngâm một chút. Bất kể thế nào, hấn không thể để nữ nhi của mình rời khỏi Vân gia, cho dù hấn thích hay không thích thì nàng vẫn là nữ nhi do Tâm nhi của hấn sinh ra. Nếu ngay cả nữ nhi này cũng rời khỏi, hấn không biết phải làm sao, không biết phải xin lỗi thế tử của mình như thế nào.

“Không có hứng thú!” Vân Liệt Diễm xoay người rời khỏi, không muốn noi nhiều với hấn.

Lúc này, một gia đình đi đến sau lưng Vân Phụng Thiên thấp giọng nói: “Lão gia, chuyện đã hoàn thành”

“Canh chừng cho kỹ, đừng để nàng ta chạy thoát!” Vân Phụng Thiên nhìn thoáng qua bóng lưng của Vân Liệt Diễm, cuối cùng đành quyết tâm. Cho dù nàng có hận hấn, nàng cũng là nữ nhi của hấn, nhất định phải theo sự sắp xếp của hấn.

Cách đó không xa, ở một nơi hẻo lánh, xen lẫn trong tốp năm tốp ba người tới tham dự đại hội lần này, có hai người vừa nhìn thấy một màn kia

“Chủ tử, có muốn giúp đỡ Vân tiểu thư hay không?” Một người trong đó mở miệng, đúng là Diệp Tô đã dịch dung.

“Không cần. Người bảo Diệp Tinh đến cứu Mộc Miên, sau đó đảm bảo an toàn cho nàng ta là được rồi” Hàn Chỉ nhìn bóng lưng màu đỏ đã biến mất “Có một số việc nàng cần phải tự mình nhìn cho rõ”

Từ ngày gặp nàng ở Như Mộng các, hấn đã cảm thấy nàng không giống với những nữ nhân chỉ luôn đứng phía sau người khác.

Nàng, khi đứng trên võ đài, có lẽ sẽ thay đổi thiên hạ.

“VẬY... đại hội Vân gia hôm nay, chúng ta vẫn tham gia sao?” Diệp Tô không hiểu lắm lời nói của Hàn Chỉ nói. Tuy nhiên, hấn ta cảm thấy chủ tử đối xử với Vân tiểu thư không giống với những người khác.

“Ừ” Hàn Chỉ lên tiếng. Hấn đoán sẽ không sai, hôm nay nàng nhất định sẽ khiến cho mọi người một kinh hỉ cực lớn.

Hai người rời khỏi, lại bị một người cản lại.

“Chuyện gì?” Hàn Chỉ khẽ nhíu mày, cũng không nhìn người đang cản đường.

“Là chuyện của Thượng Quan tiểu thư. Bảy ngày sau, nàng sẽ thành thân cùng Thái tử Tây Sở Sở Ngọc” Người tới thấp giọng mở miệng.

Thân thể Hàn Chỉ thoáng dừng một chút, sau đó gương mặt nhìn ra xa, không biết là đang nhìn thứ gì.

“Chủ tử, từ nơi này đến Tây Sở sẽ mất mười ngày, có nên sai người đến ngăn cản Thượng Quan tiểu thư hay không?” Diệp Tô biết chủ tử là đang nhìn Vân tiểu thư, nhưng nếu không đi Tây Sở, sợ là không kịp nữa rồi.

Hàn Chỉ không lên tiếng, một lát sau hấn mới nói: “Đi Tây Sở”

Đám người biến mất ngay tại chỗ, phẳng phất như chưa từng tới.

Vân Liệt Diễm đột nhiên quay người, lại không nhìn thấy gì. Nàng lắc lắc đầu, vừa rồi sao lại cảm thấy như có người đang nhìn mình, rất mãnh liệt. Thế mà khi quay đầu lại không nhìn thấy ai cả. Trong đầu đột nhiên hiện lên thân ảnh Hàn Chỉ, sẽ là hắn sao?

Lập tức lắc lắc đầu, chắc là không! Hôm nay đến đây đều là đại gia tộc Đông Thịnh quốc, Hàn Chỉ tuy thần bí nhưng bề ngoài lại không giống với những đại gia tộc nhàm chán kia.

Vân Liệt Diễm đi dạo một vòng. Đại hội sắp diễn ra rồi, sao lại không thấy Mộc Miên? Nàng còn chuẩn bị đợi đại hội kết thúc sẽ chọn thời cơ rời khỏi nơi này. Làm sao ngay thời khắc mấu chốt mà người lại không thấy tăm hơi?

“Muội muội đang tìm ai vậy?” Đúng lúc này, Vân Mộng Vũ cùng nha hoàn đi đến.

“Không có gì” Vân Liệt Diễm ngay cả liếc cũng chẳng buồn nhìn, cũng không muốn đáp lại. Nữ nhân này, mỗi ngày đều làm bộ ôn nhu yếu ớt, không một mảy may hay sao? Nàng nhìn còn thấy một mảy may huống gì nàng ta.

Vân Mộng Vũ một cũng không quan tâm đến sự vô lễ của Vân Liệt Diễm, cười chào hỏi rồi rời khỏi. Nàng ta đương nhiên biết Vân Liệt Diễm đang tìm ai, chỉ là Vân Liệt Diễm sẽ không còn cơ hội được gặp lại Mộc Miên nữa rồi.

Đại hội lựa chọn người thừa kế, nàng ta sẽ không để cho Vân Liệt Diễm có cơ hội sống sót.

Vân Liệt Diễm đi tìm vài vòng, lúc này mới thật sự thấy sốt ruột. Vân Phụng Thiên sai người đến giục nàng mấy lần, đại hội sắp bắt đầu rồi. Thế nhưng nàng vẫn thấy bất an. Mộc Miên, Mộc Miên cuối cùng là ở đâu, đang làm cái gì?

Nàng đến thế giới này hơn một tháng trời, dường như mỗi ngày mười hai canh giờ (1) Mộc Miên đều vây quanh nàng, chỉ cần nàng kêu một tiếng liền xuất hiện, không sai một li. Trước kia nàng có thói quen quanh quẩn một mình, chưa từng quan tâm đến ai khác. Từ khi tới nơi này, Mộc Miên dường như đã trở thành cái bóng của nàng, dường như đã dần dần dung nhập vào cuộc sống của nàng. Mộc Miên ngày thường vẫn thường cùng nàng đùa giỡn vui cười, nhưng đến lúc nàng vội vã đi tìm thì mới phát hiện, thì ra nàng đã không còn cô đơn.

(1) 12 canh giờ: Một ngày, 24 tiếng = 12 canh giờ.

Nàng cũng sẽ biết lo lắng, cũng sẽ biết sợ hãi.

Mộc Miên sẽ không vô duyên vô cớ mất tích, nhưng rốt cuộc nha đầu này đang ở đâu? Ngày hôm qua bọn họ đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ chờ đại hội kết thúc liền gom đồ rời đi.

Không đúng! Nhất định Mộc Miên đã xảy ra chuyện!

Tâm nàng đột nhiên trùng xuống từng chút, từng chút một.

36. Q.1 - Chương 37

Không! Không đúng!

Vân Liệt Diễm đột nhiên nhớ ra, vừa rồi Vân Mộng Vũ đột nhiên chạy tới chào hỏi nàng. Nàng ta không phải rất chán ghét nàng sao? Sao lại vô duyên vô cớ chào hỏi nàng? Giống như chưa từng cãi nhau với nàng.

Nhất định là có vấn đề!

Nàng ta sớm biết Mộc Miên mất tích, đúng không?

Vân Liệt Diễm nhíu mày, mắt lạnh nhìn từng người lục tục đi vào hội trường. Hôm nay nàng không muốn nháo, nếu mọi chuyện diễn ra thuận lợi thì đại hội kết thúc liền rời khỏi đây.

Sẽ không xung đột với bất kỳ ai!

Thế nhưng, bọn họ dám bắt Mộc Miên! Không thể tha thứ!

Vân Liệt Diễm bước từng bước đến hội trường. Tất cả mọi người đã ngồi xuống, đợi trưởng lão trong tộc tuyên bố bắt đầu.

Trong tộc, trực hệ cùng chi thứ đệ tử đều có thể tham gia trận đấu. Người chiến thắng cuối cùng sẽ là gia chủ kế nhiệm Vân gia. Vân gia gia chủ, mặc định mười năm tuyển chọn một lần, nếu như gia chủ đương nhiệm bất hạnh qua đời thì người trong tộc sẽ chọn ra một vị gia chủ tạm thời quản lý Vân gia, đợi đến đại hội mười năm sẽ lại tuyển cử. Cho nên, đại hội là một cuộc tuyển chọn rất quan trọng.

Vân Phụng Thiên nhìn về phía Vân Liệt Diễm đang tiến vào hội trường, tự dưng nhú mày. Vừa rồi hẳn tìm một lúc lâu cũng không thấy, bây giờ sắp bắt đầu thì nàng đã tới.

Hiên Viên Minh nhìn thấy thân ảnh đỏ rực càng ngày càng gần, đáy lòng bỗng dưng xiết chặt. Chẳng biết tại sao, hẳn thật muốn gặp nàng

Lúc này đây, Hoàng đế cùng Hoàng hậu Đông Thịnh quốc đồng thời xuất hiện, có thể nhận ra được địa vị của Vân gia ở Đông Thịnh quốc.

Tầm mắt toàn trường đều đặt trên thân ảnh màu đỏ kia, có chút không rõ lắm.

Trưởng lão đang đứng trên đài muốn tuyên bố, lông mày đã sớm nhíu chặt lại. Đây là một tiểu bối không hiểu quy củ, lúc này mới đến mà còn nghênh ngang. Hôm nay Hoàng thượng và Hoàng hậu đều đến đây, còn có đại biểu của các đại thế gia, nữ tử này lại còn dám làm càn.

“Người là ai? Sao có thể to gan làm càn như vậy?”

Vân Liệt Diễm còn chưa tới gần đài, chợt nghe thấy một thanh âm uy nghiêm, rõ ràng là mang theo nội lực. Nếu là người không biết võ công chỉ sợ đã bị tổn thương.

Sắc mặt Vân Phụng Thiên có chút khó coi, ngay lập tức đứng lên nói với trưởng lão kia: “Đại bá phụ, tiểu nữ không hiểu quy củ, tiểu chất sẽ nghiêm trị, mong đại bá phụ bớt giận, chớ tổn thương người vô tội”

Vừa rồi hẳn nhìn thấy lúc đại bá phụ nói chuyện, Hoàng hậu có chút biến sắc. Lần này tới tham gia đại hội, tuy nói đại bộ phận đều là người có võ công, nhưng những vương công quý tộc kia đều chỉ là một lớp da lông, thậm chí da lông còn chưa bằng. Đại bá phụ thân là trưởng lão trong tộc, lại dùng nội lực so đo bối phận với tiểu bối, thật sự có chút mất thân phận. Hơn nữa lỡ như làm người khác bị thương cũng sẽ không dễ dàng giải quyết. Vân gia tuy rất có địa vị, nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là thân tử

Sắc mặt lão giả có chút khó coi, nhưng Vân Phụng Thiên dù sao cũng là tộc trưởng, ông vẫn phải chừa lại mặt mũi. Chỉ là ông ta quay đầu rống lên với Vân Liệt Diễm: “Còn không mau về chỗ ngồi của mình?”

Vân Liệt Diễm từ đầu đến cuối cũng không có liếc mắt đến lão giả kia một cái, bước qua bên trái đài, thẳng thừng đi đến bên cạnh Vân Mộng Vũ, sắc mặt lạnh lùng.

Bị nàng xem thường, sắc mặt lão giả ngày càng đen.

Vân Mộng Dao cùng Vân Mộng Vũ ngồi chung một chỗ, Vân Mộng Dao nhìn thấy Vân Liệt Diễm đi tới liền vênh váo tự đắc: “Người tới đây làm gì? Thật sự là không có quy củ, không thấy trận đấu sắp bắt đầu sao?”

Vân Mộng Dao hô một tiếng khiến cho mọi ánh mắt đều rơi về phía các nàng, không ai còn chú ý đến lời đài nữa.

Lão giả vốn dĩ muốn tuyên bố trận đấu bắt đầu, chồm râu ngay lập tức run lên vì giận.

“Ta tới làm gì?” Vân Liệt Diễm nhếch môi, lộ ra một nụ cười điên đảo chứng sinh. Trên đài một mảnh yên tĩnh tới nỗi mỗi một thanh âm hô hấp cũng không nghe thấy. Ai cũng không ngờ, ngốc tiểu thư của Vân gia lại xinh đẹp như vậy!

Thái tử Hiên Viên Phong đang ngồi ở vị trí đối diện với Vân Mộng Dao, yên tĩnh ngắm nhìn nữ tử áo đỏ, đáy lòng nổi lên chút rung động. Nữ tử thông minh xinh đẹp như vậy, đi tới đâu cũng đều chói mắt. Hẳn

thật hối hận. Từ nhiều năm trước ở phủ Thừa tướng, hắn nhìn thấy nàng lần đầu tiên, lúc đó hắn nên trối nàng lại bên mình, không cho nàng rời đi. Nếu lúc đó hắn duỗi tay ra mà ôm lấy nàng, mọi chuyện sẽ không còn gì phải hối tiếc nữa. Nếu được như vậy, trong nháy mắt, thậm chí hắn còn cảm thấy cái gì là ngôi vị Hoàng đế, cái gì là quyền thế, vốn dĩ không còn quan trọng nữa. Nếu hắn có thể có được mỹ nhân là nàng, cuộc sống cũng không cần so đo, không cần tranh quyền đoạt lợi, nhất định sẽ vui vẻ hơn đúng không?

Chỉ là, tất cả đã là kết cục được định sẵn. Lần đầu bọn họ nói chuyện, cũng đã giảng giải mọi thứ rõ ràng, không lưu lại cho nhau bất kì cơ hội nào.

Cho dù hắn cảm thấy mình đã động tâm, nhưng lại không thể không dè xuống tâm tình có chút xao động kia.

Mà Hoàng thượng thì rất có hứng thú nhìn nữ tử kia. Nàng vừa tiến đến, hắn liền chú ý đến nàng.

Hắn đã sớm nghe kể tiểu nữ của Vân Thừa tướng là kẻ ngốc nghếch. Lúc Thừa tướng thỉnh cần ý chỉ tứ hôn, hắn cũng cảm thấy một nữ tử như vậy vốn không xứng với Minh nhi chút nào. Thế nhưng hôm nay nhìn thấy nàng, hắn lại thấy Thừa tướng nói nữ nhi mình thông minh cũng không phải là nói suông. Như vậy mà nói nàng là kẻ ngốc thì thật sự là mù rồi!

Ngầm đưa ra quyết tâm, hắn không thể để Minh nhi tiếp tục làm ẩu làm tả nữa!

“Hít...”

Ngón tay Vân Liệt Diễm siết chặt cổ Vân Mộng Vũ không buông, khiến cho người xem xung quanh phải hít sâu một hơi.

Nếu nói Vân gia là đệ nhất thế gia của Đông Thịnh quốc vẫn chưa không đủ, thì hôm nay còn là đại hội lựa chọn người thừa kế Vân gia mười năm một lần, ngày cả Hoàng đế vẫn còn đang ngồi đây, ai lại to gan dám quấy rối giống nàng chứ.

“Diễm nhi, con đang làm cái gì thế? Mau buông tay!” Vân Phụng Thiên cũng luống cuống, đứng dậy nhanh chóng bước về phía Vân Liệt Diễm. Hôm nay, ở nơi này, nàng đang làm cái gì vậy? Hắn quả thật không thể hiểu nổi nữ nhi mình sao?

Vân Liệt Diễm phẳng phất như không nghe thấy lời nói của Vân Phụng Thiên, ngón tay lại siết thêm chút lực, thanh âm dị thường âm lãnh: “Nói! Mộc Miên đang ở đâu?”

“Ta... ta không biết!” Vân Mộng Vũ thống khổ giãy dụa, đôi mắt xinh đẹp đọng đầy nước mắt.

Mà giờ khắc này, Vân Liệt Diễm tựa như đang vương giả trời sinh, cao ngạo mà cường thế. Từ trên cao nhìn xuống Vân Mộng Vũ, ánh mắt cùng một thân màu đỏ sáng rõ hoàn toàn. Một bên âm trầm lạnh lẽo như băng, còn một bên lại nóng ấm nhiệt tình như lửa.

“Không biết sao?” Khoé môi nàng khẽ nhếch lên thành một độ cong sắc nét, phẳng phất như cười với Vân Mộng Vũ, mà Vân Mộng Vũ lúc nàng lại thấy sợ hãi. Nàng ta chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng này của Vân Liệt Diễm, cho dù là lúc nàng cố ý chọc giận nhưng Vân Liệt Diễm cũng không thêm đếm xỉa đến. Thế nhưng, lúc này đây, nàng lại cảm thấy như Vân Liệt Diễm chính là ma quỷ nơi địa ngục, toàn thân đều tỏa ra loại khí tức cực kì đáng sợ.

Hết lần này đến lần khác, vẫn chỉ là nụ cười sáng lạn kia

“Người thật sự nghĩ rằng ta không dám giết người sao?”

37. Q.1 - Chương 38

“Diễm nhi, mau dừng tay!” Nghe thấy câu nói của Vân Liệt Diễm, Vân Phụng Thiên rốt cuộc cũng hiểu ý của nữ nhi mình. Chỉ là, nàng rõ ràng không biết võ công, đôi tay chỉ vận chút lực mà sao Vũ nhi lại không thể giãy thoát ra được?

“Tiểu tiện nhân, còn không mau buông Vũ tỷ tỷ ra? Người không thấy tỷ ấy không thở được sao?” Một bên, Vân Mộng Dao vẫn không nhìn rõ tình huống, lớn tiếng la hét.

Đôi mắt lạnh buốt của Vân Liệt Diễm đặt lên người Vân Mộng Dao, khiến cho nàng ta run rẩy một hồi. Từ lúc nào mà đũa ngọc này lại có ánh mắt sắc bén như vậy chứ?

“Người nghi rằng ta sẽ bỏ qua cho người sao?” Cánh tay còn lại của nàng liền giữ chặt cổ Vân Mộng Dao, mà ngay cả Vân Phụng Thiên vừa chạy đến cũng không nhận ra nàng ra tay như thế nào.

“Người... người...” Hay tay Vân Mộng Dao nắm lấy cổ tay Vân Liệt Diễm, lại cảm thấy mình không có chút sức lực phản kháng nào.

“Diễm nhi, có chuyện gì thì tối nay nói sau, con mau bỏ tỷ tỷ của con xuống đi!” Sắc mặt Vân Phụng Thiên tái nhợt. Hắn thật không ngờ, kẻ mà vẫn bị xem là gốc tử lại có thể làm ra chuyện thế này trước mặt nhiều người như vậy.

“Câm miệng!” Vân Liệt Diễm lạnh giọng quát một tiếng. Nàng mặc kệ đối phương là ai, nếu hôm nay không giao Mộc Miên ra, nàng nhất định sẽ khiến mọi người ở đây đẹp mắt!

Đã muốn chơi, nàng sẽ theo bọn hắn chơi cho đủ! Người của nàng mà cũng dám động tới, bọn hắn thật cho rằng nàng là quả hồng mềm, muốn nhéo thì nhéo sao?

“Nói hay không nói?” Lực đạo trên tay tăng thêm vài phần, Vân Mộng Dao cùng Vân Mộng Vũ hoàn toàn mất đi khí lực, không thể giãy giụa được, thật sự rất khó thở!

Đôi mắt Vân Phụng Thiên sắc lạnh. Không thể tiếp tục được nữa! Hiện tại, dường như tất cả mọi người đều đang chê cười Vân gia, nếu không giải quyết ổn thỏa thì mặt mũi Vân gia hôm nay sẽ triệt để mất hết, không còn lại gì cả!

Bàn tay hơi đổi, hắn đem chân khí ngưng tụ trên tay, đánh về phía Vân Liệt Diễm. Hôm nay, chỉ còn một biện pháp này để ngăn cản nàng mà thôi!

Đúng lúc này, cách đó không xa, Vân Phụng Khải điên cuồng xông đến nhận lấy một chưởng từ Vân Phụng Thiên, nôn ra một ngụm máu tươi.

“Phụng Khải, đệ đang làm cái gì vậy?” Vân Phụng Thiên lui về sau vài bước, sắc mặt âm trầm nhìn Vân Phụng Khải.

“Đệ đang làm cái gì sao?” Vân Phụng Khải vươn tay lau đi máu tươi trên miệng, cười lạnh: “Đại ca, ta gọi huynh một tiếng đại ca này lần cuối cùng. Huynh hỏi ta đang làm cái gì sao? Huynh không thấy hỏi câu đó là rất buồn cười sao? Ta nhìn thấy Huynh chạy đến đây nhưng không có ngăn cản là vì ta cảm thấy cho dù có xảy ra chuyện như thế nào, thì ít nhất người cũng sẽ không ra tay với nữ nhi ruột thịt của mình. Thế nhưng ta đã sai rồi! Hừ! Hồ đồ còn không ăn thịt con, Huynh là người mà cũng có ý muốn giết chết chính nữ nhi của mình. Thật hay! Một chưởng này ta mà không đỡ, Huynh nghĩ xem Diễm nhi sẽ ra sao?”

Vân Liệt Diễm quay đầu, nhìn thấy Vân Phụng Khải, đáy mắt liền có một tia âm áp “Tiểu thúc thúc...”

“Diễm nhi, con muốn làm gì thì làm đi, có thúc thúc ở đây che chở cho con” Vân Phụng Khải sủng nịnh nhìn Vân Liệt Diễm, khoé môi cười nhẹ.

“Phụng Khải, không được gây rối với nó ở đây!” Vân Phụng Thiên thật không ngờ, Vân Phụng Khải sẽ không để ý đến mặt mũi Vân gia mà hùa theo Vân Liệt Diễm làm loạn.

“Ha ha... Gây rối sao? Nếu đã là gây rối, vậy thì hôm nay ta sẽ nháo một trận long trời lở đất! Dưới gầm trời này, không gì so ác hơn tâm của kẻ làm phụ thân. Người quan tâm đến mặt mũi Vân gia tới vậy sao? Vậy ta sẽ cho người nhìn rõ, mặt mũi Vân gia hôm nay bị quét sạch ra sao. Để cho mọi người cùng nhìn xem, Vân Phụng Thiên người đối đãi với nữ nhi của mình ra sao!” Vân Phụng Khải đảo mắt một vòng, cười lạnh.

“Vân... Liệt Diễm... người... người không phải... muốn biết... Mộc Miên... đang... ở đâu sao...?” Lúc này, Vân Mộng Vũ hít được một chút không khí, gian nan mở miệng.

“Nói!” Ngón tay Vân Liệt Diễm thả lỏng một chút.

“Người biết rõ hôm nay là đại hội Vân gia, đợi đại hội kết thúc ta liền nói cho người biết. Nếu không, cho dù chết, ta cũng sẽ không nói ra. Đến lúc đó, người vĩnh viễn sẽ không biết Mộc Miên đang ở chỗ nào!” Vân Mộng Vũ đã nhìn ra, sau khi Vân Liệt Diễm quây nháo một hồi, Vân Phụng Thiên sẽ không thể nào thiên vị ả nữa. Bây giờ, cho dù Vân Liệt Diễm có bắt tử ả ta cũng sẽ đánh bạc một phen với Vân gia. Vân Phụng Thiên để ý nhất chính là mặt mũi Vân gia, nếu đúng lúc này mà nàng ta bảo trụ được mặt mũi Vân gia, Vân Phụng Thiên nhất định sẽ cảm kích.

Hôm nay, dù không thể giết chết Vân Liệt Diễm, nhưng còn nhiều thời gian, chắc chắn nàng ta sẽ có cơ hội.

“Nếu như bây giờ ta cho người chết ngay tại đây thì sao?” Vân Liệt Diễm hừ lạnh. Xem nàng là con cóc sao? Vân Mộng Vũ, người cho rằng người ở đây diễn xiếc một hồi, ta lại nhìn không ra sao?

“Người thả nàng ra đi, nàng thật sự không biết!” Hiên Viên Minh thật sự không thể tiếp tục nhìn Vân Liệt Diễm đối đãi với Vân Mộng Vũ như thế được. Vũ nhi có ý tốt mới giúp hần, hần không thể liên lụy đến nàng được.

“Nói như vậy, Thất vương gia người biết sao?” Vân Liệt Diễm hất tay lên, vứt Vân Mộng Vũ ra ngoài. Vân Mộng Vũ hoa hoa lệ lệ ngã lộn trên đất.

Bên này, Vân Mộng Dao cũng bị nàng ném qua một nơi khác, y như vứt bỏ một thứ rác rưởi không hơn không kém.

Vân Liệt Diễm xoay người, đứng cách Hiên Viên Minh vài mét nhìn hần.

“Vân Liệt Diễm!” Hiên Viên Minh nắm chặt nắm đấm, gân xanh nổi lên “Ta vốn nghĩ rằng người chỉ thích gây loạn. Thế nhưng ta lại không ngờ người lại tàn nhẫn đến mức độ này, ngay cả tử tử ruột thịt của mình mà người cũng có thể xuống tay được. Người có nghĩ rằng các nàng đều là người vô tội hay không?”

“Vô tội?” Vân Liệt Diễm nở nụ cười, giống như đang nghe chuyện gì đó cực kì buồn cười “Hiên Viên Minh, ta vốn chỉ thấy người là kẻ ngu xuẩn, không ngờ người lại rất anh hùng. Như thế nào? Muốn anh hùng cứu mỹ nhân sao?”

“Vân Liệt Diễm, người nháo đủ chưa?” Đáy mắt hần hiện lên một tia âm đạm, chính hần cũng không biết vì sao khi nghe Vân Liệt Diễm nói như vậy, lòng hần lại nổi lên một tia mất mát.

“Mộc Miên đang ở đâu?” Vân Liệt Diễm đi về phía Hiên Viên Minh “Đưa nàng ra đây, nếu không, ta sẽ không thủ hạ lưu tình!”

“Người muốn đến Yến thành, muốn đi tìm Tứ hoàng huynh có đúng hay không?” Hiên Viên Minh không trả lời Vân Liệt Diễm mà lạnh lùng nói: “Vân Liệt Diễm, người nhớ kĩ cho ta, người là vị hôn thê của ta!”

“Ta đi đâu thì có liên quan gì đến người?” Vân Liệt Diễm không chú ý đến cái gì là Yến thành, cái gì là Tứ hoàng huynh. Nàng chỉ muốn biết Mộc Miên đang ở nơi nào, tất cả mọi thứ khác nàng đều không quan tâm đến.

“Ha ha... Quả nhiên, quả nhiên!” Hiên Viên Minh rủ mí mắt xuống. Quả nhiên, nàng quả nhiên muốn đi tìm Tứ hoàng huynh!

“Người nói mau!” Vân Liệt Diễm có chút không kiên nhẫn. Từ trước tới nay nàng không có tính nhẫn nại, nếu Hiên Viên Minh không nói, nàng không thể đảm bảo được bản thân có xúc động quá động thủ với hần hay không.

“Cho dù dung mạo Tứ hoàng huynh có bị huỷ hết, người cũng muốn đi tìm hần sao?” Hiên Viên Minh rút cuộc cũng rống lên. Tại sao? Tại sao từ nhỏ thứ gì hần cũng có, lại hết lần này đến lần khác đều thua kém Tứ hoàng huynh? Cho dù, cho dù hiện tại dung mạo Tứ hoàng huynh có bị huỷ hết, hần cũng vẫn thua kém hay sao?

“Minh nhi, im ngay!” Hoàng thượng nghe thấy lời nói của Hiên Viên Minh, nhin không được mà nhíu mày. Chuyện Dã nhi bị huỷ dung mạo vốn không có nhiều người biết đến, bất kể thế nào, hần cũng không muốn Dã nhi bị khinh thường.

Quan trọng nhất là, hôm nay ở đây đều có các đại thần cùng đại thế gia Đông Thịnh quốc, Minh nhi thất thố thế này thật sự không phải là chuyện mà một minh quân nên làm.

“Hiên Viên Minh, người đừng nói nhảm nữa! Người chỉ cần nói ra Mộc Miên đang ở đâu!” Vân Liệt Diễm thật muốn một chương đánh chết Hiên Viên Minh. Hắn muốn nói chuyện phiếm gì đây?

“Gả cho ta, ta sẽ nói cho người biết Mộc Miên đang ở đâu”

38. Q.1 - Chương 39

Nếu như Vân Liệt Diễm đang cầm roi, nàng nhất định sẽ quất chết Hiên Viên Minh.

Bại nào!

“Là ta đã bắt Mộc Miên. Người gả cho ta, ta liền thả nàng ta ra!” Hiên Viên Minh trước khi đi đã sai người đi bắt Mộc Miên, tin rằng đã thành công rồi.

“Thần kinh!” Vân Liệt Diễm thật sự bó tay. Tên này cũng quá khôi hài đi, dùng thứ thủ đoạn ấu trĩ như vậy mà uy hiếp nàng.

Thân hình chuyển động, Vân Liệt Diễm rút trâm cài tóc, đưa mũi nhọn chỉ về ngực Hiên Viên Minh. Chỉ cần nàng khẽ động, Hiên Viên Minh liền mất mạng, đâm xuyên qua tim.

“Hoàng thượng, người xem nói nha đầu của ta quan trọng, hay là Thất vương gia quan trọng hơn?” Vân Liệt Diễm không để ý tới Hiên Viên Minh, chỉ nói với Hoàng thượng đang lo lắng một bên.

Nghe nói Hoàng thượng yêu thương nhất chính là đứa con này, hắn ta sẽ không trơ mắt ếch ra mà nhìn Hiên Viên Minh bỏ mạng.

“Người...” Hiên Viên Minh không dám tin. Nàng rõ ràng không biết võ công, tại sao lại ra tay nhanh như vậy? Hắn căn bản không phản ứng kịp, nàng đã rat ay ngay chỗ hiểm yếu nhất trên người hắn.

“Hiên Viên Minh, người nghĩ rằng ta vẫn là Vân Liệt Diễm trước kia, kẻ mà người tìm mọi cách đánh đuổi rồi giết đi mà không lần nào đắc thủ sao? Người thử động một chút xem, cuối cùng thì ai nhanh tay hơn ai?” Vân Liệt Diễm hừ lạnh. Uy hiếp nàng? Trước kia có thể, còn hiện tại chính là vọng tưởng

Trong tình huống này, mọi người lại một lần hít không khí. Không ít người bắt đầu bàn luận, nữ nhi Vân gia này thật sự là hư không tưởng nổi! Uy hiếp Hoàng thượng? Thật là trước nay chưa từng thấy.

“Minh nhi, mau thả nha hoàn của nàng ra!” Hoàng thượng nhìn Vân Liệt Diễm, biết chắc chắn nàng không đùa giỡn. Cả đời hắn đã nhìn thấy vô số loại người, liếc mắt biết liền rõ nữ tử này nói được là làm được.

Hoàng hậu vẫn ngồi im tại chỗ, đôi mắt lạnh lùng nhìn Hoàng thượng, móng tay đâm rách cả lòng bàn tay nhưng nàng lại không thấy đau chút nào. Đã sớm biết, không phải sao? Đã sớm biết, hắn chỉ yêu có mỗi nữ nhân kia, chỉ yêu mỗi nữ tử của nữ nhân kia, cho dù người khác có dốc sức ra sao, liều mạng thế nào, cố gắng cỡ nào cũng không thể lưu lại địa vị trong lòng hắn.

Hiên Viên Phong cũng không động, ánh mắt chỉ khoá chặt trên người xích y (1) nữ tử, phảng phất như ngoại trừ nàng ra thì cái gì cũng không tồn tại.

(1) Xích y: Quần áo / y phục màu đỏ.

“Người thật sự sẽ giết ta sao?” Hiên Viên Minh nhìn vào mắt Vân Liệt Diễm, mong muốn nhìn thấy được một chút cảm xúc khác thường, nhưng hắn lại thất vọng.

Trong mắt nàng, một chút cảm xúc cũng không có, thậm chí hận thù cũng không.

“Trong mắt người, ta chỉ là một tên không liên quan thôi sao?” Hiên Viên Minh thất bại mở miệng. Cho tới lúc nàng dùng trâm cài tóc chĩa vào lồng ngực mình, hắn mới cảm thấy đau lòng.

Không biết là cảm giác gì, lại khiến cho hắn không muốn buông tay nữ nhân này!

“Đúng!” Vân Liệt Diễm không nhìn Hiên Viên Minh, ánh mắt chỉ đặt trên người Hoàng thượng. Lúc này, Hiên Viên Minh có dám phẫn cũng vô dụng mà thôi.

“Minh nhi, không được cứng đầu nữa. Máu thả nha đầu của nàng ta ra!” Hoàng thượng lớn tiếng gọi Hiên Viên Minh. Hài tử ngốc, rõ ràng là yêu nha đầu này, có sao lại phải dùng phương thức cực đoan như vậy?

“Người đâu?” Hiên Viên Minh trầm mặc một lúc, cuối cùng cũng mở miệng gọi được hai tiếng.

“Vương gia” Hai gã hắc y nhân từ ngoài hội trường đi vào, quỳ xuống trước mặt Hiên Viên Minh.

“Thả nha đầu kia ra!” Hiên Viên Minh vô lực mở miệng. Hắn đã không còn sức lực nghĩ đến kế hoạch của Vân Mộng Vũ nữa, bởi vì ngăn cản nàng rời khỏi đây chính là vô dụng!

Nàng, thật sự không quan tâm hắn!

Một chút cũng không hề quan tâm đến hắn!

Nhưng mà, vì sao hắn vẫn không thể từ bỏ ý định đó?

Tại sao hắn vẫn còn hi vọng, hi vọng nhìn thấy được một chút gọn sóng trong mắt nàng?

“Vương gia, chúng ta đã chậm một bước, Mộc Miên cô nương không tìm thấy. Không phải là người của chúng ta làm!” Hai gã hắc y nhân hồi đáp

“Cái gì?” Vân Liệt Diễm đẩy mạnh Hiên Viên Minh ra, túm lấy một gã hắc y nhân hỏi: “Người nói lại lần nữa, Mộc Miên của ta làm sao? Là ai bắt nàng đi? Là ai?”

Tâm triệt để chùng xuống. Mộc Miên, thật sự xảy ra chuyện!

Trước kia, nàng chỉ là suy đoán. Mộc Miên võ công tốt, cho dù có gặp nguy hiểm, nàng cũng có biện pháp cứu ra. Thế nhưng lúc này, có người nói nàng biết, Mộc Miên thực sự bị bắt đi.

“Người nói mau, là ai làm? Là ai?” Đôi mắt trong trẻo của nàng biến thành một màu đỏ như lửa. Tại sao có thể như vậy? Tại sao?

“Không biết! Thời điểm bọn ta đến, đúng lúc nhìn thấy Mộc Miên cô nương bị đưa đi. Người của chúng ta không phải là đối thủ” Hắc y nhân cũng bị khí thế của Vân Liệt Diễm dọa sợ. Bởi vì hiện tại, đôi mắt của nàng đã hoàn toàn trở thành màu của máu.

Mỹ miều, tà vọng!

Vân Liệt Diễm nắm chặt người kia, đôi tay trắng nõn dấy lên hoả diễm hùng hục.

“A

!!!” Hắc y nhân thống khổ la lên, nhưng lửa cháy trên người cùng nổi thống khổ không chút giảm bớt nửa phần. Hắn tinh tường cảm giác được, thân thể của mình từng chút từng chút một bị đốt chảy ra, sâu tận xương tủy.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, lại không thể kéo lại một chút thương cảm nào của Vân Liệt Diễm. Hắc y nhân kia nằm trong tay nàng, từng chút từng chút bị đốt trụi, trực tiếp hoá thành tro tàn.

“Quý a~!” Rốt cuộc, các công tử tiểu thư con nhà thế gia nhất gan cũng kêu lên, một mảnh hỗn loạn, không ít người đã bắt đầu bỏ chạy.

“Một người cũng không được đi!” Vân Liệt Diễm vung tay lên, toàn bộ hội trường lên bị bao phủ bởi một vòng lửa rực rỡ.

“Đủ rồi!” Vân Phụng Thiên nhắm mắt lại “Là ta bắt nàng!”

Ánh sáng màu lam quanh quần quần lấy thân thể Vân Liệt Diễm, lại không phải vàng sáng xanh da trời bình thường mà là xanh đậm. Ngọn lửa xanh đậm cháy thành một vòng, bao bọc lấy Vân Liệt Diễm, thâm trầm cùng khủng khiếp.

Hoả diễm, có hai loại giới hạn.

Dương hoả cùng Âm hoả. Giống như nước có điểm kết băng và điểm sôi nóng, lửa cũng như vậy.

Quanh thân Vân Liệt Diễm lúc này, chính là Âm hoả.

Vốn dĩ, nàng điều khiển Âm hoả hoàn toàn rất kém. Thế nhưng từ khi nàng bắt đầu tu luyện nội công, nàng đã có thể điều khiển được Âm hỏa. Từ khi nàng bước lên Lam cấp, xung quanh ngọn lửa đã từ màu xanh da trời chuyển thành màu xanh đậm.

Vân Liệt Diễm đi về phía Vân Phụng Thiên, như một ngọn lửa di động. Rõ ràng là lửa, nhưng lại khiến cho mọi người nhìn không được mà toàn thân rét run.

Nàng, tựa như ma quỷ từ địa ngục

“Lam cấp?” Không ít người lên tiếng kinh hô, ai cũng không nghĩ ra được, một tiểu cô nương mười lăm tuổi lại đạt tới Lam cấp. Mà kinh ngạc nhất chính là gia nhân Vân gia và Hiên Viên Minh. Bọn họ biết, hơn một tháng trước Vân Liệt Diễm còn không biết nội công là gì.

“Diễm nhi, chỉ cần con đáp ứng trở thành tộc trưởng Vân gia, ta sẽ lập tức thả Mộc Miên ra. Con đã đạt đến Lam cấp, ở đây cũng không ai là đối thủ của con. Trận đấu này, hoàn toàn là không cần thiết nữa. Tiếp nhận vị trí tộc trưởng, ta liền bỏ qua cho Mộc Miên, tuyệt không đụng tới một ngón tay của nàng. Nếu không, Diễm nhi, con nhất định sẽ không thể gặp lại nàng! Con đã đạt đến Lam cấp, đã có thể trở thành người đứng đầu Vân gia, trở thành người đứng đầu một đại gia tộc trên đại lục. Con không được phép rời khỏi nơi này!”

39. Q.1 - Chương 40

“Người cũng uy hiếp ta?” Vân Liệt Diễm nở nụ cười. Hôm nay, tất cả mọi người đều muốn uy hiếp nàng. Ha ha ha... Thật là có ý tứ nha! Nàng bây giờ mới biết, hoá ra Vân Liệt Diễm này lại có giá trị như vậy, lại có thể khiến cho cả một đám người tùy tiện chạy tới uy hiếp nàng.

“Diễm nhi, không phải là ta muốn uy hiếp con, ta chỉ muốn con đáp ứng mà thôi. Con là nữ nhi của ta, Vân gia này cần con” Vân Phụng Thiên nhìn Vân Liệt Diễm, bất kể là vì chính hân hay vì Vân gia, nàng đều phải lưu lại.

“Vân gia cần ta?” Vân Liệt Diễm phảng phất như thể nghe được một chuyện gì đó rất buồn cười. Vân gia cần nàng sao? Lúc nàng vẫn còn là một Vân Liệt Diễm gốc gác quê nhà, ngoại trừ mẫu thân cùng Mộc Miên, tại sao không có người nào nói cần nàng? Mà lúc này lại nói cần nàng?

“Ta nói, các người quá nực cười hay không?” Khoé mắt nàng không thấy chút vui vẻ nào “Giao người hay không?”

“Thật là phản rồi! Phụng Thiên, người thân là tộc trưởng Vân gia, sao có thể nhẫn nhịn để nó cả gan làm loạn như vậy? Còn không mau phái bắt nó lại? Còn lo lắng cái gì hả?” Lão giả trên đài râu ria sớm đã vểnh lên tận trời. Lý nào lại như vậy? Lão sống hơn nửa đời người, chưa từng thấy qua tiểu bối không hiểu cấp bậc lễ nghĩa như nàng.

“Vậy thì cùng lên đi!” Vân Liệt Diễm vốn dĩ không thèm nhìn người nọ lấy một cái. Muốn chết? Nàng sẽ thành toàn!

Lão giả vung tay lên, không biết từ nơi nào lại xuất hiện một đám hắc y nhân. Bọn họ xuất hiện giữa sân đấu, một nhóm vây quanh bảo vệ Hoàng thượng cùng khách nhân, một nhóm thì vây lấy Vân Liệt Diễm.

“Tứ sĩ Vân gia?” Không biết ai hô lên một tiếng khiến không ít người thổn thức. Lúc này, Vân Liệt Diễm có cánh cũng không thể bay thoát khỏi Vân gia được rồi!

“Hừ!” Vân Liệt Diễm hừ lạnh một tiếng, lại nhìn thái độ cam chịu của Vân Phụng Thiên, nàng lại thấy Phượng Tâm Nghiên lựa chọn không thoả đáng. Nàng ta tại sao lại có thể nhìn trúng nam nhân như vậy? Trên thế giới này tồn tại rất nhiều vấn đề không thể tưởng, nhưng một nam nhân lại bức nữ nhi ruột thịt của mình đến miệng vực như thế này thì đúng là hiếm thấy!

“Bắt lấy nàng!” Lão giả hô to một tiếng. Ông ta đã không thể nào để yên cho Vân Liệt Diễm làm xằng làm bậy được nữa!

Trong sân, nội lực phát động, bầu trời vốn trong xanh trong chớp lát đã trở nên lờ mờ. Nếu nhìn từ xa chắc hẳn sẽ thấy một vòng lửa tròn hình cầu, mà nó còn đang trong tình trạng không ngừng phóng to, tuy thời có khả năng bạo liệt huỷ diệt.

Diệt Thiên trận của Vân gia!

Trên đại lục này, trận pháp là một loại tổ hợp năng lượng hết sức cường đại, nhiều người có cùng phẩm cấp đứng cùng một chỗ để mở rộng phạm vi huỷ diệt. Tứ đại gia tộc có thể bảo trì địa vị trên đại lục, ngàn năm không suy vong chính là nhờ pháp trận hộ thân.

Diệt Thiên trận chỉ dùng mấy trăm người ở Hoàng cấp lập trận, đem năng lượng bản thân toàn bộ tuôn ra, tạo thành một không gian rộng lớn. Nếu như ai bị vây trong Diệt Thiên trận này thì rất khó có thể đánh vỡ được hàng phòng ngự. Trận pháp này không ngừng biến hoá, bất luận là phương vị nào cũng đều không có lỗ hổng, có thể nói là không thể phá trận.

Vân Phụng Khải bị thương, nhìn thấy rõ ràng Vân Liệt Diễm bị vây trong trận nhưng lại không thể cứu viện, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ bày trận.

“Đại ca, người thật sự điên rồi sao? Người không biết mình đang làm cái gì đâu! Mau dừng tay lại, nhanh bảo bọn họ dừng tay lại ngay! Diễm nhi sẽ chết mất, sẽ chết đấy!” Hai mắt Vân Phụng Khải đỏ rực, điên cuồng loạng choạng chạy đến chỗ Vân Phụng Thiên kêu gào. Hắn thật sự không hiểu nổi, tâm tư đại ca hắn sắt đá như thế nào. Một phụ thân có thể rat ay nặng như thế với nữ nhi của mình sao? Điên! Quả thật là điên rồi!

Vân Phụng Thiên nhìn Vân Phụng Khải đang loạng choạng, trong nháy mắt liền ngu ngơ không hiểu. Hắn rốt cuộc là đang làm cái gì vậy?

Nhìn thấy trận đã bày bố xong, hắn... thật sự hắn muốn đánh mất nữ nhi của mình sao? Hắn không khỏi ngẩn ngơ suy nghĩ. Từ khi có đứa nữ nhi này, Tâm Nghiên tựa như không còn nhìn đến hắn nữa. Hắn rốt cuộc đã làm sai cái gì? Chẳng lẽ hắn không nên ghét bỏ con bé sao? Nếu như không phải tại nó, Tâm Nghiên sẽ không để ý tới hắn, sẽ lạnh lùng với hắn sao?

Vân Phụng Thiên mê mang bối rối. Nhiều năm như vậy, hắn đều canh cánh trong lòng. Tâm Nghiên chết, lại khiến cho hắn không còn chút hảo cảm đối với đứa con gái này, hắn cũng vô tâm vô phế hết lần này đến lần khác tổn thương nàng. Nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời gả cho Thất vương gia hoặc tiếp nhận vị trí tộc trưởng, hẳn nhất định sẽ đối xử tốt với nàng.

Tại sao mà nàng lại tùy hứng và cứng đầu như vậy?

Vân Liệt Diễm tháo Phượng Ngâm cầm đang đeo trên lưng xuống. Sáng nay, Mộc Miên nhất quyết muốn nàng mang theo nó để đề phòng nguy hiểm, không ngờ lại phải dùng tới thật.

Ngón tay xẹt qua dây đàn một cách nhanh chóng. Rất nhiều chỗ nàng cũng còn chưa quen thuộc, chỉ có thể thuần thục đàn một cách đơn giản nhất. Nhạc khúc là thứ vũ khí tốt nhất để tấn công, phạm vi thanh âm truyền đi tương đương với năng lực trong người. Nàng dùng dị năng của mình dung hợp với nhạc khúc, mở rộng phạm vi huỷ diệt. Hiệu quả này so với trận pháp mà bọn họ đang thi triển hoàn toàn giống nhau.

Chỉ có điều, nàng dù sao cũng chỉ có một mình, cầm cự được trong chớp lát, sau một khoảng thời gian thì sẽ kiệt sức.

Vân Liệt Diễm không khỏi nhíu mày. Nếu nàng đối với nhạc khúc thuần thục thêm một chút, phá trận pháp này chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì.

Hiên Viên Minh nhìn thân ảnh đỏ như lửa bị vây trong trận, có chút luống cuống. Nàng sao có thể chết như thế này được? Không được, nàng không thể chết được! Nếu nàng chết rồi, hắn biết tìm ai báo thù đây? Nàng trước đây trêu đùa hắn, hắn còn chưa có đáp trả lại cho nàng, hắn làm sao có thể cho phép nàng chết được?

“Phụ hoàng, người mau kêu Vân Thừa tướng dừng tay đi! Nhanh lên, nàng không thể chết được, không thể được!” Hiên Viên Minh nắm lấy tay áo Hoàng thượng, trong lòng có chút sợ hãi cùng sốt ruột.

Hắn chưa từng cảm nhận nỗi sợ hãi như vậy, giống như thứ gì đó của mình sắp bị mất đi.

“Phụ hoàng, xin người nhanh nhanh hạ lệnh đi! Nếu không, nàng sẽ chết mất!” Hiên Viên Phong cũng quỳ trước mặt Hoàng thượng. Lúc này đây, hắn cũng không quản được nhiều chuyện nữa rồi.

Chỉ cần nàng còn sống, cái gì cũng không quan trọng nữa!

“Phụ hoàng, người không phải ban hôn nàng cho nhi thần sao? Vương phi của nhi thần, nhi thần không cho phép nàng chết. Nàng không thể chết được, không thể!” Hiên Viên Minh bối rối lắc đầu. Hắn thật sự rất sợ, sợ sẽ không còn được gặp lại nàng. Hắn thà rằng để nàng trêu đùa hắn, tiếp tục nghĩ ra những kiểu quấy phá khiến hắn chán ghét, chứ không hề muốn nàng cứ như vậy mà chết đi.

Chỉ cần nàng còn sống, bất kể phải dùng biện pháp gì, hắn nhất định sẽ lấy nàng về nhà!

Hoàng thượng nhíu mày nhìn hai nhi tử thất thố trước mặt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Chỉ vì một nữ nhân mà thất thố trước mặt mọi người như thế này, thật chẳng ra thể thống gì!

Hắn xác thực là thưởng thức nữ tử kia. Nàng rất có khí phách, hào quang tứ phía, nếu thật sự gả cho con của mình thì tương lai nhất định sẽ là nữ nhân đứng trên đỉnh cao chói lọi. Thế nhưng, nữ nhân như vậy lại quá mức can trường, không thích hợp ở chốn hậu cung, cũng không thích hợp là đấng mẫu nghi thiên hạ.

Cho nên, hắn sẽ không giúp nàng!

“Phụ hoàng, người còn do dự cái gì? Người mau cứu nàng đi!” Hiên Viên Minh cũng quỳ xuống. Vân Liệt Diễm, nàng không thể chết được, nàng không thể chết được! Ta còn thiếu nợ nàng mười triệu lượng hoàng kim, nếu nàng chết rồi thì ta phải trả tiền cho ai?

“Câm miệng cho ta! Thế này thì còn ra thể thống gì nữa?” Hoàng thượng hất tay áo lên, dùng nội lực hất ngã hai người Hiên Viên Minh và Hiên Viên Phong đang không hề phòng bị.

Vân Phụng Khải cầu nài mãi Vân Phụng Thiên nhưng hắn thủy chung vẫn thờ ơ không cử động.

“Diễm... Diễm nhi...” Vân Phụng Khải điên cuồng tung chưởng công kích những hắc y nhân kia, hắn muốn mở một lỗ hổng nhưng lại bị đẩy qua một bên. Diệt Thiên trận này, không phải ngoài Tử cấp thì không thể phá. Hắn vốn dĩ không lung lay được.

40. Q.1 - Chương 41

“Không...” Vân Phụng Khải chỉ cảm thấy tâm như bị xé ra từng mảnh.

Diễm... Diễm nhi...

Hắn nhìn tiểu nha đầu trì độn kia lớn lên, cuộc sống của nàng chỉ mới bắt đầu, hắn còn muốn đưa nàng đến gặp Tứ vương gia, còn muốn đưa nàng đến Yên thành, còn muốn đưa nàng đi ngắm mặt trời mọc... Diễm nhi...

Vân Phụng Khải rốt cuộc cũng tiêu hao toàn bộ khí lực mà té ngã trên đất, không còn sức vươn tay, cũng không đủ khí lực bước đến chỗ dung nhan luôn tươi cười kia.

“Dừng tay! Mau dừng tay lại! Tất cả dừng tay lại hết cho ta!” Vân Phụng Thiên đột nhiên hô lớn. Diễm nhi không thể chết được! Nếu nàng chết rồi, Tâm Nghiên chết cũng sẽ không tha thứ cho hắn.

“Có nghe thấy không? Dừng tay lại!” Vân Phụng Thiên hô hào với đám tử sĩ đang bày trận kia nhưng không ai động đậy.

“Phụng Thiên, ngươi điên rồi sao? Ngươi có biết mình đang làm cái gì không?” Lão giả nghiêm nghị rống lên “Diệt Thiên trận một khi đã mở, không chết không phá! Ngươi biết rõ bây giờ có làm gì cũng là phí công phí sức mà thôi! Muốn trách thì nên trách nha đầu kia bạc mệnh đi! Đây là tự nó tìm lấy, không nên khiêu chiến uy quyền Vân gia chúng ta. Nếu hôm nay chúng ta để cho nha đầu này náo loạn, từ nay về sau Vân gia còn có chỗ đứng trên đại lục này nữa sao?”

“Không! Không!” Vân Phụng Thiên lắc đầu, đáy lòng nổi lên một trận đặng chết.

Hắn thật sự sai rồi sao?

Hai tay Vân Liệt Diễm không ngừng vạch lên dây đàn, từng đợt từng đợt hỏa diễm điên cuồng va chạm vào vòng cầu lớn nhưng thủy chung đều không phá được. Trán nàng chảy mồ hôi.

Cắn chặt răng, Vân Liệt Diễm một lần nữa phát động công kích

Nàng nhìn thấy bên ngoài, tiểu thúc thúc điên cuồng cứu nàng, hắn không ngừng cầu tình với Vân Phụng Thiên vô tình vô nghĩa kia, nhưng lại không lay chuyển được ý chí sắt đá của tên quái vật đó.

“Vân Phụng Thiên, ngươi nghe rõ cho ta! Nếu hôm nay ta có thể từ trong trận này thoát ra ngoài, một ngày nào đó, ta chắc chắn sẽ trở lại, huỷ diệt Vân gia!” Toàn thân Vân Liệt Diễm đều bị lửa đỏ bao phủ, nhìn từ bên ngoài không khác gì một mối lửa, không nhìn thấy người bên trong.

“Dừng!!!” Vân Phụng Thiên vươn tay ra nhưng bất lực.

Lúc này, Vân Liệt Diễm trong mắt mọi người lại giống như tự bạo. Trong lúc không thể địch lại, rất nhiều người đã chọn phương thức này để đồng quy vu tận cùng đối thủ.

“Diễm nhi...” Vân Phụng Khải nhìn hỏa diễm, âm thanh không khỏi run lên bần bật.

Không! Sẽ không đâu! Diễm Nhi sẽ không chết, không chết!

Hiên Viên Phong và Hiên Viên Minh cũng ngây ngốc. Nàng, thật sự sẽ chết sao?

Hiên Viên Phong vươn tay một cách vô lực. Làm sao bây giờ? Diễm nhi, ta không cứu được nàng, gần trong gang tấc nhưng ta không cứu được nàng.

Ta sai rồi đúng không? Đáng lẽ ra trong lúc nàng từ chối, ta nên liều lĩnh trói nàng lại bên mình. Dù nàng có oán hay hận ta, ta cũng phải lưu nàng lại bên cạnh, đúng hay không?

Hiên Viên Phong chỉ cảm thấy trái tim mình bị bóp nghẹn, ngón tay run rẩy.

Diễm nhi, dường như ta đã yêu nàng mất rồi!

Làm sao bây giờ?

Ta cảm thấy cả đời này cũng không thể yêu được nữ nhân nào khác. Từ khi sinh ra cho tới giờ, ta chỉ muốn quyền vị, tất cả những điều ta làm cũng chỉ vì cái vị trí cao ngất kia. Cho nên, ta chỉ lợi dụng người khác, ngay cả ý nghĩ của nàng ta cũng lợi dụng.

Tất cả chỉ là lợi dụng mà thôi!

Thế nhưng giờ khắc này, nhìn thấy thân ảnh nàng sắp biến mất, ta lại thấy trong nội tâm có chỗ nào đó không thể chịu được. Nụ cười của nàng đã điên cuồng khắc ở nơi này, trong nháy mắt chiếm cứ toàn bộ tư tưởng của ta

Nếu ta cứu được nàng, ta có thể bỏ mạng cũng được.

Nhưng, ta cứu không được nàng

Ngoại trừ yên lặng nhìn nàng biến mất, cái gì ta cũng không làm được.

Diễm nhi, ta không biết cái gì gọi là vừa gặp đã yêu. Lúc ta nhìn thấy nàng, cũng không hề chung tình. Vậy mà lúc này đây, khi mà nàng sắp biến mất, ta... yêu nàng mất rồi.

Ta nghĩ rằng cả đời này, nàng sẽ vĩnh viễn tồn tại trong đáy lòng ta, ẩn xuống một vết son, không thể xoá nhòa được.

Khoé mắt, ân ân đau nhức.

Liếc nhìn thân ảnh mặc long bào màu vàng kia, khoé miệng Hiên Viên Phong rút cuộc cũng có chút cong lên.

Nếu đứng ở vị trí kia, nếu như có quyền lợi trong tay, ta mới có thể ngăn cản bọn họ tổn thương nàng đúng không?

Ta quả nhiên là quá yếu đuối!

Rủ mất xuống, từ sâu tận đáy lòng, Hiên Viên Phong quyết định.

Có đôi khi, yêu một người chỉ là chuyện trong nháy mắt. Thế nhưng lại muốn dùng cả đời để khiến cho nó trở nên ý nghĩa.

Vân Liệt Diễm không biết, nàng ở đây quây một lúc đã tác động đến một người, cả đời quuyền luyến.

“Người đâu, mau tới đây! Phá cho ta! Phá trận cho ta! Ta không tin, ta không tin là không thể phá trận được! Tất cả đều lên hết cho ta! Phá không được trận này, tất cả các người đi chết hết đi!” Hiên Viên Minh lúc này cũng chẳng quan tâm Hoàng thượng ngăn cản. Hắn chỉ biết, nếu hắn không làm gì, nàng chắc chắn sẽ chết!

Nàng chết rồi thì mối thù của hắn vĩnh viễn cũng không thể báo được nữa! Nàng khiến hắn bị sỉ nhục, đời này cũng không thể rửa sạch được!

Vân Liệt Diễm, nữ nhân điên kia! Người bán ta vào thanh lâu, lại còn hạ được ta, ta chưa tìm người tính sổ, người sao có thể chết? Nếu người chết rồi, ta biết tìm ai mà xoá đi sự nhục nhã kia đây?

Đây là vết nhơ lớn nhất trong đời ta, nếu không xoá đi được thì cả đời này đều sẽ thành cái bóng mờ trong lòng ta. Cho nên, người ngăn vạ lần không thể chết được! Nếu người chết rồi, ta cả đời này cũng sẽ không cảm thấy thoải mái!

Rút trường kiếm bên hông ra, Hiên Viên Minh vận nội lực, công kích phá trận. Mặc kệ, chỉ cần bọn hắn chết, nữ nhân kia chắc chắn sẽ đi ra được.

“Minh nhi! Không được gây loạn! Rất nguy hiểm!” Hoàng thượng thấy Hiên Viên Minh xông lên, lớn tiếng quát to.

Nữ nhân, quả nhiên là kẻ gây tai hoạ!

“Phụ hoàng, người không được ngăn cản nhi thần! Nữ nhân này khi nhục nhi thần, cả đời này nhi thần không thể quên được! Cho nên, nàng có chết, cũng phải chết trong tay nhi thần!” Đúng! Trừ hắn ra, không ai có thể giết chết nàng được.

Trường kiếm loé lên ánh vàng sâu sắc, tới lúc ánh vàng kia sâu không thể sâu hơn được nữa, đột nhiên lại phủ lấy toàn thân Hiên Viên Minh.

Không ít người kinh ngạc nhìn hắn. Thanh cấp? Hắn vậy mà lại đột phá Thanh cấp trong lúc này?

Tuy nhiên bây giờ không ai có tâm tư chú ý tới tình huống của Hiên Viên Minh, bởi vì nữ nhân bị nhốt trong trận kia, hiện tại đã hoàn toàn trở thành một ngọn lửa.

Màu xanh cùng hoả diễm đỏ bùng hoàn toàn bao lấy Vân Liệt Diễm, trở thành một đại hoả cầu. Đột nhiên, hoả cầu từ một phần thành hai, hoá thành hai hàng lửa dài, một đỏ một lam, không ngừng xoay vần.

Mà đúng lúc này, Vân Liệt Diễm thật sự không thể kiên trì nổi nữa. Song Long Hí Châu này là tuyệt chiêu của nàng, cũng là bất đắc dĩ nàng mới tung nó ra.

Song Long Hí Châu, đồng thời phóng ra hai luồng Dương hoả cùng Âm hoả cực hạn, hai luồng năng lượng công kích đồng thời. Thế nhưng lúc này, nó không dùng để công kích mà là dùng để bảo hộ nàng. Chống cự trước đó đã tiêu hao rất nhiều tinh thần cùng nội lực của nàng, nàng đã không còn cách nào để điều khiển

hoả diễm đi công kích được. Về phần Hoả Long chỉ thủ chứ không công, có thể kiên trì tiếp bao lâu, chính bản thân nàng cũng không rõ.

Chẳng lẽ, nàng thật sự chạy không thoát sao?

Đúng lúc này, bụng dưới lại tuôn ra một dòng năng lượng kì lạ. Hoả Long vẫn còn xoay vần, nhưng vốn đang trên không trung chống cự lại áp lực của quả cầu lửa, lại đột nhiên bạo phá.

41. Q.1 - Chương 42

Trong trận truyền tới từng đợt thanh âm nổ tung, đưa mắt nhìn cũng chỉ thấy một màu đỏ.

Thế nhưng lúc này đây, Vân Liệt Diễm trong trận lại mang vẻ mặt bồn chồn. Nàng vốn có hai Hoả Long che chở, cũng chỉ chống đỡ thêm được một thời gian. Nay Hoả Long bạo tạc, những quả cầu lửa nàng bố trí lúc trước lại được gia tăng thêm năng lượng. Mà năng lượng này đủ để bảo hộ nàng không bị thương tổn trong đại trận thêm một thời gian nữa.

Cái này tuy không phải là kế lâu dài, nhưng cuối cùng lại vì nàng mà tận dụng thêm chút thời gian.

Bây giờ nàng phải làm gì mới có thể thoát thân đây?

Nàng mới chỉ lên Lam cấp, đây đã là cực hạn rồi. Dù sao, dựa theo lẽ thường thì trong vòng một tháng mà nhảy lên sáu cấp là chuyện hoàn toàn không thể nào. Cho dù nàng hấp thu toàn bộ công lực của mẫu thân cũng khó có thể hoàn toàn dung nạp chúng vào thân. Cho nên, nàng muốn phá trận cũng hoàn toàn không có khả năng.

Cho tới bây giờ, Vân Liệt Diễm cũng không có cách nào khác, đành phải sử dụng năng lượng Tử Tinh thạch lúc trước để tiếp tục chống cự. Tuy nhiên, nàng luôn có một trực giác rằng hôm nay không phải là ngày nàng táng thân.

Ngọn nguồn lý do tại sao nàng có cảm giác này, ngay chính nàng cũng còn không rõ.

Bất luận thế nào, chỉ cần nàng tránh được một kiếp hôm nay, ngày sau, nàng chắc chắn sẽ khiến cho Vân gia trả lại những gì bọn họ đã đối xử với nàng!

Dựa theo khẩu quyết mà Hàn Chỉ truyền dạy, Vân Liệt Diễm phát động lực lượng Tử Tinh thạch, đem thân mình bao lấy trong một mảnh ánh sáng tím nhu hoà.

Nhớ rõ Hàn Chỉ đã từng nói, vật này nhận thức nàng là chủ nhân, chỉ cần nàng có thể phát huy cùng lợi dụng năng lượng lớn nhất của nó, như vậy tuyệt đối sẽ có lợi cho nàng.

Người bên ngoài nghe thấy từng tiếng bạo tạc, tất cả đều sợ ngây người, ngay cả Vân Phụng Khải và Hiên Viên Minh đang không ngừng công kích hắc y nhân cũng không khỏi dừng tay lại.

Nổ tung? Nàng... còn ở đây hay không?

Toàn bộ hội trường lâm vào một mảnh tĩnh mịch, ngoại trừ tiếng nổ mạnh vẫn chỉ là tiếng nổ đó, ngay cả một thanh âm hô hấp cũng không có

Nữ nhân kia, thật sự chết rồi sao?

Đột nhiên, một tia ánh sáng tím từ trên trời giáng xuống. Chỉ nghe “oanh” một tiếng, viên cầu kia đã bị nghiền nát, chung quanh không ít người bị chấn động mà văng ra xa.

Tử sĩ Vân gia đang bày trận đều bị thương ngã xuống đất, máu tươi tưới đẫm nền đất đá.

Thế nhưng, trên khán đài không ai dám lên tiếng. Không sai, bọn họ không ai là không thấy tia ánh sáng tím kia.

Cao thủ Tử cấp!

Trên dưới toàn bộ Đông Thịnh quốc đã lâu không có xuất hiện cao thủ, cho dù có người đã hao hết tất cả tâm huyết để đạt tới Lam cấp, lại cả đời khó có thể đột phá. Đến nay, đột nhiên Đông Thịnh quốc lại xuất hiện một Tử cấp.

Hiên Viên Minh là người đầu tiên phản ứng. Là người kia! Nhất định là cái người hôm đó cứu đi Vân Liệt Diễm! Hắn cuống quýt nhìn vào trong trận, chỉ thấy một người mặc trường bào màu tím, tướng mạo bình thường, đang ôm Vân Liệt Diễm trong ngực.

Hàn Chỉ khẽ thở dài một hơi, cúi đầu nhìn nữ tử trong ngực mình, mà đúng lúc Vân Liệt Diễm cũng nhìn hắn. Bốn mắt nhìn nhau, Vân Liệt Diễm vẫn như trước không nhìn rõ cảm xúc trong mắt Hàn Chỉ. Thế nhưng lúc này đây, nàng lại như cảm thấy khoe mắt hắn có chút vui vẻ.

Như là thưởng thức, hoặc như là bất đắc dĩ, cũng như mang chút sủng nịnh.

“Không phải ta đã nói nàng không được cậy mạnh rồi sao?” Hàn Chỉ quả thật có chút bất đắc dĩ.

Hắn cũng không nghi sẽ trở về cứu nàng. Hắn có rất nhiều chuyện quan trọng phải làm, cũng biết việc kia nhất định hắn phải tự mình tìm hiểu rõ. Thượng Quan Lâm Nhi đã từng cứu mạng hắn, cũng là nữ nhân yêu thương nhất của hắn. Hắn cũng từng nghĩ tới, nếu có một ngày chuyện của hắn giải quyết xong thì cũng chưa hẳn là không thể cưới nàng. Hắn không thích có nữ nhân ở bên mình, Thượng Quan Lâm Nhi lại là ngoại lệ duy nhất. Nói tóm lại, hắn không chán ghét nàng. Cho nên, kết quả như vậy cũng không có gì là không tốt.

Lại không ngờ, bọn họ lại có quá nhiều vật cản. Nàng yêu hắn, lại không thích hắn quá tàn nhẫn. Hắn không chỉ một lần muốn để nàng thấu hiểu, hắn không thể nào có khả năng trở thành một nam nhân bình thường ở bên cạnh nàng. Hắn còn có rất nhiều thứ phải làm, nàng lại cố chấp muốn hắn thay đổi.

Mâu thuẫn cứ như vậy xảy ra, không thể văn hồi. Hắn rời khỏi, nàng cũng thương tâm tuyệt vọng. Lúc này đây, nàng dùng cách thức phối hôn để khiến hắn trở về, muốn hắn thỏa hiệp. Hắn cũng từng nghĩ sẽ như vậy.

Hắn chỉ không ngờ, ở Đông Thịnh quốc hắn lại gặp phải vật nhỏ Vân Liệt Diễm này. Ngay từ đầu, hắn chỉ là thưởng thức nàng. Thất Vương gia Đông Thịnh quốc tâm cao khí ngạo kia nàng cũng dám đưa đến thanh lâu bán đấu giá, điển hình cho loại người không sợ chết. Vì vậy, hắn cố ý nâng giá lên, khiến cho nàng thắng lợi trở về, hắn thu hoạch cũng tương đối khá.

Tiền, hắn cũng không ngại nhiều!

Gặp lại ngoài phủ Thái tử, nàng lại bị đuổi giết. Hắn nhất thời hiểu kì, muốn biết một nữ nhân không có võ công lại làm cách nào mà có thể bắt được Thất Vương gia võ công cao cường. Ai ngờ, lần hiểu kì này lại khiến cho hắn phát hiện ra một bí mật. Nữ nhân này trời sinh mang dị năng thuộc tính hỏa. Chỉ cần nàng tu tập nội công tâm pháp, đợi thêm một thời gian nữa, nàng nhất định sẽ trở thành tiêu điểm trên cả đại lục. Cho nên, hắn dường như không chút do dự mà cứu nàng, còn đưa cho nàng Tử Tinh thạch.

Điều này cũng đã khiến hắn nhận ra, hắn thậm chí còn có chút mê luyến hương vị của nàng.

Hắn dùng một khoảng thời gian rất lâu để có thể thấu hiểu được cảm giác này, cuối cùng lại không thể hiểu rõ. Hôm nay nhận được tin tức của Lâm Nhi, hắn biết rõ hắn phải trở về nói với nàng mọi chuyện. Nàng quả thật là nên tìm một nam nhân tốt mà gả cho hắn. Với tính cách và điều nàng mong muốn, chính hắn cũng khó có khả năng mang lại hạnh phúc cho nàng. Hắn muốn nàng hiểu, nàng không được làm bất cứ chuyện điên rồ gì. Năm đó nếu không có nàng, hắn chỉ sợ sẽ chết không có chỗ chôn, đương nhiên cũng sẽ không được như ngày hôm nay. Cho nên, hắn hi vọng nàng có thể hạnh phúc. Nhưng thứ hạnh phúc đó hắn không thể cho nàng được.

Hắn lựa chọn trở về để giải quyết chuyện này, bởi vì nếu chậm một bước, Lâm Nhi sẽ có khả năng suy nghĩ không thông mà làm ra chuyện ngốc nghếch. Thế nhưng, rõ ràng đã lên đường rồi, rõ ràng đã rời khỏi thành, hắn lại đột nhiên quay đầu ngựa. Hắn cảm thấy không an tâm.

Không nhìn thấy vật nhỏ kia bình an vô sự, hắn không thể an tâm được!

“Tại sao người lại cứu ta?” Vân Liệt Diễm nhìn chăm chăm vào đôi mắt Hàn Chỉ. Nàng không chỉ một lần muốn nhìn rõ, đôi mắt phía sau đám sương mù trông như thế nào. Nhưng hết lần này đến lần khác, nàng luôn không nhìn thấu được.

Mặc dù khoảng cách gần như vậy, nhưng cũng không thể nhìn cho rõ.

Điều này lại khiến cho nàng cảm thấy có một chút thất bại nho nhỏ.

“Ta cứu nàng, sau này, nàng sẽ là nữ nhân của ta!” Hàn Chỉ truyền cho Vân Liệt Diễm một chút chân khí. Nàng vốn cũng không bị thương nặng, khí sắc cũng khá lên rất nhiều.

“Cái gì?” Vân Liệt Diễm hết nói nổi. Nam nhân đáng chết! Tại sao mà mỗi lần cứu nàng, hắn lại muốn nàng lấy thân báo đáp chứ?

Hàn Chỉ không để tâm đến lời nói của Vân Liệt Diễm, nhưng một khi hắn đã quyết định thì cả đời sẽ không thay đổi. Cho dù là Lâm nhi lúc trước, hắn cũng chưa từng nói là muốn thú nàng, hay là muốn chăm sóc nàng cả đời. Từ đầu, hắn đối với Lâm nhi là cảm kích, cho nên mới suy nghĩ nếu như nàng nguyện ý, hắn sẽ nghe theo quyết định của nàng. Thế nhưng cũng chưa từng hứa hẹn.

Hắn chưa bao giờ hứu hẹn, vì một khi đã hứa, cả đời hắn cũng sẽ không thay đổi.

Một khắc hắn quay đầu trở về, hắn đã xác định, nữ nhân này, hắn muốn!

“Diễm nhi! Diễm nhi, con không sao chứ?” Thế trận vừa vỡ, Vân Phụng Khải ngay lập tức tìm kiếm thân ảnh Vân Liệt Diễm. Phải nhìn thấy nàng còn sống, hắn mới yên tâm được.

Chỉ là khi nhìn đến Hàn Chỉ, Vân Phụng Khải có chút ngẩn người. Khuôn mặt rất bình thường, hắn xác định mình chưa gặp qua người này, nhưng chẳng hiểu tại sao hắn lại có cảm giác rất quen thuộc.

“Con không sao. Tiểu thúc thúc, đã để người lo lắng rồi!” Nhìn Vân Phụng Khải cả người bị thương đến chật vật, Vân Liệt Diễm cảm thấy mũi mình có chút ê ẩm. Toàn bộ Vân gia, ngoại trừ Mộc Miên thì cũng chỉ có tiểu thúc thúc vì nàng mà liều lĩnh bất chấp tính mạng.

“Không có việc gì là tốt rồi!” Vân Phụng Khải đi tới bên cạnh nàng, nhìn cả người nàng quả thật một chút cũng không bị thương mới thở dài nhẹ nhõm.

“Đa tạ vị huynh đài này...” Vân Phụng Khải đang muốn mở miệng nói lời cảm tạ Hàn Chỉ, lại thấy Vân Liệt Diễm túm lấy quần áo Hàn Chỉ, nhìn hắn mình mà nói: “Tiểu thúc thúc, đây là Hàn Chỉ. Hắn cứu con hai lần rồi!”

“Là ba lần” Hàn Chỉ liếc mắt nhìn nàng. “Mặt Nhật” một lần, nếu không nhờ hắn, nàng đã sớm gặp Diêm Vương gia rồi!

“Ba lần với hai lần chênh lệch rất nhiều đó, có gì tốt để nói sao?” Vân Liệt Diễm khó chịu chép miệng. Nam nhân này, một chút cũng không muốn nhường nàng.

Vân Phụng Khải khẽ nhếch miệng, khi nhìn thấy đôi mắt Hàn Chỉ liếc qua đành ngoan ngoãn ngậm miệng. Khoé môi lại mang theo tư vị vui vẻ.

Hắn đến rồi! Diễm nhi nhất định sẽ không có chuyện gì nữa!

Vân Liệt Diễm nhìn thấy khoé miệng Vân Phụng Khải nhếch lên một nụ cười vui vẻ, ngay lập tức nhảy dựng lên như mèo bị nhử lông. Nàng buông cánh tay Hàn Chỉ ra nhanh như điện, về mặt ‘ta không biết kể bên cạnh’ đường đường chính chính nói với Vân Phụng Khải: “Tiểu thúc thúc, người không được hiểu lầm nha! Con với nam nhân này một cái cũng không có quan hệ đâu!”

Vân Phụng Khải cười ha hả: “Diễm nhi, là chính con tự hiểu lầm nha!”

Hắn cười, vì hắn biết rõ Diễm nhi không sao. Vui thì vui thật, nhưng tiểu nha đầu này, tâm tư vẫn còn rất tinh khiết. Vân Phụng Khải không thêm để ý đến cái trừng mắt của Vân Liệt Diễm, tự động bỏ qua.

Nàng đây chưa bị mất cảm giác đâu!

“Diễm nhi, con không sao là tốt rồi. Đều là phụ thân sai!” Vân Phụng Thiên nhìn Vân Liệt Diễm còn sống, kích động chạy về phía nàng.

“Đứng lại!” Vân Liệt Diễm nhìn Vân Phụng Thiên, không chút nghĩ ngợi liền mở miệng quát lên.

Hàn Chỉ nhìn sang bên cạnh Vân Liệt Diễm, ánh mắt rơi trên người đám hắc y nhân, hàn ý lập tức ngưng kết thành băng. Một mảnh ánh sáng tím xẹt qua, tất cả hắc y nhân trong nháy mắt liền tự bạo, máu tươi tung toé nhuộm đỏ cả hội trường.

Âm thanh lạnh như băng không chút lưu tình vang lên: “Nữ nhân của ta, các người không xứng để tự nàng động thủ!”

Vân Liệt Diễm mang vẻ mặt sùng bái nhìn bộ dáng lạnh lùng của Hàn Chỉ, chỉ hận rằng trong tay không có đoá hoa hồng nào. Nếu có, nàng nhất định sẽ nhào tới, không chút do dự mà đeo lên người hắn.

Một chiêu đập chết luôn. NGAO NGAO... Quá soái rồi!

“Nước miếng chảy ra rồi kìa!” Hàn Chỉ cúi đầu, nắm lấy cằm Vân Liệt Diễm, hướng đến chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng cắn xuống.

Vân Liệt Diễm hoá đá. Nam nhân chết tiệt! Trước mặt nhiều người thế này mà hắn dám ăn đậu hũ của nàng. Con mẹ nó, muốn chết! Vân Liệt Diễm không hề nghĩ ngợi, một cái tát liền vung lên.

42. Q.1 - Chương 43: Rời Đi (4)

Hàn Chỉ chỉ cần một phát đã bắt được tay Vân Liệt Diễm, thuận thế ôm nàng vào ngực. Hắn rời khỏi môi nàng, thấp giọng nói bên tai: “Ta phải ra ngoài xử lý vài chuyện, sau khi trở lại ta sẽ lấy nàng. Nàng ngoan ngoãn ở lại Vân gia, không được rời đi. Có Vân Phụng Khải, bọn người kia sẽ không dám động tới nàng. Tối đa ba tháng, nàng hãy ngoan ngoãn chờ ta ở đây, không được chạy loạn. Nếu ta trở về mà không thấy nàng, nàng sẽ chết chắc! Mộc Miên ở trong tay Vân Phụng Thiên, ta đã phái người đến bảo vệ rồi, sẽ không còn nguy hiểm nữa. Chiếc nhẫn này là tín vật của “Mặt Nhật”, cầm lấy nó, nàng sẽ là nữ chủ nhân của “Mặt Nhật”. Tất cả “Mặt Nhật” đều là sát thủ, bọn họ sẽ nghe theo sự điều khiển của nàng. Ta phải đi rồi, nhớ kĩ lời ta!”

Hàn Chỉ đem một chiếc nhẫn đặt vào tay Vân Liệt Diễm, sau đó hôn nhanh một cái trên trán nàng. Hắn ngay lập tức lách mình rời khỏi, biến mất ngay tại hội trường, chỉ để lại một mình Vân Liệt Diễm còn trợn mắt há miệng đứng đó.

“Con mẹ nó!” Hàn Chỉ đi cả buổi, Vân Liệt Diễm mới từ trạng thái hoá đá mà phản ứng lại.

Chết tiệt! Nam nhân kia lại hôn nàng! Muốn chết sao?

Tuy nhiên, nàng đối với hắn cũng có một chút hảo cảm. Ở cùng một chỗ thì... cũng không tệ lắm! Quan trọng nhất là, nam nhân kia lại là thủ lĩnh “Mặt Nhật”. Rõ ràng... Có mùi ngân lượng!

Suy nghĩ thoang qua một chút, nàng nắm chắc chiếc nhẫn trong tay. Chậc chậc... cũng nặng đấy!

Vân Liệt Diễm vừa ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy khóe miệng Vân Phụng Khải nhếch lên nụ cười càng ngày càng vui vẻ, trán nàng lại xuất hiện mấy đường hắc tuyến. Mắt mặt quá đi!

“Diễm nhi, hắn ta nói cái gì với con vậy?” Vân Phụng Khải cười hỏi.

“Hắn nói con cứ ở Vân gia chờ!” Vân Liệt Diễm hung hăng nói. Ở Vân gia chờ? Hắn bại nào sao? Chết tiệt! Nàng một phút cũng không muốn ở Vân gia này ngày ngày ngột ngạt nữa!

Đúng rồi, Mộc Miên! Cứu Mộc Miên vẫn là quan trọng hơn!

Vân Liệt Diễm đi đến trước mặt Vân Phụng Thiên, liếc mắt nhìn hắn một cái cũng không có, lạnh lùng nói: “Ta biết rõ Mộc Miên đang ở chỗ người. Nói đi, phải như thế nào mới giao nàng ra?”

“Diễm nhi, là phụ thân không tốt, phụ thân có lỗi với con. Nhưng mà Diễm nhi, phụ thân hi vọng con có thể ở lại Vân gia, ngồi lên vị trí gia chủ. Phụ thân lưu Mộc Miên lại cũng chỉ vì hi vọng con có thể ở lại

Vân gia, phụ thân không muốn con ra ngoài chịu khổ” Vân Phụng Thiên tận tình khuyên bảo, hi vọng Vân Liệt Diễm có thể thông cảm cho nỗi khổ tâm của hắn. Hắn thật sự chưa từng có ý định tổn thương nàng.

“Đủ rồi! Người diễn kịch cũng đã diễn đủ rồi! Người muốn ta ở lại Vân gia không phải là sợ ta ra ngoài chịu khổ đâu!” Vân Liệt Diễm không chút che giấu sự châm chọc trong ánh mắt. Hắn nghĩ nàng là kẻ ngốc sao? Cảm thấy nàng có giá trị lợi dụng thì lưu nàng lại, không có giá trị lợi dụng thì đá sang một bên. Hừ! Những cái lý do đường hoàng kia, trừ phi nàng có vấn đề mới đi tin!

“Diễm nhi, con làm sao có thể hiểu lầm phụ thân mãi như vậy được? Con là nữ nhi ruột thịt của ta!” Vân Phụng Thiên làm sao cũng không có nghĩ rằng Vân Liệt Diễm sẽ không thấu hiểu cho hắn.

“Ta thật đúng là ‘vinh hạnh’ mới có được một người cha như người” Vân Liệt Diễm có đôi khi rất muốn bỏ đầu Vân Phụng Thiên ra để xem bên trong rốt cuộc có chứa bã đậu hay không.

“Tiểu muội, phụ thân để cho muội thừa kế địa vị Vân gia gia chủ, đương nhiên là vì muội có thực lực đó. Chúng ta dù sao cũng là người một nhà, muội vẫn nên suy nghĩ một chút đi!” Vân Húc Nghiêu cũng đứng dậy. Vốn hắn không muốn để ý đến mấy chuyện này, nhưng lại thấy phụ thân cùng tiểu muội mâu thuẫn sâu sắc như vậy, hắn thật không hiểu nổi, người một nhà mà sao cứ làm khó nhau?

Đôi mắt Vân Liệt Diễm rơi trên người Vân Húc Nghiêu, con người liêm diễm cứ như vậy mà nhìn chăm chăm vào hắn, vẽ ra một độ cong xinh đẹp. Đây là vị đại ca trong truyền thuyết, mọi chuyện từ trước tới nay đều không muốn quần đến sao?

Mộc Miên từng nói với nàng rằng Đại thiếu gia đã trở về, thì ra chính là hắn. Bộ dáng nghiêm nghị chính khí, mặt vuông mày kiếm, suất khí dương cương, mặt mày cũng có vài phần tương tự với Vân Phụng Thiên, nhưng lại không tuấn mỹ bằng Vân Phụng Thiên.

Thật ra, Vân Liệt Diễm vẫn không phủ nhận rằng Vân Phụng Thiên thời trai trẻ đúng là mỹ nam tử. Có lẽ, nam nhân như vậy mới có thể bắt được tâm hồn thiếu nữ của Phượng Tâm Nghiên.

Thế nhưng, Vân Liệt Diễm lại thấy mình cùng Vân Phụng Thiên không có chút tương tự nào. Nàng là đôi mắt hoa đào, Vân Phụng Thiên lại là mắt phượng, hoàn toàn không nhìn ra một điểm giống nhau. Nếu không có tín thư của mẫu thân, nàng có thể nghi ngờ rằng nàng cùng lão già này không có quan hệ huyết thống.

Thật sự là nghiệp chướng, nghiệp chướng mới có một người cha như vậy!

“Đúng vậy! Diễm nhi, phụ thân chỉ muốn con ở lại mà thôi!” Vân Phụng Thiên nhìn thấy nhi tử cũng giúp mình nói chuyện, liền thuận thế tiếp lời. Đứa con trai này thích đọc lại đọc văn, bình thường gặp chuyện đều không can dự vào, ngay cả hắn làm cha cũng không thể nói được. Hôm nay nó lại chịu giúp hắn nói chuyện, có thể thấy được trong lòng nhi tử vẫn còn muốn giúp đỡ người phụ thân này!

Vân Liệt Diễm hừ lạnh một tiếng. Trong tay nàng bây giờ có “Mạt Nhật”, sao còn phải chịu để Vân Phụng Thiên uy hiếp? Tuy nhiên, nếu bỏ qua cho lão già kia dễ dàng như vậy, chẳng phải là có lỗi với Mộc Miên, mà bản thân nàng cũng phải chịu khổ không báo hay sao?

“Ta có thể đáp ứng người làm Vân gia gia chủ. Tuy nhiên, người phải thả Mộc Miên thả ra trước” Vân Liệt Diễm đột nhiên thốt lên.

“Thật sao? Diễm nhi, con nghĩ thông suốt rồi sao?” Vân Phụng Thiên có chút kích động. Vẫn là Nghiêu nhi nói mới có tác dụng! Hắn cảm kích nhìn sang Vân Húc Nghiêu.

Vân Húc Nghiêu ngược lại không có biểu lộ cái gì quá đặc biệt. Gia chủ, ai làm cũng đều không ảnh hưởng đến hắn.

“Không được! Ta không đồng ý!” Lão già lúc trước hạ lệnh muốn giết Vân Liệt Diễm hô lên. Ông ta tuyệt đối không đồng ý để cho Vân Liệt Diễm làm gia chủ. Tâm tư của nữ nhân này tuyệt đối không tinh khiết, Vân gia nếu rơi vào tay nàng thì sớm muộn gì cũng bị huỷ mà thôi!

Vừa rồi, nam nhân kia dám động thủ trước mặt Vân gia bọn hắn cùng Hoàng đế Đông Thịnh và mấy đại gia tộc, vốn dĩ chính là cảnh cáo! Nếu có người dám đánh chủ ý lên Vân Liệt Diễm, hắn tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình. Diệt Thiên trận không phải Tử cấp thì không thể phá, vốn tưởng rằng Vân Liệt Diễm chết

chắc rồi, thì lại xuất hiện một cường giả Tử cấp tới đây cứu nàng. Hơn nữa, nam nhân kia thoát nhìn không quá ba mươi tuổi, còn trẻ như vậy, một nhân vật như vậy, Vân gia tuyệt không thể chọc vào!

Vân Liệt Diễm, nữ nhân này vốn dĩ là mối hoạ! Hẳn thân là Đại trưởng lão Vân gia, tuyệt không cho phép có bất kì kẻ nào có ý đồ hại tới Vân gia, ai cũng không thể!

“Trẫm cũng không đồng ý!” Hoàng thượng đi tới. Hẳn đúng ra là ủng hộ Vân Liệt Diễm cùng Hiên Viên Minh thành thân, đó là một nữ tử có tài, nhưng đồng thời lại là một nữ tử rất tùy hứng, nàng tuyệt đối không có khả năng trở thành Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ được!

“Đại bá phụ, Hoàng thượng, mọi người cũng có thể thấy Diễm nhi tuyệt đối là người có thiên phú cực kì cao trong cả Đông Thịnh quốc, thậm chí là ngay cả trong toàn bộ đại lục này. Nếu Diễm nhi trở thành gia chủ Vân gia, đối với Vân gia, đối với Đông Thịnh quốc này đều là lựa chọn tốt nhất” Vân Phụng Thiên có chút kích động. Thiên phú của Diễm nhi so với Tâm Nghiên, quả thật là chỉ có hơn chứ không thua kém. Đợi thêm một thời gian nữa, chỉ sợ là toàn bộ đại lục này không có thể tìm được người ngang tay!

43. Q.1 - Chương 44: Rời Đi (5)

Sắc mặt Đại trưởng lão tái nhợt, tròng mắt Vân Phụng Thiên. Hoá ra Vân Phụng Thiên hoàn toàn không phải như bình thường, từ sau khi nữ nhân kia chết, hẳn cũng đã chết theo. Nếu không, lúc này đây hẳn cũng sẽ không buông tha cho Vân Liệt Diễm, đừng nói gì còn yêu cầu nàng trở thành gia chủ Vân gia.

Nếu Vân gia thật sự có một thiên tài như vậy, xác thực là phúc của Vân gia, nhưng nếu là Vân Liệt Diễm thì tuyệt đối không phải là người thích hợp. Nàng là trưởng nữ Vân gia, theo lý thì với thân phận đó, nàng kế nhiệm vị trí gia chủ đúng là thuận lý thành chương, hơn nữa nàng còn có quan hệ với Phượng gia. Quan hệ của Vân gia cùng Phượng gia trước đây không quá khó khăn, đó cũng là nhờ sự ảnh hưởng của Phượng Tâm Nghiên, nhưng sau khi Phượng Tâm Nghiên mất thì Phượng gia cũng không còn lui tới với Vân gia nữa. Nếu như có lời nói của Vân Liệt Diễm, nói không chừng hai nhà có thể nối lại tình xưa.

Đây thực sự là hấp dẫn rất lớn, nhưng đồng thời cũng là mầm tai hoạ không nhỏ. Nha đầu này tính tình quá mức quật cường, hẳn nghĩ rằng sau này nàng có thể sẽ đối nghịch cùng Vân gia. Nếu hôm nay lưu nàng lại, ngày khác tất thành đại hoạ! Vân gia rơi vào trong tay nàng, tuyệt không có kết quả tốt!

Cho nên, hôm nay, cho dù không thể giết nàng, cũng không thể để nàng trở thành gia chủ, nếu không Vân gia chỉ có nước diệt vong. Hôm nay Vân gia đã không còn là Vân gia tiếng tăm lừng lẫy khắp đại lục, thế hệ này tuy cũng có đệ tử ưu tú nhưng số lượng lại quá ít ỏi. Võ công đạt đến ngoài Lam cấp cũng chỉ có Vân Phụng Thiên cùng Vân Phụng Khải. Lúc trước, khi Tứ vương gia còn ở kinh thành, Vân Phụng Khải từng cùng hắn có quan hệ khá tốt. Vân gia coi như gián tiếp nhận được sự ủng hộ của Tứ vương gia, cho nên có thể ổn định được vị trí đệ nhất thế gia ở Đông Thịnh quốc. Về sau khi Tứ vương gia rời kinh, Vân gia mất đi sự ủng hộ của hắn, hiện tại trên triều đình đã không còn lớn mạnh như trước.

Vân Húc Nghiêu, đứa bé kia mặc dù không tệ, lại nhìn không ra có tâm tư gì, nhưng cũng ở biên quan nhiều năm, chức quan không lớn lắm. Vân gia là đại gia tộc như thế, tuy không có đệ tử ưu tú, khó tiếp tục phát triển, nhưng quan trọng hơn cả vẫn là sự ủng hộ của hoàng thất. Nếu Vân gia cùng hoàng thất có quan hệ thông gia, ngược lại cũng không tệ. Vân Liệt Diễm thật sự gả cho Thất vương gia, để nàng làm gia chủ cũng chưa hẳn là không thể. Thế nhưng, Hoàng thượng đã tuyệt đối không thể chấp nhận một đứa con dâu như vậy.

Trước mặt mọi người nàng đã cùng gã nam nhân kia làm ra những chuyện đồi phong bại tục, đừng nói là Hoàng thượng, cho dù những gia đình bình thường cũng sẽ không thể chấp nhận chuyện như thế.

Tóm lại, bây giờ bất luận theo phương diện nào, Vân Liệt Diễm cũng không thể trở thành gia chủ Vân gia.

“Vân Phụng Thiên, Diễm nhi còn quá nhỏ, trong khi trách nhiệm này lại quá trọng đại, nàng không thể gánh được!” Đại trưởng lão lạnh lùng nói.

“Trẫm cảm thấy Đại trưởng lão nói có đạo lý. Vân gia cùng Đông Thịnh quốc chung một nhịp thở, chủ vị gia chủ càng là rường cột nước nhà. Hôm nay, trẫm tới tham gia đại hội này cũng là hi vọng Vân gia có thể vì Đông Thịnh quốc mà bồi dưỡng thêm nhiều nhân tài giống như các ái khanh, vì nước vì dân. Diễm nhi

tuổi đời còn quá nhỏ, vừa mới qua tuổi cập kê, thật sự là không thể gánh nổi trọng trách nặng nề” Hoàng thượng cũng mở miệng phụ họa.

“Diễm nhi tuy tuổi còn trẻ, nhưng có đủ năng lực. Những chuyện khác có thể chậm rãi chỉ bảo không phải sao?” Vân Phụng Thiên thấy Hoàng thượng cùng Đại trưởng lão phản đối, nhưng vẫn hi vọng có thể tranh thủ.

“Phụ hoàng, ta ủng hộ nàng. Nàng là vương phi của ta, ta nhất định có thể khiến nàng đủ tư cách trở thành gia chủ Vân gia” Hiền Viên Minh nghe thấy lời bọn hắn nói liền tranh thủ phát biểu ý kiến của mình.

Hắn đã từng nói không bỏ qua cho nàng, nhất định không thể! Nàng cùng nam nhân kia quan hệ mập mờ, bây giờ hắn còn chưa phải là đối thủ của nam nhân kia, nhưng hắn không thể dễ dàng tha cho Vân Liệt Diễm như vậy. Vân Liệt Diễm nếu gả cho hắn, lại cùng nam nhân kia dính dáng, đối với trượng phu mình bất trung, hắn sẽ có nhiều biện pháp tra tấn nàng.

Hiền Viên Minh suy nghĩ một cách ác độc. Tóm lại, hắn không thể để nàng chạy thoát!

Hoàng thượng chau mày khó chịu. Minh nhi này, lúc trước không phải là chết cũng không đồng ý sao? Đúng lúc này sao lại gây loạn? Nữ nhân này không thể làm mẫu nghi thiên hạ, nếu không hắn cũng sẽ không phản đối. Vân Liệt Diễm nếu gả cho Minh nhi, trở thành gia chủ Vân gia, như vậy Minh nhi liền có Vân gia ủng hộ, về sau khi Minh nhi lên ngôi Hoàng đế chính là thuận lý thành chương. Vân gia bây giờ tuy có kém so với năm đó, nhưng vẫn là một trong những đệ nhất thế gia. Chỉ bằng Diệt Thiên trận vừa rồi, không phải Tử cấp thì không thể phá, cũng đủ cho thấy thực lực Vân gia. Đáng tiếc, đáng tiếc lại là nữ nhân Vân Liệt Diễm này!

Nàng cùng nam nhân kia, ở trước mặt mọi người làm ra loại chuyện như vậy, ai ai cũng đều thấy. Nếu hắn đồng ý để Vân Liệt Diễm cùng Minh nhi thành hôn, không phải là cho Minh nhi đội nón xanh hay sao?

“Chuyện này các người cứ từ từ mà thương lượng với nhau. Bây giờ có thể thả Mộc Miên ra chưa?” Vân Liệt Diễm mặt lạnh nói. Một đám lão đầu sắp vào quan tài mà còn cãi nhau mặt đỏ tới tận mang tai vì những danh lợi kia, đúng là không biết xấu hổ!

Nàng đây mới không thêm cái gì mà gia chủ Vân gia. Đời trước nàng kính trọng nhất là lão sư họ Vân, cái tên Vân Liệt Diễm này cũng là lão sư đặt cho, lão sư đối với nàng có ân tái tạo, nếu không, nàng đây liền sửa lại cái họ này. Ai lại nguyện ý cùng bọn bại não này trở thành người một nhà chứ?

Đợi đến lúc cứu được Mộc Miên ra, nàng lập tức rời khỏi Vân gia. Hàn Chỉ kêu nàng ở Vân gia đợi hắn, nàng chỉ cần không rời khỏi kinh thành là được rồi. Có quỷ mới muốn ở lại Vân gia!

Về phần Hàn Chỉ có lấy nàng hay không, nàng cũng không muốn suy nghĩ. Hàn Chỉ thật tâm hay không cũng không quan trọng, bây giờ nàng cũng không ghét hắn, nên thử một chút cũng không sao. Nàng cũng không phải là một tiểu cô nương mười lăm tuổi, nàng đã là nữ nhân hai mươi sáu rồi, không còn muốn đàm luận yêu thương là cái gì, hưởng thụ thì có thể!

“Diễm nhi, chỉ cần con đáp ứng ở lại Vân gia, phụ thân liền thả Mộc Miên ra” Vân Phụng Thiên do dự một chút. Hắn biết rõ hôm nay Diễm nhi nháo thành thế này tất cả là vì nha đầu kia, nếu không thả nàng thì không chừng Diễm nhi còn có thể nháo hơn nữa.

Thế nhưng, trước hết hắn cũng phải chắc chắn rằng Diễm nhi đáp ứng ở lại Vân gia. Hắn mặc kệ là dùng biện pháp gì, nhất định cũng phải để Diễm nhi trở thành gia chủ Vân gia, nếu không hắn thật sự không thể đảm bảo Diễm nhi có thể làm ra chuyện mất lý trí gì. Đợi đến lúc nàng trở thành gia chủ, nàng sẽ phát hiện ra vị trí này cũng rất tốt.

Chỉ có ở đây mới là nhà của nàng!

“Được thôi!” Cái từ này, Vân Liệt Diễm cơ hồ là nghiền răng nói ra. Vân Phụng Thiên, người nhớ kỹ cho ta, sớm muộn gì ta cũng sẽ khiến Vân gia trả giá cho những gì ngươi và bọn họ đã làm. Dám bức Vân Liệt Diễm này, tất cả đều đến diện Diêm Vương báo danh đi!

44. Q.1 - Chương 45: Rời Đi (6)

“Phụng Thiên, thả nha đầu kia ra, để bọn họ lập tức rời khỏi Vân gia!” Đại trưởng lão đối với hành vi của Vân Phụng Thiên, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Người như Vân Liệt Diễm há có thể bị uy hiếp sao?

Chỉ là hi vọng nàng tranh thủ thời gian rời khỏi đây, đừng bao giờ trở về nữa!

“Đại bá phụ, Diễm nhi cho dù không trở thành gia chủ thì nàng cũng vẫn là nữ nhi của ta. Ta sẽ không để nàng rời khỏi Vân gia!”

Vân Liệt Diễm liếc Vân Phụng Thiên. Lúc này còn giả vờ là người phụ thân có tình có nghĩa, đúng là đối trá!

Vân Phụng Khải tiến lên, đem Vân Liệt Diễm che chắn phía sau: “Về chuyện Diễm nhi ra đi hay ở lại thì chỉ có chính Diễm nhi mới có thể quyết định. Nàng có làm gia chủ hay không, đó cũng chính là chuyện của Diễm nhi. Đại ca, ta khuyên ngươi hãy thả Mộc Miên nhanh một chút, đừng sai lại càng thêm sai nữa!”

Nắm chặt tay Vân Liệt Diễm, cho dù xảy ra chuyện gì thì hắn cũng đều đứng về phía nàng.

Cho dù lúc trước nha đầu này ngốc nghếch hay thông minh, nàng đều để lại trong lòng hắn một nỗi đau khó bỏ. Hắn hi vọng nàng có thể vĩnh viễn đi theo hướng đi của mình, làm chuyện mà bản thân mong muốn, luôn luôn vui vẻ khoái hoạt. Lúc trước, ông trời đối xử với nàng không tốt, để nàng phải chịu uỷ khuất bao nhiêu năm, nay hắn không muốn nàng phải chịu khổ thêm một lần nào nữa.

Hắn, không cho phép!

Thấy bộ dáng đáng thương của nàng khi còn nhỏ, hắn lại càng hi vọng bây giờ nàng có thể làm mọi chuyện theo tâm ý của mình. Dù nàng có tuý hững, có cố chấp, hắn cũng thấy đó là điều đúng đắn.

Hắn vĩnh viễn không thể quên được, vào cái ngày đại tẩu ra đi, nàng mới chỉ bảy tuổi, bị người ta khi dễ khinh khi. Mộc Miên khi đó cũng không quá chín tuổi lại phải nghĩ cách để cả hai duy trì được cuộc sống, cho nên không thể thời thời khắc khắc chăm sóc cho nàng. Nói ra thì chắc chẳng ai tin, đường đường là tiểu thư tướng phủ, vậy mà không có một hạ nhân nào đưa cơm cho nàng. Hắn thấy nàng bị hạ nhân trong phủ khi dễ, mắng nàng là kẻ dần, để nàng cô đơn ngồi xổm dưới tán cây, cắn cắn ngón tay, ngốc nghếch nhìn hắn kêu một từ “đói”. Khi đó, trái tim hắn tan nát rồi! Hắn ôm nàng vào ngực, thề cả đời này phải bảo hộ nàng thật tốt.

Hắn không chỉ một lần cố ý làm cho đại ca chú ý tới nàng, cho nàng được đãi ngộ công bằng. Lúc đó, một gia nhân nàng cũng không bằng. Đại ca thể nhưng chỉ phân phó hạ nhân chăm sóc chút ít chứ không bao giờ ngó ngang hay hỏi han đến nàng. Thời gian lâu dần, hắn cũng không trông cậy vào đại ca nữa, hắn chỉ có thể thừa dịp lúc bản thân còn ở nhà mà ra sức lo lắng cho nàng.

Lúc này đây, nàng thật sự đã trưởng thành hơn, xinh đẹp hơn, thông minh hơn, hắn vui mừng tận đáy lòng. Chỉ là, đại ca lại một lần nữa đã thương tâm của nàng. Cho dù là hài tử như thế nào thì chúng cũng đều khát vọng được phụ mẫu quan tâm. Chỉ là, nàng rõ ràng có người thân, có gia đình, nhưng lại bị bọn họ tổn thương.

Hắn chỉ hận, mình có thể chăm sóc nàng quá ít.

Vân Liệt Diễm thấy Vân Phụng Khải áy náy nhìn nàng, mũi lại dâng lên chút chua xót. Khi nàng vẫn còn là đứa ngốc, thúc thúc thật sự đã đối xử với nàng rất tốt! Vân Liệt Diễm nắm tay Vân Phụng Khải, nhìn hắn mỉm cười an ủi.

“Tiểu thúc thúc, chúng ta đi thôi!” Vân Liệt Diễm muốn nói với hắn, nàng thật sự không quan tâm những kẻ cận kề kia.

“Diễm nhi, ta...” Vân Phụng Thiên giơ tay lên, muốn ngăn cản Vân Liệt Diễm. Nàng nhanh chóng bước đi, kéo theo Vân Phụng Khải.

Nàng không muốn Vân Phụng Khải vì nàng mà cùng những kẻ này quần nhau một cách nhàm chán. Sau này, Vân Phụng Khải chính là thúc thúc duy nhất của nàng, Mộc Miên cũng chính là thân nhân của nàng.

“Người có thể suy nghĩ chuyện thả Mộc Miên ra. Nếu người không thả nàng, ta cũng có thể tự mình đi cứu nàng” Vân Liệt Diễm không quay đầu lại. Trước kia nàng sợ Mộc Miên gặp chuyện không may nên mới cùng hắn nói nhảm. Nay, nàng có muốn cùng hắn tiếp tục làm nhảm nữa hay không, đều tùy theo hứng thú hiện tại.

Hàn Chỉ nói với nàng, Mộc Miên rất an toàn, nàng cũng không cố kỵ nhiều như vậy nữa.

Bây giờ nàng chưa thể vạch mặt hắn triệt để, chỉ là nhất thời cao hứng, theo chân mấy lão già này vui đùa. Vân gia, nàng muốn từ từ xử lý bọn họ mới đã ghiền!

Dám đối xử với nàng như vậy, nhất định phải trả một cái giá cực lớn!

Vân Phụng Thiên rũ tay xuống, trong mắt xuất hiện sự ảm đạm.

“Vân Liệt Diễm, người đứng lại!” Hiên Viên Minh tiến lên ngăn cản đường đi của Vân Liệt Diễm. Hôm nay, hắn không thể để nàng đi như vậy!

Vân Liệt Diễm phẳng phất như không nhìn thấy hắn, vượt qua.

“Người là vương phi của ta, muốn đi, cũng là cùng ta trở về Thất vương phủ!” Hiên Viên Minh bá đạo túm lấy tay Vân Liệt Diễm. Vương phi của hắn, phải là đi cùng với hắn!

“Thất vương gia, người mắt chó mà còn miệng thối!” Vân Liệt Diễm tới gần Hiên Viên Minh, yêu mị thối một ngụm khí bên tai hắn: “Thất vương gia lưu luyện si mê ta như thế này, ta thật đúng là thụ sủng nhược kinh (1) nha! Chỉ là, ta không có hứng thú!”

(1) Thụ sủng nhược kinh: Được yêu mà sợ.

Vân Liệt Diễm mở to đôi mắt vô tội giống như một tiểu bạch thỏ, còn Hiên Viên Minh lại chính là lão sói xám đang bức hại nữ nhân trở thành kỹ nữ.

Hiên Viên Minh thấy biểu cảm đó của Vân Liệt Diễm, cũng không thể giữ nổi bình tĩnh nữa, hận không thể lập tức biến thành lão sói xám mà một ngụm cắn chết nữ nhân chết tiệt này!

Còn Vân Phụng Khải bên cạnh chỉ nhìn Vân Liệt Diễm một cách sủng nịnh. Diễm nhi bây giờ, càng ngày càng đáng yêu!

“Ta mặc kệ! Ta nói người là vương phi của ta, người đừng quên, chúng ta đã có hôn ước” Nhấn nhẹn, Hiên Viên Minh cắn răng nhấn nhẹn. Hắn nhất định phải nhấn, đợi đến khi nữ nhân này hung hăng càn quấy đủ rồi, hắn sớm muộn gì cũng sẽ khiến cho nàng hối hận không kịp.

“Thất vương gia, ép buộc như thế gì có khác gì cường hào ác bá đâu?” Vân Phụng Khải một chút cũng không chừa mặt mũi Hiên Viên Minh. Người khác sợ, hắn đây không sợ!

Thế giới này, vốn là người có thực lực thì được nói chuyện. Hiên Viên Minh muốn khi dễ người hắn bảo vệ, cửa nhỏ cũng không có!

Mặt mũi Hoàng thượng lúc này đã đen đến không thể đen hơn được nữa, liền rống lên: “Minh nhi, lui ra!”

Vân Phụng Khải cùng Dã nhi là bằng hữu, toàn bộ kinh thành ai ai cũng biết. Dã nhi lúc ra biên cương, hắn ta cũng đi theo làm phụ tá đắc lực, cùng Dã nhi vào sinh ra tử. Có thể từ ba năm trước, lúc Dã nhi gặp chuyện không may, hắn ta liền không bao giờ rời tới chuyện triều chính. Nếu không, với thực lực của hắn ta thì cũng sẽ là một mãnh tướng, tuyệt không chênh lệch với bất cứ kẻ nào trong Vân gia.

Chuyện của Dã nhi, hắn ta nhất định là hận hoàng thất nhất.

“Phụ hoàng, nhi thần cầu khẩn phụ hoàng hạ chỉ, đem Vân Liệt Diễm ban cho nhi thần” Hiên Viên Minh đột nhiên quay người, quỳ gối trước mặt Hoàng thượng.

45. Q.1 - Chương 46: Rời Đi (7)

“Bại nào!” Vân Liệt Diễm mặt đầy hắc tuyến. Cái tên Hiên Viên Minh này, thật sự là hết nói nổi. Nếu nàng xuyên không về hiện đại thì nhất định phải mang theo hắn, phải biến hắn trở thành đại minh tinh kiếm ra bọn tiền.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Vân Liệt Diễm thở dài.

“Diễm nhi, sao vậy?” Vân Phụng Khải khó hiểu nhìn Vân Liệt Diễm, không hiểu rõ lắm vì sao nàng lại tức giận. Hắn ngược lại là không nghĩ tới Hiên Viên Minh sẽ chấp nhất như vậy. Quả nhiên, sức quyến rũ của Diễm thì không thể ngăn cản được.

“Hắn thật sự sinh nhầm thời đại rồi, nếu không đi làm diễn viên, tuyệt đối sẽ nổi tiếng!” Vân Liệt Diễm một hồi cảm khái, làm Vân Phụng Khải như lọt vào sương mù, lắc đầu cười.

Nàng vui là được rồi!

“Chúng ta đi thôi!” Vân Liệt Diễm không nhìn Hiên Viên Minh, kéo Vân Phụng Khải rời khỏi.

Về mặt Hoàng thượng tái nhợt nhìn theo bóng lưng Vân Liệt Diễm, sau đó quay lại nhìn Hiên Viên Minh đang quỳ trước mặt mà tiếc rên sất không thành thép. Làm sao hắn không nhìn ra tâm tư của Minh nhi, chỉ sợ chính Minh nhi cũng không biết bản thân mình đã bị nữ tử kia mê hoặc tới thần hồn điên đảo. Bằng tâm mà nói, nữ tử kia không chỉ xinh đẹp, hơn nữa lại đặc biệt như vậy, muốn một nam nhân động tâm với nàng thì thật sự quá dễ dàng. Chỉ là, với tư cách một đế vương, loại cảm tình đó vĩnh viễn là một gánh vác. Giống như cách hắn yêu mến một nữ tử, hắn sủng ái nàng, nhưng điều đó lại làm nàng bị tổn thương.

Hoàng đế, tuyệt không thể động tâm.

Cho nên, vì Minh Nhi, nữ tử này không thể lưu lại!

“Phụ hoàng!” Hiên Viên Minh nhìn thấy Vân Liệt Diễm rời đi, không cam lòng gọi Hoàng thượng, hi vọng hắn ta sẽ mở miệng.

“Minh nhi, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng. Chuyện này, phụ hoàng không thể giúp con được” Hoàng thượng vung tay lên “Người đâu, bái giá hồi cung”

“Vi thần cung tiễn Hoàng thượng!” Vân Phụng Thiên phái người hộ tống Hoàng thượng đi ra ngoài, sau đó lại vội vàng chạy theo Vân Liệt Diễm: “Diễm nhi, con chờ một chút, ta sẽ sai người thả Mộc Miên ra!”

“Thật?” Vân Phụng Khải có chút hoài nghi, Vân Liệt Diễm lại không nói gì.

“Phụng Thiên, ta không đồng ý cho nàng trở thành gia chủ” Đại trưởng lão cũng không để ý Hoàng thượng vẫn chưa rời khỏi, bước lên ngăn cản Vân Phụng Thiên, sợ hắn lại muốn lưu nữ nhân này.

“Đại trưởng lão, Vũ nhi có một chủ ý, không biết mọi người có nguyện ý nghe Vũ Nhi nói một lời hay không?” Vân Mộng Vũ cắn răng, cố nén đau đớn trên người, tiến đến.

Hôm nay, nàng nhất định phải để nữ nhân này thân bại danh liệt một cách triệt để!

“Nói đi!” Đại trưởng lão không nhớ rõ Vân Mộng Vũ, nhưng thấy nàng ta am hiểu cấp bậc lễ nghĩa thì sắc mặt cũng hoà hoãn một chút. Đây mới đúng là đệ tử Vân gia, không giống với nữ nhân kia, đã man cuồng vọng, không có một chút bộ dạng tiểu thư khuê các.

“Hôm nay là đại hội lựa chọn người thừa kế của Vân gia, tất nhiên là phải làm theo quy củ rồi. Tỉ vô lỗi dài, người chiến thắng sẽ là gia chủ Vân gia. Muội muội cũng là người Vân gia, nếu chiến thắng trên lôi đài, vị trí gia chủ muội ấy ngồi là đúng. Mộc Miên là người của muội muội, tin rằng nàng ta cũng hi vọng muội có thể kế thừa trách nhiệm trọng đại. Đại bá phụ nếu không ngại thì hãy đưa Mộc Miên ra, cùng nhau theo dõi trận tỉ vô lỗi dài, mọi người thấy như thế nào?” Vân Mộng Vũ nói, kế hoạch lại không khiến cho Vân Phụng Thiên chịu một chút thiệt thòi nào.

Vân Phụng Thiên đương nhiên là không muốn thả Mộc Miên ra. Nha đầu này là người duy nhất có thể khống chế được Vân Liệt Diễm, nếu Vân Liệt Diễm đi rồi thì át chủ bài đó cũng sẽ mất tác dụng. Thế

nhưng, nếu Mộc Miên còn ở nơi này, Vân Liệt Diễm sẽ không thể hành động thiếu suy nghĩ được. Điều này, chính xác là biện pháp tốt nhất.

Ngược lại, Đại trưởng lão có chút mất hứng. Diệt Thiên trận của Vân gia bị nữ nhân này phá, bản thân cũng đã đạt tới Lam cấp, chỉ sợ ngoại trừ Vân Phụng Khải thì không ai có thể chịu được một chiêu của nàng. Tuy nhiên cũng không thể phủ nhận rằng Vân Mộng Vũ nói có lý. Hôm nay vốn là đại hội lựa chọn người thừa kế Vân gia, nếu huỷ bỏ lời đài mà trực tiếp chỉ định gia chủ, để truyền ra ngoài thì người ta sẽ cười Vân gia là xử sự bất công.

Cũng được! Hắn ngược lại muốn nhìn xem nữ nhân này lợi hại đến mức nào!

“Vũ nhi nói đúng. Đại trưởng lão, Diễm nhi, các người thấy thế nào?” trên mặt Vân Phụng Thiên xuất hiện sự vui mừng, lại nhìn Vân Liệt Diễm nói: “Diễm nhi, vậy thì ta đưa Mộc Miên tới, để cho nàng ta tận mắt nhìn thấy con trở thành gia chủ Vân gia”

Vân Liệt Diễm hí mắt, kín đáo liếc nhìn Vân Mộng Vũ khiến cho Vân Mộng Vũ rung mình một cái.

Vân Mộng Vũ ổn định tinh thần, lại treo lên mặt một bộ dáng tươi cười. Nàng ta không tin, đến cuối cùng mà Vân Liệt Diễm còn có chiêu bài khác. Muốn giết Vân Liệt Diễm chính xác là không dễ dàng, nhưng nếu khiến cho nàng thân bại danh liệt, nàng ta vẫn còn dư một con đường khác.

“Diễm nhi, muốn đánh sao?” Vân Phụng Khải cũng nhú mày. Hắn thế nào lại thấy chuyện này sẽ không dễ dàng như vậy. Vũ nhi tuy biểu hiện mãnh mai nhu nhược, nhưng nàng ta cùng Diễm nhi không có giao tình, đúng lúc này lại đứng ra vì Diễm nhi mà tranh đoạt địa vị, đến cuối cùng là có ý gì?

“Thúc thúc, không cần phải lo lắng. Lời đài này con đánh cũng được, nhưng con muốn nhìn thấy Mộc Miên trước” Vân Liệt Diễm đương nhiên biết rõ Vân Mộng Vũ sẽ không có lòng tốt như vậy. Tuy nhiên, cho dù nàng ta đưa ra chủ ý gì thì Vân Liệt Diễm nàng đây cũng không sợ. Bây giờ, chỉ cần Mộc Miên vừa xuất hiện, nàng liền tin rằng chắc chắn sẽ cứu được Mộc Miên.

Đến lúc đó, cho dù Vân Mộng Vũ làm cái gì cũng không liên quan đến nàng.

“Được! Ta sẽ sai người đưa Mộc Miên tới. Diễm nhi, con đi nghỉ ngơi trước đã” Vân Phụng Thiên vội vàng đáp ứng, để hạ nhân mang Mộc Miên tới.

Về mặt Đại trưởng lão tái nhợt, lần nữa đi lên lời đài, trình trọng tuyên bố đại hội chính thức bắt đầu. Một vài người của gia tộc khác có chút bối rối, lúc trước muốn rời đi, nay thấy đại hội chính thức bắt đầu cũng không muốn đánh rớt mặt mũi Vân gia nên đều trở lại chỗ ngồi của mình.

“Hoàng thượng, bây giờ đại hội Vân gia đã bắt đầu, ngài có muốn ở lại xem xong rồi đi không?” Hoàng hậu đề nghị.

“Vi thần cũng khẩn cầu Hoàng thượng làm chứng” Vân Phụng Thiên cũng thỉnh cầu.

“Vậy thì bắt đầu đi!” Hoàng thượng trở lại chỗ ngồi, Hiên Viên Minh tuy không vui nhưng lại nghĩ, Vân Liệt Diễm mà tham gia thì nhất định sẽ thắng. Khi đó, nàng chắc chắn sẽ không đi được, hắn vẫn còn cơ hội.

Tỉ thí chính thức bắt đầu, những đệ tử Vân gia cũng bắt đầu bước lên lời đài. Trước khi bắt đầu, các tổ đội cũng đã được phân chia, cho nên có thể tiến hành rất nhanh.

Lúc này, có hai gia đình vịn một nữ tử yên lặng tiến vào, Vân Liệt Diễm thoáng cái đứng lên, cũng không chú ý có kẻ đã đổi điểm tâm trên bàn mình.

46. Q.1 - Chương 47: Chấn Bệnh

“Mộc Tiểu Bạch!” Vân Liệt Diễm nhìn thoáng qua cũng biết đó là Mộc Miên. Chỉ là, Mộc Miên thoát nhìn có chút mệt mỏi, được hai gia đình đỡ đi vào, giống như không đứng vững được.

“Chết tiệt!” Vân Liệt Diễm nhìn bộ dạng đó, lập tức muốn mang Mộc Miên trở về, lại bị Vân Phụng Khải ngăn lại.

“Diễm nhi, không thể xúc động! Mộc Miên trúng nhuyễn cân tán, trông không giống như bị thương. Nếu lúc này con làm theo ý mình sẽ khiến cho mọi chuyện hỗn loạn, chỉ sợ đối với Mộc Miên là bất lợi”

Vân Liệt Diễm nghe thấu lời Vân Phụng Khải, thầm mắng bản thân có chút nông nổi. Mộc Miên bây giờ vốn dĩ không có năng lực phản kháng, nếu nàng tiến lên, bọn họ nhất định sẽ thừa cơ hội mà ra tay với Mộc Miên. Đến lúc đó, nàng mới chính là người hại Mộc Miên.

“Quan tâm quá sẽ bị loạn tâm. Diễm nhi, con yên tâm đi, chỉ cần Mộc Miên đã đến đây thì chúng ta nhất định sẽ có cách giải cứu” Vân Phụng Khải kéo Vân Liệt Diễm ngồi xuống.

Mộc Miên bị gia đình đưa tới sau lưng Vân Phụng Thiên, lúc đi ngang chỗ Vân Liệt Diễm, Vân Liệt Diễm nhìn thấy mắt nàng đang nhắm. Bọn chết tiệt này, vậy mà đánh nàng bất tỉnh!

Vân Liệt Diễm nắm chặt nắm đấm. Tốt, rất tốt! Động tới người của nàng, nàng sớm muộn gì cũng sẽ cho bọn chúng nhớ rõ, cái gì gọi là ‘một cái giá lớn’!

“Diễm nhi, ném thử bánh cá xốp ngọt vừa mang lên đi. Từ sáng tới giờ con chưa ăn gì, chắc là đói bụng rồi. Con yên tâm, Mộc Miên nhất định sẽ được cứu!” Vân Phụng Khải mỉm cười, cầm một khối bánh cá xốp đưa tới bên miệng Vân Liệt Diễm: “Miếng bánh này là dùng xương cá nghiền nhỏ, thịt cá cùng gạo nếp trộn lẫn vào nhau, xốp xốp giòn giòn, con nhất định sẽ thích nó”

“Không thể tưởng tượng được, thúc thúc đối lại biết rõ món điểm tâm này này ghê!” Vân Liệt Diễm cười, cắn một miếng. Nàng đói bụng, mấy ngày nay khẩu vị lại có chút thay đổi, sức ăn tăng lên không ít. Thế nhưng hôm nay chưa ăn gì, Vân Phụng Khải nói như vậy, nàng sớm bị miếng ngon trước mắt câu hồn đi.

Thế nhưng miếng bánh vừa vào đến miệng, Vân Liệt Diễm lại cảm thấy không ổn. Cảm giác buồn nôn quen thuộc kia lại dâng lên đến cổ họng. Mấy sáng nay, nàng thấy buồn nôn cực kỳ, còn có lúc nghe thấy mùi dầu mỡ cùng mùi tanh thì sẽ ói lên ói xuống, cực kỳ khó chịu.

“Oẹ ~” Vân Liệt Diễm xoay người ra chỗ khác, ói ra cái ống nhổ đằng sau.

“Diễm nhi, sao vậy?” Vân Phụng Khải khẩn trương giúp Vân Liệt Diễm vỗ vỗ lưng, lại rót một ly trà xanh đưa cho nàng.

Vân Liệt Diễm ói đến trắng bệch cả mặt, cảm thấy đỡ hơn một chút liền uống ly trà kia, sau đó vô lực ngồi phịch xuống ghế.

“Diễm nhi, con không sao chứ?” Vân Phụng Khải lại rót thêm một chén trà nữa đưa cho Vân Liệt Diễm.

“Con không sao” Vân Liệt Diễm lắc đầu “Chắc là mấy ngày nay ăn bậy bạ cái gì đó”

“Sẽ không phải trúng độc chứ?” Vân Phụng Khải có chút không yên lòng. Vừa nãy còn tốt, sao bỗng dưng lại đột nhiên mắc ói chứ?

Hắn đem một cái ngân châm bằng bạc đâm vào miếng bánh ngọt, rút ra xem xét. Không có độc. Hắn lo lắng, cắn thử một miếng bánh, lại không hề có chút phản ứng nào, may mắn lại càng sâu hơn.

“Thúc thúc đừng lo lắng, con thật sự không có chuyện gì. Chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian nghĩ cách cứu người đi” Vân Liệt Diễm nhìn qua Mộc Miên được người khác đỡ lấy, cả thân thể như không có chút sức lực nào đứng sau lưng Vân Phụng Thiên, trong mắt nàng xuất hiện chút đau lòng.

“Diễm nhi!” Vân Phụng Khải lo lắng gật nhẹ đầu.

“Muội muội, tỷ tỷ vừa rồi nhìn thấy muội nôn như vậy, chẳng lẽ trong người không được khỏe sao?” Vân Mộng Vũ mỉm cười đi tới. Một màn này lại thu hút ánh mắt của mọi người. Một tổ vừa kết thúc trận đánh, tổ tiếp theo còn chưa có bắt đầu nên hành động này của Vân Mộng Vũ lại đặc biệt thu hút mọi người.

“Cũng chẳng liên quan gì đến người” Vân Liệt Diễm nhìn bộ dáng tươi cười đó, lại cảm thấy có chỗ kì lạ, nhưng nàng vẫn nghĩ không ra. Tại sao Vân Mộng Vũ đúng lúc này lại chạy tới quan tâm nàng?

“Sao muội sao lại nói thế? Tỷ quan tâm đến muội muội của mình là chuyện đương nhiên. Tam thúc, trong đại hội có đại phu, tại sao người không gọi tới bắt mạch giúp muội muội?. Nếu như muội muội trúng độc gì đó, có thể sẽ không tốt!” Về mặt Vân Mộng Vũ ân cần khiến người ta không nhìn ra được vấn đề gì.

Vân Mộng Vũ nói lời này lại nhắc nhở Vân Phụng Khải, vì lo lắng trong trận đấu có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên nơi đây luôn có đại phu.

“Diễm nhi, hay cứ để đại phu xem mạch cho con nhé?” Bánh cá xốp giòn kia hẳn đã dùng thử nên không có vấn đề gì, cho nên miếng bánh này không có độc gì cả. Chẳng lẽ, Diễm nhi đã trúng độc từ trước sao?

Vân Phụng Khải càng nghĩ càng lo lắng, phải gọi đại phu đến xem mạch thì hẳn mới yên tâm.

“Đúng vậy! Muội muội, hay là để đại phu đến xem đi” Vân Mộng Vũ thành tâm khuyên nhủ.

Bọn họ nói chuyện, Vân Phụng Thiên cũng đi tới, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Là như thế này, đại bá phụ, lúc này Vũ nhi nhìn thấy muội muội hình như không thoải mái cho nên mới đề nghị gọi đại phu tới đây xem một chút. Bây giờ trận đấu tiếp theo còn chưa bắt đầu, cũng không chậm trễ chuyện gì” Vân Mộng Vũ biểu lộ sự thành khẩn.

Như thế lại khiến cho Vân Liệt Diễm nghi ngờ, giả mèu khóc chuột, thật đáng nghi! Vân Mộng Vũ này đến cùng là muốn làm cái gì chứ? Về phần trúng độc, nàng có thể xác định mình tuyệt đối không trúng độc. Đồ ăn mọi ngày của nàng đều do đích thân Mộc Miên chuẩn bị, tuyệt đối không xảy ra vấn đề. Huống hồ, nàng còn có nhẫn Tử Tinh thạch, chính là bách độc bất xâm.

Có thể nàng không trúng độc, để đại phu đến xem cũng không có chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên, Vân Mộng Vũ này lại đang giở trò quỷ gì đây?

“Người đâu, mau mời đại phu tới đây khám bệnh cho tiểu thư!” Vân Phụng Thiên cũng không hỏi qua ý kiến của Vân Liệt Diễm, lập tức gọi người.

Vân Phụng Khải quay sang nháy mắt với Vân Liệt Diễm một cái.

Vân Liệt Diễm hiểu rõ, nhẹ gật đầu. Vân Phụng Thiên hiện tại đang ở đây, chính là cơ hội tốt nhất để cứu Mộc Miên. Ở bên kia, Vân Phụng Thiên có võ công cao cường nhất, Mộc Miên ở bên cạnh hẳn thì họ hoàn toàn không có cơ hội ra tay. Đúng thời điểm này, thúc thúc có lẽ sẽ phái người ra tay.

“Liệt Diễm tạ ơn tỷ tỷ cùng phụ thân quan tâm!” Vân Liệt Diễm làm ra sắc mặt tái nhợt khiến cho Vân Phụng Thiên tin là thật, không ngừng thúc giục đại phu đến bắt mạch cho nàng.

Vân Liệt Diễm vươn tay cho đại phu xem mạch, khoé mắt nhìn thấy một bóng đen tiếp cận Mộc Miên liền hơi hơi cong lên.

Vân Phụng Thiên cùng Vân Mộng Vũ đều lưu ánh mắt trên người Vân Liệt Diễm, ai cũng không quay đầu lại nhìn.

Về mặt đại phu ngưng trọng thu tay về, xoa xoa chiếc trán ướt đẫm mồ hôi theo thói quen, thanh âm có chút run rẩy: “Tiểu thư... tiểu thư... nàng... nàng...”

47. Q.1 - Chương 48: Nửa Thành Hoả Thiêu

“Tiểu thư làm sao?” Vân Phụng Khải nhìn sắc mặt ngưng trọng của đại phu, nhanh chóng tóm lấy cánh tay hẳn ta hỏi.

“Tiểu thư, tiểu thư... nàng...” Đại phu run rẩy, không dám mở miệng. Ai ai cũng biết tiểu thư còn chưa lấy chồng, ở trước mặt nhiều người như vậy... hẳn... hẳn làm sao dám mở miệng?

“Người nói mau, tiểu thư làm sao?” Vân Phụng Thiên cuống lên, hù cho đại phu sợ hãi ngã ngồi trên đất.

“Tiểu thư, nàng mang thai!” Đại phu nhắm chặt mắt, dứt khoát nói ra.

“Chó chết! Người dám nói bậy bạ?” Vân Phụng Khải đá đại phu một cước bay ra xa, miệng thét lên: “Cút”

“Đại phu này, làm sao người có thể dám hồ ngôn loạn ngữ, huỷ hoại thanh danh muội muội ta? Ai chẳng biết muội muội ta là nữ tử chưa gả ra ngoài, người lại dám vu oan nàng!” Vân Mộng Vũ tức giận chỉ vào đại phu, lại quay người nói với Vân Phụng Thiên: “Đại bá phụ, không thể tin kẻ ăn nói điêu ngoa này. Vũ nhi thấy vẫn là kẻ người tìm đại phu khác đến xem mạch cho muội muội đi!”

Vân Phụng Thiên nhắm mắt lại tính toán. Từ sự kiện kia đến nay đã qua hai tháng. Nói như vậy, đại phu này hẳn là không nói bậy!

Vân Phụng Khải mở to hai mắt. Hẳn thiếu chút nữa lại quên... Một quyền nện mạnh xuống mặt bàn. Đều tại hắn, đều tại hắn, tại hắn không bảo vệ tốt cho Diễm nhi!

Vân Liệt Diễm ngồi trên ghế, nhìn thấy rõ sự vui vẻ trên khoé mắt Vân Mộng Vũ. Hoá ra, nàng ta chính là vì chuyện này. Ngay bản thân nàng cũng không biết mình mang thai, nữ nhân này lại biết rõ như vậy, xem ra nàng đã đánh giá thấp nàng ta!

Bởi vì trận đấu tiếp theo còn chưa bắt đầu, nên động tĩnh bên này ra sao thì ai ai cũng đã biết.

Thanh âm chữ rửa vang lên tứ phía. Thật là một nữ nhân không biết xấu hổ!

“Dâm phụ!” Đại trưởng lão suýt chút nữa là nhảy dựng lên “Vân gia chúng ta không có loại nữ nhân thấp hèn như vậy! Đem Vân Liệt Diễm trục xuất khỏi Vân gia, từ nay về sau vĩnh viễn không còn là người của Vân gia nữa!”

“Không! Đại bá phụ, Diễm nhi cùng Thất vương gia có hôn ước, nàng đã là người của Thất Vương gia!” Đột nhiên Vân Phụng Thiên lại hô to lên.

“Minh nhi, đứa bé đó thật là của con?” Sắc mặt Hoàng thượng âm trầm, trầm giọng hỏi. Lúc trước Vân Phụng Thiên đến chỗ hắn thỉnh cầu tứ hôn đã từng nói chuyện này. Tính toán thời gian, xác thực là như vậy.

Nếu như là thật thì thật không may!

Hiên Viên Minh luống cuống, kinh ngạc. Nàng mang thai? Vậy hài tử kia, là của ai? Một cơn giận dữ xông lên tận não, Hiên Viên Minh mãnh liệt nhảy khỏi ghế, phóng về phía Vân Liệt Diễm, nắm lấy bả vai nàng, tàn nhẫn hỏi: “Nói mau! Đứa con kia là của ai?”

“Ha ha ha...” Vân Liệt Diễm nở nụ cười. Nụ cười kia tựa hoả diễm, xinh đẹp mà chói mắt.

Dáng cười chói mắt kia làm cho hai mắt Hiên Viên Minh đau rát, tay của hắn có chút run rẩy. Tại sao nàng lại cười? Vì sao còn cười ra tiếng như vậy?

Nàng ít nhất là vương phi trên danh nghĩa của hắn, lại đi hoài thai hài tử của kẻ khác, đây không phải là đội nón xanh cho hắn sao? Nàng, như thế nào còn cười lớn tiếng như vậy? Là châm chọc hắn sao?

Lửa đỏ bắt đầu thiêu đốt bàn tay Hiên Viên Minh, làm lòng bàn tay hắn bị tổn thương. Hắn rút mạnh tay lại, lui về sau vài bước.

Vân Liệt Diễm từ trên ghế đứng lên, khoé miệng vẫn treo một nụ cười khiến tâm hồn người ta run rẩy.

Nàng lúc này đây giống như một bông hoa sen lửa.

Nàng bước từng bước đi về phía Mộc Miên.

Nàng đi vô cùng chậm, lại không ai dám ngăn cản nàng.

“Trời ạ! Nàng ta muốn tự thiêu sao?” Có người kinh hãi kêu ra tiếng. Rất nhiều người còn cho rằng Vân Liệt Diễm tự thấy không còn mặt mũi để sống tiếp nên chọn cách tự thiêu.

Thế nhưng khuôn mặt xinh đẹp của nàng lại không có một tia đau thương hay thống khổ, thuyêt chung mang theo một nụ cười.

Hắc y nhân không động thủ. Vân Liệt Diễm đi lên phía trước, đem Mộc Miên ôm vào ngực mình, bế nàng lên. Mọi người cực kì kinh ngạc, Mộc Miên lại không bị hoả diễm đốt trên người.

Vân Liệt Diễm ôm Mộc Miên đi đến trước mặt Vân Phụng Khải, mỉm cười: “Vân Phụng Thiên”

“Diễm nhi...” Vân Phụng Thiên có chút phức tạp nhìn nữ nhi của mình, không rõ nàng muốn nói cái gì.

“Người nói, ta đáng chết sao?” Vân Liệt Diễm cười nhẹ.

Vân Phụng Thiên ngắc ngứ cả người, không mở miệng. Chưa thành thân mà đã hoài thai, Đông Thịnh quốc sẽ không dung thứ loại nữ nhân đấy, Vân gia lại càng không!

“Vân Liệt Diễm, đồ tiện nhân kia! Đông Thịnh quốc dù có lớn đến mấy cũng không có chứa chấp nổi loại nữ nhân như ngươi, Vân gia thì lại càng không có khả năng lưu ngươi lại. Còn không biết xấu hổ, thật là mất mặt!” Vân Mộng Dao còn nhớ việc Vân Liệt Diễm khi dễ mình, trào phúng nói.

“Vậy sao?” Vân Liệt Diễm vẫn như trước, cười nhẹ nhìn Vân Phụng Thiên.

Vân Phụng Thiên trầm mặc, không biết nên trả lời thế nào.

“Ha ha...” Vân Liệt Diễm nhếch nhếch môi. “Người biết rõ ta có mang theo một thanh kiếm, là kiếm gì biết không?”

Vân Phụng Thiên trừng to hai mắt, nhìn chiếc hộp chức kiếm trên lưng Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm cười nhẹ, đem Mộc Miên đặt vào trong ngực Vân Phụng Khải, sau đó mở hộp lấy ra Phượng Ngâm kiếm.

“Không... Không...” Vân Phụng Thiên lui về sau vài bước, ngã ngồi xuống ghế.

“Pượng Ngâm kiếm, hẳn là ngươi chưa quên” Vân Liệt Diễm xẹt ngón tay qua dây đàn “Người không tò mò, công lực lên đến Lam cấp của ta là từ nơi nào sao? Thủy Tinh cầu, người khẳng định biết rõ. Ha ha... Là mẫu thân, nàng đã sớm chán ghét ở chung một chỗ với ngươi. Hít thở chung một bầu không khí với ngươi khiến cho nàng cảm thấy thống khổ. Cho nên, nàng lựa chọn cái chết. Nàng, một chút cũng không hận ngươi. Bởi vì, ngươi... không xứng! Phụ thân của ta, ngươi có thích tin tức này không?”

“Aaaaaa.....” Vân Phụng Thiên điên cuồng lắc đầu. “Không! Không! Không đâu! Tâm nhi yêu ta nhất trên đời này, nàng yêu ta nhất! Người không phải nữ nhi của ta, người là ma quỷ, là ma quỷ! Người đâu, có ai không, giết chết ma quỷ này đi cho ta. Đều là tại nàng, đều tại nàng nên Tâm Nhi mới rời khỏi ta, đều tại nàng...”

“Tất cả mọi người ở đây nghe cho kỹ, ngàn vạn lần không nên quên lời ta nói ngày hôm nay” Vân Liệt Diễm nũng nịu cười “Hôm nay ta không giết bất cứ người nào trong các người”

Một mảnh hút không khí.

“Các người tốt nhất là nên tự sát, nếu không, chờ Vân Liệt Diễm ta trở về. Ngày đó, sẽ không còn Vân gia, không còn Đông Thịnh quốc!”

Thanh âm thâm lãnh mà liễu lĩnh vang vọng toàn bộ đại hội, Vân Mộng Vũ không tự chủ lui về sau vài bước. Vân Liệt Diễm như vậy, thật đáng sợ!

Nàng ta, thật sự là như ma quỷ từ địa ngục đi lên!

Nàng thật không rõ, một kẻ ngu tại sao lại có thể biến thành bộ dạng đáng sợ như vậy? Chẳng lẽ, những năm này, nàng ta giả vờ sao?

Tim Vân Mộng Vũ không khỏi lạnh thêm vài phần.

“Aaaa...” Ngay lúc Vân Mộng Vũ còn đang sợ hãi, lại đột nhiên có lửa nổi lên bên người nàng, nhanh chóng lan lên tai, lên má trái, thanh âm không dứt vang lên, một mùi khét nồng đậm lan toả.

“Ta... không thích bị kẻ khác tính kế!” Vân Liệt Diễm liếc cũng không thèm liếc Vân Mộng Vũ một cái. Nàng không ngại Vân Mộng Vũ lấy nàng làm trò cười, nhưng nếu đùa cợt giở thủ đoạn trước mặt nàng, nàng nhất định phải đòi lại cho đủ!

Vân Liệt Diễm đi tới trước mặt Vân Phụng Khải, nghiêm túc nhìn hấn: “Thúc thúc, người có nguyện ý đi cùng con không?”

Vân Phụng Khải gật gật đầu. Hấn, đã không còn gì để lưu luyến nơi này nữa rồi.

“Liệt diễm phá thiên!”

Từ trên cao, lập tức xuất hiện vô số hoả cầu rơi xuống như mưa trút, đốt cháy kinh thành.

Nghe nói, sau trận hoả này, phân nửa kinh thành bị hoả thiêu thành tro tàn.

Nghe nói, những người tham gia đại hội lựa chọn người thừa kế Vân gia hôm đó, cả đời không thể quên được nữ tử tựa như ma quỷ kia!

48. Q.2 - Chương 49: Con Trai, Con Là Đứa Nhỏ Xinh Đẹp Bẩm Sinh!

Phượng thành, kinh đô phồn hoa của Nam Đường.

Một đứa nhỏ có tướng mạo cực kỳ đáng yêu, nghiêm trang mang theo một đám người đi đến tòa thành lâu lớn nhất Phượng thành.

Lúc này, bạn nhỏ Vân Thiểm Thiểm ngồi trong một chiếc kiệu tám người khiêng, nhàn nhã ăn mút quả.

Nó sở hữu dung mạo mà tất cả mọi người nhìn thấy cũng không nhịn được hít hà một hơi, từ bà lão tám mươi tuổi cho tới em bé vài tuổi, nhìn thấy hân cũng muốn phun máu mũi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo tới không thể bắt bẻ được một phân, mang theo một chút phúng phính trẻ con, làn da trong suốt phảng phất như quả bồ đào bị sương sớm gội rửa, tướng chừng như muốn bùng ra nước. Chỗ không ai chịu nổi chính là đôi mắt hoa đào xinh đẹp, lông mi dài như một chiếc bàn chải nhỏ phủ đầy hai con ngươi. Tuy nhiên, thứ khiến người ta bị thu hút nhất chính là đôi con ngươi màu tím.

Giống như đóa hoa Tử La Lan trong câu chuyện thần thoại, loé lên như ngôi sao sáng chói ánh hào quang, mang theo một chút tà vọng cùng xinh đẹp.

“A... Là thiếu gia, là thiếu gia!” Đường phố Phượng thành lập tức xuất hiện một mảnh hoan hô. Hoa tươi, đồ ăn vặt, châu báu không ngừng bay tới chiếc kiệu của Vân Thiểm Thiểm. Vân Thiểm Thiểm rất bình tĩnh, phân phó hạ nhân cất kỹ từng thứ một, sau đó nắm đôi bàn tay bé nhỏ trắng trẻo, chào hỏi mọi người.

Lại khiến cho từng tiếng hét vang lên.

...

Thời gian quay trở lại đại hội lựa chọn người thừa kế Vân gia của Đông Thịnh quốc bảy năm trước.

Vân Liệt Diễm một lần hoả thiêu hơn nửa tòa kinh thành, sau đó cùng Vân Phụng Khải và Mộc Miên rời khỏi kinh thành, đi tới một thôn trang bình thường ở vùng ngoại ô.

“Diễm nhi, giờ con có tính toán gì không?” Vân Phụng Khải dứt giải được cho Mộc Miên, sau đó hỏi Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm ngồi xuống, ôm đầu.

Lúc ban đầu, nàng cũng từng nghĩ tới việc chờ Hàn Chỉ. Dù sao, nam nhân kia nàng không hề chán ghét, có lẽ thử ở chung một chỗ cũng không tệ.

Thế nhưng bây giờ nàng lại mang thai, cha đứa nhỏ là ai nàng cũng không biết.

Bất luận thế nào, đây đều là con của nàng. Nhớ tới lúc bị vây trong trận, bụng dưới khi đó tuôn ra một nguồn năng lượng. Nàng biết, đứa nhỏ này cũng cố hết sức để giữ lại mạng nhỏ. Có lẽ, nó cảm nhận được rằng nàng đang gặp nguy hiểm. Nó, cũng không muốn rời nàng mà đi.

Đem đứa nhỏ này ra so sánh cùng Hàn Chỉ, nàng không do dự mà lựa chọn con của mình.

So sánh giữa tình cảm của nàng và Hàn Chỉ cùng tình cốt nhục thân sinh, vẫn là cốt nhục quan trọng hơn. Cho dù ra sao, nàng tuyệt đối không hối hận.

Kiếp trước nàng là cô nhi, không cha không mẹ. Kiếp này, nàng cũng thấy rõ thân tình ấm lạnh, cho nên nàng sẽ không để con của mình đi vào cái thế giới tranh cướp quyền lực gì đó. Nàng nhất định đem cả tấm

lòng ra mà yêu thương nó, coi như cũng là tự bù đắp cho sự thiếu thốn tình cảm của nàng, tất cả đều cho nó, không để nó có cơ hội giống nàng, không biết rõ thứ gọi là tình thân.

Nàng tin tưởng Hàn Chỉ không phải loại người biết nàng đã có thai mà còn bỏ rơi nàng, nàng có lẽ cũng nên cho bản thân và Hàn Chỉ một cơ hội.

“Thức thức, người quen biết Hàn Chỉ sao?” Vân Liệt Diễm đột nhiên hỏi.

Vân Phụng Khải có chút kinh ngạc: “Diễm nhi, làm sao con biết?” Hắn nhớ là hắn không có để lộ bất cứ manh mối nào.

“Con không biết, cho nên con mới hỏi. Sau đó tự người nói rồi” Về mặt của Vân Liệt Diễm rất vô tội.

Vân Phụng Khải đen mặt.

“Được rồi. Người bây giờ có thể nói cho con biết về thân phận thật của hắn!” Vân Liệt Diễm tỏ vẻ vô tội. Nàng thật sự chỉ tùy tiện hỏi, ai biết thức thức lại đúng lúc thừa nhận chứ? Cũng tốt, biết rõ thân phận thật của hắn, nàng cũng không lo nghĩ nhiều có nên chờ hắn nữa hay không.

“Con có biết Tứ vương gia Hiên Viên Dã không?” Vân Phụng Khải thấy Hàn Chỉ cùng Vân Liệt Diễm rất thân mật, khả năng hai người có gì đó hay không thì hắn không rõ. Tuy nhiên, thân phận của Hàn Chỉ, hắn ngược lại không muốn giấu diếm. Dù gì, Diễm nhi trước sau gì cũng sẽ biết.

“Hàn Chỉ chính là Tứ vương gia bị huỷ dung kia sao?” Vân Liệt Diễm không được bình tĩnh cho lắm. Tứ vương gia, lại là người của Hiên Viên gia?

“Phải, mà cũng không phải” Vân Phụng Khải cười cười “Chuyện này nói ra rất phức tạp. Hàn Chỉ quả thật là Tứ vương gia, nhưng không phải là con trai của hoàng thượng. Nếu không, từ lúc mười hai tuổi hắn đã lăn lộn trên chiến trường, vì triều đình vào sinh ra tử hết mười năm, nhưng cuối cùng lại không có được một chút quan tâm từ hoàng thượng.

“Vậy thì hắn là ai?” Vân Liệt Diễm có chút tò mò. Hắn không phải người Hiên Viên gia là được rồi. Hiên Viên gia tộc, nàng thật sự rất chán ghét.

“Ta cũng không biết thân phận thật của hắn, có lẽ chỉ mình hắn biết. Mẫu phi của hắn mất từ rất lâu rồi, trước khi chết có nói cho hắn biết, hắn không phải là con trai của hoàng thượng. Lúc trước, hắn còn rất nhỏ, vẫn còn ngây thơ, cứ nghĩ rằng chỉ cần mình cố gắng thì có lẽ sẽ được hoàng thượng yêu thương và thưởng thức một chút. Đáng tiếc, cho dù hắn có cố gắng ra sao thì hoàng thượng cũng lười liếc mắt đến hắn một cái, cho dù chiến công của hắn có hiển hách, quyền cao chức trọng, nhưng vẫn không được hoàng thượng tán thưởng một câu. Sau này, hắn cũng dần hết hi vọng. Hắn sáng lập ra Mạt Nhật, trên chiến trường thì ra sức giết chóc, mà có khi chính hắn cũng không biết rõ tại sao mình lại chiến đấu” Nhắc tới Hiên Viên Dã, Vân Phụng Khải lại đau lòng. Bọn họ cùng nhau lớn lên, hắn dù lớn hơn Hiên Viên Dã hai tuổi, nhưng quan hệ cả hai lại rất tốt.

Xem chừng Hiên Viên Dã thật sự chua xót trong lòng, hắn đây mới càng chán ghét hoàng thất, chán ghét quyền thế. Thứ khiến người ta đánh mất lương tri, từ khi mới bắt đầu, chính là tội ác.

“Về sau thì sao? Hắn làm sao lại bị huỷ dung?” Vân Liệt Diễm nhớ rõ Hàn Chỉ là cao thủ Tử cấp, còn có ai có thể đả thương hắn được?

“Hắn làm sao có thể bị huỷ dung” Vân Phụng Khải cười, lắc lắc đầu “Hắn chỉ là không muốn trở lại hoàng thất cho nên tìm một cái cớ mà thôi. Hắn tự thấy rõ đã hết hi vọng, cũng muốn buông xuôi tất cả. Ta ngược lại thích hắn như bây giờ hơn, làm chuyện hắn muốn làm, không bao giờ phải gánh vác mấy thứ gánh nặng kia nữa. Nói đến đây, ta thấy hai đứa có chút giống nhau đấy. Chỉ là, con bây giờ so với hắn trước kia thì khá hơn nhiều. Lúc trước, hắn tới một người thân tín bên cạnh cũng không có, toàn bộ đều tự nhờ vào bản thân để sống sót”

Vân Liệt Diễm trầm mặc, cánh tay nắm lại đặt trên bàn.

“Mẫu phi hắn họ Hàn. Hàn Chỉ, là do mẫu thân hắn tự lấy danh tự. Rời khỏi hoàng cung, hắn không dùng cái tên Hiên Viên Dã nữa rồi” Vân Phụng Khải thở dài. Khá tốt chính là, hoàng thượng không biết cái tên Hàn Chỉ này, nếu không thì hắn cũng đoán được, Hiên Viên Dã về kinh thành.

“Vậy bộ dáng của hắc ra sao?” Vân Liệt Diễm đột nhiên tò mò. Nghe nói Tứ vương gia dung mạo tuấn mỹ, là một hình tượng phu quân hoàn mỹ trong suy nghĩ toàn bộ nữ tử Đông Thịnh quốc. Thế nhưng nàng thấy, Hàn Chỉ lớn lên quá đổi bình thường.

“Cái này, ta cũng không biết” Vân Phụng Khải cười cười “Sao vậy? Con quan tâm tới dung mạo của hắc à?”

“Thức thức, người lại trêu chọc con nữa rồi. Làm sao người lại không biết được chứ? Hai người vốn là bạn tốt, không thể có đạo lý ngay cả bộ dạng hắc ra sao mà người cũng không biết nha! Chẳng lẽ, hắc luôn mang mặt nạ?” Vân Liệt Diễm không tin lời Vân Phụng Khải nói.

“Con đoán đúng! Hắc quả thật luôn mang mặt nạ da người. Vừa mới ra đời, mẫu phi hắc đã đeo cho hắc một cái mặt nạ. Cho nên, ta đoán chừng ngoại trừ chính hắc ra, cũng chỉ có mẫu phi hắc mới biết hắc trông như thế nào. Tuy nhiên, con cứ yên tâm, lúc hắc đeo mặt nạ vẫn là Tứ vương gia tuấn mỹ vô song, khuynh quốc khuynh thành. Mà chân diện thật của hắc, so với mặt nạ kia còn muốn mỹ hơn cả trăm lần” Vân Phụng Khải nhớ lúc hắc hiếu kỳ về dung mạo của Hàn Chỉ, Hàn Chỉ đều không cho, còn nói là sợ hắc nhìn xong sẽ yêu mến hắc ta, cho nên không thể xem.

Từ đó về sau, hắc cũng không hỏi tới nữa.

Khoé miệng Vân Liệt Diễm co rút: “Khó chịu! Mang mặt nạ đã xinh đẹp như vậy, lớn lên nhất định là rất xấu. Mẫu phi hắc sợ hắc ra ngoài dọa người nên mới bắt hắc đeo mặt nạ”

“Ha ha... Có lẽ một ngày kia, con có thể nhìn thấy không chừng” Vân Phụng Khải quen biết Hàn Chỉ không phải chỉ ngày một ngày hai. Đây là lần duy nhất Hàn Chỉ vì nữ nhân mà huy động nhân lực, tự mình ra tay. Qua nhiều năm như vậy, ngay cả Thượng Quan Lâm Nhi cũng chưa từng nhận được đãi ngộ tốt như vậy, hơn nữa hắc rất tinh tường, Hàn Chỉ vốn dĩ không có yêu mến Lâm Nhi một chút nào.

Tính tình như thế kia thì rất khó để yêu một người.

Thế nhưng hắc biết, Diễm nhi không giống với những nữ tử bình thường, ngay cả Hàn Chỉ bằng sơn vụn năm, sợ là cũng sẽ bị nàng hoà tan.

“Dừng!” Vân Liệt Diễm không tin. Nam nhân kia lại được thức thức nói tốt như thế, nhất định là thức thức muốn tác hợp cho hắc cùng nàng nên mới cố tình như vậy.

“Diễm nhi, con không ngại ở lại đây chờ hắc về sao? Ta tin hắc không phải loại người cổ hủ” Vân Phụng Khải lo lắng Vân Liệt Diễm sẽ không tin tưởng Hàn Chỉ, cho nên mở miệng nói giúp vài lời hữu ích.

“Ha ha... Chỉ sợ có người không để cho chúng ta đợi” Vân Liệt Diễm dứt lời, tay vung ra mấy viên hỏa cầu, lập tức nghe được vài tiếng kêu thảm thiết vang lên ngoài viện “Hừ! Cái Đông Thịnh quốc này thật đúng không phải nơi để chúng ta ngây người thêm”

Vân Liệt Diễm hừ lạnh. Nhanh như vậy đã tìm được các nàng, chỉ sợ chờ thêm một chút sẽ không tránh được một trận ác chiến.

“Chết tiệt!” Vân Phụng Khải thầm mắng mình nhất thời chủ quan, vậy mà lại không có phát hiện.

Vân Liệt Diễm tranh thủ lay tỉnh Mộc Miên: “Mộc Tiểu Bạch, người cái đầu heo! Nhanh tỉnh lại cho lão nương!”

“Tiểu thư?” Về mặt Mộc Miên mê mang nhìn Vân Liệt Diễm “Chuyện gì đã xảy ra?”

Vân Liệt Diễm cốc đầu Mộc Miên một cái: “Nhanh lên một chút, mang đồ của chúng ta, trốn!”

“A...!” Mộc Miên gật gật đầu. Đồ đạc trước kia nàng đã sắp xếp xong, không có để ở Vân phủ, phòng ngừa vạn nhất.

“Diễm nhi, phải đi sao?” Vân Phụng Khải dọn dẹp xong đám sát thủ trong sân, trở về hỏi Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm gật đầu: “Vẫn nên đi thôi! Vân gia lúc này nhất định đã liên thủ cùng hoàng thất. Cứng đối cứng, ta sợ hài tử sẽ bị thương. Về phần Hàn Chỉ, hữu duyên sẽ gặp lại!”

Nếu an an ổn ổn đợi vài ba tháng thì không thành vấn đề, nhưng nếu một mực chém chém giết giết, khẳng định sẽ không xong. Nàng không thể để con mình bị tổn thương dù chỉ một chút, tuy vậy là có lỗi với Hàn Chỉ, dù sao Hàn Chỉ đã giúp nàng nhiều như vậy, nàng cũng không nên chưa nói một lời đã bỏ của chạy lấy người. Tuy nhiên, nàng cùng Hàn Chỉ còn chưa tiến triển đến độ nhất mực quan trọng. Rời khỏi đây rồi hãy tính tiếp!

Hữu duyên thì sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại. Lúc đó, có lẽ nàng cũng kiếm được người thương, mà hẳn chắc cũng đã thành thân rồi.

Được rồi, cũng là bỏ qua nhau mà thôi!

Vân Phụng Khải cũng không nói thêm gì nữa. Diễm nhi nói rất đúng, tình huống này thì không thích hợp tiếp tục chém chém giết giết nữa.

Hắn cũng lo lắng cho thân thể Diễm nhi. Cho dù Diễm nhi ra quyết định gì, hắn đều ủng hộ.

“Tiểu thư, chúng ta chạy đi đâu?” Mộc Miên ôm theo bao đồ đạc, chạy theo sau Vân Liệt Diễm và Vân Phụng Khải. Nàng cũng biết đại khái chuyện gì đã xảy ra, cho nên hận mình vô dụng, nếu không thì cũng sẽ không liên lụy tới tiểu thư đang mang hài tử mà còn bôn ba chạy khắp nơi. Thế nhưng nàng cũng không nói ra, nếu không thì tiểu thư nhất định sẽ tức giận.

“Nơi này không xa biển lắm, chúng ta theo đường biển mà đi, một đường xuống phía nam, hướng đến Nam Đường Phượng thành. Tới bến cảng hãy sai sử chút nhân sự. Du hành trên biển, kể ra cũng thú vị đó chứ!”

Hai mắt Vân Liệt Diễm sáng rực. Trên biển có thể làm hải tặc, rất uy phong nha! Thuận tiện chiếm cứ mấy hòn đảo nhỏ, nói không chừng còn có thể phát hiện mỏ vàng thì sao?

Nhìn con người chuyển sang màu vàng kim của nàng, Vân Phụng Khải cùng Mộc Miên đồng thời co rút khoé mắt.

Tuy nhiên, lời Vân Liệt Diễm nói cũng không sai, đi theo đường biển chính là biện pháp tốt nhất để tránh truy sát. Người Đông Thịnh quốc hay tất cả mọi người trên đại lục này đối với biển đều là có tâm lý sợ hãi. Cách bờ Đông Hải mấy chục mét chính là hải vực Vô Biên, mức độ nguy hiểm ở đó không thua gì Tử Vong Sơn Mạch. Bọn họ nếu đi trên biển, đoán chừng Vân gia cùng hoàng thất chắc chắn sẽ nghĩ rằng bọn họ nắm chắc sẽ chết.

Vân Liệt Diễm ngược lại nói đến nhẹ nhõm như vậy, làm Vân Phụng Khải cùng Mộc Miên không khỏi có chút lo lắng. Hai người kể hết chuyện về hải vực Vô Biên cho nàng biết.

“Hai người cũng nói nơi đó cách bờ mấy chục mét, chúng ta chạy xa như vậy làm gì?” Vân Liệt Diễm trợn mắt liếc hai người họ: “Chúng ta chỉ cần đem đủ thức ăn là không có chuyện gì rồi”

Hai người gật gật đầu, bọn họ thật sự lo lắng thái quá rồi.

Thuê mười mấy hạ nhân, lại thấy Vân Liệt Diễm đang mang thai, bọn họ còn chu đáo thuê thêm bà đỡ cùng đại phu, xem chừng có không ít người thân cận bên cạnh, không khác gì một tên đại gia đang chạy nạn. Sau khi điều tra kỹ càng bối cảnh cùng thân phận của những người này, Vân Liệt Diễm lại mua một con thuyền lớn siêu cấp xa hoa. Chuẩn bị thoả đáng những thứ này cũng mất hơn một tháng, mà đám sát thủ truy sát bọn họ cũng không thấy, chứng tỏ an phận không ít.

Khi bọn họ rời đi, chính là chạy một cách quang minh chính đại. Dù sao, mấy con người kia chắc sẽ không có khả năng đuổi theo bọn họ trên biển. Nói cho cùng, Vân Liệt Diễm vì tránh phiền toái nên để Vân Phụng Khải dùng danh nghĩa của hắn xuất động không ít sát thủ Mật Nhật, ngăn cản đám người trong kinh thành một thời gian. Tuy cũng có một ít cá lợt lười nhưng tuyệt không phải đối thủ của Vân Phụng Khải.

Sau cùng, bọn họ cũng là thuận lợi xuất hành.

Chuyến đi tới Nam Đường chưa tới nửa tháng lại bị Vân Liệt Diễm kéo dài thành hai năm, tới khi bạn nhỏ Vân Thiểm Thiểm tròn một tuổi, Vân Liệt Diễm mới mang hắn trở về Phượng thành.

Phượng gia chỉ chủ hiện tại chính là Đại cữu cữu (1) của Vân Liệt Diễm, Phượng Lăng Yên. Lão gia tử (2), ngoại công của Vân Liệt Diễm, Phượng Thương thì đã sớm ẩn cư. Lúc Vân Liệt Diễm tới Phượng gia, nàng

mang theo Vân Thiểm Thiểm, cũng không nghĩ rằng lão gia tử lại chiêu đãi nhiệt tình như vậy, muốn giữ nàng ở lại Phượng gia. Đối với Vân Thiểm Thiểm – cháu ngoại từ trên trời rơi xuống, Phượng Thương càng thêm cưng chiều hết mực. Biết được chuyện sau này của Phượng Tâm Nghiên, lão gia tử chỉ có thể thở dài. Từ lâu lão đã thấy Vân Phụng Thiên không đáng tin, nhưng lại không nghĩ đến thật sự là lấy cả tính mạng của con gái mà lão thương yêu nhất. Nếu lão đưa Tâm Nghiên trở về, có lẽ nàng cũng không phải bỏ mạng nơi đất khách quê người, càng không để Diễm nhi chịu khổ sở nhiều năm như vậy.

(1) Đại cữu cữu: Cậu cả, anh cả của mẹ.

(2) Lão gia tử: Ông cụ, người có vai vế lớn trong một gia đình.

Phượng Thương sau khi gặp Vân Liệt Diễm, dường như là đem toàn bộ tình yêu thương đối với con gái trút hết lên người nàng, còn tự mình dạy cho nàng nội công tâm pháp bí truyền của Phượng gia, chỉ đạo Vân Liệt Diễm và Vân Thiểm Thiểm tu luyện. Vậy nên, chỉ trong năm năm ngắn ngủi, nội công của Vân Liệt Diễm đã đột phá Tử cấp, hơn nữa còn dần đạt tới Tử cấp đỉnh, ngay cả Phượng Thương thân là cao thủ Tử cấp cũng chưa chắc đã chịu được đến hai mươi chiêu của nàng. Tuy nhiên, cái mà làm người ta khiếp sợ lại chính là Vân Thiểm Thiểm.

Thời điểm Vân Liệt Diễm hạ sinh Vân Thiểm Thiểm, tiếng khóc của nó có thể nói là kinh thiên động địa. Khi đó, bọn họ vẫn còn đang ở trên một hòn đảo nhỏ, bầu trời vốn trong xanh đột nhiên mây mù rậm rạp, sấm sét vang dội, đất đá rung chuyển, ngoại trừ nơi bọn họ đứng thì toàn bộ hòn đảo đều bị sấm sét oanh tạc. Vân Liệt Diễm lúc ấy rất muốn khóc. Mẹ ơi, làm sao có thể không công bằng như vậy? Đứa nhỏ này, nó thể mà trời sinh dị năng song hệ, lôi điện cùng bạo tạc (3) nha!

(3) Bạo tạc: Nổ mạnh.

Đồ kị nhất chính là, đứa nhỏ này thuộc kiểu ‘vô sự tự thông’ (4) thuần túy. Lúc một tuổi, nó vẫn ngốc nghếch, không thể khống chế năng lực của mình, hễ ra một cái liền gây nổ, ầm ầm sét đánh. Cứ liên tục ba tháng như vậy, Vân Liệt Diễm thật sự nổi giận. Chỉ cần Vân Thiểm Thiểm khê động, nàng tuyệt không lưu tình mà trời nó lại. Tuy nó không hiểu rõ mẹ nó muốn làm gì, nhưng dưới sự dạy dỗ đầy thủ đoạn với mọi hình thức của mẹ nó, nó từ một đứa mù mờ không hiểu chuyện cũng đã hiểu rõ, lôi không thể chém loạn, điện lại càng không.

(4) Vô sự tự thông: Mọi điều tự mình biết, không cần ai chỉ dạy.

Tuy còn có Vân Phụng Khải cùng Mộc Miên hết lòng che chở cho Vân Thiểm Thiểm tránh thoát vô số lần bị mẹ nó giáo dục với phương pháp phi nhân loại, nhưng nó vẫn không thể thoát khỏi lão nương bất lương muốn bồi dưỡng nó từ khi vừa mới biết đi, đi theo con đường mà trong miệng Vân Liệt Diễm gọi là “đặc công ưu tú”.

Vì vậy, với sự lạm dụng uy quyền của Vân Liệt Diễm, cộng thêm sự dạy bảo kiên trì của Vân Phụng Khải, khi vừa mới một tuổi, Vân Thiểm Thiểm nương theo tâm pháp của mẹ và ông chú, mỗi ngày niệm không ít lần, nhanh chóng đạt tới Chanh cấp. Không thể phủ nhận, Vân Thiểm Thiểm có thiên phú độc nhất vô nhị (5).

(5) Độc nhất vô nhị: Có một không hai.

Vân Liệt Diễm thật sự là ghen ghét ra mặt rồi. Đứa nhỏ này lớn lên xinh đẹp hơn nàng, đôi mắt như mộng như ảo một màu tím, làm hại Vân Liệt Diễm thường xuyên muốn nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của Vân Thiểm Thiểm, gian trá cười: “Con trai, con mau mọc đôi mắt đẹp đẽ của con xuống, đeo lên cho mẹ có được không?”

Lúc ban đầu, một lời này hù Vân Thiểm Thiểm mấy ngày không dám ngủ, sợ mẹ nó xúc động lên sẽ thật sự mọc mắt nó ra.

Thằng nhóc này sau khi đến Phượng gia, không hề nghi ngờ chính là tiểu tâm can của tất cả mọi người, ngay cả bà cô của nó, hoàng hậu Phượng Tâm Du cũng hận không thể bắt cóc nó mang vào hoàng cung mà ngắm nhìn cho thỏa thích. Hoàng hậu thậm chí ngay cả cháu gái bảo bối của mình cũng mang ra dụ, dùng hết mọi thủ đoạn dụ dỗ Vân Thiểm Thiểm tới ở rể trong hoàng cung. Cuối cùng, Phượng lão gia tử phải ra mặt, sử dụng thủ đoạn mạnh mẽ mới có thể cứu Vân Thiểm Thiểm ra ngoài.

Vân Thiểm Thiểm đến Phượng thành, ngay lập tức trở thành nhân vật được chú ý nhất kinh thành, còn bị hoàng thượng ban chiếu thư phong làm Thiểm vương. Tuy nhiên Vân Thiểm Thiểm cảm thấy cái tên này quá khó nghe nên hẳn bắt mọi người phải gọi hắn là “thiếu gia”. Vậy nên, mỗi khi trong Phượng thành có người nhắc tới “thiếu gia”, chỉ sợ trong thành không ai không biết chính là cậu bạn nhỏ Vân Thiểm Thiểm.

Mà khi Vân Thiểm Thiểm tròn sáu tuổi, cũng nhờ nhiều phương pháp dạy bảo, không phụ sự mong đợi của mọi người, hắn đã đạt tới Lam cấp – phẩm cấp mà rất nhiều người cả đời này cũng khó với tới. Lão gia tử cũng có nói, không tới mười tuổi, Vân Thiểm Thiểm tuyệt đối có thể trở thành cường giả Tử cấp trẻ tuổi nhất đại lục.

Những lời này đều làm cho Vân Liệt Diễm, thân là mẹ, ghen ghét tới không chịu nổi.

Nàng thật sự không biết, gene đứa nhỏ này rốt cuộc là đột biến mấy lần đây?

...

Thời gian một lần nữa trở lại bảy năm sau, tại Nam Đường Phượng thành.

Vân Thiểm Thiểm bảo trì nụ cười trước sau như một, ngồi trên kiệu, tiếp nhận ánh mắt si mê từ bốn phương tám hướng. Không còn cách nào, mẹ nó nói mặt nó chính là “cây hái tiền”, tùy tiện ra ngoài một chuyến liền có vô số lễ vật bay vào trong tay.

Cho nên, mẹ nó mới chịu hào phóng làm cỗ kiệu xa hoa như thế này. Đỉnh kiệu vàng chói, xung quanh treo lụa mỏng trong suốt, chính là để thuận tiện trêu hoa ghẹo nguyệt.

Nó cũng không quên, mẹ nó bóc lột và đào tạo nó từ nhỏ như thế nào.

Lúc nó ba tuổi, bởi vì ham chơi mà làm nổ cả một hòn đảo nhỏ, kết quả là mẹ nó lập tức dạy dỗ: “Con trai đàn! Đối với bất luận cái gì, con đều phải bóc lột giá trị thặng dư của nó tới cực hạn mới được ngừng. Con xác định trên cái hòn đảo kia không còn gốc cây nào có thể bán, không còn khối đất nào có thể đào ra vàng, không có con thỏ nào để ăn hay sao?”

Từ đó về sau, nó liền ngoan ngoãn nhớ kỹ cái thứ gọi là ‘giá trị thặng dư’ kia, dùng lời của mẹ mà nói chính là bất luận lúc nào cũng đều lợi dụng tới tận cùng, tranh thủ tất cả mọi lợi ích có thể. Cái gọi là ‘quân tử yêu tài’, chính là đạo lý này.

Hôm nay, nó nghe nói có nam nhân tìm mẹ, lại lớn lên phi thường soái, vì vậy nó liền đi về hỏi ý kiến mẹ. Mẹ nó vừa nghe đến có nam nhân tìm thì lập tức rống to: “Mẹ nó! Nam nhân lão nương biết có thể kéo quanh cả địa cầu này ba vòng rồi, có quỷ mới nhớ hắn là ai!”

Kết quả, vì mẹ nó quá kích động nên thuyền dính hoả khí của nàng, bị thiêu rụi. Mẹ nó thịt đau liền khóc lóc kể lể, nhất định phải đòi lợi nhuận từ nam nhân kia về, nếu không thì nó triệt để hồng бет luôn!

Haizz, đáng thương nó tuổi còn nhỏ lại phải làm nhiều việc như vậy. Không có cách nào, mẹ nói khuôn mặt này của nó chính là cây rụng tiền, nếu không xài được liền đem bán đi. Vì lo lắng cho tương lai của mình, nó chỉ đành liều mạng giúp mẹ kiếm tiền.

Thật ra nó cũng biết rằng, trên thế giới này, mẹ là người yêu nó nhất. Nó nghe ông chú từng nói, mẹ vì nó mà đã buông tay nam nhân nàng yêu thích.

Vân Thiểm Thiểm nghĩ nghĩ, hình như cũng nên kiếm nam nhân giúp mẹ nó rồi! Nàng một người, tuy cả ngày nhìn qua khá vui vẻ, nhưng mẹ lớn tuổi như vậy rồi mà không có lão công (6), sẽ rất cô đơn nha!

(6) Lão công: Chồng, đồng nghĩa với phu quân, tướng công.

Chủ ý đã quyết, Vân Thiểm Thiểm nhủ thầm nhất định phải kiếm cho mẹ một nam nhân tốt. Nếu như vậy thì mẹ cũng không còn ôm mặt hắn cả ngày, hèn mọn bỉ ổi nói: “Con trai, con gả cho ta đi!”

Yếu ớt hô một câu, nó thật ra chỉ là một tiểu bạch thỏ mà thôi!

Sống dưới thâm uy của mẹ nhiều năm như vậy, ưu điểm của nó liền không còn chỗ để thi triển. Cho nên, nó quyết định, sau này nhất định phải kiếm một tiểu bạch thỏ để trêu đùa một chút, giống như mẹ chơi đùa nó vậy.

Không tệ, trong mắt mẹ, nó liền làm một tiểu bạch thỏ mặc người chém giết.

“Thiếu gia, đến rồi!” Cổ kiệu dừng lại.

Hạ nhân vén màn kiệu, Vân Thiểm Thiểm chân giẫm ghế gỗ đi xuống, nhìn cực giống một đứa nhỏ ôn nhu yếu ớt.

Thế nhưng nếu như biết rõ cung cách của Vân Thiểm Thiểm, đánh chết bọn họ thì bọn họ cũng không cảm thấy nó là thứ nhu nhược. Đứa nhỏ này mang tiềm chất ma quỷ, so với mẹ nó chỉ hơn chứ không kém.

“Người đâu?” Vân Thiểm Thiểm vỗ nhẹ vạt áo, cho đến khi nhìn không ra một nếp nhăn mới thôi.

Nó nở nụ cười ưu nhã, như một tiểu thân sĩ (7), ngẩng đầu hỏi người đến nghênh đón một cách nho nhã lễ độ.

(7) Thân sĩ: Người quan lại và trí thức thời xưa.

Người tới đón hẳn chính là lão bản thanh lâu Dạ Sắc - Nhã Phong, một nữ tử tầm ba mươi tuổi. Người này cũng đã lăn lộn trong chốn phong trần nhiều năm, có chút danh tiếng. Lúc trước, sau khi nàng được mời đến làm lão bản nơi này, trong một thời gian ngắn liền từ một thanh lâu bình thường đã trở thành đệ nhất của Phượng thành, thậm chí là toàn bộ Nam Đường. Sau đó, nàng mới nhìn thấy Vân Thiểm Thiểm, lập tức sợ ngây người.

Đứa bé này, cho dù không phải lần đầu nhìn thấy nó nhưng Nhã Phong vẫn không thể ngăn được ngáy người khi thấy nó mỉm cười. Nàng lăn lộn trong chốn phong trần nhiều năm, có thể nói là tận mắt nhìn thấy mỹ nam khắp thiên hạ, nhưng lại chưa từng gặp nam tử nào có một phần vạn dung mạo giống đứa nhỏ này.

Tuổi còn nhỏ mà đã không tầm thường, đợi thêm một thời gian nữa, nhất định sẽ thành tai hoạ nhân gian!

Đương nhiên, những suy nghĩ này, Nhã Phong không dám để lộ ra ngoài, bởi vì nàng đã từng thấy thủ đoạn của nó. Nó đối với bất kì ai đều ưu nhã khách khí trước sau như một, nhưng nếu chọc phải nó thì kẻ đó tuyệt đối sống không bằng chết.

Có đôi khi, nàng thật sự không thể tin được nó chỉ mới là một đứa nhỏ sáu tuổi.

Bình tĩnh lại, Nhã Phong tiến đến hành lễ: “Thiếu gia, người đang ở trong nhã gian chờ, mời ngài”

Dạ Sắc đều kinh doanh cả ngày lẫn đêm. Mỗi ngày đều có những màn biểu diễn ngẫu hứng, rước lấy không ít sự chú ý. Nơi đây không khác gì rạp hát, nhưng so với những điệu hí khúc nhằm chán kia thì thực sự thú vị hơn không ít.

Cho nên, bất luận là ngày hay đêm, Dạ Sắc đều có tiếng người huyền ảo, cực kì náo nhiệt.

Thật ra lúc mới khai trương, chỉ có ban đêm mới buôn bán nên mới gọi Dạ Sắc. Về sau đổi thành hình thức buôn bán cả ngày lẫn đêm, danh tự cũng không đổi lại.

“Ừ!” Vân Thiểm Thiểm gật gật đầu, theo Nhã Phong đi lên phòng thượng đẳng ở lầu hai.

“Minh công tử, thiếu gia nhà ta đến rồi” Nhã Phong thông báo một câu với Hiên Viên Minh bên trong, thuận tay đẩy cửa ra.

“Thiếu gia? Người ta muốn gặp là Vân Liệt Diễm, không phải thiếu gia gì hết! Rốt cuộc thì màng đang ở đâu?” Sắc mặt Hiên Viên Minh tối sầm.

Hắn tìm nàng suốt bảy năm trời. Ngày đó, có người nói nàng đào tẩu trên biển, rồi bất tin tức. Cho đến hai năm trước, hắn mới nghe nói nàng xuất hiện ở Nam Đường. Hắn nghe ngóng nhiều nơi mới biết, nàng đã tới thanh lâu lớn nhất Phượng thành - Dạ Sắc. Hắn tốn không ít tiền bạc mới có thể moi ra tin tức từ chỗ lão bản, Vân Liệt Diễm quả thật đã tới nơi này.

Thế nhưng ai mà biết, hắn đợi cả buổi, kẻ đến lại là cái tên thiếu gia gì đó.

Hiên Viên Minh không khỏi có chút tức giận.

Bảy năm, hắn vậy mà không thể quên được nữ nhân kia. Nữ nhân kia rõ ràng từng đối với hắn như vậy, thân là hôn thê của hắn mà lại cùng người khác tăng tị, còn có cả một đứa con hoang. Thế nhưng chính vì

vậy mà hần mới không quên được nàng! Có đôi khi, hần nghĩ bởi vì quá hận nàng, nên nửa đêm hần nằm ngủ cũng mộng thấy đều là bóng dáng của nàng, như thế nào cũng không thể xoá đi.

“Vị đại thúc này, thúc là muốn gặp Vân Liệt Diễm, Vân tiểu thư sao?” Vân Thiểm Thiểm mang bộ dáng tươi cười đáng yêu, đôi mắt hoa đào mị hoặc chớp động, muốn bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu đáng yêu.

Hiên Viên Minh nhìn thấy người vừa tới, kinh ngạc mở to hai mắt, hồi lâu mới kịp phản ứng. Đứa nhỏ này, làm sao lại có thể xinh đẹp tới trình độ này chứ?

“Đại thúc, hoa si với bốn thiếu gia cũng mất tiền đó nha!” Vân Thiểm Thiểm hảo tâm nhắc nhở.

“Tuổi còn nhỏ mà đã học cái này rồi!” Hiên Viên Minh đen mặt: “Người là con cái nhà ai? Sao mà lại tới cái nơi như thế này?”

Một bộ dáng thuyết giáo, rất có tư thế bậc trưởng bối.

“Đại thúc, không phải thúc muốn tìm Vân Liệt Diễm sao?” Vân Thiểm Thiểm giành lại chủ đề. Trừ người nó quan tâm, nó cực kì chán ghét kẻ nào tới giáo dục nó.

Đã có mẹ, ông chú, ông cố ngoại, ông cậu, bà cô, dì nhỏ,... đủ các loại giáo dục biến thái, trái tim nhỏ bé của nó đã bị tàn phá đủ rồi. Cho nên, thời điểm đối mặt với người ngoại, Vân Thiểm Thiểm thích giáo huấn kẻ khác hơn. Nó thừa nhận, nguyên nhân là bị áp bức quá nặng nề cho nên trái tim nhỏ bé đã có một bóng ma khó có thể phai mờ.

“Thằng nhóc nhà người biết Vân Liệt Diễm sao? Mau nói cho ta biết, nàng đang ở nơi nào?” Hiên Viên Minh vừa nghe đến tên của Vân Liệt Diễm liền bình tĩnh không nổi.

“Đại thúc à, thúc phải gọi ta là ‘thiếu gia’ nha, đây là quy củ của Phượng thành đó!” Vân Thiểm Thiểm rất không vui khi hần bị gọi là “thằng nhóc”. Đây là danh tự mà trưởng bối chuyên dùng, nam nhân này xem ra cũng yêu thích mẹ nó, nhưng lại không biết nịnh nọt nó, cho nên không thể vượt qua bài kiểm tra. Muốn thành thân với mẹ nó cũng phải nhìn xem nó có đồng ý hay không?

Hơn nữa, đã có nó là đứa con trai đẹp nhất thiên hạ, mẹ tìm chồng đương nhiên là rất có áp lực đó nha! Cho dù không tới mức cực soái, nhưng cũng không thể chênh lệch quá nhiều. Trước mắt thì người này có nhìn thế nào cũng không phù hợp.

Thế nhưng, Vân Thiểm Thiểm luôn có lòng rộng lượng, cho nên hần để cho Hiên Viên Minh có thêm một cơ hội.

“Mau nói ta biết, nàng ở nơi nào?” Hiên Viên Minh cắn răng. Mặc dù biết Vân Liệt Diễm có khả năng ở Phượng gia, dù sao thì ở Nam Đường chỉ có Phượng gia mới là thân nhân của nàng, nhưng Phượng gia cũng không phải nơi mà hần có thể tùy tiện xông vào.

“Mua tin tức, một ngàn lượng hoàng kim. Tận mắt nhìn thấy người, một vạn lượng hoàng kim. Thế nào, đại thúc? Có phải rất lời rồi hay không? Muốn thực hiện giao dịch không?” Vân Thiểm Thiểm vẫn mang theo dáng vẻ tươi cười vô cùng đáng yêu của trẻ con, nháy nháy mắt nhìn Hiên Viên Minh, trong mắt cũng không nhìn ra là cảm xúc gì.

Sao đột nhiên hần cảm thấy đứa nhỏ này có một chút quen thuộc?

“Thế nào, đại thúc? Tin tức của ta không phải muốn mua liền có thể mua đâu. Lần thứ nhất hỏi người là giá thấp nhất, lần thứ hai sẽ tăng gấp đôi, lần thứ ba thì tăng gấp ba đó!” Vân Thiểm Thiểm lắc lắc ngón tay nức nịch thật “Ừ, vừa rồi ta đã hỏi lần thứ ba, vậy bây giờ chính là lần thứ tư, cho nên để mua tin tức chính là bốn ngàn lượng hoàng kim, nhìn thấy người là bốn vạn lượng hoàng kim, cả hai thì đưa ra bốn vạn bốn ngàn lượng hoàng kim”

“Người hỏi lần thứ ba lúc nào?” Hiên Viên Minh trừng to mắt, thằng nhóc này chẳng khác gì cho vay nặng lãi.

“Bây giờ là lần thứ năm, tổng cộng là...”

“Ta mua!” Hiên Viên Minh đặt một xấp ngân phiếu lên bàn trước mặt Vân Thiểm Thiểm. Hắn không dám để đứa nhỏ này nói nữa, nếu không thật sự không biết sẽ còn tăng bao nhiêu lần.

Đứa nhỏ này, thật đúng là... dễ khiến người ta điên mất!

“Xong thủ tục mua bán!” Vân Thiểm Thiểm cười híp mắt tiếp nhận ngân phiếu, tùy tùng bên cạnh nhanh chóng cầm lấy đèn, ánh mắt đã cong thành hình trăng lưỡi liềm.

“Bây giờ có thể nói chưa?” Hiên Viên Minh dường như là nghiêng rằng nghiêng lợi. Chết tiệt! Hắn vừa mới ra cửa, tại sao lại có thể bị dụ mất nhiều ngân phiếu như vậy?

Hiên Viên Minh đột nhiên có loại cảm giác bị lừa, nhưng chỉ là một chút liên biến mất.

“Rất đơn giản, Vân Liệt Diễm đang ở Phượng gia. Còn người muốn gặp nàng thì phải chờ đến tối, ta sẽ đưa nàng đến gặp người!” Vân Thiểm Thiểm nói xong, xoay người nói với Nhã Phong: “Dì Nhã Phong, chiêu đãi vị đại thúc này thật tốt nhé, nhớ phải thu tiền ăn ở đó!”

Hiên Viên Minh co rút khóe miệng, ngay cả ly rượu trong tay cũng run run “Thằng nhóc kia, đứng lại! Người tên là gì?” Hiên Viên Minh rống to với Vân Thiểm Thiểm. Chết tiệt! Hắn vốn biết Vân Liệt Diễm đang ở Phượng gia, kết quả, chỉ một câu mà hắn đã biết từ trước, hắn phải bỏ ra tận năm ngàn lượng hoàng kim!

Còn có, hắn làm sao biết thằng nhóc này sẽ giữ lời?

“Dì Nhã Phong, người không nhả nhận phải thu phí gấp đôi” Vân Thiểm Thiểm rất lạnh nhạt, bỏ lại một câu, sau đó rời khỏi Dạ Sắc.

Nó phải sắp xếp tiết mục đêm nay thật kỹ, nếu không, mẹ nhất định sẽ không tha cho nó, tổn thất cả một chiếc thuyền chứ ít ỏi gì? Mấy năm nay, mẹ càng ngày càng thích tiền, mua một xâu mít quả cho nó mà mẹ cũng xót ruột, đừng nói chi tới tận một chiếc thuyền!

Mới năm vạn năm ngàn lượng hoàng kim, chắc chắn, còn thiếu rất nhiều. Từ trước đến nay lấy được thù lao từ người mẹ nó so với trả giá còn khó hơn cả nghìn lần, bây giờ chỉ có năm vạn năm ngàn lượng, vẫn còn chưa đủ số lẻ đâu! Vân Thiểm Thiểm nhủ mày, suy tư trong chốc lát, sau đó nói với tiểu đồng (8) bên cạnh “Tiểu Đinh Đường, chúng ta đi tìm Tây Bình vương chơi đùa đi!”

(8) Tiểu đồng: Tùy tùng nhỏ tuổi theo bên cạnh chủ tử giúp đỡ những việc lật vặt, giống như nha hoàn thiếp thân của các công tử ngày xưa.

Tiểu Đinh Đường bật người, vui vẻ: “Thiếu gia, đêm nay chúng ta không phải cần kiếm một số lớn sao?”

Ánh mắt của Tiểu Đinh Đường đã muốn biến thành kim vàng lóng lánh. Vân Thiểm Thiểm khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn một cái. Quả nhiên, tùy tùng mẹ tìm cho nó đều rất có cá tính, có một chủ tử tham tiền, đương nhiên hận không thể tự biến mình thành vàng.

Bên này, Hiên Viên Minh lại bồn chồn, hỏi Nhã Phong: “Thằng nhóc đó rốt cuộc là ai?”

“Công tử, ta khuyên ngài không nên tiếp tục gọi thiếu gia là ‘thằng nhóc’, nếu không thì chi phí ăn ở của ngài sẽ tăng ba mươi lần!” Nhã Phong che miệng cười trộm, ngồi xuống đối diện hắn.

“Người...” Hiên Viên Minh triệt để hết chỗ nói. Trình độ chặt chẽ của Phượng thành đều cao như vậy sao? Hay khinh thường hắn là người từ ngoài đến, cho nên lừa bịp hắn? “Được rồi, vậy người nói ‘thiếu gia’ của người có thân phận gì? Thanh lâu này chẳng lẽ là của nó sao?” Hiên Viên Minh đành phải đành phải thay đổi cách thức hỏi.

“Không sai, Dạ Sắc là của thiếu gia, cả Phượng thành này ai ai cũng đều biết” Nhã Phong cũng không giấu diếm, vốn dĩ đây là chuyện mọi người đều biết.

“Cái gì? Người nói... là của đứa bé kia?” Hiên Viên Minh sợ ngây người. Dạ Sắc chính là cái hồ chôn tiền của cả Nam Đường, tại sao có thể do một đứa nhỏ mở ra?

“Ngài đừng xem thường thiếu gia, thiếu gia chính là thần tượng trong lòng nam nữ già trẻ Phượng thành. Ở đây, nếu có lời nói nào bất kính với thiếu gia, ngay cả hoàng thượng cũng sẽ bị hạ chỉ xử lý” Lời nói của Nhã

Phong đều là sự thật, lúc trước hoàng thượng sắc phong Thiểm vương chính là chiếu cáo thiên hạ. Hoàng hậu nương nương lại càng yêu thương thiếu gia đến tột cùng. Bởi vì thiếu gia ghét bỏ phong hào Thiểm vương, cho nên mới bảo mọi người gọi mình là ‘thiếu gia’.

Tuy nhiên, nàng cũng không muốn nói chuyện này cho Hiên Viên Minh.

“Vậy sao?” Hiên Viên Minh có chút không dám tin tưởng. Hắn cảm thấy đứa nhỏ kia nhiều nhất chỉ là thông minh một chút mà thôi, cũng không thể nào khoa trương như vậy.

“Công tử, nếu nghi ngờ thiếu gia thì chi phí sẽ tăng gấp đôi đó!” Nhã Phong che miệng cười, rót một ly rượu, hai tay đưa cho Hiên Viên Minh.

Hiên Viên Minh nhận lấy ly rượu, tiếp tục hỏi: “Nó tên gọi là gì?”

“Tục danh của thiếu gia, ta thật sự không dám gọi ra miệng” Nhã Phong nhận lấy ly rượu mà Hiên Viên Minh đã uống, khoe môi khê nhếch lên một nụ cười đen tối.

“Vậy Vân Liệt Diễm đâu? Nàng thật sự đã tới nơi này sao?” Hiên Viên Minh có chút gấp gáp. Cho dù đứa nhỏ kia nói đêm nay Vân Liệt Diễm sẽ đến, hắn vẫn không thể tin được.

Bảy năm, thật sự còn có thể gặp lại nàng sao?

Hắn biết, thật ra mấy năm nay Vân gia cùng phụ hoàng luôn đuổi giết nàng, ngay cả một khắc cũng chưa từng dừng lại. Thế nhưng lần này hắn đến Nam Đường, ngoại trừ tìm Vân Liệt Diễm ra thì cũng còn có mục đích khác.

Rất muốn, rất muốn gặp nàng. Loại ý niệm này đã mọc rễ nảy mầm trong đầu hắn, lớn dần suốt bảy năm qua, không hề có một khắc dừng lại. Lúc này, nó đã chiếm cứ một nơi sâu trong lòng hắn, có bỏ cũng không bỏ được. Hắn từng thử yêu nữ nhân khác, lại vĩnh viễn không có một người nào có thể thay thế nàng tạo ra cảm xúc khác thường cho hắn. Cảm giác mạnh mẽ như vậy, chắc là hận ý. Được rồi, chính là hận!

Tóm lại, không thể quên được!

“Công tử, lời nói của thiếu gia tuyệt đối không phải là lời nói suông. Nếu công tử nghi ngờ thiếu gia thì cần gì phải bỏ tiền ra mua tin tức của thiếu gia chứ?” Ngón tay của Nhã Phong xẹt qua ly rượu, giờ tay nhắc chân đều lộ ra phong tình, lại cũng không khiến cho người khác ghét bỏ.

Đêm nay còn có một vở kịch hay để xem, đương nhiên không thể để cho người đi rồi.

Hiên Viên Minh không nói gì thêm. Xem ra, hắn cần phải ra ngoài nghe ngóng thêm về vị ‘thiếu gia’ này. Nó nói sẽ đưa Vân Liệt Diễm đến, liệu thật sự có thể đưa nàng đến sao?

Hiên Viên Minh lắc đầu, hắn đang nghĩ đi đâu vậy? Thế nhưng nhìn đứa nhỏ kia cũng chỉ sáu bảy tuổi, mà lúc Vân Liệt Diễm ra đi quả thật cũng bị nghi rằng mang thai.

Dưới tình huống như thế, nàng còn có thể giữ được cái thai sao? Xung quanh đều là người đuổi giết nàng, nghe nói nàng còn từng ra biển, với điều kiện như vậy có thể sống sót đã là kỳ tích rồi, làm sao có thể giữ được đứa nhỏ chứ?

Không phải là con của nàng! Ngay cả chính hắn cũng không biết vì sao mình luôn muốn trốn tránh vấn đề này. Thế nhưng, hắn còn chưa đứng lên đã cảm thấy trước mắt tối sầm, mất đi tri giác.

Nhã Phong cười duyên, lau lau khoe môi “Người đâu? Hầu hạ vị công tử này cho tốt, đêm nay người này chính là tiết mục quan trọng của chúng ta đấy!”

Vùng ngoại ô Phụng Kinh, Liệt Diễm sơn trang.

“Rầm” một tiếng, một vật thể không rõ bị người ném ra ngoài.

“Ôi, cái mông nhỏ của ta...” Phụng Lạc Vi cầm theo một cuộn giấy, khuôn mặt nhỏ nhắn, biểu cảm vô cùng rối rắm, một bàn tay xoa xoa cái mông đang phát đau.

“Tiểu Vi nhi, sao muội lại bị ném ra rồi? Được mới tỷ đưa cho muội không dùng được sao? Đây chính là sản phẩm mới tỷ lấy từ chỗ tiểu cửu đó!” Vân Liệt Diễm nhảy đến bên cạnh Phượng Lạc Vi, vẻ mặt tò mò nhìn nàng đang rên rỉ thống khổ vì đau.

Một bàn tay sờ cảm, Vân Liệt Diễm đi vòng quanh Phượng Lạc Vi vài vòng, cau mày: “Tiểu Vi nhi, hay là muội buông tay đi, tỷ nghi rằng thúc thúc của tỷ có chỗ không được”

“Cái gì?” Phượng Lạc Vi xù lông, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, trên mặt hoàn toàn không còn rối rắm cùng thống khổ lúc trước, mà thay vào đó là khiếp sợ “Thật sao? Diễm tỷ tỷ, tỷ đừng làm muội sợ, đây chính là hạnh phúc cả đời muội đó!”

Đôi mi thanh tú của Vân Liệt Diễm nhú chặt. Khoảng thời gian bảy năm đã khiến cô cởi bỏ sự ngây ngô trước kia, lần thứ hai chuyển biến rung chuyển trời đất của một đời ‘Hỏa Thần’ Vân Liệt Diễm. So với ngày xưa, nàng thêm vài phần thành thục cùng xinh đẹp, khuôn mặt lại vẫn giống như bảy năm trước, không có gì thay đổi.

Thế nhưng thật ra khí chất lại thay đổi rất nhiều. Sau khi trở lại Phượng gia, Phượng lão gia tử bồi dưỡng nàng rất kỹ càng, dạy cho nàng đều là toàn bộ nội công tâm pháp cao nhất đại lục. Sau khi tu luyện tới Tử cấp, nàng mới chính thức bắt đầu cảm nhận được loại cảm giác không giống người thường.

Giống như cho dù có loại cảm xúc gì đều có thể tùy ý thu lại cùng khống chế, ngay cả khí tức của mình cũng có thể được che giấu một cách hoàn mỹ.

Càng tiếp cận Tử cấp đỉnh, loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

Thậm chí nàng còn cảm thấy phía trên Tử cấp nhất định sẽ còn một cảnh giới khác, mà tiếp xúc đến cảnh giới kia thì nhất định phải thay đổi hoàn toàn bản thân nàng.

Nàng bây giờ vẫn tùy tính như trước, nhưng cũng đã học xong ‘thâm tàng bất lộ’ (9).

(9) Thâm tàng bất lộ: Cao thâm không lộ ra.

Một loại hoàn mỹ.

“An tâm đi, cho dù thúc thúc có chỗ không ổn thì muội cũng không cần lo lắng như vậy đâu. Phượng gia có nhiều đại phu giỏi như vậy, để về đó tỷ tìm người nghiên cứu một chút, tiểu cửu nhất định cũng sẽ vui vẻ hỗ trợ” Nhắc tới tiểu cửu, vẻ mặt của Vân Liệt Diễm chính là cười xấu xa.

Nàng còn nhớ rõ lúc mới đến Phượng gia, thúc thúc cũng không có cảm giác gì đối với mỗi người Phượng gia, nhưng đối với tiểu cửu lại là mới quen đã thân, trở thành bạn bè tri giao. Tuy nhiên tiểu cửu là một người rất quái gở, bình thường thích làm những chuyện loạn thất bát tao gì đó, rất khiến người khác đau đầu. Vậy mà thúc thúc lại rất hợp tính với hắn ta, hai người thường xuyên tán gẫu đến quên cả trời đất.

Về chuyện này, Vân Liệt Diễm đã từng cảm thấy rất khó hiểu, cũng từng nghĩ không phải là thúc thúc đã nhìn trúng tiểu cửu rồi chứ. Do đó, nàng cũng từng thử hai người họ, kết quả phát hiện bọn họ đều rất “thẳng”.

Đối với một hủ nữ như Vân Liệt Diễm, chuyện này khiến nàng luyến tiếc rất lâu.

Cho đến khi gặp Phượng Lạc Vi, con gái của đại cửu cửu, đối với thúc thúc liền vừa gặp đã yêu. Nàng liền lấy toàn bộ hứng thú đặt vào chuyện mai mối hai người bọn họ. Hạ được, bắt cóc, tập kích, quyến rũ, tóm lại bất cứ chiêu thức gì có thể dùng, Vân Liệt Diễm cùng Phượng Lạc Vi đều đã thử. Thế nhưng Vân Phụng Khải lại giống như một bức tường kiên cố.

Bây giờ, Vân Liệt Diễm không thể không nghi ngờ rằng, thúc thúc yêu quý của mình thật sự có vấn đề.

“Diễm tỷ tỷ, thuốc lần đó chúng ta lấy từ chỗ Tam thúc vốn dĩ không dùng được, Khải vẫn thờ ơ như cũ” Phượng Lạc Vi ủ rũ cúi đầu. Haizz, nàng đuổi theo Vân Phụng Khải bốn năm, làm sao một chút cảm giác mà hắn cũng không có?

“Tiểu Vi nhi, người nói có phải thuốc tiểu cửu đưa chúng ta có vấn đề không? Người nói, có thể tiểu cửu cũng thâm mến thúc thúc hay không? Cho nên không muốn thành toàn cho muội cùng thúc thúc, cho nên

đứng ở giữa đưa tay làm chuyện xấu?” Vân Liệt Diễm càng nghĩ càng cảm thấy có thể, có lẽ lúc trước bọn họ chỉ là không phát hiện ra thôi.

Ầm một tiếng, thanh âm đồ sứ bị ném ra cửa sổ, rơi xuống đất, bể nát. Vân Phụng Khải đen mặt, xoa xoa đầu, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ.

Vốn dĩ chỉ có một mình Diễm nhi thích gây náo loạn, sau khi gặp Phượng Lạc Vi, hai người vốn dĩ chính là hận đời vì gặp nhau quá trễ, hận không thể xóa bỏ danh phận biểu tỷ muội, thẳng tay đánh sát vào nhau, không bao giờ tách ra nữa. Vì thế, cả Phượng gia bị hai người làm cho gà bay chó chạy. Sau khi hai người gây họa, kẻ bị đẩy ra chịu trận chính là Vân Thiểm Thiểm cùng Phượng Lăng Tiêu.

Mà Vân Thiểm Thiểm cùng Phượng Lăng Tiêu chính là hạng người ‘giả trư ăn cợn’, càng khiến người khác đau đầu.

Tuy nhiên, Phượng lão gia tử lại mặc kệ bọn họ quấy nháo, bởi vì có bọn họ thì Phượng gia mới có nhiều tiếng cười. Mà Vân Phụng Khải cũng biết, Diễm nhi cùng Thiểm Thiểm thật sự rất thích Phượng gia.

Người Phượng gia khiến cho bọn họ cảm nhận được thân tình chân chính, nhất là Diễm nhi. Vân Phụng Khải biết, lúc rời khỏi Vân gia, trong lòng nàng mang theo hận. Nàng không phải là một Vân Liệt Diễm ngốc vù vù lúc trước, nàng biết mẫu thân ruột thịt của mình vì sao lại chết, biết phụ thân của mình đã đối xử với mình như thế nào. Trong lòng nàng, tình thân từ lâu đã lạnh nhạt. Cũng vì thế mà lúc nàng ra khơi, nhìn thấy một hòn đảo xinh đẹp liền quyết định sinh sống ở đó. Nàng cũng chỉ vì không biết phải đối mặt với Phượng gia như thế nào.

Nếu người Phượng gia tiếp tục không nhìn nhận nàng, có phải nàng sẽ không còn chút thân tình với thế giới này hay không? Ngày đó, Vân Phụng Khải cũng từng đưa ra giả thuyết này, may mắn Phượng gia không tuyệt tình giống như Vân gia, không có đuổi mẫu tử hai người ra khỏi cổng lớn. Chính vì có Thiểm Thiểm mà Diễm nhi càng thêm hoạt bát vui vẻ. Tuy cả ngày nàng đều tìm cách chĩnh ác Thiểm Thiểm, nhưng thật ra lại yêu thương thẳng thắn hơn bất cứ ai trên đời.

Từ sâu trong đáy lòng Diễm nhi, cũng có một phần yếu ớt không muốn người khác biết. Thế nhưng nàng lại là một nữ tử rất kiên cường, tuy tuy húng, bốc đồng, thất thường, nhưng sẽ ra tay bảo vệ những thứ mình muốn bảo vệ khi gặp nguy hiểm.

Trước kia bên cạnh Diễm nhi cũng chỉ có Mộc Miên. Bây giờ lại có nhiều người cùng nàng hồ nháo, cùng nàng vui vẻ như vậy. Hẳn thật sự hi vọng vĩnh viễn nàng đều như vậy.

Không biết có phải nàng vẫn nhớ đến Hàn Chỉ hay không, nhưng nhiều năm như vậy cũng không có một người nam nhân nào đi vào trong lòng nàng. Phượng lão gia tử cùng hoàng hậu nương nương không biết đã thu xếp biết bao nhiêu lần tuyển phu cho nàng, đều bị nàng giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo cho qua mọi chuyện.

Thật ra nàng có nhận được tin tức của Hàn Chỉ, Mạt Nhật đều có căn cứ ở khắp nơi trên đại lục, ngay cả Phượng thành cũng có người của Mạt Nhật. Thế nhưng Vân Liệt Diễm lại tận lực che giấu tin tức của mình, khiến cho người ta có loại cảm giác nàng không có chỗ ở cố định. Nghe Phượng lão gia tử nói, từ bảy năm trước Hàn Chỉ đã có thể tìm được Phượng gia, đáng tiếc khi đó, Diễm nhi đã vượt đại dương.

Sau đó, nghe nói Hàn Chỉ cũng vượt đại dương tìm nàng, còn nàng thì đã trở về Phượng gia.

Cho đến ba năm trước đây, tin tức về Hàn Chỉ mới hoàn toàn bị cắt đứt. Nghe nói hắn đến Tử Vong Sơn Mạch, chưa từng trở về. Thậm chí, có lời đồn hắn đã chết. Sau khi Diễm nhi biết tin cũng không lộ rõ là vui hay buồn, giống như người kia chỉ là một kẻ qua đường.

Cũng không sao, chỉ cần nàng cảm thấy vui vẻ là được, mọi chuyện cũng không còn quan trọng nữa.

Thật ra hần hiểu, Hàn Chỉ nhất định không chết. Người kia, không ai biết hần ta cường đại như thế nào, thậm chí còn khủng bố hơn cả Diễm nhi, hần ta chỉ là chưa bao giờ lộ ra ngoài. Hần ta luôn đeo mặt nạ, dùng biểu tình vĩnh viễn không thay đổi của mình để đối mặt với mọi người. Hần biết, những thứ hần ta khao khát đều rất nhiều, chỉ là chưa bao giờ có được mà thôi.

Hần ta không biết mình dùng thực lực cường đại để hủy thiên diệt địa là vì cái gì.

Hần ta không biết mình điên cuồng tìm kiếm Diễm nhi như vậy là vì cái gì.

Chẳng phải là để tìm kiếm những thứ hân ta từng khao khát hay sao?

Bất luận kết quả như thế nào, hân đều hi vọng cả Hàn Chỉ lẫn Diễm nhi đều có thể hạnh phúc.

Hàn Chỉ đối với hân mà nói, là một người bạn, là huynh đệ, mà Diễm nhi là người thân duy nhất của hân, là người khiến hân đau lòng nhất.

“Thức thức, người đứng đây ngơ ngác làm gì vậy? Chẳng lẽ đang ảo tưởng mình cùng tiểu cửu...” Vân Liệt Diễm tà ác nói, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Vân Phụng Khải.

Bên cạnh, Phượng Lạc Vi tức giận đến phùng mang trợn má. Nàng nhất định phải xử lý Tam thức, vậy mà lại dám tranh giành nam nhân với nàng, chán sống!

Thế nhưng khi nhìn thấy bộ dạng hứng thú của Vân Liệt Diễm, nàng cũng hơi bị cuốn hút một chút. Chẳng lẽ, Khải thật sự thích Tam thức sao?

Vân Phụng Khải bị vẻ mặt tà ác của hai người kia khiến cho xấu hổ, đưa tay đẩy đẩy trán Vân Liệt Diễm “Đứa nhỏ tinh nghịch, ngay cả thức thức mà cũng đem ra đùa sao?”

“Ai nha, thức thức, người bật mí một chút thôi, con sẽ không kể cho tiểu cửu (10) nghe đâu” Vân Liệt Diễm thề hện sắt son.

(10) Tiểu cửu: Cậu, em của mẹ.

“Đúng rồi, Thiểm Thiểm tìm con có chuyện gì đó” Vân Phụng Khải nhanh trí, lắc mình chạy đi.

“Khải, khoan đi đã...” Phượng Lạc Vi vừa nói một nửa đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Vân Phụng Khải.

“Tiểu cửu làm sao bây giờ? Không phải Khải ta quyết không lấy chồng mà” Phượng Lạc Vi cắn cắn ngón tay. Tại sao Khải lại không thích nàng?

“Đừng buồn nữa, tỷ tỷ đây sẽ đưa muội đến thanh lâu, nơi đó có bán thuốc rất tốt. Chúng ta sẽ bảo Thiểm Thiểm lại hạ nhuyễn cân tán cho thức thức, lúc đó thức thức nhất định sẽ không thể nhúc nhích, sau đó muội sẽ ‘bá vương ngạnh thượng cung’ (11), tuyệt đối có thể thu phục được thức thức” Vân Liệt Diễm cũng không tin mình chịu thua, nàng nhất định phải nghĩ cách gả thức thức ra ngoài. Hân cũng đã ba mươi bốn tuổi rồi, tuy vẫn là lứa tuổi tươi mơn mơn như một nhành hoa nhưng cũng đến lúc phải thành gia lập thất. Nhìn nàng xem, mới hai mươi hai tuổi, con trai cũng đã sáu tuổi.

(11) Bá vương ngạnh thượng cung: Bá vương nghĩa là những kẻ cực kỳ thô bạo, cực kỳ ngang ngược (hiệu của Sở vương Hạng thời Tần - Hán). Câu này có nghĩa là ‘lấy mạnh hiếp yếu’, chiếm lấy phần người khác về làm của riêng.

“Nếu như Khải không mắc mưu thì phải làm sao bây giờ?” Phượng Lạc Vi có chút uể oải. Bất cứ cách gì nàng cũng đều đã thử cả rồi.

“Hừ! Lúc này không mắc mưu cũng phải mắc mưu. Vân Thiểm Thiểm chính là giắt trong nhà, lần trước là do nó thay thuốc thành nước lã, đừng tưởng rằng lão nương không biết! Thằng nhóc này càng ngày càng đen tối!” Vân Liệt Diễm vỗ bàn một cái. Vân Thiểm Thiểm, con chờ đó cho ta, dám tính kế với lão nương sao? Lão nương muốn cho con biết, vì sao con chỉ có thể là con trai của ta.

“Thì ra là do thằng nhóc này phá hư chuyện của chúng ta. Uống công muội đây yêu thương nó, lại có thể không giúp muội làm việc!” Phượng Lạc Vi nhớ tới chuyện trước đó vài ngày mới bị Vân Thiểm Thiểm lừa mất viên Dạ Minh Châu thượng đẳng. Lấy đồ của nàng mà còn không làm việc cho nàng, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho nó!

Đang trên đường quay về Liệt Diễm sơn trang, Vân Thiểm Thiểm bỗng nhiên hắc xì hai cái. Nó đen mặt xoa xoa mũi, nhất định là người mẹ bất lương cùng dì nhỏ lại đang tính kế nó rồi! Haizz, ai nói trên đời này chỉ có mẹ là tốt nhất? Vân Thiểm Thiểm một đường không yên trở lại Liệt Diễm sơn trang, đây là nơi ở của Vân Liệt Diễm tại Phượng thành. Nàng không thích ở trong Phượng phủ, cho nên ra vùng ngoại ô xây dựng lên một tòa sơn trang hiện đại hoá độc nhất vô nhị, chỉ có chứa lại một tiểu viện cho Vân Phụng Khải theo phong cách cổ đại.

Khi sơn trang đang trong giai đoạn xây dựng, Phượng lão gia tử cùng hoàng hậu nương nương đều một hai yêu cầu cho mình một tiểu viện. Phượng Lạc Vi thì khởi nói, để có thể có thêm cơ hội tiếp xúc với Vân Phụng Khải, liền đi cửa sau đòi một tiểu viện cách chỗ ở của Vân Phụng Khải không xa, sau đó chuyển hết đồ của mình đến, một hai không đi.

“Thiểm Thiểm về rồi!” Mộc Miên vừa làm xong điểm tâm, đang định mang ra cho Vân Liệt Diễm thì nhìn thấy chiếc kệ của Vân Thiểm Thiểm vừa vào Liệt Diễm sơn trang.

“Oa, dì Mộc Miên là tốt nhất! Biết rõ con thích nhất là bánh Phù Dung của dì mà” Vân Thiểm Thiểm vừa nhìn thấy đĩa bánh Phù Dung trên tay Mộc Miên, liền chạy tới như sau mông có gắn tên lửa, hoàn toàn không một chút tao nhã bốc một miếng bánh bỏ vào miệng, vẫn không quên cầm thêm một miếng khác.

Quả nhiên, nó còn chưa kịp nuốt xuống đã nghe thấy thanh âm của lão mẹ ác ma: “Vân Thiểm Thiểm!”

“Khụ khụ!” Vân Thiểm Thiểm nuốt vội miếng bánh xuống cổ họng. May quá, không bị nghẹn!

“Thiểm Thiểm, dì nhờ cho con viên Dạ Minh Châu, đẹp không?” Phượng Lạc Vi nắm cánh tay vẫn còn miếng bánh Phù Dung của Vân Thiểm Thiểm, đưa vào trong miệng mình.

Vân Thiểm Thiểm trơ mắt nhìn miếng bánh lọt vào trong miệng Phượng Lạc Vi, đang định giơ tay lấy miếng khác thì chợt nhận ra chiếc đĩa đã bị mẹ giành lấy từ lúc nào. Vân Thiểm Thiểm nhìn Vân Liệt Diễm với ánh mắt đáng thương, cần bao nhiêu ưu uất có bất nhiêu ưu uất, quả thật chính là một chú cún con phe phẩy đuôi.

Phượng Lạc Vi bị đánh bại, cầm miếng bánh trong tay đưa cho Vân Thiểm Thiểm. Vân Thiểm Thiểm đang định đưa tay ra nhận thì nửa đường lại xuất hiện một bản tay khác chặn ngang, không chút lưu tình cướp mất bánh Phù Dung. Mắt thấy miếng mồi ngon đã không còn, ánh mắt Vân Thiểm Thiểm càng thêm đáng thương, đôi con ngươi màu tím ngập nước, như mộng như ảo.

Vân Liệt Diễm không thèm để ý, nhét hết bánh Phù Dung vào miệng mình. Không biết vì sao, nàng lại có một loại ảo giác. Tại sao nàng cảm thấy đôi con ngươi như mộng như ảo của Vân Thiểm Thiểm lại giống Hàn Chỉ như vậy? Tuy nhiên, đôi mắt đào hoa kia của Vân Thiểm Thiểm, rõ ràng chính là một khuôn mẫu khắc ra của nàng.

Hàn Chỉ, thật sự đã chết rồi sao?

Nuốt miếng bánh Phù Dung xuống, Vân Liệt Diễm lập tức mỉm cười nhéo nhéo khuôn mặt của Vân Thiểm Thiểm “Con trai này, hôm nay con câu được nhiều cá lớn không? Cho mẹ xem tiền đặt cọc đi” Khóe miệng Vân Thiểm Thiểm co quắp, sau đó đành lấy ra năm ngàn lượng hoàng kim bằng ngân phiếu, đưa cho Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm không chút hờn giận, đo đo độ dày của xấp ngân phiếu “Sao lại ít như vậy? Có thể bán được bao nhiêu tiền đây?”

Ba người đồng thời hóa đá.

“Tiểu thư, ngày trước người bán Thất vương gia cũng chỉ lời được mười vạn lượng hoàng kim. Thiểm Thiểm chưa rao bán mà đã có thể cầm được nhiều như vậy rồi!” Mộc Miên bất bình dùm Vân Thiểm Thiểm.

Vân Thiểm Thiểm rất chân chó nắm tay Mộc Miên, cảm thấy dì Mộc Miên của nó là vĩ đại nhất! Từ nhỏ đến lớn, chỉ có dì Mộc Miên là hiểu rõ nó nhất.

“Đó là do Hiên Viên Minh không đáng giá thôi” Vân Liệt Diễm tiếp tục xoa xoa gương mặt của Vân Thiểm Thiểm “Con trai, đêm nay có thể kiếm được nhiều không?”

“Mẹ đi xem thì sẽ biết, không phải sao? Không phải mẹ còn muốn dẫn dì nhỏ đi đâu đó sao?” Vân Thiểm Thiểm yếu ớt mở miệng.

“Thằng nhóc này, con không nói thì lão nương còn không nhớ ra được. Bảo con hạ được thúc thúc, sao lại thế này?” Vân Liệt Diễm nhéo lỗ tai Vân Thiểm Thiểm, rống to.

Vừa nghe đến Vân Phụng Khải, Phượng Lạc Vi liền ‘vơ đũa cả nắm’ nhảy đến cùng một trận tuyến với Vân Liệt Diễm.

“Thiểm Thiểm, dì nhỏ đối đãi với con không tệ, con không suy nghĩ cho dì nhỏ thì cũng phải suy nghĩ cho thê tử tương lai của con chứ! Dì nhỏ đồng ý với con, chờ khi nào dì nhỏ sinh con gái, nhất định sẽ gả cho con làm thê tử” Phượng Lạc Vi bắt đầu dụ dỗ.

“Dì nhỏ, họ hàng gần cấm kết hôn, nếu không sẽ sinh ra quái thai” Vân Thiểm Thiểm nghiêm trang nói, lại bởi vì lỗ tai bị nhéo nên thanh âm có chút chói tai.

“Không sao, không sinh con thì có thể làm âm giường” Khóe miệng Vân Thiểm Thiểm co rút, dì nhỏ lại học tật xấu của mẹ.

“Con trai, con nói xem, nếu con lại làm hỏng chuyện thì chúng ta nên tính toán như thế nào đây?” Sức lực của Vân Liệt Diễm lại tăng thêm vài phần.

“Mẹ tha mạng a!” Vân Thiểm Thiểm thống khổ nhú chặt hai hàng chân mày “Con hứa mà, nhất định sẽ hạ được cho ông chú mà”

“Hừ!” Vân Liệt Diễm buông lỏng Vân Thiểm Thiểm ra, lại không nhìn thấy khóe môi khê nhếch của nó.

Nó không hạ được ông chú đó rồi sao? Một ngày kia, nó nhất định phải bán mẹ đi!

“Nãy giờ con đã chạy đi đâu?” Vân Liệt Diễm nhìn thấy thái độ hơi tốt một chút của Vân Thiểm Thiểm, liền cho nó một miếng bánh Phù Dung.

Vân Thiểm Thiểm cảm động đến rơi nước mắt, nhận lấy, vừa ăn vừa nói: “Con mới đến Tây Bình vương phủ, nói cho hần biết đêm nay Dạ Sắc có chuyện vui, bảo hần đưa nhiều người đến cổ vũ”

“Con trai ngoan, làm việc càng ngày càng tốt”

“Cám ơn mẹ đã khen ngợi. Xin hỏi, con có thể ăn một miếng bánh Phù Dung nữa hay không?”

“Không!”

Ban đêm, đại sảnh Dạ Sắc.

Chính giữa võ đài lớn, người nằm trên chiếc giường lớn màu đỏ, đúng là Hiên Viên Minh. Tuy nhiên, lúc này Hiên Viên Minh đã hoàn toàn mất đi tri giác. Nếu Hiên Viên Minh biết sinh thời mình còn có thể lại bị vũ nhục như vậy một lần nữa, phỏng chừng đánh chết hần, hần cũng sẽ không đến Phượng thành, sẽ không đặt chân vào Dạ Sắc.

“Thiếu gia!” Trong phòng riêng ở lầu hai, Nhã Phong đứng trước mặt Vân Thiểm Thiểm.

“Đều đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đã xong, thiếu gia!”

“Có thể bắt đầu rồi!”

Bên này, ba người Vân Liệt Diễm, Phượng Lạc Vi và Mộc Miên cũng đi vào căn phòng riêng.

Trên võ đài.

“Thiếu gia nói, bây giờ là một mặt hàng thượng hạng, cho nên giá cả cũng sẽ rất cao. Sờ mặt thì một vạn lượng bạc, sờ nửa người trên thì một ngàn lượng hoàng kim, sờ nửa người dưới một vạn lượng hoàng kim. Hôn một cái hai ngàn lượng hoàng kim. Mỗi người trong thời gian một nén nhang, bây giờ bắt đầu!” Nhã Phong rút tấm vải đỏ che trên người Hiên Viên Minh, lộ ra một nam tử chỉ còn một chiếc khố lót (12).

(12) Khố lót: Chiếc quần lót của đàn ông thời xưa.

Toàn trường ồ lên, quả thật là thượng hạng! Hơn nữa, có thể nhiều người cùng nhau, quả thực là rất kích thích! Cho nên, cứ việc ra giá, rất nhiều người nóng lòng muốn thử. Nhã Phong vừa nói xong, liền có không ít người nhao nhao giơ ngân phiếu, lại có rất nhiều người thẳng tay ném hoàng kim lên đài.

Trên đài, một mảnh mê loạn.

“Tiểu thư, đó không phải là Thất vương gia sao?” Mộc Miên trừng to mắt đến nỗi nhãn cầu cũng muốn rơi ra. Nàng nhin không được, cảm khái: “Tiểu thư, Thiểm Thiểm quả thật ‘trò giỏi hơn thầy’, mãnh liệt hơn cả người nữa!”

“Phụt...” Vân Liệt Diễm phun một ngụm trà, mặt đen thui “Mộc Tiểu Bạch, người ngứa da à?”

“Hi hi, tiểu thư, người nói Thất vương gia có thể đã tìm được tung tích của người rồi hay không?”

“Thất vương gia là ai? Đông Thịnh quốc à?” Phượng Lạc Vi nhìn nam tử trên đài bị không ít người sờ vuốt kia, nói: “Bộ dạng cũng không đẹp lắm!”

“Hắn sao có thể so sánh được với thúc thúc?” Vân Liệt Diễm liếc xéo đám người trên đài. Con trai ngốc nghếch, chuốc mê người ta rồi cho nên chơi chảnh vui chút nào, nhìn như một cái xác chết, sờ chẳng chút kích thích!

“Tiểu thư, Thất vương gia ngàn dặm xa xôi tới tìm người, người nên giả vờ cảm động một chút chứ!”

“Cảm động cái rắm! Hắn có thể chạy một đoạn đường xa như vậy đến Phượng thành, người vẫn không hiểu hắn tới đây để làm cái gì sao? Còn nữa, chỉ một mình hắn sao?” Vân Liệt Diễm không che dấu khinh thường của mình. Nàng không vừa mắt thằng nhãi Hiên Viên Minh này, một tên bại não!

“Đông Thịnh Quốc cũng nhận được tin tức à?” Phượng Lạc Vi có chút kinh ngạc, tin tức truyền đi nhanh như vậy sao?

“Chỉ sợ cả đại lục đều đã nhận được tin” Vân Liệt Diễm nhếch môi, anh hùng thiên hạ tề tụ ở Phượng thành, náo nhiệt hẳn sẽ đến rất nhanh.

“Cho dù bọn họ có nhận được tin tức thì sao? Vật kia, không phải Phượng gia thì không được!” Mộc Miên rót trà cho Vân Liệt Diễm cùng Phượng Lạc Vi.

“Nói cũng đúng, có Diễm tỷ tỷ ở đây, những người khác đều phải đứng phía sau!” Phượng Lạc Vi nhìn Vân Liệt Diễm một cách sùng bái. Ở Phượng gia, nàng sùng bái nhất chính là Diễm tỷ tỷ!

Vân Liệt Diễm nhếch môi, quả thật nàng rất xem trọng thứ này. Long Châu, nghe nói còn thần kỳ hơn cả Tử Tinh Thạch. Nàng thật muốn nhìn một chút xem nó có bao nhiêu thần kỳ.

Ngón tay xẹt qua chiếc nhẫn Tử Tinh Thạch trên ngón áp út của bàn tay trái, trong đầu lại hiện lên một bóng dáng dường như sắp quên đi. Hàn Chỉ, hẳn thật sự đã chết rồi sao?

Tử Vong Sơn Mạch, là nơi có đi nhưng không có về.

Cũng sau này nàng mới biết được, trên đại lục này còn có một nơi gọi là Tử Vong Sơn Mạch, kéo dài từ bờ biển phía tây nam của đại lục cho đến tận cuối đông bắc. Nghe nói, phía bắc của dãy núi phía đông bắc là một khu rừng rậm tên gọi Mạt Nhật Sâm Lâm, cho dù có là thần tiên đến đây cũng phải chết không chút nghi ngờ.

Yến thành, ở phía đông bắc, ngăn cách với Mạt Nhật Sâm Lâm chỉ bằng một dãy núi.

Vân Phụng Khải từng nói, tôn chỉ (13) của tổ chức Mạt Nhật được lấy từ đặc điểm của Mạt Nhật Sâm Lâm, vĩnh viễn không có cơ hội sinh tồn.

(13) Tôn chỉ: Mục đích.

Mà Hàn Chỉ, quả thật chính là băng qua Tử Vong Sơn Mạch, đi vào Mạt Nhật Sâm Lâm.

Nàng biết hẳn đi tìm nàng, nhưng nàng chính là cố ý tránh đi.

Không cần phải dây dưa, không phải sao? Vốn, cũng không phải tình yêu oanh oanh liệt liệt gì, chẳng qua chỉ là một câu nói của hắn, mà nàng cũng không đáp ứng hắn.

Lắc đầu, hôm nay nàng bị điên rồi, làm sao lại nhớ tới người kia tận hai lần chứ?

Tục ngữ nói, ba nữ nhân họp lại thành một cái chợ. Những lời này đặt trên người Vân Liệt Diễm, Phượng Lạc Vi cùng Mộc Miên chính là đúng nhất.

Thời gian trôi qua một cách an nhàn, cũng là một loại sai lầm.

Từ khi đến Phượng gia, Vân Liệt Diễm cảm thấy cuộc sống ngoại trừ gây phiền phức thì cũng chẳng còn cái gì vui vẻ hơn. Tiền tài, quyền thế, thực lực, cái gì nàng cũng có, lại chỉ cảm thấy trống rỗng.

Lúc ở hiện đại, cuộc sống của nàng tuy cũng rất xa xỉ, cũng bởi vì thân phận đặc biệt, dường như muốn cái gì sẽ có cái đó, nhưng dù sao nàng cũng thường xuyên ra ngoài thực thi nhiệm vụ, vẫn còn có thể tìm kiếm một chút kích thích. Khoảng thời gian ở Vân gia, nàng luôn cùng mấy kẻ tiện nhân kia ngằm đầu đá nhau, vẫn không quá buồn chán. Thế nhưng bây giờ thì sao? Nàng chỉ là một loài côn trùng chờ ăn chờ chết! Nàng cảm thấy phía trên Tử cấp vẫn còn một cảnh giới khác, đáng tiếc lúc này nàng lại bị giới hạn ở nơi này, không thể đột phá. Nàng hoàn toàn cảm thấy đây tuyệt đối không phải là vấn đề của thiên phú, mà là duyên số. Nàng cần một chút kích thích, cùng một cơ hội.

“Tiểu Vi nhi, Mộc Tiểu Bạch, hai người nói xem, nếu Hiên Viên Minh tỉnh lại, biết rõ chuyện vừa xảy ra, hẳn có cực kỳ sung sướng hay không?” Quả nhiên, dưới áp lực cực kỳ nhàm chán, Vân Liệt Diễm dần sinh ra tà ác.

“Tiểu thư, người đã quên sau khi chinh Thất vương gia năm đó, hẳn đã sai ám vệ truy sát người khắp kinh thành sao?” Khóe miệng Mộc Miên co giật.

“Haizz, ta chỉ nhớ chuyện ta từng gả người ra ngoài. Chuyện kể rằng, Tiểu Tô Tô nhiều năm không gặp, người nói xem, hẳn có biết Mộc Tiểu Bạch của chúng ta vẫn một mực chờ đợi hẳn hay không?”

“Tiểu thư...”

“Diễm tỷ tỷ, hay chúng ta cứu tỉnh hẳn đi?” Về mặt Phượng Lạc Vi đầy hưng phấn, chỉ cần có chuyện vui, nàng tuyệt đối gờ hai tay tán thành. Trước kia lúc Vân Liệt Diễm chưa đến Phượng Kinh, nàng nổi danh là tiểu bá vương của Phượng Kinh này, làm việc chưa bao giờ quan tâm đến hậu quả. Thế nhưng sau khi gặp Vân Liệt Diễm, nàng liền ngoan ngoãn đi theo sau Diễm tỷ tỷ làm tay sai đắc lực, chuyện này so với trước kia càng kiêu ngạo hơn rất nhiều.

“Người đâu? Gọi Vân Thiểm Thiểm đến đây cho ta!” Vân Liệt Diễm kêu một tiếng, lập tức có người đi thông báo cho Vân Thiểm Thiểm.

“Mẹ tìm con sao?” Về mặt Vân Thiểm Thiểm tràn đầy khó hiểu. Mẹ mà tìm nó thì chỉ toàn chuyện không tốt, đây đã tạo thành một bóng ma tâm lý nghiêm trọng với nó.

“Con trai, con nói xem sao con chẳng có chút tiến bộ gì cả vậy? Con nhìn đi, con luôn làm kẻ khác lâm vào hôn mê. Nhanh lên, làm cho hẳn tỉnh dậy, như vậy thì chơi mới vui!” Vân Liệt Diễm híp mắt, cười giống như hồ ly.

“Mẹ, đại thúc kia võ công rất cao cường, con sợ đánh không lại cho nên mới khiến hẳn ta hôn mê”

“Láo phét! Công lực của hẳn giỏi lắm cũng chỉ ở Lam cấp đỉnh, vẫn chưa đột phá Tử cấp. Tuy rằng so với con có cao hơn một chút, nhưng muốn con giết chết hẳn thì so với bóp chết một con kiến còn đơn giản hơn! Muốn dọa lão nương à? Con còn non lắm! Sau này muốn nói dóc thì phải soạn ra nháp trước nhé!” Vân Liệt Diễm nhéo lỗ tai của Vân Thiểm Thiểm. Thằng nhóc chết tiệt này, còn dám qua mặt nàng!

“Dạ, mẹ, con biết rồi! Để con làm cho người này tỉnh lại, sau đó lột sạch hẳn để cho lão nhân gia ngài thị tẩm”

“Mẹ con già lắm sao?”

“Không có! Mẹ so với hoa chưa nở còn trẻ hơn, mẹ vĩnh viễn là người xinh đẹp nhất thế giới này” Vân Thiểm Thiểm rất chân chó liên bị Mộc Miên cùng Phượng Lạc Vi khinh bỉ tập thể.

Thằng nhóc này, trước mặt người khác vĩnh viễn là đại gia, còn trước mặt Vân Liệt Diễm chỉ luôn là tiểu bạch thủ mặc người vuốt ve. Cho nên, Phượng Lạc Vi luôn không sợ chết đứng ở phía sau Vân Thiểm Thiểm kiếm chút miếng lời, cho dù sau đó bị tính kế thì nàng cũng không thiệt thòi nhiều lắm.

“Ngaoan, mau đem người đến cho mấy dì của con hưởng thụ” Vân Liệt Diễm nhìn con trai với ánh mắt trẻ nhỏ dễ dạy, vỗ vỗ đầu Vân Thiểm Thiểm.

“Mẹ còn vỗ đầu con nữa thì con sẽ không cao lên được đâu” Vân Thiểm Thiểm mím môi. Nó còn chưa tới một mét, thật sự là nỗi đau trong lòng nó nha!

Chỉ chốc lát sau, Hiên Viên Minh đã bị đưa đến trước mặt Vân Liệt Diễm. Ba nữ nhân nhìn chăm chăm vào một thân thể đầy dấu vết xanh tím của Hiên Viên Minh, tấm tắc khen ngợi, xem ra “miệng mồm” những người đó đều rất mạnh. Vân Liệt Diễm nâng một ly rượu hất lên mặt Hiên Viên Minh.

Hiên Viên Minh chỉ cảm thấy trên mặt nóng nóng, rát rát. Hắn mở to mắt ra, liền nhìn thấy một bóng dáng đỏ rực.

Thân ảnh này, cho dù có chết hắn cũng không quên.

“Vân Liệt Diễm!” Đường như là hắn rống ra.

“Lỗ tai lão nương không có điếc. Người muốn chết à? Tự nhiên lại rống lớn như vậy làm gì?” Vân Liệt Diễm vươn tay, nhéo nhéo khuôn mặt của Hiên Viên Minh “Chắc chắc, nhiều năm không gặp như vậy, da dẻ người vẫn mịn màng như vậy. Tuy nhiên, so với bảy năm trước thì xinh đẹp hơn rất nhiều!”

“Nàng nói cái gì?” Hiên Viên Minh đẩy Vân Liệt Diễm ra, đứng dậy, lại phát hiện mình chỉ mặc một chiếc khố lót, trên người từng mảnh xanh tím, còn có một loại mùi hương là lạ.

“Rốt cuộc nàng đã làm gì ta?” Hiên Viên Minh chỉ vào Vân Liệt Diễm, ngón tay phát run.

“Người rất hi vọng ta đã làm những thứ gì với người sao?” Vân Liệt Diễm nháy mắt mấy cái.

“Ai da, Diễm tỷ tỷ, không phải hắn ta yêu thương tỷ chứ?” Phượng Lạc Vi ném ra một câu, khiến cho lửa giận của Hiên Viên Minh càng bùng hực hơn.

“Vân Liệt Diễm!”

“Gọi ta làm gì?”

“Ta tìm nàng rất lâu” Hiên Viên Minh cũng chẳng quan tâm y phục, vội vàng giải thích với Vân Liệt Diễm. Hắn muốn nói cho nàng biết, thật ra hắn luôn đi tìm nàng.

“Tìm ta để báo thù à? Bây giờ mang theo bao nhiêu sát thủ? Đừng trốn nữa, mau kêu ra đi, đúng lúc lão nương đang ngứa tay!” Vân Liệt Diễm không chút quan tâm, đưa tay rót một ly rượu.

“Nàng...! Ta tìm nàng, nhất định là muốn báo thù sao?” Hiên Viên Minh cảm thấy có chút mệt mỏi. Nàng luôn nghĩ hắn là loại người như vậy sao?

“Vậy thì tìm ta làm gì? Vì Long Châu à?” Vân Liệt Diễm nhíu mày. Đảo Nam Hải Trân Châu cùng Long Châu giáng thế, tin tức này dù có giấu cỡ nào thì cũng sẽ có người truyền ra.

Kỳ trân dị bảo, ai mà không muốn cướp đoạt?

“Nàng...” Hiên Viên Minh sững sốt. Nàng cũng biết?

“Đừng quên, Phượng Kinh chính là địa bàn của Phượng gia, còn đảo Trân Châu là địa phận của Nam Đường. Tuy nhiên, muốn cướp đoạt thì phải xem kỹ bản lĩnh của chính mình!” Vân Liệt Diễm làm sao không biết chút ít tâm tư này của Hiên Viên Minh? Tên nam nhân này, chính là một đứa nhỏ được nuông chiều đến hư hỏng.

Cũng không chịu nghĩ xem chính mình nặng bao nhiêu!

“Nếu nàng nói muốn, ta liền lấy...”

“Phụt...” Hiên Viên Minh còn chưa nói xong, Phượng Lạc Vi đã phun ra một ngụm trà, bay thẳng lên người Hiên Viên Minh.

“Haizz, Mộng Tiểu Bạch, người nói xem, đây không phải là chuyện buồn cười nhất trong ngày của chúng ta hay sao?” Phượng Lạc Vi cười đến khoa trương.

Khóe miệng Mộng Miên co giật, Thất vương gia tự rước lấy nhục càng ngày càng không ít.

“Hiên Viên Minh, mấy năm không gặp, ngươi thật đúng là càng ngày càng bại não!” Vân Liệt Diễm tiếp tục uống rượu, may mắn không thêm để ý bộ dạng lão đảo của hai người Mộc Miên cùng Phượng Lạc Vi.

Để đối phó với loại người tự kỷ mặt dày như Hiên Viên Minh thì càng phải bình tĩnh.

Phượng Lạc Vi cùng Mộc Miên đồng thời giơ lên ngón tay cái với Vân Liệt Diễm. Thần tượng!

“Quay về Đông Thịnh Quốc cùng ta đi!” Hiên Viên Minh không để ý tới Mộc Miên cùng Phượng Lạc Vi, đưa tay kéo Vân Liệt Diễm.

“Hiên Viên Minh, con ta cũng đã sáu tuổi rồi!” Vân Liệt Diễm vẫn không chút để ý, uống rượu.

“Nàng không bỏ đứa con hoang kia?”

49. Q.2 - Chương 50: Khắc Tinh?

“Bốp”

Bàn tay vung lên, hung hăng tát xuống mặt Hiên Viên Minh không chút lưu tình.

Hiên Viên Minh hít một hơi khí lạnh. Chính là cảm giác này, là cảm giác đau đớn tới tận xương tủy như bấy năm trước.

Nữ nhân chết tiệt, mỗi lần ra tay đều độc ác như vậy!

Lại một cái tát nữa sắp rơi xuống, Hiên Viên Minh mạnh mẽ bắt lấy, mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

“Đủ rồi! Chẳng lẽ ta nói sai sao? Nó không phải dã chủng (1) thì là cái gì? Vân Liệt Diễm, nàng là vương phi của ta, lúc trước là như vậy, bây giờ cũng vẫn vậy!” Hiên Viên Minh gào lên với Vân Liệt Diễm.

(1) Dã chủng: Con hoang.

Nàng là vương phi của hắn, cũng chỉ có thể là vương phi của hắn! Mặc kệ cảm giác hắn đối với nàng là gì, cũng không quan bọn họ có thành thân khi nào hay không, nàng là vương phi của hắn. Sự thật này, mãi mãi không thể thay đổi được.

Là vương phi của hắn, muốn sinh thì cũng phải sinh con của hắn. Hắn tuyệt đối không cho phép nàng giữ dã chủng kia!

Lúc này đây, không kể dùng bất cứ phương thức gì, hắn đều muốn đưa Vân Liệt Diễm đi, không tiếc bất cứ giá nào.

“Hiên Viên Minh, ngươi muốn chết?” Hỏa diễm nhanh chóng tràn lên người Hiên Viên Minh, đôi con ngươi sáng bóng như hắc diệu thạch (2) hoá thành màu đỏ khát máu. Bàn đồ ăn bên cạnh lập tức biến thành tro bụi, Phượng Lạc Vi cùng Mộc Miên ngay lập tức vận khí bảo vệ thân thể.

(2) Hắc diệu thạch: Viên ngọc màu đen.

Đã nhiều năm qua, đây là lần thứ hai hai người thấy Vân Liệt Diễm tức giận như vậy.

Lúc Vân Thiểm Thiểm một tuổi, Vân Liệt Diễm vừa mới đến Phượng gia còn mang theo một đứa nhỏ, tránh không được bị người ta chỉ trích. Có một lần, Vân Thiểm Thiểm ở bên ngoài nghe người ta nói nó là đứa con hoang, Vân Liệt Diễm không nói hai lời liền lôi người kia ra trước mặt toàn bộ người trong kinh thành, đốt người đó thành cây đuốc sống, tro bụi cũng không còn. Từ đó tới nay, Phượng thành này không ai dám nói bậy một câu về Vân Thiểm Thiểm.

Sau khi Vân Thiểm Thiểm được phong hàm vương gia, lại thêm dung mạo nó xinh đẹp đến không thể tưởng tượng được, lập tức thay đổi toàn bộ suy nghĩ cả Phượng thành này, đương nhiên không còn kẻ nào nói nó thêm một câu không đúng.

Hôm nay, lần thứ hai Vân Liệt Diễm nghe thấy có người nói Vân Thiểm Thiểm là dã chủng.

Hiên Viên Minh không hiểu tại sao Vân Liệt Diễm lại tức giận như vậy, hắn cũng không nói thêm một câu, tranh thủ vận khí bảo vệ thân thể. Thế nhưng Vân Liệt Diễm trực tiếp xuyên qua lớp phòng hộ của hắn, đánh tới.

“Mẹ!” Đột nhiên, một tiếng kêu sợ hãi vang lên, Vân Liệt Diễm nhanh chóng thu tay lại, đôi mắt cũng thay đổi lại một màu đen bình thường.

“Mẹ, con thật không có phụ thân sao?” Vân Thiểm Thiểm mở to đôi mắt tròn ngập nước nhìn Vân Liệt Diễm, nghĩ thầm chắc chắn mẹ sẽ bị nó lừa.

Vân Thiểm Thiểm giật nhẹ tay áo Vân Liệt Diễm: “Mẹ, những người bạn nhỏ khác đều có phụ thân và mẫu thân, tại sao con lại không có?”

Vân Liệt Diễm đen mặt. Thằng nhóc quỷ, trước mặt lão nương mà con còn dám giả vờ thành một tiểu bạch thuần khiết sao? Thật cho rằng lão nương không biết con là lão sói xám khoác bộ dạng đáng thương à?

“Nó là con nàng?” Hiên Viên Minh kinh ngạc. Thì ra đứa nhỏ này chính là con trai của Vân Liệt Diễm.

“Ngoan nha, Thiểm Thiểm nghe lời, ra đây để dì nhỏ ôm một cái! Thiểm Thiểm nhà chúng ta làm sao lại không có phụ thân được chứ? Phụ thân Thiểm Thiểm sẽ đến đón con sớm thôi mà!” Phượng Lạc Vi nhìn bộ dạng đó của Vân Thiểm Thiểm thì đã chịu không nổi từ lâu, tình yêu thương dào dạt ngay lập tức chạy ào tới ôm lấy nó.

Khoé mắt Vân Liệt Diễm co rút. Thằng nhóc này rốt cuộc là đang có chủ ý gì đây?

“Hiên Viên Minh, ngươi mau lập tức lặn xa lão nương ra một chút. Lần sau mà còn để lão nương nhìn thấy ngươi, lão nương liềm đem ngươi lột da rút gân!” Vân Liệt Diễm vẫn chưa hết giận, “ba” một tiếng vỗ lên trán Hiên Viên Minh tạo thành vết sẹo dài, đoán chừng cả đời cũng chưa chắc đã liền lại.

Hiên Viên Minh nhìn vẻ mặt của đứa nhỏ kia, trong tâm cũng không thoải mái. Có phải hắn đã quá đáng rồi hay không?

“Liệt Diễm, ta...” Hiên Viên Minh muốn giải thích cái gì nhưng lại bị Mộc Miên ném ra ngoài, đóng rầm cửa lại.

“Mẹ, con muốn có phụ thân, phụ thân sẽ về thật sao?” Vân Thiểm Thiểm trừng to đôi mắt hoa đào ‘ngàn người chết vạn người mê’, nước mắt lại đọng đầy trong mắt, rồi lại liều mạng nhin xuống, bộ dáng đáng thương cực kì.

“Mẹ nó! Vân Thiểm Thiểm, con bị động kinh à? Ta đây không phải đã nói cho con biết mộ phụ thân con đã mọc cao cổ từ lâu rồi sao?” Vân Liệt Diễm cũng trừng lại Vân Thiểm Thiểm. Con trai chết tiệt, hôm nay bị sao thế này? Chẳng lẽ Hiên Viên Minh đã nói cái gì với nó?

Không giống!

“Thế nhưng ông cậu nói phụ thân con chưa có chết. Phụ thân chỉ là đi Tử Vong Sơn Mạch thôi, sớm muộn gì cũng sẽ trở về. Mẹ, chuyện này có thật không?”

“Đương nhiên!” Vân Liệt Diễm rất muốn nói đó không phải là sự thật. Thế nhưng nếu nàng nói vậy, thằng nhóc này chắc chắn sẽ không từ bỏ ý định. Dù sao Hàn Chỉ sống chết chưa rõ, cứ mượn hắn dùng tạm vậy.

Vậy nên, Vân Liệt Diễm lập tức cười to: “Đương nhiên là đúng rồi! Hắn sẽ trở lại sớm thôi, con yên tâm đi. Con nên làm gì thì làm cái đó, đừng để cho phụ thân con trở về thăm con lại thấy người cả ngày đi theo lão nương khóc nhè. Như vậy, hắn sẽ không thích con nữa!”

Sắc mặt Phượng Lạc Vi và Mộc Miên đứng bên cạnh co giật. Trời ạ! Dưới gầm trời này còn có mẫu thân như vậy sao? Không cho con mình gọi mẫu thân, cũng không cho gọi nương, cái này thì coi như xong đi, vậy mà lại còn đe dọa lẫn uy hiếp con mình. Nếu không phải Mộc Miên tận mắt nhìn thấy Vân Thiểm Thiểm chui từ trong bụng Vân Liệt Diễm ra, nàng thật sự sẽ nghi ngờ đứa nhỏ này là do tiểu thư nhà mình nhặt về nuôi. Nhớ ngày đó, phu nhân đối với tiểu thư chính là bộ dạng ôm trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan đó chứ.

Thế nhưng tiểu thư đối với con mình nếu không uy hiếp thì cũng là đe dọa như vậy?

“Mẹ, hay là chúng ta đến Tử Vong Sơn Mạch tìm phụ thân được không?” Vân Thiểm Thiểm đột nhiên hỏi một câu như vậy khiến cho Vân Liệt Diễm tức muốn chết.

“Tìm cái gì mà tìm? Chết thì coi như xong rồi đi! Ngày khác, lão nương đây tìm cho con vài lão phụ thân khác tốt hơn hẳn!” Vân Liệt Diễm không suy nghĩ liền thốt lên.

“Thật sự không đi tìm phụ thân sao?” Vân Thiểm Thiểm cẩn thận từng li từng tí hỏi, trong tâm lại nở hoa. Mẹ ruột cuộc cũng mắc lừa rồi, nó phải nhanh chóng liên hợp với ông cố ngoại, tìm cho mẹ một lão công nhi thập tứ hiếu (3) mới được.

(3) Nhị thập tứ hiếu: Đây là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi là Quách Cư Kinh) vào thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo, và sau khi cha mất, ông đã xuất bản quyển này. Hầu hết các người con hiếu thảo đều là nam giới báo hiếu cho mẹ già. Các câu chuyện được kể lại xảy ra từ thời Thuần Đế đến đời ông.

“Không tìm!” Vân Liệt Diễm khoát khoát tay rất hào phóng.

“Nha...” Vân Thiểm Thiểm gật gật đầu “Cái kia... Mẹ từ từ dùng nha, con có việc gấp, phải đi trước”

“Đi đi, đi đi” Vân Liệt Diễm rất không kiên nhẫn đuổi Vân Thiểm Thiểm đi cho nhanh. Nàng thật sợ thằng nhóc này lại đột nhiên hỏi tiếp về phụ thân của nó.

Nàng cũng không phải không biết cái cảm giác bị người ta mắng chửi là con hoang. Lúc nàng còn nhỏ, không cha không mẹ không nơi nương tựa, cả ngày bị người ta khinh thường ức hiếp. Cảm giác đó thật sự rất thống khổ.

Vân Thiểm Thiểm chỉ mới sáu tuổi, đúng là lúc cần một người cha quan tâm chăm sóc. Tuy nàng đã tận tâm tận lực cho nó một gia đình hạnh phúc, để cho nó cảm nhận được tình thân, nhưng người cha thì nàng thật sự không có cách bù đắp. Những tên nam nhân khác, nàng dấy một chút hứng thú cũng chẳng có!

Cho nên, nàng chỉ có thể trả lời qua loa cho Vân Thiểm Thiểm mà thôi.

“Tiểu thư, người thật sự không muốn tìm phụ thân cho Thiểm Thiểm sao? Thiếu gia tuy không nói gì nhưng trong lòng người nhất định rất muốn có một người phụ thân” Mộc Miên trước kia cũng muốn chăm sóc Vân Liệt Diễm, tìm cho tiểu thư một đấng phu quân. Sau này khi nghe Tam lão gia có nhắc đến Hàn Chỉ, nhưng đáng tiếc hai người lại không thể ở cùng một chỗ.

Mà nam tử khác, tiểu thư vốn dĩ cũng không để trong lòng.

“Đúng vậy, Diễm tỷ tỷ. Muội đã có mục tiêu, tỷ cũng phải nhanh nhanh tìm đi! Không có mục tiêu trong cuộc đời chính là rất không thú vị” Về mặt Phụng Lạc Vi dấy cảm xúc. Tuy Vân Phụng Khải không đáp lại nàng, nhưng nàng vẫn một mực tin rằng chỉ cần mình chân thành và kiên định, một ngày nào đó hẳn nhất định sẽ bị nàng làm cho cảm động. Từ giờ cho tới ngày đó, cho dù phải nếm bao nhiêu đau khổ cũng là nàng cam tâm tình nguyện.

“Thôi đi! Bảy ngày sau là ngày Long Châu xuất thế, chúng ta tranh thủ thời gian chuẩn bị một chút đến đảo Trân Châu đi. Đợi đến lúc từ đảo Trân Châu về, Mộc Tiểu Bạch, chúng ta trở lại Đông Thịnh quốc” Vân Liệt Diễm thật không muốn nghe các nàng nói nhảm nữa.

“Về Đông Thịnh quốc làm gì vậy?” Mộc Miên cảm thấy kỳ lạ, tiểu thư không phải rất chán ghét chỗ đó sao? Sao còn trở về làm gì?

“Ồ ồ! Đương nhiên là phải về thu nợ. Lúc trước, mấy lão bắt tử kia đối với ta như vậy, ta cũng đã có lòng tốt để bọn chúng sống thêm bảy năm, bọn chúng cũng nên mang ơn rồi”

“Ách...” Mộc Miên nghĩ thầm, tiểu thư nhất định là rất nhàm chán cho nên trở về tìm chuyện vui chơi. Nhìn lại thế lực của bọn họ bây giờ, muốn diệt Vân gia cũng không cần tự các nàng ra tay.

“Oa! Diễm tỷ tỷ, mang muội đi chung đi, mang muội đi chung đi! Muội cũng muốn đi!” Phụng Lạc Vi hưng phấn hô to. Đông Thịnh quốc, đó chính là cố hương của Khải nha!

“Đi thôi!” Vân Liệt Diễm liếc nhìn bọn họ. Thôi, bàn ăn cũng đã bị huỷ, các nàng vẫn nên trở về ăn cơm thôi.

...

Phượng gia.

“Ông cố ngoại, mẹ đã đồng ý đi tìm phụ thân cho con rồi!” Vân Thiểm Thiểm ngồi trong ngực Phượng lão gia tử, vẻ mặt đắc ý ngẩng đầu nhìn ông.

“Thật sao? Làm sao có thể? Con bé kia làm sao có thể nhả ra dễ dàng như vậy?” Vẻ mặt của Phượng lão gia tử chính là không tin nổi. Những năm nay ông đã dùng không ít biện pháp nhưng vẫn không thể bức được con bé kia đi vào khuôn khổ. Thậm chí, ông còn đem người vút lên giường nàng, mà nàng thì lại càng dứt khoát hơn, đem kẻ đó đóng gói đưa trả lại trên giường ông.

Con bé kia cùng con gái ông thật là không giống chút nào, nhưng cũng không dễ đối phó.

“Hắc hắc... Cũng không nhìn một chút xem con là ai. Muốn mẹ con gật đầu, đành phải dùng cách mềm nhuyển thôi!” Bộ dạng Vân Thiểm Thiểm chính là không muốn tiết lộ thiên cơ.

“Người nào mà không biết con bé đó cứng mềm đều không ăn. Nói mau, tại sao nàng lại đồng ý?” Phượng lão gia tử vẫn là không thể tưởng tượng được.

“Ai nha, ông cố ngoại, người cũng đừng quản con dùng cách nào. Người nên tranh thủ thời gian nghĩ xem nên chọn nam nhân thế nào giùm mẹ con đi. Võ công phải cao một chút, nếu không thì không giữ được mẹ đâu” Vân Thiểm Thiểm cảm thấy những nam nhân mà ông cố ngoại tìm trước kia đều quá mềm yếu, cho nên mới bị mẹ một cước đá văng.

Nhất định phải tìm kẻ mạnh hơn mẹ, thẳng tay ăn sạch mẹ. Tới lúc đó, gạo nấu thành cơm rồi nhất định sẽ không còn vấn đề gì nữa.

“Thằng nhóc con nghĩ rằng ông cố ngoại không biết chuyện này sao? Trên thế giới này mạnh hơn so với mẹ con thì có mấy người? Chính lão đầu tử ta đây so chiêu cùng mẹ con cũng không qua được mấy chiêu đâu!” Phượng lão gia tử nói đến đây thì chính là vẻ mặt kiêu ngạo. Cháu gái cùng cháu cố của ông thế nhưng lại không phải cá trong ao. Tuổi còn nhỏ lại vượt tới trình độ mà người khác có khi cả đời cũng không thể đạt được.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Vân Thiểm Thiểm ảo não. Mẹ lợi hại như vậy, tìm người bình thường chính là không thể nào.

“Bảy ngày nữa là lúc Long Châu xuất thế, đến lúc đó anh hùng hào kiệt khắp thiên hạ sẽ tụ họp. Long Châu còn là bảo bối tuyệt thế hơn cả Tử Tinh Thạch, ngay cả cao thủ Tử cấp cũng nhất định động tâm với nó. Cho nên, nói không chừng sẽ tìm được người lợi hại hơn mẹ con. Con cũng đi theo đi, nếu như vô tình tìm được thì cho dù phải nhượng lại Long Châu cũng phải tóm cho được kẻ đó về” Phượng lão gia tử “nhấn tâm” nói.

Cho dù không có bảo bối, ông cũng phải có cháu rồi!

“Ông cố ngoại, người lợi hại hơn mẹ, con lại càng không phải là đối thủ” Vân Thiểm Thiểm mang vẻ mặt cầu xin. Nó còn nhỏ lắm, cũng không muốn chết vì quyết tâm kiêu đó đâu.

“Thằng nhóc quý, con có thể không đấu lại hấn, nhưng lúc đó cứ để bọn chúng gạo nấu thành cơm luôn là được. Đến lúc đó rồi, con sẽ có đệ đệ hay muội muội nha!” Phượng lão gia tử trừng mắt瞪 râu, thẳng ranh này ranh ma muốn chết, trước mặt ông mà còn giả bộ?

“Hắc hắc... Ông cố ngoại, thật ra Thiểm Thiểm vẫn còn là con nít, trách nhiệm lớn như vậy chỉ sợ con không thể đảm đương được!” Vân Thiểm Thiểm khoát khoát tay, biểu thị rằng nó lực bất tòng tâm.

“Được! Ta đem Nguyệt Nha cho con, như vậy con có thể đi được rồi chứ?” Phượng lão gia tử bắt đắc dĩ đứng dậy, lấy một chiếc hộp nhỏ đặt trong hốc tối, mở ra, cầm một khối ngọc hình trăng khuyết. Hai đầu nhọn hai bên có hai cái lỗ nhỏ buộc dây bạc, có thể thay đổi ngắn hay dài.

Vân Thiểm Thiểm cười tủm tỉm nhận lấy, điều chỉnh dây bạc cho vừa đủ, sau đó đeo lên cổ tay rồi trích máu nhận chủ.

Thứ này nó đã nhìn trúng từ lâu rồi!

Cái này thoát nhìn khá nhỏ, nhưng nó là được luyện chế thành Thiên Ngân hiểm có. Bạc thì đâu đâu cũng có trên đại lục này, nhưng thiên thạch thì lại không giống vậy, nó đến từ không gian bên ngoài. Vân Thiểm Thiểm từng nghe Vân Liệt Diễm nói, Thiên Ngân này còn được gọi là thiên thạch. Loại Thiên Ngân này là do thiên thạch luyện chế thành, tính năng dẫn điện không chỉ gấp mười lần so với bạc thông thường.

Trừ điều đó ra, nó còn ẩn chứa một nguồn năng lượng cực kì cường đại, hấp thụ năng lượng trong đó thì có thể gia tăng công lực. Đó mới chính là sự trân quý của nó. Khắp đại lục này, Thiên Ngân cùng Tử Tinh Thạch đều là các bảo vật tuyệt thế, có tiền cũng không mua được, cho dù là ngàn vạn lượng hoàng kim cũng chưa chắc giữ được nó trong tay.

Đối với Vân Thiểm Thiểm, tác dụng lớn nhất của nó vẫn là tính dẫn điện.

Vân Liệt Diễm cùng Vân Thiểm Thiểm trời sinh mang theo dị năng, Vân Thiểm Thiểm là song hệ dị năng Lôi – Điện. Lôi – Điện cùng phát ra, năng lượng khi đó chính là không cách nào khống chế được. Lấy năng lực bây giờ của Vân Thiểm Thiểm để đối phó với cao thủ Tử cấp sơ cấp cũng không phải là vấn đề gì lớn lao. Thế nhưng bây giờ, nó lại có thêm Nguyệt Nha này nữa thì năng lượng của nó lại được tăng thêm một bậc, mức độ của Lôi Điện lại càng mở rộng thêm mấy phần.

Vân Liệt Diễm từng nói, điện áp càng lớn thì thiệt hại do nó gây ra lại càng khổng lồ. Khối Thiên Ngân này không những dẫn điện rất mạnh, mà còn có thể chứa một lượng lớn năng lượng điện. Như vậy, Vân Thiểm Thiểm có thể đem điện lực tích tụ lại, đến lúc cần dùng thì phóng ra một lần, vốn dĩ cũng sẽ không cần hao phí tinh thần cùng nội lực, hiệu quả lại không thể tưởng tượng.

Kể từ khi biết Phượng lão gia tử có khối Thiên Ngân này, Vân Thiểm Thiểm liền nghĩ đủ cách chiếm lấy làm của riêng. Phượng lão gia tử không hiểu tại sao Vân Thiểm Thiểm lại muốn thứ này, chỉ cảm thấy tuổi của nó còn quá nhỏ, công lực không thể hấp thụ một cách liêu lĩnh, nếu không sẽ tẩu hỏa nhập ma, rất khó cứu chữa. Cho nên, ông mới một mực không đưa Thiên Ngân cho Vân Thiểm Thiểm. Nhưng bây giờ, nội lực nó cũng đã Lam cấp, sẽ không còn nguy hiểm gì nữa, cho dù hấp thụ năng lượng của Thiên Ngân cũng sẽ không xảy ra chuyện được.

Lại thêm lúc này Long Châu xuất thế, không biết sẽ dẫn đến bao nhiêu oanh động. Đến lúc đó nhất định sẽ có không ít người tới cướp đoạt, chắc chắn sẽ rất nguy hiểm. Đem thứ này đưa cho Vân Thiểm Thiểm cũng là vì muốn bảo đảm nó không sao.

Ông già rồi, thiên hạ này đã sớm là của bọn nhỏ. Ông có cháu ngoại nữ cùng cháu cố ngoại xuất sắc như vậy cũng đã là niềm kiêu hãnh.

“Hi hi! Cảm ơn ông cố ngoại. Người yên tâm, nhất định lần này con sẽ tìm được phu quân cho mẹ con” Vân Thiểm Thiểm được tiện nghi mà còn khoe mẽ.

Phượng lão gia tử xoa xoa đầu Vân Thiểm Thiểm, khoé môi mỉm cười.

Có Thiểm Thiểm đi cùng, Diễm nhi sẽ không bước trên con đường giống như Nghiên nhi. Lúc trước, nếu ông có thể ngăn cản Nghiên nhi gả cho Vân Phụng Thiên, hoặc kịp thời đưa Nghiên nhi trở về thì cũng không xảy ra kết quả như bây giờ, Diễm nhi cũng không cần phải khổ sở những năm qua.

Ông đây là phụ thân, là ông ngoại, nhưng không xứng chút nào. Chỉ mong sao Diễm nhi có thể tìm được hạnh phúc của mình, mà ông cũng không hồ đồ như lúc trước nữa. Ông muốn tự mình chọn phu quân cho Diễm nhi, tuyệt không muốn có thêm một người như Vân Phụng Thiên.

Diễm nhi của ông không kém bao nhiêu so với công chúa, nhất định phải tuyển được một phu quân thật tốt!

...

Bảy ngày sau, đảo Trần Châu.

Đảo Trân Châu nằm ở phía nam Nam Hải so với Phụng thành, là hòn đảo vô cùng xinh đẹp, nhưng hoàn cảnh trên đảo lại rất hung ác. Thời tiết không ngừng thay đổi, càng đi vào trong thì lại càng khinh khủng. Hơn nữa, ở trung tâm đảo có vô số mãnh thú, người bình thường vốn dĩ không thể tiến vào được, mà người nào từ Thanh cấp trở xuống đi vào cũng phải chết không cần nghi ngờ.

Đoàn người bao gồm Vân Liệt Diễm, Vân Phụng Khải, Vân Thiểm Thiểm, Phụng Lạc Vi, Mộc Miên và Phụng Lăng Tiêu cùng đi, đã ở trên đảo Trân Châu trước một ngày Long Châu xuất thế.

Bên trong đảo Trân Châu khủng bố nhưng bờ biển lại vô cùng ưu mỹ. Bãi cát trắng, bóng dừa cao lớn, các loại hoa quả nhiệt đới rải rác khắp nơi, ánh mặt trời lại tươi sáng, không có bất cứ nguy hiểm gì.

Trên bãi cát là hàng hà sa số vỏ sò đủ hình dạng và màu sắc, ngọc trai cũng ở khắp nơi. Đây cũng là nguyên nhân của cái tên đảo Trân Châu. Tuy nhiên tiến sâu thêm vào một chút thì chính là tám, chín phần mười có đi không có về.

“Oa! Diễm tỷ tỷ, tỷ xem này, muội nhặt được một viên ngọc trai màu hồng nè!” Phụng Lạc Vi kích động reo lên, giơ một viên ngọc trai mà nàng vừa mới đào được từ trong đồng vỏ sò lên trước mặt Vân Liệt Diễm.

“Ha ha... Tiểu Vi, ngọc trai hồng đó thì có là gì? Cùng lắm thì chỉ làm trang sức mà thôi. Có giá trị thì chỉ có ngọc trai đen hoặc ngọc trai tím mà thôi, nhưng chắc gì con đã có may mắn đó!” Phụng Lăng Tiêu cười trêu.

“Tam thúc, con không có nói chuyện với người nha!” Phụng Lạc Vi mỉm cười đến gần Phụng Lăng Tiêu, cười gọi một hồi.

“Này Tiểu Vi, Tam thúc không có trêu con!” Phụng Lăng Tiêu lui về sau vài bước, nuốt nuốt một ngụm nước bọt. Hắn nói sai cái gì sao? Phụng Lăng Tiêu không khỏi có chút chột dạ, lùi thêm mấy bước nữa.

Ở Phụng gia, người nào mà không biết có ba người không nên gây vào. Vân Liệt Diễm chính là người đầu tiên, Vân Thiểm Thiểm thứ hai, còn Phụng Lạc Vi là lại là thứ ba.

Vân Liệt Diễm không nói hai lời liền thẳng thắn ra tay, Vân Thiểm Thiểm lại đâm sau lưng người ta, còn Phụng Lạc Vi thì chính là không giằng vờ chết người thì sẽ không buông tha.

Nói tóm lại, ba người này không phải là đèn càn đầu!

“Đương nhiên là không có!” Phụng Lạc Vi tiến lên một bước ôm lấy cổ Phụng Lăng Tiêu, cười vô cùng ‘thân thiết’, nói: “Tam thúc làm sao lại chọc con được? Chỉ là, con thấy viên ngọc trai này rất thích hợp với Tam thúc, cho nên con muốn tặng cho thúc. Có phải Tam thúc sẽ không nghĩ bậy nữa không?”

Phụng Lạc Vi nháy nháy mắt khiến cho Phụng Lăng Tiêu chỉ cảm thấy một hồi gió lạnh thấu xương.

“Aaaaaa.....”

Một tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết vang lên, Phụng Lăng Tiêu hai tay ôm ‘lão nhị’ của mình, nước mắt lưng tròng trừng trừng Phụng Lạc Vi: “Con muốn Phụng gia đoạn tử tuyệt tôn sao?”

“Làm sao có thể? Tam thúc, thúc quên ca ca con còn ở biên cương à? Con trai của Nhị thúc cũng đầy rồi nha!” Phụng Lạc Vi vỗ vỗ tay, tiếp tục đào ngọc trai.

Ở bên này, Vân Liệt Diễm cũng bắt Vân Thiểm Thiểm cùng Mộc Miên chiến đấu hăng hái giữa đồng vỏ sò.

“Mẹ, ngọc trai nhỏ như vậy thì khỏi lấy đi!” Vân Thiểm Thiểm giơ lên một viên ngọc trai lớn chỉ bằng hạt đậu, nói. Ngọc trai nhỏ như vậy, có thể làm được gì chứ?

“Sao không dùng được? Đồ phá gia chi tử! Ngọc trai nhỏ như thế là có thể mài ra làm phấn rồi, sau đó thoa lên mặt sẽ rất tốt, là sản phẩm tự nhiên đó!” Vân Liệt Diễm tiếp tục ném một viên ngọc trai vào trong túi.

Ngọc trai này là mỹ phẩm dưỡng da rất cao cấp, so với những mặt hàng mỹ phẩm kém chất lượng được rao bán ở kiếp trước tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Vân Thiểm Thiểm nhận mệnh tiếp tục đào ngọc trai. Bọn họ tới đây để tìm Long Châu chứ không phải đào ngọc trai, nếu để mọi người nhìn thấy còn không phải là bị cười chết sao?

Vân Phụng Khải nhìn bóng dáng bận rộn của Vân Liệt Diễm, chỉ mỉm cười đầy yêu thương. Số tiền mà Diễm nhi tích góp bây giờ đã nhiều hơn không biết bao nhiêu lần so với quốc khổ rồi. Hắn biết thật ra Diễm nhi không phải là yêu tiền, nàng chỉ thấy quá nhàm chán mà thôi. Dừng lời của nàng mà nói chính là một loại tự an ủi.

Người càng tỏ ra quật cường, trong tâm lại càng yếu đuối.

“Tam thúc, tiểu muội, những năm này hai người có khoẻ không?” Vân Húc Nghiêu cùng Hiên Viên Minh vừa đến đảo Trân Châu, lại nhìn thấy đoàn người Vân Liệt Diễm nên đi đến chào hỏi.

“Cũng khoẻ. Nghiêu nhi thế nào?” Vân Phụng Khải trả lời khách khí. Đối với Vân Húc Nghiêu, hắn cũng không có chán ghét. Đứa nhỏ này là người trung thực, chưa bao giờ thiên vị bất kỳ ai, gần đây lại rất an phận thủ thường.

“Cũng không tệ lắm! Ngược lại là phụ thân, người rất nhớ Tam thúc cùng tiểu muội. Đã nhiều năm như vậy, ân ân oán oán cũng nên bỏ qua thôi. Tam thúc cùng tiểu muội nên về thăm nhà một chút, phụ thân nhất định sẽ rất vui vẻ” Vân Húc Nghiêu nói.

Bảy năm trước, Vân Liệt Diễm cùng Tam thúc sau khi rời khỏi nhà, hắn liền kế thừa vị trí gia chủ Vân gia. Phụ thân mấy năm nay sống rất thống khổ, thường đứng trong tiểu viện của Vân Liệt Diễm, không ngừng thì thầm tên của đại nương và Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm nói những lời kia đối với phụ thân chính là đả kích trầm trọng.

Phụ thân vốn còn áy náy với đại nương, sau đó Vân Liệt Diễm lại hận phụ thân như vậy, phụ thân làm sao mà sống tốt cho được? Cho dù nói như thế nào thì vẫn là phụ thân của bọn họ, cho nên hắn vẫn mong Vân Liệt Diễm có thể trở về nhà. Cho dù phụ thân đã phạm phải sai lầm gì, nhiều năm bị trừng phạt như vậy cũng đủ rồi.

Sắc mặt Vân Phụng Khải tối sầm lại, vội vàng nhìn xem biểu tình của Vân Liệt Diễm. Chỉ thấy khoé miệng nàng ngậm cười, dường như không nghe thấy cái gì khác thường.

“Cám ơn ý tốt của Nghiêu Nhi. Thế nhưng chuyện kia không cần phải nhắc lại đâu!” Vân Phụng Khải không muốn nói thêm nữa.

Hiên Viên Minh đến gần Vân Liệt Diễm, giúp nàng nhặt mấy vỏ sò, đưa tới tay nàng. Vân Liệt Diễm cố tình lấy cái khác, không nhận.

Hiên Viên Minh có chút xấu hổ, thấp giọng nói: “Rốt cuộc phải như thế nào nàng mới tha thứ cho ta?”

“Mẹ của ta vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho thúc! Đại thúc thúc, thúc đã bị knock – out rồi!” Vân Thiểm Thiểm mở miệng. Niệm tình số tiền nó mò được trên người Hiên Viên Minh, nó sẽ giúp Hiên Viên Minh nói mấy lời như vậy. Nếu như mẹ mà nổi đóa lên thì đoán chừng vị đại thúc này cũng không phải chỉ bị huỷ dung đơn giản như vậy thôi đâu.

Tuy nhiên, vị đại thúc này đã từng mắng nó là dã chủng. Thù này, nó nhớ rất rõ!

Vân Thiểm Thiểm nó tuy còn nhỏ nhưng cũng biết, cũng không phải một mình mẹ mà có thể sinh ra nó, cho nên nhất định nó cũng có phụ thân. Vị đại thúc này dám vu oan cho phụ thân nó, quả thật là muốn chết!

Ông cậu từng nói, võ công của phụ thân cực kì cao cường. Vân Thiểm Thiểm tính toán một chút, đoán chừng người có thể khống chế được mẹ trên đời này chắc cũng chỉ có phụ thân mà thôi. Cho nên nó nhất định phải nghĩ cách tác hợp cho phụ thân và mẹ. Ông cậu còn nói, Long Châu hiện thế, phụ thân rất có thể sẽ đến đây. Có khi không cần chọn người thích hợp nữa, phụ thân chính là người thích hợp nhất rồi!

“Thằng nhóc kia, ngươi có ý gì?” Hiên Viên Minh thật ra lại thấy Vân Thiểm Thiểm là đứa nhỏ rất tốt, nhưng lại nhớ Vân Thiểm Thiểm là do Vân Liệt Diễm cùng một nam nhân khác sinh ra, hắn liền thấy không thoải mái.

“Vương gia, chính sự quan trọng hơn!” Vân Húc Nghiêu nhanh mắt lẹ tay kéo Hiên Viên Minh về phía mình. Ba chữ ‘thằng nhóc kia’ vừa thốt ra, hắn liền thấy sắc mặt tiểu muội của mình trở nên đen sì.

“Tiểu muội, đây là con trai của muội sao? Lớn lên thật đáng yêu nha!” Vân Húc Nghiêu nói một cách thành thật. Đứa bé này lớn lên thật xinh đẹp, tinh xảo như một bức tranh.

“Không phiền người quan tâm!” Vân Liệt Diễm cúi đầu gầy vò sò, không hề để ý đến Vân Húc Nghiêu.

Vân Húc Nghiêu nhìn thấy sắc mặt của Vân Liệt Diễm hoà hoãn đi chút ít cũng lập tức nói: “Vậy chúng ta đi trước!”

“Vương gia, chúng ta đi thôi!” Vân Húc Nghiêu kéo theo Hiên Viên Minh.

“Húc Nghiêu, người đang làm gì vậy?” Hiên Viên Minh thật sự muốn nói chuyện cùng Vân Liệt Diễm. Muốn nàng nhận thua lại khó như vậy sao? Nếu nàng chịu nhận thua, hẳn nhất định sẽ lấy nàng, cũng sẽ yêu thương nàng, như vậy không tốt sao? Mà ngay cả đứa nhỏ kia, hẳn cũng có thể tha thứ.

“Vương gia, ngài thích tiểu muội sao?” Vân Húc Nghiêu hỏi rất dứt khoát.

“Nói vậy! Bỏ vương làm sao lại thích loại nữ nhân như vậy?” Hiên Viên Minh lập tức bác bỏ. Hắn làm sao lại thích một nữ nhân đã từng khiến hắn đội nón xanh chứ?

“Vương gia, tiểu muội thích tự do, ngài cho không nàng được điều đó đâu!” Vân Húc Nghiêu lắc đầu nói. Vừa liếc mắt, hắn đã biết ngay, Vân Liệt Diễm tuyệt đối sẽ không thích Hiên Viên Minh.

“Làm Vương phi có gì không tốt? Yêu thích tự do, vậy tại sao nàng lại thích Tứ ca? Tứ ca có chỗ nào tốt chứ? Còn cả nam nhân xấu xí kia nữa, cũng chỉ là võ công cao cường một chút mà thôi!” Hiên Viên Minh mãi vẫn không rõ, Vân Liệt Diễm làm sao có thể đa tình như vậy chứ?

“Vương gia, tương lai ngày sẽ là một hoàng đế” Vân Húc Nghiêu nhìn về phía xa “Lần này nếu ngài đoạt được Long Châu, hoàng thượng cũng sẽ thoái vị nhường ngôi cho ngài”

“Ta không muốn làm hoàng đế!” Hiên Viên Minh lắc đầu. Hắn không có hứng thú với ngôi vị hoàng đế. Hắn bây giờ, không, đúng ra là từ sau khi gặp lại Vân Liệt Diễm, nguyện vọng lớn nhất của hắn là tra tấn nàng, tra tấn nàng cả đời.

Tốt nhất là khiến cho nàng yêu hắn, như vậy hắn mới cảm thấy thoải mái. Lúc đầu, chẳng phải nàng rất yêu hắn sao?

Tại sao nàng lại biến thành như thế này?

“Vương gia, thái tử âm thầm xây dựng không ít thế lực, chuẩn bị lập mưu làm loạn. Hoàng thượng làm vậy cũng là vì suy nghĩ cho Đông Thịnh quốc” Vân Húc Nghiêu cũng không muốn cam dự quá nhiều vào việc này, nhưng bây giờ hắn là gia chủ Vân gia, phải vì Vân gia mà suy nghĩ. Nếu để Hiên Viên Phong ngồi lên vương vị, vậy Vân gia sẽ không còn ngày lành.

“Hừ!” Hiên Viên Minh phất tay áo, không muốn nói thêm nữa.

Vân Húc Nghiêu lắc đầu, đi theo sau.

“Diễm nhi, chúng ta có thể xuất phát rồi!” Vân Phụng Khải nhìn thấy không ít người đã lên đảo liền mở miệng nhắc nhở.

“Được rồi, xuất phát!” Vân Liệt Diễm ra lệnh.

Vân Thiêm Thiêm cùng Mộc Miên mang vẻ mặt cảm kích nhìn Vân Phụng Khải. Nếu không phải hắn nói một câu kia giải thoát bọn họ thì bây giờ bọn họ vẫn phải ngồi đây đào ngọc trai.

Đám người đi vào trong đảo.

Vừa mới đi được một đoạn đã cảm nhận được không khí khác biệt.

Rừng rậm nhiệt đới xanh um tươi tốt, còn có thể không ngừng nghe thấy thanh âm chém giết. Thời tiết trên đảo không ngừng thay đổi giống như trong lời đồn, chốc lát trời mưa, chốc lát trời nắng, chốc lát sau lại tuyết rơi, dường như mỗi canh giờ lại thay đổi vài lần.

Thậm chí, có không ít người vừa bước chân vào đã vùng kiếm chém giết lẫn nhau.

“Đó là một trận pháp” Vân Phụng Khải cùng Phượng Lăng Tiêu trăm miệng một lời.

Vân Phụng Khải nhìn Phượng Lăng Tiêu, ra hiệu cho hắn nói tiếp.

Phượng Lăng Tiêu cũng không từ chối, nói: “Ta thấy có tài liệu ghi lại loại trận pháp này, là một trận pháp vây khốn rất lợi hại. Người lọt vào trong trận sẽ cảm thấy không khí xung quanh không ngừng thay đổi, nhưng thực tế thì chỉ là ảo giác mà thôi. Nói cách khác, những thứ âm lạnh hay đau đớn này, tất cả đều không tồn tại”

Hắn nói tiếp: “Chúng ta thấy hoàn cảnh thế này, thật ra là do ta tự tưởng tượng ra. Chỉ cần đi ra khỏi trận sẽ thấy mọi thống khổ kia đều biến mất, mà người nào không ra khỏi trận được thì cả đời sẽ bị vây bên trong. Loại trận pháp vây khốn này chỉ có thể vây người ta lại chứ không thể giết người, ngoại trừ người bị nhốt chết già, hoặc tự sát, hay là tự tàn sát lẫn nhau. Nói như vậy, nó chỉ dùng để bảo vệ một thứ gì đó, xem ra nó là vì Long Châu mới được sắp đặt ở đây. Chỉ cần chúng ta nín thở, tâm không để ý đến cảnh bên ngoài, đương nhiên sẽ tìm được cửa ra khỏi trận, và Long Châu sẽ ở chỗ đó”

“Đúng vậy! Chỉ có điều, trận pháp này vốn không thể phá, cho dù có là cao thủ Tử cấp cũng không thể phá giải. Ngoại trừ vật được bảo vệ không còn, trận pháp mới tự động biến mất. Nói cách khác, nếu chúng ta tìm không được Long Châu, hoặc không có ai cướp được Long Châu thì chúng ta vĩnh viễn sẽ bị vây trong trận, không cách nào thoát ra được” Vân Phụng Khải bổ sung thêm.

“Trời ạ! Nếu như không có người tìm được Long Châu, vậy chúng ta chẳng phải là chết chắc rồi sao?” Phượng Lạc Vi cả kinh hô lên.

“Đây cũng không còn cách nào khác” Vân Phụng Khải bất đắc dĩ lắc đầu. Hôm nay, bọn họ chỉ còn cách cố hết sức đi tìm Long Châu thôi.

Trận pháp này quả thật như Vân Phụng Khải và Phượng Lăng Tiêu nói, chỉ cần không nghĩ ngợi lung tung, cũng không bị thời tiết trong trận quấy nhiễu thì đương nhiên cũng không cảm thấy đau đớn.

Tuy nhiên, trên đường đi lại gặp không ít người muốn giết bọn họ. Một ít là do ở lâu trong trận nên phát điên, một ít là do muốn trừ khử bớt người đến đoạt Long Châu. Thế nhưng đây cũng chỉ là vòng ngoài, những người kia vốn dĩ không đáng nhắc tới. Bọn họ chỉ cần tùy tiện vung một tay liền giải quyết xong.

Vào đến bên trong thì lại là một cảnh tượng khác hẳn. Thời tiết ác liệt đã biến mất, chuyển thành rừng rậm âm u cùng mãnh thú. Bọn chúng lớn hơn rất nhiều so với những mãnh thú thường, lại không có một chút linh tính nào, thấy người chỉ biết mù quáng công kích.

Bọn họ nhìn thấy có không ít người rơi vào miệng mãnh thú, trở thành đồ ăn.

“Ách... Những cái này đều là ảo giác sao?” Phượng Lạc Vi nuốt một ngụm nước miếng. Khá lắm, vóc dáng khổng lồ như vậy, nguyên một bộ lông rậm da dày thịt béo, đoán chừng dùng kiếm bổ xuống cũng không hỏng một phân nào.

“Cái này, nhất định không phải là ảo giác!” Vân Phụng Khải lắc đầu “Phàm là kỳ trận dị bảo, xung quanh nhất định phải có thần thú canh giữ. Long Châu là kỳ bảo hiếm có trên đời, thần thú bảo vệ nó nhất định là không tầm thường. Những mãnh thú này, ta đoán chừng mới chỉ là nô lệ cấp thấp mà thôi!”

Vân Thiểm Thiểm thì kích động thôi rồi! Quá kích thích! Nó lớn như vậy còn chưa có gặp qua chuyện gì kích thích cỡ này!

Vân Thiểm Thiểm cùng Vân Liệt Diễm liếc nhìn nhau, hai mẹ con ăn ý dựng lên ngón tay cái.

“Liệt Diễm Phần Thiên!”

“Thiên Lôi Kiếp Bạo!”

Chỉ thấy, một đám hỏa cầu cực lớn điên cuồng nện xuống phía bên trái. Phàm là nơi hỏa cầu nện xuống, tất cả thực vật đều hoá thành tro bụi, mà những mãnh thú da dày thịt béo kia cũng hoá thành một mảng cháy đen.

Mà bên phải còn làm người ta khiếp sợ hơn.

Một đám loi cầu đánh tới những động vật còn đang chém giết hay chạy trốn, vừa chạm vào liền nổ tung. Lập tức, toàn bộ rừng rậm chỉ còn lại hương vị cháy khét.

Ngay lúc bốn người còn đang trợn mắt, há hốc miệng, Vân Liệt Diễm cùng Vân Thiểm Thiểm dương dương đắc ý quay trở về.

“Mẹ, con hơn nhiều nha!”

“Nói vậy, rõ ràng là ta hơn!”

“Mẹ ỷ lớn hiếp nhỏ, rõ ràng là con hơn!”

“Hừ! Không tin thì đếm đi!”

Hai người cãi nhau tới mặt đỏ tai hồng, một chút cũng không giống mẫu tử, ngược lại giống như hai đứa nhỏ vậy.

Đám người Vân Phụng Khải cười cười bất đắc dĩ. Tình cảnh này bọn họ sớm quen tới không thể quen hơn được nữa. Dường như mỗi ngày, Vân Liệt Diễm cùng Vân Thiểm Thiểm đều vì chút chuyện lông gà vỏ tỏi mà tranh chấp một phen, nhưng đại đa số đều là Vân Thiểm Thiểm chào thua.

Đối với năng lực đặc biệt của Vân Liệt Diễm và Vân Thiểm Thiểm, bọn họ cũng đã nhìn thấy nhưng không thể trách. Tuy không rõ nguyên nhân nhưng cũng không có ai tìm hiểu làm gì.

“Kể tiếp, chúng ta cần phải cẩn thận hơn. Những mãnh thú này đều không có chỉ số thông minh, chỉ biết chém chém giết giết mà không có cạy mạnh. Thế nhưng đoạn đường phía trước nhất định sẽ có dã thú biết phép thuật trong truyền thuyết” Phượng Lăng Tiêu nhắc nhở.

“Dã thú biết phép thuật?” Khoé mắt Vân Liệt Diễm co giật. Đó là cách nói gì vậy?

“Bởi vì chưa có người nào đi vào mà toàn vẹn trở ra, cho nên ta cũng không biết phải hình dung cụ thể ra sao. Tóm lại, bọn chúng đều có năng lực rất mạnh, chưa chắc chỉ có hình thể như mãnh thú kia, rất có thể linh mãnh hơn, thông minh hơn mấy lần. Bọn chúng đại đa số đều biết một ít năng lực đặc biệt, giống như hỏa diễm và lôi điện của Liệt Diễm và Thiểm Thiểm vậy”

“Mẹ nó! Chẳng lẽ là ma thú?” Vân Liệt Diễm rối rắm, làm sao mà càng ngày càng huyền huyền rồi? Cái đại lục này rốt cuộc là thế giới gì đây? Phía trên Tử cấp lại còn cái gì sao?

Vân Liệt Diễm càng ngày càng tò mò. Năng tin rằng đại lục này nhất định còn có nhiều thứ đang chờ nàng tìm hiểu. Mọi người chỉ biết Tử Vong Sơn Mạch, nhưng phía bên kia

của Tử Vong Sơn Mạch là cái gì? Còn Vô Biên Hải Vực nữa, có bao nhiêu thứ nàng không biết đây?

“Ma thú? Cách nói này hơi kì lạ, nhưng cũng không sai” Phượng Lăng Tiêu gật gật đầu. Tuy nói là lần đầu tiên nghe thấy cách gọi này, nhưng đại khái cũng đúng.

“Nha, vậy thì đi nhanh đi! Ta đã không thể chờ đợi được nữa rồi!” Vân Liệt Diễm hưng phấn. Quả nhiên, lại có chuyện để làm rồi!

Vân Thiểm Thiểm cũng mang vẻ mặt kích động. Mọi người cũng chỉ có nước đi tiếp mà thôi.

“Ngao!”

Vừa đi sâu vào thêm một tầng rừng nữa, mọi người liền nghe thấy tiếng tru của lang sói.

Là một giống sói hoang lông màu xanh, sừng nhọn. Nhìn thấy đám người Vân Liệt Diễm bước vào lãnh địa của mình, chúng không nói hai lời liền giơ móng vuốt sắc bén mãnh liệt vô đến.

Một đám sói khoảng chừng hơn hai mươi con, mỗi con đều cao hai mét nhưng lại linh hoạt lạ thường. Khiến cho mọi người kinh ngạc nhất chính là tốc độ của bọn chúng, chạy nhanh như gió, so với khinh công còn phải nhanh hơn mấy lần.

Vũ khí cường đại nhất của bọn chúng chính là bộ móng vuốt sắc bén cùng hàm răng nhọn hoắt, mà bọn chúng cũng không cần dùng tới sừng trên đầu.

Vân Liệt Diễm nhanh chóng dựng lên một bức tường lửa cao hai mét quanh bọn họ. Nhưng ngoài dự đoán, đám sói kia lại nhảy qua được.

Bọn họ cũng không dám chủ quan nữa.

Biết rõ bức tường lửa mất đi hiệu lực, Vân Liệt Diễm nhanh chóng thu hồi nó, lấy Phượng Ngâm cầm, phóng ra từng tia lửa.

“Liệt Diễm, trăm!”

Vân Thiểm Thiểm cũng không nhàn rỗi, dùng lôi điện tự bố trí thành một vòng bảo vệ, sau đó thúc dục ý niệm, đem lôi cầu đánh vào đám sói, lợi dụng năng lượng phát nổ để đàn sói nổ tung khi chúng tiếp cận. Đúng là đập một phát chết liền!

Trước khi đến đây, nó đã dùng Nguyệt Nha để chứa đựng năng lượng của lôi. Bây giờ ném lôi cầu ra, đối với nó chẳng khác gì ném đá.

Đám người Vân Phụng Khải cũng không có thanh thoi, từng người dùng vũ khí lao vào chém đám sói không ngừng nghỉ.

Đặc điểm lớn nhất của đám sói này chính là tốc độ. Thế nhưng bọn họ cũng là cao thủ Lam cấp trở lên, tuy tốc độ không thể so với đám sói này nhưng vẫn dư sức tránh khỏi công kích của bọn chúng, đồng thời thi triển công lực.

Sau một khắc, đám sói kia đều ngã xuống.

Đám người cuối cùng cũng thở ra một hơi. Xem ra lời đồn đãi quả không sai, đám sói này so với mãnh thú chỉ biết công kích kia còn khó đối phó hơn mấy lần.

Không chờ bọn họ thở nhiều thêm một ngụm, nguy hiểm lại tiếp tục đến!

Một đám hơn mười con gấu trắng cao đến hơn ba mét đánh về phía bọn họ, trong miệng không ngừng phun ra những quả cầu băng.

Vân Liệt Diễm bối rối tập hai. Bằng hệ sao?

“Mẹ, những con này là khắc tinh của mẹ sao?” Vân Thiểm Thiểm nhếch mày. Bằng cùng hoả vốn dĩ khắc nhau!

50. Q.2 - Chương 51: Đại Thúc, Thúc Cũng Sợ Rắn?

“Hừ! Khắc tinh? Cũng phải nhìn xem bọn chúng có bản lĩnh khắc chết bốn tiểu thư hay không!” Vân Liệt Diễm hừ lạnh một cách khinh thường.

Giỡn chơi? Mấy tên nhỏ bé này mà cũng muốn khắc nàng, vậy nhiều năm lăn lộn trên đời này là để không sao?

“Mẹ, đừng quá khinh địch nha!” Vân Thiểm Thiểm nháy mắt mấy cái.

“Con trai, cũng chỉ là vài con gấu to hơn bình thường một chút mà thôi, bây giờ hãy xem lão nương đem bọn chúng đi kho tàu như thế nào” Vân Liệt Diễm trừng mắt với Vân Thiểm Thiểm một cái, sau đó ánh mắt lạnh thấu xương rơi vào người đám gấu trắng. Tuy nói là ‘tương sinh tương khắc’, nhưng cũng phải xem là ai khắc ai!

Khoé miệng Vân Thiểm Thiểm co giật. Mẹ à, đó là gấu đó, chưa từng thấy con nào to như bọn chúng đâu.

Đám người xung quanh nhìn thấy Vân Liệt Diễm chắc chắn như vậy cũng không nói gì nữa, chỉ lui ra sau vài bước tạo thành một vùng khá rộng cho nàng, lại đồng thời vận khí hộ thân. Người quen biết với Vân Liệt Diễm đều rõ, chỉ cần nàng điên lên thì sẽ “bốc hoả”, mặc kệ có lây sang người nhà hay không.

Phượng Ngâm Cầm trên tay, Vân Liệt Diễm cũng không vội vã phóng thích năng lượng, mà chỉ vây đám gấu trắng vào một vòng tròn lửa.

Đàn gấu trắng nhìn thấy hoả diễm đang cháy hừng hực thì kinh thường ra mặt, điên cuồng phun băng tuyết trắng xoá về phía hoả diễm. Thế nhưng, những ngọn hoả diễm kia vốn đang đỏ rực rõ lại đột nhiên chuyển sang màu tím đậm.

Lạnh! Lạnh từ đáy lòng, nhưng vẫn cảm nhận được sự đau đớn do bị hoả thiêu.

Mặc dù có chân khí hộ thể nhưng đám người Vân Phụng Khải vẫn cảm nhận được cái lạnh thấu xương hoà lẫn với liệt hoả thiêu đốt, lại càng không nói tới những con gấu trắng bên trong đám lửa kia.

Đàn gấu trắng nhận ra có điều không đúng, cho nên nhanh chóng vây lại thành một vòng tròn lớn. Hơn mười con gấu trắng cùng phun ra một quả cầu băng to lớn đánh về phía Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm lui ra sau vài bước, ánh mắt lạnh lẽo. Một quả cầu lửa xuất hiện giữa bầu trời, va chạm với quả cầu băng. Quả cầu lửa từng chút, từng chút một lớn dần, dần dần cắn nuốt quả cầu băng. Cuối cùng, hoàn toàn nuốt trọn.

Vân Liệt Diễm chưa kịp hồi khí, một quả cầu băng khác lại bay tới.

Sắc mặt Vân Liệt Diễm chợt thay đổi. Nàng còn định đùa giỡn cùng bọn chúng một chút, nhưng xem ra bọn chúng đã thật sự nổi giận rồi.

“Âm Dương Cực!”

Hoả diễm cực lớn mang nửa đỏ nửa tím không ngừng xoay tròn, trở thành một vòng tròn bát quái âm dương cực lớn.

“Nham Thạch Nóng Chảy!”

Nham thạch đỏ thẫm và hoả diễm đen sẫm dây dưa với nhau, dùng mãnh tràn vào vòng tròn kia.

“Gr... àoào!!!”

Tiếng kêu rên nổi lên bốn phía, một lát sau thì đám gấu trắng vốn vẫn hung hăng càn quấy lại triệt triệt để để chìm trong vòng tròn lửa, cháy đen thành một mảnh.

Vân Liệt Diễm thu lại Phượng Ngâm Cầm. Những năm này, nàng đã luyện thành thực mấy thủ khúc của thanh đàn này, khuyếch trương dị năng của mình thêm mấy trăm lần.

Nàng tự nhận, nếu nàng không gặp cao thủ Tử cấp có dị năng hệ băng, thì mãi mãi không ai là đối thủ của nàng.

“Wow... Mẹ à, có tiến bộ nha!” Về mặt Vân Thiểm Thiểm đầy hưng phấn. Quá đặc sắc! Quá kích thích! Loại cảm giác này so với cả ngày kiếm tiền còn kích thích hơn mấy lần!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Thiểm Thiểm đỏ bừng, tràn đầy vui vẻ. Sau chuyến này, nó nhất định phải bắt mẹ dẫn nó ra ngoài chơi thường xuyên hơn mới được. Ở mãi trong Phượng thành, nó cũng sắp mọc meo rồi!

“Được rồi, đi nhanh thôi!” Vân Liệt Diễm tuy cũng có chút vui vẻ nhưng nàng biết, đám gấu trắng to lớn này có cấp bậc không cao, đoán chừng chỉ cần Lam cấp cũng đủ để đối phó với bọn chúng. Hơn nữa, nàng còn có năng lực tương khắc cho nên mới có thể giải quyết chúng nhanh hơn một chút mà thôi.

Không chút kích thích, quả thật là quá vô vị! Nhìn thần sắc của Vân Thiểm Thiểm, nàng biết thằng nhóc kia cũng đã kích động lắm rồi.

Tuy nhiên, đây cũng chính là ý nghĩ của nàng không phải sao?

“Ừ, đi nhanh thôi. Động vật như vậy ở vùng này cũng không ít, nếu đánh chết toàn bộ thì sẽ hao phí rất nhiều sức lực, tránh được thì nên tránh” Vân Phụng Khải cũng lên tiếng nhắc nhở. Trận pháp này thật không đơn giản, bọn họ đến được đây để đoạt Long Châu cũng không phải chuyện đùa.

Mọi người gật gật đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này đây, bọn họ cố gắng né tránh đám dã thú có ý định tập kích người, nhưng lại nhìn thấy không ít người đi một mình. Có lẽ, đều là vì Long Châu mà đến!

Đi liên tục mấy canh giờ, bọn họ vẫn chưa đến nơi.

“Chúng ta không có đi nhầm đường chứ? Tại sao đi lâu vậy rồi mà còn chưa thấy Long Châu?” Phượng Lạc Vi nhìn đông nhìn tây, vẫn là rừng.

“Yên tâm, sẽ không đâu. Ngày mai mới là ngày Long Châu xuất thế, tới sớm cũng vô ích thôi. Chúng ta nên đợi đến hừng đông mới biết được” Phượng Lăng Tiêu nhìn sắc trời đã sẫm tối, ở trong trận rất khó tìm đường trong khi chưa biết chừng còn có thể gặp phải sói hoang. Cho nên, bọn họ vẫn nên hạ trại nghỉ ngơi.

“Lăng Tiêu nói rất đúng. Không cần phải gấp, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi, sáng mai đi tiếp cũng được” Vân Phụng Khải gật đầu. Nếu đi tiếp, chỉ sợ bọn họ sẽ lãng phí không ít thể lực.

“Vậy thì nghỉ một đêm đi!” Vân Liệt Diễm đưa tay đầm đẩm lưng. Quả thật đã lâu rồi không có vận động, rất đói bụng!

“Ha ha... Nô tỳ đi tìm chút thức ăn!” Mộc Miên cười nói.

“Ta cũng đi cùng!” Phượng Lạc Vi gờ tay. Hôm nay nàng cũng rất hưng phấn, từ trước tới giờ nàng chưa từng gặp chuyện gì kích thích như vậy.

Ra khỏi Phượng thành quả nhiên thú vị!

“Dì Mộc Miên, dì nhỏ, ta cũng đi theo bảo vệ hai người!” Vân Thiểm Thiểm ra dáng nam tử hán đại trượng phu, vỗ vỗ lồng ngực.

“Được được, chúng ta có Thiểm Thiểm bảo vệ, nhất định sẽ bình an vô sự!” Phượng Lạc Vi cùng Mộc Miên nhìn nhau cười cười.

“Được rồi, các người đi đi. Mộc Tiểu Bạch, trước tiên lấy điểm tâm cho ta, ta đói bụng” Vân Liệt Diễm cầm tay nải của Mộc Miên, bên trong có điểm tâm mà nàng thích ăn nhất.

Vân Phụng Khải cùng Phượng Lăng Tiêu nhặt được ít củ khô, chỉ cần tìm thêm một sơn động nữa là có thể nghỉ qua một đêm.

Bên này, Vân Thiểm Thiểm đi theo Mộc Miên và Phượng Lạc Vi tìm thức ăn.

“Dì nhỏ, dì cùng dì Mộc Miên đi trước đi, con đi bên này xem một chút. Hai dì có gặp nguy hiểm thì cứ gọi con là được” Vân Thiểm Thiểm muốn đi riêng để chơi một chút, thật sự không muốn cùng các nàng tìm thức ăn gì đó.

Ở gần đây chắc chắn sẽ có cao thủ, hắc hắc, đúng lúc nó muốn thăm dò một chút. Nó đã đáp ứng ông cố ngoại đi tìm một người tướng công cho mẹ, bây giờ cứ tìm đội hình dự bị trước đã, đợi đến lúc phụ thân xuất hiện thì khảo hạch một phen xem có thể thông qua hay không. Nhiều một chút, tránh đi tai họa cũng tốt!

“Vậy được rồi. Con không nên đi quá xa, mạng của dì nhỏ giao cho con đấy, con không thể mặc kệ bọn dì được đâu!” Về mặt Phượng Lạc Vi đầy đáng thương. Tuy cùng là Lam cấp nhưng nàng và Vân Thiểm Thiểm không thể đánh đồng được, nó chỉ cần dùng một ngón tay là có thể đánh bại nàng.

“Dì nhỏ yên tâm, cho dù phải liều cái mạng này, con cũng sẽ bảo vệ hai dì. Dì nhanh đi đi, dì Mộc Miên đã đi xa rồi đó!” Vân Thiểm Thiểm đẩy đẩy Phượng Lạc Vi về phía trước, Phượng Lạc Vi bắt đầu dĩ đành phải quay đầu đi.

“Chính con cũng phải cẩn thận đó nha!” Phượng Lạc Vi vẫn không quên nhắc nhở một câu.

“Đã biết, đã biết!” Vân Thiểm Thiểm khoát khoát tay, cũng rẽ hướng khác mà đi.

Trong miệng ngậm một nhánh cỏ đuôi chó, Vân Thiểm Thiểm nhàn nhã nhìn quanh, trong mắt sáng ngời. Ngẫu nhiên đi một vòng, giết chết một hai con thú hoang không sợ chết gây rối cho nó.

Thế nhưng, bạn nhỏ Vân Thiểm Thiểm còn chưa hơn hở được bao nhiêu đã gặp phải một chuyện mà cả đời nó cũng chưa chắc quên được.

Cứ đi tới phía trước, nó vô tình nghe thấy một tiếng thở dốc liền lập tức nâng cao cảnh giác. Lòng hiếu kỳ nổi lên, Vân Thiểm Thiểm nhẹ chân bước tới nơi phát ra âm thanh.

Núp từ xa nhìn lại, Vân Thiểm Thiểm chừa ra một khe hở nhỏ, che mặt nhìn về hướng đó.

Không xem thì không sao, thấy rồi thì sắc mặt nó lập tức tái nhợt, chân không tự chủ mà run bầy bầy.

Chỉ thấy một nam tử áo tím, bộ dạng bình thường, té ngã trên mặt đất. Một cánh tay hẳn ta còn bị thương, máu tươi chảy xuống từ những ngón tay trắng nõn. Khiến người ta chú ý nhất chính là một mái tóc ngân bạc rũ xuống tới thắt lưng, dưới ánh trăng còn tản ra một chút lấp lánh. Mà xung quanh hẳn ta lại là một đàn rắn độc.

Vân Thiểm Thiểm đoán, đám rắn độc này ít nhất cũng phải tới ba mươi con. Chúng vây quanh nam tử kia, lưỡi không ngừng thò ra thụt vào, bộ dáng cực kỳ dọa người.

Vân Thiểm Thiểm rất vô sỉ lùi về sau mấy bước, chuẩn bị tư thế bỏ chạy. Không phải là nó thấy chết không cứu, chỉ là vì hai bắp đùi của nó đã nhũn ra cả rồi. Nó đây trời sinh sợ nhất là rắn.

“Nhóc con, đứng lại!” Hô hấp của người nọ có chút dồn dập, nhưng hẳn vừa gọi, Vân Thiểm Thiểm không hiểu sao liền thật sự đứng lại. Kỳ quái, nó không phải là muốn dừng lại, mà là đằng trước đột nhiên xuất hiện một bức tường chắn vô hình, nó chạy không được.

Gặp quỷ! Bức tường trong suốt này sao mà cứng như vậy, lại còn lạnh nữa, không phải là băng chứ?

Mẹ nó! Tại sao nó không phá được?

Vân Thiểm Thiểm nổi giận, quay đầu lại nhìn nam tử kia với ánh mắt phẫn nộ. Khinh thường con nít!

“Nhóc con, giúp ta đuổi rắn!” Nam tử nói một cách lạnh lùng. Chết tiệt, sao lại gặp phải rắn thế này?

“Thức.. thức... Võ công của thức cao như vậy, sao lại không tự làm đi?” Vân Thiểm Thiểm không sợ trời không sợ đất, nhưng khi nhìn cái đám không chân mềm nhuyễn uốn éo kia, chân nó vốn dĩ bước không nổi.

“Ta bị thương, người giúp ta nhanh một chút” Mắt nhìn thấy đàn rắn kia sắp leo lên trên người mình, hẳn lại không thể nhúc nhích. Trời ạ! Hẳn nhìn thấy rắn, vốn dĩ không thể vận khí.

“Thế nhưng... Thế nhưng... ta đánh không lại bọn chúng nha!” Vân Thiểm Thiểm bị dọa đến phát khóc. Mẹ ơi, mau mau tới cứu con đi! Đây là rắn, là rắn đó! Bọn nó là khắc tinh của con mà!

“Nhóc con, người đừng có giở trò trước mặt ta! Công lực của người đã tới Lam cấp đỉnh, trời sinh còn có dị năng song hệ, trên người còn có cả Thiên Ngân, toàn bộ đại lực này cũng tìm không ra đối thủ của người. Người mau đuổi đàn rắn này giúp ta!” Tuy cách cả một lùm cây, nam tử không thấy được bộ dạng của Vân Thiểm Thiểm, nhưng hẳn cảm nhận được rất rõ, đứa bé kia tuyệt nhiên không phải người bình thường.

“Mẹ nó! Thức là thứ biến thái gì vậy!” Vân Thiểm Thiểm thấp giọng nói thầm, không tự chủ lùi thêm hai bước. Nó hoàn toàn không cảm nhận được chút nội lực nào từ trên người nam tử kia, nhưng nam tử đó lại có thể nói rõ ràng lai lịch của nó như vậy. Quả thật so với mẹ nó còn siêu phàm hơn. Nó có Thiên Ngân, ngay cả mẹ nó cũng không biết.

Nếu là bình thường, nó đã nhào tới từ lâu, dò hỏi xem đối phương là thần thánh phương nào. Thế nhưng hôm nay thì lại không thể được. Bây giờ nó còn cách đàn rắn kia một đoạn, chạy nhanh một chút vẫn có thể thoát được, còn nếu tiến thêm vài bước thì nó coi như toi mạng, một bước cũng đi không nổi.

“Ách, đại thức... thức vẫn nên tự thân vận động đi ha! Sau này, chúng ta sẽ còn gặp lại nha!” Vân Thiểm Thiểm hơi nghiêng người chạy đi. Phía trước đi không được, hai bên còn có thể lọt qua. Chạy trước nói sau, nó cũng không muốn tuổi còn nhỏ mà đã về châu ông bà.

Đàn rắn kia đều là rắn độc hết nha! Cho dù nó có bách độc bất xâm thì bị cắn cũng đau lắm, mà mất máu nhiều cũng chết người đó!

Cho nên, Vân Thiểm Thiểm quyết định bỏ mặt người ta nằm đó, tự mình trốn trước rồi tính sau.

“Ầm... Ầm...”

Lại thêm hai bức tường nữa chặn lại.

Vân Thiểm Thiểm ngây người, sẽ không xui tới vậy chứ? Chỉ còn một con đường, nhưng cũng là đường chết.

Vân Thiểm Thiểm ngã nhào trên đất, xoay người bò đi. Mẹ, mẹ, người rớt cuộc đang ở đâu? Ô ô ô... Sắp xong rồi, sắp xong rồi, con sắp xong rồi! Sao người còn không hiện ra vậy? Mẹ, người mà không mau ra, sau này sẽ không còn ai cho người trêu chọc nữa đâu!

Vân Thiểm Thiểm khóc không ra nước mắt, một tay lay lay bức tường bằng, trơ mắt ếch nhìn đàn rắn đang bò về phía mình.

“Ô ô ô... Đại thúc, sao mà thúc nhấn tâm như vậy chứ? Ta sợ rắn a...” Vân Thiểm Thiểm thật sự khóc lên. Nhìn đàn rắn đang trườn tới, chân nó mềm nhũn. Đừng nói là dị năng, bây giờ cho dù giơ cánh tay lên thì nó cũng không giơ nổi.

“Chết tiệt! Sao ngươi không nói sớm?” Nam tử thấp giọng rủa một tiếng. Hắn rút từ giày ra một con dao nhỏ, đâm mạnh xuống đùi, máu tuôn chảy ra từ bắp chân, mùi máu tràn ngập trong không khí.

Đàn rắn vốn đang trườn về phía Vân Thiểm Thiểm, lại nhanh chóng quay đầu khi ngửi thấy mùi máu tươi, ngay cả những con rắn xung quanh cũng chạy tới cắn chân hắn.

“Hự...” Nam tử khẽ rên lên một tiếng, chỉ nhắm mắt chịu đựng cơn đau chứ không đánh trả.

“Đại... đại thúc, thúc... thúc không phải cũng sợ rắn đấy chứ?” Vân Thiểm Thiểm nhìn nguy hiểm đã qua mới thở nhẹ một tiếng, run rẩy hỏi.

“Nói nhảm!” Nam tử không dám mở mắt, gầm nhẹ một tiếng: “Ngươi nhanh đi về hướng đông thêm năm trăm mét, hô to Diệp Khuyết, sẽ có người đến ngay!”

“A, được! Đại thúc, thúc ở đây chờ ta, ta lập tức tìm người đến!” Vân Thiểm Thiểm vội vã đáp lời, nhìn nam tử kia không tiếc tự dả thương thân mình, dẫn rắn qua để rắn không cắn nó, trong lòng liền xuất hiện một sự ám áp không rõ ràng.

Hắn cũng sợ rắn, có lẽ cũng giống nó, thấy rắn thì chân mềm nhũn, một chút sức lực cũng không có. Cho dù có bản lĩnh bao nhiêu nhưng chỉ cần nhìn thấy thứ mình sợ hãi liền không thể ra tay được.

Vân Thiểm Thiểm quay đầu nhìn nam tử đó thêm một cái rồi nhanh chóng xoay người, nhắm hướng đông mà chạy.

Kỳ lạ chính là những bức tường bằng còn chặn đường nó lúc này đã không biết biến mất từ lúc nào.

“Diệp Khuyết, Diệp Khuyết!” Vân Thiểm Thiểm thở phì phò, lớn tiếng hô to.

Đột nhiên, một nam nhân mặc áo đỏ, trong đêm tối thoát nhìn có vẻ phong lưu phóng khoáng xuất hiện. Hắn ta phát phát cây quạt giấy trong tay, nhảy ra đứng trước mặt Vân Thiểm Thiểm.

“Oa, rất nhỏ nhắn nha! Chắc chắc, làm sao lớn lên lại đáng yêu như vậy chứ? Cậu bạn nhỏ, tiểu đệ đệ, người tên là gì?” Diệp Khuyết nhìn Vân Thiểm Thiểm, đưa tay xoa xoa nắn nắn khuôn mặt nhỏ nức ních, vẻ mặt tràn đầy si mê: “Oa... Thật mềm mại nha!”

Một cái tát vung lên mặt Diệp Khuyết.

“Ngươi mau đi cứu thúc thúc tóc trắng đi, hắn sắp chết rồi!”

“Cái gì?” Diệp Khuyết hiển nhiên không hiểu được ý của Vân Thiểm Thiểm, bèn hỏi lại: “Thúc thúc tóc trắng? Cứu hắn? Nói đùa hử, cho dù người trên đời này có chết hết thì hắn cũng không chết được đâu!”

“Ngươi nhanh đi đi, hắn bị một đàn rắn cắn, sắp chịu không nổi rồi!” Vân Thiểm Thiểm tức đến muốn giơ chân. Đại thúc, người phải cố chống đỡ nha!

“Cái gì? Rắn?” Diệp Khuyết sững sốt.

“Chết tiệt! Rốt cuộc ngươi có đi hay không?” Vân Thiểm Thiểm phát hoả, một tay túm Diệp Khuyết, một dòng điện chạy nhẹ một vòng quanh người Diệp Khuyết.

“Á!!!” Diệp Khuyết vùng mạnh tay Vân Thiểm Thiểm ra, nhảy dựng lên, một mái tóc phong lưu tiêu sái ngay lập tức dựng ngược lên trời.

Chỉ là, bây giờ hắn cũng không lo được nhiều như thế. Hắn xách theo Vân Thiểm Thiểm, nói: “Nhanh chỉ đường!”

“Hướng tây, khoảng năm trăm mét!” Vân Thiểm Thiểm chỉ chỉ phương hướng.

Phảng phất như một trận gió thổi qua, Vân Thiểm Thiểm đã thấy mình bị ném trên mặt đất, nghe thấy vài tiếng “bịch, bịch”, toàn bộ đàn rắn trên người nam tử áo tím kia đã bị bầm thây vụn đoạn.

Thế nhưng, nam tử áo tím kia đã hôn mê bất tỉnh!

Khoé miệng Diệp Khuyết co rút, lần này thì chết chắc rồi! Trăm tính vạn tính, hắn cũng chưa từng tính tới chuyện lão đại sẽ gặp rắn. Lần này lão đại mà tỉnh lại, đoán chừng sẽ lột da hắn ra.

“Này, thúc thúc lắng lơ, thúc thúc tóc trắng sẽ không sao chứ?” Vân Thiểm Thiểm nhìn cả người đầy máu của nam tử áo tím, không hiểu vì sao trong lòng lại xuất hiện cảm giác khó chịu rất kỳ quái.

“Cái gì? Thúc thúc lắng lơ?” Diệp Khuyết nổi cáu “Nhóc con, ta lắng lơ ở đâu hả?”

“Cả người đều lắng lơ!” Vân Thiểm Thiểm nhìn hắn với ánh mắt khinh thường, nói: “Mẹ nói, nữ nhân mặc màu đỏ là cao quý, nam nhân mặc thì rất lắng lơ. Người mặc giống tân lang (1) như vậy, không phải lắng lơ thì là cái gì?”

(1) Tân lang: Chú rể.

“Mẹ? Mẹ là cái gì?” Diệp Khuyết hỏi.

“Mẹ là mẫu thân đó, thật không có kiến thức!” Vân Thiểm Thiểm liếc Diệp Khuyết với ánh mắt khinh bỉ tập hai: “Tại sao ngươi không băng bó cho thúc thúc tóc trắng chứ? Hắn chảy máu nhiều như thế này cơ mà!”

“Nhóc con, đừng lo lắng!” Diệp Khuyết nhếch khoé miệng: “Ngươi yên tâm, lão đại không chết được đâu. Hắn thế này cũng không phải lần đầu tiên”

“Cái gì? Thúc thúc tóc trắng từng bị rắn cắn?” Cơ mặt Vân Thiểm Thiểm giật giật.

“Ách, đương nhiên không phải! Ý ta là, hắn bị thương cũng không là lần đầu tiên” Diệp Khuyết lắc lắc đầu. Tuy nhiên, lão đại bị cắn đúng là rất thê thảm.

Thật là, sợ rắn tới trình độ không còn sức đánh trả, bị cắn thành như vậy cũng không dám ra tay.

“Này nhóc con, võ công của ngươi cũng không thấp, vậy sao ngươi không cứu lão đại mà còn chạy xa như thế để tìm ta? Trong khi hắn thì lại bị cắn thành cái bộ dạng như thế này?” Nói ra điều này, Diệp Khuyết thật sự cũng không hiểu ra sao. Nó cứ trực tiếp cứu lão đại thì xong rồi, còn chạy xa như thế tìm hắn để làm gì?

“Ta... tại sao ta phải nói cho ngươi biết?” Vân Thiểm Thiểm liếc qua một thân đầy máu của nam tử áo tím, cắn cắn đôi môi.

“Được rồi, cũng không còn cách nào khác, chỉ có điều ngàn vạn lần ngươi không được nói chuyện lão đại sợ rắn ra ngoài. Đây chính là nhược điểm trí mạng của lão đại”

“Vậy sao còn nói cho ta biết?” Vân Thiểm Thiểm liếc mắt. Ngu ngốc!

“Ngươi cũng đã biết, ta chẳng qua chỉ là nhắc nhở ngươi mà thôi, tránh cho ngươi phạm sai lầm. Lão đại mà nổi giận thì rất là khủng bố đó!” Diệp Khuyết kìm không được bả vai run rẩy, nghĩ đến chuyện lỡ như lão đại tỉnh lại mà tìm đến hắn tính sổ, hắn nhất định phải chết.

“Đại thúc rất lợi hại phải không? Sao ta không cảm thấy chút khí tức nào trên người thúc ấy vậy?” Vân Thiểm Thiểm cảm thấy kỳ lạ, cho dù có mẹ đã đạt tới Tử cấp đỉnh, nó vẫn có thể cảm nhận thấy khí tức của mẹ. Tại sao đại thúc này một chút nội công cũng đều không có?

“Nhóc con, ngươi không biết đâu. Tuy nhiên, ngươi còn nhỏ mà đã có thành tựu như thế, có lẽ một ngày nào đó sẽ đạt tới trình độ này. Thiên Nhân chi cảnh, chính là vượt qua Tử cấp. Nói cách khác chính là vượt qua giới hạn của người thường. Thế nhưng khoảng cách để đạt đến giới hạn cuối cùng của Thiên Nhân còn rất xa. Cảnh giới kia cũng có bảy cấp, tức là Thiên Xích, Thiên Chanh, Thiên Hoàng, Thiên Lục, Thiên Thanh, Thiên Lam, Thiên Tử. Chỉ có đột phá giới hạn của Thiên Tử mới có thể chính thức siêu thoát khỏi thân thể người phàm, trở thành cái gọi là thần. Những cấp độ đó chúng ta cũng không đủ khả năng chạm đến. Ít nhất trên đại lục này, có thể đạt tới Thiên Nhân chi cảnh đã là sự tồn tại cao nhất rồi” Diệp Khuyết cũng không biết tại sao, càng nhìn đứa bé này thì lại càng cảm thấy thân thiết. Hắn cảm thấy nó có chút tương tự với người nào đó, nhưng lại nói không nên lời là tương tự ở đâu.

Vân Thiểm Thiểm nhếch môi, ngẫm nghĩ lại lời Diệp Khuyết nói. Phía trên Tử cấp thật sự còn một cấp bậc cường đại như vậy sao? Như vậy, đợi đến lúc chính thức thoát ly thân thể người phàm sẽ là cảm giác gì đây?

“Nhóc con, ngươi quay về tu luyện thật tốt đi, người thì ta sẽ mang đi. Đúng rồi, coi như nhờ ngươi mà ta mới cứu được lão đại, ta sẽ nói cho ngươi biết một bí mật. Long Châu sẽ xuất thế, tuy nói Long Châu là vật thể gian khó tìm, nhưng bảo bối chân chính lại không phải viên Long Châu kia. Về phần có thể kiếm được hay không thì phải xem duyên số của ngươi rồi. Ngày mai gặp lại!” Diệp Khuyết ôm thân thể nam tử áo tím, lập tức biến mất trước mặt Vân Thiểm Thiểm.

“Thiểm Thiểm, Thiểm Thiểm!” Lúc này, Vân Thiểm Thiểm lại nghe thấy tiếng gọi của Phượng Lạc Vi cùng Mộc Miên.

“Con ở chỗ này!” Vân Thiểm Thiểm lên tiếng.

“Thiểm Thiểm, con chạy đi đâu đó?” Phượng Lạc Vi nhìn Vân Thiểm Thiểm đứng ngây ngốc nơi đó, cảm thấy kỳ lạ. Khi nàng ngẩng đầu nhìn về phía trước, đột nhiên đồng tử phóng đại: “A...”

“Dì nhỏ, dì đừng kêu nữa, bọn chúng đều chết hết rồi. Dì mà kêu nữa thì lỡ như bọn chúng sống lại, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Vân Thiểm Thiểm trợn mắt liếc nhìn Phượng Lạc Vi.

“Thiểm Thiểm, con không sao chứ” Mộc Miên chạy đến, nhìn thấy trên người Vân Thiểm Thiểm có dính một chút bùn đất liền kiểm tra từ trên xuống dưới, xem nó có gặp chuyện không may hay không.

“Con không sao. Không phải con, là người khác bị rấn cắn, con đứng lúc đi ngang qua thôi” Vân Thiểm Thiểm lắc lắc đầu.

“Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi” Mộc Miên giúp Vân Thiểm Thiểm vỗ vỗ bùn đất trên người, thở dài một hơi. Vân Thiểm Thiểm trời sinh chỉ sợ rấn, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, dù sao lần đầu tiên nhìn thấy rấn lúc nó còn nhỏ liền run rẩy hai chân.

Vì thế tiểu thư còn đùa dai, nhiều lần bắt rấn đến hù dọa nó, nói cái gì là liệu pháp trị liệu tâm lý, phải đối mặt với sợ hãi mới có thể vượt qua sợ hãi. Thế nhưng một chút tác dụng cũng không có, ngược lại càng ngày nó càng sợ rấn. Một Vân Thiểm Thiểm không sợ trời không sợ đất, vậy mà một con rấn nhỏ cũng có thể trở thành nhược điểm trí mạng của nó.

“Chúng ta mau trở về đi!” Trải qua chuyện vừa rồi, Vân Thiểm Thiểm cũng không còn tâm tư đi lòng vòng.

Ba người mang theo thức ăn vừa tìm được trở về.

Vân Liệt Diễm ăn được một chút điểm tâm nhưng vẫn cảm thấy không no. Rốt cuộc nhìn thấy đám người Mộc Miên trở về liền vui vẻ, quả thật hận không thể nhaoáng một cái nhào tới chỗ bọn họ.

“Ta sắp chết đói, nhanh lên, nhanh lên, ta muốn ăn thỏ nướng” Vân Liệt Diễm nhìn con thỏ rừng trong tay Mộc Miên, sung sướng đến quên cả trời đất.

Vân Thiểm Thiểm lại không nói một câu nào.

Đợi đến lúc thịt được nướng chín, Vân Liệt Diễm ngay lập tức cầm lấy một cái đùi thỏ, đưa một cái cho Vân Thiểm Thiểm, nói: “Hôm nay con uống lộn thuốc à?”

Vân Thiểm Thiểm nhận lấy, cắn mấy miếng, hỏi: “Mẹ, con người có khả năng vượt qua giới hạn của người thường không?”

“Là sao?” Vân Liệt Diễm sững sờ.

“Nói đúng hơn là, vượt qua Tử cấp là cảnh giới gì?”

“Vượt qua Tử cấp?” Vân Liệt Diễm lập lại một lần nữa. Nói thật, vấn đề này nàng cũng luôn suy nghĩ, nhưng cũng giống như lúc nàng không hiểu nội công là cái gì, nàng cũng không biết vượt qua Tử cấp sẽ là cảnh giới gì.

“Hôm nay có người nói với con, vượt qua Tử cấp là Thiên Nhân chi cảnh, là một loại cảnh giới xen kẽ giữa thiên cùng người, cũng được chia làm bảy cấp, mà nếu đột phá cả bảy cấp này chính là có thể thoát khỏi thân thể người phàm, trở thành người trời, cũng chính là thần. Mẹ nói xem, con người thật sự có thể trở thành thần sao?” Vân Thiểm Thiểm mê mang.

“Cũng có thể. Trên thế giới này, vĩnh viễn không có chuyện gì là không thể, không phải nói chúng ta không biết thì nó liền không tồn tại. Giống như dị năng của con vậy, nếu không có nó thì con cũng không dám tin có người có dị năng trời sinh. Con cũng có thể tự tưởng tượng, người bình thường có thể điều khiển được năng lượng thiên nhiên, điều khiển cả lôi điện hay là hỏa diễm sao? Chỉ cần cố gắng, cho dù kết quả không tốt, nhưng con vẫn có thể thu hoạch được một thứ gì đó”

“Con đã hiểu, mẹ” Vân Thiểm Thiểm gật gật đầu, không có chuyện gì là không thể, chỉ là do con người có chịu cố gắng hay không mà thôi.

“Ngoan nha, làm người là phải có khát vọng”

“Ách, khát vọng của mẹ là cái gì vậy?”

“Mẹ à? Mẹ muốn làm một người tự do tự tại”

“Ách, vậy tại sao mẹ lại không ngừng trở nên mạnh mẽ như vậy?”

“Bởi vì chỉ có đứng ở chỗ cao nhất mới có thể không bị người khác khinh thường, mới có thể lấy được thứ mình muốn, mới có thể bảo vệ những người mình yêu thương”

Mẹ con hai người cứ như vậy, người một câu ta một câu, cho đến thiếp đi.

Rạng sáng ngày thứ hai, mọi người liền bắt đầu xuất phát về phía mục tiêu.

Vân Liệt Diễm cùng Vân Thiểm Thiểm nhìn nhau cười cười, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Cách nơi Long Châu ở đã không còn xa lắm, tất cả mọi người không tránh khỏi có chút hồi hộp, chỉ có một mình Vân Thiểm Thiểm là khoan thai tự đắc.

“Thằng nhóc kia, con lại đang có ý đồ xấu gì đó” Vân Liệt Diễm nhìn bộ dáng luôn không tập trung của Vân Thiểm Thiểm, liền đưa tay nhéo lỗ tai nó.

“Đừng nha, mẹ, đau lắm đó!” Vân Thiểm Thiểm vội vàng né tránh, vẻ mặt thần thần bí bí nói: “Mẹ sẽ biết nhanh thôi!”

“Giỏi lắm, thằng nhóc con mà còn giữ bí mật với lão nương, xem ta xử lý con như thế nào!” Hai người vừa đi vừa náo loạn, khắp nơi đều là thanh âm của bọn họ. Những người xung quanh đều co rút khóe miệng, ngay cả những người đến tìm Long Châu khác của không ngoại lệ, ai cũng nhin không được mà quay đầu nhìn bọn họ. Lúc này, mọi người đều hồi hộp lo lắng, ở đâu ra tâm tư vui đùa âm ỉ như vậy chứ?

“Vị cô nương này cũng đến đây là vì Long Châu sao?” Một nam tử áo trắng đi đến trước mặt Vân Liệt Diễm, nói.

“Chúng ta quen biết nhau sao?” Vân Liệt Diễm nhìn nhìn người nọ, cẩn thận tìm tòi trong trí nhớ của mình, xác định là không biết.

“Cô nương nói đùa. Tại hạ là Sở Từ, xin hỏi phương danh của cô nương là gì?” Sở Từ nói một cách nhẹ nhàng.

“Vân Liệt Diễm” Vân Liệt Diễm nhìn người nọ theo khuôn mẫu của danh sĩ, chỉ trả lời một câu.

“Là Vân gia tiểu thư Đông Thịnh quốc sao?” Sở Từ thăm dò. Người có thể tiến vào đảo Trân Châu này đều không phải là hạng người bình thường, Vân Liệt Diễm họ Vân, có lẽ cũng chỉ có thể là tiểu thư Vân gia.

“Không phải” Vân Liệt Diễm lạnh mặt, không muốn nhiều lời cùng Sở Từ. Chết tiệt, nàng ghét nhất kẻ khác nói nàng là người Vân gia!

“Thứ cho tại hạ mạo muội” Sở Từ nhìn thấy mặt Vân Liệt Diễm có chút không vui, liền mở miệng xin lỗi. Vân Liệt Diễm lại không hề để ý đến hắn, tiếp tục cùng Vân Thiểm Thiểm chơi đùa.

Sở Từ nhìn bóng dáng hai người kia, thật lâu không dời mắt.

“Vương gia, người lại đắc tội với người ta rồi” Lâm Bằng Hiên vỗ vỗ bả vai bạn hiền, nói tiếp: “Người chưa từng nghe nói đến Thất tiểu thư ngốc nghếch của Vân gia - Vân Liệt Diễm sao? Lúc trước nàng bị Vân gia bức đến bước đường cùng, dưới sự giận dữ liên hỷ hoại dung mạo của tỷ tỷ mình, thiêu cháy hơn phân nửa kinh thành, sau đó quay trở về nhà ngoại mình là Phượng gia. Người nói nàng là người Vân gia, làm sao nàng có thể chấp nhận được?”

“Người biết nàng sao?” Sở Từ cảm thấy kỳ lạ, Lâm Bằng Hiên chưa từng đến Đông Thịnh quốc, làm sao có thể gặp được tiểu thư Vân gia?

“Ta đương nhiên là chưa từng nhìn thấy Vân tiểu thư, nhưng chuyện này lại oanh động toàn bộ Đông Thịnh quốc lúc trước. Ta cũng chỉ là nghe người ta nói, Vân tiểu thư kia tên là Vân Liệt Diễm. Nàng trời sinh ngu dại, lão già Vân Phụng Thiên cũng không cho nàng một cái tên, Liệt Diễm chính là tên mà mẫu thân nàng đặt cho. Còn có, Vân tiểu thư này có hôn ước cùng Thất vương gia, lại bị chính Thất vương gia từ hôn. Sau đó không biết nguyên nhân vì sao Thất vương gia lại một sống hai chết muốn thành hôn với nàng, mà nàng lại không đồng ý. Những chuyện này chính là chủ đề chính của dân chúng Đông Thịnh quốc trong lúc trà dư tửu hậu (2) đó” Lâm Bằng Hiên lại rất bội phục vị tiểu thư Vân gia này, nàng quả thật là một nữ tử dũng cảm cùng mưu lược.

(2) Trà dư tửu hậu: Lúc rảnh rỗi, giờ giải lao.

Lại nhìn sang bên này, ánh mắt Sở Từ đã dần mê ly.

“Ta nói này vương gia, vì người là huynh đệ với ta cho nên ta mới đến khuyên người một câu, nàng chính là một nữ tử rất mạnh mẽ đó. Hơn nữa, nghe nói nàng đã có con trai, đứa bé mà chúng ta vừa nhìn thấy có lẽ chính là con của nàng, mà phụ thân nó lại không biết là ai. Người đường đường là vương gia Tây Sở quốc, sao lại có hứng thú làm cha dưỡng người ta chứ?” Lâm Bằng Hiên đùa giỡn.

“Thì sao?” Sở Từ cười cười, đuổi theo phương hướng của Vân Liệt Diễm.

Lâm Bằng Hiên lắc đầu, cũng đi theo phía sau.

Từ rất xa đã có thể nhìn thấy một hồ nước cực lớn. Xung quanh hồ nước lúc này đã chẳng chịt người, nhưng đều đứng cách hồ nước khoảng chừng hai mươi mét, vẫn chưa có người nào tiến lên.

Đám người Vân Liệt Diễm cảm thấy tò mò, đến gần mới phát hiện xung quanh hồ nước kia lại là một đàn sư tử hung bạo, mỗi con đều đỏ bừng, không ngừng phun hỏa diễm.

Khóe miệng Vân Liệt Diễm co rút, hỏa diễm?

“Mẹ, những con sư tử này thật uy mãnh. Mẹ nói xem, bọn chúng phun hỏa cầu có thiêu cháy mẹ không?” Về mặt Vân Thiểm Thiểm đầy tò mò.

Thế nhưng kỳ lạ chính là, những cao thủ trên đại lục kia lại không dám tiến lên một bước.

“Muốn chết sao? Thăng nhóc thôi tha!” Vân Liệt Diễm ném một hỏa cầu về phía Vân Thiểm Thiểm, đứa nhỏ chết tiệt, lá gan càng ngày càng lớn!

“Sao có thể chứ? Mẹ, những con chó nhỏ bé này sao có thể là đối thủ của mẹ được, nhưng mà bọn chúng đông như vậy, chỉ cần hợp lực tấn công thì uy lực kia cũng không nhỏ đâu” Vân Thiểm Thiểm nhăm nhăm, cũng không dưới một trăm con, đám này còn đồ sộ hơn đàn sói hay gấu trắng lúc trước nữa.

“Khó đối phó không phải là những con sư tử này, mà chính là con vật trong hồ kia” Vân Phụng Khải nhìn nhìn. Những con sư tử này tuy khó đối phó, nhưng nhiều lắm cũng chỉ là những kẻ bảo vệ thôi. Muốn động đến Long Châu thì phải đánh bại thứ trong hồ mới được.

Đó là một giống loài chưa từng gặp, mang trên người đặc điểm của bốn loài thú khác nhau. Mặt ngựa, thân sư tử, móng vuốt chim ưng, đuôi phượng.

“Trời ạ, sao lại xấu như vậy chứ?” Vân Liệt Diễm co rút. Choáng! Cha mẹ nó đúng là không chịu trách nhiệm, rõ ràng làm sao có thể sinh ra một quái vật như vậy chứ?

“Gr...àooo!” Con thú kia dường như nghe hiểu lời nói của Vân Liệt Diễm, ánh mắt lộ ra hung quang, hỏa cầu, đao phong, băng cầu, bão cát, đồng thời bay về phía Vân Liệt Diễm.

Lập tức, đàn sư tử cũng dựa thế tấn công.

Đây mới thật sự là đẳng cấp đích thực.

Vân Liệt Diễm lập tức lấy Phượng Ngâm Cầm ra, một khắc cũng không dám chậm trễ, một bức tường lửa đứng sừng sững trước mặt mình, sau đó hỏa cầu không ngừng phóng ra từ trên bức tường lửa bay về phía đàn quái vật kia.

“Mẹ!” Vân Thiểm Thiểm kinh hãi, nhanh chóng gia nhập chiến cuộc. Phía sau bức tường lửa lại xuất hiện thêm hệ thống lôi điện phòng ngự, sau đó rót năng lượng lôi điện của mình vào bên trong bức tường lửa. Do đó, uy lực hỏa cầu càng thêm mãnh liệt.

“Long Châu xuất thế!” Đúng lúc này, không biết ai đã hô lên một câu.

“Lên...!” Xung quanh lập tức sôi trào. Đã có Vân Liệt Diễm ngăn chặn đám quái vật hung bạo này, rất nhiều người đến đây tranh đoạt cũng không còn lo sợ nữa, ngay lập tức phóng về phía Long Châu.

“Tiểu Vi, muội cùng thúc thúc, tiểu cữu và Mộc Miên tiến lên tranh đoạt Long Châu đi. Mẹ nó! Lão nương ở đây chống đỡ cho bọn ngu xuẩn đó, cũng không thể để cho bọn chúng vớ bở được!” Vân Liệt Diễm nhìn đám người chen chúc nhau, mắng to.

“Diễm nhi, ta ở lại giúp con!” Vân Phụng Khải không yên lòng.

“Không được, bên trong rất đông cao thủ, ba người bọn họ sẽ không chống đỡ được. Không thể để cho người khác cướp mất Long Châu, nếu không thì công sức con chống đỡ với đám quái vật này trở nên vô ích rồi!” Vân Liệt Diễm lập tức từ chối lời đề nghị của Vân Phụng Khải. Nếu Long Châu bị cướp đi, nàng sẽ bị lỗ lớn.

“Vậy con cùng Thiểm Thiểm phải cẩn thận!” Vân Phụng Khải nhìn Vân Liệt Diễm cùng Vân Thiểm Thiểm, tình huống cũng không quá tệ, cho nên đành phải đi đoạt Long Châu trước.

Đám quái vật này quả thật không dễ đối phó, những năm này đây là lần đầu tiên Vân Liệt Diễm gặp phải đối thủ mạnh mẽ như vậy.

Nhìn đám quái vật không ngừng công kích mình, Vân Liệt Diễm lại một lần nữa gia tăng nồng độ hỏa cầu, đánh về phía đám quái vật kia.

Giữa không trung một mảnh hỗn loạn.

“Mẹ nó! Plans vs Zombie (3) à?” Vân Liệt Diễm mắng một câu. Choáng! Bộ dạng của nàng lúc này chẳng khác gì mấy cây đậu hà lan kia.

(3) Plans vs Zombie: Một trò chơi khá nổi tiếng trên phần mềm IOS và Android. Nội dung xoay quanh những cây đậu hà lan, bấp cải hay hoa hướng dương cố gắng bắn đạn ngăn cản những con zombie tiến vào lãnh địa của mình.

“Mẹ, không phải người nói những con zombie trong Plans vs Zombie chỉ ăn thực vật, không công kích người sao?”

Vân Thiễm Thiễm nháy nháy mắt, tràn đầy hiếu kỳ.

“Thằng nhóc thối tha, lúc này đừng có mà hỏi ta một vấn đề có hàm lượng như vậy chứ, coi chừng bọn chúng ăn não con rồi thì đừng có chạy về khóc lóc ỉ ôi với ta!” Vân Liệt Diễm trừng mắt với Vân Thiễm Thiễm. Thằng nhóc chết tiệt, đến lúc nào rồi mà còn hỏi nàng vấn đề nhảm chán này.

“Mẹ, theo như con quan sát thì đám quái vật này có gì đó rất cổ quái!” Hai mắt Vân Thiễm Thiễm lóe sáng, chẳng lẽ bảo bối chân chính mà Diệp Khuyết nói kia có quan hệ với đám quái vật này?

Theo lý thuyết thì đám quái vật này phát ra công kích chỉ tới trình độ Tử cấp, như vậy thì nó liên thủ cùng mẹ không có lý do gì mà đánh không lại. Hơn nữa, bọn họ xuất chiêu chính là lôi hỏa cầu, còn mang theo thuộc tính phát nổ, cho dù có là đá cũng sẽ bị hòa toa hoặc vỡ nát. Mẹ đã phát cầu, hỏa cầu bình thường cũng đã đổi thành nham thạch nóng chảy. Nhiệt độ kia đã đào ra một cái hố to trên mặt đất, làm sao lại đánh vào người đàn quái vật kia mà không có một chút tổn thương nào chứ?

Cái này không khỏi quá kỳ quái sao?

Chẳng lẽ trên người đám quái vật kia còn có bí mật gì à?

So với Long Châu thì bảo vật này càng khiến hai mắt Vân Thiễm Thiễm lóe sáng hơn.

“Ừ, đúng là có chút kỳ lạ! Con trai, bảo tồn năng lượng, cứ để bọn chúng tiêu hao thể lực trước. Bọn chúng cũng không chống cự được bao lâu nữa đâu, đến lúc đó hành động một lần, tiêu diệt toàn bộ!” Vân Liệt Diễm cũng phát hiện ra đám quái vật này không dùng sức lực của chính mình, trong thân thể của nó còn che giấu một loại năng lượng khác.

Vật kia, có lẽ càng có giá trị hơn so với Long Châu!

“Vân tiểu thư, ta cũng tới giúp nàng!” Sở Từ nhìn thấy trong khi Vân Liệt Diễm cùng Vân Thiễm Thiễm hợp sức đối phó với đám quái vật, những người khác lại chạy tới tranh đoạt Long Châu, cho nên hấn cảm thấy tức giận bất bình.

“Khỏi!” Vân Liệt Diễm quả quyết cự tuyệt.

“Vân tiểu thư, lúc này là ta nói sai, mong rằng Vân tiểu thư thứ lỗi!” Bởi vì Vân Liệt Diễm cùng đám quái vật kia cách nhau chừng mười mét, chính giữa lại là một chiến trường không ngừng nổ tung, cho nên Sở Từ không thể tiến vào. Hấn quyết định đứng sau lưng truyền nội lực cho Vân Liệt Diễm.

“Người mau tránh ra, người làm như vậy sẽ hao phí thể lực!” Vân Liệt Diễm đã đến Tử cấp đỉnh. Mà Sở Từ chỉ là Lam cấp, cho nên Sở Từ làm như vậy đối với Vân Liệt Diễm mà nói chỉ là bốc muối bỏ biển.

Đã như vậy, Vân Liệt Diễm cũng không cần sự giúp đỡ của hấn, còn phải thiếu nợ hấn.

Vân Liệt Diễm đối với loại chuyện này gần đây rất tinh tường, cho nên sẽ không tiếp nhận ơn huệ của người khác.

“Vân tiểu thư đừng nói vậy, tên này từ trước đến nay đều rất cố chấp. Tại hạ cũng tới trợ giúp Vân tiểu thư một tay!” Lâm Bằng Hiên cũng đứng sau lưng Vân Liệt Diễm, truyền nội lực của mình vào người nàng.

“Tại sao các người không đi đoạt Long Châu?” Vân Liệt Diễm cũng không phải người ngu, Sở là quốc họ của Tây Sở quốc, mà Lâm lại chính là một trong tứ đại thế gia - Lâm gia. Thân phận hai người này đều không tầm thường, lần này bọn họ cũng tuyệt đối cũng là vì Long Châu mà đến.

“Vân tiểu thư, cũng không phải là chúng ta không muốn đi đoạt Long Châu. Chỉ là Vân tiểu thư có lẽ nhìn thấy, trong đám người tranh đoạt Long Châu thì đã có năm cao thủ Tử cấp. Ta cùng Sở huynh cũng chỉ là Lam cấp, chỉ sợ còn chưa đến tranh đoạt cũng đã phải bỏ mình rồi!” Lâm Bằng Hiên lắc đầu cười, tiếp tục truyền nội lực cho Vân Liệt Diễm. Dù sao Long Châu cũng không đoạt được, không bằng kết giao thêm nhiều bằng hữu. Cháu gái của Phượng lão gia cũng không phải hạng người bình thường, có thể tự mình ngăn cản một đám quái vật hung bạo, chỉ sợ ở đây bất cứ người nào cũng không làm được.

“Long Châu xuất thế!”

51. Q.2 - Chương 52: Hàn Chỉ Xuất Hiện

“Long Châu xuất thế!”

Một tiếng quát này truyền ra, đám người bên kia lại lâm vào hỗn loạn. Những tia sáng màu xanh da trời cùng tím không ngừng xen kẽ nhau, nhưng sáng chói nhất chính là viên Long Châu bảy màu kia.

Nó như một nữ vương kiêu ngạo, lơ lửng ở giữa không trung, xung quanh là một vòng tròn sáng bảy màu như một chiếc vương miện tượng trưng cho quyền lực, bề ngỗ liếc nhìn đám người đang không ngừng tranh đoạt lấy mình với ánh mắt tràn đầy châm chọc.

Một lão nhân tóc bạc đầu nhìn thấy cơ hội đã về tay lại bị một người phụ nữ trung niên ngăn cản liền quát lên: “Xú lão nương, đồ của ta mà cũng dám đoạt, người chán sống rồi phải không?”

“Xú lão đầu, đồ hái hoa tặc như ngươi thì muốn thứ này làm gì?”

Lão nhân tóc bạc hiển nhiên là rất giận, ngăn chặn ám khí của người phụ nữ trung niên kia cũng rất khó khăn. Khuôn mặt già nua của ông ta không khỏi đỏ lên, chiêu thức càng ngày càng nặng tay. Mà hai người đang bất phân thắng bại bên này, ngược lại tạo cơ hội cho người khác, có vài người chỉ Lam cấp nhưng cũng đã bắt đầu len lỏi đến gần.

Vân Phụng Khải đang đấu tay đôi với một cao thủ Tử cấp. Tuy hắn cũng đã đạt đến Tử cấp nhưng vẫn không có cách nào đấu lại Vân Liệt Diễm.

“Lăng Tiêu, người mau đến lấy Long Châu!” Vân Phụng Khải hô lên một tiếng, lại khiến cho Phụng Lăng Tiêu lại dừng tay với những người kia. Có hai cao thủ Tử cấp đang quần lấy Phụng Lăng Tiêu, một đã bị hạ đo ván, người còn lại cũng chỉ mới đột phá, đương nhiên không phải là đối thủ của hắn ta.

Lúc này đúng là cơ hội!

Phụng Lăng Tiêu gật gù đầu, chạy nhanh về phía Long Châu. Không ngờ vừa mới đến gần thì toàn bộ cao thủ lại bay về phía hắn.

Phụng Lăng Tiêu thẫn thờ một tiếng, chỉ đành phải quần đấu với những người này.

Vân Liệt Diễm nhíu mày, nhìn tình huống bên kia cũng biết là không ổn. Chết tiệt! Lần đầu tiên gặp phải chuyện khó giải quyết như thế này. Bên này nàng vẫn không thể buông tay, nhưng nếu như Long Châu bị người khác cướp đi trong khi vẫn không thể giải quyết được đám người này, vậy cũng coi như “mất cả chì lẫn chài” rồi!

“Thiểm Thiểm, con đến đoạt Long Châu. Nhớ kỹ, chỉ có ba mươi giây, lập tức trở về đây cho ta!” Vân Liệt Diễm ra lệnh một cách quyết đoán. Đúng lúc này, Vân Thiểm Thiểm đến đó chính là hành động đánh bất ngờ nhất. Vân Thiểm Thiểm chỉ có Lam cấp, trên trận thì cao thủ Lam cấp quá nhiều, không có ai lại để ý đến một đứa bé.

Có thể một khi Vân Thiểm Thiểm bỏ chạy, năng lượng ngăn cản đám quái vật kia sẽ bị giảm bớt, bọn chúng sẽ nhân cơ hội lập tức tập trung toàn lực phản công. Đến lúc đó, năng lực nhất định sẽ không chống cự nổi trong một phút.

Cho nên, thời gian tối đa cho Vân Thiểm Thiểm chỉ là ba mươi giây, chiếm lấy Long Châu liền lập tức trở về đây, như vậy thì nàng còn có thể lại chống cự thêm một chút cho đến lúc đám người Vân Phụng Khải đến viện trợ. Bây giờ chỉ cần thêm một chút năng lượng, nàng sẽ có lòng tin là có thể đánh ngã cả đám quái vật này.

“Dạ!” Vân Thiểm Thiểm không chút do dự. Ba mươi giây, vậy là đủ rồi!

Nếu một chút chuyện như vậy mà nó vẫn không làm được, nó cũng không phải là thiên tài Vân Thiểm Thiểm!

Đem toàn bộ năng lượng được tích trữ trong Thiên Ngân trước đó rót vào bức tường lửa trước mặt, Vân Thiểm Thiểm quyết đoán vung toàn bộ nội lực.

“Vân tiểu thư, như vậy sẽ ổn sao?” Sở Từ nhìn đứa nhỏ đáng yêu kia, không khỏi có chút lo lắng “Nó tuy là Lam cấp, nhưng cao thủ hơn Lam cấp trên trận còn rất nhiều, nó có thể làm được sao?”

“Đúng vậy, Vân tiểu thư, điều này sợ rằng không ổn đâu!” Lâm Bằng Hiên cũng nhíu mày. Đứa nhỏ kia có lẽ chỉ mới Lam cấp sơ cấp, nói khó nghe chính là tiến lên để làm vật hi sinh mà thôi!

Ngay cả nếu như đoạt được Long Châu rồi, có thể còn sống sót hay không đã là kỳ tích. Trước mắt đã có không ít cao thủ Lam cấp đã bị giết chết.

“Hừ, nếu trong ba mươi giây mà nó không về được thì không phải là con trai ta!” Một chút Vân Liệt Diễm cũng không lo lắng. Nàng biết rõ, thằng nhóc này vậy mà thật sự thu bảo bối Thiên Ngân của ông ngoại vào tay, nói cách khác thì trong một khoảng thời gian dài như vậy, nó vẫn không hao tổn một chút nội lực nào.

Như vậy mà nó còn không lo nổi đám nhân vật nhỏ bé kia thì quả thật đã rất uổng công khi lăn lộn trong cái thế giới thiên tài dị năng song hệ rồi!

Quả thật lãng phí nguồn tài nguyên!

Vân Liệt Diễm vừa nói như vậy, hai người kia cũng biết không còn gì để nói nữa, nhưng vẫn có chút lo lắng.

Dù sao thì nó cũng chỉ là một đứa bé, xem ra thì cao lắm cũng chỉ sáu bảy tuổi.

Bộ dạng của Vân Liệt Diễm lại không một chút lo lắng, dùng toàn lực để đối phó với đám quái vật! Quả nhiên không thoát khỏi dự đoán của nàng, Vân Thiểm Thiểm rút hết nội lực ra thì đám quái ngay lập tức phát uy. Công kích không chỉ mãnh liệt hơn một lần so với lúc này. Vân Liệt Diễm nhíu mày, choáng, cũng không phải đánh quái thăng cấp, mạnh như vậy để làm gì?

“Ta nói, lão đại, có muốn ra giúp cái tên nhóc quỷ kia không?” Diệp Khuyết cùng nam tử áo tím tới hôm qua đứng ở một nơi bí mật gần đó, quan sát trận chiến hỗn loạn cùng Vân Thiểm Thiểm đang định ra tay.

Chỉ có điều, bọn họ nhìn thấy chỉ là bóng lưng của Vân Thiểm Thiểm cùng Vân Liệt Diễm, không nhìn rõ mặt.

“Khỏi, không quá ba mươi giây, nó nhất định có thể cướp được Long Châu!” Nam tử kia tựa lưng vào thân cây, tiếp tục quan sát tình cảnh bên kia. Chỉ là ánh mắt của hắn lại rơi trên bóng lưng màu đỏ phía xa xa.

Sao lại cảm thấy quen thuộc như thế?

Đáng tiếc là không nhìn thấy mặt, hắn nhíu mày.

“Mẹ nó, lại là một đứa nhỏ biến thái!” Diệp Khuyết bất mãn nhếch miệng. Thằng nhóc kia, tương lai rộng mở nha!

Vân Thiểm Thiểm đương nhiên không biết có người đang nhìn mình từ sau lưng, chỉ biết bây giờ nó có ba mươi giây, nếu không sẽ bị mẹ cười vào mặt!

“Lôi Đình Nộ!” Vân Thiểm Thiểm phi thân giữa không trung, hai tay vung lên, chỉ thấy mặt hồ vốn vẫn còn trong sáng lại ngay lập tức bị một đám mây đen vây kín, những người kia còn chưa hiểu là chuyện gì xảy ra, trước mắt đã đen kịt.

Ngay sau đó, một tiếng sấm sét vang dội!

Vân Thiểm Thiểm nhếch môi, bay về phía Long Châu, dường như không cần tốn nhiều sức đã cầm lấy Long Châu trong tay.

Cất kỹ Long Châu, Vân Thiểm Thiểm phóng khoáng quay người lại. Toàn bộ quá trình cộng lại còn chưa đủ hai mươi giây.

Vân Thiểm Thiểm toàn thắng!

Vân Thiểm Thiểm giơ ngón tay thành thư thế thắng lợi với Vân Liệt Diễm ở phía xa. Lúc này, mây đen đã tán đi, trên trận hoàn toàn sáng rõ, bộ dáng tươi cười của Vân Thiểm Thiểm cũng đặc biệt sáng lạn.

“Là thắng nhóc kia, mọi người nhanh lên!” Mọi người lúc này mới kịp phản ứng, bọn họ háng say đánh nhau lại để bảo bối bị một đứa bé cướp mất chỉ trong nháy mắt.

“Mọi người nhanh lên!” Lập tức liền có người tấn công về phía Vân Thiểm Thiểm.

Vân Phụng Khải cùng Phượng Lăng Tiêu định tiến lên ngăn cản, nhưng khoảng cách lại đến hơn mười thước, vốn dĩ không kịp.

“Bùm” một tiếng, hai cao thủ Tử cấp vốn dĩ đã đến gần Vân Thiểm Thiểm lại ngay lập tức tự bạo tử vong, một chút tro cốt cũng không để lại.

Mọi người không khỏi kinh hãi. Là ai? Ra tay không ngờ lại nhanh như vậy, hai cao thủ Tử cấp vậy mà không một chút phản ứng đã bị đập chết trong một phát. Hơn nữa, một khoảng cách gần như vậy mà đứa bé kia vẫn bình an vô sự.

Vân Thiểm Thiểm cũng ngây người. Nó đương nhiên biết có cao thủ muốn tấn công mình, chỉ có điều với thân pháp của nó, muốn tránh thoát cũng không có khó khăn gì. Đánh thì đánh không lại, nhưng chạy lại không có vấn đề, nếu không nó cũng không dám trắng trợn đi giật đồ như thế.

Thế nhưng hai tiếng nổ đó lại trấn trụ nó, khiến cho nó lão đảo, thiếu chút nữa là đã ngã vào trong hồ.

Sau đó, nó lại rơi vào một vòng tay mạnh mẽ.

Nam tử đặt Vân Thiểm Thiểm lên trên mặt đất, nháy mắt lại nhìn chăm chăm vào nó.

Trên trận địa không ai có thể cảm nhận ra khí tức của người đột nhiên xuất hiện này, cả một tình huống oanh loạn lại trở nên an tĩnh.

Có vài người cảm thấy không ổn đã lặng lẽ lên đi.

Lúc Vân Phụng Khải nhìn thấy người vừa đến, sắc mặt lập tức vui vẻ.

Hắn, quả nhiên đã đến rồi!

“Hi hi, nhóc quý, lại gặp mặt rồi này!” Diệp Khuyết phe phẩy chiếc quạt giấy, tự nhận phong lưu ném một ánh mắt câu hồn cho Vân Thiểm Thiểm.

“Thức thức lắng lơ, đại thúc này nhìn chăm chăm ta làm gì?” Vân Thiểm Thiểm cảm thấy có chút kỳ quái, đại thúc này nhìn chăm chăm vào nó làm gì, chẳng lẽ là còn giận chuyện tối hôm qua sao? Không đến nỗi thù vặt như vậy chứ?

“Chắc là đại thúc đây đã xem trọng ngươi rồi, ai bảo ngươi lớn lên lại mang dáng vẻ của kẻ gây họa như vậy chứ?” Diệp Khuyết đắc ý, lão đại từ khi nhìn thấy thằng nhóc này xoay người lại liền ra tay một cách nhanh chóng.

Nhìn thấy lão đại xúc động như vậy, đây là lần đầu tiên!

“Chết tiệt, Vân Thiểm Thiểm, còn đang ngây ngốc ở đó làm gì hả? Còn ba giây, con mà không đến đây thì chờ đó cho lão nương!” Vân Liệt Diễm nổi giận, lúc này mà thằng nhóc chết tiệt kia còn có tâm tư làm quen với người khác, không thấy mẹ của nó sắp chết rồi sao?

Nam tử kia lại phất tay một cái.

“Bùm!” Một tiếng, mọi người ở đây hít sâu một hơi, đám quái vật kia vậy mà thoáng cái đã bị đông cứng trở thành một tảng băng, mà hỏa cầu Vân Liệt Diễm đánh ra cũng hóa thành một luồng khói.

Vân Liệt Diễm thu nội lực, mắng một câu: “Mẹ nó, chỉ đơn giản như vậy?”

Một tiếng mắng này làm cho nam tử vốn đang nhìn chăm chăm vào Vân Thiểm Thiểm lại lập tức nhảy đến đứng trước mặt Vân Liệt Diễm, ngón tay thon dài nắm lấy chiếc cằm của nàng.

“Người... Người là ai?” Vân Liệt Diễm nhìn nam tử như muốn giết người trước mắt, nàng đâu có thù oán gì với hắn đâu.

“Chạy bảy năm, nàng chạy đủ chưa?” Thanh âm của hắn như tuôn ra từ địa ngục, lạnh lẽo đến nỗi khiến người khác run rẩy.

Vân Liệt Diễm kinh hoàng, ngẩng đầu nhìn đôi mắt của người nọ, đôi mắt phượng tà nghệ, con ngươi mờ mịt như sương mù.

Tim, phảng phất như bị thứ gì đó đâm phải!

“Hàn... Hàn Chỉ?” Vân Liệt Diễm kinh ngạc, chỉ tay vào hắn: “Người... người không phải là đã chết rồi sao?”

Đôi mắt Hàn Chỉ lạnh lẽo, cúi đầu liền ngậm lấy đôi môi mềm mại của Vân Liệt Diễm, giống như dã thú tàn nhẫn cắn xé, dường như muốn nuốt nàng vào bụng.

“A...” Môi Vân Liệt Diễm đau xót, cảm thấy có thứ gì đó trơn trượt thừa cơ len lỏi vào trong miệng của nàng, ngây ngốc gặm cắn nàng.

Mẹ nó! Hôn môi cũng đau như vậy sao? Vân Liệt Diễm bị đau, muốn đẩy Hàn Chỉ ra. Thế nhưng hắn vẫn điên cuồng gặm cắn nàng, chẳng khác gì một dã thú đang nổi điên.

Dường như có một thứ gì đó chợt lóe lên trong đầu Vân Liệt Diễm, nhưng không cách nào bắt được.

“A...!” Diệp Khuyết đứng không vững, té ngã trên mặt đất, chiếc quạt xếp vẫn còn run run chỉ vào Hàn Chỉ cùng Vân Liệt Diễm.

“Này, thúc thúc lắng lo, đại thúc cùng mẹ của ta chỉ là hôn môi mà thôi, thúc kích động như vậy làm gì?” Vân Thiểm Thiểm nghiêng đầu, nhìn tròn mắt sắp rơi xuống còn miệng có thể nhét cả một quả trứng gà của Diệp Khuyết.

“Ta... ta... Đây là lần đầu tiên... lần đầu tiên ta nhìn thấy lão đại hôn môi một nữ nhân!” Diệp Khuyết cũng không quan tâm đến chuyện mình còn đang ngồi dưới đất, thò tay giật giật ống tay áo của Vân Thiểm Thiểm: “Mau, mau tát ta một cái để ta biết đây không phải là giấc mơ, cũng không phải do ta hoa mắt!”

“Được!” Vân Thiểm Thiểm rất nghe lời, dùng hết sức tát vào mặt Diệp Khuyết một cái, lưu lại một bàn tay ứ đọng.

“Mưu sát! Nhóc quỷ, sao ngươi lại ra tay nặng như vậy chứ? Mặt ta bị hủy thì ngươi có đền được không?” Diệp Khuyết che mặt, nhe răng nhếch miệng nhảy dựng lên “Thế nhưng đây thật sự không phải là đang nằm mơ! Nhân lúc còn sống mà có thể nhìn thấy lão đại đứng gần với một nữ nhân như vậy, có chết ta cũng mãn nguyện rồi. Phu nhân, lão nhân gia ngài ở trên trời có linh thiêng, rốt cuộc cũng có thể nhắm mắt!”

Diệp Khuyết chấp tay nhìn lên trời báai báai, lập tức một đạo băng tiễn bay về phía hắn, cắt đứt một lọn tóc của hắn.

Diệp Khuyết đen mặt “Ô ô, không công bằng! Sao ai cũng có thể phụ ta như vậy chứ?”

Vân Thiểm Thiểm liếc nhìn khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu của Diệp Khuyết, dường như nghĩ ra được điều gì đó liền nói: “Trước kia đại thúc từng có những nữ nhân khác sao?”

“Không có, tuyệt đối không có. Lão đại vẫn còn tân đó!” Diệp Khuyết sợ bị ai kia giết chết, nên dùng thanh âm chỉ hắn cùng Vân Thiểm Thiểm có thể nghe được để nói.

Thế nhưng, ngay sau đó lại có một đạo băng tiễn hiện lên, đập nát cây quạt trong tay hắn.

Về mặt Diệp Khuyết mang đầy cầu xin. Làm sao đang hôn mà cũng có thể nghe thấy hắn đang nói cái gì chứ?

Vân Thiểm Thiểm rất bình tĩnh, nhẹ gật đầu: “Tám mươi điểm”

Chưa từng qua lại với những nữ nhân khác, miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn. Tình huống tối hôm qua, thà rằng chính mình bị thương cũng không để cho nó bị thương, thêm mười điểm. Hôm nay cứu mình, hôn mẹ mà

mẹ cũng không có phản đối, lại thêm mười điểm. Nếu là có tiền, lại đổi với mẹ tốt một chút, vậy thì đủ điểm rồi.

Tuy nhiên, còn cần phải nghiên cứu xem xét nữa.

Bên này, Vân Liệt Diễm tốn hết sức của chín trâu hai hổ mới đẩy được Hàn Chỉ ra “Ngươi là chó sao?”

Trong miệng đều là mùi máu tươi, Vân Liệt Diễm không cần nghĩ cũng biết môi của mình đã bị cắn sưng lên.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, trong không khí xuất hiện âm thanh nổ đùng đùng không dứt.

Không ít người đã rời khỏi. Hàn Chỉ chỉ dùng một chiêu mà giết hết cả đám quái vật kia, cũng đã trấn trụ toàn thể những người ở đây. Làm gì còn kẻ nào không sợ chết, đúng lúc này còn dám đi chém giết cướp Long Châu?

Vân Phụng Khải tiến lên, lại bị Diệp Khuyết ôm lấy bả vai: “Lão ca, huynh lừa gạt lão đại nhiều năm như vậy, cần phải chuẩn bị tinh thần tốt một chút. Tình hình của lão đại cũng càng ngày càng không tốt rồi!”

Nói xong, Diệp Khuyết còn trưng vẻ mặt cảm thông, vỗ vỗ bả vai Vân Phụng Khải.

“Ông cậu, người quen biết thúc thúc lăng lợ này sao? Còn có đại thúc tóc trắng kia là ai?” Vân Thiểm Thiểm tò mò hỏi.

“Đại thúc tóc trắng kia là người ta từng nói với con rồi đấy, Hàn Chỉ” Vân Phụng Khải nhìn thấy, lúc Thiểm Thiểm gặp nguy hiểm, Hàn Chỉ ngay lập tức đã ra tay hỗ trợ.

Như vậy, ít nhất cũng chứng minh hẳn ta không ngại sự tồn tại của Thiểm Thiểm.

Hi vọng hẳn ta trở về, có thể mang đến hạnh phúc cho Diễm nhi. Nếu không, cho dù có là huynh đệ nhiều năm đi nữa, hẳn cũng sẽ không bỏ qua cho hẳn ta!

“Hàn Chỉ?” Vân Thiểm Thiểm nhớ rõ cái tên này. Thì ra đây là nam nhân mẹ từng yêu thích, khó trách pháo hoa lại đùng đùng nổ giữa hai người bọn họ.

Vân Liệt Diễm bị Hàn Chỉ nhìn chằm chằm khiến cho sợ hãi, không khỏi lui về phía sau vài bước “Năm đó vốn dĩ ta cũng không đồng ý với ngươi là sẽ đợi ngươi, cho nên, ta rời đi cũng là chuyện đương nhiên”

Lời này thật ra thì Vân Liệt Diễm nói có chút chột dạ, bởi vì nàng cũng có ý định chờ hẳn, chỉ là sau này xuất hiện truy binh của Vân gia, nàng lại lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng nên mới ném hẳn ra sau đầu.

“Vậy sao?” Hàn Chỉ nhếch khóe miệng, tiến lên vài bước, ngón tay thon dài đưa lên vuốt ve đôi môi đầy máu tươi của Vân Liệt Diễm: “Vậy bây giờ đồng ý cũng không muộn”

“Ngươi nói cái gì?” Vân Liệt Diễm kinh ngạc: “Đồng ý cái gì? Có cái gì để mà đồng ý? Chuyện cũng đã qua nhiều năm như vậy, tất cả mọi người đều trưởng thành rồi, cũng đừng có so đo chứ!”

“Trở về thành thân, ngay lập tức!” Biểu hiện của Hàn Chỉ rất bình tĩnh, nhưng lại hù cho Vân Liệt Diễm sợ không nhẹ.

Ặc, đã qua bảy năm rồi, nàng vẫn còn không phải là đối thủ của hẳn!

“Cái kia... Ta đã thành thân rồi, có tướng công, còn có cả con trai rồi” Vân Liệt Diễm thảm máng Hàn Chỉ bá đạo, thể nhưng nàng lại đánh không lại người ta, chỉ cần kéo dài thời gian chờ chạy trốn đã.

Vân Thiểm Thiểm chết tiệt, làm sao còn không qua đây cứu mẹ nó chứ?

“Con trai mang theo, tướng công thì cho ít tiền rồi đuổi đi là được” Hàn Chỉ nói một cách nghiêm túc.

Vân Liệt Diễm hoa hoa lệ lệ co rút khóe miệng. Mẹ nó, đây mới thật sự là khắc tinh của nàng! Lời như vậy mà có thể nói ra.

Bên này, những người liên quan cũng đen mặt. Có kiểu cầu hôn như vậy sao?

“Bình tĩnh, bình tĩnh” Vân Liệt Diễm đẩy tay Hàn Chỉ ra, hắng giọng: “Cái kia... chúng ta quen biết cũng lâu có lâu!”

“Bảy năm!” Hàn Chỉ trả lời cực kỳ đương nhiên.

Khóe mắt Vân Liệt Diễm co rút, cổ đờ nén cảm xúc muốn đánh Hàn Chỉ xuống, tiếp tục nói: “Người xem, tình cảm của chúng ta còn không có sâu đậm như vậy. Cho dù muốn thành thân thì cũng phải bồi dưỡng tình cảm trước, sau đó rồi hãy tính tiếp. Ít nhất, trước tiên hãy hẹn hò đã, lẽ như người gặp được một nữ tử tốt khác, muốn cùng người đó thành thân thì sao?”

“Thành thân rồi sau này chậm rãi bồi dưỡng cũng không muộn. Còn có, trừ nàng ra, ta sẽ không thành thân với những nữ nhân khác” Hàn Chỉ nói rất lưu loát.

Vân Liệt Diễm lại co rút mí mắt, khóe miệng không tự chủ được run rẩy. Mẹ nó! Tư tưởng này có phải là quá vượt mức quy định một chút hay không? Sau khi kết hôn mới bắt đầu yêu đương! Cũng không phải viết tiểu thuyết ngôn tình, ở đâu ra tình huống cá tính như thế chứ?

“Ta... Con trai ta lẽ như không thích người thì làm sao bây giờ?” Vân Liệt Diễm thật sự nghĩ không ra cái cớ nào khác. Nam nhân chết tiệt! Ý thế hiếp người!

Vân Liệt Diễm cảm thấy ấn nhẫn của mình đã đến cực hạn rồi, tùy thời đều có thể bộc phát.

“Nàng nói là nó?” Hàn Chỉ xách Vân Thiểm Thiểm lên đến trước mặt Vân Liệt Diễm như xách một con gà, nói: “Đây là con của ta!”

Vân Liệt Diễm cùng Vân Thiểm Thiểm cùng co rút một chỗ.

Vân Thiểm Thiểm đen mặt. Đại thúc, muốn đuổi theo mẹ của ta cũng không cần nói ta là con của thúc chứ, hai ta lớn lên giống nhau chỗ nào?

“Này này này, con trai cũng không thể nhận loạn đâu!” Vân Liệt Diễm triệt để bó tay “Con của ta từ đầu đến chân cũng không có một chút giống với người nha!”

Vân Thiểm Thiểm gật gật đầu như con gà mổ thóc.

“Ta đương nhiên sẽ chứng minh cho nàng xem, nhưng trước hết nàng phải gả cho ta!” Hàn Chỉ buông Vân Thiểm Thiểm ra, quyết tâm giữ nguyên ý định.

“Không đùa nữa! Người muốn bức lão nương phát uy phải không?” Vân Liệt Diễm tức đến giơ chân “Con trai, cùng tiến lên!”

Mẹ nó! Không tin mẹ con nàng cùng liên thủ còn không đánh lại hần!

Vân Liệt Diễm cùng Vân Thiểm Thiểm một trước một sau, lời quang hỏa diễm đánh về phía Hàn Chỉ, không một chút lưu tình.

Lúc này Hàn Chỉ không cần chào hỏi với Vân Liệt Diễm đã tiêu diệt đám quái vật kia, vừa lúc nàng tức giận không có chỗ phát uy. Cho nên, toàn bộ công kích đều ném đến trên người Hàn Chỉ.

Vân Phụng Khải định tiến lên ngăn cản, hần biết rõ hai người Vân Liệt Diễm cùng Vân Thiểm Thiểm hợp sức có thể mạnh cỡ nào.

Diệp Khuyết ngăn hần: “Yên tâm đi, lão đại đã đột phá!”

Vân Phụng Khải bị câu này của Diệp Khuyết hù cho sợ ngây người. Không thể tưởng tượng nổi, hần nhìn Hàn Chỉ một chút, lại nhìn Diệp Khuyết một chút. Diệp Khuyết chỉ nhẹ gật đầu.

“Này, các người bí bí hiểm hiểm cái gì vậy? Người kia rốt cuộc là ai? Tại sao trong chốc lát thân mật cùng Diễm tỷ tỷ, lại trong chốc lát trở thành cừu nhân vậy?” Phượng Lạc Vi tiến lại gần, đây rốt cuộc là chuyện gì?

“Wow, sao ta lại không phát hiện ở đây còn có một tiểu mỹ nữ vậy?” Đôi mắt Diệp Khuyết đã trở thành hình trái tim, một phát bắt lấy cánh tay Phượng Lạc Vi: “Tiểu mỹ nữ, ta gọi Diệp Khuyết, nàng có thể gọi ta là Khuyết, hoặc là Khuyết ca ca. Ta là huynh đệ tốt của tướng công của Diễm tỷ tỷ nàng. Tiểu mỹ nữ, nàng tên là gì?”

Phượng Lạc Vi chỉ cảm thấy một thân đầy da gà, ngay lập tức đẩy Diệp Khuyết ra: “Phượng Lạc Vi”

“Tiểu Vi, nàng có tướng công chưa? Hay là chọn ta đi! Nàng xem, ta muốn tiền có tiền, lại ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu soái!” Diệp Khuyết chớp chớp mí nhãn nhìn Phượng Lạc Vi, ánh mắt kia muốn bao nhiêu nịnh nọt liền có bấy nhiêu nịnh nọt.

“Ta không cần người, ta thích Khải!” Phượng Lạc Vi nhìn về phía Vân Phụng Khải, vẻ mặt ngượng ngùng.

“Ai da, Tiểu Vi, cái người này chẳng khác gì đầu gỗ, một chút cũng không có cảm giác, nói không chừng còn rất háo sắc đó. Nàng vẫn nên ném hắn đi, đến với ta này” Diệp Khuyết thoáng cái đã gạt bỏ Vân Phụng Khải.

Vân Phụng Khải đen mặt. Phượng Lạc Vi nhìn nhìn Vân Phụng Khải, nhìn nhìn lại tam thúc của mình, chẳng lẽ thật sự giống như nghi ngờ của Diễm tỷ tỷ sao? Khải cùng tam thúc, hai người bọn họ... Nàng không khỏi nghĩ quẩn, trước đó vài ngày Diễm tỷ tỷ đã uy hiếp Thiểm Thiểm hạ được với Khải, nhưng vẫn thất bại. Sắc mặt Phượng Lạc Vi ngay lập tức thay đổi.

Diệp Khuyết khó hiểu, nhìn động tác của Phượng Lạc Vi cùng sắc mặt Vân Phụng Khải. Chẳng lẽ thật sự có gian tình gì sao?

Vân Liệt Diễm cùng Vân Thiểm Thiểm lại không chút lưu tình, lời điện, bạo tạc, hỏa diễm đều thi nhau nện vào người Hàn Chỉ. Hàn Chỉ cũng không đánh trả, chỉ bày một bức tường bằng ngăn chặn công kích của Vân Liệt Diễm cùng Vân Thiểm Thiểm.

Vân Liệt Diễm cùng Vân Thiểm Thiểm liếc nhìn nhau. Còn không tin ma quỷ sao? Thật sự lợi hại như vậy sao? Vì vậy hai người lại tăng lực công kích một lần nữa. Hỏa cầu, hỏa quang, còn có các loại lôi cầu của Vân Thiểm Thiểm.

Bộ dạng Hàn Chỉ uể oải nhìn Vân Liệt Diễm một cái, vẫn không công kích. Nàng đã muốn đùa, vẫn nên để nàng đùa một trận thoải mái.

Vân Liệt Diễm cùng Vân Thiểm Thiểm nhìn Hàn Chỉ vẫn một mực không công kích liền không khỏi nổi giận.

“Được rồi, tức giận thì cũng đã tức giận rồi. Ta còn có lễ vật muốn tặng cho Thiểm Thiểm!” Hàn Chỉ khoát tay, đem toàn bộ công kích của Vân Liệt Diễm cùng Vân Thiểm Thiểm thu vào lòng bàn tay, ngưng tụ thành một quả cầu cực lớn, sau đó hắt dưng một chút lực, quả cầu lớn kia hóa thành một luồng khói lạnh, biến mất.

Vân Liệt Diễm cùng Vân Thiểm Thiểm lúc này mới triệt để ngậy đại. Mẹ nó, đây mới là cao thủ!

Vân Liệt Diễm cảm thấy khó thở, tiến lên nắm chặt cổ áo Hàn Chỉ. Thế nhưng nàng chỉ mới cao đến vai hắn, cho nên phải dùng nhiều sức một chút, chân cũng phải kiễng lên.

“Tại sao ngươi lại không đánh trả?” Vân Liệt Diễm rất phẫn nộ, cực kỳ phẫn nộ.

“Ta sẽ không ra tay với nữ nhân của mình!” Hàn Chỉ đưa tay cầm lấy bàn tay mềm mại nhỏ bé của Vân Liệt Diễm, trong lòng không hiểu sao lại run lên.

Đã tìm được! Rốt cuộc đã tìm được!

Lúc trước, hắn đã đi rồi, lại bởi vì không yên tâm về nàng cho nên mới vội vàng trở về. Một khắc này, hắn cũng đã quyết tâm muốn thành thân với nàng, chỉ là chuyện của Lâm Nhi cần phải giải quyết. Từ trước đến nay hắn là loại người không thích dây dưa dài dòng, nếu như đã quyết định muốn thành thân với nàng, vậy thì hắn sẽ nói rõ ràng với Lâm Nhi, tuyệt đối sẽ không để lại bất kỳ hiểu lầm nào cả.

Hắn tuyên cáo quyền sở hữu nàng của hắn, nói cho tất cả mọi người Vân Liệt Diễm chính là nữ nhân của hắn. Hắn cho rằng, nàng sẽ chờ mình trở về, cũng chỉ trong khoảng thời gian ba tháng mà thôi. Hắn đương nhiên biết rõ đám lão già Vân gia kia sẽ gây phiền phức cho nàng, cho nên đặc biệt để Mạt Nhật lại cho nàng điều động. Có sự tồn tại của Mạt Nhật, cho dù nàng công khai ở lại Vân gia cũng tuyệt đối không ai dám động vào nửa đầu ngón tay của nàng.

Thế nhưng không ngờ, đến khi hắn vội vàng giải quyết chuyện bên kia trở về, nàng đã ra đi mấy tháng rồi.

Tuy lúc ấy hắn rất tức giận nhưng vẫn xuôi về phía nam, đến Phượng thành tìm nàng, không ngờ vậy mà nàng lại không đến Phượng gia. Hắn phát động tất cả thế lực trên toàn bộ đại lục, tìm suốt hai năm cũng không có kết quả, cuối cùng bất đắc dĩ đành phải vượt biển tìm kiếm. Nghĩ rằng có lẽ nàng ham chơi, hoặc là gặp nguy hiểm gì đó trên biển. Thế nhưng biển cả mênh mông, hắn tìm thật lâu cũng không thấy một chút tin tức của nàng.

Cuối cùng, bởi vì công lực của hắn đã đến một cực hạn phải đột phá, cho nên hắn một đường đi về phía bắc, tiến vào Tử Vong Sơn Mạch, băng qua Mạt Nhật Sâm Lâm.

Lần bế quan này lại chính là vài năm. Vừa rời khỏi nơi đó hắn cũng không biết mình đang suy nghĩ thứ gì, chuyện đầu tiên chính là tìm hiểu tin tức về nàng, biết được nàng đang ở Phượng gia, lại nghe nói Long Châu sắp xuất thế, cho nên hắn không chút do dự chạy thẳng đến đảo Trần Châu.

Rốt cuộc cũng tìm được nàng.

Nữ nhân này, thật sự là già yò hắc đủ rồi. Thế nhưng hắn lại như sắp bị điên rồi, không cách nào tự kiềm chế.

Có lẽ vì nàng là người duy nhất khiến cho hắn có cảm giác, là nữ tử duy nhất có thể khiến hắn cảm thấy thân mật, cũng có lẽ vì cá tính đặc biệt của nàng. Nàng có thể đứng bên cạnh hắn, sẽ không cảm thấy hắn tàn nhẫn, sẽ không cảm thấy tội lỗi.

Lâm Nhi quá lương thiện, vĩnh viễn cũng không thể hiểu rõ thế giới của hắn. Từ lúc bắt đầu, bọn họ cho dù có ràng buộc cũng sẽ không hợp nhau. Cảm giác không đúng, dường như tất cả đều không đúng.

Lúc này đây, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay. Huống hồ, con trai của nàng nhất định là con của hắn. Tuy hắn không biết nguyên nhân vì sao nhưng tuyệt đối sẽ không sai.

“Không thể nói lý!” Vân Liệt Diễm triệt để bị đánh bại, ngoan ngoãn đứng một bên, phát huy trình độ ‘im lặng là vàng’.

Hàn Chỉ cũng không ép buộc nàng, mà chỉ xoay người đi đến đám quái vật bị hắn đông thành tượng băng, dùng ngón tay điểm nhẹ lên bức tượng.

Vỡ!

Một quả trứng màu vàng lóng lánh nhảy ra, hào quang bắn ra bốn phía, tỏa ra một khí thế siêu cường, phàm là người từ Tử cấp trở xuống đều lùi về phía sau mấy bước.

“Mẹ, là vàng!” Vân Thiểm Thiểm nhìn thấy một quả trứng vàng óng, phản ứng đầu tiên chính là túm lấy Vân Liệt Diễm, nói cho nàng biết.

Đôi mắt Vân Liệt Diễm quả thật đã biến thành hình thỏi vàng. Không phải là vàng ròng thật chứ? Một quả trứng vàng lớn như vậy sẽ nặng bao nhiêu nha? Vân Liệt Diễm nhìn không được mà thầm tính toán trong lòng.

“Ta nói này đại tẩu, đây cũng không phải là vàng đâu” Khóe miệng Diệp Khuyết co rút, thật sự nhìn không được nên mới tới nhắc nhở.

“Không phải vàng chứ là cái gì?” Vân Thiểm Thiểm cũng hỏi.

“Cháu nhỏ mau đến đây, đây chính là lễ gặp mặt mà lão đại muốn đưa cho ngươi. Vốn dĩ chúng ta cũng nghĩ rằng nơi đây chẳng qua chỉ có Long Châu mà thôi, không ngờ hòn đảo Trần Châu nho nhỏ này còn cất giấu bảo bối như vậy! Vẫn là cháu nhỏ nhà ngươi có vận khí tốt, tối hôm qua cứu lão đại một mạng, lão đại nói thứ này sẽ tặng cho ngươi. Cộng thêm ngươi bây giờ biến thành con trai của lão đại, thứ này không phải ngươi thì không còn ai có thể lấy!” Diệp Khuyết thúc giục, đẩy Vân Thiểm Thiểm đến trước mặt quả trứng màu vàng đó.

“Nhỏ một giọt máu lên nó” Hàn Chỉ cầm tay Vân Thiểm Thiểm, nhẹ nhàng đâm một nhát lên lòng bàn tay nó, nhỏ máu nó vào trên quả trứng. Sau đó, hắn vận công, một vòng ánh sáng màu cam nhu hòa bao vây lấy quả trứng màu vàng kia.

Trong chốc lát, chỉ nghe thấy một thanh âm vỡ ra, quả trứng màu vàng đã nứt ra một khe hở.

Lại một lát sau, hai tiếng “rắc” “rắc” thanh thúy vang lên, quả trứng màu vàng hoàn toàn vỡ ra. Một thứ mập mạp núc ních nhảy ra khỏi quả trứng, cái đầu nhỏ màu vàng óng ánh kim sắc, toàn thân trơn bóng, còn đong đưa một chiếc đuôi nhỏ màu vàng.

“Mẹ nó! Đạo văn ‘siêu khuyến thần thông CJ7’ (1)!” Vân Liệt Diễm hoàn toàn ngây ngốc, đó là một thể giới đầy tâm linh.

52. Q.2 - Chương 53: Thật Sự Cực Phẩm Như Vậy!

Trong một ngày oi bức, Vân Liệt Diễm quyết định nghỉ xem nên dùng cách gì mới có thể đuổi được Hàn Chỉ đi. Đánh, nhất định là đánh không lại, xem ra vẫn nên dùng một ít thủ đoạn đặc biệt.

Vân Liệt Diễm trừng mắt, nhìn phản đồ Vân Thiểm Thiểm đang ở chung rất tốt với Hàn Chỉ. Đứa con trai chết tiệt này, quả thật có sủng vật nên đã quên mất mẹ rồi. Một thứ đồ chơi lớn lên có chút giống với con chó thì có cái gì đẹp mắt?

Tự mình ra tay, cơn no áo ấm!

Quyết định từ nay về sau, Vân Liệt Diễm nương nhờ Phượng Lạc Vi. Cho nên nàng tranh thủ đến Dạ Sắc thực hiện kế hoạch.

“Chủ tử, có chuyện gì sao?” Nhã Phong nhìn thấy Vân Liệt Diễm đột nhiên giá lạnh, cảm thấy có chút kỳ lạ. Nghe nói chủ tử cùng thiếu gia đã đi đảo Trân Châu rồi, sao lại trở về nhanh như vậy?

“Phong tử tử, tìm cho ta một thứ. Còn nữa, dùng năng lực tốt nhất của người tìm cho ta vài cô nương có kỹ thuật tốt” Vân Liệt Diễm cũng không tin chuyện như thế này mà Hàn Chỉ còn không mắc bẫy, choáng, trừ phi hắn không phải là nam nhân.

Diệp Khuyết nói, hắn sẽ vô cùng trung thành với thê tử của mình. Như vậy, chỉ cần hắn dụng chạm một nữ nhân, sau đó sẽ phải chịu trách nhiệm với nữ nhân kia. Do đó, hắn đương nhiên sẽ không quá rối rắm nữa.

Không còn cách nào khác, Vân Liệt Diễm nàng gặp gỡ Hàn Chỉ, chính là xui xẻo tám đời tổ tông! Trước kia hắn đã từng cứu nàng, nàng cũng không phủ nhận mình có một chút hảo cảm với cái nam nhân ưu nhã này. Chỉ có điều, chuyện đã trôi qua bảy năm rồi, cho dù thỉnh thoảng nàng vẫn có thể nhớ đến hắn, nhưng cũng chỉ là thỉnh thoảng mà thôi.

Tuyệt đối không có đến trình độ không phải hắn không lấy chồng.

Thế nhưng, lần bức hôn này của hắn đã quá không nghĩa khí rồi!

Vân Liệt Diễm nàng há có thể chịu thua một cách đơn giản như vậy sao? Nàng không cần người khác phải bảo vệ mình, muốn bảo vệ thì cũng là nàng bảo vệ người khác. Chuyện dành cho nữ nhân, nàng không một chút hứng thú.

“Chủ tử, đây là vật người muốn. Còn đây là vài cô nương, người cảm thấy như thế nào?” Nhã Phong đưa thuốc mê cùng xuân dược cho Vân Liệt Diễm, sau đó gọi vài cô nương tiến lên hành lễ với Vân Liệt Diễm.

“Nô tỳ Xuân Nhu, Hạ Dao, Thu Niệm, Đông Yên, ra mắt chủ tử” Mấy cô nương phúc thân (1) với Vân Liệt Diễm. Trước kia từng nghe Nhã Phong nói, chủ tử của các nàng là một mỹ nhân, hôm nay vừa thấy quả thật có thể khiến cho người khác phải tự ti mặc cảm.

(1) Phúc thân: Cúi chào, vái chào, phụ nữ thời xưa thường vái chào bằng cách đặt hai tay nắm lại trước ngực.

Không thể tưởng được, trên đời này còn có một nữ tử tuyệt mỹ như thế, tuyệt mỹ đến không có một chút khuyết điểm nhỏ nhất.

“Được đó, ta chọn các người. Cứ theo ta đi, làm xong chuyện sẽ trọng thưởng” Vân Liệt Diễm đánh giá một chút. Những nữ tử này nàng đều nhớ, là những cái tên đứng đầu bảng của Dạ Sắc. Tuy không phải là đẹp nhất nhưng bộ dạng khả ái, nhất định có thể làm tốt vai trò thê tử.

Thật ra nàng cũng rất có lòng tốt đó chứ, không có chọn một con cọp cái cho hần!

“Diễm tỷ tỷ, tỷ làm thật sao?” Phượng Lạc Vi nhìn Vân Liệt Diễm đang định dẫn các nàng ta đi liền rồi rầm “Tỷ thật sự không thích Hàn công tử sao?”

“Không thích” Vân Liệt Diễm trả lời rất dứt khoát.

“Vậy tỷ cũng không thể tính kế hần như vậy, lỡ như... lỡ như hần tức giận thì phải làm sao bây giờ?” Phượng Lạc Vi nhớ rõ, người nam nhân kia võ công rất cao cường, Diễm tỷ tỷ cũng không phải là đối thủ của hần thì những người khác càng đừng nhắc đến. Lỡ như hần giận dữ, làm những chuyện bất lợi với Diễm tỷ tỷ thì sao?

“Người bị tính kế đúng là hần. Hơn nữa, còn phải là ‘gạo nấu thành cơm’, để tỷ xem hần còn dám quyết nợ thế nào?” Vân Liệt Diễm tính toán, kế hoạch này quá tốt.

“Thế nhưng...” Phượng Lạc Vi cảm thấy có chút không ổn.

“Tiểu Vi, muội cứ yên tâm đi. Muội xem, nếu như muội ‘gạo nấu thành cơm’ cùng thúc thúc từ sớm thì tiểu cữu cũng sẽ không có cơ hội xen vào đúng không? Cho nên tỷ muốn hành động trước một bước, mau chóng đẩy hần ra ngoài, có như vậy thì hần cũng sẽ không còn quẩn quít lấy tỷ nữa” Vân Liệt Diễm phân tích đạo lý rõ ràng.

“Lỡ như hần giống như Khải, không mắc mưu thì sao?” Phượng Lạc Vi đen mặt. Nàng vẫn không quên, nàng đã thử thách Khải nhiều năm qua như thế nào, nhưng vẫn chưa từng ‘gạo nấu thành cơm’ như Diễm tỷ tỷ nói.

“Tỷ đương nhiên có cách khiến hần mắc mưu” Vân Liệt Diễm cười rất không đứng đắn. Hừ hừ, nàng không tin mình sẽ không thành công.

Phượng Lạc Vi bị nói cho á khẩu, đành phải mặc kệ Vân Liệt Diễm.

Buổi tối. Một đám người ăn cơm xong, ai về nhà nấy.

Không ngoài dự đoán của Vân Liệt Diễm, Hàn Chỉ quả nhiên là ‘quang minh chính đại’ đi vào gian phòng của nàng.

Vân Liệt Diễm kiềm nén tức giận trong lòng, tự nói với mình nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh, lại bình tĩnh.

Vì vậy, Vân Liệt Diễm tắm rửa thay quần áo, lúc đi ra, Hàn Chỉ vẫn đang ngồi trên chiếc giường lớn hình tròn đặc chế của nàng.

Vân Liệt Diễm nhếch lên một nụ cười kiêu mị, nện bước, ‘thẹn thùng’ bưng bình rượu đã bị nàng bỏ thuốc, từng bước một đi về phía Hàn Chỉ.

Nàng lúc này, chỉ mặc một chiếc áo ngủ đai đeo viền ren do nàng bảo Mộc Miên đặc chế, vạt áo vẫn không che hết đôi chân nhỏ, lớp ren như ẩn như hiện che giấu phong cảnh xinh đẹp bên trong. Bên ngoài, nàng choàng một chiếc áo lụa mỏng cùng màu hoàn toàn trong suốt, mái tóc dài đến eo tùy ý rối tung trên người. Tất cả vẻ đẹp nàng có dường như đang hiện ra nguyên vẹn hiện trước mắt Hàn Chỉ.

Vân Liệt Diễm đi đến trước mặt Hàn Chỉ, trên người còn mang theo mùi hương thơm ngát sau khi tắm rửa khiến cho hần nhin không được mà toàn thân căng cứng.

Vân Liệt Diễm nhếch môi cười, uốn eo ngồi lên đùi Hàn Chỉ.

Hành động đó rước lấy một hồi run rẩy của hần, trong đầu không biết làm sao lại hiện ra những hình ảnh từng nhìn thấy trong thanh lâu.

Vân Liệt Diễm ‘thẹn thùng’ mím môi, rót một ly rượu đưa tới bên môi hần, nói: “Tướng công, ta dứt người...”

Dứt lời, Vân Liệt Diễm cảm thấy cả người mình nổi đầy da gà. Chết tiệt, nếu không phải sợ hần không mắc mưu thì còn lâu nàng mới anh dũng hi sinh như thế. Được rồi, coi như là vì làm nhiệm vụ, dù sao kiếp trước nàng cũng không phải chưa từng làm, chỉ có điều không có khoa trương như vậy thôi.

Trong đầu Hàn Chỉ lúc này chỉ còn lại sấm chớp ùng ùng, ở đâu ra chuyện lo lắng Vân Liệt Diễm đang nhắm tính bằng cửu chương gì. Hắn rất ngây ngốc há miệng, mặc kệ cho Vân Liệt Diễm nâng ly rượu, rót vào trong miệng mình.

Ba bốn chén liên tiếp, Vân Liệt Diễm cũng biết đã đủ rồi. Nàng liền đặt bình rượu lên chiếc bàn bên cạnh.

Hàn Chỉ có chút bối rối, lại có chút không biết phải làm sao. Hắn kéo lấy áo khoác lụa mỏng trên người Vân Liệt Diễm một cách thô lỗ, lúc này, trên người nàng chỉ còn lại một chiếc áo ngủ viền ren.

Cánh tay trắng nõn cùng đôi chân thon dài cứ như vậy mà hiện ra ở trước mắt hắn.

Hàn Chỉ dường như có chút gấp gáp, dùng sức nắm lấy áo ngủ trên người Vân Liệt Diễm. Hắn đã quên mình đến gian phòng của Vân Liệt Diễm để làm cái gì, trong đầu một mảnh hỗn loạn, hô hấp cũng dồn dập.

Cảm thấy ánh mắt nóng bỏng cùng sự thay đổi trên thân thể Hàn Chỉ, Vân Liệt Diễm nghĩ rằng cũng đã gần đến lúc. Đây đều là dược liệu cực mạnh, hơn nữa, nồng độ trên người nàng cũng rất cao, cho dù Hàn Chỉ có võ công cao cường thì chỉ cần không phải cố tình đề phòng, nhất định sẽ trúng chiêu.

Hàn Chỉ găm cần lung tung trên người Vân Liệt Diễm, khiến cho nàng đau đến nhe răng nhếch miệng. Thế nhưng vì đại kế của mình, nàng chỉ có thể chịu đựng, thầm mắng Hàn Chỉ là tên khốn kiếp. Cái này mà là hôn sao? Rõ ràng là găm, là cần! Choáng, năng lực học tập sao lại kém như vậy? Lúc hôn môi cũng còn biết nhẹ một chút, đầu lưỡi đi vào dây dưa cùng nàng, nhưng bây giờ hôn cổ cùng người nàng rõ ràng chính là găm!

Vân Liệt Diễm liếc nhìn một loạt dấu răng trên đầu vai mình, hận không thể khoét vài lỗ trên người Hàn Chỉ. Chờ đó cho lão nương, chờ một lát người hôn mê rồi, xem lão nương xử lý người như thế nào!

“Vật nhỏ, nàng là của ta, là của ta!” Hàn Chỉ giống như một dã thú tức giận, điên cuồng đánh dấu những ấn ký riêng chỉ thuộc về hắn trên người Vân Liệt Diễm. Sau khi lột sạch Vân Liệt Diễm, chân tay hắn lại bắt đầu luống cuống.

Cuối cùng, trên trán đều thấm đầy mồ hôi, nhưng vẫn không biết phải làm gì tiếp theo như trước.

Chỉ có điều, tình hình này lại không kéo dài bao lâu, bởi vì sau đó Hàn Chỉ đã thiếp ngủ.

Vân Liệt Diễm đẩy cái kẻ đang đè trên người mình ra, tay sờ soạn da thịt cách một lớp y phục của hắn, có vẻ được đã có tác dụng.

Đứng dậy mặc quần áo tử tế, Vân Liệt Diễm vác Hàn Chỉ vào chiếc giường lớn trong thư phòng.

Đùa, nàng không cho phép kẻ nào làm chuyện này trên giường của mình.

“Mấy người các người vào đi!” Vân Liệt Diễm gọi bốn nữ tử kia vào thư phòng.

Vân Liệt Diễm chỉ Hàn Chỉ đang hôn mê trên giường, nói: “Người này, lên cho ta!”

Bốn nữ tử lẫn lộn trong thanh lâu đã lâu, tình huống gì cũng đã gặp, nam nhân trên giường kia rõ ràng là trúng dược. Vân Liệt Diễm ngồi trên ghế, nhìn.

“Xuân Nhu, người trước đi!” Vân Liệt Diễm nhìn, quyết định thử từng bước.

“Vâng, chủ tử” Xuân Nhu gật gật đầu, cũng không có ý không muốn, thẳng thắn leo lên trên giường, bắt đầu giở trò trên người Hàn Chỉ.

Vân Liệt Diễm nhìn cảnh này, không biết tại sao lại cảm thấy trong lòng ghen ghen, có một loại bức bối khó hiểu dần xuất hiện. Cho dù vẫn còn cách một lớp quần áo, Vân Liệt Diễm cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Bên này, cho dù Xuân Nhu có làm cái gì, thân thể Hàn Chỉ lại vẫn lạnh buốt như một thi thể. Bất luận nàng ta khiêu khích như thế nào cũng đều không có phản ứng.

Cuối cùng, Xuân Nhu đành phải trèo xuống, rất bất đắc dĩ mở miệng: “Chủ tử, không được, không có phản ứng”

Vân Liệt Diễm nhíu mày: “Làm sao có thể?”

Nàng hạ không ít được, lúc hấn nằm trên giường còn không phải là...

“Người lên!” Vân Liệt Diễm chỉ chỉ Hạ Dao.

Đáng tiếc, kết quả cũng giống như Xuân Nhu.

Vân Liệt Diễm không tin nổi, tự mình đi lên. Thử thử, ai ngờ, thân thể vốn dĩ còn lạnh như băng của Hàn Chỉ lại lập tức có phản ứng.

Vân Liệt Diễm đen mặt, chẳng lẽ tên này đang giả vờ?

“Chủ tử, có thể là thân thể của vị công tử này có nhận thức. Thứ cho bọn nô tỳ bất lực”

Bốn nữ tử quỳ xuống, có chút xấu hổ.

“Ách, các người ra ngoài trước đi” Vân Liệt Diễm khoát khoát tay. Hàng chân mày vốn nhíu chặt lại không biết đã giãn ra từ lúc nào, ngay cả chính nàng cũng không biết.

“Cốc cốc!”

Vân Liệt Diễm mở cửa ra, là Diệp Khuyết.

“Người tới đây làm gì?”

“Hắc hắc, đại tẩu. Ta vừa nhìn thấy vài nữ nhân đi ra từ thư phòng, nhất thời tò mò nên đến đây xem lão đại có bỏ mình hay không?” Nụ cười nở rộ trên gương mặt vô sỉ của Diệp Khuyết, nhìn thấy Hàn Chỉ đang ngủ say trên giường trong thư phòng, một bộ dạng sớm biết như thế.

“Mẹ nó, rốt cuộc thì người đang gạt ta cái gì? Vân Liệt Diễm nổi giận, nếu không phải nghe chuyện ma quỷ của Diệp Khuyết thì nàng cũng sẽ không nghĩ ra chủ ý cùi bắp như vậy.

“Hi hi, đại tẩu, ta đã sớm biết tẩu sẽ dùng chiêu này, không phải bây giờ ta đã tự mình đến đây giải thích nghi hoặc của tẩu sao?” Diệp Khuyết cười ngượng ngùng, nói tiếp: “Đại tẩu, trời sinh tẩu đã mang thuộc tính dị năng hỏa, lão đại là băng, tẩu đã phát hiện ra chưa? Thật ra loại thuộc tính dị năng trời sinh này mấy ngàn vạn người cũng chưa chắc sẽ có một. Trùng hợp chính là cả tẩu cùng lão đại đều có, lại còn là thuộc tính tương khắc nhau”

“Vậy thì sao?” Vân Liệt Diễm không rõ. Lúc còn ở thế giới hiện đại, xác suất xuất hiện dị năng cực kỳ nhỏ, cho nên chỉ cần là người có một chút tiềm năng đều sẽ bị mang đi huấn luyện bí mật một khi bị phát hiện.

“Rất đơn giản, cả người lão đại đều là thuộc tính băng, tính hàn, nữ nhân vốn dĩ không khiêu dâm được dục vọng của hấn. Hấn cũng không hiểu rõ điều này, đây cũng là nguyên nhân vì sao nhiều năm như vậy ngay cả một nữ nhân mà hấn cũng không có. Chuyện này thì bọn ta cũng đã từng lên lút thử lão đại, vì để cho tẩu hiểu rõ tầm quan trọng của mình trong lòng lão đại, ta mới không ngăn cản tẩu khi biết kế hoạch tẩu muốn làm” Sư phụ từng nói, ngoại trừ gặp phải người kia, nếu không cả đời lão đại cũng sẽ không mở được mấu chốt vấn đề.

“Mẹ nó! Các người cũng quá vô sỉ rồi. Chỉ vì vậy mà hấn nhắm trúng ta sao?” Vân Liệt Diễm phát hỏa. Nàng nói mà, làm gì có chuyện hấn nhất định phải lấy nàng, thì ra là do hấn có vấn đề.

“Ách... Đại tẩu, tẩu đừng hiểu lầm. Đầu tiên, lão đại tuyệt đối là người bình thường, chỉ vì tâm tư hấn tương đối đơn thuần với những chuyện về nữ nhân, cùng với nguyên nhân về thể chất bản thân nữa. Thứ hai, lão đại cũng không phải vì vậy mới thích tẩu, thuộc tính tương khắc vốn có lực hấp dẫn trí mạng, hấn để ý tới tẩu cũng là chuyện thường tình. Nói chính xác hơn chính là lần đầu tiên hai người gặp nhau, hấn đã nhớ mãi không quên đối với tẩu rồi. Hơn nữa, đại tẩu cũng đâu có thiệt thòi, dưới gầm trời này, tẩu còn đi đâu để tìm được một nam nhân trung thành với mình cả đời như vậy nữa chứ? Cả đời hấn tuyệt đối chỉ biết một nữ nhân là tẩu, cho dù có giết hấn cũng không cách nào chiếm được hấn đâu!” Diệp Khuyết tiếp tục nói tốt cho Hàn Chỉ. Lão đại vất vả lắm mới gặp được một người yêu thích, buông tha dễ dàng như vậy thì thật là đáng tiếc.

Cho nên, bất luận như thế nào thì hấn đều phải nghĩ cách làm đại tẩu mắc câu.

Tuy nhiên hắn còn rất tin tưởng vào năng lực của lão đại. Ngoại trừ đối với chuyện nữ nhân là ngây ngốc ra, thì những phương diện khác lão đại chính là hồ ly vạn năm, là thừa tướng kim quy trăm triệu năm.

“Cút!” Vân Liệt Diễm thật muốn chặt Diệp Khuyết thành tám phần.

“Hắc hắc, đại tẩu, ta nghe lời tẩu cút đi đây. Tuy nhiên ta phải mang theo lão đại đi, miễn cho khi hắn tỉnh lại nghĩ thấy mùi bậy bạ trên người, lúc đó hắn sẽ trở thành kẻ giết người đó!” Diệp Khuyết khiêng Hàn Chỉ lên vai, nhanh chóng chạy đi. Cũng may là Vân Liệt Diễm mới khiến cho lão đại không có chút phòng bị, nếu đổi lại là người khác, đừng nói hạ được hắn ta, chỉ cần đến gần hắn ta thôi cũng là điều không thể. Bình thường ngay cả hắn đây mà lão đại vẫn rất đề phòng đó chứ!

Vân Liệt Diễm tức giận, ngồi ngây ngốc trong thư phòng, xoay tới xoay lui vẫn không ngủ được, trong đầu luôn nghĩ đến những lời Diệp Khuyết nói.

Hắn nói không sai, trên thế giới này chỉ sợ tìm không được một người chồng trung thành như Hàn Chỉ. Vân Liệt Diễm thích sạch sẽ, về cả mặt tình cảm lẫn thân thể. Nàng biết nếu mình yêu một người, tuyệt không cho phép người đó có bất kỳ hình thức phản bội nào, nếu không nàng sẽ giày vò hắn, khiến cho hắn không còn một nơi để đi.

Cho dù về phương diện nào, Hàn Chỉ đều là sự lựa chọn tốt nhất. Nàng cũng đã chứng minh, nếu bọn họ ở cùng một chỗ, hắn tuyệt đối sẽ không phản bội nàng.

Thế nhưng, tình cảm không phải là trò chơi.

Tuy nói người mang dị năng trên đời này chiếm số rất ít, tỷ lệ xảy ra cũng cực kỳ nhỏ bé. Thế nhưng thế giới to lớn, đương nhiên sẽ không thiếu điều kỳ lạ. Cho dù cả đại lục Tranh Vành này không có người mang thuộc tính hỏa như nàng, nhưng còn bên ngoài đại lục này thì sao? Thế giới này làm sao có thể chỉ gom góp trong một đại lục Tranh Vành nhỏ nhỏ chứ?

Vậy thì sau khi gặp được, có phải hắn cũng sẽ bị thu hút hay không?

Một nam nhân như vậy rất hiếm có, nhưng nàng lại không có cách nào hoàn toàn tin tưởng. Nàng vẫn chưa có sự chuẩn bị giao cả cuộc đời mình cho hắn.

Vân Liệt Diễm lắc đầu, mặc kệ. Ngủ!

Một đêm này, nàng xoay qua xoay lại cho đến sáng mới mơ mơ màng màng thiếp đi.

Lúc mở mắt ra, vậy mà lại nhìn thấy một khuôn mặt thật to.

“Aaaa...!” Vân Liệt Diễm hét lên một tiếng, đang định giơ chân đạp thì đã bị Hàn Chỉ chặn lại đôi chân.

“Nói! Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?” Hàn Chỉ nhếch đôi môi mỏng, nàng cho hắn uống rượu, sau đó, hình như hắn ngủ thiếp đi.

“Không có gì. Người uống rượu, uống quá nhiều, sau đó ta lại bảo Diệp Khuyết đưa người về” Về mặt Vân Liệt Diễm đây vô tội.

“Nhưng khi ta tỉnh lại, lại là ở trên giường nàng” Hàn Chỉ nháy nháy mắt, nói ra một cách vô hại.

“Người nói cái gì?” Vân Liệt Diễm ngồi bật dậy, chỉ tay vào Hàn Chỉ nói: “Người đã làm gì với ta?”

Dứt lời, Vân Liệt Diễm mới đột nhiên nhớ tới, cái tên heo này chắc có lẽ sẽ không làm gì với nàng.

Lúc này mới yên tâm thở dài một hơi.

“Nàng rất hi vọng ta đã làm gì với nàng sao?” Hàn Chỉ dùng một cánh tay chống đầu, nhàn nhả nhìn Vân Liệt Diễm, một bộ dạng cà lơ phất phơ hoàn toàn không có hình tượng ưu nhã ngày thường.

“Stop!” Vân Liệt Diễm rất khinh thường, xoay người rời giường, không hề để ý tới Hàn Chỉ.

“Hôm nay ta đến Phượng gia cầu hôn” Hàn Chỉ hỏi Diệp Khuyết rồi, nếu muốn thành thân thì nhất định phải nhận được sự đồng ý của trưởng bối, đồng thời còn phải mang theo lễ vật.

“Người nói cái gì?” Động tác mang giày của Vân Liệt Diễm dừng một chút.

Hàn Chỉ xoay người, hoàn toàn không để ý Vân Liệt Diễm đang kêu la phía sau.

Vân Liệt Diễm vội vàng rửa mặt, biết được Hàn Chỉ đã cùng Vân Thiểm Thiểm, còn có Vân Phụng Khải đang trên đường đến Phượng gia.

Bây giờ Liệt Diễm sơn trang chỉ còn lại Vân Liệt Diễm cùng Mộc Miên, còn có Phượng Lạc Vi.

“Diễm tỷ tỷ, thật sự tỷ không về Phượng gia sao?” Ý đồ của Phượng Lạc Vi chính là khích lệ Vân Liệt Diễm trở về, hơn nữa nàng cũng thấy Hàn Chỉ rất xứng với Diễm tỷ tỷ. Tuy tướng mạo Hàn Chỉ cũng không phải là rất xuất chúng, nhưng võ công của hắn cao cường, tương lai cũng rất sáng sủa.

“Trời ạ, cũng không phải muội không biết, có thúc thúc, còn có tiểu cữu cùng tên phản bội Vân Thiểm Thiểm kia hợp sức nói tốt cho Hàn Chỉ, trong khi từ lâu ông ngoại đã muốn gả tỷ ra ngoài cho rồi. Gặp Hàn Chỉ, ông ngoại càng chắc chắn hận không thể gả tỷ đi ngay lập tức” Vân Liệt Diễm nghĩ nghĩ. Không thể trở về, tuyệt đối không thể trở về.

Nếu trở về, đoán chừng ông ngoại cho dù có dùng sức mạnh cũng sẽ buộc nàng trèo lên trên kiệu hoa, đến lúc đó nàng sẽ thiệt thòi chết mất.

Không được, vẫn nên chạy trốn thôi! Dù sao, nàng cũng đã chơi chán Phượng thành này rồi, đúng lúc ra ngoài du sơn ngoạn thủy một chút, thuận tiện trở lại Đông Thịnh quốc tìm đám lão già kia tính toán nợ cũ.

Đã nhiều năm như vậy, nàng chưa trở về tìm bọn họ gây chuyện, bọn họ sống khá tốt nên cũng đã nghĩ cách đánh tới Phượng thành rồi. Đoán chừng chỉ cần Hiên Viên Minh cùng Vân Húc Nghiêu vừa trở về, đám lão già kia sẽ ngay lập tức phái sát thủ đến đây.

Một đám lão già sắp xuống mồ vậy mà đến bây giờ vẫn còn không buông tha cho nàng!

Hừ, chuyện này cũng nên tính toán lại rồi!

“Mộc Tiểu Bạch, người thu dọn đồ đạc nhanh một chút, chúng ta đi dọc theo Tây Sở trở lại Đông Thịnh quốc!” Lúc đến là nàng đi dọc theo bờ biển phía đông, bây giờ trở về đương nhiên phải băng qua Tây Sở quốc ở phía tây, nhân tiện thưởng thức phong cảnh nơi này. Nghe nói Tây Sở quốc nổi tiếng nhất là hoa quả, thuận tiện đến nếm thử cũng không tệ.

“Sao? Tiểu thư muốn đi liền sao?” Mộc Miên nhìn về phía cổng ra vào. Thật ra nàng cũng mong tiểu thư có thể ở bên cạnh Hàn công tử.

Không biết chuyện gì xảy ra, nàng càng nhìn tiểu thư cùng Hàn công tử thì càng cảm thấy xứng đôi.

Đương nhiên, lời này Mộc Miên cũng không dám nói ra.

“Đương nhiên là bây giờ!” Vân Liệt Diễm không nói hai lời liền trở về phòng thu dọn đồ đạc.

“Này, chờ muội với. Diễm tỷ tỷ, muội cũng muốn đi với hai người!” Phượng Lạc Vi nghe hai người nói muốn rời đi liền nóng nảy. Hai người họ đều đi rồi, còn lại một mình nàng ở Phượng thành thì có ý nghĩa gì nữa. Thêm nữa, Khải cũng không thích nàng, bây giờ nàng cũng cảm thấy mình không còn hi vọng gì rồi, không bằng đi ra ngoài lưu lạc giang hồ một phen, cũng để tiếp thu thêm kiến thức.

“Tiểu Vi, muội cần phải suy nghĩ kỹ càng. Chúng ta đi chuyến này còn không biết lúc nào có thể trở về đây đâu” Vân Liệt Diễm nói chính là lời nói thật. Nàng có ý định đến Đông Thịnh quốc, sau đó thẳng tiến về phía bắc, băng qua Tử Vong Sơn Mạch cùng Mạt Nhật Sâm Lâm, tìm hiểu một chút về cái gọi là thế giới bên ngoài đại lục này.

Thậm chí, tới đó sẽ còn nguy hiểm đến tính mạng, tuyệt đối đơn giản chỉ là du sơn ngoạn thủy mà thôi.

“Ta đã suy nghĩ rất rõ ràng!”

“Tiểu Vi, tỷ cũng không phải là đi du sơn ngoạn thủy, rất có thể sẽ không quay về nữa!” Vân Liệt Diễm quả thật không phải hù dọa Phượng Lạc Vi.

“Diễm tỷ tỷ, muội muốn đi, cực kỳ, cực kỳ muốn đi” Phượng Lạc Vi nói với Vân Liệt Diễm một cách trịnh trọng: “Tỷ cũng thấy đấy, Khải không thích muội, mà một ngày nào đó hắn cũng phải rời khỏi Phượng

thành. Muội sống ở đây cũng không còn ý nghĩa gì, vậy thì còn không bằng đi ra ngoài cảm nhận cuộc sống xinh đẹp một chút”

“Được rồi Tiểu Vi, muội cứ yên tâm đi, tỷ nhất định sẽ tìm cho muội một lão công nhị thập tứ hiếu (2)!” Vân Liệt Diễm vỗ vỗ bả vai Phượng Lạc Vi, xem như đồng ý.

(2) Nhị thập tứ hiếu: Đây là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi là Quách Cư Kinh) vào thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo, và sau khi cha mất, ông đã xuất bản quyển này. Hầu hết các người con hiếu thảo đều là nam giới báo hiếu cho mẹ già. Các câu chuyện được kể lại xảy ra từ thời Thuấn Đế đến đời ông.

“Tuy nhiên muội cũng phải để thư lại cho đại cữu, nói cho họ biết muội đã đi theo tỷ, miễn cho mọi người phải lo lắng. Tỷ cũng sẽ để thư lại cho ông ngoại, một lát giao cho hạ nhân đưa qua bên đó” Vân Liệt Diễm nhớ đến ông ngoại vẫn luôn yêu thương mình vô hạn, không khỏi có chút luyến tiếc. Thế nhưng nếu không bỏ được lại không thể rời khỏi đây.

Nàng không thể nào sống cả đời ở Phượng thành, sớm hay muộn gì cũng phải đi, như vậy thì đi lúc nào cũng giống nhau thôi. Nàng cũng tin rằng ông ngoại sẽ hiểu cho nàng, nàng không phải là một con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng, nàng chính là một chú đại bàng bay lượn tự do giữa bầu trời bao la.

Nói thật, những ngày sống ở Phượng thành, nàng đều đã quên đi những chuyện xảy ra ở kiếp trước. Không biết từ bao giờ mà nàng đã xem mình như Vân Liệt Diễm ở không gian này, xem người thân của nàng ta là người thân của mình. Có đôi khi, nàng lại cảm thấy cuộc sống ở kiếp trước mới là giấc mộng của nàng.

Giống như một giấc chiêm bao, không biết là mình đã biến thành cánh bướm, hay là cánh bướm trở thành chính mình.

Hôm nay, tất cả những điều này đã không còn quan trọng nữa, sống ở đâu thì theo phong tục nơi đó, từ lâu nàng đã xem nơi đây là thế giới của mình rồi.

Vân Liệt Diễm để lại một phong thư cho Phượng lão gia tử, sau đó cùng Mộc Miên và Phượng Lạc Vi rời khỏi Liệt Diễm sơn trang.

Phượng gia, Phượng lão gia tử nhận được thư của Vân Liệt Diễm, bộ râu hoa râm vểnh lên cao, ánh mắt híp lại thành một đường. Con bé này, từ lâu ta đã biết con sẽ chơi chiêu này mà!

Cho nên, ông đã bảo Hàn Chỉ cùng Vân Thiểm Thiểm đi trước một bước chờ các nàng rồi.

Hàn Chỉ thì ông biết rõ. Bảy năm trước hắn đã đến Phượng gia, hơn nữa là đến tìm con bé. Người này tuổi trẻ tài cao, lại là thủ lĩnh của Mạt Nhật. Quan trọng nhất chính là hắn không có mối quan hệ gì tới hoàng quyền. Ông lại hoàn toàn không muốn Diễm nhi có chút dính dáng đến tranh đoạt trong hoàng thất, cứ tự do như bây giờ là tốt rồi. Người giang hồ có chỗ tốt của người giang hồ.

Lúc trước, nếu hắn không đồng ý Nghiên nhi gả cho Vân Phụng Thiên, Nghiên nhi cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy. Bất kể là làm quan hay cầm quyền, đều rất khó một lòng một dạ với một nữ tử, bọn họ làm gì cũng mưu tính đến ích lợi của mình trước, chứ không phải là có tổn thương thể tử của mình hay không.

Rơi vào hoàn cảnh đó, cho dù có là người tốt nhưng thời gian dài cũng khó tránh khỏi bị tiêm nhiễm, giống như triều đình không bao giờ thiếu tham quan. Không có ai từ khi sinh ra đã là quan tham, chính vì bọn họ phải đối mặt với cám dỗ cả ngày, một lần, hai lần, rồi không còn khả năng không thêm muốn nữa.

Nếu không có hiệp ước giữa Phượng gia cùng hoàng tộc Nam Đường, ông cũng sẽ không để cho con gái của mình đặt chân vào cung, Thế nhưng ông cũng không được tùy ý sửa đổi tổ huấn mấy đời của tổ tiên, dù sao hoàng tộc cùng Phượng gia là một thể, không thể hoạt động riêng lẻ được.

Hôm nay, ông cũng chỉ có thể an bài chuyện của cháu ngoại cùng cháu cố ngoại thật kỹ mà thôi. Về phần Vi nhi, đi theo Diễm nhi cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt so với một cuộc sống khá giả ở Phượng thành, sau đó gả cho một vương công quý tộc.

Ba người Vân Liệt Diễm đi trên đường đều không gặp được người đi tìm mình, như vậy lại khiến cho Vân Liệt Diễm cảm thấy kỳ lạ.

“Tiểu thư, có gì mà kỳ lạ? Có thể là bọn họ còn chưa đuổi theo chúng ta thôi. Người cũng dặn nô bộc đến truyền thư sau khi chúng ta đi được một tiếng mà. Bây giờ chúng ta cũng đã đi rất xa rồi nha!” Mộc Miên cũng không để ý nhiều. Thật ra nàng lại nghĩ rằng đuổi theo là rất tốt, như vậy thì có thể tạo cơ hội cho Hàn công tử cùng tiểu thư.

“Không đúng, nhất định có chỗ nào đó không đúng!” Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu. Không có đạo lý đến bây giờ mà còn không đuổi theo, nếu vậy thì khả năng chỉ có thể là... bọn họ không phải là không đuổi theo, mà chỉ đang chờ nàng ở đằng trước mà thôi!

Nghĩ tới điều này, Vân Liệt Diễm cảm thấy run sợ. Chết tiệt! Sẽ không phải ngay cả trốn cũng không trốn được chứ?

Ngay lúc Vân Liệt Diễm định ra lệnh cho người đánh xe ngựa quay đầu thì đã nghe thấy thanh âm của một cực phẩm ác ma: “Mẹ, bọn con chờ mẹ từ lâu lắm rồi, bây giờ mẹ mới tới sao?”

Vân Liệt Diễm đen mặt, ngã vào trong ngực Mộc Miên giả bộ bất tỉnh.

“Hi hi, mẹ, bọn con vừa nướng một món ăn rất dân dã, mẹ không đói sao?” Lúc này đúng giờ nên ăn cơm trưa.

Quả nhiên, Vân Thiểm Thiểm vừa nói xong, Vân Liệt Diễm đã ngửi thấy một mùi thơm.

Vì vậy, nàng rất không có tiền đồ dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng nói: “Mộc Miên, sao ta lại nghe thấy thanh âm giống như Thiểm Thiểm vậy, chúng ta đi tới đâu rồi hả?”

Vân Thiểm Thiểm liếc nhìn mẹ mình với ánh mắt khinh bỉ. Mẹ, người đói bụng thì cứ việc nói thẳng, giả vờ rụt rè như vậy làm cái gì?

“Tiểu thư, chúng ta gặp được Hàn công tử rồi, còn có, Tam lão gia nói có thể ăn cơm trưa, biểu tiểu thư cũng đã xuống xe ngựa” Mộc Miên đỏ khốc đỏ cười lấy điểm tâm ra, đây là thức ăn đã chuẩn bị trước khi lên đường.

“Vậy thì tốt, cùng nhau ăn đi!” Vân Liệt Diễm làm như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nàng nhảy xuống xe ngựa, sau đó nhìn thấy Hàn Chỉ rất tà ác cầm một cái đùi thỏ đã nướng chín, đang chuẩn bị đưa lên miệng.

Ánh mắt của nàng dạo qua một vòng, Phượng Lăng Tiêu, Vân Phụng Khải, Diệp Khuyết, Phượng lạc Vi, Vân Thiểm Thiểm, Mộc Miên đều đang ở đó, ngoài ra còn thêm một người đã nhiều năm không gặp – Diệp Tô.

“Vân tiểu thư!” Diệp Tô cùng Vân Liệt Diễm chào hỏi, sau đó tiếp tục ăn.

Thế nhưng, Vân Liệt Diễm điên máu, dường như không có phần của nàng! Đám người này ăn đồ ngon vậy mà không chờa cho nàng, nàng chỉ choáng váng chưa đến một phút, làm sao lại bị xem thường rồi?

“Nướng tử, ăn cái này” Lúc này Hàn Chỉ đi tới, rất nghĩa khí đưa cho nàng một cái đùi thỏ đã nướng chín.

Mùi thơm xông vào mũi khiến cho khoe môi Vân Liệt Diễm giật giật.

Nhịn không được mà nuốt từng ngụm nước miếng.

Đột nhiên phát giác xưng hô của Hàn Chỉ có chút không đúng, nàng hung hăng liếc hắt một cái. Hàn Chỉ thì làm như mình rất vô tội, nói: “Ta đã gặp ông ngoại rồi, ông ấy cũng đồng ý hôn sự của chúng ta, hơn nữa còn ủy thác hoàng đế Nam Đường chiếu cáo thiên hạ chuyện hôn sự, bây giờ đoán chừng toàn bộ Nam Đường đều đã biết nàng là thê tử của ta rồi”

“Làm sao có thể? Lão hoàng đế kia làm sao biết được?” Vân Liệt Diễm hiển nhiên không tin. Không phải hắt đến Phượng gia sao, làm sao có thể nhìn thấy hoàng đế, còn khiến cho lão ta làm người chủ hôn chứ? Hơn nữa, hắt đến đây còn sớm hơn nàng, một khoảng thời gian ngắn ngủi ở Vân gia như vậy, làm sao hắt có thể hoàn thành những chuyện này?

“Lúc bọn con đến Vân gia, bà cô cùng ông chú hoàng đế đứng lúc đến chơi ở nhà ông ngoại!”

Hàn Chỉ không nói, Vân Thiểm Thiểm rất tích cực trả lời giúp hắt.

Vì vậy, Vân Liệt Diễm lại một lần nữa nổi điên. Phản đồ!

Vân Liệt Diễm bắn ánh mắt hình dao găm về phía Vân Thiểm Thiểm. Thằng nhóc thối tha, cuối cùng thì ai là lão nương của con?

Vân Thiểm Thiểm nháy nháy mắt. Đương nhiên mẹ là lão nương rồi!

Vân Liệt Diễm trừng mắt nó. Vậy con còn dám bán đứng mẹ của con sao?

Biểu tình của Vân Thiểm Thiểm rất vô tội. Đó là quyết định của ông cố ngoại, không liên quan đến con!

Ngay lúc Vân Liệt Diễm cùng Vân Thiểm Thiểm giao tiếp bằng ánh mắt, Hàn Chỉ lại đem đũa thỏ nướng quơ quơ trước mặt Vân Liệt Diễm, sau đó cầm đi: “Nếu nương tử không đói, vậy để vi phu ăn giúp cho!”

“Hừ!” Vân Liệt Diễm hừ một tiếng, đoạt lấy đũa thỏ nướng trong tay Hàn Chỉ, hung hăng cắn một cái, dường như nàng đang ăn chính là thịt của Hàn Chỉ.

Nàng cũng không quên đem qua vậy mà hân còn khiến cả người nàng đầy dấu răng, đoán chừng đến bây giờ vẫn còn chưa hết đây này!

Cứ như vậy, vốn dĩ chỉ có ba người lại biến thành chín người. Bởi vì chỉ có ba chiếc xe ngựa, cho nên bọn họ rất tự nhiên mà chia thành ba nhóm.

Hàn Chỉ là không cần nhiều lời, nhất quyết ngồi cùng xe ngựa với Vân Liệt Diễm. Vân Thiểm Thiểm tuy không muốn làm bóng đèn nhưng lại sợ mẹ mình cùng Hàn Chỉ đánh nhau, cho nên đành phải ngồi cùng với bọn họ.

Phượng Lăng Tiêu cùng Mộc Miên còn có Phượng Lạc Vi ngồi chung một xe ngựa, lấy lời nói của Phượng Lạc Vi chính là phòng ngừa hân dụ dỗ Khải của nàng.

Trong xe ngựa, Vân Liệt Diễm cùng Vân Thiểm Thiểm mắt to trừng mắt nhỏ. Tên phản đồ này, nàng nhất định xử lý nó một chút, nếu không nó cũng không biết ai mới là mẹ của nó!

“Thiểm Thiểm, lấy con chó nhỏ của con ra cho mẹ chơi đùa một chút” Vân Liệt Diễm ngoắc ngoắc ngón tay, Vân Thiểm Thiểm lại lạnh run một hồi.

“Mẹ, Vàng không phải là chó” Kể từ khi biết Vàng là giống cái, Vân Thiểm Thiểm liền không bao giờ nói nàng là con chó nữa.

“Hi hi, con ngoan, mẹ biết nàng không phải là chó, là Vàng, vậy được chưa? Mau lấy ra cho mẹ nhìn xem” Vân Liệt Diễm trương ra vẻ mặt hòa ái dễ gần.

Vân Thiểm Thiểm do dự một chút, vẫn ôm Vàng từ trong chiếc túi tùy thân luôn đeo trên lưng nó ra.

Vàng vừa nhìn thấy Vân Thiểm Thiểm liền kích động gừ gừ hai cái móng vuốt nhỏ, cào cào trong ngực Vân Thiểm Thiểm: “Ca ca, ca ca!”

“Vàng nghe lời, đến đây cho mẹ ôm một cái!” Vân Liệt Diễm kéo Vàng ra khỏi lòng ngực Vân Thiểm Thiểm, ôm vào trong lòng mình.

“Mẹ, ôm một cái!” Vàng nhìn thấy Vân Liệt Diễm lại không có chút cảm giác lạ lẫm nào, ngược lại còn rất nhiệt tình vỗ vỗ hai cái chân trước.

“Vàng thật là một đứa nhỏ đáng yêu! Sau này để mẹ đứng ra gả con cho Thiểm Thiểm ca ca nhé?” Vân Liệt Diễm cúi đầu hôn lên mặt Vàng.

“Gả cho Thiểm Thiểm ca ca, Vàng muốn làm vợ của Thiểm Thiểm ca ca!” Vàng vừa nghe đến cái tên Thiểm Thiểm liền cảm thấy sung sướng, làm gì còn lo đến chuyện ‘vợ’ là cái thứ gì.

“Mẹ!” Vân Thiểm Thiểm thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

“Sao vậy?” Vân Liệt Diễm trừng mắt nhìn Vân Thiểm Thiểm: “Con đó, sao không có một chút bộ dáng chừng chạc vậy?”

“Mẹ, con làm sao có thể lấy một con sư tử chứ?” Vân Thiểm Thiểm lo lắng, nói: “Kim Sư thú tuy là thần thú, nhưng nàng vẫn là một con sư tử!” Nó là người, sao sẽ lấy một sư tử làm vợ?

“Đợi đến lúc nàng đột phá Thần cấp thì sẽ biến thành hình người, con không cần phải lo lắng” Một mực im lặng, Hàn Chỉ đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Vân Thiểm Thiểm hoàn toàn ngây ngốc, trợn mắt nhìn Hàn Chỉ. Đây là điển hình của người có thể tử bỏ quên bạn hữu, nếu không nhờ nó giúp đỡ thì ông cố ngoại làm sao có thể đồng ý đem mẹ gả cho người này chứ?

Hàn Chỉ lại làm như không nhìn thấy biểu tình của Vân Thiểm Thiểm, vẫn nói rất bình tĩnh: “Một khi con ký kết khế ước cùng nàng, quan hệ của hai đứa chính là không chết không dứt ra. Nàng vĩnh viễn đều chỉ thuộc về một mình con, cũng sẽ không bao giờ phản bội con. Cho nên đề nghị của mẹ con, con có thể suy nghĩ cho kỹ!”

Lần đầu tiên trong đời Vân Liệt Diễm cảm thấy thanh âm của Hàn Chỉ lại êm tai như thế. Nhóc con à, đấu với mẹ con, vẫn nên quay về tu luyện thêm vài năm nữa đi!

“Cha mẹ, hai người... Hừ!” Vân Thiểm Thiểm tức giận quay mặt qua chỗ khác. Không quan tâm, chỉ cần nó không ký kết khế ước với nàng là được.

“Lúc nàng xuất thế đã hấp thụ máu của con, cũng đã định trước nàng chỉ có thể ký kết khế ước với con. Cho dù con không quan tâm nàng thì nàng cũng sẽ vĩnh viễn đi theo con. Thần thú, đối với chủ nhân đã sinh ra cuộc đời cho mình đều vô cùng trung thành” Hàn Chỉ dường như đoán được ý nghĩ của Vân Thiểm Thiểm, lại bổ sung một câu.

“Hừ!” Vân Thiểm Thiểm lại hừ một tiếng. Dù sao, nó cũng sẽ không lấy nàng!

“Ca ca, ca ca, ôm một cái!” Vàng chẳng biết đã bò lên người Vân Thiểm Thiểm từ lúc nào, đương nhiên, đây cũng là kiệt tác của Vân Liệt Diễm.

Lúc này, Vân Liệt Diễm lại mang vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn Vân Thiểm Thiểm cùng Vàng. Hắc hắc, rất ra dáng một đôi đang yêu nhau! Thanh mai trúc mã khoan hãy nói, chỉ cần tính chuyện Vân Thiểm Thiểm mang ơn tái sinh như cha mẹ đối với Vàng cũng đủ khiến cho tình cảm càng thêm sâu đậm, mỗi ngày ở cùng một chỗ, cảm tình đều có thể từ từ nuôi dưỡng.

Càng nhìn, Vân Liệt Diễm lại càng cảm thấy mình quá anh minh thần võ. Kiếp trước cũng từng đọc không ít tiểu thuyết huyền huyền, thấy rất nhiều thần thú khế ước thành thân cùng chủ nhân của mình, điều này cũng không phải là không có. Ai nói người cùng thú không thể yêu nhau? Không phải còn có ‘giai nhân và quái vật’ kia sao?

Nhìn sắc mặt ảo não của Vân Thiểm Thiểm, Vân Liệt Diễm vô cùng sung sướng.

Không biết là vì có Vân Thiểm Thiểm ở đây hay vì nguyên nhân gì khác, dọc theo đường đi Hàn Chỉ ngược lại không nói bất kỳ lời nào làm cho Vân Liệt Diễm cảm thấy khó chịu, một mực yên tĩnh ngồi đó, đôi lúc sẽ nói một vài chuyện liên quan đến võ công với Vân Thiểm Thiểm.

Thế nhưng, chính Vân Liệt Diễm lại cảm thấy không thú vị.

Vân Thiểm Thiểm bởi vì chuyện của Vàng mà không thèm nói chuyện với nàng, mà nàng thì lại không muốn nói chuyện với Hàn Chỉ, cái này lại tốt, chỉ mình nàng cô đơn.

“Này! Không phải ngươi đã đi qua Mạt Nhật Sâm Lâm rồi sao? Chỗ đó có thật sự đáng sợ như trong truyền thuyết không?” Vân Liệt Diễm lại nhện không nổi, dùng ngón tay chọc chọc Hàn Chỉ, hỏi.

“Cũng không hẳn” Hàn Chỉ nhếch khóe môi, nói: “Sao vậy? Nương tử cảm thấy hứng thú à?”

“Không được gọi ta là nương tử!” Vân Liệt Diễm chống hông, tức giận nói.

“Là Thiểm Thiểm nói cho ta biết, sau này phải gọi nàng là nương tử!” Hàn Chỉ rất không trượng nghĩa bán rẻ Vân Thiểm Thiểm

Vân Thiểm Thiểm trợn mắt nhìn Hàn Chỉ.

“Người không nói là được rồi!” Vân Liệt Diễm nghiêng đầu đi.

Hàn Chỉ đưa tay kéo Vân Liệt Diễm đến bên cạnh mình, nhìn thấy nàng dường như cũng không giận lắm, vì vậy liền nói tiếp: “Mạt Nhật Sâm Lâm cũng không đáng sợ như trong truyền thuyết. Đáng sợ thì cũng có, chính là một khi tiến vào Tử Vong Sơn Mạch thì sẽ gặp được rất nhiều linh thú. Linh thú được chia thành bảy cấp, cũng giống như cấp độ của nội lực. Chỉ là, chúng từ cấp một để đạt đến cấp bảy cũng không phải dễ. Sau khi vượt qua cả bảy cấp, chúng liền trở thành Thiên linh thú, tương đương với Thiên Nhân chỉ cảnh của loài người, cũng chính là trạng thái bây giờ của Vàng. Cảnh giới này tùy thuộc vào đẳng cấp, còn có chủng loại, có loại linh thú thông thường, linh thú trung cấp, linh thú cao cấp cùng thần thú chi cảnh. Nói như vậy thì linh thú thông thường có thể đạt tới cấp bảy cũng đã không tệ rồi, còn lại thì không thể nào tiến vào giai đoạn cao hơn, ngoại trừ có cơ hội khác thường. Mà linh thú trung cấp thì có thể tiến đến giai đoạn Thiên linh thú, nhưng cũng vậy, bọn chúng không cách nào phát triển hơn nữa. Linh thú cao cấp trên cơ bản đều có thể tiến đến Thiên linh thú, có một bộ phận cũng có thể tiến đến gian đoạn thần thú, muốn gặp bọn chúng thì nhất định phải có nhân duyên. Sau đó là thần thú, thần thú vừa xuất thế chính là trạng thái Thiên linh thú. Hơn nữa, tuyệt đối có thể tiến đến thần thú, bởi vì bản thân bọn chúng vốn dĩ là thần thú rồi. Trước khi thần thú xuất thế, bình thường đều tìm một nơi an toàn để ẩn thân, cũng giống như Vàng vậy, trốn trong thân thể của một linh thú”

“Chẳng lẽ khắp nơi trong Mạt Nhật Sâm Lâm đều là những linh thú mà người nói sao? Chúng ở dạng hình thái gì?” Vân Liệt Diễm càng thêm tò mò, Vân Thiểm Thiểm cũng không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Hàn Chỉ, chờ đợi hắn nói tiếp.

Chương 54: Người không tưởng

Edit: Phi Phi

Beta: Phi Phi

“Tử Vong Sơn Mạch trên cơ bản chính là vùng đất của linh thú, nhưng cũng có không ít con người” Hàn Chỉ giải thích: “Bên trong Tử Vong Sơn Mạch, linh thú từ bình thường cho đến cao cấp, dạng gì cũng có, nhưng lại rất nhỏ mặc dù là thần thú. Tuy nhiên cũng là một nơi rất nguy hiểm, đồng thời lại là nơi thích hợp cho con người rèn luyện nhất. Nàng có thể tưởng tượng mỗi ngày đều lâm vào cảnh chiến đấu chấn động lòng người, năng lực sẽ không gia tăng, tu vi võ công đương nhiên cũng sẽ không ngừng tăng lên. Cho nên, trên đại lục này không phải là không có cao thủ, mà là rất nhiều cao thủ khi đạt đến một cảnh giới nhất định đều tiến vào Tử Vong Sơn Mạch, tự rèn luyện mình. Bởi vì đối với rất nhiều cao thủ mà nói, chỉ có theo đuổi cảnh giới võ công chí cao vô thượng mới là mục tiêu trong cuộc sống của bọn họ. Nếu không thì đại lục này làm sao có thể đến phiên tứ đại thế gia làm chủ? Đối với những cao thủ chân chính kia mà nói, thậm chí chỉ cần một ngón tay cũng có thể diệt được tứ đại thế gia!”

“Lợi hại như vậy sao?” Vân Liệt Diễm kích động. Xem ra không phải võ công của nàng nhiều năm không có tiến bộ, quả nhiên là do mình quá nhàn hạ rồi.

“Đâu chỉ nhiều đó. Xuyên qua Tử Vong Sơn Mạch đến Mạt Nhật Sâm Lâm, chỗ đó mới là thế giới của cường giả, dường như đều là Thiên linh thú cùng cao thủ cảnh giới Thiên Nhân. Thế nhưng Mạt Nhật Sâm Lâm cũng vẫn chỉ là một nơi chuyển tiếp. Nghe nói đi về phía bắc Mạt Nhật Sâm Lâm, băng qua Vô Biên Hải Vực sẽ gặp một lục địa khác, nơi đó mới chính là đại lục của cường giả chân chính. Ở đó tên gọi là Thần Chi đại lục, cũng chỉ có người đột phá Thiên Tử cấp đỉnh, thoát thai hoán cốt đạt đến Thần cấp mới có thể tiến vào. Còn khi vào đại lục đó rồi sẽ có những cảnh giới nào khác thì ta cũng không biết. Chỉ là, so với cái thế giới này thì chúng ta đều rất nhỏ bé” Nhỏ bé đến nỗi sự hiện hữu của bọn họ chẳng qua cũng chỉ là bốc muối bỏ biển mà thôi.

“Người muốn đến nơi đó sao?” Vân Liệt Diễm đột nhiên mở miệng hỏi. Hắn đã đạt đến cảnh giới Thiên Nhân, chắc hẳn trong lúc còn sống, để đột phá Thiên Tử cấp cũng không phải là không có khả năng.

“Ta không biết” Hàn Chỉ liếc nhìn qua Vân Liệt Diễm: “Nếu như nương tử muốn, vi phu cũng có thể suy nghĩ một chút”

Vân Liệt Diễm trừng mắt nhìn Hàn Chỉ, lúc nào cũng không quên chiếm cái lợi về mình. Ai nói hắn không biết dụ dỗ nữ nhân? Diệp Khuyết kia chính là một tên lừa gạt!

Bên này, Diệp Khuyết hắt hơi một cái. Hắn sờ sờ mũi một cách vô tội, chẳng lẽ hắn đã đắc tội ai rồi sao?

“Con muốn đi” Trầm mặc thật lâu, Vân Thiểm Thiểm lại đột nhiên mở miệng nói.

“Sao cơ?” Hàn Chỉ cùng Vân Liệt Diễm đồng thời nhìn về phía Vân Thiểm Thiểm.

“Con nói, con muốn đi vào đó nhìn một lần!” Vân Thiểm Thiểm mới sáu tuổi, cuộc sống của nó còn rất dài so với bọn họ, nó cũng không muốn cả đời bị vây khốn ở một nơi nhàm chán như thế này.

Người ta nói thiên tài đều luôn cô đơn, cho dù có là Vân Thiểm Thiểm.

“Vàng cũng đi” Mờ mịt không biết mọi người đang nói cái gì, Vàng vừa nghe thấy Vân Thiểm Thiểm muốn đi liền giơ móng vuốt nhỏ xíu màu trắng nức ních của mình lay lay vạt áo Vân Thiểm Thiểm, cho thấy rõ lập trường của nàng.

“Con trai, mẹ ủng hộ con!” Vân Liệt Diễm mỉm cười. Con trai có cuộc sống cùng tương lai của nó, nàng sẽ không ngăn cản.

“Ta cũng ủng hộ” Hàn Chỉ đương nhiên đứng về phía Vân Liệt Diễm.

Toàn bộ phiếu đều đã thông qua, nhưng Vân Thiểm Thiểm vẫn buồn bực. Nó vẫn mong có thể ở bên cạnh mẹ, cùng với người cha Hàn Chỉ này. Nếu bọn họ cũng cùng đi thì tốt rồi, như vậy cả nhà bọn họ cũng sẽ không phải tách ra.

Trong tiềm thức của Vân Thiểm Thiểm, nó đã xem Hàn Chỉ là cha của mình. Có lẽ đây chính là thiên tính giữa cha con.

“Đằng trước là có một thôn làng, chủ tử, người có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?” Lúc này, Diệp Tô đang đánh xe lên tiếng hỏi.

“Ừ!” Hàn Chỉ đáp.

“Đây là nơi nào?” Vân Thiểm Thiểm là người đầu tiên nhảy xuống xe ngựa, ngoại trừ Phượng thành thì nó vẫn chưa đi đến bất kỳ nơi nào thú vị khác. Tuy thường xuyên rong ruổi trên biển, nhưng nó đều bị mẹ dùng vũ lực bắt đến quảng mỗ thị sát, nơi đó vốn dĩ không có gì thú vị. Từ khi mẹ phát hiện trên đảo có tài nguyên khoáng sản, mỗi năm mẹ đều có mấy tháng mang theo nó lên dềnh trên biển tìm kho báu. Dùng lời của mẹ chính là, làm hải tặc cũng là một nghề rất uy phong. Thế nhưng đối với Vân Thiểm Thiểm mà nói, mấy hòn đảo Đông Hải hay Nam Hải cũng như nhau, đều bị nó nhào nặn biết bao nhiêu lần, xa hơn một chút cũng không đi được. Phượng lão gia tử cũng đã lên tiếng, tuyệt đối không thể đi đến Vô Biên Hải Vực.

Cho nên, phạm vi lại bị hạn chế ở vùng duyên hải.

Lúc đầu Vân Thiểm Thiểm rất hào hứng, nhưng chơi vài lần liền thấy chán.

Bây giờ, lần đầu tiên đặt chân đến một nơi bên ngoài Phượng thành, Vân Thiểm Thiểm làm sao có thể không kích động.

Rong ruổi cả một ngày, bọn họ ai cũng đều mệt mỏi, có thể tìm được một nơi để nghỉ ngơi quả thật là một loại chuyện hạnh phúc. Cho nên, bọn họ đều xuống xe ngựa, đi vào trong thôn. Ngược lại, đám sát thủ Mạt Nhật đều buồn bực, bình thường bọn họ chuyên làm những chuyện giết người, lúc này không phải làm người chăn ngựa thì là gia nhân.

Bên ngoài thôn không có một bóng người, trên ruộng đồng cũng là một mảnh hoang vu. Hơn nữa, vừa đi vào thôn đã khiến cho người ta nảy sinh một loại cảm giác tiêu điều, không khí trầm lắng, rất quỷ dị.

“Diễm tỷ tỷ, cái thôn này sao lại có cảm giác âm trầm như vậy?” Phượng Lạc Vi co rụt bả vai, lúc này mới đến cổng thôn mà đã cảm thấy gió lạnh thổi từng cơn.

“Nói không chừng nơi này có ma quỷ gì đó, ví dụ như động vật ăn thịt người trong truyền thuyết, hoặc là kẻ điên bắt cóc con nít, chẳng phải có rất nhiều người dùng con nít để luyện công hay sao, còn có người cần nữ nhân xung hỉ gì gì đó...” Vân Liệt Diễm thao thao bất tuyệt, những người xung quanh đã đen mặt. Phượng Lạc Vi trợn một đôi mắt to ngập nước, cả người đều đã muốn treo lên người Vân Liệt Diễm.

“Diễm tỷ tỷ, tỷ đừng nói nữa” Phượng Lạc Vi khóc không ra nước mắt, cầu khẩn Vân Liệt Diễm.

“Tiểu Vi, vòng tay ôm ấp ôm ấp hoài bão của ta bất cứ lúc nào cũng vì nàng mà giang rộng!” Diệp Khuyết chân thành giang hai tay ra, không ngờ Phượng Lạc Vi lại nhảy sang một bên, khiến cho hắn ôm lấy người đang đứng phía sau Phượng Lạc Vi.

“Cút ngay, đồ biến thái đáng chết!” Phượng Lăng Tiêu ghét bỏ đẩy Diệp Khuyết ra.

“Oe ~” Diệp Khuyết khoa trương nôn oe vài tiếng, chỉ tay vào Phượng Lăng Tiêu nói: “Người nhào vào trong ngực ta làm gì? Ngực của ta chỉ có thể dành cho Tiểu Vi xinh đẹp đáng yêu mà thôi!”

“Thôi đi, muốn theo đuổi cháu gái của ta, vậy thì trước tiên kêu một tiếng thúc thúc nghe chơi xem!” Phượng Lăng Tiêu mang một bộ dáng trưởng bối.

Từ nay về sau, cứu oán giữa Diệp Khuyết cùng Phượng Lăng Tiêu đã kết!

“Có người xấu! Có người xấu!” Ngay lúc bọn họ định bước vào thôn, Vàng trốn trong túi tùy thân trên lưng Vân Thiểm Thiểm lại nhảy ra, chỉ móng vuốt vào cửa thôn, nói.

“Cái gì?” Mọi người đồng loạt nhìn về phía Vàng.

Vàng bị nhiều người nhìn như vậy có chút không rõ ràng cho lắm, nhưng móng vuốt vẫn chỉ về phía cổng vào thôn: “Có người xấu!”

“Vàng, sao vậy?” Vân Thiểm Thiểm nhìn theo phương hướng Vàng chỉ, rõ ràng không có cái gì.

“Xấu, người xấu!” Vàng nháy nháy mắt, lập lại.

“Người xấu gì?” Vân Thiểm Thiểm lại nhìn một chút, vẫn không có cái gì.

“Xấu... Xấu...” Vàng sốt ruột nhìn Vân Thiểm Thiểm, một đôi con ngươi vô tội tròn vo trừng to, lại nói không nên về sau.

“Rốt cuộc là cái gì?” Vân Thiểm Thiểm thật sự không hiểu Vàng muốn nói cái gì. Nếu thật sự có người, nhiều cao thủ ở đây như vậy chẳng lẽ không phát hiện ra sao?

“Thiểm Thiểm, Vàng vẫn còn chưa quen thuộc đối với chuyện của nhân loại, rất nhiều chuyện khó mà giải thích rõ được. Thế nhưng nàng là thần thú, cảm giác lại mẫn cảm hơn nhiều so với chúng ta, cho nên tất cả mọi người nên cẩn thận một chút” Hàn Chỉ mở miệng giải vây cho Vàng, đoán chừng Vân Thiểm Thiểm có hỏi nữa thì Vàng cũng không nói rõ được.

“Đúng đấy, Thiểm Thiểm, con ăn hiếp con dâu của mẹ làm cái gì?” Vân Liệt Diễm đau lòng ôm ‘con dâu’ của mình vào trong ngực, thân thiết hỏi: “Vàng nghe lời, nói cho mẹ biết người xấu đang ở đâu?”

Vàng mê mẩn gật đầu, chỉ vào gốc đại thụ nơi cửa thôn: “Chỗ đó!”

Ánh mắt của Vân Liệt Diễm rơi vào gốc đại thụ kia, xem ra quả thật có chút kỳ quái. Theo lý thuyết, làm sao có cây sinh trưởng ngay chính giữa cửa thôn? Giống như thả một gốc cây nơi đó để chặn đường.

Thế nhưng cái này cây lại đứng sừng sững giữa đường vào thôn một cách kỳ lạ, mà tán lá tươi tốt của nó lại che khuất toàn bộ lối đi.

Sắc mặt mọi người đều có chút ngưng trọng.

Nếu như chỉ là một gốc cây bình thường thì có lẽ đã bị chặt mất từ lâu, làm sao còn có thể phát triển đến tráng kiện như thế chứ?

“Có mùi máu tươi nhưng rất nhạt” Hàn Chỉ đột nhiên mở miệng nói.

“Trời ạ, sẽ không thật sự có quỷ chứ?” Phượng Lạc Vi muốn khóc, nắm chặt lấy cánh tay của Vân Liệt Diễm.

“Tiểu Vi, không phải sợ, có ta ở đây” Diệp Khuyết rất anh hùng đứng bên cạnh Phượng Lạc Vi, chuẩn bị tư thế cứu mỹ nhân.

“Yên nào Tiểu Vi, đâu có quỷ nào ăn thịt người mà còn mang mùi máu tươi, chỉ có khả năng là quái vật thôi!” Vân Liệt Diễm rất bình tĩnh, phân tích.

Phượng Lạc Vi đã run lên.

“Hắc hắc, chỉ đùa một chút thôi mà!” Vân Liệt Diễm cười cười, đem Vàng từ trong ngực đưa cho Vân Thiểm Thiểm: “Nếu như là gỗ, vậy thì nhất định sẽ sợ lửa”

Một hỏa cầu bay thẳng tới cây đại thụ kia. Quả nhiên, gốc đại thụ nhanh chóng bị thiêu cháy.

Thế nhưng cũng không có như Vân Liệt Diễm tưởng tượng, gốc đại thụ bị đốt trụi lại từ từ mọc ra một nhánh cây mới trước mặt mọi người.

Chính xác mà nói thì đây cũng không phải là cây, mà là một giống thực vật cùng họ với hoa ăn thịt người.

Rễ cây vừa thô vừa to của nó không ngừng vũ động, dường như có thể tự do hoạt động. Lúc này, có lẽ là đã bị hỏa diễm uy hiếp, cho nên nó điên cuồng vung vẩy muốn dập tắt đám hỏa diễm kia. Hơn nữa, trên người nó toát ra một chất lỏng có mùi rất buồn nôn, nhanh chóng dập tắt ngọn lửa. Có lẽ là cảm thấy nguy hiểm, rất nhiều rễ cây của nó chui từ dưới lòng đất lên trên, thậm chí cũng không thiếu những phân nhánh nhỏ của rễ. Cứ như vậy, những mảnh rễ cây vừa dài vừa thô vừa to không ngừng xuất hiện từ dưới lòng đất. Trong chốc lát, toàn bộ thôn trang đã bị bao phủ bên trong một mảnh màu xanh sẫm.

“Mẹ nó! Xây tổ chim à?” Vân Liệt Diễm ngây người. Đây là quái vật gì vậy? Tại sao có thể có nhiều rễ cây như thế chứ? Hơn nữa, rễ cây còn không ngừng duỗi dài, quần quanh một chỗ giữa không trung, bao phủ toàn bộ thôn trang.

“Không tốt, nó muốn nuốt trọn cả thôn trang!” Sắc mặt Vân Phụng Khải thoáng chốc liền cứng lại, lên giọng nhắc nhở.

“Nó là linh thú cấp bảy đỉnh, nếu nuốt toàn bộ người trong thôn trang thì có thể đột phá trở thành Thiên linh thú. Từ đây tiến về phía tây chính là Tử Vong Sơn Mạch, thứ này rất có thể chạy đến từ nơi ấy!” Hàn Chỉ tuy chưa nhìn thấy loài thực vật kỳ quái nào, nhưng trực giác nói cho hắn biết, nó chắc hẳn cũng là một loại linh thú. Bộ dạng linh thú rất đa dạng, bây giờ nó mang hình dáng thể này cũng không có gì lạ.

Đây là linh thú trung cấp, đột phá đến Thiên linh thú hẳn là không có vấn đề gì. Có lẽ trước đây nó đã nuốt sống không ít người trong thôn trang rồi, chỉ có điều sẽ cần nuốt người khác từng chút một, tuyệt đối chưa từng điên cuồng muốn một ngụm nuốt hết như thế này. Cứ nhìn rễ cây nó giấu trong lòng đất sẽ biết.

Nói như vậy, linh thú muốn thăng cấp cũng không có nội công tâm pháp để tu luyện, cho nên chúng đều phải dựa vào những linh thú khác hoặc là con người, tự nuôi mình hoặc hấp thu năng lượng của bọn họ. Cái giống này làm sao đến được nơi đây vẫn không biết được, nhưng ở chỗ này, nó vẫn không thể cắn nuốt trọn những người có nội lực thâm hậu, cho nên chỉ có thể lựa chọn phương thức chậm rãi tẩm bổ.

Lúc này, trong thôn đã truyền ra tiếng thét thất thanh càng chứng minh cho suy đoán của Hàn Chỉ. Trước kia nó đều hấp thụ một cách chậm rãi, bây giờ nhất định là bị ép cho nên mới nóng lòng giải quyết.

Cho dù là loài người hay linh thú thì lúc chuẩn bị đột phá sang cảnh giới khác, kiêng kỵ nhất chính là có người quấy rầy. Dựa theo tiến độ bình thường, con quái vật này có lẽ đã sắp đến lúc thăng cấp, nhưng lại bị Vân Liệt Diễm ném cho một mối lửa thiêu cháy.

Linh thú bình thường chưa đạt đến cảnh giới Thiên linh thú đều có chỉ số thông minh rất thấp, cho nên chúng sẽ không biết suy nghĩ. Hỏa diễm đột nhiên xuất hiện khiến cho nó cảm thấy nguy hiểm, cho nên mới phải dùng phương pháp này.

“Chủ tử muốn ngăn nó sao?” Diệp Tô hỏi.

Hàn Chỉ gật gật đầu. Cũng không phải hắn thiện lương suy nghĩ vì những thôn dân kia, mà là một khi nó tiến đến cảnh giới Thiên linh thú thì sẽ rất khó đối phó.

“Thiểm Thiểm, để cho Vàng ra tay đi!” Mọi người ở đây đang lúc chuẩn bị tư thế ra tay, Hàn Chỉ lại đột nhiên mở miệng nói ra.

Vân Thiểm Thiểm do dự một chút: “Nàng... nàng có thể chứ?”

Vàng không phải chỉ mới xuất thế sao? Có năng lực gì để chiến đấu?

“Không cần lo lắng, nàng có thể. Đúng lúc cũng để cho con hiểu biết một chút về năng lực của nàng. Con đừng có xem thường nàng, ngay cả chính con cũng không phải là đối thủ của nàng đâu!” Hàn Chỉ mỉm cười.

“Con đây, con đây!” Vàng lại rất vui vẻ, hưng phấn ngọ nguậy trong ngực Vân Thiểm Thiểm muốn nhảy xuống.

Vân Thiểm Thiểm liếc nhìn Hàn Chỉ với ánh mắt nghi ngờ, sau đó lại nhìn Vàng đang kích động trong ngực, cuối cùng đành phải thả Vàng xuống đất.

Chỉ thấy Vàng nện từng bước chân ưu nhả đi về phía trước, sau đó đứng thẳng lên, trên trán xuất hiện một vòng tròn nhỏ màu vàng, phát ra ánh sáng rực rỡ.

“Kim Phán Xét!”

Giữa không trung đột nhiên xuất hiện một vòng tròn màu vàng cực lớn, che khuất phạm vi xung quanh quái vật, sau đó vô số mảnh kim loại từ chiếc vòng tròn màu vàng kia đua nhau trút xuống phía dưới. Kim loại xuyên qua rễ cây, sau đó hóa thành một mảnh kim loại dài nhỏ, quấn tất cả rễ cây lại với nhau.

“Phá...!”

Lập tức, những chiếc rễ cây vừa thô vừa to bị những mảnh kim loại dài nhỏ kia đâm cho nát nhừ. Sau đó, những ngọn lửa xuất hiện ngay lập tức thiêu đốt rễ cây nát kia hóa thành một làn khói.

Quái vật hoa ăn thịt người vốn dĩ rất lớn, bây giờ lại chỉ cao ngang một người trưởng thành.

Nó rống lên vài tiếng không cam lòng, nhưng khi nhìn thấy Vàng liền run rẩy phun ra một cái vòng tay, ngoan ngoãn đặt vào trên tay Vàng.

Vàng ngẩng đầu đầy cao ngạo, không thèm liếc nhìn đến đóa hoa ăn thịt người kia mà chỉ dương dương đắc ý ngậm chiếc vòng tay đem đến trước mặt Vân Thiểm Thiểm.

Vân Thiểm Thiểm cầm lấy chiếc tiếp vòng tay Vàng ngậm trong miệng, chỉ là một chiếc vòng bằng ngọc màu trắng bình thường, có chút không hiểu.

“Là vòng tay trữ vật, thì ra cái đóa hoa ăn thịt người này đang giữ vật này, khó trách nó muốn bỏ chạy như vậy” Hàn Chỉ nhìn vật trên tay Vân Thiểm Thiểm, nói tiếp: “Vòng tay trữ vật là vật cực kỳ trân quý trên đại lục Tranh Vành này. Ít nhất, trước mắt cả đại lục vẫn không có sự tồn tại của nó. Chỉ có người đạt tới Thần cấp hoặc là Thần thú mới có thể luyện chế ra nó. Nguyên vật liệu để luyện chế cũng không dễ tìm được trên đại lục. Tuy tác dụng của nó cũng chỉ là dùng để chứa đựng đồ vật, nhưng so với Tử Tinh Thạch còn trân quý hơn. Loại vật này xuất hiện trên đại lục cũng chỉ có một khả năng, hoặc có người trên Thần cấp đi vào đại lục Tranh Vành, hoặc là một thần thú nào đó đã để lại. Linh thú chỉ cần đột phá giai đoạn Thần thú thì sẽ có thể hóa thành hình dạng nào cũng được, tất cả đều tùy thuộc vào thói quen của nó, cũng không khác con người là mấy”

“Ta nói này, một chiêu Vàng vừa dùng là gì vậy? Rất đẹp trai nha!” Tâm tư của Vân Liệt Diễm không đặt trên chiếc vòng tay trữ vật. Thứ này trước kia cũng thường xuyên xuất hiện trong tiểu thuyết, cũng không có gì kỳ lạ, ngược lại là Vàng, nàng mới xuất thế mà làm sao lại lợi hại như vậy chứ?

“Phán Xét là năng lượng trời sinh của Thần thú. Đối với những linh thú cấp thấp thì chúng chính là chúa tể tuyệt đối, có quyền lợi giết chóc hoặc trừng phạt bọn chúng, cũng giống như đế vương nắm quyền sinh sát dân chúng của mình trong tay. Trong phạm vi Phán Xét của chúng, những linh thú cấp thấp kia đều phải tùy ý cho chúng làm thịt. Hơn nữa, Thần thú cấp bậc càng cao thì phạm vi Phán Xét càng lớn. Loại năng lượng này chỉ có Thần thú đột phá Thần cấp mới có thể sử dụng. Chỉ là Thần thú rất đặc biệt, bởi vì bản thân chúng vốn dĩ là Thần thú, sớm muộn gì cũng sẽ đạt tới Thần cấp, cho nên cho dù bây giờ Vàng chỉ là Thiên linh thú nhưng nàng vẫn có thể sử dụng năng lượng đó, có điều chỉ đủ đối phó với linh thú cấp thấp hơn nàng mà thôi” Hàn Chỉ giải thích một lượt. Thực tế, loại năng lượng này cực kỳ đáng sợ, một khi nắm được nó trong tay chính là đứng giữa đất trời, vạn vật đều được linh thú khống chế một cách bình thường. Cũng giống như loài người dốc sức liều mạng để trở thành đế vương, cái loại cảm giác đứng đầu thiên hạ này rất có lực hấp dẫn.

“Wow, Vàng à, con quá đẹp trai xuất sắc rồi!” Vân Liệt Diễm ôm lấy Vàng đang nằm trong ngực Vân Thiểm Thiểm, hôn liên tục vài cái lên mặt nàng khiến cho nàng rất vui vẻ.

Sau đó Vàng vỗ vỗ hai cái móng vuốt nhỏ, nói với Vân Thiểm Thiểm: “Ca ca, cũng muốn thân thân”

Gương mặt Vân Thiểm Thiểm ‘đùng’ một cái, đỏ rực.

“Ha ha, xem ra Thiểm Thiểm của chúng ta cũng rất yêu thích Vàng nha!” Diệp Khuyết trêu chọc.

“Thúc nói bậy bạ gì đó?” Vân Thiểm Thiểm cuống quýt hô một câu, sau đó đưa vòng tay trừ vật cho Vân Liệt Diễm: “Mẹ, cho mẹ nè!”

“Con trai, đây chính là tín vật đính ước Vàng đưa cho con mà!” Vân Liệt Diễm nháy nháy mắt.

“Mẹ, đây là vòng tay, con không đeo nó đâu!” Vân Thiểm Thiểm nhìn thoáng qua chiếc vòng tay trong tay. Nó dường như là nam tử hán, đeo vòng tay làm cái gì?

Vân Liệt Diễm cũng không từ chối, nhận lấy vòng tay, nhỏ máu nhận chủ, sau đó đeo lên rồi nói với Vân Thiểm Thiểm: “Vây ý của con chính là đồng ý tiếp nhận tín vật này?”

Vân Thiểm Thiểm nhanh chóng bỏ trốn, giả vờ như không nghe thấy câu hỏi của Vân Liệt Diễm. Không biết mẹ đang phát điên cái gì nữa. Không phải nó chỉ tính kế cho cha một chút thôi sao? Không phải là nó chỉ đưa cha đến gặp ông cố ngoại một lần thôi sao? Vậy mà mẹ nở lòng nào trả đũa bằng cách tìm thê tử cho nó.

Nó chỉ mới sáu tuổi mà thôi.

Thêm nữa, tìm thê tử thì cũng không nên tìm giống loài không phải con người chứ!

“Đi thôi, đi cả một ngày rồi, nhất định mọi người cũng đều đã mệt mỏi, chúng ta nên nghỉ ngơi một chút. Chỉ cần đi thêm vài ngày nữa là có thể vượt qua biên giới Tây Sở” Vân Phụng Khải nói một câu, lúc này Vân Liệt Diễm mới ngừng châm chọc Vân Thiểm Thiểm.

Bởi vì bọn họ giúp đỡ thôn dân đuổi đi cơn ác mộng trong mắt họ, thôn dân trong làng đều vô cùng cảm kích, đồng thời còn rất nhiệt tình sắp xếp chỗ nghỉ cùng thức ăn. Thì ra con quái vật này đến đây từ nửa tháng trước, cứ đứng sừng sững chặn trước cổng thôn. Hễ bất kỳ thôn dân nào đi ngang qua đều bị có cán nuốt, cuối cùng tất cả mọi người đều sợ hãi, đều muốn chạy trốn nhưng không có ai chạy thoát được. Thế cho nên, mọi người chỉ có thể đứng trong thôn không dám ra đi ngoài. Cho dù như vậy nhưng cứ cách hai ngày cũng vẫn có người bị ăn thịt. Thôn dân vì thế lại càng bàng hoàng, không dám ra ngoài, chỉ có thể ngồi chờ chết ở bên trong.

Những cánh đồng cũng đều bị con quái vật phun ra một lớp chất lỏng, khiến cho mùa màng thất thu, dường như không còn một ngọn cỏ. Thế nhưng ngay cả tính mạng của bọn họ cũng không biết lúc nào sẽ mất, ở đâu còn tâm tư đi quản những chuyện kia?

Vài trăm người trong thôn thì bây giờ chỉ còn lại một nửa. Mọi người có lẽ đều đã mất đi hi vọng sống, thật sự có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ sẽ gặp được quý nhân, còn có cơ hội sống sót.

Cho đến ngày hôm sau lúc đám người Vân Liệt Diễm rời khỏi, thôn dân trong làng còn ra sức giữ họ lại, hơn nữa còn đưa không ít vật dụng.

Rời khỏi thôn trang kia, chưa đến vài ngày thì bọn họ đã tiến vào lãnh địa Tây Sở quốc.

Hương thành là thành thị nổi danh nhất Tây Sở quốc, ngay cả kinh thành cũng không nổi tiếng bằng nơi đây. Hương thành nằm ở phía nam Tây Sở quốc, khoảng cách đến kinh đô ước chừng cũng phải mười ngày đường. Một năm Hương thành có bốn mùa, đều ôn hòa như mùa xuân, bởi vậy vừa tiến vào Hương thành liền có thể cảm thấy hương hoa cùng hương quả xông vào mũi.

Hoa quả Hương thành tuy rất nổi danh ở Tây Sở quốc, thậm chí là cả đại lục Tranh Vành này, nhưng nổi tiếng nhất lại chính là hương liệu.

Hương thành nằm tiếp giáp với cả ba nước, mua bán cực kỳ phát đạt. Tây Sở quốc ngã về tây, cây nông nghiệp sinh trưởng rất không dễ, nhưng hoa quả cùng hương liệu lại chính là đặc sản. Do đó, đường như

hàng năm Tây Sở quốc đều biết dùng số lượng lớn hoa quả cùng hương liệu để đổi lấy lương thực của Đông Thịnh quốc cùng Nam Đường.

“Nơi đây thật sự là một thành thị rất xinh đẹp!” Hai bên đường đều là những gốc cổ thụ cao lớn, gió thổi nhẹ từng cơn, thổi rơi những cánh hoa, không khí đều tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Vui vẻ nhất không ai qua được Vân Thiểm Thiểm cùng Phượng Lạc Vi. Đời này của Vân Liệt Diễm tuy không đi nhiều nơi, nhưng ở kiếp trước nàng lại đã từng đi đến không ít nơi, chỉ nói riêng mỗi Province của nước Pháp thôi cũng đã xinh đẹp hơn nơi đây rồi. Thế nhưng, dù sao cũng có sự khác biệt giữa hai thời đại, thế giới cổ đại mà có thể có một cảnh tượng như vậy đã là kỳ tích. Đám người Diệp Khuyết cũng không cần phải nói, trước kia bọn họ vẫn thường xuyên đến Tây Sở quốc này. Thêm nữa, những quốc gia quanh đây cũng không thiếu chiến tranh, một người bám trụ với các cuộc chiến trong mười năm như Vân Phụng Khải đương nhiên cũng không thể chưa từng đến nơi này.

Mọi người đang dạo phố, chỉ là ai cũng không ngờ sẽ gặp Sở Ngọc cùng Thượng Quan Lâm Nhi, đương nhiên còn có Sở Từ cùng Lâm Bằng Hiên.

“Vân tiểu thư, thật không ngờ vậy mà lại gặp nàng ở đây” Sở Từ nhìn thấy Vân Liệt Diễm từ rất xa đã chạy tới chào hỏi. Lần trước sau khi rời khỏi đảo Trân Châu, hắn dường như luôn muốn được gặp lại nàng.

Cho dù có làm cái gì, trong đầu vẫn đều là bóng dáng của nàng. Lâm Bằng Hiên nói hắn bị điên rồi. Lần này đến Hương thành thị sát dân tình cùng hoàng huynh cùng hoàng tẩu, vậy mà lại gặp được người trong mộng của mình, Sở Từ làm sao có thể không kích động.

“Đúng vậy, thật là trùng hợp!” Vân Liệt Diễm cười cười chào hỏi cùng hắn. Ngược lại, Thượng Quan Lâm Nhi đứng bên kia, thân thể lung lay như sắp đổ, sau đó lại hôn mê bất tỉnh.

Sắc mặt Hàn Chỉ có chút ngưng trọng.

Khiến cho người ta bất ngờ chính là, Sở Từ đang đứng bên cạnh nàng lại không đưa tay ra đỡ.

“Thái tử phi nương nương, thái tử phi nương nương!” Cung nữ vội vàng đỡ lấy Thượng Quan Lâm Nhi, có chút không biết làm sao.

Phượng Lăng Tiêu đưa mắt nhìn, sau đó lại đi lên phía trước. Không cách nào khác, tốt xấu gì thì hắn cũng được xem như một đại phu (1), cũng không thể thấy chết mà không cứu.

(1) Đại phu: Thầy thuốc.

Hắn bắt mạch giúp Thượng Quan Lâm Nhi, sau đó dứt cho nàng một chút dược. Một lúc sau, Thượng Quan Lâm Nhi đã tỉnh lại.

“Hoàng huynh, thân thể hoàng tẩu không tốt, chúng ta trở về điện trang đi” Sở Từ nói với Sở Ngọc. Sở Ngọc không nói gì, chỉ nhẹ gật đầu.

“Vân tiểu thư cũng cùng đi chứ? Điện trang của ta là nơi đẹp nhất Hương thành đó, còn có cả suối nước nóng. Vân tiểu thư đến đây chắc hẳn đã rất mệt mỏi, vậy thì có thể nhân cơ hội này mà nghỉ ngơi thư giãn một chút” Sở Từ cực lực mời mọc Vân Liệt Diễm.

Lâm Bằng Hiên nhìn bộ dáng cuống cuống của huynh đệ, cũng tiến tới nói đỡ: “Vân tiểu thư, toàn bộ Hương thành này cũng chỉ có điện trang của vương gia là nơi xinh đẹp nhất. Nếu Vân tiểu thư đã đến Hương thành rồi mà còn bỏ lỡ nơi này, nhất định là rất đáng tiếc”

Một mực vẫn chưa lên tiếng nói chuyện, Sở Ngọc cũng mở miệng: “Các vị cùng đi đi”

“Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh rồi” Vân Liệt Diễm nhẹ gật đầu. Nàng lại rất tò mò với vị thái tử Tây Sở quốc này. Hắn vẫn luôn duy trì bộ dạng lạnh nhạt, dường như cái gì cũng đều không để trong lòng, mà ngay cả thái tử phi của hắn tể tửu cũng không thêm liếc mắt nhìn.

Vân Liệt Diễm thậm chí còn cảm thấy nếu như tiểu cữu không tiến lên chữa trị cho nàng thì hắn cũng sẽ không nói một câu.

Vì vậy, đám người theo Sở Từ đến điện trang.

Nói nơi này là thôn trang xinh đẹp nhất Hương thành quả thật vẫn chưa đủ. Điền trang này nằm ở ngoại ô phía tây Hương thành, diện tích ít nhất cũng hơn một ngàn mẫu (2), đình đài lầu các bên trong dường như được dung hợp phong cách đặc sắc của cả bốn nước. Hơn nữa, quan trọng nhất là khi tiến vào nơi đây liền có thể ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt, không nồng nhưng mang lại cảm giác rất thoải mái. Như Sở Từ nói, bên trong có rất nhiều suối nước nóng, vốn dĩ là nằm bên trong những chủ viện (3), người bình thường tuyệt đối không cách nào sử dụng, bởi vì nơi này chính là một hành cung (4) của hoàng đế.

(2) Mẫu: Một đơn vị đo diện tích của người Việt Nam. Một mẫu = 10.000 mét vuông.

(3) Chủ viện: Nơi ở của chủ nhân.

(4) Hành cung: Cung điện để hoàng tộc lưu trú khi đi di hành.

Do điền trang là Sở Từ sai người xây dựng, cho nên cũng nằm dưới danh nghĩa của hắn. Thế nhưng mỗi lần hoàng đế xuất hành đều đến ở chỗ này.

Sở Từ đương nhiên sắp xếp cho đám người Vân Liệt Diễm ở trong chủ viện, dù sao lần này đến đây cũng chỉ có thái tử cùng thái tử phi, vài toà chủ viện vẫn còn trống không.

“Cảm ơn” Vân Liệt Diễm lại rất hài lòng với sự sắp xếp của Sở Từ. Sở Từ còn nói bọn họ nhất định phải ở đây vài ngày.

Vân Liệt Diễm cũng cười đáp ứng. Dù sao trước mắt cũng không có chuyện gì phải làm, xem như là nghỉ ngơi đi.

Ngược lại là Diệp Khuyết, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, thỉnh thoảng còn nháy nháy mắt cùng Hàn Chỉ.

“Thức thức lắng lơ, mắt thức bị sao vậy? Tại sao đến đây lại bị chuột rút rồi?” Vân Thiểm Thiểm rất cuộc cũng nhận không được, phát biểu ý kiến.

“Ách, không sao, có thể là bị hương thơm xông mắt” Diệp Khuyết cười cười ngượng ngùng.

“Tắm rửa, tắm rửa!” Giữa lúc Vân Thiểm Thiểm còn muốn hỏi điều gì đó, Vàng lại đột nhiên nhìn chăm chăm vào suối nước nóng, vẻ mặt hưng phấn.

“Ca ca, cùng tắm!” Vàng lại nói một câu long trời lở đất.

Vân Thiểm Thiểm triệt để hóa đá, thẳng tay ném Vàng cho Vân Liệt Diễm, sau đó cũng chạy đi không quay đầu lại.

“Đứa nhỏ này, vậy mà còn ngượng ngùng. Vàng ngoan nha, mẹ đưa con đi tắm rửa” Vân Liệt Diễm liếc Vân Thiểm Thiểm một cái, sau đó ôm Vàng cùng Mộc Miên còn có Phượng Lạc Vi đi vào suối nước nóng trong phòng.

Trong nội viện, nhìn bóng lưng Vân Liệt Diễm đã đi vào phòng, Diệp Khuyết rất cuộc cũng nhận không được mà nói: “Lão đại, Thượng Quan tiểu thư cũng ở đây, huynh nói xem đại tẩu có thể đánh nhau cùng nàng hay không?”

“Tại sao phải đánh?” Hàn Chỉ liếc nhìn Diệp Khuyết với ánh mắt kỳ quái, quả thật không hiểu hắn ta đang nói cái gì. Tuy nhiên, hắn thật sự cũng không ngờ Lâm Nhi sẽ đến đây, thân thể của nàng dường như càng thêm không tốt.

Lâm Nhi là ân nhân cứu mạng của hắn, lúc trước nàng muốn gả cho Sở Ngọc, hắn cũng trở về nói cho nàng biết rằng hắn đã có người trong lòng. Mọi chuyện đều đã nói rất rõ ràng, cho nên trong lòng Hàn Chỉ lúc này, Thượng Quan Lâm Nhi cũng chỉ là người đã từng cứu mạng hắn, không còn những thứ tình nghĩa khác.

Bởi vì từ lúc gặp Vân Liệt Diễm, những ý nghĩa sẽ thành thân với Thượng Quan Lâm Nhi trước kia đã bị hắn vứt bỏ hoàn toàn.

Dù sao, hắn cũng chưa từng hứa hẹn gì với Lâm Nhi.

“Lão đại, thật sự là bó tay với huynh rồi. Huynh không biết trên thế giới này giữa những nữ nhân còn có một mối quan hệ gọi tình địch sao? Nữ nhân mà đã xuất hiện sự tàn nhẫn rồi thì sẽ cực kỳ đáng sợ. Lúc này, tốt nhất là huynh không nên đến gần Thượng Quan tiểu thư, lỡ như bị đại tẩu nhìn thấy, đoán chừng

đại tẩu sẽ càng không có ấn tượng tốt gì với huynh đâu” Diệp Khuyết cảm thấy thật đau đầu. Đến bây giờ lão đại cũng còn chưa thu phục được đại tẩu, nếu xảy ra hiểu lầm thì với tính tình của đại tẩu, nàng nhất định sẽ đá văng lão đại ra khỏi chín tầng mây.

“Ta sẽ không đến gần nàng ta” Cho tới bây giờ, hắn chưa từng đến gần nàng ta.

Hàn Chỉ xoay người đi, chỉ còn lại Diệp Khuyết, Vân Phụng Khải, Diệp Tô cùng Phượng Lăng Tiêu bốn mặt nhìn nhau. Phượng Lăng Tiêu không biết bọn họ thăm thăm thì thì che giấu chuyện gì, chỉ nghe thấy Diệp Khuyết than thở: “Cũng không biết rốt cuộc lão đại có hiểu rõ hay không”

“Không” Diệp Tô trả lời cực kỳ dứt khoát.

“Có thể dùng đả kích lão đại như vậy được hay không?” Lúc này, Diệp Khuyết rất thông cảm với lão đại. Cứ hễ chuyện liên quan đến nữ nhân, một chút hắn ta cũng không thể hiểu rõ được. Ảnh hưởng của phụ nhân đối với lão đại thật sự là quá ăn sâu bén rễ. Lúc trước, phụ nhân lấy cái chết của mình để nói với lão đại, nam nhân chỉ có thể lấy một thê tử, chỉ có thể chung thủy với thê tử của chính mình, nếu không thì con của hắn sẽ đáng thương giống hắn vậy.

Từ nhỏ lão đại không có tình yêu thương của phụ mẫu, một mình tự trưởng thành, cố gắng nỗ lực, chấp nhận đau khổ, vốn dĩ không phải một người bình thường có thể tưởng tượng ra được.

Chỉ là, lão đại cố chấp như vậy, nếu như gặp sai người thì không biết phải làm thế nào. Cho nên, Diệp Khuyết luôn một mực cố gắng làm cho lão đại thấu hiểu mọi chuyện. Có đôi khi, nữ nhân cũng chỉ là một thứ đồ chơi, nhưng nhiều năm trôi qua như vậy mà lão đại vẫn không thể hiểu rõ.

Qua nhiều năm cũng chỉ có một mình Vân Liệt Diễm có thể khiến cho lão đại điên cuồng như thế. Hương thành này xinh đẹp, nhưng chỉ cần người từng sống ở Yến thành đều biết, trên đại lục này, tiên cảnh thật sự mới chính là Yến thành. Vùng đất phía trước Tử Vong Sơn Mạch trong mắt mọi người chỉ là một bãi tha ma, nhưng lão đại đã xây dựng nơi đó trở thành một thiên đường.

Tên là ‘Diễm Chỉ’.

Hắn luôn cười nhạo lão đại vì đã đặt ra một cái tên quá kỳ quái, nhưng lão đại vẫn kiên quyết giữ vững ý mình, còn xây dựng nơi đó không biết mệt.

So với bộ dạng giết người không chớp mắt của hắn ta, quả thật kém xa!

Bên trong một sân viện, Thượng Quan Lâm Nhi im im lặng lặng đứng trước cửa sổ. Đứng đó, lại đứng đến một canh giờ (5).

(5) Canh giờ: Một đơn vị đo thời gian của người Trung Quốc cổ. Một canh giờ khoảng chừng hai tiếng đồng hồ.

“Thái tử phi nương nương, người đã đứng rất lâu rồi, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?” Thị nữ nơm nớp lo sợ hỏi. Hôm nay thái tử phi nương nương rất kỳ lạ, sau khi té xỉu rồi trở về đây liền tự giam mình trong phòng, trầm mặc không nói một lời.

“Đều lui xuống đi, không có lệnh của ta thì không được đi vào” Thanh âm của Thượng Quan Lâm Nhi có chút mệt mỏi.

“Vâng” Thị nữ không dám nói cái gì nữa, chỉ phải lui ra.

Hương thành, năm đó, nàng ở nơi này cứu được Hàn Chỉ.

Hắn không anh tuấn, cũng không hiểu tâm tư nữ nhân. Quen biết nhiều năm, hắn nói với nàng cũng không tới vài câu. Mỗi một lần đều là ân cần thăm hỏi một cách lạnh nhạt, như là đối đãi với một người quen bình thường. Cho dù thỉnh thoảng đến thăm nàng cũng chỉ là tặng vài thứ rồi rời đi. Đôi lúc nàng có yêu cầu, hắn cũng chỉ im im lặng lặng lắng nghe, chưa bao giờ nói nhiều hơn một lời.

Hắn, trước mặt nàng, chưa từng mỉm cười.

Thế nhưng nàng lại không cách nào kiềm chế được tình cảm của mình với người được nàng cứu đó. Lúc ấy, nàng nhìn thấy hắn cả người đầm máu nằm giữa bụi hoa, tâm không đành lòng nên ra lệnh cho hạ nhân

đưa hắn trở về, gọi đại phu đến trị thương cho hắn. Thế nhưng sau khi thương thế của hắn lành lại, cũng chỉ hỏi tên của nàng để báo đáp, không hơn không kém.

Nàng nói, hi vọng hắn có thể thường xuyên đến thăm nàng. Hắn đã đáp ứng.

Hắn cũng thật sự làm được điều đó. Đường như hàng năm hắn đều đến một hoặc hai lần, cũng sẽ mang đến vài thứ gì đó cho nàng. Thế nhưng càng về sau nàng mới biết, những thứ hắn mang đến cho nàng đều không có bất kỳ thứ gì do chính tay hắn chọn lựa, thậm chí hắn cũng không biết đã đưa cho nàng những gì.

Mặc dù là vậy, nàng vẫn luôn tự kiểm soát để gặp hắn. Biết rõ hắn không phải là người biết cách nuông chiều nữ nhân, cho nên mặc dù hắn lạnh nhạt, nàng cũng cam tâm yêu hắn, yêu vô cùng ngu ngốc, nhưng lại rất hạnh phúc. Bởi vì nàng biết rõ, nàng phát hiện hắn đều tránh né tất cả nữ nhân, nhưng lại có thể đến thăm nàng, thỉnh thoảng còn nói vài lời. Nàng cảm thấy, nàng trong lòng hắn có một vị trí gì đó rất đặc biệt.

Nàng một mực ngóng trông, ngóng trông một ngày kia hắn có thể nói ra. Đáng tiếc, từ đầu đến cuối, nàng đều chưa từng nghe thấy.

Rất nhiều lần, nàng dường như là dùng cả tính mạng của mình để ra giá, ở trước mặt hắn diễn những màn nguy hiểm, nhưng ra tay cứu nàng vĩnh viễn đều là ám vệ của hắn. Cho dù nàng gặp nguy hiểm đến tính mạng, hắn cũng chưa từng chạm vào một đầu ngón tay của nàng.

Rốt cuộc nàng cũng tức giận, cố ý tiếp xúc với nam tử khác, ở trước mặt hắn mỉm cười tươi như hoa cùng nam nhân khác, hắn lại thờ ơ như một người xa lạ.

Thậm chí, nàng thiếu chút nữa đã bị nam nhân khác cưỡng hiếp, hắn cũng không ra tay, lại để cho ám vệ đến cứu nàng.

Rốt cuộc nàng cũng mệt mỏi, không còn diễn những màn lừa bịp kia nữa, bởi vì bất luận nàng có làm cái gì thì hắn vẫn luôn thờ ơ.

Nàng nghĩ rằng, nàng có thể buông tay. Lại không ngờ rằng, từ lâu hắn đã ngự trị trong lòng mình, ăn sâu bén rễ. Từng cử động của hắn đều thu hút nàng, giống như bị trúng độc, nam nhân lạnh lùng này trong cõi lòng điên loạn của nàng hoàn mỹ như một thần thoại.

Thế nhưng, có một ngày, hắn lại tự mình phá vỡ mảnh cổ tích này.

Đó là một lần nàng yêu cầu hắn cùng nàng đi thấp nhang, nhưng không ngờ trên đường lại gặp thích khách ám sát. Đó là những cao thủ nàng chưa bao giờ nhìn thấy, hắn lại để cho ám vệ bảo vệ nàng, một mình đấu cùng những người kia. Những người kia không phải là đối thủ của hắn, thất bại thảm bại. Bọn họ quỳ trên mặt đất cầu hắn tha thứ, nàng cảm thấy bọn họ đáng thương nên tiến lên cầu tình, hắn lại làm như không nghe thấy, giết chết toàn bộ những người kia, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn.

Cho đến bây giờ, cứ hề nhớ lại tình cảnh ngày đó, nàng vẫn cảm thấy như một cơn ác mộng.

Nàng thỉnh cầu hắn đừng giết người nữa, đừng làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa. Bởi vì những chuyện kia đều sẽ khiến cho nàng nhớ lại tình cảnh lúc nàng cứu hắn, cả người hắn đều là máu. Nàng thật sự không muốn hắn lại dấn thân vào những chuyện nguy hiểm đó nữa.

Thế nhưng hắn vẫn không cho nàng một câu, cho dù là cự tuyệt.

Nàng, không cam lòng, thật sự rất không cam lòng.

Một khoảng thời gian dài như vậy, tình ý của nàng đối với hắn, làm sao hắn có thể không nhận ra? Làm sao hắn có thể một mực thờ ơ như vậy?

Nàng nguyện ý chờ, nhưng gia tộc của nàng đã không còn chờ đợi nổi nữa. Nàng đã mười tám tuổi, đã đến tuổi thành thân. Thượng Quan gia là đại gia tộc của Tây Sở, phụ thân nàng cũng là trọng thần trong triều, cho nên nàng vẫn phải đồng ý để phụ thân sắp xếp hôn sự của mình. Thật ra phụ thân vẫn hiểu rõ tâm tư của nàng, nếu nàng cảm thấy hạnh phúc thì vẫn sẽ theo ý nàng. Thế nhưng chính nàng lại không biết nên tiếp tục như thế nào.

Nàng đánh cuộc một lần cuối cùng, đánh cuộc xem hấn có thể đưa nàng đi hay không. Nàng sai người đưa thư đến cho hấn, nói rằng nàng muốn gả cho Sở Ngọc, gả cho thái tử Tây Sở quốc, sau khi nàng gả đi thì hai người không còn liên quan gì nữa.

Nàng nói, nàng chờ hấn, dùng cái ân cứu mạng để uy hiếp hấn phải tới gặp nàng.

Hấn đến rồi, nhưng lại nói chúc mừng.

Nàng tuyệt vọng, nàng điên cuồng hỏi hấn, chẳng lẽ thật sự không rõ tâm ý của nàng sao. Chẳng lẽ thật sự không biết từ lúc nàng cứu được hấn, nàng cũng đã thích hấn sao. Nàng hỏi hấn, thật sự đối với nàng không có một cảm giác nào sao. Cho dù không có cảm tình, hai người cũng có thể ở cùng một chỗ không phải sao. Nàng hỏi hấn, có thể lấy nàng hay không.

Nàng ném bỏ tất cả tôn nghiêm, hỏi hấn có muốn lấy nàng không.

Hấn lại nói, hấn muốn thành thân với người khác.

Gió nổi, thổi rối loạn ánh mắt của nàng.

Bảy năm rồi, nàng thật không ngờ lại ở đây gặp hấn. Từ lúc hấn rời khỏi bảy năm trước, đã không còn trở lại.

“Thái tử phi nương nương, Ngọc phi cầu kiến!”

53. Q.2 - Chương 55

“Muội muội thỉnh an tỷ tỷ” Ngọc phi hành lễ với Thượng Quan Lâm Nhi, dịu dàng cười nói: “Muội nghe nói hôm nay tỷ tỷ té xỉu trên đường. Bây giờ thân thể tỷ thể nào rồi?”

“Bổn cung không sao” Sắc mặt Thượng Quan Lâm Nhi có chút hốc hác, cho dù rất không muốn nhưng vẫn không thể không ứng phó với Ngọc phi.

Nếu như lúc trước không có tức giận nhất thời mà gả cho Sở Ngọc, thì có lẽ nàng sẽ ung dung tự tại hơn rất nhiều. Phụ thân yêu thương nhất là nàng, nếu nàng thật sự không muốn thì phụ thân cũng sẽ không bức bách.

Nếu như... Nếu như nàng gả cho Hàn Chỉ, vậy thì mọi chuyện có phải sẽ không giống với hiện tại hay không?

Trong lòng Thượng Quan Lâm Nhi chua xót, chỉ là trên đời này không có ‘nếu như’. Ngày hôm nay của nàng, hơn phân nửa là do chính nàng gieo gió gặt bão. Nàng cứu được một mạng của Hàn Chỉ, lại cũng không thể bắt buộc hấn trả ân bằng cách cưới nàng. Tất cả đều là do nàng tự tưởng tượng, một mực đều do nàng sai.

Thế nhưng tại sao trong lúc hấn hạnh phúc đứng bên cạnh nữ nhân khác, mà nàng lại phải cả ngày lẫn đêm tranh đấu với những nữ nhân đầy tâm cơ này?

Thế giới này còn rất nhiều chuyện không công bằng!

“Tỷ tỷ, hay là mời thái y đến xem bệnh đi? Đừng làm trễ nãi chuyện công của thái tử gia. Thái tử gia đến đây cũng không phải để du ngoạn, tỷ tỷ nghĩa xem muội nói có lý không?” Ngọc phi nhếch mi, hoàn toàn không quan tâm Thượng Quan Lâm Nhi có đặt nàng ta vào mắt hay không. Nữ nhân này luôn tự cho mình là thanh cao. Thanh cao thì thế nào? Còn không phải đứng đó nhìn thái tử cưới hết nữ nhân này đến nữ nhân khác vào cửa hay sao? Nếu thật sự có bản lĩnh thì giữ chặt thái tử gia đi, ở trước mặt các nàng giả vờ thanh cao thì có tác dụng gì?

“Thân thể bổn cung không khỏe, tự sẽ sắp xếp cho muội muội đến hầu hạ thái tử gia, muội cứ yên tâm. Nếu muội muội không còn chuyện gì khác thì hãy về trước đi, bổn cung mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút” Thượng Quan Lâm Nhi hạ lệnh đuổi khách, sau đó đứng dậy đi về phía giường của mình.

“Vây muội đi trước, tỷ tỷ bảo trọng thân thể!” Ngọc phi mỉm cười nhìn hót với bóng lưng của Thượng Quan Lâm Nhi.

Sau đó nàng ta lắc lắc vòng eo lỏng lẻo, rồi đi.

Thượng Quan Lâm Nhi nằm trên giường trong chốc lát, thật sự cảm thấy phiền đến không thể tả được, ngực như bị vướng phải thứ gì đó khiến cho nàng không thở nổi.

Đứng dậy đi ra ngoài, không biết sao lại đi đến sân viện của Hàn Chỉ. Thế nhưng Hàn Chỉ lại ở cùng một chỗ với Vân Liệt Diễm.

Từ khi bọn họ xuất phát, mỗi ngày Hàn Chỉ đều kiên trì đến phòng ngủ của Vân Liệt Diễm. Vân Liệt Diễm dùng mọi thủ đoạn cũng không đuổi được hắn, cuối cùng đành phải ra lệnh cưỡng chế hắn mỗi đêm chỉ có thể nằm trên giường nhỏ, đây đã là nhượng bộ lớn nhất của nàng rồi.

Xem ra Vân Liệt Diễm đã không còn khả năng nhẫn nhịn nữa, Hàn Chỉ cũng chỉ miễn cưỡng đồng ý.

Lúc này, Vân Liệt Diễm vừa mới tắm rửa cho nên tóc vẫn còn ẩm ướt, Hàn Chỉ cầm khăn lau khô tóc cho nàng. Vân Liệt Diễm nằm trên ghế dựa ngoài sân, nhắm mắt hưởng thụ. Đôi lúc Vàng còn cầm lấy một trái nho nhỏ đút cho nàng. Từ sau khi Vàng ăn nho liền nghiện, đôi móng vuốt nhỏ không ngừng ngất nho, vẫn không quên thỉnh thoảng đút cho Vân Liệt Diễm một quả.

Cho nên, lúc Thượng Quan Lâm Nhi đi đến liền nhìn thấy một khung cảnh tình cảm như vậy.

Nàng không dám tin lùi về phía sau vài bước. Nàng nhìn lầm sao? Đúng, nhất định là nhìn lầm rồi, Hàn Chỉ làm sao có thể làm ra loại chuyện đó? Ở bên cạnh hắn cho tới bây giờ đều chưa từng xuất hiện bất kỳ một nữ tử nào. Từ trước đến nay hắn đều duy trì khoảng cách ít nhất là hai mét với những nữ nhân khác, vậy thì người kia nhất định không phải là Hàn Chỉ.

Vân Liệt Diễm nghe thấy tiếng động, quay đầu lại liền nhìn thấy Thượng Quan Lâm Nhi với đôi mắt ngập nước, thân thể lung lay như sắp ngã.

“Ấy, thái tử phi nương nương, người làm sao vậy? Không phải lại sắp té xỉu đó chứ?” Vân Liệt Diễm vội vàng đặt Vàng qua một bên, nhảy dựng lên từ trên ghế dựa, chạy tới đỡ lấy nàng ta.

“Thái tử phi nương nương, người không sao chứ?” Vân Liệt Diễm thật sự không rõ, nữ nhân này đã bị cái gì kích thích? Làm sao có thể yếu ớt như vậy? Nhìn thân thể của nàng ta tuy không tốt lắm, nhưng cũng không thể hờ ra là té xỉu.

Hàn Chỉ ném chiếc khăn lên trên ghế, đi đến vị trí cách Vân Liệt Diễm cùng Thượng Quan Lâm Nhi khoảng chừng ba mét, lạnh nhạt hỏi: “Nàng khỏe không?”

Không đặc biệt thân mật cũng không đặc biệt xa cách, giống như chỉ đang hỏi thăm một người xa lạ.

Thượng Quan Lâm Nhi miễn cưỡng nở một nụ cười cực kỳ khó coi: “Ta không sao”

“Các người quen nhau à?” Vân Liệt Diễm nhìn thấy khi mình hỏi, Thượng Quan Lâm Nhi không chút phản ứng, nhưng Hàn Chỉ chỉ mới mở miệng thì nàng ta liền đáp. Quả nhiên là mình thiếu sức quyến rũ rồi, những mỹ nhân yếu ớt này đều chỉ yêu thích nam nhân thành thực mà thôi.

“Ừ, nàng ấy tên là Lâm Nhi, đã từng cứu mạng của ta” Hàn Chỉ giới thiệu Thượng Quan Lâm Nhi, lại quay mặt sang nói với Thượng Quan Lâm Nhi: “Đây là thê tử của ta, Vân Liệt Diễm”

Khóe mắt Vân Liệt Diễm co rút. Làm sao trên đời này còn có loại người như vậy chứ? Cô nàng này xem ra là có tình ý với hắn, hắn nói như vậy còn không khiến người ta tức chết hay sao?

Quả nhiên, Hàn Chỉ vừa mới nói xong, sắc mặt Thượng Quan Lâm Nhi đã tái nhợt như một trang giấy. Nàng ta cắn chặt cánh môi, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, dường như tùy thời đều có thể rơi xuống.

“Ha ha, hai người đã quen biết thì cứ từ từ trò chuyện, ta đi tìm thức ăn đấy, đói quá rồi!” Lòng bàn chân Vân Liệt Diễm như bị bôi mỡ, nhanh chóng lén đi.

Choáng, nếu có cơ hội tốt như vậy còn không biết nắm chắc thì nàng chính là kẻ ngu rồi! Nàng nghĩ nhiều cách mà vẫn không đá được Hàn Chỉ ra ngoài, bây giờ xem như đã tìm được nhân vật chính, phải biết nắm

chất thời cơ. Thượng Quan Lâm Nhi, Vân Liệt Diễm rút cuộc cũng nhớ ra là ai, người này chính là đối tượng kết hôn mà Hàn Chỉ từng dẫn đo lúc trước. Xem ra, người ta đối với hắn vẫn còn tình ý.

Nếu hai người bọn họ có thể thành đôi, tên Hàn Chỉ kia cũng sẽ không đi theo nàng nữa. Bên cạnh luôn có một nam nhân mờ ám không rõ với mình, thật sự là một chuyện không tốt chút nào.

Vân Liệt Diễm nghĩ như vậy liền ôm lấy Vàng, định đến tìm Vân Thiểm Thiểm cho hai đứa bồi dưỡng tình cảm. Không ngờ, còn chưa tìm được Vân Thiểm Thiểm đã đụng phải một người khác – thái tử Sở Ngọc.

“Chào người” Vân Liệt Diễm tùy tiện chào hỏi, dù sao cũng không quen biết nhiều.

Ánh mắt Sở Ngọc rơi trên người Vân Liệt Diễm. Nàng vẫn mặc một bộ áo màu đỏ, giày bó cao đến gối, giống như một nữ tử trên thảo nguyên. Thế nhưng dáng người nàng lại rất cao quý, không một nữ tử đam mê cười ngửa nào có thể so sánh được.

Nàng không búi tóc, bỏ mặc cho mái tóc đen tuyền dài đến eo rơi tung trên vai đầu, cả người mang theo mùi thơm sau khi tắm khiến cho người cảm thấy nhộn nhạo.

Chỉ cần liếc nhìn, Sở Ngọc liền biết đây là một nữ tử phóng khoáng. Trên người nàng không có bất kỳ lễ giáo hay khuôn khổ nào, nàng liễu lĩnh không ai bì nổi, không đặt bất luận kẻ nào vào mắt.

Đó là một nữ tử khiến cho người ta hâm mộ cỡ nào.

Đôi mắt Sở Ngọc không khỏi trở nên thâm thúy. Là người hoàng tộc, thân là thái tử, hắn đã quá thiếu thốn tự do cùng cuồng vọng như vậy rồi.

“Thái tử?” Vân Liệt Diễm liếc nhìn Sở Ngọc vẫn đang nhìn chăm chăm vào mình. Người này làm sao lại không có lễ phép như vậy? Không biết không thể tùy tiện nhìn chăm chăm vào nữ tử hay sao?

Nếu không phải người nọ là ca ca của Sở Tử, mà nàng thì lại đang trú ngụ trong nhà người ta thì nàng đã vung cho hắn một cái tát rồi, chẳng thềm quản hắn có phải là thái tử khỉ gió gì hay không!

“Bổn cung thất lễ” Sở Ngọc nhẹ nhàng lay động khóe miệng, lộ ra một nụ cười dịu dàng.

“Không sao, hẹn gặp lại!” Vân Liệt Diễm khoát khoát tay với Sở Ngọc, sau đó mang theo Vàng quay đầu đi.

“Vân cô nương” Ngay lúc Vân Liệt Diễm đi ngang qua, Sở Ngọc lại đột nhiên mở miệng.

“Có chuyện gì không?” Vân Liệt Diễm quay đầu lại.

“Điểm tâm của Ngự thiện đường (1) làm không tệ, nếu Vân cô nương không có chuyện gì thì thể đến ném thư” Sở Ngọc nói xong những lời này liền cảm thấy xấu hổ. Hai người cũng không có giao tình gì, nói như vậy dường như có chút không đúng.

(1) Ngự thiện đường: Phòng nấu ăn của hoàng cung.

Vân Liệt Diễm lại rất vui vẻ.

“Thật à? Ngự thiện đường ở nơi nào?” Vân Liệt Diễm sau khi ngâm người trong suối nước nóng cả buổi, sau đó còn tắm rửa, dầy vò đến hơn một canh giờ mà chỉ có thể ăn vài quả nho, đã đói bụng từ lâu. Một Miên cùng Phượng Lạc Vi lại không biết đã đi đâu, một người cũng không thấy.

“Nếu Vân cô nương không ngại, bổn cung sẽ đưa nàng đi” Sở Ngọc nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của Vân Liệt Diễm, liền không nhịn cười được.

“Ha ha, vậy thì đi thôi!” Lúc này, Vân Liệt Diễm đã ném Vân Thiểm Thiểm cùng những người liên quan ra sau đầu.

“Đi thôi Vàng, chúng ta đi ăn cái đó đã” Vân Liệt Diễm giơ Vàng lên trên cao, trêu chọc nàng. Đứa nhỏ này thật đáng yêu, quả nhiên mẹ với con gái chính là tri kỷ.

“Ăn cái gì vậy mẹ? Ca ca...” Vàng vừa nghe đến ăn thì đôi mắt màu vàng liền phát ra ánh sáng rực rỡ, nhưng lại nhớ tới Vân Thiểm Thiểm liền không biết ca ca đã ăn hay chưa.

“Ngoan nha, không cần lo lắng, ca ca con không dễ chết đói thế đâu” Vân Liệt Diễm nhìn Vàng, thật sự càng ngày càng thấy hài lòng. Có một cô con dâu tri kỷ như vậy thì còn phải đi đâu để tìm chứ? Thằng nhóc Vân Thiểm Thiểm kia bị nước tràn vào não rồi!

“Vân cô nương, đây là thần thú trong truyền thuyết sao?” Sở Ngọc nhìn Vân Liệt Diễm cùng Vàng trò chuyện với nhau, giống như một bức tranh hài hòa ấm áp.

“Ừ, nàng gọi là Vàng, là con gái đó” Vân Liệt Diễm giơ Vàng lên, nói: “Vàng, mau chào hỏi với thúc thúc nào!”

“Chào thúc thúc!” Vàng rất nhu thuận nghe lời gật đầu chào Sở Ngọc.

“Thật đáng yêu!” Ngay cả Sở Ngọc cũng không nhịn cười được.

“Ha ha! Ta cũng biết Vàng rất đáng yêu, giống như một đứa bé vậy. Thật ra thì nàng là một đứa bé, nếu thái tử cảm thấy cuộc sống quá buồn chán thì có thể sinh một đứa con để chơi nha!” Vân Liệt Diễm nghĩ rằng thái tử có lẽ có rất nhiều lão bà (2), sinh một đứa bé hẳn là chuyện rất đơn giản.

(2) Lão bà: Vợ, thê tử, thê thiếp.

“Vân cô nương nói giỡn, đứa bé sao có thể chơi?” Con cháu hoàng gia từ khi được sinh ra đều phải tiếp nhận sự giáo dục cực kỳ nghiêm khắc, cho đến khi trưởng thành cũng không có niềm vui của một đứa trẻ. Mà đối với phụ mẫu thì con cái cũng chỉ là công cụ để bọn họ củng cố địa vị của mình, ở đâu ra niềm vui, ở đâu ra tình thân chứ?

“Sao lại không thể chơi?” Về mặt Vân Liệt Diễm đầy khó hiểu, vị thái tử còn thật kỳ lạ “Người nói xem, một mẫu thân ngàn vạn đau khổ sinh con mình ra, nếu không có một chút niềm vui vậy thì tại sao người lại sinh con? Huyết mạch tương thông là một niềm vui, ngắm nhìn con của mình từng chút lớn lên là một niềm vui, ở bên cạnh con của mình cũng là một niềm vui, không phải sao?”

Giống như nàng cùng Vân Thiểm Thiểm. Trên phương diện này thì nàng hoàn toàn ngu ngốc, lúc đầu hoàn toàn không biết gì cả, về sau tự mình dạy Vân Thiểm Thiểm nói chuyện, chơi đùa với nó, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng hối hận với quyết định lúc trước của mình. Có lẽ là bởi vì nàng quá cần một người có cùng quan hệ huyết thống với mình, để chứng minh mình đến thế giới này không phải là vô ý, mà là do vòng xoay của nhân duyên. Bất kể vì nguyên nhân gì, Vân Thiểm Thiểm chính là món quà hoàn mỹ nhất mà ông trời đã trao tặng cho nàng.

“Bổn cung thật sự rất ngưỡng mộ Vân cô nương” Sở Ngọc mỉm cười, không ai nhìn thấy những tia u tối không lối thoát dưới đáy mắt hần đã biến mất.

“Đến rồi! Chính là ở đây!” Nhìn thấy ba chữ ‘Ngự thiện đường’, Vân Liệt Diễm hưng phấn kêu lên. Sắp chết đói rồi, nàng cũng mặc kệ đây là nơi nào liền xông vào bên trong.

“Đứng lại!” Thị vệ ngăn cản Vân Liệt Diễm: “Người phương nào cả gan dám xông vào ngự thiện đường?”

“Tất cả lui ra!” Sở Ngọc xuất hiện từ sau lưng Vân Liệt Diễm, phát phát tay với thị vệ.

“Thuộc hạ bái kiến thái tử điện hạ!” Thị vệ vừa nhìn thấy là thái tử liền đồng loạt quỳ xuống.

“Tất cả đứng lên đi, sau này nếu là vị cô nương này đến đây thì không được ngăn cản!” Sở Ngọc nói một cách hời hợt.

“Wow, những thứ này ăn thật ngon nha!” Vân Liệt Diễm nhìn thức ăn đặt đầy trên bàn khiến cho người ta hoa mắt, giống như ngự thiện phòng trong hoàng cung của dì Tâm Du.

“Nàng cứ ăn tùy ý, ta đã phân phó bọn họ, khi nào nàng đến đây ăn đều được!” Sở Ngọc nhìn Vân Liệt Diễm cái này nếm một chút, cái kia ăn một chút liền không thể nhịn cười.

Đã bao lâu hần chưa từng gặp được người thật lòng như thế rồi? Nàng ăn rất vui vẻ, lại khiến cho hần cảm thấy thật tốt.

“Thái tử, người thật là một người tốt!” Vân Liệt Diễm nhìn Sở Ngọc đang mỉm cười dịu dàng, nói: “Thái tử, có người từng nói khi người mỉm cười rất xinh đẹp chưa?”

Nụ cười của hắn rất nhẹ, dường như rất ít khi tồn tại.

“Bổn cung cảm ơn Vân cô nương đã khen ngợi!” Sở Ngọc cũng mỉm cười với nàng. Ở bên cạnh nàng, hắn lại có một loại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

“Ha ha” Vân Liệt Diễm cười cười, tiếp tục cùng phân đấu với đồng thức ăn trên bàn.

“Nương tử, thì ra nàng đang ở đây!” Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Hàn Chỉ trong nháy mắt đã lách mình đến trước mặt Vân Liệt Diễm, tỉ mỉ xem xét nàng từ trên xuống dưới. Nhìn thấy nàng vẫn còn hoàn hảo thì mới yên tâm ôm nàng vào trong ngực, cho đến khi cảm nhận được hơi ấm trên người nàng thì hắn mới cảm thấy trái tim mình bình tĩnh trở lại.

Vừa rồi, hắn định để Lâm Nhi nói vài câu rồi nhanh chóng đi tìm Vân Liệt Diễm. Tóc của nàng vẫn còn chưa khô, khiến cho hắn lo lắng nàng sẽ thấy khó chịu với mái tóc ẩm ướt đó. Thế nhưng tìm khắp nơi lại không thấy bóng dáng của nàng.

Vân Liệt Diễm đen mặt. Đứa nhỏ này, không phải là đang bồi dưỡng tình cảm với tình nhân cũ sao? Sao lại chạy đến đây nhanh như vậy chứ? Tuy nhiên, nghĩ đến tình nhân cũ của hắn là thái tử phi, Vân Liệt Diễm lại liếc nhìn Sở Ngọc với ánh mắt áy náy.

Nàng giục dấy cho Hàn Chỉ đi thông đồng với lão bà của thái tử, mà thái tử lại còn có lòng tốt mời nàng đến đây ăn cơm. Có phải nàng rất không phúc hậu hay không?

Sở Ngọc nghĩ rằng Vân Liệt Diễm là vì Hàn Chỉ đột nhiên xông vào nên mới cảm thấy có lỗi với hắn, cho nên hắn chỉ cười cười, không nói gì.

“Đa tạ thái tử điện hạ đã mời chuyết kinh (3) đến đây ăn. Thái tử phi có lẽ còn đang chờ thái tử điện hạ. Thái tử điện hạ, xin mời!” Sắc mặt Hàn Chỉ cũng không tốt, giống như một chủ nhân hạ lệnh đuổi khách.

(3) Chuyết kinh: Danh từ để người chồng thời xưa nhắc đến vợ mình với người ngoài, cũng giống như “bà xã tôi”, “bà nhà tôi” thời bây giờ.

“Này, người làm cái gì đó? Người ta có lòng tốt mời ta ăn, hơn nữa, nơi này còn là địa bàn của người ta nha!” Vân Liệt Diễm nàng cũng không phải người không có đạo lý, trên địa bàn của người ta, ăn thức ăn của người ta mà còn đuổi người ta đi, cái này cũng rất không có lý rồi!

“Không sao, Vân cô nương cùng Hàn công tử cứ từ từ ăn. Nếu còn muốn ăn cái gì thì cứ nói Ngự thiện phòng đưa đến” Sở Ngọc lại không tức giận, xoay người rời khỏi.

Trong phòng chỉ còn lại Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ, đương nhiên còn có Vàng đang cầm cúi ăn, hoàn toàn không quan tâm đến người khác.

Vân Liệt Diễm tức giận nghiêng đầu đi, không để ý tới Hàn Chỉ.

Hàn Chỉ lại mặt dày ôm lấy nàng từ phía sau, tựa đầu lên vai nàng, ngửi ngửi mùi thơm trên người nàng, thỉnh thoảng còn ấn xuống mấy nụ hôn ướt át lên mặt nàng.

“Chết tiệt, Hàn Chỉ! Người mau rút qua một bên đi, buồn nôn chết mất!” Nước miếng đều chảy đầy trên mặt nàng rồi!

“Không! Nàng là của ta, không được đến gần nam nhân khác như vậy!” Hàn Chỉ ôm lấy Vân Liệt Diễm, tuyên cáo quyền sở hữu một cách ngang ngược.

Chính hắn cũng không rõ vì sao nàng lại cười cười nói nói với người khác, mà khi ở bên cạnh hắn lại trương ra bộ mặt lạnh lùng.

Vật nhỏ này, từ bảy năm trước đã nhất định chỉ có thể là của hắn. Hắn không cho phép nàng đến gần người khác như vậy, nếu vậy thì hắn sẽ cảm thấy rất không thoải mái.

Sở Từ kia cùng tên Sở Ngọc này dường như cũng không có lòng tốt gì. Hắn muốn mau chóng rời khỏi nơi này, tốt nhất là trở về Yến thành, hắn muốn tổ chức một hôn lễ long trọng cho nàng ở Yến thành, muốn đưa kiệu hoa tám người khiêng đến đón nàng vào cửa, muốn nàng trở thành thê tử chính thức của hắn, cho nàng nhìn thấy dung mạo chân thật của hắn.

Hắn hi vọng bọn họ có thể ở cùng một chỗ.

“Bị người đánh bại rồi. Người muốn ăn cái gì thì tự ăn đi, đừng có gặm mặt của ta nữa, trên mặt ta không có mấy ký lô thịt đâu” Vân Liệt Diễm đối với Hàn Chỉ quả thật là cảm lạnh đến tận cùng. Đứa nhỏ chết tiệt này, vốn dĩ không thêm suy nghĩ đến cảm xúc của người khác, nói với hắn cũng đều là vô ích, không bằng nàng tích góp chút sức lực, đợi lúc hắn suy nghĩ thông suốt rồi thì mặt kệ hắn muốn lăn đến chỗ nào thì lăn đi.

Thượng Quan Lâm Nhi không ngờ Hàn Chỉ sẽ lạnh lùng với nàng như vậy. So với bảy năm trước, hắn lại càng thêm vô tình.

Bảy năm trước, những câu hỏi của nàng ít nhất thì hắn vẫn còn có thể thỉnh thoảng trả lời vài câu. Bây giờ cả trái tim hắn đều đã đặt trên người nữ nhân tên gọi Vân Liệt Diễm kia. Nàng ta vừa rời đi, hắn liền không thể chờ đợi, cho dù nàng có nói cái gì hắn cũng đều thờ ơ quay lưng bỏ đi.

Nước mắt, lại một lần nữa tranh nhau rơi xuống.

“Nương nương, sao người phải khổ như vậy chứ? Người bây giờ là thái tử phi, Hàn công tử cũng đã thành thân rồi, người không nên suy nghĩ nữa” Lúc Huyền nhi bưng thuốc đi vào liền nhìn thấy bộ dáng gặt lệ của Thượng Quan Lâm Nhi. Những năm này, không biết nương nương đã lau nước mắt bao nhiêu lần rồi.

Từ nhỏ nàng đã đi theo nương nương, đương nhiên biết rõ lòng của nương nương đang ở nơi nào. Chẳng qua là nương nương quyết định gả cho thái tử điện hạ thì ông trời đã định nương nương cùng Hàn công tử không thể nào đến với nhau. Thật ra cho dù nương nương không gả cho thái tử, thì cũng sẽ không có hi vọng nào cùng Hàn công tử, nam nhân này hoàn toàn không gần nữ sắc. Ngay cả Nhậm tiểu thư xinh đẹp như tiên nữ, Hàn công tử cũng không liếc mắt nhìn đến. Bây giờ Hàn công tử đã có thê tử, đã có người hắn thích, càng không có khả năng nhìn đến nương nương.

“Huyền nhi, ta nên làm cái gì bây giờ? Người nói ta nên làm cái gì bây giờ?” Thượng Quan Lâm Nhi che mặt, không muốn để lộ bộ dạng bi thương của mình.

54. Q.2 - Chương 56

“Nương nương, buông tha cho chính mình đi. Nương nương cùng Hàn công tử không thể nào đến với nhau được đâu, hắn không phải người có thể mang đến hạnh phúc cho người. Tâm địa nương nương thiện lương, người tốt sẽ có hồi báo tốt, có lẽ người nên đặt tâm tư của mình lên người thái tử, nò tì cảm thấy trong lòng thái tử vẫn có nương nương” Cũng không phải Huyền nhi nói đỡ cho thái tử, sự thật đúng là lúc mới thành thân, thái tử đối xử rất tốt với nương nương. Thế nhưng ngày ngày nương nương đều miễn cưỡng duy trì bộ dạng cười vui, ngay cả nàng cũng nhìn ra thì làm sao thái tử như lại không nhìn ra?

Trên đời này, làm sao có một nam nhân nào có thể dễ dàng tha thứ cho thê tử cả ngày buồn bực không vui với mình. Thái tử đối với nương nương đã là hết lòng ưu ái rồi.

Thế nhưng nương nương luôn tự dày vò bản thân bằng những gút mắc trong lòng kia.

“Huyền nhi, người không hiểu đâu. Tâm dành cho một người sao có thể buông xuống được?” Thượng Quan Lâm Nhi lau nước mắt. Nếu như có thể buông tay thì nàng đã buông ra từ lâu rồi.

“Nhưng nương nương à, làm như vậy thì khổ sở cũng chính là người mà thôi!” Huyền nhi thở dài một tiếng, bưng thuốc cùng một quả táo. Nếu nương nương không giữ gìn sức khỏe thì sẽ không tốt.

“Huyền nhi, ta biết, ta biết rõ hắn không thích ta, nhưng ta lại không cam lòng. Ta có chỗ nào kém nữ tử kia chứ? Tại sao hắn tình nguyện chọn nàng mà không thêm quan tâm đến ta?” Chẳng lẽ nàng trả giá chưa đủ nhiều sao? Nàng thế nhưng lại đem toàn bộ tâm tư đều đặt trên người hắn.

“Nương nương, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng” Huyền nhi cũng không rõ, đến khi nào thì nương nương mới có thể chấp nhận sự thật để đặt chân lên cuộc sống chính thức của mình đây?

“Không đâu Huyền nhi, ta nhất định phải tìm hiểu vì sao, vì sao hắn lại không thích ta!” Nếu cứ buông tay như vậy thì nàng thật sự không cam lòng. Trước kia bên cạnh hắn không có người khác, nàng còn có thể ôm ấp một tia hi vọng. Bây giờ bên cạnh hắn đã có người rồi, nàng đã không còn hi vọng nào nữa. Thế nhưng nàng muốn tìm hiểu xem bản thân mình đến tột cùng là thua ở đâu.

“Nương nương...” Ánh mắt Huyền nhi tràn đầy kinh ngạc. Nàng hiểu rất rõ nương nương, nương nương là một người dịu dàng lương thiện, bất luận trong tình huống nào cũng khó có khả năng tổn thương đến người khác. Lúc trước cũng bởi vì tận mắt nhìn thấy cảnh Hàn công tử giết người, mấy tháng liên tiếp nương nương đều ngủ không ngon giấc. Thế nhưng ánh mắt của nương nương bây giờ cực kỳ giống với những trác phi cùng thê thiếp của thái tử, đó là một loại tuyệt vọng cùng không cam lòng.

Há miệng định nói gì đó, nhưng Huyền nhi vẫn phải nhịn xuống. Khuyên nhủ nhưng nương nương vẫn cứ tiếp tục buồn phiền như vậy, còn không bằng cứ để cho người nhìn rõ sự thật. Nếu như nương nương có thể hiểu rõ mọi chuyện thì người có thể tự mình nghênh đón tương lai tốt đẹp, nếu nương nương vẫn cứ khư khư không rõ thì cũng phải nghe theo mệnh trời mà thôi.

“Huyền nhi, đi mời Hàn công tử tới đây đi, cứ nói là ta có chuyện quan trọng tìm hắn. Sau một nén nhang thì lại đi mời Vân cô nương” Thượng Quan Lâm Nhi phân phó.

“Nương nương, chuyện này... chuyện này chỉ sợ không ổn. Đây dù sao cũng là tẩm cung của người” Huyền nhi do dự. Tẩm cung của nương nương, nếu có nam tử nào tiến vào mà để cho hạ nhân nhìn thấy, chỉ sợ không tốt.

“Không sao đâu, bảo A Nghĩa canh giữ là được” Nàng chỉ có một cơ hội này, nhất định phải thành công, tuyệt đối không thể thất bại.

“Vâng” Huyền nhi chỉ phải lui ra, đến mời Hàn Chỉ.

Hàn Chỉ vừa bị Vân Liệt Diễm đuổi ra khỏi cửa, lại đụng phải Huyền nhi đang đến đây tìm hắn.

“Hàn công tử, tìm được người rồi. Nương nương nô tì vừa ngất xỉu, nô tì đi tìm thái tử cùng vương gia đều không thấy, đành phải đến tìm công tử. Hàn công tử, người mau đến xem một chút đi, thân thể nương nương vẫn không được tốt, lần này lại lặn lội đường xa, có chút chịu không nổi rồi!” Về mặt Huyền nhi lo lắng khiến cho gương mặt Hàn Chỉ tràn đầy mù mịt.

Nàng không phải vừa mới trở về sao? Làm sao lại ngất xỉu rồi?

“Hàn công tử, người nhanh đi với nô tì một chút đi. Người cũng biết, trong lòng nương nương cũng chỉ có người. Cho dù hai người có duyên vô phận thì tính mạng nương nương cũng vô cùng quan trọng, người không thể thấy chết mà không cứu. Huống chi lúc trước nương nương còn cứu người một mạng!” Huyền nhi nhìn thấy biểu tình của Hàn Chỉ liền biết, hắn vốn dĩ không quan tâm đến an nguy của nương nương, chỉ sợ lần này nương nương nắm chắc thất vọng rồi.

“Được rồi!” Hàn Chỉ nhìn thấy bộ dáng lo lắng của Huyền nhi đành bất đắc dĩ gạt nhẹ đầu, bất kể thế nào thì nàng cũng đã từng cứu hắn, nếu nàng thật sự gặp nguy hiểm thì hắn cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Theo Huyền nhi đi vào gian phòng của Thượng Quan Lâm Nhi, quả nhiên nhìn thấy Lâm Nhi đang nằm trên giường, sắc mặt nhợt nhạt, hô hấp cũng có chút gấp gáp.

Trong không khí, có một mùi hương nhàn nhạt, mùi vị rất không bình thường, chỉ là Hàn Chỉ cũng không có để ý nhiều.

“Hàn công tử, người mau đến xem nương nương một chút đi. Nô tì đi sắc thuốc” Huyền nhi cũng không đợi Hàn Chỉ mở miệng đã nhanh chóng đi ra ngoài, thuận tay khóa cửa lại.

Cũng may, vừa rồi nghe nói thái tử đã đưa Ngọc phi ra ngoài rồi, nếu không thì chuyện này mà bị thái tử biết, nương nương coi như xong đời.

Xác định cửa đã bị khóa kỹ, Huyền nhi mới vội vàng đi đến nơi ở của Vân Liệt Diễm. Trong sân viện có A Nghĩa trông coi, hẳn sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Trong phòng, Hàn Chỉ đứng cách giường của Thượng Quan Lâm Nhi chừng ba mét, nhíu mày: “Lâm Nhi, nàng làm sao vậy?”

“Hàn, giúp ta” Hơi thở của Thượng Quan Lâm Nhi càng thêm dồn dập, trên trán có thể nhìn thấy một lớp mồ hôi ẩm ỉm.

“Nàng trúng độc?” Đôi mắt Hàn Chỉ tối sầm lại, nhịp thở của nàng có chút không bình thường.

“Hàn, ta biết rõ chàng sẽ không bỏ mặc ta” Thượng Quan Lâm Nhi di chuyển, cả người từ trên giường lăn xuống, tựa lưng vào tường cũng rơi xuống, lộ ra da thịt trắng nõn.

Nước mắt ào ào chảy ra, Thượng Quan Lâm Nhi cắn chặt môi. Nàng đang làm cái gì vậy? Nàng sao có thể chột vật như thế? Đây thật sự là nàng sao?

Hàn Chỉ nhìn bộ dạng khốc lóc thảm thương của Thượng Quan Lâm Nhi liền cảm thấy đau đầu. Trước kia Lâm Nhi không phải như thế này, trước khi nàng đều thích đánh đàn hoặc là vẽ tranh, nhưng bây giờ...

Ngay lúc Hàn Chỉ định mở miệng gọi người tiến vào, cửa lại bị đẩy ra, người đi vào là Vân Liệt Diễm.

Huyền nhi càng nghĩ càng thấy không đúng. Với tính tình thiện lương của nương nương, nếu thật sự làm ra loại chuyện như vậy thì sợ rằng chính mình cũng sống không nổi nữa.

Vân Liệt Diễm vừa tiến vào đã cảm thấy không ổn. Nàng ngửi thấy mùi thơm này liền hiểu được hơn phân nửa vấn đề.

“A...!” Thượng Quan Lâm Nhi kêu to một tiếng, vội vàng kéo chăn che lấy cả người mình.

“Này thái tử phi nương nương, người đừng có kêu la nữa. Mùi hương này có vấn đề, người đừng nên lộn xộn, nếu không thì hậu quả chính là không thể lường trước được đâu!” Vân Liệt Diễm tuy cũng không muốn quan tâm, nhưng bây giờ thái tử dường như không ở trong điện trang, mà Thượng Quan Lâm Nhi này còn từng cứu mạng của Hàn Chỉ, hẳn nhất định sẽ không trơ mắt đứng nhìn nàng ta gặp chuyện không may. Có thể vấn đề nằm ở đây, chuyện này nếu như Hàn Chỉ còn tiến thêm một bước nữa thì danh dự của Thượng Quan Lâm Nhi cũng thành rác bị quét đi rồi.

Tuy nàng không phải là người tốt lành gì, nhưng khi thấy Thượng Quan Lâm Nhi không phải người xấu, hơn nữa nàng còn được tướng công của nàng ta mời ăn một bữa, cho nên đành phải giúp nàng ta một lần vậy.

Vân Liệt Diễm sai Huyền nhi đóng cửa lại, sau đó định tiến lên đỡ Thượng Quan Lâm Nhi.

“Người... Người đừng tới đây!” Thượng Quan Lâm Nhi nhìn thấy Vân Liệt Diễm muốn đi đến, thân thể liền nhích về phía sau, trên mặt lộ ra vẻ khó chịu.

Có ra sao thì nàng cũng không ngờ Vân Liệt Diễm sẽ đến đúng lúc này. Nàng ta đến đây là xem chuyện cười sao?

“Trong ẩm hương của người có chứa xuân dược, người ở trong phòng một khoảng thời gian dài như vậy nếu không nghĩ cách ra ngoài thì mạch máu của người sẽ bị đứt hết, sau đó là chết” Vân Liệt Diễm đương nhiên biết rõ mục đích của Thượng Quan Lâm Nhi là gì, nếu không để cho nàng ta thấu hiểu thì nàng ta thật sự sẽ chết “Người cũng đừng trông cậy vào Hàn Chỉ sẽ cứu người. Ta cho người biết, cho dù hôm nay người có chết ở chỗ này thì hẳn cũng sẽ không thể nào cứu được người, bởi vì... hẳn vốn dĩ là kẻ bất lực!”

“Cái gì?” Thượng Quan Lâm Nhi ngây ngốc. Nàng ta có ý gì?

“Chắc chắn, đừng dùng ánh mắt này để nghi ngờ ta” Vân Liệt Diễm đi đến bên cạnh Thượng Quan Lâm Nhi, sau đó nói với Hàn Chỉ: “Người đi ra ngoài trước, ta sẽ cứu thái tử phi nương nương”

Hàn Chỉ gật gù đầu, hẳn hoàn toàn yên tâm với Vân Liệt Diễm. Hẳn biết rõ nàng sẽ không tổn thương Lâm Nhi.

Đợi đến lúc Hàn Chỉ đi rồi, Vân Liệt Diễm mới lặng lẽ nói với Thượng Quan Lâm Nhi: “Ta cũng không lừa người. Ta với hắc vốn dĩ không phải phu thê gì cả, ta đánh không lại hắc cho nên mới bị hắc bức ép. Con trai của ta cũng đã bảy tuổi rồi, tướng công ta đã bị hắc giết, vì con trai cho nên ta đành phải ở cùng một chỗ với hắc. Đúng như ta đã nói, hắc bị bắt lực đó, cho nên có thêm bao nhiêu được nữa cũng không có tác dụng với hắc. Người ngấm thử đi, hắc vào đây một lúc lâu rồi mà một phản ứng cũng không có, không phải sao?”

“Nhưng... Nhưng mà...” Thượng Quan Lâm Nhi cảm thấy đầu đó không đúng. Hàn Chỉ, hắc... hắc làm sao có thể là loại người này?

“Nhưng cái gì? Nếu không phải hắc bắt lực thì từ lâu hắc đã cưới một đồng thê thiếp tươi như hoa rồi. Do không có cô nương trẻ tuổi nào nguyện ý thủ tiết cả đời cho hắc nên hắc mới đến tìm một quả phụ như ta đây thôi” Vân Liệt Diễm nói chuyện còn trượng ra vẻ mặt thâm thương, khiến cho Thượng Quan Lâm Nhi không có một chút nghi ngờ nào.

“Vân cô nương, người...” Thượng Quan Lâm Nhi nhớ đến chuyện nhiều năm qua mà bên cạnh Hàn Chỉ cũng không có bất kỳ nữ nhân nào, chẳng lẽ hắc thật là...

“Thái tử phi, người nhìn người còn trẻ như vậy, người có một cuộc sống sáng lạn như thế, còn có một vị tướng công anh tuấn, còn sẽ có những đứa con đáng yêu, tại sao phải vì một người không thể làm người mà không ngừng thương tổn tới mình chứ? Còn tổn thương cả những người thân cận bên cạnh mình!” Vân Liệt Diễm nắm tay của Thượng Quan Lâm Nhi, truyền nội lực của mình qua cho nàng ta, giúp nàng ta đẩy tác dụng của được ra ngoài.

Thượng Quan Lâm Nhi nghe thấy lời nói của Vân Liệt Diễm lại lâm vào mê mang. Nhiều năm như vậy, nàng chưa từng nghĩ tới những điều này, tướng công, con cái...

“Thái tử phi, thứ quan trọng nhất không phải là những thứ đã mất đi, mà là những thứ người đang có. Người nhìn ta đi, tướng công của ta đã không còn, lại bị ép buộc gả cho Hàn Chỉ. Không những không có hoàn mỹ như người trước mà còn bị bắt lực nữa. Người xem, ta còn có con trai, nó vừa thông minh vừa đáng yêu, là đứa nhỏ tốt nhất trên thế giới này. Mặc dù không có niềm vui giữa phu thê với nhau, nhưng cũng không có ảnh hưởng gì nhiều. Ta cũng coi như là một quả phụ tốt số, bất kể thế nào thì ta vẫn còn có con trai để dựa vào” Vân Liệt Diễm tiếp tục khai thông cho Thượng Quan Lâm Nhi, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: Hàn Chỉ, người không nên quần quít lấy ta, bây giờ ta làm cho người mất hết mặt mũi trong mắt tình nhân cũ của người!

55. Q.2 - Chương 57

Hàn Chỉ nhin không được mà rùng mình một cái. Bây giờ hắc đúng là thuộc tiêu chuẩn Vân Liệt Diễm nói gì nghe vậy rồi, nhưng vẫn không hiểu Vân Liệt Diễm đang suy nghĩ điều gì.

Bên này, Vân Liệt Diễm vất vả trấn an Thượng Quan Lâm Nhi. Thật sự là không dễ dàng, nữ nhân cổ đại thật đúng là phiền phức, không biết mấy năm này nàng ta ở trong hoàng cung để làm cái gì. Vân Liệt Diễm điểm huyệt ngũ của Thượng Quan Lâm Nhi, định khiến cho nàng yên tĩnh một chút.

“Vân cô nương, rất cảm ơn cô nương!” Huyền nhi quỳ xuống, có thể nhìn thấy nương nương bình yên vô sự thiếp đi, thật sự là quá tốt rồi. Chuyện ngày hôm nay nếu bị truyền ra ngoài thì nương nương quả thật không còn mạng để sống nữa. Nàng lại không ngờ nương nương sẽ dùng đến cách này, thật sự là...

“Người đứng dậy đi, lò hương kia phải xử lý, nếu để cho người có tâm địa xấu phát hiện ra thì chuyện ngày hôm nay cũng không đơn giản như vậy đâu” Vân Liệt Diễm không thể nào quen với việc người khác quỳ xuống trước mặt mình. Nàng tùy ý khoát tay, nói với Huyền nhi: “Còn có, tốt nhất là người nên khích lệ thái tử phi một chút, chuyện nên làm lúc này chính là bắt lấy tim của thái tử. Nếu không làm được thì tốt nhất là nên thu dọn đồ đạc lưu lạc giang hồ đi. Vì một người nam nhân mà tự giày vò chính mình đến người không ra người, quỷ không ra quỷ, thật sự là nên cảm thấy có lỗi vì mình đã được sinh ra trên đời này”

“Vâng, Vân cô nương, nô tì nhớ kỹ rồi. Cảm ơn cô nương đại nhân đại lượng, đã không tính toán với nương nương” Huyền nhi gật gật đầu. Lời Vân cô nương nói tuy không dễ nghe nhưng vẫn không thể phủ nhận,

nàng ấy nói đều là sự thật. Mấy năm nay nương nương vì Hàn công tử mà đau khổ rất nhiều, nhưng đều là do chính nương nương tự áp đặt cho chính mình, dù sao Hàn công tử cũng chưa từng hứa hẹn gì với nương nương. Nhất là nương nương thân là thái tử phi, tương lai là quốc mẫu, cho tới bây giờ cũng còn chưa có con nối dõi, nếu như bị những nương nương khác nhanh chân đến trước, cuộc sống sau này của nương nương chỉ sợ càng thêm không dễ chịu.

Cũng đã đến lúc nương nương nên tỉnh ngộ, hi vọng lời nói của Vân cô nương thật sự sẽ khai thông cho người. Vân cô nương có thể làm như vậy đã là rất tốt bụng rồi, nếu đổi thành người khác chỉ sợ sẽ đập nát danh dự của thái tử phi, ngay cả tính mạng của nương nương cũng sẽ khó mà giữ được.

“Vậy được rồi, ta cũng nên đi thôi!” Vân Liệt Diễm nhìn Thượng Quan Lâm Nhi một cái, không biết nên nói nữ tử này như thế nào cho đúng. Tình yêu thật sự quan trọng như vậy sao? Quan trọng đến nỗi nàng ta không chút quan tâm đến tương lai của mình, không để ý đến tôn nghiêm cùng thanh danh của mình, thà rằng buông bỏ mọi thứ cũng muốn nhìn xem nam nhân kia có tình ý với mình hay không. Tội gì phải khổ như thế chứ?

Nếu là nàng, nàng nhất định sẽ không chút do dự buông bỏ mọi thứ. Cũng giống như lúc trước, nàng vì Vân Thiểm Thiểm đã không chút do dự buông bỏ Hàn Chỉ. Nếu thời gian quay trở lại thì nàng vẫn sẽ làm như thế.

Đối với nàng, tình thân mới quan trọng nhất. Có lẽ là vì nàng còn chưa hiểu yêu là gì.

Ra khỏi tiểu viện của thái tử phi, từ đằng xa đã nhìn thấy Hàn Chỉ đang đứng đợi nàng. Vân Liệt Diễm càng thêm phỉ báng Hàn Chỉ, trở thành lão bà trên danh nghĩa của hắn còn chưa xong, đã vậy còn phải giúp hắn dọn dẹp nợ phong lưu nát bấy, quá lỗ vốn rồi.

“Khụ khụ” Vân Liệt Diễm ho nhẹ hai tiếng.

“Sao vậy?” Hàn Chỉ quay đầu lại nhìn nàng, sau đó đi tới ôm nàng vào lòng.

Vân Liệt Diễm đen mặt, định đẩy hắn ra nhưng lại bị Hàn Chỉ siết chặt. Vân Liệt Diễm cũng không giãy dụa nữa, từ lâu đã quen với những động tác thân mật của hắn, dù sao đẩy ra thì hắn vẫn sẽ giở trò xỏ lá.

“Ta nói này, ta vất vả giúp người an ủi tình nhân cũ, người định trả cho ta bao nhiêu thù lao đây?” Trên đời này ở đâu ra chuyện đi làm không công chứ?

“Nàng muốn bao nhiêu?” Hàn Chỉ rất dứt khoát, dù sao nàng cũng là của hắn, nàng muốn cái gì hắn đều sẽ cho.

“Ở đâu người như người chứ? Một chút thành ý cũng không có!” Vân Liệt Diễm mất hứng, vênh môi, một bộ dáng tức giận.

Thế nhưng trong mắt Hàn Chỉ lại xuất hiện âm áp. Diệp Khuyết từng nói với hắn, lúc nữ nhân bắt đầu làm nũng với người thì trong lòng nàng đã có sự hiện diện của người rồi.

“Ở Yến thành ta có một vương phủ, bên trong là toàn bộ những thứ ta tích góp. Nếu như nàng muốn thì toàn bộ đều là của nàng” Dù sao, hắn quả thật là của nàng, mà nàng cũng là của hắn. Hắn còn có một mảnh giấy chứng minh rằng, tất cả của Vân Liệt Diễm đều thuộc quyền sở hữu của Hàn Chỉ hắn.

Xem ra, quyết định lúc trước thật sự là quá anh minh rồi!

“Đúng vậy, sao ta lại quên người chính là thủ lĩnh Mạt Nhật chứ, các người nhận một nhiệm vụ đều nhiều tiền như vậy, nói như vậy thì toàn bộ tiền đều chạy vào trong túi của người rồi!” Vân Liệt Diễm phỉ báng Hàn Chỉ. Từ lâu đã biết đứa nhỏ này không đơn giản như vẻ bề ngoài, quả nhiên hắn đến đến không thể tưởng tượng nổi. Một tổ chức sát thủ lớn nhất thiên hạ, một năm không biết nhận được bao nhiêu nhiệm vụ, mà một nhiệm vụ thì thu không biết bao nhiêu lợi nhuận. Trời ạ! Hai mắt Vân Liệt Diễm lóe sáng.

Nhất định phải tìm Vân Thiểm Thiểm thương nghị một chút, nhiều tiền bày ra trước mặt mình như vậy, nếu không sai thì quả thật là kẻ ngu.

“Bình thường ta chỉ lấy một nửa” Hàn Chỉ giải thích.

“Mẹ nó, một nửa cũng không phải ít!” Vân Liệt Diễm rút cuộc cũng phải đánh giá lại Hàn Chỉ. Đứa nhỏ này có tiền như vậy thì đi nhận cái chức vụ vương gia Đông Thịnh quốc chó má kia làm gì? Cái đó thì có thể có bao nhiêu tiền? Nhìn thẳng nhãi Hiên Viên Minh liền biết, tiền gửi ngân hàng cũng không có bao nhiêu, số tiền hần ta có còn không nhiều bằng số tiền nàng bán hần ta hai lần nữa. Đến bây giờ hần ta vẫn còn thiếu nàng mười triệu lượng hoàng kim đây này.

Hàn Chỉ cũng không quan tâm hai mắt lóe sáng kia của Vân Liệt Diễm là đang mưu tính cái gì. Lúc này hần đang thảnh thơi đến viễn cảnh đưa nàng trở về, sau đó bắt đầu một cuộc sống của riêng gia đình họ. Nhiều năm qua, hần đã chán ghét hết mọi thứ. Chinh chiến sa trường mười năm trời, đổi lấy cũng chỉ là một ‘phụ hoàng’ trên danh nghĩa. Hần đến Yến thành mười năm, ông ta cũng chẳng thêm quan tâm. Tim hần từ lâu đã lạnh lẽo, từ lúc hần quyết định rời khỏi Đông Thịnh quốc thì Đông Thịnh quốc với hần đã không còn bất kỳ sự ràng buộc nào nữa.

Từ đó trở đi, trên đời này đã không còn người tên gọi Hiên Viên Dã, chỉ có thủ lĩnh Mạt Nhật – Hàn Chỉ. Lúc này hần đã có đủ năng lực chiếm lấy những thứ mình muốn, mà bây giờ thứ duy nhất hần muốn chính là nữ nhân tên gọi Vân Liệt Diễm này. Trên thế giới này, chỉ có duy nhất một mình nàng là hần nhận định thuộc về mình.

Cho nên, cuộc sống của hần từ nay về sau đều sẽ vì nữ nhân này mà tồn tại.

Đối với ánh mắt càng lúc càng dịu dàng của Hàn Chỉ, Vân Liệt Diễm chỉ cảm thấy trong lòng như bị siết chặt, khiến cho nàng rất không thoải mái.

Nàng đẩy Hàn Chỉ ra, chạy thẳng về nơi ở của mình.

Rạng sáng ngày thứ hai, Sở Từ đến mời Vân Liệt Diễm ra ngoài dạo chơi, đồng hành đương nhiên còn có thái tử cùng thái tử phi.

Sắc mặt hôm nay của Thượng Quan Lâm Nhi thoát nhìn có vẻ tốt hơn khá nhiều, ít nhất đã không còn tái nhợt như ngày hôm qua. Thế nhưng nàng lại cố ý lảng tránh Hàn Chỉ, không dám nhìn về phía hần dù chỉ một chút.

Thượng Quan Lâm Nhi siết chặt bàn tay trong ống tay áo. Ngày hôm qua, chuyện nàng làm có lẽ đã khiến hần chán ghét. Nàng nên tin lời Vân Liệt Diễm nói, đừng nên ôm bất kỳ tưởng tượng gì với hần nữa.

“Tỷ tỷ này, không phải là tỷ không khỏe sao? Sao hôm nay lại ra ngoài đi dạo thế? Thân thể yếu ớt của tỷ xem chừng sẽ bị gió thổi hỏng mất đấy!” Cả người Ngọc phi dường như dán lên hết trên người thái tử. Khi nàng ta quay đầu nhìn thấy nha hoàn đang đỡ Thượng Quan Lâm Nhi đi tới, nhin không được nên lên tiếng chầm chọc.

Mà Sở Ngọc đứng bên cạnh lại làm như không nghe thấy, chỉ cười nhạt, phảng phất như những gì vừa lọt vào tai cũng không liên quan đến mình.

Thượng Quan Lâm Nhi nhìn qua Sở Ngọc, cắn chặt môi. Đã bao lâu nàng không nghiêm túc nhìn ngắm tướng công của mình rồi? Nhớ đến khoảng thời gian đầu mới thành thân, hần mỉm cười dịu dàng với nàng, mỗi một lần đều quay đầu vươn tay về phía nàng.

Bắt đầu từ khi nào thì trên mặt hần đã lạnh nhạt đến không một gợn song. Bắt đầu từ khi nào thì hần vẫn đứng trước mặt nàng, nhưng không bao giờ quay đầu lại nữa?

Nàng thật sự đã bỏ lỡ nhiều lắm sao?

“Lời này của Ngọc phi nương nương là không đúng rồi. Người bị bệnh đương nhiên phải đi dạo nhiều một chút mới có lợi cho thân thể” Diệp Khuyết nhìn thấy ánh mắt chực khóc của Thượng Quan Lâm Nhi đành phải giải vây. Thật không biết Thượng Quan tiểu thư này rốt cuộc đang nghĩ cái gì, đã bảy năm rồi mà còn không chịu buông tay.

“Người...!” Ngọc phi chỉ tay vào Diệp Khuyết, nhưng khi thấy hần là thượng khách của thái tử liền không không tiện nổi giận. Vì vậy nàng ta chỉ hung tợn tron mắt liếc nhìn Thượng Quan Lâm Nhi.

Điều này ngay cả Sở Từ cũng nhìn không được. Hoàng tẩu mới là thái tử phi danh chính ngôn thuận, Ngọc phi này chỉ là một trắc phi mà có ý đồ trèo lên đầu thái tử phi, thật không còn ra thể thống gì nữa.

Vì vậy, Sở Từ mở miệng nói: “Ngọc phi nương nương, người thân là trắc phi của hoàng huynh, sao có thể vô lễ như thế với hoàng tẩu chứ?”

Lâm Bằng Hiên kéo kéo Sở Từ, thái tử còn chưa lên tiếng, lúc này vương gia nói chuyện há chẳng phải là phê bình thái tử không biết cách dạy bảo sao. Thái tử cùng vương gia tuy là huynh đệ ruột thịt, nhưng vẫn có sự khác biệt giữa quân và thần.

“Điện hạ, Ngọc nhi chỉ là quan tâm đến tỷ tỷ mà thôi. Tỷ tỷ không nhận thì thôi, làm sao còn có thể xui khiến vương gia nói như vậy với nô tì chứ? Điện hạ, người phải làm chủ cho Ngọc nhi!” Thân thể Ngọc phi càng dán chặt hơn vào người Sở Ngọc, hơn nữa có cố ý dùng bộ ngực mềm mại của mình cọ cọ vào người hắn ta.

Vân Liệt Diễm xì một tiếng bật cười. Nữ nhân này thật đúng là quá tức cười rồi, xem ra từ xưa đến nay cũng không thiếu tiểu tam (1) hung hăng can quấy nha.

(1) Tiểu tam: Người thứ ba, hồ ly tinh.

Vân Liệt Diễm bật cười khiến cho tất cả ánh mắt đều đã rơi lên người nàng.

Vân Liệt Diễm rất vô tội khoát khoát tay: “Các người đừng nhìn ta, nhìn nàng ta kia kìa. Các người xem hai con thỏ trước ngực cũng muốn nhảy ra ngoài rồi. Thiểm Thiểm, con đoán xem nàng ta là cỡ E hay F (2) vậy? So với mấy cô nương trong Dạ Sắc của chúng ta càng đồ sộ hơn phải không?”

(2) Đây là số đo kích cỡ vòng một của nữ giới, chữ càng về sau thì ngực càng lớn.

“Mẹ à, không phải mẹ nói tiêu chuẩn đo đạc chính là dùng bàn tay người vuốt ve sao? Như mẹ nói thì mấy đại thúc đó đều thích những nữ nhân một tay không nắm hết được, cho nên cứ thử một lần liền biết ngay thôi!” Vân Thiểm Thiểm nhìn chằm chằm vào bộ ngực của Ngọc phi, sau đó đưa ra một kết luận như vậy.

Lúc này, mọi người mới hiểu ý của Vân Liệt Diễm cùng Vân Thiểm Thiểm. Diệp Khuyết ngay lập tức ôm bụng, nếu không phải nhờ có gốc cây bên cạnh để vịn vào, đoán chừng hắn cũng đã lăn tròn trên đất rồi.

Diệp Khuyết gơ gơ ngón tay cái với Vân Liệt Diễm, nói: “Đại tẩu, cao tay, thật sự là cao tay nha! Tiết mục này thật cao thâm, tiểu đệ bội phục, tẩu mau mau thu ta làm đồ đệ đi, ta bái tẩu làm sư phụ, sau đó đưa vài cô nương trong Dạ Sắc của tẩu cho ta thử cảm giác một tay không nắm hết xem”

Hàn Chỉ thẳng tay ném hắn ta qua một bên, âm thanh lạnh lùng: “Ấu tử!”

Nếu Diệp Khuyết bái Vân Liệt Diễm làm sư phụ, vậy thì không phải hắn là tiểu bối của Vân Liệt Diễm hay sao (3)?

(3) Diệp Khuyết là sư đệ, đồng thời cũng là nghĩa đệ của Hàn Chỉ. Nếu như Vân Liệt Diễm là sư phụ Diệp Khuyết thì nàng chính là trưởng bối của Hàn Chỉ.

Khóe miệng Vân Thiểm Thiểm co quắp. Cha cũng quá tính toán chi li rồi, rõ ràng được lợi mà còn tính kỹ từng chút một.

“Người, các người...” Ngọc phi lúc này mới kịp phản ứng, chỉ tay vào Vân Liệt Diễm, không ngừng run rẩy nói không ra lời. Bọn họ dám nói như vậy trước mặt thái tử, có thể nhìn thấy bọn họ vốn dĩ không đem thái tử đặt vào trong mắt. Bình thường nàng cũng chỉ dám châm chọc Thượng Quan Lâm Nhi một hai câu trước mặt thái tử, làm hơn nữa thì cũng không dám, nàng không muốn tự tìm phiền phức. Bình thường nàng làm mưa làm gió, mọi người đều nhìn thấy thái tử sủng ái nàng nên không dám trêu chọc nàng. Thế nhưng hôm nay vốn không có ai xem trọng nàng.

“Ngọc phi, đi về!” Rốt cuộc, Sở Ngọc một mực không mở miệng lại lạnh giọng, một chút không chừa mặt mũi cho Ngọc phi.

“Điện hạ...” Ngọc phi trương khuôn mặt điềm đạm đáng yêu nhìn Sở Ngọc, hi vọng hắn có thể để nàng ở lại.

Sở Ngọc nhìn nàng một cái thật lạnh lùng, Ngọc phi lập tức bị hù cho buông lỏng cánh tay hắn. Sở Ngọc nhìn nụ cười của Vân Liệt Diễm lại chỉ thấy mắt mặt cùng xấu hổ. Nàng nói thẳng thắn như vậy chứng tỏ là rất không thích thái độ của Ngọc phi. Bình thường Ngọc phi làm cái gì, không phải là hắn không biết, hắn chỉ là không muốn quan tâm thôi. Chuyện trong hậu viện cũng đã không còn gì đáng giá cho hắn phí tâm tư, cho nên các nàng tranh đấu nếu không đến người chết ta sống thì hắn cũng sẽ mở một con mắt, nhắm một con mắt cho qua.

Thế nhưng hôm nay trước mặt mọi người, Sở Ngọc lại cảm thấy cực kỳ khó chịu. Nhất định là Vân cô nương rất khinh thường hắn, bỏ mặc cho tê tử của mình bị người khác ức hiếp, hắn vẫn giữ im lặng để cho Ngọc phi chẳng khác gì một nữ tử thanh lâu làm mưa làm gió.

Nàng, thất vọng rồi sao?

Sở Ngọc nhìn không ra, chỉ thấy Vân Liệt Diễm vẫn lạnh nhạt, không có bất kỳ cười nhạo hay châm chọc nào. Nàng vẫn nói chuyện cùng Vân Thiểm Thiểm, giống như mọi chuyện đều không liên quan đến mình.

Trong khi Thượng Quan Lâm Nhi lại nhìn về phía Vân Liệt Diễm với ánh mắt cảm kích. Vân Liệt Diễm vẫn không quan tâm, ngược lại càng khiến cho Thượng Quan Lâm Nhi thấy xấu hổ. Bản thân mình ngày hôm qua còn muốn cướp Hàn Chỉ, hôm nay Vân Liệt Diễm lại lấy ơn báo oán.

Thật ra Vân Liệt Diễm vẫn không biết Thượng Quan Lâm Nhi đang suy nghĩ điều gì, nàng thật sự bị Ngọc phi kia chọc cho vui vẻ. Quả nhiên trên đời này còn có một loại thú vui chính là nhìn tiểu tam tác quái tác quái.

“Vân tiểu thư, chúng ta lên đường thôi” Sở Từ nhìn Vân Liệt Diễm, cảm thấy bầu trời nắng ráo sáng sủa hơn rất nhiều.

Hàn Chỉ không được tự nhiên kéo Vân Liệt Diễm về phía mình. Tại sao khi thấy ánh mắt Sở Từ nhìn nàng, hắn lại cảm thấy không thoải mái như vậy?

Ánh mắt lạnh lùng như dao găm bắn về phía Sở Từ. Sở Từ chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua, nhìn xung quanh một lần, lại không thấy cái gì khác lạ.

Vân Thiểm Thiểm cắn lưỡi, cha ơi cha à, cha với mẹ thật đúng là một đôi trời sinh.Ặc, trẻ con!

56. Q.2 - Chương 58: Vân Liệt Diễm Trọng Thương

“Lần này Vân tiểu thư đến Hương thành là có chuyện gì muốn làm sao?” Sở Từ lấy cớ làm hướng dẫn viên du lịch, vừa giới thiệu những địa danh nổi tiếng cho Vân Liệt Diễm vừa thăm hỏi nàng.

“Vương gia không cần phải khách khí, gọi ta Liệt Diễm là được rồi” Vân Liệt Diễm thật sự chịu không nổi cảnh người ta cứ mở miệng là gọi nàng bằng ‘Vân tiểu thư’ này nọ.

“Vậy Liệt Diễm cũng đừng khách khí với ta, cứ gọi ta là Sở Từ đi. Mọi người quen biết nhau cũng là một loại duyên phận, Liệt Diễm có chuyện gì thì cứ nói với ta, nếu có khả năng giúp đỡ thì Sở Từ có chết cũng không chối từ” Sở Từ nghe lời nói của Vân Liệt Diễm liền rất kích động. Nàng cho phép hắn gọi thẳng tên của nàng, có phải chứng tỏ mối quan hệ của bọn họ lại tiến thêm một bước nữa hay không?

Vân Liệt Diễm đen mặt. Nàng cũng không phải là kẻ ngu, có thể làm đặc công nhiều năm như vậy thì bản lĩnh nhìn mặt nói chuyện này vẫn không bị giảm sút. Tình ý trong mắt Sở Từ trừ khi nàng là kẻ dâm mới không nhìn ra. Thế nhưng ngay cả một người như Hàn Chỉ mà nàng còn chưa giải quyết xong, tại sao lại bỗng nhiên xuất hiện thêm một Sở Từ nữa chứ? Xem ra, Hương thành cũng không phải là nơi tốt lành gì.

“Ha ha, ta đây cũng không khách khí. Ta tới nơi này cũng không có chuyện gì, chỉ vì nghe nói ở đây nổi tiếng nhất là hoa quả cùng hương liệu cho nên đến thăm thú một chút. Bây giờ đã thấy cho nên ta định hai ngày sau sẽ rời đi” Vân Liệt Diễm cười, vẫn nên đi nhanh một chút thì hơn.

Không phải nàng làm đà điểu, mà là nàng thật sự không có hứng thú với mấy nam nhân này.

Vân Thiểm Thiểm liếc nhìn mẹ mình với ánh mắt khinh bỉ. Nó bó tay, một khi mẹ đụng phải một người theo đuổi mình thì chuyện đầu tiên nghĩ đến chính là lừa gạt người ta, chuyện thứ hai là làm đà điểu. Nếu không thì cũng không tìm được một ai thích hợp trong nhiều năm như vậy.

Tuy nhiên, trước mắt thì người thích hợp nhất vẫn là cha Hàn Chỉ.

“Hương liệu? Nếu Liệt Diễm thích thì ta sẽ sai người đưa đến điền trang một số hương liệu tốt nhất Hương thành” Đưa tất cả cho nàng, hẳn đều nguyện ý.

Sở Từ phát hiện, càng ở chung với Vân Liệt Diễm thì hẳn lại càng yêu thích nàng. Lúc bắt đầu chỉ là có hứng thú, sau đó liền trầm mê không thể tự thoát ra được.

Gặp nàng, hẳn mới biết được trên đời này thật sự có chuyện vừa thấy đã yêu.

“Hôm nay liền đi!” Hàn Chỉ lạnh lùng ra lệnh. Nhìn Sở Từ nói chuyện vui vẻ với Vân Liệt Diễm như vậy, Hàn Chỉ lại cảm thấy không thoải mái. Tại sao không thấy nàng nói chuyện với hẳn vui vẻ như vậy?

Tập thể mọi người đều đen mặt. Vị đại gia này, ghen tị hơi rõ rệt rồi!

Thượng Quan Lâm Nhi rũ mí mắt. Hẳn vẫn rất thích Vân cô nương, có lẽ nàng không nên cố chấp nữa.

Đúng lúc này, một mũi tên từ chỗ tối bắn lên ra, thẳng hướng Sở Ngọc.

Thượng Quan Lâm Nhi đứng sau lưng Sở Ngọc, nhưng mũi tên này bay đến với tốc độ quá nhanh, nàng vốn dĩ không kịp kinh hô ra tiếng. Nàng theo bản năng kéo tay Sở Ngọc, đẩy hẳn ra.

“Phịch” một tiếng, mũi tên sắp xuyên qua cơ thể Thượng Quan Lâm Nhi thì lại bị một thứ gì đó bắn lệch đi.

“Lâm nhi!” Sở Ngọc hoảng hốt đỡ lấy Thượng Quan Lâm Nhi, tỉ mỉ kiểm tra cho đến khi xác định nàng không bị thương mới bình ổn lại. Hẳn ôm nàng vào lòng, khoe môi giât giât lại không biết nói gì.

“Diệp Khuyết, một tên cũng không tha!” Thân thể Hàn Chỉ bao phủ bởi một tầng khí lạnh, sắc mặt cực kỳ khó coi. Mà ngay cả Vân Thiểm Thiểm đang đứng bên cạnh hẳn cũng bị hơi lạnh của hẳn làm cho hắt hơi.

“Hàn, đừng giết người nữa!” Thượng Quan Lâm Nhi nhìn thấy bộ dạng đó của Hàn Chỉ liền nhớ lại tình cảnh năm đó, một mình hẳn tàn sát rất nhiều người. Nàng lại cảm thấy sợ hãi, cả thân thể cũng run rẩy theo.

“Lâm nhi?” Sắc mặt Sở Ngọc dần dần ảm đạm. Nàng đang sợ cái gì?

“Đừng... đừng giết người nữa. Đừng!” Thượng Quan Lâm Nhi vĩnh viễn cũng không thể quên một màn kia, cũng chính là lúc nàng đối với Hàn Chỉ vừa thương vừa sợ. Nàng yêu hẳn, ngưỡng mộ hẳn, rồi lại sợ hẳn, liều mạng muốn đến gần thì lại sợ hãi phải đến gần hẳn.

Nàng không rõ đó là cảm xúc gì, nó cứ tra tấn nàng suốt bảy năm.

“Chủ tử!” Diệp Tô nhìn thấy Thượng Quan Lâm Nhi đã gần như không khống chế được cảm xúc liền tiến lên xin lệnh của Hàn Chỉ. Chuyện năm đó bọn họ đều nhớ rõ, Thượng Quan Lâm Nhi bị dọa cho hôn mê bất tỉnh. Thượng Quan tiểu thư có thể nào thì cũng là ân nhân cứu mạng của chủ tử, nếu như nàng bị tổn thương thì chủ tử nhất định bao phủ sẽ áy náy.

Đôi mắt Hàn Chỉ càng sắc lạnh hơn. Một đôi mắt phẳng phát như kết thành một tầng băng dày. Hẳn nhìn thoáng qua Thượng Quan Lâm Nhi đang run rẩy, nhếch môi mỏng, ra lệnh một cách quyết đoán: “Bắt toàn bộ, lưu người sống!”

Khi Thượng Quan Lâm Nhi nghe thấy câu ‘lưu người sống’ kia, rốt cuộc cũng thở dài một hơi, đôi mắt trong trẻo hơn rất nhiều.

Vân Liệt Diễm lại hơi nhú mày. Xem ra lần này hẳn quyết định đuổi cùng giết tuyệt, điều này cũng quá không quan tâm đến chuyện người ta nhìn thấy năng lực thật sự của mình.

Vân Thiểm Thiểm tự động thối lui qua một bên. Trò hay sắp mở màn, xem ra cha Hàn Chỉ muốn tái diễn chuyện xưa rồi, cũng không biết thái tử phi này có chịu được hay không.

“Lão đại, đám người lần này rất khó đối phó, xem ra Lục vương gia Tây Sở quốc đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng” Diệp Khuyết ném hai người tới trước mặt Hàn Chỉ, đều là cao thủ Lam cấp.

Điều này khiến cho đám người Sở Ngọc đều nhíu mày. Tây Sở quốc nằm ở phía tây đại lục, quanh năm thiếu mưa, khí hậu ác liệt, thực lực vốn dĩ không thể tranh đua cùng Đông Thịnh quốc cùng Nam Đường, cao thủ ngoài Lam cấp lại càng chưa có. Lần này Lục hoàng đệ vậy mà lại phái ra hai cao thủ như vậy, có thể thấy được tiêu hết cả tiền vốn, nhất định bắt Sở Ngọc cùng Sở Từ phải chết ở chỗ này.

“Ha ha ha! Một đám trẻ ranh dốt nát, chỉ bằng các người mà cũng muốn ra tay với bản tôn sao? Ai trong các người đang giữ Long Châu, mau tự động giao ra đây!” Lúc này, một lão giả mặc áo đạo sĩ xuất hiện trên một nhánh cây cách đó không xa, đôi mắt gian tà khóa chặt trên người Vân Thiểm Thiểm. Khi lão ta nhìn thấy một cái đầu màu vàng trong chiếc túi trên lưng Vân Thiểm Thiểm liền sáng rực hai mắt.

“Ha ha ha! Bản tôn còn tưởng rằng chỉ có một viên Long Châu thôi, không thể tưởng được vậy mà còn có bảo bối này. Thằng nhóc kia, giao vật đó ra đây, bản tôn sẽ để lại cho người một cái mạng nhỏ. Nếu không thì không chỉ là tên thái tử mạng ngắn này, ngay cả các người cũng đều phải chết!” Lão giả cười một cách cuồng tiếu. Một chút bạc của Lục vương gia lão cũng không để vào mắt, lão đến đây cũng chỉ vì viên Long Châu kia, thế vậy mà lại còn một thứ tốt khác.

Bọn chúng cùng ở một chỗ thì càng dễ giải quyết, dù sao bạc cùng bảo bối sẽ đều thuộc về lão.

“Thật không biết xấu hổ, vật của bốn thiếu gia mà người cũng dám thêm muốn!” Vân Thiểm Thiểm nhìn lão giả không rõ tu vi với ánh mắt chán ghét. Lúc quay đầu nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Hàn Chỉ, nó cũng có thể đoán người này ít nhất cũng đã đến cảnh giới Thiên Nhân.

Thế nhưng Vân Thiểm Thiểm nó là ai? Định nhân càng cường đại thì nó lại càng cảm thấy kích thích. Muốn nó cúi đầu à? Nằm mơ!

Hàn Chỉ nhìn người nọ với ánh mắt lạnh lùng, sau đó nói với mọi người: “Tránh ra!”

Lão giả liếc nhìn Hàn Chỉ với ánh mắt khinh thường. Trong nhiều người ở đây thì cũng chỉ có người này cùng nữ nhân đang té xỉu trong ngực thái tử kia là không có chút khí tức, vậy mà bây giờ còn dám làm kẻ đầu tiên liều mạng xông ra tìm chết.

“Nhóc con, đừng trách bản tôn không nhắc nhở người. Bản tôn muốn giết người so với giết chết một con kiến còn đơn giản hơn. Nếu người thức thời thì kêu thằng nhóc kia giao Long Châu ra đây, có lẽ bản tôn còn có lòng tốt tha cho người một mạng!”

Lão giả nhìn Hàn Chỉ một cách kiêu ngạo, giọng nói tràn đầy khinh thường.

“Đạo sĩ Tả Dực, ta cho người một cơ hội nữa, rời đi hay ở lại?” Hàn Chỉ nhíu mày, lúc này hắn cũng đã cảm nhận được khí tức của người này. Từng gặp qua một lần trong Tử Vong Sơn Mạch, không thể tưởng được vậy mà lão ta còn sống, Thiên Xích cấp, quả thật là đối thủ khó đối phó.

“Nhóc con, vậy mà người còn biết rõ danh hào của bản tôn, thật là không đơn giản. Tuy nhiên, nếu đã biết thì người lại càng phải chết!” Đạo sĩ Tả Dực cười lạnh. Lão ta tu luyện cùng sư đệ của mình, nhưng mọi thứ cũng không sánh bằng sư đệ, cuối cùng đành phải một mình rời khỏi Tử Vong Sơn Mạch, tiến vào đại lục, cũng chỉ có ở nơi đây thì lão mới có thể làm những điều mình muốn, không ai có thể quản thúc được lão. Bây giờ lão đã đạt đến cảnh giới Thiên Nhân, cũng đã một trăm tuổi, có thể sống thêm một trăm năm nữa cũng không có vấn đề gì. Vinh hoa phú quý trên đại lục này rất thích hợp để lão hưởng thụ. Thế nhưng chuyện này cũng không thể để cho sư đệ Hữu Dực của lão biết, nếu không thì hẳn ta sẽ bắt lão quay về. Lão già kia chính là một tên điên, nhất định phải bắt lão ở trong núi tu luyện với mình. Lão không muốn lại trở về nơi đó, cho nên tất cả những người biết rõ tên của lão đều phải chết.

“Diễm nhi, nằng lên đi!” Hàn Chỉ lui ra phía sau một bước, vung tay tạo thành một vòng tròn che chắn tất cả mọi người bên trong, chỉ chừa lại nằng và hắn đứng bên ngoài.

Đưa mắt nhìn về phía đạo sĩ Tả Dực, Vân Liệt Diễm sững sờ, sau đó nhìn Hàn Chỉ, chỉ thấy hẩn gật đầu một cái.

Vân Liệt Diễm không khỏi nhớ lại tình cảnh bảy năm trước, ở vùng ngoại ô, hẩn nói đùa giỡn. Vậy thì hôm nay hẩn lại để cho nàng ra tay là vì sao?

Thế nhưng Vân Liệt Diễm cũng chẳng còn nhớ bao nhiêu. Nàng khẽ nhếch khóe môi, cảnh giới Thiên Nhân sao? Đến tốt cùng là thực lực như thế nào? Hàn Chỉ rất ít khi ra tay, nàng cũng không biết cái gọi là cảnh giới Thiên Nhân có cái gì thần kỳ. Cũng giống như lúc nàng không hề biết cấp độ cầu vòng là cái gì.

Điều này lại khiến cho Vân Liệt Diễm kích động.

Hàn Chỉ đi qua bên cạnh Vân Liệt Diễm, chỉ để lại một câu: “Cứ đánh mạnh tay, ta ở sau lưng nàng”

Vân Liệt Diễm hơi sững sờ, lại lập tức vui vẻ. Nàng nói với đạo sĩ Tả Dực: “Này lão bất tử, muốn cướp đồ trên tay con trai ta thì cũng phải xem lão nương có nguyện ý hay không!”

“Nữ nhân chết tiệt, ngươi chán sống!” Đạo sĩ Tả Dực vừa nghe thấy lời nói của Vân Liệt Diễm liền thẹn quá hoá giận, gió nổi lên, phát trần phân tán hình thành một chiếc lưới đánh úp về phía Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm lui về phía sau một bước, hỏa diễm hình thành một quả cầu bao quanh chính mình, sau đó từng viên hỏa diễm nổ tung như pháo hoa bay về phía đạo sĩ Tả Dực, làm cho lão ta bất ngờ chính là phát trần của mình lại bị nàng chặn đứng trên không trung.

Đạo sĩ Tả Dực hừ lạnh một tiếng. Lão đã xem thường nữ nhân này rồi, vậy mà có thể có sử dụng năng lực của hỏa như linh thú sao? Thế nhưng lão là cao thủ đã bước vào cảnh giới Thiên Nhân, nếu còn sợ điều này thì há chẳng phải uống phí công sức tu luyện nhiều năm qua à?

Tay trái hơi đổi, một vầng sáng màu đỏ nhạt từng chút một được rót vào phát trần, cây phát trần vốn dĩ màu trắng lại biến thành màu đỏ nhạt. Thế nhưng loại đỏ này rất khác biệt với màu đỏ của Xích cấp bình thường, vài nơi còn có màu trắng sữa nhàn nhạt. Mặc dù là rất nhạt nhưng uy lực đánh ra lại mạnh hơn Xích cấp không biết bao nhiêu lần.

Đúng lúc này, cây phát trần vốn còn bị ngọn lửa ngăn cản lại như được rót vào năng lượng, mạnh mẽ phá tan lớp phòng ngự của Vân Liệt Diễm, đánh về phía thân thể của nàng. Vân Liệt Diễm bị ném bay ra ngoài, ngã âm trên mặt đất tạo thành một cái hố sâu đến nửa mét.

Mà Vân Liệt Diễm, máu tươi từng giọt chảy ra từ khóe môi, lập tức tụt nhuộm đỏ cả cổ áo màu hồng nhạt.

“Mẹ!

“Diễm tỷ tỷ!”

“Diễm nhi!”

“Liệt Diễm!”

“Vân cô nương!”

Mọi người đều đồng thời hét lên, chân dặm bước định tiến lên kiểm tra Vân Liệt Diễm lại bị vòng tròn năng lượng của Hàn Chỉ ngăn lại.

Chỉ có Hàn Chỉ là không có cử động.

Thậm chí còn không liếc nhìn đến Vân Liệt Diễm. Phảng phất như sự sống chết của nàng không có liên quan đến hẩn.

Hai mắt Vân Thiểm Thiểm đỏ ngầu, điên cuồng gào thét với Hàn Chỉ: “Ngươi mau đi cứu nàng, ngươi mau đi cứu mẹ của ta! Cho tới bây giờ nàng chưa từng bị thương nặng như vậy! Ngươi nhanh đến cứu nàng! Mẹ, mẹ à! Mau cứu mẹ đi!”

Từ nhỏ đến lớn, mẹ trong lòng nó chính là thần. Nàng chưa bao giờ bị thương, nàng vĩnh viễn đều là người giỏi nhất, lợi hại nhất. Nàng chưa từng bị bất kỳ ai đánh bại, ngoại trừ đánh không lại Hàn Chỉ thì bất cứ ai cũng không phải đối thủ của mẹ nó.

Thế nhưng bây giờ, Vân Thiểm Thiểm lại chỉ biết trơ mắt nhìn người quan trọng nhất với mình bị tổn thương. Nó như một con thú hoang phần nộ nhìn chăm chăm bóng lưng của Hàn Chỉ, hận không thể đâm thủng một cái lỗ trên người hắn.

Hắn sao có thể lại để cho mẹ bị thương chứ? Hắn sao có thể đẩy mẹ vào trong nguy hiểm?

“Người cứu nàng! Người mau cứu nàng, nếu không vĩnh viễn ta cũng sẽ không thừa nhận người là cha ta! Người không xứng làm cha của ta, cha của ta tuyệt đối sẽ không khiến cho mẹ ta bị thương! Ta chán ghét người! Ta chán ghét người!” Vân Thiểm Thiểm nhếch môi, nước mắt ứ đọng trong khóe mắt tùy thời đều có thể chảy ra. Cho dù mạnh mẽ hay thông minh đến cỡ nào thì nó cũng chỉ là một đứa nhỏ chỉ hơn sáu tuổi, nhìn thấy mẹ mình bị thương, nhìn thấy người thân yêu nhất của mình bị thương, nó làm sao có thể tỉnh táo, làm sao có thể không lo lắng?

Hàn Chỉ vẫn bất động như cũ, từ đầu đến cuối đều chưa từng liếc nhìn về phía Vân Liệt Diễm.

Thượng Quan Lâm Nhi nắm thật chắc cánh tay Sở Ngọc, móng tay cũng đâm sâu vào thịt, máu tươi đã nhuộm hồng cả bộ y phục màu trắng của Sở Ngọc, nhưng ai cũng đều không có cảm giác. Bọn họ nhìn chăm chăm vào Vân Liệt Diễm, không dám tin, không ai dám tin nữ tử kiêu ngạo kia bây giờ lại nằm im không nhúc nhích, máu tươi chảy đầy đất. Cũng càng không dám tin Hàn Chỉ sẽ nhẫn tâm như thế, có thể khiến cho nàng đi chịu chết. Tất cả mọi người đều lo lắng cho Vân Liệt Diễm, chỉ có hắn, từ đầu đến cuối đều chưa từng liếc mắt nhìn đến nàng.

“Ha ha ha! Một Tử cấp nhỏ nhỏ mà cũng dám đấu cùng bản tôn. Hừ! Bản tôn hôm nay sẽ cho các người mở mang tầm mắt, xem cái gì là cảnh giới Thiên Nhân. Nguyên một đám nhìn kỹ cho bản tôn, vậy thì cũng không uổng công các người đã sống một đời rồi!” Đạo sĩ Tả Dực nhìn Vân Liệt Diễm đang nằm trên mặt đất càng thêm đắc ý.

“Chết đi!” Phất trần lại đánh tới Vân Liệt Diễm một lần nữa.

57. Q.2 - Chương 59: Phu Xướng Phụ Tù (1)

Tia sáng đỏ đậm đặc đánh về phía Vân Liệt Diễm một lần nữa, không ai để ý tới thân thể Hàn Chỉ khẽ run rẩy, lòng bàn tay đã thấm ướt mồ hôi.

Đúng lúc này, Vân Liệt Diễm lại đột nhiên vươn tay, một phát bắt được phất trần, sau đó tay kia chống trên mặt đất, đứng lên một cách gian nan.

Bộ dáng của nàng thoát nhìn hết sức chật vật, khóe môi vẫn còn chảy máu, trên người hay trên mặt đều là vết máu cùng bụi đen, tóc cũng tán loạn trên đầu vai.

Chỉ có đôi mắt kia đã biến thành màu đỏ thẫm quỷ dị, sáng ngời khác thường.

Máu tươi từng giọt tí tách rơi xuống từ bàn tay đang giữ lấy phất trần của Vân Liệt Diễm, nàng lại không chút ý định sẽ buông tay. Khóe môi treo lên một nụ cười lạnh, nàng không chết dễ như vậy đâu!

Cao thủ cảnh giới Thiên Nhân sao? Hừ! Muốn mạng của nàng, ngay cả Diêm vương cũng đều phải suy nghĩ cho kỹ một chút. Chỉ bằng một đạo sĩ nhỏ nhoi thì có thể làm được gì?

“Liệt Diễm Thiêu Thân!”

Vân Liệt Diễm gầm nhẹ một lên tiếng, hỏa diễm màu tím đậm lập tức bùng lên bao bọc lấy toàn bộ thân thể nàng. Từ sau khi học nội công tâm pháp, nàng hoàn toàn có thể lợi dụng năng lượng nội công để khống chế dị năng của mình, cũng không cần tiêu hao thần lực nữa. Thế nhưng bây giờ, đối mặt với đối thủ mạnh như thế, nàng đương nhiên phải sử dụng cả hai phương diện. Trận chiến này, tuyệt đối không dễ đánh như vậy. Lúc trước, nàng không hiểu cái gì là nội công, chỉ dựa vào dị năng của mình mà có thể giết chết cao thủ cao hơn mình tới ba cấp. Hôm nay, nàng cũng không tin nàng sẽ thua bởi một đạo sĩ chỉ hơn mình một cấp.

“Đạo sĩ thú! Hôm nay lão nương sẽ cho người biết sự lợi hại của lão nương!” Nụ cười trên khóe môi Vân Liệt Diễm càng thêm đậm, hàn khí nhanh chóng xuất hiện quanh người.

“Hừ! Người cũng khiến cho ta ngạc nhiên đó, nhưng khác biệt thì vẫn là khác biệt. Muốn đánh thắng bản tôn quả thật là mơ mộng hão huyền!” Đạo sĩ Tả Dực chán ghét nhất người khác gọi lão là đạo sĩ thúi. Lão luôn cảm thấy mình rất thích hợp để trở thành tôn giả đạo sĩ, cho nên vẫn một mực vô liêm sỉ tự xưng mình là bản tôn. Vân Liệt Diễm mắng lão như thế chính là chọc giận lão, khiến cho lão hận không thể ngay lập tức xé nát Vân Liệt Diễm thành những mảnh nhỏ. Phất trần nhanh chóng bay về phía Vân Liệt Diễm, sau đó một thanh trường kiếm cũng bay ra từ trong tay áo, đạo sĩ Tả Dực nhân cơ hội ra tay.

Nếu so chiêu thức thì Vân Liệt Diễm là người chịu thiệt, mấy năm nay nàng chủ yếu tu luyện nội công cùng cầm kỹ. Muốn bắt đầu đánh đòn thì vẫn cần một khoảng thời gian nhất định, lúc cao trào mới có thể phát huy năng lượng cường đại. Cho nên, đối phó với người có năng lực tương đương thì cầm kỹ sẽ là vũ khí tốt nhất lúc quần công, nhưng đối với người mạnh hơn nhiều so với mình thì sử dụng cầm kỹ sẽ phải chịu thiệt hại, bởi vì đối phương nhất định sẽ không chờ nàng ra tay.

Cũng giống như bây giờ, đạo sĩ Tả Dực vung ra vô số đường kiếm trên không trung, vốn cũng không phải là Vân Liệt Diễm cứng đầu mà chính là ngay cả một cơ hội trốn cũng không có. Tuy nhiên Vân Liệt Diễm cũng từng học không ít kỹ xảo chiến đấu, độ nhanh nhạy của bản thân lại càng vượt qua mức bình thường, dù cho không dựa vào nội công thì nàng cũng có thể né tránh công kích. Vấn đề lúc này chính là mật độ công kích của lão ta quá mức cường thế, dường như là bày ra cả thiên la địa võng, không cho nàng bất cứ cơ hội phản kích nào.

Vân Liệt Diễm quan sát tình thế một chút, nếu như nàng tiếp tục không phản kích thì rất nhanh sẽ rơi vào thế hạ phong, nhưng một cơ hội phản kích cũng không có. Mà bây giờ muốn đột phá vòng vây của lão thì cũng chỉ có một cách, chính là liều mình lao qua những đường kiếm chằng chịt, trực tiếp công kích.

Thân thể Vân Liệt Diễm cũng chỉ là một người phàm, những đường kiếm kia nhìn thì có vẻ như bóng kiếm hư ảo, nhưng chỉ có Vân Liệt Diễm biết rõ mỗi một đường kiếm này đều là thật. Chỉ cần đụng phải một chút thì nàng sẽ trọng thương ngay. Đạo sĩ thúi này, ngay từ đầu đã phá hỏng đường lui của nàng. Nếu nàng không liều chết để thử một lần cũng chỉ có thể chờ đợi cho đến khi khí lực hao hết, sau đó thì chết dưới kiếm của lão.

Vân Liệt Diễm khê cần răng, đột nhiên không phòng ngự nữa. Nàng hợp nhất toàn bộ tinh thần, cái gì cũng không nghĩ, hoàn toàn quên mất tình thế hiện tại của mình. Sau đó tích hợp một kích mạnh nhất trong đầu mình, ngưng tụ toàn bộ năng lượng rồi đánh về phía đạo sĩ Tả Dực.

Mắt nhìn thấy Vân Liệt Diễm đã bị công kích của mình làm cho tổn thương nặng, mà nàng lại bỗng nhiên buông bỏ phòng ngự, đạo sĩ Tả Dực cười đắc ý. Bây giờ, nữ nhân này chết là cái chắc. Thế nhưng chuyện mà lão không thể nào tưởng tượng được đã xảy ra, thân thể nàng lại đột nhiên biến thành hư ảo, hoàn toàn trở thành một đốm hỏa diễm, mà nàng lại càng giống như một con phượng hoàng rực lửa đánh úp về phía lão ta.

Đạo sĩ Tả Dực thầm kêu một tiếng không ổn. Phượng hoàng lửa, đây chính là thần thú! Nữ nhân này làm sao có thể hóa thân thành một thứ đáng sợ như thế chứ? Chỉ là lúc này lão ta có muốn tránh né cũng đã không còn kịp nữa. Phượng hoàng lửa bay xuyên qua thân thể lão ra, lập tức một tiếng hét thảm thiết vang lên, đạo sĩ Tả Dực trừng to hai mắt, chết không kịp nhắm mắt.

Trước ngực lão lưu lại một vết thủng cực lớn, máu tươi không ngừng phun ra, cực kỳ khủng khiếp.

Mà bên này, phượng hoàng lửa cũng biến trở lại thành Vân Liệt Diễm. Nàng chỉ vừa mỉm cười nhẹ một cái, ngay lập tức rơi vào một vòng tay lạnh buốt.

“Mẹ!” Vòng tròn ngăn cách biến mất, Vân Thiểm Thiểm là người đầu tiên chạy vội tới trước mặt Vân Liệt Diễm, nhìn thấy nàng đã ngã đi với sắc mặt tái nhợt.

“Mẹ của ta làm sao vậy? Tại sao người lại làm vậy với nàng?” Vân Thiểm Thiểm nhìn Hàn Chỉ với ánh mắt phần nộ. Vốn dĩ nó rất sùng bái Hàn Chỉ, nhưng bây giờ Hàn Chỉ lại hại người mẹ mà nó yêu quý nhất bị thương, Vân Thiểm Thiểm cảm thấy cực kỳ khổ sở.

Hàn Chỉ mấp má môi, mặc kệ cho Vân Thiểm Thiểm nện một đám lời cầu lên trên người hắn. Một thân trường bào màu tím của hắn bị lời điện nện cho chặt vật, nhưng hắn vẫn không giải thích bất kỳ câu nào.

Thượng Quan Lâm Nhi nhìn Hàn Chỉ, cảm thấy hấn cực kỳ lạ lẫm. Lúc này, nàng dường như đã quên sợ hãi, vừa trải qua một trận đấu như vậy thì tất cả sự sợ hãi của nàng đều bị thay bởi nghi ngờ.

“Chàng yêu nàng sao?” Thượng Quan Lâm Nhi đứng trước mặt Hàn Chỉ, từng chữ đều phát âm rành mạch. Hàn Chỉ gật đầu.

“Vậy tại sao chàng lại đối xử với nàng như vậy? Chàng không sợ lúc nàng tỉnh lại sẽ oán hận chàng sao? Hàn, ta vẫn không biết trái tim của chàng rốt cuộc là làm bằng thứ gì. Nếu vừa rồi Vân cô nương không đứng lên, há chẳng phải nàng sẽ chết sao? Chẳng lẽ chàng cũng sẽ không áy náy sao? Đây gọi là tình yêu của chàng sao?” Cả đời này Thượng Quan Lâm Nhi cũng chưa từng nói một hơi dài như vậy với Hàn Chỉ. Trong mắt của nàng, Hàn Chỉ vẫn luôn tồn tại như một vị thần, dường như không có gì là hấn không làm được. Thế nhưng lại hết lần này tới lần khác, hấn vẫn lạnh lùng như vậy, chưa bao giờ liếc mắt nhìn tới bất kỳ nữ nhân nào, cho dù đẹp xấu, cho dù già trẻ, trong mắt tất cả dường như đều giống nhau, không có bất kỳ sự khác biệt nào.

Vân Liệt Diễm là nữ nhân đầu tiên Hàn Chỉ thân cận, hấn sẽ ôm nàng, không giống luôn duy trì một khoảng cách an toàn tuyệt đối với những nữ nhân khác. Cho nên lần đầu tiên gặp mặt, nàng đã khiếp sợ, sau đó là ghen ghét. Nàng ghen ghét Vân Liệt Diễm có được đối đãi đặc biệt của Hàn Chỉ. Nàng quen biết Hàn Chỉ lâu như vậy, hấn cũng chưa từng đối xử với nàng như thế.

Cho nên nàng nghĩ cách để hiểu rõ trong lòng Hàn Chỉ đang nghĩ gì, có phải hoàn toàn không có hình dáng của Thượng Quan Lâm Nhi nàng hay không, cho dù đó có là chuyện khiến cho nàng cảm thấy buồn nôn mỗi khi nhớ lại. Lời nói của Vân Liệt Diễm quả thật đã khiến nàng dao động, không phải vì Hàn Chỉ bất lực, mà là Hàn Chỉ thật sự không yêu nàng.

Thế nhưng hôm nay, nàng thật sự không cách nào tưởng tượng ra được. Nàng nhìn thấy cái gì? Hấn để cho nữ nhân hấn nói yêu phải một mình đối mặt với cường địch, hấn chỉ đứng một bên bỏ mặc sống chết của nàng, nàng bị trọng thương cũng không ra tay cứu giúp. Lần đầu tiên nàng nhận ra, nàng hoàn toàn không hiểu rõ Hàn Chỉ, thậm chí là cho tới bây giờ cũng chưa từng hiểu rõ hấn.

“Cho nên, nàng càng cần một người khác thích hợp hơn” Hàn Chỉ gật đầu. Qua chuyện hôm nay, Thượng Quan Lâm Nhi hấn sẽ hiểu rõ. Những lời mà bảy năm trước hấn vẫn chưa nói rõ ràng thì hôm nay nàng nhất định sẽ hiểu.

Hàn Chỉ hấn cho tới bây giờ vẫn không thích nợ bất cứ người nào, chuyện hôm nay quả thật là hấn cố ý.

Hấn cố ý diễn cho Thượng Quan Lâm Nhi thấy một màn này, hi vọng nàng sẽ hoàn toàn buông tay, đừng tiếp tục vương vấn bất kỳ tưởng tượng nào với hấn. Thế nhưng quan trọng nhất lại không phải là vì Thượng Quan Lâm Nhi, mà là nữ nhân đang nằm trong ngực hấn.

“Ta đã rõ” Thượng Quan Lâm Nhi nhắm mắt lại. Đoạn nhân duyên này, cuối cùng cũng phải kết thúc. Mặc kệ là vì cái gì, nàng đã không còn khả năng ảo tưởng với một nam nhân như vậy nữa rồi. Giấc mộng mà nàng đau khổ ôm ấp nhiều năm qua, cũng đã đến lúc nên buông tay.

Không phải nàng chán ghét hấn, mà là nàng không hiểu. Nàng không thể nào hiểu cùng tham dự vào thế giới của hấn, vĩnh viễn cũng không thể tiến vào thế giới của hấn. Không biết khi Vân cô nương tỉnh lại sẽ nghĩ như thế nào, nhưng nếu là nàng, nam nhân nàng yêu mến lại đối xử với nàng như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không thể nào chấp nhận. Vân cô nương nói đúng, nàng nên có cuộc sống của mình, mà cuộc sống này lại chưa từng có bất kỳ mối quan hệ nào với Hàn Chỉ.

Nàng chỉ là trùng hợp cứu được hấn một mạng, mà bây giờ hấn cũng đã cứu lại một mạng của nàng. Như thế, một mạng trả một mạng, huê nhau.

Ý của hấn chính là điều này, quả thật người một mực suy nghĩ viễn vông chỉ có mình nàng.

Thượng Quan Lâm Nhi quay đầu lại, nhìn thấy Sở Ngọc vẫn đứng cách đó không xa, nàng chủ động đi về phía hấn.

Mặc kệ người nam nhân này có tiếp nhận nàng hay không, từ nay về sau hấn chính là tướng công của nàng. Nàng sẽ làm tốt chuyện mà mình nên làm, thử cho mình một cơ hội. Nếu không thể thì cứ như lời Vân Liệt

Diễm đã nói, tự đi tìm hạnh phúc thuộc về mình thôi.

Nàng tin rằng, có một ngày nàng sẽ tìm được.

Hàn Chỉ mang theo Vân Liệt Diễm rời khỏi Hương thành, đi về phía Đông Thịnh quốc. Vân Liệt Diễm hôn mê suốt bảy ngày. Mà bảy ngày, lúc nào cũng có thể nhìn thấy Vân Thiểm Thiểm cùng Hàn Chỉ mất to trừng mắt nhỏ trong xe ngựa. Chỉ là không ai để ý, từng động tác của hai người lại giống nhau đến khó tin.

Thật ra Vân Thiểm Thiểm cũng đã nhận ra từ lúc mẹ hôn mê, khí tức trên người đã không giống với trước kia. Lúc trước nó vẫn có thể cảm nhận được thực lực của mẹ, nhưng bây giờ đã không còn nữa rồi. Mẹ lúc này, lại giống như Hàn Chỉ.

Cho nên, có một ý nghĩ âm thầm hình thành trong đầu Vân Thiểm Thiểm. Chẳng lẽ năng lực mấy năm nay không thể đột phá của mẹ lại đột phá trong trận chiến đó? Đương nhiên, Vân Thiểm Thiểm cũng chỉ là nghi ngờ mà thôi, mọi chuyện vẫn phải đợi mẹ tỉnh lại mới biết.

Mà trong khoảng thời gian này, Vân Thiểm Thiểm vẫn không chịu tha thứ cho Hàn Chỉ.

Đến ngày thứ bảy, bọn họ đã đặt chân vào biên giới Đông Thịnh quốc. Thế nhưng bởi vì Vân Liệt Diễm bị thương cho nên bọn họ di chuyển rất chậm, dường như cứ đến mỗi thành trấn lại nghỉ ngơi một đêm. Tối hôm đó, Vân Liệt Diễm rốt cuộc cũng tỉnh.

Vân Liệt Diễm cảm thấy toàn thân vô cùng mệt mỏi, giống như vừa ra trận bị giết càn quét.

“Mẹ!” Vân Thiểm Thiểm kích động định nhào vào người Vân Liệt Diễm, lại bị nàng đưa tay ngăn lại. Nàng muốn đi tắm, không còn chuyện gì quan trọng hơn chuyện này.

Sau khi Vân Liệt Diễm tắm rửa sạch sẽ, Mộc Miên đã dọn một bàn thức ăn thơm ngào ngạt chờ nàng. Bảy ngày không ăn gì, Vân Liệt Diễm đã đói không ra hình người nữa, quả thật bây giờ nàng có thể ăn một hết con trâu.

Cơm nước no nê, Vân Liệt Diễm cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái chưa từng có, toàn thân cũng giống như thay da đổi thịt.

Vì vậy, nằm trên giường, Vân Liệt Diễm thoải mái nhắm mắt, hoàn toàn không quan tâm đến những người đang lo lắng chờ nàng kể từ lúc nàng đòi tắm rửa.

Cuối cùng, vẫn là Vân Thiểm Thiểm nhịn không được, lên tiếng: “Mẹ, rốt cuộc mẹ có sao hay không? Mẹ hù chết con rồi, nếu mẹ mà xảy ra chuyện gì thì bảo con có thể sống thế nào đây?”

Vân Thiểm Thiểm không ngừng chớp chớp đôi mắt to, đôi con ngươi màu tím ngập nước, bộ dáng cực kỳ đáng thương.

Rốt cuộc Vân Liệt Diễm cũng mở mắt, mắt đen thui liếc nhìn Vân Thiểm Thiểm. Nàng đưa tay nhéo chặt lỗ tai của nó, nói: “Thằng nhóc chết tiệt, dám nguyên rửa lão nương! Lão nương nuôi con lớn thành như vậy cũng không dễ dàng, lão nương vừa đổ phân vừa dọn nước tiểu nuôi lớn con, còn chưa hưởng thụ được một ngày thanh thản mà con đã dám nguyên rửa lão nương chết sớm!”

“Ô ô, mẹ, mau buông tay nha!” Vân Thiểm Thiểm ôm lỗ tai oa oa kêu to. Mẹ có thể mắng chửi người chứng tỏ thật sự không có chuyện gì rồi.

“Diễm tỷ tỷ, tỷ hôn mê nhiều ngày như vậy, xem chút nữa là hù chết mọi người rồi. Nhất là Thiểm Thiểm đó, dường như một tắc cũng không rời khỏi giường tỷ đây này!” Phượng Lạc Vi nhận được ánh mắt cầu cứu của Vân Thiểm Thiểm, lập tức tiến lên nói tốt cho nó.

“Coi như thằng nhóc con còn có chút lương tâm!” Vân Liệt Diễm thả Vân Thiểm Thiểm ra.

“Diễm nhi, nếu như ta đoán không lầm thì chắc hẳn con đã đột phá” Vân Phụng Khải có chút hưng phấn. Trận chiến đó khiến cho hắn lo lắng muốn chết. Hắn hiểu rõ cách làm người của Hàn Chỉ, biết rõ hẳn ta sẽ không thật sự để cho Diễm nhi lâm vào nguy hiểm, hẳn ta nhất định mục đích khác. Nếu không thì cho dù có chết, hắn cũng phải đến tìm Hàn Chỉ tính sổ.

“Đúng vậy đó Diễm nhi, quả thật là con đã khiến cho tiểu cữu lo lắng muốn chết!” Đám người Diệp Khuyết hiểu rõ Hàn Chỉ, nhưng Phượng Lăng Tiêu thì lại không. Mấy ngày nay hắn cũng giống như Vân Thiểm Thiểm, cõi lòng luôn bị dày vò trong lo lắng.

“Thúc thúc, tiểu cữu, con thật sự không có chuyện gì. Hơn nữa, mọi người đoán không sai, quả thật con đã đột phá cảnh giới Thiên Nhân, cảm giác thật sự rất không tồi!” Vân Liệt Diễm nháy nháy mắt nghịch ngợm với bọn họ.

Cảm giác đặt chân lên một cảnh giới mới quả thật rất khác lạ. Thậm chí nàng còn cảm thấy bỗng bênh, thanh thản hơn trước kia rất nhiều.

“Đúng vậy! Đại tẩu là ai chứ? Làm sao có thể không đánh lại lão đạo sĩ thú kia chứ? Đại tẩu vừa mới tỉnh lại, vẫn cần nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta cũng đừng quấy rầy đại tẩu nữa” Diệp Khuyết nhìn thấy sắc mặt lão đại nhà mình vẫn đen thui không chút thay đổi, đành phải đi ra dụ dỗ mọi người rời khỏi đây, nếu không thì chỉ sợ lão đại sẽ đích thân ra tay đuổi người.

“Ừ, chúng ta cũng nên để cho Diễm tỷ tỷ nghỉ ngơi thật tốt!” Phượng Lạc Vi cũng gật đầu.

Vân Thiểm Thiểm mặc dù có chút lưu luyến, nhưng vẫn đi ra ngoài. Rất nhanh trong phòng cũng chỉ còn lại Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ.

“Ta sẽ không cảm ơn người đâu!” Vân Liệt Diễm bẹt miệng. Tuy thu hoạch lần này khá lớn nhưng chết tiệt, nàng bị thương rất nặng. Nếu không phải số mạng nàng còn tốt thì có lẽ bây giờ nàng đang xếp hàng chuẩn bị đầu thai rồi.

“Nàng không sao là tốt rồi, là ta quá lỗ mãng” Hàn Chỉ đột nhiên đứng dậy, ôm nàng lấy Vân Liệt Diễm đi về phía giường.

“Này, người định làm gì đó?” Vân Liệt Diễm kinh ngạc. Không phải là hắn muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn chứ?

Hàn Chỉ đặt Vân Liệt Diễm lên giường, sau đó tự mình nằm xuống, ôm chặt nàng trong ngực.

Mấy ngày nay, không có ai lo lắng hơn hắn. Nhìn sắc mặt tái nhợt cùng bộ dạng hôn mê bất tỉnh của Vân Liệt Diễm, còn có những vết thương trên người nàng, hắn bắt đầu hối hận, hối hận bản thân đã quá vội vàng gấp gáp. Lúc trước quả thật là hắn nhận ra nếu Vân Liệt Diễm muốn đột phá thì nhất định phải cần một cuộc chiến không chút tầm thường, có vậy thì mới có thể kích thích năng lượng của nàng, giúp nàng đạt tới một cảnh giới mới.

Thế nhưng nhìn nàng bị thương, quả thật so với chính bản thân hắn bị thương còn đau khổ hơn. Hắn trở mắt nhìn nàng cả người đầy máu, trở mắt nhìn nàng chỉ cách cái chết một bước, cuối cùng hắn lại nhấn tâm không tiến lên cứu nàng. Tuy hắn biết có hắn ở đây thì nàng nhất định sẽ không gặp chuyện không may, nhưng nàng lại bị thương, tổn thương của nàng càng khiến cho hắn thống khổ hơn so bất luận kẻ nào.

Trước kia hắn chưa bao giờ có cảm giác này. Một người có sự ràng buộc chặt chẽ với tính mạng của mình, hận không thể đưa hết mọi thứ tốt nhất cho nàng, lại vẫn còn cảm thấy chưa đủ. Giống như hắn lúc này, hắn thậm chí nghĩ phải trói chặt Vân Liệt Diễm lại, trói chặt nàng lại bên cạnh hắn, chăm sóc nàng, che chở nàng.

Thế nhưng, hắn không thể.

Nàng không phải là một nữ tử bình thường. Hắn không thể vì lòng riêng của mình bẻ gãy đôi cánh của nàng, không cho nàng bay lượn. Bởi vì muốn cho nàng những thứ tốt nhất, cho nên mới không ngăn cản nàng.

“Này, người sao vậy?” Vân Liệt Diễm đẩy đẩy Hàn Chỉ. Hắn ôm nàng quá chặt, lại khiến cho nàng cảm thấy rất không thoải mái

“Vật nhỏ, hay là ta giấu nàng đi nhé? Sau này nàng ngoan ngoãn đứng ở phía sau ta thôi, được không?” Hàn Chỉ cúi đầu, si ngốc nói thầm bên tai Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm không trả lời. Thật ra từ lúc Hàn Chỉ bảo nàng dùng toàn lực đối phó với gã đạo sĩ Tả Dực, nàng cũng đã hiểu rõ dụng ý của hắn. Lúc đó, nói không lo lắng thì là nói dối. Nàng cũng sợ chết, nàng cũng quý trọng tính mạng của mình, nhưng một câu nói kia của Hàn Chỉ lại khiến cho nàng hoàn toàn yên tâm.

Hắn nói, hắn ở sau lưng nàng.

Chính câu nói đó đã khiến cho nàng cảm thấy an tâm. Khi nàng liều chết công kích đạo sĩ Tả Dực, nàng quả thật biết rõ mình sẽ không chết. Nàng cũng không biết tại sao mình lại tin tưởng Hàn Chỉ, dường như từ khi gặp mặt, nàng đã tin tưởng hắn không chút lý do.

Nàng thật ra là người rất miễn cảm, cho tới bây giờ cũng không dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai.

Hàn Chỉ, quả thật là một ngoại lệ.

Tình ý của hắn, cũng không phải là nàng không cảm thấy. Chỉ là, nàng một mực vẫn không thể chính thức hiểu rõ lòng mình. Trước kia, nàng có thể thử cho hắn một cơ hội là bởi vì nàng cảm thấy Hàn Chỉ chưa chắc sẽ yêu mình. Bọn họ lúc đó cũng chỉ là rung động nhất thời, chỉ có thể nói chuyện yêu đương, không hơn.

Thế nhưng lúc nàng biết Hàn Chỉ yêu thương mình, nàng lại lui bước.

Từ trước đến nay nàng chính là một con rùa đen, nhất là trong chuyện tình cảm, nàng còn dè dặt hơn bất kỳ người nào. Có lẽ là vì nhiều năm sống trong kiếp sống đặc công đã khiến nàng thiếu kiến thức về chuyện tình cảm, cho nên thời gian dần trôi thì nàng lại càng trở nên nông cạn, trở nên không dễ dàng tin tưởng vào tình yêu, trở nên có khuynh hướng theo chủ nghĩa hoàn mỹ.

Ngoại trừ là đã yêu, nếu không nàng sẽ không bỏ ra trái tim của mình. Một khi thật lòng, nàng quyết không cho phép có sự phản bội, chỉ cần một lần phản bội chính là muôn đời không tha.

Không phải nàng do dự, cũng không phải nàng không đủ quyết đoán. Hết lần này tới lần khác nàng đều rất quyết đoán mới có thể không tiếp nhận hắn. Ngoại trừ tin rằng chính mình thật sự có tình cảm với đối phương, nếu không nàng tuyệt đối sẽ không mở đầu cho phần tình cảm này.

Mà nàng bây giờ lại không hiểu rõ tình cảm mình dành cho Hàn Chỉ là gì, chỉ có một loại tin tưởng đến khó hiểu. Nàng không ghét hắn, nhưng cũng không yêu hắn.

Có lẽ, trong lúc này thì bọn họ cần nhất là một cơ hội. Thế nhưng, nàng vẫn còn chưa cảm nhận được.

“Chọc nàng đấy!” Hàn Chỉ cười cười: “Vật nhỏ, ta muốn hôn nàng”

Hàn Chỉ nói thẳng ra như thế, mặt Vân Liệt Diễm vì một cái đã đỏ lên. Chết tiệt, chuyện này mà còn có thể nói đến nghiêm trang như thế, ưu nhã như thế!

Nàng thật sự không hiểu Hàn Chỉ, thoát nhìn giống như một thân sĩ (1), nhưng chuyện hắn làm ra lại của một kẻ lưu manh điển hình.

(1) Thân sĩ: Những người quan lại và trí thức thời xưa, ý chỉ người đứng đắn.

Độ ẩm động lòng người trên thân thể Vân Liệt Diễm khiến Hàn Chỉ nhận không được đành phải rên lên một tiếng, sau đó ngậm lấy vành tai nàng.

Cảm giác lạnh buốt khiến cho toàn thân Vân Liệt Diễm chấn động, rung mình một cái. Nàng giống như bị điện giật, cảm giác tê dại, kỳ diệu một cách đặc biệt.

Một tay Hàn Chỉ giữ lấy đầu Vân Liệt Diễm, tay kia nâng cằm của nàng, sau đó dịu dàng đặt xuống một nụ hôn.

Lúc này, Hàn Chỉ lại không gặm cắn miệng nàng như dã thú nữa, mà dịu dàng hơn rất nhiều. Điều này khiến cho Vân Liệt Diễm nhớ lại cảm giác lần đầu tiên hắn hôn nàng. Lúc đó hắn cũng rất dịu dàng, cảm giác lạnh buốt chạm phải lửa nóng của nàng, như hòa tan lẫn nhau.

Kỹ thuật so với lần trước tốt hơn nhiều, nhưng cũng đã lâu rồi không thực hành cho nên vẫn có chút ngốc nghếch, nhất là đôi tay bối rối đang luồn vào áo nàng.

Thế nhưng hôm nay Vân Liệt Diễm lại không quan tâm đến sự ngốc nghếch kia của hắn, ngược lại còn có cảm giác ngọt ngào, có lẽ là do khung cảnh lãng mạn cùng tâm tình tốt tạo nên.

Chỉ tiếc, hoàn cảnh hài hòa như thế lại có thể bị phá tan vì một nguyên nhân không chút hài hòa.

“Mẹ, con đột nhiên...” Vân Thiểm Thiểm dừng dừng xông vào liền nhìn thấy hai người đã có chút ý loạn tình mê, quần áo đã cởi ra một nửa, rất dễ khiến cho người khác liên tưởng đến những chuyện không trong lành.

“Ách, con... con đi ngang qua... con chỉ là đi ngang qua mà thôi. Hai người cứ tiếp tục” Vân Thiểm Thiểm ngượng ngùng khoát khoát tay, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tái nhợt. Chết chắc rồi, chết chắc rồi! Lúc nào không chọn lại chọn lúc này mà xông vào chứ hả? Mấy ngày rồi mà cha còn chưa ăn sạch mẹ, hôm nay có cơ hội tốt như vậy mà lại bị nó phá hủy. Vân Thiểm Thiểm ngay lập tức đã đoán ra vận mệnh bi thảm của mình sau này.

Cửa đóng lại rầm một tiếng. Bên này Vân Liệt Diễm cũng đã vội vàng đẩy Hàn Chỉ ra, một cước đạp hắn xuống giường: “Đi ra ngoài!”

Dứt lời, nàng kéo chăn bao chặt lấy mình, để lại một gương mặt chưa thỏa mãn dục vọng của Hàn Chỉ. Đôi mắt lạnh lẽo của hắn đang liếc về phía cửa phòng, chỗ mà Vân Thiểm Thiểm vừa chạy đi.

Từ sau khi Vân Liệt Diễm tỉnh lại, hành trình của bọn họ diễn ra nhanh hơn rất nhiều, chưa đầy tám tháng đã đến ngoại ô kinh thành.

Ngắm nhìn cổng thành một lúc lâu, Vân Liệt Diễm nhếch nhẹ khóe môi: “Bảy năm, ta đã trở về!”

Chuyện mà đám lão già kia làm với nàng bảy năm trước, một chút nàng cũng không quên. Diệt Thiên trận, ha ha, lúc này xem thử bọn chúng còn đưa ra cái trận nào nữa, nàng quyết tâm đùa cùng.

Vân Liệt Diễm nàng cho tới bây giờ cũng không phải người hào phóng. Bảy năm trước không tính chuyện dùng Mộc Miên uy hiếp nàng, chỉ cần ba lần bốn lượt muốn đưa nàng vào chỗ chết, nàng cũng sẽ không dễ dàng tha thứ như vậy.

“Mẹ, nơi này chính là Đông Thịnh quốc sao?” Vân Thiểm Thiểm lộ ra một nụ cười đáng yêu, nhưng người quen biết nó đều biết, Vân Thiểm Thiểm cười càng đáng yêu thì lại càng quỷ quyệt.

Đây tuyệt đối đại biểu cho việc sắp có rất nhiều người gặp xui xẻo.

“Diễm nhi, còn định quay về Vân gia sao?” Vân Phụng Khải biết những chuyện năm đó, Diễm nhi không thể nào bỏ qua dễ dàng như vậy, mà hắn cũng không có ý định ngăn nàng. Chuyện Vân gia làm lúc trước quả thật là quá tàn nhẫn, ngay cả hắn cũng nhìn không thuận mắt. Cho nên lúc này Diễm nhi muốn làm gì, hắn đều sẽ ủng hộ.

“Quay về Tứ vương phủ!” Đúng lúc này, Hàn Chỉ lại đột nhiên mở miệng.

“Cái gì?” Đám người Diệp Khuyết không hẹn mà cùng nhìn về phía Hàn Chỉ, giống như đang nghe lầm. Trở về Tứ vương phủ? Trở về cái nơi mười năm chưa từng quay về sao?

“Ừ, quay về Tứ vương phủ!” Hàn Chỉ nhẹ gật đầu, sau đó nhìn về phía Vân Liệt Diễm, nói một cách bình tĩnh: “Nàng là Tứ vương phi”

Qua một buổi, Diệp Khuyết mới kinh hô ra tiếng: “Chiêu này cũng quá độc ác!”

Người mà hoàng thượng kiêng kỵ nhất chính là Tứ vương gia, gần đây nghe nói thân thể hoàng thượng đã không còn tốt, nếu như đúng lúc này mà Hàn Chỉ dùng thân phận Tứ vương gia quay trở về thì tuyệt đối chính là một kích trí mệnh trước khi chết cho hoàng thượng. Vân gia cùng hoàng gia bây giờ không biết sẽ làm ra loại chuyện gì nữa.

Hôm nay, triều đình đã chia thành hai phe cánh rõ ràng, một bên ủng hộ thái tử, một bên ủng hộ Hiến Viên Minh. Nếu như bị Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ quấy phá thì nhất định sẽ xuất hiện sự thay đổi bất ngờ. Đông Thịnh quốc, tuyệt đối sắp có trò hay.

“Được thôi!” Vân Liệt Diễm gật đầu rất dứt khoát. Chủ ý này lại rất không tệ, đám lão già kia cứ chờ lão nương đến tìm các người tính nợ đi!

58. Q.2 - Chương 60: Phu Xướng Phụ Tùy (2)

Tin tức Tứ vương gia quay về đường như đã truyền đi khắp kinh thành.

Hàn Chỉ nghênh ngang cho xe ngựa đi thẳng đến cổng Tứ vương phủ. Tuy nhiều năm không trở lại nhưng vương phủ vẫn có người quản lý, chủ nhân có thể trở lại lúc nào cũng được.

Đám người Vân Liệt Diễm trợn mắt nhìn Hàn Chỉ thay đổi khuôn mặt nhanh như dùng ảo thuật. Thật ra bộ dạng bình thường của hắn nhìn cũng đã thuận mắt, chỉ có điều lúc này Hàn Chỉ lại đeo lên một lớp mặt nạ lại khiến cho Vân Liệt Diễm tò mò, không biết khuôn mặt thật kia nhìn như thế nào.

Vân Liệt Diễm nhìn thấy Hàn Chỉ lấy ra không biết bao nhiêu cái mặt nạ tuần tú, ngón tay khẽ run. Nàng có loại xúc động muốn bóc lớp mặt nạ giả kia ra xem gương mặt thật bên trong.

Hàn Chỉ mỉm cười nhẹ, nói một câu: “Gương mặt của ta, thật ra nàng rất quen thuộc”

“Mẹ nó, ta chưa từng nhìn thấy làm sao có thể quen thuộc được?” Vân Liệt Diễm phỉ báng hắn, nhất định là bộ dạng rất xấu nên mới không để cho người khác nhìn thấy.

“Thành thân xong thì nàng sẽ thấy ngay lập tức” Dung mạo của hắn, người đầu tiên nhìn thấy chính là mẫu thân hắn, người thứ hai phải là thê tử của hắn, sau đó mới có thể đến phiên những người khác.

“Đây là cái quy tắc gì vậy? Ta không thèm!” Vân Liệt Diễm trừng mắt liếc Hàn Chỉ. Rõ ràng là muốn lợi dụng nàng, ai muốn kết hôn với hắn chứ?

Cũng chỉ là một lớp da người, đẹp xấu thì liên quan gì?

Hàn Chỉ chỉ hơi cười cười, không nói thêm gì nữa. Lúc này, Diệp Khuyết đưa tin tức vừa tìm hiểu đến trước mặt Hàn Chỉ.

“Khi tin huynh trở về kinh thành đến tai, lão hoàng đế đã triệu kiến Vân Phụng Thiên cùng vài lão thần ngay lập tức, còn Thất vương gia cùng Vân Húc Nghiêu đang trên đường đến Tứ vương phủ. Sức khỏe của lão hoàng đế chỉ có thể duy trì được trong vài ngày nữa thôi, chuyện triều chính bây giờ dường như đều rơi vào tay thái tử. Tuy nhiên lão hoàng đế cùng mấy lão thần tâm phúc đang nung nấu ý đồ đảo chính thái tử, chỉ có điều, sợ rằng thái tử sẽ không cho bọn họ có cơ hội này” Diệp Khuyết báo cáo ngắn gọn tin tức cho Hàn Chỉ, đồng thời cũng giật mình. Vài năm không trở lại, không ngờ vậy mà đã thay đổi nhiều như vậy.

Thái tử vốn dĩ ôn hòa hiền hậu, từ trận đại chiến Vân gia bảy năm trước lại bắt đầu che giấu lực lượng. Thế nhưng sau đó lật ngược vấn đề một cách nhanh chóng, dường như không để cho lão hoàng đế một cơ hội thở dốc, thế cờ ngay lập tức vượt khỏi tầm khống chế. Những người duy nhất không thể thu phục được có lẽ cũng chỉ còn lại Vân gia cùng vài tâm phúc của hoàng thượng mà thôi.

Bọn họ từ lâu đã có ý định truyền ngôi vị hoàng đế lại cho Thất vương gia, nhưng Thất vương gia lại không có tâm ý đó, ngày ngày ăn chơi đàng điếm, mất hết lòng dân, không ít đại thần vốn ủng hộ Thất vương gia dần thay đổi suy nghĩ. Hôm nay hoàng thượng bệnh nặng, vài lão thần mưu tính bồi dưỡng ngôi vị cho Thất vương gia, thậm chí ngay cả thánh chỉ cũng đã nghĩ sẵn sẽ viết như thế nào. Đáng tiếc, tất cả bọn họ đều đã đánh giá thấp thái tử.

Những năm này hắn giống như một con hổ rưng lông, nhu thuận như một con mèo con khiến cho mọi người đều quên. Con hổ thì thủy chung vẫn thuộc họ nhà hổ, lúc đã quyết định cắn người thì tuyệt đối sẽ không nhả ra.

Cho nên, Diệp Khuyết có thể xác định rằng thái tử cũng đang đến Tứ vương phủ.

Bởi vì Tứ vương gia tuyệt đối sẽ là biến cố lớn nhất trong trận chiến này. Cho dù hắn đã rời khỏi kinh thành nhiều năm nhưng lại là người có nhiều uy tín nhất trong triều, hơn phân nửa giang sơn Đông Thịnh quốc đều là do hắn đánh chiếm được, nếu không có hắn thì Đông Thịnh quốc cũng không thể nào được như ngày hôm nay. Cho nên, cho dù Tứ vương gia không còn ở trong triều, nhưng những vị tướng quân đã từng theo hắn chinh chiến bắc nam vẫn còn đó, chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng thì sẽ lập tức phản chiến.

Nếu Tứ vương gia trở về để tranh giành ngôi vị hoàng đế thì chưa chắc sẽ không thành công. Nếu không phải tranh giành thì thái độ của hắn sẽ là một phần quyết định ai sẽ ngồi lên ngôi vị hoàng đế đó.

Nhiều năm trước hoàng thượng đã không làm gì được Tứ vương gia, thì hôm nay sự trở về của hắn sẽ lại càng không bị suy suyển. Cho nên biện pháp duy nhất lúc này chính là lợi dụng, bởi vì cho dù Tứ vương gia đứng về bên nào thì đều có thể khiến cho bên đó chiếm giữ địa vị tuyệt đối.

“Người lui xuống trước đi” Hàn Chỉ bảo đám người Diệp Khuyết đi nghỉ ngơi, sau đó mang Vân Liệt Diễm ra đón khách. Vân Liệt Diễm đương nhiên cũng rất háo hức chờ đợi xử lý Hiên Viên Minh.

Tên này lần nào xuất hiện cũng đều khiến cho nàng khó chịu. Không phải hắn ghét nhất là nàng đến gần Tứ vương gia sao? Hôm nay, nàng muốn kích thích hắn một phen. Báo thù không nhất định phải bằng tay giết người, mà là dày vò người ta mới mang lại thú vị tuyệt đối. Chưa kể khuôn mặt mà Hàn Chỉ gọi là Tứ vương gia này lại càng tuấn tú hơn cả Hiên Viên Minh. Hoàng thất, Vân gia, năm đó bọn người này đối xử với nàng như thế nào, lúc này nàng đều phải thu lại cả vốn lẫn lời.

Tra tấn người, không may lại là chuyện nàng thành thạo nhất.

“Tứ ca!” Hiên Viên Minh đi vào phòng khách, khi nhìn thấy Hàn Chỉ thì lại rất vui mừng. Thế nhưng mái tóc bạc trắng của hắn ta tại làm cho hắn cảm thấy lạ lẫm.

Đã nhiều năm như vậy, dung mạo của hắn ta dường như vẫn không thay đổi, vẫn là bộ dáng lúc trước, chỉ có mái tóc đen kia nay đã trắng như tuyết. Tuy nhiên, sau khi vui mừng thì Hiên Viên Minh lại có chút bất ngờ. Mười năm trước, dung mạo của Tứ ca đã bị hủy hết, làm sao có thể...?

Hàn Chỉ đương nhiên biết rõ Hiên Viên Minh đang nghĩ cái gì. Hắn cũng không đứng dậy chào đón, vẫn ngồi trên ghế chủ vị, nhẹ thối ly trà nóng, ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên: “Thì sao hả Thất đệ? Đừng nói là nhiều năm không gặp cho nên không còn nhớ rõ ta đấy chứ?”

Giọng điệu lạnh nhạt lại khiến cho Hiên Viên Minh tỉnh táo. Đây đúng là Tứ ca! &%%#@!*(&^%

“Làm sao có chuyện đó được. Tứ ca, nhiều năm không gặp, Tứ ca vẫn tao nhã như lúc trước, khiến cho đệ đệ thật ngưỡng mộ!” Trên trán Hiên Viên Minh vẫn còn một vết sẹo mờ bị Vân Liệt Diễm đánh trước kia, đến bây giờ vẫn không biến mất.

Trong lòng hắn đã hoàn toàn không còn phân biệt được cảm giác của mình đối với Vân Liệt Diễm. Hận nhiều hơn một phần, nhưng hết lần này tới lần khác lại vẫn tưởng niệm như cũ.

Chỉ là bây giờ hắn vẫn còn chưa đủ năng lực để chiếm được nàng. Vốn dĩ hắn không muốn ngôi vị hoàng đế kia, tất cả cũng chỉ là thuận theo ý của phụ hoàng. Thế nhưng bây giờ hắn nhất định phải giành được nó, có lẽ phụ hoàng nói rất đúng, chỉ có đứng ở chỗ cao nhất với quyền thế tuyệt đối thì mới có thể đạt được thứ mình muốn.

Mà hắn đã muốn Vân Liệt Diễm đến phát điên rồi!

“Không biết Thất đệ hôm nay đến đây là có chuyện gì quan trọng?” Hàn Chỉ đặt ly trà xuống, ý tứ chính là có chuyện thì nói, có rắm mau thả.

Hiên Viên Minh siết chặt nắm đấm thêm vài phần, vẫn là Vân Húc Nghiêu bên cạnh mỉm cười, nói: “Tứ vương gia, Thất vương gia rất nhớ người, vừa nghe thấy người trở về liền chạy đến đây ngay lập tức, còn đưa đến hai cơ thiếp, mong vương gia vui lòng nhận cho”

Trong hoàng thất, việc tặng nữ nhân là rất bình thường, nhất là Tứ vương gia vừa quay về kinh thành, đương nhiên rất cần hai cơ thiếp hầu hạ.

“Đúng vậy đó Tứ ca, đệ đã tỉ mỉ chọn lựa. Đệ nhất cùng đệ nhị mỹ nhân trong kinh thành đều đã đưa đến hầu hạ Tứ ca rồi” Hiên Viên Minh vỗ vỗ tay, bảo người đưa hai nữ nhân kia vào.

Hai nữ nhân kia vừa nhìn thấy Hàn Chỉ liền lập tức ngây dại. Vốn nghe nói dung mạo Tứ vương gia đã bị hủy, các nàng còn cảm thán vận mệnh bất công, ông trời đưa các nàng đến hầu hạ một người quái dị. Không ngờ Tứ vương gia lại tuấn mỹ như thế, quả thật còn hoàn mỹ hơn những nam nhân mà họ từng gặp mặt.

“Ngọc Bích, Bích Tuyết, tham kiến vương gia” Thanh âm dịu dàng nheo nhót vang lên, ngọt ngào đến khác thường. Ánh mắt các nàng chuyển động, càng thêm động lòng người.

Thế nhưng Hàn Chỉ lại không một chút phản ứng, thậm chí còn không liếc nhìn đến hai người bọn họ.

Hai nữ nhân đứng dậy, có chút xấu hổ, nhắc chân định đi về phía Hàn Chỉ.

Đúng lúc này, Hàn Chỉ lại đột nhiên mở miệng: “Bốn vương nếu muốn nạp thiếp thì luôn phải có sự đồng ý của vương phi, cho nên các người cứ đứng ở đó đi, đợi đến lúc vương phi của bốn vương đồng ý thì mới quyết định để cho các người đi hay ở”

Lời nói vừa thốt ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Sắc mặt Hiên Viên Minh cùng Vân Húc Nghiêu cũng thay đổi. Hắn ta cưới vương phi lúc nào vậy? Vương phi kia không phải là một bình đầm chua chít? Nhìn dáng vẻ của hắn ta giống như chỉ cần vương phi nói gì liền nghe nấy. Bọn họ sẽ không biến khéo thành vụng chứ?

Ngay lúc sắc mặt Hiên Viên Minh chuyển sang đen thui như đáy nồi thì Vân Liệt Diễm nhân nhả đi đến. Hôm nay nàng không mặc bộ quần áo giống như một nữ tử cười ngửa ở vùng thảo nguyên kia nữa, mà là một bộ váy lụa màu đỏ thêu đầy những cánh hoa Tường Vi vàng, mái tóc cũng được búi lên đơn giản dùng một cây trâm cố định.

Nàng vừa đi vào, dường như tất cả mọi người đều ngây dại. Một dung nhan xinh đẹp đến không thể bắt bẻ, một đôi mắt hoa đào rực rỡ, rút đi chút trẻ trung của thiếu nữ nhưng lại thêm vài phần thành thục cùng quyến rũ của một vị phu nhân.

Hơn nửa ngày, Hiên Viên Minh mới tìm lại được thanh âm của mình. Hắn chỉ tay vào Vân Liệt Diễm, thốt lên: “Vân Liệt Diễm!”

Vân Liệt Diễm lại không để ý đến hắn, mang theo nụ cười quyến rũ đi về phía Hàn Chỉ. Hàn Chỉ ôm nàng vào lòng, để cho nàng ngồi trên đùi hắn.

Vân Liệt Diễm tức giận, quát một tiếng: “Tướng công, có khách đang ở đây mà!”

“Không sao, bốn vương thích!” Hàn Chỉ ấn xuống một nụ hôn lên trán Vân Liệt Diễm, hoàn toàn không quan tâm đến ai còn ở đây.

“Ha ha” Vân Liệt Diễm cười duyên hai tiếng rồi ngẩng đầu từ trong ngực Hàn Chỉ lên, nhú mày nhìn hai nữ nhân tư sắc cũng có thể được coi là nữ nhân, nói: “Các người đến đây làm gì? Bốn vương phi nhớ hình như hôm nay trong phủ không có tuyển nha hoàn”

Sắc mặt hai nữ nhân kia lập tức tái nhợt.

Hai người không ngờ vương phi lại đẹp như tiên nữ như thế, nhưng tuổi của nàng có lẽ cũng không còn nhỏ nữa, hai người lại có thêm một chút dưng cảm, ngẩng đầu nói với Vân Liệt Diễm: “Vương phi, chúng ta đều là nữ nhân của vương gia”

“Ồ! Nữ nhân của vương gia?” Vân Liệt Diễm rúc vào ngực Hàn Chỉ, ngón tay nhẹ nhàng vẽ vòng tròn: “Tướng công, bọn họ nói tới ai vậy?”

Về mặt đây vô tội.

Ngay cả Hiên Viên Minh lẫn Vân Húc Nghiêu cũng cảm thấy mình rất thất đức.

“Không biết” Hàn Chỉ trả lời rất dứt khoát, lại khiến cho hai nữ nhân kia lúng túng.

“Đã nghe chưa? Tướng công của ta nói không quen biết các người kia!” Vân Liệt Diễm nháy nháy đôi mắt yêu mị, hôn nhẹ lên đôi môi mỏng của Hàn Chỉ “Chẳng lẽ các người còn muốn đoạt tướng công cùng bốn vương phi sao?”

Yết hầu Hàn Chỉ siết chặt, bụng dưới đột nhiên xuất hiện một dòng chảy khô nóng, hai tay bắt giắc ôm chặt lấy Vân Liệt Diễm. Lúc này, trong mắt của hắn đã không còn bất luận kẻ nào nữa.

“Người... Chúng ta là do Thất vương gia đưa cho Tứ vương gia đấy!” Nữ nhân tên gọi Bích Tuyết kia có chút to gan. Nhìn thấy Vân Liệt Diễm hôn Tứ vương gia trước mặt nhiều người như vậy, quả thật là một nữ nhân không biết xấu hổ. Các nàng tốt xấu gì cũng đều là nữ tử trong sạch, vị vương phi này không phải là nữ nhân trong thanh lâu đó chứ?

“Nữ nhân nào không biết xấu hổ dám khiêu khích quyền uy của bốn vương phi?” Vân Liệt Diễm liếc nhìn Hiên Viên Minh với ánh mắt lạnh lẽo, khiến cho hắn run rẩy một hồi.

“Vân Liệt Diễm, không phải người đang ở Phượng thành sao? Tại sao lại ở đây? Tại sao lại trở thành vương phi của Tứ ca? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?” Hiên Viên Minh cảm thấy không đúng, đúng ra nàng phải ở Phượng thành chứ. Lúc đến Phượng thành bọn họ cũng đã nhìn thấy, nếu không phải hắn chọc giận Vân Liệt Diễm thì hắn cũng sẽ không quay về sớm như vậy.

“Thất vương gia, bốn vương phi bây giờ là vương phi của Tứ ca người, có phải người cũng nên gọi bốn vương phi một tiếng Tứ tẩu hay không?” Vân Liệt Diễm rời khỏi ngực Hàn Chỉ, ngồi vào vị trí chủ nhân bên cạnh, bày ra tư thế của nữ chủ nhân.

Đám người bao gồm cả Vân Thiểm Thiểm đang trốn tránh xem chuyện vui không khỏi cắn lưỡi một cái. Mẹ thích ứng với nhân vật vương phi này thật nhanh, mở miệng một tiếng bốn vương phi, mở miệng hai tiếng cũng bốn vương phi. Hì hì, xem ra không bao lâu nữa cũng không cần sửa miệng rồi.

“Vân Liệt Diễm!” Hiên Viên Minh rống lên một tiếng. Hắn không rõ, tại sao mỗi lần chạm mặt nữ nhân này đều phải cãi nhau gay gắt như vậy, chẳng lẽ giữa hắn và nàng vĩnh viễn đều khó có khả năng nói chuyện ôn hoà nhã nhặn hay sao?

“Thất vương gia, người đến đây để chịu nhục à?” Vân Liệt Diễm hừ lạnh một tiếng. Khiêu chiến nàng, hắn vẫn còn non lắm!

“Rốt cuộc thì người muốn thế nào?” Hiên Viên Minh thật sự rất muốn đi đến phía trước ôm Vân Liệt Diễm vào ngực, tra tấn nàng, khiến cho nàng ném thử cảm giác sống không bằng chết.

Loại cảm giác này từ lâu đã sinh sôi lan tràn dưới đáy lòng hắn, bây giờ không thể cứu chữa được nữa.

“Thần kinh!” Vân Liệt Diễm cũng không khách khí nữa, dù sao khách khí thì cũng đã khách khí rồi, nhưng là do chính hắn không biết xấu hổ, vậy thì cũng đừng trách nàng.

“Tiểu muội đã về rồi, không bằng hãy về thăm nhà một chút đi, phụ thân luôn rất nhớ muội đó”

Vân Húc Nghiêu thấy Hiên Viên Minh lại bại trận một lần nữa, đành phải đứng ra đánh một lá bài tình thân, hi vọng Vân Liệt Diễm nhớ rằng mình vẫn luôn là người Vân gia, có thể nể bản mặt hèn mọn của hắn một chút.

“Vân Húc Nghiêu, người đừng quên lúc ta ra đi năm đó đã từng nói cái gì” Vân Liệt Diễm cười nhẹ nhìn sắc mặt lập tức thay đổi của Vân Húc Nghiêu, sau đó đứng dậy đi đến trước mặt Ngọc Bích cùng Bích Tuyết.

Vân Liệt Diễm duỗi ngón tay nắm lấy cằm Ngọc Bích, xem trái xem phải giống như đang đánh giá một món hàng. Ngọc Bích bị nàng nhìn liên tục không được tự nhiên, từ lâu đã nghe chuyện chủ nhân các gia đình lớn đều rất hung hãn đáng sợ, nhưng vì cuộc sống vinh hoa phú quý của mình sau này, các nàng cũng không thể không cúi đầu.

“Ha ha, nhớ kỹ một điều, làm nữ nhân thì phải biết thỏa mãn, nếu muốn không biết thỏa mãn thì cũng phải nhìn xem mình có đủ trình độ hay không!” Một chút Vân Liệt Diễm cũng không thương hại hai nữ nhân này, nếu không phải ôm mộng ‘chim sẻ biến phượng hoàng’ thì các nàng cũng sẽ không nghe lời Hiên Viên Minh. Nói hai nữ nhân này đáng thương thì không bằng nói họ không biết thỏa mãn, từ trong đôi mắt đã có thể nhìn ra họ đang muốn gì.

Vân Liệt Diễm đột ngột buông tay, nhất thời Ngọc Bích mất đi điểm tựa liền té ngã trên mặt đất. Ánh mắt nàng ta mang theo khó tin, bàn tay chỉ vào Vân Liệt Diễm, nói: “Người...”

Một bộ dạng diễm đạm đáng yêu, giống như Vân Liệt Diễm đã làm chuyện gì rất bất nhân thất đức.

Nếu là nam nhân bình thường khi nhìn thấy tình cảnh này, đương nhiên sẽ có khuynh hướng thiên vị Ngọc Bích. Một mỹ nhân mềm mại như thế sao có thể nhẫn tâm để người khác khinh nhục nàng?

Đáng tiếc, nàng ta đụng phải chính là Hàn Chỉ. Ánh mắt của Hàn Chỉ từ khi Vân Liệt Diễm đi vào đã hoàn toàn đặt lên người nàng, mà ngay cả Hiên Viên Minh cùng Vân Húc Nghiêu cũng đều không rảnh để quan tâm.

Vân Liệt Diễm làm những chuyện này, một nửa quá đáng hẳn cũng không thấy. Lúc hắn dẫn quân ra chiến trường trước kia, không một ai dám tặng nữ nhân cho hắn. Nếu có thì hắn đều dứt khoát tặng lại nữ nhân cho thuộc hạ, muốn đùa như thế nào thì đùa, đùa thành bộ dáng gì cũng chẳng sao cả.

Chỉ cần không phải thê tử của mình, những nữ nhân khác đối với hắn cũng chỉ là răn rết.

“Ta làm sao?” Vân Liệt Diễm nhìn nàng ta với ánh mắt vênh váo hống hách. Cho tới bây giờ nàng đều chưa từng nghĩ rằng mình là một người tốt.

“Người đang trông cậy vào tướng công của ta tới cứu người sao? Hay là trông cậy vào Thất vương gia cùng Vân thiếu gia?” Vân Liệt Diễm ngồi xổm xuống, nhìn Ngọc Bích, cười khê: “Người yên tâm đi, bọn họ sẽ không cứu người đâu. Tướng công của ta chán ghét tất cả nữ nhân ngoại trừ ta, người đó, cũng đừng có trông cậy vào hắn bênh vực cho người. Về phần hai người Thất vương gia thì người lại càng đừng. Làm sao người có thể tin tưởng vào một nam nhân có thể đem người đi bán, vĩnh viễn cũng không quan tâm đến sống chết của người? Nữ nhân, nếu không thể tự dựa vào chính mình thì cũng chỉ có thể nghe theo mệnh trời thôi. Mà người, bây giờ đã rơi vào trên tay ta, đương nhiên phải nghe theo sự sắp xếp của ta rồi”

“Không! Không đâu! Không có khả năng đó...” Mặc dù nàng không xinh đẹp như vị vương phi trước mắt này, nhưng với dung mạo của mình thì từ trước đến nay nàng đều rất tự tin. Hơn nữa Thất vương gia cũng đã nói, sau khi chuyện này thành công thì nhất định sẽ đón tỷ muội các nàng tiến cung, sẽ làm cho các nàng sống một cuộc sống tốt lành.

“Thật sự là một cô nương đáng thương!” Vân Liệt Diễm lắc đầu. Đến bây giờ rồi mà còn không nhìn rõ thế cục, thật đúng là đáng buồn! Nếu ngay lúc này mà đến nhìn nọt nàng, nói không chừng nàng sẽ phát ra một chút lòng tốt.

“Người phải nhớ cho kỹ, trên thế giới này, người không đáng tin nhất chính là nam nhân” Vân Liệt Diễm cong khóe miệng, cười đến sáng lạn.

“Người đâu? Đưa hai nữ nhân này đến Như Mộng Các đi!” Về phần sau khi đến Như Mộng Các thì lại không liên quan đến nàng.

Nhiều năm không gặp Như Lan tỷ tỷ, không biết nàng ấy có thích lễ vật này của nàng không?

“Wow, đại tẩu quá cường hãn! Quả thật là nữ nhân điển hình nha, thật là một vị chủ mẫu ác độc! Ta mặc niệm vì lão đại!” Đám người Diệp Khuyết đang trốn bên ngoài, sau khi nhìn thấy tình huống như thế thì Diệp Khuyết không khỏi cảm thán.

“Thúc thúc lăng lợ, thúc coi chừng bị mẹ con nghe thấy đó, lúc đó thúc sẽ chết vô cùng thê thảm!” Vân Thiêm Thiêm tốt bụng nhắc nhở.

“Làm sao có thể, đại tẩu bây giờ đang đùa đến hăng say trong đó mà. Nhìn đi, bộ dạng vô cùng đen tối, quả thật là trời sinh một đôi cùng lão đại nha, một đôi không biết xấu hổ!” Diệp Khuyết đắc chí. Hai người này hành hạ hai cô nương như hoa như ngọc thế kia, quả thật là lãng phí tài nguyên trời đất. Không thích thì có thể đưa đến cho hắn mà, hắn lại rất thích nhuyển ngọc ôn hương nha!

Dứt lời, một ngọn lửa cùng một mũi tên băng bay tới, cắt xén vài cọng tóc của hắn.

“A! Trời đánh!”

59. Q.2 - Chương 61

Diệp Khuyết ôm đầu, hai ngọn lửa nhỏ trong mắt xông lên vùn vụt.

Hắn lại bị Vân Thiểm Thiểm cùng Phượng Lạc Vi bịt miệng kịp thời. Đã bị phát hiện là nghe lén rồi, nếu lúc này hắn còn kêu lên thì không thể xem tiếp được nữa.

Trong phòng khách, không ai phát hiện Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ ra tay. Ngọc Bích cùng Bích Tuyết đã bị đưa ra ngoài, sắc mặt Hiên Viên Minh cùng Vân Húc Nghiêu thì cực kỳ khó coi.

“Vân Liệt Diễm, rốt cuộc thì ngươi muốn thế nào?” Hiên Viên Minh biết rõ, giảng đạo lý cùng Vân Liệt Diễm chính là hoàn toàn vô dụng.

Từ khi bắt đầu đến bây giờ, nàng chưa từng nói đạo lý với bất kỳ kẻ nào. Cho nên, lúc này chỉ có thể đợi nàng tự nhả ra.

“Sao?” Vân Liệt Diễm mỉm cười: “Chẳng lẽ các ngươi nghĩ người tập thể à? Bảy năm trước ta đã từng nói gì, chẳng lẽ các người đều đã quên? Nếu vậy thì ta sẽ không để ý mà nhắc lại từng câu từng chữ cho các người”

“Tiểu muội, có nói thế nào thì chúng ta cũng đều là người một nhà” Vân Húc Nghiêu thật sự không hiểu, tại sao rõ ràng là người một nhà nhưng lại hết lần này tới lần khác đều muốn nháo đến như thế này.

“Người một nhà?” Vân Liệt Diễm khinh thường, nói: “Những lời này ngươi vẫn nên giữ lại để quay về nói với mấy lão già sống dai kia đi! Lời Vân Liệt Diễm ta đã từng nói sẽ không giờ rút lại. Lúc trước bọn họ đối xử với ta như thế nào, ta chỉ biết trả lại cho từng kẻ những gì ta đã phải gánh chịu. Về phần ngươi – Vân Húc Nghiêu, nếu ngươi chỉ là một tên râu ria thì có lẽ ta còn cân nhắc bỏ qua cho ngươi, nhưng nếu ngươi chọn rộn nhúng tay vào thì đừng trách ta. Người đừng bắt chước bộ mặt dối trá của lão già Vân Phụng Thiên kia. Ngươi, hoặc là rời khỏi đây, hoặc là chấp nhận chôn cùng Vân gia!”

“Vân Liệt Diễm, đồ nữ nhân điên! Ngươi không sợ bị thiên lôi đánh sao?” Hiên Viên Minh quả thật không biết còn có thể nói cái gì. Chôn tất cả người nhà của mình vậy mà còn có thể nói ra, đây rốt cuộc là một nữ nhân như thế nào? Điên, nàng vẫn luôn là kẻ điên!

“Thiên lôi đánh?” Vân Liệt Diễm cười mỉa hoặc: “Để ta nhìn lên trời xem thiên lôi có dám đánh ta hay không. Ngược lại là ngươi – Hiên Viên Minh, ngươi đừng nghĩ rằng ta sẽ buông tha cho ngươi đơn giản như vậy, chuyện Mộc Miên ta còn chưa tính toán với ngươi đâu. Nếu ngươi còn cố ý kiếm chuyện với ta, ta cũng sẽ không để yên cho ngươi. Nếu ngươi muốn thiên lôi đánh thì để ta bỏ ngươi ra làm đôi ngay bây giờ luôn đi!”

Hừ! Nếu không phải Hiên Viên Minh này là người mà Vân Liệt Diễm kia yêu thích thì nàng đã giết chết hắn từ lâu rồi. Một mực không động vào hắn hoàn toàn là ơn tái tạo cho nàng sinh mạng mới của Vân Liệt Diễm kia, đừng tưởng rằng nàng thật sự nhân từ mà nương tay với hắn.

“Ngươi...!” Hiên Viên Minh bị Vân Liệt Diễm nói đến muốn nôn ra máu. Thế giới này rốt cuộc còn có người nào hung hăng láo xược hơn Vân Liệt Diễm hay không?

“Hai vị, nếu không có chuyện gì đặc biệt thì trở về đi, bốn vương cần nghỉ ngơi rồi!” Vân Liệt Diễm không chừa mặt mũi cho bọn họ thì thôi, ngay cả Hàn Chỉ cũng không để yên cho họ.

“Tứ ca, phụ hoàng hy vọng có thể gặp tứ ca một lần” Hiên Viên Minh biết rõ, lúc này không thể chọc giận tứ ca, nếu không thể cục toàn bộ triều đình sẽ càng trở nên phức tạp.

“Không tiễn” Hàn Chỉ cũng không đáp có đi hay không, hắn chỉ đứng dậy ôm lấy Vân Liệt Diễm, đi vào nội thất.

“Chờ một chút!” Hiên Viên Minh nhìn thấy Vân Liệt Diễm sắp rời khỏi, còn định nói gì đó rồi lại không biết nên nói cái gì. Nữ nhân này, quả thật là ép hắn đến muốn điên lên rồi! Rõ ràng là hắn hận nàng muốn chết, nhưng cho dù bị sỉ nhục hay coi thường, hắn lại luôn mong có thể nhìn thấy nàng.

“Đúng rồi, kính xin hai vị giúp ta chuyển lại một câu” Vân Liệt Diễm dừng bước, quay đầu nhìn Hiên Viên Minh cùng Vân Húc Nghiêu: “Cứ nói... Sau bảy năm, Vân Liệt Diễm ta đã trở lại!”

Dứt lời, hai người đi ra khỏi phòng khách.

“Ha ha, Diễm tử tử, ta nghĩ người Vân gia sắp bị tỷ chọc cho nôn ra máu rồi đấy!” Phượng Lạc Vi sung sướng cười ha hả.

Tất cả mọi người đều mỉm cười.

Hai người đến Tứ vương phủ để giải quyết chuyện quan trọng, vậy mà một câu còn chưa kịp nói đã bị lấn nhục một trận, sau đó vác theo khuôn mặt xám xịt trở về. Quả thật là quá sung sướng!

Vân gia.

Vân Phụng Thiên vừa mới từ trong hoàng cung trở về, tâm tình nặng nề chờ đợi Vân Húc Nghiêu. Từ bảy năm trước, khi Vân Húc Nghiêu tiếp nhận vị trí gia chủ Vân gia, Vân Phụng Thiên cũng rất ít khi lo lắng đến chuyện trong gia tộc. Lúc này, nếu không phải Tứ vương gia đột nhiên trở về thì hoàng thượng cũng sẽ không triệu hần vào cung.

“Nghiêu nhi, thế nào rồi? Tứ vương gia nói sao?” Vân Phụng Thiên nhìn thấy Vân Húc Nghiêu trở về liền tiến lên hỏi, trong sảnh còn có Nhị phu nhân, Vân Mộng Dao cùng phu quân Vân Mộng Dao là con trai của lễ bộ thượng thư Lý đại nhân – Vương Hi Niên.

Vân Húc Nghiêu nhìn đám người ngồi trong phòng, lắc lắc đầu.

“Có phải Tứ vương gia thật sự muốn nhúng tay vào chuyện này hay không?” Vân Phụng Thiên có một loại dự cảm bất an. Lần này thái tử cùng Thất vương gia tranh đấu, Vân gia lại đứng về phía Thất vương gia. Nhờ vào mối quan hệ của Vân Phụng Khải mà quan hệ giữa Tứ vương gia cùng Vân phủ xem như cũng không tệ. Bây giờ Vân Phụng Khải đã rời khỏi Vân gia, Tứ vương gia chưa hẳn sẽ trợ giúp Vân gia. Nếu hần ta thật sự muốn nhúng tay vào chuyện này thì sẽ giống như hoàng thượng đã dự đoán, loạn lớn!

“Phụ thân, tiểu muội đã trở về rồi” Vân Húc Nghiêu không trả lời thẳng vấn đề của Vân Phụng Thiên, mà nói ra một cách mập mờ.

“Nghiêu nhi, muội muội của con không phải đang đứng ở đây sao?” Nhị phu nhân không hiểu. Mộng Dao cùng phu quân của nàng đã đến đây tìm hiểu tình hình, còn đang ở đại sảnh không phải sao?

“Đại ca, huynh hồ đồ rồi sao?” Vân Mộng Dao rất không vui. Cho tới bây giờ đại ca vẫn đều không quan tâm đến nàng, giống như không có người muội muội này vậy.

“Con nói... là Diễm nhi?” Vân Phụng Thiên lùi về phía sau vài bước, thân thể loạng choạng, thiếu chút nữa thì té ngã. May mắn Vân Húc Nghiêu đã nhanh chân chạy đến đỡ hần.

“Cái gì? Con tiện nhân kia trở về rồi sao?” Vân Mộng Dao kêu lên. Bảy năm rồi, bảy năm đã qua rồi, tại sao ả ta vẫn như âm hồn không tiêu tan thế hả? Sau khi ả ta đi, phụ thân như trở nên dần dần, bất cứ chuyện gì cũng mặc kệ, làm hại hôn sự của nàng bị trễ nãi. Nàng đường đường là thiên kim tiểu thư phủ thừa tướng, vậy mà phải làm thê tử của một nam nhân con thiếp thất phủ thượng thư. Nhớ đến chuyện này, Vân Mộng Dao liền hận không thể tự tay giết chết Vân Liệt Diễm.

Đều do ả, đều tại ả! Lúc trước nói những lời kia với phụ thân khiến cho phụ thân hoàn toàn không muốn quản lý gia nghiệp nữa, cả ngày cứ đứng trong tiểu viện mà đại phu nhân ở lúc trước, không biết cứ thì thâm điều gì.

Vương Hi Niên nhìn thấy bộ dạng thổ hỉn hỉn của Vân Mộng Dao, không khỏi cảm thấy vui sướng. Tiện nhân này cứ ỷ vào mình là thiên kim tiểu thư phủ thừa tướng, không đặt hần vào trong mắt, một cái rắm cũng không chịu sinh mà còn không cho hần nạp thiếp. Hết lần này tới lần khác, ngay cả phụ thân cũng đều mở một con mắt nhắm một con mắt, dù sao người ả ta gả cho cũng không phải đại ca, hần có con hay không thì cũng không có ai quan tâm.

Lúc này Tứ vương gia trở về lại bắt hần chạy đến đây nghe ngóng tin tức. Nghe ngóng cái rắm! Vương Hi Niên mặc kệ, tốt nhất là đánh đến người chết ta sống, dù sao cũng không liên quan gì tới hần. Phụ thân hần đó giờ vẫn đứng ở vị trí trung lập, có chuyện gì xảy ra thì cũng không bị tru di cửu tộc.

Chỉ cần mạng mình còn ở đây thì quan tâm kẻ khác làm gì? Tốt nhất là cứ xử tử tiện nhân Vân Mộng Dao này đi, lúc đó hắn sẽ được tự do!

Đương nhiên, những chuyện này chính là ý nghĩ của Vương Hi Niên cả năm nay.

“Mộng Dao, nàng ấy là muội muội của người!” Vân Húc Nghiêu quát to một tiếng. Náo loạn đến biến quan hệ cùng tiểu muội thành như vậy, một phần lớn đều là do mẫu thân cùng Vân Mộng Dao gây ra.

“Nghiêu nhi, con bé... sẽ không về nhà sao?” Vân Phụng Thiên có chết đều cũng sẽ không quên, lúc trước Vân Liệt Diễm rời khỏi Vân gia đã mang theo mối hận khắc cốt ghi tâm như thế nào.

“Nàng sẽ trở về” Vân Húc Nghiêu cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

“Cái gì? Huynh nói tiện nhân kia còn dám trở về sao? Ắ không muốn sống nữa à? Lúc trước để cho ả ta chạy là may mắn của ả rồi, bây giờ còn dám quay về, ả ngại mạng của mình quá dài sao?” Vân Mộng Dao thét lên chói tai. Chỉ cần nhắc tới cái tên Vân Liệt Diễm thì nàng chính là hận không thể khiến cho người này vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới.

“Câm miệng!” Vân Húc Nghiêu quát to một tiếng, hù cho Vân Mộng Dao câm miệng, nhưng trong mắt nàng lại là rất không cam lòng.

Trong mắt Vân Mộng Dao thì một nữ nhân ngu ngốc như Vân Liệt Diễm vốn dĩ không nên được sinh ra trên thế giới này. Nếu không có tiện nhân này cùng mẫu thân của ả thì nàng chính là trưởng nữ Vân phủ, người mà nàng gả chính là vương gia, nói không chừng còn là thái tử, là hoàng thượng tương lai. Vân Mộng Dao nàng xinh đẹp cùng thông minh như thế này tại sao lại chỉ làm một thứ nữ nhỏ nhoi chứ? Tại sao lại để cho một ả ngốc nghếch dè dặt cưới cổ? Cuộc đời của nàng đều bị con ngốc đó phá hỏng, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy. Nàng không tin mình không giết được một nữ nhân ngu ngốc!

“Bảy năm trước nàng đã đến Lam cấp. Trước đây không lâu lúc ta đến Phượng thành thì nàng đã là Tử cấp đỉnh. Mà bây giờ, ta đã hoàn toàn không còn cảm thấy khí tức của nàng rồi, nói không chừng nàng đã đột phá cảnh giới Thiên Nhân trong truyền thuyết kia. Chỉ sợ, cho dù có là toàn bộ Vân gia cộng lại cũng không phải là đối thủ của nàng!” Vân Húc Nghiêu trừng mắt nhìn Vân Mộng Dao: “Người thì sao? Người cảm thấy người có thể làm được cái gì? Làm người phải biết khoan dung độ lượng, nếu không phải lúc trước các người đối xử với nàng như thế thì nàng làm sao có thể hận Vân gia?”

“Huynh nói cái gì?” Vân Mộng Dao mê mang, cái gì là Tử cấp đỉnh, cái gì cảnh giới Thiên Nhân?

“Nghiêu nhi, cuối cùng thì Diễm nhi đã nói như thế nào?” Rất lâu sau, Vân Phụng Thiên mới kịp phản ứng. Từ bảy năm trước thì hắn đã biết tương lai của Diễm nhi rất sáng lạn, quả nhiên là như thế. Thời gian bảy năm ngắn ngủi, nàng đã đạt đến được cảnh giới mà người thường không thể nào tưởng tượng được. Cảnh giới Thiên Nhân, Vân gia chưa từng xuất hiện một thiên tài như vậy. Nếu như lúc trước Diễm nhi có thể ở lại Vân gia, có thể trở thành chủ nhân Vân gia thì Vân gia đã có thể vang danh thiên hạ, trở thành thiên hạ đệ nhất thế gia.

Chỉ đáng tiếc, lúc trước hắn đã dùng hết cách nhưng vẫn không thể giữ nàng ở lại.

Sắc mặt Vân Húc Nghiêu lại trở nên ngưng trọng: “Nàng nói, món nợ năm đó Vân gia thiếu nàng, nàng muốn thu hồi lại từng chút từng chút một. Còn muốn con chuyển lời lại rằng, sau bảy năm, Vân Liệt Diễm nàng đã trở lại”

Vân Phụng Thiên ngã ngòai trên ghế. Đây mới là mục đích của nàng sao?

“Nghiêu nhi, con mau nói cho mẹ biết, rốt cuộc còn chuyện gì đã xảy ra nữa?” Nhị phu nhân nhìn thấy sắc mặt của Vân Húc Nghiêu cùng Vân Phụng Thiên, không khỏi bắt đầu lo lắng. Chẳng lẽ lại đã có chuyện tệ hại gì xảy ra sao? Chẳng lẽ tiện nhân kia thật sự ghê gớm như vậy?

“Mẹ, bây giờ tất cả chúng ta, không ai có thể chạy thoát rồi!” Vân Húc Nghiêu lắc đầu: “Con sẽ triệu tập một cuộc họp gia tộc, có thể chạy được bao nhiêu người thì cứ tranh thủ thời gian chạy thôi. Có lẽ tiểu muội không biết cụ thể Vân gia có bao nhiêu người, nói không chừng còn có thể lưu lại rễ mầm cho Vân gia”

Về phần những thứ khác, không còn hi vọng gì nữa rồi!

“Đại ca, ý của huynh là gì? Cái gì gọi là chạy được bao nhiêu người thì cứ tranh thủ thời gian chạy? Tiệp nhân kia khó đối phó như vậy sao? Vân gia không có cao thủ Tử cấp nhưng nơi khác sẽ có, chúng ta cứ dùng tiền là được, không thể nào không tìm được người giết tiệp nhân kia!” Vân Mộng Dao không hiểu, đại ca nói chuyện nghiêm trọng như vậy để làm cái gì. Cái gì mà cảnh giới Thiên Nhân, nàng vốn dĩ chưa từng nghe nói. Cao thủ Tử cấp thì trên thế giới cũng không phải chỉ có mình ả ta là Tử cấp, chỉ cần bỏ tiền ra thì không phải chỉ là một chuyện nhỏ thôi sao? Dầu gì thì đại ca vẫn là gia chủ Vân gia, sao có thể không hiểu biết như vậy được?

“Người cầm miệng cho ta!” Vân Húc Nghiêu thật sự rất muốn tát cho Vân Mộng Dao một cái, đến lúc nào rồi mà vẫn không biết nặng nhẹ như thế. Nếu như nàng không phải muội muội ruột thịt của hắn thì hắn nhất định sẽ giáo huấn nàng một trận, khiến cho nàng hiểu rõ ý nghĩ của mình rốt cuộc là ngu xuẩn cỡ nào.

“Tốt nhất là ngươi mau rút về phủ thượng thư đi, có thể thoát được kiếp nạn này hay không thì đều phải dựa vào ngươi đã làm bao nhiêu chuyện ác rồi!” Vân Húc Nghiêu rống lên một tiếng với Vân Mộng Dao. Cho dù tính tình hắn trấn tĩnh bao nhiêu thì cũng đã bị Vân Mộng Dao chọc cho tức giận đến trình độ này rồi.

Toàn bộ trong phòng chỉ có Vương Hi Niên là làm như chuyện không liên quan đến mình. Hắn có cảm giác như mình không tồn tại, sau khi vào đây cũng chưa từng nói một câu, cho nên đương nhiên cũng vì vậy mà bị lãng quên. Đến lúc Vân Mộng Dao tức giận bỏ ra ngoài thì hắn mới rì rì đi theo.

Vân Húc Nghiêu liếc nhìn hai người kia, cũng không nói gì. Vương Hi Niên hắn cũng biết, chỉ là một tên công tử quần áo lụa là ăn chơi trát tắng mà thôi, không có khả năng náo ra sóng gió gì. Người hắn lo lắng nhất vẫn là Vân Mộng Dao, bất kể thế nào thì nàng cũng đều là muội muội của hắn.

Vân Húc Nghiêu thở dài một hơi. Nếu hắn vẫn còn ở biên cương như lúc trước, nói không chừng cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy. Chuyện liên quan đến triều chính thật sự không lúc nào tốt.

“Còn có một chuyện con muốn nói cho phụ thân biết” Vân Húc Nghiêu nhìn thấy Vân Mộng Dao cùng Vương Hi Niên đã đi rồi, mới mở miệng nói: “Tiểu muội lấy thân phận Tứ vương phi để trở về, cho nên lúc này không cần nghĩ cũng biết Tứ vương gia không có khả năng đứng về phía Vân gia. Con cùng Thất vương gia đã đến Tứ vương phủ, hoàn toàn chính là bị sỉ nhục một trận. Đưa nữ nhân đến lại bị tiểu muội bán thẳng vào thanh lâu, ngay cả Tứ vương gia cũng không nói một câu, có thể nhận ra hắn cũng chiều tiểu muội đến trình độ nào rồi. Chỉ sợ Thất vương gia rất khó sẽ chống lại thái tử”

Những năm này, thái tử giống như thay đổi thành một người hoàn toàn khác. Trận đấu tranh giành ngôi vị hoàng đế lúc này đã được hắn chuẩn bị ít nhất là bảy năm, còn bao nhiêu quân cờ ẩn giấu chưa đưa ra cũng không ai biết được.

Nói không chừng hắn từ lâu đã cấu kết cùng Tứ vương gia, nếu không Tứ vương gia cũng sẽ không quay trở về ngay lúc mẫn cảm này.

Điều khiến cho hắn không thể tưởng tượng nhất chính là Vân Liệt Diễm. Không lâu trước đây vẫn còn nhìn thấy nàng ở Phượng thành, vốn tưởng nàng sẽ không bao giờ quay về, không ngờ nàng lại nhớ mỗi hận năm đó rõ ràng như vậy. Lần này, nàng về đây tất nhiên là vì muốn đòi lại công lý năm xưa.

“Tứ vương phi?” Vân Phụng Thiên nhíu mày. Bọn họ quả thật là đến Yến thành sao? Không phải nghe nói Diễm nhi đến Phượng thành hay sao? Lúc trước bởi vì biết Vân Phụng Khải có ý đồ đưa Diễm nhi đến Yến thành, cho nên hắn mới nghĩ cách lấy Mộc Miên ra để ngăn cản Diễm nhi.

Yến thành là địa bàn của Tứ vương gia. Lúc trước Tứ vương gia rời kinh để đến Yến thành chính là không biết phải đi bao lâu, có thể vĩnh viễn cũng sẽ không trở về. Diễm nhi là trưởng nữ duy nhất của hắn, nếu nàng đến Yến thành vậy thì Vân gia đương nhiên sẽ có quan hệ với Tứ vương gia. Lấy tình huống lúc đó để so sánh thì chính là không ai nguyện ý tạo quan hệ với Tứ vương gia.

Thế nhưng hắn thật không ngờ, sau nhiều năm như vậy chuyện này lại diễn ra. Tình thế quả nhiên là càng ngày càng phức tạp.

Vân Phụng Thiên đứng dậy, lão đảo đi về phía thư phòng. Từng ấy năm, rốt cuộc thì hắn đã kiên quyết giữ vững điều gì?

Hắn đối với Tâm nhi chính là vừa gặp đã yêu. Hắn chưa từng gặp được một nữ tử xinh đẹp lại thông minh như vậy. Trời sinh nàng đã mang theo sự quyến rũ mê hoặc lòng người, trong khi lúc đó hắn lại là một nam nhân trẻ tuổi công danh ngời ngời, chỉ một cái liếc mắt đã không thể kiềm chế. Khi đó tuy hắn chưa cưới thê nhưng đã có thiếp thất, cũng đã có con gái. Hắn không có nghĩ nhiều như vậy, cứ cho rằng nam nhân ba vợ bốn nàng hầu chính là một chuyện rất bình thường. Thế cho nên hắn cùng nàng yêu nhau, liêu lĩnh thành thân, cảm thấy mọi chuyện đều rất tốt đẹp.

Lại chưa từng nghĩ đến lúc nàng bước chân vào nhà mình sẽ tan nát cõi lòng cùng tuyệt vọng như thế. Hắn cho rằng nàng cũng chỉ là buồn bực sinh ra giận dữ mà thôi, nữ nhân nói chung đều như thế, nhìn thấy phu quân của mình có nữ nhân khác liền không vui, nhưng thời gian trôi qua rồi cũng sẽ không như vậy nữa.

Cho nên ngay từ đầu hắn cũng đã không đặt trong lòng, cho đến khi trên mặt nàng không còn mỉm cười. Lúc nàng biết mình mang thai thì trong mắt mới xuất hiện một chút tình cảm ấm áp, nhưng hắn lại bắt đầu sợ hãi.

Có đôi khi hắn chờ mong lại sợ hãi sự ra đời của đứa bé kia, hắn mong chờ kết tinh tình yêu của hai người ra đời, lại sợ rằng đứa bé kia sẽ cướp mất ánh mắt của nàng từ hắn. Hắn vẫn đoán đúng, từ khi đứa bé kia sinh ra, nàng đã không liếc mắt đến hắn nữa.

Cho dù hắn có dùng cách gì thì nàng đều giống như đã tuyệt vọng, không cho hắn bất kỳ cơ hội nào, hắn cũng càng căm hận đứa bé này. Về sau, khi phát hiện đứa bé này lại bị ngốc, hắn càng không chút thương xót nó. Mà sự chú ý của nàng cũng hoàn toàn đặt lên người đứa bé, tự mình nuôi nấng, kiên nhẫn dạy nó từng thứ một. Cứ như vậy mà bảy năm trôi qua, rốt cuộc nàng cũng nghe thấy đứa bé gọi nàng một tiếng ‘nương’ (1). Có lẽ nàng đã thật sự mệt mỏi, có lẽ nàng cũng không còn thứ gì để lo lắng, vì vậy nàng đã quyết định ra đi.

(1) Nương: Tiếng gọi mẹ, cũng có thể gọi là ‘mẫu thân’.

Hắn cứ luôn nghĩ rằng nàng bị bệnh mới chết, cho đến khi Vân Liệt Diễm quyết tâm rời khỏi đây. Những lời nói của Diễm nhi lúc đó mới khiến hắn nhận ra, thì ra cái chết của nàng là do một tay nàng tự tạo thành, bởi vì nàng chán ghét hắn.

Chán ghét tình yêu mà nàng cứ tưởng đã thuộc về mình.

Bảy năm rồi, trái tim Vân Phụng Thiên đã thật sự lạnh. Hắn mãi mãi vẫn không biết bản thân mình đã làm sai điều gì.

Tại sao nữ nhân mình yêu nhất cùng con gái ruột thịt của mình lại chán ghét mình như thế? Nàng phải chịu đựng tra tấn thống khổ trong suốt bảy năm, mà hắn cũng không hề có một ngày cùng nàng vượt qua.

Nếu như cái chết thật sự có thể khiến người ta quên đi những thống khổ này, quên đi tất cả mọi thứ, vậy thì có phải đã đến lúc rồi hay không?

Vân Mộng Dao càng nghĩ càng tức giận, liền đi đến tiểu viện của Vân Mộng Vũ. Nàng vốn dĩ cũng không muốn đến gặp Vân Mộng Vũ. Từ khi nàng ta bị tiện nhân Vân Liệt Diễm kia hủy dung nhan bảy năm trước đã chưa từng rời khỏi tiểu viện của mình nữa bước. Mỗi lần Vân Mộng Dao nhìn thấy hơn một nửa khuôn mặt bị cháy đen vô cùng khủng bố của Vân Mộng Vũ thì đều cảm thấy kinh tởm.

Thế nhưng lúc này chỉ sợ cũng chỉ có Vân Mộng Vũ mới có thể đứng cùng nàng trên một chiến tuyến. Vân Mộng Vũ bị Vân Liệt Diễm hủy dung, bảy năm qua cả ngày lẫn đêm đều hận ả ta. Nàng ta nếu biết Vân Liệt Diễm đã trở về nhất định sẽ hận không thể lập tức giết chết tiện nhân kia.

Nghĩ tới đây, Vân Mộng Dao liền quay đầu nhìn về phía Vương Hi Niên vẫn luôn giữ một khoảng cách nhất định với mình, nói: “Người về trước đi, ta còn có chuyện phải làm”

Nói xong, cũng không quan tâm hắn trả lời ra sao đã bỏ xa hắn.

Vương Hi Niên cũng lười quan tâm đến nàng. Vừa rồi nghe thấy giọng điệu nói chuyện thì hắn đã biết Vân gia đã chọc phải nhân vật không nên chọc, hắn vẫn nên quay về nói cho phụ thân biết cẩn thận coi chừng

đứng sai phe, lúc đó mạng nhỏ liền khó có thể giữ.

“Tỷ tỷ, tỷ đang ở đâu? Ta tới thăm tỷ này, ta là Mộng Dao đây, tỷ tỷ!” Vân Mộng Dao gõ gõ cánh cửa tiểu viện Vân Mộng Vũ. Từ khi Vân Mộng Vũ bị hủy dung, nha hoàn trong viện này đều bị dọa chạy, ngoại trừ một bà lão sắp xuống mồ nguyện ý ở lại chăm sóc cho nàng ta thì tất cả những người khác đều đã dọn đi.

“Vào đi!” Một thanh âm khàn khàn vang lên từ bên trong.

Vân Mộng Vũ mặc một thân áo trắng, mang theo một chiếc khăn che mặt cũng màu trắng, che khuất cả khuôn mặt.

Trong phòng rất u ám, mùi nấm mốc thoang thoang bốc lên khiến cho Vân Mộng Dao cảm thấy buồn nôn. Chỉ là lúc này nàng phải nhịn xuống, so với chuyện khiến cho Vân Liệt Diễm chết đi thì một chút cực khổ nàng vẫn có thể chịu được.

“Muội muội có chuyện gì không?” Thanh âm của Vân Mộng Vũ có chút khàn khàn. Nàng ngồi cạnh một chiếc bàn trong phòng, cũng không đứng dậy mời mọc Vân Mộng Dao.

Vân Mộng Dao cũng không để ý, đi đến tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống rồi nói với Vân Mộng Vũ: “Tỷ tỷ, hôm nay ta đặc biệt đến đây để nói cho tỷ biết, tiện nhân Vân Liệt Diễm kia sắp trở về rồi. Tỷ tỷ, lúc trước tiện nhân kia hại tỷ thảm thương như vậy, lúc này ả ta trở về, chúng ta cũng không thể bỏ qua cho ả dễ dàng như vậy”

Nghe thấy cái tên Vân Liệt Diễm, thân thể Vân Mộng Vũ quả nhiên cứng ngắc. Thế nhưng nàng lại thả lỏng rất nhanh.

“Cám ơn muội đã đến nói cho ta biết” Những lời này, Vân Mộng Vũ dường như là cắn răng nói ra.

“Muội chỉ là tới đây để nói cho tỷ biết một tiếng, bây giờ muội phải đi rồi, tỷ tỷ phải bảo trọng đó!” Vân Mộng Dao đứng dậy. Hoàn cảnh như vậy, một phút nàng cũng không muốn ở lại đây.

Dứt lời, Vân Mộng Dao cũng không đợi Vân Mộng Vũ đứng lên tiễn mình, đã tự đi ra ngoài.

Đợi đến lúc Vân Mộng Dao rời khỏi, Vân Mộng Vũ mới vỗ mạnh xuống bàn, chiếc bàn đã hóa thành bột phấn.

Vân Liệt Diễm, người rút cuộc cũng trở về rồi sao?

Bảy năm rồi, người rút cuộc cũng đã trở về!

Vân Mộng Vũ siết chặt nắm tay, móng tay cắm sâu vào da thịt, máu chảy ra cũng không có cảm giác đau. Những thứ này so với thống khổ bị hủy dung năm đó của nàng thì có là cái gì.

Nàng tàn nhẫn, nhưng nàng không ngờ Vân Liệt Diễm vậy mà còn tàn nhẫn hơn so với nàng. Hủy dung mạo của nàng, không phải khiến cho nàng sống không bằng chết thì chính là cái gì? Bảy năm rồi, cũng bởi vì khuôn mặt không thể ra ngoài gặp người khác này mà nàng đã trở thành một kẻ người không người, quỷ không quỷ. Ở Vân gia, ngoại trừ nhũ mẫu cũng không còn ai nguyện ý đến gần nàng, mà ngay cả mẫu thân ruột thịt của nàng cũng xa lánh nàng. Bây giờ, Vân Mộng Vũ xem như cũng đã hiểu rõ cái gì gọi là tình người ấm lạnh rồi.

Bảy năm này chính là khoảng thời gian nàng ngay cả heo chó cũng không bằng. Đến bây giờ đã hơn hai mươi tuổi mà vẫn chưa lập gia đình, cả đời này cũng đều không thể gả ra ngoài được nữa. Mà tất cả những chuyện này đều do Vân Liệt Diễm ban tặng. Cho nên, bảy năm này không một khắc nào là nàng không nuôi mộng báo thù, không có một khắc nào là không muốn đem Vân Liệt Diễm ra băm thây vạn đoạn, xả hết tức giận.

Nàng không quan tâm cái gì là ‘tà môn tà đạo’, không ngại cái gì là dơ bẩn thấp hèn, chỉ cần thứ gì có thể trợ giúp nàng tăng công lực thì nàng đều bắt chấp tất cả. Bảy năm rồi, nàng rút cuộc cũng đột phá cảnh giới Thiên Nhân, hơn nữa còn đạt đến Thiên Chanh cấp. Tuy nhiên, nàng dùng toàn những phương thức cực đoan, thậm chí đều là những phương pháp hao tổn tuổi thọ. Vốn đạt đến cảnh giới Thiên Nhân thì có thể sống lâu hơn trăm năm so với người bình thường, nhưng nàng lại dựa vào phương pháp không bình thường, cho nên tuổi thọ của nàng lại chưa bằng một nửa người bình thường.

Nói cách khác, có lẽ qua không được vài năm nữa, nàng sẽ chết. Cho nên, những năm này nàng đều nuôi ý định tìm Vân Liệt Diễm báo thù. Thật không ngờ, ả ta vậy mà lại tự chui đầu vào lưới, thật đúng là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công sức.

Nữ nhân ngu xuẩn Vân Mộng Dao kia thật sự nghĩ rằng Vân Liệt Diễm dễ đối phó như vậy sao? Tuy nhiên tất cả cũng không quan trọng, quan trọng là Vân Liệt Diễm sẽ trở về, mà ngày ả ta quay về chính là ngày chết của ả!

“Ha ha ha...” Trong phòng, quanh quẩn đều là thanh âm cười điên cuồng của Vân Mộng Vũ.

Bảy năm trôi qua với máu và nước mắt, nàng muốn Vân Liệt Diễm trả lại toàn bộ,

Tứ vương phủ.

Một đám người ngồi trên bàn cùng nhau ăn cơm, nhân tiện thảo luận những chuyện kế tiếp.

“Lão đại, người thật sự phải giúp đỡ thái tử sao?” Diệp Khuyết không rõ, lão đại đã nói là tuyệt đối sẽ không giúp Thất vương gia, như vậy thì chính là giúp thái tử rồi.

Thế nhưng thái tử cùng lão đại vốn dĩ không có giao tình đặc biệt gì, thậm chí quan hệ của bọn họ còn không bằng với Hiên Viên Minh nữa.

“Không giúp” Hàn Chỉ đáp rất bình tĩnh.

Hắn tới nơi này không có mang bất kỳ binh lực nào, làm sao sẽ giúp được ai chứ?

“Lão đại, thật ra chỉ cần một câu nói của người thôi, cho dù không có binh lực thì cũng rất có tác dụng đó” Diệp Khuyết nói chính là sự thật. Với uy tín của Hàn Chỉ trong lòng quân, chỉ cần hắn há miệng thì tất cả binh lực đều sẽ tự động quay đầu làm thuộc hạ dưới trướng của hắn.

Tuy những quân lính lúc trước đi theo Hàn Chỉ ra chiến trường chết thì đã chết, từ quan thì cũng đã từ quan, nhưng quan hệ giữa bọn họ một khi xoắn lại chính là muốn phá vỡ một Đông Thịnh quốc vẫn rất dễ dàng. Thế nhưng chuyện trèo lên ngôi vị hoàng đế này, Hàn Chỉ lại không có một chút hứng thú.

“Ngày mai ta tiến cung, chuyện năm đó ta muốn hỏi cho rõ một lần” Hàn Chỉ nghĩ nghĩ, rồi nói.

Lúc này hắn lựa chọn dùng thân phận Tứ vương gia để trở về, không chỉ là vì trợ giúp Vân Liệt Diễm đảo loạn kinh thành này thành một vùng nước, mà còn có một mục đích khác, chính là đến thăm mẫu thân.

Lúc mẫu thân chết, hắn cũng chỉ mới bốn năm tuổi, còn quá nhỏ cho nên có rất nhiều chuyện cũng không nhớ được. Sau này khi ra biên quan đánh trận, đánh giết giết cũng đã mấy chục năm, chuyện lúc đó hắn cũng chưa từng tìm hiểu. Mà lúc này đã đến đây rồi, nếu không tìm hiểu cho rõ thì chỉ sợ một ngày nào đó hắn sẽ hối hận. Chuyện hắn muốn làm, từ trước đến nay đều không thích dây dưa.

Hơn nữa, hắn cảm thấy dường như có nhiều chuyện rất kỳ lạ.

60. Q.2 - Chương 62: Lựa Chọn

Buổi tối, không ngoài dự liệu của mọi người, Hiên Viên Phong đến.

Người ra đón chính là Vân Liệt Diễm, bởi vì lần này Hàn Chỉ trở về vốn cũng không phải tham gia tranh đấu hoàng quyền gì cả, cho nên cũng không cần phải nhận lời bọn họ điều gì.

“Diễm nhi, thế nào lại là nàng?” Nhìn thấy là Vân Liệt Diễm, Hiên Viên Phong rất kinh ngạc.

“Thái tử diện hạ, đã lâu không gặp” Tuy không có tình cảm gì với Hiên Viên Phong, nhưng một màn ở phủ thái tử năm đó nàng cũng không quên.

Nàng không quên lúc ấy nàng chỉ có hai bàn tay trắng, hấn lại nói với nàng rằng hấn nguyện ý bảo vệ nàng một đời một thế. Đó là người đầu tiên đối xử chân thành với nàng ngoại trừ Mộc Miên kể từ khi nàng đi vào thế giới này, cho dù lúc đó nàng đã quá rõ mục đích của hấn.

Thế nhưng với một người như vậy, nàng lại không thể hận được. Nàng chán ghét nhất chính là sự lừa dối, mà hấn cũng không có lừa gạt nàng.

“Mấy năm nay nàng khỏe chứ?” Ta thời thời khắc khắc đều thương nhớ nàng, chỉ là những lời này Hiên Viên Phong không nói, cũng không có tư cách nói ra.

Năm đó, hấn muốn nhiều thứ lắm. Vì địa vị chí cao vô thượng kia, hấn đem lòng mình chia ra một nửa dành cho lợi ích cá nhân. Nếu lúc trước có thể bắt kể tất cả để yêu nàng, có lẽ kết cục cũng sẽ khác với bây giờ.

Thế nhưng tất cả đều không có ‘nếu như’. Nàng là một nữ tử cao ngạo, sẽ không cùng người khác chia sẻ phu quân.

Mà hấn, cũng không cách nào bỏ được thái tử phi.

Tất cả, tất cả, từ lúc bắt đầu cũng đã có một kết cục định sẵn.

Không thể có ‘nếu như’, cũng không cách nào thay đổi.

“Ta rất khỏe” Vân Liệt Diễm gật nhẹ đầu, cũng không biết nên nói điều gì nữa. Đối với Hiên Viên Phong, nàng cũng không rất quen thuộc, nhưng cũng không thể nói là xa lạ. Chính vì khoảng cách không xa không gần như vậy mới càng phải im lặng.

“Làm sao nàng lại ở Tứ vương phủ?” Lúc trước tin tức của nàng, hấn cũng tìm hiểu không ít. Những năm này hấn cũng chưa từng buông tay tìm kiếm, cũng biết lúc trước nàng lang thang trên biển, sau đó thì đến Phượng gia, trước đó vài ngày còn xuất hiện ở đảo Trân Châu.

Thế nhưng, có thể nào thì hấn cũng không nghĩ rằng sẽ gặp nàng ở đây.

“Ta là Tứ vương phi” Vân Liệt Diễm cắn nhẹ môi, vẫn phải nói ra. Để tránh cho chuyện càng thêm phức tạp, nàng tạm thời cũng chỉ có thể dùng thân phận Tứ vương phi, dù sao cái thân phận này vẫn dùng rất tốt, chỉ cần nhìn sắc mặt của Hiên Viên Minh liền biết.

“Nàng giả cho tứ đệ?” Hiên Viên Phong nhíu mày, thân thể không tự giác run rẩy một chút.

Từ lâu đã biết hấn và nàng không có khả năng, lại không ngờ nàng đã thành thân rồi, mà người nọ vậy mà lại là tứ đệ của mình. Đây chính là vận mệnh sao?

“Ừ!” Vân Liệt Diễm gật gật đầu. Tại sao mỗi người khi nghe thấy nàng là Tứ vương phi đều mang vẻ mặt bị táo bón như vậy? Chẳng lẽ thân phận này thật sự khiến mỗi người nghe thấy liền thay đổi sắc mặt sao?

“Chuyện xảy ra khi nào?” Hơn nửa ngày, Hiên Viên Phong mới gian nan hỏi ra một câu.

Đột nhiên không biết bản thân mình tranh giành mấy năm nay là vì cái gì. Cho dù nhận lấy vị trí cao nhất kia thì thế nào? Thứ mình muốn vẫn không chiếm được đấy thôi!

Chuyện cho tới bây giờ, hấn còn có thể làm cái gì đây?

“Ha ha. Thái tử điện hạ hôm nay đến đây không phải là vì quan tâm đến chuyện riêng của ta đấy chứ?” Vân Liệt Diễm cười cười, nói với Hiên Viên Phong: “Thái tử điện hạ, người không cần lo lắng, Tứ vương gia lần này trở về chỉ là vì muốn hỏi hoàng thượng một vài chuyện mà thôi. Chuyện triều đình hấn sẽ không nhúng tay vào, cũng chưa từng có ý định nhúng tay vào. Cho nên người muốn làm cái gì thì làm cái đó đi, Tứ vương gia không phải là vật cản bước chân của người”

Cho dù là Vân Liệt Diễm hay Hàn Chỉ, đối với ngôi vị hoàng đế kia đều không có chút hứng thú. Thứ nàng cảm thấy hứng thú chính là cho người Vân gia biết thế nào gọi là sống không bằng chết, ai làm hoàng thượng cũng đều không sao cả, đương nhiên điều kiện tiên quyết chính là hoàng thượng không phải Hiên Viên Minh. Nàng cùng Hiên Viên Minh không hợp nhau, nhìn thấy hấn liền cảm thấy phiền chán, cho nên nàng tuyệt đối sẽ không cho hấn có một ngày tốt lành.

“Diễm nhi, những thứ này cũng không phải là thứ ta thật sự muốn” Đáng tiếc, hắn cũng chỉ thể có cười khổ. Có những thứ một khi đã bỏ lỡ thì sẽ không bao giờ quay trở về nữa, không có khả năng lựa chọn lần thứ hai.

Mấy năm nay hắn không ngừng làm tan rã thế lực triều đình, điên cuồng làm tất cả cũng chỉ vì một ngày kia có thể giúp đỡ Vân Liệt Diễm. Cho dù hắn không bao giờ có nàng, hắn cũng hi vọng ngay lúc nàng cần thì hắn vẫn có thể trợ giúp nàng.

Giống như năm đó, nếu người ngồi trên ngôi vị hoàng đế kia là hắn thì hắn tuyệt đối không để cho những kẻ kia ra tay độc ác với nàng, mà nàng cũng sẽ không dần thân vào nguy hiểm như vậy.

Cho nên, hắn mới không cho phép mình thất bại. Nếu như Tứ đệ là vật cản trong lần tranh đoạt ngôi vị lần này, vậy thì hắn cũng sẽ dùng mọi cách để xóa bỏ nó.

Thế nhưng, hắn không ngờ sẽ gặp lại Vân Liệt Diễm.

Gặp lại nàng, nhìn thấy nàng rất tốt, đã gả cho người khác, có người bảo vệ nàng, vậy thì những gì mình đã làm dường như không còn ý nghĩa.

“Sau này nếu nàng cần giúp đỡ thì cứ việc nói ra, ta nhất định sẽ làm hết khả năng” Đây cũng là mục đích mấy năm nay của hắn, chỉ hy vọng có thể trợ giúp nàng, không hơn.

“Ừ” Vân Liệt Diễm cũng không khách khí, tưởng rằng nhất định hắn đang nghĩ bọn họ sẽ đứng về phía hắn nên mới nói như vậy.

“Chuyển lời hỏi thăm của ta đến Tứ đệ, mấy năm nay hắn đã quá cực khổ rồi. Ta đi trước” Hiên Viên Phong nhìn Vân Liệt Diễm với ánh mắt lưu luyến, ruột gan rồi bời.

“Ta biết rồi” Vân Liệt Diễm lại không chú ý tới ánh mắt của Hiên Viên Phong, chỉ lên tiếng gọi quản gia đưa tiễn hắn.

Đợi đến lúc Hiên Viên Phong đi rồi, Hàn Chỉ vác khuôn mặt vừa thối vừa đen đi ra từ bên trong.

“Này, người bị ai chửi hay sao mà mặt đen thui như Bao Công vậy?” Vân Liệt Diễm liếc mắt nhìn Hàn Chỉ. Rất ít khi thấy hắn để lộ cảm xúc ra ngoài, nhin không được phải trêu chọc hắn.

“Hắn ta nhìn chăm chăm vào nàng!” Hàn Chỉ vô cùng không thoải mái. Hắn không ra gặp Hiên Viên Phong là do tốt xấu gì bọn họ cũng từng là huynh đệ, giữa hai người cũng không có thù oán, nói đến chuyện ngôi vị hoàng đế thì giúp cũng không được, mà không giúp cũng không được. Hắn cảm thấy phiền phức nên mới không ra mặt, mới để cho Vân Liệt Diễm đuổi hắn ta đi.

Không ngờ Vân Liệt Diễm vậy mà lại nói chuyện với hắn ta.

Hơn nữa, ánh mắt Hiên Viên Phong dường như không hề rời khỏi người Vân Liệt Diễm. Điều này khiến cho hắn cảm thấy rất không thoải mái, cực kỳ không thoải mái.

Chính hắn cũng không biết vì sao mình lại càng ngày càng ghét những nam nhân khác nhìn chăm chăm vào Vân Liệt Diễm, cảm thấy như bọn họ đều muốn cướp người từ trên tay hắn.

“Phụt...” Ngụm trà Vân Liệt Diễm vừa uống vào trong miệng đã vội phun ra đầy người Hàn Chỉ.

Sắc mặt Hàn Chỉ càng thêm khó coi.

Vân Liệt Diễm bĩu môi. Tên nam nhân thối này, bộ dáng tướng quân đâu rồi? Cũng không biết từ đâu đã dưỡng ra cái tật xấu thích sạch sẽ này. Cho dù có rong ruổi trên đường bao nhiêu ngày thì quần áo cũng nhất định mỗi ngày thay một bộ, hơn nữa, tất cả quần áo cũng chỉ mặc một lần duy nhất, trên cơ bản cũng chỉ màu tím và màu đen, còn thích thêu một đóa hoa lê màu vàng trên ống tay áo hoặc cổ áo, khó tính vô cùng.

Tật xấu này quả thật là cùng một ruột với Vân Thiểm Thiểm. Thằng nhóc chết tiệt kia từ lúc chào đời đã có tật xấu này, khiến cho nàng cực kỳ điên tiết. Lúc vừa sinh ra đã thường xuyên vì nguyên nhân đó mà khóc lớn không ngớt, hại nàng tìm tòi thật lâu mới phát hiện vấn đề nằm ở quần áo. Có đôi khi nàng tức giận đến nỗi không cho nó thay quần áo, kết quả nó lại náo đến tuyệt thực, khóc rống không ngơi, trong

chốc lát thì khiến chỗ này phát nổ, trong chốc lát thì làm chỗ kia phát nổ. Cuối cùng, nàng đành phải đầu hàng, mỗi lần dạo phố đều phải mua một đồng vải vóc để may quần áo cho nó. Thằng nhóc này vậy mà còn xoi mói, không phải vải tốt thì nó không mặc, quần áo đã mặc qua một lần tuyệt đối sẽ không mặc lần thứ hai, không dùng cách nào bắt nó vào khuôn khổ được.

Quả nhiên, Hàn Chỉ lập tức kéo Vân Liệt Diễm về phòng, sau đó tắm rửa thay quần áo rồi mới tiếp tục tính sổ với nàng.

“Ta nói, người cùng thằng nhóc Vân Thiễm Thiễm thối tha kia là song bào thai hay sao vậy? Thế nào mà hai người có thói quen giống nhau như vậy chứ?” Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu, nhìn Hàn Chỉ đã thay quần áo đi ra liền cảm thán.

“Nó vốn là con của ta!” Hàn Chỉ trả lời mười phần chắc chắn.

“Thôi đi, nói cũng không thể nói vậy!” Vân Liệt Diễm cầm một cái gương đưa đến trước mặt Hàn Chỉ, chỉ vào người trong gương: “Người nhìn đi, người giống Vân Thiễm Thiễm ở đâu chứ hả?”

“Chỗ nào cũng đều giống!” Hàn Chỉ bổ sung một câu trong lòng: Quả thật là giống nhau như đúc, chỉ có điều hán đẹp trai hơn Vân Thiễm Thiễm.

“Mất người bị hỏng rồi!” Vân Liệt Diễm buông cái gương xuống, không muốn tranh luận cùng hán nữa. Người này chính là một con hồ ly đội lốt cừu, một bụng đen tối.

“Đợi đến lúc nàng gả cho ta, nàng sẽ hiểu” Hàn Chỉ cũng không giải thích nhiều. Lúc này có nói cái gì thì Vân Liệt Diễm cũng sẽ không tin, nhưng đợi đến khi nàng gả cho hán là hán có thể mang chứng cứ ra cho nàng xem.

“Được rồi, ta hỏi người một câu, bảy năm trước, lúc đại hội tìm người thừa kế Vân gia... mà không, xa hơn trước một chút, chính là buổi tối một đêm trước lúc ta bán Hiên Viên Minh vào thanh lâu. Lúc đó người đang ở đâu?” Vân Liệt Diễm không nhớ rõ, nhưng tính toán thì thời điểm Vân Liệt Diễm thật bị cưỡng bức cũng là vào khoảng thời gian.

“Ta cũng không biết” Hàn Chỉ lắc lắc đầu. Hán quả thật là không biết, hán chỉ nhớ rõ ngày đó hình như hán luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, khi tỉnh lại giống như đã quên một chuyện. Về phần ngày đó xảy ra chuyện gì, hán thật sự một chút cũng đều không nhớ.

“Vậy người không nhớ được ngày đó người đã làm cái gì sao?” Xét thấy Hàn Chỉ cùng Vân Thiễm Thiễm quả thật là có một chút giống nhau, Vân Liệt Diễm tiếp tục hỏi.

Dấu vết để lại cũng là một manh mối.

“Đêm hôm đó ta ở Như Mộng Các luyện công rồi bị tẩu hỏa nhập ma, cho nên cái gì cũng không nhớ rõ. Thế nhưng khi ta tỉnh lại thì vẫn ở trong Như Mộng Các” Hàn Chỉ có chút không rõ cho lắm, hỏi hán điều này để làm gì?

“Có thể lúc người luyện công bị tẩu hỏa nhập ma đã đi ra khỏi Như Mộng Các, sau đó lại chạy trở về hay không? Giống như người mộng du đó!” Vân Liệt Diễm không phải là Vân Liệt Diễm kia, trong đầu chỉ có một chút ấn tượng mơ mơ hồ hồ, chỉ nhớ bị người khác kéo đi, trời cũng tối đen cho nên nàng nhìn không rõ là người nào.

“Không biết!” Bị tẩu hỏa nhập ma thì làm sao hán còn nhớ mình đã làm cái gì?

“Đáng tiếc, thời đại này không có điện, nếu không thì chuyện sẽ đơn giản hơn rồi!” Vân Liệt Diễm bắt đầu dĩ lắc lắc đầu: “Được rồi, được rồi, quan tâm có phải người hay không làm gì, không có cha thì thằng nhóc kia vẫn trưởng thành được đấy thôi!”

Có đôi lúc đòi phụ thân này nợ với nàng, nguyên nhân cũng chỉ là muốn cùng ông ngoại tính toán gả nàng ra ngoài mà thôi.

Cho dù trái tim nó có bị tổn thương một chút thì nàng cũng không còn cách nào khác, ai bảo nàng cũng không biết cha nó là ai.

Hàn Chỉ không hiểu Vân Liệt Diễm đang nói gì, chỉ nhú mày: “Nàng gả cho ta rồi thì sẽ hiểu rõ tất cả mọi chuyện”

“Có quỷ mới muốn gả cho ngươi! Còn nữa, có phải bộ dạng ngươi rất quái dị hay không? Mẫu thân ngươi sợ ngươi không lấy được thê tử cho nên mới bắt ngươi đeo mặt nạ, bảo ngươi lừa gạt cưới thê tử về thì mới có thể cho nàng ta nhìn thấy gương mặt thật của mình” Vân Liệt Diễm quả thật hết nói nổi với tên Hàn Chỉ thói tha này rồi. Hắn luôn khiến cho nàng nhớ tới lời thề của Mộc Uyển Thanh (1), ai nhìn thấy mặt nàng ta thì nàng ta sẽ chỉ lấy người đó. Bây giờ thì nàng đã gặp phải một ví dụ sống, chỉ có điều đổi lại thành nếu ai gả cho hắn thì mới có thể nhìn thấy mặt hắn. Điều là mấy thứ phi logic!

(1) Mộc Uyển Thanh: Nhân vật nữ hư cấu trong tác phẩm “Thiên Long Bát Bộ” của nhà văn Kim Dung. Mộc Uyển Thanh có một thân thế và lai lịch đặc biệt. Cha của Mộc Uyển Thanh chính là Đoàn Chính Thuần, Trấn Nam Vương của nước Đại Lý, sư phụ là Tần Hồng Miên và đồng thời cũng là mẹ của cô. Tính cách cô khá ngang bướng, cố chấp nhưng cũng rất chung tình, và tình yêu cũng mạnh mẽ y như tính cách. Sau này khi gặp Đoàn Dự, có điều gì không vừa ý là thắng tay tát tai anh chàng, đơn giản vì cô bị sư phụ, đồng thời cũng là mẹ, nhồi nhét những định kiến rất cực đoan về đàn ông trong thiên hạ, cho nên những ý nghĩ và hành động của cô với Đoàn Dự nhiều khi khá cổ quái và buồn cười.

Sư phụ của Mộc Uyển Thanh – Tu La đạo Tần Hồng Miên, là một người đàn bà đã từng ném trái sư phụ bạc của Đoàn Chính Thuần, nên bà đã bắt cô che kín khuôn mặt đẹp như hoa, không được cho một nam nhân nào nhìn thấy, đồng thời cũng bắt cô lập một lời thề khá đặc biệt: “Người đàn ông đầu tiên thấy được mặt con mà con không giết thì người đó sẽ là chồng của con”.

Hắn ai từng đọc qua tác phẩm hoặc xem bộ phim “Thiên Long Bát Bộ” thì đều biết kết quả của mối tình vất vả của Đoàn Dự, Vương Ngữ Yên, Chung Linh, Mộc Uyển Thanh và nhiều cô nàng khác. Cuối truyện, Đoàn Dự đã tiết lộ cho Mộc Uyển Thanh và một số ít người thân cận về thân thế thật của mình, đồng thời Đoàn Dự nhận ra Mộc Uyển Thanh là người con gái mình yêu nhất nên đã quyết định thành thân và lập cô làm hoàng hậu, lập Chung Linh làm phi tần, sống một cuộc đời ung dung tự tại (theo bản sửa đổi mới nhất). Còn theo nguyên tác thì Mộc Uyển Thanh trở về Đại Lý và sống trong hoàng cung của anh trai mình.

“Bộ dạng của ta rất đẹp, nàng nhìn thấy nhất định sẽ yêu ta ngay!” Hàn Chỉ nói lời rắm thói dối lấy ánh mắt ‘không hợp vệ sinh’ của Vân Liệt Diễm.

“Ngày mai ngươi vào hoàng cung, ta thì đến Vân gia” Tốt nhất là Hàn Chỉ hãy làm tức chết lão hoàng đế kia đi, nàng lại đến Vân gia chơi đùa cùng đám lão già kia một trận.

Hàn Chỉ gật nhẹ đầu. Cuộc nói chuyện giữa con trai cùng phụ thân lần này nhất định phải làm cho rõ ràng.

Trong khi Tứ vương phủ vô cùng thoải mái vui vẻ thì Vân phủ và hoàng cung lại là một mảnh âm u. Tuy nhiên những chuyện này Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ lại không hề hay biết.

Sáng sớm hôm sau, hoàng cung.

“Ái khanh, trẫm không còn ỏn nữa rồi” Hoàng thượng khoát khoát tay, ra hiệu Vân Phụng Thiên hãy bắt đầu đi. Mà giờ phút này ông lại nằm trên giường, suy yếu, thời gian cũng không còn nhiều.

“Hoàng thượng, lão thần sẽ đem hết toàn lực để trợ giúp Thất vương gia” Vân Phụng Thiên nhìn tình huống của hoàng thượng giờ phút này, trong lòng đã hiểu rõ ông ta cũng không chống chọi được bao lâu.

“Mà thôi, chỉ cần ngươi ngăn được Vân Liệt Diễm, về phần Dĩ nhi thì ta sẽ có cách ứng phó rồi” Hoàng thượng ho khan hai tiếng, đây sẽ là con át chủ bài cuối cùng của ông.

Để phòng ngừa ngày hôm nay!

“Hoàng thượng...” Cõi lòng Vân Phụng Thiên đắng chát. Lần này Diễm nhi trở về đã mang theo ý định trả thù, hôm nay lại ở cùng một chỗ với Tứ vương gia, tình thế vô cùng bất lợi đối với Thất vương gia.

“Lui xuống đi!” Hoàng Thượng thở dài một tiếng. Sau khi Vân Phụng Thiên rời khỏi phòng, thị vệ tiến vào bẩm báo có Tứ vương gia đến. Hàn Chỉ đi vào tắm cung của hoàng thượng, hai người lướt ngang qua nhau.

“Tứ vương gia” Khi Vân Phụng Thiên đi ngang qua, đột nhiên lại gọi Hàn Chỉ.

“Tướng gia có chuyện gì sao?” Hàn Chỉ nhíu mày.

“Mong rằng Tứ vương gia sẽ thật lòng với tiểu nữ, lão phu thiếu nợ nàng rất nhiều, sau này cũng không thể làm gì cho nàng” Hắc vĩnh viễn là người Vân gia, không thể trở mặt nhìn Vân gia bị diệt vong.

Thiếu nợ Tâm nhi, thiếu nợ Diễm nhi, chỉ mong có kiếp sau để cho hắc trả lại tất cả.

“Tự thiếu nợ thì tự trả” Hàn Chỉ không thèm liếc mắt nhìn Vân Phụng Thiên dù chỉ một cái. Những gì hắc ta làm với Vân Liệt Diễm, hắc đã điều tra rành mạch, một người làm phụ thân mà có thể đối xử với nữ nhi mình như vậy thì cũng không phải thứ tốt lành gì.

Nếu thật tâm hối cải thì cũng sẽ không mắc thêm lỗi lầm nữa.

Vân Phụng Thiên nhìn bóng lưng của Hàn Chỉ, không biết làm sao đành phải xoay người rời khỏi đó.

“Trẫm biết sớm hay muộn gì thì cũng có một ngày ngươi trở về” Hoàng thượng nhìn thấy Hàn Chỉ đi vào liền miễn cưỡng đứng dậy, tựa lưng lên đầu giường.

Hàn Chỉ nhàn nhạt nhìn ông ta như đang nhìn một người xa lạ.

Lúc này, hắc cũng không biết mình muốn hỏi điều gì, hoặc bắt đầu hỏi từ đâu.

“Ta biết ngươi muốn hỏi điều gì” Hoàng thượng ho khan hai tiếng: “Mẫu thân ngươi không có chết, là ta đã nhốt nàng lại”

“Cái gì?” Sắc mặt lạnh nhạt của Hàn Chỉ rốt cuộc cũng xuất hiện sự xúc động. Năm đó, hắc nhớ rõ cả người mẫu thân đầm máu nằm trước mặt hắc.

“Trợ giúp Minh nhi ngồi trên ngôi vị hoàng đế, ta sẽ thả nàng ra” Giọng điệu của hoàng thượng vừa chân thật vừa đáng tin, nhưng lại vừa uy nghiêm.

“Ta giết ngươi cũng có thể cứu nàng ra” Mẫu thân là một người rất quan trọng đối với hắc, chính là toàn bộ tình cảm cùng quá khứ của hắc. Khoảng thời gian trước khi gặp Vân Liệt Diễm, duy nhất chỉ có lúc nhỏ là hạnh phúc vui vẻ nhất.

“Ngươi nghĩ rằng trẫm nhốt nàng hơn hai mươi năm sẽ khinh địch để ngươi đến cứu nàng dễ như vậy sao? Trẫm chết, nàng tuyệt đối sẽ là người đầu tiên chôn cùng” Thanh âm của hoàng thượng trở nên lạnh lùng.

“Ta cũng không có lý do gì để tin lời ngươi” Hàn Chỉ liếc nhìn vị hoàng thượng đã già nua với ánh mắt lạnh nhạt. Nhiều năm trước, hắc từng rất khát vọng có thể gọi người này một tiếng ‘phụ hoàng’, hắc cũng muốn giống như thất đệ, được người này tán thưởng dù chỉ một câu hoặc mỉm cười một chút thôi. Thế nhưng cho dù hắc biểu hiện hoàn mỹ cỡ nào thì trong mắt ông ta cũng đều là trào phúng cùng lạnh lùng.

Không phải hắc chưa từng hận. Trong đầu hắc từng xuất hiện vô số cách nghĩ, kể cả giết ông ta, chiếm lấy ngôi vị hoàng đế này, khiến cho ông ta chỉ còn lại hai bàn tay trắng. Thế nhưng làm như vậy thì sau này hắc còn lại gì? Hắc còn có thể làm cái gì? Hắc không thích những thứ gông xiềng quyền thế kia, những thứ hắc muốn thì đều có thể đạt được bằng chính sức mình. Cho nên, rốt cuộc hắc cũng nghĩ thông suốt, không còn ôm bất kỳ hi vọng gì về chuyện này nữa.

Hắc không biết phụ thân ruột thịt của mình là ai, cũng không biết tại sao người đó không đến tìm hắc và mẫu thân. Lúc gặp Vân Thiểm Thiểm, hắc cũng muốn hỏi nó những lời giống như vậy, hỏi nó có muốn biết phụ thân của mình là ai hay không, có muốn biết nguyên nhân vì sao phụ thân vứt bỏ nó hay không.

Ngay cả chính hắc cũng không biết sự xuất hiện của Sở Vân Thiểm Thiểm là do chuyện gì xảy ra, nhưng hắc biết nó chính là con của hắc.

Hắc sẽ cho nó tất cả những thứ nó muốn.

Vốn tưởng rằng cuộc sống của hắc như vậy là đã đủ rồi. Mẫu thân, thật sự còn sống sao?

“Có tin hay không thì tùy người, tóm lại, người chỉ có thể lựa chọn đồng ý hoặc không đồng ý. Mạng của nàng do chính người nắm giữ” Hoàng thượng vẫn uy nghiêm như trước nhưng lại không che dấu được sự mệt mỏi bên trong.

“Tại sao nhất định phải là Hiên Viên Minh?” Hàn Chỉ đối với chuyện này vẫn luôn không hiểu rõ. Ông ta có rất nhiều con trai, ít nhất thì Hiên Viên Phong cũng hơn Hiên Viên Minh. Hiên Viên Minh không đủ lý trí, cũng không thích hợp với vị trí này, nếu như người quyết định là hắn thì tuyệt đối sẽ không chọn Hiên Viên Minh.

“Điều này người không cần biết” Bởi vì ngay cả chính ông cũng không biết. Ông luôn đặc biệt thiên vị Hiên Viên Minh, thiên vị đến mức có thể giao hết tất cả cho hắn.

Thậm chí, ông luôn hiểu rõ so với bất luận kẻ nào khác, Hiên Viên Minh không hề thích hợp với ngôi vị hoàng đế này.

Thế nhưng, cho dù có đánh bạc thì ông vẫn cam tâm tình nguyện, một chút cũng không hối hận.

“Ta còn nhớ lúc mẫu thân ôm hắn, nói hắn là một đứa nhỏ rất đáng yêu” Hàn Chỉ chăm chăm vào hoàng thượng, dường như đang rơi vào quá khứ.

Đó là lúc Hiên Viên Minh vừa mới sinh ra, mẫu phi của hắn ta vì khó sinh qua đời. Nghe nói nữ tử kia là người mà hoàng thượng từng ái nhất, nhưng dáng vẻ của nàng thì Hàn Chỉ đã quên rồi. Thời gian quá lâu, mà lúc đó thì hắn cũng còn quá nhỏ.

“Đừng hòng dùng những lời này dò xét, trăm vĩnh viễn cũng sẽ không nói cho người biết, sẽ không nói cho bất kỳ kẻ nào biết. Hàn Chỉ, nàng gọi người là Hàn Chỉ đúng không? Ha ha ha...” Hoàng thượng đột nhiên cười như điên, thân thể có chút run rẩy.

61. Q.2 - Chương 63

“Nếu như ta không nhìn thấy mẫu thân thì ta sẽ không cân nhắc điều kiện của người. Tự người suy nghĩ đi!” Hàn Chỉ mím môi, xoay người rời khỏi đó.

“Hàn Chỉ, ha ha ha, người tên là Hàn Chỉ, người có biết tại sao không? Nam nhân nàng yêu cả đời này, nàng không bao giờ có thể yêu hắn được nữa! Người nghĩ rằng nàng thật sự họ Hàn sao? Họ Hàn đó chính là họ của phụ thân người. Hàn Chỉ, tình cảm của Thủy Linh Lung nàng đối với cái tên họ Hàn kia cho đến khi sinh người ra cũng không chấm dứt, cho nên nàng lừa người, lừa trăm. Người thật sự không muốn biết nàng đang cất giấu bí mật gì sao?” Hoàng thượng cười lạnh, nói với Hàn Chỉ: “Biết vì sao trăm gọi người là Hiên Viên Dã hay không? Ha ha, chỉ vì người không phải là con trai của Hiên Viên Hi ta, người chỉ là một đứa con hoang! Cho dù người làm được cái gì thì vĩnh viễn người cũng đều không thay đổi được sự thật người chính là một đứa con hoang (1)!”

(1) Con hoang hay còn gọi là ‘dã chủng’, cho nên hoàng thượng Hiên Viên Hi với đặt cho Hàn Chỉ cái tên là Hiên Viên Dã.

Thân thể Hàn Chỉ cứng đờ, không quay đầu lại, không hề liếc nhìn đến Hiên Viên Hi.

Cuối cùng, cơ hội hắn cho ông ta, ông ta cũng đều muốn phá nát. Thật sự chán ghét hắn như vậy sao?

Trước cổng chính Vân phủ, Vân Liệt Diễm dẫn theo Vân Thiểm Thiểm cùng Phượng Lạc Vi trở về, còn có Diệp Khuyết mặt dày mày dạn nhất định phải đi theo cho bằng được. Không còn cách nào khác, hắn không muốn đến hoàng cung không chút thú vị kia cùng lão đại, không bằng theo chân đại tẩu đến Vân phủ còn thú vị hơn. Về phần đám người Mộc Miên, bọn họ đều bị Vân Liệt Diễm bắt ở lại Tứ vương phủ.

“Thất... Thất tiểu thư!” Quản gia nhìn thấy Vân Liệt Diễm, không khỏi sợ ngây người. Ông ta đã ở Vân phủ rất nhiều năm, nếu không cũng sẽ không nhận ra Vân Liệt Diễm. Thế nhưng, ông ta không ngờ chuyện đã xảy ra bảy năm rồi mà nàng còn có thể trở lại Vân gia.

“Thất tiểu thư, mời người vào” Bất kể thế nào thì Vân Liệt Diễm cũng là tiểu thư Vân gia, quản gia đương nhiên không dám ngăn cản, chỉ phái người đến thông báo cho nhị phu nhân biết. Lão gia còn chưa trở lại, chủ nhân thì cũng chỉ còn có nhị phu nhân thôi.

“Diễm tỷ tỷ, không phải tỷ đứng thứ tư sao? Thế nào lại là thất tiểu thư?” Phượng Lạc Vi nháy nháy mắt, có chút không rõ. Không phải Vân gia chỉ có bốn người con gái hay sao?

“Không biết, chắc là do lúc trước bị gọi Tiểu Thất ngu ngốc quen rồi!” Vân Liệt Diễm liếc mắt, ba ca ca, ba tỷ tỷ, nàng quả thật là đứng thứ bảy. Thế nhưng lại rất ít nghe nhắc đến tam thiếu gia – Vân Húc Dịch trong truyền thuyết kia, nghe nói là do một tiểu thiếp khác của Vân Phụng Thiên sinh ra, chỉ lớn hơn Vân Liệt Diễm hai tuổi.

Tiểu thiếp kia khó sinh, sau khi sinh Vân Húc Dịch không lâu thì chết. Vân Húc Dịch cũng vì thể chất yếu ớt mà bị đuổi ra khỏi phủ, nhiều năm qua cũng chưa từng trở về.

Vân Liệt Diễm đoán chừng, vận mệnh người này cũng không hơn mình bao nhiêu, có lẽ còn tệ hơn cả chính mình, từ khi sinh ra đã không được gặp cả phụ thân lẫn mẫu thân của mình.

Tuy nhiên đây cũng không phải chuyện nàng nên quan tâm. Nàng cũng không phải kẻ đuổi tận giết tuyệt, người không đụng vào nàng thì nàng cũng sẽ không diệt đường sống của họ, nhưng nếu chọc tới nàng thì cứ chờ chết đi.

Vân Liệt Diễm đi thẳng vào đại sảnh chủ viện, sau đó nghênh ngang ngồi lên vị trí giành cho chủ nhân. Nhị phu nhân bị chọc không nhẹ, chỉ tay vào Vân Liệt Diễm mắng: “Tiện nhân, ai cho người ngồi chỗ đó? Người xứng sao?”

“A? Nhị phu nhân đang nói ta sao?” Vân Liệt Diễm cười mà như không cười, nói: “Ngại quá, bốn tiểu thư vừa tỉnh ngủ cho nên nghe không rõ cho lắm. Tiểu Khuyết, mau giúp tỷ tỷ hỏi xem vị nhị phu nhân này đang nói cái gì, đừng có nghe lầm nữa, ngại lắm!”

“Vâng” Diệp Khuyết sung sướng đi đến trước mặt nhị phu nhân, nhìn chăm chăm vào bà ta, cái gì cũng không làm.

Nhị phu nhân cũng đã ngoài bốn mươi nhưng bộ dạng được bảo dưỡng kỹ cho nên vẫn còn chút thanh xuân. Bà bị một nam nhân tuổi trẻ nhìn chăm chăm như thế, đương nhiên cũng có chút ngượng ngùng.

Vì vậy, thanh âm cũng mềm nhũn ra: “Vị công tử này...”

Đáng tiếc, bà còn chưa nói hết lời đã bị Diệp Khuyết cắt đứt: “A... Nhị phu nhân, sao ta thấy trên mặt người có con gì đang bò vậy?”

“Cái gì?” Nhị phu nhân giơ tay sờ soạng mặt mình. Không sờ thì thôi, vừa sờ đã đụng phải một thứ gì đó mềm mềm.

“A... !” Nhị phu nhân hét lên một tiếng, lui về phía sau vài bước. May mắn có nha hoàn đỡ lấy, bà ta mới không ngã nhào trên đất.

“Mẫu thân, chuyện gì xảy ra vậy?” Đúng lúc này, Vân Húc Nghiêu cùng Hiên Viên Minh trở về, nghe thấy tiếng kêu của nhị phu nhân liền nhanh chóng chạy vào.

Vừa đi vào liền nhìn thấy Vân Liệt Diễm nghênh ngang ngồi ở chủ vị, nhàn nhã cắn hạt dưa. Mà nhị phu nhân thì bị hù cho ‘hoa dung thất sắc’, chỉ thiếu không có ngất đi thôi.

“Có sâu, Nghiêu nhi, nữ nhân nham hiểm này thả sâu cắn ta!” Nhị phu nhân nhìn thấy Vân Húc Nghiêu như nhìn thấy cứu tinh, nhanh chóng khóc lóc kể lể với hắn.

Thế nhưng bà ta còn chưa đi tới trước mặt Vân Húc Nghiêu đã cảm giác dưới chân mềm nhũn, cúi đầu nhìn liền hôn mê bất tỉnh.

Diệp Khuyết cười hì hì cất con rắn của mình vào trong người, sau đó nhìn qua bên kia, sắc mặt Vân Thiểm Thiểm đã trắng bệch. Diệp Khuyết đột nhiên cảm lạnh.

Hắn thật nghi ngờ lão đại cùng Vân Thiểm Thiểm là phụ tử, sợ rắn đến khủng bố như vậy. Nếu không phải đã đi theo lão đại nhiều năm từ khi hắn ta còn trẻ thì có lẽ hắn đã thật nghĩ rằng Vân Thiểm Thiểm là con trai của hắn ta.

“Tiểu muội, dù sao cũng là người trong nhà, sao muội có thể đối xử với mẫu thân như thế?” Sắc mặt Vân Húc Nghiêu có chút khó coi. Hắn cũng biết Vân gia bạc đãi Vân Liệt Diễm, cho nên rất nhiều lần nhường nhịn, nhưng cho dù mẫu thân có làm gì sai thì bà cũng đều là bậc trưởng bối.

“Mẫu thân?” Vân Liệt Diễm cười lạnh: “Đại thiếu gia nói lời này không đúng rồi. Bà ta cũng xứng cho bốn tiểu thư gọi một tiếng mẫu thân sao? Từ xưa đến nay, tiểu thiếp cũng chỉ là hạ nhân mà thôi, cho dù sinh dưỡng con cái thì cũng không có tư cách làm mẫu thân, nhiều lắm cũng chỉ là một di nương. Bà ta cũng chỉ là một nhị phu nhân, có tư cách gì làm mẫu thân của bốn tiểu thư chứ? Bà ta muốn ngồi lên chiếc ghế chủ nhân này thì cũng phải nhìn lại thân phận của mình một chút!”

Vân Liệt Diễm không có tư tưởng giai cấp ti tiện gì cả, nhưng đối với nữ nhân nhị phu nhân này thì nàng không thể nương tay. Lúc trước, bà già này nhiều lần đối phó với nàng, nàng đều đã nhân từ bỏ qua, bây giờ cũng đến lúc nên thu lại một chút tiền lãi rồi!

“Vân Liệt Diễm, rốt cuộc ngươi có còn tính người hay không? Thiếp thất cũng là mẫu thân, đây là cách người tôn kính với trưởng bối sao?” Hiên Viên Minh vừa nhìn thấy Vân Liệt Diễm liền luống cuống, hắn không quen nhìn bộ dạng này của nàng.

“Thật có lỗi, ở đây không có trưởng bối đáng giá cho ta tôn kính! Bốn tiểu thư hôm nay tới đây là để tính sổ, không phải là để kính già yêu trẻ. Muốn thể hiện sự nhân từ thì Thất vương gia ngài có thể mở một viện dưỡng quả phụ, chuyên môn thu nhận những tiểu tam, tiểu tứ, thị thiếp, di nương kia, sau đó chăm sóc cho bọn họ. Có như vậy thì mới có thể biểu hiện ra sự nhân đức của Thất vương gia người, đúng không?”

Vân Liệt Diễm bắt chéo chân, ném vỏ hạt dưa xuống đất. Hành động không có đạo đức này của nàng nhanh chóng rước lấy vẻ mặt ‘ta không quen người này’ của Vân Thiểm Thiểm.

Mẹ à, phải giữ hình tượng nha! Bây giờ thứ quan trọng nhất chính là hình tượng, cho dù đến đây để tính sổ thì cũng không cần phải báo trước với chủ nhà.

Đây tuyệt đối không phải là phong cách của Vân Thiểm Thiểm. Từ trước đến nay, cho dù đối mặt với bất kỳ người nào thì nó đều mang bộ dáng nho nhã lễ độ.

“Ngươi...!” Hiên Viên Minh bị Vân Liệt Diễm chọc tức đến nói không ra lời, thở hổn hển ngồi xuống ghế.

Khóe miệng Diệp Khuyết co rút. Vị Thất vương gia thật đúng là tấm gương cường ngược đãi điển hình, rõ ràng đầu không lại đại tấu mà cứ hết lần này tới lần khác không sợ chết đầu vô mồm với nàng, sau đó thì tức đến tan nát ruột gan.

“Tiểu muội, muội muốn cái gì thì cứ nói, nếu có thể thì đại ca nhất định sẽ thỏa mãn cho muội” Vân Húc Nghiêu nhìn Vân Liệt Diễm. Vân gia quả thật là thiếu nợ nàng, chỉ cần có thể khiến cho nàng thỏa mãn, hắn không ngại bỏ ra một chút lợi ích, chỉ cần Vân Liệt Diễm không gây phiền phức cho Vân gia là được rồi.

Vốn là người một nhà, nếu như sống hòa thuận ngay từ đầu thì làm gì xuất hiện tình trạng hận thù nhau như lúc này?

“Muốn cái gì?” Vân Liệt Diễm nhếch khóe miệng: “Muốn mạng của các người thì sao?”

“Nếu như nhất định phải có người chết thì mới có thể dẹp yên thù hận này thì muội giết ta đi, buông tha cho mọi người” Vân Húc Nghiêu đứng bật dậy. Nếu như như vậy mà có thể hóa giải thù hận, vậy thì cứ để hắn gánh chịu là được rồi. Từ khi tiếp nhận vị trí gia chủ Vân gia thì hắn đã biết, vị trí này phải dùng cả tính mạng mình để đổi lấy.

Chỉ là không ngờ sẽ nhanh như vậy!

“A! Người nghĩ rằng một mình người chết thì có thể thay thế tất cả những chuyện bọn họ đã làm với ta năm đó sao? Nếu như năm đó không phải Hàn Chỉ cứu ta, ta chắc chắn đã chết, ngay cả nha hoàn của ta cũng phải chôn cùng. Ta đã làm chuyện gì có lỗi với Vân gia sao? Ta đã làm sai cái gì mà khiến cho các người không tiếc bất cứ giá cũng phải đẩy ta vào chỗ chết? Ta mang thai, các người còn phái người truy sát ta, lúc kia có ai nghĩ cho tình cảnh của ta không? Hôm nay ta trở về, các người nguyện ý đền bù tổn thất thì các người nghĩ rằng ta còn cần sao?” Vân Liệt Diễm cười lạnh. Nhiều năm qua, không có một giây nào là nàng quên đi những việc hèn hạ vô sỉ trăm phương ngàn kế quyết tâm giết nàng của bọn họ.

“Vậy rốt cuộc phải làm sao muội mới có thể buông bỏ thù hận?” Vân Húc Nghiêu cảm thấy rất mệt mỏi. Chuyện này hẳn thật sự không biết nên giải quyết như thế nào mới có thể không tổn thương Vân Liệt Diễm, đồng thời bảo vệ được Vân gia.

“Xem tâm tình của ta” Vân Liệt Diễm nhếch môi, ngón tay búng nhẹ một cái, trong nội viện liền bùng lên một ngọn lửa.

Mọi người ngửi thấy mùi khét liền nhao nhao chạy tới, vội vàng cứu hỏa. Vân Liệt Diễm lại cười, thể lửa càng thêm hung hãn.

“Trận hỏa hoạn năm đó không có thiêu hủy Vân gia, thật đúng là đáng tiếc!” Vân Liệt Diễm tiếp tục cắn hạt dưa.

“Diễm nhi, rốt cuộc thì con muốn thế nào?” Vân Phụng Thiên vừa mới trở về liền nghe tiếng hô cháy của hạ nhân, vội vàng chạy vào liền nhìn thấy Vân Liệt Diễm.

“Không muốn gì cả, chỉ muốn thu lại món nợ mà Vân gia nợ ta năm đó thôi” Bao gồm cả đám lão già trưởng lão của Vân gia muốn giết nàng lúc trước, một người cũng không tha.

“Diễm nhi, nếu con muốn cái mạng già này của phụ thân thì ta cho con. Còn muốn thế nào nữa thì cứ nói ra đi!” Vân Phụng Thiên thật sự là giận điên lên. Hắn biết Diễm nhi sẽ trở lại báo thù, không ngờ nàng lại thật sự nói được thì làm được.

“Năm đó lúc ta rời khỏi đây đã từng nói, cả một đám người các người tốt nhất thì nên tự sát đi, nếu không một ngày kia Vân Liệt Diễm ta trở về nhất định sẽ khiến cho tất cả các người sống không bằng chết!” Vân Liệt Diễm chẳng những không hạ hỏa mà còn khiến cho thể lửa càng thêm hung mãnh.

“Không biết muội muội sẽ làm thế nào để chúng ta sống không bằng chết đây?”

62. Q.2 - Chương 64

Thanh âm khàn khàn, bộ dáng của Vân Mộng Vũ hoàn toàn không còn mềm mại như nhiều năm trước nữa.

Nàng che mặt bằng một tấm lụa đen, mặc trên người một chiếc váy dài màu đen, từ xa đến gần lại tạo cho người ta cảm giác rét run. Từ trên xuống dưới của nàng đều tỏa ra hương vị cực kỳ đáng sợ.

Nàng, từ lâu đã không còn giống như một thiên kim tiểu thư Vân gia.

Khuôn mặt đã bị hủy hết, quả quyết khó có thể gả đi. Cho nên Vân Húc Nghiêu cho nàng ở lại Vân gia, không có đủ điều kiện để nàng ra ngoài.

Dù sao cũng đều là người Vân gia, Vân Húc Nghiêu không phải Vân Phụng Thiên, cho nên không có tàn nhẫn như thế. Ít nhất thì chi phí ăn mặc của Vân Mộng Vũ, Vân Húc Nghiêu hẳn cũng chưa từng thiếu nàng.

“Vân Mộng Vũ?” Vân Liệt Diễm nhìn thấy người vừa đi vào liền đứng lên.

Không phải kinh ngạc vì nhìn thấy Vân Mộng Vũ, mà là nàng phát hiện nội công của Vân Mộng Vũ đã vượt qua nàng.

Sau khi đột phá cảnh giới Thiên Nhân thì mỗi một cấp bậc đều chênh lệch như ngày và đêm. Muốn đột phá thì còn khó hơn gấp mấy trăm lần so với cảnh giới trước.

Vân Liệt Diễm thật sự nghĩ không ra rốt cuộc Vân Mộng Vũ gặp kỳ ngộ gì mà có thể đạt được thành tựu của ngày hôm nay.

Tuy nhiên khoe môi Vân Liệt Diễm lại nhếch lên một nụ cười khát máu.

Xem ra, trò chơi này càng ngày càng thú vị rồi. Nếu đơn phương giết người thì quả thật quá không kích thích!

“Làm khó muội muội đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ tỷ tỷ, mà cũng đúng thôi, muội nên là người nhớ rõ khuôn mặt này của tỷ!” Vân Mộng Vũ tháo khăn che mặt xuống, mọi người trong phòng liền thở hốt vì kinh ngạc.

Đó là một khuôn mặt phình to ra, dường như không còn một nơi nào là bình thường. Nó chẳng khác gì một gốc rễ cổ thụ vô cùng nhẵn nhéo, trông rất kinh khủng.

“Trời ạ, người quái dị này ở đâu ra vậy?” Diệp Khuyết cũng nén được cơn buồn nôn trong cuống họng.

“Vân Liệt Diễm, ta sẽ để cho ngươi ném thử những tra tấn mà ta đã chịu mấy năm qua!” Một khắc Vân Mộng Vũ nhìn thấy Vân Liệt Diễm liền không thể nào khống chế được tâm tình của mình. Qua nhiều năm, không có một ngày nào là nàng không muốn phanh thây xé xác nữ nhân này để giải mối hận trong lòng.

“Không có nghĩa thì ta cũng sẽ không cảm thấy hứng thú” Vân Liệt Diễm khoát khoát tay, nói: “Vân Mộng Vũ, năm đó ta có lòng tốt tha cho ngươi, ngươi lại hết lần này tới lần khác đẩy ta vào chỗ chết. Những thứ này ta cũng đều không so đo với ngươi, mà ngay cả chuyện ngươi giết giây Vân Mộng Dao thuê sát thủ Mạt Nhật tới giết ta, ta cũng chưa có tính sổ với ngươi. Thế mà ngươi lại nghĩ tới chuyện đánh lên người Mộc Miên. Sao? Ngươi nghĩ rằng ta thân bại danh liệt rồi à? Ta chắc chắn đã chết sao?”

“Cũng chỉ có tiện nhân không biết xấu hổ như ngươi mới có thể hoài thai một đứa con hoang mà còn mặt dày sống trên thế giới này!” Vân Mộng Vũ cười như điên. Năm đó thiếu một chút nữa đã giết được ả rồi không phải sao? Nếu như không có tên nam nhân kia đột nhiên xuất hiện, Diệt Thiên Trần đủ để lóc thịt Vân Liệt Diễm ngay lúc đó. Cũng do đám người nhu nhược kia, không biết lúc nào nên xuống tay tàn nhẫn.

“Đáng chết!” Đôi mắt Vân Liệt Diễm chuyển sang đỏ thẫm. Nàng hận nhất kẻ dám nói Vân Thiểm Thiểm là con hoang, nữ nhân này thật sự nghĩ rằng Vân Liệt Diễm nàng sẽ sợ ả sao?

“Mẹ, cẩn thận!” Mắt thấy Vân Liệt Diễm ra tay, Vân Thiểm Thiểm không khỏi lo lắng. Mẹ làm sao có thể không biết đó là khiêu khích chứ? Chỉ là mẹ hận kẻ dám nói đến chuyện thân thể của nó. Cứ hễ kẻ nào dám mắng nó thì dù cho mẹ có liều chết cũng sẽ không để cho kẻ nọ sống yên ổn!

Lúc này có muốn ngăn cản cũng không còn kịp nữa, Vân Thiểm Thiểm đành phải nhảy lên, chuẩn bị gia nhập cuộc chiến. Thế nhưng lại bị Diệp Khuyết kéo cổ áo từ phía sau.

“Thúc thúc Tước Tước, mau buông con ra!” Thực lực của Vân Thiểm Thiểm không bì kịp Diệp Khuyết, lúc này bị hấn lùi lại cho nên có giấy dựa cũng không thoát được.

“Nữ nhân kia có vấn đề, bây giờ con nhảy ra không phải là đi chịu chết sao?” Diệp Khuyết cảm thấy hai người đều là cảnh giới Thiên Nhân, nhảy vào giữa trận đấu của hai cao thủ khác biệt cảnh giới như vậy chỉ có thể làm vật hi sinh.

Cho dù Vân Thiểm Thiểm có thiên tài cỡ nào thì cũng không làm nên chuyện gì.

Đây là trận chiến đầu tiên sau khi Vân Liệt Diễm tấn thăng đến cảnh giới Thiên Nhân. Thực lực của Vân Mộng Vũ so với Vân Liệt Diễm thì có hơn, nhưng Vân Liệt Diễm trời sinh mang theo dị năng, nội lực lại chân truyền từ Phượng gia, đều là những bí kiếp nội công danh chấn thiên hạ, vốn dĩ không thể so sánh với một Vân Mộng Vũ đi đường ngang ngõ tắt. Cho nên, Vân Mộng Vũ vốn ôm ý định sẽ đánh bại Vân Liệt Diễm trong mười chiêu thì bây giờ phải nên cẩn thận rồi.

Từng chiêu của Vân Liệt Diễm dồn thẳng vào điểm yếu của Vân Mộng Vũ khiến cho Vân Mộng Vũ liên tiếp lui về phía sau.

Thế nhưng lúc này Vân Liệt Diễm lại phát hiện có vấn đề, nàng phát hiện ngoại trừ lúc vừa bắt đầu, Vân Mộng Vũ dường như đều lui về phía sau, giống như muốn dẫn dụ nàng vào một nơi nào đó. Vân Liệt Diễm đột nhiên phản ứng cũng đã không còn kịp nữa, trước mắt đột nhiên xuất hiện màn khói đen dày đặc, hoàn toàn không nhận rõ phương hướng.

Mà Vân Mộng Vũ lại như biến mất giữa làn khói, nàng hoàn toàn không cảm thấy sự hiện hữu của nàng ta.

Vân Liệt Diễm lập tức thúc dục hỏa diễm hộ thể. Thế nhưng thân thể lại bị một nguồn lực đánh mạnh vào, may mắn chính là Vân Liệt Diễm trong thời điểm máu chốt cũng đánh trả lại một kích.

Lúc đó muốn tránh thoát khỏi một kiếm của Vân Mộng Vũ chính là điều không thể, bởi vì đường kiếm của nàng ta di chuyển rất nhanh. Thế nhưng cơ thể đều trong trạng thái chuẩn bị công kích, cho nên Vân Liệt Diễm dứt khoát dùng thân thể tiếp lấy một kiếm kia, đồng thời đáp trả lại một kích cũng khiến cho Vân Mộng Vũ bị thương nặng.

Làn khói màu đen dày đặc tán đi, Vân Liệt Diễm cùng Vân Mộng Vũ đồng thời té ngã trên mặt đất, khoe môi hai người đều xuất hiện tơ máu.

“Mẹ!” Vân Thiểm Thiểm là người đầu tiên xông ra. Trường kiếm hoàn toàn xuyên qua cơ thể Vân Liệt Diễm, nhưng Vân Liệt Diễm may mắn đã nghiêng mình sang một bên, cho nên có thể tránh thoát khỏi chỗ hiểm.

Mặc dù Vân Mộng Vũ không bị thương nặng như Vân Liệt Diễm nhưng cũng không bình yên. Đạt đến cảnh giới Thiên Nhân, mặc dù tuổi thọ sẽ dài hơn so với những người bình thường, nhưng dù sao cũng là thân thể người phàm, không sao tránh khỏi những tổn thương.

Vân Mộng Vũ tuyệt đối không ngờ Vân Liệt Diễm cũng sẽ mạnh như vậy, mặc dù cách biệt nhưng bản thân mình cũng không chiếm thế thượng phong.

“Vân Liệt Diễm, hôm nay xem như ngươi may mắn. Thế nhưng ngươi đã trúng độc của ta, không quá ba ngày ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ!” Vân Mộng Vũ cường ngạnh chống thân thể đứng lên, cười to nói: “Ha ha ha. Vân Liệt Diễm, có nằm mơ thì ngươi cũng không nghĩ tới chuyện mình sẽ có hôm nay đúng không? Ta cho ngươi biết, loại độc này không hề có giải dược đâu”

Dứt lời, Vân Mộng Vũ vươn tay lau vết máu trên khóe miệng, cả thân mình lão đảo rời khỏi đây.

Ngọn lửa trong phòng đã bị dập tắt từ lúc Vân Mộng Vũ tiến vào. Lúc này có không ít nha hoàn vây quanh, khi nhìn thấy bộ dạng của Vân Mộng Vũ đều bị dọa cho không dám lên tiếng.

Nhị tiểu thư vốn nhu nhược thiện lương vậy mà sẽ kinh khủng đến như vậy!

Vân Mộng Vũ cười cười, trên mặt cũng không có nhiều vui vẻ. Dung nhan của nàng đã không còn cách nào để khôi phục nữa. Cho dù Vân Liệt Diễm có chết thì thế nào? Nhiều năm qua nàng sống như một kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ, vậy thì còn phải tiếp tục bao lâu?

“Sao? Ngươi định buông tay sao?” Vân Mộng Vũ vừa trở lại gian phòng của mình, chợt nghe thấy một thanh âm lạnh lạnh. Nàng bị hù cho suýt ngã xuống đất, quay mặt nhìn xung quanh.

“Ngươi đã quên lúc trước nữ nhân kia đã đối xử với ngươi như thế nào rồi sao? Ngươi cũng chỉ làm như vậy rồi buông tha cho ả ta sao? Ngươi quên mấy năm nay ngươi đã sống một cuộc sống ra sao rồi sao? Mỗi ngày đều phải nuốt vô số trùng độc, lại để cho bọn chúng điên cuồng tàn sát lẫn nhau trong cơ thể ngươi, sau đó gặm nhấm thân thể ngươi từng chút một, gặm nhấm linh hồn ngươi từng chút một...” Thanh âm kia có chút giả nua, có chút âm lãnh.

“Đừng nói nữa... Đừng nói nữa...” Vân Mộng Vũ ôm đầu, điên cuồng lắc đầu. Một gương mặt kinh dị tràn đầy máu tươi dường như đang xuất hiện trước mắt nàng.

Người kia nói không sai, những thứ này chính là cái giá lớn mà nàng phải gánh chịu mấy năm qua. Nàng luôn lợi dụng những thứ độc vật kia, hấp thụ năng lượng của bọn chúng để không ngừng gia tăng nội lực. Từ khi nội lực được tăng cao thì nàng cũng đồng thời biến thành một ‘độc nhân’, biến thành một quái vật.

Nàng sao có thể tha cho Vân Liệt Diễm dễ dàng như vậy? Làm sao có thể?

“Người hận ả như vậy, tại sao không tự tay giết ả đi?” Vân Mộng Vũ ngẩng đầu, nhìn về phía người kia.

“Tự tay giết thì cũng còn chưa đủ, phải khiến cho ả ta chết một cách từ từ, từ từ nhất có thể, lúc đó mới sung sướng!” Thanh âm của người áo đen mang theo hận ý khắc cốt ghi tâm, ly trà trong tay cũng bị người nọ dùng nội lực bóp thành bụi phấn.

Vân Mộng Vũ nhìn người nọ, bất giác lui về phía sau vài bước.

Bảy năm trước, lúc nàng thống khổ nhất, hắn đã tìm đến nàng, nói sẽ giúp nàng báo thù, nói hai người bọn họ có cùng một kẻ thù. Thế nhưng Vân Mộng Vũ suy nghĩ thế nào cũng không rõ người này có cừu hận gì với Vân Liệt Diễm. Nghe thanh âm của hắn ít nhất cũng đã hơn bốn mươi tuổi, Vân Liệt Diễm lúc này cũng chỉ mới hai mươi, thua kém nhiều như vậy thì làm sao Vân Liệt Diễm có thể chọc vào hắn?

Thế nhưng những điều này, người nọ tới bây giờ cũng chưa từng nói cho nàng biết.

“Vân Liệt Diễm sẽ không chết dễ dàng như vậy đâu. Ả bị thương nặng hơn ngươi, ngươi có cơ hội giết ả nhưng ngươi lại sợ những kẻ bên cạnh ả sẽ nhân cơ hội ra tay với ngươi, cho nên ngươi mới không giết ả. Ta cho ngươi biết, ngươi bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, sau này cũng không dễ dàng giành được nó nữa đâu!” Người áo đen hừ lạnh, nói tiếp: “Ta đã cho ngươi khoảng thời gian nhiều năm như vậy, cho dù ngươi không giết được ả thì cũng phải khiến cho ả sống không bằng chết. Đừng quên những khổ sở mà ngươi đã chịu đựng bao nhiêu năm qua!”

Bên cạnh Vân Liệt Diễm có không người tài, lúc này thả nàng ta đi thì sau này chưa chắc sẽ bị thương dễ dàng như vậy nữa. Người áo đen trừng mắt nhìn Vân Mộng Vũ. Thật là ‘thành sự không có, bại sự có thừa’!

“Ăn nó đi, có thể khiến cho công lực của ngươi tăng thêm một chút. Ngươi nhớ cho kỹ, mục đích của ta chính là để cho ngươi giết chết Vân Liệt Diễm, ta muốn cho ả ném thử cảm giác đi vào thế giới này là một loại tội ác như thế nào!” Người áo đen ngửa mặt lên trời cười to. Vân Liệt Diễm, ngươi muốn hận thì cứ hận tại sao mình lại đi vào thế giới này đi!

Vân Mộng Vũ nhắm mắt lại, đối với vật hắn đưa thì vẫn phải nuốt vào. Sau đó toàn thân bắt đầu đau đớn kịch liệt, đau đến nỗi phải lăn lộn trên mặt đất.

Mà người áo đen chỉ đứng nhìn một cách lạnh nhạt, cho đến khi Vân Mộng Vũ dần bình tĩnh trở lại mới rời khỏi.

Tứ vương phủ.

Diệp Khuyết ôm Vân Liệt Diễm trở về lại không nhìn thấy Hàn Chỉ.

Phượng Lăng Tiêu nhanh chóng băng bó vết thương cho Vân Liệt Diễm nhưng độc trong cơ thể nàng quả thật có chút phiền phức. Trên người nàng có Tử Tinh Thạch, những loại độc bình thường đều không có bất kỳ tác dụng gì với nàng. Thế nhưng là loại độc mà Vân Liệt Diễm trúng lại không hề tầm thường.

Mấy ngàn loại độc được hòa trộn vào nhau, bị người dùng máu cùng nội lực tu luyện giống như luyện đan, không ngừng luyện hóa những độc chất, hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi của người bình thường. Nếu không phải Vân Liệt Diễm đã đạt đến cảnh giới Thiên Nhân thì với loại độc này đã phải mất mạng rồi.

“Rốt cuộc thì giải loại độc phải giải như thế nào?” Vân Thiểm Thiểm cắn cắn môi. Bây giờ không có người nào là không lo lắng, nhưng quan trọng nhất vẫn là phải nghĩ cách giải độc.

“Tạm thời còn chưa có cách nào” Phượng Lăng Tiêu lắc đầu. Bây giờ một chút đầu mối hắn cũng không có.

“Sao mọi người đã về rồi mà chủ tử còn chưa trở lại?” Lúc này, Diệp Tô đột nhiên mở miệng hỏi.

Hắn vừa nói như vậy, mọi người mới phát hiện Hàn Chỉ vẫn chưa trở về.

“Không thể nào, sáng nay lão đại đã vào hoàng cung từ sớm, bây giờ đáng lẽ phải trở về rồi chứ!” Lúc này Diệp Khuyết không nhìn thấy Hàn Chỉ, còn tưởng rằng sau khi hắn trở về thì lại đi ra ngoài.

“Chẳng lẽ lão đại cũng đã xảy ra chuyện sao?” Diệp Khuyết kinh hô một tiếng, không đến mức xui xẻo như vậy chứ?

Không thể nào! Từ khi lão đại bước ra khỏi Mật Nhật Sâm Lâm thì cũng đã là Thiên Chanh cấp rồi. Hơn nữa, lúc này hắc đường như đã đột phá đến Thiên Hoàng cấp, tìm hết đại lục này cũng không ra một đối thủ.

“Tam thức, thức thật sự không có cách nào giải độc cho Diễm tỷ tỷ sao?” Phương Lạc Vi chưa từ bỏ ý định, nhìn chăm chăm Phương Lăng Tiêu. Nếu như ngay cả tam thức cũng nói không giải được thì đoán chừng cũng không còn ai có thể. Từ nhỏ tam thức đã nghiên cứu độc vật cùng được vật khắp thiên hạ, dường như không có độc nào là hắc không giải được.

Phương pháp giải độc cơ bản nhất chính là tìm ra nguyên liệu chế độc bên trong, nếu như chỉ vài chục loại hoặc vài trăm loại độc thì hắc còn có thể tự tin trong thời gian ngắn nhất sẽ tìm ra giải được. Thế nhưng chất độc này được chế ra cũng không dưới một ngàn loại độc khác nhau. Hơn nữa, chúng còn đều được tinh luyện đặc biệt bằng phương pháp nuôi dưỡng chung, ‘ưu thắng liệt thải’ (1), chất độc còn lại cuối cùng chính là thành phẩm. Cổ độc thì còn có cách phá giải, nhưng một hỗn hợp nhiều loại độc hòa cùng một chỗ như vậy thì không thể giải dễ dàng được.

(1) Ưu thắng liệt thải: Mạnh thì giữ lại, yếu thì bỏ đi hoặc tự chết đi.

“Một cách cũng không có sao?” Mộc Miên chưa từ bỏ ý định. Lúc tiểu thư đi ra ngoài vẫn còn rất khỏe, tại sao vừa về đến lại bị thương nặng như vậy chứ?

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên thanh âm của Hàn Chỉ.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía cửa.

“Lão đại, huynh trở về rồi. Đã xảy ra chuyện rất nghiêm trọng!” Diệp Khuyết nhìn thấy Hàn Chỉ, rốt cuộc cũng thở dài một hơi. Lão đại nhất định sẽ có cách.

Hàn Chỉ nhìn thấy có gì đó không ổn, ba bước cũng biến thành một bước chạy vào bên trong nội thất. Khi nhìn thấy Vân Liệt Diễm nằm trên giường, khuôn mặt không khỏi tối sầm lại: “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Là Vân Mộng Vũ, không biết nàng ta luyện tà công gì mà đã đột phá cảnh giới Thiên Nhân, đạt tới Thiên Chanh cấp. Đại tẩu không phải đối thủ của nàng ta, cộng thêm...” Cộng thêm từ đầu bọn họ đều có chút khinh địch.

63. Q.2 - Chương 65

Vân Mộng Vũ?

Hàn Chỉ nhíu mày. Năm đó, nàng ta cũng thò tay không vào những chuyện kia, tại sao Vân Liệt Diễm lại không giết nàng ta?

Một mối họa như vậy thì sớm muộn gì cũng gây ra chuyện!

Thế nhưng lúc này Hàn Chỉ cũng không có hơi sức lo lắng những chuyện kia. Hắc ôm Vân Liệt Diễm vào ngực, truyền một chút nội lực cho nàng. Sắc mặt Vân Liệt Diễm hơi tốt hơn một chút nhưng vẫn không tỉnh lại.

“Đây là loại độc gì?” Hàn Chỉ quay đầu hỏi Phương Lăng Tiêu.

“Ta không rõ, nó được điều chế như một hỗn hợp có nhiều loại độc hòa chung với nhau, hơn nữa còn lấy người làm vật dẫn tu luyện qua nhiều năm. Những cách giải độc thông thường vốn dĩ không giải quyết được” Phương Lăng Tiêu thật sự không nghĩ ra cách nào cả.

“Ta truyền nội lực cho nàng thì có thể chống đỡ được bao lâu?” Sắc mặt Hàn Chỉ dần thay đổi. Lần này đến Đông Thịnh quốc, hắn đã phái Mạt Nhật điều tra rõ chuyện trong kinh thành, lại không ngờ vẫn sẽ có chuyện xấu xảy ra.

“Ba tháng!” Nếu như không tiến hành bất kỳ phương pháp trị liệu nào thì tối đa là ba ngày, Vân Liệt Diễm sẽ chết. Thế nhưng nếu không ngừng truyền nội lực cho Vân Liệt Diễm thì có thể kéo dài khoảng ba tháng để tìm ra phương pháp cứu chữa.

Nếu trong vòng ba tháng mà không tìm được cách giải, vậy thì Phượng Lăng Tiêu hắn cũng không cần lăn lộn trên thế giới này nữa.

“Ừ!” Hàn Chỉ gật nhẹ đầu. Thời gian ba tháng cũng đủ để bọn họ nghĩ cách.

“Lão đại, hôm nay huynh đến hoàng cung sao rồi? Lão già kia có bị chọc cho tức chết hay không?” Diệp Khuyết luôn cảm thấy kỳ lạ, tại sao Hàn Chỉ lại trở về trẻ như vậy?

“Ông ta nói mẫu thân chưa chết” Hàn Chỉ thoáng dừng, nhưng vẫn nói ra.

“Cái gì? Phụ nhân còn sống?” Diệp Khuyết kinh hô ra tiếng, kinh ngạc của hắn tuyệt đối không thấp hơn so với Hàn Chỉ. Lúc trước hắn được phụ nhân cứu, sau đó ở chung với lão đại trong một khoảng thời gian không lâu lắm. Lúc phụ nhân chết, hắn cùng lão đại đều tận mắt nhìn thấy, làm sao có thể có chuyện này chứ?

“Ta cũng không tin, nhưng ông ta rất kiên quyết. Ta đã phái người đi thăm dò rồi” Hàn Chỉ đặt Vân Liệt Diễm lên giường, bảo Phượng Lăng Tiêu chăm sóc nàng, còn mình thì đi tìm cách.

Sau đó Diệp Khuyết cùng Diệp Tô đi theo Hàn Chỉ ra ngoài.

“Lão đại, huynh tin lão già kia sao?” Diệp Khuyết đối với hoàng thượng một nửa khách khí cũng không có. Hắn dù gì cũng là nghĩa tử (1) của phụ nhân, lúc trước lão cầu hoàng đế kia gây phiền phức cho hắn cùng lão đại không ít.

(1) Nghĩa tử: Con trai nuôi.

“Ta tin vào sự thật! Ông ta có thể dùng cách này để áp chế ta, điều đó nói lên ông ta nắm rất chắc. Có lẽ ông ta còn có thể sống được một hay hai tháng nữa, chúng ta còn thời gian. Ta muốn điều tra rõ ràng chuyện năm đó, ta không tin không có bất kỳ dấu vết gì để lại” Hàn Chỉ không ngờ Hiên Viên Hi còn giữ át chủ bài trí mạng này.

Nếu hắn không quay về Đông Thịnh quốc thì cả đời này hắn nhất định sẽ biết chuyện, đúng không?

Ông ta rốt cuộc là có mục đích gì? Chỉ vì để cho Hiên Viên Minh kế thừa ngôi vị hoàng đế đơn giản như vậy sao?

“Lão đại, có muốn ta tự mình điều tra hay không?” Diệp Khuyết hỏi.

Chuyện điều tra tin tức chính là sở trường của hắn, nếu hắn tự mình đi thì có lẽ dễ dàng hơn một chút.

“Người cứ ở lại bên cạnh Diễm nhi, trước khi tìm được thuốc giải đừng để bất kỳ chuyện gì xảy ra nữa. Chuyện này cứ giao cho Diệp Tô đi” Hàn Chỉ nghĩ nghĩ. Để Diệp Khuyết bảo vệ Vân Liệt Diễm, hắn cũng yên tâm hơn một chút. Diệp Tô không nhanh nhạy như Diệp Khuyết, chỉ sợ sẽ trúng quỷ kế của địch.

“Vâng” Diệp Khuyết cùng Diệp Tô lên tiếng, sau đó Diệp Tô quay đầu đi làm việc của mình.

“Hoàng thượng dùng cái này để uy hiếp sao?” Vân Phụng Khải từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Diệp Tô rời đi cho nên cũng đoán được đôi chút.

“Ừ, ông ta muốn bồi dưỡng Hiên Viên Minh kế thừa ngai vàng” Hàn Chỉ nhìn thấy là Vân Phụng Khải, cũng mở miệng nói.

“Thất vương gia không thích hợp với vị trí này, tại sao hoàng thượng lại cố chấp như thế?” Diễm nhi không chỉ là Hàn Chỉ, ngay cả Vân Phụng Khải cũng không rõ.

Hàn Chỉ lắc đầu. Chuyện này, ai cũng nói không hiểu rõ.

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm cái gì?” Vân Phụng Khải nhíu mày, thật sự muốn bồi dưỡng Thất vương gia sao?

“Trước cứ chờ tin tức đã” Tin tức Vân Liệt Diễm bị thương một khi truyền ra, đám người Hiên Viên Minh nhất định sẽ có tính toán, lúc đấy mới là thời cơ tốt nhất cho bọn họ.

Tạm thời, bọn họ cũng không nghĩ ra cách gì tốt để xử lý.

Hàn Chỉ cũng có chút khó xử. Hắn không ngại ai làm hoàng đế, nhưng nếu hoàng đế là Hiên Viên Minh thì hắn làm sao giải thích với Vân Liệt Diễm đây? Vân Liệt Diễm muốn trả thù Vân gia cùng Hiên Viên Minh, một khi Hiên Viên Minh leo lên ngôi vị hoàng đế rồi, hắn ta chắc chắn sẽ không trở mặt nhìn Vân gia bị diệt. Đến lúc đó, với tính tình dễ xúc động của Hiên Viên Minh thì nhất định sẽ náo loạn một trận, đồng thời toàn dân cũng xảy ra bạo động. Vượt qua cảnh giới Thiên Nhân thì không thể tùy ý tàn sát bách tính, nếu không, sẽ phải chịu sự trừng phạt của đại lực Thần Chi. Đây cũng là nguyên nhân đại đa số người đạt tới cảnh giới Thiên Nhân đều đi vào Tử Vong Sơn Mạch.

Nếu không để cho Hiên Viên Minh leo lên ngôi vị hoàng đế, vậy thì lão hồ ly Hiên Viên Hi kia nhất định sẽ không dễ yên cho mẫu thân. Hơn nữa, chỉ sợ ông ta sẽ làm chuyện tàn nhẫn hơn.

Trái phải đều không dễ đưa ra quyết định.

Vân phủ.

Đám người Vân Phụng Thiên đang thương nghị.

“Vũ nhi tuy dung mạo bị hủy hết nhưng tu vi võ công lại cao như thế. Nếu nàng ra mặt, nói không chừng có thể bảo vệ được Vân gia” Vân Phụng Thiên thật sự rất bất ngờ. Một Vân Mộng Vũ hiền hòa dịu dàng năm đó vậy mà lại có thể đạt tới trình độ này.

“Không được!” Vân Húc Nghiêu kiên quyết phản đối. Lúc trước Vân Liệt Diễm đã bị bọn họ bức thành trình trạng lúc này, bây giờ còn dựa vào Vân Mộng Vũ chống lại nàng thì Vân gia còn có chỗ đứng gì ở trên đại lục này?

Bọn họ đã bức mất một người, làm sao có thể giảm lại vết xe đổ đó?

“Tại sao không được?” Nhị phu nhân đã tỉnh lại, hung hăng trừng mắt nhìn Vân Húc Nghiêu: “Nghiêu nhi, con bị choáng à? Hi sinh một Vân Mộng Vũ là có thể xử lý được Vân Liệt Diễm, một phương pháp vẹn cả đôi đường như vậy thì tại sao con lại phản đối?”

“Phụ thân, mẫu thân, hai người tự ngắm lại xem. Tuy Vũ nhi oán hận tiểu muội, nhưng nàng cũng sẽ không trợ giúp Vân gia để đối phó với tiểu muội. Nàng với tiểu muội cũng chỉ là ân oán cá nhân, chúng ta sao có thể bắt nàng tham gia vào gia tộc?” Vân Húc Nghiêu thật sự không biết nên nói rõ với phụ mẫu như thế nào, đều là người một nhà thì tại sao phải lợi dụng đến lợi dụng đi như vậy? Năm đó chính vì hắn không thích ân oán cá nhân trong gia tộc nên mới thà ra chiến trường tôi luyện cũng không muốn trở về nhà. Nếu không phải chung quy gì hắn cũng là con cháu Vân gia, phải nhận lấy trách nhiệm của Vân gia, thì bất luận thế nào hắn cũng sẽ không trở về.

“Bây giờ dung mạo của nàng đã bị hủy hết, bộ dạng như vậy đừng nói là đi ra ngoài, ngay cả tự nhìn mình cũng còn thấy sợ hãi. Chỉ cần chúng ta cho nàng một chỗ tốt, nàng nhất định sẽ giúp chúng ta” Nhị phu nhân chưa từ bỏ ý định. Người như vậy, chỉ cần đối với nàng ta tốt một chút thì nàng ta sẽ mang ơn.

“Ta cảm thấy thừa tướng cùng phu nhân nói rất đúng. Húc Nghiêu, Vân Mộng Vũ là người khá quan trọng trong mắc xích lần này. Chỉ cần lợi dụng tốt thì nàng nhất định có thể giúp chúng ta đối phó với Vân Liệt Diễm, chỉ cần xử lý được Vân Liệt Diễm thì cơ hội đoạt được ngôi vị hoàng đế sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Đến lúc đó còn sợ Vân gia không trở thành đệ nhất gia tộc hay sao? Ta sẽ không trở mặt đứng nhìn Vân gia bị diệt đâu!” Hắn với Vân gia từ bảy năm trước cũng đã trở thành con cháu cháu đậu trên dây thừng rồi. Nếu không có Vân gia, Hiên Viên Minh hắn cũng không có bất kỳ cơ hội nào xoay người.

Cho dù dùng phương pháp gì, hắn cũng đều muốn thử một lần. Vân Liệt Diễm, ta nhất định sẽ nhốt người lại, từ từ tra tấn người!

Hiên Viên Minh cảm thấy mình muốn điên rồi, nếu không thì tại sao có thể nghĩ ra một cách điên cuồng như thế? Mỗi lần gặp nàng, hẳn đều có một loại xúc động muốn giam cầm nàng, tra tấn nàng.

“Vương gia, tại sao ngay cả người mà cũng muốn như thế?” Vân Húc Nghiêu nhìn Hiên Viên Minh với ánh mắt khó tin. Hắn vẫn cảm thấy Hiên Viên Minh là loại người quang minh lỗi lạc, thật không ngờ vậy mà hắn ta cũng đồng ý phương pháp xấu xa như thế, lợi dụng một nữ nhân yếu ớt để đối phó với một nữ nhân khác.

“Húc Nghiêu, bốn vương đã quyết định” Hiên Viên Minh nói: “Ta sẽ chiêu cáo thiên hạ cưới Vũ nhi làm thê tử. Ta tin rằng nàng nhất định sẽ giúp ta!”

Nhớ đến một Vân Mộng Vũ dịu dàng thấu hiểu lòng người năm đó, Hiên Viên Minh vẫn cảm thấy thương tiếc. Đáng tiếc dung mạo của nàng lại như thế, nếu không cho dù có cưới nàng làm phi thì hẳn cũng không quan tâm lắm.

“Vương gia...!” Vân Húc Nghiêu còn muốn nói điều gì đó, nhưng Hiên Viên Minh lại không muốn nghe nữa. Hắn đứng dậy đi về phía tiểu viện của Vân Mộng Vũ.

Vân Mộng Vũ vừa mới thoát khỏi nỗi thống khổ khắc cốt ghi tâm liền gọi nhũ mẫu pha cho mình một thùng nước nóng, tự mình tắm rửa trong phòng.

Nhiều năm qua cũng chỉ có một mình nhũ mẫu vẫn ở bên cạnh nàng. Tuy nhiên dù sao thì tuổi tác nhũ mẫu cũng đã cao, Vân Mộng Vũ cũng không đành lòng để cho bà làm nhiều chuyện nặng nhọc, chỉ có giúp đỡ nàng một ít việc vặt mà thôi.

“Vũ nhi!” Trong nội viện không một bóng người, Hiên Viên Minh liền đẩy cửa đi vào. Không ngờ vậy mà hắn có thể nhìn thấy một mỹ cảnh như thế.

Tuy dung mạo của Vân Mộng Vũ bị hủy nhưng thân thể vẫn còn rất hoàn mỹ. Bình thường cho dù tắm rửa thì nàng cũng vẫn che mặt, cho nên lúc này đập vào mắt Hiên Viên Minh chính là một bức tranh mỹ nữ tắm tiên (2) khiến cho người ta xấu hổ, tim đập nhanh.

(2) Tắm tiên: Chỉ những cô gái miền núi xinh đẹp thường ra suối tắm khỏa thân.

“Thật xin lỗi, bốn vương lỡ mạng rồi!” Hiên Viên Minh nhanh chóng xoay người sang chỗ khác.

Vân Mộng Vũ cầm lấy quần áo che lên người. Vì tránh cho người khác hoảng sợ khi nhìn thấy mặt mình, nàng đã cho người làm một chiếc mặt nạ da người phồng theo dung nhan trước kia của mình. Nàng rất ít khi đeo lên, bởi vì một khi đeo vào thì nàng lại nhớ đến chuyện dung nhan ‘hoa nhường nguyệt thẹn’ của mình đã biến mất, trở nên xấu xí không chịu nổi, cũng sẽ càng thêm hận Vân Liệt Diễm.

“Vương gia, có chuyện gì không?” Vân Mộng Vũ đi tới, nhẹ giọng hỏi. Cho dù thanh âm của nàng đã rất cố gắng khiến cho nó nhu hòa nhưng vẫn không che dấu được khàn khàn. Đã quá lâu nàng không mở miệng nói chuyện rồi, bây giờ nói ra đương nhiên sẽ mang theo khàn khàn khó nghe.

“Vũ nhi, có thể nguyện ý giúp bốn vương một chuyện hay không?” Hiên Viên Minh quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt năm đó của Vân Mộng Vũ. Hắn định tiến lên tháo chiếc mặt nạ kia xuống nhưng trong lòng lại xuất hiện một chút không nỡ, lại tự che dấu đi rất nhanh.

“Vương gia cứ nói, cho dù là chuyện khó khăn gì, Vũ nhi cũng đều đem hết toàn lực giúp đỡ vương gia” Vân Mộng Vũ đương nhiên biết Hiên Viên Minh đến tìm nàng là vì cái gì.

Một khắc nàng xuất hiện thì cũng đã biết rõ người Vân gia nhất định sẽ tới tìm nàng, lợi dụng nàng để đối phó với Vân Liệt Diễm. Bây giờ nàng rốt cuộc đã hiểu vì sao Vân Liệt Diễm không muốn bị ép buộc ngồi lên chiếc ghế gia chủ Vân gia. Nếu như là năm đó, nàng nhất định sẽ rất thích ngồi lên chiếc ghế đó, nhận được sự coi trọng của gia tộc, nhưng bây giờ trong lòng nàng chỉ còn thù hận.

Bảy năm bị tra tấn, có đôi khi nàng từng nghĩ, nếu lúc trước không háo thắng hơn thua như thế, không có ghen tức với ngọc tử Vân Liệt Diễm kia, thì có lẽ mình vẫn là tiểu thư Vân gia. Cho dù tương lai không được gả cho vương công quý tộc, chỉ dựa vào dung mạo cùng trình độ của mình thì nàng cũng có thể gả cho một gia đình tốt. Như vậy thì nàng cũng sẽ không giống như bây giờ, người không ra người, quỷ không ra quỷ, đừng nói đến chuyện lập gia đình, ngay cả tự nhìn mình cũng cảm thấy sợ hãi.

Nàng cũng từng hối hận. Nàng từng khao khát cuộc sống của những người bình thường, nhưng nàng có thể sao?

Cho nên, bây giờ nàng còn sống cũng chỉ vì thù hận.

“Vũ nhi, nàng có bằng lòng gả cho bốn vương không?” Mặc dù Hiên Viên Minh có một chút áy náy nhưng hắn sẽ cố gắng đền bù cho nàng. Cho nên, hắn vẫn nói ra ý định của mình.

“Vương gia, người có ý gì?” Vân Mộng Vũ sưng sốt một chút. Gả cho hắn? Từ lâu nàng đã nhận ra người Hiên Viên Minh thích chính là Vân Liệt Diễm, cho nên hắn mới phải trăm phương ngàn kế quyết tâm cưới nàng ta làm thê tử. Hôm nay, hắn đến nhờ nàng giúp đỡ để đối phó với Vân Liệt Diễm, chẳng phải là vì muốn mang Vân Liệt Diễm trở về bên cạnh hắn sao? Vì sao phải lấy nàng? Ai dám cưới một nữ nhân đã bị hủy hết dung mạo chứ?

“Vũ nhi, với sự thông minh nàng, đương nhiên sẽ biết rõ ta đến đây vì cái gì” Hiên Viên Minh cũng không hề vòng vo, nói thẳng: “Vân Liệt Diễm bây giờ là Tứ vương phi, võ công của tứ ca lại xuất thần nhập hóa. Bọn họ trở về đây chính là vật cản ngăn ta leo lên ngôi vị hoàng đế lớn nhất. Bây giờ chỉ có Vũ nhi mới có thể đối phó với bọn họ, cho nên ta cần sự giúp đỡ của nàng. Vũ nhi, chỉ cần nàng chịu giúp ta đối phó với họ, giúp ta leo lên ngôi vị hoàng đế, ta đồng ý với nàng, vị trí chánh phi, vị trí hoàng hậu của ta, đều là của nàng. Ta có thể lập lời thề, quyết không nuốt lời!”

Chỉ cần hắn có thể leo lên ngôi vị hoàng đế, như vậy thì toàn bộ Đông Thịnh quốc cũng sẽ là của hắn. Chỉ một vị trí hoàng hậu, hứa cho Vân Mộng Vũ cũng không quan trọng gì. Đây cũng là đền bù tổn thất lớn nhất hắn có thể cho nàng rồi.

“Lời vương gia nói là thật?” Vân Mộng Vũ lùi về sau hai bước, ánh mắt hoàn toàn là không thể tin. Nàng biết Hiên Viên Minh nhất định sẽ cho nàng thứ tốt, nhưng không ngờ lại là vị trí nàng từng tha thiết mong ước. Nàng từng làm tất cả mọi chuyện không phải là vì để nhận được sự coi trọng của Vân gia, vì cái vị trí ‘chí cao vô thượng’ kia sao? Thế nhưng từ sau khi dung nhan bị hủy, nàng đã không còn nghĩ tới những thứ này nữa rồi, bởi vì cho dù nàng có làm cái gì thì những thứ đó cũng không có khả năng giành được.

Vân Mộng Vũ động tâm. Cho dù biết rõ đây chỉ là lợi dụng, nhưng nàng vẫn luôn khát vọng. Có thể làm vương phi, có thể ngồi lên ngôi vị hoàng hậu, nói như vậy thì ít nhất nàng còn có lý do để sống.

“Đương nhiên là thật! Bây giờ bốn vương có thể ký giấy làm chứng” Hiên Viên Minh vốn biết nàng nhất định sẽ đồng ý. Nhị phu nhân nói đúng, loại nữ nhân như vậy chỉ cần cho một chút ngon ngọt thì sẽ lập tức nghe hắn sai xử.

“Ta...” Vân Mộng Vũ vẫn có chút không dám tin.

“Vũ nhi, những gì ta nói đều là sự thật” Hiên Viên Minh đi đến, nhẹ nhàng ôm Vân Mộng Vũ vào lòng. Trên người của nàng còn mang theo mùi thơm sau khi tắm cùng với chiếc mặt nạ trên mặt, như vậy cũng không khiến cho người khác khó tiếp nhận.

“Vương gia...” Vân Mộng Vũ nhịn không được mà chảy nước mắt. Đã nhiều năm qua, không có một ngày nào là nàng không khát vọng một người xuất hiện trước mặt nàng, ôm lấy nàng, an ủi nàng.

Cho dù, nàng biết rõ Hiên Viên Minh không phải thật lòng, nàng vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Thân thể Hiên Viên Minh thoáng cứng ngắc, cuối cùng lại quyết tâm cúi đầu hôn lên môi Vân Mộng Vũ, sau đó cởi từng chút quần áo trên người nàng.

Đợi đến lúc Hiên Viên Minh rời khỏi, Vân Mộng Vũ còn ôm mền nằm trên giường, hoàn toàn không có cảm giác chuyện gì vừa xảy ra.

“Người đã động tâm. Người yêu hắn sao?” Lại là thanh âm lạnh lẽo kia, so ma quỷ còn đáng sợ hơn.

“A!” Vân Mộng Vũ hét lên một tiếng, dùng mền che người mình lại. Nàng bị hù cho phát run.

“Ta không phải đến đây để ngăn cản người, trái lại, ta còn ủng hộ việc người gả cho hắn” Người áo đen liếc nhìn Vân Mộng Vũ với ánh mắt khinh thường. Bị dọa thành bộ dạng này, thật là một nữ nhân không chút can đảm.

“Người nói thật?” Vân Mộng Vũ không dám tin, hỏi lại.

“Đương nhiên là thật! Hơn nữa, ta còn nói cho người biết, có một cách có thể làm cho người biến thành một nữ nhân bình thường, độc cả người biết mất, có thể lập gia đình, sinh con”

“Cách gì?” Vân Mộng Vũ kích động. Nàng thật sự có thể trở về như lúc trước sao?

“Chỉ cần người chịu phế đi toàn thân võ công của mình, trở thành một phế nhân là có thể làm tất cả độc trên người biến mất. Mà nếu như người không muốn, chất độc trên người người sẽ từ từ ảnh hưởng đến Hiên Viên Minh, sau đó nhìn hần từng chút một, từng chút một chết đi” Người áo đen đột nhiên cười như điên: “Ha ha ha. Người nói xem, điều này có phải càng là một chuyện tốt hay không? Nếu như người yêu hần, lại vẫn phải nhìn hần bị người hại cho chết dần chết mòn, đây là một chuyện thú vị cỡ nào!”

“Kẻ điên!” Vân Mộng Vũ hét lên khàn cả giọng. Tại sao còn có người ác độc như vậy? Hần lợi dụng mối hận của nàng với Vân Liệt Diễm để khống chế nàng nhiều năm như vậy còn chưa đủ, vậy mà còn muốn bắt nàng để đùa giỡn. Trên đời này, tại sao còn có người có thể ác như vậy chứ?

“Ha ha! Người cứ mắng chửi đi, người cũng chẳng cao thượng hơn ai đâu! Người nhiều lần tổn thương một kẻ ngu ngốc, lại ba phen mấy bận đưa muối muối của mình vào chỗ chết, người cũng không phải là kẻ tốt lành gì. Cho nên, ta lại muốn nhìn xem người gieo gió gặt bão như thế nào, sau đó còn có thể giúp ta đối phó với những kẻ ta chán ghét!” Người áo đen cười điên cuồng, sau đó biến mất khỏi phòng Vân Mộng Vũ.

“Tại sao? Tại sao phải đối xử với ta như vậy?” Vân Mộng Vũ nằm áp trên giường, khóc nức nở. Đây quả thật là báo ứng của nàng sao? Những gì nàng đã đối xử với Vân Liệt Diễm năm đó, hôm nay rốt cuộc cũng có người đối với nàng như vậy sao?

Phế hết công lực toàn thân, làm sao có thể? Bấy năm nàng sống không bằng chết mới đổi được tình trạng ngày hôm nay, làm sao có thể phế đi toàn bộ được? Thế nhưng nàng vẫn muốn làm một người bình thường, nhìn con của mình từng chút lớn lên. Ông trời ơi! Tại sao phải đối xử với nàng như vậy?

Ngày hôm sau, Hiên Viên Minh dường như không thể chờ đợi được, giống trống khua chiêng đến cưới Vân Mộng Vũ.

Trong Tứ vương phủ lại là một mảnh mây đen ảm đạm.

Vân Liệt Diễm vẫn chưa tỉnh lại, Hàn Chỉ lại lo lắng không biết nên lựa chọn như thế nào.

Mà chuyện Hiên Viên Minh cùng Vân Mộng Vũ thành thân, ai trong bọn họ cũng đều biết nguyên nhân. Nếu Hiên Viên Minh bảo Vân Mộng Vũ đi giết Hiên Viên Phong, như vậy thì ngôi vị hoàng đế chính là vật nằm trong túi hần.

Chỉ cần Hàn Chỉ không ra tay, bây giờ ai cũng không phải là đối thủ của Vân Mộng Vũ. Cho dù Hiên Viên Phong có sắp xếp chu toàn đến đâu, nếu không giữ được mạng thì mọi chuyện cũng thành công cốc.

“Nếu không thì chúng ta mời thái tử đến Tứ vương phủ đi. Lúc này, nếu mất đi lực lượng chống lại Hiên Viên Minh thì chúng ta chỉ có bất lợi mà thôi” Đám người Vân Phụng Khải cũng không muốn quan tâm đến cuộc chiến tranh giành ngôi vị hoàng đế này, nhưng bây giờ mặc kệ cũng đã không được nữa.

Một khi Hiên Viên Minh leo lên ngôi vị hoàng đế, chuyện này tuyệt đối sẽ không chấm dứt dễ dàng như vậy.

“Cũng được, nhưng phải tìm người thay hần ở lại phủ thái tử. Lúc này chúng ta không thể bức dây động rừng” Hàn Chỉ nghĩ nghĩ, hôm nay chỉ sợ chỉ còn một cách duy nhất để làm mà thôi.

“Cha Hàn Chỉ, mẹ sẽ không có chuyện gì chứ?” Từ lúc Vân Liệt Diễm xảy ra chuyện, Vân Thiểm Thiểm vẫn luôn ở bên cạnh nàng. Nhìn thấy mặt ai cũng đầy dăm chiêu và lo lắng, nó biết lúc này mình không thể đem thêm phiền phức đến cho mọi người. Thế nhưng nó thật sự rất lo lắng cho mẹ.

Nhìn cha Hàn Chỉ luôn truyền nội lực duy trì tính mạng cho Vân Liệt Diễm, Vân Thiểm Thiểm nói không cảm động là nói dối. Nếu như lúc trước nó cho Hàn Chỉ tám mươi điểm thì bây giờ Vân Thiểm Thiểm đã nhận định Hàn Chỉ là cha rồi.

“Sẽ không có chuyện gì nữa, chỉ có điều phải oan ức nàng một chút rồi!” Hàn Chỉ nhìn bộ dạng khổ sở của Vân Thiểm Thiểm, đột nhiên nghĩ ra một cách.

“Sao cơ?” Vân Thiểm Thiểm kinh ngạc, nhìn Hàn Chỉ.

“Ta muốn tuyên bố cái chết của nàng ra ngoài” Hàn Chỉ nhìn Vân Thiểm Thiểm, mở miệng nói. Chuyện này vẫn phải thương lượng với Vân Thiểm Thiểm.

“Cái gì?” Vân Thiểm Thiểm hô ra tiếng: “Không phải cha nói mẹ sẽ không có chuyện gì sao?”

“Ừ!” Hàn Chỉ gật gật đầu.

“Vậy cha muốn...” Vân Thiểm Thiểm không phải là một đứa nhỏ dần dần, nó cũng đoán ra một chút Hàn Chỉ muốn làm cái gì. Lúc này, nếu như mẹ chết thì Vân Mộng Vũ kia cũng sẽ không nghĩ đến chuyện trả thù mẹ nữa, mà cha cũng có thể không cần lo lắng mà đi trợ giúp cho Hiên Viên Minh leo lên ngôi vị hoàng đế.

Nếu vậy thì có thể lấy được tin tức từ miệng lão hoàng đế kia, cứu mẫu thân của Hàn Chỉ, lại có thể giết chết lão hoàng đế. Chỉ có điều, mọi chuyện đều phải nắm chắc thời gian, nếu không thì một khi Hiên Viên Minh đoạt được thực quyền, bọn họ sẽ không sống yên được.

“Lão đại, Hiên Viên Phong sẽ đồng ý hợp tác sao? Vân Mộng Vũ có thể tin đại tẩu đã chết sao?” Phương pháp tìm đường sống trong cõi chết này không phải là không tốt, nhưng chỉ cần có một chút sai lầm cũng sẽ gây phiền phức lớn hơn nữa.

“Cho nên chúng ta phải làm cho thật một chút” Hàn Chỉ nhìn mọi người, nói tiếp: “Một tháng sau sẽ tuyên bố, trong lúc này phải đem hết toàn lực tìm cách giải độc”

“Tại sao phải là một tháng sau?” Phương Lạc Vi có chút không hiểu. Không phải Vân Mộng Vũ nói ba ngày sau thì độc sẽ bộc phát sao?

“Nếu tuyên bố tin tức sớm như vậy sẽ khiến bọn họ nghi ngờ. Bọn họ nhất định nghĩ rằng cho dù chúng ta không tìm ra giải được thì vẫn có thể có cách kéo dài tính mạng của Diễm nhi. Cho nên lúc này không thể tuyên bố ra ngoài” Phương Lăng Tiêu nhìn mọi người, tiếp tục nói: “Nghe nói có một loại linh dược có thể ‘khởi tử hồi sinh’, sinh trưởng trên đỉnh Tử Vong Sơn Mạch, tên gọi là Hồi Hồn Thảo, vạn năm mới có một cây, là tinh hoa hấp thụ từ đất trời. Nếu có vật này thì nói không chừng chúng ta có thể có cách”

“Hồi Hồn Thảo?” Đám người Phương Lạc Vi đều lắc đầu, chưa từng nghe tới.

“Lão đại, không phải là huynh từng đi qua Tử Vong Sơn Mạch sao? Huynh cũng chưa từng nhìn thấy à?” Diệp Khuyết đẩy đẩy Hàn Chỉ.

Hàn Chỉ lắc đầu: “Nghe thì có nghe nói, nhưng chưa thấy bao giờ. Nếu có được Hồi Hồn Thảo thì chiếm được bao nhiêu tỷ lệ thành công?” Hàn Chỉ cũng chỉ nghe nói cái tên này thôi, những thứ khác cũng hoàn toàn không biết gì cả.

“Hơn sáu phần mười” Hồi Hồn Thảo trong truyền thuyết có thể ‘khởi tử hồi sinh’, chỉ cần hồn phách chưa rời khỏi thân thể thì đều có cách cứu.

“Ta tự mình đi một chuyến đến Tử Vong Sơn Mạch” Chỉ cần có một phần cơ hội, hẳn đều muốn thử một lần. Bất luận thế nào thì hẳn cũng sẽ không tro mắt đứng nhìn Vân Liệt Diễm chết!

64. Q.2 - Chương 66

“Nếu như có một nam nhân nguyện ý lừa gạt nàng cả đời, đó cũng chưa hẳn không phải là một loại hạnh phúc. Thế nhưng ngay từ đầu nàng đã biết, nam nhân này chỉ lừa gạt nàng một khoảng thời gian ngắn mà thôi”

— Vân Mộng Vũ —

“Bảo vệ một người đã mất, cuộc sống sau này của hắn sẽ chỉ còn là một màu trắng nhợt nhạt. Địa vị, quyền thế, thật sự có thể so sánh với nụ cười giai nhân hay sao?”

— Hiên Viên Phong —

“Nếu người đi vào Tử Vong Sơn Mạch thì Diễm nhi phải làm sao bây giờ? Không có nội lực của người chống đỡ, nàng có thể đợi đến khi người trở về sao?” Vân Phụng Khải lo lắng, hỏi.

“Ta sẽ trở lại thật nhanh. Ta còn có một vật có thể giúp nàng chống đỡ được đến khi ta về” Hàn Chỉ nghĩ nghĩ, lấy một miếng ngọc phát sáng từ trong ngực mình ra.

“Lão đại, không thể!” Diệp Khuyết là người đầu tiên ngăn cản. Nếu làm như vậy, chẳng phải lão đại sẽ lâm vào nguy hiểm hay sao?

“Đây là...” Ngoại trừ Diệp Khuyết ra thì những người khác đều không hiểu.

“Quyết định như vậy đi, ta sẽ lên đường ngay bây giờ” Hàn Chỉ đeo khối ngọc kia vào trước ngực Vân Liệt Diễm, sau đó vận công cho đến khi miếng ngọc đó chuyển từ màu trắng sang đỏ thẫm mới thu nội lực lại.

Thế nhưng sắc mặt của hắn lại trắng như mảnh giấy, lúc đứng dậy thậm chí còn có một chút run rẩy. Thế nhưng hắn vẫn kiên trì đi ra ngoài, không để cho người khác phát hiện hắn ra.

Diệp Khuyết không có tâm tư quan tâm đến những người khác, đi theo Hàn Chỉ ra ngoài.

“Lão đại, huynh có biết huynh làm vậy sẽ rất nguy hiểm hay không? Phu nhân từng nói miếng ngọc kia chính là sinh mạng của huynh, tuy có thể lưu trữ được nội lực của huynh nhưng chỉ cần lấy ra thì huynh sẽ mất đi một nửa nội lực, huynh sẽ gặp nguy hiểm! Ta biết huynh lo lắng cho đại tẩu, nhưng nếu như huynh xảy ra chuyện gì, đại tẩu làm sao có thể sống yên ổn được đây? Hơn nữa, một khi có gì xảy ra với miếng ngọc kia thì sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tính mạng của huynh!” Diệp Khuyết thật sự không biết nên nói như thế nào.

Tỏa Hồn Ngọc, cũng là một trong những bảo vật thượng cổ. Vốn dĩ nó này chỉ có thể xuất hiện ở đại lục Thần Chi trong truyền thuyết, nhưng không biết vì sao phu nhân lại có nó. Hơn nữa, từ lúc lão đại mới sinh ra, miếng ngọc này đã được phu nhân rót vào một hồn một phách của lão đại, liên hệ chặt chẽ với chính sinh mệnh của lão đại. Lấy lời nói của phu nhân chính là, miếng ngọc này có thể chứa đựng phần lớn hồn phách của lão đại, cho nên một khi lão đại nguy hiểm đến sắp chết, chỉ cần miếng ngọc vẫn an toàn thì vẫn còn một con đường sống. Thế nhưng vẫn có một điều kiện, chính là miếng ngọc này không thể gặp bất kỳ chuyện gì.

Một khi ngọc nát, lão đại cũng chẳng khác gì bị đánh tan một hồn một phách. Nhẹ thì biến thành kẻ điên, nặng thì hồn phi phách tán.

“Nếu ngọc vỡ thì cũng không ai có thể cứu nàng, đến lúc đó ta đương nhiên sẽ chết cùng nàng. Chuẩn bị ngựa cho ta!” Hàn Chỉ quay đầu lại, nhìn thoáng qua trong phòng, nhưng sau đó lại xoay người rời khỏi.

Từ lúc gặp lại nàng hắn cũng đã quyết định, cuộc đời của Hàn Chỉ này chỉ muốn vì nàng mà sống. Nàng ngang ngạnh cũng được, tàn nhẫn cũng được, tóm lại, nàng sống thì hắn sống, nàng chết thì hắn cũng chết.

Diệp Khuyết lắc lắc đầu, đành phải sai một sát thủ Mạt Nhật xuất sắc đi theo Hàn Chỉ. Hàn Chỉ đã để lại một nửa nội lực trong Tỏa Hồn Ngọc, thực lực bây giờ cao lắm cũng chỉ là một cường giả Tử cấp bình thường, trong một thời gian ngắn cũng không thể hồi phục.

Đôi lúc hắn nghi ngờ, để cho lão đại yêu một người rồi cuộc là đúng hay sai?

Chẳng lẽ thật sự có lực hấp dẫn trí mạng như vậy sao? Có thể khiến cho hai người hoàn toàn không liên quan đến nhau, lại gặp nhau giữa biển người mệnh mông, sau đó ‘sinh tử tương tùy’ hay sao?

Đợi đến lúc Hàn Chỉ cùng Diệp Khuyết đi khuất, Vân Thiểm Thiểm mới từ trong bụi cỏ chui ra. Lúc này, tất cả mọi người lo lắng cho mẹ, chỉ có nó để ý tới bộ dạng Hàn Chỉ đứng dậy. Tuy thân thể của hắn có run rẩy một chút, rất nhanh đã bình ổn lại, nhưng Vân Thiểm Thiểm vẫn phát hiện ra. Cho nên nó mới lén lút đi theo ra ngoài, sau đó bảo Vàng điều chỉnh cho khí tức trên người mình tạm thời biến mất. Nếu

là lúc bình thường thì Hàn Chỉ nhất định sẽ phát hiện ra bọn họ, nhưng nội lực của Hàn Chỉ lúc này đã bị tổn thất nghiêm trọng, cho nên không thể phát hiện được.

Vân Thiểm Thiểm ôm Vàng ngồi trên bậc thang, đầu nghiêng qua một bên như có điều suy nghĩ.

Miếng ngọc kia vô cùng quan trọng!

Nếu như ngọc nát, không chỉ có mẹ chết, mà cha Hàn Chỉ cũng sẽ chết. Lần đầu tiên Vân Thiểm Thiểm suy nghĩ một việc kỹ lưỡng như vậy. Nó không thể để cho mẹ chết, cha Hàn Chỉ cũng không thể. Cho nên, điều quan trọng nhất bây giờ chính là bảo vệ miếng ngọc kia.

“Vàng, giúp ta một chuyện đi” Vân Thiểm Thiểm nhếch môi, cúi đầu nói với Vàng vẫn luôn tròn xoe đôi mắt nhìn nó.

“Ca ca, Vàng nhất định sẽ bảo vệ mẹ!” Vàng duỗi móng vuốt nhỏ cào cào quần áo Vân Thiểm Thiểm. Mặc dù có rất nhiều chuyện nàng không hiểu, nhưng nàng vẫn có thể nhận ra Vân Liệt Diễm bị thương rất nặng, cha Hàn Chỉ cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Nàng ngây ngốc bên cạnh bọn họ lâu rồi, cũng chậm chậm hiểu rõ một chuyện, chỉ là nàng không biết biểu đạt thế nào mà thôi.

Vân Thiểm Thiểm gật nhẹ đầu. Nó chưa từng mong muốn mình trở nên cường đại như giờ khắc này, như vậy thì nó có thể bảo vệ mẹ, có thể trợ giúp mẹ. Nếu như...Nếu như nó có thể đột phá cảnh giới Thiên Nhân thì ngày đó cũng sẽ không ngây ngốc đứng nhìn mẹ đánh nhau với nữ nhân kia. Nữ nhân kia chỉ cần nhìn là biết không phải hạng người tốt lành gì.

Bây giờ trong bọn họ chỉ có duy nhất Vàng đã đạt đến cảnh giới Thiên Nhân. Lúc này nếu như Vân Mộng Vũ đến khiêu khích mà Vàng vẫn không địch lại nàng ta, vậy thì mẹ nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Vân Thiểm Thiểm rất lo lắng, hai hàng chân mày nhíu lại như một ông già.

“Ca ca, đừng lo lắng, Vàng rất lợi hại đó!” Vàng nhìn thấy bộ dạng khổ sở của Vân Thiểm Thiểm thì cũng rất đau lòng, nhưng nàng cũng không biết an ủi như thế nào. Nàng định giơ hai móng vuốt nhỏ lên sờ sờ vào hàng chân mày của Vân Thiểm Thiểm, nhưng lại với không tới.

“Ừ!” Vân Thiểm Thiểm chỉ đáp một tiếng, cũng không nói gì nữa. Nó lấy Thiên Ngân của mình ra, chăm chú nhìn. Nếu như có chuyện xấu chẳng may xảy ra, vậy thì vật này có lẽ cũng ngăn cản được một lúc.

Vàng rất muốn giúp nó, nhưng lại không biết nên làm thế nào, đành phải tự rút năng lượng mang thuộc tính kim của mình vào bên trong. Vân Thiểm Thiểm cũng không để ý tới hành động của Vàng, chỉ tập trung tinh thần để luyện công.

Thất vương phủ.

Hiên Viên Minh nhìn phủ đệ treo đầy đèn lồng màu đỏ, nhớ tới lúc trước bởi vì mình chọc giận Vân Liệt Diễm mà khiến cho nàng đến đốt vương phủ của mình. Lúc đó, tuy nàng đốt rụi vương phủ của hắn nhưng cũng không tổn thương bất kỳ người nào bên trong.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ nàng chỉ là muốn đùa một chút mà thôi, cũng không thật sự muốn đối đầu với hắn.

Hắn thậm chí còn nghĩ, nếu như lúc đó hắn không xúc động chạy đến từ hôn thì có phải bây giờ nàng đã được gả vào Thất vương phủ từ lâu rồi hay không? Giữa bọn họ có phải cũng sẽ không duy trì mối quan hệ kẻ thù như bây giờ hay không?

Tuy nhiên, tất cả chẳng qua cũng chỉ là tưởng tượng của hắn mà thôi. Từ lúc bọn họ bắt đầu, giống như chưa từng nói chuyện bình tĩnh mà không xích mích nhau một lần. Đôi khi hắn thật sự cũng không muốn làm như vậy, nhưng lại luôn không tự chủ được.

Hiên Viên Minh thở dài một tiếng. Bây giờ hắn thật sự đã lập phi rồi, nhưng trong lòng hay trong mắt của hắn lại cũng chỉ có một mình Vân Liệt Diễm mới chính là vương phi chính thức. Không biết từ lúc nào hắn đã nghĩ rằng, chiếc ghế hoàng hậu khi hắn làm vua, không phải nàng thì không ai có thể ngồi lên.

Cho nên, lúc nàng nói không muốn thành thân với hắn, hắn mới có thể tức giận đến như vậy.

Mặc kệ, một ngày nào đó nàng cũng sẽ phải tiến vào vương phủ này, lúc đấy hắn sẽ từ từ dạy dỗ nàng, khiến cho nàng phải thu lại những chiếc gai nhọn hoắc, trở lại thành một Vân Liệt Diễm lúc trước luôn lễ độ theo sau hắn, lén lút nhìn hắn, chảy nước miếng với hắn.

Hiên Viên Minh đặc ý nghĩ, lại chạy tới phòng tân hôn.

“Vương gia” Khẩn voan đỏ được vén xuống, Vân Mộng Vũ vẫn cảm thấy như đang nằm mơ.

Cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân của Hiên Viên Minh, Vân Mộng Vũ vẫn không thể tin được rằng mình đã gả cho Hiên Viên Minh, trở thành Thất vương phi.

Từ một khắc dung nhan nàng bị hủy, loại chuyện động phòng hoa chúc này, nàng cũng đã dần bắt buộc bản thân mình phải quên đi.

Giờ khắc này, nàng rất kích động, rất vui vẻ, chỉ có một mình nàng biết điều đó.

Thế nhưng khi nghĩ tới lời nói của người áo đen kia, lòng của nàng lại rơi vào hầm băng một lần nữa. Cho dù nàng có được vị trí vương phi này thì sao? Cho dù tương lai nàng sẽ trở thành hoàng hậu thì thế nào? Nàng không thể sinh con cho trượng phu mình như những nữ nhân khác, thậm chí nàng còn từ từ hại chết trượng phu. Chung quy, nàng vẫn sẽ biến thành một người không nơi nương tựa.

Vân Mộng Vũ đột nhiên cảm thấy lạnh, thân thể của nàng rất lạnh, cũng nhịn không được mà nhẹ nhàng run rẩy.

“Ái phi, sao vậy?” Vén khăn voan lên, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt cùng bất lực của Vân Mộng Vũ, từ sâu trong đáy lòng Hiên Viên Minh lại xuất hiện một chút thương tiếc không rõ ngọn nguồn.

Thế nhưng khi nghĩ đến khuôn mặt vô cùng thâm dưới lớp mặt nạ của nàng, đáy lòng Hiên Viên Minh lại xuất hiện một chút chán ghét.

Nếu nàng không đeo mặt nạ, Hiên Viên Minh quả thật không biết mình có thể mây mưa với một nữ nhân như vậy hay không?

“Vương gia, có phải là sự thật không? Chúng ta... thật sự đã thành thân rồi sao?” Vân Mộng Vũ vươn tay nắm lấy góc áo của Hiên Viên Minh, đôi mắt sắc sảo có chút bối rối.

Nếu cho nàng một cơ hội nữa, nàng nhất định sẽ không gây phiền phức cho Vân Liệt Diễm, dung mạo của nàng sẽ được trả lại. Bây giờ nàng đã thật sự bắt đầu sợ hãi, bắt đầu hối hận rồi!

Nàng làm sao không biết rõ mục đích của Hiên Viên Minh chứ? Nàng chỉ ôm một chút tưởng tượng, cho dù biết tất cả những chuyện xảy ra lúc này đều là giả dối, hắn sẽ không thật lòng với nàng dù chỉ một chút, thậm chí hắn còn rất chán ghét khi phải nhìn thấy nàng.

Thế nhưng nàng vẫn chờ mong, hi vọng đây sẽ là một giấc mộng không bao giờ tỉnh lại.

“Đương nhiên là sự thật! Vũ nhi, nàng bây giờ đã là vương phi của ta rồi” Hiên Viên Minh nhẹ nhàng ôm Vân Mộng Vũ vào lòng. Lúc này vẫn không thể nói rõ mọi chuyện với nàng, phải cho nàng một chút thời gian để tin tưởng hắn, lúc đó nàng mới có thể khẳng khái vì hắn mà làm việc.

Một khi Vân Mộng Vũ hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay hắn, như vậy điều đầu tiên hắn làm chính là giết thái tử. Giải quyết được vấn đề người thừa kế, phe cánh thái tử sẽ như rắn mất đầu, ngôi vị hoàng đế đương nhiên chính là vật trong túi hắn. Về phần Vân Liệt Diễm muốn tiêu diệt Vân gia, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép.

Triều đình bây giờ, phần lớn người đều đã bị thái tử thu phục, một mực trung thành với hắn cũng chỉ còn lại Vân gia mà thôi. Bất kể thế nào thì Vân gia cũng là một trong tứ đại gia tộc có thực lực cường đại, đây chính là sự giúp đỡ củng cố giang sơn tốt nhất cho hắn lúc này.

Có ngôi vị hoàng đế trong tay, có Vân gia ủng hộ, hắn còn sợ không chiếm được một Vân Liệt Diễm hay sao? Đến lúc đó, Vân Liệt Diễm sống hay chết đều chỉ dựa vào một câu nói của hắn.

Hiên Viên Minh phải thừa nhận rằng sự xuất hiện của Vân Mộng Vũ thật sự quá đúng lúc. Có một cao thủ võ công cao cường giúp đỡ, hẳn muốn làm gì mà còn không được sao?

Cho nên, cho dù hẳn có cảm thấy buồn nôn với khuôn mặt dưới lớp mặt nạ kia của Vân Mộng Vũ thì cũng phải cố nhịn.

“Vương gia, nô tì sẽ giúp đỡ vương gia đối phó với thái tử” Còn có Vân Liệt Diễm! Vân Mộng Vũ uốn éo trong ngực Hiên Viên Minh, trong mắt hiện lên một chút tàn nhẫn. Vân Liệt Diễm, ta nhất định sẽ khiến cho người sống không bằng chết! Tư vị độc không dễ chịu chút nào, ta sẽ để cho người ném thử từng chút một những thống khổ tra tấn mà mấy năm qua ta đã phải chịu. Cho dù người có đến Thất vương phủ, ta cũng nhất định sẽ không để cho người sống yên ổn!

“Thật sao?” Hiên Viên Minh không ngờ Vân Mộng Vũ lại đề nghị trước, không cần hẳn phải mở miệng cũng đã hiểu rõ ý của hẳn. Hiên Viên Minh lại mỉm cười, nói: “Không cần gấp gáp, Vũ nhi, chúng ta vừa mới thành thân, những chuyện này để sau hãy nói. Những ngày này bốn vương sẽ ở bên cạnh nàng, bất kể thế nào bốn vương tuyệt đối cũng sẽ không bạc đãi nàng”

“Đa tạ vương gia” Về mặt Vân Mộng Vũ then thùng, hi vọng giấc mộng có thể dừng lại tại giờ khắc này, vĩnh viễn cũng dừng tĩnh lại.

Nếu như có một nam nhân nguyện ý lừa gạt nàng cả đời, đó cũng chưa hẳn không phải là một loại hạnh phúc. Thế nhưng ngay từ đầu nàng đã biết, nam nhân này chỉ lừa gạt nàng một khoảng thời gian ngắn mà thôi.

Đêm tối, dần dần bắt đầu cho những việc sai lầm.

Vì bảo vệ thái tử, đám người Vân Phụng Khải sắp xếp cho thái tử ở ngay trong Tứ vương phủ, sau đó cho người đóng giả thái tử đến phủ thái tử.

Chuyện này bọn họ cũng không chu đáo bằng Hiên Viên Phong. Ai cũng không ngờ Hiên Viên Phong vậy mà đã bắt đầu huấn luyện thuộc hạ từ mấy năm trước, tìm một người không chỉ giống hẳn ở tướng mạo, mà thậm chí mỗi tiếng nói, hành động đều không một chỗ khác biệt.

Nếu không do Hiên Viên Phong tự nói thì bọn họ thật sự sẽ không phân biệt ai thật ai giả.

Hiên Viên Phong đi theo Vân Phụng Khải đến Tứ vương phủ. Lúc nhìn thấy Vân Liệt Diễm liền không thể tin được, hẳn bây giờ mới biết chuyện xấu đã xảy ra.

Trách không được, Hiên Viên Minh lại nóng vội thành thân với Vân Mộng Vũ như thế. Thì ra hẳn ta đã đánh vào ý định này.

Hiên Viên Phong nhìn Vân Liệt Diễm vẫn yên tĩnh nằm đó, trong lòng không khỏi cảm thấy ảm đạm. Nhiều năm qua, hẳn liều mạng tranh quyền đoạt thế, dốc sức cố gắng, lại vẫn không thể bảo vệ nàng.

Kết quả lại vẫn là nàng giúp đỡ hẳn.

Hẳn thật sự rất muốn nói cho nàng biết, từ lâu hẳn đã yêu nàng. Thế nhưng một chữ hẳn cũng không thể nói.

Đối với đám người Phụng Lăng Tiêu, dù sao Hiên Viên Phong cũng là người ngoài, cho nên chỉ có thể để hẳn nhìn Vân Liệt Diễm một chút rồi tiễn khách.

Hiên Viên Phong đi theo Vân Phụng Khải đến nơi bọn họ đã sắp xếp cho hẳn.

“Thái tử sẽ ở đây, tạm thời thì Tứ vương phủ vẫn là nơi an toàn nhất” Vân Phụng Khải dặn dò Hiên Viên Phong vài câu, chuẩn bị rời khỏi.

“Chờ một chút, Vân huynh” Hiên Viên Phong cùng Vân Phụng Khải có tuổi tác tương tự, tuy không kết giao nhiều nhưng cũng coi như là chỗ quen biết cũ. Thế cho nên có một số việc hẳn cũng chỉ có thể hỏi hẳn ta thôi.

“Thái tử còn có gì phân phó?”

“Vân huynh khách khí. Ta chỉ muốn hỏi một chút về tình trạng của Diễm nhi” Trong lòng Hiên Viên Phong đăng chất, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào. Lúc này hần lo lắng nhất vẫn là thương thế của Vân Liệt Diễm.

“Tránh được chỗ hiểm, vốn sẽ không nguy hiểm đến tính mạng đấy, nhưng vì trúng độc cho nên nàng mới lâm vào hôn mê”

“Vẫn có thể cứu được chứ?”

“Chúng tôi đang nghĩ cách” Vân Phụng Khải nhìn Hiên Viên Phong với ánh mắt kỳ quái. Sự quan tâm trong mắt hần ta cũng không phải là giả vờ, nhưng hần ta quen biết với Diễm nhi sao?

Khóe môi Hiên Viên Phong nhếch lên một nụ cười khổ. Nếu Diễm nhi chết, vậy tất cả những thứ hần làm còn có ý nghĩa sao? Cho dù hần đã từng thật sự rất muốn ngôi vị hoàng đế kia, nhưng so với việc mất đi nữ tử hần yêu thì hần tình nguyện mình chỉ có nàng.

Thế nhưng tất cả đều đã quá muộn.

“Người... thích Diễm nhi?” Vân Phụng Khải kinh ngạc. Hần không nhớ Diễm nhi cùng thái tử có dính dáng gì với nhau.

Hiên Viên Phong không nói gì, chỉ là im im lặng lặng ngẩng đầu nhìn trời.

Một lúc lâu hần mới nói ra một câu: “Nếu lúc trước phụ hoàng ban Diễm nhi cho ta, có lẽ cũng sẽ không có ngày hôm nay”

Hần nhất định sẽ quý trọng nữ tử này, sẽ bảo vệ nàng, sẽ yêu thương nàng gấp trăm lần khoảng thời gian nàng chịu khổ trong Vân phủ. Đây cũng là lý do lúc trước hần hi vọng nàng có thể gả cho hần. Hần sẽ cho nàng tất cả những thứ hần có.

“Hoàng thượng sẽ không làm như vậy” Vân Phụng Khải nhìn Hiên Viên Phong. Phải thừa nhận so với Hiên Viên Minh thì Hiên Viên Phong chính là một quân tử. Hần ta thành thực, chừng mực, không giống với một Hiên Viên Minh dễ xúc động, dễ làm bậy. Nếu làm quân vương thì hần ta nhất định là lựa chọn sáng suốt nhất.

Nếu như lúc trước hoàng thượng thật sự ban hôn cho Hiên Viên Phong và Diễm nhi thì hần tin rằng, hần ta nhất định sẽ đối xử tốt với Diễm nhi, ít nhất sẽ không để cho nàng chịu đau khổ. Thế nhưng hoàng thượng lại một lòng muốn Hiên Viên Minh làm hoàng đế, lúc trước sắc phong Hiên Viên Phong làm thái tử cũng chỉ vì giảm áp lực của quần thần trong triều đình mà thôi. Bởi vì Hiên Viên Phong dù sao cũng do hoàng hậu sinh ra, lại là con trai trưởng, thế lực nhà mẹ đẻ của hoàng hậu trong triều cũng không thể khinh thường.

Nhiều thế hệ Vân gia đều trung thành với hoàng đế, cho nên Vân gia chỉ nghe lời hoàng đế kể nhiệm. Cho dù Hiên Viên Phong ưu tú nhưng hoàng thượng không vừa ý người thừa kế này thì Vân gia cũng sẽ không đứng bên cạnh hần ta. Cho nên, Vân Phụng Khải luôn một mực không thích ở trong Vân gia, một đám chỉ biết ngu trung (1), vì củng cố địa vị Vân gia ở Đông Thịnh quốc mà chưa từng nghĩ tới sự sống chết của dân chúng thiên hạ. Nói là trung quân, chẳng qua cũng chỉ vì tư lợi cá nhân mà thôi.

(1) Ngu trung: Trung thành đến mù quáng, ngu ngốc.

Từ lúc bắt đầu, mọi chuyện đều đã được định sẵn. Cho dù Hiên Viên Phong có đối xử tốt với Diễm nhi thì nàng cũng không gả cho hần, cho nên mới có đủ loại chuyện sau này. Thật ra thì hần luôn mong Diễm nhi có được sự hạnh phúc của một nữ tử bình thường.

“Đúng vậy! Trong lòng phụ hoàng vĩnh viễn đều chỉ có một mình thất đệ” Hiên Viên Phong cười khổ. Từ nhỏ đến lớn, đám hoàng tử bọn họ cho dù có làm cái gì, cho dù có ưu tú bao nhiêu thì phụ hoàng cũng không đặt vào mắt. Trong mắt ông ấy cho tới bây giờ cũng chỉ chứa một mình thất đệ.

Thất đệ làm cái gì cũng đều được ông ta khen ngợi. Bọn họ dùng hết mọi cách cũng chỉ nhận được gương mặt lạnh lùng của ông ta.

“Thái tử đừng nghĩ nhiều, Thất vương gia cũng không thích hợp với ngôi vị hoàng đế này. Hần cùng với Diễm nhi chất chứa oán hận rất sâu, chúng ta cũng sẽ không trở mặt đứng nhìn hần gây bất lợi cho Diễm

nhì. Cho nên chuyện này Tứ vương phủ cũng sẽ không đứng bên ngoài quan sát” Vân Phụng Khải cũng không nói đến Vân gia, bởi vì từ lúc rời khỏi đó bảy năm trước, hắn cũng đã không muốn quan tâm đến Vân gia nữa.

“Nếu Diễm nhi không còn, ta tranh đoạt ngôi vị hoàng đế này để bảo vệ ai nữa chứ?” Bảo vệ một người đã mất, cuộc sống sau này của hắn sẽ chỉ còn là một màu trắng nhợt nhạt. Địa vị, quyền thế, thật sự có thể so sánh với nụ cười giai nhân hay sao?

65. Q.2 - Chương 67

“Không tốt rồi! Không tốt rồi! Cái nữ nhân tên gọi Vân Mộng Vũ đã tìm tới cửa rồi!” Phượng Lạc Vi chạy vội vào, không kịp thở. Cả nửa tháng vẫn không có động tĩnh, không ngờ bây giờ nàng ta lại tìm đến cửa.

“Cái gì?” Đám người Vân Phụng Khải cũng sợ. Mấy ngày nay, bất kể là Vân Mộng vũ hay Hiên Viên Minh đều không đến kiếm chuyện. Tuy một khắc bọn họ cũng không dám thả lỏng nhưng bây giờ Vân Mộng Vũ thật sự đã đến rồi, bọn họ vẫn có chút lo lắng.

“Bây giờ chúng ta nên làm cái gì đây?” Mộc Miên nghĩ tới viễn cảnh lúc trước, Vân Mộng Vũ cả ngày cứ xúi giục Vân Mộng Dao ức hiếp Vân Liệt Diễm. Nàng vốn biết rõ lúc này Vân Mộng Vũ nhất định sẽ không từ bỏ ý định.

“Mọi người bảo vệ mẹ, con đi!” Đúng lúc này, Vân Thiểm Thiểm đứng dậy, nói rất nghiêm túc.

“Này nhóc quỷ, mau trở lại, đừng có ẩu tả!” Diệp Khuyết gõ đầu Vân Thiểm Thiểm một cái. Nếu là cao thủ Tử cấp bình thường, với nội lực cùng dị năng của Vân Thiểm Thiểm thì quả thật có thể ngăn cản, nhưng Vân Mộng Vũ đã đột phá cảnh giới Thiên Nhân, còn đạt đến Thiên Chanh cấp, cho dù bọn họ có hợp sức cũng nhất định không phải là đối thủ của nàng ta.

“Con còn có Vàng! Diệp thúc thúc, mẹ con xin nhờ thúc rồi!” Vân Thiểm Thiểm ôm Vàng ra, đồng thời Vàng cũng gật nhẹ đầu với Diệp Khuyết.

“Không được! Chúng ta cùng đi!” Vân Phụng Khải kiên quyết phản đối.

“Diệp thúc thúc, tính mạng của mẹ cùng cha Hàn Chỉ phải giao cho mọi người rồi” Vân Thiểm Thiểm nhìn Diệp Khuyết, gật đầu một cách kiên định.

Trong mắt Diệp Khuyết hiện lên một chút bối rối. Thằng nhóc này đã biết cái gì rồi sao?

Bây giờ Vân Liệt Diễm cũng không chỉ có tính mạng của một mình nàng, mà còn cả lão đại. Một khi Vân Mộng Vũ thật sự gây ra nguy hiểm gì thì lão đại cũng chết chắc rồi.

“Chúng ta quay về!” Diệp Khuyết dứt khoát xoay người trở về phòng.

Vân Phụng Khải nhìn bọn họ, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng nhưng lại không biết là gì.

“Mộc Miên, Vi nhi, hai người đi theo Diệp Khuyết, ta sẽ đi với Thiểm Thiểm” Vân Phụng Khải nhìn về phía Vân Thiểm Thiểm, thái độ rất kiên quyết.

Vân Thiểm Thiểm đành phải gật đầu, nói: “Thúc công, chúng ta đi nhanh thôi, nếu không thì nữ nhân ác độc kia sẽ xông vào!”

“Ừ!”

Vân Phụng Khải đi theo Vân Thiểm Thiểm ra đại sảnh, nhìn thấy Vân Mộng Vũ đã ngồi bên trong nhàn nhã uống trà, trên mặt nàng ta không mang khăn che mặt, chỉ đeo mặt nạ, cũng không có bộ dạng xấu xí ngày đó, tâm tình có vẻ rất tốt, khóe môi vẫn luôn treo một nụ cười nhẹ.

“Vũ nhi” Vân Phụng Khải không biết phải làm sao. Lúc trước tuy Vũ nhi có chút hiếu thắng nhưng cũng không tới tình trạng như bây giờ.

Mấy năm nay nàng có thể vượt qua tốc độ người thường để đạt tới tu vi võ công như vậy, đương nhiên là chịu không ít khổ. Năm đó, vốn tưởng rằng Diễm nhi có lòng tốt để lại một mạng cho nàng thì nàng có thể hối cải, lại không ngờ vậy mà biến khéo thành vụng.

“Thì ra là tam thúc, người này chính là đứa con hoang kia sao?” Vân Mộng Vũ nhếch khóe miệng. Mấy ngày qua Hiên Viên Minh đối xử với nàng rất tốt, nàng biết rõ nếu không tìm cơ hội dò xét tình hình giúp hắn thì rất có thể hắn sẽ bỏ rơi nàng.

Cho nên, mặc dù nàng biết rõ Vân Liệt Diễm bây giờ ngay cả nửa cái mạng cũng không còn, nhưng nàng vẫn phải đến xem thử.

“Vũ nhi! Làm sao ngươi lại biến thành loại người này rồi hả?” Vân Phụng Khải thật sự không biết mấy năm nay Vân gia đã làm cái gì, một mình Diễm nhi bị hại thành như vậy còn chưa đủ sao? Bây giờ lại thêm một người hy sinh vô ích.

“Tam thúc, bây giờ thúc đang đứng trên lập trường của ai để dạy dỗ ta vậy?” Vân Mộng Vũ hừ lạnh, nói: “Từ lúc thúc rời khỏi Vân gia thì thúc cũng đã không phải là người Vân gia rồi!”

“Ngươi là dì sao?” Vân Thiểm Thiểm chớp chớp đôi mắt mê hoặc chết người, vẻ mặt đáng yêu đến nỗi khiến cho người ta phun máu, ngay cả Vân Mộng Vũ cũng phải sững sờ.

Tay nàng không khỏi siết chặt. Đứa bé này sao lại khả ái như thế chứ? Tiện nhân Vân Liệt Diễm kia len lút để ra một đứa con hoang, tại sao lại đáng yêu như thế chứ?

Vân Mộng Vũ vừa nghĩ tới khuôn mặt của mình liền hận không thể lập tức hủy đi dung nhan của Vân Liệt Diễm, còn có khuôn mặt của đứa bé này.

“Dì tới đây là muốn giết mẫu thân (1) của ta sao?” Vân Thiểm Thiểm cũng không bỏ qua sự ghen ghét trong mắt Vân Mộng Vũ. Nó vẫn tiếp tục chiếm lấy sự thương cảm của Vân Mộng Vũ, nước mắt cũng sắp tràn ra khóe mắt, dường như tùy thời đều có thể rơi xuống.

(1) Mẫu thân: Mẹ, đồng nghĩa với ‘nuơng’. Vân Thiểm Thiểm thường gọi Vân Liệt Diễm là ‘mẹ’ theo cách gọi của người hiện đại, nhưng khi đối mặt với người cổ đại không thân thuộc, Vân Thiểm Thiểm vẫn gọi là mẫu thân.

“Dì, con nghe các thúc thúc nói, mẫu thân sắp chết rồi! Dì, mẫu thân của con sắp chết rồi, dì còn muốn tới giết nàng sao?”

“Mẫu thân ngươi sắp chết?” Vân Mộng Vũ sững sờ. Nhìn sắc mặt đứa nhỏ này, một chút cũng không giống như đang nói dối. Một đứa nhỏ mới sáu bảy tuổi đầu thì biết chết là cái gì, nhất định là nghe người lớn nói. Chẳng lẽ tiện nhân Vân Liệt Diễm kia thật sự sắp xong rồi sao?

Không phải người áo đen kia nói, ả ta sẽ không chết dễ dàng như vậy sao?

“Thiểm Thiểm, không nên nói vậy!” Sắc mặt Vân Phụng Khải nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn dạy dỗ Vân Thiểm Thiểm: “Mẫu thân con vẫn còn rất tốt, làm sao lại sắp chết được?”

“Thúc công, người đừng lừa gạt con, con nghe lén Cửu công nói chuyện với Diệp thúc thúc rồi. Cửu công còn không cho Diệp thúc thúc nói với mọi người đó, bởi vì phụ thân cũng bị thương, sẽ chịu không nổi đả kích này đâu!” Vân Thiểm Thiểm cắn cắn môi, vẻ mặt đầy đau buồn như Vân Phụng Khải nói oan cho nó vậy.

Sắc mặt Vân Phụng Khải thoáng âm trầm.

“Ngoan, nói cho dì biết phụ thân ngươi là ai?” Không phải là lần đầu tiên Vân Mộng Vũ nghe chuyện Vân Liệt Diễm là Tứ vương phi, chẳng lẽ là sự thật? Năm đó Vân Liệt Diễm không phải là đến Phượng thành sao? Sao lại có thể gặp được Tứ vương gia? Chẳng lẽ ả ta lại đến Yến thành chứ không phải là Phượng thành?

“Tất cả mọi người đều nói phụ thân ta là Tứ vương gia. Dì à, có phải làm vương gia là rất lợi hại hay không? Thế nhưng tại sao phụ thân lại còn có thể bị thương chứ? Cửu công nói là tẩu hỏa nhập ma gì đó, cái gì là tẩu hỏa nhập ma vậy dì? Có phải là một loại bệnh hay không? Có nặng không? Phụ thân ta cũng sẽ chết

sao?” Vân Thiểm Thiểm trương bộ mặt vô cùng ngây thơ, nghiêng cái đầu nhỏ nhìn Vân Mộng Vũ, khoe mắt còn lũng lảng ‘nước mắt’ sợ hãi như sắp rơi ra.

“Ách...” Vân Mộng Vũ sắp hôn mê. Nàng chưa bao giờ gặp phải loại chuyện này. Trên thế giới này tại sao còn có một đứa nhỏ quần người tới trình độ này chứ?

Tuy nhiên đứa bé này cũng thật thông minh, ngay cả phụ mẫu mình sắp chết cũng biết lo lắng buồn rầu, nếu là những đứa trẻ bình thường khác đoán chừng đã không biết chạy đi chơi ở đâu đó rồi.

Vân Mộng Vũ nhìn Vân Thiểm Thiểm với ánh mắt ghen ghét, trong lòng lại xuất hiện một chút mất mát. Nếu như mình có con, nhất định sẽ càng đáng yêu, càng thông minh hơn so với đứa nhỏ này.

Thế nhưng... Không! Nàng vẫn có cơ hội. Đợi đến lúc Vân Liệt Diễm chết đi, nàng bảo được thù, như vậy thì còn vô công hay không cũng không sao cả. Chỉ cần trợ giúp Hiên Viên Minh đoạt được ngôi vị hoàng đế, lúc đó nàng có thể an tâm làm hoàng hậu nương nương của nàng, còn có thể sinh con của mình.

Vân Mộng Vũ tính toán bên này, lại không để ý tới vẻ mặt mờ ám của Vân Thiểm Thiểm.

Vân Thiểm Thiểm vỗ vỗ Vàng, đúng lúc này Vàng cũng chuẩn bị xong tất cả, chỉ còn chờ hiệu lệnh của Vân Thiểm Thiểm thôi. Thừa dịp Vân Mộng Vũ ngưng thần, từng sợi kim vàng đột nhiên xuất hiện trên không trung, hình thành một chiếc lưới lớn đánh về phía Vân Mộng Vũ. Vân Mộng Vũ cảm thấy có nguy hiểm liền định thần chống cự, nhưng có thể nào thì nàng ta cũng không ngờ Vàng đã đạt đến cảnh giới Thiên linh thú, hơn nữa bản thể nàng còn là thần thú, nắm trong tay những tuyệt chiêu mà những linh thú thông thường không thể có được, chẳng hạn như chiêu ‘lưới kim ti’ này.

Vân Mộng Vũ cứ nghĩ rằng cũng chỉ là trò khỉ của mấy đứa con nít, nhưng lúc bắt đầu chống cự thì mới phát hiện bản thân mình đã quá khinh địch. Chiếc lưới màu vàng này vậy mà có thể công kích như những chiếc châm độc, mang theo cảm giác nóng rực, đâm đến nỗi nàng phải thay đổi sắc mặt.

Không ngờ là cảnh giới Thiên Nhân, còn là Thiên Xích cấp đỉnh. Vân Mộng Vũ biến sắc, thẳng nhóc nẩy rớt cuộc là người nào? Sao có thể cường đại được như vậy?

Đúng lúc đó, Vàng nhảy ra từ trong ngực Vân Thiểm Thiểm, phóng ra một chiếc vòng hỏa diễm cực lớn bao lấy Vân Mộng Vũ.

Vân Thiểm Thiểm cũng không nhàn rỗi, không ngừng nện một đám lôi cầu nặng như đá tảng vào chiếc lưới tơ vàng. Lôi cầu gặp phải kim loại sẽ dẫn điện, cho nên toàn bộ chiếc lưới tơ vàng nhanh chóng biến thành một chiếc lưới điện.

“Thiểm Thiểm, con làm cái gì vậy?” Vân Phụng Thiên mặc dù biết lúc này Vân Thiểm Thiểm giả vờ, nhưng vì không biết nó muốn làm gì cho nên hắn chỉ có thể phối hợp một chút. Thế nhưng bây giờ tại sao nó lại công kích Vân Mộng Vũ chứ?

“Thúc công, mau hỗ trợ con, cứ dùng nội lực đánh vào chiếc lưới kia là được!” Trước khi Vân Mộng Vũ đến đây thì Vân Thiểm Thiểm cũng đã thương lượng phương thức tác chiến với Vàng. Chiếc lưới tơ vàng này tuy uy lực cũng không phải là cường đại nhất, nhưng nó có một điểm tốt chính là vậy khôn người khác trong một khoảng thời gian, về phần thời gian bao lâu thì còn phải xem năng lực của kẻ bị vây.

Lưới kim loại này rất mềm mại, được dùng vàng ròng để dệt thành. Trừ khi bị nung nóng chảy, nếu không cũng sẽ không cách phá vỡ được trong thời gian ngắn. Thêm lực công kích của Vàng và dị năng lôi điện cùng nổ tung của Vân Thiểm Thiểm, trong chốc lát Vân Mộng Vũ cũng không thể thoát ra được.

Nếu lúc này công kích nàng ta, cho dù đánh không lại nhưng ít nhất cũng có thể làm cho nàng ta bị thương.

Vân Thiểm Thiểm không biết Vân Mộng Vũ đã dùng cách thức cực đoan để luyện cấp, công lực vốn dĩ không thể đem ra so sánh với người tự mình đột phá. Tuy công lực của Vàng kém một chút so với Vân Mộng Vũ nhưng nàng nắm trong tay thuộc tính song hệ, Vân Mộng Vũ đương nhiên sẽ không chống đỡ được.

Chỉ trong chốc lát, Vân Mộng Vũ đã chịu không nổi.

“Mau thả ta ra!” Vân Mộng Vũ hướng về phía Vân Thiểm Thiểm quát lớn. Nàng thật sự đã làm vương phi đến choáng váng rồi, làm sao dám tin tiện nhân Vân Liệt Diễm kia có thể sinh ra một đứa nhỏ như vậy chứ?

Những gì nó nói lúc này vốn dĩ chỉ là lừa gạt nàng!

Thằng nhóc chết tiệt này, đợi đến lúc thoát ra được, nhất định sẽ giết nó đầu tiên!

“Có ngu mới thả người ra! Thúc công, không thể thả nàng ta ra, nếu không thì xong rồi!” Vân Thiểm Thiểm hô to với Vân Phụng Khải.

“Vũ nhi, nếu sau này ngươi có thể tự làm vương phi của ngươi, không đến gây phiền phức cho Diễm nhi nữa thì ta có thể thả ngươi ra” Vân Phụng Khải cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt. Bất kể thế nào thì đối với Vân gia, Vân Liệt Diễm hay Vân Mộng Vũ cũng chỉ vật hi sinh.

Gả cho Hiên Viên Minh, chỉ cần người biết chuyện đều hiểu đây là âm mưu của Vân gia cùng Hiên Viên Minh.

Vân Mộng Vũ cũng chỉ là một con cờ mà thôi!

“Nằm mơ!” Vân Mộng Vũ bắt đầu công kích một cách điên cuồng. Nàng cũng không tin nàng không xử lý được một thằng nhóc!

Đúng lúc này, Vân Thiểm Thiểm nháy nháy mắt vài cái.

Sau đó, Vàng cũng hiểu ý nháy mắt lại.

66. Q.2 - Chương 68

“Hắn hận Vân Liệt Diễm, hận không thể nhốt nàng lại bên cạnh mình vĩnh viễn, từ từ tra tấn nàng. Thế nhưng hắn lại không muốn Vân Liệt Diễm phải chết.

Nếu như Vân Liệt Diễm chết, vậy thì hắn phải tìm ai để tính sổ đây?”

— Hiên Viên Minh —

“Hiên Viên Minh ơi là Hiên Viên Minh, người quả thật rất đáng thương! Rõ ràng là yêu nữ nhân kia muốn chết, nhưng lại thể có chết cũng không thừa nhận”

— Vân Mộng Vũ —

Ngay sau đó, một tia sáng đen lập tức hiện lên, lưới tơ vàng cũng bị phá thành những mảnh nhỏ. Mà Vân Thiểm Thiểm cũng té ngã trên đất, khóe môi chảy máu.

“Thiểm Thiểm, con không sao chứ?” Vân Phụng Khải thu lại nội lực, nhanh chóng chạy về phía Vân Thiểm Thiểm.

Vân Thiểm Thiểm giãy dụa đứng lên, khóc to: “Ô ô ô... đừng giết mẹ ta...”

“Hừ! Ta cũng không tin tiện nhân kia có thể sống được!” Vân Mộng Vũ trừng mắt hung ác nhìn Vân Thiểm Thiểm, sau đó cất bước đi về phía nội thất.

“Thiểm Thiểm, con sao rồi?” Vân Phụng Khải đỡ lấy Vân Thiểm Thiểm, mà khóe môi Vân Thiểm Thiểm lại nhếch lên một nụ cười gian trá: “Thúc công, con không sao”

Dứt lời, Vân Thiểm Thiểm lấy khăn tay lau lau khóe miệng, hơi đau một chút đó.

“Thiểm Thiểm?” Vân Phụng Khải nghi ngờ nhìn Vân Thiểm Thiểm vẫn bình yên vô sự. Rốt cuộc trong hồ lô của Vân Thiểm Thiểm bán thuốc gì đây (1)?

(1) Ý bảo không biết Vân Thiểm Thiểm đang suy tính điều gì.

“Thúc công, người ôm con đi theo đi” Vân Thiểm Thiểm nháy mắt mấy cái, sau đó nó dùng một cây châm đâm vào ngón tay mình, lấy máu nhuộm đỏ khóe miệng.

“Ui da!” Vân Thiểm Thiểm thổi thổi ngón tay, biết như vậy thì khỏi lau cho rồi, lãng phí vài giọt máu!

Vân Phụng Khải ôm lấy Vân Thiểm Thiểm đi vào nội viện. Lúc này cũng chẳng muốn quan tâm nó chơi chiêu gì nữa, Vân Mộng Vũ đã đi vào, nếu nàng ta làm Diễm nhi bị thương sẽ không tốt!

Vân Mộng Vũ chạy vào nội thất, còn chưa đi vào lại bị một luồng khói thuốc dày đặc làm cho buồn nôn.

Nàng cố nén buồn nôn, đi vào. Chỉ thấy nam tử mặc áo đỏ ngày ấy theo sau Vân Liệt Diễm đến Vân gia đang ngồi bên cạnh giường, giúp nàng ta chùi khóe miệng, mà hô hấp của nàng ta lại như ẩn như hiện, dường như cũng sắp không còn.

Sắc mặt tái nhợt đến trong suốt, bộ dạng này xem ra nàng ta cũng không sống được mấy ngày.

Tuy đứa con hoang kia có chút gian trá nhưng lời nói lại là sự thật, Vân Liệt Diễm quả nhiên sắp chết rồi. Vân Mộng Vũ đặc ý nhếch khóe miệng, cười lạnh: “Vân Liệt Diễm à Vân Liệt Diễm, không ngờ người cũng có ngày hôm nay!”

“Vị phu nhân này vẫn nên tích một chút đức đi thôi. Người sắp chết thì hồn phách sẽ rời đi thân thể, hồn phách vương phi nhất định cũng đang ở đâu đó trong gian phòng này. Người mà chọc giận vương phi, nói không chừng sẽ bị trời đánh đó!” Diệp Khuyết lắc lắc đầu, tiếp tục lau mặt cho Vân Liệt Diễm.

“Nói hươu nói vượn cái gì đó? Nếu trời có đánh thì cũng sẽ đánh tiện nhân Vân Liệt Diễm này! Ắ làm nhiều chuyện xấu như vậy, ngay cả phụ thân của mình cũng không tha. Trên đời này còn có người nào đáng bị trời đánh hơn ả ta sao?” Vân Mộng Vũ nhìn thấy Vân Liệt Diễm sắp chết, vốn dĩ cũng không muốn gây phiền phức nữa. Thế nhưng vừa nghe Diệp Khuyết nói như vậy, nàng lại cảm thấy Vân Liệt Diễm đáng chết!

Tại sao tất cả chuyện tốt đều bị nàng ta chiếm được? Nàng lại không có gì cả mà nàng ta lại nháo Vân phủ đến long trời lở đất. Người đáng bị trời đánh chính là nàng ta chứ không phải nàng!

Vân Mộng Vũ vừa dứt lời, một cơn gió lạnh liền thổi qua, sau đó là một tiếng sấm sét vang dội.

‘Oanh’ một tiếng, Vân Mộng Vũ nhắm mắt, dưới làn váy của nàng lại bị đánh thành một cái hố!

Chết tiệt, thực sự bất thường như vậy sao?

“A!” Vân Mộng Vũ vừa quay đầu lại, một đám mây đen đột nhiên nổ tung ngay trước mắt nàng, thiếu chút nữa đã đánh thẳng vào mặt nàng.

“Chết tiệt! Vân Liệt Diễm, người nghe cho ta, đừng có hết lần này tới lần khác giở trò sau lưng ta. Người cũng không sống bao lâu nữa đâu!” Vân Mộng Vũ thở phì phì lao ra cửa, đúng lúc nhìn thấy Vân Phụng Khải ôm Vân Thiểm Thiểm đi vào với vẻ mặt lo lắng. Nàng, hừ lạnh một tiếng: “Hừ! Lại thêm một đứa muốn chôn cùng ả ta đây mà!”

Sấm sét lại như đuổi theo nàng, cứ không ngừng nổ ầm ầm bên cạnh nàng, những chậu hoa xung quanh cũng bị liên lụy.

Đợi đến lúc Vân Mộng Vũ đi rồi, Diệp Khuyết mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Hắn đổi một chiếc khăn mới, lau đi những vết thuốc vừa bôi lên mặt Vân Liệt Diễm.

Lúc này, Vân Thiểm Thiểm cũng nhảy xuống từ trong ngực Vân Phụng Khải, nói: “Người quái dị kia cuối cùng cũng đi rồi!”

“Thiểm Thiểm, rốt cuộc con muốn làm cái gì vậy?” Vân Phụng Khải thấy rõ lúc này Vân Thiểm Thiểm bị thương không nhẹ, làm sao bây giờ lại không có chuyện gì như vậy?

“Hắc hắc. Thúc công, thật ra lúc này là con bảo Vàng cố ý nương tay đó. Nữ nhân xấu xí kia cứ nghĩ rằng đã làm cho con bị thương, nhưng thực tế là do Vàng cố ý buông tha cho nàng ta thôi” Vân Thiểm Thiểm đi đến bên cạnh Vân Liệt Diễm, hỏi Diệp Khuyết: “Mẹ con không có sao chứ?”

“Không sao” May mắn lúc này Diệp Khuyết hiểu rõ ý đồ của Vân Thiểm Thiểm, cho nên chạy đến hỏi Phụng Lăng Tiêu vài thứ bôi lên mặt nàng, mới khiến cho bộ dạng của nàng nhìn như không chút sức sống.

“Thiểm Thiểm, con nói là con là cố ý thả cho nàng ta đi sao?” Vân Phụng Khải càng thêm nghi ngờ. Vân Thiểm Thiểm thoát nhìn có vẻ là một đứa nhỏ, nhưng thủ đoạn độc ác so với Vân Liệt Diễm chỉ có hơn chứ không kém. Sao nó lại có lòng tốt tha cho người muốn giết mẹ nó chứ?

“Đương nhiên rồi, nếu không thì hôm nay nàng ta ít nhất cũng phải mất nửa cái mạng!” Vân Thiểm Thiểm đặc ý ôm lấy Vàng, nói: “Nàng ta vốn dĩ cũng không phải là đối thủ của Vàng!”

“Làm sao có thể? Nàng ta không phải đã đạt đến Thiên Chanh cấp rồi sao?” Lúc này ngay cả Diệp Khuyết cũng không hiểu. Tuy Vàng lợi hại nhưng nếu so với Vân Mộng Vũ thì vẫn còn kém một chút.

“Lúc đầu con cũng nghĩ rằng chuyện hôm nay sẽ không dễ giải quyết, cho nên con đã thương lượng với Vàng phải tạm thời vây khốn nàng ta, dạy dỗ cho nàng ta một trận. Nếu nàng ta thật sự mạnh hơn Vàng, trong vòng một phút không những có thể phá vỡ lưới tơ vàng mà còn đả thương bọn con. Thế nhưng ba phút trôi qua mà nàng ta vẫn giãy dụa, thậm chí còn không đủ sức thoát ra nữa” Vân Thiểm Thiểm cười, nói tiếp: “Cho nên con phỏng đoán rằng hôm nay nàng ta đến đây không phải là muốn giết mẹ. Con đã suy nghĩ rất lâu, có lẽ Vân Mộng Vũ mong mẹ chết sớm một chút, nhưng còn một người lại không muốn như thế, người này chính là Hiên Viên Minh. Hiên Viên Minh lấy Vân Mộng Vũ có mục đích rõ ràng, nếu mẹ lại chết lúc này thì ngoại trừ hỗ trợ Hiên Viên Minh đối phó với Hiên Viên Phong ra thì Vân Mộng Vũ cũng không còn lợi ích gì cả”

“Cho nên lần này Vân Mộng Vũ tới đây chỉ là để xác định tình hình của đại tẩu, đúng không?” Diệp Khuyết cũng đã hiểu ra. Bọn họ chỉ lo đến an nguy của Vân Liệt Diễm mà lại quên mất Hiên Viên Minh cũng yêu thích Vân Liệt Diễm.

Nhiều năm qua hắn vẫn luôn miệng nói muốn đem đại tẩu về làm phi của hắn. ‘Ba phen bốn bận’ dây dưa không dứt, cho dù hắn không thừa nhận nhưng bất kể ai cũng nhận ra hắn có hứng thú với đại tẩu. Cho nên, cho dù Vân Mộng Vũ có muốn đại tẩu chết cỡ nào, trong thời điểm nàng ta còn giá trị lợi dụng với Hiên Viên Minh thì sẽ không dám giết đại tẩu. Bởi vì nếu làm như vậy thì chẳng khác nào nàng ta tự tay phá vỡ tương lai của mình. Muốn giết Hiên Viên Minh đối với Vân Mộng Vũ thì còn đơn giản hơn so với bóp chết một con kiến, nhưng nếu muốn tìm một vị phu quân có quyền có thế mà lại chịu lấy nàng ta thì rất khó. Cho dù nàng ta có đeo mặt nạ thì cũng chưa chắc có người sẽ đồng ý lấy.

Vân Thiểm Thiểm gật gật đầu: “Con bảo Vàng thả nàng ta đi còn có một nguyên nhân khác”

“Không phải là con đã động tay động chân gì trên người nàng ta rồi đó chứ?” Mấy ngày ở chung, Diệp Khuyết đã hiểu thấu tâm tư của Vân Thiểm Thiểm. Thằng nhóc này chẳng khác lão đại chỗ nào, bề ngoài thì mang vẻ đạo mạo của một chính nhân quân tử, nhưng so về sự hung ác thì nó tuyệt đối là kẻ hèn hạ vô sỉ nhất thế gian.

Diệp Khuyết cảm thấy Vân Thiểm Thiểm có thể phân tích rõ tình hình mà còn thoải mái thả Vân Mộng Vũ đi, điều này đủ chứng minh rằng nó đã nắm được thóp của Vân Mộng Vũ, nếu không nó tuyệt đối cũng không tốt bụng như vậy.

“Thúc thúc chim tước thân yêu, thật ra cái gì con cũng không có làm” Vân Thiểm Thiểm nháy nháy đôi mắt xinh đẹp, vẻ mặt thanh thuần vô cùng vô tội.

Khóe miệng Diệp Khuyết co rút nhìn Vân Thiểm Thiểm, trong đầu đột nhiên xuất hiện cái gì đó.

“Không được gọi ta như vậy!” Sắc mặt Diệp Khuyết đầy nghiêm nghị. Thằng nhóc này quá không nề tình hắn rồi!

“Hi hi. Con rất nghiêm túc đó! Con thật sự không có làm cái gì cả!” Vân Thiểm Thiểm ngồi lên ghế, nói: “Sở dĩ con không làm cái gì là vì con cảm thấy nữ nhân này có vấn đề”

“Có vấn đề gì?” Vân Phụng Khải cùng Diệp Khuyết đồng thời nhìn về phía Vân Thiểm Thiểm.

“Bảy năm trước, võ công của nàng ta thuộc cấp bậc gì? Mới bảy năm trôi qua mà thôi, có phải là nhanh đến không bình thường rồi hay không?” Vân Thiểm Thiểm nhìn hai người, tiếp tục nói: “Lấy con làm ví dụ đi. Từ lúc con mới biết nói, thúc công cùng mẹ đã bắt đầu nhồi nhét mấy thứ nội công tâm pháp gì đó cho con cả ngày. Mấy năm nay, lại có rất nhiều người hướng dẫn cho con như vậy, cộng thêm không ít kỳ trân dị bảo trợ giúp, con mới có thể đạt tới Lam cấp. Đây đã xem như là rất nhanh rồi đó!”

“Ai nói nhanh? Phải nói là biến thái!” Diệp Khuyết quả thật chưa từng nhìn thấy ai biến thái hơn Vân Thiểm Thiểm, mới sáu tuổi mà đã đạt tới Lam cấp.

“Vậy thì Vân Mộng Vũ kia không phải là còn biến thái hơn cả con hay sao? Con có nhiều sự phụ hướng dẫn như vậy mới tới đạt tới trình độ này, còn nàng ta thì sao?” Vân Thiểm Thiểm không hề biết Vân Mộng Vũ trước kia như thế nào, nhưng mấy ngày nay nó tốn không ít sức lực để tìm hiểu thông tin của kẻ địch, cho

nên nắm cũng được đôi chút tin tức. Mặc dù không có ích lợi gì đặc biệt nhưng thông tin này vẫn có thể được xem như là một đầu mối.

Tu vi vô công (2) năm đó của Vân Mộng Vũ cũng chỉ là Chanh cấp, bảy năm trôi qua, nàng ta đã đột phá cảnh giới Thiên Nhân, mà còn là Thiên Chanh cấp.

(2) Tu vi vô công: Cấp độ nội lực / vô công, Xích – Chanh – Hoàng – Lục – Thanh – Lam – Tử (Đỏ – cam – vàng – xanh lá – xanh đậm – xanh da trời – tím).

Thực lực của mẹ không phải là giả. Ngày đó tuy Vân Mộng Vũ dùng kiếm độc đả thương mẹ, nhưng một chiêu kia của mẹ cũng không chút lưu tình. Thế tại sao Vân Mộng Vũ lại có thể bình yên vô sự chứ?

“Chẳng lẽ...” Vân Phụng Khải cùng Diệp Khuyết liếc nhìn nhau, sắc mặt đồng thời trở nên âm trầm.

“Sau lưng nàng ta nhất định còn có một người chỉ đạo. Người kia nhất định còn lợi hại hơn so với nàng ta”

Vân Thiểm Thiểm rút ra được một kết luận: “Dựa vào năng lực của nàng ta, cho dù có kỳ trận dị bảo hỗ trợ thì cũng hoàn toàn không thể đạt đến cảnh giới này. Cho nên con mới không động tay lên người nàng ta, bởi vì lỡ như bị người khác phát hiện thì chúng ta có thể sẽ thất bại trong gang tấc”

Vân Thiểm Thiểm không quên Hàn Chỉ đã từng nói, tin tức mẹ chết nhất định phải truyền ra ngoài. Do đó điều đầu tiên bọn họ phải làm chính là khiến cho đối phương tin mẹ hết thuốc chữa, như vậy thì bọn chúng mới có thể thả lỏng cảnh giác.

Nói cách khác, chiêu chết giả này có thể là một chiêu rất cao minh.

“Nếu quả thật là như vậy thì chuyện này không dễ giải quyết rồi” Vân Phụng Khải nhíu mày, cứ tưởng rằng chỉ cần giải quyết vấn đề liên quan đến Vân Mộng Vũ thôi, không ngờ còn có một người giấu mặt lợi hại hơn đang chờ.

“Hi vọng lão đại trở về bình an” Diệp Khuyết lúc này cũng chỉ có thể cầu nguyện cho Hàn Chỉ không xảy ra chuyện gì.

Ba người đều lâm vào trầm mặc, đây cũng không phải là tin tức tốt.

Thất vương phủ.

Vân Mộng Vũ vừa về tới vương phủ liền nhìn thấy Hiên Viên Minh đã ngồi bên trong chờ nàng.

Nàng nhẹ mím cười đi đến, dịu dàng gọi một tiếng: “Vương gia!”

“Vũ nhi trở về rồi. Nàng vừa đi đâu đó?” Hiên Viên Minh đương nhiên biết rõ Vân Mộng Vũ đến Tứ vương phủ, nhưng lúc này hắn vẫn phải giả bộ như không biết.

“Nô tì vừa đến Tứ vương phủ thăm muội muội. Ngày ấy muội muội bị thương, nô tì thật sự là đã ra tay quá nặng rồi” Vân Mộng Vũ cúi đầu, làm bộ như rất khổ sở.

“Vũ nhi, không phải lỗi của nàng, là do Vân Liệt Diễm quá đáng” Hiên Viên Minh ôm Vân Mộng Vũ vào ngực, nhẹ giọng an ủi.

“Vương gia, dù sao cũng là muội muội của nô tì, nô tì làm sao có thể xuống tay ác độc được chứ? Sức khỏe của muội muội đã tốt hơn rất nhiều, có lẽ vài ngày nữa thì sẽ không có gì đáng ngại” Vân Mộng Vũ cuộn tròn trong ngực Hiên Viên Minh, trong lòng lại thầm mắng Vân Liệt Diễm. Nàng hận không thể khiến cho Vân Liệt Diễm chết sớm một chút, nhưng trước mặt Hiên Viên Minh, nàng lại không thể nói như vậy.

“Vũ nhi thật sự rất thiện lương” Hiên Viên Minh nghe thấy tin tức Vân Liệt Diễm không sao, cuối cùng cũng nhẹ thở ra một hơi.

Hắn hận Vân Liệt Diễm, hận không thể nhốt nàng lại bên cạnh mình vĩnh viễn, từ từ tra tấn nàng. Thế nhưng hắn lại không muốn Vân Liệt Diễm phải chết.

Nếu như Vân Liệt Diễm chết, vậy thì hắn phải tìm ai để tính sổ đây? Nữ nhân kia làm cho hắn chất chứa thù hận nhiều năm qua, sao hắn có thể để cho nàng chết một cách đơn giản như vậy được.

“Nô tì còn nghe được một chuyện, cũng không biết có ích với vương gia hay không” Vân Mộng Vũ nhìn hiểu hiện của Hiên Viên Minh liền biết rõ, một chút hấn cũng không mong tiện nhân kia chết.

Hiên Viên Minh ơi là Hiên Viên Minh, người quả thật rất đáng thương! Rõ ràng là yêu nữ nhân kia đến muốn chết, nhưng lại thể có chết cũng không thừa nhận.

Tuy nhiên, nàng không phải là càng đáng thương hơn so với Hiên Viên Minh sao? Vân Mộng Vũ lắng nghe nhịp tim đập của Hiên Viên Minh, trong lòng đắng chát. Nàng luôn hi vọng nam nhân này sẽ thật lòng với mình, luôn hi vọng hấn có thể cho mình một chút yêu thương như nàng mong muốn. Có như vậy thì cho dù bắt nàng làm cái gì, nàng cũng đều nguyện ý.

“Là chuyện gì?” Hiên Viên Minh hỏi.

“Nô tì nghe nói lúc Tứ vương gia luyện công, không cẩn thận đã bị tẩu hỏa nhập ma, tổn thương rất nặng, dường như đến bây giờ cũng chưa tỉnh lại” Mặc dù không có nhìn thấy vị Tứ vương gia trong truyền thuyết kia, nhưng nam nhân ngồi cạnh giường Vân Liệt Diễm quả thật không phải là Tứ vương gia.

Nếu đứa nhỏ kia nói không sai, vậy thì Tứ vương gia thật sự đã bị thương. Nếu vậy thì chuyện Hiên Viên Minh tranh giành ngôi vị hoàng đế lại càng thêm chắc chắn.

“Vũ nhi, chuyện này có thật không?” Hiên Viên Minh mừng rỡ. Nếu tứ ca thật sự bị thương, vậy thì bây giờ hấn ta muốn nhúng tay cũng không được rồi.

Về phần thái tử, chỉ cần bảo Vân Mộng Vũ đến phủ thái tử giải quyết là được. Nghe nói mấy ngày nay hấn ta dường như không ra khỏi phủ dù chỉ một bước, không biết là đang bí mật tính toán điều gì. Xem ra, hấn phải nắm chắc thời gian hành động.

Hấn mau chóng tìm Vân thừa tướng cùng phụ hoàng thương lượng một chút mới được!

“Đương nhiên là thật, nô tì tận mắt nhìn thấy mà!”

“Thật tốt quá!” Hiên Viên Minh buông Vân Mộng Vũ ra, nói: “Vũ nhi, nàng ở trong phủ nghỉ ngơi thật tốt đi. Không bao lâu nữa, nàng đã có thể làm hoàng hậu rồi! Ha ha ha! Thật sự là trời cũng giúp ta!”

Hiên Viên Minh vừa rời đi không lâu, trong phòng lại xuất hiện một người áo đen.

“Người còn tới làm gì? Vân Liệt Diễm sắp chết rồi, những chuyện người giao ta đã làm cả rồi. Người đừng tới tìm ta nữa!” Vân Mộng Vũ bắt giắc lui về sau vài bước. Người này tại sao lại luôn đi theo nàng? Ngay cả Thất vương phủ mà hấn cũng có thể vào!

“Hừ! Tiện nhân kia chết quả thật là quá dễ dàng cho ả rồi! Chẳng khác gì mẫu thân ả ta, nên chết sớm một chút, vậy mà cứ hết lần này tới lần khác đều còn sống. Ha ha! Đúng rồi, còn sống chính là để nhận hết tra tấn trên cõi đời này, chết sớm cũng không thú vị. Vân Liệt Diễm, người không tốt mệnh giống như mẫu thân người rồi!” Người áo đen lăm bầm lăm bầm. Dường như là nhớ tới chuyện gì, trong đôi mắt lộ ra vẻ dữ tợn.

“Người nói cái gì? Đại phu nhân còn chưa chết?” Vân Mộng Vũ hoảng sợ nhìn người áo đen. Đại phu nhân... Đại phu nhân như tiên tử không nhiễm bụi trần kia không có chết! Làm sao có thể?

“Quên mất người còn ở đây, ta không có nói cái gì cả. Nhiệm vụ của người tuy đã hoàn thành, nhưng người đừng nên quên, người có được ngày hôm nay là do ai cho người! Còn có một tin tốt muốn nói cho người đây, thời gian của người cũng không còn nhiều lắm đâu. Mỗi một lần vận công, chất độc trên người người sẽ càng tiến sâu vào lục phủ ngũ tạng (3), cao lắm là ba lần nữa thì người sẽ phải chết. Ha ha ha! Trước kia không có nói với người, võ công của người càng cao thì người sẽ chết càng nhanh đấy!” Người áo đen cười lớn, sau đó biến mất.

(3) Lục phủ ngũ tạng: Nhóm chức năng có nhiệm vụ thu nạp và vận chuyển gọi là Phủ, bao gồm Đờm, Vỵ, Tiểu Trường, Đại Trường, Bàng Quang, Tam Tiêu. Nhóm chức năng có nhiệm vụ chứa đựng, chuyển hoá gọi là Tạng, bao gồm Tâm, Can, Tỳ, Phế, Thận.

“Người đừng đi! Mau nói cho ta biết tại sao lại như thế. Người đừng có đi!” Vân Mộng Vũ hô to, nhưng đã không còn thấy bóng dáng của người áo đen.

Không! Làm sao nàng có thể chết sớm như vậy chứ? Không đâu! Sẽ không đâu!

Thế nhưng lúc ở Tứ vương phủ, tại sao nàng lại có cảm giác lực bất tòng tâm (4) như vậy chứ? Chẳng lẽ nàng thật sự sắp chết sao?

(4) Lực bất tòng tâm: Bất lực, muốn làm gì đó nhưng không đủ sức.

Không! Làm sao có thể? Nàng bây giờ không muốn chết nữa. Nàng có phu quân, có địa vị, có thân phận, có cửa cải. Những thứ này nàng cũng chỉ vừa mới có, nàng làm sao có thể buông tay dễ dàng như vậy được! Nàng còn chưa làm hoàng hậu, còn chưa sinh con, nàng còn chưa nhìn thấy con mình kế thừa ngôi vị hoàng đế, trở thành một người cao quý nhất trên thế gian này.

Vân Mộng Vũ ôm đầu, co lại thành một đống. Trên người nàng xuất hiện một loại đau đớn đến tận tâm can. Lại là cảm giác này, mỗi lần vận công thì nàng luôn có cảm giác này.

Nàng không muốn chết! Nàng chưa muốn chết mà!

Không! Không được! Nàng nhất định phải nghĩ cách để cho Hiên Viên Minh mau chóng trở thành hoàng đế, chỉ có như vậy thì nàng mới có thể an tâm.

Ba lần, nàng còn tới ba cơ hội.

Vân Liệt Diễm lẳng lẳng nằm trên giường, hai mắt nhắm chặt. Ý thức của nàng, bắt đầu mơ hồ từng chút một.

Nàng loáng thoáng nhớ rằng mình cùng Vân Mộng Vũ đánh nhau một trận, kiếm của nàng ta đâm vào cơ thể mình, nàng ta nói rằng nàng chỉ có sống thêm ba ngày nữa. Sau đó, cái gì nàng cũng không còn nhớ rõ.

Bây giờ, nàng cảm thấy ý thức của mình đã bắt đầu rõ ràng hơn, dường như nàng đã có thể bắt đầu suy nghĩ.

Thế nhưng bây giờ nàng đang ở đâu?

Vân Liệt Diễm ngơ ngàng nhìn một màn trắng xoá trước mắt. Rốt cuộc đây là nơi nào? Ý thức lúc thì thanh tỉnh, lúc lại mơ hồ, lúc thì nhớ ra tất cả, lúc lại quên hết mọi thứ.

Chẳng lẽ nàng đã chết rồi sao?

Chết, chính là giống như bây giờ, bản thân tự rơi vào một trong không gian trắng xoá như vậy sao?

Không đúng! Trước khi nàng cũng đã từng chết, đâu có gặp Hắc Bạch Vô Thường hay ma quỷ gì đâu, tự trọng sinh một lần nữa mà! Mà lúc này nàng cũng không quên những chuyện xảy ra trước kia, chẳng lẽ nàng lại xuyên không một lần nữa?

Vân Liệt Diễm nhúc nhích một chút. Nàng dường như vẫn có thể cử động!

Đưa tay lên, trên ngón tay vẫn là chiếc nhẫn Hàn Chỉ đưa cho nàng vào lần đầu tiên gặp mặt.

Nàng vẫn là chính nàng sao?

Vân Liệt Diễm hô một tiếng: “Này!”

Nghe được, nhưng thanh âm lại vang vọng trong không gian.

Không có ai?

Nàng rốt cuộc đang ở đâu? Vân Thiểm Thiểm đâu? Hàn Chỉ đâu?

“Này! Mọi người đang ở đâu vậy?” Vân Liệt Diễm lại hô to một tiếng, nhưng vẫn không có âm thanh đáp lại. Chết tiệt! Đây rốt cuộc là nơi nào?

Vân Liệt Diễm giận dữ, ngồi bệt xuống đất, lại nhận ra dưới chân mình cũng là một mảnh trắng xoá, giống như sương mù, lại giống như bông gòn, tóm lại, có vẻ như một mớ kẹo đường.

“Rốt cuộc ta đang đâu vậy?” Vân Liệt Diễm hô to nhiều lần, đều nghe được nhưng chỉ có thanh âm của mình, không một tiếng đáp lại.

“Trời ạ! Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ gì vậy?” Vân Liệt Diễm chán chường, nằm rạp trên mặt đất.

“Khỏi la nữa, nơi đây là không gian tinh thần của người, không có bất kỳ ai khác đâu!” Lúc này, một thanh âm nhu hòa đột nhiên xuất hiện.

“Cái gì? Không gian tinh thần? Vậy người là ai?” Vân Liệt Diễm giật mình một cái. Không gian tinh thần, đây là vật gì?

“Không gian tinh thần chính là ý thức của người, một chút ý thức còn sót lại trong đầu người” Thanh âm kia tiếp tục vang lên: “Mà ta, cũng chính là người”

“Mẹ nó! Nếu người là ta, vậy thì ta là ai? Vô nghĩa!” Vân Liệt Diễm mắng một câu: “Đừng có giả thần giả quỷ hù dọa lão nương, mau cút ra đây cho ta!”

Dứt lời, một mỹ nữ áo đỏ liền xuất hiện trước mặt Vân Liệt Diễm. Vân Liệt Diễm nhìn chăm chăm vào nữ tử này, nhíu mày nói: “Sao nhìn người quen vậy?”

Vân Liệt Diễm vừa định hỏi có phải đã từng gặp nàng ta ở đâu hay không, đột nhiên nàng ngậy ngấn cả người. Ách! Đây không phải là người mà nàng nhìn thấy mỗi lần soi gương hay sao? Khuôn mặt này nàng đã nhìn qua hai kiếp rồi, làm sao không cảm thấy quen cho được!

Mẹ nó! Đúng là mặt của nàng mà!

“Này, người chính là Vân Liệt Diễm kia, chủ nhân của thân thể này sao?” Vân Liệt Diễm nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng chỉ có thể nghĩ ra một khả năng này.

Chỉ có nữ nhân kia mới giống mình như đúc.

“Phải, mà cũng không phải”

“Vậy người rốt cuộc là ai? Mẹ nó! Đừng nói vòng vo với lão nương!” Vân Liệt Diễm phát hỏa, nói chuyện úp úp mở mở như vậy, một chút cũng không phải là phong cách của nàng.

“Không cần lo lắng, từ từ rồi ta sẽ nói” Mỹ nữ áo đỏ không chút tức giận, nhàn nhã nói: “Ở thế kỷ 21 thì người vẫn là người, người bây giờ vẫn chính là người. Tuy nhiên bây giờ chính là kiếp trước của người, cũng là chính người hoàn chỉnh. Về phần người ở thế kỷ 21 cũng chỉ là một linh hồn không hoàn chỉnh của người mà thôi, cho nên người mới mất đi tất cả, làm một cô nhi, bởi vì vốn dĩ người không nên xuất hiện ở thế giới kia!”

“Mẹ nó! Nếu theo như người nói thì tất cả những cô nhi đều không nên xuất hiện ở trên đời này sao? Cái định nghĩa quái quỷ gì vậy?” Vân Liệt Diễm phát hỏa. Cái người có bộ dạng giống mình này sao có thể nói những thứ không phải tiếng người thế này?

“Thế kỷ 21 quả thật là có một ít người mang dị năng trời sinh, nhưng bọn họ không thể nào so sánh với người. Dị năng của người cũng không phải do trời sinh, mà là được sản sinh ra từ năng lực trong cơ thể. Cho nên, bọn họ chỉ có thể dùng năng lượng tinh thần để khống chế dị năng, còn người lại có thể biến cơ thể mình thành năng lượng”

“Chẳng lẽ là do ta ăn Trái Cây Ác Quỷ (5)? Này này, ta vẫn luôn mong Ace (6) có thể hồi sinh thì sao bây giờ? Nếu ta ăn Quả Lửa Lửa thì Ace thân yêu của ta có sống lại thì cũng chẳng phải là ‘Người Mang Năng Lực’ (7) hay sao? Lừa lão nương à? Tuy lão nương chết rồi nhưng không gian tinh thần vẫn bất diệt đó!” Vân Liệt Diễm nói một cách đầy khí thế.

(5) Trái Cây Ác Quỷ: Devil Fruit, là một loại trái cây thần bí tồn tại trong thế giới One Piece anime (Đảo Hải Tặc). Nó cho người ăn trúng rất nhiều khả năng thú vị và đa dạng tùy vào từng loại trái và dạng trái. Có rất nhiều loại trái cây khác nhau, loại thì chỉ xuất hiện trong anime, loại thì chỉ xuất hiện trong truyện tranh. Tuy nhiên, hầu hết các loại trái cây này đều xuất hiện trong cả hai và chúng đóng vai trò quan trọng xuyên suốt câu chuyện trong One Piece, với vai trò là nguồn sức mạnh chủ yếu của rất nhiều nhân vật. Trái Cây Ác Quỷ được cho là hiện thân của quỷ biển và sức mạnh của chúng được cất giấu ở Đại Hải

Trình (Grand Line). Hậu quả rõ ràng nhất khi dùng Trái Cây Ác Quỷ là mất đi khả năng bơi lội, trở nên vô cùng yếu đuối khi ở dưới nước.

(6) Ace: Là một nhân vật trong series phim hoạt hình anime và truyện tranh One Piece (Đảo Hải Tặc). Một người mang năng lực Trái Cây Ác Quỷ này có thể nổi trội hơn so với những người mang năng lực của Trái Cây Ác Quỷ khác, nhưng người đó cũng có thể trở nên “yếu thế” hơn so với một số loại năng lực nhất định. Quả Sáp Sáp có thể kiềm chế được năng lực của Quả Độc Độc và Quả Dung Nham của Akainu, đã gây ra cái chết cho Ace – người dùng Quả Lửa Lửa do sự vượt bậc hơn về năng lực của Akainu (chap 546, khi xem Magellan đấu với Mr 3).

(7) Người Mang Năng Lực: Devil Fruit User, hay còn gọi là ‘Người Dùng’, người đã ăn Trái Cây Ác Quỷ. Sức mạnh của Trái Cây Ác Quỷ chỉ có thể xuất hiện nhiều hơn một lần nhưng tại một thời điểm chỉ có thể có một Trái Cây Ác Quỷ có cùng sức mạnh. Ví dụ, trước khi Ace chết ko thể có Quả Lửa Lửa thứ hai, bây giờ anh chết rồi Quả Lửa Lửa có thể xuất hiện trở lại.

“Còn nữa, ta vẫn có thể lặn mà!”

Khóe miệng mỹ nữ áo đỏ co rút. Làm sao chỉ chạy một vòng thế kỷ 21 mà có thể thay đổi nhiều như vậy chứ?

“Nói cách khác, ngươi chính là thần thú thượng cổ, truyền nhân của Hỏa Phượng Hoàng” Mỹ nữ áo đỏ nhìn thấy Vân Liệt Diễm bắt đầu yên lặng nghe nàng nói thì mới tiếp tục: “Gia tộc Phượng thị cứ mỗi một vạn năm đều sẽ có một người kế thừa huyết thống Hỏa Phượng Hoàng xuất hiện. Vị cuối cùng trước kia – Phượng Lại Hề, nàng không may mắn như ngươi, chỉ kế thừa một nhánh năng lực của Hỏa Phượng Hoàng. Mà ngươi lại kế thừa huyết mạch vương giả của Hỏa Phượng Hoàng, trời sinh đã có toàn bộ năng lực của Hỏa Phượng Hoàng”

“Nói điều cái gì đó? Nếu ta là thần thú, vậy không phải trời sinh đã là cảnh giới Thiên Nhân rồi sao? Vậy mà đứa bé Vàng kia chỉ phá xác một lần đã là Thiên Xích cấp rồi!” Vân Liệt Diễm bất mãn.

Mỹ nữ áo đỏ cảm thấy hơi đau đầu, khóe mắt bắt đầu run giật giật.

“Phượng hoàng niết bàn (8) mới có thể trọng sinh! Phượng Hoàng tộc có thể sánh vai cùng Long tộc trở thành vương giả thế giới Đông Phương, đương nhiên phải càng có nhiều kinh nghiệm và kiếp nạn hơn so với những thần thú khác”

(8) Niết Bàn: Đôi khi còn được dịch là ‘sự dập tắt’ trong kinh Phật, và vì thế nó có vẻ như là cái gì cấm kỵ, như biến tất cả trở thành hư vô. Thế nhưng thật ra Niết Bàn không đòi hỏi chúng ta phải tiêu diệt hay biến tất cả thành hư vô, nó chỉ đòi hỏi chúng ta buông bỏ tất cả. Khi không bám víu hay dính mắc vào bất cứ điều gì, con người sẽ chứng ngộ Niết Bàn. Trong trạng thái không dính mắc ấy, con người đi vào một cảnh giới mới, đó là một cảnh giới thanh tịnh và thánh thiện, không còn dấu vết của tham ái và chấp thủ, mà chỉ có lòng bi mẫn thật sự tràn ngập và trào dâng. Con người sẽ cảm thấy bi mẫn với nỗi đau của chúng sanh, hoan hỷ với niềm vui của chúng sanh, hạnh phúc, và bình an.

Phượng Hoàng Niết Bàn: Phượng Hoàng tượng trưng cho ngọn lửa, ý chỉ tình trạng ngọn lửa phiền não đã bị dập tắt.

“Mẹ nó! Ta đây không muốn làm thần thú, ngươi mau cho ta trở lại thế kỷ 21 đi. Ta tiếp tục làm tổ trưởng tổ đặc công của ta, ta cảm thấy dạy dỗ những đứa nhóc dị năng kia còn hay hơn nhiều so với vai trò thần thú này!” Vân Liệt Diễm nhìn mỹ nữ áo đỏ với ánh mắt tội nghiệp, nói tiếp: “Ta nói, ta à, ngươi để cho ta đi đi! Ở đây một chút cũng không thú vị. Ta còn chưa xem hết kết cục của nhân vật Anime thân yêu của ta đâu. Ta không đợi đến Luffy (9) trở thành vua hải tặc. Ta còn chưa thấy Brook gặp lại Laboon nữa (10). Người tha cho ta đi! Ta biết muốn làm thần thú tào lao gì đó thì phải đánh quái làm nhiệm vụ, muốn đánh thì tự người đánh đi, đừng đùa với ta nữa được không?”

(9) Luffy: Monkey D. Luffy, nhân vật chính trong series truyện tranh và phim hoạt hình One Piece (Đảo Hải Tặc). Anh chàng này là thuyền trưởng của băng Hải tặc Mũ Rơm, có ước mơ trở thành vua hải tặc và là người tìm thấy kho báu ‘One Piece’.

(10) Brook: Một nhân vật trong băng Hải tặc Mũ Rơm, ước mơ của ông là được gặp lại chú cá voi Laboon năm xưa, hoàn thành tâm nguyện của băng Hải tặc Rumar.

Chơi trò chơi riết nghiện, đương nhiên sẽ biết rõ những môn đồ gì đó bình thường đều có chung một nhiệm vụ cuối cùng trước khi xuống núi. Nàng nhìn thế nào cũng biết mình không có cái ý chí mạnh mẽ kia!

Thà rằng chơi xong rồi ăn, ăn xong rồi ngủ, đôi lúc thì làm nhiệm vụ hoặc đi du lịch, không phải còn nhàn nhả hơn bây giờ sao?

“Người không trở về được, thân thể của người đã bị hoả táng rồi” Mỹ nữ áo đỏ rõ ràng đã bị Vân Liệt Diễm kích động, người này dạo chơi một kiếp đến ngang ngược rồi!

“Vậy thì tìm cho ta một thân thể khác đi! Cứ cho ta xuyên không trở về là được, được không?” Vân Liệt Diễm bắt đầu thương lượng cùng mỹ nữ áo đỏ.

Trùm cuối đó! Nàng vô cùng nghi ngờ, sau khi đánh xong nàng còn nguyên mạng hay không đây.

“Tóm lại, người không trở về được” Mỹ nữ áo đỏ đen mặt, sự bình tĩnh lúc đầu đã không còn sót lại chút gì.

“Được, có nói nữa cũng vô ích rồi!” Vân Liệt Diễm chán nản ngồi bệt xuống đất, cúi đầu nói: “Nói đi, nhiệm vụ cuối của ta là gì? Ta có được ích lợi gì?”

“Tập hợp bảy viên ngọc căn nguyên của Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, đặt bọn chúng trở về vị trí cũ”

“Cái gì? Bảy viên? Phải vượt qua cả Bắc Đẩu thất tinh (11) sao?” Vân Liệt Diễm bắt đầu cảm thấy không vui, nói: “Có phải là hơi nhiều rồi không?”

(11) Bắc Đẩu Thất Tinh: Sao Bắc Đẩu, còn gọi là Bắc Đẩu tinh hay tên tiếng Trung Quốc đầy đủ Bắc Đẩu thất tinh, là một mảng sao gồm bảy ngôi sao. Người Việt Nam mình hay gọi là chòm sao Đại Hùng.

“Người nói đúng, đặt chúng trở về bảy vị trí của Bắc Đẩu thất tinh. Còn có một viên ngọc Khai Nguyên phải mang đến vị trí ở Bắc Cực, cho nên tổng cộng là tám viên!”

“Lừa gạt à? Lão nương không làm, kiên quyết không làm. Mẹ nó!” Thái độ của Vân Liệt Diễm vô cùng kiên quyết. Chuyện này so với chơi game còn khó hơn đó! Trình độ máy tính của nàng có vẻ như không rất cao, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng chơi cái trò này đâu!

“Người không có sự lựa chọn”

“Ta lựa cái chết được không?”

“Người không chết được! Ta đã nói rồi, Phượng Hoàng niết bàn, mỗi một lần người chết thì cũng sẽ một lần trọng sinh vào cuộc sống mới!”

“Mẹ nó! Đây là cảm giác ‘chết không được mà sống cũng không xong’ sao?”

“Từ giờ người đã có thể tu luyện năng lượng tinh thần của người rồi. Người bình thường chỉ tu luyện nội công, cho nên có thể đạt tới cảnh giới Thiên Nhân đã là cực hạn, muốn đạt tới Thần cấp hoàn toàn không có khả năng. Thế nhưng nếu năng lượng tinh thần cùng nội lực được tu luyện đồng thời thì điều này có thể thành sự thật. Bây giờ người bị thương hôn mê, chính là thời cơ tốt nhất cho người tu luyện năng lượng tinh thần”

“Này, người còn chưa nói ta sẽ được ích lợi gì đó!” Vân Liệt Diễm trừng mắt nhìn mỹ nữ áo đỏ. Hy sinh lớn như vậy mà không có ích lợi, tuyệt đối nàng sẽ không làm.

“Sau khi tập hợp đủ bảy viên ngọc căn nguyên cùng một viên ngọc Khai Nguyên, người có thể trở thành chúa tể của một không gian mới. Tất cả mọi thứ trong không gian này có thể di dời, khuyếch trương hay hủy diệt chỉ dựa trên ý niệm của người. Nó sẽ trở thành vùng đất của riêng người. Mà bản thân người vốn chính là thần thú, nói cách khác thì huyết thống thần thú bên trong con người người là vương giả Hỏa Phượng Hoàng, cho nên chỉ cần người nguyện ý, người có thể tồn tại đến trọn đời, cho đến khi không gian này bị hủy diệt”

“Cái không gian này đến khi nào sẽ bị hủy diệt?”

“Cái này thì phải dựa vào người muốn nó sẽ bị hủy diệt vào lúc nào rồi!”

“Mẹ nó! Đây không phải là chờ lão nương tự sát sao? Cái này mà phần thưởng cái gì? Định lừa lão nương nữa à?”

Vân Liệt Diễm nâng cả đời anh minh, làm sao có thể đi làm cái loại chuyện tự sát ngu xuẩn này chứ?

“Còn có gì muốn hỏi không?”

“Còn! Người rốt cuộc là ai?” Vân Liệt Diễm nghĩ nửa ngày, vẫn không thể hiểu nổi.

“Ta chính là người, nhưng là nguyên bản của người. Người là Hỏa Phượng Hoàng chuyển thế, cho nên linh hồn của người phải bị tách ra. Một phần ở lại không gian này, một phần đầu thai vào thế kỷ 21. Mà ta lại chính là phần ở không gian này”

“Người là đứa ngọc kia?” Vân Liệt Diễm trừng to mắt. Không giống!

“Không phải. Ta chỉ có một hồn một phách, không làm chủ được thân thể này, cho nên ta chỉ có thể ở lại bên trong không gian tinh thần chờ người trở về”

“Tại sao lúc ta trở lại lại không nhìn thấy người? Người đang đợi ta, tại sao vào lúc ta trọng sinh mà người lại không hiện ra?” Vân Liệt Diễm vẫn nghĩ không thông: “Đợi lâu như vậy, tại sao lúc đó không đến nói cho ta biết phải tu luyện năng lượng tinh thần như thế nào?”

“Ta có xuất hiện đấy thôi. Ta đã đem tất cả những chuyện xảy ra với thân thể này truyền cho người. Về phần tại sao không có dạy người cách tu luyện năng lượng tinh thần là vì lúc đó, một chút nội lực người không có, ta dạy cho người cũng vô dụng thôi. Chỉ có khi người đột phá cảnh giới Thiên Nhân thì mới có thể khôi phục lại năng lực của thần thú. Năng lượng tinh thần chỉ có khi tiến vào cảnh giới Thiên Nhân thì mới có thể tu luyện” Mỹ nữ áo đỏ nói với vẻ rất vô tội.

“Được rồi, ta còn có một chuyện muốn hỏi người”

“Sao?”

“Cha của con ta là ai? Ta nhất định phải tìm ra tên cầm thú kia, sau đó băm thây hắn. Kiếp trước của lão nương mà cũng dám dè lên, lão nương nhất định phải thiên hắn!”

67. Q.2 - Chương 69

“Nếu chỉ có thần mới có thể làm được mọi thứ, vậy thì ta sẽ cố gắng biến mình thành thần, lúc đó ta có thể vì nàng mà làm được tất cả”

— Hàn Chỉ —

“Được rồi, ta còn có một chuyện muốn hỏi người”

“Sao?”

“Cha của con ta là ai? Ta nhất định phải tìm ra tên cầm thú kia, sau đó băm thây hắn. Kiếp trước của lão nương mà cũng dám dè lên, lão nương nhất định phải thiên hắn!”

“Cái này ta cũng không biết!”

“Cái gì? Người nói người không biết?” Vân Liệt Diễm tiến lên, định giơ tay nắm lấy cổ áo của mỹ nữ áo đỏ, nhưng cánh tay lại xuyên thấu qua cơ thể nàng ta.

“Người nói đi, tại sao người lại không biết?” Vân Liệt Diễm thu tay, chỉ vào mỹ nữ áo đỏ rỗng.

“Ta đã nói rồi, ta thật sự không biết. Dù sao kiếp trước cũng chỉ có một hồn một phách, nghiêm túc mà nói thì cũng không phải là một con người nguyên vẹn. Nhiệm vụ của ta chỉ là chờ đợi người đến đây, cho nên ta cũng không quan tâm lắm đến nàng, chuyện gì đã xảy ra thì ta cũng không rõ ràng lắm. Người không nhận ra đoạn trí nhớ ta truyền cho người cũng chỉ là một ít mơ hồ thôi sao?”

“Người... Người cũng quá vô trách nhiệm rồi!” Đầu ngón tay của Vân Liệt Diễm run rẩy, nhưng hết lần này tới lần khác lại không đánh người ta được.

Mỹ nữ áo đỏ rất im lặng, nàng nói đều là sự thật.

“Không phải người nhìn thấy nàng bị một người áo đen vác đi sao? Vậy thì người cũng phải nhớ bộ dạng của hắn ra sao chứ?” Vân Liệt Diễm thật sự là rất muốn đập bay nữ nhân này.

“Ách! Hình như là áo đen, mà lại như không phải. Bộ dạng ra sao thì ta cũng không thấy rõ, nhưng đôi mắt của hắn hình như là màu tím!” Mỹ nữ áo đỏ suy nghĩ cả buổi, mới nói ra mấy câu như vậy.

“Mẹ nó! Nói như vậy cũng như không! Cút ngay cho lão nương, nhìn thấy người liền thấy phiền!” Vân Liệt Diễm tức giận khoát khoát tay. Đôi mắt của Vân Thiểm Thiểm chính là màu tím, không giống với nàng vậy thì khẳng định là kẻ thừa từ nam nhân xấu xa kia rồi!

“Thời gian của người cũng không còn nhiều lắm, phải nắm chắc thời gian tu luyện đi. Chất độc này quả thật rất lợi hại, may mắn là nam nhân kia đã hy sinh chính mình để bảo vệ người, nếu không thì người cũng không chống đỡ được đến lúc này đâu!”

“Người nói cái gì? Cái gì gọi là hy sinh chính mình để bảo vệ ta?” Vân Liệt Diễm nhíu mày “Nam nhân kia là kẻ nào?”

“Chính là người tên gọi Hàn Chỉ. Hắn dồn nén một hồn một phách của mình vào cơ thể người, sau đó vác nửa cái mạng còn lại đi tìm thuốc giải cho người. Nếu không có hắn thì người đã xong đời từ lâu rồi. Xem ra hắn đối với người thật sự không tệ” Mỹ nữ áo đỏ hiếm có dịp trêu chọc được Vân Liệt Diễm.

“Là sao?”

“Trên người hắn có một miếng Tỏa Hồn Ngọc cất giữ một hồn một phách của hắn. Vốn dĩ thứ này không thể rời khỏi người, nhưng vì đi tìm thuốc giải cho người mà hắn đã đeo miếng ngọc kia lên người người, còn rót vào một nửa công lực của mình để bảo vệ tâm mạch cho người. Nếu như miếng ngọc kia xảy ra chuyện gì, hắn cũng không sống được, nhẹ thì trở thành kẻ đần, nặng thì chết”

“Người nói Hàn Chỉ...” Vân Liệt Diễm ngây ngẩn cả người. Hàn Chỉ thật sự vì nàng mà làm nhiều như vậy sao?

“Cho nên, người bây giờ phải nắm chắc thời gian để tu luyện, nếu không thì thảo dược kia cũng chẳng thể cứu được người đâu!” Mỹ nữ áo đỏ rơi vào trầm lặng, lãng phí nước bọt nhiều như vậy, Vân Liệt Diễm cũng nên bắt đầu tu luyện đi thôi.

“Ách, khoan đã! Ta muốn hỏi một chút, người mau nói mấy viên ngọc kia đang ở nơi nào? Làm sao ta có thể tìm được chúng?” Vân Liệt Diễm nghĩ nghĩ, điều này mới là quan trọng nhất. Nàng cũng không muốn hết đánh quái rồi lại giết quái, rất nhàm chán!

“Chúng ở đại lục Thần Chi, bây giờ người không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, thực lực là quan trọng nhất!” Mỹ nữ áo đỏ cũng không từ chối trả lời.

“Được rồi, vậy thì bắt đầu thôi!” Vân Liệt Diễm gật gù đầu. Nàng ta nói cũng đúng, lúc này quan trọng nhất chính là thực lực.

“Bây giờ người hãy tập trung tinh thần, làm theo lời ta nói” Mỹ nữ áo đỏ ngồi xuống, xếp chân lại.

Vân Liệt Diễm làm theo từng bước nàng ta hướng dẫn.

Tử Vong Sơn Mạch.

Hàn Chỉ rong ruổi liên tiếp mười ngày đường, cuối cùng mới tới Tử Vong Sơn Mạch. Một giây hắn cũng không dám ngừng đã thẳng hướng về phía ngọn núi cao nhất.

Ngọn núi cao nhất của Tử Vong Sơn Mạch nằm ở phía tây, là nơi quanh năm được bao phủ đầy băng tuyết. Trên núi, từng cánh rừng thông phủ tuyết, đưa mắt nhìn xa là cả một cảnh sắc bao la mờ mịt.

Tuyết trắng khiến cho Hàn Chỉ có chút hoa mắt, nhưng một bước hần vẫn không dám dừng lại.

Một đường đi thẳng đến đỉnh núi cao nhất Tử Vong Sơn Mạch, đối với Hàn Chỉ thì vẫn tương đối thuận lợi. Không ít linh thú nhìn thấy hần đều tránh ở phía xa, không dám tiến lên công kích. Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước hần dám một mình xông qua Tử Vong Sơn Mạch, tiến vào Mạt Nhật Sâm Lâm, chỉ cần không phải linh thú có sức mạnh đặc biệt thì đều không dám công kích hần.

Về phần lý do, chính hần cũng không rõ lắm.

Bây giờ, hần cũng không muốn quan tâm đến những chuyện này, mà chỉ tập trung đi về phía mỏm đá nhám thạch trên đỉnh núi. Muốn giữa núi tuyết mênh mông này tìm ra một gốc Hồi Hồn Thảo, dường như là chuyện không thể nào. Hần đã quan sát, nơi nguy hiểm nhất của ngọn núi này chính là mỏm núi đá nhám thạch kia. Mỏm núi đá đó treo lơ lửng giữa bầu trời, nếu ngã xuống từ nơi đó thì cho dù có là cảnh giới Thiên Nhân cũng phải tan xương nát thịt.

Cho nên, nơi mà Hồi Hồn Thảo có thể sinh trưởng nhất định là ở mỏm đá kia.

Lúc này, điều hần lo lắng duy nhất chính là không biết gốc Hồi Hồn Thảo này có thần thú canh giữ hay không. Những báu vật bình thường đều có linh thú bảo vệ, nếu đối đầu với linh thú bảo vệ Hồi Hồn Thảo thì hần sẽ gặp phiền phức lớn. Một bảo vật như vậy thì linh thú bảo vệ nhất định chỉ có trên Thiên linh thú. Thực lực của hần bây giờ cao lắm cũng chỉ là Tử cấp, nếu thắng tay chống lại thì chỉ sợ rất khó để giành chiến thắng.

Tuy nhiên cũng không còn cách nào khác.

Đứng trên vách núi, Hàn Chỉ ngược mắt nhìn mỏm đá kia. Nhìn lại từ phía xa thì nó dài khoảng chừng mười mét tính từ đỉnh núi. Đến gần thì mới nhận ra chỉ có khoảng nửa mét nối liền với vách núi, phần còn lại treo lơ lửng giữa không trung.

Quả thật là khiến cho người ta sợ hãi, mỏm đá nhám thạch như vậy mà có thể không đổ xuống sau vô số năm trôi qua. Thế nhưng đáng sợ nhất chính là giữa đỉnh núi tuyết mênh mông, chỉ có mỏm đá kia là sạch sẽ, không một mảng tuyết đọng lại.

Mỏm đá xanh đen không có bộ dáng vất vả giữa gió sương, ngược lại có chút giống những tảng đá xanh dưới đáy hồ.

Hàn Chỉ tìm một gốc dây leo, một đầu quấn ngang hông, một đầu khác thì cột chặt vào một mỏm đá lồi ra trên đỉnh núi. Nếu như bị tấn công bất ngờ từ phía trên thì hần vẫn có thể dựa vào dây leo để đi lên.

Mười mét cũng không cao lắm, cho nên Hàn Chỉ đi đến trên mặt khối đá kia rất dễ dàng. Thế nhưng khi đến nơi thì hần mới nhận ra tảng đá này rất thần kỳ, bởi vì cả bề mặt đá đều tỏa ra hơi ấm, đặt tay lên thậm chí còn cảm thấy ấm áp.

Đôi mắt Hàn Chỉ sáng ngời. Hồi Hồn Thảo kia nhất định chỉ ở quanh đây!

Tảng đá này cũng không lớn, đường kính cũng chỉ chừng năm mét, cho nên cũng không khó tìm. Thế nhưng Hồi Hồn Thảo lại không sinh trưởng trên bề mặt tảng đá.

Hàn Chỉ nhíu mày. Hần đã tìm khắp nơi xung quanh nhưng vẫn không có. Như vậy thì chỉ có thể nằm ở dưới mỏm đá, đó là nơi duy nhất mà tầm mắt của hần không cách nào nhìn đến.

Hàn Chỉ nắm thật chặt dây leo trên lưng, bám lấy vách đá. Lúc đầu khi mới bò đến phía dưới mỏm đá, hần nhìn thấy nơi dính liền giữa mỏm đá và vách núi có một loài cây màu vàng tỏa hương thơm.

Hình dạng cũng rất giống Tam Diệp Thảo thông thường, nhưng chỉ lẻ loi trơ trọi một mình. Toàn thân nó màu vàng, tỏa ra một hương thơm cực kỳ đặc biệt, nhưng khi ngửi vào lại cảm thấy rất thoải mái. Thậm chí Hàn Chỉ còn cảm thấy sau khi ngửi được mùi thơm này, mệt mỏi tích lũy mấy ngày nay lại biến mất trong nháy mắt.

Hàn Chỉ nhếch môi. Chính là nó! Không ngờ lại có thể tìm thấy dễ dàng như vậy.

Thế nhưng Hàn Chỉ lại không dám khinh thường. Hắn nhích người từng chút một về phía gốc Hồi Hồn Thảo. Ngay lúc có thể chạm tay vào nó thì hòn đá để hấn vịn lại đột nhiên rơi xuống, cả người hắn cũng bị treo lơ lửng giữa bầu trời.

Hàn Chỉ giật mình, ngay lập tức chuyển động cơ thể để nhích tới gần vách núi.

“Hi hi, đã nhiều năm như vậy mà còn người có thể đến tận đây. Những người đến trước kia không phải ngã xuống thì chưa đến được đây đã bị linh thú ăn thịt rồi. Người thật sự rất lợi hại đó, vậy mà có thể phát hiện ra gốc Chu Tiên Thảo này!” Một thanh âm nghịch ngợm đột nhiên vang lên.

Hàn Chỉ ngẩng đầu lên nhìn một tảng đá lơ lửng giữa không trung, mà trên tảng đá là một thiếu nữ khoảng chừng mười sáu hay mười bảy tuổi. Một thân áo trắng, dung mạo rất xinh đẹp, một đôi mắt đen nhánh tỏa sáng đang mở to nhìn hắn.

“Người là linh thú bảo vệ Hồi Hồn Thảo sao?” Hàn Chỉ vắt vẻo lảo lổ mới tiến đến gần vách núi, tay còn chưa kịp bám vào đã bị thứ gì đó đẩy ra, đành phải lơ lửng giữa không trung.

“Hồi Hồn Thảo? Cái tên này thật khó nghe, rõ ràng là Chu Tiên Thảo mà!” Thiếu nữ áo trắng nhú mày, loài người đặt tên thật đúng là kỳ quái.

“Ta rất cần Chu Tiên Thảo kia, có thể đưa nó cho ta không?” Hàn Chỉ nhìn bộ dáng của thiếu nữ áo trắng cũng đoán được nàng chính là linh thú bảo vệ Chu Tiên Thảo, chỉ cần nàng chịu đưa thì Chu Tiên Thảo này có thể nằm trong tay.

“Tại sao người lại cần nó?” Thiếu nữ áo trắng nháy nháy mắt, chăm chú nhìn Hàn Chỉ.

“Thê tử của ta trúng độc, ta cần Chu Tiên Thảo để cứu mạng nàng” Hàn Chỉ vừa nghĩ tới Vân Liệt Diễm, trong lòng liền xuất hiện một trận co rút đau đớn. Không biết nàng bây giờ thế nào rồi, không biết Vân Mộng Vũ có đến gây phiền phức cho nàng hay không, không biết nàng có tỉnh lại chưa.

“Ta gọi Tuyết Nhi” Thiếu nữ áo trắng đột nhiên nói.

“Ta là Hàn Chỉ” Hàn Chỉ không biết Tuyết Nhi tại sao lại giới thiệu chính mình, nhưng có qua thì phải có lại, hắn cũng nói cho nàng biết tên của hắn.

“Hàn Chỉ, thật dễ nghe. Thê tử kia của người tên là gì vậy?” Tuyết Nhi dường như không một chút ý định đề cập đến chuyện Chu Tiên Thảo, mà chỉ tò mò đối với Hàn Chỉ.

“Nàng tên là Vân Liệt Diễm”

“Vân Liệt Diễm, tên thật kỳ cục. Liệt Diễm, không phải là hỏa sao? Tại sao có thể có người lấy hỏa làm tên chứ?” Tuyết Nhi nghiêng đầu, dường như không nghĩ ra.

“Vậy tại sao người lại gọi là Tuyết Nhi?” Hàn Chỉ nghe thấy Tuyết Nhi chê bai tên của Vân Liệt Diễm liền có chút không vui. Thế nhưng bây giờ hắn cũng không thể đắc tội nàng, dù sao hắn còn muốn lấy được Chu Tiên Thảo trong tay nàng.

“Bởi vì ta là tuyết linh nữ, toàn bộ tuyết trên núi này đều do ta điều khiển đó!”

“Vậy chẳng phải tên của người cũng là tuyết sao?” Hàn Chỉ trả lời một câu. Tuyết Nhi mới là kỳ quái!

“Tuyết đương nhiên chính là tên của ta, bởi vì chúng đều do ta tạo ra” Tuyết Nhi không phục. Nàng là tuyết linh nữ, hoa tuyết đều được sinh ra dựa trên ý nguyện của nàng, cho nên chính nàng là người ban cho tuyết cái tên của nàng mới đúng.

“Hỏa cũng là tên của thê tử ta!”

“Được rồi, người rất thích nàng sao?” Tuyết Nhi có chút tức giận, trừng mắt liếc nhìn Hàn Chỉ.

“Ta rất yêu nàng!” Hàn Chỉ trả lời vô cùng thành khẩn. Hắn rất yêu nữ tử kia, cho dù hắn cũng không biết yêu là cái gì. Tuy nhiên cảm giác mà hắn đang cảm nhận có lẽ chỉ có chữ này mới diễn đạt được. Càng đến gần nàng thì càng cảm thấy vui vẻ, giống như nhìn thấy nàng là một chuyện rất vui sướng. Chỉ cần là lời nàng nói, hắn đều cảm thấy đúng. Chỉ cần là thứ nàng thích, hắn đều cảm thấy tốt. Chỉ cần là vật nàng muốn, hắn đều muốn dâng lên cho nàng. Tóm lại, tâm tư của hắn hoàn toàn chuyển động theo nàng, giống

như sinh mệnh của hắn cũng vì nàng mà tồn tại, tim của hắn vì nàng mà đập, hơi thở của hắn vì nàng mà hô hấp.

Lúc đầu thì tò mò, khi đến gần lại có cảm giác xúc động từ sâu bên trong cơ thể, kích động đến muốn hôn nàng, muốn cảm nhận được cảm xúc của nàng. Giống như là một hạt giống, thời gian dần trôi từ khi bắt rễ cho đến giai đoạn nảy mầm. Đưa cho nàng Tử Tinh Thạch, lừa nàng ký hiệp ước không bình đẳng, tất cả đều vì muốn có một mối liên hệ nào đó với nàng. Mang nàng đi giết người, thật ra chỉ là muốn biết nàng có chán ghét bản thân nhuộm đầy máu tanh của hắn hay không. Yên lặng chú ý đến nàng, là muốn càng thêm hiểu rõ nàng. Đã ra đi nhưng vẫn quay đầu lại, là vì sợ nàng sẽ bị thương. Lúc đó hắn đã cảm thấy, hắn đối với nàng nhất định là có một loại cảm giác rất đặc biệt, mới có thể khiến cho hắn xúc động như vậy. Cho nên, không thể chờ đợi được đã nói muốn thành thân với nàng, sau đó ngựa không ngừng vó giải quyết hết mọi chuyện vướng mắc, mong muốn khiến cho nàng trở thành thê tử chính thức của mình sớm một chút. Từ lúc biết tin nàng không chờ hắn mà một mình bỏ đi, hắn tức giận cùng phần nộ, nhưng lại ngay lập tức điên cuồng đi tìm nàng, muốn gặp được nàng.

Đến lúc gặp lại nhau, cây mầm kia lại không biết từ lúc nào đã điên cuồng đâm sâu vào lòng, như dây leo quấn quanh chiếm giữ toàn bộ trái tim hắn.

Cuộc sống của hắn lúc trước chỉ là một khoảng trống, sau đó gặp và yêu nàng, cả cõi lòng tràn ngập hạnh phúc. Cho nên, bây giờ không có chuyện nào quan trọng hơn so với nàng. Cho nên, hắn mới cùng nàng quay trở về Đông Thịnh quốc, nơi mà hắn không bao giờ muốn trở về, gặp người mà hắn không bao giờ muốn gặp. Cho dù có như thế, hắn vẫn cảm thấy rất hạnh phúc.

Cảm giác như vậy có lẽ chính là yêu! Ngoại trừ cái chữ này thì hắn cũng không nghĩ ra chữ nào khác có thể hình dung được tâm trạng của hắn.

“Nếu nàng ta chết đi thì người còn yêu nàng không? Người sẽ yêu người khác sao?” Tuyết Nhi nhìn ánh mắt như lâm vào trầm tư của hắn, có chút không vui. Có thể yêu thích một người như vậy sao? Lúc nhớ đến người đó thì có thể lộ ra biểu tình nghiêm túc như vậy sao?

“Nàng sẽ không chết. Ta cũng chỉ yêu một mình nàng” Hàn Chỉ nhíu mày, nhìn về phía khuôn mặt có chút không vui của Tuyết Nhi. Chỉ cần hắn còn sống một ngày, hắn sẽ không cho phép nàng chết. Cho dù hắn có chết thì hắn cũng muốn cứu sống nàng. Nàng còn có Vân Thiểm Thiểm, nàng còn có sống một cuộc sống vui vẻ tự tại.

“Nhưng lỡ như nàng ta chết thì sao?” Tuyết Nhi rất buồn bực. Hắn không nghe rõ ý của nàng sao? Nàng nói là lỡ như chết.

“Không có lỡ như, ta sẽ không cho phép có chuyện ‘lỡ như’ xảy ra!” Hàn Chỉ nói vô cùng kiên định.

“Nhưng người cũng không phải thần, cũng có chuyện người không thể làm được mà. Làm sao người có thể khẳng định như vậy chứ?” Tuyết Nhi vẫn không rõ, hắn cứ tự tin vào năng lực của mình như vậy sao?

“Nếu chỉ có thần mới có thể làm được mọi thứ, vậy thì ta sẽ cố gắng biến mình thành thần, lúc đó ta có thể vì nàng mà làm được tất cả” Thần sao? Nếu như chỉ có như vậy thì mới có thể bảo vệ nàng, hắn vẫn sẽ không tiếc bất cứ giá nào để biến thành thần.

“Người thật cứng đầu, không nghe rõ ý của ta sao?” Tuyết Nhi thật sự bị Hàn Chỉ đánh bại. Tại sao lời hắn nói với câu hỏi của nàng lại chẳng ăn nhập gì tới nhau vậy?

“Nói đi! Phải thế nào thì người mới có thể đưa Chu Tiên Thảo cho ta?” Dong dài nhiều như vậy, Hàn Chỉ cũng phát hiện ra Tuyết Nhi chỉ là đang gây khó dễ cho hắn.

“Nếu như ta nói rằng ta muốn người lấy ta, yêu mến ta, ở cùng một chỗ với ta tại đây thì ta mới có thể đưa Chu Tiên Thảo cho người, người đồng ý sao?” Tuyết Nhi hỏi.

“Không!” Hàn Chỉ không hề nghĩ ngợi, liền trả lời dứt khoát.

“Tại sao? Nếu người không đồng ý thì người cũng sẽ không có được Chu Tiên Thảo, mà không có được Chu Tiên Thảo thì nàng ta sẽ chết. Người không phải đã nói là sẽ không để cho nàng ta chết hay sao?” Tuyết Nhi rất không hiểu, tư duy của người này sao lại kỳ quái như vậy.

“Ta giết người rồi thì có thể lấy được Chu Tiên Thảo, đồng thời cũng có thể cứu nàng” Đôi mắt sắc bén của Hàn Chỉ bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

“Tại sao người lại không muốn ở lại với ta? Nếu như vậy không phải có thể dễ dàng cứu nàng sao?” Tuyết Nhi không hiểu, hắn muốn cứu nữ nhân kia thì tại sao không chọn một cách đơn giản hơn một chút để xử lý vấn đề?

“Mẫu thân ta đã từng nói, ta nhất định phải chung thủy với thê tử của mình, một đời một thế chỉ có một thê tử duy nhất, chỉ có thể nghe lời nàng, yêu một mình nàng, sống chết không rời. Cho nên, có chết hay sống thì ta cũng sẽ không rời khỏi nàng. Chết thì ta cũng muốn chết ở bên cạnh nàng, còn sống thì ta cũng chỉ có thể ở cùng một mình nàng” Thê tử của Hàn Chỉ hắn chính là Vân Liệt Diễm, đời này kiếp này của hắn cũng chỉ có thể đứng bên cạnh Vân Liệt Diễm, có sống thì cùng sống, có chết thì cùng chết.

“Người thật sự là quá kỳ quái!” Hai hàng chân mày của Tuyết Nhi vặn lại vào nhau. Nàng từng gặp không ít người trong Tử Vong Sơn Mạch, nhưng đây là người mà nàng cảm thấy kỳ quái nhất.

“Nói điều kiện của người đi!” Hàn Chỉ bây giờ, một chút cũng không muốn tốn thời gian nói nhảm với nàng.

“Rất đơn giản, người không đồng ý lời của ta thì người cứ tới đây đoạt đi!” Tuyết Nhi tức giận vung tay lên, Hàn Chỉ vốn bị dây leo treo giữa không trung lại đột nhiên bị đẩy văng ra.

May mắn Hàn Chỉ đã có sự chuẩn bị. Hắn vốn biết nữ nhân này nhất định sẽ không chấp nhận đưa Chu Tiên Thảo cho hắn đơn giản như vậy, cho nên từ lúc nàng ra tay chặt dây leo thì hắn đã tung người bay về phía Chu Tiên Thảo.

Lúc này cướp được Chu Tiên Thảo là quan trọng nhất, lỡ như nữ nhân này đột nhiên phá hủy Chu Tiên Thảo thì xong rồi!

Thế nhưng khi hắn bắt được Chu Tiên Thảo thì trên lưng đột nhiên bị đánh trung một chưởng, cả người bay thẳng xuống vách núi.

Đau đớn cùng cảm giác rét lạnh thấu xương truyền đến từ trên lưng, Hàn Chỉ bất chấp tất cả. Bây giờ hắn đang không ngừng rơi xuống, nếu cứ tiếp tục như vậy thì hắn cũng không thể phát huy công lực. Cố nén đau đớn trên lưng, Hàn Chỉ vung tay đánh vào không trung, sau đó nhân cơ hội bám víu vào vách núi.

Cất kỹ Chu Tiên Thảo, Hàn Chỉ ngẩng đầu nhìn vách núi đã không còn nhìn thấy đỉnh, nhú chặt hai hàng chân mày. Nếu không có chuyện gì đặc biệt thì có lẽ hắn còn thời gian trèo qua hướng khác để tìm đường rời khỏi. Thế nhưng lúc này thời gian cấp bách, hắn chỉ có thể leo lên từ nơi này. Tuy nhiên nếu làm như thế thì hắn nhất định phải chạm trán với tuyết linh nữ một lần nữa.

Lúc đó, chỉ sợ rằng không tránh được một trận ác chiến.

Hàn Chỉ nghĩ nghĩ, vẫn quyết định leo lên từ nơi này.

Vết thương trên lưng bị gió rét quất vào càng thêm đau đớn, thậm chí hắn còn cảm thấy máu tươi đang chảy xuống, ướt cả mấy lớp áo.

Hàn Chỉ cắn chặt răng trèo lên phía trên. Vết thương của hắn không nặng, qua một thời gian ngắn thì sẽ đóng vảy. Ngoại trừ dị năng hệ băng ra thì hắn còn một năng lực đặc biệt khác, chính là tự lành vết thương.

Cho dù là vết thương nghiêm trọng đến cỡ nào, cho dù không có cách nào cứu chữa, chỉ cần qua một khoảng thời gian ngắn thì cũng sẽ tự động khép lại. Tuy tốc độ không phải rất nhanh, nhưng so với người bình thường cũng đã rất kỳ dị rồi.

Không biết đã trèo lên bao lâu, cho đến khi nhìn thấy bầu trời chuyển sang đen tối thì Hàn Chỉ mới thở dài một hơi. Hắn phải nhanh hơn một chút, phía dưới kia có sương mù dày đặc cho nên không nhìn thấy bầu trời bên trên, bây giờ có thể thấy rồi thì chứng tỏ đã sắp đến nơi.

Đến lúc đã có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao thì Hàn Chỉ rút cuộc cũng trèo lên đến nơi, hắn mệt mỏi ngồi bệt trên nền tuyết.

Mấy ngày nay, thể lực tiêu hao đến nghiêm trọng, cộng thêm thời gian khá khẩn cấp cho nên hắn không thể tự chăm sóc cho mình, cả người đều kiệt sức. Cả đời này, hắn chưa từng có một khoảng thời gian lười thoi lếch thếch như thế này.

Thế nhưng không biết có phải là do mang theo Chu Tiên Thảo trong người hay không, chỉ cần hắn nghỉ ngơi một chút thì những mệt mỏi lúc này đã dần biến mất.

“Rốt cuộc ngươi cũng lên tới!” Hàn Chỉ vừa mới thở dài một hơi đã nghe thấy thanh âm của Tuyết Linh Nữ. Tuy nhiên thì đây cũng nằm trong dự đoán của hắn.

Tuyết Nhi đứng trên tuyết cách Hàn Chỉ không xa, cả người màu trắng dường như có thể hòa thành một thể với tuyết, giữa bóng đêm lại có chút mờ mờ ảo ảo.

Tuy bộ dáng của nàng thoát nhìn chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, nhưng vẫn mang theo một vẻ đẹp rung động lòng người.

Hàn Chỉ đứng lên, vết thương sau lưng đã không còn chảy máu nhưng đau đớn vẫn còn tồn tại. Tuyết Linh Nữ ra tay không chút lưu tình, vết thương kia sâu đến tận xương.

“Ngươi không thể không cứu nàng ta sao?” Tuyết Nhi nhìn thấy bộ dạng chuẩn bị ra tay của Hàn Chỉ, lại cảm thấy khó hiểu. Người khác đều nói nàng là nữ nhân xinh đẹp nhất Tử Vong Sơn Mạch, những loài người khác từng gặp nàng đều kích động đến chảy nước miếng, tại sao đến liếc mắt nhìn nàng một cái mà hắn cũng không thèm? Chẳng lẽ là vì nữ nhân tên gọi Vân Liệt Diễm kia còn xinh đẹp hơn nàng sao?

“Đúng vậy!” Hắn nhất định phải cứu nàng.

“Ta sẽ không để cho ngươi đạt được ý nguyện đó! Ta là nữ nhân xinh đẹp nhất Tử Vong Sơn Mạch, ta coi trọng ngươi, ngươi phải ở lại! Hơn nữa, thực lực của ngươi bây giờ tuyệt đối không phải đối thủ của ta!” Đôi mắt linh động của Tuyết Nhi xuất hiện sự kiên quyết. Nàng không tin còn có người đối mặt với cái chết mà vẫn khẳng khái giữ lại tính mạng cho kẻ khác. Sống trong núi tuyết nhiều năm, cho tới bây giờ nàng chưa từng gặp người si tình như hắn.

Hàn Chỉ không muốn nói nhảm với nàng, hắn lùi về phía sau hai bước, lấy ra một cây cung đeo bên người – Hàn Tinh Cung.

Đây chính là đệ nhất binh khí của đại lục Tranh Vành, so với Phượng Ngâm Cầm còn lợi hại hơn. Nhiều năm qua Hàn Chỉ dường như chưa từng lấy nó ra, nhưng hôm nay hắn lại không thể không làm như vậy.

Bông tuyết ngưng tụ thành một thanh kiếm giữa không trung, sau đó bay thẳng về phía Hàn Chỉ.

Hàn Chỉ vẫn đứng nơi đó, vươn tay giữ chặt Hàn Tinh Cung, ngón tay kéo căng dây cung, sau đó từng đường băng tiễn hóa thành những mũi tên cực lớn và chạm với thanh tuyết kiếm.

Một bên là tuyết kiếm, một bên là băng tiễn, cả hai đều mang theo hàn khí cường đại. Trong nháy mắt chúng va vào nhau, toàn bộ bầu trời đêm đều bị chiếu sáng. Khắp Tử Vong Sơn Mạch đều vang lên từng tiếng gầm rú của đàn thú hoang, giống như chúng nhìn thấy một thứ gì đó rất đáng sợ, thanh âm khó có thể che dấu sự hoảng hốt.

Nhìn thấy thanh tuyết kiếm của mình lại bị những băng tiễn kia phá thành từng mảnh nhỏ, Tuyết Nhi không khỏi lui về phía sau vài bước, kinh hoảng nhìn Hàn Chỉ: “Ngươi rốt cuộc là ai? Một người thường làm sao có thể có loại năng lượng đáng sợ như vậy? Cây cung kia của ngươi đến từ đâu? Tại sao ngươi chỉ có Tử cấp (1) mà lại có thể đánh vỡ công kích Thiên Lam cấp của ta?”

(1) Xích – Chanh – Hoàng – Lục – Thanh – Lam – Tử

Thiên Xích – Thiên Chanh – Thiên Hoàng – Thiên Lục – Thiên Thanh – Thiên Lam – Thiên Tử

Tuyết Nhi nghĩ mãi không ra, thực lực của nàng đã đạt tới Thiên Lam cấp, gần tiếp cận với bậc Thần cấp. Trong toàn bộ Tử Vong Sơn Mạch này, linh thú có thể đối địch với nàng cũng rất ít, càng đừng nói là loài người. Nàng được trời đất sinh ra, tuy thật sự không phải là thần thú nhưng cũng gần với tinh linh thần thú, được sinh ra từ thiên nhiên, có năng lượng tự nhiên thuần khiết nhất. Thực lực của người này tuy đã đạt đến Thiên Thanh cấp, nhưng bây giờ hắn đã mất đi một hồn một phách, vốn dĩ không được coi là một

người nguyên vẹn, thực lực cũng chỉ có Tử cấp mà thôi. Một người như vậy muốn chống đỡ một đòn của nàng dưới vách núi đã là không thể nào, nhưng hẳn lại có thể. Một chút thực lực nàng cũng không giữ lại, một đòn lúc này nhìn như bình thường nhưng lại chính là dùng năng lượng Thiên Lam cấp của nàng. Đùng nói là loài người, ngay cả Thiên linh thú ngang cấp cũng khó có thể giữ được mạng. Tên loài người này rốt cuộc đang giữ bí mật gì? Còn có thanh cung trên tay hẳn có chỗ gì đặc biệt chứ?

“Để cho ta rời khỏi đây!” Ngón tay giữ dây cung của hắn đã dần nhợt nhạt, thực lực bây giờ không đủ để sử dụng thanh cung này nữa.

Hàn Tinh Cung chính là đệ nhất binh khí của đại lực Tranh Vành, nhưng không ai có thể sử dụng nó, cho nên đến nay cũng chưa có người diện kiến uy lực của nó. Hàn Chỉ cũng không biết vì sao mình có thể sử dụng thanh cung này, nhưng muốn sử dụng nó thì phải trả một cái giá khá cao. Uy lực của nó tuyệt đối không một binh khí nào có thể so sánh được, nhưng chỉ dùng một lần đã hao tổn gần hết toàn bộ công lực của hắn. Nếu nội lực không bị tổn hao thì tối đa hắn cũng chỉ có thể sử dụng thanh cung này ba lần, đừng nói chi là lúc này, muốn dùng một lần nữa thì hẳn phải trả giá bằng mạng sống.

Cho nên, Hàn Chỉ bây giờ cũng chỉ có thể đánh cược xem Tuyết Linh Nữ có buông tha cho hắn hay không.

Tuyết Linh Nữ nhìn chằm chằm vào Hàn Chỉ, vẫn không hiểu hắn đã làm điều đó như thế nào. Chuyện này rõ ràng là chuyện không thể!

“Rốt cuộc thì ngươi đã làm như thế nào?” Tuyết Linh Nữ vẫn không muốn để cho Hàn Chỉ rời khỏi dễ dàng như vậy, vất vả lắm nàng mới gặp được một nam nhân không giống người thường.

“Tránh ra!” Sắc mặt Hàn Chỉ có chút âm trầm, trong mắt tản ra tia sáng lạnh lẽo.

Đúng lúc này, bên trong Tử Vong Sơn Mạch lại vang lên âm thanh gầm rú của đàn thú hoang một lần nữa, mà ngay cả Tuyết Linh Nữ cũng cảm thấy một cơn gió lạnh lẽo thổi tới.

Cơn gió này khiến cho nàng thoáng run rẩy!

Tuyết Linh Nữ mở to hai mắt nhìn xung quanh. Rét lạnh! Làm sao có thể? Bản thân nàng chính là hóa thân của tuyết, vốn dĩ không biết lạnh là gì. Thế nhưng lúc này nàng rõ ràng cảm thấy rất lạnh.

Nàng nhìn về phía Hàn Chỉ, đôi con ngươi của hắn càng lúc càng lạnh lẽo, có một loại cảm giác khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Tuyết Chi Giam Cầm!” Tuyết Linh Nữ không tin hắn đủ năng lực ngăn cản nàng lần thứ ba. Nếu hắn có thể đỡ được ba chiêu của nàng, nàng sẽ để hắn đi.

Bông tuyết đầy trời quanh quẩn giữa không trung, hợp thành một lốc xoáy cực lớn không ngừng xoay quanh trên đỉnh đầu Hàn Chỉ. Sau đó nó tuôn ra một trụ tuyết hẹp dài như một chiếc lồng giam, vây lấy Hàn Chỉ ở bên trong.

“Chưa ai có thể thoát khỏi chiêu giam cầm này của ta, ngươi nên đầu hàng đi! Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi đầu hàng, ta nhất định sẽ không giết ngươi!” Tuyết Linh Nữ nói, bộ dạng rất thành thật cùng tự tin.

Toàn bộ Tử Vong Sơn Mạch đến nay vẫn chưa có bất kỳ người nào hoặc linh thú nào có thể bức nàng sử dụng đến chiêu này. Năng lượng dùng trong chiêu này tuy không bằng chiêu Phán Xét của những thần thú, nhưng suy ra cũng rất mạnh mẽ. Cho dù có là Thiên Tử cấp thì cũng chưa chắc có thể trốn thoát!

Thiên tinh linh cùng thần thú đều là sủng vật may mắn nhất trên thế giới này. Bọn chúng từ lúc được tạo ra đã có năng lượng cường đại, thứ mà người thường vĩnh viễn cũng không thể có được.

Hàn Chỉ bị nhốt bên trong lồng giam của Tuyết Linh Nữ. Hắn chỉ cảm thấy không khí xung quanh mình như bị phủ kín, gần như không thể hít thở được nữa. Thứ này nhìn như chỉ là một lồng giam bằng tuyết, nhưng thật ra lại mang theo một lực ngăn cản trong suốt mạnh mẽ. Năng lượng của chiêu này có lẽ đã gần đạt đến thần thú Phán Xét, chỉ cần ở trong không gian của nó thì nó tuyệt đối chính là chúa tể, bất cứ thứ gì cũng đều không thể vượt qua sức mạnh của nó, chỉ có thể bị nó thuần phục.

Hàn Chỉ có chút cảm cực không nổi. Hai lần công kích của Tuyết Linh Nữ, lần thứ nhất may mắn chỉ bị thương, lần thứ hai khiến cho hắn hao hết toàn bộ công lực khi sử dụng Hàn Tinh Cung, lần thứ ba này

nàng lại dùng đến tuyệt chiêu cuối cùng.

Hàn Chỉ đưa tay chùi vết máu trên khóe môi, lạnh lùng nhìn Tuyết Linh Nữ. Không ai phát hiện ra, đôi mắt hắn vốn dĩ bị một mảnh sương mù bao phủ, nhưng nó lại dần dần thanh tỉnh, sau đó chuyển sang một màu tím yêu mị.

Vô số tia sáng màu tím bắn ra từ đôi mắt hắn, xuyên qua lớp tường tuyết không chút kê hở, bắn thẳng về phía bầu trời đêm. Trong khoảnh khắc đó, toàn bộ bầu trời đều biến thành màu tím, còn lồng giam của Tuyết Linh Nữ lại bị những tia sáng tím kia phá cho tan thành từng mảnh bông tuyết.

Cả người Tuyết Linh Nữ bị ném ngã trên mặt đất, không ngừng thở hổn hển.

Cho đến khi thân thể của Hàn Chỉ biến mất trước mặt nàng, nàng cũng không hề biết chuyện gì đã xảy ra, cũng không còn đủ sức để suy nghĩ đến nó. Bởi vì từ trước đến nay nàng chưa từng bị thương bởi thứ nào cường đại như năng lượng đột nhiên xuất hiện kia, cho nên nàng nhất định phải lâm vào một giấc ngủ say rất dài.

Mà Hàn Chỉ bên này, tình trạng cũng không tốt hơn là bao.

Hắn không phải biến mất trước mặt Tuyết Linh Nữ, mà là hắn đã tiêu hao hết toàn bộ sức lực. Năng lượng bộc phát trong nháy mắt đó, ngay cả chính hắn cũng không biết là chuyện gì đã xảy ra. Hắn chỉ cảm thấy trong khoảnh khắc đó, cả người hắn như bị thứ ánh sáng kia xuyên qua, sau đó bị ném đi rất xa.

Đến lúc hắn tỉnh lại thì nhận ra mình vẫn đang ở trong Tử Vong Sơn Mạch, chỉ có điều là ngay bên bờ của một hồ nước.

Có lẽ là đã nằm trong nước một khoảng thời gian, hắn đưa tay sờ lên mặt nạ trên mặt mình lại phát hiện đã bị bong ra một chút.

Vết thương sau lưng vẫn còn âm ỉ đau, đoán chừng vẫn chưa kịp khép miệng vết thương lại bị ngâm vào nước. Hắn trèo lên bờ, cúi đầu nhìn bản thân mình trong mặt nước, đôi mắt đã khôi phục lại một màu đen nhàn nhạt, lại khiến cho hắn khẽ thở dài một hơi.

Cũng may đôi mắt của hắn lại không bị Tuyết Linh Nữ nhìn thấy, nếu không hắn sẽ rất có lỗi với Vân Liệt Diễm.

Hắn từng thề, dung mạo của hắn chỉ có thể để cho một mình nàng nhìn thấy.

Sau khi mọi chuyện ở Đông Thịnh quốc được giải quyết, hắn nhất định phải đưa nàng trở về Yến thành, sau đó thành thân.

Nhớ tới điều này, khóe môi Hàn Chỉ lại xuất hiện một nụ cười sau nhiều ngày mệt mỏi.

Diễm nhi! Nàng nhất định phải chờ ta, ta sẽ trở về rất nhanh!

Tứ vương phủ.

“Thúc thúc Tước Tước! Thúc nói xem tại sao đã hơn hai mươi ngày rồi mà cha Hàn Chỉ vẫn chưa về?” Vân Thiểm Thiểm ngẩng đầu, ngồi song song với Diệp Khuyết trong nội viện.

Khóe miệng Diệp Khuyết co rút. Từ khi thăng nhóc này động kinh gọi hắn một tiếng ‘thúc thúc Tước Tước’, sau đó cũng không bắt nó sửa miệng được nữa. Cái tật xấu thích đổi tên người khác này nó học từ ai mà thiếu đạo đức như vậy chứ?

Tước Tước! Cái gì là Tước Tước? Chim tước (2)? Khổng tước (3)?

(2) Chim tước: Chim sẻ.

(3) Khổng tước: Con công.

“Thúc thúc Tước Tước, thúc nhất định là con công! Thúc nhìn xem thúc lằng lơ như vậy, chắc chắn sẽ không giống như con chim sẻ xấu xí đâu. Làm người thì phải biết tự tin vào chính mình chứ!” Vân Thiểm Thiểm an ủi, vỗ vỗ bả vai Diệp Khuyết.

Diệp Khuyết dùng ánh mắt quái dị nhìn Vân Thiểm Thiểm, nói: “Con có thuật đọc tâm sao?”

“Không có! Là do thức đánh giá thấp chim sẽ với con công mà thôi!” Vân Thiểm Thiểm khoát khoát tay, biểu thị bản thân mình thật không có siêu năng lực đó.

Diệp Khuyết cảm thấy khóe miệng của mình bị co rút đến teo lại thành một cục.

“Thúc thúc Tước Tước! Con cảm thấy đám người Hiên Viên Minh kia đã không còn đợi nổi nữa rồi. Hắn lệnh cho Vân Mộng Vũ đến giết Thái tử giả, sau đó bắt đầu điên cuồng chuẩn bị thế lực của mình, chỉ sợ hắn sẽ ra tay nhanh thôi. Thái tử vừa chết, kẻ thù duy nhất của hắn cũng không còn, con từng nói cha Hàn Chỉ bị tẩu hỏa nhập ma, cho nên hắn cũng sẽ không lo lắng đến cha Hàn Chỉ nữa. Hắn bây giờ có lẽ đã không thể chờ đợi được nữa rồi, hắn nhất định muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế ngay lập tức. Chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Lúc này, Vân Mộng Vũ có thể ‘tức nước vỡ bờ’, muốn đồng thời giết chết mẹ hay không?” Vân Thiểm Thiểm nhíu mày. Nó cũng không phải lo lắng chuyện của Vân Mộng Vũ, bởi vì thực lực của Vân Mộng Vũ nó đã biết rõ, nàng ta không thể tạo thành uy hiếp nào. Thế nhưng người sau lưng nàng ta cũng không biết khó đối phó ra sao.

Nếu như mục đích tu luyện nhiều năm qua của Vân Mộng Vũ chính là để trả thù mẹ, vậy thì người đã trợ giúp sau lưng nàng ta có mục đích gì? Người kia không biết có gây nguy hiểm cho mẹ hay không? Những vấn đề này đều là những thứ Vân Thiểm Thiểm không thể nghĩ ra.

Lúc trước cha Hàn Chỉ từng nói muốn tuyên bố cái chết của mẹ ra ngoài, đây thật là một phương pháp xử lý rất tốt. Chỉ cần chứng minh cho bọn họ biết là mẹ đã chết, vậy thì bất kể là Vân Mộng Vũ hay người sau lưng nàng ta kia đều sẽ buông lỏng, như vậy thì mẹ sẽ an toàn.

Thế nhưng vấn đề lúc này là cha Hàn Chỉ vẫn chưa trở về, tính mạng của mẹ vẫn còn chưa bảo đảm, bọn họ cũng không dám tùy tiện hành động.

“Có lẽ sẽ trở lại nhanh thôi! Từ nơi này đến Tử Vong Sơn Mạch, sau đó lại trở về, thời gian cũng không còn nhiều lắm! Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì trong vòng hai ngày tới sẽ trở về” Diệp Khuyết nhíu mày. Vừa nghĩ tới lão đại, hắn hoàn toàn không cảm thấy yên tâm.

Lúc này lão đại thật sự là quá mạo hiểm, lấy thực lực Tử cấp của hắn thì làm sao có thể chống lại những Thiên linh thú kia chứ? Hơn nữa, bên trong Tử Vong Sơn Mạch cũng không thiếu Thiên linh thú đã đạt đến Thiên Hoàng cấp, Thiên Thanh cấp, thậm chí còn cao hơn.

Lão đại lần này là lành ít dữ nhiều!

“Những lời lúc trước hai người nói với nhau, con đều nghe thấy. Mảnh ngọc kia rất quan trọng sao?” Vân Thiểm Thiểm nhìn về phía trước, nhàn nhạt hỏi.

“Đó là Tỏa Hồn Ngọc, nhờ vào một hồn một phách của lão đại nên mới có thể liên tục truyền nội lực của hắn cho đại tẩu, duy trì tính mạng của đại tẩu. Thế nhưng nếu thiếu một hồn một phách kia thì lão đại không phải là một người nguyên vẹn, thực lực cao lắm cũng chỉ tới Tử cấp” Diệp Khuyết thở dài một hơi, cũng không gạt Vân Thiểm Thiểm. Hắn biết Vân Thiểm Thiểm rất thông minh, đã có thể đoán ra vấn đề trong chuyện này từ lâu.

Nó một mực không hỏi, nhưng thật ra lại lo lắng nhiều hơn so với bất kỳ ai khác.

“Ân tình mà cha Hàn Chỉ đối với mẹ, con vĩnh viễn cũng sẽ không quên!” Vân Thiểm Thiểm đột nhiên quay đầu lại, chân thành nói với Diệp Khuyết.

“Phốc ~ ” Diệp Khuyết đột nhiên bật cười, vỗ vỗ đầu Vân Thiểm Thiểm: “Nhóc quỷ, đợi khi nào lão đại trở lại, con cứ việc xóa chữ ‘Hàn Chỉ’ trong cụm từ ‘cha Hàn Chỉ’ đi, như vậy chính là báo đáp tốt nhất đối với lão đại rồi!”

“Thúc thúc Tước Tước! Tại sao cha Hàn Chỉ lại thích mẹ con đến như vậy?” Có đôi khi, Vân Thiểm Thiểm cũng cảm thấy khó hiểu. Tuy mẹ nó là nữ tử siêu cấp tốt nhất trên thế giới này, nhưng tại sao cha Hàn Chỉ lại có thể hy sinh sinh mạng mình để yêu mẹ như vậy?

Đây là chuyện mà nó vẫn nghĩ mãi không ra!

“Nhóc quỳ, đợi đến một ngày nào đó, con gặp được nữ tử khiến cho con cam tâm tình nguyện vì nàng mà sống, con sẽ hiểu!”

“Ca ca! Ca ca! Vàng cũng rất thích, rất thích ca ca đó!” Đúng lúc này, Vàng lại đột nhiên lộ đầu ra, bộ dạng rất chân thành, chăm chú nói với Vân Thiểm Thiểm.

Diệp Khuyết nhin không được, ôm bụng cười lên ha hả. Vân Thiểm Thiểm thì đen mặt, ôm Vàng ném vào người Diệp Khuyết.

“Có tin mới!” Vân Phụng Khải từ bên ngoài trở về, khi nhìn thấy Diệp Khuyết cùng Vân Thiểm Thiểm liền đi nhanh tới.

Mấy ngày nay Vân Thiểm Thiểm cùng Diệp Khuyết, còn có Phượng Lăng Tiêu đều chịu trách nhiệm bảo vệ cho Vân Liệt Diễm, cho nên việc điều tra tin tức liền rơi vào trên người Vân Phụng Khải.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy? Có phải là Hiên Viên Minh đã bắt đầu hành động hay không?” Vân Thiểm Thiểm vội vã mà hỏi.

“Ừ!” Vân Phụng Khải gật gật đầu: “Từ sau khi giết chết Thái tử giả, hắn đã bắt đầu sắp xếp thế cục trong triều, đổi đi hết những thân tín của Thái tử, bây giờ chỉ còn chờ thánh chỉ của Hoàng thượng nữa thôi là hắn đã có thể đăng cơ làm đế rồi!”

“Lão hoàng đế vẫn chưa chết, ông ta sẽ thoái vị ngay lúc này sao?” Vân Thiểm Thiểm tiếp tục hỏi.

“Chuyện này ta cũng không biết, nhưng với trình độ yêu thương Hiên Viên Minh của Hoàng thượng thì ngôi vị hoàng đế này từ lâu đã muốn truyền cho hắn rồi. Nếu như vậy thì thánh chỉ có lẽ sẽ được truyền ra rất nhanh thôi. Ta vừa mới nhận được tin tức, Hoàng thượng triệu kiến một mình Hiên Viên Minh, còn có mấy vị đại thần quan trọng, không biết có phải là muốn tuyên chỉ hay không” Đây cũng là nguyên nhân Vân Phụng Khải trở về thương nghị với bọn họ.

Những chuyện này không khớp với những gì bọn họ đã dự đoán lúc trước. Vốn muốn nhờ vào chuyện Hiên Viên Minh đăng vị để điều tra chuyện mẫu thân của Hàn Chỉ. Hôm nay Hàn Chỉ vẫn còn chưa về, nếu Hiên Viên Minh thật sự đăng cơ, chỉ sợ bất luận thế nào thì Hoàng thượng cũng sẽ không nhả ra chút tin tức gì về chuyện này.

“Ta lại cảm thấy không thể nhanh như vậy!” Diệp Khuyết nghĩ nghĩ, vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng hắn vẫn không nói lên lời được.

68. Q.2 - Chương 70

“Bây giờ đã có một người yêu mẹ xuất hiện, nó biết mẹ nhất định sẽ rất hạnh phúc. Chỉ cần mẹ hạnh phúc là nó an tâm!”

— Vân Thiểm Thiểm —

“Lão hoàng đế vẫn chưa chết, ông ta sẽ thoái vị ngay lúc này sao?”

“Chuyện này ta cũng không biết, nhưng với trình độ yêu thương Hiên Viên Minh của Hoàng thượng thì ngôi vị hoàng đế này từ lâu đã muốn truyền cho hắn rồi. Nếu như vậy thì thánh chỉ có lẽ sẽ được truyền ra rất nhanh thôi. Ta vừa mới nhận được tin tức, Hoàng thượng triệu kiến một mình Hiên Viên Minh, còn có mấy vị đại thần quan trọng, không biết có phải là muốn tuyên chỉ hay không” Đây cũng là nguyên nhân Vân Phụng Khải trở về thương nghị với bọn họ.

Những chuyện này không khớp với những gì bọn họ đã dự đoán lúc trước. Vốn muốn nhờ vào chuyện Hiên Viên Minh đăng vị để điều tra chuyện mẫu thân của Hàn Chỉ. Hôm nay Hàn Chỉ vẫn còn chưa về, nếu Hiên Viên Minh thật sự đăng cơ, chỉ sợ bất luận thế nào thì Hoàng thượng cũng sẽ không nhả ra chút tin tức gì về chuyện này.

“Ta lại cảm thấy không thể nhanh như vậy!” Diệp Khuyết nghĩ nghĩ, vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng hắn vẫn không nói lên lời được.

“Vấn nên chờ thêm một chút nữa. Người của chúng ta đã mai phục trong hoàng cung rồi, nếu có tin tức thì nhất định sẽ lập tức thông báo cho chúng ta” Vân Phụng Khải đã sắp xếp thân tín xong xuôi, chỉ cần có một chút tin tức thì sẽ ngay lập tức được truyền về. Bây giờ, chuyện quan trọng nhất đối với bọn họ chính là chờ đợi Hàn Chỉ trở về.

“Đúng vậy, tạm thời cứ chờ xem!” Diệp Khuyết cũng gật đầu. Hắn cảm thấy chuyện Hoàng thượng khẳng định nhất mực phải truyền ngôi cho Hiên Viên Minh thật sự rất kỳ lạ. Theo lý, Hoàng thượng cũng không phải là một tên hôn quân, ông ta có lẽ chính là người hiểu rõ nhất nên truyền ngôi cho ai. Tại sao ông ta cứ hết lần này tới lần khác đều nhất quyết giữ ý định của mình chứ?

Trong chuyện này nhất định còn ẩn tình không muốn cho người khác biết!

Nhiều năm trôi qua, phu nhân thật sự không có chết sao? Nếu như không có chết, tại sao tới tận bây giờ cũng không có chút tin tức nào?

Cũng không biết Diệp Tô có tra được tin gì hay không. Hắn ta sai người quay về thông báo, hôm nay hẳn ta sẽ mang tin trở về. Hy vọng hắn ta có thể nhanh hơn một chút, tốt nhất là trước khi trở về, như vậy khi lão đại nhận được tin tức thì cũng có cách sắp xếp những chuyện tiếp theo.

Một mực chờ đến tối, nhận được tin tức nhưng cũng không phải chuyện Hoàng thượng truyền ngôi cho Hiên Viên Minh, mà chỉ là triệu tập đại thần thương nghị tang sự cho Thái tử.

Bọn họ còn chưa kịp hiểu rõ nguyên nhân vì sao thì Diệp Tô cùng Hàn Chỉ lại một trước một sau trở về.

“Lão đại, huynh rốt cuộc cũng về rồi!” Diệp Khuyết nhìn thấy Hàn Chỉ bình an trở về, tâm tình nóng nảy mấy ngày qua cuối cùng cũng thoải mái một chút.

Hàn Chỉ đưa Chu Tiên Thảo cho Phương Lăng Tiêu, sau đó ngã âm xuống đất.

“Cha Hàn Chỉ, người làm sao vậy?” Vân Thiểm Thiểm đang định tiến đến chào hỏi cùng Hàn Chỉ, không ngờ hắn lại té xỉu trước mắt nó “Thúc thúc Tước Tước, thúc mau đến xem cha Hàn Chỉ đi”

Diệp Khuyết nhìn Hàn Chỉ, sau đó nói với Vân Thiểm Thiểm: “Con yên tâm đi, chỉ cần lão đại bình an trở về thì chuyện gì nguy hiểm cũng sẽ không có”

Chỉ cần lão đại cầm lấy Tỏa Hồn Ngọc, như vậy thì ngay cả Đại La Thần Tiên nếu muốn mạng của hắn cũng đều phải suy nghĩ cho kĩ.

“Thế nhưng tại sao người lại té xỉu?” Vân Thiểm Thiểm nhíu mày, đặt bàn tay nhỏ bé vào cổ tay Hàn Chỉ. Sao lại thế này? Hoàn toàn không có nội lực, đây là chuyện gì xảy ra?

“Thúc thúc Tước Tước, đã xảy ra chuyện, thật sự đã xảy ra chuyện rồi! Thúc mau xem đi, cha Hàn Chỉ không còn chút nội lực nào cả!” Vân Thiểm Thiểm cuống đến phát khóc. Bây giờ mẹ đã có Hối Hồn Thảo, với năng lực của ông cậu thì nhất định không có chuyện gì xảy ra, nhưng lại đến lượt cha Hàn Chỉ ngã xuống.

Phải làm sao bây giờ đây?

“Không sao, không sao! Không chết được đâu!” Diệp Khuyết đỡ Hàn Chỉ tiến về phía giường, sau đó mới an ủi Vân Thiểm Thiểm: “Lão đại chỉ cần ngủ một giấc, sau khi tỉnh dậy thì nhất định sẽ không sao”

“A! Từ từ!” Ngay lúc Diệp Khuyết đỡ Hàn Chỉ dậy, Vân Thiểm Thiểm lại kinh hô một tiếng: “Thúc thúc Tước Tước, thúc mau xem lưng của cha Hàn Chỉ kìa!”

Bị thương phải nặng như thế nào mới có vết thương khủng bố như vậy?

Một đầu vết sẹo tuy đã kết vảy nhưng vết máu khô màu đỏ thẫm xen lẫn vào vết máu mới đỏ tươi, ẩn ẩn còn có thể nhìn thấy một ít da thịt non mới ra cùng xương trắng.

Diệp Khuyết nhìn về phía tấm lưng của Hàn Chỉ, khe thở dài một tiếng. Lão đại nhất định đã đụng phải một trận ác chiến rồi, nội lực trên người hắn ta lúc này không có một chút, khẳng định nguyên nhân là do dùng Hàn Tinh Cung. Có thể ép hắn ta dùng đến chiêu này, người kia ít nhất cũng ngoài Thiên Thanh cấp. Lão đại có thể nhặt lại một mạng đã là kỳ tích rồi!

“Đi thôi, giúp thúc thay đồ cho lão đại đi, đến lúc hẩn tỉnh lại mà thấy bộ dáng chật vật của mình như thế, đoán chừng sẽ có vài ngày ăn ngủ không yên đó!” Diệp Khuyết khó có thể tưởng tượng được, lão đại vốn là người có thói quen thích sạch sẽ đến khó chịu, làm sao có thể chịu được nhiều ngày không tắm rửa, không thay quần áo như vậy chứ? Nhất định là vì lo lắng đến nỗi bộ dạng của mình ra sao cũng mặc kệ.

“Dạ!” Vân Thiểm Thiểm nhìn vết thương trên lưng Hàn Chỉ vẫn còn cảm thấy kinh hãi. Từ nhỏ nó đã theo mẹ chạy khắp nơi, cho dù là đánh nhau hay giết người, cho tới bây giờ nó cũng chưa từng sợ hãi. Thế nhưng hôm nay khi nhìn thấy vết thương trên lưng Hàn Chỉ, nó mới giật mình nhận ra bản thân mình vẫn luôn được mẹ bảo vệ một cách cẩn thận.

Mặc dù mẹ không bao giờ chỉ cho nó nhìn thấy một mặt xinh đẹp của thế gian như bao đứa trẻ bình thường khác, nhưng cũng chưa từng khiến nó bị thương nghiêm trọng bao giờ.

Hơn nữa, những chuyện nó muốn làm từ nhỏ đến lớn, cho dù đôi khi không làm được nhưng cũng có thể dựa vào sự khôn vặt của mình mà hoàn thành. Thế cho nên nó vốn dĩ không biết bản thân mình phải làm gì khi một ngày nào đó, nó phải đối mặt với một đối thủ không cách nào giành được chiến thắng.

Vân Thiểm Thiểm lẳng lẳng giúp Diệp Khuyết đưa Hàn Chỉ vào bồn nước, giúp hẩn tắm rửa. Nó nhìn thấy tất cả những vết thương lớn nhỏ trên người hẩn, phần lớn đều là những vết thương mới, còn có một vài vết sẹo đã mờ mờ.

“Thúc thúc Tước Tước, cha Hàn Chỉ trước kia thường bị thương sao?” Vân Thiểm Thiểm nhin không được, mở miệng hỏi.

“Ách! Lúc lão đại còn nhỏ cũng không có người nào chỉ dạy võ công cho hẩn, trong khi đó hẩn ra chiến trường từ khi còn trẻ. Trên chiến trường, không có ai quan tâm đến chuyện con có biết võ công hay không, lại càng không quan tâm con bao nhiêu tuổi. Ở nơi đó, không sống được thì chính là chết, bị thương đều là chuyện bình thường, hơn nữa sau khi bị thương thì cũng không có ai giúp con băng bó. Con nhìn đi, trên người lão đại chỉ có những vết thương mới là vì những vết thương cũ kia đã khép lại rồi. Thể chất của lão đại rất đặc biệt, cho dù bị thương như thế nào thì đều có thể từ từ khép lại, chẳng qua vấn đề ở đây là thời gian dài hay ngắn mà thôi. Nếu không phải như vậy thì lão đại đã chết từ lâu rồi!” Nói ra những chuyện trước kia ở quân doanh, cho dù có là Diệp Khuyết hay Hàn Chỉ thì đều là những chuyện không vui vẻ.

Lúc đó bọn họ không có cái gì, không có người dạy võ công, không có người cảm thông cho bọn họ, ngoại trừ tính mạng của mình thì bọn họ cũng không có bất kỳ thứ gì để liều mạng giành lấy. Từ đầu, bọn họ chỉ có hai người, sau đó thì gặp Vân Phụng Khải, lại sau đó thành lập ra tổ chức Mạt Nhật mới có đám người Diệp Tô.

Những gian khổ mà bọn họ từng cùng nhau trải qua, quả thực không ai có thể tưởng tượng ra được.

Vân Thiểm Thiểm trầm mặc. So sánh với cha Hàn Chỉ cùng thúc thúc Tước Tước, nó dường như đã quá hạnh phúc.

“Thúc thúc Tước Tước, con muốn rời khỏi đây một khoảng thời gian ngắn” Một lát sau, Vân Thiểm Thiểm lại mở miệng nói.

“Cái gì? Rời khỏi? Con đi đâu?” Diệp Khuyết trợn to hai mắt nhìn Vân Thiểm Thiểm. Thằng nhóc này không phải bị cái gì đó đả kích chứ?

“Con không thể cứ lớn lên dưới sự che chở của mẹ và mọi người, như vậy cho dù con có thiên phú thì cũng không cách nào tiến bộ. Giống như rõ ràng con cảm thấy mình đã có thể đột phá Tử cấp rồi, nhưng đến nay vẫn chưa đột phá được vậy” Hoàn cảnh quá mức an nhàn cũng không thích hợp để phát triển.

Trước kia thì Vân Thiểm Thiểm chưa từng nghĩ đến những chuyện này. Nó thích mạo hiểm, thích những chuyện có tính kích thích, nhưng nó lại chưa từng nghĩ tới chuyện phải rời khỏi Vân Liệt Diễm. Thế nhưng lúc này nó lại tận mắt nhìn thấy mọi chuyện hỗn loạn như vậy, nó đột nhiên cảm thấy thực lực của mình thật sự là kém quá xa kẻ thù.

Không chỉ nó không thể bảo vệ được mẹ mà ngay cả năng lực tự bảo vệ chính mình cũng không có. Lần trước khi Vân Mộng Vũ đến gây hấn, nếu không có Vàng thì mạng nhỏ của nó nhất định đã không còn.

“Vậy thì ít nhất con cũng phải đợi đến khi lão đại cùng đại tẩu tỉnh lại rồi hãy tính!” Diệp Khuyết hiểu rõ suy nghĩ của Vân Thiểm Thiểm. Quả thật mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, không chỉ có một mình Vân Thiểm Thiểm mà ngay cả hắn cũng có chút trở tay không kịp. Từ lần đầu tiên gặp Vân Thiểm Thiểm, Diệp Khuyết đã cảm thấy đứa nhỏ này rất không tầm thường, tuy nó có năng lực hiếm gặp nhưng quả thật cần phải tôi luyện.

Không có một thiên tài nào có thể đứng trên đỉnh cao thế giới mà không chịu bất kỳ sự huấn luyện nào.

“Không được! Con biết rõ cha Hàn Chỉ nhất định sẽ không để cho mẹ con cảm thấy khó chịu” Người Vân Thiểm Thiểm nhớ thương nhất chính là Vân Liệt Diễm, trước kia nó chưa từng nghĩ tới chuyện phải rời khỏi Vân Liệt Diễm, bởi vì Vân Liệt Diễm là người thân nhân duy nhất của nó trên thế giới này. Nó biết rõ nếu nó rời khỏi mẹ, mẹ nhất định sẽ cảm thấy rất cô đơn.

Thế nhưng bây giờ đã có một người yêu mẹ xuất hiện, Vân Thiểm Thiểm biết mẹ nhất định sẽ rất hạnh phúc. Chỉ cần mẹ hạnh phúc là nó an tâm.

Nó, cũng đã đến lúc nên đi làm chuyện của chính mình rồi. Không phải nó vẫn luôn muốn trở nên mạnh mẽ hơn sao? Nó chính là cần một chút mạo hiểm cùng tôi luyện của riêng mình. Đứng bên cạnh mẹ đương nhiên không được, mẹ sẽ không trơ mắt nhìn nó bị thương, mà ngay cả cha Hàn Chỉ cũng sẽ không.

Nếu như nó luôn được bọn họ bảo vệ như vậy, vĩnh viễn cũng sẽ không thể trưởng thành.

“Vậy con không muốn nhìn mẹ mình và lão đại thành thân sao? Nói không chừng, không lâu sau đó con còn có một tiểu muội muội để chơi nha!” Tuy Vân Thiểm Thiểm nói có lý nhưng nếu nó rời đi thật, khi lão đại cùng đại tẩu tỉnh lại còn không đánh chết Diệp Khuyết hắn sao?

“Thúc nói với cha Hàn Chỉ và mẹ con rằng, con sẽ gặp lại họ ở đại lục Thần Chi, hi vọng lúc đó con đã có một tiểu muội muội rồi!” Vân Thiểm Thiểm nói một cách kiên định, sau đó trở về phòng của mình thu dọn đồ đạc.

Diệp Khuyết sắp xếp cho Hàn Chỉ rồi mới đến phòng của Vân Thiểm Thiểm. Lúc này, Vân Thiểm Thiểm đã chuẩn bị xong túi đồ, định sẽ lên đường. Diệp Khuyết thật sự bó tay với Vân Thiểm Thiểm, quần áo đều chuẩn bị cả một bao lớn, sở thích này nó học từ ai vậy?

“Này! Con đi thật đấy à?” Diệp Khuyết nhú chặt hai hàng chân mày, chuyện này khó giải quyết rồi đây!

“Đương nhiên!” Vân Thiểm Thiểm liếc mắt khinh bỉ nhìn Diệp Khuyết. Bộ dạng của nó rất giống đang nói đùa sao?

“Ách! Con không đến tạm biệt mọi người sao?” Diệp Khuyết không nghĩ ra cách gì tốt để ngăn Vân Thiểm Thiểm, sau đó chờ lão đại tỉnh lại rồi tính tiếp.

“Không! Thúc cứ nói với mọi người là được!” Vân Thiểm Thiểm đeo bao quần áo còn lớn hơn cả nó, ánh mắt vẫn nhìn thoáng qua trên giường xem còn thứ gì quên nhét vào hay không.

“Đừng có hại ta như vậy chứ!” Diệp Khuyết gấp đến muốn khóc.

“Hắc hắc! Thúc thúc Tước Tước, thúc nên tránh ra đi!”

“Được rồi, để ta cho con một thứ” Diệp Khuyết nhìn thoáng qua bao quần áo lớn của Vân Thiểm Thiểm, hắn rút một chiếc nhẫn rất cũ từ trên ngón tay ra, bên trên chiếc nhẫn được khắc những hoa văn hết sức cổ xưa.

“Đây là cái gì?” Vân Thiểm Thiểm tò mò nhìn chiếc nhẫn không thể bình thường hơn, nhìn đi nhìn lại nhiều lần cũng không phát hiện ra chỗ nào đặc biệt.

“Chiếc nhẫn này còn quý giá hơn cả vòng tay trử vật mà con đưa cho đại tẩu lần trước. Không gian của nhẫn trử vật ít nhất còn rộng gấp hai lần so với vòng tay trử vật đó!” Diệp Khuyết cảm thấy da thịt mình như đứt lìa từng khúc, nhưng bây giờ chỉ có một mình hắn biết chuyện Vân Thiểm Thiểm rời đi, nếu không tặng vài thứ thì thật sự không tốt cho lắm.

“Thúc thúc Tước Tước, vật quan trọng như vậy mà thúc chịu cho con sao?” Vân Thiểm Thiểm so so chiếc nhẫn vài lần liền phát hiện ra chỉ cần đeo nó lên tay, chiếc nhẫn sẽ biến lớn biến nhỏ tùy theo kích thước ngón tay.

“Ta...” Cõi lòng Diệp Khuyết đau nhói.

“Vậy con cảm ơn thúc thúc Tước Tước!” Vân Thiểm Thiểm ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, tặng cho Diệp Khuyết một nụ cười mê người, sau đó lưu loát nhỏ máu cho chiếc nhẫn nhận chủ, cũng ném hết hành lý của mình vào bên trong không gian của chiếc nhẫn.

“Thúc thúc Tước Tước, sao trước kia con lại không biết thúc có đồ tốt như vậy chứ nhỉ?”

“Lão đại còn có thứ tốt hơn đó nhưng đã bị hấn bỏ ở Yên thành, nếu không thì đã đưa cho đại tẩu từ lâu rồi”

Bình thường chỉ cần khi đi ra ngoài, mọi vật dụng của lão đại đều do hấn chịu trách nhiệm hoặc được ám vệ trông coi, cho nên lão đại mới không cần sử dụng đến những bảo bối trữ vật này. Những thứ này tuy quý báu nhưng trong Mật Nhật Sâm Lâm vẫn có thể dễ dàng lấy được, cho nên trên tay lão đại có vài ba cái cũng không kỳ lạ. Tuy nhiên một trong những cái đó đã bị lão đại để ở Yên thành.

“Hi hi! Vậy thì con cảm ơn thúc thúc Tước Tước, con đi trước đây. Nhớ gửi lời của con cho mẹ và mọi người, hẹn gặp lại ở đại lục Thần Chi nha!” Vân Thiểm Thiểm vẫy vẫy tay với Diệp Khuyết, sau đó rời khỏi phòng.

“Này này, đợi một chút đã!” Diệp Khuyết định đuổi theo nhưng Vân Thiểm Thiểm đã đi xa.

Quay đầu lại nhìn thì thấy trên bàn đã không còn thứ gì cả, Diệp Khuyết cuối cùng đành phải thở dài một hơi, có Vàng đi theo chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Vàng là thần thú, tuy chỉ mới ở Thiên Xích cấp nhưng vẫn có thể xưng vương trong Tử Vong Sơn Mạch, bình thường cũng không có ai không sợ chết mà đắc tội với nàng.

Hàn Chỉ ngủ mất một ngày mới tỉnh lại, nhưng Vân Liệt Diễm dù đã ăn thuốc giải vẫn không tỉnh. Tuy nhiên, khi nhìn thấy sắc mặt đã hồng hào hơn trước của Vân Liệt Diễm, Hàn Chỉ rốt cuộc cũng yên tâm.

“Khi nào thì nàng có thể tỉnh lại?” Hàn Chỉ hỏi Phượng Lăng Tiêu.

“Chắc cũng phải mất ba ngày” Phượng Lăng Tiêu nghĩ có lẽ Vân Liệt Diễm trúng độc quá nặng, cho nên thuốc giải cũng cần một quá trình để hấp thụ.

“Dùng thuốc tạo cái chết giả đi, đừng để cho người ta nhìn ra sơ hở” Hàn Chỉ nhìn Vân Liệt Diễm vẫn còn ngủ trong yên tĩnh, trầm nghĩ chuyện này phải hành động nhanh mới tốt.

Phượng Lăng Tiêu gật nhẹ đầu.

“Lão đại, Diệp Tô cũng trở về cùng lúc với huynh đó, huynh có muốn bảo hấn báo cáo tin tức đã điều tra được cho huynh không?” Diệp Khuyết cảm thấy lão hoàng đế kia rất kỳ lạ, nhất định lão đang che giấu một bí mật gì đó.

“Không cần gấp. Đúng rồi, tại sao không thấy Thiểm Thiểm đâu?” Từ lúc vừa tỉnh lại, Hàn Chỉ đã gấp gáp hết tất cả mọi người, nhưng chỉ không thấy duy nhất một mình Vân Thiểm Thiểm.

“Đúng vậy, từ sáng sớm hôm nay đã không thấy bóng dáng của nó rồi” Vân Phụng Khải cũng cảm thấy kỳ lạ, Vân Thiểm Thiểm chưa bao giờ ngủ nướng cả.

“Ách! Ta cũng không gặp nó” Diệp Khuyết khoát khoát tay, cam đoan.

69. Q.2 - Chương 71

“Đúng rồi, tại sao không thấy Thiểm Thiểm đâu?”

“Đúng vậy, từ sáng sớm hôm nay đã không thấy bóng dáng của nó rồi” Vân Phụng Khải cũng cảm thấy kỳ lạ, Vân Thiểm Thiểm chưa bao giờ ngủ nướng cả.

“Ách! Ta cũng không gặp nó” Diệp Khuyết khoát khoát tay, cam đoan.

Hàn Chỉ liếc nhìn Diệp Khuyết, bình tĩnh nhỏ ra một chữ: “Nói!”

Diệp Khuyết hoảng hốt. Đừng có ‘thần thông quảng đại’ như vậy được không? Chỉ mới có liếc nhìn hần một cái mà thôi, làm sao có thể đoán ra được chứ? Chỉ số thông minh của lão đại nhất định không thấp giống như chỉ số cảm xúc.

“Hắc hắc! Lão đại, thật ra chuyện này không liên quan đến ta. Huynh xem, chuyện gì ta cũng không biết mà!” Diệp Khuyết ôm ấp một tia hi vọng cuối cùng. Lão đại, đừng thâm độc như vậy chứ!

Một ánh mắt sắc bén như dao bay tới, Diệp Khuyết chỉ cảm thấy xung quanh lạnh lẽo, có cảm giác như bị lăng trì (1).

(1) Lăng trì: Một loại hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu.

Hần rất muốn khóc. Tại sao mỗi lần gặp xui xẻo lại luôn là hần?

“Ách! Là thế này, Thiểm Thiểm thấy mọi người đều đã bình an vô sự rồi, cho nên muốn ra ngoài dạo chơi một chút, có lẽ... có lẽ...” Diệp Khuyết còn chưa nói xong đã cảm thấy cánh tay trái của mình lạnh cứng, sau đó hần cúi đầu nhìn thì chợt nhận ra trên quần áo của mình đã bị thủng một lỗ to.

Quá độc ác!

“Thiểm Thiểm nói, nó sẽ chờ chúng ta ở đại lục Thần Chi, hi vọng lúc đó hai người đã tặng cho nó một tiểu muội muội” Diệp Khuyết nhắm hai mắt lại, quyết định chắc chắn sẽ chọn bất cứ cái giá nào, miễn không phải cái chết.

“Tiểu muội muội gì?” Hàn Chỉ nhú mày.

“Ách, chính là lão đại cùng đại tẩu sinh cho nó một tiểu muội muội đó!” Diệp Khuyết khóc không ra nước mắt. Lão đại, ở đây mặc dù không có người ngoài nhưng huynh cũng nên chú ý đến hình tượng của mình một chút được không? Đừng để cho ta phải giải thích một vấn đề không đủ dinh dưỡng như vậy chứ!

“Phải sinh như thế nào?”

Hàn Chỉ vừa dứt lời, Diệp Khuyết đã bị hai lỗ tai nằm úp sấp trên mặt bàn. Ông trời ơi! Xin ông hãy tha thứ cho hần, cái gì hần cũng không nghe thấy!

Bên này, chén thuốc trên tay Phượng Lăng Tiêu đột nhiên run lên, dường như lúc nào cũng có thể rơi xuống. Vì vậy hần nhanh nhạy lấy cớ đi sắc thuốc để rời khỏi.

Khi hần vừa ra ngoài, mọi người bên trong đều nghe thấy thanh âm vỡ vụn.

Có lẽ không ai tin nổi, dưới gầm trời này vậy mà còn một kẻ không biết phải làm sao để sinh đứa nhỏ.

“Hàn, ta nghĩ Thiểm Thiểm hi vọng bản thân có thể rèn luyện một chút, cho nên mới rời đi trước. Tuy nhiên không biết một mình nó ra ngoài có thể gặp nguy hiểm gì hay không!” Vẫn là Vân Phụng Khải bình tĩnh nhất, thức thời chuyển sang chủ đề khác.

“Đúng vậy đó lão đại, nó đưa cả Vàng theo mà. Huynh cũng biết, nếu có Vàng ở bên cạnh, cho dù đến Tử Vong Sơn Mạch thì Thiểm Thiểm cũng sẽ không có chuyện gì nguy hiểm. Sở dĩ nó rời khỏi đây cũng là vì không muốn tiếp tục trưởng thành dưới đôi cánh bảo vệ của mọi người, nếu như vậy thì nó sẽ rất khó để đột phá!” Diệp Khuyết vỗ vỗ lồng ngực, hi vọng lão đại đừng tra tấn trái tim nhỏ bé yếu ớt của hần nữa.

“Ừ! Có chủ kiến, quả nhiên không hổ là con trai ta!” Hàn Chỉ gật gật đầu. Thăng nhóc này quả nhiên có tương lai, với tình trạng bây giờ của nó thì quả thật không thích hợp tiếp tục phát triển dưới sự bảo vệ của bọn họ nữa. Con đường tu luyện, muốn rèn luyện không chỉ dựa vào nội công, mà còn có ý chí cùng tinh thần. Nếu như võ công đạt đến cảnh giới nhất định nhưng tinh thần vẫn không thể đột phá thì cũng bị vướng lại, không cách nào tiến bộ. Thăng nhóc này có thể nhận ra chướng ngại vật của mình, hơn nữa còn đủ can đảm tìm đường đột phá, tương lai của nó sẽ vô cùng sáng sủa. Có thể nói ra lời sẽ chờ bọn họ ở đại lục Thần Chi, quả nhiên chỉ có con trai của Hàn Chỉ hần mới có sự gan dạ cùng sáng suốt này.

Hàn Chỉ thì vui vẻ, còn Vân Phụng Khải cùng Diệp Khuyết lại rút gân khóe miệng.

Tự kỷ thì cũng phải có tiêu chuẩn của tự kỷ chứ! Thằng nhóc kia làm sao có thể là con của người? Thế nhưng hai người đều rất ăn ý, không nói gì.

“Diệp Tô đâu?” Một lát sau, Hàn Chỉ mới nhớ còn một chuyện quan trọng muốn hỏi diệp Tô.

“Để ta đi gọi hần” Diệp Khuyết đi nhanh ra ngoài. Cửa ải này xem ra đã miễn cưỡng thông qua, nhưng thật sự là rất sâu não, lão đại làm sao lại khẳng định Vân Thiểm Thiểm là con của hần như vậy chứ?

Rõ ràng là nhìn thế nào cũng đều không giống mà!

Tuy nhiên lúc này Diệp Khuyết cũng không có thời gian để xoắn xuýt lo lắng cái vấn đề này, hần đi gọi Diệp Tô đến. Lúc này, trong phòng chỉ còn lại Hàn Chỉ, Vân Phụng Khải, Diệp Tô cùng Diệp Khuyết. Phượng Lăng Tiêu vừa mới làm bể chén thuốc, vẫn đang sắc thuốc chưa quay lại. Mộc Miên cùng Phượng Lạc Vi thì đã đi chuẩn bị ‘tang sự’, đây là chuyện mà Hàn Chỉ đã dặn dò bọn họ làm ngay khi hần tỉnh lại. Bây giờ thời gian cấp bách, ai ai cũng đều rất bận rộn.

Bởi vì cũng không có người ngoài, mặc dù Vân Phụng Khải không biết rõ tường tận chuyện về mẫu thân Hàn Chỉ nhưng cũng biết sơ sơ, cho nên Hàn Chỉ bảo Diệp Tô cứ nói thẳng, không cần phải giấu diếm.

“Chủ tử, thuộc hạ không điều tra được nơi phu nhân sinh ra, tin tức có thể điều tra được chỉ có từ lúc phu nhân rời khỏi Mạt Nhật Sâm Lâm để đến đây. Bởi vì thuộc hạ không đến Mạt Nhật Sâm Lâm để tiếp tục điều tra, cho nên lai lịch của phu nhân cũng chỉ có thể tra được đến đây mà thôi. Lúc phu nhân đến nơi này, dường như chủ tử cũng đã sắp được sinh ra. Sau đó khi người đến Đông Thịnh quốc thì chủ tử cũng đã ra đời, đúng lúc người gặp được Hoàng thượng Hiền Viên Hi. Hiền Viên Hi từ lần đầu tiên nhìn thấy phu nhân đã không chút do dự đưa người vào cung, hơn nữa còn sắc phong làm phi. Bởi vì những cung nữ cùng thái giám từng hầu hạ phu nhân lúc trước đã bị xử tử hết, cho nên người trong nội cung có thể nhớ dung mạo của phu nhân chỉ còn số ít, hơn nữa còn không hiểu rõ tình hình của phu nhân năm đó. Tuy nhiên có người từng nghe thấy một tần phi điên loạn trong lãnh cung nhắc đến tên của phu nhân, dường như lúc đó phu nhân chính là nữ nhân mà Hoàng thượng sủng ái nhất, ngoan ngoãn phục tùng phu nhân, thậm chí sau này Thất vương gia vừa được sinh ra cũng được Hoàng thượng giao cho phu nhân nuôi dưỡng. Thế nhưng người biết chuyện, phần lớn đều đã chết, những chuyện này chỉ thông qua lời nói trong lúc điên loạn của tần phi trong lãnh cung kia, không biết có bao nhiêu phần thiệt giả” Mấy ngày nay, Diệp Tô đều tìm cách tra tin tức ở tất cả những nơi có thể tra, nhưng tin tức thu được lại không nhiều.

“Chuyện này chắc hẳn là sự thật. Tuy chuyện lúc đó ta không nhớ được gì nhiều nhưng cũng có thể mơ mơ hồ hồ. Mẫu thân thường xuyên ôm một đứa nhỏ, hơn nữa còn nói đứa nhỏ kia rất đáng yêu” Hàn Chỉ lúc ấy còn quá nhỏ, vốn dĩ không nhớ được nhiều chuyện. Thế nhưng chuyện có một đứa bé xuất hiện thì hẳn vẫn còn một chút ấn tượng, dường như đứa nhỏ kia chính là Thất vương gia.

“Chuyện này ta cũng có một chút ấn tượng” Diệp Khuyết tuy không ngây ngốc trong cung quá lâu, hơn nữa lúc đó hần còn không lớn như Hàn Chỉ, nhưng chuyện phu nhân trong nội cung có thêm một đứa trẻ vẫn nhớ mang máng, dường như Hoàng thượng còn thường xuyên đến thăm.

Chỉ có điều, Hoàng thượng không chào đón hần cùng Hàn Chỉ, cho nên hai người bọn họ thường không được phép xuất hiện mỗi lần Hoàng thượng đến.

“Còn có một chuyện, sau khi phu nhân chết, Hoàng thượng không có hạ táng phu nhân. Lúc ấy không những không có thánh chỉ hạ táng phu nhân, mà còn ngay cả trong hoàng lăng cũng không có quan tài của phu nhân. Nơi phu nhân ở trước kia đến nay vẫn bỏ trống, mấy năm nay cũng không có người đến ở. Người trong nội cung cũng không có ai biết rốt cuộc thì thi thể của phu nhân được chôn cất ở đâu, nhưng một người trưởng thành không thể biến mất một cách kỳ quái như vậy”

Những chuyện Diệp Tô tra ra được cũng không nhiều lắm. Dường như chuyện về phu nhân lúc trước đều có người cố ý che giấu, phần lớn người biết chuyện đều chết hết, mà ngay cả Hoàng hậu cũng hoàn toàn không biết chuyện gì liên quan đến phu nhân, giống như trong nội cung chưa từng có người này. Chuyện mọi người biết đều là mẫu phi của Tứ vương gia chết sớm, cũng chỉ bấy nhiêu mà thôi.

“Ai?” Mọi người trầm miệng một lời, hỏi.

“Thuộc hạ điều tra ra lúc phu nhân đến Đông Thịnh quốc, bên cạnh có một nô bộc đi theo. Thế nhưng từ

lúc phu nhân hạ sinh chủ tử, rồi tiến cung, dường như không còn tin tức nào về người nô bộc kia nữa, cũng chưa từng có ai nhìn thấy bộ dạng người nọ ra sao. Mỹ mạo của phu nhân rất xinh đẹp, đương nhiên sẽ khiến cho người ta lưu lại ấn tượng rất sâu, nhưng bên cạnh nàng lại không có bất kỳ người nào khác ngoại trừ một người áo đen luôn che mặt” Đây đã là toàn bộ những chuyện Diệp Tô có thể tra được.

“Nô bộc?” Hàn Chỉ cùng Diệp Khuyết đều lắc đầu. Người này bọn họ thật sự chưa từng gặp, thậm chí còn chưa từng nghe nhắc đến.

“Lão đại, có thể Thất vương gia là đệ đệ cùng mẫu khác phụ của huynh hay không?” Diệp Khuyết có một ý nghĩ rất hão huyền “Nếu như vậy thì có thể giải thích nguyên nhân Hoàng thượng thích Thất vương gia nhưng lại không thích huynh rồi, chẳng phải lúc đó Hoàng thượng rất sủng ái phu nhân hay sao?”

Sắc mặt Hàn Chỉ vô cùng thối, Diệp Khuyết quả thật là ‘miệng chó không nhả ra được ngà voi’!

“Thất vương gia không phải là con của phu nhân. Hắn ta là con của một phi tần, cũng có tin nói Hoàng thượng rất sủng ái phi tử kia, nhưng thật hay giả cũng không biết được, chỉ biết Thất vương gia vừa ra đời đã bị Hoàng thượng ôm đi, mà phi tử kia cũng đã chết. Còn có, dường như Hoàng thượng rất tức giận, chém giết hết tất cả mọi người trong nội cung của tần phi kia, kể cả thái y chẩn bệnh đến ma ma đỡ đẻ, không một người còn sống” Diệp Tô cũng đồng thời điều tra thân thế của Thất vương gia, chuyện này vẫn có không ít người biết đến.

“Nói không chừng cũng chỉ là để che dấu tai mắt người ngoài thì sao? Nếu không thì lão ta cũng không giết hết tất cả mọi người như vậy. Cũng chỉ là khó sinh mà thôi, không chứa lại bất kỳ một người nào, lão hoàng đế không phải là quá bạo quân rồi chứ? Đương nhiên, nếu như chỉ là để che dấu tai mắt thì xem như cũng đã rõ mọi chuyện rồi” Diệp Khuyết tự cho là đúng, ngồi phân tích câu chuyện. Hắn thật sự là rất bội phục trí tưởng tượng của mình.

Hàn Chỉ ném một ánh mắt bén nhọn như dao găm qua: “Hắn không có đẹp mắt như ta!”

Khóe miệng Diệp Khuyết co rút: “Lão đại, ta thật sự là rất tò mò bộ dạng của huynh đó. Huynh không ngừng nói mình đẹp mắt, nhưng bọn ta ai cũng chưa từng thấy!”

Đôi khi Diệp Khuyết hận không thể ép lão đại thành thân sớm một chút, như vậy thì có thể tận mắt nhìn được dung mạo mà lão đại tự kỷ nhiều năm qua. Tò mò, rất tò mò nha! Đôi khi tò mò là một thói quen gây chết người.

“Nàng nhìn trước, sau đó mới đến lượt các người” Hàn Chỉ rất bình tĩnh chỉ chỉ Vân Liệt Diễm vẫn còn hôn mê trên giường.

Tập thể mọi người đều run giần giật.

Diệp Khuyết âm thầm thề, nhất định phải nghĩ cách cho lão đại xử lý đại tẩu sớm một chút. Hắn đã chờ nhiều năm chỉ để nhìn thấy gương mặt của lão đại, nhưng nếu như lão đại không có đẹp mắt như hắn ta thường nói thì hắn nhất định phải châm chọc một phen.

“Ta lại cảm thấy nữ nhân mà hoàng thượng sủng ái thật sự chính là phu nhân” Vân Phụng Khải không hổ là người có chỉ số thông minh cùng chỉ số cảm xúc cân bằng nhất ở đây, lời nói có lý tính hơn bất kỳ ai.

“Bằng chứng đâu?” Diệp Khuyết không phục, nhìn chằm chằm Vân Phụng Khải, xem xem hắn ta có thể đưa ra giả thiết gì mà có thể đem so sánh với giả thiết cao minh của hắn.

“Nếu hoàng thượng không sủng ái phu nhân thì lúc biết nàng đã thành thân và có con cũng sẽ không trăm phương ngàn kế đưa nàng vào cung, phong nàng làm phi, còn phong hào cho Tứ vương gia nữa. Đó là thứ nhất! Thứ hai, những người có quan hệ với phu nhân lúc trước dường như đều chết hoặc phát điên, điều này chẳng phải đã chứng minh cho chuyện có người tận lực che giấu phu nhân sao? Mà người có khả năng làm ra loại chuyện này nhất chẳng phải là hoàng thượng sao? Nếu như không phải lão ta thì còn ai vào đây có thể tổn công tổn sức như thế?” Hơn nữa, trong cung mà có thể làm ra được tình trạng này cũng chỉ có một mình hoàng thượng mà thôi.

“Nếu thật sự sủng ái phu nhân thì tại sao lúc trước phu nhân lại chết? Những người theo chăm sóc phu nhân trước kia cũng có tội tình gì mà phải chết theo?” Diệp Khuyết không rõ, nếu như một nam nhân yêu

một nữ nhân thì làm sao có thể nhẫn tâm giết nàng?

“Nếu như chỉ một mình hoàng thượng yêu phu nhân mà phu nhân không yêu hoàng thượng thì sao? Nếu hoàng thượng cùng phu nhân thật sự có con của mình thì tại sao hoàng thượng lại ôm con của người khác cho phu nhân nuôi dưỡng? Lúc đó nhất định là có chuyện đã xảy ra mới khiến cho hoàng thượng thẹn quá hoá giận, giam phu nhân lại, sau đó thông báo cho mọi người biết phu nhân đã chết, mà những người biết chuyện đều bị hoàng thượng giết chết” Vân Phụng Khải tuy chưa từng làm quan trong triều nhưng cũng là người Vân gia, cũng đã gặp hoàng thượng nhiều lần. Đối với người làm hoàng đế này, hắn vẫn hiểu rõ một chút.

Thử nghĩ, một người ngồi trên cao, một nam nhân có quyền thế nhất nước, nếu muốn chinh phục một nữ nhân lại hết lần này tới lần khác không làm được, như vậy thì hắn ta sẽ càng làm những chuyện điên cuồng hơn nữa.

“Phụng Khải nói cũng có lý. Cứ thả tin tức Thái tử thật vẫn còn sống, còn ta sẽ tiến cung đáp ứng điều kiện của lão ta” Đến lúc này cũng chỉ có thể tương kế tựu kế.

Mọi người gật gật đầu. Lúc Hàn Chỉ còn chưa trở về, bọn họ tưởng rằng sau khi Thái tử giả chết thì Hiên Viên Minh sẽ đăng cơ ngay lập tức, không ngờ vậy mà Hoàng thượng lại chậm chạp không chịu truyền thánh chỉ. Hôm nay Hàn Chỉ đã trở về, cũng đã đến lúc thả tin tức Thái tử chưa chết ra ngoài. Nếu như vậy thì cục diện hai phe tranh chấp sẽ quay trở lại, sau đó Hàn Chỉ có thể đàm phán vãn cờ này với Hoàng thượng.

Mọi người bắt tay vào chuẩn bị tang sự cho Vân Liệt Diễm. Cùng lúc đó, Hàn Chỉ lại tiến cung một lần nữa.

Hoàng thượng khi nhìn thấy Hàn Chỉ dường như không có một chút bất ngờ. Thế nhưng khí sắc của Hàn Chỉ hôm nay thoát nhìn như rất mệt mỏi, sắc mặt tái nhợt, giữa hai hàng chân mày còn vương ưu thương khó lòng che giấu.

“Ta biết ngươi sẽ lại đến. Nghe nói nữ nhân Vân gia kia chết rồi, ngươi đến đây rốt cuộc là để đáp ứng điều kiện của ta hay là báo thù cho nàng ta?” Sắc mặt của Hiên Viên Hi đã tốt hơn lúc trước, dường như ông ta nắm chắc chuyện Hàn Chỉ nhất định sẽ quay trở lại, cho dù Hiên Viên Minh đã từng nói với ông rằng Hàn Chỉ luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, trọng thương.

Hàn Chỉ nhìn Hiên Viên Hi với ánh mắt đầy mệt mỏi, cũng không nói một lời nào, chờ cho ông ta tiếp tục mở miệng.

“Lúc Vân Phụng Thiên nói muốn gả Vân Liệt Diễm cho Minh nhi, ta đã từng nghĩ rằng sẽ ban hôn nàng ta cho ngươi. Không ngờ nàng ta vậy mà thật sự gả cho ngươi, chỉ tiếc nữ nhân này không có phúc” Hiên Viên Hi lầm bầm. Nhớ đến Vân Liệt Diễm, ông lại cảm thấy có chút đáng tiếc. Nữ tử có thể đem ra so sánh dung mạo với nàng, cả cuộc đời này ông ta cũng chỉ gặp được một mình Thủy Linh Lung mà thôi. Chỉ có điều tính cách lại quật cường giống như Thủy Linh Lung. Nếu lúc trước nàng thành thành thật thật chịu gả cho Minh nhi thì cũng sẽ không có chuyện của ngày hôm nay, chết trên tay muối muối của mình cũng là do nàng tự làm tự chịu.

Ông ta không thích nữ nhân quật cường, khó có thể phục tùng!

“Mẫu thân ta đang ở đâu?” Hồi lâu, Hàn Chỉ mới hỏi một tiếng, ngay cả thanh âm cũng khó giấu một mỏi.

“Nghe nói ngươi luyện công tẩu hỏa nhập ma, chẳng lẽ cũng là vì nữ nhân kia sao? Bộ dạng nửa chết nửa sống lúc này cũng là vì nàng ta? Ha ha, thật giống với mẫu thân của ngươi, chỉ tiếc đều không thể chiếm được thứ mình muốn!” Hiên Viên Hi nhìn bộ dạng chật vật của Hàn Chỉ, không nhịn được châm chọc. Vừa nghĩ tới Thủy Linh Lung quật cường như thế nào, ông lại hận không thể giết nàng, giết chết Hàn Chỉ. Thế nhưng khi giết nàng rồi, ông lại cảm thấy không thoải mái.

“Mẫu thân ta đang ở đâu?” Hàn Chỉ kiên nhẫn hỏi lại.

“Ngươi đáp ứng điều kiện của trẫm sao? Nếu chưa nghĩ kỹ thì ngươi vẫn còn thời gian” Hiên Viên Hi không phải Hiên Viên Minh, ông đương nhiên sẽ không tin Thái tử thật sự đã chết.

“Ta đồng ý!” Hàn Chỉ do dự một lúc lâu, cuối cùng cũng mở miệng.

“Ha ha! Đây mới là nguyên nhân người giữ mạng cho Thái tử, bởi vì người luôn do dự, do dự có nên đồng ý với điều kiện của trẫm hay không. Người lại sai người giả mạo Thái tử bị giết trong phủ, vậy thì sẽ cho người thêm một chút thời gian. Bây giờ Vân Liệt Diễm chết rồi, người cũng không phải đối thủ của Vân Mộng Vũ, cho nên mới nguyện ý đến đây đúng không?” Hiên Viên Hi thừa nhận tâm tư của Hàn Chỉ rất khó đoán. Lúc trước hắn không đáp ứng điều kiện của ông là vì trong tay hắn còn có lá bài Vân Liệt Diễm, nhưng không ngờ Vân Liệt Diễm lại bị Vân Mộng Vũ hãm hại, chính bản thân hắn cũng tẩu hỏa nhập ma. Trải qua những chuyện như vậy, toàn bộ Tứ vương phủ đã không còn ai có thể chống lại Vân Mộng Vũ nữa, mà Vân Mộng Vũ lại gả cho Minh nhi.

Ông định dựa vào Vân Liệt Diễm để gây sức ép cho Hàn Chỉ, không ngờ Vân Liệt Diễm lại chết. Đúng lúc này Hàn Chỉ mới đẩy ra lá bài Thái tử thật, một lần nữa chống lại Minh nhi, chỉ vì cuộc đàm phán lần này với ông. Nếu như không có chuyện xấu do Vân Mộng Vũ gây ra, ông tin rằng Hàn Chỉ nhất định sẽ bắt Minh nhi trước, sau đó đến uy hiếp ông!

Hiên Viên Hi hừ lạnh, đừng tưởng rằng một chút tâm tư này mà ông vẫn không nhận ra!

“Thì sao? Bây giờ, ta chỉ muốn biết mẫu thân đang ở đâu!” Hai mắt Hàn Chỉ đỏ ửng, dường như còn kéo theo tơ máu tràn đầy mệt mỏi.

Hiên Viên Hi càng thêm đắc ý. Ông muốn nhìn thấy nhất chính là bộ dáng chật vật này của Hàn Chỉ. Nam nhân này giống với mẫu thân hắn như đúc, quật cường đến nỗi khiến cho ông không thể phan thất xé xác hắn ra.

“Chuyện Thái tử vẫn còn sống vừa truyền ra ngoài, thế lực trong triều đương nhiên sẽ xoay lật lại một lần nữa. Chuyện người cần làm không chỉ là khống chế thế cục của triều đình, mà còn phải khiến cho Thái tử cam tâm tình nguyện cúi đầu xưng thần. Trẫm, muốn người giao cho Minh nhi một giang sơn thịnh thế! Sau khi mọi chuyện yên ổn, trẫm đương nhiên sẽ cho người gặp mẫu thân ruột thịt của người!” Trong lòng Hiên Viên Hi hiểu rõ, với năng lực của Hiên Viên Minh đương nhiên sẽ không trấn an được bá quan văn võ, cộng thêm chuyện Thái tử mới là người kế thừa danh chính ngôn thuận, cho nên Thái tử không thể chết được. Hắn ta mà chết, chuyện Hiên Viên Minh kế vị sẽ càng khiến cho lòng người hoài nghi, chỉ có khiến cho Thái tử tự mình cúi đầu xưng thần, trợ giúp tân đế, tất cả bá quan mới có thể bị thần phục.

“Chỉ sợ rằng người sẽ không sống được cho đến lúc đó!” Hàn Chỉ hừ lạnh một tiếng, quay người rời khỏi đây.

Toàn thân Hiên Viên Hi run rẩy. Hàn Chỉ! Đồ con hoang!

Thất vương phủ.

“Cái gì? Tứ ca tiến cung? Vân Liệt Diễm chết rồi? Thái tử không chết? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?” Hiên Viên Minh nhìn chăm chăm vào Vân Húc Nghiêu. Hắn định đến Tứ vương phủ thăm Vân Liệt Diễm, không ngờ Vân Húc Nghiêu lại mang đến cho hắn một đồng tin tức như vậy.

“Là thật! Tứ vương gia quả thật đã tiến cung. Hơn nữa từ sáng sớm hôm nay, Tứ vương phủ đã treo đầy lồng đèn trắng, nói là Tứ vương phi chết rồi. Còn Thái tử, có tin đồn hắn đang ở Tứ vương phủ” Vân Húc Nghiêu cũng vừa mới nhận được tin. Mấy ngày nay đã có Vân Mộng Vũ giúp đỡ ‘thanh lý môn hộ’, bọn họ đều nghĩ rằng có thể vô tư rồi, không ngờ còn có thể xảy ra loại chuyện này.

“Ta không tin! Ta không tin! Nữ nhân kia làm sao có thể chết? Vân Mộng Vũ rõ ràng đã nói, nàng rất tốt, sẽ tỉnh lại rất nhanh. Nàng làm sao có thể chết?” Hiên Viên Minh lắc đầu, rống lớn với thị vệ bên ngoài: “Đi! Gọi vương phi đến đây cho ta!”

Bên này, Vân Mộng Vũ đang tỉ mỉ vấn tóc thay quần áo. Mấy ngày nay quả thật là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời này của nàng. Nàng gần như đã quên nguyên nhân Hiên Viên Minh đến với nàng, quên đi mục đích thật sự của hắn.

Đúng lúc này, thị vệ vội vàng chạy đến mời nàng ra đại sảnh. Nàng quả thật sửng sốt một chút.

“Vương gia, bây giờ không thể chọc cho Vũ nhi tức giận, nếu không thì không còn ai có thể giúp chúng ta nữa” Vân Húc Nghiêu nhìn bộ dạng của Hiên Viên Minh liền biết hắn nhất định sẽ nổi giận với Vân Mộng

Vũ. Nói cho cùng, Vũ nhi cũng là người đáng thương, cho dù đã gả cho Hiên Viên Minh nhưng cũng chỉ là một con cờ mà thôi.

Vân Húc Nghiêu thật sự không muốn nhìn thấy cảnh Hiên Viên Minh đối xử không tốt với nàng.

Cho dù có là một quân cờ thì cũng phải cho nàng một chút hồi báo!

Hiên Viên Minh kiềm nén cơn giận của mình. Vân Húc Nghiêu nói rất đúng, bây giờ hắn chỉ có thể dựa vào một mình Vân Mộng Vũ, hắn không thể vạch mặt nàng như vậy.

“Vương gia, đại ca, có chuyện gì xảy ra vậy?” Vân Mộng Vũ được điều trị vài ngày qua, giọng nói cũng đã khôi phục rất nhiều, không còn thanh âm khàn khàn như trước nữa, mà nhiều thêm vài phần nhu hòa uyển chuyển.

“Vũ nhi, Vân Liệt Diễm chết rồi, còn Thái tử vẫn chưa có chết. Nàng biết chuyện gì đã xảy ra sao?” Hiên Viên Minh cố nở một nụ cười nhẹ nhưng trong lòng lại hận không thể bóp chết Vân Mộng Vũ. Là nàng! Nhất định là nàng đã hại chết Vân Liệt Diễm!

Hắn đã nói rằng hắn muốn Vân Liệt Diễm còn sống, Vân Liệt Diễm phải sống. Nếu nàng chết, hắn phải làm gì bây giờ? Cả đời này, người duy nhất hắn muốn chinh phục được cũng chỉ có một mình nữ nhân kia. Hắn muốn nhìn bộ dạng nàng đứng trước mặt hắn cầu xin tha thứ. Thế nhưng bây giờ nàng lại chết rồi, hắn không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì nữa!

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy chứ?

“Cái gì?” Vân Mộng Vũ kinh hoảng hô to một tiếng. Thật sự rất kinh ngạc, tiện nhân Vân Liệt Diễm kia thật sự đã chết rồi sao? Bây giờ nàng thật sự rất muốn cười to. Vân Liệt Diễm à Vân Liệt Diễm, rốt cuộc người vẫn không thể vượt qua, không phải sao? Vốn dĩ ta còn muốn tha cho người một mạng, xem ra là do chính người không có phúc phận này rồi.

Thế nhưng khi ngẫm lại, Vân Mộng Vũ lại cảm thấy rất không thú vị. Nếu Vân Liệt Diễm chết rồi, sau này nàng còn đấu với ai đây? Nếu Vân Liệt Diễm chết rồi, Hiên Viên Minh có tiếp tục đối xử tốt với nàng không? Không có khả năng! Bây giờ có lẽ nàng đã mất đi giá trị lợi dụng với hắn, làm sao hắn có thể tiếp tục chiều chuộng nàng chứ? Hắn sẽ bỏ nàng sao?

“Sao có thể? Lần trước ta đến thăm, muội muội rõ ràng đã không có gì đáng lo ngại nữa. Chuyện này nhất định không phải là sự thật! Vương gia, ngài tận mắt nhìn thấy muội muội đã chết sao? Có thể là do Tứ vương phủ cố ý thả ra tin tức này hay không?” Vân Mộng Vũ đột nhiên nghĩ có lẽ Vân Liệt Diễm là giả chết. Không được, nàng nhất định phải đến đó xác nhận!

“Đúng vậy, rất có khả năng này! Vũ nhi, nàng chuẩn bị một chút, chúng ta đến Tứ vương phủ!”

Hiên Viên Minh cảm thấy Vân Mộng Vũ nói cũng có lý, không nhìn tận mắt làm sao lại có thể khẳng định Vân Liệt Diễm đã chết chứ?

“Vâng, Vương gia!” Vân Mộng Vũ nhanh chóng gật đầu, quay về phòng chuẩn bị.

“Vương gia, hôm nay thứ quan trọng nhất vẫn là ngôi vị hoàng đế. Nếu như Thái tử thật sự không chết thì người lại một lần nữa mất đi lợi thế, cho nên lúc này người vẫn không thể trở mặt với Vũ nhi” Vân Húc Nghiêu nhìn thấy bộ dạng lúc này của Hiên Viên Minh liền biết, nếu tiểu muội của hắn chết đi thì chỉ sợ Hiên Viên Minh sẽ ngay lập tức trở mặt với Vân Mộng Vũ.

“Nếu Vân Liệt Diễm chết, ta còn ngồi lên ngôi vị hoàng đế này để làm cái gì?” Hiên Viên Minh chán nản ngồi phịch xuống ghế. Hắn muốn ngôi vị hoàng đế này không phải là vì có được Vân Liệt Diễm sao? Một mình hắn vẫn không đủ năng lực để chiếm lấy Vân Liệt Diễm, chỉ cần hắn giành được ngôi vị hoàng đế, vậy thì nhất định sẽ có cách giữ chặt lấy nàng.

Thế nhưng nếu nàng chết rồi, hắn còn giành lấy ngôi vị hoàng đế này để làm cái gì đây? Hắn không thích trị quốc, một chút cũng không thích!

“Vương gia, có được ngôi vị hoàng đế thì người có thể lấy được tất cả mọi thứ” Vân Húc Nghiêu không biết có thể nói thêm cái gì. Đương nhiên hắn nhận ra Hiên Viên Minh quan tâm đến Vân Liệt Diễm, chỉ là chính

hắn ta vẫn không chịu thừa nhận mà thôi. Hao tổn hết tâm cơ muốn giành lấy ngôi vị hoàng đế như thế cũng không phải là vì hy vọng có được Vân Liệt Diễm hay sao?

Quả thật Vân Liệt Diễm là nữ tử hiếm thấy, vẻ đẹp của nàng, sự quật cường của nàng, tất cả đều có một loại hấp dẫn trí mạng.

Chỉ là, nữ nhân như vậy quá khó để thuần phục. Có thể vì thế mà nàng thu hút ánh mắt nam nhân, nếu không cũng sẽ không khiến cho những vị ‘thiên chi kiều tử’ (2) của Đông Thịnh quốc này khuynh đảo thiên hạ vì nàng.

(2) Thiên chi kiều tử: Con trời, người đầy kiều ngạo.

Yêu một nữ nhân như vậy, nhất định là càng thêm khổ sở, càng thêm khó khăn!

“Đi thôi, đến Tứ vương phủ!” Hiên Viên Minh đứng dậy, trong lòng lại cảm thấy không thoải mái.

Vân Liệt Diễm, rốt cuộc thì người đã hạ bùa chú gì cho ta? Tại sao một nữ nhân đáng giận như người lại có thể khiến cho ta không muốn người chết?

Vân Mộng Vũ vừa về phòng liền luống cuống. Căn phòng tân hôn quen thuộc mà nàng mới chỉ ở được một tháng, chẳng lẽ thật sự phải vì cái chết của tiện nhân Vân Liệt Diễm kia mà phải mất đi tất cả sao? Lúc trước, Hiên Viên Minh là vì lợi dụng nàng để đối phó với đám người Vân Liệt Diễm mới cho nàng tất cả, nhưng bây giờ Vân Liệt Diễm đã chết rồi!

Không! Nàng nhất định phải nghĩ cách. Nàng không muốn mất đi tất cả mọi thứ, nàng không muốn mất đi Hiên Viên Minh!

Cho dù chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng trong đầu nàng tất cả chỉ đều là bộ dáng dịu dàng sẵn sàng của Hiên Viên Minh với. Nàng thật sự rất không nỡ, rất không nỡ rời khỏi hắn!

Nước mắt từ từ chảy xuống từ khóe mắt Vân Mộng Vũ. Cuối cùng, nàng nên làm thế nào mới tốt đây?

“Ha ha ha! Người quả nhiên đã yêu hắn! Nữ nhân đều ti tiện như nhau, biết rõ nam nhân đó lợi dụng người, vậy mà người vẫn có thể đem lòng yêu hắn, quả nhiên là bản chất ti tiện!” Người áo đen bật cười trào phúng. Nữ nhân này, hắn còn tưởng rằng có thể uốn nắn, không ngờ chỉ cần nam nhân kia dùng vài câu ngọt ngào ong bướm, lại thêm một chút dụ dỗ thì có thể dụ dỗ được nàng.

Quả thật là một nữ nhân rẻ tiền!

“Ta yêu ai thì liên quan gì tới người? Người cảm hận Vân Liệt Diễm như vậy là vì nguyên nhân gì? Chẳng lẽ do người theo đuổi nàng mà nàng không để ý tới người sao? Hay là do người theo đuổi đại phu nhân, nhưng đại phu nhân lại cảm thấy người chướng mắt, cho nên người mới vì yêu sinh hận, giận lây sang con gái của bà ta, đúng không? Người so với ta thì tốt hơn ở nơi nào chứ?” Lúc này Vân Mộng Vũ cũng đã không còn sợ hãi nữa, chỉ vì một nữ nhân đã chết mà nàng bị hắn tra tấn suốt bảy năm qua. Trên danh nghĩa là nói giúp nàng báo thù, nhưng thủ đoạn của hắn quả thực tàn nhẫn đến khiến cho người ta sống không được mà chết cũng không xong.

“Đã học được chiêu già mồm rồi sao? Gia gia ta tâm tình khá tốt, vốn dĩ muốn chỉ cho người một con đường sáng để đi, không ngờ người lại không muốn. Vậy thì chính là do người tự gieo gió gặt bão rồi!” Người áo đen hừ lạnh một tiếng. Còn dám ở trước mặt hắn già mồm cãi láo, hắn lại muốn xem xem nàng có một cái kết cục như thế nào.

Dù sao nàng cũng có thể xem như là đồ đệ do chính mình dạy dỗ nhiều năm qua. Nếu như nàng thức thời chú tâm vào chuyện báo thù, thù báo xong rồi thì có thể đi theo hắn tu luyện, nói không chừng hắn sẽ bố thí một chút lòng tốt cứu nàng một mạng. Không ngờ nàng vậy mà chỉ cần dăm ba câu đã bị nam nhân lừa gạt, đúng là đồ ti tiện!

“Cái gì là con đường sáng?” Vân Mộng Vũ nhìn người áo đen, ánh mắt có chút sốt ruột. Chẳng lẽ nàng còn có những con đường sáng khác để đi sao?

“Rất đơn giản! Giết Hiên Viên Minh, sau đó rời khỏi đây cùng ta, ta sẽ cho người một con đường sáng sủa để đi. Dù sao gương mặt của người cũng bị thương quá nghiêm trọng, không thể nào khôi phục được, không

bằng chuyên tâm tu luyện” Vân Liệt Diễm sẽ chết, người áo đen này nói có chút kỳ quái nhưng cũng không sai. Hắn rất tự tin với loại độc này, cho dù có là người Thiên Tử cấp, khi trúng loại độc này cũng rất gian nan để giải. Chỉ cần là một thân thể người phàm, nhất định không có khả năng sống sót.

Vân Liệt Diễm có thể gắng gượng được gần một tháng chứng tỏ những kẻ bên cạnh nàng cũng có chút bản lĩnh, nhưng muốn cứu sống chính là đang nằm mơ. Trên đại lục Tranh Vành này, Hồi Hồn Thảo có thể khởi tử hồi sinh trong truyền thuyết cũng chỉ có thể kéo dài thời gian sống sót cho nàng mà thôi. Hắn dùng một người sống làm vật dẫn, luyện chế độc này suốt bảy năm trời, cả ngàn vạn loại độc được hòa vào cùng một chỗ, một nữ nhân bình thường làm sao có thể chống lại được?

Nếu Vân Liệt Diễm đã chết, hắn còn ngậy ngốc ở đây cũng không còn ý nghĩa gì nữa, cho nên hắn muốn đi. Với tình cảm sư đồ bảy năm qua, hắn sẽ không để ý mà cho Vân Mộng Vũ một cơ hội.

“Không! Không bao giờ! Ta sẽ không giết hắn! Ta sẽ không!” Vân Mộng Vũ lắc đầu một cách điên cuồng. Giết Hiên Viên Minh, cái gì nàng cũng không còn nữa rồi. Từng là một Vân Mộng Vũ sống trong kiếp người không ra người quỷ không ra quỷ trong suốt bảy năm, bây giờ nàng đã là Thất vương phi, thậm chí sau này còn có thể là Hoàng hậu.

Nàng không muốn từ bỏ, nàng không muốn tiếp tục trải qua khoảng thời gian sống không bằng chết đó nữa!

“Vậy thì đừng trách vì sao ta không cho ngươi một cơ hội. Chờ đến khi ngươi hối hận rồi lại đến cầu ta, lúc đó cũng vô dụng!” Người áo đen liếc nhìn Vân Mộng Vũ với ánh mắt khinh thường. Nữ nhân ngu xuẩn chính là loại này, thế nào cũng có một ngày nàng sẽ hối hận.

“Ta sẽ không hối hận! Sẽ không đâu!” Vân Mộng Vũ thì thào. Nàng lau mặt, sau đó chỉnh chu lại quần áo, miễn cưỡng nở một nụ cười. Cho dù có phải đeo mặt nạ cả đời, nàng cũng muốn tiếp tục làm Thất vương phi!

Hiên Viên Minh, Vân Mộng Vũ cùng Vân Húc Nghiêu vừa đến Tứ vương phủ liền nghe thấy tiếng khóc của hạ nhân.

Hiên Viên Minh tiện tay nắm áo một người gần nhất, lớn tiếng quát: “Nói! Rốt cuộc là ai đã chết hả?”

“Là... Là Vương phi” Người nọ bị Hiên Viên Minh quát cho hoảng hốt. Đây là Thất vương gia, sao có thể đáng sợ như thế chứ?

“Cút!” Hiên Viên Minh cố gắng kiềm chế cảm xúc nhưng vẫn không thể, ba bước hắn cũng biến thành hai bước chạy tới linh đường. Hắn nhìn thấy Mộc Miên cùng Phượng Lăng Tiêu đang quỳ gối đốt vàng mã, không ngừng khóc lóc.

“Mộc Miên, Vân Liệt Diễm đâu?” Hiên Viên Minh vẫn không thể tin Vân Liệt Diễm đã chết.

Không thể nào! Nàng không thể nào chết được! Lúc trước, ngay cả Diệt Thiên trận cũng không thể giết được nàng, chẳng qua chỉ là trúng một kiếm mà thôi, sao có thể chết được?

“Cút ra ngoài!” Mộc Miên nhìn thấy Hiên Viên Minh cùng Vân Mộng Vũ, lập tức phát điên như dã thú. Nàng không ngừng điên cuồng đánh Hiên Viên Minh, may mắn là Diệp Tô nhanh tay kéo nàng lại.

“Chính các ngươi đã hại chết tiểu thư nhà ta! Các ngươi còn đến đây làm cái gì? Các ngươi còn mặt mũi để đến đây sao?” Mộc Miên giãy dụa, chỉ tay vào Hiên Viên Minh cùng Vân Mộng Vũ, lớn tiếng lên án.

“Các ngươi mau trả Diễm tỷ tỷ cho ta... ô ô...!” Phượng Lạc Vi cũng khóc, chẳng thềm quan tâm đến khách nhân đến phúng viếng khác, chỉ tay vào Hiên Viên Minh mắng mỏ: “Các ngươi nghe kỹ cho ta! Các ngươi hại chết Diễm tỷ tỷ của ta, Nam Đường Phượng gia chúng ta tuyệt đối sẽ không tha thứ dễ dàng như vậy! Hoàng đế Nam Đường nhất định sẽ lấy lại công đạo cho Diễm tỷ tỷ! Thiểm Thiểm đã quay về báo tin cho ông nội ta rồi, các ngươi cứ chờ sự trả thù của Nam Đường đi!”

“Ngươi nói cái gì?” Vân Húc Nghiêu nhìn bộ dạng phẫn nộ của Phượng Lạc Vi, một chút cũng không giống như đang nói láo. Hơn nữa, Vân Thiểm Thiểm quả thật không có ở trong linh đường.

“Ta cho ngươi biết, Diễm tỷ tỷ chính là cháu ngoại mà Hoàng hậu cô cô của ta thích nhất. Các ngươi hại chết Diễm tỷ tỷ, Hoàng thượng nhất định sẽ khởi binh thảo phạt Đông Thịnh quốc các ngươi!” Phượng Lạc

Vi khí thế chỉ vào bọn họ, khiến cho đám đại thần đến phúng viếng cũng bàng hoàng.

Tứ vương phi này làm sao lại có quan hệ với hoàng thất Nam Đường chứ? Cái chết của Vương phi chẳng lẽ thật sự có liên quan đến Thất vương gia sao?

Không ít đại thần hai mặt nhìn nhau. Nếu thật là như vậy, ngay khi Thất vương gia đăng cơ, chiến tranh nhất định sẽ diễn ra không phải sao?

“Người không được nói bậy nói bạ!” Vân Húc Nghiêu nghe đám đại thần nghị luận cũng có chút luống cuống. Chuyện này đoán chừng sẽ khiến cho hơn phân nửa đại thần thay đổi suy nghĩ. Thực lực của Nam Đường từ trước đến nay chính là mạnh nhất trong tứ quốc, cộng thêm quan hệ thông gia nhiều thế hệ với đệ nhất thế gia Phượng gia, tiểu muội quả thật có một chút liên quan đến hoàng thất Nam Đường. Nếu Vân Thiểm Thiểm thật sự đã trở về báo tin, nói rằng Hiên Viên Minh giết tiểu muội, chỉ sợ hoàng thất Nam Đường thật sự sẽ không bỏ qua. Khiến cho người ta lo lắng nhất vẫn chính là Phượng gia, chuyện này Phượng gia tuyệt đối sẽ không khoan tay đứng nhìn.

Nếu như vậy chỉ sợ Hiên Viên Minh rất khó kế vị, cho dù có kế vị thì vấn đề gặp phải cũng không phải là chuyện bình thường. Nếu Hiên Viên Minh không thể làm hoàng đế, vậy thì Vân gia cũng triệt để xong! Hẳn chính là gia chủ Vân gia, bất kỳ lúc nào cũng phải lấy ích lợi của Vân gia làm trọng!

Cho dù hẳn biết người nằm trong quan tài lúc này chính là muội muội của mình, hẳn cũng chỉ có thể thờ ơ.

“Vân Liệt Diễm thật sự đã chết rồi sao? Tiệp nhân kia thật sự đã chết sao?” Lúc này, một thanh âm lạnh lẽo vang lên. Một nữ tử mặc áo đỏ thẫm đi về phía linh đường, cười vô cùng vui sướng. Khi nàng ta nhìn thấy Vân Mộng Vũ liền hào hứng đi nhanh về phía trước: “Vũ tỷ tỷ, tỷ thật là lợi hại! Tỷ thật sự đã giết chết tiệp nhân này rồi! Thật sự là quá tốt!”

Vân Mộng Dao vừa nghe tin Vân Liệt Diễm chết liền không thể chờ đợi chạy đến đây. Trước đó vài ngày lúc nghe tin Vân Liệt Diễm bị thương, nàng cũng đã muốn đến xem rồi, đáng tiếc Tứ vương phủ thủ vệ sâm nghiêm, một con ruồi cũng không bay vào được.

Vân Liệt Diễm chết rồi, không ít đại thần nhìn mặt mũi Tứ vương gia nên đến đây phúng viếng, nàng rốt cuộc cũng có cơ hội tiến vào. Nhìn quan tài đặt giữa linh đường, hai mắt Vân Mộng Dao híp lại. Thật sự là quá tốt rồi!

Tiệp nhân này rốt cuộc cũng chết rồi! Á ta rốt cuộc cũng có ngày hôm nay!

Bàn tay Vân Mộng Vũ siết chặt lại với nhau, móng tay dường như đã đâm vào thịt, thân thể khẽ run rẩy. Nữ nhân ngu xuẩn này vậy mà dám đến đây náo loạn!

Vân Mộng Dao khơi ngòi, ánh mắt tất cả mọi người đều đã rơi lên người nàng ta cùng Vân Mộng Vũ. Vân Mộng Vũ bây giờ chính là hận không thể lập tức giết chết nàng ta. Thế nhưng hôm nay trước mắt bao nhiêu người, nàng vẫn không thể ra tay. Chết tiệt! Mấy ngày nay vậy mà quên mất nữ nhân ngu xuẩn này!

Sắc mặt Hiên Viên Minh đen như đáy nồi, hướng về phía Vân Mộng Dao quát lớn: “Cút!”

“Ồ Thất vương gia, người sao vậy? Người còn từng muốn thành thân với tiệp nhân này, chỉ tiếc ả ta không có mệnh làm phi của người nha!” Vân Mộng Dao bị Hiên Viên Minh dọa sợ, nhưng tâm tình nàng hôm nay rất tốt, không có cái gì vui vẻ hơn chuyện Vân Liệt Diễm đã chết. Cho nên lá gan của nàng lúc này cũng lớn hơn. Vân Liệt Diễm đã chết, Tứ vương gia kia từ lâu đã bị Hoàng thượng ghét bỏ, cũng chỉ treo trên đầu một cái chức vị Vương gia không quyền không thế, nàng còn sợ gì?

“Người!” Hiên Viên Minh bóp cổ Vân Mộng Dao, ánh mắt như muốn giết người.

“Vương gia bớt giận, bây giờ không phải là lúc nổi giận. Ta sẽ gọi người đưa nàng ra ngoài!” Vân Húc Nghiêu nhìn thấy tình thế không ổn liền nhanh chóng ngăn cản Hiên Viên Minh. Nếu ở chỗ này xảy ra chuyện mất mạng người, đó không phải là chứng minh cái chết của Vân Liệt Diễm có liên quan đến Hiên Viên Minh hay sao?

Còn có Vân Mộng Dao, nàng làm sao có thể chạy đến đúng lúc này chứ?

Mắt nhìn thấy bộ dạng nhất định phải giết chết Vân Mộng Dao của Hiên Viên Minh, Vân Mộng Vũ đứng bên cạnh cũng không muốn cầu tình cho Vân Mộng Dao. Nữ nhân ngu xuẩn, loại chuyện này mà nàng ta cũng có thể làm được! Tiệp nhân Vân Liệt Diễm kia dù nói thế nào cũng là Tứ vương phi, vậy mà nàng ta cũng dám đến náo loạn linh đường. Nàng ta thật sự nghĩ rằng Tứ vương gia là người ăn chay niệm Phật hay sao?

“Ừ ừ ừ...” Vân Mộng Dao giãy dụa, vẫn không rõ là chuyện gì xảy ra. Thất vương gia rốt cuộc phát điên vì chuyện gì?

“Vương gia, mau buông nàng ta ra đi, chuyện này từ từ hãy nói. Người tới nơi này không phải còn có chuyện quan trọng hơn sao?” Vân Húc Nghiêu không còn cách nào khác, chỉ có thể tìm cách chuyển dời sự chú ý của Hiên Viên Minh. Hiên Viên Minh yêu thích Vân Liệt Diễm, đây là chuyện chỉ cần người sáng suốt một chút đều có thể nhìn ra, vậy mà Vân Mộng Dao ngu xuẩn dám ở thời điểm này làm ẩu làm tả.

Chỉ sợ trước linh đường hôm nay, nàng chết là chuyện không thể nghi ngờ. Đừng nói là Hiên Viên Minh sẽ không bỏ qua cho nàng, Tứ vương gia đương nhiên sẽ đem nàng băm thây vạn đoạn!

“Tứ vương gia đến!”

70. Q.2 - Chương 72

“Hắn yêu Vân Liệt Diễm sao?”

Hắn không biết! Hắn chỉ biết là hắn rất chán ghét nàng, rất không thích nữ nhân này. Thế nhưng mọi hành động của nàng dù chỉ là một cái nhăn mày, một nụ cười nhẹ đều như dao khắc vào lòng hắn, lau mãi vẫn không phai.

Nếu không phải là yêu, vậy tại sao hắn lại lo lắng như vậy? Sống chết của nàng, tại sao hắn lại để ý như vậy? Tại sao khi nàng chết, lòng của hắn sẽ đau đớn như thế? Đau đến hận không thể cùng nàng đồng sinh cộng tử! Cũng chỉ muốn bắt được nàng, giam cầm nàng vào thế giới của riêng mình”

— Hiên Viên Minh —

“Tứ vương gia đến!”

Hắn chỉ một thân áo trắng, mái tóc màu bạc tùy ý xõa tung đến thắt lưng. Một khuôn mặt trắng bệch, trắng đến gần như trong suốt. Đôi mắt phượng câu hồn người giờ phút này lộ vẻ mệt mỏi, ánh mắt mong lung như được che kín bởi một tầng sương mù dày đặc.

Dung nhan hoàn mỹ cho dù có mỗi một đến đâu cũng không thể che giấu được khí phách nam nhân của hắn. Mọi người ngay lập tức hít phải một ngụm khí lạnh.

Từ lâu đã nghe đồn Tứ vương gia có dung nhan tuyệt sắc, là hình tượng phu quân hoàn mỹ mà toàn bộ nữ nhân Đông Thịnh quốc này khao khát. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên khiến cho không ít người nhón nhạo, cho dù ở một nơi không đúng.

Nhìn thấy dung nhan của Tứ vương gia, Vân Mộng Dao ở đâu còn sức giãy dụa, nước miếng dường như đều muốn chảy xuống. Trách không được đại tỷ lúc trước vì Tứ vương gia cố sống cố chết phải gả cho bằng được, dù cho có làm thiếp cũng đều cam nguyện. Thì ra thế gian này thật sự có nam tử hoàn mỹ như vậy!

Nhất là hôm nay hắn một thân áo trắng, mang theo vài phần u buồn, vài phần khí phách. Mà ngay cả dung nhan không giấu được sự mệt mỏi kia cũng khiến cho người ta kinh tâm động phách.

Không ít nữ nhân xung quanh phải ngây ngốc, mà ngay cả những đại thần trong triều cũng phải trợn tròn mắt thử xem có phải mình đã nhìn lầm hay không. Tứ vương gia không xuất hiện trước mặt mọi người trong suốt mười năm, hôm nay vừa xuất hiện lại kinh diễm như vậy!

Dường như năm tháng vẫn không lưu lại bất kỳ dấu vết gì trên khuôn mặt hắn. Một nam tử hơn ba mươi tuổi vậy mà thoát nhìn cứ như mười năm trước.

Vân Mộng Vũ vừa nhìn thấy Tứ vương gia liền thầm nguyên rủa Vân Liệt Diễm trong lòng thêm một lần. Tiện nhân này thật tốt số, một nam nhân như vậy cũng có thể vợ phải, trách không được lúc trước nàng ta không chọn Hiên Viên Minh, Hiên Viên Minh so với Tứ vương gia không chỉ là thua kém một phần.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Hàn Chỉ nhếch đôi môi mỏng, ánh mắt đảo qua đám người bên trong. Khi hắn nhìn thấy Hiên Viên Minh vẫn còn nắm chặt cổ Vân Mộng Dao liền nhíu mày, hỏi: “Thất đệ làm thế này là ý gì?”

Hiên Viên Minh muốn giết Vân Mộng Dao vào lúc này chính là không ngại mặt mũi của Hàn Chỉ, dù sao đây vẫn là đang trước linh đường của Vân Liệt Diễm.

Vân Mộng Dao nhìn Tứ vương gia, đôi mắt cười híp lại đã thành một đường thẳng, trái tim nhảy bình bịch. Tứ vương gia cầu tình vì nàng! Như vậy có phải là Tứ vương gia nhận ra nàng mới là nữ tử xinh đẹp nhất không? Tiện nhân Vân Liệt Diễm chết rồi, Vân Mộng Vũ lại đeo mặt nạ che giấu dung nhan bị hủy của mình. Bây giờ còn ai có thể so sánh với nàng?

“Vương gia!” Vân Mộng Dao mềm mại đi về phía Hàn Chỉ, chuẩn xác mà nói thì chính là nhào tới.

Ai ngờ, nàng còn chưa đến gần Hàn Chỉ đã bị thị vệ ngăn lại.

“Dám ở trước linh đường Vương phi của bốn vương mà mặc quần áo màu đỏ, còn không mau mang ra ngoài để sói ăn cho bốn vương!” Thanh âm lạnh như băng của Hàn Chỉ vang lên, dọa cho mọi người rùng mình.

Lần này, không ai dám đứng ra cầu tình.

Vân Mộng Dao vừa nghe những lời này, đột nhiên ngây ngốc. Trong nháy mắt bị thị vệ vác ra ngoài mới trừng to hai mắt nhìn, điên cuồng quát: “Các người mau buông ta ra! Ta chính là thiên kim Thừa tướng, là thiếu phu nhân của phủ Thượng thư. Các người ai dám động đến ta?”

Không ít đại thần hai mặt nhìn nhau. Thiên kim Tướng gia, con dâu phủ Thượng thư, thân phận này quả thật không thấp. Thế nhưng vẫn không ai dám đứng ra cầu tình cho Vân Mộng Dao.

“Tam thúc, mau cứu Dao nhi! Từ trước đến nay nàng đều lỗ mãng, hôm nay cũng chỉ là vô ý mà thôi” Vân Húc Nghiêu nhìn thấy Vân Mộng Dao bị lôi ra ngoài, vẫn không đành lòng nhìn thấy kết cục của nàng ta như vậy. Thế nhưng bây giờ cầu tình Tứ vương gia chính là vô dụng, hắn đành phải nhìn về phía Vân Phụng Khải xin giúp đỡ. Bây giờ, Vân Phụng Khải quả thật là người duy nhất có thể cứu Vân Mộng Dao.

Vân Phụng Khải do dự. Lúc này, những lời Vân Mộng Dao vũ nhục Diễm nhi, bọn họ đều nghe thấy. Nếu như Vân Mộng Dao chỉ mặc quần áo không đúng trường hợp mà không nói những lời kia thì Hàn Chỉ còn có thể tha cho nàng một mạng. Thế nhưng bây giờ không còn khả năng này rồi! Hắn làm bằng hữu của Hàn Chỉ nhiều năm qua, đương nhiên cũng biết kiêng kỵ của Hàn Chỉ là gì. Cho dù có mắng hắn ta, hậu quả có lẽ cũng sẽ không nghiêm trọng như thế, nhưng Vân Mộng Dao ngàn không nên vạn không nên mở miệng mắng Diễm nhi.

Nếu như Hàn Chỉ xem trọng một người, nhất quyết không cho phép bất kỳ kẻ nào buông lời sỉ nhục người đó. Diễm nhi bây giờ chính là trái tim trong lồng ngực của Hàn Chỉ, đừng nói là một Vân Mộng Dao, cho dù có là huynh đệ sinh tử như hắn nói một câu không tốt về Diễm nhi, hắn ta cũng có thể trở mặt.

Tóm lại, Vân Phụng Khải cũng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, lúc này cho dù hắn có lên tiếng hay không thì Vân Mộng Dao cũng đều không thể cứu.

Lúc nàng ta nói những lời kia, đồng thời cũng đã định rằng Hàn Chỉ tuyệt sẽ không để cho nàng ta bình yên bước chân ra khỏi Tứ vương phủ. Huống hồ bảy năm trước, lúc hắn cầu xin đại ca buông tha cho Diễm nhi cũng đã quyết tâm không còn bất kỳ liên quan nào tới Vân gia.

Năm đó, hắn cũng từng cầu xin bọn họ như vậy. Thế nhưng có ai trong bọn họ thật sự buông tha cho Diễm nhi?

“Tam thúc, bất kể Dao nhi hay Diễm nhi, các nàng đều là cháu của thúc. Thúc nể tình mối quan hệ này mà cứu nàng một lần đi!” Vân Húc Nghiêu nghe tiếng kêu thảm thiết của Vân Mộng Dao càng ngày càng xa, làm sao cũng không nhẫn tâm để muội muội mình chết như thế. Nếu chỉ là trừng phạt đơn giản thì cũng không có gì, nhưng Tứ vương gia lại muốn mạng của nàng!

“Nghieu nhi, người đừng nói nữa, đây là nàng gieo gió gặt bão. Bảy năm trước Diễm nhi đã tha cho nàng một mạng rồi. Người nói chúng ta là người một nhà, nhưng các nàng chưa bao giờ xem Diễm nhi như người một nhà” Vân Phụng Khải đoạn tuyệt quan hệ, sau đó xoay người đi ra khỏi linh đường.

Vân Húc Nghiêu nhìn thấy tâm tình rất không tốt của Vân Phụng Khải, đương nhiên biết rõ nguyên nhân vì sao. Từ nhỏ, tam thúc vô cùng yêu thương Vân Liệt Diễm, lúc tất cả mọi người xem thường Diễm nhi, chỉ có một mình tam thúc quan tâm đến nàng, chăm sóc cho nàng. Ngày hôm nay, Diễm nhi đã chết, chỉ sợ không có ai đau lòng hơn so với tam thúc.

Lúc này, Dao nhi chạy đến đại náo một trận, trong lòng tam thúc đương nhiên lại càng khổ sở.

Thế nhưng Dao nhi... Haizz! Nếu mẫu thân biết chuyện, còn không biết sẽ đau đớn thành bộ dáng gì nữa.

“Tứ ca, Vân Liệt Diễm đã chết thật rồi sao?” Hiên Viên Minh nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Hàn Chỉ, hiển nhiên là do thương tâm quá độ. Thế nhưng hắn vẫn không thể tin rằng Vân Liệt Diễm sẽ chết dễ dàng như vậy.

“Thất đệ nói những lời này là có ý gì?” Trên mặt Hàn Chỉ lộ rõ không vui, thanh âm cũng lạnh thêm vài phần.

“Vương gia, tiểu muội vừa mới mất, có chuyện gì thì chúng ta hãy nói sau đi” Vân Húc Nghiêu nhìn thấy sắc mặt Hàn Chỉ không tốt, sợ rằng Hiên Viên Minh lại xảy ra chuyện.

Từ lúc còn ở trong quân doanh đã nghe tiếng thủ đoạn của Tứ vương gia cực kỳ tàn nhẫn, chỉ cần nhìn cách hắn trừng phạt Vân Mộng Dao sẽ biết. Nếu như Hiên Viên Minh lại chọc giận hắn, chỉ sợ cho dù có là huynh đệ ruột thịt, hắn cũng sẽ trở mặt.

“Không! Ta không tin nàng đã chết! Không nhìn tận mắt, ta tuyệt đối sẽ không tin!” Hiên Viên Minh nhìn chăm chăm cổ quan tài, hắn không tin Vân Liệt Diễm lại chết!

“Vương gia, đại ca nói rất đúng, tiểu muội hôm nay còn đang phát tang, đừng làm trễ nãi thời gian” Vân Mộng Vũ tuy khiếp sợ dung nhan tuần mỹ của Tứ vương gia, nhưng lúc này vẫn không thể rối loạn. Nếu Hiên Viên Minh khư khư cố chấp thì hậu quả xảy ra khó có thể dọn dẹp được.

Tuy không biết Vân Liệt Diễm đã chết lúc nào, nhưng nghe người trong vương phủ nói hôm nay là ngày hạ táng. Hiên Viên Minh nếu còn quấy rối như vậy, bị những đại thần kia nhìn thấy cũng không phải là chuyện tốt.

“Bốn vương hôm nay muốn nhìn tận mắt xem nàng có thật đã chết hay không! Người đâu? Mở nắp quan tài ra!” Hiên Viên Minh bỏ qua Vân Mộng Vũ, nghiêm nghị nói.

Lúc nhìn thấy quan tài của Vân Liệt Diễm, hắn đã điên rồi. Hắn không thể tin rằng nàng đã chết!

Vân Húc Nghiêu cùng Vân Mộng Vũ lại càng khiếp sợ. Hắn dẫn theo ám vệ lúc nào? Bọn họ chỉ lo lắng chuyện khác, vậy mà không để ý Hiên Viên Minh lại mang theo ám vệ đến đây.

Cùng lúc đó, vài tên ăn mặc theo kiểu tùy tùng xông vào linh đường, hai mắt nhìn chăm chăm cổ quan tài trước mặt.

“Các người thật khinh người quá đáng!” Hai mắt Phượng Lạc Vi đỏ ngầu, đang định ra tay thì bị Phượng Lăng Tiêu giữ lại.

“Ra tay!” Hiên Viên Minh nhìn thấy Hàn Chỉ không động, lại lạnh giọng hạ lệnh.

Những tên ám vệ tiến lên định đẩy nắp quan tài, trong khoảng thời gian vừa tiếp cận cổ quan tài lại bị một nguồn năng lượng đánh cho ngã xuống đất. Toàn thân Hàn Chỉ đều tản ra khí tức khiến cho người ta sợ hãi, không ngừng đánh về phía những người kia.

“Bàn tay bẩn thỉu của các người không xứng chạm vào Vương phi của bốn vương!” Hàn Chỉ vừa dứt lời, mọi người chỉ thấy một ánh sáng màu đỏ vụt hiện lên, sau khi nhìn lại mặt đất thì những ám vệ kia đã trở thành một vũng máu, chỉ vương vãi một vài mảnh vải quần áo tả tơi.

Chậu than đỏ bị một chưởng của Hàn Chỉ thổi bay về phía mở vãi vốc tả tơi kia. Mọi người còn chưa kịp thoát ra khỏi cơn khiếp sợ đã nhìn thấy những vũng máu cùng vãi vốc trên đất bị ngọn lửa đốt cho tan biến từ từ.

Thời gian dần trôi qua, chỉ để lại trong không khí một mùi khét.

Thậm chí, có ít người còn không thể hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Huynh!” Hiên Viên Minh không ngờ Hàn Chỉ lại có thể giết người trước mặt các vị đại thần.

“Ai dám quấy rối, kết quả chính là như vậy! Các vị, mời trở về!” Hàn Chỉ lạnh giọng quát một tiếng, không ít đại thần đã nhao nhao cáo từ.

“Tứ ca, huynh rất quá đáng!” Hiên Viên Minh nhìn Hàn Chỉ: “Ta chỉ là muốn nhìn xem Vân Liệt Diễm đã chết hay chưa! Tại sao huynh lại xuống tay độc ác như thế?”

“Thất đệ, mời trở về! Vương phi của bốn vương không cần người đưa tiễn!” Hàn Chỉ xoay người, sai xử: “Người đâu? Chuẩn bị phát tang!”

Mắt thấy những hạ nhân kia chuẩn bị nâng quan tài lên, Hiên Viên Minh lập tức chạy đến, dùng sức đẩy nắp quan tài ra. Bên trong quan tài lộ ra dung nhan tuyệt mỹ của Vân Liệt Diễm, nhưng khuôn mặt kia đã không còn thanh thuần của ngày xưa nữa, chỉ còn tái nhợt, không một chút sự sống. Trong quan tài chứa mùi thuốc nồng đậm, là hương liệu thường dùng để bảo tồn thi thể của những bậc đế vương.

Hiên Viên Minh lui về phía sau vài bước, ngã nhào trên đất.

“Không thể nào!” Một quyền hung hăng nện trên mặt đất. Đôi mắt của Hiên Viên Minh trống rỗng, khó có thể tin những gì mình vừa nhìn thấy. Nàng chết rồi! Nàng thật đã chết rồi sao? Nàng làm sao có thể chết chứ? Vân Liệt Diễm! Vân Liệt Diễm! Người đã chết rồi sao? Tại sao người có thể chết như thế? Không thể nào!

Hàn Chỉ siết chặt nắm đấm, gân xanh lộ rõ trên tay. Một quyền không chút lưu tình đánh về phía Hiên Viên Minh.

“Cẩn thận!” Trong thời điểm nguy kịch, Vân Mộng Vũ không chút do dự đẩy Hiên Viên Minh ra, tiếp nhận một quyền kia. Một búng máu phun trên mặt đất, dĩ nhiên là nồng đậm màu đen.

“Vương gia, người... người không sao chứ?” Vân Mộng Vũ suy yếu ngất đầu, nhìn thấy Hiên Viên Minh vẫn không sao bên cạnh, rốt cuộc cũng an tâm.

“Vũ nhi!” Vân Húc Nghiêu chạy đến đỡ Vân Mộng Vũ dậy: “Người sao rồi?”

Vân Mộng Vũ lắc lắc đầu: “Ta không sao, nghỉ ngơi một chút là khỏe”

Vân Húc Nghiêu nhìn thấy vết máu màu đen bên khóe môi Vân Mộng Vũ liền toát mồ hôi lạnh, vừa định đưa tay giúp nàng lau máu thì lại bị chính Vân Mộng Vũ ngăn lại: “Không thể chạm vào!”

“Ta thật sự không sao! Đại ca, người mau đi xem vương gia đi” Vân Mộng Vũ đẩy Vân Húc Nghiêu ra, gian nan đứng lên. Chỉ cần hấn không sao là tốt rồi, thân thể của nàng còn có thể chống đỡ được một thời gian ngắn.

“Cút!” Hàn Chỉ lạnh giọng quát lớn. Vân Húc Nghiêu đành phải đỡ Hiên Viên Minh vẫn còn ngất ngốc rời khỏi.

“Phát tang!”

Tiếng trống buồn bã vang lên, nắp quan tài bị đóng lại một lần nữa.

Hàn Chỉ rũ mắt, liếc nhìn vũng máu của Vân Mộng Vũ trên đất, ngay cả sàn nhà cũng bị ăn mòn thành một cái hố. Có thể nhận ra chất độc kia có bao nhiêu lợi hại!

Máu độc! Hàn Chỉ chợt nghĩ ra điều gì. Chẳng lẽ, là như thế sao?

Nhìn thấy tất cả mọi người đều đi ra ngoài, Hàn Chỉ quay đầu hỏi Phương Lăng Tiêu: “Một người có khả năng là độc được hay không? Chính là dùng thân luyện độc”

Phượng Lăng Tiêu nhìn Hàn Chỉ, sau đó gật gật đầu: “Có một phương pháp tu luyện là dùng thân thể của mình làm vật trung gian, ăn đủ các loại độc, sau đó dùng phương pháp đặc thù khiến cho bọn chúng tự cắn giết lẫn nhau, bản thân sẽ hấp thu tinh hoa của chúng rồi đạt được mục đích tu luyện. Thế nhưng phương thức này là cách hại người đồng thời cũng tự hại chính mình”

“Thì ra là như vậy!” Hàn Chỉ gật nhẹ đầu: “Sở dĩ Vân Mộng Vũ có thể đạt tới Thiên Chanh cấp trong vòng bảy năm, có lẽ chính là dùng phương thức này”

“Làm sao có thể? Phương thức này đã thất truyền hơn một ngàn năm qua, đại lục Tranh Vành cũng đã đem nó liệt vào hàng ngũ cấm kị, không thể nào còn người biết tới nó. Cho dù có nghe nói, chỉ cần không dùng đúng nội công tâm pháp cũng không thể luyện hóa được những loại độc kia” Phượng Lăng Tiêu kinh ngạc, nhưng nghĩ đến chất độc mà Vân Liệt Diễm đã trúng lại cảm thấy có lý: “Xem ra sau lưng Vân Mộng Vũ thật sự có một cao thủ trong những cao thủ rồi”

Hàn Chỉ gật gật đầu: “Đi thôi, cho người đến đào mộ vào rạng sáng mai”

Vốn dĩ Hàn Chỉ có ý định cứ chôn trước, vào nửa đêm sẽ cho người đào lên. Thế nhưng bây giờ đã có thể khẳng định sau lưng Vân Mộng Vũ còn người khác thao túng, không thể theo kế hoạch cũ. Lỡ như người kia nửa đêm đến dò xét phần mộ thì chỉ sợ bọn họ mất không bù được vốn.

“Được! Ít nhất là đến trưa mai thì thuốc mới có thể mất đi hiệu lực, ta tin rằng sẽ không bị phát hiện”

Phượng Lăng Tiêu nghiên cứu y dược nhiều năm, các loại thuốc tự mình chế ra, hẳn vẫn rất có lòng tin.

Vì không khiến cho người khác nghi ngờ, bọn họ cùng đến lăng mộ ở một nông trang ngoại ô kinh thành. Vốn dĩ với thân phận là Vương phi, Vân Liệt Diễm có lẽ được chôn cất trong Hoàng Lăng, nhưng với thân phận đặc biệt của Hàn Chỉ cho nên không thể. Hàn Chỉ liền mua một nông trang xinh đẹp ở vùng ngoại ô kinh thành làm lăng mộ cho Vân Liệt Diễm.

Khiến cho đám người Hàn Chỉ bất ngờ chính là Hiên Viên Minh vẫn không rời khỏi, hẳn cũng theo đi. Bởi vì trên đường đi nên Hàn Chỉ cũng không muốn tính toán với Hiên Viên Minh.

Cho đến khi quan tài của Vân Liệt Diễm bị hạ xuống, Hiên Viên Minh vẫn không thể tin rằng Vân Liệt Diễm đã chết. Tuy nhiên, cho dù hắn có tin hay không thì quan tài Vân Liệt Diễm vẫn được hạ táng.

Mọi người đã rời khỏi hết nhưng Hiên Viên Minh vẫn cố chấp đứng trước phần mộ của Vân Liệt Diễm, như thể nào cũng không chịu đi. Vân Húc Nghiêu không còn cách nào đành phải ở lại với hắn, bảo Vân Mộng Vũ cứ trở về trước.

Sắc trời dần dần u ám.

Trăng cũng dần lên cao.

“Vương gia, chúng ta nên trở về thôi!” Vân Húc Nghiêu không biết đã khuyên Hiên Viên Minh bao nhiêu lần, nhưng hắn vẫn không chịu nghe.

“Không! Ta sẽ không đi đâu cả. Nàng không có chết!” Hiên Viên Minh nhìn ba chữ ‘Vân Liệt Diễm’ trên bia mộ, cảm thấy rất chướng mắt. Hắn hận không thể đánh nát tấm bia mộ này.

“Vương gia, nếu như người thật sự yêu Diễm nhi như vậy, tại sao lúc trước lại không nói rõ lòng mình cho nàng biết? Hôm nay, tất cả đều đã muộn rồi, tại sao người không để cho nó trôi qua đi? Người còn có cuộc sống của mình, tội gì phải khổ như thế chứ?” Vân Húc Nghiêu vốn không muốn nói, nhưng nhìn thấy bộ dạng này của Hiên Viên Minh liền nhịn không được.

“Ta yêu nàng? Làm sao có thể? Ta làm sao có thể yêu nàng?” Hiên Viên Minh bối rối lắc đầu. Hắn yêu Vân Liệt Diễm, nói đùa gì vậy? Cho dù nữ nhân khắp thiên hạ này đều chết sạch, hắn cũng sẽ không yêu Vân Liệt Diễm. Không có khả năng! Tuyệt đối không thể!

“Nếu vương gia không yêu nàng, giờ phút này vì sao lại đứng đây khổ sở như thế? Vân Húc Nghiêu thở dài một hơi: “Hôm nay Vũ nhi vì vương gia mà đỡ một chưởng, sinh tử chưa rõ, vương gia có từng nhớ đến hay không? Lúc trước vương gia cố ý muốn lợi dụng Vũ nhi để đối phó với Diễm nhi, để báo thù. Hôm nay thì

đã báo, vì sao vương gia còn không buông tha? Vũ nhi tuy bị hủy dung mạo, nhưng nàng đối xử với vương gia bằng tấm lòng chân thật, vương gia có từng nhận ra không?”

“Vũ nhi bị thương?” Hiên Viên Minh nhíu mày, đột nhiên nhớ đến chuyện linh đường hôm nay, tứ ca hung hăng đánh một quyền, hất lại được Vân Mộng Vũ đẩy ra, dùng thân thể của mình chặn lại. Hiên Viên Minh bối rối, nhưng khi nhớ đến gương mặt bị hủy kia lại nhin không được cảm giác chán ghét.

“Vương gia, Diễm nhi đã chết, người chết không có thể sống lại, vương gia nên quý trọng người trước mắt thôi!” Vân Húc Nghiêu có thể nhận ra rằng Vân Mộng Vũ yêu thương Hiên Viên Minh thật lòng, nếu không cũng sẽ không ngăn cản một quyền kia. Chỉ sợ nếu không phải là Vũ nhi võ công cao cường, giờ phút này đã sớm hương tiêu ngọc vãn (1) rồi.

(1) Hương tiêu ngọc vãn: Chết. Câu này có nghĩa là ‘hương thơm tiêu tán, ngọc đá vỡ nát’, dùng để chỉ cái chết.

Hiên Viên Minh nhẹ nhàng vuốt ve tấm bia mộ của Vân Liệt Diễm, vẫn không nói gì.

Hắn yêu Vân Liệt Diễm sao?

Hắn không biết, thật sự không biết. Hắn chỉ biết là hắn rất chán ghét nàng, rất không thích nữ nhân này. Thế nhưng hết lần này tới lần khác, mọi hành động của nàng dù chỉ là một cái nhăn mày, một nụ cười nhẹ đều như dao khắc vào lòng hắn, lau mãi vẫn không phai. Hắn chưa từng nhớ nhưng một nữ nhân nào như vậy.

Hắn thật sự yêu nàng, lại đồng thời chán ghét nàng, hận không thể trói nàng lại, từ từ tra tấn nàng, đúng không?

Nếu không phải là yêu, vậy tại sao hắn lại lo lắng như vậy? Sống chết của nàng, tại sao hắn lại để ý như vậy? Tại sao khi nàng chết, lòng của hắn sẽ đau đớn như thế? Đau đến hận không thể cùng nàng đồng sinh cộng tử! Cũng chỉ muốn bắt được nàng, giam cầm nàng vào thế giới của riêng mình.

Vân Liệt Diễm, rốt cuộc ngươi là một nữ nhân như thế nào? Ngươi khiến cho ta giận điên như vậy, làm sao ngươi có thể chết?

“Vương gia, trở về thôi!” Vân Húc Nghiêu đã không còn biết khuyên nhủ Hiên Viên Minh như thế nào. Có lẽ hắn mới là người thống khổ nhất, rõ ràng là yêu một người như vậy mà cũng không biết, cho nên dốc sức liều mạng tổn thương nàng, đồng thời cũng thương tổn chính mình.

Hiên Viên Minh đứng lên, trước mắt lại đột nhiên tối sầm, hôn mê bất tỉnh. Bên này, Vân Húc Nghiêu cũng không hiểu sao lại ngã xuống.

“Ngươi đã thấy chưa? Người hắn yêu thích mãi mãi cũng là Vân Liệt Diễm, là nữ nhân đang nằm trong quan tài lúc này. Trong lòng của hắn không có ngươi, dù chỉ là một vị trí nhỏ” Người áo đen lạnh giọng nói với Vân Mộng Vũ.

Vân Mộng Vũ nhắm hai mắt lại. Nàng nghĩ rằng cả đời này mình chỉ muốn vinh hoa phú quý, địa vị chí cao vô thượng, thậm chí lúc gả cho Hiên Viên Minh, lợi dụng lẫn nhau, nàng vẫn nghĩ như vậy. Thế nhưng ở bên cạnh hắn không đến một tháng, hắn đã hoàn toàn chinh chinh cướp đi lòng của nàng, khiến cho nàng mở mắt hay nhắm mắt cũng đều chứa đầy bộ dáng dịu dàng săn sóc của hắn. Nàng không thể nào tưởng tượng được, một nam nhân bá đạo cùng dễ xúc động như vậy lại có thể dịu dàng khi đứng trước mặt nàng.

Nhu tình như vậy, nàng thật sự không kháng cự được.

“Còn không định đi sao?” Người áo đen châm chọc. Nữ nhân, chỉ là một đám ngu ngốc! Vân Mộng Vũ như thế, mà Phượng Tâm Nghiên cũng như vậy, tự gây nghiệt không thể sống. Thế nhưng, cuối cùng vẫn là để cho nữ nhân kia trốn được!

“Không! Ta sẽ không đi đâu cả! Ta không tin hắn thật sự tuyệt tình như vậy. ‘Một ngày phu thê, trăm ngày ân nghĩa’, chỉ cần ta thật tâm nhất định có thể khiến cho hắn cảm động” Vân Mộng Vũ đi đến trước mặt Hiên Viên Minh, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn. Nàng không tin hắn thật sự tuyệt tình, hắn nhất định sẽ yêu mến nàng, nhất định!

“Người đừng quên, một chưởng kia đã là giới hạn cuối cùng của người rồi. Nếu như người tiếp tục u mê không chịu giác ngộ, người chết không thể nghi ngờ!” Người áo đen hừ lạnh. Hôm nay nếu không nhờ hấn xuất hiện, nàng chết là cái chắc!

“Ta muốn tận mắt nhìn xem Vân Liệt Diễm có phải đã chết thật hay không!” Vân Mộng Vũ dường như đã quyết định cái gì, ngừng đầu nói với người áo đen.

Người áo đen hừ lạnh một tiếng, vung tay áo, đất vàng liền bị xốc lên lộ ra một cỗ quan tài.

Vân Mộng Vũ đi đến, mở nắp quan tài ra, quả nhiên nhìn thấy Vân Liệt Diễm đang nằm bên trong. Nàng kiểm tra cả người Vân Liệt Diễm, xác định là người chứ không phải hình nộm. Nàng lại nâng một cánh tay của Vân Liệt Diễm lên, có một cái bớt. Quả nhiên là nàng ta! Nàng ta thật sự đã chết rồi!

“Khỏi kiểm tra, đã chết vài ngày rồi!” Người áo đen dường như không muốn nhìn khuôn mặt của Vân Liệt Diễm, quay mặt qua chỗ khác.

Vân Mộng Vũ khép nắp quan tài, sau đó người áo đen lại vung tay lấp đất lên trên.

“Phế bỏ võ công của ta đi!” Đúng lúc này, Vân Mộng Vũ đột nhiên mở miệng nói.

“Người thật sự là điên rồi phải không? Người cũng biết công lực của người hiện giờ là nhờ người chịu khổ bảy năm, nhận hết tất cả tra tấn mới có được. Khắp đại lục Tranh Vành, có mấy ai có thể đấu lại người chứ? Người thật sự cam lòng bỏ qua như vậy sao?” Người áo đen trợn to hai mắt nhìn, dường như không dám tin lời Vân Mộng Vũ đã nói.

Hắn biết Vân Mộng Vũ cũng không phải một ngày hay hai ngày. Nữ nhân này ham mê hư vinh, lại âm hiểm vô tình, có được võ công thâm sâu như thế để áp đảo mọi người, hẳn là điều mà nàng tha thiết mong ước mới đúng. Nàng vậy mà thật sự chỉ vì một nam nhân, nói phế bỏ võ công liền phế!

“Ta đã nghĩ rất kỹ. Vân Liệt Diễm chết rồi, võ công của ta có cao thế nào cũng không có chỗ dùng” Lúc trước sở dĩ nàng nguyện ý chịu tất cả khổ sở cũng chỉ vì báo thù Vân Liệt Diễm. Bây giờ Vân Liệt Diễm đã chết, thù của nàng đã được báo, lúc này quan trọng nhất đối với nàng chính là trái tim của Hiên Viên Minh.

“Ha ha ha! Thật sự là có nằm mơ cũng không ngờ nữ nhân như người mà cũng biết yêu là gì!” Người áo đen cười một cách ngông cuồng: “Ta cho người thêm vài ngày để suy nghĩ, để người còn cơ hội hối hận!”

“Không cần! Ra tay đi, ta sẽ không hối hận!” Vân Mộng Vũ rất kiên quyết, kiên quyết đến nỗi ngay cả người áo đen cũng không dám tin đây chính là Vân Mộng Vũ vô sỉ mà hắn từng biết.

“Được! Ta sẽ tự mình chờ đợi cái ngày người chết, tự mình nghiền ngẫm bộ dạng hối hận của người!” Người áo đen tung một chưởng lên đầu vai của Vân Mộng Vũ, sau đó hút hết toàn bộ công lực của nàng vào cơ thể mình.

Không biết qua bao lâu, Vân Mộng Vũ rốt cuộc cũng phun ra một ngụm máu đỏ tươi, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Người áo đen hừ lạnh một tiếng, kéo Vân Mộng Vũ, Hiên Viên Minh cùng Vân Húc Nghiêu, nhảy vài cái đã biến mất khỏi khu lăng mộ.

Bên trong không gian tinh thần, Vân Liệt Diễm chợt mở mắt ra. Thế nhưng lúc này nàng lại cảm thấy không giống như lúc trước, bên trong không gian tinh thần của nàng vốn dĩ mang màu trắng nhàn nhạt, bây giờ lại biến thành một màu xanh da trời.

“Ừ, không tệ, không hổ là Phượng Hoàng vương giả, trong một khoảng thời gian ngắn nữa là có thể đạt đến Thiên Lam cấp (2) rồi!” Mỹ nữ áo đỏ chặc chặc cảm thán, đã vượt quá dự liệu của nàng!

(2) Xích – Chanh – Hoàng – Lục – Thanh – Lam – Tử.

“Nếu như theo lời người nói thì nội công tâm pháp của ta có thể đạt đến cảnh giới gì?” Vân Liệt Diễm có chút kích động. Nàng cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của chính mình, năng lượng tinh thần đã cường đại hơn so với trước kia không biết bao nhiêu lần.

“Chắc là Thiên Thanh cấp! Cái này phải do tự người tu luyện. Tuy đạt đến cảnh giới Thiên Nhân thì nội công tâm pháp cũng đã không còn quan trọng nữa, nhưng vẫn phải không ngừng tu luyện mới có thể đột phá. Thế nhưng đã có năng lượng tinh thần cường đại chống lưng, bây giờ người có lẽ đã có thể phát huy thực lực của một người Thiên Lam cấp!” Mỹ nữ áo đỏ nghĩ nghĩ, nói thêm: “Tuy nhiên còn một điều người cần phải chú ý”

“Điều gì?”

“Sau này người nhất định không thể ngừng tu luyện năng lượng tinh thần, người chỉ cần đi vào trạng thái suy tưởng là có thể bắt đầu tu luyện. Người tiến bộ rất nhanh, phần lớn là vì người mới bắt đầu tu luyện. Bây giờ người đã đạt đến Thiên Lam cấp, giai đoạn này chính là một cổ chai, là giới hạn khó khăn, sau này để đạt đến Thiên Tử cấp hay Thần cấp lại càng thêm khó khăn. Có thể tận dụng thời gian bao lâu để đột phá chính là phải dựa vào duyên số của người. Có thể là một năm hay hai năm, cũng có thể là mười năm hay hai mươi năm, đồng thời cũng có thể chỉ trong nháy mắt”

“Nếu cả đời đều không đột phá được thì sao?” Vân Liệt Diễm hưng phấn, nói: “Nếu vậy ta không cần phải đi hoàn thành nhiệm vụ gì đó nữa rồi đúng không?”

“Vậy thì kiếp sau tiếp tục cố gắng đột phá!” Khóe miệng mỹ nữ áo đỏ co rút: “Nếu người là người được chọn, nhất định người không thể thoát khỏi trách nhiệm này. Không gian này đã đến giới hạn, nếu người không thể hoàn thành nhiệm vụ thì ngay cả người cũng đều phải tan thành mây khói”

“Hừ!” Vân Liệt Diễm hừ lạnh một tiếng.

“Còn có vấn đề nữa không?” Mỹ nữ áo đỏ nhìn Vân Liệt Diễm, nói: “Nếu không có chuyện gì nữa thì bây giờ người đã có thể tự làm chủ thân thể này rồi. Năng lượng tinh thần của người đã đạt đến Thiên Lam cấp, còn có Hồi Hồn Thảo kia, thân thể của người đã không còn chuyện gì nữa”

“Hết chuyện để hỏi rồi!” Vân Liệt Diễm cũng không muốn nói gì thêm với mỹ nữ áo đỏ, nghe thấy nàng ta nói chuyện liền khiến nàng buồn bực.

“Người nên để ý đến Hàn Chỉ một chút, ta cảm thấy hắn cũng không phải là một người bình thường” Mỹ nữ áo đỏ nhìn thấy Vân Liệt Diễm không để ý tới nàng, lại đột nhiên mở miệng nói.

“Để ý cái gì?” Vân Liệt Diễm bĩu môi, nhưng khi nhớ tới chuyện Hàn Chỉ vì nàng mà không quan tâm đến tính mạng của mình, trong lòng nàng lại cảm thấy ảm áp. Một khoảng thời gian dài như vậy, dường như cũng đã đến lúc cho hắn nếm một chút ngon ngọt rồi. Hàn Chỉ có thể vì nàng mà làm nhiều như vậy, nàng cũng không phải là người vô tâm, đương nhiên cũng có cảm giác.

“Người thật sự chưa nhìn thấy dung nhan thật của hắn à?” Mỹ nữ áo đỏ nhíu mày: “Ta lại cảm thấy đôi mắt kia của hắn có vấn đề, dường như đang ẩn chứa một nguồn năng lượng gì đó, là một loại năng lượng mà ngay cả ta cũng nhìn không thấu”

“Đôi mắt?” Vân Liệt Diễm kinh ngạc một chút, sau đó nghĩ nghĩ rồi nói: “Đôi mắt của hắn có gì mà kỳ lạ? Kỳ lạ duy nhất chính là cho dù có nhìn thế nào cũng không thể thấu, giống như nó có thể thôi miên người khác vậy. Rõ ràng là đôi mắt hai tròng trắng đen, lại khiến cho người khác như xuất hiện ảo giác. Thế nhưng nhắc đến đôi mắt, ta lại nhớ đến đôi mắt của Vân Thiểm Thiểm. Đôi mắt của thằng nhóc kia mới thật sự là có vấn đề. Ta nhớ lúc nó vẫn chưa tới một tuổi, chỉ vừa biết bò, khi đó bọn ta vẫn còn sống trên đảo. Có một lần không ai trông chừng nó, lại khiến cho nó không biết đã bò đi tới nơi nào. Sau đó ta đi tìm cả buổi, cuối cùng lại tìm được nó trong rừng. Thế nhưng lúc ta tìm được nó đã xảy ra một chuyện...”

“Chuyện gì?” Mỹ nữ áo đỏ có chút tò mò. Nàng cũng chỉ có ý thức đến hồi ức của Vân Liệt Diễm một hồi một phách kia, đối với thân thể này nàng vẫn không có quyền làm chủ. Cho nên phần lớn thời gian nàng cũng không thể quan tâm chuyện gì đã xảy ra với Vân Liệt Diễm.

“Lúc ta tìm được nó đã phát hiện nó bị một đàn dã thú bao vây. Lúc đó nó còn chưa hiểu chuyện, không biết tự vận dụng dị năng của mình, cho nên muốn giành chiến thắng giữa đàn dã thú kia là điều không thể.

Ta định ra tay lại phát hiện có một tia sáng bắn ra từ trong mắt nó, sau đó những dã thú kia dường như ngay lập tức tự bạo mà chết. Loại năng lượng đó, ít nhất cũng là Tử cấp, nhưng lúc đó ngay cả Xích cấp, Vân Thiểm Thiểm cũng không có!” Chuyện này Vân Liệt Diễm vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ, nhưng có muốn hỏi Vân Thiểm Thiểm cũng không cách nào hỏi ra. Lúc đó chỉ tầm một tuổi, nó không thể nào nhớ được chuyện kia, mà sau này nó cũng chưa từng xuất hiện tình huống đó một lần nữa.

Cho nên, nàng cũng không biết hỏi ai.

“Ta cũng không biết rõ chuyện gì đã xảy ra, hẳn là một loại năng lực trời sinh. Chỉ cần không phải di truyền từ người thì nhất định có liên quan đến người phụ thân kia của nó” Mỹ nữ áo đỏ nghĩ nghĩ, nói.

“Nói nhầm!” Vân Liệt Diễm bó tay, có hỏi cũng như không, hỏi cái gì cũng không biết.

“Ta chỉ có thể cảm thấy trong ánh mắt Hàn Chỉ ẩn chứa một nguồn năng lượng rất quý dị, về phần thực lực của hắn như thế nào, chỉ sợ còn mạnh hơn so với người bây giờ. Còn lý do tại sao thì ta cũng không biết” Mỹ nữ áo đỏ khoát khoát tay, nói: “Người có thể đi!”

Vân Liệt Diễm liếc nàng một cái, sau đó nhắm mắt lại, thoát khỏi không gian tinh thần.

Không mở mắt ra thì không sao, chỉ vừa mở mắt liền khiến cho nàng hoảng sợ. Trời ạ! Cái nơi vừa tối vừa ngột này, là nơi nào?

Lúc này, nàng thoang thoảng nghe thấy thanh âm đang nói: “Mau đào!”

Vân Liệt Diễm sửng sốt. Đào cái gì?

Sau đó Vân Liệt Diễm cố gắng bình tĩnh lắng tai nghe, liền nghe thấy thanh âm truyền đến từ đỉnh đầu.

Trên đỉnh đầu có gì đó bật ra. Nàng ngồi dậy, duỗi lưng một cái.

“A!” Lúc này, có một người áo đen kinh hoảng kêu một tiếng.

“Câm miệng!” Tên còn lại rống lên.

“Vương... Vương phi! Người... Người còn sống sao?” Lúc này, một người áo đen to gan khác tiến lên, run giọng hỏi. Chủ tử hạ lệnh đào thi thể Vương phi lên, làm sao... làm sao Vương phi lại đột nhiên ngồi dậy?

“Mẹ nó! Lão nương không còn sống chẳng lẽ đã chết hay sao?” Vân Liệt Diễm nhú mày, vừa ra ngoài liền há to miệng mắng. Chết tiết! Không biết nàng đã ngủ bao lâu, toàn thân đau nhức, vất vả lắm mới duỗi được lưng một cái, vậy mà có người dám hỏi nàng còn sống hay không. Nàng không còn sống mà có thể duỗi lưng được sao?

“Vương phi bớt giận!” Vài người áo đen ngay lập tức quỳ xuống.

Vương phi không chết, tại sao lại mang đi chôn? Mọi người khóc không ra nước mắt.

“Quý cái gì mà quý? Đây là nơi quý quái nào vậy? Hàn Chỉ đâu rồi?” Vân Liệt Diễm ngáp một cái, quay đầu nhìn bốn phía. Ồ! Mô đất?

Tại sao nàng lại nằm giữa mô đất?

Vân Liệt Diễm thầm nghĩ ra một khả năng, sau đó từ từ cúi đầu nhìn, lại nghiêng răng chữi: “Mẹ nó!”

“Hàn Chỉ! Mẹ kiếp! Người chờ đó cho lão nương! Nếu lão nương không thiên người, lão nương sẽ không phải là Vân Liệt Diễm!” Mẹ nó! Tức chết nàng! Tức chết nàng! Quan tài... Nam nhân chết tiết kia lại đặt nàng vào quan tài, còn chôn nàng. Chán sống!

“Vương phi... Vương phi bớt giận!” Những người áo đen đều bị khí thế của Vân Liệt Diễm dọa sợ. Vương phi thật đáng sợ, đoán chừng chủ tử sắp thăm rồi!

Vân Liệt Diễm nhảy ra khỏi quan tài, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi ra ngoài. Hàn Chỉ ơi là Hàn Chỉ, vốn đang định cho người một chút ngon ngọt nhâm nhi, vậy mà người dám đặt lão nương vào quan tài. Người chờ đó cho lão nương!

Những người áo đen hai mặt nhìn nhau, sau đó lại nhìn Vân Liệt Diễm đang hằm hằm đi ra ngoài. Rốt cuộc bọn họ cũng có thể rút ra một kết luận: Vương phi không chết!

Sau đó chính là: Chủ tử chết chắc rồi!

“Bây giờ chúng ta nên làm cái gì?” Một người hỏi.

“Còn có thể làm gì? Mau bỏ thi thể nữ này vào trong, đắp ngôi mộ lại, sau đó trở về bẩm báo với vương gia!” Một người áo đen quát to: “Tranh thủ thời gian làm việc đi!”

Bên này, Vân Liệt Diễm vừa đi ra ngoài liền nghĩ, nên trở về hay lén lút trốn đi hù dọa bọn họ một trận.

Xoắn xuýt một phen, Vân Liệt Diễm quyết định trả thù chuyện bọn họ dám bỏ nàng vào quan tài. Cho nên nàng phải trốn trước, sau đó lại đi tìm bọn họ. Nàng cởi bộ quần áo giành cho vương phi lúc tuần táng, đốt sạch, sau đó lặng lẽ rời khỏi.

Bên này, những người áo đen sau khi đắp ngôi mộ liền chạy trở về vương phủ báo tin.

“Cái gì? Các người nói đại tẩu đã tỉnh, sau đó liền một mình rời đi rồi hả?” Tròng mắt Diệp Khuyết đều đã muốn rơi xuống đất. Đại tẩu định chơi trò xác chết vùng dậy sao?

“Không phải người nói được liệu phải đến trưa mới có thể mất hiệu lực sao?” Hàn Chỉ nhìn về phía Phụng Lăng Tiêu. Tại sao có thể như vậy?

“Ta cũng không biết, được liệu có lẽ không phải là vấn đề” Phụng Lăng Tiêu khoát khoát tay. Hắn thật sự không biết, hắn rất tin tưởng với năng lực của mình, làm sao có thể có sai sót chứ?

“Bây giờ nên làm gì đây?” Vân Phụng Khảm nhíu mày. Nếu Diễm nhi muốn trở lại thì bây giờ cũng đã trở về rồi, nhưng nàng vẫn còn chưa trở lại, vậy chứng minh nàng không muốn trở về.

“Nguy rồi!” Diệp Khuyết lắc đầu: “Đại tẩu nhất định là rất tức giận. Kì tĩnh lại mà nhìn thấy mình đang nằm trong quan tài, bất kỳ ai cũng sẽ không có tâm tình tốt!”

Đám người đồng thời trầm mặc không nói, không ai ngờ Vân Liệt Diễm lại tỉnh vào lúc này.

“Lệnh cho Mạt Nhật chuẩn bị nhanh lên một chút, đến uy hiếp đám đại thần kia. Trời vừa sáng liền tiến cung, ủng hộ Hiến Viên Minh đăng cơ. Chỗ Thái tử có lẽ đã chuẩn bị xong” Hàn Chỉ đứng dậy: “Bây giờ ta sẽ tiến cung!”

Mọi người gật nhẹ đầu, chỉ cần Hiến Viên Minh leo lên ngôi vị hoàng đế, trao đổi tin tức của phu nhân từ miệng lão hoàng đế là được. Còn ngôi vị của Hiến Viên Minh thì tùy thời đều có thể bị đập ngã. Về sau có chuyện gì xảy ra, cũng không còn liên quan gì đến bọn họ.

Lúc Hàn Chỉ đặt chân đến nội cung thì trời cũng tờ mờ sáng, vẫn chưa đến thời gian lâm triều. Hàn Chỉ không chờ bất kỳ người nào truyền lệnh, đi thẳng vào tấm cung của hoàng thượng.

“Sao? Người đã chuẩn bị xong chưa?” Hiến Viên Hi vừa đứng dậy, tuy sức khỏe vẫn không khá hơn nhưng miễn cưỡng vẫn có thể lâm triều.

“Sáng hôm nay, tất cả các đại thần đều sẽ đứng về phía Hiến Viên Minh, Thái tử cũng sẽ xuất hiện nhưng chủ động rời khỏi. Bây giờ người có thể nói cho ta biết mẫu thân ta đang ở đâu chưa?” Hàn Chỉ đặt tất cả những lệnh bài nắm binh quyền ra trước mặt Hiến Viên Hi, nói: “Đây là tất cả binh quyền trong tay đại thần”

Hiến Viên Hi nhìn thấy những lệnh bài kia, nhin không được cười to hai tiếng: “Hàn Chỉ, nếu như người là con trai của trẫm, trẫm nhất định sẽ truyền ngôi vị hoàng đế cho người!”

Trong một khoảng thời gian ngắn mà hắn có thể thu hồi hết tất cả binh quyền của cả Đông Thịnh quốc ngoại trừ hoàng đế, loại năng lực như vậy nếu như chấp chương giang sơn, nghiệp lớn lo gì không thành? Cho nên, Hàn Chỉ nói hắn đã an bài toàn bộ bá quan văn võ, Hiến Viên Hi không chút nghi ngờ.

Tuy nhiên, nam nhân này lại không phải là huyết mạch của ông. Ông từng nghĩ không chỉ là một lần, nếu như Hàn Chỉ là con trai của ông thì tốt rồi! Nếu ông có thể gặp Thủy Linh Lung sớm hơn một chút, có phải nàng cũng sẽ không là thê tử của người khác, sẽ không sinh con cho người khác. Nếu như ông có thể

gặp nàng sớm hơn một chút, ông cũng sẽ không phải dùng bất kỳ thủ đoạn nào cả, nàng vẫn sẽ ở bên cạnh ông, không ai có thể cướp mất nàng khỏi ông.

“Nói cho ta biết, mẫu thân của ta đang ở đâu!” Bây giờ Hàn Chỉ không có tâm tư nghe ông ta nói nhảm, điều hấn quan tâm nhất chính là an nguy của mẫu thân.

Lão Hiên Viên Hi điên rồ này, không hổ là cha con với Hiên Viên Minh, ngay cả tư tưởng cũng được khắc ra từ một ruột. Một người giam giữ mẫu thân của hấn, còn một người lại thời thời khắc khắc mong chờ giam giữ thể tử của hấn.

Đám người Hiên Viên gia này quả thật là quá vô sỉ! Nếu như hấn thật sự là con của ông ta, hấn sẽ cảm thấy buồn nôn! Nhớ lại những tháng năm kia, hấn thật đúng là một kẻ ngốc, vì loại người không chút nhân tính này trả giá tất cả. Hấn thật sự là đánh giá ông ta quá cao rồi!

“Sau khi lâm triều, ta sẽ nói cho người biết mẫu thân người đang ở đâu” Hiên Viên Hi nhìn Hàn Chỉ: “Lời trẫm từng nói, từ trước đến nay đều sẽ không đổi ý. Trẫm hứa sẽ nói nơi mẫu thân người đang ở thì tuyệt đối sẽ nói cho người biết”

“Ta muốn nhìn thấy mẫu thân ta bình an vô sự” Hàn Chỉ làm sao có thể không hiểu rõ lão già này, sợ rằng đến lúc ông ta nói cho hấn biết thì mẫu thân cũng đã bị tra tấn đến sắp chết. Đây cũng không phải là không có khả năng, Hiên Viên Hi vốn dĩ chính là tên biến thái!

Lão già này, ngay cả tư cách chôn cùng mẫu thân cũng đều không có!

Chỉ cần cứu được mẫu thân, Hàn Chỉ hấn tuyệt đối sẽ không buông tha ông ta! Ông ta dám nhốt mẫu thân nhiều năm như vậy, chỉ cần nghĩ tới thôi là Hàn Chỉ đã hận không thể giết chết Hiên Viên Hi.

“Đương nhiên, nàng vẫn chưa chết” Hiên Viên Hi mỉm cười. Nàng không chết, nhưng cũng sẽ chết nhanh thôi. Nàng cố gắng nhiều năm quan chính là vì muốn gặp lại đứa con hoang này. Làm sao ông có thể cam lòng khiến cho nàng thất vọng chứ?

“Hừ!” Hàn Chỉ hừ lạnh, vẫn không vào triều với ông ta mà chờ ở tẩm cung hoàng đế.

“Ta lạnh quá...” Lúc này, bên trong tẩm điện lại đột nhiên vang lên một âm thanh quỷ dị.

71. Q.2 - Chương 73

“Ta lạnh quá...” Lúc này, bên trong tẩm điện lại đột nhiên vang lên một âm thanh quỷ dị.

Khóe miệng Hàn Chỉ co rút. Hấn quay đầu nhìn lại tẩm cung không một bóng người, mở miệng nói: “Diễm nhi, mau ra đây!”

“Ta lạnh quá... Ở trong quan tài lạnh quá...” Vân Liệt Diễm buồn bực, vậy mà hấn cũng có thể nhận ra nàng. Chẳng lẽ thật sự giống như mỹ nữ áo đỏ nói, hấn có vấn đề?

“Ta có chuyện muốn nói với nàng” Vân Liệt Diễm vừa mở miệng tiếng thứ nhất, Hàn Chỉ cũng đã biết là nàng. Không thể tưởng tượng được, nàng vậy mà lại chạy đến nơi này. Vậy cũng đúng lúc, trước tiên cứ đem chân tướng mọi chuyện nói cho nàng biết, tránh cho nàng làm xằng làm bậy.

“Hừ! Một chút không thú vị!” Vân Liệt Diễm không tình nguyện đi ra từ sau giá sách. Nàng tìm cả buổi mới thấy được cơ quan này đây!

“Đây là long sà (1) trong truyền thuyết sao?” Vân Liệt Diễm vỗ vỗ chiếc giường lớn màu vàng, sau đó đặt móng ngồi lên. Chết tiệt! Ngay góc trong quan tài đến nỗi buồn nôn muốn chết rồi!

(1) Long sà: Giường ngủ của hoàng đế.

Nàng giận dữ không quay về Tứ vương phủ, nghĩ nửa ngày cũng chỉ còn hoàng cung này là nơi tắm rửa thoải mái nhất, vì vậy liền lạng lẹ chạy vào cung tắm rửa thay quần áo, định đến tẩm cung hoàng đế trong truyền thuyết tìm vài thứ tốt mang về, không ngờ lại gặp Hàn Chỉ.

Vì vậy nàng định trêu chọc hấn, ai ngờ một chút cảm giác hấn cũng không có.

Hàn Chỉ đột nhiên bật người, đè Vân Liệt Diễm lên giường.

“Làm gì vậy? Tên điên!” Vân Liệt Diễm đang định đuổi tay đuổi chân một chút, ai ngờ lại bị đè.

“Diễm nhi! Nương tử! Ta rất nhớ nàng” Hàn Chỉ hôn lung tung lên mặt Vân Liệt Diễm, khiến cho nàng một hồi chết lặng. Chết tiết! Hắn cảm tình con chó sao? Vừa thấy người liền nhào đến. Mẹ nó! Nàng không phải là cục xương!

“Nè! Người đừng làm vậy, đây là giường của lão hoàng đế chết tiết kia đó, thôi chết đi được! Làm ở chỗ này, người muốn khiến cho lão nương buồn nôn chết à?” Vân Liệt Diễm vừa nói xong liền nhớ đến chuyện nam nhân chết tiết này dám ném nàng vào quan tài. Thù này không báo, nàng cũng không phải là Vân Liệt Diễm!

Vân Liệt Diễm nhếch môi, đột nhiên nghĩ ra một sáng kiến.

“Làm cái gì?” Hàn Chỉ dừng lại, hỏi một câu.

“Đương nhiên là làm chuyện nên làm nha” Vân Liệt Diễm nháy nháy mắt, còn chưa đợi Hàn Chỉ hỏi rõ đã đột nhiên hôn lên môi hắn.

Hai tay ôm lấy cổ Hàn Chỉ, Vân Liệt Diễm dễ dàng đưa đầu lưỡi trơn trượt vào trong miệng hắn. Đầu lưỡi nàng nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, dụ dỗ quyến rũ hắn nhảy múa cùng nàng.

Trong đầu Hàn Chỉ lập tức trống rỗng, hoàn toàn không còn biết suy nghĩ đến chuyện gì nữa. Hai tay hắn kéo quần áo của Vân Liệt Diễm một cách lung tung, đôi tay một cái liếc mắt khinh thường của nàng.

Đột nhiên, Vân Liệt Diễm xoay người đè thân thể Hàn Chỉ xuống dưới, lúc mềm mại, lúc mê hoặc đốt hỏa khắp người hắn. Sau đó nàng nghe thấy tiếng hít thở nặng nhọc của Hàn Chỉ, cùng một thứ gì đó đang nhô lên chống đỡ nơi đó của nàng. Cơ thể cực nóng hòa cùng thân thể vốn dĩ lạnh như băng của hắn, khiến cho hắn cảm thấy như mình đang nằm trên một chiếc giường bằng băng tuyết ngay giữa mùa hè nóng rực.

Hàn Chỉ cảm thấy mỗi nơi trên cơ thể mình đều muốn nổ tung, hắn muốn trút hết tất cả. Trong đầu đột nhiên xuất hiện một hình ảnh lơ mơ gì đó, hắn đột nhiên xoay người đem thân thể Vân Liệt Diễm đè xuống dưới, một bàn tay giữa chặt chân thon dài của nàng.

Vân Liệt Diễm chửi thề một tiếng, sắc mặt có chút ửng đỏ. Nàng không thể tiếp tục như vậy, thật sự sẽ gây ra sai lầm mất, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy khô nóng rồi.

Nàng vươn một cái chân khác lên, một cước đạp cho Hàn Chỉ ngã trên mặt đất.

‘Bịch’ một tiếng, Hàn Chỉ vẫn còn không hiểu chuyện gì xảy ra, cả người đã ngã ngồi dưới đất.

Sau đó, hắn dùng một ánh mắt chưa thỏa mãn dục vọng nhìn Vân Liệt Diễm: “Nương tử, ta...”

“Người sao vậy?” Vân Liệt Diễm sửa sang lại quần áo bị Hàn Chỉ làm loạn, ngồi trên giường gác chân lên đùi, nháy nháy mắt nói: “Không khỏe ở đâu sao?”

“Ta...” Từng giọt mồ hôi lạnh trên trán Hàn Chỉ chảy xuống, gân xanh nổi đầy, khóe miệng có chút run rẩy: “Thật là khó chịu!”

“Ngoan nha, mau nói cho ta biết tại sao người lại trợ giúp Hiên Viên Minh đẳng cơ?” Vân Liệt Diễm đương nhiên biết rõ tại sao hắn lại khó chịu, nhưng lúc này ngàn vạn lần không thể nói ra. Ở gần lâu như vậy, nàng đương nhiên hiểu khá rõ Hàn Chỉ. Lúc ngoan ngoãn thì giống như một con cừu nhỏ, một khi tạo cơ hội cho hắn xoay người làm chủ nhân, ngay lập tức hắn sẽ hóa thân thành lão sói xám.

Hừ, giỏi cho hắn dám ném nàng vào trong quan tài, cũng không nhìn thử xem nàng đã chết thật chưa mà đã đem nàng đi chôn sống. Cuồng ngược đến thế à? Lão nương chính là muốn cho người nhện đến chết, cho người chết vì dục hỏa đốt người! Tốt nhất là chưa kịp thử niềm vui thú của loài người đã nghèo rồi đi!

Vân Liệt Diễm nghĩ đến ác độc. Đối phó với Hàn Chỉ, một chiêu này tuyệt đối cao minh!

“Nhưng ta rất khó chịu...” Hàn Chỉ đứng dậy, đưa tay kéo Vân Liệt Diễm ôm vào trong ngực, cọ cọ vào cổ nàng: “Nương tử, ta cảm thấy dường như nàng có âm mưu gì đó”

“Âm mưu gì? Đừng có suy nghĩ lung tung! Nói mau, người đã giao dịch gì với lão hoàng đế kia? Ta đã ngủ bao nhiêu ngày rồi? Chuyện gì đã xảy ra trong lúc ta ngủ?” Vân Liệt Diễm nghe Hàn Chỉ nói chuyện với lão hoàng đế về mẫu thân gì đó, chẳng lẽ có liên quan đến mẫu thân của Hàn Chỉ sao?

“Ừm...” Hàn Chỉ vận công đè nén cảm giác khô nóng trong người, tĩnh tâm một chút. Hắn cũng định nói trước với nàng mọi chuyện để tránh nàng đột nhiên xuất hiện khiến cho toàn bộ kế hoạch bị rối loạn. Đến lúc đó, lão già biến thái Hiên Viên Hi kia không biết sẽ lại làm ra chuyện gì với mẫu thân.

“Ngày nàng đến Vân gia, ta đồng thời cũng tiến cung gặp Hoàng thượng. Ông ta nói rằng mẫu thân của ta vẫn chưa chết, nếu như ta chịu trợ giúp Hiên Viên Minh leo lên ngôi vị hoàng đế thì ông ta sẽ thả mẫu thân ra. Lúc ấy ta biết nàng ghét Hiên Viên Minh, hơn nữa còn đáp ứng giúp Thái tử ngồi lên ngôi vị hoàng đế. Lúc đó thật sự ta cũng không biết ông ta nói thật hay giả, cho nên cũng không đáp ứng. Sau khi nàng trúng độc, Hiên Viên Minh lấy Vân Mộng Vũ, lợi dụng nàng ta để đối phó với chúng ta, ta liền đưa Thái tử đến Tứ vương phủ rồi đi tìm thuốc giải cho nàng. Khi trở lại ta mới biết Hiên Viên Minh đã lệnh cho Vân Mộng Vũ đến giết Thái tử giả, chuẩn bị đăng cơ. Đầu tiên ta truyền tin Thái tử vẫn chưa chết ra ngoài, sau đó dùng thuốc tạo cái chết giả cho nàng để khiến cho Vân Mộng Vũ nghĩ nàng chết rồi, không còn đến gây khó dễ cho nàng nữa. Tiếp theo ta lại đến đây đồng ý điều kiện của lão hoàng đế, hy vọng rằng có thể cứu mẫu thân ta ra” Đối với chuyện này, Hàn Chỉ chưa từng thương lượng với Vân Liệt Diễm về quyết định của mình, đây cũng là lỗi của hắn “Nàng yên tâm, chỉ cần cứu được mẫu thân, ta sẽ lập tức phế bỏ Hiên Viên Minh. Còn những chuyện Vân Mộng Vũ đã làm với nàng, ta cũng nhất định không để yên!”

Sở dĩ Hàn Chỉ không làm gì Vân Mộng Vũ chính là muốn lôi kẻ đứng sau lưng nàng ta ra ngoài ánh sáng, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất lại là chờ Vân Liệt Diễm tỉnh lại, sau đó tự mình giải quyết. Nếu như hắn giết Vân Mộng Vũ, Vân Liệt Diễm nhất định sẽ không vui, không tự mình báo thù thì nàng nhất định chưa giải hết hận.

“Người đi đâu để tìm thuốc giải cho ta?” Vân Liệt Diễm nhớ đến lời nói của mỹ nữ áo đỏ, hắn để lại một hòn một phách bảo vệ nàng, bây giờ đã không sao rồi đúng không?

“Tử Vong Sơn Mạch” Hàn Chỉ đáp.

“Nguy hiểm lắm sao?” Thực lực ngay cả một người bình thường cũng đánh không lại, hắn còn đến Tử Vong Sơn Mạch không phải là đâm đầu vào chỗ chết hay sao?

“Trước kia ta ở Yến thành cũng thường xuyên vào đó, cũng không có gì nguy hiểm cả” Hàn Chỉ nhếch môi, cúi đầu hôn lên trán Vân Liệt Diễm: “Nương tử lo lắng cho vi phu (2) sao?”

(2) Vi phu: Cách người chồng tự xưng với vợ.

“Mẹ nó, người ngang ngược đến thuận miệng rồi à?” Vân Liệt Diễm trừng mắt với hắn. Nam nhân này, quả nhiên không nên cho hắn ngon ngọt gì cả.

“Nương tử, nàng còn giận à?” Hàn Chỉ đương nhiên đoán ra nguyên nhân vì sao Vân Liệt Diễm không quay về Tứ vương phủ mà là chạy đến đây. Không một ai khi tỉnh lại nhìn thấy mình nằm trong quan tài mà vui vẻ cả!

“Nói nhảm! Đương nhiên là giận rồi!” Vân Liệt Diễm hừ một tiếng: “Trở về từ từ tính sổ với người sau. Bây giờ lão già kia sắp bãi triều rồi, ta đi đâu chờ người đây?”

Vân Liệt Diễm nghĩ rằng thân phận của mình lúc này là ‘người đã chết’, nàng cũng nên lợi dụng để làm một ít chuyện có nghĩa.

“Lúc này nàng trốn ở đâu thì cứ trốn ở đó đi” Hàn Chỉ không cảm nhận được khí tức của những người khác trong đại điện, có lẽ Vân Liệt Diễm đã xử lý bọn họ rồi.

“Vậy được rồi, hi vọng người có thể cứu được mẫu thân của người!” Vân Liệt Diễm cũng muốn nhìn xem rốt cuộc một mẫu thân cực phẩm tới cỡ nào mới có thể dạy ra một con trai cực phẩm như vậy.

Nữ nhân này cũng quá cường hãn. Khắp đại lục này, có mẫu thân nào mà không giáo dục con mình phải ba vợ bốn nàng hầu, nàng lại muốn con trai của mình nhất mực trung thủy với thê tử. Thú vị! Quả thật rất thú vị!

Hàn Chỉ gạt nhẹ đầu, sau đó để cho Vân Liệt Diễm quay trở lại mặt thất phía sau ngăn tủ.

Cũng không lâu sau, Hiên Viên Hi đã trở lại.

“Trẫm thật sự rất tò mò rốt cuộc người đã nói gì mà có thể thu phục được những đại thần kia, nhất là Thái tử” Hiên Viên Hi đã ra thánh chỉ, ba ngày sau Hiên Viên Minh sẽ đăng cơ làm đế. Chỉ cần điểm này, ngày hôm nay dù là ai cũng không thể nào thay đổi được nữa.

“Mẫu thân ta đâu?” Hàn Chỉ chẳng muốn tiếp tục nói nhảm với ông ta.

“Đi theo ta!” Hiên Viên Hi biết Hàn Chỉ chán ghét mình nên cũng không nói gì thêm. Mục đích hôm nay của ông đã đạt được, dẫn hắn đi gặp Thủy Linh Lung cũng không có chuyện gì.

Hiên Viên Hi đi về nơi Vân Liệt Diễm ẩn thân, chính là phía sau chiếc tủ kia. Ông ta xoay nhẹ chốt mở, ngăn tủ liền hé ra.

Hàn Chỉ nhú mày. Không nhìn thấy Vân Liệt Diễm, nàng đã chạy đi đâu?

Hắn thật sự không ngờ mấy năm qua Hiên Viên Hi lại nhốt mẫu thân trong hầm của mình.

Phía sau chiếc tủ là một mật đạo (3). Sức khỏe Hiên Viên Hi không tốt cho nên đi vô cùng chậm. Hàn Chỉ bắt đầu đi, chỉ có thể từ từ đi theo phía sau ông ta.

(3) Mật đạo: Con đường bí mật.

Không biết đã đi bao lâu nhưng Hàn Chỉ có thể cảm nhận được bọn họ đang hướng xuống phía dưới. Lúc trước hắn từng bảo Diệp Tô đến hầm của Hiên Viên Hi điều tra, vậy mà cũng không phát hiện ra mật đạo này.

Không hiểu Vân Liệt Diễm làm cái gì lại có thể vớ trúng nó. Từ lúc vào cũng không nhìn thấy nàng, đoán chừng nàng đã đi vào bên trong. Cũng không biết Hiên Viên Hi có giữ trò gì hay không!

Vân Liệt Diễm vốn đứng phía sau tủ đợi Hàn Chỉ, không ngờ nghe thấy âm thanh bọn họ đi về phía này, nàng liền kêu một tiếng không tốt. Vì vậy nàng chạy vào bên trong, ai ngờ lại chạm phải một mật đạo.

Vân Liệt Diễm nghe thấy tiếng bước chân của bọn họ, nghĩ thầm mật đạo này nhất định có gì đó kỳ quái. Vì vậy nàng đi trước bọn họ một bước trong khi Hiên Viên Hi cùng Hàn Chỉ lại đi rất từ từ.

Vân Liệt Diễm đi cũng gần một tiếng liền nghe thấy âm thanh nước chảy. Nàng cảm thấy tò mò, hầm của Hoàng thượng tại sao lại có một mật thất dài như vậy chứ?

Rốt cuộc sau một khoảng thời gian dài đi bộ, Vân Liệt Diễm cũng đi tới nơi tận cùng của mật đạo, âm thanh nước chảy cũng càng thêm rõ ràng.

Vân Liệt Diễm nhìn xung quanh một lần, rất dễ dàng mở được cánh cửa bằng đá. Đối với một đặc công cao cấp như Vân Liệt Diễm, ba cái loại cơ quan hầm thường này nhất định phải tinh thông. Nhiệm vụ của đặc công không hề thiếu những nơi như lăng mộ cổ đại, cho nên Vân Liệt Diễm mới có thể tìm được mật thất trong khi đám người Hàn Chỉ lại không.

Sau khi cánh cửa đá được mở ra, xuất hiện trước mặt Vân Liệt Diễm lại là một sơn động rất lớn, cửa động được che bởi một dãy thác nước màu trắng bạc.

Đây là một hang động ngầm rất hùng vĩ!

“Người là ai?” Ngay lúc Vân Liệt Diễm vẫn nhìn chăm chăm vào thác nước suy nghĩ vài ý nghĩ hão huyền, một thanh âm rất êm tai đột nhiên đánh thức nàng.

Vân Liệt Diễm quay đầu nhìn về phía chủ nhân của âm thanh kia, sau đó lại nhìn thấy chính giữa đầm nước nhỏ có một chiếc lồng tơ vàng cực lớn.

Vân Liệt Diễm nuốt một ngụm nước bọt, thốt lên: “Là vàng ròng sao?”

“Ha ha, cô nương thật thú vị! Làm sao người có thể tìm đến nơi này?” Thanh âm dịu dàng kia lại cất lên.

Vân Liệt Diễm lúc này mới để ý trong chiếc lồng bằng vàng rồng kia có một chiếc giường cũng bằng vàng, trên giường là một nữ tử xinh đẹp đến không từ ngữ nào có thể diễn tả được.

Nhìn nàng ấy, Vân Liệt Diễm chỉ có thể nghĩ đến bốn chữ ‘dịu dàng như nước’.

Thoạt nhìn nàng ấy cũng chỉ cỡ hai mươi tuổi, mái tóc dài màu bạc xõa tung đến mắt cá chân, đôi mắt màu xanh lam linh động, làn da trắng đến gần như trong suốt.

Nàng ấy giống như một tinh linh trong truyền thuyết, ngoại trừ lỗ tai không có nhọn ra mà thôi.

“Người là mẫu thân của Hàn Chỉ sao?” Vân Liệt Diễm nhảy đến bên ngoài chiếc lồng vàng, lắc lư ổ khóa thật to kia, nói: “Ta giúp người mở lồng sắt!”

“Người biết A Chỉ à?” Trên gương mặt bình tĩnh không một gợn sóng của bà ấy rốt cuộc cũng xuất hiện sự kích động: “Nó đang ở đâu? Nó có khỏe không?”

“Hắn rất khỏe, bây giờ đang trên đường đến đây. Hắn đang đi theo lão hoàng đế kia” Vân Liệt Diễm lại nhìn Thủy Linh Lung. Bà thật sự là mẫu thân của Hàn Chỉ sao? Hàn Chỉ cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, mẫu thân hắn ít nhất cũng gần năm mươi, làm sao có thể trẻ như vậy?

Thuật trử nhan?

Vân Liệt Diễm nghĩ nghĩ, không nhịn được lại thốt ra: “Ách... Tại sao nhìn người lại còn trẻ như vậy? Có phải là người ăn thuốc trường sinh bất lão gì đó không?”

Nếu ở thế giới hiện đại, Vân Liệt Diễm nhất định sẽ không tin cái gì gọi là trường sinh bất lão, nhưng thế giới này là một nơi đầy rẫy những thứ phù phiếm.

“Đợi đến lúc người đạt đến Thần cấp cũng có thể trường sinh bất lão. Người bây giờ có lẽ cũng đạt Thiên Thanh cấp, mà năng lượng tinh thần lại là Thiên Lam cấp!” Thủy Linh Lung rất thích Vân Liệt Diễm, lần đầu tiên nàng gặp một cô nương thú vị, tuổi còn nhỏ mà đã có thành tựu như vậy, thật khiến cho người ta kinh ngạc.

“Làm sao người biết được? Chẳng lẽ người đã đạt đến Thần cấp rồi sao?” Vân Liệt Diễm nhìn Thủy Linh Lung với ánh mắt kinh ngạc: “Vậy tại sao người lại còn ở chỗ này?”

Chính là lồng sắt này nhốt nàng ấy lại sao?

“Không! Bây giờ ta đã không còn võ công rồi, so một người bình thường còn không bằng nữa ấy chứ” Đường như Thủy Linh Lung không có chút cảm xúc bị thương.

“Là lão già biến thái Hiên Viên Hi kia làm sao? Người có hận ông ta không?” Vân Liệt Diễm nhìn bộ dạng không buồn không vui của Thủy Linh Lung, thật sự rất khó hiểu. Nếu nàng là bà ấy, nàng nhất định phải lột da sống của lão Hiên Viên Hi chó má kia.

“Lúc ta đến đây cũng đã không còn võ công rồi. Về phần Hiên Viên Hi, hắn cũng không đáng để cho ta hận” Thủy Linh Lung lắc lắc đầu, cái ngày bà bị phế võ công đã biết, cả đời này mình cũng không thể nào tập võ được nữa.

Hiên Viên Hi lại cứu bà trong lúc nàng gặp khó khăn, cho nên bà sẽ không hận hắn, mà hắn cũng không đáng để bà phải hận.

“Thật sự là khó hiểu” Vân Liệt Diễm lắc đầu: “Người yên tâm đi, ta nhất định sẽ cứu người ra ngoài. Hàn Chỉ sẽ đến đây nhanh thôi!”

“Ta không thể rời khỏi đây” Thủy Linh Lung lắc lắc đầu: “Người biết đây là đâu không?”

“Là động nước ngầm, đúng không?” Vân Liệt Diễm nhìn thác nước như một bức màn kia, đáp.

“Ha ha!” Thủy Linh Lung che miệng cười: “Nơi này là vách núi”

“Cái gì? Vách núi? Đẳng kia chẳng phải là thác nước sao?” Vân Liệt Diễm ngây dại. Lão Hiên Viên Hi kia cũng quá biến thái rồi, nhốt một người không có võ công ở đây, thật đúng là có chết cũng trốn không thoát.

“Đúng là thác nước” Thủy Linh Lung nhìn thoáng qua thác nước đổ xuống như một tấm màn, nói: “Ta bị Hiên Viên Hi giam lỏng hơn hai mươi năm, không có cách nào rời khỏi lồng sắt này. Cho dù có đi ra được thì khi nhảy xuống thác nước cũng chưa chắc còn mạng để sống. Ta ở nơi này chính là đợi A Chỉ”

“Người đang đợi Hàn Chỉ?” Vân Liệt Diễm trừng to hai mắt nhìn. Hơn hai mươi năm, Hiên Viên Hi thật đúng là không phải biến thái bình thường!

“Hiên Viên Hi đã đồng ý với ta, trước khi hấn chết sẽ đưa A Chỉ đến gặp ta” Vì ngày hôm nay, bà đã đợi hơn hai mươi năm.

“Ông ta nói mà người cũng tin sao? Có phải người đã đồng ý điều kiện gì của ông ta hay không?” Phản ứng đầu tiên Vân Liệt Diễm chính là bà ấy nhất định đã dùng điều kiện gì đó để trao đổi với Hiên Viên Hi, nếu không Hiên Viên Hi cũng không có lòng tốt như vậy.

“Thật là một cô nương thông minh” Thủy Linh Lung nhìn Vân Liệt Diễm: “Có thể mở lồng sắt ra giúp ta không? Bọn họ sắp đến rồi, ta có chuyện muốn làm”

“Được!” Vân Liệt Diễm gật gật đầu. Nàng đặt tay lên lồng sắt, nam thạch nóng chảy tràn ra từng chút từ kẽ tay. Chỉ chốc lát sau, lồng sắt đã bị nung đến tan chảy.

Vân Liệt Diễm nhịn đau nhìn chiếc lồng sắt từ từ tan chảy trước mặt mình. Là vàng ròng cả đó!

“Bản thể của Hỏa Phượng Hoàng?” Thủy Linh Lung nhìn Vân Liệt Diễm với ánh mắt kinh ngạc: “Khó trách tuổi còn trẻ mà có thể đạt đến cảnh giới này”

Vân Liệt Diễm ngây dại thật sự. Phù thủy sao? Vậy mà cũng đoán ra được!

“Thật tốt quá, cũng không cần đợi A Chỉ đến nữa. Có một vật ta muốn giao cho con, con phải giữ cẩn thận. Một ngày kia khi con đến đại lục Thần Chi, nó nhất định sẽ có tác dụng!” Thủy Linh Lung đứng dậy, tiến lên nắm lấy cánh tay của Vân Liệt Diễm, vẻ mặt có chút kích động.

“Là gì vậy?” Vân Liệt Diễm bất ngờ “Không phải người nói Hàn Chỉ sắp đến đây rồi sao? Người chờ hấn tới rồi đưa cho hấn cũng không muộn mà!”

“Không cần! Con là thê tử trời định của A Chỉ, khắp thiên hạ này chỉ có con mới có thể trở thành thê tử của nó. Thứ này ta cho con hay cho nó cũng đều như nhau” Thủy Linh Lung có chút vui vẻ. Bà buông cánh tay Vân Liệt Diễm ra, đi ra khỏi lồng sắt, đứng trước tấm màn nước nơi cửa động.

“Cái gì là thê tử trời định?” Vân Liệt Diễm nói thầm. Trong hồ lô bà ấy đang bán thuốc gì vậy (4)? Tại sao chỉ nói một nửa rồi thôi?

(4) Ý bảo không biết Thủy Linh Lung đang mưu tính chuyện gì.

“Một chút nữa ta sẽ nói hết mọi chuyện cho con” Thủy Linh Lung cười cười với Vân Liệt Diễm, sau đó ngồi xuống khoanh hai chân, nhắm mắt lại, trong miệng không biết đang lẩm nhẩm thứ gì đó.

Thời gian dần trôi qua, một tia sáng màu xanh bao lấy cả người Thủy Linh Lung. Sau đó dường như có vật gì đó từ từ chạy ra từ trong cơ thể bà.

72. Q.2 - Chương 74

Một lát sau, Thủy Linh Lung cầm lấy một quả cầu thủy tinh màu xanh lam trong tay, to cỡ chừng một nắm đấm lớn. Xung quanh quả cầu thủy tinh còn quanh quẩn một chút ánh sáng lấp lánh màu xanh.

“Đây là cái gì vậy?” Vân Liệt Diễm có chút tò mò, đi qua.

Thủy Linh Lung tháo một chiếc nhẫn màu xanh lam cực kỳ tinh xảo đeo trên ngón tay gỗ xuống, một chiếc nhẫn có hoa văn cổ bốn lá đáng yêu. Vân Liệt Diễm không khỏi thở dài, nhẫn ở thời cổ đại này sao có thể làm đến xinh đẹp như vậy được chứ?

“Cái này cho người” Thủy Linh Lung đưa chiếc nhẫn cho Vân Liệt Diễm.

“Nhưng mà...” Vân Liệt Diễm do dự. Bọn họ chỉ gặp nhau lần đầu tiên, nhận quà có phải có chút không tốt hay không?

“Cầm đi! Con đã là thê tử của A Chỉ thì chính là con dâu của ta, cái này xem như là lễ ra mắt” Thủy Linh Lung đặt chiếc nhẫn vào tay Vân Liệt Diễm, nói tiếp: “Con cứ nhỏ máu nhận chủ đi! Ta tên là Thủy Linh Lung, chiếc nhẫn này cũng có thể được coi là tín vật của Thủy thị, nhưng cũng không phải là vậy quý giá gì, chỉ là một chiếc nhẫn trữ vật mà thôi, con cứ cầm đi”

Vân Liệt Diễm cầm lấy chiếc nhẫn, sau đó nhỏ máu nhận chủ. Lúc này, Thủy Linh Lung mới cầm quả cầu thủy tinh trên tay, cười nói: “Bên trong nhẫn trữ vật có một chiếc hộp ngọc bích, lấy ra rồi bỏ cái này vào”

Vân Liệt Diễm làm theo.

Thủy Linh Lung đưa chiếc hộp cho Vân Liệt Diễm, nói: “Cất vào đi, nhưng phải nhớ kỹ, mặc kệ lúc nào cũng không được lấy ra. Thứ này chính là viên ngọc căn nguyên hệ Thủy”

Ngọc căn nguyên hệ Thủy? Vân Liệt Diễm tròn hai mắt nhìn, nhưng cũng không nói cái gì.

“Sau này con sẽ biết tác dụng của nó. Đại lục Thần Chi tổng cộng có bảy viên ngọc căn nguyên, được phân biệt là Kim Nguyên, Mộc Nguyên, Thủy Nguyên, Hỏa Nguyên, Thổ Nguyên, Phong Nguyên cùng Lôi Nguyên. Bảy viên ngọc căn nguyên này chứa đựng toàn bộ năng lượng thiên nhiên, cộng thêm một viên ngọc Khai Nguyên nữa. Chúng được tạo ra để duy trì sự sống của đại lục Thần Chi và đại lục Tranh Vành. Tạm thời không nói đến viên ngọc Khai Nguyên, bảy viên ngọc căn nguyên kia đều chứa một loại năng lượng rất cường đại. Trên thế giới này, ngoại trừ là linh thú cùng thần thú may ra mới có năng lượng chống lại được, bởi vì bản thân của chúng cũng được tạo ra từ kết quả của tự nhiên, trước khi có sự xuất hiện của loài người. Mà loài người nếu như muốn có được loại năng lượng này thì nhất định phải dùng đến những viên ngọc căn nguyên. Do đó, trên đại lục Thần Chi rộng lớn, mỗi người đều vì một viên ngọc căn nguyên mà điên cuồng chém giết lẫn nhau. Sau khi cầm trong tay ngọc căn nguyên, những người đó đã sáng lập ra bảy gia tộc lớn, trở thành chúa tể của đại lục Thần Chi. Viên Thủy Nguyên này chính là được Thủy thị nắm giữ” Thủy Linh Lung giải thích sơ lược cho Vân Liệt Diễm lai lịch của viên ngọc căn nguyên hệ Thủy.

“Nói như vậy... người thuộc gia tộc Thủy thị sao?” Vân Liệt Diễm nghe hiểu, thì ra Thủy Linh Lung thật sự đến từ đại lục Thần Chi.

Thủy Linh Lung gật nhẹ đầu: “Ta mang theo Thủy Nguyên rời khỏi đại lục Thần Chi chính là vì tránh cho hai gia tộc lớn tranh đoạt nó một lần nữa. Tuy nhiên, bây giờ ta đã không thể trở về”

“Tại sao?” Vân Liệt Diễm cảm thấy rất kỳ quái. Nàng ấy là người của đại lục Thần Chi, tại sao lại không thể trở về?

“Ngoại trừ là người đạt đến Thần cấp, nếu không thì không thể nào xuyên qua màn chắn ranh giới của đại lục Thần Chi. Còn muốn rời khỏi đại lục Thần Chi thì phải tự phế hết võ công, trở thành một người vô dụng. Người của đại lục Thần Chi có thể đạt tới Thần cấp, thật ra không phải là trường sinh bất lão, tuổi thọ chỉ dài hơn so với người bình thường mà thôi, cũng khoảng một ngàn năm. Thật sự trường sinh bất lão chỉ có thể là thần thú Thượng Cổ có năng lực ‘hủy thiên diệt địa’ trong truyền thuyết, cho nên không có người nào nguyện ý phế bỏ võ công để đặt chân vào đại lục Tranh Vành này cả. Ta tự phế bỏ võ công là vì bảo vệ Thủy Nguyên, không thể không đặt nó vào trong cơ thể của mình. Ta nên chết từ lâu rồi, là vì có Thủy Nguyên trong người mới có thể miễn cưỡng chống đỡ đến bây giờ. Hôm nay, rốt cuộc cũng chờ được con và A Chỉ đến đây, ta cũng có thể được giải thoát rồi!” Khóe môi Thủy Linh Lung nhếch lên một nụ cười vui vẻ. Bị giam cầm hơn hai mươi năm, không phải là bà không mệt mỏi, chỉ là còn một chuyện chưa giải quyết xong mà thôi.

“Không có Thủy Nguyên thì người sẽ chết sao? Vậy tại sao người còn muốn lấy nó ra? Nó nằm trong cơ thể người thì người sẽ không phải chết, tại sao người lại làm như vậy?” Vân Liệt Diễm đặt chiếc hộp vào trong tay của Thủy Linh Lung, nói: “Người mau lấy lại đi!”

Tuy Thủy Nguyên rất quan trọng đối với nàng, nhưng mạng người cũng rất quan trọng, vẫn nên cứu người trước thì hơn.

“Không cần đâu, ta đã không cần nó nữa rồi, con cứ giữ lấy nó đi. Lúc trước khi ta ra đi là có nguyên nhân

bất đắc dĩ, bây giờ con hãy giúp ta đưa nó trở về. Ta còn có một chuyện mong con giúp đỡ, cho nên Thủy Nguyên này xem như là quà tặng ta cho con” Thủy Linh Lung mỉm cười yếu ớt, đặt chiếc hộp đựng Thủy Nguyên lại cho Vân Liệt Diễm: “Cất đi, bọn họ đến rồi!”

Vân Liệt Diễm chỉ đành cất Thủy Nguyên vào, sau đó liền nghe thấy âm thanh cửa đá mở ra, Hiên Viên Hi và Hàn Chỉ cùng nhau đi vào.

Hàn Chỉ công Hiên Viên Hi, nhưng sắc mặt của hắn lại... cực kỳ lúng túng.

Vừa đến nơi, Hàn Chỉ ngay lập tức ném Hiên Viên Hi trên mặt đất.

“A Chỉ!” Thủy Linh Lung từ trên mặt đất đứng lên, thân thể của bà dường như đã rất suy yếu, suy yếu đến gần như đứng không vững, may mắn có Vân Liệt Diễm kịp thời đỡ lấy bà.

“Mẫu thân!” Hàn Chỉ đã có rất nhiều năm không gặp Thủy Linh Lung, vừa nhìn thấy bà lại có cảm giác như đang nằm mơ.

Hàn Chỉ quỳ trước mặt Thủy Linh Lung, ngẩng đầu nhìn bà.

“Thật là một đứa nhỏ nghe lời” Thủy Linh Lung vuốt ve gương mặt của Hàn Chỉ, đứa nhỏ này vẫn rất giống khi còn nhỏ, rất nghe lời.

Nhiều năm qua, vậy mà hắn thật sự không tháo mặt nạ xuống.

“Linh Lung, chuyện ta đồng ý nàng, ta đã làm được. Vậy còn chuyện nàng đồng ý với ta đâu?” Hiên Viên Hi vịn tay vào tảng đá, sức khỏe đã không cho phép ông đi một quãng đường dài như vậy nữa, nhờ có Hàn Chỉ, nếu không chỉ sợ ông đã không thể chống đỡ đến nơi này.

“Người yên tâm đi, ta sẽ không nuốt lời. Tính mạng của ta cũng đã đến giới hạn rồi, sẽ không sống lâu hơn so với người đâu” Thủy Linh Lung liếc nhìn Hiên Viên Hi với ánh mắt lạnh nhạt.

“Ha ha ha, đến bây giờ mà nàng vẫn dùng ánh mắt này để nhìn ta sao? Thủy Linh Lung, nam nhân họ Hàn kia rốt cuộc có gì tốt? Nhiều năm qua nàng vẫn không quên được hắn sao? Hơn ba mươi năm, hắn có xuất hiện một lần nào không? Hắn có đến tìm nàng sao?” Hai mắt Hiên Viên Hi đỏ ửng. Đã nhiều năm trôi qua, cách gì ông cũng đều thử, nhưng bà ấy vẫn dùng ánh mắt lạnh nhạt này nhìn ông, nhìn ông như nhìn một người xa lạ.

Ông không hiểu, nam nhân họ Hàn kia rốt cuộc có thứ gì để đáng cho bà ấy thủy chung nhiều năm qua như vậy?

“Câm miệng! Người không có tư cách nói mẫu thân ta như vậy!” Hàn Chỉ lạnh lùng liếc nhìn Hiên Viên Hi. Chỉ cần nhìn dây xích cùng chiếc lồng tơ vàng kia là hắn đã biết mấy năm qua mẫu thân đã sống như thế nào. Lão già này là một tên điên, vậy mà dám nhốt mẫu thân nhiều năm như vậy!

“Người cũng chỉ là một đứa con hoang mà thôi! Hàn Chỉ, người vĩnh viễn cũng chỉ là một đứa con hoang! Phụ thân ruột của người không cần người, cho tới bây giờ hắn ta cũng đều không cần người!” Mỗi một lần Hiên Viên Hi nhìn thấy Hàn Chỉ đều nhớ đến nam nhân đã cướp trái tim của Thủy Linh Lung. Hắn ta rốt cuộc là người như thế nào, hắn ta có tư cách gì lại khiến cho Thủy Linh Lung chờ đợi hắn ta nhiều năm như vậy chứ?

“Người cần gì phải thế? Từ lúc ta tiến cung cùng người năm đó cũng đã nói, Thủy Linh Lung ta đời này kiếp này cũng sẽ không yêu ai khác ngoại trừ phụ thân của A Chỉ. A Chỉ cũng chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, người tổn thương nó nhiều năm như vậy, nó có tội tình gì chứ?” Thủy Linh Lung thở dài một tiếng. Tại sao ông ta không chịu hiểu rằng bà vĩnh viễn cũng không thể yêu ông ta?

Lòng của bà từ lâu đã trao cho Hàn Lăng, cuộc đời này tuyệt đối sẽ không yêu ái khác ngoại trừ Hàn Lăng.

“Ta kém nam nhân họ Hàn kia ở chỗ nào? Nàng nói đi! Đã nhiều năm qua ta đối xử với nàng không tốt sao? Ta cho nàng tất cả những thứ mà nữ nhân đều hâm mộ, nhưng nàng lại chảnh chảnh thêm ngó ngang tới. Từ đầu đến cuối nàng cũng không chịu nhìn về phía ta một lần. Thủy Linh Lung, hơn ba mươi năm, cho dù trái tim nàng có làm bằng sắt đá thì cũng sẽ phải ấm lên chứ!” Hiên Viên Hi nhìn Thủy Linh Lung. Bà ấy thật sự không yêu ông sao?

“Câm miệng! Lão biến thái, chỗ nào ngươi cũng kém người ta!” Vân Liệt Diễm nhặt đại một nhánh cây nhỏ trên đất, không chút lưu tính đánh về Hiên Viên Hi. Lão già chết tiệt! Lão biến thái chết tiệt!

Thủy Linh Lung cùng Hàn Chỉ không đánh ông ta, cũng không có nghĩa là nàng sẽ không đánh ông ta!

“Ngươi!” Hiên Viên Hi ôm lấy khuôn mặt chảy máu, chỉ tay vào Vân Liệt Diễm: “Ngươi là tiểu thư Vân gia kia! Không phải ngươi đã chết sao?”

“Ngươi mới chết! Chuyện của lão nương đến phiên ngươi quản sao? Còn nữa, nam nhân của lão nương cũng không đến lượt ngươi mắng!” Vân Liệt Diễm tiến lên, giữ chặt cổ áo Hiên Viên Hi, quát lớn: “Ta nói cho ngươi biết, lão nương ghét nhất là nghe thấy hai chữ ‘con hoang’! Con mẹ nó! Ngươi mới là con hoang! Cả nhà ngươi đều là con hoang! Ngươi còn dám nói ra hai chữ này trước mặt lão nương sao? Bây giờ lão nương cắt đứt lưỡi xem ngươi còn nói được không!”

“Ngươi... Ngươi... Ngươi...” Hiên Viên Hi lắp bắp liên tiếp mấy chữ ‘ngươi’. Ông ta bị khí thế của Vân Liệt Diễm làm cho cả người run rẩy, một câu hoàn chỉnh cũng không nói ra.

“Hừ!” Vân Liệt Diễm một cước đạp cho Hiên Viên Hi té ngã trên mặt đất.

Hàn Chỉ nhìn Vân Liệt Diễm, gương mặt tràn đầy vui vẻ. Một câu ‘nam nhân của lão nương’ của nàng khiến cho hần cảm thấy như mình đang nằm mơ. Nàng nói như vậy có phải là đã chấp nhận làm thê tử của hần hay không?

Mà ngay cả Thủy Linh Lung cũng nhin không được mà cong khóe miệng. Đối với người con dâu Vân Liệt Diễm này, bà lại vô cùng thỏa mãn. Có Vân Liệt Diễm ở bên cạnh, A Chỉ có lẽ sẽ vui vẻ hạnh phúc. Bà không có chăm sóc A Chỉ nhiều, sau này cũng không còn cơ hội nữa rồi, hi vọng Vân Liệt Diễm có thể chăm sóc cho con trai của bà.

“Linh Lung, ta đã cho Minh nhi kế thừa ngôi vị hoàng đế. Nó là đứa nhỏ mà nàng đã từng chăm sóc đó. Nếu như nàng có thể thừa nhận nó là con của nàng, ta cũng sẽ không dùng cách này để giữ nàng lại!” Một lát sau, Hiên Viên Hi nói như than thở.

“Con trai của ta chỉ có một mình A Chỉ” Thủy Linh Lung rất khó xử với cách làm của Hiên Viên Hi. Vậy mà ông ta có thể nghĩ ra cách này để giữ bà lại, không tiếc giết chết mẫu phi của Hiên Viên Minh, đưa nó qua cho bà nuôi dưỡng, còn nói nó là con của hai người.

Cả đời này, bà chỉ có một mình A Chỉ, không còn đứa con nào khác. Cho nên, bà cuối cùng vẫn để Hiên Viên Minh rời đi, cho dù đó là một đứa nhỏ rất đáng yêu.

“Mẹ nó! Cũng chỉ có lão già biến thái chết tiệt như ngươi mới có thể nghĩ ra một cách biến thái như vậy! Sao ngươi có thể bắt người khác ôm một đứa nhỏ từ trên trời rơi xuống, rồi nhận nó là con của mình? Thật là vô sỉ! Trách không được Hiên Viên Minh bại não như vậy, thì ra là do di truyền. Không thể không thừa nhận, sức mạnh di truyền thật là kinh khủng!” Vân Liệt Diễm hừ một tiếng. Thật không hổ là cha con, cả đám đều treo hai chữ ‘con hoang’ nơi cửa miệng, giống như chính hai người bọn họ không có phụ mẫu vậy!

“Ngươi...!” Hiên Viên Hi sắp bị Vân Liệt Diễm chọc cho tức chết. Lúc trước ông ta thật sự là bị mù mới có thể nghĩ cách gả nàng cho Minh nhi!

“Ngươi cái gì ngươi? Ngươi nên chết sớm đi cho rồi, có cần bốn tiểu thư tiền ngươi một đoạn đường không?” Vân Liệt Diễm gơ gơ nhánh cây trong tay, dọa: “Nghe nói phía dưới nơi này là một vách núi cao vạn trượng, một nơi cực phẩm như vậy mà ngươi cũng có thể đào tới, khẳng định là để dành chôn chính mình, đúng không?”

Hiên Viên Hi bị chọc tức đến đỏ bừng cả mặt, chỉ tay vào Vân Liệt Diễm cả buổi cũng không nói nên một câu.

Hàn Chỉ lắc lắc đầu: “Ta không sao! Mẫu thân, mấy năm nay đã để người chịu khổ rồi, là con đã đến trễ”

“Không phải lỗi của con. Hiên Viên Hi cho ta ăn được để tạo cái chết giả, lúc đó con còn quá nhỏ, làm sao có thể biết đó là một âm mưu” Khi đó Thủy Linh Lung cũng không ngờ Hiên Viên Hi sẽ vì yêu mà sinh hận, sau đó làm ra những chuyện kia.

Vân Liệt Diễm ném Hiên Viên Hi vào trong mật đạo, bảo đảm ông ta tuyệt đối không nghe lén bọn họ nói chuyện mới quay trở lại.

Khi trở lại đã nhìn thấy sắc mặt của Thủy Linh Lung càng thêm tái nhợt, thậm chí còn không thấy một chút hồng hào.

“Diễm nhi, phải không?” Thủy Linh Lung mỉm cười với Vân Liệt Diễm: “Vừa biết được tên của con, gọi rất êm tai!”

Vân Liệt Diễm nhếch môi, có chút đắc ý.

Cho tới bây giờ nàng cũng không có nhiều người thân, cũng không biết cha mẹ là khái niệm gì. Lúc đến Phượng gia, mọi người đều rất yêu thương nàng nhưng vẫn thiếu một chút gì đó.

Bây giờ nghe thấy lời nói của Thủy Linh Lung, trong lòng nàng lại xuất hiện một chút ngọt ngào.

“Mẫu thân, người nói có chuyện muốn nói với bọn con, là chuyện gì?” Hàn Chỉ hỏi.

Thủy Linh Lung tựa vào trong ngực Hàn Chỉ, vươn tay vuốt ve gương mặt của hắn: “A Chỉ, những gì ta nói với con lúc này, con nhất định phải nhớ kỹ”

Hàn Chỉ gật đầu.

“Tên của ta là Thủy Linh Lung, đến từ một trong tám gia tộc lớn của đại lục Thần Chi – gia tộc Thủy thị, là con gái của tộc trưởng. Phụ thân của con tên là Hàn Lăng, là tộc trưởng gia tộc Hàn thị. Thủy thị cùng Hàn thị tranh đoạt Thủy Nguyên cũng không phải ngày một ngày hai, có thể nói chúng ta chính là hai kẻ thù lớn nhất đại lục Thần Chi. Lúc đó ta còn trẻ, gặp được phụ thân của con. Chúng ta điên cuồng tranh đoạt Thủy Nguyên, đấu trí so dũng khí, cuối cùng lại yêu nhau, chỉ là mối nhân duyên này từ khi bắt đầu đã không được chúc phúc. Sau khi người trong hai gia tộc biết chuyện, dường như náo loạn lật trời. Vì chuyện này mà phụ thân ta bị trọng thương, ta trở thành tội nhân của gia tộc Thủy thị. Để tránh cho hai gia tộc tiếp tục tranh giành giành, mà lúc đó ta lại phát hiện mình mang thai con, bất đắc dĩ ta đành trộm Thủy Nguyên, tự phế võ công của mình, xuyên qua đại lục Tranh Vành.

“Lúc đó đi cùng ta còn một gia nhân – Thủy Thiên, hắn giúp ta băng qua Mạt Nhật Sâm Lâm cùng Tử Vong Sơn Mạch. Lúc đến Đông Thịnh quốc, hắn lại rời đi. Điều này cũng không thể trách hắn, không ai có thể chấp nhận được chuyện công lực nhiều năm của mình bị phế đi chỉ trong nháy mắt, trở thành một người bình thường. Thế nhưng may mắn là hắn cũng không biết trên người ta có Thủy Nguyên, nếu không cũng sẽ không rời đi dễ dàng như vậy. Lúc trước hắn cũng nhất mực trung thành và tận tâm, nhưng trải qua một trận long trời lở đất ai cũng sẽ thay đổi. Ta lẻ loi một mình, võ công bị phế, nếu lúc ấy không gặp được người tốt chỉ sợ đã chết trước khi sinh ra con”

“Nhưng lúc trở dạ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Khi đó ta tá túc trong một thôn trang nhỏ, con trai thôn trưởng có ý đồ với ta, chỉ là do ta mang thai nên hắn ta vẫn chưa động tay động chân. Vì vậy, ngày ta vừa sinh con ra hắn lại xông vào phòng của ta với ý đồ cưỡng gian, may mắn lúc ấy Hiên Viên Hi cải trang đi ngang qua nghỉ chân, nghe thấy tiếng kêu cứu liền đến cứu ta. Sức khỏe của ta lúc ấy rất suy yếu, gần như có thể chết bất cứ lúc nào. Hiên Viên Hi tranh thủ lúc ta mơ màng định đưa ta đi, lúc ấy ta sợ ông ta sẽ bỏ rơi con ở lại nên ta đã liều mạng chạy đến ôm chặt lấy con, Hiên Viên Hi bất đắc dĩ cũng đành đưa con cùng đi. Bất kể thế nào thì lần đó nếu không có ông ta, mẫu tử chúng ta cũng không thể sống đến ngày hôm nay”

“Ông ta đưa ta về hoàng cung. Ta nói cho ông ta biết ta họ Hàn, vì vậy ta được phong làm Hàn phi, mỗi ngày đều đến nội cung của ta. Lúc đầu, ông quả thật rất tốt với ta, cũng không ép buộc ta. Ta cũng có thể xem như rất tự tại, thậm chí còn có thể tự do ra vào hoàng cung, chỉ có điều là phải dưới sự giám thị của ông ta. Cứ như vậy vài năm trôi qua, ta vẫn không đáp ứng trở thành phi tử chính thức của ông ta”

____ Đường phân cách thiếu một đoạn ____

(Bản tiếng Trung chỗ này thiếu một đoạn, nhưng cũng không ảnh hưởng lắm đến nội dung bộ truyện. Dựa vào những đoạn sau thì nội dung đoạn này là Thủy Linh Lung kể về chuyện bà gặp Hiên Viên Hi, Hiên Viên Hi hại Nhu phi, ảm Hiên Viên Minh đến cho bà nuôi rồi bảo đây là con trai của hai người. Sau đó có lẽ

Hàn Chỉ kể chuyện hấn gặp Vân Liệt Diễm như thế nào cho Thủy Linh Lung, rồi bà bắt hai người làm lễ bái đường để bà chứng giám)

_____ Đường phân cách thiếu một đoạn _____

“Ha ha, chẳng qua cũng chỉ là một nghi thức mà thôi, để cho ta lúc còn sống có thể nhìn thấy A Chỉ thành gia lập thất. Về phần lễ thành thân lúc nào thì sau này hai đứa tự thương lượng cũng không muộn. Nếu con không thích A Chỉ thì cứ bỏ nó cũng được!” Thủy Linh Lung nắm chặt tay Vân Liệt Diễm, dịu dàng nói.

Vân Liệt Diễm vừa nghe thấy lời nói của Thủy Linh Lung liền ngẩng đầu nhìn bà. Không phải Thủy Linh Lung cũng xuyên không tới chứ? Ở đâu ra một người mẹ chồng như vậy? Không thích con trai bà thì nàng liền bỏ! Trời ạ!

Vân Liệt Diễm có chút hận đời khi gặp Thủy Linh Lung quá muộn. Nàng nắm tay Thủy Linh Lung, nói: “Con muốn gọi người là tỷ tỷ...”

“Ha ha! Gọi mẫu thân cũng vậy thôi, chúng ta đều là người một nhà” Thủy Linh Lung nháy nháy mắt với Vân Liệt Diễm, nói: “A Chỉ giao cho con, mặc con sai vặt. Ta có thể cam đoan với con, con bắt nó đi hướng đông, nó tuyệt đối sẽ không dám đi về phía tây!”

Khóe miệng Hàn Chỉ co rút. Nhớ lúc bé mẫu thân từng dạy rằng cuộc đời của hấn chỉ có ba nữ nhân là quan trọng nhất. Lúc còn nhỏ phải nghe lời dạy của mẫu thân, khi đã có thê tử thì phải nghe lời nàng, sau này có con gái thì phải nâng niu cưng chiều nó như bảo bối.

Ngoại trừ ba người đó ra, tất cả những nữ nhân khác trên đời này đều phải xem như độc, vĩnh viễn không được trưng sắc mặt tốt cho bọn họ, vĩnh viễn không liếc nhìn bọn họ dù chỉ một lần.

Mẫu thân còn nói mẫu thân không thể ở bên cạnh hấn cả đời, cho nên sau khi hấn gặp được thê tử thì phải nhất định chung thủy nghe lời nàng. Nguyên nhân là vì nàng ấy sẽ ở bên cạnh hấn cả đời, đồng thời cũng là nữ nhân đối xử tốt với hấn cả đời này.

Trong trí nhớ lẽ tẻ của Hàn Chỉ, những điều này là ấn tượng khắc rất sâu, cũng là toàn bộ những gì mẫu thân dạy hấn.

“Được rồi!” Vân Liệt Diễm xoắn xuýt một lúc lâu, rốt cuộc cũng gật đầu. Thủy Linh Lung đưa Thủy Nguyên cho nàng, giúp nàng giải quyết một phần của vấn đề lớn kia, nàng không báo đáp thì trong lòng cũng không được thoải mái.

Về phần Hàn Chỉ thì dù sao tới tận bây giờ cũng là nam nhân đầu tiên khiến cho nàng động tâm. Nàng cũng không phải là người khó tính, bái đường thì bái đường thôi, dù sao cũng sẽ không mất một miếng thịt. Hơn nữa, Thủy Linh Lung cũng đã nói, nam nhân không nghe lời thì có thể bỏ!

Bái đường rồi cũng có thể bỏ mà!

Vân Liệt Diễm tự an ủi bản thân, rốt cuộc cũng đồng ý.

Thủy Linh Lung mỉm cười, gật gật đầu: “Vậy thì bắt đầu đi! Nghi thức của đại lục Thần Chi bọn ta không giống với đại lục Tranh Vành, hai đứa chỉ cần quỳ trước mặt ta là được rồi”

Không phải là rất đơn giản hay sao?

Vân Liệt Diễm cũng không nghĩ nhiều, theo Hàn Chỉ quỳ xuống.

Thủy Linh Lung mỉm cười nhìn hai người, quanh người lại xuất hiện những tia sáng màu xanh lam một lần nữa, sau đó những tia sáng này lại biến thành một chuỗi ký tự kỳ quái. Sau khi Thủy Linh Lung liếc mắt nhìn một câu gì đó, chuỗi ký tự này lại chạy đến đỉnh đầu bọn họ.

“Hàn Chỉ, Vân Liệt Diễm, từ hôm nay trở đi hai con sẽ kết thành phu thê. Ta lấy danh nghĩa của bề trên định ra một hiệp ước bình đẳng, đời này kiếp này, hai con sẽ không xa không rời, cho dù có sinh lão bệnh tử, nghèo khó hay phú quý cũng vĩnh viễn không phản bội nhau, vĩnh viễn không chia lìa nhau. Các con có nguyện ý không?” Thủy Linh Lung hỏi.

“Con nguyện ý!” Hàn Chỉ đáp.

“Con nguyện ý!” Vân Liệt Diễm vừa nói ra khỏi miệng lại thầm nghĩ lời thề của đại lục Thần Chi thật giống với lời thề hôn của người phương Tây ở thế giới hiện đại, có lẽ nàng không cần thêm một câu ‘I do’ (3) nữa đâu nhỉ?

(3) I do trong tiếng Anh được chú rề cùng cô dâu tuyên thệ trong hôn lễ kết hôn, nghĩa là ‘Tôi đồng ý’.

Đúng lúc này, từ đầu ngón tay áp út của Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ chảy ra một giọt máu, từ từ bay lên hòa lẫn vào những ký tự kỳ quái trên đầu bọn họ. Những ký tự kia cũng tự phân thành hai phần nhập vào cơ thể hai người, sau đó biến mất.

Trong đầu hai người đột nhiên xuất hiện những hình ảnh rất phức tạp.

Hàn Chỉ nhìn thấy kiếp trước của Vân Liệt Diễm. Khi còn bé nàng đã bị vứt bỏ, sau đó điên cuồng huấn luyện, giết người, không ngừng chạy tới chạy lui trong thế giới kỳ lạ đó, bị thương rồi lại tự đứng lên, lần lượt tìm được đường sống trong chỗ chết, đối mặt với cái chết của những bằng hữu thân thiết, thống khổ điên cuồng quanh quẩn trong lòng nàng. Sau đó nàng chết đi một cách khó hiểu, hình ảnh tiếp tục với kiếp này của nàng. Vừa ra đời đã bị gọi là kẻ ngu, chỉ có một mình Phượng Tâm Nghiên không chán ghét nàng, kiên nhẫn dạy bảo nàng từng chút một. Tất cả người Vân gia đều khinh thường nàng, ngay cả Vân thừa tướng cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng dù chỉ một lần. Nàng đường đường là thiên kim tiểu thư phủ thừa tướng mà phải sống một cuộc sống còn thua cả hạ nhân. Sau đó Phượng Tâm Nghiên qua đời, nàng cùng Mộc Miên nương tựa lẫn nhau sống trong Vân phủ. Rồi nàng gặp Hiên Viên Minh như thế nào, gặp hấn như thế nào, còn có đại hội tìm người thừa kế Vân gia, cả những chuyện xảy ra sau khi hấn rời khỏi đó. Còn có những năm qua nàng cùng Vân Thiểm Thiểm lênh đèn trên biển, rồi đến Phượng gia, rồi trải qua khoảng thời gian bảy năm như thế nào. Tất cả mọi chuyện đều xuất hiện trước mắt hấn, gần như chân thật.

____ Đường phân cách thiếu một đoạn ____

(Bản tiếng Trung chỗ này lại thiếu một đoạn. Dựa câu chuyện ở phía dưới thì nội dung phần này là Vân Liệt Diễm được nhìn thấy cuộc sống lúc nhỏ của Hàn Chỉ, từ lúc hấn ở hoàng cung cùng Diệp Khuyết, bị người khác ức hiếp, bị Hiên Viên Hi xem thường, khao khát được kêu một tiếng ‘phụ hoàng’ như Hiên Viên Minh. Sau đó hấn ra trận, gặp được Vân Phụng Khải, vào sinh ra tử không tiếc máu xương, rồi thành lập ra Mạt Nhật. Hấn gặp nàng, cứu nàng, rồi đi tìm nàng, gặp lại nàng và những chuyện hai người phải đối mặt gần đây)

____ Đường phân cách thiếu một đoạn ____

“Mẫu thân!” Vân Liệt Diễm nhìn thấy bộ dạng như vậy của Thủy Linh Lung, nhin không được mà kêu ra tiếng.

Thủy Linh Lung nhìn Vân Liệt Diễm, nở nụ cười: “Đồng ý với ta, giúp ta hóa giải ân oán hai gia tộc, được không?”

Vân Liệt Diễm gật đầu, cũng bắt chước chuyện lúc này cổ quái như thế nào.

Thủy Linh Lung mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Hàn Chỉ: “A Chỉ, để cho ta nhìn gương mặt của con một lần nữa đi. Con rất giống Hàn Lăng, chỉ là tóc của hấn màu đen, mà con lại giống ta, một khi đột phá cảnh giới Thiên Nhân thì tóc sẽ biến thành màu bạc, đây là di truyền của gia tộc Thủy thị, sau này con cháu của con cũng sẽ như vậy”

“Được!” Hàn Chỉ gật nhẹ đầu, vươn tay chuẩn bị cởi mặt nạ da người của mình. Vân Liệt Diễm lại nhanh chóng xoay người qua chỗ khác.

“Diễm nhi, tại sao lại xoay người sang chỗ khác?” Thủy Linh Lung cảm thấy kỳ lạ.

“Ách... Không phải gương mặt của hấn chỉ có người cùng thê tử của hấn là có thể nhìn sao? Bây giờ ta vẫn chưa muốn nhìn” Nàng vẫn chưa thật sự là thê tử của hấn, nàng không nên nhìn, miễn cho nhìn rồi lại phải chịu trách nhiệm với hấn.

Nàng không có ngu như vậy!

Thủy Linh Lung mỉm cười lắc đầu, cũng không miễn cưỡng nàng. Thế nhưng bà ấy lại thấp giọng hỏi Hàn Chỉ: “A Chỉ, không phải hai đứa đã ở cùng một chỗ rồi sao? Con bé vẫn chưa nhìn gương mặt của con sao?”

Hàn Chỉ lắc đầu, không hiểu Thủy Linh Lung đang nói cái gì: “Không có!”

Hắn tháo mặt nạ xuống, để lộ ra một gương mặt không biết tuyệt mỹ hơn bao nhiêu lần so với khuôn mặt trước. Vẻ đẹp này dường như có chút không chân thực, phẳng phất như chỉ cần chạm nhẹ một cái cũng có thể biến mất.

“A Chỉ của ta còn đáng yêu hơn Hàn Lăng nhiều, hẳn lúc nào cũng trưng khuôn mặt lạnh lùng ra, một chút cũng không đáng yêu!” Thủy Linh Lung vuốt ve gương mặt của Hàn Chỉ, nụ cười nhẹ vẫn duy trì trên khóe môi.

“Cúi đầu xuống” Thủy Linh Lung dịu dàng nhìn Hàn Chỉ.

Hàn Chỉ đưa lỗ tai đến bên miệng Thủy Linh Lung, nghe bà chậm rãi nói: “Gia tộc Hàn thị có một loại năng lực ngay cả người thường cũng không cách nào tưởng tượng được, nhất là con. Thể chất của con rất đặc biệt, ngay cả ta cũng nhìn không thấu nguồn năng lượng ẩn chứa trong cơ thể con. Đời này con có thể gặp được Vân Liệt Diễm đã là kỳ tích rồi. Mẫu thân đã giúp con giữ nàng lại, con nhất định phải yêu thương nàng hết lòng, như vậy thì mới có thể giữ được trái tim nàng, vĩnh viễn cũng đừng khiến cho nàng đau lòng, nếu không thì con chính là một kẻ lưu manh. Sở dĩ ta bảo con đeo mặt nạ chính là không muốn có nữ nhân yêu mến con chỉ vì dung mạo của con, cũng sợ con bị bọn họ lừa gạt làm cho tổn thương, như vậy thì con sẽ phải sống cả đời trong thống khổ. May mắn, A Chỉ, con lại gặp đúng người! A Chỉ, con nhất định phải sống thật vui vẻ, đời này mẫu thân thiếu nợ nhiều nhất chính là con. Con không cần làm cái gì hết, chỉ cần yêu thương Diễm nhi thật tốt là được rồi, sống thật hạnh phúc là đủ rồi. Diễm nhi chính là bản thể của Hỏa Phượng Hoàng, số phận đã định sẵn nàng sẽ phải đối mặt với rất nhiều chuyện, mà con chỉ cần ở bên cạnh che chở cho nàng là được. A Chỉ, mẫu thân phải đi rồi, đừng buồn, mẫu thân rất vui vẻ. Bởi vì rốt cuộc thì ta không còn phải đeo ân oán của hai gia tộc trên lưng nữa, rốt cuộc cũng có thể tự do tự tại yêu thương người ta yêu rồi. Đây chính là chuyện hạnh phúc nhất đối với ta!”

“Đeo mặt nạ lên đi!” Thủy Linh Lung lưu luyến gương mặt của Hàn Chỉ.

Sau khi Hàn Chỉ đeo mặt nạ lên, đôi mắt của Thủy Linh Lung cũng từ từ nhắm lại, bàn tay nâng lên vuốt ve gương mặt hắn cũng buông thõng xuống, chỉ có nụ cười nhẹ trên khóe môi vẫn không thay đổi.

“Mẫu thân...!” Hàn Chỉ nắm chặt bàn tay lạnh buốt của Thủy Linh Lung, rốt cuộc cũng không gọi được bà trở lại.

Cõi lòng Vân Liệt Diễm trầm xuống, vội vàng quay đầu lại. Khi nhìn thấy gương mặt không còn bất kỳ cảm xúc nào của Thủy Linh Lung, nàng cũng nhận không được mà rơi lệ.

Một nữ tử xinh đẹp như vậy, vì sao lại gặp trắc trở như thế chứ? Vân Liệt Diễm thật sự không hiểu ông trời đang làm cái gì, đầu óc bọn họ đều bị chuột rút hết rồi sao?

Cảm xúc bị thương lan tràn trong không khí. Không biết vì sao Vân Liệt Diễm lại có thể cảm nhận được sự bi thương của Hàn Chỉ, cảm xúc này giống như đã dung nhập vào cõi lòng của nàng.

Một lúc lâu sau, Hàn Chỉ mới ngẩng đầu lên nói với Vân Liệt Diễm: “Ta muốn mang mẫu thân trở về đại lục Thần Chi”

Vân Liệt Diễm nhẹ gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy! Đúng rồi, ta có cách!”

Vân Liệt Diễm vươn tay, lắc lắc chiếc nhẫn trên tay nàng: “Mẫu thân cho ta đây, chúng ta có thể đặt người vào bên trong, sau đó đưa đến đại lục Thần Chi”

Hàn Chỉ gật gù đầu, sau đó ngón tay khẽ nhúc nhích, nước từ thác nước bên cạnh bay đến biến thành một tảng băng cực lớn bao quanh di thể của Thủy Linh Lung. Khóe môi bà còn duy trì nụ cười, nhìn qua lớp băng dày cũng chỉ giống như một người bình thường đang ngủ say.

“Cái này sẽ không tan chứ?” Vân Liệt Diễm vươn tay gõ gõ tảng băng, rất cứng.

“Nàng có thể thử” Hàn Chỉ nhìn Vân Liệt Diễm, nói.

“Thử làm sao?”

“Dùng lửa”

Khỏe môi Vân Liệt Diễm co rút. Nếu lỡ tay hoá tảng Thủy Linh Lung luôn thì thảm rồi!

“Không sao, thử sẽ biết” Hàn Chỉ rất bình tĩnh, dường như một chút cũng không lo Vân Liệt Diễm sẽ dùng lửa làm tan tảng băng.

Vân Liệt Diễm bán tín bán nghi đặt tay lên tảng băng, tập trung tinh thần phóng ra một hỏa cầu nhưng hỏa cầu vừa tiếp xúc với tảng băng lại hóa thành một làn khói. Vân Liệt Diễm không tin, tập trung tăng thêm sức mạnh nhưng vẫn giống như cũ. Cuối cùng, Vân Liệt Diễm cắn răng một cái, thả tay dùng nham thạch nóng chảy, đây chính là chất có thể nung chảy vạn vật, tuyệt đối không thể bó tay chịu trói trước một tảng băng được.

Thế nhưng kết quả lại khiến cho Vân Liệt Diễm trợn tròn mắt. Cũng giống như những lần trước, dung nham nóng chảy vừa chạm vào tảng băng lại nhanh chóng hóa thành một làn khói mỏng. Thử đi thử lại nhiều lần, kết quả cũng vẫn như vậy.

“Tại sao?” Vân Liệt Diễm cảm thấy tò mò. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

“Băng hỏa trời sinh tương khắc, không phải nàng không làm được, mà chỉ do độ nóng của hỏa chưa đủ điều kiện. Nương tử, chừng nào nàng có thể đánh thắng ta thì hỏa cầu của nàng có thể làm cho hàn băng của ta tan chảy” Hàn Chỉ trả lời một cách chân thành, nhưng kết quả thu được chính là ánh mắt khinh thường của Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm thu tảng băng vào chiếc nhẫn. Để phòng ngừa vạn nhất, nàng còn đặt tảng băng bên cạnh Thủy Nguyên, tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Chúng ta đi thôi! Đi lâu như vậy, bọn họ nhất định đã chờ đến sốt ruột, cũng không biết thằng nhóc Thiểm Thiểm thoát tha kia thế nào rồi” Vân Liệt Diễm bĩu môi. Thằng nhóc chết tiệt kia, nhiều ngày không gặp, không biết nó có nhớ mẹ nó hay không!

Hàn Chỉ há to miệng, muốn nói gì đó lại thôi. Ngẫm nghĩ, chờ trở về rồi hãy nói!

Lúc hai người đến mặt đạo, Hiên Viên Hi vẫn chưa tỉnh lại.

“Muốn bỏ ông ta ở đây hay không?” Vân Liệt Diễm nháy nháy mắt, nói: “Lão già biến thái này đã làm nhiều chuyện xấu như vậy, để cho ông ta chết ở chỗ này vẫn còn nhẹ tay lắm rồi!”

“Mang ông ta về đi! Chỉ có điều, không thể để cho ông ta mở miệng nói chuyện, ông ta cũng không sống quá hai ngày nữa đâu” Hàn Chỉ liếc nhìn Hiên Viên Hi. Sức khỏe của ông ta cũng đã đến giới hạn, tùy thời đều có thể chết.

Vân Liệt Diễm gật đầu, nhưng nàng cũng không muốn để cho ông ta sống quá bình an. Vì vậy, Vân Liệt Diễm đã nghĩ ra một ý hay, chính là trước đánh cho Hiên Viên Hi tỉnh lại, sau đó tìm một sợi dây mây lớn trói lại, tự mình lôi ông ta đi.

“Linh Lung đâu? Người muốn làm gì?” Hiên Viên Hi tỉnh lại, nhìn thấy mình bị Vân Liệt Diễm trói liên quát lớn.

“Đừng có nhắc đến cái tên này, ngươi không xứng! Còn nữa, ngươi nhìn rõ cho lão nương, bây giờ ngươi do chính lão nương định đoạt. Ngoan ngoan một chút cho ta, nếu không thì ta cho ngươi đẹp mắt!” Vân Liệt Diễm cũng không nể nang gì ông ta. Nàng không phải người hiền lành, người khiến cho nàng cảm thấy khó chịu, nếu muốn nàng buông tha thì trừ phi người kia tự mình kết liễu sớm đầu thai sớm.

“Người trói ta làm cái gì?” Hiên Viên Hi tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng, nhưng khi ông ta nhìn thấy Hàn Chỉ cũng không có phản ứng, đành phải hỏi Vân Liệt Diễm.

“Lão nương muốn nuôi chó, thế nào? Người có ý kiến à?” Vân Liệt Diễm trừng mắt một cái.

“Người!” Hiên Viên Hi dường như thở không nổi, một câu cũng nói không nên lời.

“Người cái gì mà người? Đúng rồi, chó không biết nói!” Vân Liệt Diễm nhếch môi, sau đó ngón tay vung ra, một quả cầu lửa nhỏ nhanh chóng bay vào miệng Hiên Viên Hi.

“Ồ... ô...” Hiên Viên Hi cảm thấy cổ họng như bị thiêu cháy, đau đớn đến nỗi chảy mồ hôi lạnh.

Thế nhưng, một câu ông ta cũng không nói được.

Hàn Chỉ giống như không nhìn thấy gì, ở phía trước dẫn đường, Vân Liệt Diễm dắt Hiên Viên Hi phía sau, nhàn nhả đi tới. Trên đường đi, Hiên Viên Hi lảo đảo, mệt mỏi muốn đứt hơi, nhưng Vân Liệt Diễm cũng không thêm quan tâm, một lần nghỉ ngơi cũng không có.

Hiên Viên Hi mệt mỏi đến bất tỉnh, nàng cũng không quan tâm, vẫn cứ lôi ông ta đến nỗi long bào trên người cũng bị kéo nát.

Lúc quay trở lại tẩm cung, Hiên Viên Hi cũng không còn bộ dáng lúc đi, hơi thở như có như không, chẳng khác gì một người sắp chết.

“Ném ông ta ở đây đi, chúng ta mau trở về. Vân Mộng Vũ xấu xí kia, vậy mà cũng dám ám toán ta, ta nhất định phải khiến nàng ta đẹp mắt!” Vân Liệt Diễm nhớ tới chuyện mình phải nằm bẹp nhiều ngày như vậy liền hận không thể lập tức trói Vân Mộng Vũ lôi đi.

“Đợi vài ngày nữa đã. Hiên Viên Minh sắp đăng cơ, Thái tử cần thêm thời gian để chuẩn bị. Sức khỏe nàng vừa mới tốt lại, cứ nghỉ ngơi thêm vài ngày đi” Hàn Chỉ dịu dàng ôm Vân Liệt Diễm vào trong ngực. Thay đổi một triều đại không phải là chuyện đơn giản, Vân Liệt Diễm đã đồng ý trợ giúp Thái tử, vậy thì không thể nuốt lời.

Thời gian cấp bách, vì để cho đám đại thần thay đổi ý định, hắn phải dùng tới thủ đoạn cường chế. Thế nhưng không thể phủ nhận ngôi vị hoàng đế lúc này đã danh chính ngôn thuận rơi vào tay Hiên Viên Minh, binh quyền cũng rơi toàn bộ vào tay hắn. Nếu muốn phụ trợ Thái tử đăng cơ, còn cần đoạt lại binh quyền. Hơn nữa, soạn vị cũng phải có lý do chính đáng.

Sau khi Hiên Viên Minh leo lên ngôi vị hoàng đế, điều đầu tiên hắn ta muốn làm chính là đối phó với Tứ vương phủ cùng Thái tử. Chỉ cần hắn điều binh trên quy mô lớn, nhất định sẽ gặp sự ngăn cản của quan viên trong triều. Đến lúc đó, Thái tử lại đứng ra chính là chuyện hợp theo lẽ đạo.

Sau khi đột phá cảnh giới Thiên Nhân, người này nhất định không thể can thiệp vào chuyện đế vị. Nếu như tạo thành hậu quả xấu không cách nào xử lý được, nhất định phải chịu sự trừng phạt của ông trời. Lúc trước là hắn bị ép cho nên mới dùng những thủ đoạn cực đoan kia, cũng may thánh chỉ là truyền ngôi cho Hiên Viên Minh, cũng không tạo thành cục diện không thể vãn hồi. Nếu không, chỉ sợ hắn cũng sẽ không còn mạnh khỏe đứng ở chỗ này như bây giờ.

Đến cảnh giới Thiên Nhân cũng chính là đột phá giới hạn của loài người, không thuộc về loài người bình thường, cũng không thể can thiệp quá nhiều vào chuyện của nhân loại.

Cho nên, cho dù muốn can thiệp vào cũng phải tìm một lý do chính đáng.

“Vậy được rồi! Cứ để cho nàng ta vui vẻ vài ngày đi, ta phải đến Vân phủ dọa người một chút!” Trong mắt Vân Liệt Diễm xuất hiện sự gian xảo. Lúc trước đến Vân gia, vậy mà nàng không kiếm được một chút lời, lại còn bị thương nặng như vậy!

Lúc này, bọn họ đều nghĩ rằng nàng đã chết rồi, nàng nhất định phải chơi một trận cho đã mới được!

“Nương tử! Trở lại Yến thành, chúng ta thành thân được không?” Hàn Chỉ nghĩ đến những lời mẫu thân nói lúc lâm chung, lại nhớ tới Vân Thiểm Thiểm, hắn nhất định phải tranh thủ thời gian khiến cho Vân Liệt Diễm thừa nhận danh phận là thê tử của hắn, như vậy thì bọn họ mới có thể chính thức trở thành người một nhà.

Trời mới biết, hắn chờ đợi điều này cũng không biết đã bao nhiêu năm. Sau này hắn sẽ có người nhà, đúng rồi, hắn còn muốn có một đứa con gái.

“Thành thân làm gì? Chúng ta bây giờ không phải là rất tốt sao?” Vân Liệt Diễm bĩu môi. Lúc này, cái nghi thức bái đường kia đã khiến nàng cảm thấy lạ lẫm rồi.

“Diệp Khuýt nói, sau khi thành thân mới có thể có con gái. Ta muốn con gái, Thiểm Thiểm cũng muốn muối muối” Hàn Chỉ nói một cách nghiêm trang.

“Phụt...!” Vân Liệt Diễm thiếu chút nữa đã tự sắc nước bọt của mình. Cho xin đi! Không có thành thân gì đó đâu! Muốn con gái cái gì? Kiên quyết không được! Suy nghĩ một chút xem, đây chính là chuyện chung thân đại sự đó!

Còn nữa, cầu hôn như vậy là rất không lãng mạn! Động tâm thì động tâm, cũng không thể không có nguyên tắc tự gả mình đi như vậy!

“Được không?” Thanh âm của Hàn Chỉ có một chút mê hoặc.

“Để xem biểu hiện của ngươi đã! Nếu như ngươi có thể cầu hôn thành công trước khi chúng ta đến Yến thành, ta sẽ đồng ý với ngươi!”

Chuyện quan trọng cả đời chính là tìm một nam nhân tốt!

Thế nhưng bây giờ bên cạnh hắn chỉ có một nữ nhân là nàng, lỡ như sau này gặp được người khác nữa thì sao? Hắn sẽ thay lòng đổi dạ sao? Không biết! Cho nên, nam nhân vẫn nên tìm một xâu phòng hồ là tốt nhất!

“Ta nhất định sẽ khiến cho nàng đồng ý!” Hàn Chỉ hôn lên trán Vân Liệt Diễm một cái rất nhanh.

Vân Liệt Diễm trừng mắt. Hai người rời khỏi tẩm cung của Hiên Viên Hi, đi về phía Tứ vương phủ.

Vừa về đến Tứ vương phủ, Vân Liệt Diễm liền không thể chờ đợi mà chạy về phía gian phòng của Vân Thiểm Thiểm.

“Vân Thiểm Thiểm! Người mẹ thân yêu của con về rồi nè! Còn không cút ngay ra đây cho lão nương!”

73. Q.2 - Chương 75

“Ta mặc kệ cái gì là trưởng bối hay hậu bối! Ta thích người!”

— Phượng Lạc Vi —

Âm thanh vừa xuất hiện trong nháy mắt, đám người Vân Phụng Khải, Phượng Lăng Tiêu, Mộc Miên, Phượng Lạc Vi, Diệp Khuýt cùng Diệp Tô nhanh chóng chạy ra, duy nhất chỉ không có Vân Thiểm Thiểm.

Vân Liệt Diễm nhíu mày. Vân Thiểm Thiểm đâu?

“Ô ô... Lão đại, đại tẩu, hai người rốt cuộc cũng về rồi! Ta còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại hai người nữa ấy chứ!” Diệp Khuýt mặt dày nhào đầu về phía trước muốn ôm Vân Liệt Diễm, lại bị Hàn Chỉ nắm cổ áo ném qua một bên.

“Diễm nhi, con không có chuyện gì là tốt rồi!” Vân Phụng Khải cùng Phượng Lăng Tiêu nhìn thấy Vân Liệt Diễm vẫn bình an vô sự, rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Diễm tỷ tỷ!”

“Tiểu thư!”

“Bọn ta rất nhớ tỷ, rốt cuộc cũng tốt rồi!” Phượng Lạc Vi cùng Mộc Miên đều rưng rưng nước mắt.

“Được rồi, được rồi! Không phải ta đã bình an vô sự trở về rồi sao?” Vân Liệt Diễm vươn tay vỗ vỗ đầu Phượng Lạc Vi cùng Mộc Miên, sau đó lại nhìn một vòng, hỏi: “Vân Thiểm Thiểm đâu?”

Mọi người đều lặng yên.

“Thằng nhóc chết tiệt này đã chạy đi đâu chứ? Không biết mẹ nó đã trở về rồi sao?” Vân Liệt Diễm đuổi đầu nhìn, vẫn không thấy Vân Thiểm Thiểm đi ra.

Ngược lại, vẻ mặt mọi người đều rất cổ quái.

Vân Liệt Diễm quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Hàn Chỉ: “Ngươi nói! Vân Thiểm Thiểm làm sao vậy?”

Trong lòng Vân Liệt Diễm đột nhiên xuất hiện một chút bối rối. Không! Không đâu! Thằng nhóc Vân Thiểm Thiểm kia chính là con gián đánh không chết, nhất định không có chuyện gì cả!

“Thiểm Thiểm, đã ra đi?” Hàn Chỉ biết chuyện này không thể giấu diếm được, cho nên cứ nói là tốt nhất.

“Cái gì mà ra đi?” Vân Liệt Diễm nắm cổ áo Hàn Chỉ, quát: “Người nói ra đi là có ý gì? Cái gì gọi là đã ra đi? Người không trông coi được nó sao? Người đã làm cái quái gì vậy?”

“Đại tẩu, bình tĩnh, bình tĩnh! Thiểm Thiểm chỉ là cảm thấy nó cứ sống dưới sự bảo vệ của hai người vĩnh viễn cũng không thể trưởng thành, cho nên muốn một mình đến Tử Vong Sơn Mạch tự lực cánh sinh. Trước kia nó muốn đi cùng với tẩu, nhưng sau đó nó cảm thấy nếu như cứ một mực do tẩu bảo vệ, nó không thể nào đột phá được. Nhất là chuyện vừa trải qua, nó nghiêm trọng phát hiện ra bản thân mình rất vô dụng. Không phải là nó không có thực lực, mà chỉ thiếu thời cơ cùng tôi luyện mà thôi. Lúc lão đại tìm được giải được cho tẩu trở về, nó xác định tẩu đã thoát khỏi nguy hiểm mới quyết định rời khỏi. Hơn nữa, nó còn đưa cả Vàng đi theo, cho nên đại tẩu cứ yên tâm, Thiểm Thiểm nhất định không có chuyện gì đâu” Diệp Khuyết nói xong những lời này trong vòng một hơi, sợ rằng Vân Liệt Diễm lại rống vào mặt Hàn Chỉ.

“Cái gì? Người nói thằng ranh con Vân Thiểm Thiểm kia một mình chạy đến Tử Vong Sơn Mạch?” Vân Liệt Diễm ngẩn người. Dưới sự bảo vệ của nàng không thể phát triển? Vậy nó bằng cách nào lên tới được bảy tuổi chứ hả?

“Đúng vậy Diễm nhi, Thiểm Thiểm đã đến Lam cấp đỉnh rồi, tuy nói nó tuổi còn nhỏ mà đạt đến cảnh giới này đã là rất khó, nhưng tương lai của nó không thể chỉ giới hạn ở mức độ này. Nó nên có bầu trời rộng lớn của mình, đương nhiên cuộc đời của nó thì phải do chính nó lựa chọn. Tuy nó còn nhỏ nhưng đã có thể tự nhận ra khiếm khuyết của mình, còn có thể dũng cảm đối mặt, chúng ta nên tôn trọng sự lựa chọn của nó, tin tưởng vào con đường của nó” Hàn Chỉ rất nghiêm túc nói với Vân Liệt Diễm. Lúc này, giọng điệu hằn dờng chính là của một người làm phụ thân.

Vân Liệt Diễm sững sốt. Thằng nhóc thối tha, có đi thì ít nhất cũng phải nói một tiếng với mẹ nó chứ, lén lút chạy là có ý gì?

“Các người không lừa gạt ta đó chứ?” Vân Liệt Diễm nghi ngờ nhìn mọi người. Thằng nhóc Vân Thiểm Thiểm kia có lá gan lớn như vậy sao? Dám không nói với nàng mà đã bỏ chạy?

“Đại tẩu, có trời đất chứng giám, ai dám lừa tẩu thì cả đời này không lấy được thê tử!” Diệp Khuyết phát lời thề.

Tất cả nam nhân đều đồng loạt liếc mắt về phía Diệp Khuyết.

“Các người nhìn hẩn làm gì? Chẳng lẽ các người thật sự lừa gạt ta?” Vân Liệt Diễm vốn đã tin, nhưng khi nhìn thấy bọn họ đều đồng loạt nhìn về phía Diệp Khuyết liền lại nghi ngờ.

Diệp Khuyết cũng muốn khóc!

“Diễm tỷ tỷ, lúc Thiểm Thiểm đi cũng chỉ nói cho một mình hẩn biết, chúng ta đều không biết rõ chuyện” Phượng Lạc Vi là người đầu tiên đứng ra bán rả Diệp Khuyết.

Bây giờ, ngay cả tâm tình muốn chết Diệp Khuyết cũng có. Nếu biết trước sẽ có ngày hôm nay thì hẩn nhất định phải trói thằng nhóc Vân Thiểm Thiểm kia lại, kiên quyết không để cho chuyện này xảy ra. Tại sao luôn là hẩn không may mắn như thế?

“Đại tẩu, ta đã thề rồi mà tẩu còn chưa tin ta sao?” Diệp Khuyết đành phải đem hi vọng ký thác vào trên người Vân Liệt Diễm một lần nữa.

“Người không cưới thê tử thì cũng có thể lập gia đình mà! Lỡ như người gả cho một nam nhân thì sao? Cho nên lời nói của người không thể tin!” Vân Liệt Diễm nghĩ nghĩ, nói một cách bình tĩnh.

Mọi người đồng loạt rút gân khoe miệng.

Diệp Khuyết hoàn toàn phát điên, một tay túm lấy Phượng Lạc Vi đứng gần hẩn nhất, rống: “Đại tẩu, giết thì giết chứ đừng làm nhục! Diệp Khuyết ta thề với trời, đời này, ta nhất quyết phải lấy Tiểu Vi làm thê tử!”

Lúc Diệp Khuyết nói những lời này, chỉ có mỗi hấn là nhiệt huyết sôi trào như một tráng sĩ.

“Buông tay! Đồ biến thái chết tiệt!” Phượng Lạc Vi đập thẳng cho Diệp Khuyết một cước.

Diệp Khuyết bối rối né tránh, sau đó ôm chặt lấy Phượng Lạc Vi, nói với Vân Liệt Diễm: “Đại tẩu, tẩu nên tin tưởng ta! Thiểm Thiểm là tự mình đi, nó còn nhờ ta chuyển một lời đến tẩu!”

“Chết tiệt! Tên biến thái này, mau buông tay ra!” Cả người Phượng Lạc Vi bị Diệp Khuyết ôm chặt trong ngực, không thể động đậy.

“Cái gì?” Vân Liệt Diễm bây giờ cũng không quan tâm đến Phượng Lạc Vi nữa, gấp gáp hỏi Diệp Khuyết.

“Nó nói nó sẽ chờ tẩu ở đại lục Thần Chi. Còn nữa, nó mong rằng lúc gặp lại nhau, tẩu sẽ mang đến một muôi muôi cho nó” Diệp Khuyết liên tục cam đoan: “Ta tuyệt đối là chuyển lời cho đại tẩu không sai một chữ, không một chút giấu diếm!”

“Thằng nhóc thối tha này!” Vân Liệt Diễm chửi một câu. Tức chết nàng! Đại lục Thần Chi! Lại là đại lục Thần Chi! Tại sao ai cũng bắt nàng phải chạy tới đó hết vậy hả?

Mỹ nữ áo đỏ bắt nàng phải đi, Thủy Linh Lung mong nàng sẽ đi, bây giờ đến thằng nhóc thối tha này cũng muốn nàng đi. Điền hết cả rồi! Nàng không có rãnh như vậy! Vân Liệt Diễm nàng ao ước nhất chính là ăn no rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn, những thứ nhiệm vụ rác rưởi này tại sao cứ phải chạy đến bên cạnh nàng chứ?

Bộ dạng của nàng rất đẹp sao? Không có!

Nàng rất lợi hại sao? Cũng không có!

Rốt cuộc là vì cọng lông gì mà cứ đua nhau đến ăn hiếp nàng vậy?

Vân Liệt Diễm trán lệ rơi rầm, không để ý tới mọi người, một mình ủ rũ trở về phòng. Đương nhiên, vị tướng công nhị thập tứ hiếu Hàn Chỉ luôn theo sát sau lưng nàng.

Bọn họ tạm thời không đến kiếm chuyện với Hiên Viên Minh, chờ qua vài ngày rồi tính.

Vân Liệt Diễm đi tắm rửa, sau đó bắt đầu nằm trên giường ngẩn người. Nàng muốn đi du lịch, nàng muốn đi chơi, nàng không muốn có áp lực mà!

Thế nhưng bây giờ, một đám người muốn nàng đến đại lục Thần Chi. Chỗ kia rốt cuộc có cái gì tốt chứ?

Vân Liệt Diễm thật sự rối rắm.

Hàn Chỉ ở một bên nhìn Vân Liệt Diễm, trong chốc lát nhũ mào, trong chốc lát lại lắc lắc đầu. Hấn rất đau lòng, nhưng lại sợ quấy rầy đến nàng, chỉ biết nhìn chăm chăm vào nàng như vậy mà thôi.

Vân Liệt Diễm không biết đã ngẩn người bao lâu. Khi nàng quay người lại, rốt cuộc cũng nhìn thấy Hàn Chỉ vẫn một mực ngồi bên cạnh mình.

“Người muốn hù chết ta à?” Vân Liệt Diễm rất không vui, vươn cái chân trắng nõn đạp về phía Hàn Chỉ. Hàn Chỉ dùng một tay giữ chặt chân nàng, sau đó nhìn nhìn một chút, bàn tay kia bắt đầu đùa dai lả lướt dọc theo bàn chân Vân Liệt Diễm.

Cõi lòng Vân Liệt Diễm lập tức xuất hiện dự cảm không tốt.

“A! Ha ha ha! Nhột... Ha ha ha!” Vân Liệt Diễm cười to, không ngừng giãy dụa đạp Hàn Chỉ, nhưng Hàn Chỉ dường như chơi đến nghiện, một chút cũng không có ý định tha cho nàng.

Vân Liệt Diễm cười đến chảy nước mắt.

“Người... Người mau buông ra! Ha ha ha...!” Vân Liệt Diễm cao giọng kêu, chân còn lại đập lung tung đập lên người Hàn Chỉ.

“Đừng...! Không được... Ta không nhịn được...!”

Lúc này, người đứng lúc đi ngang qua phòng hai người chính là Diệp Khuyết, còn có Phượng Lạc Vi cùng Mộc Miên. Ba người vô cùng kích động.

Không hện mà cùng dừng bước, ba người đuổi đầu muốn nhìn lên chuyện bên trong.

Thế nhưng ngăn cách không chỉ có lớp cửa, mà còn một tấm bình phong (1). Ba người chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy bóng lưng của Hàn Chỉ, còn có cái chân không ngừng đong đưa của Vân Liệt Diễm.

(1) Tấm bình phong: Màn che có bốn bức tranh Tứ Bình xếp lại thành một dãy.

Mọi người đồng loạt câm lặng.

Diệp Khuyết chà chà hai tay vào nhau, nói: “Thật tốt quá! Thật tốt quá! Chết tiệt! Ta rốt cuộc cũng có thể chờ được đến ngày hôm nay rồi! Phu nhân, người ở trên trời linh thiêng cũng có thể nghỉ ngơi rồi!”

Nói xong câu đó, Diệp Khuyết đột nhiên nghĩ đến cái gì. Vừa rồi bọn họ chỉ lo lắng chuyện của Vân Thiểm Thiểm lại quên mất tung tích của phu nhân. Lão đại tiến cung không phải là vì đàm phán cùng lão hoàng đế để cứu phu nhân hay sao? Hắn đi suốt cả một ngày, trời cũng sắp tối mới trở về, tại sao chỉ thấy hai người họ mà không thấy phu nhân?

Nghĩ đến chuyện này, Diệp Khuyết cũng bất chấp bây giờ là lúc nào, một cước đá văng cả cửa phòng. Hàn Chỉ phản xạ có điều kiện buông chân Vân Liệt Diễm ra, nhanh chóng kéo mền qua che kín người nàng. Nàng vừa mới tắm xong, trên người vẫn là mặc áo ngủ.

Vì vậy, lúc ba người tiến vào liền nhìn thấy Vân Liệt Diễm thở hổn hển tựa vào bên giường, trên người bị chiến mền che lại, đầu tóc rối bời, sắc mặt ửng hồng.

Thật sự là không khó để tưởng tượng được chuyện gì vừa xảy ra.

Sắc mặt Hàn Chỉ xanh mét, âm thanh lạnh lùng hướng về phía Diệp Khuyết: “Làm cái gì?”

Diệp Khuyết sợ run cả người, còn chưa kịp mở miệng đã nghe Mộc Miên nói: “Tiểu thư, cô gia, cơm tối đã chuẩn bị xong rồi, ta cùng biểu tiểu thư đến gọi hai người ra dùng cơm”

Phượng Lạc Vi nhanh chóng gạt đầu, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn ửng hồng. Trong đầu Phượng Lạc Vi không khỏi hiện lên quang cảnh lúc trước nàng đi theo Vân Liệt Diễm vào thanh lâu, ở đó nhìn thấy một vài cảnh người thật việc thật, cảm thấy thật ngại ngùng.

Hàn Chỉ gạt đầu, nhưng ánh mắt lạnh lùng vẫn quét về phía Diệp Khuyết: “Nói!”

“Ách! Lão đại, thật ra ta tới đây để hỏi chuyện của phu nhân, đúng lúc va phải hai người bọn họ” Diệp Khuyết thầm mắng mình dễ vọng động. Nào hắn bị ngập nước rồi, lúc này mà còn đến quấy rầy lão đại, không phải là tự đào hố chôn mình sao?

“Đi theo ta!” Hàn Chỉ đứng lên, nhìn nhìn Vân Liệt Diễm một chút rồi nói với Mộc Miên: “Hầu hạ nàng mặc quần áo”

Sau đó hắn ra khỏi phòng, Diệp Khuyết cũng nhanh chóng đi theo.

Hai người đã đi cả buổi, Vân Liệt Diễm mới vỗ giường, ngồi bật dậy, chỉ tay ra ngoài cửa quát: “Hàn Chỉ, người nhất định phải chết!”

Hàn Chỉ vừa đi không xa lại đột nhiên rùng mình một cái. Hắn chỉ là muốn trêu chọc cho nàng vui mà thôi, dường như không có làm chuyện gì quá phận thì phải?

“Lão đại, phu nhân thế nào rồi?” Diệp Khuyết hỏi.

“Mẫu thân đã qua đời” Hàn Chỉ biết Diệp Khuyết cũng rất quan tâm đến mẫu thân. Diệp Khuyết là đứa nhỏ mẫu thân nhận nuôi lúc còn ở ngoài cung, lúc đó hắn ta gần như chết đói, nếu không có mẫu thân nhất thời mềm lòng đưa hắn ta trở về, chăm sóc hắn ta như chính con trai ruột của mình, chỉ sợ hắn ta cũng không sống nổi. Diệp Khuyết vẫn luôn xem mẫu thân như chính mẫu thân ruột thịt đã sinh ra mình.

“Cái gì? Chuyện khi nào? Là tên cầu hoàng đế kia lừa huynh đúng không?” Diệp Khuyết siết chặt hai nắm đấm, trong mắt xuất hiện sự tàn nhẫn, không còn bộ dạng cà lơ phớt phơ mọi ngày.

Hàn Chỉ lắc đầu: “Lúc ta đến, mẫu thân vẫn còn sống. Bà bị Hiến Viên Hi giam cầm hơn hai mươi năm chính là vì chờ ta. Khi gặp ta rồi, bà đã kể hết những chuyện ta không biết”

“Phu nhân bị tên cầu hoàng đế kia giam cầm hơn hai mươi năm? Bây giờ ta đi giết lão, phải băm thây lão thành vạn đoạn!” Diệp Khuyết vừa nghe, lý trí cũng không còn giữ được nữa, hận không thể một đao xé nát Hiên Viên Hi.

“Khuyết, không nên vọng động, ông ta cũng không sống được bao lâu nữa. Bất kể thế nào thì lúc trước ông ta cũng đã cứu mạng ta cùng mẫu thân, cho nên mẫu thân cũng không hận ông ta” Hàn Chỉ giữ chặt Diệp Khuyết, sợ hấn ta xúc động lại làm ra chuyện lớn.

“Thế nhưng mà... Chẳng lẽ dễ dàng tha thứ cho ông ta như vậy sao?” Diệp Khuyết thật sự không thể nhẫn nhịn được, người mà mình tôn kính nhất, cảm kích nhất trên đời này vậy mà lại bị một tên biến thái giam giữ nhiều năm qua. Hắn thật sự hận không thể một cước đạp ông ta rơi thẳng xuống mười tám tầng địa ngục!

“Diễm nhi đã xử lý ông ta rồi, ông ta có thể sống qua hai ngày đã là một kỳ tích. Người không cần tốn thời gian đến tìm ông ta, ngược lại ta còn muốn ông ta có thể sống lâu thêm vài ngày, tận mắt nhìn Hiên Viên Minh ngồi lên ngôi vị hoàng đế làm nên trò trống gì!” Thanh âm Hàn Chỉ có chút lạnh. Không phải ông ta vẫn một mực muốn Hiên Viên Minh làm hoàng đế sao? Hắn đã thỏa mãn nguyện vọng này của ông ta, nhưng thân là một đế vương, còn không phải là một quân vương hôn quân, nếu như nhìn thấy giang sơn thịnh thế của mình bị người khác dần nát, không biết ông ta sẽ có cảm giác gì?

“Lão đại lợi hại nhất!” Diệp Khuyết nhếch khóe miệng. Lão đại nói rất đúng, muốn trả thù một người thì cái chết vẫn còn rất rẻ, biện pháp tốt nhất chính là khiến cho người đó ném thữ mùi vị lên thiên đường rồi lại bị đạp rơi thẳng xuống mười tám tầng địa ngục. Có như vậy thì người nọ mới biết thống khổ là cái gì!

“Chuyện này người đi làm đi! Hiên Viên Minh muốn làm hoàng đế, người để cho hắn ta làm chức vị hoàng đế này ‘tốt’ một chút!” Hàn Chỉ quay người rời khỏi. Hiên Viên Hi, ông nghĩ rằng ta sẽ dễ dàng bỏ qua cho ông như vậy sao?

Tự mình tạo nghiệt, hậu quả luôn là tự ném thữ mùi vị đó!

Trong phòng.

“Diễm tỷ tỷ, tỷ còn khỏe chứ?” Phượng Lạc Vi nhìn thấy bộ dạng của Vân Liệt Diễm, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Khỏe cái rắm! Một chút cũng không khỏe! Hàn Chỉ chết tiệt, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn!” Vân Liệt Diễm bây giờ chỉ hận không thể xé xác Hàn Chỉ ra, ở đâu còn tâm tư quan tâm đến ngụ ý trong lời nói của Phượng Lạc Vi.

“Tiểu thư, mau thay quần áo thôi, đến giờ ăn cơm rồi. Nhiều ngày người chưa được ăn một bữa đàn hoàng, ta cố ý đến phòng bếp làm rất nhiều món người thích ăn đó!” Mộc Miên có chút đau lòng vì Vân Liệt Diễm phải chịu khổ những ngày qua, vừa nhớ đến Vân Mộng Vũ đến bây giờ vẫn không buông tha cho tiểu thư, nàng cảm thấy ông trời thật sự là quá tàn nhẫn. Rốt cuộc tiểu thư đã làm sai chỗ nào? Tại sao những người đó mãi vẫn không chịu buông tha? May mắn, bây giờ tiểu thư đã có Hàn công tử yêu thương, so với Hiên Viên Minh còn tốt hơn rất nhiều. May mắn lúc trước tiểu thư không có gả cho Hiên Viên Minh, loại nam nhân này đáng phải bị đày xuống địa ngục.

Mộc Miên ở bên cạnh Vân Liệt Diễm nhiều năm, thật sự là hận Hiên Viên Minh đến thấu xương, nếu không phải bởi vì hắn ta thì tiểu thư cũng không bị người ta hãm hại hết lần này đến lần khác. Bây giờ hắn ta đã cùng Vân Mộng Vũ tụ lại một chỗ, cấu kết với nhau làm chuyện xấu, không biết lại đang tính toán làm cái gì.

“A... ~ Ta thật sự sắp chết đói rồi!” Hôm nay Vân Liệt Diễm một mực chạy đông chạy tây, vốn dĩ chưa ăn cơm. Mộc Miên nhắc tới thì bụng nàng cũng bắt đầu kêu lên.

Phượng Lạc Vi vẫn đứng một bên nhìn Vân Liệt Diễm, một mực không yên lòng.

Mọi người cùng ăn cơm tối, thức ăn phong phú chính là vì chúc mừng Vân Liệt Diễm tỉnh lại. Sau khi ăn xong, mọi người lại trò chuyện trong chốc lát rồi từng người mới trở về phòng mình, chỉ có Phượng Lạc Vi

bảo muốn đi nhà xí cho nên đã chạy trước.

Vân Liệt Diễm nhìn bóng lưng Phượng Lạc Vi, không hiểu sao hôm nay nàng cảm thấy vị biểu muội này là lạ. Thế nhưng Vân Liệt Diễm cũng không nói lên được rốt cuộc là kỳ lạ ở đâu.

Vân Phụng Khải cùng mọi người trở về phòng, vừa mới tung mền ra chuẩn bị nằm chết dí trên giường lại nhìn thấy một người trơn bóng nằm phía trên, đúng là Phượng Lạc Vi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Lạc Vi đỏ bừng, đôi mắt nháy nháy, nàng lấy hết dũng khí chạy đến đây. Mấy ngày nay nàng không có đeo bám Vân Phụng Khải như trước, nhưng lại cảm thấy Vân Phụng Khải cách mình càng ngày càng xa, thậm chí khi bắt gặp nàng cùng Diệp Khuyết đùa giỡn thì hấn cũng thờ ơ.

Hôm nay, khi nhìn thấy Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ rốt cuộc cũng tu thành chính quả, nàng cắn răng quyết định thử một lần. Nàng cũng đã trưởng thành rồi, nàng cũng không tin Khải đối với thân thể của nàng vẫn thờ ơ như trước.

Vân Phụng Khải phản xạ có điều kiện xoay người nhảy sang chỗ khác, chuẩn bị rời phòng nhưng không ngờ Phượng Lạc Vi lại nhảy lên, thoáng một cái đã ôm lấy hấn từ phía sau lưng, nói: “Khải, thật sự người không thích ta sao? Một chút cũng không thích sao? Tại sao người cứ một mực cự tuyệt ta vậy?”

Nàng cùng Vân Liệt Diễm hạ được Vân Phụng Khải đã không biết bao nhiêu lần, đều do Phượng Lăng Tiêu cản trở giúp hấn, nếu không thì nàng đã thành công từ lâu rồi! Sự thật cũng đã chứng minh hạ được là vô dụng, cho nên lần này nàng tự thể nghiệm bằng chính bản thân mình. Nàng cũng không tin hấn vẫn không động tâm!

“Vi nhi, con có biết mình đang làm cái gì hay không?” Vân Phụng Khải nhíu mày. Đứa nhỏ này, tại sao đến bây giờ mà còn chưa từ bỏ ý định chứ?

Hấn vẫn luôn đối đãi với nàng như một hậu bối. Nàng còn nhỏ hơn cả Diễm nhi trong khi Diễm nhi là cháu gái của hấn, cho nên Phượng Lạc Vi đối với hấn cũng chỉ là một đứa cháu, không hơn không kém. Hấn quan tâm nàng, cũng yêu thích sự hoạt bát của nàng, nhưng nếu yêu thì lại là một khía cạnh hoàn toàn khác.

Không phải là hấn không biết yêu, chỉ là người kia đã rời đi từ rất lâu rồi, thậm chí còn không cho hấn cơ hội yêu nàng. Hơn mười năm, hấn cũng biết mình nên buông bỏ, nhưng hấn vẫn chưa gặp được người nào khác có thể khiến cho hấn động lòng.

Trong mắt hấn, Phượng Lạc Vi cũng chỉ là một đứa nhỏ, hấn không thể nào có ý nghĩ quá phận.

“Làm sao ta không biết ta đang làm cái gì!” Phượng Lạc Vi buồn bã nói: “Khải, ta thích người, ta đã thích người từ rất lâu rồi, nhưng người vẫn luôn cự tuyệt ta. Ta biết lúc đó ta còn nhỏ, người sẽ không yêu thích một đứa nhỏ. Thế nhưng bây giờ ta đã trưởng thành, ta không còn là một đứa nhỏ nữa rồi, ta đã là một cô nương đến tuổi dậy thì, ta đã có thể làm thê tử của người, có thể sinh con cho người. Tại sao người vẫn không quan tâm đến ta?”

“Vi nhi, ta đã nói rồi, trong lòng ta con cũng giống như Diễm nhi, đều là hậu bối của ta. Ta làm sao có thể làm ra loại chuyện này được chứ? Con mau buông ra, trở về nghỉ ngơi đi!” Vân Phụng Khải thật sự là rất bất đắc dĩ, làm sao hấn không biết tâm tư của Phượng Lạc Vi? Thế nhưng điều này, hấn vốn dĩ không thể thực hiện được!

“Ta mặc kệ cái gì là trưởng bối hay hậu bối! Ta thích người! Người thì sao? Một chút cũng đều không thích ta sao?” Phượng Lạc Vi không hiểu, nàng theo đuổi hấn nhiều năm như vậy, tại sao một chút hấn cũng không động tâm chứ?

“Được rồi, Vi Nhi, đừng náo loạn nữa, mau trở về đi!” Vân Phụng Khải muốn đẩy cánh tay vẫn ôm lấy mình, nhưng lại không biết làm sao. Phượng Lạc Vi vốn dĩ không có mặc quần áo, hấn lại không thể vươn tay cưỡng ép nàng.

“Vậy người nói đi, rốt cuộc người có thích ta hay không?” Phượng Lạc Vi không thuận theo, hôm nay nàng nhất định phải hỏi ra đáp án, nếu không nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

“Vi Nhi, con muốn ta phải nói bao nhiêu lần con mới hiểu đây? Ta vẫn luôn xem con như một hậu bối. Ta không thể nào lấy con được!” Vân Phụng Khải thở dài, tuy không muốn khiến cho nàng thương tâm, nhưng

nếu lại không nói rõ ràng thì không biết còn có thể xảy ra chuyện gì nữa. Đứa nhỏ này đi theo Diễm nhi một khoảng thời gian dài, chuyện gì cũng có thể làm.

“Ồ ô... Thì ra người thật sự không thích ta. Có phải là người thích tam thúc nên mới không thích ta không? Ta phải đi tìm tam thúc tính sổ!” Phượng Lạc Vi đau lòng, buông lỏng Vân Phụng Khải ra. Nàng vẫn nghĩ rằng chỉ cần Vân Phụng Khải không cự tuyệt thì nàng vẫn còn hi vọng, nhưng hắn lại nói ra sự thật, nói rằng hắn sẽ không lấy nàng, sẽ không thích nàng.

Nhất định là Diễm tỷ tỷ nói đúng, Khải thích tam thúc nên mới không muốn ở cùng một chỗ với nàng.

Tam thúc, ta không để yên cho thúc đâu!

Phòng bên cạnh, Phượng Lăng Tiêu đột nhiên hắt hơi một cái.

Phượng Lạc Vi kéo quần áo mặc lung tung vào, sau đó khóc nức nở chạy ra ngoài.

“Vi nhi, chuyện này không có liên quan gì đến Lăng Tiêu!” Vân Phụng Khải cười khổ lắc đầu. Diễm nhi đã dạy nàng cái gì vậy nè? Hắn với Phượng Lăng Tiêu cũng chỉ giống như hần và Hàn Chỉ, đều là huynh đệ, bằng hữu, chỉ vậy mà thôi.

Vân Phụng Khải định giải thích, nhưng Phượng Lạc Vi đã chạy ra ngoài.

Sau đó, Vân Phụng Khải nghe thấy âm thanh ‘rầm’ một tiếng, dường như là truyền từ gian phòng bên cạnh. Trong lòng của hắn xuất hiện lên dự cảm không tốt. Vi nhi sẽ không thật sự đến tìm Phượng Lăng Tiêu chứ?

Phượng Lạc Vi càng nghĩ càng đau lòng. Nàng đều đã lột sạch quần áo rồi mà Vân Phụng Khải vẫn thờ ơ, như vậy thì chỉ có một khả năng chính là Vân Phụng Khải thật sự có quan hệ với tam thúc.

Phượng Lăng Tiêu đang tập trung phối dược, cửa đột nhiên bị đập văng ra. Hắn nghi ngờ nhìn Phượng Lạc Vi. Tóc tai nàng có chút loạn, quần áo cũng rối loạn, còn có nước mắt ràn rụa.

“Vi nhi, con làm sao vậy?” Phượng Lăng Tiêu lo lắng nhìn nàng: “Bị ai ức hiếp sao?”

“Là thúc ức hiếp con!” Phượng Lạc Vi đẩy Phượng Lăng Tiêu đang định vươn tay trấn an mình, phần nộ siết chặt nắm đấm, đánh thùm thụp lên người Phượng Lăng Tiêu: “Ồ ô... Tam thúc, thúc thật sự là quá ghê tởm, sao thúc có thể đoạt nam nhân với con? Nếu thúc muốn nam nhân, con có thể bảo Diễm tỷ tỷ tìm một đồng lớn cho thúc mà. Vậy mà thúc cũng có thể đoạt nam nhân với cháu gái của mình!”

Khóe miệng Phượng Lăng Tiêu co rút, cuống quýt trốn tránh nắm đấm của Phượng Lạc Vi: “Vi nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Thúc còn không biết xấu hổ đi hỏi con! Ô ô... Tam thúc, phụ thân cùng gia gia bảo thúc chăm sóc tốt cho con, vậy mà thúc lại đi quyến rũ Khải của con, thúc thật là quá đáng! Con chán ghét thúc!” Phượng Lạc Vi càng nghĩ càng đau lòng, càng đau lòng lại càng khóc lóc ối ối.

Phượng Lăng Tiêu vẫn như lọt vào sương mù. Hắn quyến rũ Khải? Chuyện gì đã xảy ra?

“Vi nhi, ta nói này, ta với Lăng Tiêu không có chuyện gì cả, con đừng làm loạn!” Vân Phụng Khải chạy tới rất nhanh, liền nhìn thấy Phượng Lạc Vi không ngừng đánh cùng chỉ trích Phượng Lăng Tiêu. Hắn cảm thấy xấu hổ, ngay cả giải thích cũng không biết phải giải thích như thế nào.

“Phụng Khải, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Phượng Lăng Tiêu nhìn Vân Phụng Khải, trực giác nói cho hần biết chuyện này có quan hệ với hần ta.

“Ha ha ha ~ Ta nói Tiểu Vi nhi này, nàng muốn ta tức cười đến chết sao? Ha ha ha... Ta chịu không nổi rồi, thật sự là chịu không nổi rồi!” Diệp Khuyết ôm bụng cười, chỉ thiếu là không có lăn lộn trên mặt đất mà cười. Trời ạ! Hắn thật sự là ngừng không được. Hắn vốn định đến đây hỏi xem Phượng Lăng Tiêu có được nào hay không, để hần cầm đi tra tấn tên cầu hoàng đế kia. Ai ngờ khi đến đây lại nghe Phượng Lạc Vi chỉ trích tam thúc của mình đi quyến rũ nam nhân của nàng.

“Cười cái gì mà cười? Hồ ly thói tha! Hồ ly chết tiệt!” Phượng Lạc Vi nổi giận, đi đến bên cạnh Diệp Khuyết, một cước đạp hấn ngã xuống đất. Quá đáng! Nàng đau lòng thành bộ dạng như vậy rồi mà không ai đến an ủi nàng, còn dám cười nàng.

“Ta... Ta... Ta thật sự là chịu không nổi rồi! Ha ha ha!” Diệp Khuyết cười đến đau hết cả người. Khi hấn nhìn đến Vân Phụng Khải cùng Phượng Lăng Tiêu, mặt mũi hai người đều tràn đầy xấu hổ.

“Người đi ra đây cho ta!” Phượng Lạc Vi bị hấn cười đến mắc cỡ, vì vậy nàng tức giận, kéo Diệp Khuyết đi ra ngoài.

“Này Vi nhi, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?” Phượng Lăng Tiêu định đuổi theo, lại bị Vân Phụng Khải ngăn cản: “Để cho nàng đi đi, có Diệp Khuyết thì nàng sẽ không có chuyện gì đâu”

“Rốt cuộc con bé nói vậy là có ý gì?” Phượng Lăng Tiêu rối rắm.

“Không có chuyện gì!” Vân Phụng Khải nhanh chóng lắc đầu, sau đó xoay người trở về phòng của mình.

Phượng Lạc Vi kéo Diệp Khuyết đến ao nước trong hoa viên, sau đó mới buông hấn ra, còn mình thì ngồi xổm xuống bên hồ, ‘oa’ một tiếng khóc lớn.

“Này, nàng khóc cái gì?” Diệp Khuyết nghĩ rằng Phượng Lạc Vi sẽ đạp hấn vào trong hồ thì mới bỏ qua, không ngờ vậy mà nàng lại ngồi xổm bên hồ khóc lớn, khiến cho hấn không biết phải làm sao.

“Ô ô... Tại sao Khải lại thích tam thúc chứ? Rốt cuộc ta có chỗ nào không tốt? Tại sao hấn lại thích tam thúc mà không thích ta?” Phượng Lạc Vi khóc rất đau lòng, nàng thật sự là nghĩ mãi không ra.

Trước kia, nàng vẫn cảm thấy mình có hi vọng, cho nên mặc kệ Vân Phụng Khải đối xử với nàng như thế nào, nàng đều không buông tay. Nàng nghĩ rằng chỉ cần mình kiên trì thì một ngày nào đó, Vân Phụng Khải nhất định sẽ thích mình. Thế nhưng bây giờ nàng thật không còn hi vọng rồi, hấn đã có người yêu thích, nàng không còn hi vọng rồi!

“Này! Nàng có thể là đã hiểu lầm Phụng Khải, cũng hiểu lầm tam thúc của nàng rồi” Diệp Khuyết không thích nàng cứ khóc như vậy mãi, đành mở miệng nói.

“Người gạt ta! Người cũng chỉ biết trêu cợt ta, chỉ biết cười ta, làm sao người có thể hiểu rõ cảm giác của ta chứ? Ta thích Khải rất nhiều năm, nhưng mà cho dù ta dùng phương pháp gì đi nữa thì hấn cũng không chịu liếc nhìn ta dù chỉ một lần. Nếu như không phải hấn thích tam thúc thì tại sao hấn không thể yêu thích ta?” Trong lòng Phượng Lạc Vi lúc này đau khổ vô cùng, cũng mặc kệ Diệp Khuyết có thể hiểu cảm giác của mình hay không, bây giờ nàng chỉ có thể tâm sự với hấn.

“Phụng Khải thật sự không thích Phượng Lăng Tiêu, nàng đã hiểu lầm rồi” Diệp Khuyết hết chỗ nói, tiểu cô nương này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? Làm sao có thể đặt Vân Phụng Khải đứng bên cạnh Phượng Lăng Tiêu được? Cái này cũng quá buồn cười rồi! Vân Phụng Khải tuy không có phong lưu tiêu sái như hấn, nhưng cũng ‘cứng rắn’ ngang ngửa lão đại mà, làm sao có thể dễ dàng bị bẻ cong như vậy được chứ? Thật khôi hài!

“Vậy hấn thích ai?” Phượng Lạc Vi ngưng khóc. Đúng vậy, không phải Diệp Khuyết quen biết Khải từ lâu rồi sao? Vậy thì hấn nhất định biết Khải thích ai!

“Người mau nói cho ta biết, người nhất định biết Khải thích ai!” Phượng Lạc Vi đứng bật dậy, túm cánh tay Diệp Khuyết, hỏi.

“Ách! Đây cũng đã là chuyện của hơn mười năm trước rồi” Diệp Khuyết vốn dĩ không muốn nói, nhưng nếu hấn không nói thì chỉ sợ sẽ không thể giúp Vân Phụng Khải thoát khỏi tội danh không rõ ràng kia, đành phải hi vọng Vân Phụng Khải không biết hấn là người nói ra.

“Lúc đó bọn ta chỉ vừa mới thành lập Mật Nhật, cũng là lần đầu tiên Phụng Khải chấp hành nhiệm vụ. Do bởi không hiểu rõ thực lực của đối thủ, cho nên tuy hấn đã hoàn thành nhiệm vụ nhưng cũng bị thương. Sau đó chính là lúc câu chuyện này bắt đầu. Hấn gặp một cô nương thiện lương, cô nương kia cứu hấn, hấn đương thương ở trong nhà của nàng, bọn họ chính là lâu ngày sinh tình. Cô nương kia xuất thân từ một nhà nông bình thường, trong nhà không có của cải, nhưng nàng lại rất đơn thuần đáng yêu, mỗi một hành động đều hấp dẫn ánh mắt của Phụng Khải. Phụng Khải có ý định lấy nàng làm thê tử, cô nương kia cũng

đã đồng ý. Vốn là một mối lương duyên tốt đẹp do ông trời tác thành, nhưng không ai ngờ sau này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn” Đám người Diệp Khuyết cũng là sau này mới biết chuyện, chỉ biết cô nương này có sức ảnh hưởng rất lớn đối với Vân Phụng Khải.

“Chuyện gì ngoài ý muốn?” Phượng Lạc Vi cuống quýt hỏi.

“Cô nương ấy cùng phụ thân nàng sống nương tựa lẫn nhau, không ngờ phụ thân của nàng bệnh chết một cách đột ngột, hôn lễ của hai người cũng đành phải hoãn lại. Phụng Khải lo lắng một mình nàng ở đó không an toàn cho nên đưa đến Vân gia, an trí trong tiểu viện của chính mình. Bất kể tình huống nào lúc đó thì Vân gia vẫn là chỗ an toàn nhất. Thế nhưng hẳn tuyệt đối không ngờ cô nương kia ở Vân gia lại phải chịu ngược đãi. Vân gia là đại gia tộc, đương nhiên sẽ xem thường một nữ tử nông thôn không có bất kỳ thân phận bối cảnh nào. Tuy Phụng Khải đã tuyên bố nàng là thê tử chưa cưới của hắn, nhưng hai người dù sao cũng chưa bái đường, cho nên mọi người cũng chỉ coi nàng ấy như thứ thiếp nha hoàn, thái độ đối xử rất không tốt. Chúng ta cũng đều nghe nói đến nhị phu nhân của Vân Phụng Thiên rồi, bà ta không phải là một nữ nhân thiện lương, còn có nữ nhi của bà ta nữa. Phụng Khải thường xuyên không ở nhà, cô nương kia cũng không phải người lắm chuyện, luôn tùy ý để bọn họ ức hiếp mình. Sau này có một lần, cô nương kia bị đánh đến trọng thương thì Phụng Khải mới biết được mọi chuyện, nhưng lúc đó cũng không còn kịp nữa. Sức khỏe của nàng vốn dĩ không tốt, mỗi ngày còn bị người ta sai sử, ăn không no lại còn bị đánh phạt, cho nên chống đỡ không nổi, lúc Phụng Khải đưa nàng đến đại phu thì đã muộn. Nếu như nàng có một mình thì có lẽ vẫn còn giữ được mạng, nhưng lúc đó nàng đã mang thai, cho nên không những đứa nhỏ bị chết lưu mà nàng cũng không giữ được mạng. Lúc đó, thiếu chút nữa Phụng Khải đã chém giết chết đại tiểu thư Vân gia Vân Mộng Chỉ, nếu không phải là Vân Phụng Thiên ngăn cản thì Vân Mộng Chỉ cũng đã chết từ khi đó rồi”

Diệp Khuyết hít sâu một hơi, nói tiếp:

“Từ đó về sau, Phụng Khải cũng rất ít khi quay trở lại Vân gia, có trở về thì cũng là vì Vân Liệt Diễm. Hẳn vốn dĩ vẫn rất đau lòng vì Vân Liệt Diễm, sau khi những chuyện đã xảy ra với vị cô nương kia thì hẳn lại càng thêm yêu thương nàng, bởi vì Vân Liệt Diễm cùng cô nương kia rất giống nhau, đều bị người Vân gia tổn thương. Sau này hẳn cũng biết sơ dĩ Vân Mộng Chỉ đối xử với cô nương kia như vậy là bởi vì nàng ta muốn gả cho Tứ vương gia, nhưng Phụng Khải một mực không giúp đỡ, cho nên mới đổ hết tức giận lên đầu cô nương kia. Nói cho cùng, cũng là do Phụng Khải không bảo vệ tốt nàng ấy, cho nên mấy năm nay hẳn vẫn một mực không yêu thương người khác. Có lẽ hẳn đã buông tay quá khứ, nhưng mỗi lần nhớ đến vẫn luôn tự trách” Diệp Khuyết nhớ đến chuyện kia, cũng thật tâm cảm thấy đáng tiếc cho huynh đệ của mình. Nếu không phải có chuyện như vậy xảy ra thì con của hai người họ cũng đã gần mười tuổi rồi.

Bên này, Phượng Lạc Vi đã cảm động đến nước mắt nước mũi hòa lẫn vào nhau.

“Ô ô... Bọn họ đều thật đáng thương! Cô nương kia tên gọi là gì vậy?” Phượng Lạc Vi hỏi.

“Thời gian cũng lâu quá rồi cho nên ta cũng không nhớ rõ, hình như Tinh nhi gì gì đó” Diệp Khuyết lắc đầu, cũng hơn mười năm rồi, hẳn cũng chỉ nghe chuyện này qua miệng người khác, cho nên không thể nào nhớ rõ tên gọi của cô nương kia.

“Nàng ấy thật thật đáng thương, Khải cũng rất đáng thương, trơ mắt nhìn người mình yêu cùng con của mình bị người khác hãm hại đến chết. Hẳn nhất định là rất đau lòng!” Mặt mũi Phượng Lạc Vi tràn đầy nước mắt.

“Vậy bây giờ nàng đã biết Phụng Khải thật sự không thích tam thúc của nàng rồi chứ? Nàng cũng đừng nghĩ cách theo đuổi hắn nữa, ngoại trừ một ngày nào đó hắn tự mình yêu thích nàng, nếu không thì nàng có theo đuổi gắt gao cũng vô dụng” Diệp Khuyết cũng không phải là đả kích Phượng Lạc Vi, chỉ là người như Phụng Khải để yêu một ai đó rất không dễ dàng, huống hồ chuyện năm đó đã tổn thương hắn sâu như vậy. Cho nên, trừ phi chính bản thân hắn lại yêu ai đó, nếu không cho dù Phượng Lạc Vi làm đến mức nào cũng đều là vô dụng.

“Ta hiểu! Ta sẽ không quẩn quít lấy hắn nữa, trong lòng của hắn nhất định là rất thống khổ” Phượng Lạc Vi ngồi xuống bên thành hồ. Đã nhiều năm qua, nàng vẫn nghĩ rằng hắn không thích nàng là vì nàng còn nhỏ, sau này lại nghĩ rằng hắn thích tam thúc. Bây giờ nàng mới biết thì ra hắn đã từng đau khổ như vậy. Việc này, cho dù đặt trên người ai, đều nhất định rất đau đớn.

Qua một lúc lâu, Phượng Lạc Vi mới ngẩng đầu nói với Diệp Khuyết: “Cảm ơn người!”

Nàng đã nghĩ thông suốt, nàng sẽ không ép buộc Vân Phụng Khải phải thích nàng. Nàng cũng tin rằng một ngày nào đó hắn sẽ bước ra khỏi nỗi ám ảnh từ quá khứ, tìm được người mình thích. Nàng sẽ chúc phúc cho hắn.

“Hắc hắc, nếu muốn cảm ơn ta thì cứ lấy thân báo đáp, như thế nào? Ta là kiểu mẫu nam tử độc thân đó, không có bất kỳ tật xấu nào, tuyệt đối là một nam tử tuyệt thế nhất thế gian. Gả cho ta, nàng nhất định sẽ có trăm lợi mà không một hại!”

74. Q.2 - Chương 76

“Cảm ơn người!”

“Hắc hắc, nếu muốn cảm ơn ta thì cứ lấy thân báo đáp, như thế nào? Ta là kiểu mẫu nam tử độc thân đó, không có bất kỳ tật xấu nào, tuyệt đối là một nam tử tuyệt thế nhất thế gian. Gả cho ta, nàng nhất định sẽ có trăm lợi mà không một hại!”

“Người tới đây” Phượng Lạc Vi ngoắc ngón tay gọi Diệp Khuyết.

Diệp Khuyết nhếch miệng, đi qua: “Hi hi, nhanh như vậy mà đã nghĩ thông suốt rồi à? Thật đúng là một cô nương ngoan!”

Phượng Lạc Vi chỉ cười, đợi đến lúc Diệp Khuyết đi đến bên cạnh thì nàng đột nhiên đập mạnh một cước khiến cho Diệp Khuyết ngã vào trong hồ: “Gả cho người nè!”

Sau đó nàng vỗ vỗ tay, không quay đầu lại rời khỏi đó.

“Này! Khoan đi đã!” Diệp Khuyết hô to hai tiếng, Phượng Lạc Vi vẫn không đáp lời.

“Haizz...!” Diệp Khuyết trèo lên khỏi hồ. Hắn vốn biết, cô nương nào mà đi theo đại tẩu lẫn lộn đều không phải cô nương tốt. Hừ!

Diệp Khuyết vác cả người ướt sũng trở về, chưa đến phòng của mình đã gặp Vân Liệt Diễm. Diệp Khuyết phản xạ có điều kiện quay đầu bỏ chạy, không ngờ vẫn bị tóm.

“Đại... Đại tẩu! Tẩu... Tẩu tìm ta có chuyện gì sao?” Bây giờ người mà Diệp Khuyết sợ nhất chính là Vân Liệt Diễm, nhất là từ sau khi Vân Thiểm Thiểm không tượng nghĩa bỏ chạy, tất cả trách nhiệm đều ném lên trên đầu hắn.

“Tức Tức à! Tối đây, ta có ít chuyện muốn hỏi người” Vân Liệt Diễm dùng thanh âm ‘dịu dàng’ gọi khiến cho Diệp Khuyết rùng mình một cái.

Diệp Khuyết khóc không ra nước mắt. Mẫu tử nhà này thật là ‘tâm linh tương thông’, tên hắn là Diệp Khuyết, là Khuyết chứ không phải Tức!

“Ách! Ta vừa nghe thấy âm thanh nhao nhao bên tiểu cữu, cho nên đến xem thử. Thế nhưng lúc ta đến nơi thì bọn họ đã giải tán. Người biết chuyện gì đã xảy ra hay không?” Vân Liệt Diễm không ở cùng tiểu viện với bọn họ, nhưng năng lượng tinh thần của nàng bây giờ đã rất cường đại, có thể cảm nhận được mọi thứ cách mình khá xa. Thế cho nên, bên kia vừa có động tĩnh thì nàng liền biết. Thế nhưng lúc nàng kích động chạy tới thì bọn họ đã giải tán.

Phượng Lạc Vi ở cùng tiểu viện với nàng, vì vậy nàng liền chạy đến chỗ Phượng Lạc Vi hỏi thăm tình hình. Không ngờ nha hoàn lại nói từ sau buổi cơm chiều, Phượng Lạc Vi vẫn chưa trở về.

Vân Liệt Diễm hoàn toàn kích động, không phải là Phượng Lạc Vi cùng tiểu cữu đánh nhau chứ? Lúc này nhìn sắc mặt của thúc thúc không được ổn cho lắm!

Nàng chờ trong tiểu viện của Phượng Lạc Vi một lúc lâu, cũng không thấy Phượng Lạc Vi trở về, cho nên đành phải rời đi trước. Không ngờ đang đi trên đường thì lại bắt gặp Diệp Khuyết vác cả người chặt vật đi tới.

Kết quả, Vân Liệt Diễm thành công chặn đường Diệp Khuyết.

“Đại tẩu, thật ra cũng không có chuyện gì quan trọng. Lúc này ta đến tìm Lăng Tiêu mượn một chút được, không ngờ đúng lúc bắt gặp Tiểu Vi cùng Lăng Tiêu cãi nhau, nói cái gì là Lăng Tiêu dụ dỗ nam nhân của nàng, sau đó thì thiếu chút nữa đã đánh nhau, cuối cùng nàng tức giận bỏ chạy. Ta có ý tốt chạy theo khuyên giải nàng, nàng còn đập ta rơi vào trong hồ” Diệp Khuyết nói với giọng uất ức: “Đại tẩu, ta thật sự là rất không may mắn!”

“Đáng đời!” Vân Liệt Diễm vỗ một cái lên đầu hắn, hỏi: “Người nói gì với Vi nhi?”

“Chỉ giải thích để nàng đừng tiếp tục hiểu lầm thôi, Phụng Khải cùng Lăng Tiêu tuyệt đối trong sạch. Ta chỉ nói ra sự thật với nàng mà thôi!” Diệp Khuyết khoát khoát tay, biểu thị mình là người rất vô tội.

Gần đây, tội lỗi của tất cả mọi người đều bám vào người hắn, người không may mắn luôn là hắn.

“Ta lại hi vọng rằng thúc thúc có cái gì đó với tiểu cữu” Vân Liệt Diễm trừng mắt với hắn một cái: “Vi nhi trở về rồi sao?”

Diệp Khuyết gật nhẹ đầu.

“Người trở về đi!” Vân Liệt Diễm nhìn vào tiểu viện của Phụng Lạc Vi, đột nhiên hỏi Diệp Khuyết đang định đi: “Tước Tước, người có thích Vi nhi không?”

“Không thích!” Diệp Khuyết trả lời rất kiên quyết. Hừ! Hắn có lòng tốt khích lệ nàng, vậy mà còn bị nàng đập vào trong hồ. Lòng tốt không có báo đáp!

Hơn nữa, người nàng thích chính là huynh đệ của hắn. Thê tử của huynh đệ, không thể cướp!

“Được, đừng đứng trước mặt ta khoe khoang tâm địa gian xảo của người. Nếu người thích Vi nhi, tốt nhất thì theo đuổi nàng. Chỗ thúc thúc, hắn là không có hi vọng rồi!” Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu. Thật ra đến tận sau này nàng mới biết câu chuyện quá khứ của Vân Phụng Khải.

Lúc kia, nàng giúp đỡ Phụng Lạc Vi làm loạn, nhưng mặc kệ bọn nàng làm cái gì, thúc thúc cũng đều thờ ơ. Lúc đó nàng cảm thấy kỳ lạ, thậm chí không biết thúc thúc với tiểu cữu có gì đó hay không. Nàng chạy đến hỏi Mộc Miên mới biết, thúc thúc không phải là không biết yêu, chỉ là vì tổn thương quá nặng mà thôi!

Đã nhiều năm trôi qua, nàng nghĩ rằng có lẽ thúc thúc cũng đã quên, dù sao Vi nhi cũng thật sự rất đáng yêu, bọn họ đến với nhau nhất định sẽ hạnh phúc.

Không ngờ thúc thúc căn không thể xóa đi vết thương lòng. Vân Mộng Chỉ chết tiệt, thật không biết Vân gia làm sao có thể dưỡng ra được một cực phẩm như vậy. Có đôi khi nàng nghĩ rằng mình không phải là con gái ruột của Vân Phụng Thiên, nếu không cũng không chênh lệch với ông ta nhiều như vậy.

“Thật ra nhiều năm qua, Phụng Khải có lẽ cũng đã buông tay” Diệp Khuyết biết rõ Vân Liệt Diễm đang nói điều gì, nhưng tâm sự của Phụng Khải chỉ sợ cũng chỉ có một mình hắn ta tự biết mà thôi.

“Vi nhi rất đơn thuần, cũng rất thiện lương. Ta không muốn chuyện này sẽ lưu lại một bóng ma trong lòng nàng” Vân Liệt Diễm nghĩ nghĩ, liền đi về phía tiểu viện của Phụng Lạc Vi.

Nàng vẫn không yên lòng. Vi nhi nhỏ hơn nàng hai tuổi, lúc nàng đến Phụng thành thì Vi nhi cũng không quá mười lăm mười sáu tuổi. Nàng ấy vẫn luôn là tiểu công chúa đáng yêu nhất của Phụng gia, thích leo đèo đi theo nàng chơi đùa, đi theo nàng làm loạn. Ở Phụng gia, Phụng Lạc Vi là người thân cận với nàng nhất. Nàng đối với Vi nhi cũng giống như Mộc Miên, thật sự xem các nàng là người thân của mình.

Biết nàng ấy thích thúc thúc, nàng đương nhiên là rất vui vẻ. Thúc thúc vì nàng làm nhiều chuyện như vậy, nàng cũng mong thúc thúc có thể hạnh phúc. Cho nên nàng ra sức tác hợp cho hai người, không ngờ kết quả lại như vậy.

Lúc nàng đến gian phòng của Phụng Lạc Vi, Phụng Lạc Vi đang ngồi trên giường ngẩn người, vệt nước mắt trên mặt vẫn còn chưa khô.

“Vi nhi” Vân Liệt Diễm đi qua, trong lòng than nhẹ một tiếng. Nhìn thấy bộ dạng đau lòng của nàng ấy lúc này, nhất định là rất khó để vượt qua.

“Diễm tử tử, ta thật khổ sở!” Phượng Lạc Vi nhìn thấy Vân Liệt Diễm liền đau lòng nhào vào trong ngực của nàng.

Nàng đau lòng vì Khải nhẫn tâm từ chối nàng, nhưng khi biết nguyên nhân hấn làm như vậy, nàng muốn giận hấn nhưng lại làm không được.

Tuy nàng đã nghĩ thông suốt, sẽ không quẩn quít lấy hấn nữa, nhưng yêu thích một người nhiều năm như vậy, há có thể nói buông liền buông cho được?

“Vi nhi nghe lời, khóc sẽ không còn xinh đẹp nữa!” Vân Liệt Diễm vỗ vỗ lưng Phượng Lạc Vi, ngồi vào bên giường, cầm khăn tay lau nước mắt giúp nàng.

“Diễm tử tử, ta biết hấn có nỗi khổ tâm, ta sẽ không trách hấn đâu” Phượng Lạc Vi cắn cắn môi, trong lòng quả thật rất khó chịu.

“Ta biết!” Vân Liệt Diễm gật gật đầu: “Thật ra sau này ta mới biết quá khứ của thúc thúc, cũng giống muội bây giờ, muốn buông tay hấn nhưng lại rất đau lòng. Thúc thúc có lẽ cũng đã quên được người kia, nhưng trong lòng vẫn còn rất khổ sở”

“Vi nhi, chuyện tình cảm ta cũng không hiểu rõ bao nhiêu so với muội. Cũng giống như ta cùng Hàn Chỉ, từ lúc gặp hấn, ta chỉ cảm thấy người này không đáng ghét. Sau đó xảy ra rất nhiều chuyện, quanh đi quẩn lại đã bảy năm trôi qua, ta lại gặp hấn một lần nữa, muốn nói không có động tâm, không có cảm động chính là nói láo. Ta cũng không rõ yêu là cái gì, ta chỉ biết nếu như cảm thấy thích hợp thì ta sẽ cho chúng ta một cơ hội, cho nên ta nguyện ý cùng hấn thử một lần, cùng tìm hiểu xem yêu là như thế nào. Đôi khi, chúng ta cứ nghĩ rằng chỉ cần thích nhau, không nhất định phải yêu, cũng không nhất định phải ở cùng một chỗ cả đời. Đôi khi, có lẽ hai người vừa gặp đã yêu, nhưng theo thời gian dài sống chung, muội sẽ cảm thấy người này không phải là phu quân mà mình tìm kiếm cả đời. Cho nên ta nghĩ, tình yêu có lẽ là hai người ở cùng một chỗ sẽ cảm thấy rất hạnh phúc”

Vân Liệt Diễm nắm chặt bàn tay Phượng Lạc Vi, nói: “Ta giải thích không rõ ràng lắm, chính bản thân muội nên tự phát hiện ra. Đừng trốn chui trốn nhủi trong khổ sở của mình, muội có thể tiếp tục thích thúc thúc, nhưng đừng không để ý đến người khác. Một thời gian sau, ta tin rằng muội sẽ nhận ra, còn có người khác thích hợp với muội hơn thúc thúc đó, hiểu không?”

Đối với Vân Liệt Diễm, một người vốn ngu ngốc trong vấn đề tình yêu, có thể giảng ra những lời này cũng đã là giới hạn của nàng rồi. Nàng thật sự không có thiên phú trong chuyên ngành tư vấn tình yêu.

Phượng Lạc Vi mơ hồ gật gật đầu, sau đó hỏi: “Nếu như một ngày nào đó, tử gặp được phu thân của Thiểm Thiểm thì sao?”

Khóe miệng Vân Liệt Diễm co rút. Có thể đừng hỏi những chuyện nàng không biết trả lời được không?

“Gặp hấn thì liên quan gì đến ta?” Vân Liệt Diễm nghĩ nửa ngày, rốt cuộc lại nói: “Thứ nhất, ta vốn dĩ không biết hấn là ai. Thứ hai, đoán chừng hấn cũng chưa chắc biết rõ ta là ai. Thứ ba, con trai của hấn cũng không phải là ta. Tổng hợp từ những yếu tố trên, hấn chẳng qua cũng chỉ là một người không quan trọng, ta gả cho ai cũng không ảnh hưởng đến một cắc bạc nào của hấn”

Phượng Lạc Vi nghe xong, mặt mũi đen thui, nhưng nàng lại cảm thấy Vân Liệt Diễm nói rất có lý. Bọn họ quả thật chưa từng gặp mặt, làm sao có thể bắt Diễm tử tử vì một người không quan trọng mà buông bỏ hạnh phúc của mình chứ?

“Diễm tử tử, muội đã hiểu! Sau này muội sẽ tự đứng vững bằng chính đôi chân của mình, sẽ không gây chuyện nữa. Muội theo đuổi Khải nhiều năm như vậy mà cũng không khiến hấn mềm lòng, có theo đuổi nữa cũng không còn ý nghĩa gì. Cho dù hấn có chấp nhận muội thì chỉ sợ cũng là do áy náy mà thôi. Nếu vậy thì ở bên nhau làm sao có thể hạnh phúc chứ? Muội sẽ cố gắng tìm một người khác có thể mang đến hạnh phúc cho chính mình” Phượng Lạc Vi nói một cách chân thành.

Tuy vẫn không hiểu hoàn toàn lời nói của Vân Liệt Diễm nhưng Phượng Lạc Vi vẫn nghe rõ một điều. Chính là, nếu như hai người đến với nhau nhưng không hạnh phúc, cho dù bọn họ có yêu nhau thì cũng sẽ không vui vẻ. Cùng một người nắm tay nhau đi qua cả đời, nhất định phải khiến cho nhau cùng mỉm cười.

“Muội có thể suy nghĩ như vậy thì tốt rồi! Yên tâm, chờ đến lúc muội tìm được hạnh phúc của mình, tỷ nhất định sẽ tổ chức một hôn lễ siêu cấp long trọng cho muội” Vân Liệt Diễm vỗ vỗ bả vai của Phượng Lạc Vi. Chỉ cần nàng ấy có thể nghĩ thông suốt là ổn rồi.

Phượng Lạc Vi gật gật đầu, đáp: “Diễm tỷ tỷ, nếu cô nương kia còn sống thì tốt rồi, như vậy thì có thể chữa lành vết thương lòng của Khải”

Vân Liệt Diễm cười cười, nói: “Đừng suy nghĩ nhiều như vậy! Nhớ kỹ, ông trời lấy mất của muội một thứ nào đó, thì nhất định sẽ đưa đến một vật khác đền bù cho muội. Cho nên, không cần lo lắng cho thúc thúc, ông trời nhất định sẽ không đối xử tệ bạc với thúc ấy đâu!”

“Đúng vậy!”

Vân Liệt Diễm thấy Phượng Lạc Vi không còn đau buồn như trước, đành đứng dậy đi ra ngoài.

Hàn Chỉ ở trong phòng đợi Vân Liệt Diễm trở về, đợi cả buổi cũng không nhìn thấy người đành phải bắt đầu trái đi một chút, phải đi một chút. Thế nhưng hắn đã đi rất nhiều vòng mà vẫn không thấy nàng.

Hàn Chỉ đang định đẩy cửa ra ngoài tìm thì đụng phải Vân Liệt Diễm đẩy cửa đi vào.

“Nương tử, nàng rốt cuộc cũng về rồi!” Hàn Chỉ vui vẻ ôm chầm lấy Vân Liệt Diễm. Không biết nguyên nhân vì sao, bây giờ hắn càng ngày càng thích ôm nàng.

Vân Liệt Diễm va phải cơ thể lạnh buốt quen thuộc kia, chẳng biết tại sao trong lòng lại xuất hiện một chút ngọt ngào.

Nàng cắn cắn môi. Chờ đến Yến thành, nàng khẳng định không thể từ chối hắn nữa rồi!

“Nương tử, nàng cắn môi mình làm gì vậy?” Hàn Chỉ cúi đầu, nhìn thấy động tác cắn môi của Vân Liệt Diễm lại thấy khó hiểu.

“Không có gì” Vân Liệt Diễm nghĩ đến chuyện mình vừa suy nghĩ liền xấu hổ. Trời ạ, nàng lại đang suy nghĩ cái gì vậy? Tại sao từ sau khi tham dự lễ bái đường kỳ quái kia với Hàn Chỉ, không hiểu sao nàng lại luôn suy nghĩ về hắn? Chẳng lẽ càng lớn tuổi sẽ càng háo sắc sao? Thế nhưng, cơ thể của Hàn Chỉ sờ soạng vài lần, quả thật rất tốt!

Trong đầu Vân Liệt Diễm lập tức xuất hiện một đồng hình ảnh cấm trẻ nhỏ, trên mặt nàng đồng thời cũng đỏ hồng một mảnh.

“Nương tử, chúng ta thành thân đi!” Hàn Chỉ nhìn thấy tâm tình Vân Liệt Diễm dường như không tệ, vì vậy lợi dụng lúc cháy nhà để đi hôi của.

Sắc mặt Vân Liệt Diễm ‘vù’ một cái trở nên đen thui. Nam nhân này, trong đầu cả ngày chứa cái gì thế? Nếu nàng thật sự gả cho hắn, nàng nhất định sẽ trở thành con cừu nhỏ mặc người mổ thịt rồi!

Vẫn nên suy nghĩ kỹ một chút!

“Ta muốn đi ngủ. Đêm nay, người ngủ trên sàn nhà!” Vân Liệt Diễm đẩy hắn ra. Không thể tiếp tục ôm mỹ nam còn sống sờ sờ đi ngủ nữa, nàng nhất định sẽ suy nghĩ bậy bạ!

“Tại sao?” Hàn Chỉ hỏi. Hắn làm sai chuyện gì sao?

“Hừ! Chuyện sau bữa cơm tối ta còn chưa có tính sổ với người, người còn dám hỏi tại sao à? Không ngủ thì cút ra ngoài cho ta!” Vân Liệt Diễm trừng mắt với hắn, từ trên giường ném cho hắn một cái gối cùng một chiếc mền.

Hàn Chỉ yên lặng nhận lấy gối cùng mền, cũng không nói gì, ôm mền gối đi đến ghế nằm trong phòng.

Vân Liệt Diễm thấy Hàn Chỉ đi, nghĩ thầm: Nam nhân này rốt cuộc là biết sai hay đổi tính?

Quay đầu nhìn Hàn Chỉ vẫn nằm yên trên ghế dựa, nàng đành xoay người sang chỗ khác, ngủ. Mới nhắm mắt lại, đột nhiên cảm thấy một thanh âm hít thở truyền đến từ sau lưng mình.

Nàng quay đầu lại, đúng lúc chạm nhẹ lên môi của Hàn Chỉ.

Hàn Chỉ vươn tay ôm chặt Vân Liệt Diễm vào ngực: “Nương tử, là chính nàng dâng cơm đến tận cửa đó! Để vi phu ôm nàng ngủ. Ngủ ngon!”

Sau đó, hân hân nhẹ lên trán Vân Liệt Diễm, rồi nhắm mắt lại, mặc kệ Vân Liệt Diễm đang dùng ánh mắt mang hình dao găm không ngừng ghim vào mặt mình.

Vân Liệt Diễm tức giận muốn đẩy hân ra, nhưng cho dù có làm thế nào cũng không đẩy được. Nàng đành quệt mồm, nhắm mắt lại, từ từ thiếp đi.

Ba ngày sau, Hiên Viên Minh đăng cơ làm đế, Hiên Viên Hi trở thành Thái thượng hoàng.

Nửa tháng sau, Hiên Viên Minh lấy có Thái tử đem lòng làm loạn, có ý đồ mưu phản, ra lệnh bắt giữ. Đồng thời Tứ vương gia cũng là đồng mưu, dẫn binh bao vây Tứ vương phủ.

Tỉnh dậy, Vân Liệt Diễm đã không nhìn thấy Hàn Chỉ, cũng không biết hân đang bận rộn làm cái gì. Hỏi ra mới biết, thì ra Hiên Viên Minh đã dẫn binh bao vây Tứ vương phủ từ sáng sớm.

“Mộc Tiểu Bạch, ngươi có nhìn thấy Hàn Chỉ không?” Vân Liệt Diễm vừa ăn điểm tâm, vừa nói.

“Tiểu thư, mới vài phút không gặp cô gia mà người đã nhớ rồi!” Mộc Miên trêu chọc Vân Liệt Diễm. Nhìn thấy quan hệ của tiểu thư cùng Hàn công tử càng ngày càng tốt, nàng liền biết ngày thành hôn của hai người cũng không còn xa nữa.

“Cô gia chết tiệt gì mà cô gia!” Vân Liệt Diễm trừng mắt với Mộc Miên. Mộc Tiểu Bạch chết tiệt! Mấy ngày nay nhìn ánh mắt nàng ta đều rất cổ quái, khiến cho nàng cảm thấy rất mất tự nhiên.

“Hi hi! Tiểu thư, mau ăn nhiều một chút” Mộc Miên đẩy một chén cháo đến trước mặt Vân Liệt Diễm.

“Mẹ nó! Mộc Tiểu Bạch, ngươi nghĩ ta là heo à? Ta muốn giảm cân! Ngươi đừng có làm nhiều đồ ăn cho ta như vậy nữa!” Vân Liệt Diễm hét nói nổi. Mộc Tiểu Bạch này tại sao mấy ngày nay lại đặc biệt ân cần với nàng như vậy chứ? Không ngừng đổi món ăn cho nàng, không ngừng thêm thức ăn, quay qua quay lại cả bàn đều đầy thức ăn.

“Tiểu thư, ta chính là vì muốn tốt cho người. Lần trước người mang thai không được chăm sóc tốt, lần này ta phải chuẩn bị kỹ lưỡng một chút. Con gái của người nhất định sẽ rất đáng yêu!” Mộc Miên tính toán, tiểu thư cùng Hàn công tử cũng đã viên phòng rồi, đứa bé không phải rất nhanh sẽ có hay sao?

“Phụt...!” Vân Liệt Diễm phun cả ngụm trà vừa uống vào miệng. Con? Còn là con gái? Đám người này đều bị điên rồi!

“Khục khục...” Vân Liệt Diễm lau khóe miệng: “Mộc Tiểu Bạch, nếu ngươi thích con gái thì tìm Tiểu Tô mà sinh một đứa đi, sau đó ta sẽ đốc thúc Vi nhi mau chóng sinh con trai cho người rước về làm con rể. Thiểm Thiểm nhà ta thì không được rồi, nó đã có Vàng. Haizz! Cũng không biết lúc nào thì ta có thể ôm cháu trai đây nhỉ?”

“Phụt...!” Lúc này đến phiên Mộc Miên sặc nước bọt, ho cả buổi mới bình tĩnh trở lại.

“Tiểu thư! Thiểm Thiểm chỉ mới bảy tuổi mà thôi!” Mộc Miên co rút khóe miệng. Bảy tuổi, có thể sanh con sao?

“Bảy tuổi rồi cũng tới mười bảy tuổi, dù sao thê tử của nó cũng bám trên người nó suốt ngày đấy thôi, nói không chừng một ngày nào liền sinh ra một đứa nhỏ” Vân Liệt Diễm cảm thấy cuộc sống thật tươi đẹp, cháu trai là cháu trai, nhất định cũng sẽ là một đứa nhỏ rất đáng yêu!

Khóe môi Mộc Miên run rẩy, lại run rẩy, một câu cũng không nói nên lời.

Ở nơi phương xa, Vân Thiểm Thiểm đột nhiên hắt hơi một cái.

Hoàng cung, Ngự thư phòng.

“Hoàng thượng, người đã ngồi vững trên ngôi vị hoàng đế rồi, tại sao vẫn còn ra tay với Thái tử cùng Tứ vương gia?” Vân Húc Nghiêu nghĩ mãi không ra, Hiên Viên Minh cũng đã làm hoàng đế, tại sao vẫn không

chịu buông tha Thái tử cùng Tứ vương gia? Chuyện lúc đầu tuy hắc không rõ ràng lắm nhưng cũng biết lúc đó Tứ vương gia đã nhượng bộ, nói cách khác thì Thái tử hoàn toàn không có khả năng tự động thu tay, những văn võ bá quan ủng hộ Thái tử kia cũng sẽ không giao binh quyền ra dễ dàng như vậy.

“Chỉ cần Hiên Viên Phong còn sống thì chính là một mối họa lớn, Hiên Viên Dã vĩnh viễn cũng không thể khinh thường. Chỉ cần bọn họ còn sống một ngày, ngôi vị hoàng đế này trăm cũng không ngồi được an ổn. Người không cần nói nữa, trăm phải xử lý Hiên Viên Dã, không tiếc bất kỳ giá nào!” Hiên Viên Minh vốn dĩ không có tâm tư nhìn những tấu chương trên bàn. Từ lúc hắc ngồi lên ngôi vị hoàng đế, điều hắc muốn chính là giết chết Hiên Viên Phong cùng Hiên Viên Dã.

Thứ hắc không chiếm được, người khác cũng đừng mơ tưởng!

Vân Liệt Diễm, người tưởng chết như vậy là xong sao? Những người bên cạnh người, ta đều không bỏ qua bất kỳ ai, người vốn dĩ chính là thê tử của ta!

“Hoàng thượng, rất nhiều nơi gần đây đã xảy ra hạn hán, dân chúng lầm than, người vừa mới đăng cơ nên lấy dân chúng làm trọng!” Vân Húc Nghiêu biết rõ tâm tư của Hiên Viên Minh, nhưng bây giờ hắc ta vừa lên ngôi, thứ có thể giúp hắc ta ngồi an ổn chính là lòng dân. Năm nay cũng không biết là chuyện gì xảy ra, phần lớn thành trấn Đông Thịnh quốc đều gặp hạn hán. Khi Thái thượng hoàng còn tại vị cũng đã rất nghiêm trọng, không ít dân chúng nổi dậy khởi nghĩa. Nếu bây giờ dân chúng đến náo loạn, nếu không nghĩ cách giải quyết thì sẽ tiến thêm một bước xấu.

Mấy ngày nay đã có không ít đại thần dâng tấu chương, yêu cầu Hiên Viên Minh mở kho lương phân phát gạo, nhưng Hiên Viên Minh vẫn luôn không đọc. Hắc đến tìm Vân Mộng Vũ, hy vọng nàng có thể nói chuyện cùng Hiên Viên Minh, nhưng Hiên Viên Minh vốn dĩ cũng chẳng quan tâm, chỉ tập trung tìm cách định tội Hiên Viên Phong cùng Hiên Viên Dã. Cuối cùng, Vân Mộng Vũ lén lút phê duyệt tấu chương, đáp ứng thỉnh cầu của những đại thần kia, tạm thời mở kho lương cho những nơi bị hạn hán đặc biệt nghiêm trọng.

Tuy nhiên, nơi bị hạn hán lại rất nhiều, nhất định phải mau nghĩ cách mới được. Tuy Vân Mộng Vũ được Hiên Viên Minh phong hậu, nhưng cũng không thể chạm tay vào chuyện triều chính.

Mấy ngày không nhận được tin, đám đại thần đã bắt đầu bất mãn, tiếp tục như vậy nhất định sẽ khiến bọn họ dao động. Thế nhưng hai ngày trước Hiên Viên Minh lại bắt giam Hiên Viên Phong, những vị đại thần càng thêm khó chịu. Bây giờ hắc lại dẫn binh bao vây Tứ vương phủ, chỉ sợ không được bao lâu nữa, đám đại thần kia nhất định sẽ lên tiếng chống đối.

Lúc Thái thượng hoàng còn tại vị, cho dù không thích Tứ vương gia nhưng cũng chưa từng phái binh bao vây Tứ vương phủ. Nguyên nhân là bởi vì Tứ vương gia có công hiển to lớn với toàn bộ Đông Thịnh quốc, ngay cả Thái thượng hoàng cũng không thể phủ nhận. Đông Thịnh quốc có được sự an bình như ngày hôm nay chính là nhờ vào Tứ vương gia nhiều năm không để ý sống chết, nam chinh bắc chiến. Không chỉ đại thần trong triều kính trọng Tứ vương gia, mà toàn bộ dân chúng Đông Thịnh quốc đều tôn hắc ta là ‘chiến thần’. Hiên Viên Minh sai người bao vây Tứ vương phủ, chỉ sợ người đầu tiên đứng ra phản kích chính là nguyên lão trong triều.

“Được rồi, mấy chuyện kia vài ngày nữa hãy nói. Một lát nữa trăm muốn đến Tứ vương phủ, tự mình bắt Hiên Viên Dã!” Hiên Viên Minh vỗ bàn, đứng dậy đi vào nội điện.

Vân Húc Nghiêu bất đắc dĩ, đành phải đi ra ngoài chờ đợi. Hắc phải cùng đi, nếu không thì còn không biết sẽ loạn đến mức độ nào nữa.

Thật sự không rõ lúc trước phụ thân tại sao lại khẳng khái muốn đứng bên cạnh Thất vương gia. Thất vương gia từ nhỏ đã bị Hoàng thượng nuông chiều sinh hư, không phải hắc ta không có tài mà là hắc ta vô cùng bảo thủ, chỉ cần là thứ mình muốn đều nhất định phải đạt được. Thế nhưng không biết từ đâu lại ra một Vân Liệt Diễm mà hắc không thể chiếm được.

“Vân đại nhân, hoàng thượng nói sao?” Vân Húc Nghiêu vừa ra khỏi Ngự thư phòng đã nhìn thấy rất nhiều đại thần đang đứng bên ngoài, đều là nguyên lão trong triều đi theo Thái thượng hoàng nhiều năm.

“Chư vị đại nhân, Hoàng thượng sẽ ra ngay lập tức” Văn Húc Nghiêu cũng không muốn nhiều lời, chỉ mong đến lúc đó có thể ngăn cản Hiên Viên Minh, khiến cho hắn thay đổi quyết định.

Hiên Viên Minh thay quần áo, vừa phải ra ngoài thì có thái giám đến truyền lời Thái thượng hoàng muốn gặp hắn. Hiên Viên Minh đành phải đến gặp Hiên Viên Hi trước.

“Phụ hoàng tìm trẫm có chuyện gì sao?” Hiên Viên Minh nhìn Hiên Viên Hi, từ ngày phụ hoàng truyền ngôi liền không thể mở miệng nói chuyện, cũng không biết là ai đã giở trò quỷ.

Hiên Viên Hi a a hai tiếng, nói không nên lời, đành phải gọi người cầm giấy bút đến. Run rẩy hơn nửa ngày, ông ta mới viết ra vài chữ nghiêng nghiêng vẹo vẹo: Đừng gây phiền phức cho Tứ vương gia!

“Phụ hoàng, người không phải cũng ghét hắn sao? Tại sao không thể gây phiền phức cho hắn? Trẫm mới là Hoàng thượng, mà hắn chỉ là một Vương gia. Thiên hạ này, trẫm là vương mà hắn chính là thần, quân muốn thần chết, thần không thể không chết! Hôm nay, trẫm muốn cho Hiên Viên Dã hiểu rõ, thiên hạ này là của trẫm, không đến phiên hắn khoa tay múa chân! Phụ hoàng, người nên nghỉ ngơi cho tốt đi!” Hiên Viên Minh dứt lời liền xoay người rời khỏi tấm điện của Hiên Viên Hi, mặc kệ cho ông ta ở phía sau a a cả buổi.

Thế nhưng Hiên Viên Minh lại không ngờ, hắn vừa ra khỏi cửa liền đụng phải Thái hậu.

Bởi vì bà ta không phải là mẫu thân đẻ ra mình, Hiên Viên Minh cùng Thái hậu cũng không có giao tình. Thế nhưng đụng phải vẫn tránh không được chào hỏi.

“Tại sao hoàng Thượng vội vàng đến lại vội vàng đi như thế? Có chuyện gì đã xảy ra sao?” Thanh âm của Thái hậu có chút lạnh lẽo. Vừa nhìn thấy Hiên Viên Minh, bà liền nhớ con trai của mình – Hiên Viên Phong. Phong nhi ưu tú như vậy, lại là con trai trưởng, nhưng mà Thái thượng hoàng hết lần này tới lần khác đều muốn phế đi ngôi vị Thái tử của hắn. Bất luận như thế nào, bà cũng đều không thể yêu thương được Hiên Viên Minh.

“Thái hậu chỉ cần chăm sóc tốt cho phụ hoàng là được, chuyện triều chính còn chưa đến lượt người quan tâm!”

Hiên Viên Minh hừ lạnh một tiếng. Nữ nhân này, từ nhỏ đã chưa từng dùng sắc mặt tốt để nhìn hắn. Nếu không phải cảm thấy bà ta chỉ là một bà lão sắp xuống mồ, hắn đã ban chết từ lâu rồi.

“Đương nhiên là không cần ai gia đến quan tâm chuyện của Hoàng thượng. Hoàng thượng giam giữ Phong nhi, ai gia cũng không thể nói được gì. Nghe nói ngay cả ân nhân của mình mà Hoàng thượng cũng muốn bắt, thật đúng là vô tình vô nghĩa!” Thái hậu lạnh lẽo nói một câu, hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi. Bà cũng không phải là đến thăm Hiên Viên Hi, lão già kia chết là đáng đời. Bà gả cho ông ta, ông ta chưa từng đối xử tốt với mẫu tử bà. Từ khi ông ta truất phế ngôi vị Thái tử của Phong nhi, bà đã hận không thể tự tay giết người!

“Đứng lại! Bà nói cái gì là ân nhân?” Hiên Viên Minh nhíu mày. Ai lại có ân với hắn chứ?

“Hoàng thượng, xin chú ý thái độ nói chuyện của người, ai gia dù sao cũng là trưởng bối!” Thái hậu tựa vào nha hoàn, dường như vô tình nói: “Hoàng thượng không phải là không biết, ngôi vị Hoàng đế này mình có là từ đâu sao? Nếu không phải là do Tứ vương gia ra tay giúp đỡ, Hoàng thượng nghĩ những đại thần kia thật sự sẽ dễ dàng ủng hộ người như vậy sao?”

“Chuyện này không liên quan đến bà!” Hiên Viên Minh cũng từng nghi ngờ, cảm thấy không hiểu nguyên nhân tại sao chỉ trong một đêm mà những đại thần kia lại buông bỏ binh quyền. Thế nhưng hắn vĩnh viễn cũng không muốn tin chuyện này có liên quan đến Tứ vương gia.

“Ha ha, chuyện này đương nhiên là không liên quan đến ai gia, cũng may ai gia còn có con trai của mình, Hoàng thượng lại đáng thương hơn, vừa ra đời ngay cả mẫu phi ruột thịt cũng không có. Nhu phi thật đúng là đáng thương, hài tử vừa sinh ra cũng không kịp liếc mắt nhìn đã bị Thái thượng hoàng sai người giết chết rồi. Thái thượng hoàng vậy mà còn trông mong vào người để đến nịnh nọt Hàn phi, không ngờ Hàn phi người ta thà rằng nuôi đứa con hoang của mình cũng không quan tâm đến lời nịnh nọt của đế vương” Thái hậu nở nụ cười lạnh lùng. Hiên Viên Hi, người từng tưởng rằng người có thể che giấu những chuyện

đã làm. Sức khỏe của Nhu phi lúc trước rất tốt, thái y còn nói sinh nở không xảy ra chuyện gì, vốn dĩ không thể khó sinh được. Những lý do bậy bạ đó có thể lừa gạt người khác, làm sao lừa gạt được bà?

“Bà nói cái gì? Hàn phi là ai? Mẫu phi của ta rốt cuộc là chết như thế nào?” Hiên Viên Minh túm chặt bả vai của Thái hậu. Những lời này, là có ý gì?

“Ồ, thì ra Hoàng thượng không biết sao? Thế Hoàng thượng biết vì sao Thái thượng hoàng lại yêu thương người như vậy không?” Thái hậu làm ra vẻ kinh ngạc, hỏi.

“Bởi vì mẫu phi của ta là người mà phụ hoàng yêu thương nhất!” Hiên Viên Minh trả lời không chút suy nghĩ. Người trong cung đều nói như vậy, đều nói mẫu phi là người mà phụ hoàng yêu thương nhất. Từ lúc có mẫu phi, phụ hoàng dường như đều không sủng hạnh người nào khác. Cho nên, hắn mới được phụ hoàng yêu thích, từ nhỏ đến lớn đều chiều chuộng hắn.

“Ha ha, đó là đương nhiên, mẫu phi của người đương nhiên là nữ tử mà thái Thượng hoàng yêu sâu đậm nhất” Trong mắt thái hậu xuất hiện sự trào phúng: “Chỉ có điều mẫu phi kia không phải là mẫu phi ruột thịt của người mà thôi!”

“Rốt cuộc bà có ý gì?” Hiên Viên Minh trừng mắt với Thái hậu. Hắn biết rõ Thái hậu nói như vậy với hắn là có mục đích, nhưng hắn vẫn muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Năm đó Thái thượng hoàng cải trang vi hành đã yêu một nữ tử, nhưng nữ tử kia đã thành thân và có một đứa con, phu quân lại chết sớm. Vì vậy, cô nhi quả mẫu đã được Thái thượng hoàng đưa vào cung, ban phi vị cho nữ tử kia, gọi là Hàn phi”

“Mẫu phi của Tứ vương gia?” Lúc Hiên Viên Minh ở trong cung cũng từng nghe người ta nhắc đến, mẫu phi của Tứ vương gia là một nữ tử xinh đẹp như tiên nữ, được Hoàng thượng lúc đó sắc phong là Hàn phi.

“Đúng vậy! Đúng là mẫu phi của Tứ vương gia. Thế nhưng Hàn phi lại tình thâm ý trọng với vị phu quân đã mất của mình, luôn không muốn phó thác cuộc đời mình cho Thái thượng hoàng, cuối cùng Thái thượng hoàng đã nghĩ ra một cách để mềm hoá trái tim Hàn phi. Cách kia chính là giết chết Nhu phi vừa mới sinh, ôm con của nàng đến cho Hàn phi nuôi dưỡng, mà đứa bé kia chính là người. Thế nhưng cách này vẫn không thể đả động đến Hàn phi. Từ sau khi biết được ý định của Thái thượng hoàng, Hàn phi quyết đoán từ bỏ người, kiên quyết không cho phép người gọi nàng là mẫu phi. Sau đó Thái thượng hoàng vì yêu sinh hận, giết chết Hàn phi. Sở dĩ ông ta đối xử tốt với người cũng chỉ vì người bị Thái thượng hoàng ảo tưởng trở thành con trai của ông ta cùng nữ tử ông ta yêu nhất. Cho nên, người quả thật nên cảm ơn Tứ vương gia, nếu không nhờ mẫu phi của hắn được Thái thượng hoàng yêu thương như vậy, người nghĩ rằng một đứa nhỏ không quyền không thế, không phụ không mẫu có thể điều võ dương oai nhiều năm như vậy sao?” Thái hậu cười lạnh. Bà mới chính là là chủ nhân của hậu cung này, không có chuyện gì là bà không biết, chẳng qua là bà không nói, tùy ý cho Hiên Viên Hi tự tung tự tác mà thôi.

“Bà nói vậy!” Hiên Viên Minh quát lớn: “Bà không sợ ta sẽ giết chết Hiên Viên Phong sao?”

“Vậy thì để ai gia chờ xem là Hoàng thượng người sống lâu, hay vẫn là Phong nhi của ai gia sống lâu!” Thái hậu phất tay áo rời khỏi. Khiêu chiến với bà, Hiên Viên Minh còn non vô cùng! Hôm nay bà nhìn thấy hắn đến gặp Thái thượng hoàng, cho nên cố ý chạy tới nói những lời này để kích thích hắn mà thôi.

Hiên Viên Minh dễ xúc động, dễ dàng bị chọc giận. Bởi vì như vậy, hắn chỉ biết càng thêm hận Hiên Viên Dã.

Thế nhưng không may chính là, với những cống hiến mà Hiên Viên Dã đã làm cho Đông Thịnh quốc, nếu Hiên Viên Minh dám động vào hắn ta, vậy thì cứ chờ toàn bộ dân chúng Đông Thịnh quốc trở thành kẻ địch của mình đi! Bà chính là muốn nhìn xem, cái tên dám cướp đi ngôi vị hoàng đế trong tay Phong nhi của bà có thể chèo chống được bao nhiêu ngày!

“Hiên Viên Dã! Trẫm nhất định phải giết người!” Hiên Viên Minh đánh một quyền vào thân cây.

75. Q.2 - Chương 77

Hiên Viên Minh nổi giận đùng đùng đi về phía tiền điện. Hôm nay, hắn muốn bắt giam Hiên Viên Dã!

“Hoàng thượng vạn tuế!” Hiên Viên Minh vừa đi ra tiền điện liền va phải một đám đại thần, kể cả Vân Húc Nghiêu. Bọn họ nhìn thấy Hiên Viên Minh, ngay lập tức quỳ xuống.

“Các người đang làm cái gì vậy? Không phải đã bãi triều từ lâu rồi sao? Nguyên một đám quỳ ở chỗ này để làm cái gì?” Hiên Viên Minh vừa nhìn thấy bọn họ liền nổi giận.

Mỗi ngày hần đều bị một đám người theo phía sau, cái này không được, cái kia cũng không được. Hần cũng không biết hần là hoàng đế, hay bọn họ là hoàng đế nữa.

“Hoàng thượng bớt giận, Tứ vương gia không thể bắt được!” Một lão thần tiến lên nói. Sáng sớm hôm nay, chuyện Hoàng thượng phái binh bao vây Tứ vương phủ đã khiến cho lòng người bàng hoàng, không ít võ thần còn muốn quay lưng lại với triều đình.

Thuộc hạ dưới trướng Tứ vương gia lúc trước nhậm chức trong triều cũng không ít, hôm nay bọn họ làm sao có thể trở mặt nhìn Tứ vương gia bị bắt chứ?

Tội danh mưu đồ soán vị của Tứ vương gia hoàn toàn là vô căn cứ. Từ mười năm trước, Tứ vương gia đã bắt đầu ‘công cao lấn chủ’ (1), mặc dù bây giờ không nắm binh quyền trong tay nhưng uy tín trong triều vẫn còn tồn tại. Hần ta chỉ cần nói một câu, sẽ có rất nhiều người theo hần ta mưu phản. Đừng nói là những võ thần, ngay cả văn thần trong triều cũng không tin Tứ vương gia muốn soán vị. Soán vị, cũng nên xuất hiện từ mười năm trước, lúc hần ta có quyền lực nhất. Tại sao đã mười năm trôi qua rồi mới trở về để soán vị chứ?

(1) Công cao lấn chủ: Có công nhiều, lấn át thành tựu của chủ nhân.

“Cút ngay! Nếu ai còn dám cầu tình cho Tứ vương gia, trẫm sẽ xử trảm!” Hiên Viên Minh đạp lão thần kia một cước văng ra ngoài, phất tay áo bước đi.

“Hoàng thượng!” Mọi người đồng thanh, Hiên Viên Minh lại làm như không nghe thấy.

Vân Mộng Vũ vừa nghe nói Thái hậu cùng Hoàng thượng tranh chấp lẫn nhau, nàng lo lắng chạy đến, không ngờ lại nhìn thấy tập thể đại thần cầu tình cho Tứ vương gia.

Vân Húc Nghiêu nhìn thấy Vân Mộng Vũ như gặp được cứu tinh, gấp gáp nói với nàng: “Vũ nhi, người mau khuyên nhủ Hoàng thượng đi, hần tiếp tục như vậy là không được!”

Nếu hần khư khư cố chấp, chuyện nhỏ cũng sẽ nháo thành chuyện lớn.

“Chúng ta vẫn nên đi theo xem tình hình đã” Vân Mộng Vũ lắc đầu, đã nhiều ngày hần không đến nội cung của nàng rồi. Hần quả nhiên là vô tình, Vân Liệt Diễm vừa chết, hần vừa ngồi lên ngôi vị hoàng đế, nàng liền mất đi giá trị lợi dụng, hần mà ngay cả đến nhìn cũng không muốn nhìn nàng một cái.

Tuy nhiên may mắn là bây giờ nàng đã nắm chắc địa vị trong tay. Vân Mộng Vũ khẽ nhếch khóe môi, may mắn lúc trước nàng đưa ra quyết định như vậy, nếu không chỉ sợ là sẽ hối hận.

Vân Húc Nghiêu cũng không còn cách nào khác, đành phải đi theo Vân Mộng Vũ.

Đến Tứ vương phủ, Hiên Viên Minh nhìn thấy binh lính vẫn chỉ bao vây ở ngoài cửa, sắc mặt ngay lập tức không tốt. Không phải hần đã hạ lệnh phải bắt lấy Hiên Viên Dã hay sao?

“Còn đứng ở chỗ này làm gì? Trẫm bảo các người bắt người đầu rồi?” Hiên Viên Minh vừa nhìn thấy Ngự Lâm quân vẫn đứng bên ngoài Tứ vương phủ, không một chút động tĩnh, hần liền nổi giận. Bọn họ đều là người do hần trực tiếp quản lý, lại dám không chấp hành mệnh lệnh của hần, quả thực là làm phản rồi!

“Bẩm Hoàng thượng, chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn” Thống lĩnh Ngự Lâm quân vừa nhìn thấy Hiên Viên Minh nổi giận, vẫn kiên trì đi tới. Không phải bọn họ không bắt người, mà vốn dĩ là không bắt được. Tứ vương phủ không biết đã xảy ra chuyện gì, bên trong đều là cao thủ, ngay cả nha hoàn cùng gia bộc cũng không hề tầm thường. Bọn họ vốn dĩ là không thể đi vào bên trong, nhưng chuyện này hần cũng không dám bẩm báo.

“Phá cổng!” Hiên Viên Minh nheo đôi mắt lạnh lẽo nhìn Tứ vương phủ, nhớ đến những lời Thái hậu vừa nói, hần lại không kiềm chế được. Hần không tin mình chỉ là một người thay thế. Không phải như thế!

“Không biết Hoàng thượng giá lâm, không có từ xa tiếp đón!” Cánh cổng lớn của Tứ vương phủ mở ra, Hàn Chỉ cùng Vân Phụng Khải cùng xuất hiện.

“Hiên Viên Dã, người đã biết tội của mình chưa?” Hiên Viên Minh nhìn Hàn Chỉ với ánh mắt lạnh lẽo. Hắn ta dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà có thể có được Vân Liệt Diễm? Bảy năm trước hắn đã không phục, bây giờ hắn vẫn không phục!

“Nếu Hoàng thượng không có chuyện gì đặc biệt, vẫn nên trở về hoàng cung đi, Tứ vương phủ không tiếp khách” Hàn Chỉ liếc mắt, hai Ngự Lâm quân vừa định tiến lên đã bị hù cho lui về sau vài bước.

“Đóng cổng!” Hàn Chỉ phất tay áo, xoay người vào trong, lười phải nhìn đến Hiên Viên Minh.

“Hiên Viên Dã, người đứng lại cho trẫm!” Hiên Viên Minh nhìn thấy Hàn Chỉ không để mình vào mắt, trong lòng càng thêm tức giận. Tại sao từ nhỏ hắn đã có được mọi thứ, lại vẫn kém hơn so với Hiên Viên Dã? Khi còn nhỏ, phụ hoàng yêu thương hắn, dường như lúc nào cũng dẫn hắn theo phía sau, thường xuyên khen ngợi hắn. Nhìn thấy huynh đệ tỷ muội khác nhìn mình với ánh mắt hâm mộ, lúc đó hắn cũng cảm thấy mình là giỏi nhất.

Có một lần đến học đường, sư phụ khen ngợi Hiên Viên Phong cùng Hiên Viên Dã, nói bọn họ học rất tốt. Hắn không phục, sau đó phụ hoàng đến kiểm tra năng lực học tập của các hoàng tử, lại khen ngợi hắn, mà đối với lời khen của sư phụ giành cho Hiên Viên Phong cùng Hiên Viên Dã, ông ta lại dùng vẻ mặt im lặng. Sau khi phụ hoàng trở về, tất cả mọi người đều không chơi với hắn, nói hắn không có bản lĩnh thật sự, chỉ ỷ vào sự yêu thương trẫm của phụ hoàng.

Hắn không phục, cho nên đánh nhau với bọn họ. Cuối cùng, phụ hoàng trách phạt vẫn là những người khác như trước, không hề trách hắn.

Lúc đó hắn không biết mình nên kiêu ngạo hay như thế nào, hắn cũng không hiểu tại sao phụ hoàng lại làm như vậy. Thế nhưng từ đó về sau, cho dù là chuyện gì hắn cũng đều cố gắng, mọi chuyện đều muốn giành đua cao thấp với Hiên Viên Dã. Hiên Viên Dã ra biên cương, xây dựng chiến công, trở thành ‘chiến thần’ của Đông Thịnh quốc, hắn không phục, hắn cũng muốn đi. Thế nhưng cho dù hắn có đánh lui quân địch thì vẫn không có người chúc mừng hắn.

Cho đến khi Hiên Viên Dã bị hủy dung, rời khỏi kinh thành, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, ánh mắt của mọi người mới dần dần chuyển đến người hắn. Những năm đó, hắn vui sướng đến không ai bì nổi. Đến tận lúc biết tin phụ hoàng tử hôn cho hắn với công tử Vân Liệt Diễm kia, hắn ngay lập tức đứng ra từ hôn.

Không ngờ, lại chạm phải cái đinh!

Từ đó trở đi, hắn không đội trời chung với Vân Liệt Diễm, luôn kiếm chuyện với nàng, luôn không muốn nàng sống an ổn.

Vừa nghe thấy nàng muốn đến Yến thành, hắn liền không từ thủ đoạn ngăn cản nàng. Hắn không muốn nàng ở cùng một chỗ với Hiên Viên Dã. Nàng không phải là thích hắn sao? Nàng luôn leo đèo theo sau lưng hắn, chảy nước miếng với hắn, tại sao bây giờ lại thích người khác?

Mà người kia, tại sao lại là Hiên Viên Dã?

“Khám xét Tứ vương phủ cho trẫm!” Hiên Viên Minh siết chặt hai nắm đấm, nghiêm nghị quát.

“Xin hoàng thượng nghĩ lại!” Vân Húc Nghiêu quả thật không thể hiểu Hiên Viên Minh đang làm cái gì. Hắn ta điên rồi sao? Tứ vương gia võ công cao cường, nếu ra tay, ai có thể ngăn được? Huống hồ, những người bên cạnh Tứ vương gia cũng đều là cao thủ.

“Trẫm mặc kệ, trẫm nhất quyết phải khiến hắn chết!” Hiên Viên Minh nhắm mắt lại. Nếu hắn ta không quay lại, nếu Vân Liệt Diễm không gả cho hắn ta, vậy thì tất cả cũng sẽ không trở thành tình cảnh như lúc này.

Hắn không thích ngôi vị hoàng đế, nhưng chính bọn họ đã từng bước đẩy hắn đến hoàn cảnh này.

Hắn thừa nhận, mỗi lần nghĩ đến Vân Liệt Diễm, hắn đều muốn nổi điên. Nhất là lúc biết nàng đã chết, hắn thật sự hối hận vì đã từ hôn, hối hận vì đã không ngay lập tức cưới nàng. Nghĩ đến Vân Liệt Diễm đã

thành phu thê với Hiên Viên Dã, hấn lại càng thêm thống hận. Hận không thể giết hết bọn họ, để tất cả bọn họ chôn cùng Vân Liệt Diễm.

“Báo...!” Lúc này, một Ngự Lâm quân từ trong nội cung cưỡi ngựa chạy đến, bẩm báo: “Hoàng thượng, việc lớn không tốt rồi! Nội cung cháy rồi, thể lửa quá lớn, không thể khống chế!”

“Người nói cái gì?” Hiên Viên Minh quay đầu lại, nắm chặt bả vai của người đến báo tin.

“Hoàng thượng, cả nội cung lẫn Vân phủ, cùng với rất nhiều nhà cửa trong kinh thành đều cháy cả rồi, sức lửa rất lớn, vốn dĩ không thể nào khống chế được!” Tin báo khiến cho mọi người đều đổ mồ hôi lạnh, hoàng cung cùng nhiều nơi trong kinh thành vô duyên vô cớ cháy, lúc này đã hoàn toàn náo loạn.

“Báo...!” Lại có người cưỡi ngựa đến báo: “Hoàng thượng, toàn bộ võ tướng đều mưu phản, bây giờ đã bao vây kinh thành rồi!”

“Báo...!” Người nọ còn chưa xuống khỏi ngựa, một người khác đã chạy đến hô: “Hoàng thượng, dân chúng nổi dậy bạo động, quan viên địa phương yêu cầu người đưa lính đến lập tức trấn áp!”

Hiên Viên Minh sững sờ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Cút hết cho trẫm!” Hiên Viên Minh nhìn về phía Tứ vương phủ. Là hấn ta! Nhất định là hấn ta! Võ tướng mưu phản, chỉ có một khả năng, chính là mưu kế của Hiên Viên Dã.

“Người đâu? Lập tức phá cổng Tứ vương phủ. Lập tức!” Gân xanh trên trán Hiên Viên Minh run lên bần bật. Bây giờ chỉ có giết Hiên Viên Dã mới là biện pháp tốt nhất, chỉ cần hấn ta chết đi, mọi chuyện đều yên ổn.

“Hoàng thượng, người nên giải quyết những chuyện khác trước thì hơn. Nội cung bị cháy, hoàn toàn không phải là chuyện bình thường. Thái thượng hoàng cùng phi tần vẫn đều ở trong cung, hơn nữa những võ tướng đều đang bao vây kinh thành, nơi đầu tiên muốn chiếm lĩnh chính là hoàng cung!” Vân Húc Nghiêu đã biết mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy từ lâu. Ngôi vị hoàng đế này của Hiên Viên Minh từ đầu đã có gì đó rất đáng nghi, rõ ràng là do Tứ vương gia động tay động chân, hôm nay chỉ sợ là muốn thu hồi lại.

“Chuyện này nhất định phải giải quyết! Tất cả đều do một mình hấn ta gây nên, chỉ cần hấn ta chết thì tất cả mọi chuyện đều sẽ được giải quyết” Hiên Viên Minh lại bình tĩnh một cách dị thường. Hấn ngược mắt nhìn cánh cổng lớn của Tứ vương phủ, bây giờ nhất định phải có một người chết!

“Hoàng thượng, đã là lúc nào rồi rồi mà người còn đấu đá với Tứ vương gia? Diễm nhi đã chết, sẽ không trở về nữa. Cho dù người có giết Tứ vương gia, vĩnh viễn cũng không thay đổi được sự thật này, lại càng không thay đổi danh phận Tứ vương phi của nàng!” Vân Húc Nghiêu thật sự rất muốn tát một cái lên mặt Hiên Viên Minh, hấn muốn đánh cho hấn ta tỉnh táo lại.

Nếu quả thật yêu đến như vậy, tại sao lúc trước cứ phải tổn thương Vân Liệt Diễm hết lần này đến lần khác? Nếu như ngay từ đầu hấn ta quan tâm đến Diễm nhi, ra tay bảo vệ nàng, không để cho nàng chịu bất kỳ tổn thương nào, làm sao có thể xảy ra tình trạng của ngày hôm nay? Nếu như không phải hấn cố ý từ hôn, cũng sẽ không có một màn phụ thân ép buộc Diễm nhi. Nếu như Diễm nhi được gả đến Thất vương phủ, nàng làm sao có thể tham gia đại hội tìm người thừa kế, lại làm sao có thể phá hủy dung mạo của Vũ nhi? Nếu Vũ nhi không bị hủy dung, làm sao có thể liều mạng muốn báo thù? Nếu như Diễm nhi không bị ép đến đường cùng, nàng làm sao có thể bỏ đi?

Hiên Viên Minh lúc đó không bảo vệ nàng, tình trạng như hôm nay thì hấn ta có thể trách được ai đây? Hấn ta dựa vào cái gì để gây phiền phức cho Tứ vương gia? Dựa vào cái gì để cầm những lý do ‘đường hoàng’ kia để che dấu cõi lòng nhất gan của mình?

76. Q.2 - Chương 78

“Người không làm Hoàng thượng, nô tỳ không làm Hoàng hậu, chúng ta chỉ làm một đôi phu thê bình thường, như vậy không tốt sao? Nô tỳ nguyện ý vì người buông tay khát vọng vinh hoa phú quý!”

— Vân Mộng Vũ —

“Người giết được Tứ vương gia, trăm sẽ phong làm Vương, cùng chia sẻ giang sơn!” Hiên Viên Minh không để ý đến Vân Húc Nghiêu, hắn không muốn nghe những lời khuyên sáo rỗng đó nữa. Từ lúc hắn quyết định giết Hiên Viên Dã, hắn cũng đã không còn đường lui.

Vân Húc Nghiêu lắc đầu, nói với Vân Mộng Vũ: “Vũ nhi, rời khỏi đây với ta, tiếp tục ở lại nơi này cũng không có kết quả tốt!”

Từ hôm nay, Vân gia chỉ còn lại hắn cùng Vân Mộng Vũ. Tam đệ chưa bao giờ gặp mặt kia chắc hẳn sẽ không trở về, nhị đệ là người không nên thân thiết, Vân Liệt Diễm cùng Vân Mộng Dao đã chết, hắn không muốn tiếp tục nhìn Vân gia lại xảy ra chuyện.

Nếu như có thể, hắn cũng muốn giống như tam thúc, vĩnh viễn rời khỏi Vân gia, không bao giờ có một chút liên quan gì đến Vân gia nữa. Hoặc cũng có thể như tam đệ, vừa ra đời đã bị đưa ra ngoài, ngay từ đầu đã không có bất kỳ mối liên hệ vào đến Vân gia. Thế nhưng hắn bị lựa chọn phải gánh trách nhiệm của gia tộc, không cách nào buông tay.

“Hoàng thượng, Vân thừa tướng cùng Thái thượng hoàng đến rồi!” Lúc này, một thị vệ tiến lên bẩm báo.

Sắc mặt Hiên Viên Minh trở nên lạnh lẽo, sau đó quay đầu liền nhìn thấy Diệp Khuyết kéo Thái thượng hoàng Hiên Viên Hi ra khỏi kiệu, Vân Phụng Thiên cũng bị hắn giữ chặt, đứng bên cạnh.

“Lớn mật! Người muốn làm cái gì? Còn không mau thả Thái thượng hoàng cùng thừa tướng ra?” Hiên Viên Minh vừa nhìn thấy Diệp Khuyết liền hiểu, mọi chuyện đều do Hiên Viên Dã làm.

Hắn không thể tưởng được Hiên Viên Dã lại to gan đến mức này, ngang nhiên bắt Thái thượng hoàng cùng Thừa tướng đương triều.

“Thả ra? Hiên Viên Minh, người đừng có nằm mơ nữa! Người nghĩ rằng người là ai? Là hoàng đế sao? Có muốn nói cho người biết ngôi vị hoàng đế này người từ đâu mà có không?” Diệp Khuyết cúi đầu, giật giật mái tóc của Hiên Viên Hi: “Lão biến thái, người đến nói cho con trai bảo bối của người biết, ngôi vị hoàng đế của hắn là từ đâu mà ra đi!”

Hiên Viên Hi a a hai tiếng, ánh mắt nhìn Hiên Viên Minh lộ vẻ thất vọng. Đứa nhỏ mà ông ta khổ tâm bồi dưỡng nhiều năm qua, vậy mà lại như ngày hôm nay. Ông ta có rất nhiều con trai, cũng chỉ có một mình Hiên Viên Minh là được ông nuôi dưỡng như con ruột, mặc dù đã sắc phong vị trí Thái tử, nhưng ông ta đã bắt đầu chuẩn bị truyền ngôi vị hoàng đế Hiên Viên Minh từ lâu. Ông ta cứ nghĩ rằng Hiên Viên Minh là người kế thừa tốt nhất, nhưng tuyệt đối thật không ngờ, hắn ta vừa đăng cơ chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi đã khiến cho dân chúng oán nộ lắm tham. Ông ta thật sự không biết nếu tiếp tục như vậy, Đông Thịnh quốc còn có thể chèo chống được bao nhiêu ngày. Tổ tiên vất vả gây dựng nên thiên hạ này, ông ta lao lực chèo chống giang sơn, cứ như vậy mà xong trong tay Hiên Viên Minh sao?

“A đúng rồi, ta quên mấy người không thể nói chuyện được, thật sự là đáng tiếc!” Diệp Khuyết vỗ vỗ lên mặt Hiên Viên Hi, cười nói: “Ta phí sức khiến cho người sống lâu thêm vài ngày chính là để cho người nhìn xem, đứa con trai mà người yêu thương nhất trị vì ‘giang sơn thịnh thế’ của người như thế nào. Hải lòng không? Nếu đã hải lòng rồi, ta cũng nên tiễn người lên đường thôi!”

“A...!” Hiên Viên Hi lắc mạnh đầu. Ông ta đường đường là quân vương một nước, cũng được xem như một đời minh quân, sao có thể buông bỏ tính mạng của mình ở một nơi như thế này chứ? Ông ta còn mặt mũi nào để đối mặt với liệt tổ liệt tông đây?

“Không muốn à?” Diệp Khuyết nhếch môi, làm bộ như khó xử nói: “Vậy thật không có ý nghĩa! Từ lâu ta đã muốn giết người rồi, không tự tay giết chết người thì ta sẽ phụ lòng người đã làm những chuyện biến thái kia với phu nhân”

Dứt lời, Diệp Khuyết làm bộ như muốn đánh xuống một chưởng.

“Dừng tay... !” Hiên Viên Minh tập trung toàn lực đánh về phía Diệp Khuyết. Ngay lúc Hiên Viên Minh đến gần Diệp Khuyết, Diệp Khuyết lại chuyển tay khiến cho Hiên Viên Hi trở thành một lá chắn.

“Phụ hoàng!” Lúc Hiên Viên Minh nhìn thấy người mà mình đánh là ai, hắn trừng to hai mắt. Không! Phụ hoàng, trăm không cố ý!

Hiên Viên Minh lắc đầu, lui về phía sau vài bước, nhưng Hiên Viên Hi vẫn trợn to mắt nhìn hấn. Sau đó, thân thể của ông ta trượt xuống từng chút một.

“Chắc chắn, ngay cả phụ hoàng của mình cũng giết, thật đúng là phải bị trời đánh rồi!” Diệp Khuyết phúi tay, một cước đạp lên người Vân Phụng Thiên đang đứng bên cạnh khiến cho ông ta ngã nhào trên đất.

“Người muốn làm cái gì? Mau buông phụ thân của ta ra!” Vân Húc Nghiêu bây giờ cũng chẳng còn quan tâm đến những thứ khác, nhanh chóng bay về phía Diệp Khuyết nhưng lại bị Diệp Khuyết cản lại.

“Yên tâm đi, trò hay chỉ mới bắt đầu mà thôi. Nhân vật chính vẫn còn chưa ra sân, làm sao ta có thể giết nhân vật phụ này chứ? Cho nên, phiền người ngoan ngoãn đứng một bên xem đi” Còn một câu Diệp Khuyết vẫn không nói, chính là: Đứng một bên xem Vân gia bị diệt như thế nào!

“Phụ thân, người có sao không?” Vân Húc Nghiêu lo lắng cho Vân Phụng Thiên, lại sợ Diệp Khuyết đột nhiên ra tay nên cũng không dám tiến lên, đành phải đứng từ xa hỏi thăm Vân Phụng Thiên.

Diệp Khuyết có lòng tốt giải á huyết (1) cho Vân Phụng Thiên.

(1) Á huyết: Huyết vị có chức năng điều hành giọng nói.

“Nghiêu nhi, mau trở về triệu tập người Vân gia đến đây. Chuyện đã náo đến tình trạng này rồi, nếu như Tứ vương gia không chết, Vân gia nhất định sẽ xong!” Vân Phụng Thiên một khi có thể nói chuyện, liền vội vàng ra lệnh cho Vân Húc Nghiêu. Hôm nay cho dù có ‘cá chết lưới rách’ cũng nhất định phải giành chiến thắng.

Bây giờ Vân Phụng Thiên vốn dĩ chẳng quan tâm đến chuyện khác nữa. Nếu như đến nước này rồi mà còn không cùng Hiên Viên Minh đứng chung một trận tuyến, cơ nghiệp trăm năm của Vân gia liền bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

“Phụ thân, Hoàng thượng vốn không nên làm như vậy!” Vân Húc Nghiêu cảm thấy khó hiểu, tại sao ngay cả phụ thân cũng nghĩ như vậy? Nếu như Tứ vương gia thật sự dễ đối phó thì làm sao ngay cả Thái thượng hoàng cũng kiêng kị hấn ta chứ?

“Nhanh đi!” Vân Phụng Thiên quát lớn với Vân Húc Nghiêu.

“Vâng!” Vân Húc Nghiêu bắt đầu đi. Ngày hôm nay chính là kiếp nạn của Vân gia, nhưng Vân gia thật có đủ sức gắng gượng bước qua hay không? Hấn tình nguyện dùng tính mạng của mình để đổi lấy sự bình an cho Vân gia, nhưng ngay cả phụ thân cũng đã quyết tâm liều chết, hấn còn phải làm thế nào đây?

Cánh cổng lớn của Tứ vương phủ lại mở ra một lần nữa, đi ra chỉ có một mình Hàn Chỉ.

“Hiên Viên Dã, rốt cuộc thì người cũng lộ mặt ra!” Hiên Viên Minh nhìn thấy Hàn Chỉ, trong mắt hấn giờ đây chỉ còn sự quyết liệt, người sống thì ta chết ta.

“Ta đã cho người cơ hội, là do người không chịu nắm lấy” Hàn Chỉ lạnh nhạt liếc nhìn hấn ta một cái. Lúc này, hấn đóng cửa chính là muốn để cho Hiên Viên Minh tự mình rời khỏi. Nếu như hấn ta thức thời thì có thể thống trị giang sơn, đương nhiên sẽ có người ủng hộ, nhưng hấn ta cứ thích gây phiền phức cho hấn, khiến hấn không thể không ra tay.

Diệp Khuyết thấy Hàn Chỉ liếc mắt về phía mình, liền dùng khẩu hình nói ra: Thái tử đã được cứu!

Hàn Chỉ hơi gật đầu một cái.

Thái tử bị bắt chính là điều nằm trong tính toán của hấn, nhưng dưới áp lực của triều đình, Hiên Viên Minh vẫn không thể giết Thái tử sớm như vậy. Cho nên, Hàn Chỉ đã bảo Diệp Khuyết đi làm việc, tiện tay thả Thái tử ra.

Hôm nay Hiên Viên Minh đến đây khiêu khích, chính là cơ hội cho Thái tử ra tay. Qua màn kịch khôi hài này, hoàng đế Hiên Viên Minh sẽ phải rút đài.

“Vũ nhi, giúp trẫm giết hấn! Nàng đã đáp ứng trẫm, nhất định sẽ giúp trẫm! Trẫm đã cho nàng làm Hoàng hậu, nàng cũng không thể nuốt lời!” Hiên Viên Minh nhìn Vân Mộng Vũ vẫn một mực không nói gì bên cạnh, dùng ánh mắt tha thiết để nhìn nàng.

“Hoàng thượng, nô tì hôm nay không được khỏe” Vân Mộng Vũ nhìn Hiên Viên Minh, nói tiếp: “Hoàng thượng, người bây giờ đã là Hoàng thượng rồi, người muốn cái gì sẽ có cái đó, tại sao còn muốn gây khó dễ cho Tứ vương gia? Làm như vậy thì có chỗ tốt gì với người?”

Vân Mộng Vũ thật sự rất muốn đánh cho Hiên Viên Minh tỉnh ra. Sao hắn lại có thể hồ đồ đến như vậy chứ? Không cần dùng thủ đoạn gì nhiều cũng có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế, chỉ cần hấn nhiệt tình với quần thần và dân chúng, ngôi vị hoàng đế này hắn hoàn toàn có thể ngồi kiên cố. Đạo lý đơn giản như vậy ngay cả nàng cũng hiểu rõ, tại sao hết lần này đến lần khác Hiên Viên Minh đều không rõ?

Trước kia nàng làm nhiều chuyện xấu với Vân Liệt Diễm, Vân Liệt Diễm vừa chết, nàng cũng hoàn toàn thông suốt. Tất cả nguyên nhân gây ra đều do nàng quá tham lam, nếu nàng không một lòng muốn hại Vân Liệt Diễm, Vân Liệt Diễm làm sao có thể hủy dung mạo của nàng?

Tất cả đều là luật nhân quả! Nàng suy nghĩ kỹ rồi, hi vọng vẫn còn kịp. Cho nên, nàng không muốn tiếp tục tranh đấu, chỉ cần có thể an an ổn ổn sống là được. Chỉ cần có thể ở bên cạnh Hiên Viên Minh, dù cho hắn không yêu thương nàng, chỉ cần có thể nhìn thấy hắn, yêu hắn, nàng cũng đã thỏa mãn.

“Sức khỏe không tốt?” Hiên Viên Minh nhíu mày: “Vũ nhi, bây giờ nàng là người duy nhất có thể trợ giúp trẫm, chỉ cần thành công, nàng sẽ vĩnh viễn làm Hoàng hậu. Sao nàng có thể dùng lý do sức khỏe không tốt này để từ chối trẫm? Chẳng lẽ nàng cũng không muốn giết hắn ta sao?”

“Hoàng thượng, chúng ta có thể trở về không? Người không làm Hoàng thượng, nô tỳ không làm Hoàng hậu, chúng ta chỉ làm một đôi phu thê bình thường, như vậy không tốt sao? Nô tỳ nguyện ý vì người buông tay khát vọng vinh hoa phú quý, Hoàng thượng, người có thể dừng tiếp tục gây phiền phức với Tứ vương gia nữa hay không?” Vân Mộng Vũ khát vọng nhìn Hiên Viên Minh. Bây giờ nàng tình nguyện mình mất tất cả, chỉ mong Hiên Viên Minh sẽ không xảy ra chuyện gì.

Tứ vương gia là người không phải Hiên Viên Minh có thể đối phó được!

Một người lấn lộn trong quân doanh mấy chục năm, dựa vào thực lực của mình để đi đến đỉnh cao nhất, nam nhân như vậy chính là anh hùng chân chính, cũng là người có thực lực chân chính. Tuy Vân Mộng Vũ không hiểu rõ chuyện đánh giặc, nhưng danh tiếng của Tứ vương gia nàng cũng đã nghe rất nhiều. Lúc đó, nàng còn nhỏ tuổi, nhưng danh xưng ‘chiến thần’ cũng khiến cho nàng hướng tâm mình tới.

Lúc trước, Vân gia đại tiểu thư Vân Mộng Chỉ tâm cao khí ngạo, vì muốn gả cho Tứ vương gia mà không từ bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào, thậm chí còn lập mưu hại chết vị hôn thê của tam thúc.

Tứ vương gia chỉ cần trở về kinh thành, toàn bộ dân chúng trong thành đều ra khỏi cửa chào đón. Một nam nhân khiến cho nữ nhân điên cuồng, khiến cho dân chúng kính yêu như vậy, thực lực của hắn cao bao nhiêu, không ai có thể nói rõ ràng.

Hiên Viên Minh có thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế, người biết chuyện đều có thể hiểu nguyên nhân, nhưng chính hắn vẫn một mực không chấp nhận.

Nếu Tứ vương gia muốn đoạt ngôi vị thì đã ra tay từ lâu, ở đâu có thể đến phiên Hiên Viên Minh?

“Vũ nhi, ta thật sự không thể tin được những lời này lại tuôn ra từ miệng nàng. Lúc trước là nàng luôn miệng nói sẽ giúp ta làm mọi chuyện, cũng là nàng vì địa vị Hoàng hậu mới đồng ý giao dịch. Hôm nay, nàng muốn đổi ý sao?” Hiên Viên Minh dùng ánh mắt khó tin mà nhìn Vân Mộng Vũ. Nàng là một nữ nhân bị hủy dung mạo, vô cùng xấu xí, hắn nguyện ý yêu thương nàng, cho nàng ngồi lên hậu vị, trở thành nữ nhân tôn quý nhất thế gian. Vậy mà nàng không biết mang ơn, còn nói muốn vứt bỏ tất cả.

Điên rồi! Thật là điên rồi!

“Hoàng thượng, đừng chấp mê bất ngộ (2) nữa được không?” Vân Mộng Vũ lắc đầu, nàng không phải không nguyện ý giúp hắn, chỉ là nàng hiện tại, vốn dĩ là không giúp được hắn.

(2) Chấp mê bất ngộ: Một mực mê man không chịu tỉnh ngộ.

“Ồ! Hiên Viên Minh à, thì ra ngươi là loại người thích núp sau váy nữ nhân sao?” Một thanh âm khinh thường đột nhiên truyền đến.

Tất cả mọi người đều sợ ngậy người.

Từ trong cổng lớn của Tứ vương phủ, một nữ tử mặc áo đỏ nhàn nhã đi ra, không phải Vân Liệt Diễm thì còn là ai?

“Vân Liệt Diễm, người không chết?” Người phản ứng đầu tiên chính là Hiên Viên Minh. Hắn kích động đi về phía Vân Liệt Diễm, đẩy Vân Mộng Vũ ra không chút lưu tình.

“Khiến cho người thất vọng rồi!” Vân Liệt Diễm nhú mày, thân hình lóe lên, nhanh chóng tránh khỏi động tác vươn tay ôm lấy nàng của Hiên Viên Minh.

“Vân Liệt Diễm, người không chết, người thật sự không chết sao? Thật tốt quá! Thật sự tốt quá!” Giờ phút này trong mắt Hiên Viên Minh chỉ còn có Vân Liệt Diễm, bất kỳ cái gì cũng không khiến hắn chú ý.

Nàng không chết, là sự thật đúng không? Hiên Viên Minh mỉm cười, cười có chút ngốc.

Khóe miệng Vân Liệt Diễm co rút. Đừng nói hắn ta nổi điên nhé?

“Vân Liệt Diễm! Người không chết? Làm sao người có thể không chết? Ta đã xác định người thật sự chết rồi, rốt cuộc là người đã làm gì? Không phải người, nhất định không phải là người!” Vân Mộng Vũ tiến lên, một phát nắm lấy quần áo của Vân Liệt Diễm, vươn tay muốn sờ lên mặt nàng để xem có phải là người giả mạo hay không.

“Nàng náo loạn đủ rồi! Đừng tưởng rằng ai cũng giống như nàng, ra ngoài cũng phải mang mặt nạ!” Hiên Viên Minh dùng một tay kéo Vân Mộng Vũ ra, bây giờ ngoại trừ Vân Liệt Diễm, hắn vốn dĩ không muốn quan tâm đến bất luận kẻ nào.

“Ha ha ha! Hiên Viên Minh, người thích nàng như vậy sao?” Vân Mộng Vũ cười khẩy, chẳng quan tâm ở đây có nhiều Ngự Lâm quân đang nhìn mình. Một tư thế Hoàng hậu nàng cũng không có, nàng cố gắng lâu như vậy, đối xử thật lòng với Hiên Viên Minh, vậy mà từ đầu đến cuối cũng không lấp được hình bóng của Vân Liệt Diễm trong tâm trí hắn.

“Vũ nhi, ta đã nói nàng đừng náo loạn nữa, mau giúp ta giết Hiên Viên Dã, ngôi vị Hoàng hậu vĩnh viễn đều là của nàng!” Hiên Viên Minh bị Vân Mộng Vũ chạm đến vấy rỗng, vội vàng mở miệng đánh gãy lời nói của nàng.

“Hiên Viên Minh, có bản lĩnh thì người tự ra tay đi. Hôm nay, ta sẽ không giúp người!” Vân Mộng Vũ nhìn Hiên Viên Minh với ánh mắt lạnh lùng. Bây giờ nàng đã không còn muốn tìm Vân Liệt Diễm báo thù nữa, ngôi vị Hoàng hậu cũng không cần, hắn muốn giết ai thì tự mình giết đi.

Nàng, cái gì cũng đều không muốn làm nữa!

“Vũ nhi, nàng có biết mình đang nói cái gì không? Nếu như ta chết, nàng vĩnh viễn không có khả năng làm Hoàng hậu nữa!” Hiên Viên Minh nhìn chằm chằm vào Vân Mộng Vũ, muốn nhìn thấy một chút dao động trong ánh mắt nàng. Thế nhưng đôi mắt Vân Mộng Vũ chỉ giống như tro tàn, một chút cũng không có ý giúp hắn.

“Hi hi, thật là đáng thương nha!” Diệp Khuyết cười hi hi, nói với Vân Liệt Diễm: “Đại tẩu, có muốn ta ra tay giúp tẩu không? Ta sợ lão đại không biết kiềm chế, đập người ta thành thịt băm thì rất khó coi. Dù sao người ta cũng là một hoàng đế mà!”

“Đứng bên cạnh hóng mát đi!” Vân Liệt Diễm khoát khoát tay, nàng còn lời muốn hỏi Vân Mộng Vũ. Lúc trước, thứ độc nàng trúng không hề tầm thường chút nào, nhưng khi Vân Mộng Vũ kéo tay áo nàng, nàng cảm thấy nàng ta không có một chút dấu vết bị trúng độc như lời Phượng Lăng Tiêu suy đoán, thậm chí Vân Mộng Vũ lúc này cũng rất yếu, hầu như không có một chút nội lực.

Nàng không tin Vân Mộng Vũ có thể vượt qua cảnh giới hiện tại của nàng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn. Nếu vậy thì chỉ có một khả năng, chính là võ công của nàng ta đã bị phế, bây giờ không khác gì một phế nhân.

Nàng từng nghe Phượng Lăng Tiêu nhắc đến cách thức tu luyện này, ngoại trừ phế bỏ toàn bộ võ công của mình, nếu không vĩnh viễn cũng không thể giải được độc. Hơn nữa, sau khi phế võ công, không bao giờ có

thể tu luyện lại được nữa, tuổi thọ cao lắm cũng sẽ không vượt qua mười năm.

Vân Liệt Diễm cảm thấy khó hiểu, Vân Mộng Vũ hao tổn hết tâm tư báo thù nàng, võ công đã đạt đến cảnh giới như vậy, tại sao còn muốn phế bỏ toàn bộ chứ?

“Vân Mộng Vũ, sư phụ ngươi là ai?” Đây mới điều khiến cho Vân Liệt Diễm cảm thấy hứng thú nhất. Nàng vừa tỉnh dậy liền tìm Phượng Lăng Tiêu hỏi chuyện mình bị trúng độc. Mỹ nữ áo đỏ cũng từng nói độc mà nàng trúng không chút tầm thường, cho dù có Hồi Hồn Thảo thì cũng không có khả năng sẽ sống lại. Thế cho nên nàng ta mới bảo nàng tranh thủ thời gian tu luyện năng lượng tinh thần, nếu không thì bây giờ nàng đã thật sự chết rồi.

Loại độc lợi hại như vậy, nàng cảm thấy có hứng thú. Trên người nàng có một chiếc nhẫn Tử Tinh thạch, bất kỳ dạng độc gì cũng đều bị nó hóa giải. Thế nhưng với loại độc này, nó chẳng những không hóa giải được mà còn khiến cho độc lan ra toàn thân.

Vân Mộng Vũ không khó để đối phó, nhưng nếu sư phụ của nàng ta đến thì sẽ là một loại chuyện khác.

“Ha ha ha, Vân Liệt Diễm, ngươi có thể còn sống, thật đúng là khiến cho ta phải lau mắt nhìn!” Lúc này, một giọng nói khàn khàn khó nghe đột nhiên truyền đến, một người mặt áo đen phủ kín toàn thân xuất hiện trước mặt Vân Liệt Diễm.

“Ngươi quen biết ta?” Vân Liệt Diễm nhíu mày, lúc nào thì nàng quen biết lão quái vật này chứ?

“Ta không biết ngươi, nhưng ta lại rất chán ghét ngươi!” Ánh mắt người áo đen nhìn Vân Liệt Diễm mang theo khát máu, dường như hận không thể xé nát nàng ra.

Vân Liệt Diễm cũng nhận không được run rẩy.

Thực lực của người này, ít nhất cũng là Thiên Thanh cấp. Có lẽ đã đến Thiên Thanh cấp đỉnh, khoảng cách đến Thiên Lam cấp cũng không còn xa. Thật sự là không thể tưởng được, trong kinh thành Đông Thịnh quốc còn cất giấu một cao thủ như vậy. Trên người hắn ta lộ ra vẻ đục ruồng cùng hơi thở âm u, có lẽ công lực của Vân Mộng Vũ là từ hắn ta mà ra.

“Vân Mộng Vũ, bây giờ ngươi nghĩ thông suốt chưa? Đã nhận ra nam nhân này không đáng cho ngươi hi sinh tất cả, đúng không? Đã hối hận sao?” Người áo đen nhìn Vân Mộng Vũ, trong mắt lộ sự châm chọc. Hắn đã nói từ lâu, cho dù nàng có làm cái gì, Hiên Viên Minh cũng khó có thể yêu nàng, thật không ngờ nàng vẫn khư khư cố chấp. Cuối cùng, không phải cũng rơi vào kết cục như vậy sao?

“Đúng vậy, ta đã hối hận. Ta vốn dĩ cũng không phải là một người tốt, nhưng lại luôn khao khát những thứ chỉ có người tốt mới đáng nhận được” Nước mắt của Vân Mộng Vũ điên cuồng chảy xuống từ hai khóe mắt. Nàng đã hối hận, nhưng hối hận có tác dụng sao?

Từ nhỏ nàng đã là một đứa trẻ xấu xa, chuyện đầu tiên học được chính là ghen ghét. Cả đời này, nàng chưa từng làm được chuyện gì tốt, người như nàng làm sao xứng đáng có được tình yêu?

Nàng mơ mộng hão huyền, đối lấy cũng chỉ là nhục nhã.

Ha ha, nàng thật ngốc! Sao có thể tin rằng tình yêu sẽ rơi xuống trên người loại người như nàng chứ? Nàng làm nhiều việc ác, ông trời làm sao có thể thương tiếc nàng?

“Ha ha ha, rất tốt, vậy thì bây giờ ta giúp ngươi giết tên nam nhân phụ bạc Hiên Viên Minh này. Coi như là đền bù tổn thất của ta dành cho ngươi đi!” Muốn nàng khôi phục võ công một lần nữa là điều không thể, cho nên chỉ có thể giết chết Hiên Viên Minh để đền bù.

“Được!” Vân Mộng Vũ trả lời vô cùng bình tĩnh, giống như đang nói đến một chuyện không có bất cứ liên quan hệ nào đến mình.

“Ha ha ha, quả nhiên không hổ là do ta dạy dỗ, đủ tàn nhẫn, đủ độc ác. Nếu như ngươi thấu hiểu sớm một chút thì cũng sẽ không rơi vào tình trạng ngày hôm nay” Người áo đen mỉm cười, hắn đã nói từ lâu, nữ nhân như Vân Mộng Vũ vĩnh viễn đều không xứng với tình yêu.

“Vũ nhi, nàng đang nói cái gì vậy? Nàng bảo hắn ta đến giết trẫm? Nàng sao có thể làm như vậy?” Hiên Viên Minh nắm lấy cánh tay của Vân Mộng Vũ, hỏi.

“Hoàng thượng, nô tỳ không có yêu cầu xa vời được người yêu thương. Nô tỳ chỉ mong có thể ở bên cạnh người thật an bình, nô tỳ đã không còn muốn quyền thế địa vị, nô tỳ chỉ muốn người. Thế nhưng người chấp nhận sao? Nếu vậy thì chẳng bằng để người chết, nô tỳ cũng hoàn toàn tự bề gãy ảo tưởng của mình” Vân Mộng Vũ tuyệt vọng nhắm hai mắt lại. Đây là thứ nàng phải nhận, cả đời này nàng đã định sẽ không thể hạnh phúc.

“Vân Mộng Vũ, ngươi thật ác độc!” Hiên Viên Minh siết chặt cánh tay Vân Mộng Vũ, dường như muốn bóp nát cánh tay của nàng. Hắn yêu thương nàng, cho nàng làm Hoàng hậu, cho nàng vinh hoa phú quý, cho nàng những thứ mà nữ nhân khắp thiên hạ này đều khao khát. Thế nhưng nàng lại muốn hắn chết!

“Hừ! Ít nói nhảm đi, để ta tiễn ngươi một đoạn đường!” Người áo đen hừ lạnh một tiếng, ánh sáng màu xanh đen từ từ tụ lại trên lòng bàn tay hắn, sau đó đánh về phía Hiên Viên Minh.

Đúng lúc này, Hiên Viên Minh lại phản xạ có điều kiện kéo lấy Vân Mộng Vũ, mà Vân Mộng Vũ dường như cũng phối hợp với hành động của hắn, chắn trước người hắn, ngăn chặn một chương kia, sau đó thân thể dần dần trượt xuống.

“Vũ nhi! Trẫm... Trẫm không cố ý!” Hiên Viên Minh lại nhớ đến ánh mắt phụ hoàng nhìn mình trước khi chết. Hắn không phải muốn bọn họ chết, vừa rồi hắn chỉ là kéo Vân Mộng Vũ một chút, không ngờ nàng thật sự sẽ phối hợp với hắn, lấy thân thể của mình ra ngăn cản.

“Hiên Viên Minh, rốt cuộc ngươi còn biết xấu hổ hay không?” Vân Liệt Diễm tiến lên, một bàn tay tát vào mặt Hiên Viên Minh.

Nàng quả thật là chán ghét Vân Mộng Vũ, cũng từng thề nhất định phải tra tấn Vân Mộng Vũ một phen. Thế nhưng cái chết của Vân Mộng Vũ cũng quá uất ức rồi, lại bị tên nam nhân đề tiện này lợi dụng.

“Vũ nhi! Vũ nhi, thật xin lỗi!” Hiên Viên Minh cũng không quan tâm đến nữa bên mặt của mình bị đánh sưng lên, ngồi xổm người xuống ôm lấy Vân Mộng Vũ.

Lúc này, hắn mới nhìn rõ phía dưới thân thể của Vân Mộng Vũ chảy thật nhiều máu. Máu đã nhuộm đỏ cả chiếc váy dài màu vàng nhạt của nàng, nhưng vẫn không hề ngừng chảy.

“Vũ nhi, nàng tỉnh lại đi!” Hiên Viên Minh vỗ vỗ gương mặt của Vân Mộng Vũ, lắc lắc thân thể nàng, hi vọng nàng có thể tỉnh lại.

Vân Mộng Vũ gian nan mở mắt, nhìn thấy Hiên Viên Minh, khóe môi xẹt qua một nụ cười lạnh.

“Cho dù... người không yêu nô tỳ, nhưng nô tỳ... cũng nguyện vì người mà chắn một chương kia... Nô tỳ thật muốn người chết, nhưng... cuối cùng lại không nỡ để cho người chết...” Thanh âm của Vân Mộng Vũ có chút mờ ảo, dường như đang cười nhạo mình ngốc, cười nhạo Hiên Viên Minh vô tình.

“Nô tỳ... không còn cách nào giúp người nữa rồi, võ công của nô tỳ... đã bị phế. Bởi vì Vân Liệt Diễm chết rồi, thù của nô tỳ cũng được báo... Nô tỳ chỉ muốn cùng người an ổn sống qua ngày, vì người... mà sinh con, làm một... thê tử tốt...” Vân Mộng Vũ không có nhìn Hiên Viên Minh, mà lơ đãng nhìn về một nơi đó.

“Thế nhưng... nô tỳ biết ông trời sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy... Nô tỳ đã làm nhiều chuyện xấu, ông trời làm sao có thể sẽ bỏ qua cho nô tỳ?... Làm sao có thể mang đến hạnh phúc cho nô tỳ?... Tuy nhiên, tất cả những chuyện này cũng không sao, có sao nhất chính là cuối cùng nô tỳ lại phạm phải sai lầm... là yêu người...”

“Vân Liệt Diễm...” Vân Mộng Vũ dùng hết toàn lực, vươn tay về phía Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm liếc mắt nhìn đến Vân Mộng Vũ, mặc dù không đưa tay ra nắm lấy tay nàng ta, nhưng cũng nhích lại gần hơn một chút.

“Ta đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với ngươi... Ta biết ngươi không thể nào tha thứ cho ta... Ta cũng không trông chờ vào sự tha thứ của ngươi...” Vân Mộng Vũ nhìn Vân Liệt Diễm, khó khăn nói tiếp: “Dung mạo của ta bị hủy hết... võ công cũng mất hết... ngay cả con của ta cũng đi rồi... tất cả đều là báo ứng của ta... Những gì ta có lỗi với ngươi, ông trời cũng đã trừng phạt ta rồi...”

Dứt lời, cánh tay đang vươn ra của Vân Mộng Vũ rốt cuộc cũng buông thõng.

Con? Vân Liệt Diễm nhú mày, khi nhìn thấy chiếc váy đầm máu của Vân Mộng Vũ thì đã hiểu rõ ý nàng ta.

Vân Liệt Diễm thở dài một hơi, đứng lên. Bây giờ nàng muốn hận Vân Mộng Vũ, cũng không thể hận được nữa. Giống như chính nàng ta nói, nàng ta đã trả giá rất nhiều, tất cả những gì mất đi đều là thứ nàng ta quan tâm nhất.

“Tiểu cứu, còn cứu được không?” Vân Liệt Diễm nhìn về phía người lúc nãy cũng đi ra với nàng – Phượng Lăng Tiêu.

“Nàng ta vì bảo vệ đứa nhỏ mà tự phế võ công, nghỉ ngơi nhiều ngày mới có chút khỏe lên. Tình trạng bây giờ, quả thật là không thể rồi!” Phượng Lăng Tiêu lắc đầu. Mặc dù không quen thuộc với Vân Mộng Vũ nhưng là một đại phu, hắn vẫn hiểu Vân Mộng Vũ giữ lại đứa bé là một chuyện không hề dễ dàng. Cả người nàng ta đều là độc, nếu không phải phế bỏ võ công kịp thời thì đứa bé đã chết từ lâu.

Vân Liệt Diễm gật nhẹ đầu. Tuy nàng không thích Vân Mộng Vũ, thậm chí còn rất chán ghét nàng ta, nhưng hôm nay người cũng đã chết, hơn nữa còn chết thảm như vậy, nàng cũng không còn hận được.

Loài người chính là kỳ lạ như thế, cho dù người có hận ai đó đến cỡ nào, hận không thể băm người đó ra thành trăm khúc, nhưng người chết đi thì không thể sống lại, mặc kệ làm cái gì cũng chỉ là phí công vô ích.

“Không! Không đâu! Vũ nhi, nàng mau tỉnh lại, nàng không được chết. Nàng không được chết!” Bàn tay Hiên Viên Minh đặt vào trên bụng bằng phẳng của Vân Mộng Vũ. Nơi này, thật sự có con của hắn sao?

Con của hắn, đã chết rồi sao? Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy được?

“Hừ! Ta đã nói rồi, người cứ mê mang không chịu tỉnh như thế, một ngày nào đó sẽ có kết cục như vậy. Vân Mộng Vũ, người thật đúng là tự làm tự chịu!” Người áo đen liếc nhìn thi thể của Vân Mộng Vũ. Đã cảnh cáo nàng từ lâu, nhưng nàng vẫn cố chấp như cũ, quả thật là một nữ nhân ngu xuẩn!

“Lão quái vật, nghe ý của người thì dường như là hận ta đến nghiêng răng nghiêng lợi. Ta có thể hỏi một câu ta đã không cần thận trọng chọc người ở đâu không?” Vân Liệt Diễm nhìn về phía người áo đen. Nàng không biết ông ta, phải nói là chưa từng gặp bao giờ mới đúng.

“Ha ha, người chưa nhìn thấy ta bao giờ, nhưng ta đã từng gặp người. Chỉ có điều, lúc đó người còn là một đứa đàn!” Người áo đen hừ lạnh một tiếng. Càng nhìn khuôn mặt của Vân Liệt Diễm, hắn ta càng cảm thấy tức giận. Gương mặt có đến bảy phần tương tự với gương mặt kia, thật sự khiến cho hắn hận không thể xé nát nó xuống.

Khóe miệng Vân Liệt Diễm lại co rút. Chuyện xảy ra lúc đó, nàng tuyệt đối cũng không có khả năng ghi nhớ.

“Ách! Vậy cho hỏi, người gặp ta lúc nào?”

Người áo đen nhìn chằm chằm vào Vân Liệt Diễm, nói: “Vân Mộng Vũ không giết được người, vậy thì để ta tự mình ra tay!”

“Mời!” Vân Liệt Diễm cũng muốn thử một lần xem mình có tiến bộ hay không.

Hàn Chỉ từ phía sau đi tới, nhẹ giọng nói: “Cẩn thận một chút, đừng để cho hắn ta chạm vào nàng”

Chất độc trên người nam nhân này cũng không biết lợi hại hơn Vân Mộng Vũ bao nhiêu lần, nếu bị hắn ta chạm vào người, Vân Liệt Diễm đoán chừng là sẽ lành ít dữ nhiều.

Vân Liệt Diễm gật đầu. Thực lực của nàng so ra thì yếu hơn người này một chút, nhưng lấy năng lượng tinh thần cường đại của nàng thì chưa chắc sẽ nắm phần thua. Cả người nàng đều có thể hóa thành hỏa cầu hư không, đương nhiên không có gì phải sợ.

Vân Liệt Diễm phóng ra một luồng ánh sáng màu xanh bao quanh lấy chính mình, hình thành một vòng bảo vệ bên ngoài, sau đó mới công kích người áo đen.

Người áo đen kia dường như không đặt Vân Liệt Diễm vào trong mắt. Hắn ta lui về sau hai bước, trong tay liền xuất hiện một quả trứng màu đen, làn khói đặc cũng màu đen đột nhiên phun ra từ quả trứng, hình

thành một đầu con mãng xà há to miệng dính máu đánh về phía Vân Liệt Diễm. Vân Liệt Diễm chấp hai tay trước ngực, nham thạch nóng chảy từ trong lòng bàn tay nàng không ngừng trào ra, tràn ra khỏi vòng bảo vệ, hóa thành một con phượng hoàng cực lớn trên không trung, quần lấy đầu mãng xà.

Lập tức, một đầu mãng xà cùng một con phượng hoàng điên cuồng lao vào nhau giữa không trung. Vân Liệt Diễm bây giờ đã có thể tự do sử dụng năng lượng tinh thần để điều khiển hỏa cầu, không cần phải lo sợ đang đánh giữa chừng thì lại không đủ năng lượng.

Hôm nay, năng lượng tinh thần, nội lực cùng dị năng đã được dung hợp, nàng không những không cần dùng đến binh khí mà còn có thể mở rộng phạm vi dị năng đến mức không giới hạn.

Trên không trung, đầu mãng xà lớn hơn rất nhiều so với phượng hoàng. Thế nhưng phượng hoàng thoát nhìn có vẻ nhẹ nhàng linh hoạt, cứ nơi nào bị móng vuốt của nó cào vào, khói đen đều sẽ từ từ tán đi, nhưng không được bao lâu sau được bổ sung.

Người áo đen hoàn toàn kinh ngạc. Hắn ta nhớ lúc Vân Liệt Diễm đánh nhau cùng Vân Mộng Vũ chỉ ở mức Thiên Xích cấp, nhưng thực lực của nàng hôm nay vậy mà đã đến Thiên Thanh cấp, thậm chí còn có xu thế muốn vượt qua hắn ta.

Sắc mặt người áo đen tối sầm lại, tiếp tục như vậy chỉ sợ rất khó phân thắng bại. Vì vậy, hắn ta thúc dục quả trượng, hung mãnh công kích, sau đó đó thu lấy đầu mãng xà trở về.

Vân Liệt Diễm không rõ ý đồ của người áo đen, lúc này mà cường ép thu hồi công kích sẽ bị nội thương. Người áo đen này bị bại nào à?

Vân Liệt Diễm cảm thấy có gì không đúng, phòng ngừa mưu kế nên Vân Liệt Diễm cũng giả vờ thu phượng hoàng trở lại. Thật ra nàng chỉ thu năng lượng phượng hoàng vào lòng bàn tay mình, hỏa diễm bây giờ đã được nàng điều khiển thành thực, năng lượng tinh thần được tăng cường quả thật đã khiến cho thực lực của nàng tiến vào một bước dài.

Ngay lúc Vân Liệt Diễm thu phượng hoàng vào lòng bàn tay, đầu mãng xà vốn bị người áo đen kia thu vào quả trượng lại đột nhiên hung hăng xông tới, đánh về phía Vân Liệt Diễm.

Đầu mãng xà vừa va phải vòng bảo vệ, phượng hoàng trong tay Vân Liệt Diễm nhanh chóng hóa thành một bức tường lửa. Sau đó Vân Liệt Diễm tung một chưởng từ phía sau về phía bức tường lửa, ngay lập tức, bức tường lửa vốn dĩ bình thường lại đột nhiên hóa thành một cái miệng cực lớn, một ngụm nuốt gọn đầu mãng xà vào trong. Màu đen hòa tan vào màu đỏ, bức tường lửa bây giờ đã biến thành một viên cầu lớn.

Người áo đen kinh hãi, dồn hết năng lượng trong cơ thể mình ngưng tụ vào quả trượng, đánh về phía Vân Liệt Diễm. Vân Liệt Diễm bây giờ vẫn đang điều khiển hỏa cầu, vốn dĩ không thể quan tâm đến đợt công kích của người áo đen.

“Cẩn thận!” Hiên Viên Minh nhìn thấy một màn kia, ngay lập tức chạy đến muốn đỡ cho Vân Liệt Diễm. Thế nhưng lúc hắn đến gần nàng, lại bị nàng dùng một cước đạp bay ra ngoài.

Sau đó, tay trái Vân Liệt Diễm xoay ngược lại, một tia sáng màu xanh từ lòng bàn tay nàng bắn ra, mãnh liệt va chạm với đằng trượng của người áo đen. Sau đó, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, đằng trượng của người áo đen vậy mà bị gãy làm hai.

Người áo đen nhận thấy tình thế không ổn. Có ra sao thì hắn ta cũng không ngờ Vân Liệt Diễm vẫn có thể ra tay chống lại mình trong thời điểm này. Không được! Nếu tiếp tục đánh thì hắn ta nhất định sẽ rơi vào thế hạ phong. Người áo đen nhìn Vân Liệt Diễm với ánh mắt oán hận, chuẩn bị đường đào tẩu. Ngay lúc hắn ta xoay người lại bị một luồng hàn khí bắn tới chặn lại. Giữa không trung lúc này đột nhiên truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa, hỏa cầu kia âm âm nổ tung như pháo hoa.

Trong mắt người áo đen xuất hiện sự kinh hoàng, nếu hắn không trốn bây giờ thì không còn kịp rồi. Mặc dù hắn hận không thể giết chết Vân Liệt Diễm, nhưng cuối cùng thì tính mạng của mình lại quan trọng hơn. Tuy nhiên ngoài ý muốn chính là, hắn lại không thể cử động! Hắn như bị nhốt trong một không gian phong kín, cho dù hắn có giãy dụa cỡ nào cũng đều là phí công. Ngay sau đó, hắn nhìn thấy Hàn Chỉ từ từ đi tới.

“Này, Hàn Chỉ! Người có ý gì đây? Không phải đã nói là người không nhúng tay vào rồi sao?” Vân Liệt Diễm có chút không vui, nàng đang đánh hăng say mà bị hấn phá đám. Hàn Chỉ chết tiệt! Lại dám quấy rối nàng!

Ngón tay Hàn Chỉ bắn ra một luồng nội lực, phong bế huyết đạo toàn thân của người áo đen, khiến cho hắn ta không thể động đậy, chỉ nằm dài trên mặt đất.

“Phế võ công của hắn!” Hàn Chỉ nhìn người áo đen với ánh mắt lạnh nhạt.

Vân Liệt Diễm nhếch miệng, thẳng tay phế võ công của hắn ta.

“Lão quái vật! Bây giờ ngươi hoàn toàn không có năng lực đấu với ta rồi. Còn không phục sao?” Vân Liệt Diễm nhếch mi, duỗi chân đá đá người áo đen đang nằm trên đất.

“Ngươi giết ta đi! Giết ta đi!” Người áo đen đột nhiên khóc thành tiếng, trong mắt tràn đầy thống khổ cùng khủng hoảng.

Vân Liệt Diễm tháo khăn bịt mắt của hắn ra, sau đó hoàn toàn kinh ngạc. Người này không ngờ lại trẻ tuổi như vậy, cùng lắm chỉ có hơn ba mươi, tướng mạo cũng không tệ, tuy không phải đặc biệt xuất chúng nhưng cũng rất dễ nhìn.

“A...!” Hắn ta đột nhiên kêu ra tiếng, vô cùng thống khổ.

“Ngươi giết ta đi! Ta không bao giờ muốn như vậy một lần nữa! Ta đã bị phế võ công một lần rồi, cũng không còn cơ hội quay về nữa. Ngươi giết ta đi! Giết ta đi!” Về mặt người áo đen đầy thống khổ, hoàn toàn không còn bộ dạng láo xược lúc này.

“Diễm nhi, giết hắn đi!” Hàn Chỉ nhìn người nọ, dường như cũng không giống có âm mưu gì. Hắn ta nguyện ý chết thì mình cũng nên thành toàn.

“Được rồi!” Vân Liệt Diễm cũng gật gật đầu. Nhìn dáng vẻ của hắn ta, dường như cũng không muốn nói lý do vì sao lại muốn hại nàng.

Hai người kẻ xướng người hoạ, người áo đen lại đột nhiên mở miệng: “Đợi một chút!”

“Sao? Ngươi lại không muốn chết rồi à?” Vân Liệt Diễm liếc nhìn người áo đen với ánh mắt khinh thường. Nhất gan!

“Ngươi tên là Hàn Chỉ sao? Ngươi mang họ Hàn?” Người áo đen đột nhiên nhìn về phía Hàn Chỉ, giọng nói dường như có chút lo lắng.

“Thì sao?” Hàn Chỉ nhú mày.

“Thủy Linh Lung là gì của ngươi?” Người áo đen nhìn mái tóc màu bạc của Hàn Chỉ, lại nghe hắn họ Hàn liền liên tưởng đến mối quan hệ với Thủy Linh Lung.

“Ngươi biết mẫu thân ta?” Hàn Chỉ nhú mày: “Rốt cuộc thì ngươi là ai?”

“Ta... là Thủy Thiên” Người áo đen thở dài một tiếng, trên mặt lộ ra vài phần xấu hổ.

“Là ngươi!” Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ trằm miệng một lời. Ngày ấy Thủy Linh Lung nói, lúc bà đến đây có một gia nhân đi theo, tên là Thủy Thiên.

“Mẹ nó! Thì ra ngươi còn là loại người không biết xấu hổ!” Vân Liệt Diễm tức giận đáp cho hắn ta một cước.

Tại sao gần đây nàng đều gặp toàn loại người biến thái, đê tiện cùng không biết xấu hổ vậy? Lúc trước hắn ta đi theo Thủy Linh Lung đến đây, võ công cũng đã bị phế đi. Nam nhân so ra cũng có sức hơn một nữ nhân, nếu như hắn ta ở lại bên cạnh Thủy Linh Lung thì bà làm sao có thể bị lão già biến thái Hiên Viên Hi đưa vào cung chứ?

Nàng càng nghĩ càng tức điên người. Nàng không yêu cầu trên thế giới này đều là người tốt, thậm chí chính nàng cũng không phải là người tốt lành gì, nhưng không quan tâm người tốt hay xấu, đã đáp ứng chuyện của người khác thì phải biết giữ lời và làm cho bằng được. Nếu lúc trước Thủy Thiên không muốn đến đại

lục Tranh Vành cùng Thủy Linh Lung thì Thủy Linh Lung nhất định cũng sẽ không ép hấn ta. Vậy mà hấn ta đáp ứng, rồi vứt bỏ một nữ nhân mang thai ở nơi đất khách quê người, bỏ mặc cô nhi quả phụ họ bị khinh nhục.

“Lúc trước vì sao ngươi phải bỏ rơi mẫu thân ta? Ngươi đã cùng bà đến nơi này, tại sao lại không bảo vệ bà? Còn nữa, tại sao ngươi lại muốn giết Diễm nhi?” Hàn Chỉ nhìn chăm chăm vào Thủy Thiên, lạnh giọng hỏi.

Mẫu thân hấn nói rất đúng, làm người thì đến một thời điểm nào đó cũng phải vì chính bản thân mình. Thủy Thiên cũng chỉ là một người hầu, không cần phải nhất định tận trung vì bà, nhưng hành động của hấn ta lại khiến cho người người khinh thường.

“Là lỗi của ta” Thủy Thiên đã hối hận, nói: “Tiểu thư là nữ tử xinh đẹp tốt bụng nhất thiên hạ này, là nữ thân của gia tộc Thủy thị chúng ta. Đứng nhìn nàng gánh trên lưng ân oán giữa hai gia tộc, ta thật sự là không đành lòng. Ta từ nhỏ đã được tiểu thư cứu, trở thành thiếp thân thị vệ của nàng. Ta biết tiểu thư thật sự rất yêu Hàn Lăng, nhưng hai người bọn họ thật sự không thể ở cùng một chỗ. Lúc nhìn thấy lão gia bị thương cùng gương mặt phần nộ của những người trong tộc, tiểu thư vì không để cho hai gia tộc đánh đến người chết ta sống, người đã âm thầm bỏ đi. Ta muốn báo đáp ân tình của tiểu thư, cho nên thề sống chết phải đi theo nàng. Thế nhưng một khắc khi ta phé đi võ công của mình, ta đã hối hận. Lúc đối mặt với linh thú trong Mạt Nhật Sâm Lâm cùng Tử Vong Sơn Mạch, ta chỉ biết trốn chạy. Các người vốn dĩ không có thể hiểu được, đang ở Thần cấp lại đột nhiên trở nên yếu ớt như kẻ tay không tác sát. Cho nên, ngay khi đưa tiểu thư đến nơi an toàn, ta liền âm thầm bỏ đi. Ta muốn bắt đầu lại một lần nữa, nhưng phương thức bình thường ta không thể nào luyện được, chỉ còn con đường tắt. Tóm lại, chỉ cần không tiếp tục làm một phé nhân là tốt rồi!”

“Vậy ngươi đến kinh thành làm cái gì?” Vân Liệt Diễm cảm thấy rất kỳ quái. Tuy nói người này rất không có lương tâm, nhưng hấn coi như cũng không nhẫn tâm ném Thủy Linh Lung giữa Tử Vong Sơn Mạch hoặc là Mạt Nhật Sâm Lâm, nếu vậy thì ngay cả cơ hội sống sót Thủy Linh Lung cũng không có.

“Ta dùng mười năm, áp dụng hết biện pháp, cuối cùng đã đạt đến cảnh giới Thiên Nhân, cho nên ta muốn đi tìm tiểu thư. Thật vất vả mới thăm dò được tin tức năm đó tiểu thư được Hoàng thượng mang đi, cho nên ta đến kinh thành. Không ngờ chưa dò hỏi được tin tức của tiểu thư, ta lại gặp Phượng Tâm Nghiên” Trên mặt Thủy Thiên lại xuất hiện phần hận cực độ, giống như hận không thể ăn sống nuốt tươi Phượng Tâm Nghiên.

“Ngươi... Ngươi gặp Tâm nhi?” Cách đó không xa, Vân Phụng Thiên vừa nghe đến tên của Phượng Tâm Nghiên liền kích động, giấy dựa không ngừng bò tới.

“Hừ! Chính là nàng, chính nàng đã hại ta!” Thủy Thiên oán hận, nói: “Nàng rất đẹp, ngoại trừ tiểu thư thì nàng chính là người đẹp nhất mà ta từng thấy. Ta thường xuyên thấy nàng một mình luyện công, rất khắc khổ, rất cố gắng, nhưng sắc mặt lại luôn mang theo ưu thương. Ta bị nàng hấp dẫn không biết từ lúc nào, lần đầu tiên ta cảm nhận trái tim rung động, lần đầu tiên ta cảm thấy ta muốn có một nữ nhân. Thế nhưng đến khi ta tiếp cận được nàng, tra xét quá khứ của nàng thì mới biết, nàng lại là thiên kim tiểu thư của đệ nhất thế gia, đã gả cho một tên nam nhân phụ bạc. Ta bảo nàng nên rời khỏi Vân Phụng Thiên, nhưng nàng vì đứa con gái gốc ghêch kia, chết sống cũng không chịu đồng ý với ta. Mặc kệ ta dùng cách gì, đều không suy chuyển được lòng của nàng. Sau đó, ta dùng tính mạng của đứa con gái gốc ghêch để uy hiếp nàng, nếu nàng không đáp ứng ta, ta sẽ giết nó. Nàng rút cuộc cũng đồng ý, bảo ta cho nàng ba ngày. Ta tin nàng, một mực chờ đợi nàng ở nơi nàng thường luyện công”

“Sau đó thì sao?” Vân Liệt Diễm không ngờ mẫu thân lại yêu nàng như vậy, vì bảo vệ nàng mà có thể giao dịch với loại người này.

“Ta đợi trái đợi phải, cũng không nhìn thấy nàng, cho nên ta tự mình đi tìm nàng. Không ngờ nàng lại đánh tan công lực của mình, hơi thở mong manh gần như sắp chết. Ta không cam lòng, cho nên đi tìm một cái xác nữ, dịch dung thành bộ dạng của nàng, khiến cho tất cả mọi người nghĩ rằng nàng đã chết, còn mình thì đưa nàng rời khỏi Vân gia. Sau đó, ta dùng hết sức lực, truyền cho nàng một nửa công lực của ta mới miễn cưỡng cứu sống được nàng. Ta nghĩ rằng nàng sẽ cảm động, sau đó ở lại bên cạnh ta, không ngờ nàng vậy mà thừa dịp ta không chú ý liền lén lút trốn đi” Thủy Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, nói tiếp:

“Ta thề, nếu ta bắt được nàng, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng. Vì vậy ta liền đuổi theo nàng, thề

sống thê chết cũng phải bắt được nàng. Không ngờ nàng lại xảo quyệt như thế, tiến vào Tử Vong Sơn Mạch. Tuy nàng được ta cứu sống, nhưng nàng vốn dĩ cũng không còn võ công, đi vào Tử Vong Sơn Mạch cũng chỉ có một con đường chết. Nếu để nàng chết như vậy thì cũng quá dễ dàng rồi, vì vậy ta cũng đuổi theo vào Tử Vong Sơn Mạch. Ở đó, ta tìm kiếm nàng vài năm, về sau lại gặp nàng trong Mạt Nhật Sâm Lâm, mà võ công của nàng đã ngang tầm với ta. Ta không phục, nàng dựa vào cái gì mà có được những thứ này? Ta nhất định phải giết nàng, ta không cam lòng! Tiệm nhân kia nếu như không có ta, nàng đã chết từ lâu rồi!”

“Thối tha! Người mới là tiệm nhân, tổ tông chín đời nhà ngươi đều là tiệm nhân! Bỉ ổi! Người chết đi vẫn còn bỉ ổi! Người dám mắng mẫu thân ta, người có tin bây giờ ta sẽ thiến người hay không?” Vân Liệt Diễm tức giận, vung châm giâm lên vị trí quan trọng của hắn. Lưu manh! Muốn theo đuổi mẫu thân của nàng, còn phải xem thử hắn ta có xứng hay không!

Thủy Thiên chỉ là nhúu mày, cũng không có thống khổ đặc biệt.

“Diễm nhi, để cho hắn ta nói tiếp đi” Hàn Chỉ kéo Vân Liệt Diễm ra. Hắn biết nàng tức giận, nhưng bây giờ quan trọng nhất chính là biết rõ chuyện đã xảy ra trước kia.

“Hừ! Lão tử cho dù có chết, cũng nhất định phải có được nàng, nếu không thì công cứu mạng nàng trở thành công cốc rồi!” Trong mắt Thủy Thiên đều là hận, khí thế không chút suy giảm.

“Mẹ nó! Bây giờ lão nương giết chết người!” Vân Liệt Diễm thật sự là giận đến muốn chặt người này ra thành vài khúc. Nàng chỉ tay vào Diệp Khuết, nói: “Tới đây! Lột quần hắn ra! Bây giờ ta phải thiến hắn!”

Diệp Khuết sốt sáng chạy tới, đưa tay cởi quần Thủy Thiên ra. Thế nhưng tình cảnh trước mắt lại khiến cho tất cả sợ ngây người.

“Ha ha ha! Bây giờ thì người đã biết vì sao ta lại hận Phượng Tâm Nghiên như vậy chưa? Mẫu tử các người thật giống nhau, đều tàn nhẫn!” Thủy Thiên cười như khóc, dù sao hắn cũng sắp chết, cũng không quan tâm đến mặt mũi nữa.

“Ách!” Vân Liệt Diễm sờ sờ mũi. Mẫu thân à, hai ta mặc dù chưa từng gặp mặt nhưng thật hiểu ý nhau, đối phó với loại người bỉ ổi này thì phải làm như vậy mới đã ghìen.

“Ta cùng nàng đánh một trận, vốn dĩ nàng cũng không phải là đối thủ của ta, nhưng sau đó đột nhiên lại xuất hiện thứ gì đó cứu mạng nàng, lại còn khiến cho ta bị thương nặng”

“Là cái gì?” Vân Liệt Diễm cảm thấy tò mò, rốt cuộc là ai đã cứu mẫu thân? Chẳng lẽ, lúc đó còn có những người khác ở đây?

“Là Hắc Báo” Thủy Thiên nói với giọng yếu xìu, dường như là nghiền nát hàm răng của mình. Với năng lực năm đó của Thủy Thiên, làm sao hắn cam lòng chịu thua bởi một con Hắc Báo Thiên Chanh cấp!

“Hắc Báo cũng là linh thú?” Vân Liệt Diễm quay đầu hỏi Hàn Chỉ.

“Là thần thú vương giả! Mặc dù Hắc Báo chỉ ở Thiên Chanh cấp, nhưng vẫn có thể đánh bại kẻ thù ngang bằng cấp độ một cách dễ dàng. Chỉ có điều, cho dù có là thần thú, ở cảnh giới Thiên linh thú, nếu muốn đối phó với loài người ở Thần cấp thì cũng rất khó, không biết con Hắc Báo lúc đó làm sao có thể thắng được hắn ta!” Hàn Chỉ giải thích.

“Nữ nhân đáng hận! Đánh bị thương ta còn chưa tính, vì sợ ta tiếp tục dây dưa với nàng, vậy mà có thể xuống tay ác độc như vậy!” Hai mắt Thủy Thiên đỏ bừng, nói tiếp: “Vừa nhớ đến một màn đó, ta liền hận không thể giết chết nữ nhân kia. Thế nhưng lúc ấy ta bị trọng thương, vốn dĩ không làm gì được, chỉ phải trơ mắt nhìn nàng ta bỏ trốn, đợi đến lúc ta khỏe lại thì đã không tìm được nàng. Ta quay trở về đây là vì nhớ ra nàng còn một đứa con gái. Lúc trước nàng có thể vì con gái của mình mà chọn cái chết, nếu như ta giết con gái của nàng, nàng nhất định sẽ thống khổ. Sau đó ta trở về kinh thành, định đến giết con gái của nàng thì không ngờ nó đã rời khỏi kinh thành. Thế nhưng lúc đó ta phát hiện ra Vân Mộng Vũ hận thấu xương Vân Liệt Diễm, ta đã truyền thụ võ công cho nàng ta, mong muốn chính là vì một ngày ta có thể đứng nhìn nàng ta tra tấn Vân Liệt Diễm. Món nợ mà Phượng Tâm Nghiên thiếu ta, ta muốn đòi lại từ trên người con gái của nàng!”

77. Q.2 - Chương 79

“Nữ nhân của bốn vương muốn sao trên trời, bốn vương cũng sẽ nghĩ cách hái xuống cho nàng, đừng nói chỉ là hủy đi một Vân gia nho nhỏ. Bốn vương đã tận trung vì nước, ngày hôm nay cũng đến lúc bốn vương nên tận trung vì vương phi của mình”

— Hàn Chỉ —

Năm ấy hoa nở, lần đầu tiên hần nhìn thấy nàng, nảy sinh thương tiếc.

Năm đó hoa nở, hần đứng nhìn nàng, từ nay về sau sa vào lưới tình.

— Hiên Viên Phong —

“Mẹ nó! Cái tên dê tiện này, mẫu thân ta không thích người, người liền muốn bạo lực với bà. Ta cảm thấy mẫu thân ta gả cho Hắc Báo kia còn tốt hơn với hai người các người, một tên ‘mặt người dạ thú’, một tên ‘lòng lang dạ sói’. Các người đáng bị ‘phanh thân xé xác’, ‘vạn kiếp bất dung!’” Vân Liệt Diễm đá Thủy Thiên một cước, lại trợn mắt liếc nhìn Vân Phụng Thiên đang nằm một bên.

Tuy không có ấn tượng gì với người mẫu thân kia, nhưng cho dù thế nào thì đó cũng là một nữ tử rất thương yêu nàng. Vì con gái, bà ấy cam nguyện từ bỏ cả tính mạng của mình, Vân Liệt Diễm quả thật có thể hiểu được tâm tình này. Giống như tình cảm nàng giành cho Vân Thiểm Thiểm, nếu nhất định phải trao đổi, nàng thà rằng dâng mạng của mình để lấy sự bình an cho con trai. Tất cả những người làm mẹ trong thiên hạ này đều sẽ như thế.

Nàng vẫn cảm thấy Phượng Tâm Nghiên mềm yếu, chỉ vì một nam nhân mà chọn cái chết, không ngờ chân tướng lại là như vậy. Bà ấy không phải tự sát vì Vân Phụng Thiên, mà là vì nàng.

Thì ra bà ấy mới là nữ nhân kiên cường nhất. Một đại tiểu thư không hiểu thế sự bị người lừa ta gạt gả vào nhà cao cửa rộng, dùng bờ vai của mình nâng đỡ con gái, không ngại sự ngu ngốc trời sinh của nàng.

Hi vọng sau này bà ấy có thể gặp được người khiến cho mình hạnh phúc!

Hàn Chỉ đi đến, vòng tay ôm nhẹ lấy Vân Liệt Diễm. Hần có thể hiểu rõ cảm giác của nàng, mẫu thân ruột thịt của mình chịu nhiều đau khổ, trong lòng nhất định là không dễ chịu. Bây giờ Hàn Chỉ cũng đã hiểu vì sao từ nhỏ mẫu thân đã dạy hần phải đối xử tốt với thê tử của mình. Ngoài miệng tuy mẫu thân nói mình hạnh phúc nhưng thật ra cũng có tiếc nuối, tiếc nuối không thể ở cùng phụ thân của hần, tiếc nuối rõ ràng là yêu nhau nhưng lại không thể ở bên nhau.

“Hàn Chỉ, người nói xem có thể là mẫu thân đã đến đại lục Thần Chi rồi hay không? Một ngày nào đó chúng ta có thể gặp lại bà không?” Vân Liệt Diễm mỉm cười, nhìn Hàn Chỉ. Nếu gặp lại, nàng nhất định sẽ nói lời cảm ơn với bà, nếu không có bà thì không biết nàng sẽ phải luân hồi bao nhiêu lần để có được một cái mạng nguyên vẹn.

Hàn Chỉ gật nhẹ đầu.

“Nếu hần đã muốn chết như vậy thì ta sẽ thành toàn cho hần. Tuy hần không phải là người tốt, còn thiếu chút nữa đã hại chết ta, nhưng cuối cùng cũng đã làm một ít chuyện tốt, cho hần cái chết nhẹ nhàng đi” Vân Liệt Diễm nhìn thoáng qua vẻ mặt đầy thống khổ của Thủy Thiên, nhíu mày. Những năm này, hần ta nhất định cũng rất thống khổ, không có một nam nhân nào lại muốn biến thành như vậy.

Thế nhưng, nàng cũng sẽ không thông cảm, bởi vì tất cả cũng đều là báo ứng của hần ta.

Một ngọn hỏa diễm xuất hiện, Thủy Thiên vĩnh viễn nhắm mắt lại. Ngay một khắc cuối cùng kia, Vân Liệt Diễm dường như nhìn thấy khẩu hình trên môi hần ta, là hai chữ ‘cảm ơn’.

Thật là một người đầy bi ai, rõ ràng là thống khổ muốn chết nhưng lại hết lần này tới lần khác không thể buông tay.

Vân Húc Nghiêu dẫn theo tinh anh của Vân gia chạy đến, nhìn thấy lại là tình cảnh như thế. Vân Mộng Vũ đã chết, còn có xác của một người áo đen. Vân Phụng Thiên cùng Hiên Viên Minh đều vô cùng chật vật.

“Vũ nhi! Vũ nhi!” Vân Húc Nghiêu chạy tới, lắc lắc thi thể của Vân Mộng Vũ, nhưng nàng đã không còn một hơi thở.

“Tại sao? Diễm nhi, tại sao lại phải đuổi tận giết tuyệt như thế? Tại sao phải làm như vậy? Món nợ mà Vân gia thiếu muối, thật sự không thể tha thứ sao? Tại sao nhất định phải giết bọn họ chứ?” Vân Húc Nghiêu dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn Vân Liệt Diễm. Dao nhi chết rồi, bây giờ Vũ nhi cũng đã chết, rốt cuộc thì nàng muốn như thế nào mới có thể buông bỏ cừu hận, mới có thể buông tha Vân gia?

“Bọn họ đáng chết!” Vân Liệt Diễm chẳng muốn giải thích. Đám người Vân gia này tới đây, không cần nghĩ cũng biết là vì cái gì. Không phải là muốn giết nàng sao? Nguyên một đám ngoài miệng thì ăn nói đường hoàng, lại có ai có thể buông tha cho nàng? Cho dù nàng không làm cái gì, những người này không phải cũng sẽ đều muốn giết nàng sao?

“Nghiêu nhi, cái chết của Vũ nhi không liên quan đến Diễm nhi. Là Hiên Viên Minh lấy nàng làm đệm lưng, nàng mới chết” Vân Phụng Khải thật sự không đành lòng. Tại sao bọn họ hết lần này tới lần khác đều đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu Diễm nhi? Từ đầu đến cuối, nàng có làm sai cái gì?

Hiên Viên Minh muốn từ hôn, Vân gia lợi dụng nàng, Vân Mộng Vũ muốn giết nàng, Diễm nhi mới là người bị hại. Thế nhưng mà vì sao lại luôn đổ trách nhiệm đổ lên đầu nàng? Không có tận mắt thấy, tại sao lại nhận định nàng chính là hung thủ?

“Quả nhiên vẫn là yêu nữ nhà ngươi! Năm đó cho ngươi trốn thoát, không ngờ hôm nay lại là ngươi đến làm loạn!” Đại trưởng lão vừa nhìn thấy Vân Liệt Diễm liền tức giận. Bấy năm trước ông ta đã từng nói, nữ nhân này tuyệt đối không thể giữ.

Nếu như năm đó nàng chết trong Diệt Thiên trận, làm sao sẽ có chuyện của ngày hôm nay?

“Ồ, lão bất tử, ngươi còn chưa chết à? Mạng cũng dai thật đấy!” Nếu Vân Liệt Diễm còn ghét người nào trong Vân gia, thì đó chính là lão bất tử Vân gia Đại trưởng lão này. Lão già này như bị tâm thần, gặp người nào giỏi hơn mình, đều phải ghen ghét, sau đó là tìm đường giết chết.

“Yêu nữ, hôm nay chính là ngày chết của ngươi. Bấy năm trước để cho ngươi chạy thoát, hôm nay ta xem ngươi còn đường nào để trốn. Người đâu? Bày trận!” Đại trưởng lão nhìn thấy Vân Liệt Diễm, hai mắt liền đỏ ngầu, hận không thể giết chết nàng đi cho thống khoái.

Vân gia bọn họ làm sao có một nữ tử như vậy chứ? Bộ dạng thì như hồ ly tinh, cả người đầy hơi thở yêu nghiệt!

“Lão bất tử, đừng có hù ta như thế chứ! Ngươi già rồi, cho nên không nhớ những lời ta từng nói năm đó sao? Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ ngoan ngoãn chết sớm một chút, để kéo sau này chết còn không có quan tài chôn theo. Không ngờ ngươi thật sự đúng là muốn nhìn đến ngày Vân gia bị diệt vong. Ngươi nói xem, nếu như hôm nay ta không thành toàn cho ước nguyện của ngươi, chẳng phải là ta đã khiến cho ngươi chết không nhắm mắt rồi hả?” Vân Liệt Diễm khẽ cười, nói.

“Ngươi!” Đại trưởng lão bị Vân Liệt Diễm kích thích, thiếu chút nữa là đứng không vững. Khi ông ta nhìn thấy Tứ vương gia vẫn đứng bên cạnh nàng, liền nói: “Tứ vương gia, Vân gia một mực niệm tình người là đại anh hùng của Đông Thịnh quốc, luôn kính trọng người. Tại sao người có thể dung túng cho yêu nữ này gây họa Đông Thịnh quốc? Người là vương gia của Đông Thịnh quốc, sao có thể làm như thế với Hoàng thượng cùng Vân gia?”

Vân Liệt Diễm hí mắt. Bại nào thì vẫn là bại nào, nàng không thể trông cậy vào ông ta có thể nói ra những lời bình thường hơn một chút.

“Đại trưởng lão, ngươi vì Vân gia cùng Đông Thịnh quốc bỏ công bỏ sức nhiều năm, từ lâu cũng nên tìm một mảnh đất vàng an hưởng lúc tuổi già. Vân Liệt Diễm là vương phi của bốn vương, nữ nhân của bốn vương muốn sao trên trời, bốn vương cũng sẽ nghĩ cách hái xuống cho nàng, đừng nói chỉ là hủy đi một Vân gia nho nhỏ” Hàn Chỉ đáp rất khách khí.

“Tứ vương gia, người đã quên mình gây dựng giang sơn Đông Thịnh quốc này như thế nào rồi sao? Người nhả tâm ‘nổi giáo cho giặc’, hủy đi công sức nhiều năm qua của mình sao? Đông Thịnh quốc cũng có trách nhiệm của người, người làm thần tử phải nên vì quân vì nước” Về mặt Đại trưởng lão đầy tiếc nuối, nhìn

thăng vào Hàn Chỉ. Ông ta không ngờ Tứ vương gia từng có thể vì Đông Thịnh quốc mà vào sinh ra tử, ngày hôm nay lại bị yêu nữ này mê hoặc, khiến cho hắn làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo này.

“Theo như lời đại trưởng lão nói, bốn vương đã tận trung vì nước, ngày hôm nay cũng đến lúc bốn vương nên tận trung vì vương phi của mình” Nền tảng lập nước của Đông Thịnh quốc đã không còn liên quan gì đến hắn nữa, những mơ ước xa vời trước kia cũng đã tan thành mây khói từ nhiều năm trước.

“Nhu nhược! Vậy mà có thể vì một nữ tử nói những lời hoang đường như thế!” Đại trưởng lão vô cùng đau lòng, càng thêm hận không thể giết chết Vân Liệt Diễm.

“Phụt!” Vân Liệt Diễm nhin không được cười ra tiếng. Hàn Chỉ, người cũng quá cảm xúc rồi! Còn có vị Đại trưởng lão này, bộ dạng như con trai vừa chết thật là tức cười.

“Giết nàng ta!” Đại trưởng lão chỉ vào Vân Liệt Diễm, quả trượng đập mạnh lên mặt đất.

“Hừ! Không biết tốt xấu!” Vân Liệt Diễm vung tay lên, chỉ thấy một hỏa cầu cực lớn xuất hiện trên lòng bàn tay nàng, sau đó bay về phía tử sĩ Vân gia đang bày trận.

Không nghe thấy bất kỳ tiếng rên rỉ nào, hơn hai mươi tử sĩ vừa xông lên đã bị hỏa cầu hóa thành tro tàn.

Đại trưởng lão kinh hãi, liên tiếp lui về phía sau.

“Sao rồi? Đại trưởng lão, còn muốn tiếp tục không?” Vân Liệt Diễm lại vung tay, hàng loạt hỏa cầu bắn lên không trung như những viên đạn, ngay sau đó lại tùy ý rơi xuống, những người còn lại của Vân gia liên tiếp gục xuống.

“Dừng tay! Dừng tay lại! Yêu nữ, ngươi nhất định sẽ gặp báo ứng!” Đại trưởng lão quay đầu lại, nhìn thấy từng người phía sau mình không ngừng ngã xuống, nhin không được lớn tiếng lên án Vân Liệt Diễm.

“Báo ứng à? Không được rồi, bốn tiểu thư đã xác định, đời này ta không có duyên với hai chữ này. Cho dù ta có làm bậy, giết người phóng hỏa, cũng không ai có thể gây khó dễ cho ta. Cho nên ngươi vẫn nên cầu nguyện cho kiếp sau của mình đi, ngàn vạn lần đừng có gặp lại ta, quả thật ta cũng không yêu thích gì lão bất tử nhà ngươi đâu” Lúc trước bức nàng đến bước đường cùng, tại sao không nghĩ đến bản thân ông ta sẽ gặp báo ứng? Một đám người không biết xấu hổ, hôm nay nàng sẽ cho bọn họ nhìn xem, rốt cuộc Vân gia bị diệt vong như thế nào!

“Chết hết đi!” Vân Liệt Diễm vung hai tay, hỏa cầu đầy trời như pháo hoa bị nghiền nát rơi xuống tứ tán. Khóe môi Vân Liệt Diễm nhếch thành một nụ cười lạnh, cho tới bây giờ nàng đều không nghĩ rằng mình đã làm sai những gì. Trên thế giới này, vốn dĩ không có nhân quả báo ứng, chỉ là người cũng nên trả giá cho những gì chính người đã làm.

Lúc trước, Vân gia bức nàng đến bước đường cùng. Lúc thiếu chút nữa đã chết trong Diệt Thiên trận, nàng đã thề, có một ngày nàng nhất định phải hủy diệt Vân gia, cho bọn chúng cũng nếm thử mùi vị đến bước đường cùng.

“Dừng! Dừng mà!” Vân Phụng Thiên nhìn qua Vân Liệt Diễm, nước mắt tuôn chảy đầy mặt: “Diễm nhi, phụ thân sai rồi, phụ thân nguyện ý gánh chịu tất cả, con tha cho Vân gia đi, con tha cho bọn họ đi, được không? Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta, con muốn giết thì hãy giết ta đi!”

Tâm nhi, là nàng đang trả thù ta sao? Nàng hận ta vì ta không đối xử tốt với Diễm nhi, đúng không? Cho nên ngày hôm nay Diễm nhi mới tàn nhẫn như thế, mới quyết tâm đuổi tận giết tuyệt cả Vân gia.

Vân Phụng Thiên rút đao của thị vệ bên cạnh, muốn cắt cổ, lại bị Vân Húc Nghiêu đá văng thanh đao ra.

“Phụ thân, là người đã sai. Lúc trước Diễm nhi cho dù si ngốc thì muội ấy cũng là người Vân gia, là con gái của người. Nếu lúc trước người có một chút tình cảm phụ tử, không xem trọng danh tiếng của Vân gia, quan tâm thêm gia đình và con cái của mình một chút, đại nương sẽ không khổ cực như vậy, Diễm nhi cũng sẽ không chịu ức hiếp nhiều năm. Nếu như tội nghiệt này là giành cho người thừa kế Vân gia, con thật sự tình nguyện năm đó bị đuổi ra khỏi Vân gia. Người bị vứt bỏ đáng lý ra không phải là Húc Trạch, mà chính là Vân Húc Nghiêu này. Con thà rằng bị người vứt bỏ như người đã vứt bỏ Húc Trạch, còn hơn là trở mặt ra nhìn sự máu lạnh của người Vân gia, nhẫn tâm giết hại chính người nhà của mình”

“Nếu như phụ thân người có thể quan tâm con cái nhiều hơn một chút, Chỉ nhi cũng không tùy hứng làm bậy hại chết tam thẩm cùng đứa nhỏ chưa chào đời của tam thúc, Dao nhi cũng sẽ không vênh váo ba phen bốn bận muốn đẩy Diễm nhi vào chỗ chết. Tất cả tội nghiệt này đều do chiếc ghế gia chủ Vân gia tạo thành. Vân gia, thật sự không nên tiếp tục tồn tại, bởi vì chúng ta đã quên hết tính người từ lâu rồi, trong trái tim chúng ta cũng chỉ có vinh quang cùng quyền thế. Làm Thừa tướng nhiều năm, được người người kính ngưỡng, phụ thân có từng nghĩ xem mình rốt cuộc đã mất đi thứ gì hay không? Đại nương chết rồi, tam thẩm cũng chết rồi, Diễm nhi ngây dại mà người cũng chẳng quan tâm, Trạch nhi từ lúc sinh ra đã ốm yếu, người xem hắn như một món đồ vật thừa tay ném ra ngoài. Người có từng nghĩ xem Trạch nhi có còn sống không? Người có quan tâm mấy năm nay Diễm nhi trôi qua như thế nào không? Lúc trước tam thẩm chết, người có đứng ra tìm lấy công bằng hay không? Vì sao tam thúc lại bỏ đi, người có từng suy nghĩ hay không?”

“Thế nhưng cho dù người có làm sai nhiều chuyện như vậy, con vẫn không thể đứng nhìn người chết, bởi vì con cũng đi trên con đường của người, giúp đỡ Hiên Viên Minh tùy hứng làm bậy. Nếu như ngay từ đầu con không nghe lời các người, Vũ nhi cũng sẽ không gả cho Hiên Viên Minh, bây giờ cũng sẽ không chết. Một nữ nhân bị hủy dung nhiều năm, mặc dù nàng đã làm sai chuyện gì thì nàng cũng là người thống khổ nhất, nhưng mà các người vẫn lợi dụng nàng. Bây giờ, các người đã nhận được những gì? Bản tính của nàng không xấu, nhưng bởi vì được sinh ra trong một gia tộc như vậy, nàng đương nhiên sẽ bị lây nhiễm.

“Con sẽ không đứng nhìn mọi người chết. Người là phụ thân của con, cho dù người có làm ra loại chuyện gì, con cũng sẽ không trở mặt nhìn người chết” Vân Húc Nghiêu nói xong những lời này, liền đứng dậy đi đến trước mặt Vân Liệt Diễm.

“Diễm nhi, ta biết rõ ta không có tư cách trách cứ muội. Muội muốn hủy diệt Vân gia, ta cũng không thể nói gì hơn, càng sẽ không ngăn cản muội. Thế nhưng ta chỉ có một chuyện cầu xin muội, xin muội có thể buông tha cho phụ thân, ông ấy bây giờ đã không còn võ công, đã không còn Vân gia, không còn cái gì nữa. Muội xem như là thương hại ông ấy, cho ông ấy một con đường sống, được không? Muội có thể nể tình mẫu thân của muội, mà tha cho ông ấy không? Ông ấy có lỗi với mẫu thân muội, nhưng hai người dù sao cũng từng là phu thê. Lúc trước mẫu thân muội không giết ông ấy, điều đó chứng minh ông ấy dù chết cũng không thể nào xóa hết tội lỗi của mình. Ta nguyện ý dùng cái chết của mình, đổi lấy một mạng của ông ấy. Vân gia có lỗi với muội, ta biết, ta cũng hiểu, cho nên ta hướng muội, nói lời xin lỗi. Xin lỗi muội!” Vân Húc Nghiêu nói xong, đưa tay đánh một chưởng vào ngực của mình. Máu tươi từ trong miệng phun ra, hắn không ngừng lui về sau hai bước, ngã trên mặt đất.

“Vân Húc Nghiêu!” Vân Liệt Diễm tiến lên, giữ chặt lấy hắn: “Ta cũng không nói là muốn người chết. Chúng ta không oán không hận, ta muốn mạng của người để làm cái gì?”

Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu, nàng quả thật không nghĩ sẽ giết Vân Húc Nghiêu, nhưng xác thực có đôi lúc nàng không thích hắn. Tuy nhiên quan hệ giữa bọn họ, gần đây không thù, ngày xưa không oán, nàng cũng không phải kẻ giết người vô tội vạ. Cho nên, nàng muốn mạng của hắn làm gì?

Về phần Vân Phụng Thiên, nàng nhiều lắm thì cũng chỉ muốn tra tấn ông ta mà thôi, chắc chắn sẽ không giết người. Nam nhân cận bã này ngay cả Thủy Thiên cũng không bằng, ông ta không xứng để nàng ra tay.

“Ta đã sống đủ rồi. Làm gia chủ Vân gia là khoảng thời gian thống khổ nhất của ta” Vân Húc Nghiêu nói xong, hai mắt liền nhắm lại.

“Nghiêu nhi!” Vân Phụng Khái lết tới, định xem có thể cứu hắn hay không. Thế nhưng không ngờ, Vân Húc Nghiêu ra tay thật nặng, một đường lui cũng không cho bản thân mình.

“Con của ta!” Vân phủ chảy, nhị phu nhân trốn ra kịp thời. Thế nhưng khi nhìn thấy Vân Húc Nghiêu dẫn theo một đám người chạy về phía bên này, bà liền dẫn nha hoàn cùng gia đình theo sau. Không ngờ vừa đến nơi liền nhìn thấy cảnh tượng con trai mình chết thảm.

“Con của ta! Mẫu thân chỉ có một mình con là con trai, con chết rồi thì mẫu thân phải làm sao bây giờ?” Nhị phu nhân xô một đám người chạy tới, liều mạng lắc lư thân thể của Vân Húc Nghiêu, nhưng hắn ta lại không có một chút phản ứng nào.

“Yêu nữ, trả con lại cho ta!” Nhị phu nhân đẩy Vân Liệt Diễm ra, phần hận mắng nàng. Sau đó quay đầu

nhìn Vân Phụng Thiên, vội vàng lắc lắc thân thể của ông ta, nói: “Lão gia! Lão gia! Người phải làm chủ cho Nghiêu nhi, nó là con trai độc nhất của chúng ta!”

Vân Phụng Thiên lại ngơ ngác nhìn bà, cười ngây ngô: “Tâm nhi! Tâm nhi! Ha ha! Tâm nhi, nàng quay về rồi!”

“Lão gia, tại sao người lại nhắc đến tên của tiện nhân đó? Nàng ta đã chết rất nhiều năm rồi, tại sao người vẫn còn chưa quên nàng?” Về mặt nhị phu nhân tràn đầy ghen ghét. Đã nhiều năm trôi qua, tiện nhân kia vẫn là âm hồn bất tán sao? Nếu không phải nàng ta, nàng đã trở thành Thừa tướng phu nhân từ lâu rồi. Từ khi nàng ta đến Vân phủ, nàng ta hoàn toàn cướp hết tâm tư của lão gia.

“Hi hi, Tâm nhi, nàng quay về rồi! Tâm nhi! Ha ha!” Vân Phụng Thiên vẫn cười ngơ ngác.

“Không phải là ông ta trở nên ngu ngốc đó chứ?” Vân Liệt Diễm nhìn Vân Phụng Thiên, nhíu mày.

Phượng Lăng Tiêu tiến lên bắt mạch cho Vân Phụng Thiên, sau đó gật nhẹ đầu: “Là dần dần, mà hai chân có lẽ cũng tàn phế rồi”

“Kệ đi, cả đời ông ta theo đuổi quyền thế, không thương tiếc người nhà của mình. Lúc gần chết, lại còn có Vân Húc Nghiêu nguyện ý vì ông ta mà chết, xem như cũng đáng” Vân Liệt Diễm liếc nhìn Vân Phụng Thiên, rõ ràng đã có được tất cả, lại không biết điểm dừng.

Mà Đại trưởng lão Vân gia lúc này cũng đã co quắp ngã ngồi dưới đất, lẩm bẩm: “Xong rồi! Xong hết rồi!”

Người ông ta mang đến đây đều là tinh anh của Vân gia, nhưng chết thì đã chết, bị thương cũng đã bị thương, gần một trăm người, những người còn lại cũng không còn hoàn hảo nữa.

Vân gia, hoàn toàn diệt vong rồi!

“Từ hôm nay trở đi, trên đại lục này không còn Vân gia. Ta tuyên bố, Vân gia đã bị xoá tên!” Vân Liệt Diễm lạnh nhạt đảo qua từng người, mỗi chữ mỗi câu đều nói một cách rõ ràng.

“Thái tử diện hạ đến!” Không biết Ngự Lâm quân nào hô lên một câu, chỉ thấy Hiên Viên Phong dẫn theo bá quan văn võ đi về phía này.

“Hiên Viên Minh từ khi đăng cơ đến nay, không để ý sự sống chết của dân chúng, không quan tâm dân chúng lầm than. Sau cuộc nhất trí thương nghị giữa các trọng thần, đề cử nguyên thái tử Hiên Viên Phong lên ngôi tân hoàng, không biết Tứ vương gia có gì dị nghị hay không?” Lúc này, một đại thần tiến lên nói với Hàn Chỉ.

“Không có!” Hàn Chỉ lắc đầu, nhìn về phía Hiên Viên Phong: “Ta muốn Yến thành, được không?”

Hiên Viên Phong gật gật đầu, nói: “Trẫm tuyên bố, đem Yến thành giao cho Tứ vương gia. Từ nay về sau, Yến thành là lãnh thổ của Tứ vương gia, không có bất kỳ liên quan nào đến Đông Thịnh quốc!”

“Đa tạ Hoàng thượng!” Hàn Chỉ nhìn thoáng qua những võ tướng từ cổng thành chạy tới, bọn họ nhao nhao quỳ xuống trước mặt Hiên Viên Phong: “Chúng thần tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Các khanh hãy bình thân!” Hiên Viên Phong vung ống tay áo, cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị đã chấm dứt kể từ lúc này.

Ánh mắt Hiên Viên Phong rơi vào trên người Vân Liệt Diễm, tầng tầng quyền luyện. Thế nhưng, từ nay về sau sự quyền luyện này sẽ bị hấn chôn sâu một lần nữa, vĩnh viễn chôn chặt.

“Hoàng thượng, người muốn xử trí Hiên Viên Minh như thế nào?” Một đại thần tiến lên, nói.

“Trời cao có đức hiếu sinh, giam lỏng Hiên Viên Minh vào miếu hoàng gia, yên lặng lắng nghe Phật âm đi!” Hiên Viên Phong nhìn về phía Hiên Viên Minh đang chặt vật ngồi trên đất, thờ dài.

Hai Ngự Lâm quân tiến lên, định trói Hiên Viên Minh.

“Khoan đã!” Hiên Viên Minh đột nhiên nói một câu, sau đó hấn đi đến trước mặt Vân Liệt Diễm, nhìn chằm chằm nàng.

“Ta muốn hỏi nàng, nàng... có từng thích ta không?”

Giờ khắc này, rốt cuộc hắn cũng thừa nhận, hắn yêu nữ nhân này. Từ lúc bắt đầu, hắn đã yêu nàng rồi, nhưng đến tận bây giờ hắn mới biết. Hắn liều mạng gây sự với nàng, tổn thương nàng, nhìn thấy nàng ở bên cạnh nam nhân khác sẽ điên cuồng ghen ghét, bởi vì hắn yêu nàng.

Nếu như lúc đó biết rõ tình cảm của mình, hắn sẽ không từ hôn, sẽ yêu nàng, bảo vệ nàng. Từ đầu, hắn chính là người làm sai, tự bỏ lỡ cơ hội của mình.

“Chưa từng” Vân Liệt Diễm trả lời không chút suy nghĩ.

“Một chút, cũng không có sao?” Hiên Viên Minh chưa từ bỏ ý định. Nếu không có, lúc trước vì sao lại một hai yêu cầu Thừa tướng xin tứ hôn?

“Không có” Vân Liệt Diễm nhú mày: “Từ lần đầu tiên gặp người, ta đã rất chán ghét người. Những chuyện ta ghét, người đều làm”

Ví dụ như lần đầu tiên gặp mặt, hắn chạy đến đốt tiểu viện của nàng, sau đó lại tìm một đồng sát thủ tới giết nàng. Nam nhân như vậy, nàng mà thích thì nàng chính là kẻ bại não.

“Một chút cơ hội, nàng cũng không muốn cho ta sao?” Hắn thật sự là rất thích nàng.

“Không muốn” Vân Liệt Diễm đen mặt. Nàng không giết hắn đã là rất nể tình rồi, vậy mà còn đến hỏi nhiều chuyện như vậy. Bọn họ rất thân quen sao? Không hề!

“Nếu đã hỏi xong, người có thể đi!” Gương mặt Hàn Chỉ lạnh lùng, rất không vui. Người này, vậy mà dám trước mặt hắn chạy đến nói thê tử của hắn rằng có thích hắn ta hay không, thật không đặt hắn vào mắt!

“Tứ ca, ta thua!” Hiên Viên Minh nhắm mắt lại. Hắn thua!

Thua đến thảm hại.

Ngay từ đầu, hắn không nên so đo với Hiên Viên Dĩ, không nên tự đánh mất phương hướng. Ý vào sự yêu thương của phụ hoàng, tự cho là đúng, tự tay hắn đẩy ngã nữ nhân mà mình yêu, còn hại chết nữ nhân đang mang thai con mình. Hắn, là người có tội!

Vậy thì hắn sống, còn có ý nghĩa gì nữa?

Hiên Viên Minh giơ tay lên. Chết rồi, cũng sẽ không thống khổ như thế nữa!

Sau lưng bị đánh, Hiên Viên Minh ngã ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Là Diệp Khuyết!

“Chết dễ như vậy thì thật hời cho người!” Diệp Khuyết hừ lạnh, phé võ công của hắn ta, xem hắn ta còn chết thế nào nữa! Hắn ta đáng đời, cả đời nên bị giam, lắng nghe lời dạy của Phật tổ, học một ít cách làm người.

“Đưa đi!” Hiên Viên Phong ra lệnh.

Hiên Viên Minh bị đưa đi, Hiên Viên Phong đi đến trước mặt Vân Liệt Diễm, mỉm cười, muốn nói điều gì đó nhưng chỉ có thể nói một câu: “Bảo trọng!”

Năm đó hoa nở, lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng, nảy sinh thương tiếc.

Năm ấy hoa nở, hắn đứng nhìn nàng, từ nay về sau sa vào lưới tình.

Xoay người, một giọt nước mắt chảy xuống, hòa vào bụi đất.

Bảo trọng!

Đôi lời muốn nói từ editor:

Những chương truyện gần đây có rất nhiều cái chết xuất hiện, mỗi cái chết đều có ý nghĩa riêng, cũng có tiếc nuối và báo ứng.

Vân Mộng Vũ chết là điều nằm trong suy đoán của Phi, cách thức nàng chết Phi cũng từng nghĩ ra, nhưng những câu nói trước khi nàng chết lại làm Phi cảm thấy hụt hẫng. Từ khi Vân Mộng Vũ xuất hiện cho đến lúc nàng chết đi, Phi chưa từng nghĩ rằng nàng sẽ nói hai từ ‘xin lỗi’ với Vân Liệt Diễm, có lẽ là vì ý nghĩ kẻ ác phải ác từ đầu đến cuối của Phi. Thế nhưng, những gì nàng nói, nàng xin lỗi, nàng hối hận, lại khiến Phi không thể nào tiếp tục trách vị nữ phụ này được. Thử hỏi một cô gái từ khi sinh ra đã là con vợ lẻ, cha lại không phải con trai trưởng, đồng thời không có chút quyền lực cùng tài phú nào, bên cạnh nàng còn có hai cô chị ỷ thế hiếp người là Vân Mộng Chỉ và Vân Mộng Dao, làm sao Vân Mộng Vũ có thể không ghen tị cho được? Con gái, khi ghen tị với ai thì phải tìm người đó để kiếm chuyện, nhưng đối với Vân Mộng Vũ thì Vân Mộng Dao chỉ có thể để nàng lôi kéo, kết bè kết phái, nịnh hót, bởi vì cô chị này có thể giúp nàng có một tương lai tươi sáng hơn. Thế cho nên, Vân Mộng Vũ chỉ có thể tìm Vân Liệt Diễm để trút hết những oán than trong lòng. ‘Bao cát’ từng bị mình hết lần này đến lần khác ức hiếp lại đột nhiên được gia chủ Vân gia yêu thương, được chỉ hôn cho Thất vương gia – người mà mình đem lòng yêu mến, lại có tin đồn nàng ta có qua lại với Tứ vương gia, đương nhiên Vân Mộng Vũ phải càng thêm đố kỵ. Giở hết mưu kế để rồi bị hủy dung, mất địa vị trong Vân gia, mất chiếc ghế vương phi, mất cả tương lai, Vân Mộng Vũ càng thêm quyết liệt và tàn nhẫn. Thế nhưng tình yêu, dù cho chỉ là sự lợi dụng và giả dối, vẫn kéo nàng quay lại khỏi vũng lầy tội nghiệt. Cuối cùng, nàng đã nhận ra những gì mình đáng phải nhận, nàng quay đầu, nhưng người nàng yêu vẫn còn ở bên trong vũng lầy, nhẫn tâm kéo tay nàng, để rồi nàng chết trước, chàng ‘chết’ sau, cả hai cùng chết.

Cái chết thứ hai khiến Phi thất vọng chính là Vân Húc Nghiêu. Người này tuy có đôi lúc khiến cho người ta hận đến căn răng vì tính tình cố chấp và ngu quân với Vân gia. Thế nhưng xét cả Vân gia, ngoại trừ Vân Phụng Khải thì chỉ có Vân Húc Nghiêu là người nghĩa khí nhất. Vân Húc Nghiêu không chết, tự mình đứng lên gây dựng lại một Vân gia chính nghĩa phò tá Hiên Viên Phong, có lẽ đây sẽ là một cái kết ít máu tanh hơn. Tuy nhiên, nếu Vân gia còn tồn tại, cho dù có là chính nghĩa hay phi chính nghĩa, nó cũng sẽ mãi là một vết nhơ trong lòng độc giả giành cho “Nhi tử dị năng”.

Vân Phụng Thiên hóa điên có lẽ là cái kết lý tưởng nhất cho nhân vật này. Cả đời yêu Tâm nhi của ông, chết đi cũng lựa chọn Tâm nhi trở thành cái tên duy nhất được nhớ đến. Không phải là ông không biết hối hận, nuôi tiếc, nếu không thì bảy năm qua Vân Phụng Thiên không có buông tay Vân gia, đêm đêm đều đến tiểu viện của Phượng Tâm Nghiên than khóc, cùng với lời cầu xin đại trưởng lão tha cho Vân Liệt Diễm trong Diệt Thiên trận vào bảy năm trước. Tuy nhiên, ông hối hận chưa đủ và nuôi tiếc chưa sâu, vì thế mới bắt tay với Hiên Viên Minh, lợi dụng Vân Mộng Vũ, bắt giam Hiên Viên Phong, đối đầu với Hàn Chỉ, sau đó tự tay mình dâng cả Vân gia cho Vân Liệt Diễm.

Hiên Viên Minh có lẽ là người khiến cho độc giả vừa tức vừa hận nhất trong cả bộ truyện. Với những ‘trò mèo’ của mình, Hiên Viên Minh đẩy cả bộ truyện lên cao trào rồi hạ tông một cách nhanh chóng. Nếu có một giải thưởng bình chọn cho ‘nam nhân vật phụ dẫn dắt nhất năm’, Hiên Viên Minh sẽ đạt giải nhất. Yêu một người lại không biết mình yêu người đó, cứ nghĩ rằng mình hận nàng, để rồi không ngừng đẩy nàng ra xa, không ngừng tổn thương nàng, cuối cùng lại hỏi ‘nàng có từng thích ta không?’. Có lẽ bây giờ Hiên Viên Minh cũng nhận ra mình yêu Vân Mộng Vũ, bởi vì con người của hắn rất có tình có nghĩa, chỉ vì bị sự cố chấp che mắt cùng cương chiều từ Hiên Viên Hi, khiến cho hắn nghĩ rằng tất cả đều là của mình, mà thứ đã là của mình thì không thể bị người khác chạm tay vào. Tuy nhiên, nếu như Hiên Viên Minh có tốt với Vân Liệt Diễm ngay từ đầu thì nàng cũng không thể là của hắn, bởi vì sứ mạng của Vân Liệt Diễm khi đến nơi đây chính là để yêu Hàn Chỉ, và Hiên Viên Minh có lẽ nên là một Hiên Viên Phong thứ hai – yêu nàng, tôn trọng nàng và chúc phúc cho nàng.

78. Q.2 - Chương 80

Nàng là sinh mệnh của hắn, hắn vì nàng mà tồn tại. Nếu mất đi người như thế thì đối với người đang sống, chẳng khác gì sống không bằng chết.

— Hàn Chỉ —

“Haizz!” Lần này cũng không biết là lần thứ bao nhiêu Vân Liệt Diễm thở dài, mấy ngày nay vẫn ngồi trên xe ngựa, thật sự là sắp khiến cho nàng chết vì nhàm chán.

“Tiểu thư, mỗi lần chúng ta dừng chân đều dạo phố, sắm đồ, du ngoạn. Tại sao người vẫn cứ thờ dài như thế?” Mộc Miên nhìn bộ dạng nhũn nhũn đau khổ của Vân Liệt Diễm, tiểu thư nhàm chán như vậy sao?

“Mộc Tiểu Bạch ơi là Mộc Tiểu Bạch, nhiều năm trôi qua rồi mà người vẫn không chịu tiến bộ lên!” Về mặt Vân Liệt Diễm tràn đầy bi ai, lắc lắc đầu. Tại sao nàng ta lại không biết vui thú là gì chứ?

Khóe miệng Mộc Miên co rút: “Tiểu thư, người cứ từ từ, ta đi gọi cô gia đến với người!”

Dứt lời, Mộc Miên liền vung tay chạy trốn. Mấy ngày nay, Vân Liệt Diễm đã đem những người có thể than phiền đến than phiền cho thấu hết rồi, nàng dọa cho tất cả mọi người không ai dám đến gần nàng.

“Ồ ô... Mộc Tiểu Bạch, người ghét bỏ ta rồi! Ta muốn gả người đi!” Vân Liệt Diễm quát.

Mộc Miên bịt lỗ tai, vẫn chạy. Không có nghe! Cái gì cũng không có nghe!

“Haizz!” Vân Liệt Diễm thờ dài một tiếng, bắt đắc dĩ dựa vào thành xe ngựa. Không phải nàng phiền chán mà là cuộc sống không một chút kích thích, mỗi ngày ngoại trừ trầm tư thì chỉ có tu luyện năng lượng tinh thần cùng ngẩn người.

Hơn nữa, nàng cảm thấy gần đây cứ ngồi trên xe ngựa, năng lượng tinh thần của nàng rất khó để tập trung. Tóm lại, hiệu quả cực kỳ, cực kỳ không tốt.

“Sao vậy?” Hàn Chỉ quay trở về, nhìn thấy bộ dạng ủ rũ của Vân Liệt Diễm liền vươn tay ôm nàng vào ngực.

“Chán!” Vân Liệt Diễm cũng lười phản ứng lại hần, mặc kệ cho hần làm xằng làm bậy.

“Chúng ta sắp đến Đồng thành rồi” Một lát sau, Hàn Chỉ đột nhiên nói ra.

“Đồng thành có gì đặc biệt sao?” Vân Liệt Diễm lại thờ dài một hơi, dọc theo con đường này cũng chẳng có gì thú vị.

“Không có, nhưng Đồng thành là đất phong của Ngũ vương gia”

“Lạ lắm sao? Có gì thì người cứ nói luôn một lần không được sao? Nhàm chán!” Vân Liệt Diễm mím môi, đưa tay bấm một cái vào eo Hàn Chỉ.

“Híz khàzzz...” Hàn Chỉ hít một hơi. Nương tử của hần xuống tay thật độc ác!

“Trắc phi của Ngũ vương gia chính là Vân Mộng Chỉ. Sau khi xảy ra chuyện, nhị phu nhân sợ Phụng Khải đến trả thù Vân Mộng Chỉ, cho nên gấp rút gả nàng ta cho Ngũ vương gia đang chuẩn bị đến đất phong. Sau khi đến Đồng thành, không biết Phụng Khải có thể buông bỏ thù hận đó hay không!” Hàn Chỉ lại ôm lấy Vân Liệt Diễm. Lúc trước hần không hiểu chuyện, cũng không cam dự vào chuyện này, nếu bây giờ là lúc trước, hần nhất định sẽ tìm một nơi an toàn cho Tinh nhi, vậy thì nàng ấy cũng sẽ không có kết cục thế này. Hần cứ nghĩ rằng chỉ là một cái mạng nữ nhân, nàng ấy cũng không thể trợ giúp gì cho Phụng Khải. Hôm nay lúc hần đã có Diễm nhi, hần có thể cảm nhận được nỗi đau năm đó mà Vân Phụng Khải phải gánh chịu.

Lần trước, Vân Liệt Diễm trúng độc quả thật đã khiến cho hần hoảng sợ. Hần thật sự sợ nàng sẽ không tỉnh lại nữa, nếu như vậy thì hần không biết cuộc sống của mình còn ý nghĩa gì.

Nàng là sinh mệnh của hần, hần vì nàng mà tồn tại. Nếu mất đi người như thế thì đối với người đang sống, chẳng khác gì sống không bằng chết.

“Thì ra là nàng ta!” Vân Liệt Diễm không có nhiều ấn tượng với Vân Mộng Chỉ, trong trí nhớ dường như rất ít khi xuất hiện người này, có vẻ như là một người tầm cao khí ngạo, ai cũng xem thường.

“Ta sẽ giết nàng ta!” Vân Liệt Diễm vỗ lên đùi Hàn Chỉ một cái bốp, đang định đứng lên lại bị Hàn Chỉ túm trở về.

“Nương tử, đừng kích động” Mặt Hàn Chỉ đen thui. Quả thật càng nhìn nàng, hần càng cảm thấy nàng đáng yêu.

Có thể tử thật tốt! Mẫu thân nói không sai, ở bên cạnh nàng thật sự rất tốt, rất tốt. Khóe miệng Hàn Chỉ khẽ nhếch lên thành một nụ cười.

“Sao ta có thể không kích động chứ? Đây là thức thức của ta! Người còn dám cười? Người thật không có lương tâm!” Vân Liệt Diễm nổi giận, một tay nắm lấy cằm Hàn Chỉ, một tay chọt chọt vào đôi môi mỏng của hắn.

“Ồ...!” Hàn Chỉ muốn nói cái gì, lại bị Vân Liệt Diễm giữ chặt đến nói không nên lời.

“Ta mặc kệ! Ta muốn nàng ta phải trả giá. Nói cho cùng vẫn là do người gây họa, nếu không phải nữ nhân bại nào kia xem trọng người, làm sao có thể đổ hết trách nhiệm lên đầu thức thức chứ? Người mới chính là đầu sỏ gây tội!” Vân Liệt Diễm hừ lạnh. Dọn dẹp xong Vân gia, sao nàng có thể để một con cá như vậy lọt lưới?

Hàn Chỉ nắm lấy tay Vân Liệt Diễm, nói: “Được rồi! Khi nào thì ta nói không cho nàng tính sổ với nàng ta? Cho dù lúc nào, cho dù nàng làm cái gì, ta cũng đều đứng bên cạnh nàng”

“Cái này thì tạm được!” Vân Liệt Diễm đột nhiên cảm thấy có một vị phu quân như vậy cũng rất không tệ, muốn vuốt ve như thế nào liền vuốt ve.

“Nếu như Phụng Khải đã buông bỏ chuyện năm đó thì sao? Nàng vẫn muốn nhúng tay vào sao?” Hàn Chỉ cũng từng nghĩ, chuyện này dù sao cũng đã qua hơn mười năm rồi, nếu như Vân Phụng Khải không truy cứu nữa thì bọn họ làm như vậy có thích hợp không?

“Nếu người là thức thức, người sẽ làm gì với Vân Mộng Chỉ?”

“Bầm thây vạn đoạn!” Đầu chỉ là bầm thây vạn đoạn, nếu là hắn, hắn sẽ để cho nàng ta chết cũng không yên ổn, sẽ giết toàn tộc của nàng ta.

“Vậy sao còn nói ta?” Vân Liệt Diễm liếc hắn một cái, lại nói tiếp: “Lỡ như nàng ta đã thay đổi thành một người tốt hơn, người sẽ làm thế nào?”

“Nàng ta có biến thành Bồ Tát, ta cũng diệt hết dòng họ!” Sắc mặt Hàn Chỉ có chút đáng sợ. Hắn vốn dĩ không muốn nghĩ đến khả năng đó, thê tử và con cái của hắn, hắn nhất định sẽ bảo vệ thật tốt, tuyệt đối không cho phép bọn họ gặp bất kỳ chuyện gì.

“Cho nên người cũng đừng đứng đấy nói chuyện tào lao với ta. Vân Mộng Chỉ này, tuyệt đối không thể tha!” Vân Liệt Diễm vươn tay vỗ vào mặt hắn, trong mắt xuất hiện sự khát máu.

Vân Mộng Chỉ, đừng mong rằng có thể trốn thoát. Tội nghiệt do mình gây ra, nhất định phải chịu trả giá!

Xe ngựa chạy vào Đồng thành, bên trong tạo cho người ta một cảm giác tiêu điều, khắp nơi đều tràn ngập bi thương nồng đậm.

“Sao ta cứ cảm thấy mình như đi vào Quỷ thành vậy?” Vân Liệt Diễm vừa xuống xe ngựa, liền không nhận được mà rung mình một cái. Loại cảm giác này, giống như có quỷ hồn lượn lơ xung quanh, gió lạnh thổi từng cơn.

Thật kỳ quái!

“Này, trước kia người đến đây cũng là cái dạng này sao?” Vân Liệt Diễm vỗ vỗ cánh tay Hàn Chỉ. Nghe nói Đồng thành này cũng không xa Yến thành là bao, chẳng lẽ hắn lại không biết?

Hàn Chỉ lắc đầu, đã rất nhiều năm hắn không đến Đồng thành. Yến thành nằm bên hông Tử Vong Sơn Mạch, bình thường hắn đều vòng quanh qua Tử Vong Sơn Mạch, thuận tiện gia tăng năng lực.

“Trời ạ, đây quả thật là Đồng thành sao? Không phải là chúng ta đi lộn nơi đó chứ?” Diệp Khuyết trợn to hai mắt nhìn, mấy năm nay chưa từng đến đây, không ngờ lại biến thành bộ dạng như vậy rồi.

“Chúng ta vẫn nên rời khỏi đây sớm một chút, đến Yến thành là tốt nhất!” Vân Phụng Khải nhíu mày, dường như cũng không muốn ngày ngồi ở chỗ này.

“Hắc hắc, thức thức, con cảm thấy quanh đây rất cổ quái, chúng ta dừng chân vài ngày tìm hiểu sự bí ẩn của nó đi, nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn đấy! Giống như trước kia, không phải chúng ta

cũng ở trong thôn nhỏ nhất được một chiếc vòng trữ vật sao?” Vân Liệt Diễm cười cười nịnh nọt, lắc lắc cánh tay của Vân Phụng Khải. Giỡn sao? Bây giờ đi rồi, làm sao nàng có thể tìm Vân Mộng Chỉ tính sổ chứ?

Vân Liệt Diễm nàng từ trước đến nay, nói được thì làm được. Diệt cả Vân gia, không thể nào nàng sẽ bỏ qua một Vân Mộng Chỉ nhỏ nhỏ.

“Nhưng mà Diễm nhi...” Vân Phụng Khải còn muốn nói điều gì, lại bị Vân Liệt Diễm cắt đứt:

“Quyết định như vậy đi! Thúc thúc, chúng ta mau chóng tìm nơi để ở đi”

Vân Phụng Khải bất đắc dĩ gạt đầu, hắn không có cách từ chối Diễm nhi.

“Chúng ta mau đi thôi, muội cảm thấy rờn rợn rồi” Phượng Lạc Vi nhíu mày, không khí xung quanh âm trầm như một nơi không có sự sống, mà ngay cả bầu trời cũng đều chìm vào miền mang, hoàn toàn không giống với bên ngoài thành.

Tìm cả buổi mới có một khách điểm, nhưng khi đi vào lại như một nơi không người ở.

“Có ai không? Có ai không?” Diệp Khuyết hô lên vài tiếng mới có một ông lão ngoài sáu mươi tuổi đi ra. Khi nhìn thấy bọn họ, ông ta khoát khoát tay, nói: “Đi đi!”

“Lão tiền bối, ở đây có chuyện gì sao?” Vân Liệt Diễm cảm thấy kỳ lạ, rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?

“Các ngươi là người nơi khác, không biết là tốt nhất, mau đi nhanh đi. Đồng thành này không thể là nơi để các ngươi qua đêm, bây giờ đi còn kịp, đợi đến lúc cửa thành đóng lại, có muốn đi cũng đi không được!” Ông lão thở dài một tiếng, xoay người.

“Ông chủ, người còn chưa nói là chuyện gì đã xảy ra mà. Đồng thành này rốt cuộc làm sao vậy? Trước kia khi ta đến đây, dường như cũng không phải như thế này!” Diệp Khuyết đi lên, dứt một thời vàng cho ông ta.

Ông lão nhìn thấy là vàng, nghĩ nghĩ một chút rồi cũng nhận: “Các người muốn biết thì ta cũng không giấu, nhưng sau khi nghe thì các người phải rời khỏi đây”

“Đồng thành này trước kia cũng là một thành thị phồn hoa, nhưng từ sau khi Ngũ vương gia đến thì nơi đây lại gặp rất nhiều chuyện ma quái. Khi trời vừa tối, mọi người có thể nghe thấy âm thanh khóc lóc của nữ nhân và trẻ con, rất thê thảm! Dần dần, tất cả mọi người đều sợ hãi, đều muốn rời đi, nhưng vốn dĩ không thể đi được. Những người ra khỏi thành không hiểu vì sao đều chết, dọa cho những người ở lại một trận, cũng không ai dám bỏ đi nữa. Ngũ vương gia cũng sợ hãi cho nên mời cả đạo sĩ lẫn hòa thượng đến niệm kinh siêu độ, nhưng một chút tác dụng cũng không có. Không biết chúng ta đã tạo nghiệp gì? Người dân trong thành đều bị hù dọa, cửa cũng không dám ra ngoài, đất canh tác cũng thành đất hoang, chỉ có thể nhờ một ít thương nhân thỉnh thoảng mang lương thực đến. Thế nhưng đây là chuyện sống chết, không có mấy ai dám làm. Cứ như thế mãi, chết đói thì chết đói, bị hù chết thì cũng chết, Đồng thành này khắp nơi đều là âm hồn. Những người chết sau này cũng không có quan tài để chôn, thi thể nằm khắp nơi bên ngoài”

Ông lão lại nhìn đám người Vân Liệt Diễm, nói: “Các người mau đi đi, người chết trong Đồng thành này đã nhiều lắm rồi, các người đừng rước họa vào thân. Những người ngoài thành đến đây đều không thể qua đêm, đến một người thì chết một người. Những thương nhân đến chuyển lương thực cũng chỉ đến rồi đi ngay”

“Chuyện này không có ai báo lên triều đình sao? Tại sao bên ngoài đều chưa từng nghe nói vậy?” Phượng Lăng Tiêu cũng cảm thấy kỳ lạ. Theo lý thuyết, một thành trì lớn như vậy, lại là đất phong của Ngũ vương gia, bị biến thành tình trạng này thì không thể không một ai biết đến.

“Không lừa gạt các vị, không phải không có người nói, mà là không ai dám nói” Lão già lắc lắc đầu.

79. Q.2 - Chương 81

“Không ai dám nói?” Phượng Lạc Vi không khỏi hít sâu một hơi: “Có phải là những người nói ra đều bị chết hay không?”

“Vị cô nương này nói không sai. Phàm là có người tiết lộ tình hình của Đồng thành ra ngoài thì đều phải chết. Chuyện này không phải ai cũng có thể hiểu, Đồng thành có rất nhiều thứ ma quái” Ông lão lại thở dài.

“Vậy người kể chuyện này cho chúng ta biết, không có vấn đề gì sao?” Mộc Miên có chút lo lắng, ông lão này cũng thật đáng thương.

“Không sao, chỉ cần các vị đừng nói chuyện này ra ngoài thì sẽ không có chuyện gì. Khắp Đồng thành đều là oan hồn, chắc là những oan hồn này không muốn người ngoài biết. Cũng không biết là do ai tạo nghiệt!” Ông lão lại nhìn bọn họ “Các người mau đi đi, nếu chậm một chút thì sẽ không còn kịp nữa”

“Ông chủ, hôm nay bọn ta không đi đâu cả, sẽ ở lại nơi này. Thứ này không phải là âm hồn gì đó, yên tâm đi, ta không sợ đâu!” Trong mắt Vân Liệt Diễm xuất hiện sự kích động cùng vui vẻ. Quỷ sao? Nàng chưa từng gặp, hôm nay đúng lúc để nàng chiêm ngưỡng một lần mở mang kiến thức.

Còn nữa, ông chủ khách điểm này nói khắp Đồng thành đều là oan hồn, rốt cuộc là dạng oan khuất gì mà ngay cả Diêm vương cũng dung túng bọn chúng, không cho bọn chúng đầu thai chuyển thế mà lại ở đây quấy phá chứ?

“Hắc hắc, ông chủ à, đại tẩu của ta nói rất đúng, hôm nay chúng ta sẽ không đi. Nếu oan hồn ở trong Đồng thành, như vậy tất nhiên là có người ở đây làm chuyện sai trái. Nếu chúng ta giúp các người tìm được người kia, như vậy thì Đồng thành sẽ biến trở lại bộ dạng lúc trước, không phải sao?” Diệp Khuyết nói.

“Chuyện này tuyệt đối không được! Trước kia cũng có người can đảm ở lại chỗ này muốn xem rốt cuộc là thần thánh phương nào, nhưng tất cả đều chết hết” Ông lão hoảng sợ nhìn bọn họ. Không nên, không nên, đây cũng không phải là chuyện giỡn chơi.

“Ông chủ, người cứ yên tâm chuẩn bị cho chúng ta vài gian phòng đi, hậu quả tự chúng ta gánh chịu. Đây là một chút tạ lễ cùng tiền thuê phòng, người xem đã đủ chưa?” Vân Liệt Diễm rất hào phóng đặt một túi tiền khoảng chừng hai ba mươi lượng vào tay ông lão.

“Cái này...” Ông lão nhìn túi tiền, do dự, nhưng vẫn trả lại cho Vân Liệt Diễm: “Các người nên rời khỏi đây đi, nếu không là sẽ mất mạng thật đó!”

“Ông chủ cứ nhận đi, chúng ta sẽ không có chuyện gì đâu” Vân Liệt Diễm nhét túi tiền vào tay ông lão. Có lẽ ông ta nói đều là sự thật, dân chúng mấy năm nay đều bị cưỡng ép ở lại trong thành, như vậy thì giá cả lương thực đương nhiên rất đắt đỏ, chắc hẳn ông ta cũng cần số tiền này, nếu không thì cũng sẽ không do dự.

“Haizz... Thật ra chỉ cần các người không đi ra ngoài nữa thì bọn chúng cũng sẽ không hại các người, có lẽ bọn chúng chỉ không muốn chuyện này bị truyền đi mà thôi” Ông lão thở dài một hơi, nói tiếp: “Để ta đi chuẩn bị vài gian phòng cho các người”

Chỉ để lại mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Diễm tỷ tỷ, tỷ nói thử xem quỷ hồn có bộ dạng ra sao?” Phượng Lạc Vi tò mò, hỏi.

“Là nữ nhân!” Vân Liệt Diễm bĩu môi. Nếu là trước kia thì nàng chắc chắn sẽ không tin thần tin quỷ, nhưng bây giờ đã không còn giống với lúc trước, nàng có thể xuyên không, người khác cũng có thể không đầu thai.

“Tại sao lại là nữ nhân?”

“Ông chủ lúc này không phải đã nói ban đêm đều có tiếng khóc của nữ nhân cùng trẻ con hay sao?” Diệp Khuyết đi qua, khoác tay lên vai của Phượng Lạc Vi, cười mờ ám: “Thế nào Tiểu Vi, có phải là rất sợ hãi hay không? Có muốn đêm nay ta đến bảo vệ cho nàng không? Thuận tiện làm ấm giường cho nàng luôn!”

“Háo sắc, cú ngay!” Phượng Lạc Vi đẩy Diệp Khuyết ra, nàng không sợ!

“Đi nghỉ ngơi đi! Dù sao trên đường không phải quan tài thì cũng là tiền giấy, cũng không có gì thay đổi đâu!” Vân Liệt Diễm khoát khoát tay, nhân tiện nói với Diệp Khuyết: “Tức Tức, Vi nhi cùng Mộc Miên ta giao cho người cùng Diệp Tô, hai người các người đừng hồng được ngủ”

“Đại tẩu yên tâm, cho dù ta bị quỷ ăn cũng tuyệt đối không bỏ mặc Tiểu Vi!” Diệp Khuyết lập lời thề sắt son.

Vân Liệt Diễm kéo Hàn Chỉ lên lầu. Ông chủ khách đêm đã sắp xếp xong, bình thường những gian phòng này đều được quét dọn, chỉ cần mang đến một ít chăn bông và các vật dụng khác là được.

Đến phòng, Vân Liệt Diễm nói với Hàn Chỉ: “Người canh chừng cho ta, ta ngủ một giấc”

“Được!” Hàn Chỉ nghĩ rằng nàng mệt mỏi, cho nên cũng không nói gì.

Vân Liệt Diễm tiến vào trạng thái trầm tư của không gian tinh thần.

“Người mau ra đây, ta có chuyện rất quan trọng để hỏi người. Nhanh lên!” Vân Liệt Diễm hô to vài tiếng.

Mỹ nữ áo đỏ xuất hiện trước mặt Vân Liệt Diễm, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Ta muốn hỏi người, nữ tử lúc trước thúc thúc yêu tên là gì, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vân Liệt Diễm nghĩ tới nghĩ lui, vẫn phải đi hỏi nàng ta, dù sao lúc đó ngoại trừ thúc thúc biết thì cũng chỉ còn một mình nàng ta.

“Cái này...” Mỹ nữ áo đỏ nhún mày, dường như đang suy nghĩ.

“Người đừng có nói với ta là người không biết!” Vân Liệt Diễm trừng mắt với nàng ta. Thật khó tưởng tượng ra bản thể của mình lại là người không thú vị và chậm tiêu như vậy. Nàng thật sợ sau khi mình chính thức Niết Bàn trọng sinh, tái hợp với nàng ta thành một sẽ biến thành bộ dạng quỷ quái.

Nàng ta đã từng nói, đến lúc Vân Liệt Diễm khôi phục hoàn toàn thân thể của Hỏa Phượng Hoàng, nàng ta sẽ cùng nàng hợp thành một, bởi vì nàng ta chính là một bộ phận của Vân Liệt Diễm, là một phần linh hồn chứa đựng kí ức lúc trước của nàng.

“Ta biết!” Mỹ nữ nhìn về phía Vân Liệt Diễm, nói: “Mẫu thân cùng đám muội muội của Vân Mộng Chỉ đều không giống với nàng, nàng mới chính là cao thủ chân chính”

“Là sao?” Vân Liệt Diễm bắt đầu hiếu kỳ, rất ít nghe nhắc đến Vân Mộng Chỉ, nếu không phải Phượng Lạc Vi nhắc đến chuyện của thúc thúc vài ngày trước thì dường như nàng cũng không nhớ nổi người này.

“Nàng là nữ tử tâm cao khí ngạo, nhưng quả thật nàng có tư cách đó. Nàng là đại tiểu thư Vân gia, vừa xinh đẹp lại vừa thông minh, từ trước đến nay đều rất được Vân Phụng Thiên yêu thương. Nàng khinh thường nhị phu nhân cùng Vân Mộng Dao không có tri thức, ngay cả Vân Mộng Vũ nàng cũng không để vào mắt, nhưng đều chưa từng biểu hiện sự chán ghét ra ngoài. Người ngoài cảm nhận nàng như một đóa hoa sen cao quý thanh nhã, nở rộ giữa đầm nhưng không nhiễm chút bùn bẩn. Nếu như nàng là trưởng nữ Vân gia, nhất định sẽ trở thành người được lựa chọn cho ngôi vị hoàng hậu. Không ít vương tôn quý tộc thích nàng, không ngại xuất thân của nàng, nhưng nàng hết lần này tới lần khác lại xem trọng Tứ vương gia. Lúc đó Tứ vương gia có thể nói là người được toàn bộ dân chúng Đông Thịnh quốc kính ngưỡng, cũng là mẫu phụ quân hoàn mỹ của nữ tử khắp thiên hạ. Sau một lần gặp hấn, Vân Mộng Chỉ liền yêu hấn sâu đậm, thề cả đời này không phải hấn không lấy chồng. Tứ vương gia lãnh ngạo, bên cạnh chưa bao giờ có nữ nhân, Vân Mộng Chỉ muốn đến gần hấn là điều không thể nào. Cho nên, lúc đó nàng chỉ có thể tìm tới Vân Phụng Khải, người mà có quan hệ tốt nhất với Tứ vương gia, hi vọng Vân Phụng Khải có thể giúp nàng tiếp cận Tứ vương gia. Thế nhưng cho dù nàng nói lời khẩn thiết như thế nào thì Vân Phụng Khải cũng đều thờ ơ. Sau đó không lâu, lời đồn đãi Tứ vương gia bị hủy dung trên chiến trường nổi lên, Vân Mộng Chỉ không tin, nhưng nàng dùng mọi cách nghe ngóng thì kết quả vẫn là như cũ. Tứ vương gia cũng đã đến Yến thành, không trở về nữa, Vân Mộng Chỉ liền đổ tất cả trách nhiệm lên đầu Vân Phụng Khải”

“Cho nên nàng liền trả thù tam thẩm sao?” Vân Liệt Diễm thật sự rất muốn ngay lập tức giết chết Vân Mộng Chỉ. Vô sỉ!

“Sai rồi, chuyện cũng không đơn giản như vậy. Vân Mộng Chỉ so với Vân Mộng Vũ thì thủ đoạn không biết cao hơn bao nhiêu lần, hung ác hơn gấp bao nhiêu lần. Nàng làm sao có thể để cho chuyện trôi qua một cách dễ dàng như vậy? Bên trong còn có ẩn tình, lúc đó ta cũng chỉ vì tò mò, không ngờ Vân Mộng Chỉ kia lại có thể ác độc như vậy!”

“Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Người có thể nói nhanh hơn một chút hay không?” Vân Liệt Diễm vội đến muốn chết, nàng ta còn ‘thừa nước đục thả câu’, tức chết nàng!

“Nếu người biết rồi, người nhất định sẽ mất lý trí, ngay lập tức muốn chạy đến giết nàng. Thế nhưng, người muốn giết nàng cũng không dễ dàng”

“Tại sao?” Vân Liệt Diễm càng cảm thấy rất tò mò.

“Người có biết Miêu Yêu chín mạng không?” Mỹ nữ áo đỏ hỏi.

Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu: “Là yêu quái à?”

“Thú được chia thành Linh thú, Thiên linh thú cùng Thần thú, Miêu Yêu chín mạng là Thiên linh thú, hơn nữa còn có khả năng tu luyện thành Thần thú. Đương nhiên cho dù có là Linh thú hay Thiên linh thú thì khi tu luyện thành Thần thú cũng chỉ được đại biểu cho một loại cấp bậc, vẫn có sự khác biệt với Thần thú chân chính. Nói như vậy chính là Thần thú trời sinh khi tu luyện để thành bản thể Thần thú thật sự thì cường đại hơn rất nhiều. Thần thú cũng chia thành Thần thú bình thường, Thần thú trung đẳng và Thần thú cao cấp, cao hơn nữa chính là Thần thú thượng cổ. Tuy nhiên chủng loại của Thần thú thượng cổ rất ít, đa số cũng đã không còn tồn tại nữa, người là một trong số đó” Mỹ nữ áo đỏ nhìn Vân Liệt Diễm.

“Ta là người!” Vân Liệt Diễm cảm lạnh. Nàng thật sự là người, được không?

“Thực lực của Miêu Yêu chín mạng không phải là mạnh nhất, nhưng cũng rất cường đại. Nó có chín đầu, giống như Cửu Vĩ Hồ vậy, là một nhân vật rất khó chơi, có thể nói là gần như bất tử. Bởi vì mỗi một mạng của nó cũng giống như thuật phân thân, tồn tại độc lập, có thể tu luyện một mình. Người đánh nhau với bất kỳ cái mạng nào cũng đều giống như đánh nhau với cả chín cái mạng, trừ khi năng lượng của người siêu việt hơn bọn chúng, nếu không thì rất khó để thắng”

“Người nói nhiều như vậy có nghĩa là bản thể của Vân Mộng Chỉ chính là Miêu Yêu chín mạng sao?” Lần đầu tiên Vân Liệt Diễm biết Vân gia còn cất giấu một nhân vật như vậy.

“Đương nhiên không phải, nàng là Vân gia đại tiểu thư, tại sao có thể là Miêu Yêu chín mạng chứ? Thế nhưng từ khi nàng còn nhỏ đã gặp nhân duyên, có được một miếng hạt linh hồn của Miêu Yêu chín mạng, còn nuốt luôn vào bụng. Cho nên, tuy nàng là người nhưng lại có thể sở hữu tất cả năng lực của Miêu Yêu chín mạng” Mỹ nữ áo đỏ tiếp tục nói: “May mắn lúc đó người còn nhỏ, lại là một kẻ dần, nàng mất cao hơn đầu nên khinh thường phải đối phó với người, nếu không thì người đã chết từ lâu rồi”

“Nàng lợi hại như vậy thì tại sao không trực tiếp đến tìm Tứ vương gia?” Vân Liệt Diễm nghĩ mãi không rõ, lúc đó Hàn Chỉ có thể là đối thủ của nàng ta sao? Nếu nàng ta dùng sức mạnh, Hàn Chỉ có thể thắng được sao?

“Ta đã nói Hàn Chỉ có vấn đề rồi, người lại không biết rõ con người thật của hắn, làm sao biết hắn không phải là đối thủ của Vân Mộng Chỉ?” Mỹ nữ áo đỏ liếc mắt nhìn Vân Liệt Diễm, nghĩ rằng thật may mắn khi Hàn Chỉ không phải là kẻ địch của mình.

“Nàng hận thù như thế, tại sao lại không giết thù thù?” Vân Liệt Diễm vẫn không nghĩ ra rốt cuộc Vân Mộng Chỉ này đang tính toán điều gì.

“Ta đã nói với người rồi, Vân Mộng Chỉ là một cao thủ chân chính. Loài mèo rất thông minh, rất ít có loài nào khôn hơn chúng, nhưng đồng thời chúng cũng rất tàn nhẫn, ngay cả người cũng không cách nào tưởng tượng được” Nhớ đến những chuyện Vân Mộng Chỉ làm năm đó, mỹ nữ áo đỏ cũng nhin không được mà nhúu chặt hai hàng chân mày.

“Ý của người là ta dần hơn nàng?” Vân Liệt Diễm hí mắt, đây không phải là nâng chí khí của người khác, diệt uy phong mình sao?

“Ta đâu có nói như vậy, ta chỉ nói là đối thủ lần này người gặp, muốn đấu với nàng không chỉ cần thực lực, mà còn có mưu lược” Mỹ nữ áo đỏ nhìn Vân Liệt Diễm với ánh mắt chân thành: “Đó là một cơ hội tốt, người cần phải nắm chắc”

“Điều người nói khiến ta thật hưng phấn, chỉ có điều rốt cuộc Đồng thành này đã xảy ra chuyện gì?” Vân Liệt Diễm cảm thấy rất kỳ lạ: “Trên đời này thật sự có quỷ hồn sao?”

“Thế giới to lớn không thiếu cái lạ. Về phần chuyện gì đã xảy ra ở Đồng thành thì ta không biết, ta cũng vừa đến đây cho nên vấn đề của người ta không trả lời được” Mỹ nữ áo đỏ lắc lắc đầu, nàng không có năng lực đó, tác dụng duy nhất của nàng chính là biết rõ một chút chuyện trong quá khứ, những chuyện chưa xảy ra thì nàng cũng không biết. Nói một cách khác, nàng bây giờ ngoại trừ chứa đựng ký ức thì không còn tác dụng nào khác.

“Vậy người nói cho ta biết chuyện xảy ra năm đó đi!” Về chuyện của Vân Phụng Khải năm đó, nàng chỉ nghe Mộc Miên kể lại, nhưng dường như cũng không đơn giản như vậy.

“Người thật sự muốn biết?” Mỹ nữ áo đỏ hỏi lại một câu.

Vân Liệt Diễm gật đầu.

“Cũng được, ‘biết mình biết người, trăm trận trăm thắng’. Ta sẽ truyền toàn bộ đoạn ký ức kia cho người, đảm bảo không có ai tinh tường hơn ta lúc đó đâu. Những gì người sắp thấy là sự thật hoàn toàn đã xảy ra” Dứt lời, mỹ nữ áo đỏ phất tay áo, trước mắt Vân Liệt Diễm lại xuất hiện một quang cảnh, là Vân gia.

“Sao ta lại có cảm giác như xem phim 3D (1) thế này?” Vân Liệt Diễm lẩm bẩm.

(1) 3D: 3-Dimension (3 chiều), là những bộ phim với những hình ảnh được dựng lên một cách sống động như thật với sự trợ giúp của các phần mềm đồ họa vi tính.

“Bây giờ người đang thấy chính là tất cả những chuyện đã xảy ra vào lúc đó. Xem thật kỹ vào!”

Vân Liệt Diễm gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Mười năm trước, Vân phủ.

“Tiểu thư, Tam lão gia trở về rồi!” Nha hoàn Tiểu Văn nói với Vân Mộng Chỉ đang trang điểm trong phòng.

“Sao?” Vân Mộng Chỉ cầm lên một cây trâm, từ từ vắm vào búi tóc vừa chải của mình.

Trong gương là một nữ tử xinh đẹp không loài hoa nào sánh được, mang theo một chút lười nhác, chỉ cần liếc nhìn cũng đủ khiến nam nhân phải đau, phải thương.

“Tam lão gia còn đưa một nữ tử quay trở về, hình như tên là Tân Tinh, nghe tam lão gia gọi nàng ta là Tinh nhi. Tam lão gia còn nói đó là vị hôn thê của người, bảo hạ nhân phải hầu hạ thật tốt, dường như là rất yêu thương nàng ta” Tiểu Văn nghĩ nghĩ, lại nói.

“Vậy sao?” Vân Mộng Chỉ từ từ đứng dậy, bước chân nhẹ nhàng lướt qua người Tiểu Văn, đi đến nhuyển ghế, nửa nằm nửa ngồi, bộ dạng giống như một con mèo lười nhác.

Tiểu Văn bỗng dưng cương cứng thân thể. Mỗi một lần tiểu thư đi qua cạnh nàng, nàng đều hoàn toàn không cảm thấy hay nghe bất kỳ tiếng động nào.

“Đúng vậy! Tiểu thư, tất cả mọi người đều nói như vậy” Tiểu Văn gật mạnh đầu.

“Ha ha, người tiếp tục quan sát cho ta” Vân Mộng Chỉ lim dim mắt, không lên tiếng nữa.

Tiểu Văn gật đầu, mau chóng đi ra ngoài. Ra đến bên ngoài rồi thì nàng mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Vân Mộng Chỉ bưng tách trà trên mặt bàn lên, đặt ở bên môi thổi thổi. Tân Tinh! Tam thúc à, chỉ là không biết Tinh nhi của người sẽ có tương lai ra sao thôi!

Vân Phụng Khải dẫn Tân Tinh về phòng, dịu dàng nói: “Vốn dĩ định đưa nàng đến Yên thành, nhưng gần đây ta còn một số việc phải giải quyết. Đợi một khoảng thời gian nữa, ta giải quyết xong mọi chuyện rồi sẽ đến đón nàng, chúng ta cùng đến Yên thành”

“Yên thành là nơi nào?” Tân Tinh nháy nháy mắt vài cái, nghịch ngợm hỏi.

Nàng là một nữ tử rất đáng yêu, khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi. Nàng có một đôi mắt to linh động như biết nói, lóe ra ánh hào quang, thanh tịnh không chứa một chút tạp chất.

Vân Phụng Khải cúi đầu hôn lên trán Tân Tinh, đáp: “Yên thành là đất phong của Tứ vương gia, mọi người ở nơi đó đều là người một nhà, tuyệt đối an toàn. Ta vốn dĩ định tìm người đưa nàng đến đó trước, nhưng

lại sợ nếu như kẻ thù của ta điều tra ra mối quan hệ của chúng ta, nàng sẽ gặp nguy hiểm. Đợi đến lúc ta giải quyết xong mọi chuyện, ta sẽ tự mình đưa nàng đến đó”

“Nơi này cũng rất tốt, mọi người có vẻ rất hòa thuận” Tân Tinh nhớ lại lúc nàng vừa bước chân vào Vân gia, hạ nhân đều gọi nàng là tam phu nhân, khiến cho nàng thật ngỡ ngàng.

Vân Phụng Khải lắc lắc đầu, nói: “Nàng ngoan ngoãn ở chỗ này chờ ta, đừng ra khỏi tiểu viện. Nàng không hiểu quy định trong phủ, ta sợ sẽ có nhiều người sẽ gây khó dễ cho nàng. Chờ ta giải quyết mọi chuyện xong rồi, ta sẽ đưa ra rồi khỏi đây ngay lập tức”

“Mọi người ở đây không phải là người nhà của chàng sao?” Tân Tinh nhìn Vân Phụng Khải, đều là người thân của mình thì tại sao phải đề phòng?

“Đại ca ta là Thừa tướng, mối quan hệ trong phủ là cực kỳ phức tạp, nàng không hiểu được đâu. Cho nên ngay từ đầu ta đã không có ý định đưa nàng đến đây, nhưng ngoại trừ nơi này thì ta lại không nghĩ ra bất kỳ nơi nào an toàn nữa” Vân Phụng Khải vẫn còn lo lắng, nhưng không còn cách nào khác. Tổ chức Mật Nhật vừa mới được thành lập, mỗi ngày bọn họ đều phải sống trong mưa tanh máu nhuộm, thật sự là quá nguy hiểm, lỡ như có người tra ra được Tân Tinh thì tính mạng của nàng sẽ gặp nguy hiểm. Tuy hắn không thích Vân gia, nhưng dù sao Vân gia cũng là một trong tứ đại thế gia, người bình thường sẽ không dám đến đây quấy rối, cho nên nơi này vẫn tương đối an toàn hơn những nơi khác.

Hắn không yên lòng nhất chính là sự đơn thuần của Tinh nhi, những người trong phủ này cũng không phải dễ đối phó. Nếu đại tẩu còn sống thì hắn có thể an tâm giao Tinh nhi cho đại tẩu, nhưng đại tẩu mất rồi, Diễm nhi còn sống rất gian nan, hắn cũng không còn ai để tin tưởng nữa. May mắn, hắn vẫn là một tam lão gia, hạ nhân trong phủ không nề mặt quan cũng phải nề mặt Phật.

“Được, ta nghe lời chàng” Tân Tinh gật gật đầu: “Vậy chàng sẽ thường xuyên trở về sao?”

“Đương nhiên!” Tuy bận rộn nhiều chuyện nhưng cách vài ngày trở về một lần vẫn không khó khăn.

“Vậy là tốt rồi, ta chờ chàng” Tân Tinh vòng tay ôm lấy eo Vân Phụng Khải. Nàng có thể gặp được hắn, thật sự là một chuyện hạnh phúc, nàng chưa từng nghĩ rằng mình có thể gặp được một nam nhân xuất sắc như vậy, mà người này lại còn yêu nàng.

Tân Tinh ở trong phủ vài ngày, hàng ngày đều theo hầu hạ cho Vân Phụng Khải, cũng không quá nhàm chán. Hạ nhân trong viện cũng rất ôn hòa, đối xử với nàng đều rất tốt. Nàng cũng nghe lời Vân Phụng Khải, không bước chân rời khỏi tiểu viện một bước.

“Tam phu nhân, nhị phu nhân của đại lão gia đến thăm” Hôm nay, Tân Tinh đang theo hầu hạ thì đột nhiên có một nha hoàn đến bẩm báo. Nha hoàn này Tân Tinh nhận ra, hình như tên là Hương Chi, là nha hoàn mà Vân Phụng Khải bảo đến chăm sóc cho nàng. Tuy từ trước đến nay nàng đã quen sống một mình và làm mọi chuyện, không thích có người hầu hạ, cho nên lại bảo Hương Chi đi làm những chuyện khác.

“Mau để họ vào!” Tân Tinh đứng lên, có chút lo lắng hỏi Hương Chi: “Ta có cần phải làm cái gì không? Người nhìn ta như vậy có quá thất lễ không?”

“Không đâu tam phu nhân! Người hiền lành như vậy, nhị phu nhân chắc chắn sẽ không gây khó dễ cho người. Tuy nhiên, nhị phu nhân cũng không hiền lành như đại phu nhân, người nhớ nói ít một chút là được” Hương Chi nhỏ giọng nhắc nhở.

Tân Tinh gật gật đầu, sau đó đi ra ngoài cùng Hương Chi.

Một nữ nhân khoảng chừng ba mươi tuổi dẫn theo một đám nha hoàn đi tới, bên cạnh còn có một nữ nhân xinh đẹp chỉ khoảng mười bốn mười lăm, mỗi một cử chỉ đều cao quý ưu nhã.

“Tinh nhi bái kiến nhị phu nhân!” Tân Tinh học theo bộ dáng của Hương Chi cúi chào với nhị phu nhân.

“Mẫu thân, tam thẩm quả thật giống như những nữ tử đáng yêu trong truyền thuyết, trách không được ngay cả tam thúc ‘thanh tâm quả dục’ (2) của chúng ta cũng bị làm cho thần hồn điên đảo” Vân Mộng Chỉ cầm khăn che miệng, khẽ cười.

(2) Thanh tâm quả dục: Tâm trong sạch, không ham muốn.

“Quả thật là rất đáng yêu!” Nhị phu nhân đánh giá Tân Tinh một chút, nhìn thấy nàng vẫn còn chải kiểu tóc của nữ tử chưa thành thân thì khóe môi nhếch lên thành một nụ cười châm chọc: “Tinh nhi, đúng không?”

“Vâng, nhị phu nhân!” Tân Tinh không hiểu ý tứ của nhị phu nhân.

Từ khi nhị phu nhân bước vào phòng, Tân Tinh vẫn nhớ kỹ lời Hương Chi nói, cho nên cũng không dám nói lung tung, chỉ khẽ cúi đầu.

“Bao nhiêu tuổi rồi?” Nhị phu nhân ngồi ở ghế trên, có chút khinh thường đối với bộ dạng bần hàn của Tân Tinh.

“Là mười sáu” Tân Tinh thấp giọng đáp.

“Hừ!” Nhị phu nhân hừ lạnh một tiếng. Một nữ tử nghèo kiết xác, xứng nói chuyện với bà sao?

“Mẫu thân, tam thẩm cũng chỉ lớn hơn con có một tuổi thôi, chúng ta quả thật rất có duyên” Vân Mộng Chỉ đi lên nắm lấy tay Tân Tinh, nói: “Mẫu thân, con muốn nói chuyện riêng với tam thẩm, người cứ ở đây uống trà chờ con chút nhé!”

Nhị phu nhân trừng mắt nhìn Tân Tinh nhưng không dám trừng mắt với Vân Mộng Chỉ. Không biết tại sao bà luôn có một loại cảm giác kinh hãi đối với đứa con gái này, tuy Vân Mộng Chỉ giống bà hơn nhưng Vân Mộng Chỉ lại là niềm kiêu hãnh của bà.

Vân Mộng Chỉ kéo Tân Tinh vào phòng, nhìn thấy chiếc khăn nàng đang thêu dở thì cầm lên, hỏi: “Tam thẩm, là người thêu sao?”

“Người cứ gọi ta là Tinh nhi đi” Tân Tinh cảm thấy hai người chỉ hơn kém nhau một tuổi, nàng bị gọi là tam thẩm thì quả thật không được tự nhiên, huống hồ vị đại tiểu thư này thoát nhìn cũng rất thân thiết.

“Ta tên Mộng Chỉ, người cũng gọi ta là Chỉ nhi đi, phụ mẫu đều gọi ta như vậy, sau này chúng ta là người một nhà rồi” Thanh âm của Vân Mộng Chỉ vô cùng ngọt ngào, khiến cho người khác cảm thấy thoải mái.

“Chỉ nhi!” Tân Tinh cảm thấy rất vui vẻ, nàng không có bạn bè cho nên thật sự rất thích Vân Mộng Chỉ.

“Ha ha, Tinh nhi, chiếc khăn này thật đẹp, ta rất thích nó!” Vân Mộng Chỉ cầm lấy khăn thêu, bộ dạng yêu thích đến không muốn buông tay.

80. Q.2 - Chương 82

Nếu có một ngày nàng mất đi Hàn Chỉ, có phải nàng cũng sẽ đau đớn thấu tâm can hay không? Còn có một người như thế, mặc kệ nàng làm bậy, mặc kệ nàng vui vẻ hay khổ sở cũng đều ôm lấy nàng, làm chỗ dựa vững trãi cho nàng hay không?

— Vân Liệt Diễm —

“Chỉ nhi thích thì cứ giữ lấy, đây là vinh hạnh của ta” Tân Tinh thấy nàng ta thật sự thích liền mỉm cười.

“Cảm ơn! Tinh nhi, người thật tốt!” Vân Mộng Chỉ nhận lấy chiếc khăn, thân thiết lôi kéo cánh tay của Tân Tinh, nói: “Ta không quấy rầy người nữa, có thời gian thì cứ đến nói chuyện với ta. Bình thường ta đều có một mình, rất buồn”

“Được!” Tân Tinh gật gật đầu.

Vân Mộng Chỉ mỉm cười, đi ra ngoài. Đợi đến lúc Vân Mộng Chỉ đi rồi, Tân Tinh mới phát hiện ra chiếc khăn rơi ở cửa ra vào.

“Sao vậy? Chẳng lẽ Chỉ nhi không cẩn thận nên đánh rơi?” Tân Tinh nhặt chiếc khăn lên, chợt nhận ra đây không phải là khăn do nàng thêu. Tuy nàng thêu rất nhiều cái khăn, nhưng nếu không phải của mình thì nàng vẫn có thể nhận ra.

Bình thường nàng thích sự yên tĩnh, không thích có người đến quấy rầy, cho nên phòng cũng rất ít người ra vào. Vân Mộng Chi có lẽ là một trong số ít, lại là người đầu tiên của ngày hôm nay, nếu không phải của nàng thì nhất định là của nàng ấy.

Tân Tinh cầm lấy chiếc khăn đi ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy Hương Chi đang đi tới liền hỏi: “Hương Chi, người nhìn thấy chiếc khăn này bao giờ chưa?”

“Không phải là chiếc khăn mà nhị phu nhân cầm lúc nãy sao? Phu nhân còn nói không biết đã rơi ở đâu, còn sai nha hoàn chạy đi tìm nhưng vẫn không thấy, sau đó liền giận giữ bỏ đi” Hương Chi cũng cảm thấy kỳ lạ, chiếc khăn này tại sao lại nằm trên tay tam phu nhân chứ?

“Cái gì? Khăn tay của nhị phu nhân?” Tân Tinh cũng kinh ngạc, điều này hoàn toàn không thể. Nàng hỏi: “Người có nhìn lầm hay không?”

“Không đâu! Nô tỳ xác định đây chính là khăn của nhị phu nhân, lúc nhị phu nhân uống trà vẫn còn cầm nó lau tay mà, lúc đó nô tỳ đứng đó rót trà, đúng lúc nhìn thấy chiếc khăn này. Cũng do hình thêu trên khăn rất lạ, cho nên nô tỳ còn nhìn đi nhìn lại nhiều lần” Hương Chi cố gắng nhớ lại tình cảnh lúc ấy. Nàng có thể xác định chiếc khăn này là của nhị phu nhân, bởi vì trên chiếc khăn không phải được thêu những cánh hoa mai hay hoa mẫu đơn thường thấy, mà là một con mèo.

Mà chiếc khăn trên tay Tân Tinh lúc này cũng được thêu hình mèo

“Thật kỳ lạ, tại sao nhị phu nhân lại thêu hình con mèo lên khăn tay như thế?” Tân Tinh nhìn chiếc khăn trên tay, sau đó đưa cho Hương Chi: “Vậy người đem nó trả cho nhị phu nhân đi, không chừng nhị phu nhân tìm không thấy lại nóng lòng”

“Tam phu nhân, người thật tốt. Thật ra nhị phu nhân chỉ là di nương (1), người không cần phải khách khí với bà ấy như vậy đâu, nếu không phải do đại phu nhân đã mất thì bà ấy cũng không thể diễm võ dương oai trong phủ. Huống hồ, đại phu nhân mất cũng đã nhiều năm, đại lão gia cũng không phù chính (2) cho bà ấy hay sao?” Hương Chi cầm lấy chiếc khăn, bĩu môi. Bình thường không có ai thích nhị phu nhân, nhưng đại lão gia không quan tâm đến chuyện trong phủ, nhị lão gia không tranh không giành, chỉ còn lại nhị phu nhân vênh vác tự đắc.

“Đại phu nhân là người như thế nào?” Tân Tinh cảm thấy tò mò, không chỉ dưới một lần nghe Phụng Khải nhắc đến vị đại tẩu này.

(1) Di nương: Cao nhất là phu nhân (vợ cả, chính thất), tiếp theo là bình thê (vợ lẽ nhưng cũng có thể được gọi là phu nhân), sau đó là di nương và thiếp thất. Trong trường hợp này, nhị phu nhân vốn dĩ chỉ là di nương, chưa phải là bình thê hay chính thất, nhưng đại phu nhân đã mất cùng với mọi chuyện trong Vân gia đều do nhị phu nhân quản lý, cho nên bà được gọi là nhị phu nhân của đại lão gia, không phải là vợ cả của nhị lão gia.

(2) Phù chính: Nâng vợ lẽ lên thành vợ cả.

“Đại phu nhân là một mỹ nhân xinh đẹp như thiên tiên, là thiên kim tiểu thư của đệ nhất thế gia. Người rất tốt, đối xử với ai cũng rất khách khí, một chút cũng không có bộ dạng chủ mẫu ức hiếp đầy tớ. Tuy nhiên người cũng không quan tâm đến chuyện trong hậu viện, từ lúc được gả đến phủ, chưa bao giờ người rời khỏi tiểu viện của mình” Hương Chi lắc đầu, nói với Tân Tinh: “Tam phu nhân, nô tỳ đi trước!”

Tân Tinh gật gật đầu, xoay người trở lại phòng mình, lại thoáng nhìn thấy một con mèo đen chợt lóe qua bên bệ cửa sổ. Tân Tinh sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng mở cửa sổ lại không nhìn thấy bất kỳ thứ gì kỳ lạ bên ngoài.

Nàng quay đầu lại nhìn chiếc giở đựng chỉ thêu trên bàn, toàn bộ những chiếc khăn bên trong vậy mà lại xuất hiện những con mèo đen.

“A...!” Tân Tinh hoảng hốt kêu lên một tiếng, vội vàng ném giở thêu xuống mặt đất.

Qua một lúc lâu nàng mới lấy lại bình tĩnh nhặt giở thêu lên, nhưng hình thêu con mèo đen trên chiếc khăn lại lóe lên một đôi mắt vô cùng quỷ dị, khiến cho nàng lại bị hù ném rơi chiếc giở lần thứ hai.

Đang lúc tinh thần không ổn định, Hương Chi lại đẩy cửa đi vào kêu lên: “Tam phu nhân!”

“A...!” Tân Tinh lại thét lên một tiếng, nhìn thấy là Hương Chi mới vỗ vỗ ngực: “Người làm ta sợ muốn chết”

“Sao vậy? Tam phu nhân, có chuyện gì xảy ra sao?” Hương Chi hỏi.

“Không! Không có chuyện gì! Hương Chi, người đã trả chiếc khăn chưa?” Tân Tinh lắc lắc đầu, nàng cần phải bình tĩnh trở lại.

“Trả thì đã trả, nhưng nhị phu nhân lại nói nó không phải là chiếc khăn của bà ấy, còn mắng nô tỳ một trận. Bà ấy nói, trên khăn của bà ấy là thêu hoa lê, không thể nào là con mèo. Bà ấy còn nói, tam phu nhân trêu chọc bà ấy” Hương Chi cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng nhị phu nhân đã nói như vậy rồi thì nàng cũng không dám nói cái gì nữa, đành phải trở về.

“Ừ!” Tân Tinh đáp một tiếng, lúc sau lại hỏi: “Trong tiểu viện chúng ta có người nuôi mèo sao?” Nàng đến đây đã mấy ngày rồi, dường như không nhìn thấy con mèo nào cả.

“Không có! Toàn bộ tướng phủ chỉ có mèo trong tiểu viện của đại tiểu thư thôi, nghe nói là một con mèo nhỏ màu trắng, rất đáng yêu” Hương Chi nghĩ nghĩ, đáp.

“Vậy à!” Tân Tinh cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không biết kỳ lạ ở chỗ nào.

“Tam phu nhân, có chuyện gì sao?” Hương Chi tò mò hỏi.

“Không có chuyện gì” Tân Tinh khoát khoát tay: “Người đi làm việc của mình đi!”

Liên tiếp vài ngày Tân Tinh đều cảm thấy không ổn, nàng cũng không biết mình đang sợ cái gì, nhưng trong lòng lại rất không thoải mái. Mỗi khi nhớ đến những chiếc khăn tay kỳ lạ kia, ngay cả kim nàng cũng không dám cầm.

Mấy đêm nay nàng luôn nghe thấy tiếng mèo kêu loáng thoáng, hơn nữa lâu lâu lại nhìn thấy một con mèo đen nhảy qua bộ cửa sổ, luôn hú cho nàng phải đổ mồ hôi lạnh. Nàng thử hỏi những nha hoàn trong tiểu viện nhưng lại không có ai nghe thấy.

Tân Tinh cảm thấy sợ hãi, nhưng lại không có bất kỳ cách nào. Nàng chỉ là một nữ tử yếu ớt, một chút võ công cũng không có, chỉ có thể đợi Vân Phụng Khải trở về.

Hôm nay, nàng vẫn không yên lòng lật qua lật lại một quyển sách. Phụ thân nàng là thầy đồ dạy học, từ nhỏ nàng đã đi theo phụ thân học tập, bây giờ cũng chỉ có đọc sách để giết thời gian.

“Tam phu nhân, đại tiểu thư sai người đến nói rất muốn gặp người, bảo người đến tiểu viện của nàng trò chuyện” Hương Chi cảm thấy mấy ngày nay tam phu nhân rất lạ, nhưng nàng vẫn không dám hỏi.

“Được!” Tân Tinh dọn dẹp một chút, sau đó theo nha hoàn đến bẩm báo.

Đây là lần đầu tiên nàng ra khỏi tiểu viện của mình. Trong lòng chứa nhiều tâm sự, cho nên nàng cũng quên chuyện Vân Phụng Khải từng dặn đi dặn lại không cho nàng rời khỏi tiểu viện.

Đến tiểu viện của Vân Mộng Chỉ, đúng lúc Vân Mộng Chỉ đang trêu chọc con mèo nhỏ của mình.

Đó là một con mèo rất đẹp, bộ lông thuần trắng như tuyết, hai mắt một xanh da trời, một màu hổ phách. Ánh mắt của nó vô cùng tinh khiết, giống như một chiếc đầm trong.

Thế nhưng mấy ngày nay Tân Tinh rất dị ứng với mèo, cho nên khi nhìn thấy con mèo nhỏ kia, thân thể nàng liền cứng ngắt, vẻ mặt đầy hoảng sợ.

“Tinh nhi, người đến rồi! Không phải đã nói là phải đến tìm ta sao? Nếu không phải ta sai người đến mời thì có phải người sẽ quên mất ta rồi không?” Vân Mộng Chỉ làm bộ tức giận, nói.

“Làm sao được! Mấy ngày nay ta bận một chút chuyện mà thôi” Tân Tinh có chút xấu hổ, tùy ý tìm đại một cái cớ.

“Tinh nhi bận chuyện gì vậy?” Vân Mộng Chỉ mỉm cười, hỏi.

“Ta...” Tân Tinh bị hỏi khó, chính nàng cũng không biết mấy ngày nay nàng đã làm gì, mỗi ngày dường như nàng đều cảm thấy sợ hãi, đâu còn biết mình đã làm cái gì.

“Ha ha, không đùa người nữa” Vân Mộng Chỉ sai người mang đến một cái ghế, sau đó đặt con mèo nhỏ của mình vào trong ngực Tân Tinh: “Tinh nhi, đây là Cửu nhi, người xem có phải là rất đẹp hay không? Đây chính là mèo Ba Tư đó, khắp kinh thành chúng ta đều không có đâu”

“Rất đẹp” Tân Tinh cảm thấy móng vuốt mèo cào cào đùi mình, cả người nàng đều căng thẳng, thậm chí còn có chút run rẩy.

“Ta biết người sẽ thích nó mà! Cửu nhi rất ngoan, còn rất lễ phép nữa, người chào hỏi nó, nó sẽ đáp lại người đó” Vân Mộng Chỉ mỉm cười, nụ cười như có như không.

Tinh thần Tân Tinh có chút hoảng hốt, hơn nửa ngày mới mơ mơ màng màng hỏi: “Tại sao lại gọi nó là Cửu nhi?”

“Bởi vì tên của nó là Cửu nhi, không tin người thử hỏi nó xem” Khóe môi Vân Mộng Chỉ nhếch lên.

Tân Tinh cúi đầu, đúng lúc nhìn thấy Cửu nhi ngẩng đầu lên, khẽ nhe mép cười đầy quỷ dị. Môi của nó dường như đang nói: Ta tên là Cửu nhi.

Tân Tinh trừng to hai con ngươi, lúc này, nàng nhìn thấy đôi tròng mắt của Cửu nhi lại biến thành đôi mắt màu xanh của con mèo đen kia.

“A...!” Tân Tinh nhí hét lên một tiếng, đột ngột đứng lên, hai tay vội vàng ném con mèo xuống đất.

“Meow ~” Tiếng kêu quen thuộc quanh quẩn bên tai Tân Tinh.

Tân Tinh bị hù ngã nhào trên đất, toàn thân đều run rẩy.

“Tinh nhi, Tinh nhi, người làm sao vậy? Sao người lại ném Cửu nhi? Người không thích nó sao?” Lúc này, Vân Mộng Chỉ đi tới vươn tay về phía Tân Tinh. Tân Tinh sợ hãi vung tay lung tung, sợ con mèo kia lại nhào tới.

Qua một lúc lâu, Tân Tinh mới lấy lại bình tĩnh. Thế nhưng nàng lại nghe âm thanh châm chọc của nha hoàn: “Tam phu nhân, người đừng có bắt nã như vậy! Người vẫn còn chưa có gả cho tam lão gia đâu, tại sao lại đối xử với tiểu thư như thế? Tiểu thư chúng ta có lòng tốt mời người đến chơi, người lại tàn nhẫn ném Cửu nhi, tiểu thư muốn đỡ mà người cũng còn dám vung tay. Người tổn thương lòng tốt của tiểu thư chúng ta rồi, Cửu nhi chính là sủng vật mà tiểu thư thích nhất, tiểu thư xem nó như một đứa trẻ để nuôi nấng đó!”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Tân Tinh lắc đầu, đứng lên, nhìn Vân Mộng Chỉ đang ngồi trên ghế cúi thấp đầu, cầm khăn lau mắt, bộ dạng như đang khóc. Cửu nhi thì ngồi xổm trên đùi của nàng ta, ngửa đầu nhìn chủ nhân.

“Chỉ nhi, thật xin lỗi, ta không cố ý, ta thật sự không phải cố ý” Tân Tinh tiến lên định giải thích với Vân Mộng Chỉ, không ngờ Cửu nhi vốn đang ngẩng đầu nhìn Vân Mộng Chỉ lại đột nhiên xoay đầu nhìn chăm chăm vào nàng.

Tân Tinh bị hù cho lui về phía sau vài bước, phải bịt miệng lại mới không phát ra âm thanh.

“Tinh nhi, người không cần giải thích. Ta mệt mỏi rồi, ta phải nghỉ ngơi một chút” Vân Mộng Chỉ đứng dậy, ôm Cửu nhi đi vào bên trong.

Nha hoàn đứng đó trừng mắt với Tân Tinh, sau đó cũng đi theo chủ nhân.

Tân Tinh ngu ngơ đứng nguyên tại chỗ, không biết nên làm thế nào, đành phải trở về tiểu viện của mình. Thế nhưng đây là lần đầu tiên nàng đi ra ngoài, Tướng phủ lại lớn như vậy, cho nên nàng thật sự không biết nên đi hướng nào.

Trong lúc đang luống cuống, nàng lại nhìn thấy một bóng đen trong bụi cỏ. Nàng hoảng sợ bỏ chạy, đến lúc thở không nổi phải ngừng lại thì nàng nhận ra mình đã trở lại tiểu viện rồi.

“Tam phu nhân, sao người lại về sớm như vậy?” Hương Chi cảm thấy kỳ lạ, không phải tam phu nhân đến tìm đại tiểu thư sao? Tại sao lại về nhanh như vậy?

“À! Đại tiểu thư thấy mệt cho nên ta về trước” Tân Tinh vẫn chưa hoảng hồn, không đợi Hương Chi hỏi gì đã trở về phòng.

Chiều hôm đó, Vân Phụng Khải trở về.

Để ăn mừng Vân Phụng Khải trở về, hai người ăn cơm uống chút rượu. Cũng không biết tại sao chưa đến hai chén mà Vân Phụng Khải đã say, Tân Tinh vốn định nói cho hắn biết những chuyện đã xảy ra, nhưng bây giờ cũng không thể nào nói được. Nàng đành phải tìm người đưa Vân Phụng Khải vào phòng. Đợi đến lúc nàng thay đồ chuẩn bị đi ngủ thì lại nhìn thấy Vân Mộng Chỉ bên trong phòng.

“Chỉ nhi?” Tân Tinh kinh ngạc hỏi một tiếng, nhưng trong lòng lại cảm thấy kỳ quái.

Vân Mộng Chỉ mỉm cười với nàng, sau đó đi tới bên giường. Tân Tinh cảm thấy có gì đó không đúng, nàng định đứng lên, lại phát hiện mình không thể động đậy. Nàng há miệng, lại không thể phát ra thanh âm.

Vân Mộng Chỉ đi đến bên giường, nhét một viên không biết là thuốc gì vào miệng Vân Phụng Khải, sau đó quay đầu cười với Tân Tinh.

Tân Tinh hoảng sợ nhìn nàng ta, nàng ta lại đưa tay cởi y phục của mình. Chỉ chốc lát sau, quần áo đã được cởi sạch, nàng ta trần trụi đứng trước giường.

Lúc này, Vân Phụng Khải tỉnh dậy, nhìn thấy Vân Mộng Chỉ liền mỉm cười nhu hòa, vươn tay ôm nàng ta vào trong ngực, bắt đầu hôn lên môi nàng ta.

Sau đó, trên giường là hình ảnh hai người triền miên.

Tân Tinh liều mạng muốn lắc đầu, nhưng nàng vốn dĩ không thể động đậy, nước mắt của nàng điên cuồng chảy xuống, ướt đầm cả quần áo nhưng lại không có một chút âm thanh.

Một đêm, thanh âm động tình vẫn điên cuồng quanh quẩn bên tai nàng. Tân Tinh bây giờ thật sự có cảm giác sống không bằng chết.

Không biết từ lúc nào thì thanh âm đó đã ngừng lại, Vân Mộng Chỉ từ trên giường bước xuống, ưu nhã đi về phía Tân Tinh, nhếch môi cười với nàng. Sau đó, cánh tay trắng nõn của nàng ta nhẹ vung lên, Tân Tinh ngủ thiếp đi.

Khi Tân Tinh tỉnh lại đã là giữa trưa. Nàng nằm trên giường, nơi mà tối hôm qua Vân Mộng Chỉ đã cùng đây đùa với Vân Phụng Khải.

Nàng đứng dậy, mặc quần áo liền đi ra ngoài. Nhìn thấy Hương Chi, nàng liền hỏi: “Tam lão gia đâu?”

“Ha ha... Tam lão gia có việc nên đã ra ngoài từ sớm rồi, trước khi đi còn dặn nô tỳ chăm sóc tốt cho người đó! Tam phu nhân, sức khỏe của người như thế nào rồi? Sáng nay tam lão gia thấy phu nhân ngủ ngon quá, còn dặn nô tỳ đừng đánh thức người nữa” Hương Chi che miệng cười: “Tam lão gia cũng thiệt là, suốt cả đêm toàn bộ tiểu viện đều nghe thấy âm thanh, một chút cũng không biết đau lòng cho người!”

Thân thể Tân Tinh lập tức cứng đờ. Tối hôm qua... Tối hôm qua... nàng nhìn thấy cái gì? Vân Phụng Khải cùng cháu gái ruột của hắn... hai người...

Tân Tinh đột nhiên nắm lấy cánh tay Hương Chi, nói: “Hương Chi, dẫn ta đến gặp đại tiểu thư!”

Nàng muốn đến hỏi nàng ta, tại sao... tại sao bọn họ lại có thể làm như vậy? Rốt cuộc nàng ta đã làm gì với nàng? Tại sao nàng lại không thể động đậy?

“Nhưng mà... Tam lão gia trước khi đi đã dặn nô tỳ nhất định phải chăm sóc cho phu nhân, không được để cho người ra khỏi viện, hơn nữa còn để thị vệ trông coi nữa. Lão gia nói ngài ấy sẽ đi khoảng ba tháng, phu nhân phải chờ lão gia trở về. À, lão gia còn để lại một bức thư cho phu nhân” Hương Chi lấy bức thư trong ngực ra đưa cho Tân Tinh.

Tân Tinh nhận lấy bức thư, mở ra.

“Tinh nhi, đêm qua ta uống say, đã liên lụy đến nàng. Nàng ngoan ngoãn ở nhà chờ ta, bây giờ ta ra ngoài hơi lâu một chút, khi trở lại ta sẽ đưa nàng rời khỏi đây ngay lập tức. Tự chăm sóc tốt, khi trở lại ta nhất

định sẽ tặng nàng một ngọc nhiên. Nhớ kỹ, không được đi đâu cả, chỉ nên ở trong tiểu viện thôi, hiểu chưa? Ta nhất định sẽ nhanh chóng trở về”

Lá thư trong tay Tân Tinh rơi xuống, nàng chết lặng. Làm sao bây giờ? Nàng phải làm sao bây giờ?

Nàng không thể nào rời khỏi nơi này, cũng không thể nào đến tìm Vân Mộng Chỉ. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Thời gian cứ như vậy trôi qua hơn hai tháng, cũng gần đến ngày Vân Phụng Khải trở về. Thế nhưng bộ dạng của Tân Tinh lại càng ngày càng tiều tụy, sắc mặt nàng tái nhợt như tờ giấy, gầy đến gần như xương bọc da.

Mỗi khi trời tối nàng đều nghe thấy tiếng mèo kêu, nhìn thấy cái bóng đen sì xẹt qua bệ cửa sổ, ngẫu nhiên còn thấy một con mèo đen quay đầu lại lộ ra nụ cười quỷ dị.

Hương Chi nhìn thấy bộ dạng đó của Tân Tinh thì thật sự rất đau lòng: “Tam phu nhân, tam lão gia sắp về rồi, người nên chú ý giữ gìn sức khỏe”

Vừa mới ăn được một chút cháo, nàng lại nôn ra. Một ngày nay, nàng ăn thứ gì liền nôn ra thứ đó, khẩu vị càng lúc càng kém, sắc mặt cũng như người mất hồn, ánh mắt lại không chút thần thái, trông rất dọa người.

Cho dù Hương Chi khuyên nhủ như thế nào, Tân Tinh cũng như không nghe thấy. Lần này cũng vậy, Tân Tinh đứng dậy, đi về phòng của mình.

Vừa trở lại phòng, Hương Chi đã chạy tới nói: “Tam phu nhân, đại tiểu thư đến rồi, nói là đến thăm người”

Trong mắt Tân Tinh xuất hiện một chút thần thái. Nàng đợi lâu như vậy, nàng ta rốt cuộc cũng đến, nàng nhất định phải hỏi chuyện gì đã xảy ra đêm đó.

Tân Tinh bật đứng dậy, nhìn thấy Vân Mộng Chỉ ôm Cửu nhi đang nện bước ưu nhã đi về phía mình, vẫn là dáng đi giống như đêm hôm đó.

Tân Tinh nhịn không được lui về phía sau vài bước. Hương Chi đóng cửa lại giúp bọn họ rồi đi ra ngoài.

“Tinh nhi, đã lâu không gặp. Tại sao người lại gầy như vậy?” Vân Mộng Chỉ treo gương mặt mỉm cười ôn hòa, đi về phía Tân Tinh.

“Người không được qua đây!” Tân Tinh ngã ngồi trên giường, ngẩng đầu nhìn Vân Mộng Chỉ, trong mắt chỉ còn sự ác liệt: “Đêm hôm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại như vậy? Tại sao?”

“Người nói là chuyện ta cùng tam thúc sao?” Vân Mộng Chỉ nhẹ nhàng nói: “Chính là giống như người nhìn thấy thôi, nếu không thì còn như thế nào đây?”

“Không! Không phải như vậy! Phụng Khải sẽ không làm như vậy!” Tân Tinh không ngừng lắc đầu. Không đâu! Phụng Khải yêu nàng như vậy, hẳn nhất định sẽ không làm ra chuyện có lỗi với nàng, nhất định là do Vân Mộng Chỉ giả trò. Thế nhưng Tân Tinh nghĩ mãi vẫn không ra nàng ta đã giả trò gì.

Những thứ này đều không nằm trong phạm vi có thể suy nghĩ của nàng. Thế giới của nàng quá đơn thuần, từ nhỏ nàng chỉ ở cùng phụ thân trong thôn nhỏ, chưa từng tiếp xúc những thứ nàng không cách nào lý giải được như thế này.

“Ha ha, người muốn biết sao?” Vân Mộng Chỉ nhếch môi, sau đó cầm một viên thuốc nhỏ đưa đến gần Tân Tinh, nhìn nàng nói: “Ăn đi, người sẽ nhìn thấy một thứ rất đẹp”

Tân Tinh im lặng, lắc lắc đầu, trực giác nói cho nàng biết vật này không thể ăn. Phụng Khải sẽ trở về nhanh thôi, hẳn sẽ đưa nàng rời khỏi đây, nhưng nàng thật sự còn có thể yêu hắn như trước đây sao? Giữa bọn họ đã xảy ra chuyện đáng sợ như vậy, nàng phải đối mặt với tất cả như thế nào đây?

“Ăn đi, ta sẽ nói cho người biết đáp án” Vân Mộng Chỉ mỉm cười, nhưng nụ cười này lại khiến nàng nhớ đến nụ cười quỷ dị của con mèo đen kia.

Nàng dần dần há miệng ra, nuốt viên thuốc vào.

Sau đó trước mắt nàng bắt đầu mơ hồ, thời gian dần trôi qua, lại bắt đầu rõ ràng. Nàng nhìn thấy Vân Phụng Khải trở về, đón nàng đi, sau đó bọn họ bái đường thành thân, rồi đêm động phòng hoa chúc tuyệt vời. Bọn họ ở lại một nơi rất đẹp, chỗ đó chỉ có hai người, giống như lúc bọn họ mới quen biết nhau. Lúc đó, phụ thân đi dạy học, chỉ còn hai người ở nhà, trên mặt bọn họ luôn là nụ cười hạnh phúc.

Đột nhiên những hình ảnh đó lại biến mất, nàng nhìn thấy một màn đêm hôm đó. Nàng nhìn thấy bụng của Vân Mộng Chỉ lớn lên từng chút một, sau đó quay đầu lại mỉm cười quỷ dị với nàng. Nàng nhìn thấy hai người bọn họ ở với nhau, mà nàng chỉ đứng dưới gốc cây nhìn cả hai từ phía xa.

Sau đó, hình ảnh lại mơ hồ một lần nữa. Nàng thấy mình đang đứng trước mặt Vân Mộng Chỉ.

“A...!” Tân Tinh điên cuồng lắc đầu: “Đây không phải là thật! Làm sao có thể? Điều này sao có thể?”

“Đau khổ không?” Vân Mộng Chỉ nhếch môi, nói: “Biết ta yêu nam nhân đó nhiều như thế nào không? Hắn là nam nhân duy nhất trên thế giới này khiến cho ta động tâm. Hắn có dung nhan hoàn mỹ nhất, thanh cao nhất, khiến cho người khác không thể không hướng về. Nếu tam thúc chịu giúp ta, ta nhất định có thể ở lại bên cạnh hắn, như vậy thì hắn cũng sẽ không gặp nguy hiểm, sẽ không bị hủy dung, hủy đi giấc mộng của ta. Là tam thúc đã hại ta, hại ta mất đi thứ mà ta muốn nhất trên đời này. Người nói xem, ta nên trừng phạt hắn ta như thế nào đây? Nếu như, hắn ta biết ta đã mang thai con của mình thì sẽ là một chuyện vui cỡ nào nhỉ, người nói thử xem? Có phải là cảm thấy rất khó để thừa nhận không? Có thích món quà ta tặng người không? Đó là một loại thuốc có thể khiến cho người ta sinh ra ảo giác, chỉ cần ăn nó, người có thể nhìn thấy những chuyện người muốn nhìn thấy nhất, đồng thời cũng là những chuyện người không muốn nhất. Chờ người ném đủ hạnh phúc rồi, sau đó chính là đau khổ vĩnh viễn không thể thoát ra được. Mà thuốc ta cho tam thúc chỉ khiến cho hắn ta nhìn thấy những chuyện hạnh phúc nhất, bởi vì đau khổ, ta muốn từ từ lấy lại từ trên người người”

“Đồ điên! Người là đồ điên!” Tân Tinh nhin không được, điên cuồng hét lên.

Đúng lúc này, Cửu nhi lại từ trong ngực Vân Mộng Chỉ nhảy vào người Tân Tinh.

“A! Đừng mà! Cứu mạng! Đừng!” Tân Tinh hươ tay lung tung ném Cửu nhi xuống đất.

Hương Chi nghe thấy tiếng Tân Tinh kêu liên xông vào, lại nhìn thấy Tân Tinh đang ngồi bên giường vung tay lung tung, còn Cửu nhi thì nằm chết dưới đất.

“A...!” Nhìn thấy Cửu nhi nằm trên mặt đất, Hương Chi hét to thành tiếng.

Thật đáng sợ, thật đáng sợ!

Tân Tinh nghe thấy tiếng kêu của Hương Chi liền mở mắt ra, chỉ thấy một vũng máu tươi trên mặt đất, nhuộm hồng cả bộ lông Cửu nhi. Hai mắt nó trừng to, khóe môi còn treo nụ cười quỷ dị quen thuộc.

Tân Tinh ôm ngực, cảm thấy khó thở. Nàng há miệng muốn hô lên lại nhận ra mình không có thanh âm.

Hạ nhân trong sân nghe tiếng đều chạy đến.

Về mặt Vân Mộng Chỉ đầy đau lòng, lau lau nước mắt: “Tinh nhi, tại sao phải giết Cửu nhi? Nó đáng yêu như vậy, tại sao người lại giết nó?”

Không ít người nhìn thấy thi thể của Cửu nhi đều đưa vẻ mặt khinh thường qua nhìn Tân Tinh, to nhỏ nghị luận. Ngày thường thấy nàng hiền lành, không ai ngờ lại là một nữ nhân tàn nhẫn như vậy. Đại tiểu thư rất yêu chiều con mèo này, nàng lại giết nó một cách tàn nhẫn.

Động tĩnh càng lúc càng lớn, cuối cùng vẫn kinh động đến nhị phu nhân.

Nhị phu nhân nhìn thấy thi thể của Cửu nhi cùng vẻ mặt thương tâm của Vân Mộng Chỉ, liền quát: “Đánh cho ta! Để cho nàng ta nhìn rõ thân phận của mình! Một nô tỳ ti tiện ở nông thôn mà cũng có tư cách làm tam phu nhân phủ Thừa tướng sao? Dạy cho nàng ta hiểu rõ quy tắc cho ta!”

Tân Tinh ngây ngốc để cho hạ nhân lôi ra ngoài, đè lên ghế đầu, không được dùng gậy đánh lên người.

“Các người đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa!” Hương Chi muốn ngăn cản nhưng lại không biết phải làm sao, bởi vì vốn dĩ không có ai đáp lời nàng. Nàng chạy đi tìm thị vệ lại không hiểu vì sao bọn họ đã té xỉu từ lâu.

“Trời ạ, mau cứu tam phu nhân!” Hương Chi nghe thấy tiếng kêu thê thảm của Tân Tinh, chỉ có thể quỳ xuống cầu xin trời đất.

Không biết đã bị đánh bao nhiêu, tiếng kêu của Tân Tinh cũng càng lúc càng yếu.

Đột nhiên, những gia nhân cầm gậy đánh lại hét thảm lên một tiếng, ngã xuống đất.

“Tinh nhi!” Một tiếng kêu tê tâm liệt phế vang lên, hai mắt Vân Phụng Khải đỏ ngầu. Hắn liều mạng hoàn thành nhiệm vụ chính là vì muốn nhanh chóng trở về, hắn biết Tinh nhi ở trong Vân phủ sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng hắn sợ nàng sẽ bị khinh thường, trong lòng luôn cảm thấy bất an.

“Đại phu đâu? Có ai không? Mau tới cứu người!” Vân Phụng Khải liều mạng truyền nội lực cho Tân Tinh nhưng không có bất kỳ tác dụng gì. Tân Tinh nhìn hắn, cánh tay vừa giơ lên giữa chừng, chưa chạm được vào người Vân Phụng Khải đã chột rơi xuống.

“Tinh nhi...!”

“Đại phu đến rồi! Đại phu đến rồi!” Lúc này, Hương Chi mới vội vàng dẫn theo đại phu trong phủ chạy đến, ông ta đặt ngón tay lên mạch cổ tay Tân Tinh, lòng mày nhú lại, sau đó lắc đầu: “Tam lão gia, tam phu nhân mang thai hơn ba tháng rồi, nhưng đã sanh non!”

“Cái gì?” Vân Phụng Khải vươn bàn tay run rẩy của mình ra định xoa lấy bụng của Tân Tinh, lại đột nhiên quay quắt nắm lấy cổ áo đại phu: “Nàng thì sao? Nàng thế nào rồi?”

“Tam lão gia, có lẽ người còn rõ ràng hơn ta, tam phu nhân đã mất rồi!” Đại phu cũng cảm thấy đau lòng, đại viện nhà cao cửa rộng này xảy ra chút chuyện như thế cũng là bình thường, chỉ có tiếc cho tam phu nhân. Rõ ràng là tam lão gia đưa về, chính miệng tuyên bố nàng là tam phu nhân, đáng tiếc lại không có cái phúc phận làm chính thê.

Vân Phụng Khải buông đại phu ra, ngẩng đầu nhìn những hạ nhân đang vây xung quanh xem, ánh mắt hắn cực kì khủng bố, dọa cho một đám người đều quỳ xuống.

“Nói!” Lúc này Vân Phụng Khải như quỷ đến từ địa ngục, dọa cho một đám hạ nhân run rẩy.

“Tam lão gia, là... là tam phu nhân giết chết mèo cưng của đại tiểu thư, Cửu nhi, cho nên... cho nên nhị phu nhân ra lệnh đánh tam phu nhân hai mươi gậy!” Hương Chi quỳ một bên, run rẩy nói: “Nô tỳ đến tìm thị vệ, nhưng chẳng biết tại sao bọn họ đều đã ngất đi, nô tỳ có gọi như thế nào cũng không được”

Vân Phụng Khải vẫn không nói gì, tự mình rửa sạch thân thể Tân Tinh, sau đó sai người chuẩn bị táng sự, đợi đến lúc mọi chuyện xong xuôi thì cũng đã là hai tháng sau. Những ngày này, Vân Phụng Khải dường như đều rất tỉnh táo, không trách tội bất luận kẻ nào. Hắn không chôn cất Tân Tinh trong phần mộ tổ tiên Vân gia mà là ngăn dặm xa xôi đưa nàng trở về nơi mà bọn họ lần đầu gặp nhau, quê hương của nàng, an táng nàng ở bên cạnh phụ thân nàng.

Sau đó hắn trở về Vân gia.

Hắn không đi về tiểu viện của mình mà là trực tiếp đến chỗ Vân Mộng Chỉ. Đúng lúc, nhị phu nhân cùng Vân Phụng Thiên đều đang ở đây, ba người ngồi trò chuyện với nhau, không khí hòa hợp như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hắn đi thẳng đến trước mặt Vân Mộng Chỉ, vươn tay bóp cổ nàng ta.

“Người phải chết!” Hai mắt Vân Phụng Khải đỏ bừng, không có ai biết hắn đã vượt qua hai tháng này như thế nào, dường như phải cắn nát cả hàm răng mới nhịn được ý định phải ngay lập tức trở về giết chết Vân Mộng Chỉ. Hắn nên nói cho Tân Tinh biết không thể đến gần Vân Mộng Chỉ từ lâu mới phải, người khác không biết nàng ta như thế nào, nhưng ngay từ đầu hắn đã nhận ra nàng ta không giống với những người bình thường khác. Nàng ta quá quỷ dị, cho dù lúc nào cũng đều tạo cho người khác một cảm giác quá hoàn mỹ, nhưng càng như vậy lại càng không bình thường.

Lúc nàng ta mở miệng yêu cầu hần giúp nàng ta gả cho Hàn Chỉ, hần đã cảm thấy không đúng. Hỏi thăm Diệp Khuyết mới biết Vân Mộng Chỉ đã dùng hết vốn liếng đến mê hoặc Hàn Chỉ, nhưng cho dù nàng ta có làm cái gì thì Hàn Chỉ cũng đều thờ ơ. Ngàn cách vạn cách cũng đều không có hiệu quả, vì vậy nàng ta mới đến yêu cầu hần giúp đỡ.

Hàn Chỉ là huynh đệ tốt của hần, hần đương nhiên sẽ không bán đứng tình huynh đệ, lại quên Vân Mộng Chỉ sẽ mang thù.

Cho nên, nàng ta mới tạo ra kết cục của ngày hôm nay.

Vân Mộng Chỉ! Tại sao ả ta có thể nhẫn tâm như vậy? Tại sao ả ta có thể độc ác như vậy? Tình nhi là người vô tội, nàng đơn thuần, hiền lành, lương thiện, tại sao ả ta có thể xuống tay được? Bàn tay từng chút siết chặt, Vân Phụng Khải hận không thể giết chết nàng ta ngay lập tức.

“Tam thúc, đã lâu không gặp! Nhìn thúc hôm nay tiêu tụy rất nhiều” Bị Vân Phụng Khải bóp cổ, Vân Mộng Chỉ lại cười nhẹ, dường như không có cảm giác khó chịu.

“Phụng Khải, chuyện kia là Chỉ nhi sai, nhưng chẳng qua chỉ là một nữ nhân ở nông thôn, cao lắm thì chỉ là thiếp thất nha hoàn, đã chết rồi thì thôi, tại sao đệ lại tức giận như thế?” Vân Phụng Thiên nhìn Vân Phụng Khải bóp cổ Vân Mộng Chỉ, cảm thấy rất không vui.

Hần có nghe nói đến chuyện nữ nhân đến từ nông thôn này, nếu nàng ta đến Vân phủ thì cao lắm cũng chỉ làm thiếp, làm sao có thể thật sự trở thành tam phu nhân? Quả thực là ấu tả!

“Phụ thân, mẫu thân, hai người về trước đi, con muốn nói chuyện cùng tam thúc. Con tin rằng, tam thúc nhất định sẽ hiểu rõ mọi chuyện” Vân Mộng Chỉ nhếch môi, khẽ cười.

“Không được! Sao mẫu thân có thể yên tâm được? Tam đệ, Chỉ nhi là cháu gái của người, sao người có thể vì một nô tỳ ti tiện mà đối xử với nó như vậy?” Nhị phu nhân không thuận theo, Vân Mộng Chỉ chính là con gái khiến cho bà kiêu ngạo nhất, sao bà có thể yên tâm bỏ mặc nàng?

“Không cần lo lắng, ta sẽ xử lý tốt chuyện này. Hai người không tin ta sao?” Vân Mộng Chỉ khuyên bảo hai câu, Vân Phụng Thiên cùng nhị phu nhân cuối cùng cũng đành phải đứng dậy đi về.

“Phụng Khải, không được ấu tả!” Trước khi đi, Vân Phụng Thiên vẫn không quên cảnh cáo Vân Phụng Khải.

Nhìn thấy hai người họ đi khuất, Vân Mộng Chỉ liền vươn tay xoa xoa thân thể Vân Phụng Khải. Bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương nhẹ nhàng xẹt qua eo hần, lại bị Vân Phụng Khải bắt lấy: “Vân Mộng Chỉ, người hận ta thì ra tay với ta, tại sao phải nhắm vào một nữ tử vô tội yếu ớt?”

Hai mắt Vân Phụng Khải đỏ bừng, hận không thể ngay lập tức giết chết Vân Mộng Chỉ.

“Ha ha, tam thúc, người quá kích động rồi!” Vân Mộng Chỉ mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Vân Phụng Khải, trong mắt mang tia sáng diễm đam đáng yêu, nói: “Từ trước đến nay tam thúc luôn là người tỉnh táo, tại sao lại quên mất sự hiện hữu của ta kia chứ? Chẳng lẽ Chỉ nhi không đáng để tam thúc chú ý sao? Tam thúc tàn nhẫn phá bỏ mộng ước của Chỉ nhi, cõi lòng Chỉ nhi vô cùng đau đớn, tại sao tam thúc lại không rõ chứ?”

“Cho nên người muốn cho ta nếm thử cảm giác đau khổ này sao? Vân Mộng Chỉ, tại sao người có thể tàn nhẫn như vậy?” Bàn tay Vân Phụng Khải siết chặt, dường như muốn siết đứt cổ của Vân Mộng Chỉ. Mỗi khi nhớ đến khuôn mặt mỉm cười cùng bộ dáng trước khi chết của Tình nhi, hần không cách nào kiềm chế bản thân mình. Đều là lỗi của hần, tại sao hần lại ngu như vậy, muốn đưa Tình nhi cách xa khỏi đầm rồng, lại sai sót dẫn nàng vào thẳng hang hổ?

“Tam thúc, có thể cho phép Chỉ nhi cởi áo choàng ra không? Trong phòng có vẻ hơi nóng” Thanh âm của Vân Mộng Chỉ rất nhẹ.

Lúc này Vân Phụng Khải mới để ý, trời tháng tám quả thật khá nóng, nhưng Vân Mộng Chỉ lại khoác một cái áo choàng thật dày, bao lấy toàn cơ thể nàng ta, chỉ lộ ra một cánh tay đang bị hần giữ lấy.

“Ta sẽ không bỏ qua cho người!” Trực giác nói cho Vân Phụng Khải biết, nàng nhất định đang giả trò. Toàn bộ phủ Thừa tướng này chỉ có Vân Mộng Chỉ là khiến cho người ta nhìn không thấu, mỗi một hành động của nàng ta đều rất quỷ dị.

“Tam thúc yên tâm, Chỉ nhi có mặt quần áo bên trong mà” Vân Mộng Chỉ duỗi tay, nhẹ nhàng cởi áo choàng xuống, sau đó giơ cánh tay lên vịn lấy Vân Phụng Khải, từ trên ghế đứng dậy.

Đồng tử Vân Phụng Khải lại tròn to, bàn tay siết chặt cánh tay còn lại của Vân Mộng Chỉ không khỏi buông lỏng ra.

Bụng của Vân Mộng Chỉ rất to, như là đang mang thai sáu bảy tháng.

Vân Mộng Chỉ tiến lên một bước khiến cho bụng nàng ta chạm nhẹ lên thân thể Vân Phụng Khải, một tay nhẹ nhàng vuốt ve: “Cũng gần năm tháng rồi, đại phu nói là song sinh cho nên nhìn cũng giống như sáu bảy tháng. Ha ha...”

Vân Phụng Khải nhú mày, tại sao nàng ta phải nói chuyện này?

Vân Mộng Chỉ nắm lấy tay Vân Phụng Khải, đặt nhẹ lên bụng mình, nói: “Có cảm thấy không? Bọn nó rất nghịch ngợm, còn đá ta nữa đây này!”

“Vân Mộng Chỉ, rốt cuộc là người đang giả trò gì?” Vân Phụng Khải bối rối vung tay ra, không hiểu vì sao lúc đặt tay lên bụng Vân Mộng Chỉ, tim của hắn lại bất ổn, đập rất nhanh.

“Tam thúc, còn nhớ đêm hôm đó, cách đây hơn bốn tháng không?” Vân Mộng Chỉ dường như không chút quan tâm đến sự kích động của hắn, bàn tay vẫn dịu dàng vuốt ve bụng mình, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng.

“Người có ý gì?” Vân Phụng Khải nhú mày, trong mắt hiện lên sự bối rối.

“Tam thúc không nhớ ra chuyện gì đặc biệt sao?” Vân Mộng Chỉ lơ đãng nhắc nhở.

Sắc mặt Vân Phụng Khải trở nên tái nhợt. Buổi sáng hôm đó khi hắn tỉnh lại liền nhìn thấy trên giường có vết máu, lúc đó hắn còn tưởng rằng kinh nguyệt hàng tháng của Tinh nhi đến, cũng không quan tâm nhiều chuyện. Thế nhưng sau này đại phu lại nói Tinh nhi đã mang thai hơn ba tháng, nói cách khác lúc đó Tinh nhi đã có thai, như vậy thì không thể có kinh nguyệt.

“Đêm đó...” Một sự thật đáng sợ đang dần hình thành trong đầu Vân Phụng Khải.

“Là ta! Hơn nữa, Tinh nhi cũng ở trong phòng nhìn chúng ta” Vân Mộng Chỉ nhếch môi, nói tiếp: “Tam thúc không chịu giúp Chỉ nhi lấy được hạnh phúc của mình, cho nên Chỉ nhi đành phải nghĩ cách đòi lấy hạnh phúc trên người tam thúc thôi”

“Đồ diên!” Vân Phụng Khải đẩy mạnh Vân Mộng Chỉ ra, Vân Mộng Chỉ lui về phía sau vài bước, thân thể ngã mềm trên đất.

Máu tươi từ dưới thân nàng chảy ra, nhuộm đỏ lớp quần áo màu trắng.

Vân Mộng Chỉ ôm bụng, sắc mặt cực kỳ đau khổ: “Tam thúc, ta đã làm sai cái gì? Ta muốn gả cho Tứ vương gia, người không đồng ý, ta liền đòi lấy toàn bộ từ người, ta có cái gì sai? Tại sao người không giúp ta? Vậy mà người còn giết con của chúng ta, người có sai không?”

Vân Phụng Khải lui về phía sau vài bước, sắc mặt tái nhợt.

“Tiểu thư!” Nha hoàn nghe thấy thanh âm bên trong liền chạy vào, không ngờ lại nhìn thấy Vân Mộng Chỉ té ngã trên đất.

Chỉ chốc lát sau, nha hoàn, bà đỡ cùng đại phu chặt vật chạy tới, đưa Vân Mộng Chỉ lên giường. Từng chậu máu đỏ tươi không ngừng được bưng ra khỏi phòng, tiếng kêu thảm thiết của Vân Mộng Chỉ liên tục vang lên.

Không biết qua bao lâu, có bà đỡ từ trong đi ra, cảm thán: “Là hai đứa bé trai, thật sự đáng tiếc! Thế nhưng không ngờ đại tiểu thư lại làm ra loại chuyện bại hoại như vậy!”

Vân Phụng Khải nghe thấy những lời kia, tinh thần hoảng hốt rời khỏi Vân gia.

Không lâu sau, Vân Mộng Chỉ thành thân, trở thành Trắc phi của Ngũ vương gia, theo Ngũ vương gia đến Đồng thành.

Một khoảng thời gian dài sau đó Vân Phụng Khải cũng không trở về Vân gia.

Hình ảnh dừng lại vào ngày thành thân của Vân Mộng Chỉ. Mỹ nữ áo đỏ nhìn Vân Liệt Diễm, hai mắt nàng đã đỏ bừng từ lâu, đỏ đến kinh khủng.

“Sao rồi? Bây giờ đã biết Vân Mộng Chỉ độc ác như thế nào chưa? Vì trả thù Vân Phụng Khải, nàng ta không tiếc dùng thân thể của mình. Những người biết rõ chuyện năm đó đều đã chết hết, cho nên chuyện có thể điều tra được chính là Vân Phụng Khải dưới sự bức bách của Vân Phụng Thiên mà tha cho Vân Mộng Chỉ, nhưng sự thật chính là Vân Phụng Khải không thể tiếp nhận chuyện này cho nên đã rời khỏi Vân gia” Mỹ nữ áo đỏ nói.

“Sau này, khi thúc thúc trở về Vân gia cũng không nhắc đến chuyện Vân Mộng Chỉ” Vân Liệt Diễm cảm thấy kỳ lạ, nhắc tới Vân Mộng Chỉ nhưng thúc thúc cũng không có cảm xúc đặc biệt. Nếu như Vân Mộng Chỉ đã làm những chuyện như vậy với hắn, chỉ sợ có chết cũng sẽ không quên.

“Có người vì quá đau khổ nên tự che kín nỗi đau của mình, cho nên ngay thời khắc Vân Phụng Khải rời khỏi Vân gia cũng đã tự quên mất chuyện này. Có lẽ hắn chỉ nhớ Tân Tinh chết là vì Vân Mộng Chỉ, còn chuyện giữa hắn và Vân Mộng Chỉ thì đều quên. Chuyện tàn nhẫn như vậy cũng chỉ có Vân Mộng Chỉ làm ra được” Mỹ nữ áo đỏ cảm thán một hồi.

“Ta nên để thúc thúc rời khỏi nơi này hay không bỏ qua cho Vân Mộng Chỉ đây?” Vân Liệt Diễm nhíu mày: “Nếu thúc thúc nhớ lại lần nữa, hắn nhất định sẽ đau khổ”

“Lâu như vậy mà hắn vẫn không có cách nào yêu người khác, không chỉ là vì Tân Tinh mà còn tiềm thức che đậy tình cảm trong tiềm thức của hắn. Nếu không thể vượt qua vướng mắc này, vĩnh viễn hắn cũng không cách nào buông tay” Mỹ nữ áo đỏ vô tình cắt đứt suy tư của Vân Liệt Diễm: “Huống hồ, người chịu tha cho Vân Mộng Chỉ sao?”

“Nằm mơ!” Trong mắt Vân Liệt Diễm xuất hiện sự khát máu. Vân Mộng Chỉ, vì không chiếm được một nam nhân mà nhẫn tâm trả thù thúc thúc ruột của mình, ả ta so với Hiên Viên Hi còn điên hơn.

“Có thể chứ!” Mỹ nữ áo đỏ khoát khoát tay, nói: “Đồng thành này nhất định không đơn giản, về phần chuyện gì không đơn giản thì đành dựa vào người rồi. Đêm nay người nên cẩn thận một chút, tránh chuyện ngoài ý muốn thật sự xảy ra”

“Ừ!” Vân Liệt Diễm gật gật đầu, nàng ta nói cũng có lý. Tuy chuyện này thật sự rất tàn nhẫn, nhưng nếu thúc thúc vĩnh viễn không thể đổi mặt thì hắn nhất định sẽ đau khổ cả đời. Cuộc đời của hắn còn rất dài, không thể cứ để tương lai kết thúc như vậy, hắn còn có thể gặp rất nhiều nữ tử xinh đẹp, một trong số họ có lẽ sẽ ở bên hắn cả đời. Hắn đã gặp nhiều đau khổ như vậy, không nên cứ âm thầm chịu đựng mãi.

Cho dù là Tân Tinh hay Vân Mộng Chỉ cũng không phải người có thể ở bên hắn. Tân Tinh quá mức yếu đuối, từ đầu đã không thích hợp với hắn. Mà Vân Mộng Chỉ thì lại quá tàn nhẫn, dùng hận thù để hủy diệt cuộc đời hắn.

Bất luận thế nào, nàng đều phải giúp thúc thúc vượt qua cửa ải khó khăn này, bắt đầu một cuộc sống mới. Thúc thúc đã làm nhiều chuyện vì nàng như vậy, nàng cũng nên vì hắn mà bỏ ra chút công sức.

Vân Liệt Diễm mở mắt, Hàn Chỉ vẫn ngồi bên cạnh nàng. Nàng nhìn thấy đoạn hình ảnh kia vượt qua rất nhiều năm tháng, nhưng thời gian thật sự dường như cũng chỉ hai tiếng mà thôi.

“Tỉnh?” Hàn Chỉ nhìn thấy Vân Liệt Diễm mở mắt ra liền dịu dàng hỏi.

“Bốp!” Một cái tát, Vân Liệt Diễm không chút lưu tình đánh vào mặt Hàn Chỉ.

Hàn Chỉ nhìn Vân Liệt Diễm với ánh mắt khó hiểu, trong mắt xuất hiện sự đau đớn rất nhanh nhưng không chút biểu hiện ra bên ngoài.

“Đều do người!” Vân Liệt Diễm tức giận, không ngừng đánh thùm thụp lên người Hàn Chỉ, thật ra bây giờ nàng rất muốn khóc. Thúc thúc rất đau lòng, ngây ngốc đứng nhìn người mình yêu chết đi, nhìn Vân Mộng Chỉ dùng cách thức điên cuồng để trả thù mình, hẳn thật sự rất đau khổ.

Hàn Chỉ ôm Vân Liệt Diễm vào trong ngực, nhìn thấy nàng không sao hẳn mới thở dài một hơi. Lúc này hẳn còn tưởng rằng nàng không muốn hẳn ở bên cạnh nàng.

Hắn cảm thấy không hiểu loại cảm giác lo được lo mất khi nhìn thấy ánh mắt lạ lẫm cùng đầm máu của nàng, dường như hận không thể nuốt tươi hẳn.

“Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Đều là lỗi của ta, nàng đừng tức giận nữa” Hàn Chỉ nhận ra tâm tình của Vân Liệt Diễm rất không tốt. Tuy không biết trong khoảng thời gian nàng ngủ đã xảy ra chuyện gì, nhưng hẳn có thể cảm nhận được bị thương trong mắt nàng. Là lỗi của hắn, hắn đã hiểu lầm nàng!

Vân Liệt Diễm úp mặt vào ngực Hàn Chỉ, rốt cuộc cũng rơi lệ. Nếu có một ngày nàng mất đi Hàn Chỉ, có phải nàng cũng sẽ đau đớn thấu tâm can hay không? Còn có một người như thế, mặc kệ nàng làm bậy, mặc kệ nàng vui vẻ hay khổ sở cũng đều ôm lấy nàng, làm chỗ dựa vững trãi cho nàng hay không?

81. Q.2 - Chương 83

“Một nữ nhân ngay cả năng lực đoạt lấy nam nhân của mình cũng không có, vậy thì không có tư cách trách móc người khác”

— Vân Liệt Diễm —

“Sao vậy?” Qua một lúc lâu, Hàn Chỉ cảm thấy tâm tình của Vân Liệt Diễm tốt hơn nhiều mới thấp giọng hỏi.

“Chuyện sắp tới do một mình ta xử lý, người không được nhúng tay vào. Ta muốn người làm cái gì, người phải làm cái đó” Trong mắt Vân Liệt Diễm đã không còn bi thương, chỉ có sự lạnh lùng.

Hàn Chỉ gạt nhẹ đầu, nhưng vẫn cảm thấy kỳ lạ: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đều tại người, hại khổ thúc thúc của ta!” Vân Liệt Diễm trừng mắt với Hàn Chỉ. Tên đầu sỏ này, mới chỉ đeo cái mặt nạ da người thôi mà đã mê hoặc nữ nhân như vậy, rốt cuộc có phải là người hay không?

Mặt mũi Hàn Chỉ đen thui. Tại sao lại liên lụy đến hắn rồi?

“Đều tại Vân Mộng Chỉ thích người, cho nên mới làm ra chuyện hoang đường như vậy. Khuôn mặt này này, chính là đầu sỏ!” Vân Liệt Diễm vươn tay捏捏 gương mặt hắn.

“Chờ đến Yến thành, sau khi chúng ta kết hôn, ta sẽ tháo cái mặt nạ này ra, sẽ không bao giờ đeo nó nữa, nàng có chịu không?” Hàn Chỉ dụ dằng dụ dỗ, bây giờ là lúc nàng đang tức giận, không thể đối nghịch với nàng, nếu không thì nàng sẽ càng thêm tức giận.

Đây là kinh nghiệm hắn đã đúc kết được trong khoảng thời gian ở bên Vân Liệt Diễm.

“Vậy bây giờ người không thể xé nát nó không? Nói không chừng bộ mặt thật của người còn xấu hơn cả cái lớp da người này” Vân Liệt Diễm vẫn một mực không tin, một người bình thường sao có thể đeo mặt nạ, nhất định là do quá xấu đến nỗi không dám ra đường gặp người khác cho nên mới sẽ che lại.

“Bộ dạng Thiểm Thiểm rất xấu sao?” Hàn Chỉ không đáp lời Vân Liệt Diễm mà hỏi cái khác.

“Người nào không biết Thiểm Thiểm nhà ta chính là nam tử xinh đẹp nhất đại lục Tranh Vành này? Nữ nhân nhìn thấy nó đều phải chảy nước miếng” Nhắc đến Vân Thiểm Thiểm, Vân Liệt Diễm lại có dịp đắc ý kiêu ngạo.

“Thiểm Thiểm rất giống ta, ít nhất cũng giống đến bảy phần” Hàn Chỉ nghĩ nghĩ, vẫn là nói chuyện này với Vân Liệt Diễm.

“Đừng mà! Người mà đẹp giống Thiểm Thiểm nhà ta một phần đã là kỳ tích rồi, còn bảy phần...” Vân Liệt Diễm đang nói, đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng: “Người nói bộ dạng của người rất giống Thiểm Thiểm?”

Hàn Chỉ gật gật đầu: “Đúng vậy! Lần đầu tiên nhìn thấy Thiểm Thiểm, ta đã cảm thấy nó nhất định là con trai ta, nếu không thì cũng sẽ không giống nhau đến như vậy”

“Không thể nào!” Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu: “Tuyệt đối không thể nào! Chuyện đêm hôm đó không phải chúng ta đều đã nói với nhau rồi sao? Cho nên tuyệt đối không thể nào!”

“Vậy bây giờ nàng tháo mặt nạ của ta ra nhìn thì sẽ biết, không phải sao?” Hàn Chỉ trợn mắt nhìn, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười.

“Không thềm!” Bàn tay của Vân Liệt Diễm đã đặt bên tai Hàn Chỉ rồi, nhưng lại không ra tay. Nàng cũng không biết tại sao, một khắc đó nàng cảm thấy tim mình đập rất nhanh, nhanh đến khiến nàng cảm thấy kinh hoàng.

Hàn Chỉ khẽ lắc đầu: “Nàng rồi sẽ biết thôi”

“Chúng ta đi ra xem một chút đi, chuyện này rất phức tạp” Vân Liệt Diễm đề nghị. Bây giờ nàng nghi ngờ kẻ giết người trong thành chính là Vân Mộng Chỉ, nhưng nàng lại không đoán được nàng ta rốt cuộc có chuyện gì không thể tiết lộ ra ngoài.

“Được!” Hàn Chỉ chuẩn bị mọi thứ, định ra ngoài cùng Vân Liệt Diễm.

Đúng lúc này, không biết ở nơi nào xuất hiện tiếng mèo kêu.

Vân Liệt Diễm nhớ đến tình cảnh mình nhìn thấy, trong lòng càng thêm khẳng định chuyện này có liên quan đến Vân Mộng Chỉ. Vì vậy nàng dùng ánh mắt ra hiệu với Hàn Chỉ, hai người lặng lẽ đi ra ngoài, muốn xem có phải là Vân Mộng Chỉ hay không.

Vân Phụng Khải vừa mới rửa mặt xong, chuẩn bị ngủ, đột nhiên lại nghe thấy một tiếng mèo kêu kỳ quái. Hắn ngay lập tức mặc quần áo chạy ra ngoài xem, còn chưa đi đến cửa thì cánh cửa sổ đột nhiên tự mở ra.

Hắn đi tới cửa bên cạnh chuẩn bị đóng cửa, lại nghe thấy một tiếng nứt vỡ của nữ tử.

“Phụng Khải, chàng trở về rồi sao?” Thanh âm mềm yếu mang theo tình ý vang lên, lại khiến cho thân thể Vân Phụng Khải bị chấn trụ.

Hơn nửa ngày, hắn mới cứng ngắc quay đầu lại, giọng nói có chút run rẩy: “Tĩnh... Tĩnh nhi!”

Chỉ thấy Tân Tĩnh mặc một chiếc áo trắng từ đầu đến chân, mái tóc dài rối tung, vẻ mặt tràn đầy đau khổ.

“Tĩnh nhi, là nàng! Ta đang nằm mơ sao? Thật là nàng!” Vân Phụng Khải bước nhanh về phía Tân Tĩnh, nàng lại lui về phía sau vài bước, lắc lắc đầu.

“Tĩnh nhi!” Trên mặt Vân Phụng Khải không che giấu được vui sướng: “Tĩnh nhi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao nàng lại ở đây?”

“Phụng Khải, có thể nhìn thấy chàng, thật tốt! Chàng đừng hỏi nữa” Tân Tĩnh lắc lắc đầu, trong mắt để lộ bi thương cùng tan nát cõi lòng.

“Ha ha, tam thúc, nàng không muốn nói thì để ta nói cho người biết nhé!” Một tiếng trêu chọc kiêu mỹ truyền đến từ sau lưng, đầu Vân Phụng Khải đột nhiên đau đớn, đau đến nỗi hắn gần như muốn rống ra tiếng.

“Sao vậy? Tam thúc, tại sao chỉ mới nghe thấy tiếng của ta thì đã kích động như thế chứ? Chỉ nhi rất đau lòng đó!” Vân Mộng Chỉ nhếch môi cười. Mười năm qua đi, nàng ta vẫn kiêu mỹ như trước, nên bước ưu nhã đi về phía Vân Phụng Khải.

“Đứng lại! Vân Mộng Chỉ, người đi thêm một bước nữa thì đừng trách ta không khách khí!” Trên mặt Tân Tinh đã không còn thống khổ lúc này, mà chính là hận thù khắc cốt ghi tâm, nhìn chăm chăm vào Vân Mộng Chỉ.

“Ha ha, người sẽ không khách khí với ta như thế nào?” Ánh mắt Vân Mộng Chỉ nhìn Vân Phụng Khải đầy thâm tình cùng chân thành: “Nhìn thấy tam thúc ta bị dọa kìa, sợ hãi nhớ lại chuyện lúc trước sao? Có muốn ta giúp người nhớ lại một chút không? Mấy năm nay, cả ngày lẫn đêm Chỉ nhi đều chưa từng quên tam thúc đâu!”

“Vân Mộng Chỉ, đồ vô sỉ!” Sắc mặt Tân Tinh đầy lạnh lẽo, lập tức hóa thành vô số bóng trắng bao vây Vân Mộng Chỉ, sau đó hình thành một làn sương mù màu đen.

“Chỉ vậy thôi mà muốn đánh với ta à?” Vân Mộng Chỉ cười lạnh, ống tay áo tung bay, chỉ trong chớp lát đã thoát ra khỏi làn sương mù.

Tân Tinh vẫn không ngừng lại, một tia sáng bay ra từ lòng bàn tay nàng, đánh về phía Vân Mộng Chỉ. Vân Mộng Chỉ chuyển thân, một người lập tức biến thành chín người, hai tay chạm nhau đánh ra một tia sáng màu ngọc bích, chín tia sáng tụ hợp tại một chỗ, hình thành một tấm màn cực lớn ngăn cản đòn tấn công của Tân Tinh.

Hai người đều lui về phía sau vài bước.

“Tinh nhi, chúng ta cũng đã đánh mười năm rồi, cũng không phân thắng bại. Người cảm thấy hôm nay người có thể thắng ta sao? Còn nữa, người đã quên lúc trước người đã chết như thế nào rồi sao? Nếu không phải hấn phản bội người, người sẽ nản lòng sao? Hôm nay vậy mà người còn muốn ngăn ta khiến cho hấn nhớ lại chuyện cũ” Vân Mộng Chỉ cười lạnh: “Người không chịu đầu thai, bám theo ta suốt mười năm thì thế nào? Ngoại trừ vậy ta trong Đồng thành thì người còn có thể làm được gì? Không phải là người không muốn tổn thương người vô tội hay sao? Ta đây giết thêm một đám người nữa, xem người có thể làm gì để gây khó dễ cho ta!”

“Nếu không phải người thì tại sao chàng có thể phản bội ta? Người dùng phương thức tàn nhẫn như vậy hãm hại chúng ta, người không sợ sẽ gặp báo ứng sao? Còn nữa, người còn chưa chết, ta làm sao có thể yên tâm đi đầu thai? Ta cho người biết, Vân Mộng Chỉ, cho dù Tân Tinh ta có làm cô hồn dã quỷ một ngàn năm cũng nhất định phải đợi đến ngày người chết! Ta không giết được người, càng không ngăn cản được người đi giết người vô tội, nhưng người vĩnh viễn đừng mong có thể rời khỏi Đồng thành. Những oan hồn bị người hại chết đều đang ở đây nhìn người này!” Vân Mộng Chỉ không chết, Tân Tinh nàng cũng sẽ không đầu thai. Làm cô hồn dã quỷ thì như thế nào? Nàng chính là muốn bám lấy ả ta, khiến cho ả ta không được sống yên ổn!

“Báo ứng? Ha ha, Tinh nhi, ta có lỗi với người sao? Là ta hại người, khiến người đã mất đi đứa nhỏ, nhưng ta không phải đã trả lại cho người rồi sao? Ngày đó, trong phòng ta, không phải người đã tận mắt nhìn thấy tam thúc đẩy ngã ta, hai đứa con trai đã thành hình của ta chết thảm trong bụng, không phải sao? Một khắc đó, không phải người đã mỉm cười à? Người nghĩ rằng ta không nhìn thấy người sao?” Mèo là loài động vật có linh tính, nàng lại có được hạt linh hồn của Thiên linh thú Miêu Yêu chín mạng, có năng lực cùng thực lực như của Miêu Yêu chín mạng, làm sao có thể không nhìn thấy linh hồn của Tân Tinh.

“Thì sao? Ta chết, người lại không chết, không phải sao?” Tân Tinh cười lạnh, báo ứng như vậy làm sao có thể đủ? Lúc trước là nàng quá đơn thuần thiện lương mới có thể bị nàng ta hại thảm như vậy, không nhìn tận mắt nàng ta chết, nàng vĩnh viễn cũng đều không nhắm mắt.

“Tốt! Rất tốt! Để xem giữa hai chúng ta, ai sẽ thắng!” Vân Mộng Chỉ cũng bị Tân Tinh chọc giận. Mười năm rồi, oan hồn Tân Tinh này bám theo nàng suốt mười năm, đáng tiếc nàng không phải Tinh nhi ngu ngốc ngày xưa, bị dọa một chút liền phát điên lên. Không phải muốn đánh nhau với nàng sao? Vậy cứ tiếp tục đánh thôi!

“A...!” Nghe đối thoại của hai người, trong đầu Vân Phụng Khải xuất hiện một đồng hình ảnh khiến cho hấn đau đến kêu thảm thiết.

“Phụng Khải!” Tân Tinh lo lắng đi đến, nhìn thấy bộ dạng đau đớn của Vân Phụng Khải thì nàng liền khổ sở. Quả thật là nàng từng oán Vân Phụng Khải, nhưng xét cho cùng thì Vân Phụng Khải mới thật sự là

người bị hại. Vân Mộng Chỉ dùng cách thức tàn nhẫn như vậy để báo thù hấn, sau bao nhiêu đau đớn hấn mới tự che kín kỷ ức của mình.

Hôm nay bắt đầu nhớ lại, hấn có thể tiếp nhận được sao?

“Người lo cho hấn?” Vân Mộng Chỉ nhếch môi, nói: “Người lo cho hấn thì sao? Người đừng quên bản thân mình chỉ là một cô hồn dã quỷ. Người đã chết rồi, không còn là người, người không an ủi được hấn, cũng vĩnh viễn không thể nối lại duyên xưa với hấn. Hơn nữa đã nhiều năm trôi qua, hấn đã quên người từ lâu rồi, người mau thanh tỉnh đi! Có lẽ người nên giết hấn, như vậy thì hấn mới có thể làm bạn với người, các người mới có thể làm một đôi phu thê cô hồn dã quỷ. Ha ha ha...”

“Người mới là quỷ!” Một tiếng mắng khê cắt đứt tiếng cười của Vân Mộng Chỉ. Vân Liệt Diễm đi tới, cố nén xúc động muốn làm thịt Vân Mộng Chỉ ngay lập tức.

“Người là ai? Tại sao ta lại thấy có chút quen?” Vân Mộng Chỉ khẽ nhú mày nhìn Vân Liệt Diễm, hơn nửa ngày mới bình tĩnh mở miệng: “Thì ra là tiểu muội! Nhiều năm không gặp, cũng đã lớn thành một cô nương duyên dáng yêu kiều rồi. Nhìn bộ dạng này, thật đúng có vài phần tương tự với đại nương, thậm chí còn đẹp hơn đại nương vài phần!”

“Cám ơn đại tỷ đã khen ngợi! Làm sao có thể sánh với đại tỷ chứ? Tỷ cũng đã hai mươi sáu tuổi rồi mà vẫn giống như những cô nương mới mười mấy tuổi, thật khiến cho người ta ngưỡng mộ!” Vân Liệt Diễm mỉm cười nhưng trong lòng lại không cười. Không ai là không biết nói lời khách sáo, không phải sao?

“Miệng lưỡi tiểu muội thật ngọt! Tỷ tỷ nhớ năm đó, lúc tỷ rời khỏi Vân gia, ngay cả một câu nguyên vẹn mà muội cũng nói không thành, hôm nay ngược lại càng ngày càng thông minh đáng yêu!” Vân Mộng Chỉ mỉm cười, mang một bộ dáng trưởng bối.

“Hơn nửa đêm mà đại tỷ không ở vương phủ lại chạy đến khách điểm nhỏ bé này, không sợ đại tỷ phu sốt ruột sao? Có phải đại tỷ biết tiểu muội đến đây cho nên đặc biệt ra nghênh đón không?” Vân Liệt Diễm nhếch khóe miệng. Miêu Yêu chín mạng thì sao? Không phải cũng chỉ là kéo bè kéo phái đánh hội đồng hay sao? Nàng không phải là chưa chơi trò ‘giáp lá cà’!

“Tỷ tỷ thật sự không biết tiểu muội lại đi cùng với tam thúc. Có thể nhìn thấy tiểu muội, tỷ rất vui vẻ. Tỷ muội chúng ta nhiều năm chưa từng gặp mặt, không bằng theo tỷ đến vương phủ, ở lại đó vài ngày, tỷ muội chúng ta cùng ôn chuyện cũ, thế nào?” Vân Mộng Chỉ nhếch miệng, cười vô cùng chân thành.

“Đương nhiên là được chứ! Thế nhưng phu quân muội cũng đến đây, quấy rầy tỷ không biết có bất tiện hay không?” Vân Liệt Diễm rất tò mò, không biết Vân Mộng Chỉ đang tính toán cái gì.

“Đương nhiên là không rồi!” Vân Mộng Chỉ đi đến nắm lấy tay Vân Liệt Diễm, than thở: “Tiểu muội không biết đâu, mấy năm qua tỷ tỷ chỉ có một mình ở Đồng thành, thật sự là rất tịch mịch, hàng ngày đều ngóng trông có ai đó đến giải sầu với tỷ”

Những lời này Vân Mộng Chỉ nói là sự thật. Nàng ta bị Tân Tinh giam trong Đồng thành mười năm, ngoại trừ giết người cho hả giận thì nàng ta thật sự không tìm được cách nào khác để giải trí. Tân Tinh này, thật sự là âm hồn bất tán!

“Vậy muội đành quấy rầy tỷ tỷ rồi!” Vân Liệt Diễm mỉm cười, ngẩng đầu liếc nhìn Tân Tinh. Quả thật mỹ nữ áo đỏ nói không sai, thể giới to lớn này không thiếu cái lạ, oan hồn Tân Tinh này vậy mà đuổi theo Vân Mộng Chỉ đến Đồng thành, hơn nữa còn bám lấy suốt mười năm.

“Chúng ta là tỷ muội, nói cái gì mà quấy rầy với không quấy rầy chứ? Vậy tiểu muội cùng tỷ đến vương phủ đi!” Vân Mộng Chỉ kéo tay Vân Liệt Diễm định chạy đi.

“Đại tỷ, ta tới đây cũng đã nửa ngày mà tỷ còn không giới thiệu tỷ tỷ áo trắng này cho ta biết sao?” Vân Liệt Diễm lại không chút ý định rời khỏi đây, mà là nhìn về phía Tân Tinh, khóe môi treo lên nụ cười không rõ ý tứ.

“Tiểu muội nói nàng sao? Vậy để tỷ giới thiệu với muội muội nhé! Vị này chính là tam thẩm của tam thúc thúc ngày trước, chính là một đoạn nhạc dạo không ý nghĩa trong nhà chúng ta mà thôi!” Vân Mộng Chỉ

nhìn Tân Tinh với ánh mắt thân mật, nói tiếp: “Tinh nhi, đây là một trong những vị tiểu thư của Vân phủ chúng ta – Vân Liệt Diễm, lúc đó người vẫn chưa gặp nàng đâu!”

Nàng ta cười, giống như bọn họ quả thật là tỷ muội tốt với nhau.

“Vân Mộng Chỉ, người đã đùa đủ chưa? Người nghĩ rằng ta còn không hiểu rõ người sao?” Tân Tinh hừ lạnh, Vân Mộng Chỉ nếu có lòng tốt thì nàng đã chết từ tám đời rồi!

“Tinh nhi à, chúng ta đều đã đấu với nhau nhiều năm như vậy, hôm nay có tiểu muội ta ở đây, người tạm đừng gây phiền phức cho ta một chút được không? Chúng ta cùng đến vương phủ nói chuyện, thế nào?” Vân Mộng Chỉ cười nhẹ, dường như cũng không để ý đến sự châm chọc cùng khiêu khích của Tân Tinh. Đã nhiều năm trôi qua, bọn họ tranh tranh đấu đấu cũng bất phân thắng bại không phải sao? Vậy thì cứ chờ đợi thêm một chút, nàng còn rất nhiều thời gian để đánh nhau với nàng ta.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Đại tỷ, tam thẩm, chẳng lẽ hai người có thù oán với nhau sao?” Vân Liệt Diễm mang bộ dạng tò mò, nhìn hai người.

“Chuyện này kể ra thì rất dài. Đúng rồi tiểu muội, tại sao không thấy phu quân của muội?” Vân Mộng Chỉ rất có hứng thú với chuyện vạch trần vết sẹo của Vân Phụng Khải, nhưng lại lo rằng Vân Liệt Diễm này sẽ không chịu đựng được.

“Suýt chút nữa là muội quên mất rồi. Đại tỷ, để muội gọi phu quân đến ra mắt tỷ!” Về mặt Vân Liệt Diễm thẹn thùng, nhưng lại nhìn thấy cả Vân Mộng Chỉ lẫn Tân Tinh đều là chua xót.

“Đừng!” Từ đầu luôn lâm vào trạng thái hoảng hốt, Vân Phụng Khải lại đột nhiên xông đến, không ngừng lắc lắc đầu nói với Vân Liệt Diễm: “Không được! Diễm nhi, các người đi mau! Đi mau!”

Chuyện năm đó vẫn còn rõ mồn một trước mắt, không ai biết tiếp theo Vân Mộng Chỉ sẽ làm ra những gì!

Nàng ta quá âm hiểm, hẳn đã ném qua một lần, đã hại Tinh nhi, không thể hại thêm Diễm nhi! Nếu để cho Vân Mộng Chỉ nhìn thấy Hàn Chỉ, Diễm nhi nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Hẳn đã nhớ lại toàn bộ mọi chuyện, cho nên hẳn mới biết Vân Mộng Chỉ đáng sợ cỡ nào!

“Thúc thúc, A Chỉ là phu quân của ta, ta ra mắt với đại tỷ là cấp bậc lễ nghĩa cơ bản” Vân Liệt Diễm cười nhẹ, đẩy Vân Phụng Khải ra. Thúc thúc, nếu như thúc không được nhìn tận mắt Vân Mộng Chỉ bị đánh bại, cái bóng ma này nhất định sẽ vĩnh viễn tồn tại trong lòng thúc cả đời, cũng giống như Tân Tinh, chết cũng không chịu đầu thai.

Vân Mộng Chỉ, không thể không chết!

“Phu quân mau vào đi, đại tỷ đang chờ người đây nè!” Vân Liệt Diễm hô một tiếng, Hàn Chỉ liền từ bên ngoài đi vào, dung mạo vẫn như mười năm trước, không một chút thay đổi, duy nhất thay đổi chính là mái tóc đen nay đã biến thành màu tơ bạc.

“Tứ vương gia!” Vân Mộng Chỉ kinh ngạc lui về phía sau vài bước. Làm sao có thể? Năm đó nàng tận mắt nhìn thấy dung nhan đã bị hủy của Tứ vương gia, làm sao có thể vẫn bình yên vô sự?

Gương mặt Hàn Chỉ lạnh lùng, đã không còn sự ôn hòa của mọi ngày, nhiều thêm vài phần lạnh lùng ‘người lạ’ chốn đến gần’.

“A Chỉ, đây là đại tỷ của ta, sao người lại không chào hỏi? Thật là không lễ phép!”

Vân Liệt Diễm đi đến, dựa vào trước ngực Hàn Chỉ, bàn tay nhỏ bé gãi gãi lồng ngực hẳn.

“Đã trễ thế này rồi mà còn chưa chịu ngủ, một mình chạy ra đây làm cái gì? Không sợ lạnh sao?” Giọng điệu Hàn Chỉ mang theo trách cứ, nhưng lại vô cùng dịu dàng cùng yêu thương.

Sắc mặt Vân Mộng Chỉ tái nhợt, cắn chặt răng tự trấn định chính mình. Đây không phải là Tứ vương gia, nhất định không phải!

Tứ vương gia không thể xuất hiện ở chỗ này, tuyệt đối không thể!

Khóe môi Vân Mộng Chỉ tự nhếch lên một nụ cười gượng ép, hỏi: “Không biết muội phu xưng hô như thế nào?”

Vân Liệt Diễm tự cười lạnh dưới đáy lòng. Thủ đoạn của Vân Mộng Chỉ quả thật là không thấp, đến bây giờ mà còn nhẫn nhịn được, khó trách lại có thể hại thúc thúc thành như vậy. Nếu vậy thì nàng sẽ cho nàng ta thêm một chút hương liệu, xem rốt cuộc nàng ta có thể điên cuồng thành cái dạng gì!

“Đại tỷ, tỷ cũng gọi muội phu rồi mà còn hỏi xưng hô làm gì? Ha ha, chúng ta đang trở lại Yên thành đó, phu quân nói kinh thành không xinh đẹp bằng Yên thành, nhất định phải dẫn muội về đó, thật không ngờ lại gặp tỷ ở đây. Tỷ phu cùng phu quân là huynh đệ, chúng ta quả thật là thân càng thêm thân, nhất định phải mở tiệc ăn mừng mới được, tỷ cảm thấy thế nào?” Vân Liệt Diễm cười đến không tim không phổi, bộ dáng vô cùng ngây thơ.

“Đúng vậy!” Vân Mộng Chỉ gật đầu, móng tay dường như đã cắm sâu vào lòng bàn tay. Là hắc! Tứ vương gia, vậy mà hắc không có chuyện gì, hắc vẫn hoàn hảo. Thế nhưng, một chút hắc cũng không nhớ nàng sao?

Cả đời này, mộng tưởng duy nhất của nàng chính là trở thành Tứ vương phi, bởi vì khắp thiên hạ này chỉ có nam tử như thế mới xứng với Vân Mộng Chỉ nàng. Vì giấc mộng này, nàng không biết đã cố gắng bao nhiêu, nhưng Tứ vương gia vẫn luôn thờ ơ. Cuối cùng, nàng chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào Vân Phụng Khải, nhưng Vân Phụng Khải lại nhẫn tâm đánh nát tia hi vọng cuối cùng của nàng.

Nàng không cam lòng! Nàng cất giấu toàn bộ đau khổ không nơi thổ lộ, cho nên lúc Tân Tinh đến Vân gia, nàng liền nghĩ rằng phải trả thù Vân Phụng Khải. Hắc là thúc thúc của nàng, nếu như hắc không chịu giúp nàng, vậy thì hãy cùng nàng ném thử tư vị mất đi tình cảm chân thành đi!

“Vậy chúng ta đi thôi, đại tỷ!” Vân Liệt Diễm nắm tay Hàn Chỉ, mỉm cười với Vân Mộng Chỉ.

“Diễm nhi, đừng đi!” Vân Phụng Khải lo lắng, loại cảm giác đau đớn như lăng trì này khiến cho hắc vô cùng thống khổ, hắc không muốn thêm ai khác ném thử tư vị như hắc. Vân Mộng Chỉ, nàng ta vốn dĩ không phải là người!

“Thúc thúc, cho dù nhớ lại có đau khổ dường nào thì mọi chuyện cũng đều đã qua rồi. Thúc nhìn Vân Mộng Chỉ đi, nàng ta đứng trước mặt thúc cũng không có gì đặc biệt hơn người. Nàng ta hung ác thì sao? Thúc cảm thấy mấy năm qua nàng ta có hạnh phúc không?” Vân Liệt Diễm buông tay Hàn Chỉ ra, đột nhiên mỉm cười, kéo Vân Phụng Khải xoay người lại để cho hắc nhìn Vân Mộng Chỉ cùng Tân Tinh: “Thúc suy nghĩ kỹ một chút, thúc có cái gì sai? Thúc đưa Tinh nhi về Vân gia là vì bảo vệ nàng, là chính nàng quá mềm yếu, nếu như nàng đủ kiên cường, đủ tin tưởng thúc, thì làm sao có thể bị Vân Mộng Chỉ đùa giỡn xoay vòng như vậy? Nếu quả thật thương tâm tuyệt vọng, nàng vẫn có thể thoải mái buông tay thúc mà không phải là buông bỏ chính mình. Nếu nàng yêu thúc, nàng sẽ tự chăm sóc cho mình, nghe lời thúc nói, không giao thiệp với người Vân gia, không tin tưởng bất kỳ ai, chỉ tin tưởng một mình thúc. Thế nhưng nàng không có như vậy, Vân Mộng Chỉ chỉ dùng một con mèo mà đã dọa sợ nàng, dùng một chút mê dược mà có thể khiến cho nàng đau khổ!”

“Không! Không phải như thế! Là ta không chăm sóc tốt cho nàng, là lỗi của ta!” Vân Phụng Khải lắc lắc đầu. Là hắc không tốt, biết rõ Tinh nhi chỉ là một nữ tử yếu ớt, lại không bảo vệ nàng.

“Lỗi của thúc? Lúc nàng ở bên cạnh thúc, cho dù nàng không biết thúc là sát thủ thì nàng cũng phải biết thúc đã vượt qua cái chết trong đao sắt máu tanh, nếu như nàng không chuẩn bị thật tốt trước khi yêu thúc thì cần gì phải đến với thúc? Nàng thật đáng thương, nhưng lại không thể trách người khác. Lúc thúc bị thương, nàng có thể thấy chết mà không cứu, quyết định cứu thúc thì phải hiểu thúc không phải là người bình thường. Nàng bị thúc thu hút, nguyện ý ở bên cạnh thúc cho dù phải trả một cái giá lớn. Trên thế giới này, tại sao có thể có chuyện tốt như vậy xảy ra? Vân Mộng Chỉ chỉ dùng một chút thủ đoạn mà nàng đã mắc câu, nàng có tư cách gì để khiến cho thúc đau khổ vì nàng như thế?”

Vân Liệt Diễm không phải là không thương xót cho Tân Tinh, nhưng nếu mọi chuyện bắt đầu từ lúc nàng ra tay cứu giúp Vân Phụng Khải thì giữa bọn họ đã có sai lầm. Đơn thuần, hiền lành, lương thiện, không phải lỗi của nàng, nhưng nàng sai ở chỗ đã tự tổn thương chính mình. Nếu nàng thật tâm yêu Vân Phụng Khải, nàng nên học cách tự chăm sóc cho mình. Lần đầu tiên nhìn thấy khăn tay có vấn đề thì phải nên cẩn thận, nàng còn dám đến tìm Vân Mộng Chỉ, quả thật là ngại mạng quá dài. Cho dù nghĩ không ra thì khi cảm thấy Cửu nhi có vấn đề, nàng nên cảm thấy Vân Mộng Chỉ cũng không được bình thường. Vân Phụng Khải trở về, đáng lý ra nên nói chuyện này với hắc, vậy mà nàng lại đợi, kết quả Vân Phụng Khải bị

Vân Mộng Chỉ hạ được, đến khi nhìn thấy cảnh tượng kia mới bắt đầu biết đau lòng. Vân Phụng Khải tận lực để lại hai thị vệ bảo vệ nàng, nàng nên tìm hai thị vệ để bọn họ nghĩ cách truyền tin cho Vân Phụng Khải, nói cho hắn biết có chuyện gì đó không đúng. Nàng ngược lại, không nghe lời hắn, đi ra ngoài, còn tự đóng cửa rồi tự tra tấn mình cho đến khi tinh thần không còn, lại bị Vân Mộng Chỉ khiêu khích, cuối cùng là gánh lấy cái chết.

Không phải là nàng không đồng cảm, nhưng nàng thật sự không hiểu nổi tại sao nàng ta có thể ngốc đến như vậy!

Vân Liệt Diễm lại chỉ tay vào Vân Mộng Chỉ, nói: “Thúc thúc, thúc nhìn kỹ Vân Mộng Chỉ thử xem, nàng ta có cái gì đáng sợ hay sao? Nàng ta cũng chỉ là may mắn ăn phải hạt linh hồn của Miêu Yêu chín mạng mà thôi, cho nên võ công tương đối mạnh hơn người thường một chút. Thúc có thể thương xót cho nàng ta không? Chẳng phải lúc trước thúc thề phải giết chết nàng ta sao, nếu nàng ta chết rồi thì có thể nói những lời khiến thúc đau khổ được không? Còn nữa, cho dù đứa bé kia của ai thì cũng là con ruột của Vân Mộng Chỉ, lúc đó võ công của Vân Mộng Chỉ cao như vậy, làm sao nàng ta có thể để cho thúc đẩy một cái rồi xảy thai chứ? Rõ ràng là chính nàng ta cố ý làm cho thúc cảm thấy áy náy, tại sao thúc lại không nhìn ra quỷ kế của nàng ta? Ngay cả con của mình mà cũng có thể lợi dụng, nàng ta có cái gì đáng để thúc thương xót?”

“Mà thúc, cái sai lớn nhất của thúc chính là quá mềm lòng với hai nữ nhân này. Thúc yêu Tinh nhi thì nên dạy cho nàng làm thế nào để trở thành nữ nhân của thúc, thúc có thể để cho nàng nhìn thấy một mặt chân thật của thúc chứ không phải dựng lên toàn bộ hình ảnh hoàn mỹ trước mặt nàng. Ta còn nhớ lúc ta mới quen biết A Chỉ, có một lần hắn đưa ta đi giết người, khi đó ta lại nghĩ rằng hắn tạo cơ hội cho ta cướp bóc kiếm tiền, sau này trải qua chuyện của Thượng Quan Lâm Nhi thì ta mới hiểu hắn là đang thăm dò ta, thăm dò xem ta có thể bình thản tham gia trò chơi máu tanh của hắn hay không. Thúc thúc, một nữ nhân muốn đứng bên cạnh thúc cả đời mà không có năng lực thì ông trời đã chú định hai người không có kết quả. Còn Vân Mộng Chỉ, nàng ta nhẫn tâm như vậy mà thúc còn mềm lòng với nàng ta. Không phải nàng ta có chín cái mạng hay sao? Nếu là ta thì mọc một đầu ta lại chặt một đầu, cho đến khi chặt hết mới thôi. Ta xem, nàng ta có thể làm gì được ta?” Vân Liệt Diễm lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Vân Mộng Chỉ: “Người nghĩ rằng chuyện năm đó chỉ có ba người các người biết hay sao? Ta thật hết nói nổi với người, trên thế giới này quả thật không còn nữ nhân nào ác độc như người!”

“Bốp! Bốp!” Vân Mộng Chỉ vỗ vỗ tay, cười nói: “Lúc đầu người đi vào, ta còn nghi ngờ người, ta lại không nhìn thấy tu vi võ công của người, mà một chút người cũng không giống người không có võ công. lát sau khi nắm tay người, ta vẫn cảm thấy kỳ lạ, thì ra người quả nhiên là thâm tàng bất lộ. Vân gia có một thiên tài như vậy, phụ thân thật sự sẽ để cho người rời khỏi Vân gia sao?”

“Xem ra người đã bị nhốt ở Đồng thành này quá lâu rồi, cho nên không còn biết tình hình bên ngoài nữa. Ta đây tốt bụng nói cho người biết, trên đại lục này đã không còn Vân gia, người Vân gia đều đã chết sạch, chỉ còn lại một mình người. Đúng là có duyên lại gặp người ở đây, ta đành phải xin lỗi lòng tốt của ông trời rồi!” Vân Liệt Diễm nhếch môi. Vân Mộng Chỉ, gặp phải ta thì chính là bất hạnh của người!

“Sao tiểu muội lại xa lạ với tỷ tỷ như vậy chứ?” Vân Mộng Chỉ mỉm cười, nói: “Những người kia chết thì chết đi, chỉ là một đám ngu xuẩn mà thôi! Tỷ muội chúng ta khó có dịp hợp ý, có chuyện gì không phải là nên bình tĩnh nói chuyện với nhau hay sao?”

“Ta cũng biết mình cùng đại tỷ người ‘tâm đầu ý hợp’ rồi, nhưng đại tỷ ngàn không nên, vạn không nên để ý đến nam nhân của ta. Ta là loại người lòng dạ hẹp hòi vô cùng, cái gì là của ta, người khác liếc mắt nhìn một cái cũng không cho phép! Đại tỷ, người trắng trợn nhìn chằm chằm vào phụ quân của ta như vậy, ta làm sao có thể vui vẻ được chứ?” Vân Liệt Diễm nháy nháy mắt với Vân Mộng Chỉ: “Đại tỷ, tuổi người cũng đã lớn như vậy rồi, ăn trong chén mà còn muốn nhìn trong nồi, thật sự là lòng tham không đáy!”

“Người...!” Mặc cho Vân Mộng Chỉ có năng lực nhẫn nại đến cỡ nào thì khi nghe thấy lời này của Vân Liệt Diễm cũng vẫn phải thay đổi sắc mặt. Không có nữ nhân nào thích nghe người khác nói mình già, hơn nữa nàng gặp Tứ vương gia trước, lúc đó Vân Liệt Diễm vẫn còn chưa đủ lông đủ cánh, dựa vào cái gì mà muốn tranh với nàng?

“Ta? Ta làm sao?” Vân Liệt Diễm đi đến bên cạnh Hàn Chỉ, chỉ tay vào Hàn Chỉ nhưng lại nói với Vân

Mộng Chỉ: “Đây là người của ta! Đoạt nam nhân với ta, còn phải xem người có năng lực đó hay không!”

Hàn Chỉ nghe thấy lời nói của Vân Liệt Diễm, khoe môi khê nhếch. Xem ra, cố gắng của hắn đã không uổng phí, hôn lễ ở Yên thành có thể sẽ được cử hành thuận lợi.

Vân Mộng Chỉ trợn to đôi mắt xinh đẹp, nhưng vẫn không nổi điên. Nàng nhận ra, Vân Liệt Diễm này rất khó đối phó.

Một người kiêu ngạo như vậy, hoặc là ý có người giúp nàng, hoặc là có bản lĩnh thật sự. Nàng phải nghĩ cách, nàng không muốn chết sớm như vậy, với năng lực của nàng thì tu luyện đến Thần cấp cũng không phải là không thể. Bây giờ nàng có chín cái mạng, cao nhất thì đã đến Thiên Lục cấp, thấp nhất cũng là cảnh giới Thiên Nhân, chỉ cần trong vòng mười năm hay hai mươi năm thì nàng nhất định có thể đột phá. Nếu không phải bị Tân Tinh vây trong nơi rách nát này thì nàng đã đi Tử Vong sơn mạch từ lâu rồi, mục đích của nàng lúc trước đã đạt được, vốn dĩ không muốn tiếp tục dây dưa. Tuy Tứ vương gia quan trọng nhưng tính mạng của nàng còn quan trọng hơn, không còn mạng thì nàng lấy cái gì để chiếm được hắn?

Vân Liệt Diễm hí mắt nhìn Tân Tinh, nói: “Nhìn cho kỹ, một nữ nhân ngay cả năng lực đoạt lấy nam nhân của mình cũng không có, vậy thì không có tư cách trách móc người khác!”

82. Q.2 - Chương 84

“Bất kỳ lúc nào nàng cũng đều có ta bên cạnh”

— Hiên Viên Triết —

“Tuy đến lúc chết hắn cũng chưa từng nói một câu yêu nàng, nhưng nam nhân nguyện ý vui vẻ khi thấy nàng vui, thậm chí còn nguyện ý chết cùng nàng, hắn yêu nàng còn nhiều hơn câu nói yêu nàng có thể bày tỏ”

— Vân Mộng Chỉ —

Cảm thấy Vân Liệt Diễm không định buông tha mình, Vân Mộng Chỉ đành phải nghĩ cách trốn khỏi đây. Nếu chỉ một người thì nàng còn có phần thắng, nhưng võ công của Vân Liệt Diễm nhất định không thấp, thêm cả Tứ vương gia, còn Tân Tinh vẫn đang nhìn chăm chăm, một chút phần thắng nàng cũng không có.

Vân Mộng Chỉ nhếch môi, cười nói với Vân Liệt Diễm: “Tiểu muội oan uổng cho tỷ tỷ rồi, tỷ khi nào lại tranh đoạt phu quân với muội rồi hả? Lúc tỷ gặp Tứ vương gia, muội còn nhỏ lắm, ta nói có đúng không Tứ vương gia?”

“Đại tỷ, ba cái mưu kế thủ đoạn này ta chơi riết chán rồi, ta chỉ nhắc nhở người một câu mà thôi. Phía sau chính là ngô cụt, ta đã sai người ở đó chờ người rồi, cho nên đại tỷ đừng trông cậy vào chuyện trốn thoát nữa!” Vân Mộng Chỉ có rất nhiều điểm mờ ám, Vân Liệt Diễm đã để ý từ lâu, nếu không phải lúc này nhìn thấy Diệp Khuyết cùng Diệp Tô, nàng cũng sẽ không đột nhiên nghĩ ra cách cho người chặn ngô sau. Vân Mộng Chỉ so với Vân Mộng Dao cùng Vân Mộng Vũ quả thật thông minh hơn không chỉ một chút, lúc này nếu nàng lơ đãng thì đã để cho nàng ta trốn thoát rồi.

“Thế rốt cuộc tiểu muội muốn thế nào đây?” Vân Mộng Chỉ cắn răng, khoe môi vẫn treo nụ cười như cũ.

“Ta quả thật không thể không bội phục sức chịu đựng của đại tỷ, chỉ tiếc tiểu muội ta chưa bao giờ thích nói chuyện đạo nghĩa. Nếu đại tỷ không muốn gây khó dễ cho muội, vậy hãy để tiểu muội này làm kẻ ác một lần vậy!” Vân Liệt Diễm cười lạnh, với những chuyện nàng ta đã làm lúc trước thì có chết cũng không đáng tiếc. Vân Liệt Diễm nàng tuy không phải là người tốt nhưng ít ra cũng không có táng tận lương tâm, đáng chết thì nàng giết, vô tội thì nàng sẽ không đụng vào. Vân Mộng Chỉ này vì tranh đấu với Tân Tinh mà giết nhiều người dân vô tội ở Đồng thành như vậy, giết nàng ta là điều phải làm.

Vân Liệt Diễm vươn tay, hỏa diễm trong lòng bàn tay lại hóa thành một thanh cung hỏa diễm khổng lồ. Nàng lui về phía sau vài bước, kéo nhẹ dây cung, một loạt cung tên hỏa diễm bay về phía Vân Mộng Chỉ. Đây là chiêu thức Vân Liệt Diễm vừa mới nghĩ ra. Không phải Vân Mộng Chỉ có chín cái mạng sao? Vậy thì nàng sẽ tách mình thành chín người đến đánh với nàng ta, chỉ cần giết được một hai cái mạng thì nàng ta cũng chẳng là gì nữa cả.

Từ lúc nàng vào phòng đã nhớ ra chín cái mạng của Vân Mộng có thể tách ra tu luyện, thực lực từng cái đều không tầm thường. Nếu chín cái cùng vậy đánh nàng thì nàng muốn chiến thắng cũng không phải là chuyện khó gì. Tuy nhiên nếu chín cái mạng hợp thành một thể thì sao? Không sợ thực lực phân tán, chỉ sợ thực lực của nàng ta hợp lại làm một, vậy thì nếu nàng muốn giành chiến thắng cũng không còn là chuyện dễ dàng.

Cho nên, ngay từ đầu Vân Liệt Diễm đã nghĩ rằng mình phải tấn công trước để làm yếu thực lực của nàng ta.

Vân Mộng Chỉ thấy Vân Liệt Diễm đã ra tay, nếu mình còn bất động thì sẽ rơi vào thế yếu. Một người ngay lập tức biến thành chín người, trong tay mỗi người đều cầm một thanh trường kiếm. Nhan sắc đều không giống nhau, màu sắc của thanh kiếm trong tay tượng trưng cho thực lực.

Chín người đồng thời ra tay, ngăn chặn cung tên hỏa diễm của Vân Liệt Diễm, sau đó nhanh chóng lui về phía sau tìm cơ hội bỏ chạy.

Thế nhưng Vân Liệt Diễm làm sao có thể bỏ qua cho nàng ta dễ dàng như vậy? Nàng ta lui về sau một bước, Vân Liệt Diễm liền tiến lên thêm một bước. Chỉ chốc lát sau, hai người đã nhảy ra khỏi phòng, đuổi bắt nhau trên những mái nhà.

Đám người Hàn Chỉ đương nhiên cũng đuổi theo.

Không ít dân chúng trong Đồng thành nghe tiếng động cũng ló đầu ra ngoài tìm hiểu sự việc. Dù sao bị nhốt trong Đồng thành này hơn mười năm, chết thì cũng đã chết, người chưa chết cũng chẳng khác gì sống không bằng chết.

Chỉ thấy một chiếc bóng màu đỏ, quanh thân đều là lửa đang cháy phừng phực, nàng đang đuổi theo một nữ tử, nhìn kỹ lại thì chính là Vương phi của Ngũ vương gia.

Chính phi của Ngũ vương gia đã chết từ lâu, hẳn lại bị Vân Mộng Chỉ mê hoặc đến thần hồn điên đảo. Tuy lúc đầu phong vị cho Vân Mộng Chỉ là Trắc Phi nhưng khi đến Đồng thành nàng ta cũng đã nghiêm nhiên trở thành Vương phi.

Ngẫu nhiên Vân Mộng Chỉ cũng có lòng tốt phân phát chút lương thực cho dân chúng, cho nên không ít người cũng yêu thích vị Vương phi dịu dàng thiện lương này. Thế nhưng đáng tiếc là bọn họ không biết những người đã chết đều bị Vân Mộng Chỉ hại.

Đương nhiên, điều này cũng không hoàn toàn trách Vân Mộng Chỉ, bởi vì sở dĩ Đồng thành biến thành Quỷ thành cũng có phần của Tân Tinh. Mấy năm nay nàng tranh đấu cùng Vân Mộng Chỉ, không ai chịu thua ai, cho nên hi sinh toàn là những dân chúng vô tội.

Tân Tinh mặc dù không có ra tay trực tiếp như Vân Mộng Chỉ, nhưng nếu nàng không giam giữ Vân Mộng Chỉ, đồng thời cũng không cho dân chúng Đồng thành ra khỏi thành thì sẽ không có nhiều người chết vì đói, chết vì bệnh, còn bị giết như vậy.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Vân Mộng Chỉ bị Vân Liệt Diễm đánh, không ngừng lui về phía sau. Nàng thật sự không hiểu tại sao Vân Liệt Diễm lại có thể mạnh như vậy. Mười năm trước, nàng ta cũng chỉ là một kẻ đần không nói được một câu hoàn chỉnh, tại sao trong nháy mắt lại có thể trở thành cao thủ?

“Nếu đại tỷ muốn biết thì tiểu muội đành cung kính không bằng tuân mệnh!” Vân Liệt Diễm lui về sau một chút, hai tay hé mở, sau đó khẽ quát một tiếng, chín ngọn Hỏa Phượng Hoàng liền bay về phía chín phần thân của Vân Mộng Chỉ.

Vân Mộng Chỉ hiển nhiên không ngờ Vân Liệt Diễm có năng lực đó, nàng ta liền tiếp lui về phía sau nhưng đã không còn kịp, chín phần thân đều bị thương. Tuy nhiên do nàng ta có phòng bị cho nên cũng không bị thương nghiêm trọng.

“Thần thú...” Vân Mộng Chỉ thì thào, chỉ có Thần thú mới có năng lực siêu phàm như vậy, nhân loại tuyệt đối không thể điều khiển được năng lượng tự nhiên. Vân Liệt Diễm có thể điều khiển thuộc tính lửa một cách dễ dàng, điều này chứng minh bản thân Vân Liệt Diễm không phải là Thần thú thì chính là nuôt phải

hạt linh hồn Thần thú. Tóm lại, cứ tiếp tục như vậy thì nàng chắc chắn không phải là đối thủ của Vân Liệt Diễm.

Không còn cách nào khác!

Tất cả phương thức tu luyện võ công đều tuân theo một đạo lý, chính là một biến mười, mười biến trăm, trăm biến ngàn, ngàn biến vạn... cuối cùng quy lại thành một. Thì ra là ‘trăm khoanh vẫn quanh một đốm’ (1) chính là như vậy, ngưng tụ tất cả năng lượng của mình lại một chỗ rồi phóng ra chính là phương thức công kích mạnh nhất.

(1) Trăm khoanh vẫn quanh một đốm: Dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi.

Quyết tâm, Vân Mộng Chỉ cũng không còn thời gian do dự. Nàng ta khẽ cắn răng, chín phân thân ngay lập tức hóa thành chín cột sáng bay về phía thân thể của nàng ta, sau đó gương mặt liền trở nên cực kỳ dữ tợn.

Nỗi đau này không có người bình thường nào có thể chấp nhận được, nếu không phải bất đắc dĩ thì nàng ta cũng sẽ không dùng đến nó.

“Ha ha ha!” Tiếng cười liêu linh vang ra từ trong miệng Vân Mộng Chỉ, mái tóc đen ngay lập tức biến thành trắng xóa, đôi mắt cũng chuyển sang một màu hổ phách, một màu xanh da trời, vô cùng quỷ dị trong đêm tối.

“Mẹ nó! Biến hình rồi à?” Vân Liệt Diễm thầm mắng một câu. Tại sao nàng lại có cảm giác nàng ta như một nữ chiến sĩ xinh đẹp thế này? Vân Liệt Diễm đã nghĩ Vân Mộng Chỉ sẽ ra chiêu này từ lâu, lại không ngờ nàng ta sẽ xuất chiêu nhanh như vậy, bây giờ thì khó đối phó rồi!

Ngón tay thon dài của Vân Mộng Chỉ đã biến thành móng vuốt sắc bén, móng tay dài đưa ra ngoài.

Hai móng tay của nàng ta vung lên, trên không trung lại xuất hiện một đường xẹt ngang khiến cho Vân Liệt Diễm muốn ngất đi. Ánh sáng kia, là màu tím nhạt.

Thiên Tử cấp!

Vân Liệt Diễm không thể nào nghĩ rằng năng lực tụ hợp của một Thiên linh thú lại có thể đạt đến Thiên Tử cấp, trách không được mỹ nữ áo đỏ nói rằng Vân Mộng Chỉ rất khó đối phó. Thực lực của nàng hiện tại tối đa cũng chỉ có thể đối phó với đối thủ Thiên Lam cấp, nàng lại chưa từng nghĩ đến Thiên Tử cấp.

Đôi mắt của Hàn Chỉ cũng tối sầm lại, không thể tưởng tượng được Vân Mộng Chỉ còn cất giấu chiêu này.

Vân Liệt Diễm nhếch môi, tạm thời không kháng cự, trong đầu nhanh chóng nghĩ cách đối phó với nàng ta. Đánh, không cần nghĩ, khẳng định là đánh không lại. Tìm giúp đỡ? Vân Liệt Diễm nàng khinh thường phải làm chuyện này. Vậy thì phải đối phó với nàng ta như thế nào đây?

Đầu tiên, lấy thực lực của nàng bây giờ cứng đối cứng thì không có một chút phần thắng, trừ phi nàng cũng đạt đến Thiên Tử cấp hoặc là Thần cấp. Thần cấp thì cũng không cần phải suy nghĩ, bởi vì muốn vượt qua Thiên Tử cấp để đột phá Thần cấp vốn dĩ không phải là chuyện dễ dàng, trong khoảng thời gian ngắn như bây giờ, cho dù nàng tự bạo cũng tuyệt đối không làm được.

Như vậy, biện pháp duy nhất lúc này chính là nâng thực lực của mình đến Thiên Tử cấp. Mỹ nữ áo đỏ từng nói, Hỏa Phượng Hoàng cường đại nhất chính là Niết Bàn, mỗi một lần Niết Bàn trọng sinh đều sẽ khiến cho thực lực bay vọt. Thực lực của nàng bây giờ là Thiên Thanh cấp, nếu muốn bỏ qua Thiên Lam cấp để trực tiếp nhảy Thiên Tử cấp thì chỉ còn có một cách suy nhất gọi là Niết Bàn.

Vân Liệt Diễm bỗng nhiên buông bỏ kháng cự, ngưng tụ toàn bộ công lực của mình lại sau đó phóng ra ngoài, dùng chính thân thể đón nhận toàn bộ công kích của Vân Mộng Chỉ.

Trong chớp mắt đó, thân thể của Vân Liệt Diễm bị nổ tung.

“Diễm nhi!”

“Đại tẩu!”

“Diễm tỷ tỷ!”

“Tiểu thư!”

Vài thanh âm diên cuồng vang lên.

Bọn họ hoa mắt! Đúng vậy, nhất định là hoa mắt!

Chỉ có Hàn Chỉ đứng nhìn một cách bình tĩnh, nhưng hai hàng chân mày nhíu chặt đã tiết lộ sự lo lắng của hắn.

Trong lúc mọi người đều khiếp sợ, không cách nào hô hấp thì Vân Mộng Chỉ vốn dĩ vừa mới thở dài một hơi lại bỗng đứng trợn to hai mắt.

Công lực bị tán đi lại tụ hội với nhau chỉ trong nháy mắt, hơn nữa còn không ngừng cường đại, cuối cùng hóa thành một hỏa cầu cực lớn. Sau đó, trên không trung xuất hiện một tiếng nổ, hỏa cầu vỡ tung, một Hỏa Phượng Hoàng cực lớn bay ra từ bên trong, cả bầu trời đều bị nhuộm đỏ. Hỏa Phượng Hoàng vỗ cánh, một cột lửa lớn từ trên trời đột nhiên giáng xuống, bay thẳng về phía Vân Mộng Chỉ.

Sau đó, Hỏa Phượng Hoàng đậu trên nóc nhà, biến thành bộ dáng của Vân Liệt Diễm, nhưng lại có một chút khác so với trước kia.

Vân Liệt Diễm nhếch môi.

Thiên Tử cấp! Vậy mà nàng lại thật sự đột phá, khó trách mỹ nữ áo đỏ bắt buộc nàng phải nắm lấy cơ hội này, xem ra chỉ gặp được đối thủ cường đại thì tiềm năng mới có thể chính thức bạo phát.

Lại nhìn Vân Mộng Chỉ, chỉ thấy nàng ta thống khổ giãy dụa bên trong ngọn lửa, nhưng dường như càng giãy dụa thì lại càng thống khổ, khiến cho nàng ta không khỏi la to thảm thiết.

Vân Liệt Diễm phui phui tay: “Kết thúc công việc rồi!”

Nàng nhún mũi chân, bay bổng lên rồi đáp xuống bên cạnh Hàn Chỉ, mỉm cười đắc ý với hắn. Hàn Chỉ lại ôm nàng vào ngực, ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Bên trong ngọn lửa, Vân Mộng Chỉ nhìn thấy một màn đó lại không tiếp tục giãy dụa. Cả đời này nàng muốn cái gì thì sẽ có cái đó, nhưng hết lần này tới lần khác người mà nàng thích đều không thể chiếm được. Có lẽ nàng thật sự sai rồi, nàng vẫn luôn nghĩ rằng mình biết hết tất cả, lại quên mất một đạo lý đơn giản chính là: Là của người thì cuối cùng cũng sẽ là của người, không phải của người thì cho dù có cưỡng ép cũng không được. Nàng quá tự phụ, không nghĩ rằng mình đã sai, cho nên đổ hết trách nhiệm lên người Vân Phụng Khải, không tiếc lợi dụng chính bản thân mình để đạt được mục đích tổn thương hắn.

Thế nhưng làm như vậy, nàng nhận được cái gì? Tứ vương gia vẫn không thuộc về nàng. Nàng tạo nghiệt, khiến cho Tân Tinh chết cũng không chịu đầu thai, nàng ta lại giam giữ nàng trong Đồng thành, phá hủy toàn bộ tương lai của nàng.

Một giọt nước mắt chảy xuống từ khóe mắt, giờ khắc này nàng mới hiểu, thì ra buông tay một chút thì sẽ nhận lại rất nhiều. Nếu như nàng hiểu rõ sớm hơn một chút thì cũng sẽ không rơi vào kết cục ngày hôm nay. Nếu không gặp Vân Liệt Diễm, không có trận đánh này, nàng vĩnh viễn đều sẽ bị giam hãm trong sự kiêu ngạo của chính mình, không chịu nhường một bước.

Nàng sẽ không buông tha Tân Tinh, sẽ không buông tha Vân Phụng Khải, càng không buông tha cho chính mình.

Hôm nay, bên trong ngọn lửa, nàng mới tỉnh ngộ. Đôi khi buông tha cho người khác, cũng chính là buông tha cho chính mình.

Không phải nàng không có tình cảm, chỉ là vì quá mức chấp nhất, thật ra thứ mà nàng chấp nhất kia cũng không phải là thứ nàng thật sự muốn.

“Chỉ nhi! Chỉ nhi, nàng làm sao vậy? Chỉ nhi!” Lúc này, một nam nhân quần áo không chỉnh tề đột nhiên hô lớn, không ngừng chạy về phía này. Hắn ta nhảy lên vài nóc nhà, ngẩng đầu nhìn người đang đứng bên trong ngọn lửa, vẻ mặt lo lắng cùng khảng khái.

“A Triết, sao chàng lại tới đây?” Vân Mộng Chỉ kinh ngạc nhìn nam nhân kia, đúng là phu quân của nàng – Ngũ vương gia Hiên Viên Triết.

“Chỉ nhi, nàng chờ một chút, ta sẽ cứu nàng!” Võ công của Hiên Viên Triết cũng không cao, chỉ vồn vện ở Hoàng cấp. Thế nhưng giờ phút này hần lại chẳng quan tâm nhiều như vậy, điên cuồng tung hết năng lượng trong người với ý đồ muốn cứu Vân Mộng Chỉ ra khỏi ngọn lửa, nhưng lại không có một chút tác dụng.

“A Triết, chàng mau quay về đi, vô dụng thôi. Những chuyện này chính là trừng phạt mà ta phải chịu, ta hại nhiều người như vậy, nếu ta không chết thì Đồng thành này vĩnh viễn cũng không có ngày yên tĩnh. Chàng đi nhanh đi!” Vân Mộng Chỉ nhìn Hiên Viên Triết vẫn ngu ngốc cứu nàng, nước mắt rơi càng thêm nhiều. Tại sao? Tại sao nhiều năm trôi qua như vậy mà nàng vẫn không chịu nhận ra bên cạnh mình còn có một Hiên Viên Triết?

Trước mắt hiện lên cảnh hai người đối thơ, thưởng thức trà, xem pháo hoa, thả diều,... Bọn họ ở Đồng thành mười năm, nàng vẫn nghĩ rằng chỉ có Tứ vương gia tuyệt thế mới xứng với nàng, vậy mà không hề để ý rằng mười năm này có một nam nhân không hề cường đại ở bên cạnh nàng rất vui vẻ. Lúc nàng buồn, là hần trêu chọc nàng, lúc nàng vui, hần còn vui hơn cả nàng, đôi lúc còn nghĩ cách khiến cho nàng ngạc nhiên mỉm cười. Nàng vẫn luôn nghĩ rằng hần là một vị Vương gia bất cần đời, lại không nghĩ rằng hần luôn ở bên cạnh nàng, quan tâm nàng.

“Không sao! Chỉ nhi, bất kỳ lúc nào nàng cũng đều có ta bên cạnh!” Dứt lời, Hiên Viên Triết cũng nhảy vào bên trong ngọn lửa. Hần không phải là Vân Mộng Chỉ, vừa nhảy vào thì đã không chịu nổi.

Vân Mộng Chỉ nắm lấy tay hần, điên cuồng truyền chân khí của mình cho hần: “A Triết, tại sao chàng lại ngu ngốc như vậy? Tại sao lại nhảy vào? Ta không đáng để chàng phải làm như vậy!”

Thanh âm của Hiên Viên Triết có chút yếu ớt: “Chỉ nhi, ta... thật ra ta luôn biết... những người kia là do nàng giết... Nàng giấu được người khác, nhưng... nhưng không giấu được ta... bởi vì... mỗi ngày ta đều nhìn nàng... Lúc trước, cũng vì thích nàng cho nên mới lấy nàng... nhưng khi đó ta còn chính phi, chỉ có thể tạm thời thiết thời nàng... Ta luôn mong rằng nàng có thể thật sự vui vẻ... chứ không phải là nụ cười ngụy trang bên ngoài... Có một chuyện ta luôn giấu nàng, chính là ta luôn lấy đồ trong vương phủ phân phát cho dân chúng... Ta không biết vì sao nàng lại giết người... nhưng ta muốn cố gắng tích phúc cho nàng... Nếu như nàng nhất định phải chết thì mới có thể cứu được Đồng thành... vậy thì ta nguyện ý cùng nàng chuộc tội...”

“Diễm nhi, tha cho bọn họ được không?” Vân Phụng Khải nhìn hai người kia, thật sự không đành lòng.

Vân Liệt Diễm lắc đầu. Tuy nàng thống hận Vân Mộng Chỉ, nhưng không thể không nói ngày hôm nay nàng đã quá tay, ít nhất thì Vân Mộng Chỉ cũng chưa có ý đồ xấu với nàng. Thế nhưng...

Vân Liệt Diễm thở dài một hơi, nói: “Nàng ta nói không sai, nếu như nàng ta không chết thì Đồng thành này vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh. Đây là lỗi của nàng ta, không thể không gánh chịu”

Không phải lòng dạ nàng độc ác, mà là nàng hiểu rõ, Vân Mộng Chỉ đang tự cứu rồi chính mình.

Một khắc nàng ta tỉnh ngộ, cũng là một khắc nàng ta chấp nhận cái giá phải trả. Đối với Vân Mộng Chỉ, Vân Liệt Diễm không có chán ghét như Vân Mộng Dao cùng Vân Mộng Vũ. Nàng ta là nữ nhân dám làm dám chịu, nhưng nàng vẫn hận sự tàn nhẫn của nàng ta, cho dù nàng ta muốn đối phó với thúc thúc như thế nào thì cũng không nên đem con của mình ra chôn cùng. Trên thế giới này, chuyện tàn nhẫn nhất không phải là tổn thương người khác, mà chính là tổn thương người thân của mình, những người mà mình yêu thương. Nàng không tin Vân Mộng Chỉ chưa từng áy náy với hai đứa con của mình.

Hiên Viên Triết nói xong những lời kia, thân thể liền trượt xuống.

Vân Mộng Chỉ rút cuộc cũng nhận không được, khóc to thành tiếng. Nàng ta ôm chặt lấy Hiên Viên Triết, một chưởng đánh vào ngực mình rồi cũng ngã vào ngực Hiên Viên Triết.

Cả đời này, còn có một nam nhân yêu nàng như vậy, đây chính phúc phận cùng vinh hạnh lớn nhất của nàng. Tuy đến lúc chết hần cũng chưa từng nói một câu yêu nàng, nhưng nam nhân nguyện ý vui vẻ khi thấy nàng vui, thậm chí còn nguyện ý chết cùng nàng, hần yêu nàng còn nhiều hơn câu nói yêu nàng có thể bày tỏ. Thế giới này, có quá nhiều nam nhân luôn miệng nói nguyện ý vì nữ nhân của mình mà chết, nhưng lúc nữ nhân đó thật sự chết đi, những nam nhân kia lại vẫn sống vui vẻ.

Vân Mộng Chỉ nàng có thể gặp được một Hiên Viên Triết, cuộc đời này đã không còn gì tiếc nuối nữa, tuy rằng nàng đã thấu hiểu quá muộn.

Khỏe môi Vân Mộng Chỉ vẫn còn treo một nụ cười. Vân Liệt Diễm nhìn nàng ta, nàng ta hẳn là đã rất hạnh phúc.

Bầu trời Đồng thành bắt đầu sáng tỏ từng chút một, những đám mây đen từ từ tán đi, đêm đen như mực rồi cuộc cũng nhìn thấy những vì sao.

Cả Đồng thành tràn đầy tiếng hoan hô, bọn họ đã mười năm chưa từng nhìn thấy những ngôi sao trên trời.

Lúc này, Tân Tinh lại đột nhiên xoay người, cũng đã đến lúc nàng phải đi.

Lúc trước nàng nhất định không chịu đầu thai chính là để báo thù Vân Mộng Chỉ, hôm nay Vân Mộng Chỉ đã chết, nàng cũng không còn mục tiêu ở lại đây nữa.

“Tinh nhi!” Vân Phụng Khải bỗng nhiên gọi nàng.

Tân Tinh xoay người lại, mỉm cười với Vân Phụng Khải: “Phụng Khải, thật xin lỗi. Vân Liệt Diễm nói không sai, là ta đã hại chàng”

Là do nàng không nghe lời cho nên rước nhiều phiền phức như vậy, nếu không thì Vân Mộng Chỉ làm sao có thể đạt được cơ hội.

“Không phải! Tinh nhi, là ta không biết bảo vệ nàng” Vân Phụng Khải vẫn thấy tự trách như trước.

“Phụng Khải, đừng tự trách mình nữa, mọi chuyện đều đã qua rồi, chàng nên buông xuống thôi. Nếu ta có thể buông tay sớm một chút thì cũng sẽ không làm cô hồn đã quỷ nhiều năm như vậy, phiêu bạt không nơi nương tựa. Đồng thành này biến thành như bây giờ cũng có một phần trách nhiệm của ta. Vân Mộng Chỉ đã dùng cái chết để cứu rỗi tội lỗi của mình, ta cũng nên trả giá cho những chuyện mình đã làm” Tân Tinh nhìn qua ngọn lửa đang dần dần biến mất. Người ta nói ‘người chết như đèn tắt’, Vân Mộng Chỉ chết rồi, trong lòng nàng còn hận thì cũng không thể hận được nữa.

“Tinh nhi...” Vân Phụng Khải nhìn Tinh nhi, lại cảm thấy nàng bây giờ đã không còn giống với một Tinh nhi mà hắn biết lúc trước.

“Ta phải làm chuyện ta nên làm rồi. Phụng Khải, chàng phải bảo trọng!” Tân Tinh mỉm cười với Vân Phụng Khải. Chuyện xảy ra nhiều năm trước, nàng cũng đã hiểu bản thân mình nên làm cái gì và không nên làm cái gì.

Cổ chấp, cũng không chỉ là một mình Vân Mộng Chỉ, còn có nàng. Hai người bọn họ đều phải trả giá cho hành vi của mình.

Tân Tinh nói xong, thân ảnh đột nhiên biến mất.

“Tinh nhi!” Vân Phụng Khải hô to một tiếng, nhưng không còn nhìn thấy thân ảnh của nàng nữa.

“Thúc thúc, cả đại tỷ lẫn Tinh nhi đều đã nghỉ thông suốt, chẳng lẽ thúc vẫn không chịu hiểu sao?” Vân Liệt Diễm xông đến chỗ Vân Phụng Khải, nhìn chăm chăm vào hắn.

Vân Phụng Khải lắc đầu, nói: “Ta đã thấu hiểu từ lâu rồi, nhưng ta vẫn luôn nghĩ rằng mình đã quên chuyện này, thật ra chỉ vì ta nhất gan, tự phong bế ký ức của mình mà thôi. Hôm nay ta mới cảm thấy mình thật sự nên buông xuống”

“Thật tốt quá! Ta rốt cuộc cũng không cần lo lắng Khải với tam thúc có gian tình nữa rồi!” Phượng Lạc Vi hưng phấn hô to một tiếng khiến cho mọi người cười vang.

83. Q.2 - Chương 85

“Hắn không cách nào đoán trước được tương lai, cho nên hắn sẽ cho nàng tất cả ở hiện tại”

— Hàn Chỉ —

Trời vừa sáng, ánh nắng mặt trời chiếu rọi khắp Đồng thành. Mười năm nay, đây là lần đầu tiên Đồng thành vang lên tiếng hoan hô vui mừng của dân chúng.

Đoàn người Vân Liệt Diễm thừa dịp tờ mờ sáng đã lặng lẽ rời khỏi Đồng thành, bởi vì tối hôm qua sau khi âm khí tiêu tán, ông chủ khách điểm liền quỳ trên mặt đất dập đầu lạy bọn họ không biết bao nhiêu lần. Ông lão có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ rằng Đồng thành còn có ngày nhìn thấy ánh mặt trời.

Sắp đến Yến thành, trên đường đi Vân Liệt Diễm không biết đã bị Hàn Chỉ nhắc lại chuyện thành thân bao nhiêu lần, nàng nghe cũng sắp học máu.

“Ta nói này, Yến thành sẽ không phải là nơi người cất giấu mối tình đầu, rồi tình nhân trong mộng gì đó của người chứ?” Vân Liệt Diễm đã quyết định sẽ đến với Hàn Chỉ thì nhất định phải biết rõ về tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ gì đó, miễn cho đến lúc đó xảy ra chuyện tức học máu với nàng.

Nếu như bị nàng biết hắt hủi công nàng mà còn vụng trộm với nữ nhân khác, nàng sẽ lập tức thiến hắt!

“Nàng còn chưa đến Yến thành, làm sao ta có người để giấu chứ?” Hàn Chỉ nhếch môi, khê cười.

“Không được, không được! Thói xấu của người có phải là do Diệp Khuyết dạy không?” Vân Liệt Diễm nắm chặt cổ áo Hàn Chỉ, một bộ dáng nếu không chịu khai, ta sẽ cho người đẹp mặt.

Bên trong một chiếc xe ngựa khác, Diệp Khuyết lại đột nhiên hắt hơi.

“Ta xấu ở đâu?” Hàn Chỉ nháy nháy mắt, vẻ mặt vô cùng vô tội.

Mặt Vân Liệt Diễm nhanh chóng chuyển sang màu gan heo. Vô sỉ! Lưu manh! Chết tiệt, tại sao nàng lại có cảm giác như đang đối mặt với Vân Thiểm Thiểm?

“Ta nhớ Thiểm Thiểm rồi!” Vân Liệt Diễm buột miệng ra, nhích qua một bên, cúi đầu chán nản.

Nàng đến thế giới này lâu như vậy, Thiểm Thiểm ở bên cạnh nàng lâu nhất, nàng đã có nó ở bên cạnh. Bây giờ xa nhau, nàng thật sự là không quen.

“Thiểm Thiểm nói sẽ chờ chúng ta ở đại lục Thần Chi, chỉ cần nàng đột phá Thần cấp, chúng ta liền có thể đến đó rồi. Đến lúc đó, còn không thể gặp được Thiểm Thiểm sao?” Hàn Chỉ nhẹ giọng an ủi.

“Chúng ta đến được, Thiểm Thiểm sẽ đến được sao?” Lúc Vân Thiểm Thiểm rời khỏi thì chỉ mới có Lam cấp, cho dù nó có thể đột phá Tử cấp thật nhanh thì từ Tử cấp đến cảnh giới Thiên Nhân chính là một con đường gập ghềnh, chính nàng còn phải dùng đến bảy năm, không biết Vân Thiểm Thiểm phải tốn bao lâu, có nhanh lắm thì cũng vài năm nữa. Nếu vậy thì chờ đến khi Vân Thiểm Thiểm đột phá Thần cấp thì cũng phải mười năm, thậm chí là lâu hơn hay sao? Còn có nàng, nàng có thể nhanh chóng đột phá đến Thiên Tử cấp chủ yếu là dựa vào kỳ duyên, nếu muốn từ Thiên Tử cấp đến Thần cấp thì lại càng thêm khó khăn.

Rốt cuộc phải bao lâu mới có thể đạt đến Thần cấp? Phải bao lâu mới có thể gặp lại nó?

Vân Liệt Diễm buồn bực.

“Không đến năm năm, chúng ta nhất định có thể đến đại lục Thần Chi gặp Thiểm Thiểm. Thế cho nên nàng cứ yên tâm đi!” Hàn Chỉ đương nhiên hiểu Vân Liệt Diễm đang nghĩ gì, nhưng rất nhiều chuyện ngay cả hắt cũng không thể giải thích được. Lúc trước mẫu thân cũng không nói rõ với hắt, nhưng hắt có thể xác định Thiểm Thiểm kế thừa ưu điểm của hắt và Vân Liệt Diễm, nếu không ngừng tối luyện thì không đến năm năm nó nhất định có thể đạt được thành tựu khiến cho người khác kinh ngạc.

“Tại sao người có thể khẳng định như vậy?” Vân Liệt Diễm vẫn luôn cảm thấy Hàn Chỉ cùng Vân Thiểm Thiểm có một điểm ăn ý rất kỳ lạ, chẳng lẽ thật sự có gì đó cổ quái sao?

“Bởi vì nó là con trai ta!” Hàn Chỉ trả lời một cách đương nhiên. Con trai Hàn Chỉ hắt, sao có thể yếu ớt được!

“Stop!” Vân Liệt Diễm trợn mắt, không nói thêm gì nữa.

Xe ngựa rốt cuộc cũng chậm rãi chạy vào địa phận Yến thành. Vừa mới đến cổng thành, bọn họ chợt nghe thấy thanh âm đồng loạt vang lên:

“Vương gia thiên tuế thiên thiên tuế! Vương phi thiên tuế thiên thiên tuế!”

Thanh âm hùng hồn khiến cho Vân Liệt Diễm đang ngủ gà ngủ gật giật mình một cái, vội vàng vén rèm xe ngựa nhìn ra bên ngoài. Không nhìn thì không sao, vừa nhìn liền hù cho nàng nhảy dựng lên.

“Chuyện gì thế này?” Khóe miệng Vân Liệt Diễm co rút, có phải là quá khoa trương hay không?

Tất cả dân chúng đều quỳ gối hai bên đường, hoa tươi trong tay không ngừng ném về phía xe ngựa của bọn họ, khiến cho cả một con đường đều phủ kín cánh hoa.

Xe ngựa tiến vào vương phủ, lại không có ý định dừng lại.

“Này, không phải chúng ta đã tới rồi sao? Tại sao còn không ngừng?” Vân Liệt Diễm nhìn ra ngoài rồi quay đầu lại. Lúc vào vương phủ thì nàng đã cảm thấy kỳ quái rồi, cửa chính lại không có bậc thang, bọn họ đã chạy vào mà xe ngựa cũng không ngừng lại.

“Một lát nàng sẽ biết” Hàn Chỉ vươn tay kéo Vân Liệt Diễm vào trong ngực, sau đó dùng tay che kín mắt nàng.

“Người làm cái gì thế?” Vân Liệt Diễm định đẩy hăn ra, nhưng Hàn Chỉ lại mỉm cười thần bí, nói nhỏ bên tai Vân Liệt Diễm:

“Ta tặng quà cho nàng, sau này nơi đây sẽ là nhà của chúng ta”

Bảy năm trước, hăn trở về tìm nàng, tìm rất lâu nhưng không thấy. Sau khi trở lại đây hăn liền sai người xây dựng một trang viên phía sau vương phủ, ngay chân núi Tử Vong sơn mạch, đặt tên là ‘Diễm Chỉ’.

Lúc đó hăn vẫn luôn tin rằng, một ngày nào đó hăn sẽ đưa nàng về đây, bọn họ sẽ ở bên cạnh nhau, có một cuộc sống thật hạnh phúc.

Ngày hôm nay rốt cuộc cũng đã tới.

Đi thêm một chút, Hàn Chỉ buông lỏng hai mắt Vân Liệt Diễm, để nàng nhìn ra bên ngoài cánh cửa sổ nhỏ. Khi nhìn thấy quang cảnh bên ngoài, Vân Liệt Diễm hoàn toàn ngây dại.

Hai hàng cây phong lá đỏ tỏa bóng dọc con đường, trên mặt đất trải đầy lá đỏ rụng xuống, giống như đang đi vào khu vườn cổ tích. Trước kia nàng từng đi khắp nơi ở thế giới hiện đại, đối với cảnh sắc như vậy không phải là chưa từng thấy, nhưng đến thế giới này hơn bảy năm rồi, đây vẫn là lần đầu tiên.

“Làm sao người phát hiện được nơi này?” Vân Liệt Diễm cảm thấy xe ngựa đã dừng lại, đây cũng không phải là xe ngựa theo phong cách hoàng gia Pháp, chỉ là một chiếc xe ngựa bình thường. Từ trên xe ngựa nhảy xuống, Vân Liệt Diễm vui vẻ đi lòng vòng giữa bóng rừng cây. Thật sự là rất đẹp!

Nàng giống như xuyên không một lần nữa trở về hiện đại, có một cảm giác rất thân thiết.

Lúc này Vân Liệt Diễm mới phát hiện, trên đường mòn chỉ có nàng cùng Hàn Chỉ.

“Này! Bọn họ đâu hết rồi?” Vân Liệt Diễm nhìn khắp nơi, lại chạy đến trước mặt Hàn Chỉ, vẻ mặt kích động hỏi: “Không phải chúng ta thật sự xuyên không đó chứ?”

“Xuyên không?” Hàn Chỉ hỏi, biểu tình khó hiểu.

“Chính là từ một thế giới này lại nhảy đến một thế giới khác. Thế giới kia chính là một nơi văn minh hiện đại, hoàn toàn khác với nơi đây” Vân Liệt Diễm nói một cách hưng phấn. Nàng thật sự quá hưng phấn, giống như có cảm giác đã trở về.

“Ta bảo bọn họ đợi ở vương phủ, bởi vì ta muốn đưa nàng đến xem nhà của chúng ta trước” Hàn Chỉ nhún mày. Cái gì là xuyên không? Chỉ là phía sau vương phủ mà thôi!

“Mặc kệ, mặc kệ! Hàn Chỉ, ta khiêu vũ cho người xem! Người nhất định là chưa từng nhìn thấy ta khiêu vũ!” Vân Liệt Diễm hưng phấn quá độ.

“Khiêu vũ?” Khóe miệng Hàn Chỉ lại co rút. Vân Liệt Diễm khiêu vũ, hăn thật sự là chưa từng nhìn thấy.

“Biểu cảm đó của người là sao? Ta nói cho người biết, tuy cảm kỳ thư họa lão nương đều không thông, nhưng ta biết khiêu vũ đó!” Nàng từng đi đến rất nhiều buổi tiệc có vũ hội, cho nên khiêu vũ là một trong những kỹ năng cần có.

Hàn Chỉ gật gật đầu. Có lẽ điều nàng đang ám chỉ là múa!

Vân Liệt Diễm bắt mắt nhìn hấn, túm lấy cánh tay của hấn: “Bây giờ người khiêu vũ theo ta! Ở một nơi lãng mạn như vậy, khiêu vũ một mình rất không có ý nghĩa”

Về mặt Hàn Chỉ lúc này đã thật sự rất không vui, hấn không biết khiêu vũ!

“Bước theo ta là được!” Vân Liệt Diễm cũng mặc kệ Hàn Chỉ có cự tuyệt hay không, chết sống gì cũng lôi hấn khiêu vũ cùng.

Hai người dưới tàng cây đỏ rực thơ mộng, khiêu vũ một điệu múa Latin trong bộ quần áo không chút phù hợp.

Cho đến khi Vân Liệt Diễm cạn sức, nàng dựa vào ngực Hàn Chỉ, về mặt say mê nói: “Ta lệnh cho người, bây giờ ôm ta về!”

Hàn Chỉ nhếch môi, chuyện này đương nhiên là hấn cam tâm tình nguyện.

Hưởng thụ vòng tay ôm mình như một nàng công chúa, Vân Liệt Diễm hí mắt nhìn phong cảnh say lòng người. Hàn Chỉ ôm nàng đi vào sơn trang mà hấn đã xây dựng vì nàng – ‘Diễm Chỉ’.

Sơn trang nằm dưới chân Tử Vong Sơn Mạch nhưng lại cao hơn Yến thành một chút, cho nên nhiệt độ rất mát mẻ. Từ sơn trang nhìn xuống sẽ thấy một cánh rừng lá phong đỏ rực, sau đó là toàn bộ Yến thành.

Mà từ phía dưới nhìn lên, nơi đây lại giống như đang lơ lửng giữa không trung.

“Hàn Chỉ, làm sao người có thể phát hiện ra nơi xinh đẹp này vậy?” Vân Liệt Diễm vô cùng kinh ngạc, vốn đã cảm thấy Hương thành là nơi đẹp nhất đại lục Tranh Vành, không ngờ nơi đây còn có một chốn nhân gian tiên cảnh thế này.

“Lúc vừa đến Yến thành ta đã cảm thấy vách núi này rất đẹp, nơi đây cũng rộng rãi, cho nên sau đó đã sai người xây dựng một sơn trang ở đây. Mục đích của ta chính là muốn tặng cho nàng, thích không?” Hàn Chỉ ôm lấy Vân Liệt Diễm từ phía sau, hai người đứng trên vách núi ngắm nhìn toàn bộ Yến thành.

“Thích!” Vân Liệt Diễm gật nhẹ đầu, nàng thật sự rất thích, nhưng nếu cải tạo nơi đây thành một lâu đài cổ thì nàng sẽ càng thêm thích, giống như một thế giới cổ tích điển hình.

Trong lòng mỗi nữ nhân đều có một mộng ước cổ tích, Vân Liệt Diễm cảm thấy đã đến lúc nàng muốn thực hiện mộng ước cổ tích của mình rồi.

“Tuy không thể ở đây cả đời, nhưng ta mong rằng khoảng thời gian nàng ở đây sẽ thật vui vẻ” Hàn Chỉ thấp giọng nói bên tai Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm xoay người, kiễng mũi chân, vươn tay vòng qua cổ Hàn Chỉ, hôn lên đôi môi mỏng của hấn. Nam nhân này, luôn tại thời điểm lãng mạn nhất khiến cho nàng rung động.

“Chúng ta cử hành hôn lễ đi! Ta muốn cho dân chúng toàn thành nhìn thấy lễ thành thân của chúng ta” Hàn Chỉ ôm lấy Vân Liệt Diễm, thấp giọng nói. Đời này hấn ghét nhất chính là hoàng cung, nơi đó chưa từng cho hấn bất kỳ cảm giác gia đình nào, cho đến khi tới Yến thành, hấn mới dần dần cảm thấy hạnh phúc của riêng mình.

Hấn hi vọng sẽ diễn ra một hôn lễ hoàn mỹ với Vân Liệt Diễm ở nơi này. Có lẽ rất nhanh, bọn họ sẽ đến đại lục Thần Chi, nơi đó còn không biết có bao nhiêu nguy hiểm đang chờ đón bọn họ. Hấn không cách nào đoán trước được tương lai, cho nên hấn sẽ cho nàng tất cả ở hiện tại.

“Được!” Vân Liệt Diễm nhếch môi cười. Nam nhân này, hấn yêu nàng thật sự, nàng có thể cảm nhận được.

84. Q.2 - Chương 86

Chuyện thành thân nói thì đơn giản, nhưng bắt tay vào chuẩn bị mới thật sự khó khăn.

Nhất là một đám người tụ lại một chỗ, mỗi người một ý kiến, thảo luận hết một tuần mới quyết định được thời gian cùng cách thức diễn ra hôn lễ. Đối với vị phu quân nhị thập tứ hiếu Hàn Chỉ này, lời nói của Vân Liệt Diễm tuyệt đối là thánh chỉ.

Buổi lễ đều thực hiện răm rắp theo lời Vân Liệt Diễm.

Điều duy nhất không hoàn mỹ chính là thiếu Vân Thiểm Thiểm, chuyện này khiến cho Vân Liệt Diễm buồn bực mấy ngày. May mắn Hàn Chỉ có một sáng kiến, hần nói với Vân Liệt Diễm rằng nàng có thể tự tay tổ chức hôn lễ cho Vân Thiểm Thiểm khi đến đại lục Thần Chi, con dâu nàng cũng đã định cho nên lúc nào cũng có thể thành thân. Vân Liệt Diễm hoàn toàn kích động, cưới vợ cho con trai là một thành tựu đầy cảm xúc.

Ngày hôm nay, thời tiết ở Yên thành đặc biệt nắng ráo, từng cơn gió nhẹ cuốn theo hương hoa, khắp nơi đều có thể cảm thấy không khí vui mừng.

Từ cổng thành đến vương phủ, tất cả phố lớn ngõ nhỏ đều được trải thảm đỏ, hai bên rìa thảm được đặt những chiếc bàn trải khăn, bên trên là đủ loại thức ăn cùng rượu nhắm. Trước cửa từng ngôi nhà đều treo đèn lồng đỏ. Trên đường rước dâu, cứ cách một chút thì sẽ xuất hiện một chiếc vòm hoa tươi, phủ kín hoa hồng đỏ.

Sáng sớm, dân chúng trong thành đều đứng ngoài cửa chờ đợi. Ngày ấy không nhìn thấy dung mạo của Vương phi, hôm nay nhất định không thể bỏ qua.

Yên thành vốn nằm ở phía đông bắc của Đông Thịnh quốc, xa hơn một chút về phía bắc là Tử Vong Sơn Mạch, phía tây bắc là Bắc Diệu quốc. Trước kia thường xuyên có người Bắc Diệu quốc đến cướp lương thực, mấy năm liên tục chinh chiến cộng thêm sự cắt xén của Thượng Quan phủ, cuộc sống của dân chúng chẳng khác gì ở nơi nước sôi lửa bỏng. Cho đến khi nơi đây trở thành đất phong của Hàn Chỉ, hần dẫn binh trấn giữ biên giới giữa Bắc Diệu quốc cùng Yên thành, xây dựng tường cao khiến cho Bắc Diệu quốc không cách nào xâm chiếm, muốn lương thực thì đành phải bàn chuyện mua bán với bọn họ. Hơn nữa, sau khi Hàn Chỉ trở thành chủ nhân của Yên thành liền không hề thu bất kỳ một loại thuế nào của dân chúng, không lâu sau Yên thành đã trở thành một thành thị cực kỳ phồn hoa. Tất cả dân chúng đều mang ơn Hàn Chỉ, lúc này hần thành thân, dân chúng lại càng kích động, không ít người xung phong nhận việc hỗ trợ, cho nên kết quả dĩ nhiên tốt hơn nhiều so với Vân Liệt Diễm mong muốn.

Tuy Vân Liệt Diễm rất muốn, cực kỳ muốn mặc vào áo cưới màu trắng, nhưng nàng vừa đưa ra ý kiến này liền bị bác bỏ hoàn toàn triệt để. Cuối cùng, nàng đành phải thỏa hiệp một nửa, chính là thiết kế mẫu áo cưới do nàng làm, còn màu thì vẫn là đỏ.

Lời đề nghị của Vân Liệt Diễm không biết đã bị phê phán bao nhiêu lần, cuối cùng đành phải quyết định đổi áo cưới cúp ngực thành áo có cổ cùng tay dài. Gấm lụa đỏ được thêu hình phượng hoàng màu vàng vô cùng tôn quý. Vạt áo dựa theo ý kiến của Vân Liệt Diễm, được may thành một đóa hoa tường vi nở rộ thật to, khiến cho chiếc áo cưới càng thêm xinh đẹp.

Về phần khăn hỉ đội đầu, Vân Liệt Diễm kiên quyết ném bỏ.

Bởi vì Vân Liệt Diễm nói không muốn bái trời đất, chỉ muốn trước mặt các vị thần tuyên thệ, nắm tay Hàn Chỉ bước trên thảm đỏ, cho nên kết quả chính là kiệu hoa biến thành loan kiệu (1). Hàn Chỉ ngồi cùng Vân Liệt Diễm trên loan kiệu, được người khiêng đi trên thảm đỏ, đón nhận sự chúc phúc của dân chúng, sau khi đến vương phủ thì cùng nhau tuyên thệ, trao đổi nhẫn. Cuối cùng buổi lễ kết thúc, hai người mời rượu tất cả quan khách tham gia.

(1) Loan kiệu: Kiệu nhưng không có vách ngăn, chỉ có một chiếc ghế bên trong và mái che đầu, mọi người bên ngoài hoàn toàn có thể nhìn thấy người ngồi trên ghế.

Tóm lại, đây là một hôn lễ được cải cách hoàn toàn. Cho nên Vân Liệt Diễm đã âm thầm quyết tâm, đến lúc tổ chức hôn lễ cho Vân Thiểm Thiểm, nàng nhất định phải may cho Vàng một chiếc váy cưới trắng tinh.

Dân chúng trong thành lại cảm thấy mới lạ, tuy có chút không hợp với truyền thống nhưng nhìn thấy Vương phi cùng Vương gia bình dị gần gũi như thế, mọi người đều cảm thấy vui vẻ. Nghe nói lễ tiệc trên đường kéo dài đến ba ngày, người dân còn tự trình diễn những tiết mục góp vui.

Ban đêm, Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ đứng bên vách núi ngắm nhìn toàn bộ Yến thành đang rực rỡ ánh đèn, pháo hoa vẫn nổ liên tục giữa bầu trời. Vân Liệt Diễm đột nhiên cảm thấy xúc động muốn rơi lệ.

Nàng cũng từng tưởng tượng đến cảnh mình kết hôn, không ngờ lại khiến cho nàng cảm động đến muốn khóc như vậy.

Buổi lễ ngày hôm nay đối với người ngoài chính là rất hoang đường, mà ngay cả chính nàng cũng cảm thấy như vậy. Thế nhưng cảm giác hạnh phúc lại không thể thay thế được bởi bất kỳ thứ gì, nhất là lúc nàng cùng Hàn Chỉ ngồi trên loan kiệu bước qua thăm đỏ, nàng nhìn thấy dân chúng không ngừng hoan hô chúc phúc, nhìn thấy nụ cười của tất cả mọi người.

Cho đến tận bây giờ Vân Liệt Diễm vẫn chưa từng nghĩ rằng mình sẽ được hoan nghênh như vậy, cảm giác được mọi người chúc phúc chân thành thật là tốt đẹp.

“Sao vậy?” Hàn Chỉ cúi đầu, ấn một nụ hôn xuống trán Vân Liệt Diễm.

“Quá cảm động!” Vân Liệt Diễm nhếch miệng cười. Ô ô, thật là quá cảm động!

Hàn Chỉ khẽ cười ra tiếng.

“Nương tử, mọi người nói...” Hàn Chỉ ôm Vân Liệt Diễm, khẽ môi khẽ nhếch lên.

“Nói cái gì?” Vân Liệt Diễm đột nhiên có dự cảm không ổn.

Hàn Chỉ đột nhiên ôm ngang Vân Liệt Diễm lên, đi nhanh về phòng, đóng cửa lại.

Trong phòng có hương thơm nhàn nhạt, rất quen thuộc, Vân Liệt Diễm dám cá đây tuyệt đối là kiệt tác của Phượng Lăng Tiêu. Thế nhưng có phải hần đã sai rồi không? Nàng từ lâu đã miễn dịch với những thứ này.

Thế nhưng, đêm động phòng hoa chúc, nàng vẫn muốn cho Hàn Chỉ một chút ngon ngọt. Vân Liệt Diễm nhếch môi, như vậy cũng không tệ.

Trên chiếc giường lớn phủ kín cánh hoa, có chút hương vị ý loạn tình mê.

Trải qua một khoảng thời gian dài huấn luyện kỹ xảo với Vân Liệt Diễm, Hàn Chỉ đã có kinh nghiệm với chuyện hôn môi. Lưỡi hần quấn quanh lấy lưỡi nàng, bá đạo công thành chiếm đất.

Quần áo cởi sạch, hần nhìn nàng, phát ra tiếng gầm nhẹ nặng nề.

Vân Liệt Diễm cắn răng một cái, xoay người đè hần dưới thân, khép mắt, ngồi xuống chỗ đó. Bắt đầu như vậy, mọi chuyện đều nhanh chóng ‘nước chảy thành sông’.

Thế nhưng nàng lại không nhìn thấy đôi con người nồng đậm sương mù của hần đang dần tán đi, lộ ra đôi mắt tím nhàn nhạt ánh hào quang.

Trong phòng ngủ không ngừng truyền ra tiếng rên khẽ.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu vào chiếc giường rộng lớn.

Vân Liệt Diễm híp mắt, rất không thoải mái, giật giật, càng thêm không thoải mái. Chết tiệt! Tại sao vật kia vẫn còn ở trong cơ thể nàng? Nếu biết như vậy thì nàng sẽ không dạy như hần!

Vân Liệt Diễm giận dữ, định vung một cái tát thì đột nhiên nhớ rằng mình chưa nhìn thấy diện mạo thật của Hàn Chỉ. Bây giờ nàng lộ mặt nạ của hần, chắc là không sao đâu nhỉ? Kệ nó, sau này có chịu trách nhiệm với hần cũng không sao!

Nói là làm, Vân Liệt Diễm nhếch môi, nhẹ nhàng giật giật, lật người ra, vươn tay lặng lẽ đặt bên tai hần, nhắm mắt lại mặc niệm một tiếng “Thượng Đế phù hộ!”, sau đó quyết định dùng sức xé ra.

Hàn Chỉ cũng cảm nhận được hành động của Vân Liệt Diễm nhưng hắn vẫn giả vờ ngủ. Thật ra hắn cũng rất tò mò, không biết sau khi Vân Liệt Diễm nhìn thấy dung mạo thật của hắn thì sẽ có phản ứng như thế nào.

Vân Liệt Diễm dần mở mắt, hình ảnh rơi vào trước mắt nàng chính là một khuôn mặt bị phóng đại. Hàn Chỉ mở to mắt, mỉm cười với Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm ngu ngơ khoảng chừng mười giây.

Sau đó chỉ nghe rầm một tiếng, tiếp theo là âm thanh hét lớn: “A...!”

Hàn Chỉ nhíu mày, cầm vội chiếc áo choàng lên người, bò lại lên giường, ngồi bên cạnh Vân Liệt Diễm, hươ tay trước mắt nàng: “Nàng sao vậy?”

Vân Liệt Diễm vươn tay dày xéo gương mặt của hắn, kiểm tra cẩn thận một phen cho đến khi xác định đây không phải là mặt nạ. Sắc mặt nàng sau đó trầm xuống, quát Hàn Chỉ: “Cút!”

Toàn bộ người trong sơn trang đều nghe thấy tiếng. Mộc Miên ở gần căn phòng của Vân Liệt Diễm nhất, bởi vì Vân Liệt Diễm đã quen có nàng chăm sóc.

Mộc Miên cũng chẳng quan tâm đến chuyện gõ cửa, cuống quýt chạy vào. Đập vào mắt nàng chính là vẻ mặt giận dữ của Vân Liệt Diễm trên giường, Hàn Chỉ thì chân tay luống cuống bên cạnh.

“Tiểu thư, có chuyện gì vậy?” Mộc Miên vội vàng lấy quần áo phủ lên người Vân Liệt Diễm. Không phải mới ngày đầu tân hôn sao, đã xảy ra chuyện gì?

“Người đi ra ngoài trước, đi ra ngoài trước đi!” Vân Liệt Diễm nói một câu với Hàn Chỉ, sau đó xoay người qua chỗ khác.

Lúc này, Mộc Miên mới để thấy một Hàn Chỉ không giống lúc trước.

“A...!” Lại là một tiếng thét vang lên.

Hàn Chỉ liếc nhìn Mộc Miên với ánh mắt khó hiểu, sau đó lại nhìn Vân Liệt Diễm với ánh mắt lo lắng, cuối cùng cũng đành đứng dậy cầm quần áo rồi đi ra ngoài.

Sáng nay, toàn bộ vương phủ đều không thể bình tĩnh được.

Vân Liệt Diễm tự giam mình trong phòng, không nói một câu nào, đuổi hết tất cả mọi người đến thăm ra ngoài. Bên này, một đám người vây quanh Hàn Chỉ, tân lang đầu tiên bị tân nương ném ra khỏi phòng sau đêm tân hôn.

“Lão đại, thì ra huynh không còn là xử nam từ lâu rồi nha!” Diệp Khuyết đi vòng quanh Hàn Chỉ vài vòng, thì thào: “Khó trách ta luôn cảm thấy Vân Thiểm Thiểm quen như vậy, đôi khi nhìn nó mà ta lại tưởng là thấy huynh, thì ra hai người thật sự là phụ tử!”

“Hàn Chỉ, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?” Vân Phụng Khải nhíu mày. Hắn luôn hận mình không thể giết chết tên khốn kiếp đã chà đạp Diễm nhi bảy năm trước, nhưng có nghĩ thế nào cũng không ngờ sẽ là Hàn Chỉ.

“Cô gia, tiểu thư chắc chắn sẽ không tha thứ cho người rồi, rõ ràng là người đã dấu diếm tiểu thư chuyện quan trọng như vậy” Mộc Miên cũng lắc lắc đầu, nhìn bộ dạng của tiểu thư liền biết chuyện này nhất định sẽ không được giải quyết đơn giản.

“Xong rồi, xong rồi! Diễm tỷ tỷ luôn giam mình trong phòng, có thể nghĩ bấy hay không?” Phượng Lạc Vi đột nhiên chạy tới nói. Trong mắt Diễm tỷ tỷ từ trước đến nay đều chưa từng chứa được một hạt sạn, Hàn Chỉ gạt nàng như vậy, nàng nhất định sẽ tức chết.

Hàn Chỉ mím môi, gương mặt lạnh lùng. Hắn tìm bọn họ đến là giúp hắn nghĩ cách, chứ không phải để chế nhạo hắn. Hắn đã nói với Vân Liệt Diễm không dưới một lần rằng Vân Thiểm Thiểm là con trai hắn, nhưng Vân Liệt Diễm vẫn không chịu tin. Hơn nữa, hắn cũng không dưới một lần để cho Vân Liệt Diễm tháo mặt nạ của hắn, nhưng nàng vẫn luôn không chịu, nhất chính là lần trong sơn động, mẫu thân cũng đã tháo mặt nạ của hắn nhưng nàng lại quay đầu sang chỗ khác.

85. Q.2 - Chương 87

“Nếu như hủy khuôn mặt này mà có thể khiến cho nàng muốn có con với ta, vậy thì nàng muốn khắc bao nhiêu dao trên mặt ta cũng được”

— Hàn Chỉ —

“Không được! Lão đại, bây giờ chúng ta thật sự không có cách nào nữa rồi, huynh tự xử đi!” Diệp Khuyết mang vẻ mặt lực bất tòng tâm nhưng trong lòng lại đang cười đến không thở được, kẻ ngu cũng có thể nhận ra lần này Vân Liệt Diễm là giận thật sự.

Hàn Chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, đứng lên.

“Ta nghĩ Diễm nhi chỉ nhất thời không thể chấp nhận thôi, ngươi hãy cho nàng một chút thời gian để nàng suy nghĩ cẩn thận đi” Vân Phụng Khải nghĩ chuyện này cũng không trách được Diễm nhi tức giận, người từng khiến cho nàng thống khổ bây giờ lại đang ở bên cạnh nàng, lại còn phu quân mới cưới, làm sao nàng có thể không khó chịu chứ?

Hàn Chỉ đi thẳng ra ngoài, hai hàng chân mày nhíu chặt.

Đứng trước cửa phòng Vân Liệt Diễm thật lâu, rốt cuộc cũng quyết tâm đẩy cửa đi vào.

Vân Liệt Diễm đang ngồi trên giường đếm cánh hoa, nàng nghĩ nát óc cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện này.

Nghe thấy tiếng động, Vân Liệt Diễm ngẩng đầu lên. Nhìn thấy là Hàn Chỉ, nàng lại cúi đầu xuống đếm cánh hoa.

“Diễm nhi!” Hàn Chỉ đi đến bên cạnh Vân Liệt Diễm, ngồi xuống, sắc mặt có chút ngưng trọng: “Chuyện lúc đầu ta thật sự cũng không biết. Đêm đó ta nhớ rất rõ, ta bị tẩu hỏa nhập ma, sau đó cái gì cũng không nhớ, khi tỉnh lại thì chính là đang nằm trên giường của mình, cho nên ta vốn dĩ không biết đã xảy ra chuyện gì”

Tuy vẫn một mực xác định Vân Thiểm Thiểm chính là con trai của hắn, nhưng hắn thật sự không biết nó từ đâu mà có.

“Này, ngươi đi ra ngoài trước được không?” Vân Liệt Diễm cúi đầu, sắc mặt dị thường rối bời.

Nàng quả thật rất rối, nhưng không phải là rối chuyện đêm đó giữa nàng và Hàn Chỉ. Hàn Chỉ không nhớ rõ, chính nàng cũng đâu có nhớ, cho nên nàng cũng không muốn so đo với hắn chuyện này.

Nàng so đo chính là tại sao Hàn Chỉ lại giống với Vân Thiểm Thiểm như vậy?

Hàn Chỉ quả thật chính là bản sao phóng to của Vân Thiểm Thiểm, ngoại trừ hắn thành thực cùng bá đạo hơn một chút nhưng đôi mắt màu tím, dung nhan hoàn mỹ đến không từ nào mô tả được, còn có ánh mắt tà mị kia nữa, đều giống nhau như đúc. Khác biệt lớn nhất chính là Vân Thiểm Thiểm kế thừa đôi mắt hoa đào của nàng, mà Hàn Chỉ lại là đôi mắt phượng.

Nàng bối rối chính là những điểm này!

Nàng biết Vân Thiểm Thiểm trước, Vân Thiểm Thiểm cũng lắc lư trước mặt nàng bảy năm nay, đột nhiên lại xuất hiện ra một Hàn Chỉ giống với Vân Thiểm Thiểm đến bảy phần.

Vừa nhìn thấy hắn, nàng liền nhớ đến Vân Thiểm Thiểm.

Còn có chuyện bọn họ đã làm tối hôm qua nữa, nàng lại cảm thấy rất không tự nhiên. Muốn nàng từ nay về sau phải ân ái với một nam nhân giống con trai mình như vậy, tại sao nàng có cảm giác như bị sét đánh? Ô ô, quá xấu xa rồi!

Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu, không nên, không nên, nhất định không được, quá rối bời. Khinh hắn thì chẳng khác gì đang khinh con trai mình, không phải sao? Không ai có thể tiếp nhận được chuyện này.

“Ta nghĩ, hay là chúng ta ly hôn đi?” Hơn nửa ngày, Vân Liệt Diễm mới run sợ nhỏ ra mấy chữ.

“Ly hôn là cái gì?” Hàn Chỉ ngồi một bên, nhìn sắc mặt lúc xanh lúc trắng của Vân Liệt Diễm, thật sự không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, còn có ly hôn là cái gì?

“Chính là chuyện thành thân của chúng ta, không tính nữa” Vân Liệt Diễm cúi đầu làm đà điệu, có chút xấu hổ: “Đương nhiên người vẫn là phụ thân của Thiểm Thiểm, vị trí này không cách nào rung chuyển được. Hơn nữa, Thiểm Thiểm cũng thích người, nó nhất định sẽ nhận người phụ thân như người”

Về phần nàng, coi như xong đi!

Cảm giác này, thật quá xấu xa!

“Không tính nữa?” Hàn Chỉ hí mắt, cuối cùng cũng nghe rõ Vân Liệt Diễm đang nói cái gì.

Vân Liệt Diễm cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn Hàn Chỉ. Nàng đương nhiên không phủ nhận chuyện mình có cảm giác với hắn, hơn nữa bọn họ cũng rất hợp nhau, nhưng nàng vẫn không thể đối mặt với hắn. Nếu như giống trước kia, khi nàng nhìn thấy gương mặt của Hàn Chỉ mà không phải là Vân Thiểm Thiểm thì nàng sẽ không bối rối như vậy, nhưng vấn đề lúc này là nàng phải đối mặt với gương mặt của Vân Thiểm Thiểm. Thế cho nên... cho nên nàng thật sự không biết nên đối mặt với Hàn Chỉ như thế nào.

Hàn Chỉ nắm lấy cánh tay của Vân Liệt Diễm, thanh âm lạnh lùng: “Lý do?”

“Lý do... lý do chính là... chính là người giống Thiểm Thiểm như vậy, ta... ta nhìn người thì lại có cảm giác như đang nhìn Thiểm Thiểm. Cảm giác này, người không biết là rất không được tự nhiên hay sao?” Vân Liệt Diễm đột nhiên có dũng khí, nói hết những chuyện nàng không thể thích ứng ra.

“Cho nên bởi vì khuôn mặt này mà nàng muốn rời bỏ ta?” Thanh âm của Hàn Chỉ có chút lạnh lẽo.

Bọn họ rất khó khăn mới có thể ở bên nhau, bây giờ chỉ vì khuôn mặt này mà nàng muốn rời khỏi hắn sao?

“Ách, cũng không phải là ý này, chính là... là...” Vân Liệt Diễm lại không nghĩ ra về sau.

“Ta lại đeo mặt nạ, được không?” Hàn Chỉ quay đầu đi tìm mặt nạ của mình.

“Đừng! Dù sao ta cũng đã nhìn thấy dung nhan thật sự của người rồi, cho dù người có đeo mặt nạ thì ta cũng sẽ không tự chủ được mà nhớ lại” Vân Liệt Diễm yếu ớt nói một câu: “Cho nên, ta cảm thấy chúng ta tách ra là tốt nhất”

Hàn Chỉ cảm thấy khó thở, hắn thật sự không hiểu tại sao nàng lại có ý nghĩ này, lại vì một lý do hoang đường mà muốn rời bỏ hắn.

Hắn buông tay Vân Liệt Diễm ra, không quay đầu mà đi ra ngoài.

Cho đến khi Hàn Chỉ đi được một lúc lâu, Vân Liệt Diễm mới ngẩng đầu nhìn ra.

Chuyện này cũng không thể trách nàng, ai bảo hắn lên xe trước rồi mới mua vé bổ sung làm chi. Nàng nhìn khuôn mặt kia của Vân Thiểm Thiểm nhiều năm như vậy, bây giờ gặp phải phụ thân cũng y chang nó, phản ứng đầu tiên chính là không được tự nhiên.

Vân Liệt Diễm mím môi, xoay người đi ngủ.

Không được! Nàng càng nghĩ càng cảm thấy không được tự nhiên, cho dù có là cha con thì cũng đừng có giống nhau như vậy được không? Nhất là đôi mắt kia, nhìn thế nào cũng có cảm giác cầu hôn, cứ nhìn hắn là nàng lại nhớ đến Vân Thiểm Thiểm. Thật đáng sợ, nửa đêm giật mình tỉnh dậy, vừa nhìn thấy gương mặt của phụ quân mình giống y như con trai, thật sự là rất kinh khủng!

Vân Liệt Diễm làm đà điệu trong phòng cả ngày, cho đến khi trời tối. Mộc Miên nhện không được nên đến gọi nàng ra ăn cơm.

Vân Liệt Diễm lắc đầu, không được, không được! Quá xấu hổ! Phụ quân cùng con trai giống nhau như vậy, tối hôm qua bọn họ còn làm chuyện đó, quả thật xấu hổ chết người rồi!

“Tiểu thư, người cùng cô gia có duyên như vậy, nghe nói lúc trước cô gia chỉ là bị tẩu hỏa nhập ma, cũng không phải cố ý. Hơn nữa, từ khi hai người gặp nhau, cô gia vẫn luôn đối xử tốt với người, chưa từng đi tìm những nữ nhân khác. Cô gia cũng tốt với Thiểm Thiểm, cả nhà ở bên nhau chính là một chuyện rất

hoàn mỹ, nói không chừng bây giờ trong bụng người lại có một đứa nhỏ nữa, Thiểm Thiểm vẫn luôn muốn có một muội muội đó!” Lúc đầu, Mộc Miên cũng hận Hàn Chỉ thấu xương, hận hấn lúc trước đã chà đạp tiểu thư. Thế nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, bọn họ gặp nhau cũng do duyên phận, cho dù thế nào thì Hàn Chỉ yêu thương Vân Liệt Diễm là thật, mọi người đều có thể nhìn thấy.

“Nói vậy! Không nên, không nên! Người mau nghĩ cách tìm thuốc tránh thai cho ta đi, ta không muốn mang thai con của hấn” Vân Liệt Diễm cuống quýt lắc đầu.

Nàng không biết, Hàn Chỉ đứng ngoài cửa đang định vào lại nghe thấy câu này, hấn yên lặng xoay người đi khỏi đó.

“Tại sao vậy tiểu thư?” Mộc Miên thật sự không hiểu Vân Liệt Diễm đang nghĩ cái gì.

“Ồ ô, nếu sinh ra một đứa nhỏ lại giống y chang như Hàn Chỉ thì làm sao bây giờ? Người nhanh lên đi, bọn ta đều khỏe mạnh, hơn nữa cũng không có bất kỳ biện pháp phòng ngừa nào, lỡ như thật sự có thì làm sao bây giờ? Lúc trước không phải chỉ một lần là đã có sao?Ồ ô, không nên, không nên! Ta vừa nhìn thấy khuôn mặt giống với Thiểm Thiểm liền cảm thấy rất không được tự nhiên, phu quân của mình lại giống với con trai mình, cảm giác này thật sự rất xấu xa...” Vân Liệt Diễm thấp giọng lắc đầu. Không nên, không nên, nhất định không thể sinh!

Khóe miệng Mộc Miên co rút, đáng thương cho tiểu thư rồi bởi cả ngày lại không phải là chuyện ngày trước, mà là bộ dạng giống nhau của cô gia cùng Thiểm Thiểm. Nàng, thật sự là phục tiểu thư sát đất!

“Tiểu thư, người ta đều nói con trai phải giống phụ thân, con gái sẽ giống mẫu thân, không phải sao? Nếu tiểu thư sinh một đứa con gái thì sẽ giống người, sẽ nói chuyện với người, lại có thể xinh đẹp giống người, như vậy không phải là tốt sao? Giống như lúc trước tiểu thư yêu thương Thiểm Thiểm vậy, không phải chính người nói sinh con là để cho người đùa giỡn hay sao?” Mộc Miên ân cần giảng giải: “Cho nên, tiểu thư nhất định phải ăn thật no, sau đó sinh một đứa con gái, như vậy thì cũng sẽ không nhàm chán nữa. Với lại dù sao cũng không thể đến đại lục Thần Chi ngay lúc này, vậy thì thừa cơ hội nuôi một đứa nhỏ không phải tốt hơn sao? Đợi đến lúc gặp lại Thiểm Thiểm thì nó cũng đã trưởng thành, không thể làm tri kỷ với tiểu thư nữa, nhưng con gái lại không giống như vậy, con bé vĩnh viễn đều là tri kỷ của mẫu thân!”

Vân Liệt Diễm bán tín bán nghi nhìn Mộc Miên, thế nào cũng cảm thấy mình đang bị dụ dỗ.

Tuy nhiên, nếu sinh con gái thì con bé có lẽ sẽ không giống Hàn Chỉ, mà là giống nàng!

Nghĩ tới đây, Vân Liệt Diễm rốt cuộc cũng tìm được một chút thăng bằng.

“Tiểu thư, đi ăn cơm thôi, mọi người đều là đang chờ người đó! Người tự nhốt mình cả ngày, tất cả mọi người đều rất lo lắng” Mộc Miên quyết tâm rèn sắt khi còn nóng.

“Ta... ta vẫn nên ăn ở trong phòng đi!” Đi ra ngoài, bọn họ nhất định sẽ cười chết nàng. Vân Liệt Diễm cảm thấy mình thật sự rất ngại thẹn, nhưng bây giờ lại cảm thấy rất mất mặt.

“Tiểu thư, người vẫn nên ra ngoài ăn đi, làm gì có tân nương nào ngày đầu tiên về nhà chồng lại làm ỉ trong phòng, không chịu đi ra ngoài chứ? Như vậy sẽ khiến cho người ta hiểu lầm, người là...” Mộc Miên nói chưa hết câu, Vân Liệt Diễm đã đứng bật dậy, xuống giường thay đồ chuẩn bị đi ra ngoài.

Mộc Miên mỉm cười, đi theo sau Vân Liệt Diễm.

Đến phòng ăn, Vân Liệt Diễm rất bình tĩnh chào hỏi cùng mọi người, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Mọi người cũng giả vờ giả vịt phối hợp với nàng. Sau đó Vân Liệt Diễm mặc kệ bọn họ, cúi đầu buồn bực ăn cơm, tiếp tục làm đà điều.

Đợi đến lúc Vân Liệt Diễm ăn no, lại đột nhiên nghe thấy Mộc Miên hỏi một câu: “Mọi người có ai nhìn thấy cô gia không? Đã tìm khắp nơi rồi mà không thấy, ngay cả thị vệ cũng nói chưa gặp cô gia”

“Không phải lão đại đau lòng cho nên tìm chỗ khóc đó chứ?” Diệp Khuyết cười nói, cả đời lão đại mang danh anh hùng, hôm nay xem như mất hết mặt mũi. Được rồi, hấn vẫn không dám cười nhiều, nhưng vừa nghĩ đến bộ dạng lão đại bị đuổi ra khỏi phòng tân hôn, hấn lại không nhịn cười được.

“Chúng ta chia nhau đi tìm đi!” Vân Phụng Khải đặt chén cơm xuống. Còn tưởng rằng Mộc Miên đã bưng thức ăn qua phòng cho Hàn Chỉ rồi, xem tình huống này Hàn Chỉ với Diễm nhi vẫn còn giận nhau.

Vân Liệt Diễm tiếp tục cúi đầu ăn cơm, hoàn toàn không nhìn thấy một đám người đang nhìn mình chăm chăm.

Ta nhìn người, người nhìn ta, nhưng không một ai chán sống bắt chuyện với Vân Liệt Diễm, đành phải tập trung nhìn nạng ăn cơm xong, sau đó ngênh ngang trở về phòng.

“Tại sao ta lại cảm thấy đại tẩu không giống như đang giận lão đại vậy?” Diệp Khuyết sờ cằm, đại tẩu muốn giận lão đại thì cũng không phải như thế này. Theo tính cách của đại tẩu thì nhất định sẽ làm một trận ra trò với lão đại, nhưng tại sao đại tẩu lại an tĩnh như thế?

“Đúng đó, ta cũng cảm thấy Diễm tỷ tỷ không phải giận, mà giống như trốn tránh Hàn đại ca” Phượng Lạc Vi gật gật đầu, nhìn qua hướng Vân Liệt Diễm vừa rời khỏi. Diễm tỷ tỷ rốt cuộc làm sao vậy?

“Các người có thời gian ngồi đây thảo luận chuyện này, còn không bằng mau đi tìm người đi!” Phượng Lăng Tiêu hét chỗ nói, hai người bọn họ mấy ngày nay quả thật rất ăn khớ nhau.

“A! Hàn đại ca có thể nghĩ quần hay không?” Phượng Lạc Vi đột nhiên vỗ bàn một cái, đứng bật dậy.

“Cho ta xin đi, làm sao trong não lão đại lại có mấy cái ý nghĩ ngu xuẩn đó? Ta nói cho nàng biết, đừng có nhìn thấy bộ dạng quần áo chỉnh tề của lão đại mà nghĩ nhầm, thật ra hần chính một lão sói xám đó!” Diệp Khuyết đi theo Hàn Chỉ lâu như vậy, làm sao không hiểu con người của Hàn Chỉ. Đại tẩu mà muốn đấu với lão đại, vẫn cần tu luyện nhiều hơn.

Cho nên, một chút hần cũng không lo lắng!

Bên này, Mộc Miên cùng Vân Phụng Khải chia nhau đi tìm, nhưng hỏi ai cũng nói là không nhìn thấy Hàn Chỉ. Đến đây Mộc Miên với Vân Phụng Khải mới cảm thấy không đúng.

Mộc Miên vội vàng xông vào phòng Vân Liệt Diễm, phát hiện nạng vậy mà vẫn còn làm đà điều ngồi đếm cánh hoa.

“Tiểu thư, thật sự đã xảy ra chuyện rồi, không thấy cô gia đâu cả!” Mộc Miên túm lấy đồng hoa hồng trong tay Vân Liệt Diễm, chợt nhận ra tất cả đều có vết nát do bị vò xéo.

“Không thấy thì không thấy, một người lớn như vậy mà còn đi lạc sao?” Đùa à? Hần còn có thể đi nơi nào? Thêm nữa, với võ công của hần thì ai có thể gây chuyện với hần?

“Ách, tiểu thư nói cũng đúng, nhưng mà người thật sự bỏ mặc cô gia sao? Tuy dung mạo của hần giống với Thiểm Thiểm, nhưng cũng chỉ vì bọn họ là cha con, cha con đương nhiên là phải giống nhau rồi. Nếu sau này tiểu thư sinh con gái, vậy thì con bé cũng có khả năng giống người mà. Chẳng lẽ cũng bởi vì như vậy mà cô gia sẽ không thích người, hoặc Thiểm Thiểm sẽ không thích người hay sao? Tiểu thư, người suy nghĩ cho kỹ đi, trước kia lúc cô gia đeo mặt nạ, không phải người cũng rất thích hần sao? Chẳng lẽ không còn mặt nạ nữa thì người sẽ không thích sao? Người thích chính là cô gia, hay là mặt nạ của cô gia?” Mộc Miên lắc lắc đầu, nạng thật sự hết chỗ nói với cách nghĩ dị thường của tiểu thư nhà mình, nào có ai lại có suy nghĩ đó chứ?

Đợi đến lúc Mộc Miên đi rồi, Vân Liệt Diễm lại chợt chợt những cánh hoa hồng lên một lần nữa. Rốt cuộc nạng đang nghĩ cái gì đây?

Thời gian trôi qua ba ngày, Hàn Chỉ vẫn chưa trở về. Lúc này, những người khác lại an tĩnh nhưng Vân Liệt Diễm đã không còn bình tĩnh được nữa.

Hần tức giận sao? Cho nên đã bỏ đi rồi? Sẽ không trở lại nữa?

Gì vậy? Sao lại nhỏ mọn như thế chứ? Vân Liệt Diễm thấp giọng nhủ thầm, nhưng vẫn nhịn không được thỉnh thoảng nhìn ra phía cửa.

Tức chết nạng!

Vân Liệt Diễm nghĩ thầm, đợi nàng tìm được hần, nàng nhất định phải dạy dỗ hần một trận, một nam nhân lớn đến từng ấy tuổi rồi mà còn náo loạn đến mất tích. Dựa vào giác quan thứ sáu mãnh liệt của mình, Vân Liệt Diễm cũng không biết giác quan này đến từ đâu, nhưng cảm giác này rất mạnh mẽ nói cho nàng biết Hàn Chỉ đang ở đâu.

Quả nhiên, đi về phía Tử Vong Sơn Mạch, đến một ngọn núi phủ tuyết trắng, nàng nhìn thấy từng tia sáng màu tím hiện lên.

Có người!

Mà người kia, Vân Liệt Diễm dù có nhắm mắt lại cũng biết là ai.

Không nói một tiếng đã bỏ đi, thì ra là hần trốn đến nơi này luyện công. Thật đúng là nhàm chán!

Vân Liệt Diễm đi đến, từ xa hô lên một tiếng: “Đi về!”

Sau đó nàng xoay người chuẩn bị rời đi, không ngờ lại bị một vòng tay ấm áp quen thuộc ôm lấy.

“Này...!” Vân Liệt Diễm vừa định nói gì nhưng đã bị nụ hôn cuồng dã của Hàn Chỉ che lấp. Tuyết bay đầy trời, giữa vùng núi là một mảnh trắng xóa.

Vân Liệt Diễm bị Hàn Chỉ hôn đến chóng mặt. Đường như mấy ngày nay hần chưa từng rửa mặt chải đầu, trên cằm còn lún phún râu. Vân Liệt Diễm định vươn tay đẩy hần ra, nhưng hần lại không hề có ý dừng nụ hôn này lại. Bàn tay lớn di chuyển lên trên, luột cởi áo nàng, sau đó quen việc lần mò vào lên trong, xoa nắn phần mềm mại trước ngực nàng.

Vân Liệt Diễm cảm thấy cả người nóng dần lên, đầu óc lập tức trống rỗng.

“Này! Người muốn ta chết cóng à?” Vân Liệt Diễm vất vả lắm mới hít vào được một chút không khí, vội vàng quát Hàn Chỉ. Nơi đây là núi tuyết, nàng lại không mặc nhiều quần áo, tuy nàng không sợ lạnh nhưng cũng không thể bị tra tấn như vậy.

“Sẽ nóng lên nhanh thôi” Thanh âm khàn khàn có một chút khô khốc của Hàn Chỉ thổi tới bên tai Vân Liệt Diễm, lại khiến cho nàng khẽ run.

Vân Liệt Diễm không còn phản ứng kịp nữa, đã bị Hàn Chỉ đè giữa trời tuyết. Sau đó, hần bắt đầu điên cuồng chiếm đoạt.

Suốt một ngày một đêm, Vân Liệt Diễm không biết đã ngắt đi bao nhiêu lần mới được hần bỏ qua. Hần ôm nàng vào một sơn động, đốt lửa.

Khi Vân Liệt Diễm tỉnh lại, Hàn Chỉ đang nấu thức ăn cho nàng. Bên trong sơn động này vậy mà có một chiếc giường lớn, chăn mềm cũng đều đầy đủ.

“Đây là nơi ta ở khi bé quan trước kia” Hàn Chỉ nhìn thấy Vân Liệt Diễm tỉnh lại liền nhỏ giọng giải thích.

Vân Liệt Diễm giật giật thân thể, nghe rằng trùng mắt với Hàn Chỉ. Tên điên này, thật sự không biết hoạt động điều độ là thế nào sao?

Hàn Chỉ đem chén súp đến trước mặt Vân Liệt Diễm, ôm nàng vào ngực, một tay cầm thìa, một tay cầm chén, từng muỗng từng muỗng đút cho nàng ăn.

Tuy hần biết thể chất của Vân Liệt Diễm không sợ lạnh, nhưng nàng nhất định sẽ đói bụng. Một khoảng thời gian dài không uống nước, cổ họng nhất định sẽ rất khô.

Vân Liệt Diễm cũng lười phải so đo với hần, nàng thật sự đói bụng, ăn hết súp một cách nhanh chóng. Thế nhưng không biết giữa núi tuyết trắng xóa này, hần tìm được cá ở đâu. Hơn nữa, nhìn bộ dạng không biết gì của hần, vậy mà hương vị chén súp này cũng không tệ lắm.

Cho đến khi cảm thấy thoải mái hơn, Vân Liệt Diễm mới hung dữ trừng mắt hần: “Người phát điên cái gì vậy?”

Hàn Chỉ mím môi, sắc mặt vẫn không được tốt. Hắn đi đến trước mặt Vân Liệt Diễm, cời giày trèo lên giường, từ phía sau lưng ôm nàng vào trong ngực, nói: “Nếu nàng không thích khuôn mặt này, ta có thể hủy”

“Đồ điên!” Vân Liệt Diễm vội vàng xoay người lại, nhưng Hàn Chỉ đã dùng dao găm rạch một đường lên mặt. Máu đỏ chảy xuống từ làn da trắng nõn của hắn, có chút mê hoặc.

“Người làm cái gì vậy?” Vân Liệt Diễm nắm lấy dao: “Người cố ý phải không?”

“Ừ!” Hàn Chỉ rất thành khẩn, gật đầu.

Vân Liệt Diễm chỉ cần liếc mắt cũng đã biết là hắn cố ý, nhưng khi nhìn thấy vết thương trên mặt hắn, nàng vẫn cảm thấy đau lòng.

Cũng không biết từ khi nào nàng đã quen có người này bên cạnh. Đôi khi hắn còn ngang ngạnh hơn cả Vân Thiễm Thiễm, nhưng lúc yêu thương nàng thì lại hận không thể yêu đến tận xương. Mặc dù hắn rất ít nói, nhưng hắn lại làm tất cả vì nàng, nàng đều nhìn thấy, đều cảm nhận được.

“Nếu như hủy khuôn mặt này mà có thể khiến cho nàng muốn có con với ta, vậy thì nàng muốn khắc bao nhiêu dao trên mặt ta cũng được” Hàn Chỉ nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Vân Liệt Diễm, hắn đang đánh cược, cược nàng sẽ không đành lòng. Ngày đó khi đứng bên ngoài nghe thấy nàng nói không muốn có con với hắn, hắn thật sự gần như phát điên.

Bảo hắn rời khỏi nàng là chuyện không thể, cho nên hắn phải nghĩ cách khiến cho nàng cam tâm tình nguyện chấp nhận hắn.

Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng nghĩ được một cách, chính là dùng phương thức giống với lần đầu tiên của hai người. Lần đó, không ai trong hai người biết rõ mọi chuyện, chỉ biết duy nhất một điều là hắn bị tẩu hỏa nhập ma, sau đó cưỡng bức nàng. Nàng vốn không biết hắn là ai nhưng vẫn nguyện ý sinh con của hắn, không có lý do gì bây giờ nàng sẽ không chấp nhận đứa nhỏ. Vì vậy hắn không cần phân trần, cứ đưa nàng đến sơn động này, dù sao có hắn ở đây thì nàng nhất định không chạy được, đợi đến lúc nàng hoài thai rồi thì nhất định không thể trốn hắn nữa.

Hàn Chỉ suy nghĩ một cách gian ác, từ lâu đã biết đối với nàng không thể chỉ có mềm, đôi khi còn cần đến cứng.

“Người nghe thấy lời nói ngày đó của ta với Mộc Miên sao?” Vân Liệt Diễm cảm thấy đau đầu, khó trách hắn sẽ trốn chạy, thì ra là vì câu nói này. Quả thật, những lời nàng đã nói kia cũng có một chút quá đáng.

Thế nhưng Vân Liệt Diễm vẫn nghi ngờ liếc nhìn Hàn Chỉ. Tâm tình của hắn không tốt khi nghe thấy lời nói của nàng hay hắn còn mục đích khác?

“Nàng là thê tử của ta, phải sinh con cho ta. Cho nên ta quyết định, nương tử, trước khi nàng mang thai, chúng ta sẽ không rời khỏi nơi đây. Ta nhất định sẽ cố gắng!” Hàn Chỉ nhếch môi, lộ ra một nụ cười đắc ý.

“Mẹ nó! Đồ điên!” Vân Liệt Diễm đưa chân đạp Hàn Chỉ, nhưng chưa đạp tới đã bị hắn đè lại.

“Nương tử, nếu nàng còn sức như vậy thì... chúng ta có thể tiếp tục, ta rất thích loại vận động này”

Vân Liệt Diễm hoa hoa lệ lệ quỳnh quáng, nam nhân quả nhiên đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Nhớ ngày đó, nàng trêu chọc như vậy mà hắn vẫn không thực hiện được ý đồ, bây giờ hắn lại quá rành trong chuyện này. Năng lực học tập của hắn có phải là quá siêu phàm hay không?

“Chúng ta quyết đấu, người thua thì để ta xuống núi” Vân Liệt Diễm cắn môi, nàng biết nói đạo lý với hắn tuyệt đối vô dụng, cho nên vẫn nên dùng một vài phương pháp đặc thù để xử lý.

“Không được!” Hàn Chỉ rất bình tĩnh bác bỏ lời đề nghị của Vân Liệt Diễm, bàn tay to lớn xoa xoa bụng của nàng: “Lỡ như nơi đây đã có con của ta rồi, nàng động mạnh chẳng phải là rất nguy hiểm hay sao?”

“Mẹ nó! Người đừng có ấu trĩ như vậy được không?” Vân Liệt Diễm tức điên, cho dù có thai thì cũng không thể chỉ một hai ngày là có thể nhận ra. Vân Thiễm Thiễm chết tiệt, muốn cái gì mà muội muội chứ? Đòn giaản chỉ vì nó muốn kiếm người chơi thôi! Có bản lĩnh thì tự mình sinh một muội muội đi!

“Ấu trĩ cỡ nào cũng không thể để thê tử của mình chạy mất. Từ giờ trở đi, ta sẽ giam lỏng nàng!” Hàn Chỉ xoay người đè Vân Liệt Diễm, nói tiếp: “Cho đến khi mang thai mới thôi”

“Tên điên này! Người...” Vân Liệt Diễm điên cuồng gào thét, nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ đang dần phóng đại trước mắt, nhủ thầm rằng nàng nhất định phải sinh ra một đứa con gái, lớn lên phải giống nàng như đúc. Tức chết hắn!

“Nương tử, trước kia không phải nàng luôn nói muốn hưởng tuần trăng mật sao?” Hàn Chỉ mỉm cười tà mị.

Tim Vân Liệt Diễm khẽ run lên, nụ cười của hắn so với yêu nghiệt còn yêu nghiệt hơn!

Nàng chết lặng, gật gật đầu.

“Ừ! Vậy nàng cứ coi như đang hưởng tuần trăng mật đi. Đúng lúc, chúng ta cùng cố gắng sinh một cục cưng tuần trăng mật” Hàn Chỉ cúi đầu hôn lên trán Vân Liệt Diễm.

Khóe miệng Vân Liệt Diễm tiếp tục co rút. Cục cưng tuần trăng mật, hắn thật sự không phải là xuyên không tới đó chứ? Làm sao có thể ‘học một biết mười’ như vậy?

86. Q.3 - Chương 88: Tiểu Công Chúa Yếu Ốt

“Mẹ, tại sao tóc của con lại màu đỏ? Tại sao tóc của phụ thân màu trắng, tóc của mẹ cùng ông cậu, ông chú, còn có các dì nữa đều là màu đen?” Một quả cầu đỏ nho nhỏ trèo lên ghế nằm, chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn Vân Liệt Diễm đang hí mắt phơi nắng.

“Đoá Đoá à, con đã hỏi vấn đề này rất nhiều lần rồi. Cái này là do trời sinh, con vừa ra đời đã như vậy, hiểu chưa?” Vân Liệt Diễm trợn mắt liếc qua, nàng thật sự không muốn nói chuyện với tiểu quái vật Hàn Vân Đoá này một chút nào. Bây giờ, ai nhìn thấy Hàn Vân Đoá đều phải chạy trốn, hại người làm mẹ như nàng gặp xui xẻo, luôn phải chịu trách nhiệm trông coi tiểu quỷ này.

Vân Liệt Diễm cảm thấy kiếp trước của mình nhất định nghiệp chướng nặng nề, nếu không thì tại sao lại bị Hàn Chỉ lừa gạt nhiều lần, không ngừng chiếm đoạt rồi sinh ra tiểu quái vật Hàn Vân Đoá này?

Được rồi, đôi mắt tím của Vân Thiễm Thiễm là di truyền từ Hàn Chỉ, thế người nào nói cho nàng biết một đầu tóc xoắn đỏ chót này ở đâu ra?

Còn nữa, tiểu quỷ này từ lúc sinh ra đã có sở thích giống hệt nàng, đều thích mặc đồ đỏ. Tóc đỏ cùng với quần áo đỏ, càng nhìn thì càng giống một quả cầu lửa.

Vân Liệt Diễm đồng thời cũng không phát hiện ra tiểu quái vật này có chỗ nào hơn người, điểm đặc biệt duy nhất chính là ngày nàng hạ sinh con bé, trên trời một mảnh đỏ rực, những đám mây đều biến thành màu đỏ như hoa Mạn Châu Sa (1).

(1) Hoa Mạn Châu Sa: Hay còn có tên khác là hoa Bỉ Ngạn, hoa Tử Nhân, hoa Vong Xuyên,... Loài hoa này có ba màu trắng, đỏ và vàng, hoa trắng có tên là Mạn Đà La, hoa đỏ có tên là Mạn Châu Sa. Tương truyền loài hoa này nở ở nơi Hoàng Tuyền, hoa nở đỏ rực như máu trải dài hết con đường dẫn đến địa ngục. Hoa Bỉ Ngạn lúc nở thì không thấy lá, lúc thấy lá lại không thấy hoa, nhưng lá và hoa của chúng nối kết với nhau đời đời.

Cảnh tượng kia giống y như đường xuống âm phủ trong truyền thuyết.

Vì nguyên nhân này nên Hàn Chỉ đã cố gắng che giấu tin tức Hàn Vân Đoá ra đời, cho nên đến nay cả Yến Thành đều không một ai biết vương phủ có thêm một vị tiểu công chúa.

Dù sao thì hoa Mạn Châu Sa nở đầy trời cũng không phải là điềm lành, mà ngay cả Vân Liệt Diễm vốn không tin mấy thứ này cũng không khỏi lo lắng cho con gái. Cho nên từ khi được sinh ra, tiểu công chúa đã nhận được yêu thương từ mọi người, nhưng sự yêu thương này kéo dài đến ngày con bé mở miệng ngay lập tức biến thành ác mộng.

Vân Liệt Diễm cũng không biết tại sao con bé lại có thể nói nhiều như vậy, lú ra lú rú cả ngày không ngừng khiến cho người khác nhức cả đầu. Vậy nên khi mọi người nhìn thấy con bé, phản ứng đầu tiên chính

là vợ vàng bỏ trốn, mà Vân Liệt Diễm cũng là người duy nhất đủ kiên nhẫn đáp lời Đoá Đoá. Còn có vị phụ thân nhị thập tứ hiếu của con bé, vĩnh viễn cũng không ghét bỏ sự ồn ào quá đáng của nó.

Còn một điều nữa, bộ dạng của Hàn Vân Đoá hoàn toàn khác biệt với anh trai mình. Con bé dường như không thích luyện công, bất kể dạy kiểu gì cũng đều vào tai trái lại trôi ra tai phải, cho dù nhớ nhưng cũng là không hiểu được gì.

Vân Liệt Diễm từng hỏi mỹ nữ áo đỏ có biết chuyện gì đã xảy ra hay không, nhưng nàng ta cũng chỉ nói Hàn Chỉ không phải là người đơn giản, nữ nhi của bọn họ cũng là không phải người thường, cho nên nàng cứ thuận theo tự nhiên là được. Cuối cùng, Vân Liệt Diễm đành phải từ bỏ việc tìm hiểu nguyên nhân.

“Tại sao con thì là thế này mà mẹ lại thế kia? Ca ca đâu rồi? Tất cả mọi người đều nói ca ca rất giống phụ thân, vậy tóc ca ca cũng màu trắng sao? Tại sao con lại không giống với phụ thân?” Đoá Đoá không chút để ý đến bộ dạng không muốn nói chuyện của Vân Liệt Diễm, tiếp tục hỏi.

“Bởi vì con giống ta” Đây mới là điều Vân Liệt Diễm đặc ý nhất.

Quả thật là như thế, Đoá Đoá lại giống y hệt nàng. Chỉ có điều, Đoá Đoá nhiều thịt hơn so với nàng một chút, vô cùng đáng yêu, giống như một viên thịt nhỏ tròn nức ních.

“Tại sao con giống mẹ còn ca ca thì lại giống phụ thân?” Đoá Đoá bối rối, bé đã hỏi rất nhiều lần nhưng tới bây giờ vẫn chưa nhận được đáp án nào chính xác.

“Tiểu thư, tiểu công chúa, mau đến ăn bánh đi” Mộc Miên bưng điểm tâm lên, nhẹ giọng gọi.

“Dì Mộc Miên không thích Đoá Đoá!” Đoá Đoá vừa nhìn thấy Mộc Miên, miệng nhỏ liền nhếch lên thành bộ dạng muốn khóc.

Mộc Miên đen mặt, bàn tay run lên, thiếu chút nữa là ném luôn chiếc đĩa.

Phản ứng đầu tiên của nàng đương nhiên là gương cười: “Sao có chuyện đó chứ? Dì Mộc Miên thích nhất là tiểu công chúa, cho nên mới mang bánh đến cho tiểu công chúa lót dạ nè. Tiểu công chúa mau tới nếm thử đi!”

Dứt lời, Mộc Miên đặt điểm tâm xuống rồi nói với Vân Liệt Diễm: “Tiểu thư, ta còn chút chuyện phải làm, cho nên ta đi trước”

“Ừ!” Vân Liệt Diễm đáp.

Thật là yên tĩnh! Bây giờ mọi người nhìn thấy Đoá Đoá thì ngay lập tức có phản ứng như vậy, có thể trốn liền trốn thật xa, bởi vì đứa nhỏ này có năng lực làm cho người ta đau đầu cho dù chưa đến ba tuổi. Cơ thể nhỏ nhỏ xinh xinh, nhưng lại là lão đại của cả vương phủ.

“Mẹ, con thật đau lòng!” Đợi cho Mộc Miên đi rồi, Đoá Đoá lại leo xuống khỏi người nàng, vô cùng uể oải đi đến bên cạnh một tảng đá ngồi xuống, dùng bàn tay nhỏ bé nức nính thịt chống cái đầu nhỏ, nghiêng đầu, không biết là đang suy tư cái gì.

“Ừ, ai cũng biết đau lòng, con biết đau lòng bởi vì con là con người” Vân Liệt Diễm không thèm mở mắt, tiếp tục phơi nắng.

Nàng đã quen với việc Đoá Đoá luôn đặt vấn đề, luôn toát ra một ý nghĩ rồi ngồi im lặng suy tư.

Lúc Hàn Chỉ đi tới liền nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, thê tử của hần đang nằm nhàn nhã phơi nắng, con gái bảo bối của hần lại rồi bởi ngồi trên một tảng đá, nghiêng đầu suy nghĩ.

“Đoá Đoá!” Hàn Chỉ đi đến, ôm Đoá Đoá vào trong ngực, sau đó cũng ngồi xuống bên cạnh tảng đá, nhẹ giọng hỏi: “Đang suy nghĩ cái gì thế?”

“Phụ thân, tại sao mọi người lại không thích con?” Đôi con ngươi của Đoá Đoá vốn dĩ sáng ngời như viên ngọc đen, lúc này lại nhiễm một tầng sương mù, nước mắt ngân ngấn ở khoé mắt, dường như tùy thời đều có thể biến thành trân châu rơi xuống.

“Làm sao có chuyện đó? Mọi người thích nhất là Đoá Đoá mà!” Hàn Chỉ dụ dằng dỗi con gái, trong lòng lại đang nghĩ cách tính sổ với đám người kia. Nguyên một đám cứ hễ nhìn thấy bảo bối của hắn liền chạy, không muốn sống nữa sao?

Đám người Mộc Miên bên kia không nhìn được liền hất xì tập thể, trực giác nói cho bọn họ biết, sắp có chuyện lớn xảy ra.

“Vậy tại sao không ai muốn nói chuyện với Đoá Đoá?” Đoá Đoá vươn tay nghịch một sợi tóc đang rủ xuống trước mặt Hàn Chỉ, miệng nhỏ cong tới mức có thể treo thêm một bình dầu.

“Đoá Đoá, mách leo không phải là biểu hiện nên có của một đứa nhỏ ngoan” Vân Liệt Diễm toát ra một câu, tiếp tục híp mắt.

“Con đã biết, mẹ, phụ thân” Đoá Đoá rủ đầu, hai ngón trỏ mập mập chọc chọc vào nhau vài cái, lại cúi đầu xuống, không nói gì thêm.

Hàn Chỉ thật sự là không đành lòng nhìn bảo bối nhà mình ưu thương như vậy, nhưng lại không thể phản bác lời nói của thê tử, đành phải ném Đoá Đoá cho Vân Liệt Diễm, đi tìm đám người kia tính sổ.

“Chúng ta đã đến lúc đi chưa?” Hàn Chỉ mới đi được hai bước, Vân Liệt Diễm lại đột nhiên mở miệng hỏi.

Hàn Chỉ dừng chân, nửa ngày sau mới gật nhẹ đầu: “Có lẽ”

Cũng nên đi thôi, ngày người tại Yến thành hơn ba năm rồi, Đoá Đoá cũng đã hơn hai tuổi, Thiểm Thiểm bây giờ cũng đã mười tuổi.

Năm đó hắn đoán không tới năm năm Thiểm Thiểm nhất định sẽ đến được đại lục Thần Chi, tính toán thời gian từ đây đến đại lục Thần Chi cũng không ngắn, bọn họ cũng nên lên đường.

“Để Mộc Miên ở lại cùng Diệp Tô đi, bọn họ cũng không dễ dàng đến với nhau” Vân Liệt Diễm than nhẹ một tiếng.

Thật ra Mộc Miên đi theo nàng nhiều năm như vậy, nàng cũng không nỡ tách khỏi Mộc Miên. Thế nhưng năm đó chỉ một câu nói đùa hứa gả Mộc Miên cho Diệp Tô của nàng, ai mà ngờ hai người bọn họ lại chờ đợi nhau, mãi đến hôm nay mới có thể vượt qua bao khốn khó để đến với nhau.

Lần này đến đại lục Thần Chi, bọn họ chắc chắn sẽ đánh cược bằng cả tính mạng, nàng lại không muốn hai người họ gặp nguy hiểm. Mà ngay cả Phượng Lạc Vi, nàng cũng không muốn đưa nàng ấy đi theo. Trong bọn họ, bất kể là ai thì đối với Vân Liệt Diễm cũng đều quan trọng hơn cả tính mạng, mất đi ai nàng cũng không thể chịu được. Thế nhưng nếu như Phượng Lạc Vi ở lại, mấy năm nay Diệp Khuyết theo đuổi nàng ấy chẳng phải là công cốc hay sao?

Còn nếu để nàng ấy đi theo thì lại quá nguy hiểm...

Hàn Chỉ xoay người quay trở lại bên cạnh Vân Liệt Diễm, ôm nàng vào ngực, ngồi xuống ghế nằm, lại vươn tay lôi Đoá Đoá nhét vào trong ngực Vân Liệt Diễm.

Đoá Đoá lúc này đột nhiên an tĩnh, trừng to đôi mắt nhìn chăm chăm cha mẹ.

“Nàng muốn để Phượng Lạc Vi ở lại sao?” Hàn Chỉ ở bên cạnh Vân Liệt Diễm càng lâu thì lại càng hiểu tâm tư của nàng. Nàng nhìn như không để ý cái gì nhưng trong lòng lại luôn lo lắng, nếu không thì với tính tình của nàng thì đã lên đường từ ba năm trước chứ không có chờ đến tận bây giờ.

Vân Phụng Khải hiện tại không có gánh nặng bên mình, Phượng Lăng Tiêu thì si mê với được, tin rằng ở đại lục Thần Chi sẽ có chỗ cho bọn họ dừng chân, xây dựng bầu trời riêng cho mình. Về phần Diệp Khuyết, hắn và Hàn Chỉ từ nhỏ đã đồng sinh cộng tử, Diệp Khuyết chắc chắn sẽ đi cùng Hàn Chỉ. Hơn nữa, ba năm nay Diệp Khuyết đều dốc sức lẫn lộn trong Mạt Nhật Sâm Lâm, liều mạng tu luyện, bây giờ đã đến Thiên Lam cấp, có lẽ không bao lâu nữa sẽ đột phá cảnh giới mới. Hàn Chỉ cũng biết Diệp Khuyết không muốn trở thành gánh nặng, tuy cả ngày hắn đều là bộ dạng cá lơ phất phơ nhưng thực chất con người bên trong lại nghiêm túc hơn ai hết.

Thế nhưng Phượng Lạc Vi cũng chỉ vừa mới đột phá cảnh giới Thiên Nhân, võ học của nàng ấy có lẽ sẽ chỉ dừng đến đây thôi, Vân Liệt Diễm cũng không thể nào đưa nàng ấy đến đại lục Thần Chi mà không đảm bảo an toàn. Nếu nàng ấy xảy ra chuyện gì, cả đời Vân Liệt Diễm cũng sẽ không được yên ổn.

“Phu quân, người nói xem có phải ta đã già rồi không?” Vân Liệt Diễm dụi đầu vào cổ Hàn Chỉ, rồi ngẩng đầu chớp chớp mắt vài cái: “Tại sao ta lại cảm thấy mình dạo này có chút đa sầu đa cảm vậy? Có phải do buồn bực khá lâu cho nên đầu óc bị đình trệ hay không?”

“Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không già” Hàn Chỉ cúi đầu, cắn xuống đôi môi quyến rũ của Vân Liệt Diễm. Lâu như vậy rồi mà môi thê tử hân vẫn ngọt như thế!

“Phụ thân, con cũng muốn” Tiểu mỹ nữ Đoá Đoá rút cuộc cũng nóng nảy. Phụ thân với mẹ đều không để ý đến bé!

“Ha ha...” Hàn Chỉ cúi đầu, hôn một cái lên mặt Đoá Đoá, lại nghe thấy tiếng cười ‘khanh khách’ của bé.

“Phu quân, người nói xem tiểu mỹ nữ của chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Đau đầu quá! Chúng ta có nên ném nó đến nơi khác hay không?” Vân Liệt Diễm nghiêng đầu, vẻ mặt buồn rầu nhìn Đoá Đoá đang đắc chí bên kia.

“Ô ô ô... Phụ thân, mẹ ức hiếp con! Mọi người không ai yêu con nữa rồi!” Đoá Đoá bẹt miệng, nước mắt lại tí tách rơi xuống.

“Tiểu quý, quả thật là muốn vứt bỏ con!” Vân Liệt Diễm cười, nhéo cái mũi nhỏ xinh của bé. Con bé này tại sao lại không giống Thiểm Thiểm chút nào vậy? Thiểm Thiểm rất hiểu chuyện, từ nhỏ đã tự biết chăm sóc chính mình, nàng cũng không cần giành quá nhiều thời gian để chăm sóc nó. Thế nhưng với Đoá Đoá thì khác, luôn phải trông chừng bé.

Vân Liệt Diễm nghĩ tới đây liền lườm Hàn Chỉ. Nhất định là bị hấn dạy hư rồi, nếu không thì cứ nhìn Thiểm Thiểm đi, nó đâu có yếu ớt như vậy!

Hàn Chỉ sờ sờ mũi, đảo mắt nhìn qua nơi khác.

Rạng sáng ngày thứ hai, Vân Liệt Diễm còn đang mơ màng đã nghe tiếng kêu la của Mộc Miên: “Tiểu thư, tiểu thư, tiểu công chúa mất tích rồi!”

“Cái gì?” Vân Liệt Diễm vội vàng mặc quần áo, cùng Hàn Chỉ chạy ra liền nhìn thấy thị vệ sục sạo khắp tiểu viện như đi tìm kho báu, ngay cả bụi cỏ cũng vạch ra tìm.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Vân Liệt Diễm nhíu mày, Đoá Đoá không có võ công, làm sao có thể trốn thoát khỏi đám ám vệ võ công cao cường, cho nên nhất định chỉ đang trốn trong một cái góc nào đó mà thôi.

“Tiểu thư, thật sự không tìm thấy tiểu công chúa đâu cả. Sáng nay ta đến kiểm tra xem con bé có đập chần mền hay không, không ngờ trong phòng lại không có người. Ta còn tưởng con bé đi tiểu, nhưng chờ một lúc lâu cũng không thấy con bé trở lại. Sau đó ta tìm khắp nơi mà vẫn không thấy, hỏi ám vệ thì bọn họ cũng bảo không thấy!” Mộc Miên vô cùng lo lắng, tuy bình thường mọi người hay tránh tiểu công chúa nhưng thật ra không ai là không thích con bé.

“Con bé này lại nháo cái gì vậy?” Vân Liệt Diễm nhíu mày, ngoài miệng tuy nói thế nhưng trong lòng nàng vẫn không yên, lập tức chạy vào phòng con bé xem thử.

Nhìn một vòng, quả nhiên như Mộc Miên nói, cái gì cũng không có xê xích nhưng người lại không thấy đâu.

Trong lòng Vân Liệt Diễm đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ không tốt, nàng mở tung tủ quần áo nhỏ trong phòng ra, quả nhiên bên trong thiếu rất nhiều quần áo.

Vân Liệt Diễm đen mặt. Con bé này, không phải là bỏ nhà đi bụi đó chứ?

Vội vàng chạy đến giường Đoá Đoá, nàng nhớ con bé có thói quen nhét một chiếc hộp dưới gối, bên trong là những món đồ chơi nó thích. Bởi vì con bé sợ bị người khác lấy đi cho nên luôn nhét sâu dưới lớp gối.

Còn có, Mộc Miên từng làm cho con bé một con cá heo nhỏ bằng vải, mỗi ngày nó đều ôm ngủ, cho tới giờ cũng không rời khỏi chiếc giường nhỏ.

Thế nhưng con cá heo này bây giờ lại không thấy!

Vân Liệt Diễm mở hộp, bảo bối bên trong của con bé cũng không có, chỉ có một tờ giấy. Nàng mở tờ giấy ra, quả nhiên trên đó có viết chữ.

“Mẹ, phụ thân, hai người không đưa Đoá Đoá đến đại lục Thần Chi, Đoá Đoá tự mình đi! Đoá Đoá muốn đi tìm ca ca, mọi người đều nói ca ca đang ở đó. Hai người không thương con, ca ca nhất định sẽ thương con”

Khoẻ miệng Vân Liệt Diễm co rút. Con bé chết tiệt, vậy mà dám bỏ nhà trốn đi!

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Lúc này Hàn Chỉ cũng vội vã đẩy cửa vào. Lúc nghe nói Đoá Đoá mất tích, hần liền sai người vào nội thành tìm kiếm. Tuy hần chưa từng để Đoá Đoá ra ngoài chơi, nhưng Diệp Khuyết lại lén lút đưa con bé đi chơi không biết bao nhiêu lần, hần lo lần này con bé lại ra ngoài một mình.

Cho nên, hần vẫn phải nhanh chóng sai người đi tìm.

Đám người Phụng Lạc Vi tìm cả buổi cũng không thấy, đều đã trở về.

“Khỏi cần tìm nữa, con bé kia tự mình trốn đi rồi!” Vân Liệt Diễm đưa tờ giấy mình tìm được cho Hàn Chỉ.

Hàn Chỉ nhìn mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên giấy, bất đắc dĩ lắc đầu. Con bé vậy mà dám một mình đi vào Tử Vong Sơn Mạch, thật đúng là...

“Vậy thì đuổi theo mau! Chắc con bé chưa đi xa lắm đâu!” Tuy không còn gì để nói với hành vi của Đoá Đoá, nhưng dù sao con bé cũng là tâm can bảo bối của hần, Hàn Chỉ không nỡ để con gái bảo bối chịu ức hiếp, một khắc cũng không chờ được.

“Không cần, con bé rất thông minh, không lạc được” Con gái do mình sinh ra, Vân Liệt Diễm đương nhiên hiểu con bé chưa đi xa, không chừng còn đang đứng nơi nào đó chờ bọn họ. Con bé vốn dĩ chính là muốn chờ bọn họ lên đường rồi sẽ theo đuôi, nó cũng không nỡ để bản thân thiệt thòi.

“Lão đại, vậy chúng ta có nên xuất phát liền hay không?” Diệp Khuyết vẫn là một bộ dạng cà lơ phát phơ như trước. Hần đương nhiên hiểu nguyên nhân vì sao lão đại cùng đại tẩu không hề nhắc đến chuyện đại lục Thần Chi trong hơn ba năm qua. Bọn họ ở bên cạnh nhau, đi hết trời nam đất bắc của đại lục này, đã trải qua biết bao cuộc chiến sống chết, ai cũng không mong người khác sẽ gặp nguy hiểm. Thế nhưng bọn họ chờ đợi cũng đã ba năm, không thể chờ thêm được nữa.

“Mộc Tiểu Bạch, người cùng Diệp Tô ở lại, vương phủ và Yến thành giao cho hai người” Vân Liệt Diễm nhìn Mộc Miên nói.

Mộc Miên há to miệng, muốn nói cái gì nhưng cuối cùng cũng không thốt lên được.

Nàng hiểu ý của tiểu thư, tiểu thư thương yêu nàng thật lòng, quan trọng nhất là bây giờ nàng mới mang thai, quả thật không thể chịu đựng lặn lội đường xa, huống chi chưa biết sẽ nguy hiểm như thế nào.

Thế nhưng từ nhỏ nàng đã đi theo tiểu thư, hai người sống nương tựa vào nhau hơn hai mươi năm, bây giờ mà tách ra thì quả thật không nỡ.

“Chăm sóc cho mình thật tốt, chúng ta sẽ còn trở lại” Vân Liệt Diễm đi đến vỗ vỗ tay nàng. Nhiều năm như vậy, Mộc Miên đều toàn tâm toàn ý chăm sóc nàng, làm sao nàng có thể đành lòng rời xa nhau. Nói thật, tách ra cũng không biết nàng có quen được những ngày tiếp theo hay không, mấy năm nay nàng sớm đã quen có Mộc Miên chăm sóc, bây giờ không biết bao lâu mới có thể gặp lại.

Mộc Miên gật nhẹ đầu, quay lưng đi, không để cho Vân Liệt Diễm nhìn thấy nước mắt của mình.

“Ta đi giúp mọi người thu dọn đồ đạc” Mộc Miên xoa mắt, lẩy cớ đi ra ngoài.

“Diệp Tô, ta giao Mộc Tiểu Bạch cho người. Nếu nàng xảy ra chuyện gì, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người!” Đợi Mộc Miên đi khuất, Vân Liệt Diễm mới quay sang cảnh cáo Diệp Tô.

Đây là lần đầu tiên nàng không dùng giọng điệu trêu chọc để nói chuyện với bọn họ.

Diệp Tô gật gật đầu không nói gì, sau đó hẩn nhìn thoáng qua bóng lưng phía xa của Mộc Miên, rồi cất bước đi theo nàng. Hàn Chỉ vỗ vỗ bả vai Vân Liệt Diễm, Vân Liệt Diễm chỉ có thể đóng cửa lại, thở dài một hơi.

“Diễm tỷ tỷ, tỷ nhất định phải tự chăm sóc cho mình” Phượng Lạc Vi đi tới, nói với Vân Liệt Diễm.

“Vi nhi, muội...” Vân Liệt Diễm ngây ngốc, có chút không hiểu ý của Phượng Lạc Vi.

“Diễm tỷ tỷ, muội không đi với mọi người” Phượng Lạc Vi cười cười, nói tiếp: “Không phải muội sợ kéo chân mọi người, mà là muội biết tỷ còn chuyện quan trọng phải làm, không thể nào bảo vệ cho muội được, nếu muội gặp chuyện gì thì tỷ sẽ không an tâm. Muội biết tỷ cũng không muốn muội gặp nguy hiểm, cho nên muội cảm thấy mình ở lại đây là tốt nhất”

Phượng Lạc Vi đã nghĩ kỹ từ lâu, quả thật nàng cũng rất lưu luyến khoảng thời gian ở chung với bọn họ, rất tự do tự tại, thật sự rất vui vẻ.

“Vi nhi, tỷ nhất định sẽ bảo vệ muội” Vân Liệt Diễm cảm thấy xót xa trong lòng, nàng không ngờ Phượng Lạc Vi vậy mà có thể suy nghĩ chu toàn như thế.

“Muội biết, nhưng muội cũng lo lắng cho tỷ. Lúc đầu quyết định đi với tỷ chính là muốn cùng tỷ ngắm phong cảnh của đại lục Tranh Vành, thật sự rất vui vẻ, nhưng bây giờ thì khác. Với lại dù sao tỷ cũng sẽ trở về, chúng ta vẫn có cơ hội gặp lại nhau, chẳng qua chỉ là xa nhau một chút mà thôi. Muội đi theo mọi người nguy hiểm như vậy, không bằng cứ ở lại đại lục Tranh Vành hưởng thụ cuộc sống của đại tiểu thư, như vậy không phải rất tốt sao?” Phượng Lạc Vi le lưỡi, võ công của nàng kém nhất trong tất cả mọi người, đừng nói đến chuyện kéo chân bọn họ, nàng biết đây không phải là cản trở, mà là tạo thêm nguy hiểm.

“Diễm tỷ tỷ, mọi người đừng lo lắng cho muội. Nếu mọi người vì bảo vệ muội mà gặp chuyện không may, muội nhất định sẽ không sống nổi” Phượng Lạc Vi nắm lấy tay Vân Liệt Diễm, nói với nàng.

“Vi nhi đã trưởng thành rồi!” Phượng Lăng Tiêu đi đến, sờ sờ đầu Phượng Lạc Vi “Có rảnh thì trở về Phượng thành một chuyến, phụ thân con nhất định là rất nhớ con”

“Con đã trưởng thành từ lâu rồi! Tam thúc, con cũng định trở về thăm ông nội và phụ thân” Phượng Lạc Vi đẩy tay Phượng Lăng Tiêu ra.

“Quay về nhớ gửi lời hỏi thăm của ta đến mọi người, ta trở lại đây nhất định sẽ đến thăm ông ngoại” Vân Liệt Diễm cũng gật đầu cười.

“Chúng ta đi thu dọn đồ đạc, chuẩn bị lên đường đi!” Hàn Chỉ vẫn lo lắng cho con gái, mặc dù biết Đóa Đóa thông minh nhưng vẫn không yên lòng.

Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ trở về phòng, đi theo còn có Diệp Khuyết, đương nhiên là do Vân Liệt Diễm ngoắc tay bảo hẩn đi cùng.

“Có phải ngươi đã biết Vi nhi sẽ không đi theo chúng ta từ lâu rồi không?” Vân Liệt Diễm cầm gối ném lên đầu Diệp Khuyết, nghiêng răng nói: “Tước Tước, cảm ơn đã không báo cho ta!”

“Hiểu lầm, hiểu lầm! Đại tẩu, tẩu nhất định phải tin tưởng ta, ta cũng mới biết mà thôi” Diệp Khuyết hoảng hốt, tại sao cuộc sống của hẩn lại toàn là bi kịch thế này?

“Được rồi, rốt cuộc ngươi và Vi nhi đã xảy ra chuyện gì?” Vân Liệt Diễm quan tâm chính là chuyện này, nàng nhận ra mấy năm nay Diệp Khuyết đối xử với Phượng Lạc Vi rất tốt.

“Đại tẩu, thật ra ta cũng đã nói rõ với Vi nhi. Ta nói rằng nếu nàng nguyện ý đi theo chúng ta đến đại lục Thần Chi, ta cho dù có liều cái mạng nhỏ này cũng sẽ bảo vệ nàng an toàn” Diệp Khuyết nhú mày: “Nhưng nàng từ chối”

“Không phải chứ? Chẳng lẽ mấy năm trôi qua rồi mà nàng vẫn chưa quên được thúc thúc sao?” Vân Liệt Diễm rối rắm, nàng không biết lúc trước mình cổ vũ Diệp Khuyết theo đuổi Phượng Lạc Vi là tốt hay xấu, bây giờ lại càng loạn hơn trước.

Phượng Lạc Vi rất chung thủy, nhưng Diệp Khuyết đối xử với nàng ấy tốt như vậy, tại sao vẫn không khiến nàng ấy cảm động?

87. Q.3 - Chương 89

“Muội cảm nhận được lòng hân chưa thật sự đặt hết lên người muội, mà muội ngay từ đầu cũng chưa từng nghĩ sẽ đến với hân, cho nên muội chỉ xem hân như một người bạn. Muội nghĩ sau này mình có thể gặp được một tình yêu ‘tê tâm liệt phế’, đó mới thật sự là yêu!”

— Phượng Lạc Vi —

“Nàng nói với ta, nàng cảm ơn ta đã ở bên cạnh nàng vào lúc nàng khổ sở nhất, giúp nàng vui vẻ thoải mái. Thế nhưng nàng chỉ xem ta như một người bạn, nàng không thể đến với ta” Diệp Khuyết đem lời Phượng Lạc Vi đã nói với hân kể lại cho Vân Liệt Diễm.

“Tại sao?” Vân Liệt Diễm nhíu mày.

“Tình cảm là thứ không thể miễn cưỡng được, điều này ta rất rõ. Nàng nói nàng đã buông tay Phụng Khải rồi, từ khi còn ở Đồng thành nàng đã hoàn toàn buông tay. Nàng nói nàng tin rằng có một ngày Phụng Khải sẽ tìm được người thích hợp hơn, nàng sẽ chúc phúc cho họ. Còn ta và nàng vốn dĩ không thích hợp, điều mà hai chúng ta theo đuổi không giống nhau” Diệp Khuyết cười khổ “Có lẽ nàng đã biết cuối cùng rồi cũng có một ngày ta rời khỏi nơi này, cho nên từ trước tới nay đều không cho ta bất kỳ cơ hội nào cả. Như vậy cũng tốt, tất cả mọi người đều sẽ không khổ sở. Ta cũng hi vọng nàng sẽ tìm được một người yêu thương nàng thật lòng, thật tâm chăm sóc cho nàng”

Nói thật, hân cũng thích Phượng Lạc Vi. Nàng là một nữ tử đáng yêu giống như một đứa trẻ, từ đầu hân quả thật có động tâm với nàng, cho nên khi Vân Liệt Diễm cổ vũ hân theo đuổi nàng, hân thật sự đã theo đuổi nàng.

Thế nhưng không ai biết rằng nàng là một nữ tử có chủ kiến, dường như sau chuyện ở Đồng thành thì nàng đã biết mình muốn cái gì và không muốn cái gì. Cho nên khi Diệp Khuyết theo đuổi nàng, nàng đều không cho hân cơ hội.

Khi đó Diệp Khuyết cũng không nghĩ nhiều như vậy, cứ nghĩ rằng nàng chỉ cần quên đi Vân Phụng Khải mà thôi, cho nên hân cũng chưa từng buông tay. Cho đến mấy hôm trước, Phượng Lạc Vi nói bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi đây, cho nên một số chuyện nhất định cần phải làm rõ. Thật ra ba năm nay, phân nửa thời gian là hân ở trong Mật Nhật Sâm Lâm, đối với những chuyện xảy ra ở vương phủ hân cũng không rõ, theo đuổi Phượng Lạc Vi cũng không đến nơi đến chốn.

Cho nên, nàng vừa nói như vậy hân liền hiểu.

Hân đối với nàng chỉ là thích mà thôi, mà nàng đối với hân ngay từ đầu cũng không có tâm tư dư thừa, nói rõ ràng cũng là chuyện tất nhiên.

“Nếu đã như vậy thì ta đây cũng yên lòng. Ta thật rất lo lắng cho người đó!” Vân Liệt Diễm gật nhẹ đầu, như vậy cũng tốt. Nàng cũng nhận ra Phượng Lạc Vi dường như không có cảm giác gì với Diệp Khuyết, mà Diệp Khuyết đối xử tốt với Phượng Lạc Vi nhưng khi với người khác thì hân cũng thế. Nghĩ kỹ lại, giống như Phượng Lạc Vi cũng không hơn người khác bao nhiêu.

Nếu như bọn họ đều có thể buông xuống, không có gì dây dưa nữa thì cũng tốt, chỉ mong sau này bọn họ sẽ tìm được người thích hợp cho mình. Nàng cũng tin rằng trải qua chuyện của Vân Phụng Khải, Phượng Lạc Vi cũng sẽ trưởng thành hơn, đã rõ cái mà nàng mong muốn.

“Vậy thì tốt! Mau chóng thu dọn đồ đạc, nhanh chóng xuất phát!” Hàn Chỉ thúc giục.

Diệp Khuyết gật đầu, rời khỏi phòng.

“Người giục cái gì mà giục?” Vân Liệt Diễm trờ trờ mắt. Sau khi Đoá Đoá bỏ đi, hân không được bình tĩnh nữa. Thiệt là... lúc trước nàng không nên chiều theo ý hân, sinh ra một đứa con gái tinh quái này, Vân Thiểm Thiểm lúc trước cũng chưa từng khiến nàng lo lắng như vậy.

“Ta chỉ lo lắng Đoá Đoá sẽ xảy ra chuyện thôi. Nàng cũng biết đó, Tử Vong Sơn Mạch rất nguy hiểm, Đoá Đoá lại một thân một mình, sao ta có thể yên tâm cho được?” Hàn Chỉ ôm lấy Vân Liệt Diễm từ phía sau, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Người thôi đi! Con gái của mình mà người còn chưa hiểu hay sao? Với chân tay nhỏ như thế kia, nó có thể đi được bao xa?” Không phải Vân Liệt Diễm khinh thường Đoá Đoá, mà là con bé kia thật sự rất lười. Nó nhất định sẽ không đi xa vì sợ mệt, lúc này tuyệt đối là đã tìm nơi thoải mái nhàn nhã nghỉ ngơi, không muốn đi nữa.

Hơn nữa, Tử Vong Sơn Mạch là núi ở phía sau nhà, lúc này còn không biết nó đã bò được đến đâu. Còn có, con bé này trời sinh đã có hương thơm thanh thanh đậm đậm, giống như hương vị hoa Mạn Châu Sa (1), chỉ cần là nơi nó đi qua thì nhất định sẽ để lại mùi hương, rất lâu không tiêu tán.

(1) Hoa Mạn Châu Sa: Hay còn có tên khác là hoa Bỉ Ngạn, hoa Tử Nhân, hoa Vong Xuyên. Loài hoa này có ba màu trắng, đỏ và vàng, hoa trắng có tên là Mạn Đà La, hoa đỏ có tên là Mạn Châu Sa. Tương truyền loài hoa này nở ở nơi Hoàng Tuyền, hoa nở đỏ rực như máu trải dài hết con đường dẫn đến địa ngục. Hoa Bỉ Ngạn lúc nở thì không thấy lá, lúc thấy lá lại không thấy hoa, nhưng lá và hoa của chúng nối kết với nhau đời đời.

Đương nhiên, bí mật này chỉ mình nàng biết.

Nàng từng hỏi mỹ nữ áo đỏ, liệu Đoá Đoá có quan hệ gì với loài hoa Mạn Châu Sa hay không. Dù sao con bé cũng là con gái của mình, mà hoa Mạn Châu Sa lại được xưng là loài hoa xinh đẹp nhất âm phủ, nàng thế nào cũng cảm thấy lo lắng. Thế nhưng mỹ nữ áo đỏ cũng không xác định, bởi vì tình huống này không phải là chưa từng có. Nàng ấy cũng nói rằng Hoả Phượng Hoàng là Thần thú kế thừa năng lượng thiên nhiên nguyên thủy cường đại nhất, sau này nàng sẽ có khả năng phá vỡ cả năng lượng thiên nhiên, thậm chí còn mạnh hơn so với bản thể Hoả Phượng Hoàng.

Cho tới nay vẫn chưa từng nhìn thấy Đoá Đoá có thiên phú gì, cho nên Vân Liệt Diễm cũng tạm thời bỏ qua ý nghĩ đó.

“Ta biết nàng có cách tìm được con, nhưng dù sao thì chúng ta vẫn nên đi nhanh một chút” Trong đầu Hàn Chỉ bây giờ chỉ toàn là Đoá Đoá, sợ con bé gặp nguy hiểm.

“Được rồi, được rồi! Người mau sắp xếp đồ đạc đi, ta đến gặp Vi nhi rồi chúng ta lên đường” Vân Liệt Diễm nói.

Hàn Chỉ lúc này mới gật gật đầu, đi thu dọn đồ đạc.

Vân Liệt Diễm giật giật khoé miệng. Nam nhân này âm hiểm vô cùng, suốt ngày bày ra bộ dạng vô tội, đến cuối cùng vẫn là hấn có lợi.

Vân Liệt Diễm nhìn Hàn Chỉ, sau đó đi ra ngoài.

Tìm thấy Phượng Lạc Vi, nàng nhin không được lại hỏi một câu: “Vi nhi, muội thật sự không đi theo chúng ta sao?”

“Diễm tỷ tỷ, muội đã quyết định rồi” Phượng Lạc Vi nhìn Vân Liệt Diễm, ngồi xuống nói: “Tuy không nở xa mọi người nhưng nơi đó thật sự không thích hợp với muội chút nào, mỗi ngày đều phải sống trong lo lắng sợ hãi, còn không bằng ở đây tiêu dao tự tại” Lời Phượng Lạc Vi nói là thật, nàng không có ý nghĩ muốn đến đại lục Thần Chi. Tuy nàng thích náo nhiệt, nhưng nàng lại không thích cuộc sống mỗi ngày cứ chém chém giết giết.

“Được rồi, vậy tỷ cũng không nhiều lời nữa. Thế nhưng muội thật sự không thích Diệp Khuyết sao? Nhìn hấn có vẻ cả lơ phất phơ nhưng là người đáng để tin cậy” Vân Liệt Diễm thăm dò.

“Diễm tỷ tỷ, muội với hấn không thể nào đến với nhau được” Phượng Lạc Vi nói với giọng thành thật: “Trước kia muội không hiểu tình yêu là cái gì, cũng giống như tình cảm muội đối với Khải. Tỷ cũng biết muội tuy còn nhỏ nhưng đã thật sự thích Khải, muội nghĩ rằng chỉ cần mình ở bên cạnh hấn thì hấn nhất định sẽ yêu thương muội, cả hai sẽ rất hạnh phúc. Thế nhưng sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, muội dần dần hiểu rằng yêu không nhất định phải ở bên cạnh nhau, mà thích cũng chưa chắc đã là yêu. Muội thích Diệp Khuyết, đó là một loại ngưỡng mộ, không giống như yêu, mà hấn đối với muội cũng chỉ là thích mà thôi. Muội cảm nhận được lòng hấn chưa thật sự đặt hết lên người muội, mà muội ngay từ đầu cũng chưa từng nghĩ sẽ đến với hấn, cho nên muội chỉ xem hấn như một người bạn. Muội nghĩ sau này mình có thể gặp được một tình yêu ‘tê tâm liệt phế’, đó mới thật sự là yêu!”

Vân Liệt Diễm mỉm cười nhìn Phượng Lạc Vi: “Vi nhi thật sự trưởng thành rồi! Muội nói như vậy lại khiến tỷ cảm thấy bản thân mình không hiểu chuyện. Muội ở lại phải biết tự chăm sóc cho mình, nếu muốn ở lại Yến thành cũng được, mà trở lại Phượng thành cũng được, tùy muội thôi”

“Ừ, mọi người cũng thế!” Phượng Lạc Vi gật đầu.

Vân Liệt Diễm tháo vòng tay trữ vật lấy được từ thôn nhỏ xuống, đeo lên tay Phượng Lạc Vi: “Cái này tặng muội, dù sao nó đối với tỷ bây giờ cũng vô dụng. Cái vòng này là lúc trước Thiểm Thiểm tặng tỷ, cũng coi như một phần tâm ý của nó. Muội cầm cái này cứ xem như tỷ và Thiểm Thiểm luôn ở bên cạnh muội, chúng ta mãi là người một nhà”

Phượng Lạc Vi nhìn Vân Liệt Diễm, không tìm có từ chối mà nhận luôn.

Vân Liệt Diễm cùng nàng ấy chào tạm biệt xong, lại chờ mọi người chuẩn bị đồ cùng nhau lên đường.

Quả nhiên, vừa đến bên sườn núi phía sau sơn trang, Vân Liệt Diễm liền ngửi thấy hương vị thanh thanh đậm đậm kia. Nàng bắt đầu đi lác đác, nhìn Hàn Chỉ nói: “Đi! Ta nghĩ chúng ta sẽ tìm được con bé nhanh thôi”

Ba năm trước Vân Liệt Diễm đã đột phá Thiên Tử cấp, ba năm nay tĩnh tâm tu luyện, bất kể tinh thần lực hay nội lực đều đã đạt Thiên Tử cấp đỉnh, chỉ cần gặp được cơ hội thích hợp thì nàng nhất định sẽ đột phá lên đến Thần cấp. Đây cũng là nguyên nhân bọn họ lựa chọn thời gian này để xuất phát.

Xuyên qua Mạt Nhật Sâm Lâm còn có một vùng Biển Băng, phải vượt qua Biển Băng này thì mới có thể đến được đại lục Thần Chi. Bây giờ cả Tử Vong Sơn Mạch lẫn Mạt Nhật Sâm Lâm đối với Vân Liệt Diễm mà nói cũng không có gì nguy hiểm, nhưng Biển Băng thì nàng lại không biết được bao nhiêu.

Biển Băng nằm ở tận cùng phía bắc đại lục, là cầu nối giữa hai đại lục cùng với Mạt Nhật Sâm Lâm. Nơi kia là nơi không ổn định nhất đại lục này, rốt cuộc có bao nhiêu cao thủ ẩn thân thì không ai biết rõ. Dù sao khi đột phá đến Thần cấp để đến đại lục Thần Chi thì đối với nhân loại hay linh thú cũng đều chẳng khác gì sống lại một lần nữa, đó mới là thoát thai hoán cốt chân chính. Sau khi đột phá Thần cấp, tuổi thọ có thể kéo dài đến ngàn năm, đối với những người ham mê trường sinh bất lão chính là sự hấp dẫn chí mạng.

Cho nên, ở nơi đó nhất định sẽ tụ tập rất nhiều người muốn phá tan chướng ngại vật để đến đại lục Thần Chi, đó cũng chính là cửa ải khó nhất đối với đám người Vân Liệt Diễm. Nếu nắm chắc thành công ở cơ hội này, như vậy thì không chỉ đột phá Thần cấp mà còn có thể thuận lợi tiến đến đại lục Thần Chi.

Đám người Vân Liệt Diễm đi dọc theo đường núi, trên đường gặp được một vài linh thú bậc thấp nhưng chúng vừa nhìn thấy bọn họ liền ngay lập tức trốn đi, giảm bớt không ít phiền toái.

Hễ là linh thú dù bậc thấp hay cao đều có trí tuệ, bậc càng cao thì trí tuệ càng linh mẫn, thậm chí có vài linh thú còn có trí tuệ ngang ngửa với con người, cũng có cao hơn con người, giống như Vàng từ khi sinh ra đã biết nói.

Hàn Chỉ cùng Diệp Khuyết đã đi vào Tử Vong Sơn Mạch và Mạt Nhật Sâm Lâm nhiều lần nên linh thú đối với mùi của bọn họ đã khá quen thuộc, từ xa nhìn thấy hay ngửi được liền lập tức né tránh.

“Tại sao đi xa như vậy rồi mà còn chưa gặp tiểu công chúa?” Bọn hắn đã đi đến gần trưa, cũng gần tới đỉnh Tử Vong Sơn Mạch mà cũng không nhìn thấy Đoá Đoá, Diệp Khuyết không khỏi nghi hoặc. Vì để mau chóng tìm ra tiểu công chúa, bọn họ đều sử dụng khinh công, với cảnh giới này của bọn họ tuy kém Thần cấp nhưng cũng đã rất nhanh so với một đứa nhỏ.

Vậy mà đuổi tới trưa cũng không bắt kịp một đứa bé sao?

Hai hàng chân mày của Vân Liệt Diễm càng ngày càng nhíu chặt. Nàng nghĩ rằng Đoá Đoá rất lười biếng, đáng lý ra thì đã dừng lại từ lâu rồi, không có lý nào lại đi xa như vậy. Huống hồ, con bé cũng không có võ công, một mình làm sao có thể đi tới tận đây được? Nhưng hương vị này vẫn nhắc nhở nàng, Đoá Đoá còn ở phía trước.

“Có phải chúng ta đi quá nhanh cho nên bỏ qua con bé rồi hay không?” Vân Phụng Khải hỏi một câu, dù thế nào thì con bé cũng không có khả năng đi nhanh như vậy.

“Không đâu! Ta xác định con bé vẫn còn ở phía trước” Tuy Vân Liệt Diễm không biết Đoá Đoá làm sao có thể đi nhanh như vậy, nhưng nàng tin tưởng vào cảm giác của mình, Đoá Đoá nhất định còn ở phía trước. Thế nhưng phía trước đã là đỉnh núi Tử Vong Sơn Mạch, Đoá Đoá thật sự đã tới đó sao?

Trong tâm mặc dù còn nghi ngờ nhưng đoàn người vẫn tiếp tục lên đường. Tuy nhiên khiến bọn họ không ngờ chính là đã đuổi theo đến ba ngày ba đêm, đi thẳng vào Mạt Nhật Sâm Lâm mới tìm được tiểu công chúa khiến cho bọn họ đau đầu.

Lại nói tiếp, Vân Liệt Diễm tìm hết một ngày, bay qua Tử Vong Sơn Mạch, sắp xuống núi mà cũng không tìm được. Lúc này, Vân Liệt Diễm cũng nghi ngờ đã có chuyện gì đó xảy ra. Vì không còn cách nào khác, Vân Liệt Diễm đành bảo đám người Diệp Khuyết dừng lại nghỉ ngơi, còn nàng và Hàn Chỉ trở lại tìm tỉ mỉ một lần. Kết quả chứng minh, Đoá Đoá thật sự đã chạy về phía trước.

Giày vò đến ngày thứ ba, bọn họ vào Mạt Nhật Sâm Lâm không lâu liền cảm thấy có gì đó không đúng. Trước kia Mạt Nhật Sâm Lâm rõ ràng khắp nơi đều là linh thú, hôm nay lại đặc biệt yên tĩnh đến khác thường, yên tĩnh đến nỗi một con thỏ nhỏ cũng không thấy, điều này quá quỷ dị. Thế nhưng đi vào không lâu, bọn họ liền gặp được một đàn linh thú, đều là Thiên linh thú, bọn chúng đồng loạt đi về một phía. Ngoại trừ là Thần thú trời sinh, nếu Thiên linh thú chưa đạt tới Thần cấp thì không thể nói chuyện, cho nên bọn họ muốn hỏi cũng vô dụng.

Không còn cách nào khác, bọn họ chỉ đành phải đi theo đàn linh thú để xem có chuyện gì xảy ra. Không ngờ trên một tảng đá ngọc bích giữa hồ nước trong xanh, có một con Bạch Hổ đang nằm đó. Mà tiểu công chúa Hàn Vân Đoá giờ phút này lại nằm trên người Bạch Hổ, khoa chân múa tay, điều võ dương oai với những linh thú xung quanh.

Vân Liệt Diễm nhìn không được giật giật khoé miệng, cùng Hàn Chỉ bốn mắt nhìn nhau. Trách không được bọn họ đuổi theo không kịp con bé, thì ra đã tìm được một ‘con ngựa’ lợi hại như vậy, bọn họ mà đuổi kịp thì đúng là thần rồi.

Nếu bọn họ nhìn không lầm thì Bạch Hổ kia chắc chắn là vua của Mạt Nhật Sâm Lâm, Thần thú Bạch Hổ, ngang ngửa với Thanh Long, đồng thời cũng là Thần thú cao cấp. Năng lượng của nó chỉ kém Kim Diễm Sư, cũng chính là Vàng. Thật không biết tiểu ma nữ này làm cách nào mà leo lên được trên lưng người ta, còn đùa tới vui vẻ như vậy.

“Đoá Đoá!” Vân Liệt Diễm kêu lên một tiếng, Đoá Đoá lúc này mới phát hiện ra mọi người đã đến.

Con bé vỗ đầu Bạch Hổ, nói: “Đại Bạch, đi qua kia đi, mẹ cùng phụ thân đều tới rồi kìa!”

Bạch Hổ có chút không vừa ý bầu môi, ánh mắt nhìn đám người Vân Liệt Diễm kèm theo cảnh giác. Thế nhưng vẫn nghe lời Đoá Đoá mang con bé đi qua bên này.

Đoá Đoá vừa chạy đến trước mặt Vân Liệt Diễm liền vội vàng tuột xuống lưng Bạch Hổ, nhắc chân chạy đến bên cạnh Vân Liệt Diễm, ôm lấy chân nàng, hít hít chiếc mũi nhỏ, tủi thân nói: “Ô ô ô... Mẹ rốt cuộc cũng đến rồi! Đoá Đoá rất sợ hãi nha! Mọi người không cho Đoá Đoá đi cùng, Đoá Đoá muốn đi tìm ca ca, nhưng tìm thế nào cũng không thấy!”

Vân Liệt Diễm đen mặt, nàng biết tiểu ma nữ này chắc chắn là đi không được vài bước, nếu không phải có Bạch Hổ này đưa nó đi, nàng dám chắc con bé chỉ đi được tới phía sau sơn trang.

“Đoá Đoá, bỏ nhà trốn đi là chuyện mà một đứa trẻ ngoan nên làm sao?” Vân Liệt Diễm nghiêm mặt. Đứa nhỏ này nếu không được dạy dỗ cẩn thận thì sẽ không biết trời cao đất rộng là gì. Bản thân không có võ công thì thôi, còn dám đi loạn trong nơi nguy hiểm như thế này, nếu không phải gặp được Bạch Hổ thì sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Bạch Hổ tiến lên, đuôi chân trước nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Đoá Đoá, ánh mắt có chút lo lắng.

“Đại Bạch đúng không? Cảm ơn người đã chăm sóc cho Đoá Đoá nhà ta, nhưng bây giờ ta có chút chuyện muốn nói với nó. Người yên tâm, ta sẽ không túm nó đi đâu!” Vân Liệt Diễm liếc mắt nhìn Bạch Hổ. Đây, mới chỉ có chốc lát thôi mà khuê nữ nhà nàng đã lừa gạt được một chúa tể sơn lâm rồi sao?

Bạch Hồ ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn Vân Liệt Diễm nhưng cũng không lên tiếng. Cuối cùng vẫn là do khí thế của Hàn Chỉ cường đại, Bạch Hồ rụt đôi mắt lui về sau vài bước, ánh mắt vẫn còn lo lắng nhưng cũng không tiến lên nữa.

Vân Liệt Diễm xách Đóa Đóa lên, ném vào trong ngực Hàn Chỉ, nói: “Nói! Tại sao bỏ nhà trốn đi? Làm sao lại chạy tới đây được?”

Đóa Đóa ngẩng đầu, yếu ớt nhìn Vân Liệt Diễm rồi cúi đầu xuống nghịch ngón tay của mình, nửa ngày mới chịu mở miệng: “Hôm trước mẹ nói mọi người sẽ đến đại lục Thần Chi, con cũng muốn đi, nhưng mà con sợ con không biết võ công thì mọi người sẽ vứt bỏ con, giống như mọi người không cho dì Mộc Miên đi theo vậy. Võ công của con còn kém hơn so với dì Mộc Miên, mọi người chắc chắn sẽ không dẫn con theo. Con không muốn ở lại vương phủ đâu, con đã nghĩ rất lâu rồi nhưng đến bây giờ mới nghĩ ra, nếu con đi trước chờ thì mọi người chắc chắn sẽ dẫn con theo”

Vân Liệt Diễm vuốt vuốt trán, vô cùng bất đắc dĩ nói: “Không đưa dì Mộc Miên theo là vì trong bụng dì đã có em bé, đi theo chúng ta sẽ rất nguy hiểm”

Nàng quả thật hết nói nổi, trí tưởng tượng của con bé này thật cường hãn!

“Con không muốn xa mẹ với phụ thân, con muốn gặp ca ca, con nghĩ rằng mình nhất định sẽ kiên trì để đi cùng mọi người. Thế nhưng sau khi lên núi, mới đi được một đoạn liền cảm thấy mệt mỏi cho nên con dừng lại, định nghỉ ngơi trong chốc lát và chờ mọi người. Sau đó con liền gặp Đại Bạch, Đại Bạch nói hắn sẽ bảo vệ con, con nghĩ con không có võ công, mà võ công của Đại Bạch lại cao cường, có hắn thì mọi người nhất định sẽ cho con đi cùng. Cho nên, con cùng Đại Bạch đi trước” Đóa Đóa thành thành thật thật kể lại.

Vân Liệt Diễm lại cảm nín, sớm biết là thế mà, nàng đã nói con bé này lười như vậy, làm sao có thể đi xa được.

“Con nghe kĩ cho ta! Lần sau còn muốn trốn nhà đi, ta liền không mang theo con đi đâu hết, rõ chưa? Hơn nữa, còn đem con về vương phủ để dì Mộc Miên nhìn con cả ngày, không cho ra ngoài vương phủ nửa bước” Vân Liệt Diễm trợn mắt nhìn Đóa Đóa, không mắng con bé một trận thì nó liền coi trời bằng vung.

“Ô ô ô... Con đã rõ!” Đóa Đóa xoa xoa mũi, nhẹ gật đầu rồi ngẩng đầu hỏi Hàn Chỉ: “Phụ thân, vậy là mẹ đã đồng ý cho con đi theo sao?”

Hàn Chỉ gật gật đầu, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán Đóa Đóa: “Vậy sau này Đóa Đóa sẽ nghe lời chứ?”

“Đóa Đóa nhất định sẽ nghe lời mẹ và phụ thân. Hơn nữa có Đại Bạch bảo vệ, con sẽ không gây phiền phức cho mọi người đâu” Đóa Đóa gật đầu như bằm tỏi, giống như sợ Vân Liệt Diễm sẽ đổi ý.

Điều này cũng không có thể trách nó, ai bảo mẹ luôn không cho phép nó rời khỏi vương phủ làm gì. Nó cũng đã lớn như vậy rồi, nếu không phải mỗi lần nó đều quần lầy Diệp Khuyết thúc thúc để thúc ấy đưa ra ngoài một chút thì nó cũng sẽ không biết bên ngoài vương phủ sẽ như thế nào đâu. Cho nên lúc này nó nhất định phải đi theo phụ thân và mẹ, kiên quyết không thỏa hiệp. Nó biết mọi người lo lắng nó không biết võ công sẽ gặp nguy hiểm, nhưng bây giờ không còn sợ nữa, vì Đại Bạch nói sẽ bảo vệ nó.

Vân Liệt Diễm nhìn Đóa Đóa, bất đắc dĩ lắc đầu. Nàng cảm thấy sau khi sinh ra tiểu ma nữ này, tính tình của nàng thật sự đã dần bị mài dũa mất không ít, nếu như là lúc trước thì nàng đã đánh nó một trận từ lâu rồi.

Vân Liệt Diễm đi đến trước mặt Bạch Hồ, hỏi: “Người nguyện ý theo chúng ta đến đại lục Thần Chi sao?”

Nói thật, làm linh thú ở Mạt Nhật Sâm Lâm cũng không có gì là không tốt, rừng rậm vốn là địa bàn của bọn chúng, trong khi Thần thú Bạch Hồ này lại là chúa tể. Hơn nữa, Vân Liệt Diễm ngầm đoán thực lực của hắn có lẽ cũng đã đạt đến Thiên Tử cấp, sẽ đột phá rất nhanh. Nếu thật sự có hắn bảo vệ Đóa Đóa, nàng cũng có thể yên tâm một phần. Nhìn thái độ của Bạch Hồ, dường như rất thật tâm đối với Đóa Đóa.

“Ừ” Bạch Hồ gật nhẹ đầu, thanh âm có chút trầm thấp, Vân Liệt Diễm còn cảm thấy bên trong thanh âm còn có lo lắng.

Không sao, trong rừng rậm vốn có rất ít Thần thú, có lẽ là hắn ít khi mở miệng hoặc vốn dĩ chưa từng mở miệng lần nào, đương nhiên sẽ có một chút lo lắng.

“Nhớ kỹ lời người nói hôm nay. Nếu một ngày kia người phản bội con bé, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người” Vân Liệt Diễm nhìn Bạch Hổ, ánh mắt lạnh lùng sắc bén. Nàng giao con gái của mình cho hắn bảo vệ chính là vì tin tưởng hắn, nếu hắn làm không được, nàng nhất định sẽ không bỏ qua.

Lúc này, Hàn Chỉ cũng nhìn về phía Bạch Hổ, lấy ánh mắt để biểu đạt ý kiến của hắn.

Bạch Hổ nâng chân trước lên, dùng phương pháp đặc biệt lập một khế ước. Cả đời này xem Hàn Vân Đoá như chủ nhân, đến chết cũng không phản bội. Thế nhưng đây vừa là khế ước chủ tử, vừa là khế ước bình đẳng, cũng vừa là khế ước thuận phục, những khế ước này Đoá Đoá cũng không cần phải trả bất kỳ cái giá nào.

Thế nhưng Bạch Hổ cũng không giống như lúc trước, hắn lập nhiều khế ước như vậy, sau này nhất định phải tuân thủ lời hứa, nếu không sẽ bị trừng trị.

Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ nhìn thấy hắn thành tâm nguyện ý bảo vệ Đoá Đoá, lúc này mới yên tâm. Vì vậy, chuyến đi này bọn họ xem như có thêm một người.

Đoá Đoá ngược lại thì khá sung sướng. Có ‘ngựa’ cưỡi miễn phí, ngay cả một bước cũng không cần phải đi. Nó hưng phấn đứng trên lưng Đại Bạch, cáo mượn oai hùm vênh vào tự đắc ra uy với đám linh thú xung quanh, sau đó mệt mỏi nằm sấp trên người Đại Bạch đánh một giấc.

Có Bạch Hổ uy hiếp, trên đường đi cũng không gặp bất kỳ phiền phức nào, cho dù có bị linh thú gây phiền phức thì cũng là những linh thú cao cấp với ý đồ cướp linh hồn Thần thú của Bạch Hổ. Thế nhưng chỉ cần đám người Vân Liệt Diễm vừa ra tay liền giải quyết xong, cũng không tốn nhiều thời gian.

Mặt Nhật Sâm Lâm rất lớn, tuy Hàn Chỉ và Diệp Khuyết thường xuyên đến đây nhưng cũng không thể nào quen thuộc hoàn toàn đối với cả khu rừng. Có Bạch Hổ bên cạnh cho nên sẽ không giống với lúc trước, từ nhỏ hắn đã sống ở Mặt Nhật Sâm Lâm, đối với nơi này không nơi nào là không biết.

Vì vậy dưới sự dẫn dắt của hắn, bọn họ cũng không lãng phí quá nhiều thời gian, đến Biển Băng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn.

Đứng trước Biển Băng, tập thể đều tròn tròn mắt. Khắp nơi đều là băng tuyết, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một mảnh biển màu lam nhưng phần lớn toàn là những tảng băng trôi.

Trải qua những ngày sống chung, Đại Bạch cũng bắt đầu mở miệng nói chuyện một chút, nhưng vẫn nói rất ít. Hai ngày nay Đoá Đoá bắt đầu nhận ra mình đã tìm được đối tượng để thổ lộ tâm tình, lú lú nói không ngừng với Đại Bạch, nhưng nó nói mười câu thì Đại Bạch cũng chỉ trả lời lại một câu, thỉnh thoảng thì ‘ừ’ một tiếng, hoàn toàn không phát biểu bất cứ ý kiến gì. Qua thêm vài ngày, Đoá Đoá rốt cuộc cũng buông tha cho hắn, quay trở lại quán quít bọn Vân Liệt Diễm.

Cuối cùng, bọn họ cũng nhịn không được mà xoa đầu.

Đau đầu quá!

“Từ đây đến đại lục Thần Chi còn rất xa” Đại Bạch nhìn qua Biển Băng, thật lâu sau mới mở miệng nói. Thanh âm của hắn vẫn trầm thấp cùng khàn khàn như trước, giống như một người đã nhiều năm vẫn chưa từng mở miệng.

Nhìn thấy mọi người vẫn đang lắng nghe, Đại Bạch tiếp tục nói: “Trên Biển Băng có rất nhiều hòn đảo nhỏ... trên từng đảo cũng có một vài Thiên Linh thú... hoặc con người chiếm làm của riêng... cách đại lục Thần Chi càng gần... Thiên Linh thú hoặc con người trên đảo lại càng cường hãn... Nghe nói những nơi này cũng giống như đại lục Thần Chi... đều dựa theo thực lực để phân chia lãnh thổ... Chỉ cần xuyên qua những hòn đảo này là đến đại lục Thần Chi”

Mấy câu nói đó Đại Bạch phải nói rất lâu, nói chuyện với hắn thật sự là một trận chiến.

Vân Liệt Diễm nhếch môi cười: “Khó trách, toàn bộ Mặt Nhật Sâm Lâm không có bao nhiêu cao thủ chân chính, thì ra bọn họ đều tụ tập ở chỗ này”

Cao thủ trong Mặt Nhật Sâm Lâm phần lớn đều từ Thiên Lam cấp trở xuống, trên đường đi bọn họ cũng phát hiện vài người. Lúc đó Vân Liệt Diễm còn cảm thấy kỳ lạ, đại lục này lớn như vậy, không thể chỉ một

vài người có thiên phú. Nhiều cao thủ đến Tử Vong Sơn Mạch và Mạt Nhật Sâm Lâm như vậy, làm sao có thể không đột phá đến Thần cấp chứ? Thì ra bọn họ đều đến nơi này.

Tuy nhiên số người có thể đi đến được những hòn đảo này để sau đó có thể đặt chân lên đại lục Thần Chi lại là số ít.

Con đường tu luyện hoặc dựa vào tự thân mình, hoặc có thể dựa vào công lực được hấp thụ từ người khác. Đến cảnh giới Thiên Nhân, muốn tăng thêm một cấp đã khó lại càng thêm khó, cho nên không ít người vì có thể tiến bộ mà hấp thụ công lực từ người khác.

Chắc hẳn cách dùng thực lực để phân chia lãnh địa cũng được hình thành như thế. Muốn tiến thêm một bước, hoặc là đánh bại người mạnh hơn mình, hoặc là ngoan ngoãn tu luyện, lại còn phải phòng ngừa kẻ phía sau đánh bại.

“Vậy thì còn chờ cái gì? Đi nhanh đi! Không biết chúng ta đi vào sẽ gặp ai trước đây?” Diệp Khuyết bắt đầu cảm thấy rất hưng phấn. Hắn khổ tu trong Mạt Nhật Sâm Lâm hơn ba năm mới đạt tới Thiên Lam cấp, nếu biết có một nơi tốt như thế này thì hẳn đã chạy đến từ lâu rồi.

Những hòn đảo nhỏ phần lớn đều trôi nổi trên biển, thoạt nhìn cũng không lớn lắm, chỉ có một mảnh trắng xóa mà thôi. Mọi người cùng suy đoán, đảo thứ nhất sẽ gặp được ai!

Thế nhưng, bọn họ tuyệt đối không ngờ người đầu tiên gặp mặt chính là... chim cánh cụt.

Khoé miệng Vân Liệt Diễm co rút. Dựa theo tính toán về vị trí địa lý, nơi này tương đương với Bắc Cực trên địa cầu, thậm chí có cả chim cánh cụt, thật đúng là rất huyền huyền.

“Xin chào, hoan nghênh mọi người đã đến với gia tộc chim cánh cụt!” Một chú chim cánh cụt xuất hiện, chào hỏi rất lịch sự.

“Oa, thật đáng yêu nha! Mẹ, con vật này thật đáng yêu!” Đóa Đóa vừa nhìn thấy chim cánh cụt liền kích động, trượt xuống từ trên lưng Đại Bạch, không ngừng chạy về phía chim cánh cụt. Đáng tiếc, vóc dáng bé nhỏ vẫn chưa cao bằng chim cánh cụt, đành phải vươn tay sờ sờ hai bên cánh, cảm thán: “Tại sao cánh lại ngắn như vậy? Thế này thì làm sao bay được? Chim cánh cụt bé nhỏ, bay một cái cho ta nhìn xem!”

Bộ dáng này y hệt một đại gia trêu ghẹo thực nữ, cười cười trêu chọc: “Mỹ nữ, cười với gia một cái!”, con bé khiến cho mọi người run rẩy một hồi.

Đại Bạch lo lắng nhìn chằm chằm con chim cánh cụt kia, dường như chỉ cần nó cử động một chút là hắn sẽ ngay lập tức xông đến xé nát nó ra, nhét vào bụng.

Chim cánh cụt nhận thấy ánh mắt của Đại Bạch liền rút đầu, bộ dáng thật sự là rất nhút nhát nhưng đáng yêu.

“Mọi người không nên hiểu lầm, gia tộc chim cánh cụt chúng ta từ trước đến nay đều không ra tay đánh người. Hơn nữa, chúng ta là cư dân sống ở đây lâu nhất, sau này lại có không ít nhân loại cùng Thiên linh thú đến đuổi chúng ta chạy về phía Bắc. Cho nên, chúng ta mới ở trên hòn đảo này” Chim cánh cụt vô tội giải thích, bọn chúng mới là giống loài xui xẻo nhất.

Bọn chúng trời sinh đã có trí tuệ cao, còn biết nói chuyện. Thế nhưng con đường tu luyện lại không có thiên phú, luôn bị con người cùng Thiên linh thú ức hiếp, hôm nay chỉ có thể trốn đến nơi tận cùng, không dám đến trước mặt con người ở Biển Băng cùng những Thiên linh thú khác, toàn bộ nhìn thời thế mà hành xử. Hết lần này tới lần khác, bọn chúng chỉ có thể sống ở nơi rét lạnh này.

Một lần không cẩn thận sẽ rước lấy tai họa. Bọn chúng sống cũng không dễ dàng, vậy mà vẫn không có bao nhiêu người nhân nhượng cho bọn chúng, toàn là bọn chúng chủ động nhường đường, lại có không ít người còn đến giết hại gia tộc bọn chúng, khiến cho số lượng tộc nhân càng ngày càng ít. Đến hôm nay, gia tộc chim cánh cụt cũng chỉ còn lại gần một trăm nhân khẩu mà thôi.

May mà chỗ này cũng không phải mỗi ngày đều có người đến, nếu không thì bọn chúng đã bị diệt tộc từ lâu rồi.

Lúc này, vậy mà thoáng cái có đến mấy người xuất hiện, mỗi người đều không để chọc, làm hại chú chim cánh cụt một hồi lo, một hồi sợ, sợ nói sai một câu thì sẽ toi mạng.

“Các người có thể bay không?” Đóa Đóa không để ý tới lời nói của chim cánh cụt, rất chuyên chú vuốt ve cái cánh nhỏ. Nó chưa từng thấy loài chim nào có thân thể to lớn mà cánh lại nhỏ như vậy.

“Từ rất lâu trước kia chúng ta có thể bay, bây giờ lại không thể bay được” Chim cánh cụt bị tiểu ma nữ giày vò, lại thêm ánh mắt của Đại Bạch luôn nhìn chăm chăm vào mình, nó cũng không dám phản kháng, đành thành thành thật thật trả lời.

“Tại sao vậy?” Đóa Đóa nghiêng cái đầu nhỏ, tò mò hỏi.

88. Q.3 - Chương 90

“Bởi vì... Bởi vì...” Chim cánh cụt xấu hổ, ‘bởi vì’ cả buổi cũng không nói được thành lời, lại thấy Đóa Đóa hai mắt sáng rực chăm chăm nhìn nó, nghĩ cả nửa ngày cũng nghĩ không ra nguyên nhân vì sao.

“Bởi vì sao?” Đóa Đóa hoàn toàn không nhìn thấy sự xấu hổ của chim cánh cụt, tiếp tục hỏi bằng chất giọng ngọt ngào. Thanh âm mềm mềm nhu nhu, thật sự khiến cho người khác không thể cự tuyệt.

Chim cánh cụt ngẩng đầu, đúng lúc đụng phải ánh mắt uy hiếp của Đại Bạch, liền dừng cảm nói: “Bởi vì chuyện cũng xảy ra lâu lắm rồi, ta không nhớ rõ nữa” Được rồi, dù sao cũng chỉ là một đạo thôi, không sao cả!

“Vậy rốt cuộc là chuyện đã xảy ra bao lâu rồi?” Đóa Đóa hiển nhiên không có ý định muốn buông tha cho chim cánh cụt, tiếp tục phát huy tố chất ‘bảo bối rất hiếu kỳ’ tìm hiểu tiếp vấn đề.

“Cái này... Cái này ta cũng không nhớ rõ!” Chim cánh cụt gần như sắp khóc, nó rất khó xử. Chim cánh cụt bọn chúng tuy có chút trí tuệ nhưng lại không có một chút thiên phú tu luyện, trời sinh đã là đối tượng dễ bị ức hiếp, sỉ nhục. Bây giờ bị ném tới nơi này, ngoài trừ việc bo bo giữ mình ra thì bọn chúng cũng không làm được chuyện gì. Thời gian trôi qua lâu rồi, bọn chúng cũng đã quen với việc ‘vò đã mẻ lại còn nứt’, bị đuổi tới chỗ nào thì ở chỗ đó, dù sao bọn chúng cũng không có năng lực phản kháng.

Chỉ cần tận lực không chọc tới những người đi tới Biển Băng, bọn chúng cũng tạm thời giữ được cái mạng nhỏ. Còn những thứ khác, bọn chúng cũng chưa từng nghĩ đến.

“Vậy người nhớ được cái gì? Có thể nói cho ta biết không? Ta cảm thấy các người nhất định sẽ có nhiều thứ để nói chuyện lắm nha. Ví dụ như các người rõ ràng không mặc quần áo nhưng lại giống như có mặc quần áo. Các người rõ ràng là chim nhưng lại có chân giống ngỗng. Các người rõ ràng có cánh nhưng lại không thể bay. Các người rõ ràng có thể nói chuyện nhưng lại không biết võ công. Các người lớn hơn so với những loài chim bình thường khác có phải là do ăn nhiều quá nên không thể bay được hay không? Còn có, các người rõ ràng không phải Thần thú tại sao lại có thể nói chuyện?” Đóa Đóa càng nói càng hưng phấn, cuối cùng trực tiếp vươn tay túm lấy chú chim cánh cụt vốn dĩ to lớn hơn mình, ngọt ngào nói với Vân Liệt Diễm: “Mẹ, người có cảm thấy chú chim này, à... gọi là chim cánh cụt, có thú vị không? Người xem, bọn chúng có rất nhiều, rất nhiều chuyện để nói, rất thú vị đó! Chúng ta mang theo một con, đi trên đường nói chuyện cùng chúng ta được không? Đại Bạch cả ngày cứ im im lặng lặng làm cho người ta phát bực, không có nói chuyện cùng chúng ta!”

Chim cánh cụt run lên, toàn thân rét run.

Bên kia, đoàn người cũng đã đen mặt từ lâu.

Chỉ có Diệp Khuyết là không biết sợ, mở miệng khuyên can: “Tiểu công chúa, chúng ta làm sao dẫn chim cánh cụt theo được? Cần phải để nó lại nha!”

Đóa Đóa sững sờ, nhìn nhìn Vân Liệt Diễm, lại nhìn nhìn Hàn Chỉ, rồi chuyển mắt qua ông chú cùng ông cậu. Nhìn thấy bọn họ hoàn toàn không có ý muốn mang theo chim cánh cụt, con bé lại có chút nóng nảy, ôm cánh chim cánh cụt thật nhanh, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, đôi mắt sáng rực.

“Thúc thúc Tước Tước, gần đây Đoa Đoa rất khổ sở, không có ai nói chuyện cùng Đoa Đoa hết, mọi người không ai thích Đoa Đoa hết đúng không?” Cuối cùng, ánh mắt Đoa Đoa rơi trên người Diệp Khuyết, buồn bã nói xong thì nước mắt lạch tạch rơi xuống, bộ dạng nhìn như bị ức hiếp.

“Tiểu công chúa, người có nhớ chúng ta đang đi đâu không?” Khoé miệng Diệp Khuyết co rút, cái này gọi là ‘dao chém chim đầu đàn’. Khi không hẳn lại mở miệng làm gì chứ? Tại sao hẳn lại cứ thích nhảy ra làm kẻ xui xẻo chứ? Hại hẳn bây giờ phải nghĩ cách dỗ dành tiểu công chúa.

“Đến đại lục Thần Chi” Đoa Đoa vẫn nhớ rõ nha!

“Vậy tiểu công chúa có biết chim cánh cụt mà rời khỏi Biển Băng thì sẽ chết hay không? Tiểu công chúa mà đem nó đến đại lục Thần Chi thì nó sẽ chết, con hẳn tâm nhìn nó chết bởi vì bản thân muốn nói chuyện với nó vài câu hay sao?” Diệp Khuyết bối rối cả buổi mới nghĩ ra được lý do này, hi vọng con chim cánh cụt kia sẽ phối hợp với hẳn.

“Tại sao nó đến đại lục Thần Chi thì sẽ chết?” Đoa Đoa nghi ngờ. Tại sao nhất định phải ở đây? Rời khỏi đây thì tại sao lại phải chết?

“Đoa Đoa biết tại sao cá thì phải sống trong nước không?” Diệp Khuyết tiếp tục cố gắng đơn giản hoá vấn đề.

“Tại sao vậy?” Đoa Đoa nghiêng đầu, cánh môi hồng hồng như cánh hoa anh đào khẽ mím lại.

“Bởi vì cá mà rời khỏi nước thì sẽ chết đó!” Gương mặt Diệp Khuyết bắt đầu trở nên thối. Không phải chứ? Không ai nói với con bé chuyện này sao?

“Tại sao cá rời khỏi nước thì sẽ chết vậy?”

Chân Diệp Khuyết mềm nhũn. Rốt cục hẳn cũng hiểu vì sao người đáng sợ nhất trong vương phủ chính là tiểu công chúa, mà cũng chỉ có mỗi hẳn là không sợ chết liều mạng xông lên.

Diệp Khuyết quay đầu cầu cứu Vân Liệt Diễm. Không được, hẳn thật sự chịu không nổi nữa rồi!

“Đoa Đoa, đến đây!” Vân Liệt Diễm ngoắc ngón ngón tay gọi.

Đoa Đoa rất không muốn buông chim cánh cụt ra, nhưng khi nhìn thấy động tác của mẹ thì lại không dám cãi lời. Đi được một bước, con bé lại ngoái đầu nhìn chim cánh cụt, sau đó lưu luyến không rời đi về phía Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm xách Đoa Đoa lên, ném vào trong ngực Hàn Chỉ. Nàng chần chẫn sẽ không ôm nó, con bé này càng ngày càng mập.

“Đoa Đoa, cá phải hô hấp trong nước, ra khỏi nước rồi nó không thể hô hấp được thì sẽ chết. Chim cánh cụt không thể rời khỏi Biển Băng vì bọn chúng không chịu được nóng bức. Bất kể là con người hay động vật cũng đều có một phương thức sinh sống riêng, giống như người thì không thể sống dưới nước, cá không thể sống trên bờ, mà chim cánh cụt thì chỉ có thể sống ở vùng lạnh giá. Cho nên nó không thể đi theo chúng ta, đi rồi thì sẽ chết, hiểu chưa?” Trong mắt Vân Liệt Diễm mang theo một chút uy hiếp, ý muốn nói: Con nhất định phải hiểu cho ta, không hiểu cũng phải hiểu, tóm lại chính là như vậy.

Đoa Đoa cái hiểu cái không, gật gật đầu.

Vân Liệt Diễm lúc này mới thu hồi ánh mắt, nhìn sang chim cánh cụt: “Dẫn đường đi, chúng ta sẽ không làm các người bị thương”

Thế nhưng có một ngày, nàng sẽ đem bọn nó ném tới Nam Cực!

Chết tiệt! Nàng một chút cũng không muốn nhìn thấy chim cánh cụt nữa!

Chim cánh cụt vội vàng gật đầu, không dám nói lung tung, ngoan ngoãn dẫn đường phía trước.

Quả nhiên đúng như lời chim cánh cụt nói, tộc chim cánh cụt đã sắp tuyệt chủng, cả hòn đảo nhỏ xíu này cộng lại cũng không đến một trăm con.

Đã có chim cánh cụt dẫn đường, bọn họ băng qua mấy hòn đảo nhỏ liên tiếp một cách dễ dàng.

“Phụ thân, con ngửi thấy một mùi thơm lắm đó!” Đi được một lát, Đoá Đoá hít hít cái mũi nhỏ rồi nói với Hàn Chỉ.

“Mùi thơm?” Hàn Chỉ ngửi ngửi một chút, không có!

Hắn quay ra nhìn Vân Liệt Diễm, nàng cũng lắc đầu.

“Là hương hoa! Phụ thân, có thật nhiều hương hoa thơm lắm, rất thơm đó!” Đoá Đoá hưng phấn, vùng vẫy muốn rời khỏi vòng ôm của Hàn Chỉ.

“Đoá Đoá, con làm sao thế?” Vân Liệt Diễm nhìn thấy Đoá Đoá hưng phấn, lại nhú mày. Con bé này xảy ra chuyện gì vậy? Rất ít khi thấy nó kích động.

“Mẹ, có rất nhiều hoa nha!” Đoá Đoá kéo kéo Hàn Chỉ: “Phụ thân, mau thả con xuống, con muốn đi chơi!”

Hàn Chỉ có chút không yên lòng, đành đặt Đoá Đoá lên lưng Đại Bạch.

“Đi nào Đại Bạch, đi nhanh lên thôi!” Đoá Đoá ôm cổ Đại Bạch, hưng phấn hô to.

“Con bé hôm nay sao vậy? Ăn phải thuốc kích thích sao?” Vân Liệt Diễm nhìn bộ dạng Đoá Đoá kích động, lại cảm thấy có chút không đúng.

“Nơi đây rầy băng tuyết này làm sao có hoa được? Đoá Đoá có phải là chưa tỉnh ngủ, bị mộng du hay không?” Diệp Khuyết nhìn Đoá Đoá đi phía trước, vẻ mặt hiểu kì.

“Nguy rồi!” Lúc này, Phượng Lăng Tiêu đột nhiên hô lên.

Mọi người cùng lúc nhìn về phía hắn.

“Đoá Đoá có chiếc mũi mẫn cảm hơn chúng ta, nhưng ở nơi này bình thường sẽ không có hương hoa, phía trước có lẽ sẽ có bãi. Chúng ta mau đưa Đoá Đoá quay lại!” Phượng Lăng Tiêu lo lắng nói. Hắn từ trước đến nay đều nghiên cứu về được cùng độc, mùi thơm quý dị như vậy rõ ràng không đơn giản.

Đại Bạch không hổ là Thần thú Bạch Hổ, tốc độ so với bọn họ chính là không cùng một cấp bậc, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Bốn người đi đến hòn đảo phía trước, nhìn đảo nhỏ rộng tuếch trước mắt, không khỏi cảm thấy có chút kì quái. Tại sao lại không thấy rồi?

“Nơi này có trận pháp gì đó hay không?” Vân Liệt Diễm nhớ lúc đến đảo Trần Châu cũng có gặp một trận pháp kì quái, nếu không phải người am hiểu trận pháp thì dễ vào nhưng khó ra.

“Rất có thể! Bề ngoài dùng để mê hoặc người khác, càng đi vào bên trong thì sẽ càng nguy hiểm” Vân Phụng Khải gật gật đầu.

“Đi thôi!” Hàn Chỉ nói một cách bình tĩnh. Đoá Đoá ở bên trong, cho dù bây giờ là núi đao biển lửa, bọn họ cũng đều không lùi bước.

Vừa mới đi vào, bọn họ hoàn toàn cảm thấy như đi vào một thế giới khác, khắp nơi đều là hoa tươi giống như Hương thành. Khắp đồi núi là hoa, tỏa ra hương hoa thơm ngát dễ chịu.

“Vậy mà thật sự có hoa!” Vân Liệt Diễm không khỏi kinh ngạc. Vừa rồi Đoá Đoá nói có mùi thơm là những mùi này sao? Bọn họ đi tới tận đây mới ngửi thấy được, tại sao con bé có thể ngửi thấy từ đằng xa như vậy?

“Cái này có phải ảo giác hay không?” Diệp Khuyết định sờ những bông hoa kia, đột nhiên lại cảm thấy không đúng, lập tức rút tay về.

“Không biết, người có thể thử!” Vân Liệt Diễm cũng không chạm vào, nhưng nếu là ảo giác thì rất giống thật. Hương hoa này thật sự giống y như thật, hoa cũng hoàn toàn không giống đồ giả.

“Đoá Đoá ở đâu đây?” Hàn Chỉ quan sát bốn phía, nơi đây giống như một dốc núi, thoạt nhìn thì không có giới hạn nhưng vốn dĩ không thấy bóng dáng của Đoá Đoá. Đoá Đoá rõ ràng đi trước bọn họ không bao lâu, không thể nào lại không có ở nơi này.

“Nếu đây là ảo giác, vậy thì Đoá Đoá có thể đã đi vào một không gian ảo giác khác hay không?” Vân Phụng Khải hiểu những thứ này một chút. Cũng giống như một trận pháp có thể tồn tại rất nhiều ảo ảnh, bọn họ trước khi đặt chân lên hòn đảo này đã nhìn thấy hình ảnh trước sau hoàn toàn khác nhau, cho nên dù bọn họ có đi được bao lâu thì thật ra cũng đều ở cùng một nơi.

Đoá Đoá đi trước bọn họ một bước, cũng có thể đã tiến vào một không gian ảo ảnh khác. Tuy cùng một chỗ nhưng bọn họ có lẽ sẽ không nhìn thấy nhau.

89. Q.3 - Chương 91

“Hương hoa này... có độc!” Phượng Lăng Tiêu nhíu mày, nói. Hắn quan sát những khóm hoa này một lúc lâu mới xác định chúng là thật, chỉ là hương thơm lại rất không ổn, nếu như không biết phân biệt hoặc không quen thuộc với các loại dược vật thì chắc chắn sẽ không nhận ra. Mỗi loại hoa đều có hương thơm đặc trưng riêng biệt, hoặc là thanh nhã hoặc là nồng đậm. Lúc này những loài hoa mọc chung một chỗ, hương hoa lại hoà quện vào nhau, người đi vào nếu không cẩn thận sẽ hít phải toàn bộ hương hoa. Chỉ cần có người cẩn thận tìm ra hai đoá hoa mình biết để ngửi hương vị của chúng, nhất định có thể nhận ra hương thơm có gì đó rất lạ.

“Có độc?” Những người còn lại lại không thể hiểu vấn đề, bọn họ cũng vào đây được một khoảng thời gian nhưng vẫn không có dấu hiệu trúng độc nên cảm thấy không mấy tin tưởng.

“Độc này có thể khiến cho tinh thần chúng ta bị tê liệt, sau đó xuất hiện ảo giác. Có lẽ một chút nữa mới có tác dụng” Phượng Lăng Tiêu tiếp tục giải thích.

Lời nói của Phượng Lăng Tiêu vừa dứt, Vân Liệt Diễm liền đánh ngất Vân Phụng Khải.

“Đại tẩu, tẩu làm gì thế?” Diệp Khuyết đứng bên cạnh Vân Phụng Khải bị hành động của Vân Liệt Diễm làm cho giật mình “Tẩu bị ảo giác rồi sao?”

“Ảo cái đầu nhà ngươi!” Vân Liệt Diễm trừng mắt với hắn “Mau công thức thuốc đi!”

Không ai hiểu rõ sức ảnh hưởng của độc gây ảo giác đối với Vân Phụng Khải so với Vân Liệt Diễm. Tuy sau khi trải qua mọi chuyện ở Đồng thành, hắn đã giảm bớt đi thống khổ của nỗi đau nhiều năm qua, nhưng bên trong con người hắn vẫn còn lơ lửng bóng ma tâm lý. Nếu lúc này hắn lại nhìn thấy những hình ảnh thương tâm kia, ai biết được hắn có sụp đổ một lần nữa hay không. Thúc thúc cái gì cũng tốt, nhưng đã làm người thì không một ai hoàn hảo cả, những kí ức kia đối với hắn mà nói là quá mức tàn nhẫn.

Diệp Khuyết có chút không rõ nhưng vẫn nghe theo lời nói của Vân Liệt Diễm, công Vân Phụng Khải trên lưng. Chỉ có điều, nên đi đâu lại là một vấn đề khác.

“Hay là ta dùng một mối lửa đốt sạch chúng đi?” Nhìn một hồi lâu, bọn họ cũng không có một đầu mối rõ ràng, chỉ một mình Vân Phụng Khải am hiểu trận pháp nhưng lại bị Vân Liệt Diễm đánh ngất. Vân Liệt Diễm cũng từng học trận pháp ngũ hành bát quái, nhưng những loại trận pháp cổ quái quý hiếm này vốn không thể gộp chung vào những thứ lông gà vỏ tỏi kia, bởi vì năng cũng thuộc loại đốt đặc cán mai về chúng.

“Nếu như dính phải ảo giác thì con có đốt bao nhiêu cũng vô dụng thôi” Phượng Lăng Tiêu nhíu mày, nói tiếp: “Ta cảm thấy nơi đây cũng không phải không gian ảo ảnh, những khóm hoa này là cây thật lá thật, so với bên ngoài cũng không khác biệt nhiều. Thứ khác biệt duy nhất chính là hương thơm, dù có đi đâu hay bao lâu thì chúng cũng không phai nhạt”

“Vậy tại sao chúng ta vẫn không trúng độc?” Diệp Khuyết vẫn không rõ, không phải có độc sao? Vậy vì sao bọn họ vẫn hoàn hảo đứng ở chỗ này, không có một chút phản ứng nào?

“Cũng đúng!” Vân Liệt Diễm gật gật đầu, nếu như có độc thì tại sao bọn họ vẫn bình an? Nàng còn lo rằng Vân Phụng Khải bị trúng độc nên đánh ngất hắn, nhưng nhìn tình huống xung quanh thì một chút phản ứng trúng độc bọn họ cũng không có.

Chỉ có Hàn Chỉ là hí mắt quan sát bốn phía, dường như đang tìm thứ gì đó. Vân Liệt Diễm nghĩ rằng hắn lo lắng cho Đoá Đoá nên không để ý, tiếp tục cùng ba người Phượng Lăng Tiêu thảo luận vấn đề trúng độc.

Thời gian trôi qua, Hàn Chỉ đột nhiên quay đầu nhìn ba người đang thảo luận kịch liệt nói: “Nơi này sẽ có một đoá hoa bảy cánh, mỗi cánh là một màu lần lượt đỏ, cam, vàng, lục, xanh, lam, tím. Nhất định phải tìm được nó!”

“Cái gì?” Ba người đồng thời quay đầu lại, vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ nhìn Hàn Chỉ.

“Tìm được đoá hoa đó thì vấn đề sẽ được giải quyết. Hương thơm ở đây đều từ đoá hoa đó mà ra” Sắc mặt Hàn Chỉ có chút không tốt. Không biết tại sao lúc này hần sử dụng năng lực của mình lại cảm thấy không đủ sức, dường như không thể nào không chế được năng lượng trong người. Vốn dĩ hần đã có thể xác định được phương hướng của đoá hoa kia, nhưng hết lần này đến lần khác lại bị một thứ gì nó ngăn cản ngay trong thời khắc mấu chốt.

“Ách, hoa ước nguyện bảy màu (1) à?” Khoé miệng Vân Liệt Diễm co rút, đây không phải là cách dễ con nít sao? Chẳng lẽ ngắt xuống một cánh hoa là có thể thực hiện được một nguyện vọng hay sao? Trăm phần nghìn đây là lời nói vô căn cứ!

(1) Hoa ước nguyện bảy màu: Những bà mẹ thường dỗ con gái bằng cách mua những đoá hoa bảy cánh với bảy màu sắc khác nhau, mỗi màu tượng trưng cho một ước nguyện.

Mọi người không hiểu ý của Vân Liệt Diễm, nhưng Phượng Lăng Tiêu vẫn phối hợp gật gật đầu: “Nếu đúng là như vậy thì trận pháp này rất có khả năng liên quan đến đoá hoa kia, chúng ta vẫn nên tìm nó nhanh một chút”

Vân Liệt Diễm cùng Diệp Khuyết đồng thời choáng váng: “Không phải chứ? Hòn đảo này lớn như vậy thì đi đâu mà tìm?”

Hòn đảo này thoạt nhìn như một thảo nguyên rộng lớn, khắp đồi núi đều là hoa, loại hoa nào cũng có. Nếu đi tìm chỉ một đoá hoa thì có khác gì mò kim đáy bể?

Vân Liệt Diễm quyết đoán lắc đầu: “Vốn dĩ là không cách nào tìm được!”

“Vẫn nên thử một chút đi, tóm lại hương thơm này không chút bình thường” Phượng Lăng Tiêu vẫn thường nghiên cứu dược vật, đối với hương vị khác thường đều cảm thấy không yên lòng. Dựa theo lý thuyết thì những loại dược mị hoặc thường không có thuốc giải, chỉ cần không trúng quá sâu thì ngủ một giấc sẽ ổn. Nghiêm khắc mà nói thì đây cũng không phải độc chất, chỉ được xem như một loại dược làm tê liệt hệ thần kinh, cho dù Vân Liệt Diễm có là ‘bách độc bất xâm’ cũng phải chịu ảnh hưởng như thường. Thế nhưng kì quái ở chỗ chính là bọn họ đến tận bây giờ cũng không phát hiện ra chỗ nào bất thường trong cơ thể, đó mới là điều khiến cho Phượng Lăng Tiêu không an tâm.

Nếu đúng như lời Hàn Chỉ nói, đoá hoa kia chắc chắn có liên quan mật thiết tới trận pháp này, nhất định phải tìm được nó thì mới có thể giải quyết vấn đề. Bởi vì diện tích khá lớn cho nên đoàn người không thể không chia nhau ra hành động, nhưng trong biển hoa mênh mông mà muốn tìm được một đoá hoa thì chẳng khác nào mò kim đáy bể, vốn dĩ không có hi vọng gì.

Vân Liệt Diễm vẫn nhíu mày. Đùa sao? Một đoá hoa nhỏ xíu như vậy thì đi đâu mà tìm? Nơi này hương hoa hòa chung một chỗ, lung tung lang tang thật sự là bức bối vô cùng.

Đi về phía trước, Vân Liệt Diễm đột nhiên nhìn thấy một bóng người đang mỉm cười ngọt ngào nhìn mình gọi: “Mẹ!”

Vân Liệt Diễm sửng sốt: “Thiểm Thiểm! Thiểm Thiểm!”

Vân Liệt Diễm kích động nhắc chân chạy về hướng đó. Ô! Đã hơn ba năm nàng không gặp con trai rồi, đã nhớ nó đến muốn điên. Thiểm Thiểm của nàng cũng đã hơn mười tuổi, nhất định là rất đẹp trai!

Thế nhưng Vân Liệt Diễm lại đột nhiên dừng chân. Đúng vậy, Thiểm Thiểm đã hơn mười tuổi, phải nên cao lớn mới đúng. Lúc trước Thủy Linh Lung cũng đã nói, gia tộc Thủy thị chỉ cần đột phá cảnh giới Thiên Nhân thì mái tóc sẽ biến thành màu bạc, đây là do di truyền. Thiểm Thiểm là con trai của Hàn Chỉ, như vậy thì tóc của nó nhất định cũng sẽ giống như Hàn Chỉ, vừa đến cảnh giới Thiên Nhân liền thay đổi màu tóc.

Thế nhưng Vân Thiểm Thiểm trước mắt rõ ràng vẫn duy trì bộ dạng của ba năm trước đây. Màu tóc không đổi thì có lẽ là do nó vẫn chưa đạt đến cảnh giới Thiên Nhân, nhưng không có lý nào mà cơ thể lại không cao lên được.

Không đúng! Không đúng! Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu, nhắm mắt lại, buộc bản thân tiến vào không gian tinh thần, cho đến khi nhìn thấy mỹ nữ áo đỏ thì nàng mới an lòng.

“Rốt cuộc thì người cũng tới rồi! Ta chờ người đã rất lâu rồi đó!” Mỹ nữ áo đỏ mỉm cười, bộ dạng Vân Liệt Diễm quả thật có chút chật vật.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Vân Liệt Diễm vô lực ngồi bẹp xuống đất, nhìn mỹ nữ áo đỏ nói: “Năng lượng tinh thần của ta không phải đã gần đến Thần cấp rồi sao? Tại sao lại có thể yếu ớt như thế này?”

Vân Liệt Diễm ý thức được có điều gì đó không đúng liền đi vào không gian tinh thần của mình ngay lập tức, nhưng vào đến đây thì mới phát hiện năng lượng tinh thần đã suy yếu đến mức này rồi.

“Người tiến vào không gian ảo ảnh cũng đã được một khoảng thời gian ngắn, thật ra từ lúc vừa bước vào các người đều đã trúng độc, chỉ là bản thân không biết mà thôi. Hương thơm này có thể gây tổn thương rất lớn cho năng lượng tinh thần, cho dù người đã đến Thần cấp cũng sợ sẽ chịu không nổi. Lần này các người gặp phải nhân vật khó đối phó rồi!” Mỹ nữ áo đỏ không có cách nào liên lạc được với Vân Liệt Diễm, trừ phi bản thân Vân Liệt Diễm trở vào không gian tinh thần, nếu không thì nàng ta cũng chỉ có thể đứng nhìn mọi chuyện đang xảy ra nhưng không thể nhắc nhở Vân Liệt Diễm.

“Không phải chứ? Nhân vật lợi hại thế này sao lại ở nơi tận cùng của Biển Băng được? Giống như lũ chim cánh cụt, chỉ là người canh giữ cánh cổng thôi sao?” Khoé miệng Vân Liệt Diễm co quắp. Nói giỡn, Thần cấp cũng địch không lại thì tại sao còn ở lại nơi này?

“Ta cũng không rõ nguyên nhân cho lắm” Mỹ nữ áo đỏ lắc đầu, nói tiếp: “Trí nhớ của ta cũng không phải nguyên vẹn, chỉ khi nào chúng ta hoàn toàn dung hợp thành một thể thì người mới khôi phục được bản thể Hoả Phượng Hoàng, lúc đó toàn bộ trí nhớ sẽ xuất hiện. Điều này sẽ trợ giúp rất nhiều cho người khi đi tìm nguyên linh châu. Nhiệm vụ của ta thật ra cũng chỉ là để nói cho người biết nhiệm vụ của người mà thôi”

Nàng chỉ lưu giữ một phần ký ức, sau đó nói tất cả cho Vân Liệt Diễm biết. Về phần những lịch sử thượng cổ kia thì giống như đã bị xoá đi trong trí nhớ.

“Lần này có lẽ là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau rồi, chỉ cần người đạt đến Thần cấp thì một phần năng lượng trong cơ thể sẽ tự động thức tỉnh. Thế nhưng nếu người muốn chân chính đạt được thực lực Hoả Phượng Hoàng đỉnh thì người phải cố gắng rèn luyện ở đại lục Thần Chi nhiều hơn. Nơi đó giống như một thế giới khác, tất cả đối với người mới chỉ là sự bắt đầu” Mỹ nữ áo đỏ nói những lời thăm thía, giống như một lời trăng trối cuối cùng.

“Này! Cái gì gọi là mới bắt đầu? Ta đây không chịu được nhiều thứ như vậy đâu! Nếu như ta không muốn, liệu ta có thể bỏ cuộc nửa chừng hay không? Ta cảm thấy cuộc sống ở Yến thành mới thích hợp với ta” Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu. Không nên! Tại sao nàng lại cảm thấy rất không an lòng thế này?

“Khi người đi tới thế giới này, mục đích của người chính là đến đại lục Thần Chi, đại lục Tranh Vành cũng chỉ là một vùng đất để người tạm thời sinh sống mà thôi. Giống như bảy cấp bậc nội lực xích – chanh – hoàng – lục – thanh – lam – tử, nếu như so sánh cấp bậc hiện tại của người trong bảy cấp độ này thì khi đến đại lục Thần Chi, người cùng lắm cũng mới ở mức Chanh cấp. Nếu như người tập hợp tất cả bốn nguyên linh châu lại một chỗ nhanh một chút thì cũng sẽ không tiêu phí thời gian chờ đợi nhiều năm” Mỹ nữ áo đỏ nghĩ nửa ngày mới nghĩ ra một cách giảng giải như vậy.

“Ta không chơi nữa!” Vân Liệt Diễm phát hoả. Lừa nàng sao? Cho dù có là lời trăng trối thì cũng không cần lừa gạt người ta như vậy chứ?

90. Q.3 - Chương 92

“Ta không chơi nữa!”

“Người không có lựa chọn nào khác, cho dù người có luân hồi chuyển thế bao nhiêu lần thì sứ mệnh đó nhất định cũng phải được hoàn thành” Khoé miệng mỹ nữ áo đỏ co rút, một chút đồng tình với Vân Liệt Diễm cũng không có. Thật sự không phải nàng tàn nhẫn, không hề liên quan đến nàng một chút xíu nào, tất cả đều là quy luật của lẽ trời. Thần thú thượng cổ sở dĩ có thể áp đảo mọi vật và đứng trên đỉnh cao sức mạnh, không chỉ nhờ vào thực lực cường hãn mà còn có trách nhiệm trên vai.

Lẽ trời vẫn luôn công bằng, nó ban cho người đó sức mạnh cường đại chính là muốn họ hoàn thành sứ mệnh của mình. Điều này giống như đạo lý ‘không có cái bánh nào tự nhiên rơi xuống từ trên trời’.

“Thế rốt cuộc đã xong hết chưa?” Thanh âm của Vân Liệt Diễm run rẩy, nào có cách tra tấn người như vậy chứ?

“Những gì ta có thể nói cho người biết chỉ bấy nhiêu thôi. Sau khi đến đại lục Thần Chi, người sẽ gặp những cường địch không cách nào tưởng tượng được. So sánh lực công kích với nhau, ảnh hưởng lớn nhất chính là năng lượng tinh thần, cho nên tu luyện năng lượng tinh thần chính là điều quan trọng nhất. Trước khi đến đại lục Thần Chi, tốt hơn hết là người nên tu luyện năng lượng tinh thần một thời gian cho nhuần nhuyễn. Không gian ảo giác ở nơi này là một sự lựa chọn không tệ, bây giờ người đang ở trong không gian tinh thần nhưng vẫn chịu sự ảnh hưởng từ nó, đây là cơ hội tốt nhất cho người” Mỹ nữ áo đỏ nói rất nhiều với Vân Liệt Diễm, sứ mệnh của nàng đến đây đã có thể hoàn thành rồi.

“Ta đang lo lắng cho Đoá Đoá, ở đâu còn tâm tư mà tu luyện chứ? Đợi khi nào tìm được Đoá Đoá rồi tính!” Vân Liệt Diễm có chút vô lực, nhưng bây giờ bất luận nàng phản bác cái gì cũng vẫn vô dụng mà thôi. Được rồi, từ lâu nàng đã biết bản thân sẽ có ngày hôm nay, giống như lúc còn ở kiếp trước khi mà nàng biết mình có dị năng cường đại hơn nhiều so với những người bạn khác. Lúc đó nàng biết, nhiệm vụ mà nàng phải nhận còn nguy hiểm hơn rất nhiều so với bọn họ.

Ông trời luôn rất keo kiệt, từ xưa đến nay luôn chẳng cho không ai thứ gì.

Hàn Chỉ đi tìm đoá hoa bảy màu kia, kết quả là hoa đâu không thấy lại thấy Vân Liệt Diễm té ngã trên mặt đất. Nàng như đang hôn mê, không nhúc nhích nằm bên bụi hoa.

Hàn Chỉ ôm lấy Vân Liệt Diễm, lay nàng cả buổi nhưng cũng không có phản ứng.

Tại sao lại như vậy?

Hàn Chỉ nhíu mày, định truyền nội lực cho Vân Liệt Diễm lại phát hiện nội lực của nàng không hề bị hao tổn, nhưng thoát nhìn cả người uể oải vô lực, sắc mặt không tốt.

Năng lượng tinh thần bị công kích!

Trong đầu Hàn Chỉ không hiểu sao đột nhiên nhảy ra mấy chữ này, khiến hắn hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra. Vừa rồi ba người Vân Liệt Diễm một mực thảo luận lý do vì sao bọn họ tiến vào đã một thời gian mà không có dấu hiệu trúng độc, Phượng Lăng Tiêu nghiên cứu được vật rất kỳ nên phán đoán của hắn ta không thể sai, hương hoa nơi đây nhất định đã kích thích đến hệ thần kinh của mọi người.

Thế nhưng không lý nào bọn họ vào đây đã lâu nhưng lại không có bất kỳ phản ứng gì, nói như vậy lại không hợp lý. Cho nên nếu là công kích năng lượng tinh thần thì lại là một vấn đề hoàn toàn khác.

Tuy trước kia chưa từng tiếp xúc với những thứ đó nhưng Hàn Chỉ lại có ấn tượng khá mơ hồ. Cái gọi là công kích năng lượng tinh thần chính là giống như dị năng của hắn, chỉ khác là công kích vào năng lượng tinh thần thôi. Bất kể là với người có dị năng hay người tu luyện, năng lượng tinh thần đều cực kỳ quan trọng. Nó cùng nội lực hỗ trợ lẫn nhau, không có năng lượng tinh thần cường đại chống đỡ thì không cách nào đạt tới đỉnh cao võ học. Hơn nữa, mỗi tầng nội lực khi được gia tăng thì năng lượng tinh thần cũng sẽ tiến bộ.

Nếu năng lượng tinh thần bị công kích sẽ khiến cho chủ thể bị nhiều loại ảo giác khác nhau, gây suy yếu năng lượng, thậm chí còn có thể đánh mất lý trí chứ đừng nói đến chuyện công kích ngược lại. Bên trong ảo cảnh, nếu năng lượng tinh thần liên tiếp bị công kích gây ra suy yếu sẽ hoàn toàn không có năng lực chống lại bất cứ thứ gì.

Bây giờ Hàn Chỉ không hiểu rõ tình trạng của Vân Liệt Diễm, nhưng lúc này đây quan trọng nhất chính là phải tìm được đoá hoa bảy màu kia. Hàn Chỉ tu luyện cùng Vân Liệt Diễm lâu như vậy, đương nhiên biết rõ nàng vẫn luôn tu luyện năng lượng tinh thần. Nếu như nàng cũng không có cách nào ngăn cản được thì đám người Diệp Khuyết lại càng không thể. Hiện tại chỉ còn một mình hắn, hắn phải tìm được người đã phóng thích loại công kích này.

Tuy nhiên Hàn Chỉ cũng không hiểu tại sao mình lại không bị ảnh hưởng. Hắn cũng biết trong cơ thể mình ẩn giấu một nguồn năng lượng cường đại ngay cả chính bản thân hắn vẫn không thể khống chế được, chỉ là bây giờ hắn không có tâm tình đi quan tâm mấy thứ này, vẫn nên tìm được căn nguyên trước rồi tính sau. Tiếp tục tìm kiếm thể này cũng không phải là cách, biện pháp duy nhất chính là hắn lại sử dụng năng lực đặc biệt của mình thêm một lần nữa, nhưng không biết hậu quả lạm dụng chúng có nặng hay không mà thôi.

Hàn Chỉ đặt thân thể Vân Liệt Diễm sang một bên rồi nhắm mắt lại, đem nội lực toàn bộ ngưng tụ trên mắt. Đến lúc hắn mở mắt, hào quang màu tím trong mắt bắn ra khắp nơi, bay xuyên qua biển hoa. Ở phía đông bắc có một vùng đỏ rực, chính là vị trí của đoá hoa bảy màu kia.

Hàn Chỉ nhắm mắt lại, thu hồi nội lực nhưng lại phun ra một ngụm máu tươi.

Đúng lúc này Vân Liệt Diễm tỉnh lại, nhìn thấy Hàn Chỉ nôn ra máu liền sợ hãi kêu to một tiếng.

“A Chỉ, người làm sao vậy?” Vân Liệt Diễm nóng nảy. Nàng nói chuyện cùng mỹ nữ áo đỏ có một lúc, tỉnh dậy liền thấy phu quân mình học máu là thế nào?

“Hướng đông bắc, khoảng năm dặm đường (1), Đoá Đoá và đoá hoa kia đều ở đó!” Hàn Chỉ nắm lấy cánh tay của Vân Liệt Diễm, nói xong liền té xỉu.

(1) Năm dặm đường: Thông thường có hai tiêu chuẩn để đo dặm. Thứ nhất là dặm Anh (tiêu chuẩn quốc tế), 1 dặm = 1,609 km. Thứ hai là dặm tính theo người Trung Quốc, 1 dặm = 500 m.

“Ô ô ô... A Chỉ, phu quân, chàng đừng dọa ta mà!” Vân Liệt Diễm lắc lắc cánh tay Hàn Chỉ nhưng một chút phản ứng hắn cũng không có,

Hướng đông bắc! Năm dặm đường!

Vân Liệt Diễm sững sờ. Đồ ngốc này không phải là lại sử dụng dị năng kia đó chứ?

Trời ạ! Cái này có khác gì tự sát? Nàng không muốn làm quả phụ khi tuổi còn trẻ như thế này đâu!

Vân Liệt Diễm công Hàn Chỉ trên lưng, đi về hướng mà hắn đã nói.

Vân Liệt Diễm từng nghe Hàn Chỉ nhắc đến năng lực kia, chính là từ đôi mắt màu tím của hắn. Đôi lúc nơi đó sẽ phóng ra một loại năng lượng kì quái, có thể tiêu diệt kẻ địch chỉ trong nháy mắt, cũng có thể tìm kiếm mục tiêu ngay trong tức khắc. Lúc bình thường không nên dùng đến, vì mỗi lần dùng đều phải tích tụ toàn bộ nội lực của mình, đương nhiên, mỗi lần dùng là mỗi lần đi dạo một vòng Quỷ Môn quan. Vân Liệt Diễm quy kết năng lực này của hắn với năng lực nhìn xuyên thấu. Dị năng quả thật có một loại gọi là xuyên thấu, có thể nhìn thấy những thứ ở rất xa nhưng lại không có lực công kích.

Năm dặm đường đối với Vân Liệt Diễm bây giờ chỉ cần nhún chân một cái là có thể đến, tuy trên lưng còn công thêm Hàn Chỉ nhưng cũng không tốn nhiều thời gian. Thế nhưng khi tìm được nơi mà Hàn Chỉ nói thì nàng lập tức hóa đá.

Thế giới này thật huyền diệu! Con bé Đoá Đoá chết tiệt kia bây giờ lại đang ngồi bên cạnh đoá hoa bảy màu, dùng ngón tay trắng nõn mập mập khều khều cánh hoa, tựa như đang chơi với con chó con mèo.

“Tiểu Thất, sao người không giống với những bông hoa khác vậy?” Đoá Đoá nghiêng đầu, ngón tay chọc chọc đoá hoa, tự mình đặt tên cho nó là Tiểu Thất.

Vân Liệt Diễm đặt Hàn Chỉ xuống, gọi: “Đoá Đoá!”

“Mẹ, sao bây giờ mẹ mới đến? Phụ thân đang ngủ sao?” Đoá Đoá ngẩng đầu nhìn Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt của Vân Liệt Diễm.

Sắc mặt Vân Liệt Diễm lúc trắng lúc xanh, xanh là bị chọc tức, trắng là do sợ hãi. Đoá Đoá này, không một lúc nào có thể khiến nàng bớt lo lắng.

Tuy nhiên lúc này Vân Liệt Diễm lại chuyển sang vẻ mặt nghi hoặc. Chuyện gì đã xảy ra? Lúc này nàng gặp ảo giác còn thấy Thiểm Thiểm, nếu không phải phản ứng nhanh thì bây giờ cũng đã nghèo rồi, tại sao Đoá Đoá ngốc nghếch không biết võ công này lại có thể bình yên vô sự?

Đương nhiên, Vân Liệt Diễm cũng không xem nhẹ bạn nhỏ Đại Bạch luôn đi theo Đoá Đoá, lúc này đang nằm trên đất ngáy o o.

“Ngủ cái đầu con đó!” Vân Liệt Diễm xoa trán, đi đến bên cạnh Đoá Đoá, chỉ chỉ đoá hoa hỏi: “Chuyện gì đây? Đại Bạch bị sao vậy?”

Tuy Vân Liệt Diễm không biết tại sao Đại Bạch lại tình nguyện đi theo Đoá Đoá, nhưng lúc Đại Bạch lập lời thề, thành ý của hắn nàng cũng nhìn rõ cho nên mới đồng ý. Cho dù Đại Bạch có mục đích gì, nếu hắn không tổn thương đến Đoá Đoá thì nàng cũng sẽ không để ý. Thế nhưng bây giờ Đại Bạch cũng thế này rồi, tại sao một chút lo lắng Đoá Đoá cũng không có thế này?

“Sau khi vào đây thì Đại Bạch rất kì lạ, cho nên con bảo hắn ngủ một chút, chừng nào rời khỏi đây thì con sẽ gọi hắn dậy” Đoá Đoá nhìn Đại Bạch đang nằm ngủ cách đó không xa, giải thích với Vân Liệt Diễm.

“Kỳ lạ? Kỳ lạ như thế nào?” Vân Liệt Diễm có chút khó hiểu.

“Đại Bạch vừa vào đây không bao lâu thì giống như nổi điên, kiểu như nhìn thấy rất nhiều hình ảnh đáng sợ. Vất vả lắm con mới đưa hắn đến được đây, nhưng vẻ mặt của hắn càng ngày càng thống khổ. Sau đó, con hỏi Tiểu Thất là Đại Bạch bị làm sao thì Tiểu Thất nói cứ để hắn ngủ là được rồi, cho nên, con kêu hắn đi ngủ” Đoá Đoá nghiêng đầu nghĩ nghĩ rồi nói.

“Tiểu Thất là ai? Là đoá hoa này sao? Chuyện đoá hoa này là sao?” Vân Liệt Diễm nhíu mày nhìn đoá hoa khác biệt với những đoá hoa khác. Đúng như lời Hàn Chỉ nói, là nó phát ra công kích sao?

“Tiểu Thất chính là nó đó. Lúc con tiến vào liền ngửi thấy mùi hương Tiểu Thất tỏa ra cho nên tới đây hỏi nó một chút. Nó nói những hương thơm kia không bình thường vì chúng vốn không có mùi hương, sở dĩ có hương là do nó tỏa ra mà thôi” Đoá Đoá dùng ngón tay gầy gầy cánh hoa Tiểu Thất.

Tiểu Thất giống như thẹn thùng, đem cánh hoa thu lại, chọc Đoá Đoá cười khanh khách không ngừng.

“Nó biết nói?” Vân Liệt Diễm lúc này cũng đã tin tưởng lời Hàn Chỉ nói. Đoá hoa này chính là tên đầu sỏ! Thế nhưng tại sao chỉ có một mình Đoá Đoá là không sao? Nàng ngồi ở chỗ này, đầu vẫn có chút hỗn loạn.

“Biết chứ!” Đoá Đoá gật đầu, sau đó dùng ngón tay gầy gầy cánh hoa của Tiểu Thất, nói: “Tiểu Thất, đây là mẹ của ta, chính là mẫu thân đó, người nói với mẹ một câu đi”

Cánh hoa Tiểu Thất vẫn co lại một chỗ, Đoá Đoá lại giật mấy cái, nó mới mở cánh ra, lộ ra đôi mắt tựa như hai viên trân châu, nhìn Vân Liệt Diễm nói: “Xin chào!”

Vân Liệt Diễm nhìn Tiểu Thất, nghi ngờ hỏi: “Công kích năng lượng tinh thần là do người phóng thích sao? Tại sao người lại làm như vậy?”

“Ta vừa ra đời liền sinh trưởng ở chỗ này. Ta cũng không muốn tổn thương mọi người nhưng bọn họ chỉ vì không chịu nổi nên mới như vậy. Nếu như lúc này các người không đi về phía này thì đã có thể ra ngoài rồi” Tiểu Thất đáp một cách yếu ớt.

“Người nói chỉ cần đi tiếp về phía trước thì có thể ra ngoài được sao?” Khoé miệng Vân Liệt Diễm co giật. Đơn giản như vậy, bọn họ còn tìm nó để làm gì?

“Đúng vậy. Đoá Đoá là người đầu tiên tìm được ta, ta sợ hãi cho nên mới công kích mọi người mà thôi. Bình thường, ta đều không để ý tới những người khác đâu” Tiểu Thất nhìn Vân Liệt Diễm với ánh mắt vô tội. Nàng cũng không phải cố ý công kích bọn họ, chỉ vì Đoá Đoá chạy về phía nàng cho nên mới phản kháng vì sợ.

“Vậy vì sao Đoá Đoá lại không có chuyện gì?” Vân Liệt Diễm càng thêm tò mò, mỹ nữ áo đỏ nói công kích năng lực tinh thần đến người Thần cấp cũng không thể ngăn cản được, ngay cả Đại Bạch cũng phải ngã xuống, làm sao Đoá Đoá vẫn bình an như vậy?

Tiểu Thất giật giật thân thể chỉ có hai mảnh lá cây của mình, hương hoa ngay lập tức phai nhạt không ít. Sau đó nàng mới nói với Vân Liệt Diễm: “Ta chỉ là một Hoa Yêu hệ tinh thần nho nhỏ, không dám trêu chọc vào Đoá Đoá đâu”

“Hoa Yêu hệ tinh thần? Tại sao ngươi lại không dám chọc vào Đoá Đoá?” Hoa Yêu thì Vân Liệt Diễm có hiểu chút chút, nhưng Hoa Yêu hệ tinh thần là cái gì? Tại sao nó lại sợ Đoá Đoá?

“Vạn vật trên thế gian ngoại trừ nhân loại thì chỉ còn động vật và thực vật. Thực vật chia ra làm hoa và cây cỏ, thuộc hệ mộc trong ngũ hành. Vốn dĩ hoa cũng thuộc hệ mộc, nhưng có loài hoa khác biệt với đồng loại bởi vì thuộc tính trời sinh của nó là tà tính” Tiểu Thất nghĩ nửa ngày mới nói được một câu đại khái như vậy.

Vân Liệt Diễm hoàn toàn hồ đồ. Hoa còn có phân chia chính tà sao? Chính là thể nào? Mà tà lại ra sao?

“Những loài hoa thông thường chỉ để thưởng thức, có thể khiến cho tâm tình người ta sáng khoái, bản thân chúng cũng không có lực công kích gì cả. Thế nhưng có một số loài hoa trời sinh đã mang tà tính, được xưng là Tà Hoa. Bởi vì thực lực Tà Hoa tương đối mạnh, thậm chí còn vượt qua cả năng lượng vốn có của hệ mộc, cho nên Tà Hoa thường bị hệ mộc loại bỏ. Ta cũng là Tà Hoa, điều này ta biết ngay từ khi còn nhỏ rồi!” Tiểu Thất có chút bị tổn thương. Đối với Tà Hoa bọn họ thì sự tồn tại của bản thân đã là một tội ác, cho nên bọn họ thường che giấu bản thân mình, không có ai tìm được bọn họ một cách dễ dàng.

“Vậy Đoá Đoá thì sao? Tại sao ngươi không thể chọc vào Đoá Đoá?” Vân Liệt Diễm nhũu mày, lại nhớ tới dị tượng xuất hiện khi nàng sinh Đoá Đoá. Hoa Mạn Châu Sa là đóa hoa tượng trưng cho địa ngục, là hoa của cái chết, mọc dọc trên đường đến Hoàng Tuyền. Loài hoa này không hiểu tại sao lại xuất hiện ở Yến thành mới khiến cho bọn họ lo lắng, cứ nơm nớp lo sợ con bé sẽ xảy ra chuyện không tốt, cho nên vẫn luôn một mực không cho con bé rời vương phủ một mình.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất!

Bây giờ khi nghe thấy lời nói của Tiểu Thất, trong lòng Vân Liệt Diễm lại càng thêm căng thẳng.

91. Q.3 - Chương 93: Mạn Châu Sa Hoa

Tiểu Thất do dự, sau đó yếu ớt nói: “Trong các Tà Hoa, hoa Mạn Châu Sa chính là chúa tể của Tà Hoa, hay còn được xưng là Tử Hoa. Các Tà Hoa nhìn thấy nàng đều phải cúi đầu thần phục” “Chúa tể Tà Hoa?” Vân Liệt Diễm thì thảo nhờ kĩ những lời này, lại quay đầu nhìn Đoá Đoá vẫn còn đang ở độ tuổi ngây thơ, cõi lòng có chút hốt hoảng.

Hoa Mạn Châu Sa, quả nhiên là hoa Mạn Châu Sa! Hoa Mạn Châu Sa còn được gọi là hoa Bỉ Ngạn, sinh trưởng ở hai bờ Vong Xuyên. Hương hoa trong truyền thuyết rất có ma lực, có thể khiến người chết nhớ lại mọi chuyện đã diễn ra lúc còn sống. Hoa Bỉ Ngạn khi nở thì không thấy lá, có lá thì lại không có hoa, hoa lá không khi nào gặp gỡ, sinh sinh tương khắc lẫn nhau. Hoa Bỉ Ngạn chỉ có ở Hoàng Tuyền, là loài hoa duy nhất mọc ở Hoàng Tuyền.

Đây là đóa hoa bị nguyên rửa, hoa lá mãi không thể gặp gỡ, sinh sinh tương khắc.

Hoa lá mãi không gặp nhau, ý nghĩa là tương niệm bị thương, là nhung nhớ lẫn nhau, ưu mỹ thuần khiết, vẻ đẹp của cái chết, của chia lìa, vĩnh viễn không cách nào hoá giải bị thương.

Vân Liệt Diễm chán nản ngồi bệt xuống đất.

Tại sao lại như thế? Tại sao có thể như vậy?

Lúc Đoá Đoá sinh ra nàng đã từng sợ hãi, nhưng cho tới bây giờ cũng không xảy ra bất cứ vấn đề gì, cho nên nàng lại dần dần yên tâm.

Thế nhưng quả thật lại là hoa Mạn Châu Sa!

Con bé đáng yêu như vậy, làm sao có thể chấp nhận sự thống khổ sống không bằng chết chứ?

Sinh sinh tương khắc...

Vân Liệt Diễm cắn môi, sắc mặt trắng bệch, khẽ nhắm mắt lại.

“Mẹ cần tu luyện một chút. Đoá Đoá, con bảo Tiểu Thất thu hồi công kích, sau đó kéo các thức thức đến đây” Vân Liệt Diễm cố nén sự run rẩy trong đáy lòng, nói.

“Dạ!” Đoá Đoá nhìn thấy sắc mặt Vân Liệt Diễm không ổn, đành phải ngoan ngoãn không hỏi gì thêm.

Vân Liệt Diễm nhắm mắt lại một lần nữa, đi vào không gian tinh thần.

“Đi ra! Người mau đi ra cho ta! Người nói cho ta biết tại sao?” Vân Liệt Diễm không thể bình tĩnh nổi. Cho dù chuyện gì xảy ra nàng cũng chưa từng nóng lòng cùng sợ hãi như thế này.

“Sao thế?” Mỹ nữ áo đỏ thấy Vân Liệt Diễm xuất hiện thì có chút khó hiểu.

“Làm sao ư? Ha ha... Người không phải đã nói không nhất định là hoa Mạn Châu Sa hay sao? Người không phải đã nói có thể chỉ là vô tình thôi sao? Tại sao? Tại sao hết lần này đến lần khác lại là Mạn Châu Sa? Người có biết hoa Bỉ Ngạn sinh sinh tương khắc, nghĩa là đã chú định con bé đời đời kiếp kiếp đều không thể hạnh phúc, đều bị nguyên rửa hay không?” Vân Liệt Diễm ôm đầu, lần đầu tiên nàng cảm thấy bất lực như vậy. Trời sinh đã bị nguyên rửa, làm sao có thể giải trừ? Đoá Đoá là cốt nhục của nàng, là người thân của nàng, nàng nên làm cái gì đây? Làm sao mới có thể giải trừ được lời nguyên đó đây?

“Xác suất hoa Mạn Châu Sa xuất hiện quả thật rất nhỏ, cho nên lúc đó ta mới không nghĩ đến phương diện này. Mỗi người đều có sinh tử luân hồi của chính mình, giống như người mỗi lần luân hồi đều là Hoả Phượng Hoàng, mà luân hồi của Đoá Đoá cũng chính là hoa Mạn Châu Sa” Mỹ nữ áo đỏ thở dài nói, nàng quả thật chưa từng nghĩ đến chuyện Đoá Đoá thật sự mang số kiếp của hoa Mạn Châu Sa.

Loài hoa này từ trước đến nay đều mang danh chứa đựng năng lượng Tà Hoa cường đại nhất, không có mấy ai theo kịp. Thế nhưng muốn có được thực lực này thì phải chấp nhận một cái giá không nhỏ. Ông trời có lẽ kiêng kỵ sự hung tàn của nó, cho nên mới bắt nó trả một cái giá rất lớn, cũng là cái giá nghiêm trọng nhất. Nguyên rửa, vĩnh viễn đều không thể bị giải trừ. Cho dù nó có hủy thiên diệt địa, đem cả thế gian nhốt vào nguồn năng lượng của chính mình thì vĩnh viễn cũng không có được hạnh phúc.

Vân Liệt Diễm siết chặt tay, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay. Là do nàng làm chuyện ác quá nhiều, cho nên ông trời mới trừng phạt nàng như thế này đúng không?

Không! Cho dù ông trời muốn trừng phạt nàng như thế nào cũng được, nhưng ông ta không thể tàn nhẫn với con gái của nàng như vậy! Con bé có làm cái gì sai sao? Con bé là một đứa nhỏ đáng yêu như vậy, dễ thương như vậy, tại sao lại đối xử với nó ác độc như thế?

Lúc nàng sinh Vân Thiểm Thiểm, hai mẹ con nàng phiêu bạt tứ xứ, Vân Thiểm Thiểm từ trước đến nay đều rất nghe lời cho nên nàng mới không quan tâm đến nó nhiều. Thế nhưng Đoá Đoá lại khác, sau khi Vân Liệt Diễm sinh con bé thì mỗi ngày đều chăm sóc nó, dõi theo bước chân từng chút từng chút một lớn lên của nó, cho dù nó có nghịch ngợm bướng bỉnh đến thế nào thì nàng cũng không thể nhẫn tâm đánh nó một cái. Phải thừa nhận rằng sau khi sinh Đoá Đoá, Vân Liệt Diễm cảm thấy tâm tính của mình đã bình tĩnh hơn không ít.

Đoá Đoá, là một sinh mệnh của nàng!

Vân Liệt Diễm vươn tay sờ lên mặt, tuy nàng đang ở trong không gian tinh thần nhưng nước mắt vẫn rơi, từng giọt từng giọt nhỏ vào lòng bàn tay.

“Hoa lá tương khắc, lời nguyên này là vĩnh viễn, cho dù trong tương lai người có là chúa tể thế giới này thì người cũng không thể thay đổi nó được!” Mỹ nữ áo đỏ nhìn thấy Vân Liệt Diễm thống khổ, trong tâm cũng không nhịn được bi thương.

Vân Liệt Diễm lúc này giống như một đứa nhỏ bất lực. Nàng không sợ đau đớn, không sợ trắc trở thống khổ, nàng có thể chấp nhận một cái giá thật lớn, nhưng nàng vẫn luôn mong con cái của mình có thể bình

an. Bây giờ rốt cuộc thì nàng cũng hiểu được tâm tình của Phượng Tâm Nghiên, loại tâm tình khiến nàng chỉ muốn chết.

Thế nhưng bây giờ cho dù nàng chết đi thì cũng không thể thay đổi được vận mệnh của Đoá Đoá.

“Nguyên rửa thì không thể thay đổi, nhưng vận mệnh lại khác biệt” Qua một lúc lâu, mỹ nữ áo đỏ thật sự không đành lòng liền mở miệng.

“Có ý gì?” Vân Liệt Diễm ngẩng đầu, kích động túm áo của nàng ta.

Có cách sao? Có một cách khác sao?

“Ta không thể đảm bảo, nhưng ngươi có thể thử một lần” Mỹ nữ áo đỏ không đành lòng đã kích Vân Liệt Diễm, dù sao hai người chính là một thể, Vân Liệt Diễm bị thương như thế nàng cũng có thể hiểu được.

“Nói mau!” Chỉ cần một chút xíu khả năng, nàng cũng đều muốn thử.

“Hoa lá tương khắc là vận mệnh của cả hai. Tuy nhiên hoa Mạn Châu Sa vẫn còn có một thứ khác bầu bạn bên cạnh”

“Một thứ khác? Bên bờ Vong Xuyên, ở bên cạnh hoa Bỉ Ngạn... Hoàng Tuyền! Chính là Hoàng Tuyền (1)!” Đôi mắt Vân Liệt Diễm sáng rực lên.

(1) Hoàng Tuyền: Hay còn gọi là Suối Vàng, Âm Phủ.

Đúng thế! Mọi người chỉ biết hoa Bỉ Ngạn là hoa lá tương khắc, vĩnh viễn không thể ở bên cạnh nhau. Thế nhưng hoa lại nở bên bờ Hoàng Tuyền, đời đời kiếp kiếp ở bên cạnh hoa Bỉ Ngạn cũng chính là Hoàng Tuyền. Nếu hoa Bỉ Ngạn yêu mến Hoàng Tuyền, chẳng phải là không cần chịu nỗi khổ kiếp kiếp luân hồi không hạnh phúc hay sao?

“Hoa Mạn Châu Sa chuyển thế, như vậy Hoàng Tuyền cùng lá hoa Bỉ Ngạn cũng thế. Nếu như Đoá Đoá có thể yêu thương Hoàng Tuyền thì không cần phải chịu đau khổ nữa rồi” Chỉ là, mệnh định ra duyên phận, có thể thay đổi dễ dàng như thế hay sao?

“Chỉ cần có một tia hi vọng, ta sẽ không buông tay!” Vân Liệt Diễm nhìn mỹ nữ áo đỏ, nói tiếp: “Lúc đầu ta thật sự không đặt nhiệm vụ ngươi nói trong lòng, nhưng bây giờ ta đã có lý do để làm rồi! Tuy ta không thể quyết định vận mệnh của Đoá Đoá, nhưng ta có thể quyết định vận mệnh của người khác, ta không thể để cho Đoá Đoá tiếp tục chịu đựng sự nguyên rửa nữa. Trên đời này, không có điều gì thống khổ hơn sinh sinh tương khắc (2)”

(2) Sinh sinh tương khắc: Mãi mãi không thể sinh cùng một thời, giống như hoa cùng lá của hoa Mạn Châu Sa (hoa Bỉ Ngạn), có lá thì không có hoa và ngược lại. Hai người yêu nhau nhưng vĩnh viễn không thể gặp nhau.

Mỹ nữ áo đỏ gật gật đầu. Cũng chỉ có thể đem hi vọng mới đến cho Đoá Đoá.

Đoá Đoá, Diệp Khuyết, Phượng Lăng Tiêu nhìn chăm chăm Vân Liệt Diễm. Đoá Đoá vô cùng lo lắng, túm áo Diệp Khuyết hỏi một cách tội nghiệp: “Tức Tức thúc thúc, mẹ con bị làm sao vậy? Tại sao nét mặt của mẹ lại thống khổ như thế? Tại sao mẹ lại khóc? Có phải mẹ bị thương không? Có phải mẹ rất đau hay không?”

Diệp Khuyết hoàn toàn choáng váng, quen biết Vân Liệt Diễm lâu như vậy, hắn vẫn chưa từng nhìn thấy nàng khóc. Phượng Lăng Tiêu cũng nhíu mày, hắn cũng chưa từng thấy Vân Liệt Diễm như thế này bao giờ.

Vân Liệt Diễm chợt mở to hai mắt, nhìn thấy ba gương mặt phóng đại ngay trước mắt.

“Các người đang làm gì thế?” Vân Liệt Diễm đen mặt, đẩy ba gương mặt kia ra xa.

“Ô ô ô... Mẹ bị đau ở đâu sao? Đoá Đoá thổi vù vù cho mẹ, mẹ đừng khóc nữa!” Đoá Đoá trèo lên người Vân Liệt Diễm, hai bàn tay bé nhỏ nắm chặt quần áo nàng, bày ra bộ đáng đáng thương.

“Sao thế?” Vân Liệt Diễm nhíu mày. Đã xảy ra chuyện gì mà nàng không biết sao?

“Đại tẩu, tẩu có bị gì không?” Nét mặt Diệp Khuyết kì quái, nhìn Vân Liệt Diễm: “Vừa rồi tẩu vẫn luôn chảy nước mắt, muốn ngừng cũng không ngừng được”

“A ha!” Vân Liệt Diễm cười khan hai tiếng, lau khô nước mắt rồi cúi đầu hôn lên mặt Đoá Đoá, nói: “Mẹ của con chảy mồ hôi thôi”

“Thật không?” Đoá Đoá có chút không tin. Nó chỉ khi đau lòng và sợ hãi mới khóc, làm sao mẹ có thể chảy mồ hôi bằng mắt được?

“Thật!” Vân Liệt Diễm nheo nheo mũi con bé, hỏi: “Phụ thân vẫn chưa tỉnh sao?”

Đoá Đoá gật đầu.

Vân Liệt Diễm đặt Đoá Đoá xuống, đứng bên cạnh Hàn Chỉ, sau đó khoác tay đặt lên vai rồi nói với Tiểu Thất: “Tiểu Thất, ngoại trừ công kích năng lượng tinh thần, người còn biết cái gì nữa không?”

“Còn có thể khôi phục năng lượng tinh thần” Tiểu Thất nghĩ nghĩ rồi nói.

“Vậy người giúp ta khôi phục năng lượng tinh thần của hắc đi” Vân Liệt Diễm nhớ, Hàn Chỉ đã từng nói mỗi lần hắc sử dụng năng lực kia thì giống như chết một lần. Vân Liệt Diễm xem qua, hắc hắc là đã hao tổn năng lượng tinh thần quá nhiều, nếu như có thể khôi phục được thì hắc chắc chắn sẽ mau chóng tỉnh lại.

“Được!” Tiểu Thất đương nhiên không phản đối, chỉ cần nhìn Đoá Đoá một cái, nàng hoàn toàn không có năng lực phản kháng. Tà Hoa tôn hoa Mạn Châu Sa làm chúa tể, đây là ý niệm ăn sâu vào lòng tất cả các loài Tà Hoa từ khi được sinh ra. Cho nên, thuần phục cùng phục tùng mệnh lệnh của Đoá Đoá là việc đầu tiên nàng biết đến, so với tính mạng của mình còn quan trọng hơn. Mệnh lệnh của mẹ Đoá Đoá cũng chính là mệnh lệnh của Đoá Đoá, nàng không dám phản đối.

Bảy cánh hoa của Tiểu Thất thu lại một chút, bảy cánh khác biệt về màu sắc đồng thời tỏa ra hào quang bảy màu. Bảy màu ánh sáng cùng hội tụ lại một chỗ, dần dần biến thành màu trắng sáng, bao lấy cả người Hàn Chỉ, từng chút từng chút tiến vào cơ thể hắc.

Qua một lúc lâu, đến lúc hào quang màu trắng hoàn toàn tiến vào trong cơ thể Hàn Chỉ, Tiểu Thất mới thu năng lượng lại.

“Như vậy là được rồi sao? Tại sao lão đại vẫn chưa tỉnh?” Diệp Khuyết nhìn sắc mặt Hàn Chỉ đã tốt hơn lúc trước liền yên tâm, nhưng vẫn hỏi lý do vì sao hắc ta vẫn chưa tỉnh.

Vân Liệt Diễm đau lòng vuốt ve gương mặt Hàn Chỉ. Tên ngốc này, quả thật đã liều hết cái mạng, biết rõ bản thân không thể làm như thế nhưng hết lần này đến lần khác vẫn muốn liều lĩnh. Cho dù hắc có cường đại thế nào thì vì nàng, vì con cái của hai người, hắc còn ngại thẹn hơn cả một đứa trẻ.

92. Q.3 - Chương 94: Ban Ôn

Vân Liệt Diễm bảo Diệp Khuyết lay tỉnh Vân Phụng Khải và Đại Bạch, sau đó cùng nhau chờ Hàn Chỉ.

Vân Phụng Khải xoa mắt, mờ mịt hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Tập thể đều lắc đầu.

“Ta có một chuyện muốn tuyên bố” Vân Liệt Diễm nhìn thấy bọn họ đều đã tỉnh liền mở miệng nói, về phần Hàn Chỉ, nàng sẽ đợi đến lúc hắc tỉnh lại rồi nói sau. Vân Liệt Diễm vẫn cảm thấy trên người Hàn Chỉ đang cất giấu một bí mật gì đó, bằng bất kỳ giá nào nàng cũng phải hỏi rõ hắc.

“Chuyện gì?” Mọi người đồng thời nhìn về phía Vân Liệt Diễm.

“Tu luyện võ công quan trọng nhất chính là nội công, nhưng đồng thời năng lượng tinh thần cũng quan trọng không kém. Nội công cùng năng lượng tinh thần hỗ trợ lẫn nhau, sau khi đến đại lục Thần Chi thì độ mạnh yếu của năng lượng tinh thần sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến thực lực. Cho nên ta nghĩ rằng chúng ta nên dừng chân ở nơi này một thời gian ngắn để tu luyện năng lượng tinh thần” Vân Liệt Diễm thấy mỹ nữ áo đỏ nói

không sai, bọn họ nên tập trung tu luyện một thời gian ngắn. Hôm nay, không gian ảo ảnh của Tiểu Thất chính là nơi tu luyện năng lượng tinh thần tốt nhất.

“Năng lượng tinh thần phải tu luyện như thế nào? Chúng ta phải dừng lại bao lâu?” Đám người Vân Phụng Khải vẫn không biết rõ về khái niệm năng lượng tinh thần, cho nên không hiểu ý của Vân Liệt Diễm.

“Ta sẽ truyền thụ phương pháp tu luyện năng lượng tinh thần cho mọi người, cứ lấy thời gian một năm làm hạn định đi!” Vân Liệt Diễm nhìn về phía Tiểu Thất: “Tiểu Thất, người nguyện ý giúp bọn ta không? Căn cứ vào thể trạng của mỗi người thì thời gian cùng mật độ tấn công chúng ta có gây khó khăn cho người không?”

Tiểu Thất nhìn về phía Đóa Đóa, đáp: “Nếu Đóa Đóa có thể giúp ta thì không có vấn đề gì”

“Đóa Đóa?” Vân Liệt Diễm kinh ngạc, nói: “Thế nhưng Đóa Đóa hoàn toàn không hiểu những thứ này!”

“Ta sinh trưởng ở nơi đây nhưng đồng thời cũng là giới hạn năng lực của ta rồi, quan trọng nhất chính là ta không thể nào rời khỏi đây. Muốn rời đi thì hoặc là tự xuất ra năng lượng cường đại, hoặc là cần sự trợ giúp từ bên ngoài. Nếu như Đóa Đóa có thể ban ơn cho ta, ta có thể giúp đỡ mọi người” Trong ánh mắt Tiểu Thất mang theo một chút chờ mong, nàng không phủ nhận nàng làm như vậy cũng có một chút tâm tư riêng. Nàng bị hạn chế ở chỗ này, vĩnh viễn không thể tiến bộ, cũng không có cách nào rời khỏi đây. Thế nhưng đi theo Đóa Đóa sẽ không còn giống với lúc trước, nàng có thể tiến thêm một bước phát huy năng lực của mình, nói không chừng một ngày kia nàng cũng có thể tu luyện thành hình người.

“Nói đi, làm như vậy đối với người có gì tốt?” Vân Liệt Diễm cũng không bỏ qua tia sáng chột lóe trong mắt Tiểu Thất, nếu như chuyện không có lợi cho mình thì chính nàng cũng không thèm làm. Nàng ta sinh sống ở Biển Băng này nhiều năm như vậy, gặp gỡ biết bao nhiêu loài người, tâm tư của nàng ta tuyệt đối sẽ không quá mức đơn thuần.

“Ta...” Tiểu Thất do dự nhưng cũng không dám dấu diếm, nói: “Nếu ta tiếp tục sống ở chỗ này thì không có cách nào tu luyện cùng tiến bộ. Tà Hoa tuy kém hơn những Thần thú thượng cổ trong truyền thuyết, nhưng đem ra so sánh với những Thần thú cao cấp kia vẫn chỉ có hơn. Bọn ta đều bị nguyên rửa, cách duy nhất để xóa bỏ lời nguyền chính là nhận được sự ban ơn từ chủ nhân để tái tạo thành một cuộc sống, mà chủ nhân của Tà Hoa lại là Đóa Đóa. Nếu được ban ơn, ta có thể thoát khỏi sự giam cầm của bản thân, một ngày không xa cũng có thể tu luyện trở thành hình người, có được năng lượng không thuộc về Thần thú cao cấp. Cho nên van xin người giúp đỡ ta đi! Từ khi Đóa Đóa xuất hiện thì ta đã biết cơ hội của mình đến rồi, ta ở đây chờ đợi không biết bao lâu, rốt cuộc cũng đến ngày này. Người yên tâm, Tà Hoa bọn ta đều tôn thờ chủ nhân, đời đời kiếp kiếp cũng sẽ không phản bội lại chủ nhân của mình, bọn ta đều là nô lệ của chủ nhân. Chỉ cần chủ nhân chịu ban ơn cho ta, ta có thể lập khế ước máu với chủ nhân ngay lập tức”

“Cái gì gọi là khế ước máu?” Đến tận bây giờ Vân Liệt Diễm vẫn không hiểu rõ mấy loại khế ước này.

“Ta biết!” Lúc này, Đại Bạch vẫn luôn không mở miệng lại đột nhiên lên tiếng: “Khế ước máu chính là khế ước giữa chủ nhân cùng nô lệ, nô lệ phụ thuộc vào sinh mạng của chủ nhân. Chủ nhân có quyền lợi chúa tể tuyệt đối, nếu như muốn nô lệ của mình chết thì chỉ cần có một ý niệm trong đầu thì nô lệ sẽ tan thành mây khói ngay tức khắc. Đây chính là một trong những loại khế ước tàn nhẫn nhất!”

Khế ước máu đều không giống với khế ước bình đẳng, khế ước phụ thuộc cùng lời thề, nó chính là thuần phục tuyệt đối, giao phó tính mạng của mình cho chủ nhân.

Khế ước bình đẳng thì hai người đều có thể hưởng thụ nghĩa vụ cùng quyền lợi ngang hàng nhau, là một loại khế ước cùng nhau có lợi. Khế ước phụ thuộc giống như đi thuê người khác, một chủ nhân thuê một tôi tớ, tuy chủ nhân cũng có quyền chúa tể nhưng nếu chủ nhân nguyện ý thì cũng có thể xóa bỏ khế ước này.

Khế ước máu một khi đã ký kết thì vĩnh viễn cũng khó có khả năng giải trừ, cả đời đều chỉ có thể làm nô lệ.

Vân Liệt Diễm nhíu mày, tuy nàng nghi ngờ Tiểu Thất có mưu lợi nhưng mà nàng lại chưa từng nghĩ rằng nàng ta nguyện ý trả một cái giá to lớn như thế.

“Rốt cuộc là loại ban ơn gì mà có thể khiến cho người chấp nhận trả cái giá lớn như thế?” Vân Liệt Diễm không rõ, khế ước máu theo lời Đại Bạch nói chính là giao tính mạng của mình vào tay người khác, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với lời thề mà Đại Bạch cùng Đóa Đóa lập ra lúc trước. Lời thề thì nàng biết Đại

Bạch sẽ thuận phục Đóa Đóa, nhưng hắn vẫn luôn tự do, chỉ cần hắn không khiến Đóa Đóa tổn thương thì sẽ không tính là phản bội lại lời thề, cho nên lúc đó Vân Liệt Diễm cũng không hỏi nhiều về nguyên nhân vì sao Đại Bạch muốn đi theo Đóa Đóa.

Lúc ấy đang thiếu một người ở bên cạnh bảo vệ Đóa Đóa, đúng lúc Đại Bạch nguyên ý còn thề sẽ không tổn thương đến con bé, Vân Liệt Diễm đương nhiên cũng không cần hỏi mục đích của hắn là gì.

Thế nhưng hành vi của Tiểu Thất lúc này lại khiến cho Vân Liệt Diễm nghi ngờ.

“Ta... Ta có thể nói cho một mình ngươi biết thôi được không?” Tiểu Thất nhìn những người bên cạnh Vân Liệt Diễm. Nàng không phải đứa khờ, có vài lời vẫn không thể nói tầm bậy.

“Diệp Khuyết, các người đưa Đóa Đóa đi trước đi” Vân Liệt Diễm nghĩ nghĩ, còn nói thêm: “Khoan đã, để Đóa Đóa ở lại đây, các người cứ qua bên kia chờ ta”

“Được” Diệp Khuyết gật nhẹ đầu, đặt Đóa Đóa vào trong ngực Vân Liệt Diễm, sau đó cùng Vân Phụng Khải và Đại Bạch đưa Hàn Chỉ đi ra nơi khác. Đóa Đóa vẫn luôn mở to đôi mắt mê mang trong veo, không rõ mẹ cùng Tiểu Thất đang chơi trò gì.

“Mẹ, ban ơn là cái gì?” Đóa Đóa nghe cũng hiểu được một tí, nhưng vẫn không biết rõ hoàn toàn.

“Lắng nghe! Trẻ con chỉ cần biết lắng nghe là tốt rồi, cứ để cho Tiểu Thất nói” Vân Liệt Diễm cúi đầu hôn lên trán Đóa Đóa, sau đó nói với Tiểu Thất: “Ngươi cứ nói đi! Ta hiểu rõ chuyện ngươi bị nguyên rủa, ta không có yêu cầu gì khác ngoại trừ muốn biết mục đích của ngươi, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương Đóa Đóa”

“Ban ơn chỉ là lấy một giọt máu của chủ nhân” Tiểu Thất nhẹ giọng nói: “Máu của Đóa Đóa là nguyên tố tà ác, mỗi một giọt cũng đều khiến cho năng lượng tà ác trở nên điên cuồng. Mà mỗi một giọt máu của Đóa Đóa khi bị mất đi đều phải ít nhất một năm mới có thể bổ sung trở lại” Nếu không phải là máu của Đóa Đóa quá trân quý, nàng cũng sẽ không đưa ra một món tiền đặt cược lớn như vậy. Chỉ cần có thể rời khỏi đây thì cho dù có làm nô lệ cả đời nàng cũng nguyện ý.

“Cái gì?” Vân Liệt Diễm sững sờ, nói như vậy thì sau này nếu như Đóa Đóa gặp phải người biết rõ về con bé, chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm hay sao?

“Chỉ có người của gia tộc Mộc thị mới có thể nhận ra thân phận thật sự của Đóa Đóa mà thôi, đồng thời Đóa Đóa cũng sẽ trở thành đối tượng bị gia tộc Mộc thị đuổi giết. Những người khác sẽ không nhận ra được, chỉ cần không chạm trán với người của gia tộc Mộc thị thì Đóa Đóa vẫn an toàn” Tiểu Thất nhìn thấy sự lo lắng trong mắt Vân Liệt Diễm, nhưng sự thật chính là như vậy. Gia tộc Mộc thị từ trước đến nay đều thấy Tà Hoa đều như thấy sự hổ thẹn, không tiếc bất cứ giá nào cũng đều muốn diệt trừ bọn họ.

“Ta đồng ý để cho Đóa Đóa giúp ngươi, đồng thời ngươi cũng phải thực hiện lời hứa của mình, trở thành nô lệ của Đóa Đóa. Ngươi đừng trách ta tàn nhẫn, sau khi vào đại lục Thần Chi khó tránh khỏi sẽ đụng phải gia tộc Mộc thị, ta phải đảm bảo sự an toàn cho Đóa Đóa, dù chỉ là thêm một phần” Vân Liệt Diễm thở dài một tiếng, trong lòng tự nhủ bản thân phải mau chóng mạnh mẽ hơn, nhất định phải đủ cường đại thì mới có thể bảo vệ người mà mình muốn bảo vệ.

Trước kia nàng luôn không để chuyện này trong lòng nhiều, bây giờ vì Đóa Đóa nàng nhất định phải cường đại hơn nữa.

“Ta biết rồi, ta nguyện ý ký kết khế ước trở thành nô lệ của chủ nhân” Tiểu Thất rất kinh ngạc, không ngờ Vân Liệt Diễm có thể đồng ý nhanh như vậy, dù sao đối với Đóa Đóa thì mỗi một giọt máu đều cực kỳ trân quý.

“Đóa Đóa có thể tu luyện không? Ta cũng không nhận ra con bé có bất kỳ thiên phú gì, nếu như con bé vẫn luôn như vậy thì làm sao có thể tự bảo vệ chính mình chứ?” Đây mới là câu hỏi vẫn luôn ngự trị trong đầu Vân Liệt Diễm, nếu như Đóa Đóa quả thật là hoa Mạn Châu Sa thì con bé hẳn là có thể tu luyện, cho dù có nhiều người bảo vệ thì cũng không sánh bằng chính con bé có thể tự bảo vệ lấy mình.

“Có lẽ là được, nhưng chuyện này ta cũng không biết, có khả năng cần chủ nhân tự lĩnh ngộ” Tiểu Thất lắc đầu. Cái này nàng thật sự không biết, bởi vì mỗi một loài Tà Hoa trời sinh đều được thêm vào năng lực

khác nhau, phương thức tu luyện cũng không giống nhau.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu thôi!” Vân Liệt Diễm gật nhẹ đầu, chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào chính Đóa Đóa mà thôi.

Toàn thân Tiểu Thất lại tỏa ra một vàng sáng bảy màu một lần nữa, sau đó bên trong vàng sáng xuất hiện một tấm phù chú. Tấm phù chú kia tiến vào thân thể Đóa Đóa, chỉ chốc lát sau vàng sáng đã biến mất, tất cả đều trở lại bình thường như không có gì xảy ra.

Đóa Đóa tò mò nhìn Vân Liệt Diễm, hỏi: “Mẹ, Tiểu Thất làm cái gì vậy? Thật lạ, con dường như đều biết hết mọi chuyện về Tiểu Thất”

“Sao cơ?” Vân Liệt Diễm nhớ đến chuyện khi mình bái đường cùng Hàn Chỉ trong sơn động, dường như nàng cũng biết hết mọi chuyện về hắc sau lúc đó.

“Tiểu Thất, ngoại trừ khế ước máu ra thì còn có những khế ước gì nữa?” Trực giác nói cho Vân Liệt Diễm biết rằng nhất định mình cùng với Hàn Chỉ đã có một khế ước nào đó, nếu không thì nàng cũng sẽ không cảm thấy bản thân lại có mối liên hệ mật thiết với hắc sau chuyện kia, hơn nữa nàng có thể cảm nhận ra phương hướng của Hàn Chỉ khi hắc ở bất kỳ nơi đâu. Vân Liệt Diễm luôn có một loại cảm giác có thể cảm nhận được cảm xúc của hắc, nhưng nàng có thể khẳng định nếu như nàng cùng Hàn Chỉ thật sự đã ký một khế ước nào đó, cũng tuyệt đối không phải là khế ước máu tàn nhẫn này.

“Còn có khế ước bình đẳng cùng khế ước phụ thuộc” Tiểu Thất giải thích sơ lược cho Vân Liệt Diễm: “Khế ước của đại lục Thần Chi bình thường cũng chỉ có hai loại này cùng khế ước máu, người bình thường sẽ không lập ra chúng”

Vân Liệt Diễm gật gật đầu, nếu quả thật có mối liên hệ khế ước thì Hàn Chỉ chắc chắn sẽ không sao, chắc hắc chỉ cần nàng còn sống thì hắc sẽ không có chuyện gì.

“Đóa Đóa, bây giờ mẹ muốn lấy một giọt máu trên người con, con không được khóc nhè đâu đó!” Vân Liệt Diễm cúi đầu nhẹ giọng khích lệ Đóa Đóa.

Đóa Đóa khẽ run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, có một chút không vui.

Vân Liệt Diễm không khỏi đen mặt, từ lâu đã biết con bé này rất yếu ớt, từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng chịu một chút khổ sở, ngay cả một chút vết thương nhỏ cũng không có. Bây giờ phải lấy một giọt máu của nó, chỉ sợ phải thương lượng thật kỹ lưỡng.

“Đóa Đóa nghe lời! Nếu Đóa Đóa nghe lời, mẹ sẽ cho Đóa Đóa ăn kẹo đường” Vân Liệt Diễm tự khinh bỉ chính mình, sau đó lấy một viên kẹo từ trong chiếc nhẫn trữ vật ra. Bình thường Đóa Đóa ăn quá nhiều, nàng luôn hạn chế không cho con bé ăn, bây giờ dùng thứ này dụ dỗ nó có lẽ không có vấn đề gì đâu.

Đóa Đóa nhìn viên kẹo đường, lại nhìn Vân Liệt Diễm, hai bàn tay nhỏ bé vò vò góc áo, có chút bối rối. Nàng rất thích ăn kẹo, nhưng chảy máu lại rất đau. Đóa Đóa do dự, thật sự rất do dự.

Khóe miệng Vân Liệt Diễm co rút, mắt mặt, thật sự rất mất mặt, đành phải tiếp tục dụ dỗ: “Đóa Đóa, chỉ một giọt thôi. Nghe lời, nhắm mắt lại, xong ngay thôi đây! Mẹ cam đoan sau này tuyệt đối không để cho con chảy máu nữa, được không? Bây giờ Tiểu Thất rất cần một giọt máu của con, sau này con có thể đưa Tiểu Thất đi theo mình, con sẽ có người nói chuyện rồi, được không nào?”

Dụ dỗ, tiếp tục dụ dỗ! Vân Liệt Diễm thầm khinh bỉ bản thân lần hai.

“Mẹ, sau này Tiểu Thất thật sự sẽ đi theo con sao?” Đóa Đóa nhìn Tiểu Thất, lại nhìn mẹ của mình. Tuy không quá cam tâm tình nguyện nhưng vẫn phải cắn răng vươn tay ra.

“Đương nhiên rồi, có bao giờ mẹ nói dối tiểu công chúa đáng yêu nhất của mẹ chưa?” Vân Liệt Diễm bỏ kẹo đường vào trong miệng Đóa Đóa, sau đó nắm ngón tay con bé, dùng móng tay quẹt nhẹ để đung một giọt máu chảy ra. Tiểu Thất vội vàng vươn cánh hoa nhận lấy giọt máu, sau đó dung hợp vào cơ thể mình.

Sau khi nhổ ra một giọt máu, miệng vết thương của Đóa Đóa dường như khép lại ngay lập tức, hơn nữa còn không để lại bất kỳ dấu vết nào. Đóa Đóa chu cái miệng nhỏ nhắn, kẹo đường trong miệng cũng không còn ngọt như trước, đôi mắt mở thật to, nước mắt đọng nơi khóe mắt.

“Nghe lời, mẹ vù vù cho Đóa Đóa nè!” Vân Liệt Diễm vội vàng đỡ dành con bé, thật không biết đứa nhỏ này lại yếu ớt giống ai nữa.

Bên này, Tiểu Thất dung hợp giọt máu vào cơ thể mình, sau đó không biết niệm chú ngữ kỳ quái gì. Nàng ta vốn dĩ cắm sâu trên mặt đất lại nhanh chóng tách khỏi đó, cả đóa hoa cũng nhỏ đi không ít, không còn lá, chỉ còn lại một thân cây nhỏ cùng đóa hoa ở trên đầu. Từ trên không trung, nàng ta uốn cong thân mình thành một chiếc vòng bám trên cổ tay Đóa Đóa. Đóa hoa cũng biến thành kích cỡ của một đồng tiền, nhìn qua chỉ giống như một chiếc vòng tay.

Vân Liệt Diễm nhìn thấy Tiểu Thất biến thành hình dạng giống như chiếc đồng hồ, nàng ngược lại không ngờ rằng ban ơn mà nàng ta nói chính là thế này.

Đóa Đóa vốn dĩ muốn khóc cũng thu nước mắt lại, kinh ngạc nhìn cổ tay của mình nói: “Mẹ, tại sao Tiểu Thất lại biến thành nhỏ như vậy, còn ở trên cổ tay của con?”

Đóa Đóa lật qua lật lại nhìn cổ tay mình, sau đó thấy Tiểu Thất mở mắt mới xác định đây chính là Tiểu Thất. Chỉ có điều, đôi mắt của Tiểu Thất lúc này còn nhỏ hơn cả một hạt gạo.

“Đóa Đóa, sau này Tiểu Thất sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh con, con có vui không?” Vân Liệt Diễm nhìn Đóa Đóa không còn ý định khóc nữa mới thở dài một hơi. Khó trách mọi người đều sợ hãi Đóa Đóa như vậy, thật sự không mấy ai có thể ngăn cản được thể công nước mắt của con bé.

“Dạ có!” Đóa Đóa gật đầu rất chân thành.

Đúng lúc này, Đóa Đóa lại đột nhiên ngã vào trong ngực Vân Liệt Diễm.

“Đóa Đóa! Đóa Đóa!” Vân Liệt Diễm luống cuống, tất cả sự tỉnh táo bị hóa thành hư ảo trong nháy mắt. Nàng lạnh giọng hét lên với Tiểu Thất: “Chuyện gì xảy ra?”

“Người đừng lo lắng, chủ nhân không sao cả, nàng chỉ cần nghỉ ngơi một chút mà thôi. Ta lấy đi một giọt máu của nàng chẳng khác gì khai mở nơi chứa năng lượng trong cơ thể nàng. Nàng chỉ cần thích ứng với năng lượng này, có lẽ đây cũng là một cơ hội cho nàng bắt đầu tu luyện” Tiểu Thất bị Vân Liệt Diễm hét lên khiến cho cánh hoa khẽ run rẩy, cuống quýt giải thích.

“Dựa vào cái gì để ta tin tưởng người?” Vân Liệt Diễm đặt hai ngón tay lên cổ tay của Đóa Đóa, kiểm tra mạch thì có vẻ như con bé không bị gì cả nhưng Vân Liệt Diễm vẫn có chút không yên lòng.

“Nếu chủ nhân có vấn đề gì thì ta sẽ là người đầu tiên chôn cùng nàng, cho nên người cứ yên tâm, chỉ cần ta còn sống thì chủ nhân nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì cả” Tiểu Thất vội càng cam đoan với Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm liếc nhìn Tiểu Thất với ánh mắt lạnh nhạt, sau đó đặt Đóa Đóa vào bên cạnh một bụi hoa.

Vân Liệt Diễm gọi đám người Diệp Khuyết trở về. Đại Bạch vừa nhìn thấy Đóa Đóa nằm một chỗ liền nóng nảy, vội vàng xông đến, móng vuốt nhẹ nhàng giơ lên nhưng lại sợ làm cho Đóa Đóa bị thương cho nên rút trở về. Sau đó hẩn cúi đầu dùng đầu đụng nhẹ vào Đóa Đóa, khi nghe thấy âm thanh hít thở của con bé mới ngẩng đầu lên, một đôi mắt nghi hoặc nhìn về phía Vân Liệt Diễm.

“Đóa Đóa sao vậy?” Đám người Diệp Khuyết nhìn thấy Đóa Đóa như vậy cũng rất sốt ruột.

“Không sao đâu! Bây giờ ta sẽ hướng dẫn mọi người cách tu luyện năng lượng tinh thần, nhớ kỹ, nhất định phải tập trung hoàn toàn. Trước mắt đây là nơi an toàn nhất, Tiểu Thất cũng sẽ không ngừng tăng cường công kích, đó là một cơ hội rất tốt để rèn luyện” Vân Liệt Diễm không muốn giải thích lại chuyện của Đóa Đóa đành giao phương pháp tu luyện cho bọn họ. Tu luyện trong một môi trường không ngừng bị công kích cũng giống như lúc nàng được huấn luyện ở thế giới hiện đại, tiến bộ sẽ rất nhanh.

“Được!” Thấy Vân Liệt Diễm không muốn nói, bọn họ cũng không hỏi nữa.

Lúc này Đại Bạch lại nhìn Vân Liệt Diễm, nói: “Ta muốn trông giữ Đóa Đóa”

Vân Liệt Diễm do dự, hỏi lại: “Đây là một cơ hội rất tốt, người xác định muốn vứt bỏ nó sao?”

“Ta vẫn luôn tu luyện năng lượng tinh thần, cho nên bây giờ ta muốn trông giữ Đóa Đóa” Đại Bạch nói một cách chân thành: “Ta có thể vừa ở bên cạnh trông giữ nàng vừa tu luyện”

Vân Liệt Diễm nhìn ánh mắt kiên định của Đại Bạch, vẫn gật đầu. Chỉ cần hắn không gây tổn thương cho Đóa Đóa thì cứ tùy ý hắn đi. Thế nhưng nàng hi vọng Đại Bạch sẽ không thích Đóa Đóa, khoan hãy nói đến chuyện Đóa Đóa vẫn còn là một đứa trẻ, chỉ cần nhìn vào vận mệnh của con bé thôi thì cuối cùng gì Đại Bạch cũng sẽ là người bị tổn thương.

“Chúng ta bắt đầu thôi!” Vân Liệt Diễm nhìn Diệp Khuyết, Vân Phụng Khải cùng Phượng Lăng Tiêu, nói: “Tập trung tinh thần làm theo khẩu quyết của ta, đừng nghĩ đến bất kỳ thứ gì khác”

93. Q.3 - Chương 95: Khế Ước Bình Đẳng

Tu luyện năng lượng tinh thần đều dựa vào ý chí cá nhân, cho nên Vân Liệt Diễm chỉ hướng dẫn phương pháp tu luyện cho bọn họ. Tiểu Thất lại không ngừng công kích năng lượng tinh thần sẽ giúp cho tốc độ tu luyện của bọn họ tiến bộ cực kỳ nhanh. Tuy Vân Liệt Diễm có thể đưa bọn họ đến đại lục Thần Chi nhưng lại không có cách nào thời thời khắc khắc đều bảo vệ sự an toàn cho bọn họ, cho nên quan trọng nhất chính là phải tự dựa vào chính mình.

Khiến cho thực lực của bọn họ tăng lên thì còn quan trọng hơn so với bất gì điều gì vào lúc này.

Mỹ nữ áo đỏ cũng từng nói không đột phá được Thần cấp thì không thể đến được đại lục Thần Chi, nhưng có một ngoại lệ chỉ giành cho Thần thú thượng cổ. Thần thú thượng cổ không bị cản trở bởi những giới hạn này, đồng thời cũng có thể dẫn người vào nhưng lại không thể mang người ra.

Chỉ cần Vân Liệt Diễm đột phá Thần cấp, nàng là có thể khôi phục bản thể Thần thú thượng cổ, khôi phục toàn bộ năng lượng của Hỏa Phượng Hoàng, đương nhiên cũng có thể đưa mọi người vào đại lục Thần Chi an toàn.

Lúc này bọn họ có một cơ hội tu luyện năng lượng tinh thần tốt như vậy, Vân Liệt Diễm tin rằng sự tiến bộ của bọn họ nhất định sẽ khiến cho nàng kinh ngạc.

Nhiều hơn một phần đảm bảo, nàng cũng yên tâm không ít.

Sau khi Vân Liệt Diễm truyền thụ toàn bộ phương pháp tu luyện năng lượng tinh thần bọn họ, chính nàng cũng tự im lặng để cho bọn họ tiếp tục tự mình tu luyện.

Lúc này Hàn Chỉ cũng đã tỉnh lại.

Vân Liệt Diễm nhìn Đóa Đóa, lại nói với Đại Bạch: “Chăm sóc tốt cho Đóa Đóa!”

Đại Bạch gật nhẹ đầu.

Vân Liệt Diễm kéo Hàn Chỉ đi ra phía xa một chút.

“Diễm nhi, đã xảy ra chuyện gì? Đóa Đóa làm sao vậy?” Hai hàng chân mày của Hàn Chỉ nhíu chặt. Sau khi tỉnh lại, hắn lo lắng nhất chính là Đóa Đóa, nhìn thấy con bé hôn mê thì hắn lại cảm thấy bất lực. Thế nhưng hắn vẫn kiên nhẫn chờ đợi đến lúc Vân Liệt Diễm tỉnh lại, hắn tin rằng nàng đã chuẩn bị tốt mọi chuyện.

“Ta cũng chưa hoàn toàn hiểu rõ nhưng chuyện này ta nghĩ nhất định phải nói cho người biết” Vân Liệt Diễm không chút do dự tựa vào trong ngực Hàn Chỉ, nói: “Những gì chúng ta nghĩ trước kia là chính xác, Đóa Đóa quả thật là hoa Mạn Châu Sa”

Vân Liệt Diễm ôm eo Hàn Chỉ, đầu chôn sâu vào trong ngực hắn. Cảm nhận được nhịp tim đập quen thuộc kia, lòng của nàng mới an tĩnh từng chút một. Chuyện của Đóa Đóa quả thật khiến cho nàng rất rối loạn, có chút không biết tính toán như thế nào.

“Hoa Mạn Châu Sa, loài hoa tượng trưng cho chết chóc...” Hàn Chỉ thì thảo nhó kỹ mấy chữ này, đôi mắt càng thêm thâm trầm. Hắn ôm lấy Vân Liệt Diễm, thật lâu cũng không nói một câu.

Vân Liệt Diễm có chút lo lắng, nàng biết người yêu thương Đóa Đóa nhất không chỉ nàng mà còn là Hàn Chỉ. Lúc trước hấn dung túng quá đáng với Thiểm Thiểm, hôm nay lại càng thêm trầm trọng với Đóa Đóa. Nghe được tin tức này, hấn nhất định sẽ lo lắng hơn cả nàng.

Vân Liệt Diễm ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt màu tím kia của Hàn Chỉ, nàng lại cảm thấy mình như rơi vào một biển hoa tím nồng, không hiểu sao lại thấy bình tĩnh trở lại.

“Có ta ở đây, sẽ không có chuyện gì cả!” Thanh âm tràn ngập từ tính của Hàn Chỉ rơi vào trong tai Vân Liệt Diễm, kiên định cùng êm tai như thế. Nàng biết nam nhân này, từ trước đến giờ đều không nỡ khiến cho nàng thất vọng.

“Hoa Mạn Châu Sa trọn đời làm bạn với âm phủ, nếu như không thể thay đổi lời nguyên thì cứ thay đổi vận mệnh tình yêu của nó. Ta tin rằng chúng ta nhất định sẽ có cách” Vân Liệt Diễm lặp lại lời của mỹ nữ áo đỏ với Hàn Chỉ.

“Đúng vậy” Hàn Chỉ gật gù đầu, có một số chuyện hấn không thể nói chính xác được, nhưng trực giác nói cho hấn biết rằng trong cơ thể của mình nhất định còn ẩn chứa một thứ năng lượng gì đó, hấn cũng cảm thấy năng lượng này sẽ thức tỉnh rất nhanh. Mỗi một lần hấn đến gần đại lục Thần Chi thêm một chút, cảm giác này lại càng thêm mãnh liệt. Hấn có thể cảm thấy nó sẽ dẫn bản thân mình đi đến một cấp độ hoàn toàn khác.

Chỉ cần đạt được năng lực chí cao vô thượng thì không có gì là không thể thay đổi được. Trong suy nghĩ của Hàn Chỉ, người quan trọng nhất không ai qua được chính là Vân Liệt Diễm cùng con cái của hai người, ngoài ra còn có huynh đệ của hấn. Bọn họ đều là báu vật trân quý nhất trong cuộc đời hấn, hấn có thể lãnh huyết vô tình với người khác, nhưng lại xem họ như sinh mệnh của chính mình.

“Người từng nói đóa hoa bảy màu kia thuộc hệ Mộc, bởi vì trời sinh mang năng lượng tà ác bị giam cầm ở một chỗ. Đứng đầu là hoa Mạn Châu Sa, cùng với Tà Hoa đều là đối tượng bị gia tộc Mộc thị đuổi giết” Vân Liệt Diễm tóm tắt lại chuyện liên quan đến Tiểu Thất cho Hàn Chỉ: “Đóa Đóa gọi nàng là Tiểu Thất, Tiểu Thất vì có thể rời khỏi đây mà lập ra khế ước máu với Đóa Đóa. Nàng ta uống một giọt máu của Đóa Đóa mới khiến năng lượng trong người con bé thức tỉnh, cho nên con bé mới có thể hôn mê. Tiểu Thất nói đây có thể là một cơ hội cho Đóa Đóa tu luyện. Ta cũng không phát hiện vấn đề gì trên người Đóa Đóa, Tiểu Thất có lẽ cũng sẽ không nói dối”

“Khế ước máu?” Hàn Chỉ kinh ngạc, hấn hiểu rất rõ những loại khế ước này, nếu không lúc trước cũng sẽ không lấy máu của Vân Thiểm Thiểm nhỏ vào quả trứng của Vàng, nguyên nhân cũng là vì một ngày kia Vân Thiểm Thiểm có thể ký kết khế ước với Vàng. Có một Thần thú với tư cách ký kết khế ước đối với Vân Thiểm Thiểm sẽ có nhiều sự trợ giúp hơn, huống hồ gì thực lực của Kim Diễm Sư cũng không thua kém gì tứ đại Thần thú cao cấp.

Vân Liệt Diễm gật nhẹ đầu.

“Vậy thì không sao đâu! Khế ước máu là loại khế ước tàn nhẫn nhất, chỉ cần Đóa Đóa có một ý niệm trong đầu liền có thể khiến cho Tiểu Thất tan thành mây khói. Hơn nữa, khế ước này chính là cả đời không thể giải trừ” Hàn Chỉ vốn dĩ cũng còn có chút lo lắng, nhưng nghe Vân Liệt Diễm nói Đóa Đóa cùng Tiểu Thất đã ký kết khế ước máu thì đã an lòng. Chỉ cần Đóa Đóa có một chút chuyện nhỏ xảy ra, Tiểu Thất cũng tuyệt đối không còn mạng để sống.

“Nói đến đây thì...” Vân Liệt Diễm nhéo một cái bên hông Hàn Chỉ, nói: “Bây giờ ngươi nên nói cho ta biết giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì!”

Hàn Chỉ cúi đầu hôn nhẹ lên trán Vân Liệt Diễm, đáp: “Mẫu thân sợ nàng bỏ của chạy lấy người cho nên đã giúp chúng ta ký kết khế ước bình đẳng”

Vân Liệt Diễm đen mặt, trách không được nàng luôn cảm thấy bản thân mình khác lạ từ sau sự kiện đó. Thế nhưng khế ước thật sự lại có năng lượng cường đại như vậy sao?

“Khế ước bình đẳng thường đều được ký kết giữa vợ chồng, hoặc là cùng với linh thú có rất nhiều tình cảm với mình, hoặc là cùng Thần thú. Thần thú đều tương đối cao ngạo, bọn chúng cường đại hơn so với nhân loại cho nên nếu ký kết khế ước cùng đồng bạn thì bọn chúng đều chọn khế ước bình đẳng. Khế ước bình

đăng chính là khế ước hai bên đều hưởng quyền lợi ngang hàng, có nghĩa vụ ngang hàng. So về công lực thì chính là một khi công lực của nàng tiến bộ, công lực của ta cũng sẽ chịu ảnh hưởng. Vốn dĩ trước kia một mình nàng tu luyện nhưng sau khi ký kết khế ước bình đẳng thì sẽ biến thành hai người cùng tu luyện, người còn lại có thể đồng thời hưởng thụ thành quả của cả hai người, như vậy có thể khiến cho tu vi tăng thêm. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng nhất khi mà đại đa số người đều muốn ký kết khế ước này”

“Hai người ký kết khế ước bình đẳng sẽ sinh ra một mối liên hệ về tinh thần, cho dù cách nhau rất xa cũng có thể dựa vào cảm giác để cảm nhận vị trí cùng tình trạng tốt xấu của đối phương. Hơn nữa, tính mạng của bọn họ có thể cộng hưởng lẫn nhau, một khi một người chết, người còn lại nếu muốn cứu sống thì có thể san sẻ tính mạng của chính mình. Chuyện này cũng không phải là nghịch thiên, chỉ là một cái giá phải trả cho khế ước hai bên mà thôi. Cho nên ngoại trừ quyết tâm muốn cả đời làm vợ chồng hoặc là người thân sống chết không bỏ, người bình thường sẽ không ký kết khế ước bình đẳng. Thế nhưng cho dù là khế ước bình đẳng hay khế ước phụ thuộc, chỉ cần hai bên nguyện ý thì đều có thể thông qua phương thức đặc biệt để giải trừ, hơn nữa còn không nguy hại đến tính mạng lẫn nhau”

Hàn Chỉ giải thích cùng Vân Liệt Diễm.

“Tại sao ngươi lại biết những chuyện này?” Thật ra Vân Liệt Diễm cũng không cảm thấy hứng thú đối với khế ước bình đẳng, nàng đã nguyện ý ở bên cạnh Hàn Chỉ thì sẽ không quan tâm đến một cái khế ước nhỏ, huống hồ, khế ước này chỉ càng đưa bọn họ đến gần nhau hơn mà thôi. Có thể đồng sanh cộng tử cùng người mình yêu, đây cũng là tâm nguyện của nàng.

Trước khi đến thế giới này, nàng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ yêu một người. Đã nhiều năm trôi qua, Vân Liệt Diễm thậm chí còn cảm thấy mọi chuyện ở kiếp trước đối với nàng chỉ là một giấc mộng, mà nơi này mới có cảm giác chân thật. Ở đây có người nàng yêu, có người thân của nàng, còn có tất cả những thứ thuộc về nàng. Những thứ này đều là trân bảo còn quý báu hơn cả tính mạng nàng, cũng chính là những người mà nàng rất muốn bảo vệ.

“Ta cũng không biết” Hàn Chỉ lắc đầu, nói tiếp: “Trước kia ta thường ra vào Mạt Nhật Sâm Lâm, mỗi một lần đều càng thêm đến gần đại lục Thần Chi một chút, trong đầu của ta sẽ tuôn ra rất nhiều thứ khó hiểu chẳng hạn như những phương thức ký kết khế ước và tác dụng của khế ước, ngoài ra còn có rất nhiều nguồn gốc cùng chủng loại linh thú và Thần thú. Những thứ này đều xuất hiện một cách thần bí trong đầu ta, giống như từ lâu trước kia ta đã biết về chúng” Quả thật là như vậy, càng đến gần đại lục Thần Chi thì nguồn năng lượng trong cơ thể hẳn lại càng xao động, lại càng mãnh liệt.

“Người xác định người là con người?” Vân Liệt Diễm không đầu không đuôi hỏi một câu. Nàng nhớ mỹ nữ áo đỏ từng nói trên thế giới này chỉ có Thần thú cùng Thần thú thượng cổ mới có khả năng đặc biệt lưu lại kí ức xa xưa. Thật ra những kí ức này cũng là nhờ tổ tiên của bọn họ lưu lại, ví dụ như những sự việc liên quan đến thế giới này, hoặc là một chút phương pháp tu luyện. Nói cách khác, bọn họ trời sinh đã biết rõ mọi chuyện.

Đầu tiên, con người không thể nào có được loại năng lực này. Cũng giống như Vân Liệt Diễm, nàng chuyển thế làm người thì những câu chuyện cổ xưa kia đã quên hết từ lâu, chỉ còn lại một hồn một phách chứa đựng kí ức của mình, cho nên nàng mới có thể miễn cưỡng hiểu biết một số chuyện nhưng cũng không nhiều. Nhất định phải đợi đến khi nàng hoàn toàn lột xác thì mới có thể nhớ lại kí ức nguyên vẹn mà Hỏa Phượng Hoàng có được, lúc đó mới có thể hiểu rõ toàn bộ thế giới này.

“Ta là người của nàng” Hàn Chỉ trừng phạt cần nhe một cái lên môi Vân Liệt Diễm, khóe môi hẳn khẽ nhếch lên.

Sắc mặt Vân Liệt Diễm phỉếm hồng. Đúng vậy, quân hán có phải con người hay không làm khí gì? Cho dù hẳn là cái gì hay biến thành bộ dáng gì thì hẳn cũng đều là phu quân của nàng, là cha của con trai cùng con gái nàng, là người mà nàng yêu nhất trên đời.

“Ta bảo Tiểu Thất liên tục công kích năng lượng tinh thần, đây là một cơ hội tốt để tu luyện, cho nên ta mới bảo mọi người ở đây tập trung tu luyện. Chúng ta cũng bắt đầu đi!” Vân Liệt Diễm nhìn Hàn Chỉ, lại nói tiếp: “Đại lục Thần Chi có lẽ còn rất nhiều nguy hiểm đang chờ chúng ta. Lúc trước ngươi nói không đến năm năm thì Thiểm Thiểm có thể đến đại lục Thần Chi, tuy không biết lúc nào nó có thể đến nơi nhưng

bây giờ cũng đã qua hơn ba năm, cho nên ta nghĩ gặp được cơ hội này thì không bằng dừng lại tu luyện một thời gian”

Hàn Chỉ gật nhẹ đầu, đáp: “Nàng nói không sai, trước khi đến đại lục Thần Chi thì quan trọng nhất vẫn là nâng cao thực lực, chỉ cần thực lực gia tăng thì mới có thể bảo đảm nhiều hơn một phần. Thiểm Thiểm sẽ tự chăm sóc tốt cho chính mình, huống hồ gì bên cạnh nó còn có Vàng, đi khắp Tử Vong Sơn Mạch thì hai đứa nó chắc cũng không gặp nguy hiểm gì lớn. Đây cũng là cơ hội tốt cho nó rèn luyện bản thân, chỉ cần có thể xông qua Tử Vong Sơn Mạch cùng Mạt Nhật Sâm Lâm là nó có thể đủ đột phá đến cảnh giới cao”

Vân Liệt Diễm mỉm cười với Hàn Chỉ, hai người nắm tay nhau đi đến bên cạnh Đóa Đóa, bắt đầu tiến vào trạng thái bế quan. Thế nhưng Vân Liệt Diễm vẫn là không yên lòng Đóa Đóa, cho nên liên thủ cùng Hàn Chỉ bố trí một cấm chế bảo vệ con bé bên trong. Hai người bọn họ liên thủ bố trí hệ phòng ngự thì ít nhất cũng ngang ngửa Thần cấp, rất khó bị phá vỡ. Cuối cùng Vân Liệt Diễm cũng có thể an tâm tu luyện.

94. Q.3 - Chương 96: Giác Mộng Kỳ Lạ

Đóa Đóa nhớ rõ là mình đang nói chuyện cùng mẹ, sau đó không hiểu sao lại ngủ mất. Sau đó chính nó cũng không biết đã ngủ bao lâu, lúc mở to mắt lại nhìn thấy xung quanh tối đen như mực. Nó cảm thấy sợ hãi, một đôi mắt to tròn tròn to, nhưng nhìn cả buổi cũng không thấy bất kỳ thứ gì.

Nó nhịn không được liền vươn tay dụi hai con mắt, vịn vịn uốn cái mông nhỏ, đứng lên đi về phía trước.

Dường như đã đi được một lúc mới nhìn thấy một con sông màu đỏ. Màu sắc đỏ như máu tươi khiến cho Đóa Đóa sợ hãi lui về sau vài bước, lại đột nhiên cảm thấy sau lưng mình có gì đó.

Nó quay đầu nhìn, nhìn thấy một biển hoa rộng lớn màu đỏ, cánh hoa uốn cong vô cùng xinh đẹp, giống như mái tóc xoăn của chính mình.

Vốn dĩ còn sợ hãi, sau khi nhìn thấy biển hoa kia thì Đóa Đóa lại quên đi như một kỳ tích. Nó vươn tay chạm vào cánh hoa màu đỏ kia, lại đưa thay sờ mái tóc của mình, khi nhớ đến lời mẹ nói nó là cún lông xù liền khanh khách cười ra tiếng.

Đóa Đóa sờ sờ đóa hoa này, lại sờ sờ đóa hoa kia, vui vẻ đến quên cả trời đất.

Đến lúc chơi mệt nó mới ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn biển hoa trước mắt. Đột nhiên phát hiện một hiện tượng kỳ quái, trước kia nó đều nhìn thấy hoa luôn có lá, tại sao loại hoa này lại không có lá?

“Tại sao người không có lá cây?” Đóa Đóa hiếu kỳ duỗi ngón tay chọc chọc đóa hoa trước mắt mình.

Lúc này, biển hoa trước mắt Đóa Đóa lại biến thành một loạt bức tranh như cuốn phim quay chậm.

Trong những bức tranh này, từng mảng từng mảng hoa đỏ rực mọc lên, bên cạnh những đóa hoa có hai yêu tinh bảo vệ, một là Hoa Yêu, một là Diệp Yêu (1). Bọn họ đợi mấy ngàn năm nhưng cho tới bây giờ vẫn không cách nào nhìn đối phương tận mắt, bởi vì lúc hoa nở thì sẽ không thấy lá, mà lúc có lá thì lại không có hoa, hoa lá vĩnh viễn không thể gặp nhau, sinh sinh tương khắc. Thế nhưng bọn chúng lại điên cuồng tưởng niệm lẫn nhau, cũng bị thống khổ giày vò thật đau đớn, cuối cùng có một ngày liều mạng vi phạm quy định của thần tiên lên lút gặp nhau một lần.

(1) Diệp Yêu: “Diệp” nghĩa là lá, có hoa yêu thì sẽ có “lá” yêu.

Năm đó, đóa hoa đỏ rực được chiếc lá màu xanh bao quanh, vô cùng xinh đẹp. Có thể là vì nguyên nhân này mà bị thần tiên trách tội, Hoa Yêu cùng Diệp Yêu bị đánh vào vòng xoáy luân hồi, đồng thời cũng bị nguyên rửa vĩnh viễn không thể ở bên cạnh nhau, đời đời kiếp kiếp gặp trắc trở ở nhân gian. Đóa hoa màu đỏ này có tên là Mạn Châu Sa.

Từ đó về sau, hoa Mạn Châu Sa hay còn được gọi là hoa Bỉ Ngạn, ý nghĩa là mở rộng cánh cửa thiên đường của hoa. Hình dạng cánh hoa giống như những ngón tay bao lấy thiên đường nhưng nơi này chưa từng xuất hiện trên nhân gian. Từ đó về sau, loại hoa này trở thành hoa Bỉ Ngạn chỉ nở trên con đường đến Hoàng Tuyền. Hoa Yêu cùng Diệp Yêu mỗi lần luân hồi chuyển thế đều có thể ngửi thấy hương thơm của hoa Bỉ

Ngạn trên đường đến Hoàng Tuyền, lúc đó họ có thể nhớ đến tiền kiếp của chính mình, sau đó thề sẽ không tách ra, rồi lại ngã vào lời nguyện của luân hồi một lần nữa.

Nhìn thấy bọn họ đời đời đều bỏ qua nhau, đáy lòng Đóa Đóa không hiểu sao lại thắt chặt, bi thương bao phủ trong lòng mình, nước mắt nhịn không được đã chảy xuống.

Một lúc lâu sau, Đóa Đóa mới có thể tìm lại được hô hấp của chính mình.

Nàng ôm ngực, khóe mắt còn mang theo nước mắt, vẻ mặt mê mang hỏi đóa hoa trước mặt: “Người tên là Mạn Châu Sa sao? Tại sao ta lại cảm thấy bi thương như vậy?”

Lúc này, Đóa Đóa lại nghe thấy một thanh âm vang lên: “Thật ra người chính là ta, mà ta cũng chính là người, chúng ta đều là Mạn Châu Sa”

“Ta là hoa Mạn Châu Sa?” Đóa Đóa nháy nháy mắt, hỏi: “Người nói ta là loại này hoa sao? Tại sao ta lại có tay có chân mà người lại chỉ có một đóa hoa, ngay cả lá cũng không có?”

“Những gì người vừa nhìn thấy đều là chuyện người từng trải qua, cũng là nguyên nhân vì sao người từ nhân gian đi vào Minh Giới” Thanh âm kia giải thích.

“Người đang ở đâu? Tại sao ta lại không nhìn thấy người?” Đóa Đóa nhìn quanh bốn phía một lượt, hỏi: “Đây là nơi nào?”

“Nơi đây là Minh Giới, ta đang ở trước mắt người, chính là cánh hoa này” Thanh âm kia tiếp tục nói.

“Minh Giới? Ta đã chết rồi sao? Ô ô, ta không muốn chết, ta muốn mẹ cùng phụ thân, ta còn chưa gặp được ca ca...” Đóa Đóa không thể chấp nhận được, nó đã từng nghe Diệp Khuyết thúc thúc nói chỉ có người chết mới có thể đi vào Minh Giới. Nó chưa muốn chết, vất vả lắm nó mới được ra ngoài cùng mẹ và phụ thân, nó còn muốn tìm ca ca, còn muốn nhìn xem ca ca giống phụ thân đến mức nào, còn muốn biết tóc của ca ca có phải không giống với chính mình hay không.

Nó còn có rất nhiều, rất nhiều chuyện muốn làm. Nó chưa muốn chết!

“Người chưa chết, vĩnh viễn cũng sẽ không chết, bởi vì người chính là đóa hoa duy nhất ở nơi Minh Giới này, hơn nữa còn đứng đầu Tà Hoa, thân thể bất tử. Chỉ là bởi vì người tự khai mở năng lượng của mình cho nên mới phải trở lại Minh Giới, đến đây tìm về ký ức của người” Đóa hoa nhẹ giọng an ủi.

“Vậy ta còn có thể trở về sao?” Đây mới chính là điều mà Đóa Đóa quan tâm nhất.

“Đương nhiên!”

“Vậy là tốt rồi! Ta rất muốn gặp mẹ cùng phụ thân, ta rất sợ ở một mình” Đóa Đóa mím môi, cho tới bây giờ nó chưa từng trốn ra ngoài, lúc trước lén bỏ đi vốn dĩ không tính bởi vì có Đại Bạch ở bên cạnh quan tâm bảo vệ nó.

“Người phải khôi phục năng lượng của mình thì mới có thể thay đổi được vận mệnh” Đóa hoa kia nói với Đóa Đóa.

“Vận mệnh là cái gì?” Đóa Đóa khó hiểu, hỏi.

“Người vẫn luôn muốn thay đổi vận mệnh của chính mình, cho nên không ngừng lựa chọn vòng xoáy luân hồi. Thế nhưng hết lần này tới lần khác, người đều không thể thay đổi được nó” Đóa hoa thở dài một tiếng.

“Vận mệnh gì?” Đóa Đóa càng thêm tò mò, có một số chuyện nó nghĩ mãi không ra, chuyện càng ngày càng quá thâm ảo.

“Còn nhớ những hình ảnh mà người nhìn thấy lúc nãy không? Người luôn tự biến mình thành Hoa Yêu, cứ nghĩ rằng vận mệnh của mình sẽ phải có sự tham dự của Diệp Yêu. Thật ra người đều đã sai rồi, người không phải là Hoa Yêu, người chỉ là hoa Mạn Châu Sa. Vốn dĩ người sinh trưởng ở nhân gian, nhưng lại bởi vì Hoa Yêu cùng Diệp Yêu mà phải đi đến Minh Giới. Người cứ nghĩ rằng mình yêu thương Diệp Yêu cho nên luôn muốn quay về trần gian tìm hắn, tiếp tục tiền duyên ở kiếp trước. Thế nhưng người vẫn là chính người, mặc dù người có dung mạo cùng khí chất giống với Hoa Yêu nhưng người vĩnh viễn cũng không phải nàng ta, cho nên người cùng Diệp Yêu không thể nào yêu nhau được. Các người tách ra, người vẫn nghĩ

rằng là vì lời nguyên, lại vĩnh viễn không nghĩ rằng người không phải người kia. Bị nguyên rửa chính là bọn họ, không phải người, chỉ vì đời đời luân hồi, đời đời tương khắc, cuối cùng người vẫn chưa thể hiểu rõ mọi chuyện” Thanh âm của đóa hoa rõ ràng mang theo vài phần đắng chát.

“Cái gì không phải là ta, tại sao lại khó hiểu như vậy?” Đóa Đóa nháy nháy mắt. Nguyên rửa là cái gì? Hoa Yêu cùng Diệp Yêu là ai? Những hình ảnh kia có liên quan đến nó sao?

“Kiếp này người rất may mắn, cơ duyên xảo hợp giải phóng năng lượng của mình sớm như vậy, ta cũng có thể truyền đạt những lời này cho người sớm một chút. Chúng ta vốn là một thể, ta là phần ký ức mà người còn lưu lại, một phần thanh tĩnh nhất trong hồn phách của người, đáng tiếc ta vẫn không có cơ hội nói hết sự thật cho người biết. Kiếp này, ta rốt cuộc cũng có thể nói cho người biết trước khi viễn cảnh trước kia lại diễn ra, hi vọng sau này người có thể hiểu rõ, đừng tiếp tục làm khó bản thân mình nữa. Người bây giờ không hiểu, nhưng sẽ có một ngày người hiểu hết lời ta nói. Ta sẽ vì người giải phóng toàn bộ năng lượng, trao cho người năng lượng cường đại, như vậy có lẽ còn có thể thay đổi vận mệnh của người” Đóa hoa không tiếp tục giải thích nhiều, nàng ta biết rõ lúc này Đóa Đóa rất khó để hiểu hết mọi chuyện.

Biển hoa Mạn Châu Sa trước mắt Đóa Đóa đột nhiên phóng ra một vầng sáng màu đỏ, nhuộm đỏ toàn bộ Minh Giới. Sau đó vầng sáng kia hội tụ lại từng chút một, cuối cùng trở thành một viên châu đỏ chạy vào trong cơ thể Đóa Đóa.

“Người đi đi, hi vọng kiếp này người có thể cởi bỏ khúc mắc, giành được hạnh phúc. Hoa Mạn Châu Sa cho tới bây giờ cũng không phải là loài hoa bị nguyên rửa, đừng đặt vận mệnh của người vào mối quan hệ với người khác nữa”

Thanh âm kia tiêu tán từng chút một, ý thức của Đóa Đóa cũng bắt đầu mơ hồ, cuối cùng cái gì cũng không còn biết gì nữa. Hoa Mạn Châu Sa vẫn nở tươi rói khắp Minh Giới như trước, bên trong Hoàng Tuyền vẫn là dòng sông đỏ tươi đẹp rực rỡ như màu của máu.

Đám người Vân Liệt Diễm vẫn nghĩ làm bạn bên cạnh hoa Mạn Châu Sa chính là Hoàng Tuyền nơi Minh Giới, lại không ngờ thật ra hoa Mạn Châu Sa vốn dĩ không bị nguyên rửa. Nàng chỉ bị liên lụy mà rơi vào biển hoa nơi Minh Giới, tất cả sai lầm cũng chỉ vì chính nàng quá mức nhập vai. Nàng luôn đặt vận mệnh của chính mình vào vận mệnh của người khác, cho nên mới có kết cục bi thảm như vậy.

Đóa Đóa mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy mình bị một vầng sáng đủ màu sắc bao bọc lấy. Nó hiểu kỳ chộc chộc vầng sáng kia lại thấy ngón tay của mình bị hút vào bên trong, hoảng hốt liền nhanh chóng rút trở về.

Đây là nơi nào? Đóa Đóa dụi mắt, nhớ đến giấc mộng lúc nãy liền cảm thấy kỳ lạ. Đường như nó đã đến Minh Giới, còn nhìn thấy một dòng sông kỳ lạ cùng một đóa hoa xinh đẹp, đóa hoa kia còn nói rất nhiều điều khó hiểu.

Đóa Đóa nghiêng đầu nghĩ một chút, sau đó giơ tay lên, nắm ngón tay mở ra, nhẹ nhàng niệm một câu.

“Phá!”

Sau đó, khiến cho nó không ngờ đến chính là lòng bàn tay của mình xuất hiện một tia sáng màu đỏ, vầng sáng vẫn bao phủ lấy nó đột nhiên biến mất.

Đóa Đóa nháy nháy mắt, thật sự là quá thần kỳ! Nó không biết chuyện gì đã xảy ra, giống như trong đầu ngay lúc đó xuất hiện rất nhiều thứ khó hiểu, nhưng chính nó cũng không biết phải giải thích như thế nào.

Đóa Đóa nhìn thấy Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ, còn có Đại Bạch và mọi người. Thế nhưng bọn họ đều nhắm mắt lại, dường như đang tu luyện.

“Tiểu Thất, mẹ và mọi người đang làm cái gì vậy?” Đóa Đóa nâng cánh tay, nhớ tới trên tay mình còn Tiểu Thất.

“Bọn họ đang tu luyện, nhưng thời gian cũng không còn nhiều lắm, đã sắp tỉnh lại” Tiểu Thất nghe thấy thanh âm của Đóa Đóa liền mở to mắt, lúc nhìn thấy Đóa Đóa nàng cũng có chút kinh ngạc.

“Vậy cần phải bao lâu? Hay là chúng ta cứ đi chơi trước nhỉ?” Đóa Đóa nhìn một vòng, mọi người đang tu luyện, cũng không biết lúc nào sẽ tỉnh lại.

“Không được! Chủ nhân, mẹ chủ nhân đã ra lệnh không được để cho chủ nhân rời khỏi nơi đây. Vốn dĩ Đại Bạch là người trông chừng chủ nhân nhưng sau đó mẹ chủ nhân đã dùng đến cấm chế phong ấn, cho nên Đại Bạch cũng tập trung tu luyện khoảng một lúc rồi tỉnh dậy kiểm tra tình hình. Mấy ngày trước hẳn còn tỉnh lại nhìn người, thấy người không có chuyện gì nên lại tiếp tục tu luyện” Tiểu Thất nhìn Vân Liệt Diễm, lại nhìn qua Đại Bạch, cũng gần một năm trôi qua, thời gian trôi đi cũng thật nhanh.

Tốc độ tiến bộ của mọi người cũng rất nhanh, nhất là Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ, năng lượng tinh thần của họ có lẽ cũng đã đột phá Thần cấp. Bây giờ năng công kích thì bọn họ dường như cũng đã không có phản ứng gì nữa. Còn những người khác thì thực lực cũng đã tiến bộ dù cho chậm hơn hai người bọn họ một chút.

Tu luyện năng lượng tinh thần không giống với tu luyện nội lực, chỉ cần tập trung tinh thần, hoàn toàn vùi đầu vào trong đó, tốc độ tu luyện sẽ rất nhanh. Hơn nữa, năng vẫn luôn giải phóng công kích, bọn họ chẳng khác nào tu luyện ngay trong trận chiến, đương nhiên chính là làm chơi mà ăn thật.

“Vây đành phải chờ mẹ thôi!” Đóa Đóa nghiêng đầu, biết lúc này không thể đến quấy rầy bọn họ.

Đóa Đóa đang nghĩ ngợi định đi đâu chơi đùa giết thời gian thì Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ đột nhiên mở mắt. Nhìn thấy bộ dạng chán nản của Đóa Đóa thì Vân Liệt Diễm ‘phụt’ cười ra tiếng.

“Mẹ! Phụ thân!” Đóa Đóa nghe thấy tiếng cười lại không kịp phản ứng, sau đó nện bước chạy bổ nhào vào trong ngực Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm nắm cổ áo con bé ném vào lòng Hàn Chỉ, mắng: “Qua bên kia đi, nặng chết!”

“Mẹ, Đóa Đóa rất nhớ mẹ, Đóa Đóa cảm thấy dường như đã rất lâu, rất lâu rồi chưa được gặp mẹ” Đóa Đóa nhìn Vân Liệt Diễm với ánh mắt đáng thương, lại khiến cho nàng nhịn không được nhếch khóe môi.

“Đóa Đóa không nhớ phụ thân sao?” Hàn Chỉ nhìn Đóa Đóa đang ‘vuốt mông ngựa’ (2) Vân Liệt Diễm liền muốn trêu chọc con bé.

(2) Vuốt mông ngựa: Dụ ngọt, nịnh hót.

Đóa Đóa quay đầu lại, nhìn thấy phụ thân vô cùng anh tuấn của mình liền vội vàng lắc đầu, nịnh nọt: “Đóa Đóa đương nhiên là nhớ phụ thân rồi, Đóa Đóa rất rất rất nhớ phụ thân! Phụ thân, Đóa Đóa còn tưởng rằng sẽ không được gặp lại phụ thân nữa!”

Vân Liệt Diễm đen mặt, còn cách nịnh nọt như vậy sao?

Tuy nhiên Vân Liệt Diễm lại phát hiện khí chất trên người Đóa Đóa dường như đã có chút không giống với lúc trước. Con bé vẫn thật đáng yêu, nhưng mơ hồ đâu đó lại nhiều hơn một chút khí thế, ngay cả Vân Liệt Diễm nhìn thẳng vào nó cũng đều cảm thấy có một loại cảm giác tim đập nhanh.

Con bé này... chẳng lẽ thật sự giống như lời Tiểu Thất nói đã tìm được cơ hội tu luyện rồi sao? Nàng thăm dò con bé vài năm nay đều không phát hiện nó có bất kỳ thiên phú nào, chẳng lẽ chảy mất một giọt máu liền khiến cho toàn bộ thiên phú của nó bạo phát?

“Đóa Đóa, nói cho mẹ biết sau khi con ngủ có gặp chuyện gì hay không?” Vân Liệt Diễm lo lắng, vẫn nên hỏi thăm.

“Có! Con có một giấc mơ rất kỳ lạ” Đóa Đóa nghĩ nghĩ liền đáp, giấc mộng này quả thật rất kỳ lạ.

“A? Đóa Đóa nằm mơ thấy cái gì?” Vân Liệt Diễm hỏi.

Đóa Đóa nhìn Vân Liệt Diễm, lại quay qua nhìn Hàn Chỉ, sau đó kể lại toàn bộ giấc mơ của mình cho Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ, nhưng ngay cả bản thân mình cũng không hiểu nó có ý nghĩa gì.

“Mẹ, nàng ta nói như vậy nghĩa là gì? Con là hoa sao? Còn có vận mệnh gì đó, có liên quan đến con sao?” Đóa Đóa nhìn Vân Liệt Diễm, sau đó đưa ra vấn đề mà mình vẫn nghĩ không ra.

“Ha ha, bây giờ Đóa Đóa không cần hiểu rõ làm gì, sau này lớn lên con sẽ hiểu” Thế nhưng trong lòng Vân Liệt Diễm lại hoàn toàn kích động. Truyền thuyết hoa Mạn Châu Sa nàng vẫn luôn là biết rõ, nhưng lại không hề nghĩ đến sự thật lại là thế này.

95. Q.3 - Chương 97: Kẻ Thù

“Mẹ, nàng ta nói như vậy nghĩa là gì? Con là hoa sao? Còn có vận mệnh gì đó, có liên quan đến con sao?” Đóa Đóa nhìn Vân Liệt Diễm, sau đó đưa ra vấn đề mà mình vẫn nghĩ không ra.

“Ha ha, bây giờ Đóa Đóa không cần hiểu rõ lắm gì, sau này lớn lên con sẽ hiểu” Thế nhưng trong lòng Vân Liệt Diễm lại hoàn toàn kích động. Truyền thuyết hoa Mạn Châu Sa nàng vẫn luôn là biết rõ, nhưng lại không hề nghĩ đến sự thật lại là thế này.

Nói như vậy, vận mệnh của Đóa Đóa càng có khả năng thay đổi nhiều hơn. Tóm lại, tuy bây giờ tạm thời không có biện pháp nhưng Vân Liệt Diễm tuyệt đối sẽ không để cho Đóa Đóa lại giẫm lên vết xe đổ, chịu đựng nỗi thống khổ vô vọng kia nữa.

“Mẹ, chúng ta có thể đi được chưa? Ở đây một chút cũng không thú vị, con muốn đi tìm ca ca” Đóa Đóa nhìn Vân Liệt Diễm, tuy vẫn không hiểu cái gì gọi là ‘lớn lên con sẽ hiểu’ nhưng bây giờ đối với nó thì quan trọng nhất chính là tìm được chuyện thú vị để làm.

“Ừ, chờ một lát! Tiểu Thất đã thu hồi công kích năng lượng tinh thần, mọi người có lẽ sẽ tỉnh lại rất nhanh, đến lúc đó chúng ta cùng đi” Vân Liệt Diễm gật gù đầu, chỉ cần Đóa Đóa không sao thì nàng liền cảm thấy đây là chuyện vui vẻ nhất.

“Con đi gọi các thúc thúc dậy!” Đóa Đóa dường như đã đợi không kịp, từ nhỏ nó vốn hiếu động, chuyện lần này lại khiến cho nó có cảm giác đã rất lâu mình không hoạt động, vô cùng không thoải mái.

“Đóa Đóa, con có đói bụng không?” Ngay lúc Đóa Đóa chuẩn bị trèo xuống từ trong ngực Hàn Chỉ, Hàn Chỉ lại đột nhiên mở miệng hỏi.

Đóa Đóa sửng sốt, sau đó ngẩng đầu nhìn Hàn Chỉ: “Phụ thân, Đóa Đóa đói bụng”

Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ nhìn thấy gương mặt chuyển hóa đáng yêu của Đóa Đóa liền cười ra tiếng. Vân Liệt Diễm chưa từng phát hiện lúc còn nhỏ thằng nhóc Thiểm Thiểm kia có lúc nào dở hơi như thế này.

“Lương thực của chúng ta đều đã một năm trước rồi, cũng không biết còn dùng được hay không” Vân Liệt Diễm nhớ tới chuyện này thì lại lắc đầu.

“Có lẽ không sao đâu” Hàn Chỉ lấy thức ăn từ trong nhẫn trữ vật ra, vẫn được lưu giữ như cũ, dường như không một chút hư hỏng so với một năm trước.

Thế nhưng Vân Liệt Diễm vẫn cảm thấy không an tâm: “Thôi đi, đã một năm trôi qua rồi, ta kiên quyết không ăn!”

Nói đùa gì vậy? Được đặt trong nhẫn trữ vật nhưng qua một năm vẫn không thể ăn, cho dù tham ăn thì Vân Liệt Diễm nàng cũng biết cảm giác buồn nôn.

Đóa Đóa cũng lắc lắc đầu như trống bỏi, nói: “Phụ thân, Đóa Đóa cũng không ăn cái này đâu!”

Hàn Chỉ nhìn đôi mẹ con một lớn một nhỏ, có chút bất đắc dĩ lắc đầu: “Chỉ còn cái này thôi”

Lúc ấy lên đường, thức ăn đều được Hàn Chỉ ném vào nhẫn trữ vật. Lúc đầu vào Mật Nhật Sâm Lâm thì vẫn được ăn những món dân dã như thịt rừng, nhưng đến Biển Băng cũng chỉ còn gặm lương khô cùng hoa quả mà thôi.

Cho dù thoát ly thân thể phàm thai đột phá Thần cấp, không ăn cơm cũng không xảy ra chuyện gì, nhưng đối với thói quen đã ăn thức ăn trước kia vẫn không ổn chút nào.

“Phụ thân, Đóa Đóa thật đói, nhưng mà đừng ăn cái này được không?” Đóa Đóa nhìn Hàn Chỉ với ánh mắt đáng thương, ý tứ rất rõ chính là nó muốn ăn nhưng không thể là thức ăn từ một năm trước.

Vân Liệt Diễm cũng nhìn Hàn Chỉ, dù không nói nhưng đã biểu lộ ý tứ nàng không ăn thứ kia.

Hàn Chỉ nhúc nhích đầu một hồi, có chút hối hận khi hỏi Đóa Đóa có đói bụng không.

“Khắp nơi đều là hoa, làm sao có thức ăn?” Hàn Chỉ nhìn xung quanh, đừng nói đến thú hoang, ngay cả một gốc cỏ dại cũng không có.

“Vậy chúng ta đi nơi khác tìm đi!” Đóa Đóa kéo cánh tay Hàn Chỉ, lắc lắc.

“Tiểu công chúa sao vậy?” Đúng lúc này, đám người Diệp Khuyết cũng tỉnh lại, nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của Đóa Đóa liền hỏi thăm.

“A! Đại Bạch, Tước Tước thúc thúc, ông chú, ông cậu, mọi người tỉnh rồi. Thật tốt quá! Chúng ta mau đi thôi, con đói muốn chết rồi!” Đóa Đóa trương ra vẻ mặt vô lực khiến cho mọi người cười vang.

“Nếu đã tỉnh thì chúng ta nên đi thôi!” Hàn Chỉ ôm con gái bảo bối lên, nói.

Ảo ảnh nơi hòn đảo nhỏ này là do Tiểu Thất bố trí, bây giờ Tiểu Thất đã xóa bỏ trận pháp thì nơi đây lại biến thành một hòn đảo đầy băng tuyết như mọi nơi khác.

Không thể không nói, trải qua lần tu luyện này, thực lực của bọn họ đều đã có một sự tăng lên không nhỏ. Cho nên con đường đi kế tiếp đối với bọn họ dường như cũng suôn sẻ hơn nhiều.

Từ Biển Băng để đến đại lục Thần Chi còn một quãng khá dài, mọi người đi gần ba tháng mới tiến gần vào ranh giới của đại lục Thần Chi trong truyền thuyết. Thế nhưng đại lục Thần Chi là cái dạng gì, bọn họ cũng vẫn không biết rõ. Tuy đã cảm thấy gần đến nơi rồi nhưng khi nhìn ra xa lại chỉ thấy một mảng biển cả trắng xóa, không giống như Biển Băng khắp nơi đều là băng tuyết cùng đảo nhỏ, nơi đây mênh mông hải dương.

“Rốt cuộc cũng sắp đến nơi rồi! Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng nghĩ đến một ngày ta thật sự đặt chân đến nơi đây” Diệp Khuyết nhìn biển lớn mênh mông trước mặt, vô cùng kích động. Lúc đầu, không ai trong bọn họ nghĩ rằng mình có thể đặt chân đến đây chứ đừng nói đến chuyện đủ năng lực đi vào đại lục Thần Chi.

Trong lòng Vân Liệt Diễm cũng ẩn ẩn kích động, mỹ nữ áo đỏ từng nói nơi đó chính là một thế giới khác, sẽ trao cho nàng một cuộc sống hoàn toàn khác biệt, mà sứ mạng thuộc về nàng cũng chỉ mới bắt đầu.

Không thể không nói, giờ khắc này nàng quả thật là có chút mong đợi.

Hàn Chỉ lại không tốt lắm, càng đến gần đại lục Thần Chi thì cổ năng lượng trong cơ thể hần lại càng xao động mạnh mẽ, thậm chí còn muốn bộc phát. Cho dù hần áp chế như thế nào, thậm chí hoàn toàn thả lỏng cơ thể cũng không thể đè nén được nó.

“Người không sao chứ?” Vân Liệt Diễm nhìn Hàn Chỉ với ánh mắt lo lắng. Mấy ngày nay sắc mặt của hần luôn không tốt, trắng bệch như người bị bệnh nặng. Khế ước trong cơ thể thông báo cho nàng biết cảm xúc của hần lúc này, chính là luôn ẩn nhẫn khắc chế một thứ gì đó.

“Không sao!” Hàn Chỉ lắc đầu, mặc dù biết không thể gạt được Vân Liệt Diễm nhưng vẫn không muốn khiến cho nàng lo lắng.

Vân Liệt Diễm cũng không nói thêm điều gì, chỉ nắm lấy tay của Hàn Chỉ. Gân xanh nổi đầy trên tay hần, thậm chí Vân Liệt Diễm còn có thể cảm nhận được máu hần đang chảy bên trong mạch máu, khi thì lạnh như băng, khi thì nóng như lửa.

Hàn Chỉ siết chặt bàn tay Vân Liệt Diễm ngược trở lại, mỉm cười trấn an nàng.

Vân Liệt Diễm tựa đầu lên vai hần, nàng cảm nhận được cõi lòng đang run rẩy của hần. Nàng dự cảm có điều gì đó không tốt, giống như sau khi đến đại lục Thần Chi sẽ có chuyện gì đó xảy ra mà nàng không thể dự đoán trước được.

“Mẹ, phụ thân, sau khi chúng ta băng qua nơi này sẽ gặp được ca ca sao? Ca ca thật sự rất giống phụ thân sao?” Đóa Đóa vô cùng hưng phấn, mấy ngày nay nó đều quẩn quít mọi người hỏi thăm những chuyện liên quan đến Vân Thiểm Thiểm, dường như hận không thể khiến cho Vân Thiểm Thiểm ngay lập tức đứng trước mặt mình để nghiên cứu một phen.

“Nào có nhanh như vậy! Ca ca con bây giờ còn không biết đang ở đâu, nhưng chỉ cần đến đại lục Thần Chi thì chúng ta nhất định sẽ gặp được nhau” Vân Liệt Diễm bất đắc dĩ lắc lắc đầu, mấy ngày nay Đóa Đóa vô cùng phiền phức. Thế nhưng nhắc đến Thiểm Thiểm thì Vân Liệt Diễm cũng có chút lo lắng, không biết nó ra sao rồi. Năm năm trôi qua, suốt quãng thời gian này nàng cũng chưa từng gặp được nó.

Tuy Thiểm Thiểm dũng cảm cùng thành thực nhiều hơn so với Đóa Đóa, nhưng hai đứa lại hoàn toàn khác biệt. Thiểm Thiểm chưa từng rời khỏi nòng quá lâu, bây giờ nói đi lại đi đến năm năm, lần này đến đại lục Thần Chi cũng không biết có thể gặp nhau sớm hay không. Thiểm Thiểm bây giờ cũng đã mười hai tuổi, có lẽ cũng đã cao lớn hơn không ít.

“Mẹ, chúng ta mau đi đi, Đóa Đóa rất muốn gặp ca ca” Vẻ mặt Đóa Đóa tràn đầy chờ mong nhìn bờ biển rộng lớn, hoàn toàn không để mắt đến những hòn đảo nhỏ phía trước, giống như mình đã đứng ở đại lục Thần Chi.

“Ha ha ha! Muốn đi vào đại lục Thần Chi thì cũng phải nhìn xem lão phu có cho phép hay không!” Lúc này, không biết từ nơi nào truyền đến một thanh âm đầy chế nhạo khiến cho bọn họ phải nhíu mày. Dọc theo đường đi, không có ai dám trắng trợn khiêu chiến như vậy, đại đa số vừa nhìn thấy thực lực của bọn họ đều tự động nhường đường, ở đâu còn dám liều cả mạng sống.

Một ông lão với mái tóc trắng, bộ râu cũng trắng, một đôi mắt híp lại nhìn họ chăm chăm, vẻ mặt hung ác.

Thiên Tử cấp! Trong nháy mắt xuất hiện, Vân Liệt Diễm đã đoán ra thực lực của lão ta. Diệp Khuyết đã đột phá Thiên Tử cấp, lão già này có lẽ vẫn không phải là đối thủ của Diệp Khuyết vậy mà còn có thể dám bước ra khiêu khích, thật sự khiến cho Vân Liệt Diễm có chút không rõ.

“Để cho ta!” Diệp Khuyết đứng ra khỏi hàng, nhìn lão ta nói: “Với trình độ này của ngươi mà cũng dám bước ra đây bêu xấu, ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn trốn đi nơi khác, có lẽ ông nội đây còn có lòng tốt thả cho ngươi một con đường sống, đỡ phải phá hủy công lực tu luyện cả đời”

Rõ ràng không có thực lực mà còn dám can đảm, Diệp Khuyết không đặt lão già này vào mắt một chút nào. Đối với cả vùng Biển Băng này thì thực lực của ông ta quả thật là không tệ, nhưng có thể dám đến khiêu khích bọn họ thì vẫn không biết lượng sức mình. Tính toán toán dựa vào nhân số, lão già này đáng lý ra nên biết mình hoàn toàn không có phần thắng vậy mà còn dám bước ra đây thể hiện, thật sự khiến cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Tuy nhiên đối phó với một nhân vật nhỏ như vậy, Diệp Khuyết cũng chẳng muốn so đo nhiều, nên dùng một cước đạp bay là cách tốt nhất.

“Nhóc con, đừng có đắc ý quá sớm!” Lão ta không có ý tứ lùi bước, trái lại còn nhìn Diệp Khuyết với ánh mắt quỷ dị.

Trường kiếm phá tan không khí bay về phía Diệp Khuyết, Diệp Khuyết nhếch môi khinh thường. Hắn né tránh công kích một cách dễ dàng, sau đó phi thân bay về phía lão ta.

Lão già không những không tiếp chiêu mà còn liên tục lùi về phía sau, hai người đấu tay đôi trên không trung vài hiệp rồi mới lui đến một hòn đảo nhỏ.

“Theo sau!” Hàn Chỉ cố nén nổi thống khổ sắp nổ tung trong cơ thể, trên trán đã nhớp nháp mồ hôi lạnh.

Bọn họ nhanh chóng đuổi tới hai người kia. Giữa không trung, Diệp Khuyết cùng lão già vẫn còn đang quần lấy nhau, nhưng người ngoài có thể dễ dàng nhận ra lão ta đã gần cạn sức.

Khiến cho người khác bất ngờ chính là ông ta chẳng những không có ý tứ muốn thu tay mà ngược lại còn vô cùng đắc ý cười to, nói: “Đại lục Thần Chi không phải ai cũng có thể đặt chân vào, các ngươi đã muốn vào đó như vậy thì hãy để lão phu ta tiễn các ngươi một đoạn đường!”

“Hừ, hoang tưởng!” Diệp Khuyết ngưng tụ năng lượng đánh về phía lão ta, vậy mà lão ta vẫn có thể tránh thoát một phen hiểm nguy.

Lão ta đột nhiên phi thân về phía Diệp Khuyết, Diệp Khuyết dễ dàng lóe lên, cả người cũng cách xa mấy mét. Thế nhưng sau đó một tiếng hét thảm vang lên, trên không trung đã không còn bóng dáng của Diệp Khuyết.

“Chết tiệt! Diệp Khuyết!” Vân Liệt Diễm nhìn thấy một màn đột nhiên xuất hiện này, hoàn toàn không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Bọn họ cùng nhau lên đường, từ trước đến nay Vân Liệt Diễm đường như chưa từng ra tay, nhưng lúc này nòng lại giận dữ thật sự.

“Diễm nhi, cẩn thận!” Hàn Chỉ buông tay Vân Liệt Diễm, tình huống này lại vô cùng quỷ dị, nếu như hắn đoán không lầm thì phía trước hắn là một trận pháp khổng lồ, mà bọn họ lúc này lại đứng ngay ranh giới của nó. Tuy tình trạng của hắn hiện tại rất không tốt nhưng vẫn để tâm đến trận đánh vừa rồi của Diệp Khuyết cùng lão già kia. Lão ta thoát nhìn là đang trốn tránh nhưng thứ khiến cho lão trốn tránh thật sự là một thứ gì đó chứ không phải Diệp Khuyết. Hàn Chỉ cảm thấy phía trước nhất định là có vấn đề.

Chỉ là hắn cũng không thể hoàn toàn khẳng định, tình trạng của hắn càng ngày càng không ổn, thậm chí hắn còn cảm thấy xương cốt của mình đang rụng rời ra từng chút một.

Vân Liệt Diễm gật gật đầu, nàng hoàn toàn có thể đập chết lão già này, nhưng hiện tại quan trọng nhất chính là tình hình của Diệp Khuyết. Lấy thực lực của lão ta thì chỉ cần vài hiệp là thua không chút nghi ngờ, cho nên nhất định lão ta đã dùng biện pháp gì đó mới có thể khiến cho Diệp Khuyết đột nhiên biến mất.

“Người chính là Vân Liệt Diễm? Ha ha, không thể tưởng được, không ngờ người lại trẻ tuổi như vậy, thật sự là đáng tiếc!” Ngoài dự đoán mọi người, lão ta lại không có ra tay ngay lập tức mà là trương ra bộ dạng không sợ chết.

“Người biết ta?” Vân Liệt Diễm lại càng thêm to mò, dường như nàng không có kẻ thù ở nơi này, nàng cũng không nhớ mình từng đắc tội với một người già như vậy.

“Ha ha, người còn nhớ ở Hương thành có một người bị người giết chết tên gọi Tả Dực hay không?” Lão ta nhìn Vân Liệt Diễm với ánh mắt phẫn hận, nói tiếp: “Đó là sư huynh của ta! Ta cùng sư huynh từ nhỏ đã nương tựa lẫn nhau, cùng nhau tu luyện. Tuy thiên phú võ học của sư huynh không cao bằng ta, lại không thích bị ràng buộc, nhưng mối quan hệ giữa chúng ta vẫn luôn vô cùng tốt. Thế nhưng người lại dám giết huynh ấy! Ta cũng từng tìm kiếm người không biết bao nhiêu lâu, nhưng lúc đó người lại đang ở Yến thành, thực lực vậy mà đã đến Thiên Tử cấp. Ta tự biết bản thân không phải là đối thủ của người, nhưng ta vẫn muốn báo thù cho sư huynh. Các người không ngừng tu luyện, đương nhiên nguyên nhân chính là để đến đại lục Thần Chi, vì vậy ta đã đến trước một bước, ở nơi này chờ người!”

“Đạo sĩ Tả Dực?” Vân Liệt Diễm nhíu mày, vẻ mặt nghi ngờ hỏi: “Có người này sao? Tuy nhiên chết thì cũng đã chết rồi, chết ở trên tay của ta chứng minh hắn ta đáng chết. Ngược lại là người, người cảm thấy bản thân người có thể giết được ta sao? Người muốn báo thù, người cảm thấy báo được thù rồi sao? Ta chỉ dùng một ngón tay cũng có thể giết chết người, người xác định người muốn liều mạng để báo một mối thù vốn dĩ không thể báo sao?” Vân Liệt Diễm cười lạnh, hai huynh đệ lão ta đều là một lũ não úng nước, muốn báo thù thì cũng nên nhìn rõ năng lực của mình trước.

“Ta đương nhiên không phải là đối thủ của người, nhưng hôm nay người nhất định phải vùi thây ở nơi này!” Lão ta cười cuồng tiếu, dường như rất tự tin rằng Vân Liệt Diễm không thoát khỏi ngày hôm nay.

96. Q.3 - Chương 98: Thất Tinh Trận (1)

“Ta đương nhiên không phải là đối thủ của người, nhưng hôm nay người nhất định phải vùi thây ở nơi này!” Lão ta cười cuồng tiếu, dường như rất tự tin rằng Vân Liệt Diễm không thoát khỏi ngày hôm nay.

“Vậy sao?” Vân Liệt Diễm nhếch mày, lão ta quá tự tin vào chính mình nhưng không có khả năng nàng sẽ để cho lão nguỵện ý.

Dám trêu đến trên người Vân Liệt Diễm nàng, vẫn chưa còn ai sống sót. Tuy nhiên, trước khi chết vẫn phải bắt lão ta khai ra tung tích của Diệp Khuyết, một người trưởng thành đang sống sờ sờ lại đột nhiên không thấy tăm hơi, nhất định có gì đó cổ quái.

Vân Liệt Diễm giơ tay lên, lui về phía sau vài bước: “Hỏa vông!”

Một chiếc lưới bằng lửa cực lớn xuất hiện trên đầu lão già, lão ta cảm thấy tình thế không ổn liền quay đầu chạy trốn, tuy nhiên mọi chuyện đã không còn kịp nữa. Lúc này đánh nhau cùng Diệp Khuyết đã tiêu hao không ít nội lực, bây giờ gặp ngay Vân Liệt Diễm, một chiêu lão ta cũng không chống đỡ nổi. Lão trở mắt nhìn chiếc lưới lửa kia đã bao vây chính mình, cho dù có chạy đi đâu cũng đều trốn không thoát.

“Sao? Người cảm thấy mình còn có thể trốn thoát không?” Vân Liệt Diễm cười lạnh, bây giờ muốn chạy cũng không được nữa rồi.

“Ha ha ha... Đạo sĩ Hữu Dực ta tu luyện mấy chục năm nay, tự nhận không nhiều kẻ có thể vượt qua, không ngờ hôm nay lại thua trên tay một nữ nhân như vậy!” Đạo sĩ Hữu Dực nhớ lại khoảng thời gian thuở nhỏ khổ luyện, cố gắng khiến cho võ học của mình cao hơn so với người bình thường để một ngày kia có thể tung hoành thiên hạ. Vì thế, lão không ngừng ra sức đốc thúc sư huynh luyện công, sau này hai người có thể kề vai chiến đấu như lúc còn trẻ.

Thế nhưng sư huynh lại không chịu nổi cảnh khổ luyện cực khổ, cuối cùng một mình xuống núi. Lão vốn định đợi đến lúc mình thành công sẽ đi tìm sư huynh, không ngờ lại nhận được tin hắn ta đã chết. Lúc đó, cái gì lão cũng không muốn làm, nếu không nung nấu ý chí báo thù cho sư huynh đệ tình nghĩa nhiều năm thì lão sẽ cắn rứt lương tâm đến cuối đời. Tuy nhiên, lão không ngờ chưa tới năm năm ngắn ngủi, nữ tử vừa mới đột phá Thiên Xích cấp kia lại có thể đạt tới Thiên Tử cấp, thậm chí còn vượt lão rất xa.

Ngày hôm nay lão rơi vào tình cảnh này, có muốn chạy cũng không thể. Thế nhưng trước khi chết có thể khiến cho Vân Liệt Diễm trả giá, cũng coi như lão đã báo thù thay sư huynh, có gặp lại nhau dưới âm phủ lão cũng sẽ không cảm thấy hổ thẹn.

“Nói đi, người ném hắc đi đâu rồi? Nói ra thì ta có thể tạm tha cho người một mạng. Người nên hiểu bản thân mình đã sống đến từng này tuổi, đã đạt đến cảnh giới này, chỉ cần thêm một chút nữa là đến Thần cấp, hưởng thụ cuộc sống trường sinh bất lão, người cam tâm chết như vậy sao?” Vân Liệt Diễm không tin lão già đạo sĩ này sẽ thật sự vì báo thù cho tên sư huynh bỏ đi kia mà tình nguyện hi sinh bản thân mình. Lão ta chỉ sợ là đã quá tự phụ, hoặc là quá chắc chắn rằng nàng sẽ không ra tay.

“Người sẽ tha cho ta sao?” Đạo sĩ Hữu Dực đương nhiên không tin lời Vân Liệt Diễm nói.

“Chỉ cần người nói Diệp Khuyết đang ở đâu thì ta sẽ tha cho người ngay lập tức. Ta thề với trời!” Vân Liệt Diễm cam đoan, nàng không tin mình đã nói như vậy rồi mà lão vẫn còn không tin.

Nàng nhìn lão, nói tiếp: “Người cần phải hiểu thời gian của ta cũng có không nhiều lắm, nếu người tiếp tục không muốn hiểu thì công sức nhiều năm tu luyện của người sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Không phải là người không biết, một người bắt đầu tu luyện từ Xích cấp đến Thiên Tử cấp sẽ phải bỏ ra một cái giá lớn bao nhiêu, người cam tâm vứt bỏ như vậy sao?” Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu: “Thật sự là đáng tiếc!”

“Được, ta nói!” Đạo sĩ Hữu Dực nhú mày, vốn đã cảm thấy mình không còn hi vọng, nhưng không ngờ Vân Liệt Diễm lại thề sẽ buông tha. Phải biết rằng, lời thề ở nơi này cũng không phải có thể tùy tiện tuyên thệ.

“Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt! Lão già nhà ngươi quả nhiên là người thông minh, mau nói đi!” Khóe môi Vân Liệt Diễm khẽ nhếch, biết rõ lão ta nhất định không nhận được, chỉ có kẻ đàn mới muốn bỏ hết công sức tu luyện mấy chục năm qua của mình. Xem ra, lão đạo sĩ này cũng là một kẻ không kiên định và ham hư vinh.

“Hắn ta đang ở trong Thất Tinh trận, tình cảnh nơi đó thì ta cũng không biết. Ta đã nói, bây giờ người phải thả ta đi, người đã thề rồi!” Đạo sĩ Hữu Dực nhìn chằm chằm Vân Liệt Diễm, trong lòng lão ta quả thật đã do dự, nếu được lựa chọn thì lão sẽ lựa sự sống. Tuy nhiên, lão nghe nói nữ nhân Vân Liệt Diễm này cũng là một nhân vật lòng dạ độc ác, nàng ta thật sự sẽ có lòng tốt tha cho lão như vậy sao?

“Thất Tinh trận? Người không biết?” Vân Liệt Diễm nhú mày.

“Đúng vậy, ta không biết, bởi vì ta chưa bao giờ đi vào đó. Muốn tiến vào đại lục Thần Chi thì cần phải đi qua một cánh cổng chính là Thất Tinh trận, băng qua đó là có thể bước vào kết giới của đại lục Thần Chi” Lão sống ở đây vài năm chính là vì chờ đợi Vân Liệt Diễm, sau đó sẽ dẫn dụ nàng vào Thất Tinh trận. Cho dù lão có nói rõ Thất Tinh trận này cho bọn họ thì lão cũng sẽ vui vẻ chờ xem họ còn mệnh để băng qua đó hay không. Người không thể qua Thất Tinh trận, thì thế đều phải làm mồi cho cá dưới biển.

“Được rồi!” Vân Liệt Diễm gật nhẹ đầu, nhìn bộ dáng của lão ta thì nàng đã biết chẳng thể hỏi ra thêm cái gì. Tuy nhiên, nàng cũng không đoán được lão ta còn ý đồ bất chính nào nữa hay không, đành phải tiến lão một đoạn đường.

“Tiểu Thất, ra tay đi!” Vân Liệt Diễm biếng nhác nhìn cánh tay Đóa Đóa, đối phó với loại người này chính là không thể để cho bọn chúng chết quá nhẹ nhàng. Lão ta đã không muốn khai thật thì cứ để cho lão giữ lấy nó xuống dưới kia hàn huyền cũng Diêm vương đi. Nàng cũng không rảnh để ngồi đây nghe, đối với nàng cho dù phía trước chính là ‘đầm rồng hang hổ’, nàng đều sẽ xông vào.

Tiểu Thất hiểu ý, hào quang bảy màu tỏa ra từ trên cổ tay Đóa Đóa như một chiếc cầu vồng, nó xuyên qua chiếc lưới bằng lửa của Vân Liệt Diễm, đâm thẳng vào thân thể đạo sĩ Hữu Dực.

“Người...! Không phải người đã thề sẽ thả ta rồi sao?” Đạo sĩ Hữu Dực cảm thấy đầu mình như bị kim đâm, đau đến hai chân mềm nhũn, quỳ rạp trên đất.

“Là ta đồng ý sẽ thả ngươi, nhưng lời thề là của ta chứ không phải của người khác, mà người ra tay đồng thời cũng không phải là ta!” Vân Liệt Diễm liếc nhìn lão ta với ánh mắt khinh thường. Hơn nữa, lời thề của nàng cũng không có một chút tiền cọc hay bất ý nghi thức nào, nó chẳng khác gì ăn cơm uống nước rồi ‘trôi’ ra ngoài. Cho tới bây giờ nàng đều chưa từng nghĩ rằng lời thề của mình sẽ linh nghiệm.

“Người...! Người...! Người nhất định sẽ gặp báo ứng! Ta... Ta cho ngươi biết... Thất Tinh trận... không phải là Thần cấp... thì... thì không thể vượt qua...” Đạo sĩ Hữu Dực lắp bắp nói ra vài câu liền bị đau đớn hành hạ lần qua lộn lại trên đất, sau đó thân thể bị một ngọn lửa bao lấy, dần dần bị nuốt chửng.

“Thất Tinh trận? Thúc thúc, người có từng nghe nói về trận pháp này bao giờ chưa?” Vân Liệt Diễm nhìn thấy người đã được giải quyết, bèn quay đầu hỏi Vân Phụng Khải.

“Có rất ít thông tin về Thất Tinh trận được ghi lại. Tương truyền rằng Thất Tinh trận lợi dụng năng lượng tự nhiên cùng quang minh của Bắc Đẩu Thất Tinh (1) để hình thành nên trận pháp, còn về cụ thể thì ta cũng không rõ ràng lắm” Vân Phụng Khải nghĩ nghĩ, cũng chỉ nghĩ ra được bấy nhiêu.

(1) Bắc Đẩu Thất Tinh: là một mảng sao gồm bảy ngôi sao trong chòm sao Đại Hùng.

Thông tin về Thất Tinh trận gần như không được ghi chép lại trong sử sách, cho nên tình hình cụ thể cũng không người nào biết.

“Chúng ta vào xem chẳng phải sẽ biết hay sao?” Đóa Đóa nghiêng đầu, không hiểu mọi người đang nói chuyện gì, chẳng phải chỉ cần tiến vào trận là biết rõ mọi chuyện thôi sao?

Trước kia Đóa Đóa cũng từng nghe Vân Phụng Khải giảng giải một chút về những trận pháp căn bản, nhưng nó cũng không nhớ rõ và cũng cũng không biết trận pháp chính xác là thứ gì.

Đóa Đóa vỗ vỗ Đại Bạch, ra hiệu Đại Bạch đi cùng mình. Sau đó nó trèo lên lưng Đại Bạch, bảo Đại Bạch đi về phía cái gọi là Thất Tinh trận kia.

Hàn Chỉ lúc này đang bị đau đớn dày vò nhưng nhìn thấy Đóa Đóa lỗ mãng xông vào trận pháp liền lo lắng, cũng không kịp nói gì với Vân Liệt Diễm đã chạy vào theo.

“Đóa Đóa, mau trở lại cho mẹ!” Vân Liệt Diễm vừa dứt lời, Đóa Đóa đã đi vào trận pháp. Vân Liệt Diễm đỡ lấy đầu, thầm than: Trời ạ! Rốt cuộc con bé này từ đâu chui ra vậy?

“Thúc thúc, tiểu cữu, xem ra chúng ta không vào là không được rồi!” Vân Liệt Diễm thở dài một tiếng.

Cũng không phải là nàng lo lắng cho Đóa Đóa, bởi vì từ sau khi cơ thể con bé giải phóng nguồn năng lượng lần đầu tiên trong đời kia, Vân Liệt Diễm cảm thấy Đóa Đóa đã không còn giống với lúc trước. Hơi thở của con bé thậm chí còn khiến cho nàng có một loại cảm giác không cách nào diễn tả được. Vân Liệt Diễm phỏng đoán rồi lại không dám khẳng định, nàng cảm thấy Đóa Đóa lúc này đã ở mức Thần cấp rồi. Đừng nói là nàng, chỉ sợ ngay cả Đóa Đóa cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Tuy nhiên, những chuyện này cũng không còn quan trọng nữa, chỉ cần Đóa Đóa có thể tự bảo vệ chính mình thì nàng cũng an tâm một nửa, về phần những chuyện khác thì bây giờ chưa phải là lúc lo lắng. Nàng thật sự hi vọng Đóa Đóa có thể vĩnh viễn không lớn lên, cả đời cứ như lúc này, càng không cần phải trải qua lời nguyện tình kiếp quỷ quái kia.

Vân Phụng Khải cùng Phượng Lăng Tiêu gật gật đầu, Đóa Đóa đang ở trong trận thì cho dù phía trước có là ‘đầm rồng hang hổ’ thì bọn họ cũng sẽ xông pha.

Thất Tinh trận nằm ở chính giữa hòn đảo, cho nên khiến người ta có một loại cảm giác rất quỷ dị, giống như người đi vào nơi đó sẽ tự động biến mất.

Vân Liệt Diễm cùng Vân Phụng Khải, còn có Phượng Lăng Tiêu đồng thời tiến vào Thất Tinh trận. Thế nhưng khiến cho người khác bất ngờ chính là khi vào trong đó, Vân Liệt Diễm lại phát hiện hai người bên cạnh lại không thấy bóng dáng đâu nữa, mà nàng cũng hoàn toàn không nhìn thấy Đóa Đóa, Hàn Chi lẫn cả Diệp Khuyết.

Lại là ảo ảnh sao? Vân Liệt Diễm như vậy, Thất Tinh trận nếu là ảo ảnh thì có lẽ còn cao minh hơn ảo ảnh của Tiểu Thất không biết bao nhiêu lần.

Xung quanh một mảnh đen kịt, Vân Liệt Diễm phóng ra một ngọn lửa để nhìn kỹ một lượt. Thế nhưng quang cảnh xung quanh này lại khiến cho nàng chấn kinh.

Lúc này nàng như đi vào một tòa thành ma pháp, bốn phía là vách tường cao đến cả trăm mét, tổng cộng có bảy mặt, vừa lúc vây thành một vòng kín. Mỗi mặt tường đều tỏa ra ánh hào quang cực kỳ quỷ dị, bên trên vách tường được khắc một vài ký hiệu kỳ quái cùng như dòng chữ khó hiểu, còn có những bức tranh biếm họa. Tóm lại, Vân Liệt Diễm cảm thấy rằng đây là những thứ chỉ tồn tại trong thế giới ma pháp. Cũng giống như một bộ phim điện ảnh của phương tây, mà nhân vật chính lúc này lại đổi thành nàng.

97. Q.3 - Chương 99

“Có thể được con trai con gái cùng phu quân yêu thương, cuộc sống như vậy đã viên mãn, nàng không còn gì tiếc nuối nữa”

—Vân Liệt Diễm—

Lúc này nàng như đi vào một tòa thành ma pháp, bốn phía là vách tường cao đến cả trăm mét, tổng cộng có bảy mặt, vừa lúc vây thành một vòng kín. Mỗi mặt tường đều tỏa ra ánh hào quang cực kỳ quỷ dị, bên trên vách tường được khắc một vài ký hiệu kỳ quái cùng như dòng chữ khó hiểu, còn có những bức tranh biếm họa. Tóm lại, Vân Liệt Diễm cảm thấy rằng đây là những thứ chỉ tồn tại trong thế giới ma pháp. Cũng giống như một bộ phim điện ảnh của phương tây, mà nhân vật chính lúc này lại đổi thành nàng.

Bảy bức tường rốt cuộc có ý nghĩa gì? Nếu như nơi này chỉ có duy nhất một cánh cửa, vậy thì Đóa Đóa cùng mọi người đã đi đâu?

Còn nữa, nàng nhớ rõ mình đã đi vào cùng Vân Phụng Khải và Phượng Lăng Tiêu, tại sao bây giờ chỉ còn mình nàng? Hai người bọn họ đang ở đâu?

Vân Liệt Diễm đến gần, nhưng lại không hiểu phía trên những bức tường viết cái gì, thậm chí ngay cả một chút dấu mối cũng không có. Một mảng lớn linh ta linh tinh, rối tinh rối mù như gà bới, dấu vết cũng không biết đã qua mấy ngàn năm rồi, làm sao nàng có thể hiểu được?

Nhìn một lượt, Vân Liệt Diễm cũng không có bất kỳ thu hoạch gì nhưng nàng có thể khẳng định bức tường này có vấn đề. Thất Tinh trận có tổng cộng bảy mặt tường, trùng hợp với số người trong nhóm, chẳng lẽ trên tường có cơ quan mà những người còn lại đã chạm phải cơ quan rồi xuất hiện ở phía bên kia? Nói cách khác, bảy bức tường này phân ra bảy nơi khác nhau, khi bọn họ đặt chân vào đã bị tách ra có chủ ý?

Vân Liệt Diễm nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra, phương pháp duy nhất chỉ có thể đi vào kiểm tra. Chỉ cần có thể đi vào, nói không chừng còn có thể gặp được mọi người. Cho dù không gặp được thì lão đạo sĩ kia cũng đã nói, nơi này chính là cánh cửa cuối cùng để bước vào đại lục Thần Chi, người bình thường khi vào đều sẽ chết, nếu như thực lực không đạt tới Thần cấp thì không thể thoát khỏi nơi này.

Lúc trước nàng dựa vào bản thể của mình là Hoả Phượng Hoàng nghĩ rằng khi tiến vào đại lục Thần Chi mình cũng có thể mang theo người khác. Xem ra, ý nghĩ này có chút phi thực tế!

Bây giờ nàng lo lắng nhất chính là hai người Vân Phụng Khải và Phượng Lăng Tiêu. Thực lực của bọn họ mới chỉ ở mức Thiên Lam cấp, nhất thời muốn đột phá Thần cấp chính là không thể nào. Về phần những người khác, đành phải chờ vào cơ duyên mà thôi. Trên con đường tu luyện, vận may cũng chính là một phần thực lực.

Nếu Thất Tinh trận là cửa ải cuối cùng trước khi đến đại lục Thần Chi, đương nhiên nó cũng sẽ có lý do tồn tại.

Vân Liệt Diễm nhắm mắt tiến vào trạng thái vô thức. Nơi này có bảy bức tường, chọn con đường nào thì phải xem ý trời rồi!

Khiến cho Vân Liệt Diễm không ngờ tới chính là, lúc nàng tiến đến gần những bức tường kia thì chúng lại từ từ mở ra. Vân Liệt Diễm ngây ngốc nhìn quang cảnh trắng xoá trước mắt, hoàn toàn không thể hiểu tình hình hiện tại. Chẳng lẽ nếu muốn vào Thất Tinh trận thì cần phải tiến vào trạng thái vô thức sao?

Vân Liệt Diễm đi vào, ngược lại có chút không hiểu nổi. Nếu là ảo giác thì tại sao lại trắng xoá một mảnh như thế? Hoàn toàn không có phương hướng, không có bất kỳ vật thể, trước mắt chỉ là sương mù dày đặc.

Lúc này nàng hoàn toàn không có bất kỳ sự lựa chọn nào khác, bởi vì cho dù lui một bước thì nàng cũng không biết nên đi theo hướng nào, chỉ có thể kiên trì tiến lên.

Cứ như vậy không biết đã đi được bao lâu, rốt cuộc cũng nhìn thấy một mảng đỏ. Tuy không rõ lắm nhưng nàng cảm nhận được hơi nóng truyền tới từ hướng đó. Đi về phía đó, trước mắt Vân Liệt Diễm xuất hiện ánh sáng, tuy không sáng rực rỡ nhưng cũng không còn cảnh tượng trắng xoá như vừa rồi. Bây giờ, trước mặt nàng lại là một rừng cây cổ xưa, những rừng cây này có gì đó rất quái.

Tất cả cây trong rừng đều trụi lủi, chỉ còn thân cành, không có lá, khắp nơi chỉ có hơi thở mục nát cùng mùi máu tanh. Toàn bộ rừng cây dường như đều chất chồng xương trắng, trên mặt đất chỉ có màu đỏ của máu.

Dù Vân Liệt Diễm đã từng đối mặt với đủ loại chuyện trên đời nhưng vẫn phải sợ hãi thán phục, nơi này thật chất là một bãi tha ma.

Nhiều xương trắng như vậy phải trôi bao nhiêu vạn năm mới hình thành? Còn chưa kể những đồng xương trắng này đã hoàn toàn hoá thành tro.

Sau lưng là một mảnh sương mù trắng xoá, trước mặt lại là rừng rậm tanh tưởi đầy xương trắng, Vân Liệt Diễm cho dù có sợ hãi cũng phải tiến lên phía trước. Bởi vì nếu như nàng quay đầu, có quỷ mới biết sẽ đi về đâu, bị lớp sương mù dày đặc quấn chặt cả đời thì chẳng thà thiêu chết nàng đi cho rồi.

“Các vị tiền bối, ra đi thanh thân!” Vân Liệt Diễm mặc niệm một câu rồi mới tiến vào rừng.

Đi được một chút, Vân Liệt Diễm cũng không phát hiện ra nơi này có gì khác lạ, ngoại trừ quỷ dị thì cũng chỉ là quỷ dị, sau đó là an tĩnh khác thường. Hơn nữa, nơi này dường như không có điểm cuối, nơi đâu cũng giống nhau, hoàn toàn không có khái niệm về phương hướng.

Đi mãi, Vân Liệt Diễm đột nhiên cảm nhận được không khí chấn động. Xuất phát từ bản năng, Vân Liệt Diễm lập tức bố trí phòng hộ, vây bản thân trong hoả diễm. Cùng lúc đó, vô số hoả tiễn bắn về phía nàng. Vân Liệt Diễm không khỏi có chút kinh ngạc, những hoả tiễn này không giống như được con người bắn ra mà là công kích từ dị năng. Từng đường hoả diễm hoá thành mũi tên, thứ này khiến tinh thần Vân Liệt Diễm đột nhiên căng thẳng.

“Pháo hoa thiêu đốt!” Hai tay nàng giao nhau, sau đó bùng mở ra, vô số đường hoả diễm bùng nổ như pháo hoa giữa không trung. Hoả diễm mang màu tím đỏ đậm, gần như nuốt chửng hoả tiễn trong nháy mắt.

Cho đến khi những mũi tên kia ngừng công kích, Vân Liệt Diễm mới thu lực lại, chỉ bày ra phòng ngự. Xem ra nàng vẫn không thể phớt lờ được, tất cả nơi này từ làn sương mù dày đặc ngoài kia cùng cánh rừng cây đều không đơn giản. Điều khiến Vân Liệt Diễm kinh ngạc nhất chính là nơi nàng phóng hoả diễm, xương trắng trên đất đều bị thiêu đốt nhưng những nhánh cây khô kia vẫn bình an vô sự.

Trước không cần nói hoả diễm mà Vân Liệt Diễm phóng ra có uy lực mạnh bao nhiêu, thông thường chỉ cần là thực vật thì đều bắt lửa đừng nói đến những nhánh cây khô thoạt nhìn hết sức bình thường thế kia. Rõ ràng là thứ dễ cháy, nhưng lại chịu được lửa.

Mỗi bước kế tiếp, Vân Liệt Diễm không thể không cẩn thận.

Cho tới bây giờ nàng vẫn không rõ, nếu đây là ảo ảnh, vậy thì nàng đốt không cháy rừng cây kia xem ra cũng hợp lý. Thế nhưng cây đốt không cháy, xương trắng lại dễ dàng bị thiêu huỷ là sao? Chẳng lẽ những

thứ kia là thật, chỉ có đám cây này là giả?

Vậy thì lại càng khiến cho người khác nghĩ không ra thông. Bên trong ảo cảnh, mọi thứ chỉ là hư ảo. Trong không gian hư ảo, thời gian trôi qua cũng có thể biến một người bình thường thành xương khô hay sao?

Vậy thì lại càng không hợp lý!

Lại đi thêm một khoảng thời gian ngắn nữa, Vân Liệt Diễm đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh dần nóng lên. Thể chất của nàng trời sinh đặc thù, đối với nhiệt độ vô cùng nhạy cảm, chỉ cần có chút thay đổi nàng đều có thể cảm nhận được. Không khí nơi này đã nóng lên rất nhiều, nàng đương nhiên có thể nhận ra.

Trong nháy mắt, toàn bộ những gốc cây trong rừng đồng loạt đổ xuống, Vân Liệt Diễm vội vàng né tránh mới không bị chúng đè lên người. Nàng càng thêm kinh ngạc khi thấy tất cả những gốc cây khô sau khi ngã đều biến thành màu đỏ, sau đó tan chảy thành một loại chất lỏng đặc sệt như nham thạch.

Hoả diễm có nhiệt độ cao nhất chính là nham thạch nóng chảy, cho nên Vân Liệt Diễm đối với loại nhiệt độ này rất quen thuộc. Thế nhưng vấn đề là bây giờ là nàng đang ở trong rừng cây, còn đám cây khô kia lại không ngừng hóa thành nham thạch. Vân Liệt Diễm không khỏi nhũn mảy, nàng thật đúng là hết chỗ trốn rồi. Bay? Nàng không biết bay!

Tuy nàng có thể chất đặc thù, có thể chịu được sức nóng, nhưng nàng vẫn là thân thể phàm thai, chưa khôi phục bản thể Hoả Phượng lúc trước, cùng lắm cũng chỉ có dị năng hệ hoả mà thôi.

Người ta thường nói địch nhân lớn nhất là chính bản thân mình, nếu Vân Liệt Diễm gặp đối thủ có thuộc tính tương khắc thì may ra còn có một con đường sống. Thế nhưng bây giờ nàng lại xui xẻo gặp trúng cái nơi quỷ quái này, ngay cả đường thoát thân cũng không có.

Nhìn thấy nham thạch nóng chảy đang chậm rãi tụ lại, cuối cùng bay về phía nàng. Vân Liệt Diễm đã thấu hiểu cảm nhận ‘kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe’. Bây giờ nàng cảm thấy mình giống như một người biết bơi lại gặp cơn đại hồng thủy, bốn phương tám hướng đều là nước, muốn trốn cũng tìm không ra nơi để trốn, chỉ có một kết quả chính là cái chết.

Đúng lúc này, trong đầu Vân Liệt Diễm không hiểu sao lại xuất hiện hình ảnh của Thiểm Thiểm, Hàn Chỉ và Đoá Đoá, giống như ý niệm trước khi chết. Bọn họ ai cũng đều tươi cười đứng trước mắt nàng. Nàng dường như còn cảm nhận được nguyên nhân sống của chính mình trên đời. Ngay từ khi bắt đầu, nàng bị bắt vào trại huấn luyện bộ đội đặc chủng, trở thành đặc công cao cấp. Sau bao nhiêu năm đánh đấm lăn lộn, nàng trở thành huấn luyện viên những thành viên mới. Sau đó, nàng không hiểu sao lại chết đi, trọng sinh lên người Thất tiểu thư ngu ngốc, còn gặp được những người kia, những chuyện kia. Hiên Viên Minh, Hiên Viên Phong, gia tộc Vân gia, chuyện nàng mang thai rồi phiêu bạt trên biển, sinh hạ và dõi theo từng ngày lớn lên của Thiểm Thiểm, rồi còn khoảng thời gian tiêu dao khoái lạc ở Phượng gia.

Tiếp đến, nàng gặp lại Hàn Chỉ, từng chút từng chút bị hấn làm cho cảm động, bắt tri bắt giác đã thích hấn, yêu hấn, và rồi chấp nhận hấn, ở bên cạnh hấn, thành thân với hấn, rồi phát hiện ra hấn lại là phụ thân của Thiểm Thiểm.

Sau cùng, nàng sinh hạ Đoá Đoá. Tất cả mọi chuyện đều hoàn mỹ như vậy, khiến cho nàng cảm nhận được hai chữ hạnh phúc.

Trải qua nhiều chuyện sống chết trắc trở, cuối cùng cũng gặp được một nam nhân yêu nàng, nguyện ý thành thân, sinh con dưỡng cái với nàng. Có thể được con trai con gái cùng phu quân yêu thương, cuộc sống như vậy đã viên mãn, nàng không còn gì tiếc nuối nữa.

Thế nhưng ngay lúc Vân Liệt Diễm cảm thấy viên mãn nhất, hình ảnh trước mắt lại đột nhiên thay đổi khiến cho nàng hoảng sợ trợn trừng hai mắt.

98. Q.3 - Chương 100: Lựa Chọn Sinh Tử

Thế nhưng ngay lúc Vân Liệt Diễm cảm thấy viên mãn nhất, hình ảnh trước mắt lại đột nhiên thay đổi khiến cho nàng hoảng sợ trợn trừng hai mắt.

Nàng nhìn thấy Thiểm Thiểm cả người toàn máu, xương cốt Hàn Chỉ đang từng chút rụng rời, đau đớn đến sống không bằng chết, còn Đoá Đoá lại chỉ biết khóc và khóc. Vân Liệt Diễm hoảng sợ lui về sau vài bước, lại nhận ra khắp nơi không có chỗ cho nàng trốn. Trước mắt lại hiện lên những hình ảnh đáng sợ, cho dù nàng mở hay nhắm mắt cũng đều không thể xoá được chúng.

“Tại sao lại có thể như vậy? Tại sao?” Vân Liệt Diễm khàn giọng hét to.

Rốt cuộc là tại sao? Tại sao nàng lại nhìn thấy cảnh tượng này? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thiểm Thiểm gặp chuyện sao? Còn Hàn Chỉ, Đoá Đoá, bọn họ bị làm sao? Tại sao nàng lại nhìn thấy những hình ảnh khủng khiếp này?

Không ai có thể trả lời nàng, nhiệt độ xung quanh ngày càng cao, hô hấp của nàng dần trở nên dồn dập. Nàng sẽ chết đúng không? Nàng sẽ chết như thế này sao? Vậy Thiểm Thiểm, Hàn Chỉ, còn Đoá Đoá thì phải làm sao đây? Bọn họ sẽ ổn chứ? Bọn họ còn sống chứ?

Không! Sao nàng có thể chết được? Kiếp trước nàng không có người thân, chết cũng không mang theo gánh nặng. Thế nhưng kiếp này nàng đã có gia đình, còn có cốt nhục của mình, làm sao nàng có thể vứt bỏ bọn họ được? Không được! Nàng không thể chết được!

“Không!”

Một nguồn năng lượng cực lớn trong nháy mắt nổ tung, ống tay áo Vân Liệt Diễm tung bay, mái tóc dài lơ đãng trong gió, vô số hoả diễm từ cơ thể nàng bùng mãnh phóng ra bao lấy cơ thể. Nàng đứng phía trên hoả diễm nhìn nham thạch nóng chảy cuộn cuộn dưới chân, có loại cảm giác bản thân mình chính là hoả diễm.

Rời khỏi đây! Nàng nhất định phải rời khỏi nơi này! Nàng còn cuộc sống chưa kết thúc của mình, nàng không thể chết ở đây được!

Không biết năng lượng bùng nổ từ đâu, quanh thân Vân Liệt Diễm không ngừng tuôn ra hoả diễm đẩy nàng ra khỏi rừng cây.

Nhìn thấy mảng màu đỏ lui về phía sau, Vân Liệt Diễm thở dài một hơi. Những gì vừa diễn ra giống như một giấc mơ, chỉ là đến bây giờ nàng vẫn còn sợ hãi. Lúc này nàng lo lắng nhất chính là Thiểm Thiểm, nhiều năm chưa gặp lại nó, tuy nàng vẫn luôn tự an ủi mình rằng Thiểm Thiểm sẽ ổn thôi nhưng vẫn nhịn không được lo lắng. Người ta nói ‘mẫu tử liên tâm’, lúc này nàng thật sự cảm thấy Thiểm Thiểm đang gặp nguy hiểm.

Thế nhưng nàng cũng không còn nhiều sức lực nữa. Nàng bây giờ như đang bị nhốt trong một chiếc lồng, chuyện gì cũng không làm được. Nếu như nàng không thoát khỏi đây, sớm muộn gì cũng sẽ chết. Mỹ nữ áo đỏ từng nói nàng là Hoả Phượng Hoàng tái thế, đợi đến lúc đột phá Thần cấp thì sẽ chính thức hoá thân thành Phượng Hoàng. Tuy nhiên nếu như nàng chết đi, chắc chắn sẽ luân hồi chuyển kiếp một lần nữa. Nói cách khác, kiếp này nàng vẫn có thể chết, thậm chí dù đã chính thức trở thành Hoả Phượng Hoàng thì cũng có thể chết. Trên thế giới này không có gì là bất diệt, cho nên, vốn dĩ không có thứ gì có thể chứng minh bản thân nàng chắc chắn sẽ sống sót mà rời khỏi đây.

Vân Liệt Diễm nhìn quanh bốn phía, một mảnh tối đen, trong không khí còn ẩn chứa tia sáng màu đỏ, tuy vẫn nóng nhưng không phải là cái nóng khiến người ta sợ hãi như vừa rồi. Trên mặt đất cũng không còn xương trắng, chỉ là đất đá bình thường, nhưng lại nhìn mãi không thấy tận cùng.

Vân Liệt Diễm đi tới, trong đầu vẫn luôn nhớ đến những hình ảnh lúc này. Tại sao nàng lại xuất hiện ở nơi này? Nàng cố nhớ lại xem đã từng nghe nói đến chuyện một người sắp chết sẽ được nhìn thấy những chuyện đã trải qua trong cuộc đời mình một lần nữa. Nếu vậy thì... nàng thật sự sắp chết sao? Nghĩ đến điều này, Vân Liệt Diễm không khỏi sợ hãi một phen. Nàng không phải sợ chết, mà là nàng còn quá nhiều thứ cần quan tâm. Chưa gặp lại Thiểm Thiểm cùng Vàng, nàng vẫn không thể nào yên tâm được!

Thất Tinh trận này khiến cho Vân Liệt Diễm đột nhiên có chút cảm giác quen thuộc. Nàng nhớ lời mỹ nữ áo đỏ từng nói, bảy viên ngọc căn nguyên khi tụ hội lại một chỗ sẽ hình thành Bắc Đẩu Thất Tinh trận, còn viên ngọc Khai Nguyên sẽ nằm ở vị trí sao Bắc Cực, hay còn gọi là trung tâm. Tám viên ngọc kia chính là vật ổn định thế giới.

Nếu như Thất Tinh trần phụ thuộc vào bảy viên ngọc căn nguyên, vậy thì nó sẽ có bảy thuộc tính, phân biệt theo thứ tự Kim – Mộc – Thủy – Hỏa – Thổ – Phong – Lôi. Như vậy, Thất Tinh trần cũng có bảy thuộc tính, và chắc chắn xuất hiện hai tình huống. Một, nàng chỉ mới vừa gặp đối thủ mang thuộc tính hỏa trong bảy thuộc tính. Hai, nàng chỉ gặp đối thủ mang thuộc tính hỏa duy nhất mà thôi.

Nếu như rơi vào tình huống đầu tiên, vậy thì nàng tạm thời đã qua cửa thứ nhất, còn lại sáu cánh cửa phải bước qua. Nếu như là tình huống thứ hai, như vậy thì đây mới chỉ là sự bắt đầu, phía sau còn trắc trở lớn hơn đang chờ nàng, vừa rồi bất quá chỉ là một bữa ăn sáng mà thôi.

Vân Liệt Diễm không khỏi rùng mình. Thất Tinh trần này quả thật là danh bất hư truyền, trách không được lão đạo sĩ kia nói rằng có mệnh đến nơi này cũng chưa chắc có mệnh bước ra. Thế nhưng cho dù nàng có mệnh hay vô mệnh bước ra khỏi đây, nàng đều muốn thử một lần.

Đã có ý định, Vân Liệt Diễm cũng không còn quá lo lắng, cước bộ đi về phía trước vô cùng chậm, vừa đi vừa tự hồi phục nội lực của mình.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Vân Liệt Diễm cũng không nhớ nổi mình đã đi bao nhiêu bước, cuối cùng cũng thấy một chiếc cầu treo.

Vân Liệt Diễm rất hiếu kỳ, tại sao lại có cầu treo? Trận pháp này rốt cuộc là thể loại gì? Vì sao lại khiến cho nàng có cảm giác như đang đi xuống địa ngục? Chẳng lẽ vẫn là ảo giác hay sao?

Dị năng trời sinh của nàng mang thuộc tính hỏa, trận chiến lúc nãy cũng là hỏa, chẳng lẽ chúng có liên quan gì đến nhau?

Vân Liệt Diễm không hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra, cho nên chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Đến lúc nàng đi tới trước cầu treo, đột nhiên lại ngất đại. Trước mắt là vách núi sâu vạn trượng, mà bên dưới vực lại là nham thạch nóng chảy. Nàng biết, nham thạch này so với nham thạch khi nãy càng khủng khiếp hơn, vì nham thạch này đã hình thành hai màu đen đỏ xen kẽ. Nhiệt độ vượt qua khỏi trình độ của nàng, nàng vốn dĩ không chịu nổi nhiệt lượng của nó.

Cũng may, còn có cầu treo!

“Cây cầu này gọi là cầu Nại Hà. Bước qua cầu, ngươi sẽ quên hết kiếp này, luân hồi thêm lần nữa, bắt đầu lại một cuộc sống mới” Lúc này, một thanh âm già nua chợt vang lên.

“Ai?” Vân Liệt Diễm đưa mắt nhìn bốn phía, lại thấy ở đầu cầu là một bà lão lưng còng đang ngồi, một đầu tóc trắng xóa tung che khuất nửa khuôn mặt. Quần áo trên người cũng là màu đen che kín, chỉ để lộ ra cánh tay già nua khô gầy.

“Không cần hỏi ta là ai, cũng không cần hỏi đây là đâu, ngươi chỉ có hai con đường để lựa chọn. Một là luân hồi lần nữa, quên hết kiếp này, bắt đầu lại từ đầu. Hai chính là giữ lại kí ức, nhảy xuống dòng sông nham thạch bên dưới” Bà lão nói rất chậm, cũng không có bất cứ tiết tấu gì, giống như bà ta đã từng nói lời này mấy ngàn mấy vạn lần.

“Ngươi là Mạnh Bà sao? Nếu ta không uống canh Mạnh Bà thì sẽ không quên chuyện ở kiếp này, không phải sao?” Vân Liệt Diễm nhíu mày. Tuy nàng không rõ tình huống bây giờ là gì, nhưng người đứng giữ cầu Nại Hà chính là Mạnh Bà. Chút ít hiểu biết cũng không phải là nàng không có, không uống canh Mạnh Bà thì chắc chắn sẽ không quên kiếp trước.

“Không uống ngươi cũng sẽ chết. Đã qua cầu, tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu, cho dù ngươi nhớ được thì thế nào? Ngươi không biết khi nào bản thân mình lại rơi vào khoảng không trọng sinh, đến lúc đó, ngươi có thể làm gì?” Thanh âm của bà lão vẫn không nhanh không chậm như trước, không một chút gợn sóng.

Vân Liệt Diễm sửng sốt, cầu Nại Hà, qua cầu rồi thì đều phải bắt đầu lại. Bà lão này nói không sai, cho dù nàng nhớ được thì sao? Nàng làm sao biết được khi nào bản thân lại trọng sinh, rồi sẽ xảy ra chuyện gì? Đến lúc đó, nàng có thể làm được gì? Giống như lúc nàng mới đến đại lục này, nàng đã muốn quay trở về, nhưng trở về thì phải làm thế nào? Đến đây rồi, nàng liền thuộc về thế giới này. Nàng ở thế giới kia đã chết, trở về thì sẽ thế nào?

Nếu bây giờ nàng trọng sinh một lần nữa thì sẽ xuất hiện ở đâu? Nếu không được gặp Thiểm Thiểm, Đóa Đóa và Hàn Chỉ, nàng sẽ phải làm gì? Đó vốn dĩ là một canh bạc, tỉ lệ thắng ngay cả một phần cũng không có.

Cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra? Nàng không phải đang ở trong Thất Tinh trận sao? Tại sao lại rơi vào hoàn cảnh này?

“Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao ta lại ở chỗ này? Ta không phải là đang ở trong Thất Tinh trận sao?” Vân Liệt Diễm càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.

“Người đứng là đang ở trong Thất Tinh trận, nhưng chưa chính thức đi vào bên trong. Người bây giờ đang ở trong không gian tâm ma của chính mình. Là sống hay chết, chỉ bằng một ý niệm của người” Lời nói của bà lão khiến cho Vân Liệt Diễm trợn to hai mắt.

Vẫn chưa vào Thất Tinh trận sao? Tâm ma? Nói như vậy, nàng sở dĩ chưa gặp được mọi người chính là vì nàng vẫn chưa đặt chân vào bên trong?

“Thất Tinh trận là vách ngăn cuối cùng để bước vào đại lục Thần Chi, qua được Thất Tinh trận là có thể bước vào nơi đó. Thế nhưng, trước khi tiến vào Thất Tinh trận, ai cũng đều phải chiến thắng được tâm ma của chính mình. Chỉ có chiến thắng được bản thân thì mới có thể đánh bại kẻ địch. Thần cấp không còn giống với những cảnh giới ở phía dưới nữa. Nó có thể giúp người thoát thai hoán cốt, kéo dài sinh mạng đến ngàn năm, tuy không bất tử nhưng đã vượt qua giới hạn của con người. Muốn đạt được cảnh giới này thì nhất định phải tự mình đối mặt với chính mình, chính thức thoát thai hoán cốt, buông tay hết mọi cảm dỗ trên đời, vậy thì mới có thể bắt đầu lại từ đầu” Bà lão kiên nhẫn giải thích.

Vân Liệt Diễm nhìn bà lão, đôi mắt có chút âm trầm. Tâm ma, chiến thắng chính mình mới có thể đánh bại kẻ địch. Nói như vậy, lúc này nàng vẫn luôn chiến đấu với chính mình?

“Không ai muốn chết cả, người có thể thoát ra khỏi rừng cây kia mà đến đây, chứng tỏ người không muốn chết. Thế nhưng ta nói cho người biết, chỉ một lần trải qua sống chết thì không thể biết rõ bản thân, không thể nào chính thức thoát thai hoán cốt, đạt tới cảnh giới cao nhất. Cho nên, ta cho người hai con đường, một là sống, còn một là chết. Qua cầu rồi, người sẽ trọng sinh, nhưng nếu người đầu thai lại lần nữa mà vẫn muốn giữ lại trí nhớ, ta cũng sẽ không quản người. Một con đường khác chính là nhảy xuống dưới kia, nhiệt độ bên dưới vượt ngoài cực hạn của người, nên nếu người nhảy xuống, người sẽ chết” Bà lão không ngừng đầu, tiếp tục nói: “Người bây giờ có thể lựa chọn được rồi!”

“Nếu ta chết rồi, mọi chuyện sẽ như thế nào?” Vân Liệt Diễm nhíu mày. Trọng sinh, điều này nguy hiểm quá lớn, tỉ lệ có thể trở lại thật sự rất nhỏ.

“Chết là chết, còn như thế nào được?” Giọng điệu của bà lão không tốt lắm: “Cần nói ta cũng đã nói, người lựa chọn nhanh một chút đi, không được lãng phí thời gian của ta!”

“Ta đây nếu giết người thì sao?” Vân Liệt Diễm liếc mắt nhìn bà lão. Lỡ như bà ta lừa nàng thì sao? Chẳng lẽ nàng cứ ngây ngốc mà nhảy xuống?

“Người có thể thử” Thanh âm bà lão mang theo khinh thường.

99. Q.3 - Chương 101: Đột Phá Thần Cấp

Nếu như nhảy xuống...

Vân Liệt Diễm cũng không dám nghĩ tiếp nữa.

“Người không dám nhảy sao?” Bà lão đột nhiên mở miệng, trong giọng nói mang theo khinh thường rất rõ ràng.

Vân Liệt Diễm nhíu mày. Nàng không dám sao? Đương nhiên là không phải! Trên thế giới này đã không còn chuyện Vân Liệt Diễm nàng không dám làm.

“Nếu như ta cam đoan với người, sau khi người chết thì phu quân cùng con cái của người đều bình an vô sự, người còn do dự không? Hoặc là nói, nếu bắt người dùng mạng của mình đổi lấy mạng của bọn họ, người nguyện ý sao?” Một lát sau, bà lão lên tiếng hỏi nàng.

“Ta đương nhiên nguyện ý!” Vân Liệt Diễm khẽ nhếch khóe môi, rốt cuộc là nàng đang lo lắng chuyện gì đây? Từ lúc tiến vào nơi này nàng cảm thấy thực lực của Đóa Đóa đã đạt đến Thần cấp, nói cách khác thì con bé sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào nữa. Về phần Thiểm Thiểm, Vân Liệt Diễm tin rằng Thiểm Thiểm cũng không phải là đứa nhỏ lỗ mãng. Mà Hàn Chỉ, nếu như hấn nguyện ý chết cùng nàng thì nàng cũng không có cách nào ngăn cản, còn nếu như hấn không nguyện ý thì lúc đó nàng cũng đã không còn biết gì nữa, không phải sao?

Nàng còn đang sợ cái gì?

Vấn đề cuối cùng chính là nàng có dám chết hay không. Tất cả đều giống như đang rộng mở phía trước, người sống thì cứ việc vì bản thân mình mà sống, đừng nên tiếp tục sống vì người khác. Nàng dù có lo lắng cho Thiểm Thiểm cùng Đóa Đóa đi chẳng nữa thì cũng không thể cản chần trước mặt chúng. Nàng có thể làm được mọi chuyện, có thể khiến cho bản thân mình trở nên cường đại, cường đại đến mức đủ để trợ giúp bọn chúng phá hủy bớt một chút chương ngại vật, chỉ bấy nhiêu chứ không hơn.

Mà vào lúc nàng không còn năng lực làm những chuyện này nữa thì nàng lại giãy dụa.

Vân Liệt Diễm suy nghĩ thật cẩn thận, đôi khi nhất định phải đối mặt với cái chết, bất kể là hiện tại hay trong tương lai. Một ngày nào đó, nàng gặp đối thủ cường đại hơn mình, nếu như nàng bởi vì sợ chết mà không dám bước lên chiến đấu thì ngay cả một cơ hội nàng cũng sẽ không có. Nếu nàng buông vũ khí bỏ chạy, nàng có tư cách gì để nói lên tiếng bảo vệ những người bên cạnh mình?

Đã hiểu rõ những điều này, Vân Liệt Diễm cũng không tiếp tục do dự. Nàng buông người nhảy xuống vách núi, rơi vào dòng nham thạch nóng chảy cuộn cuộn.

Nóng! Nóng đến nỗi Vân Liệt Diễm cảm thấy xương cốt của mình đều muốn bị hòa tan.

Nàng không biết tại sao mình còn ý thức, đã nhảy vào nham thạch nóng chảy như thế thì đáng lý không còn kịp cảm nhận thống khổ là gì mới đúng. Thế nhưng tại sao nàng vẫn còn cảm giác?

Nàng cảm thấy thân thể mình đang bị ăn mòn từng chút một. Không lâu sau đó, ý thức của nàng vậy mà càng thêm rõ ràng.

Nàng cảm thấy thân thể mình đang hồi phục từng chút một, xương cốt dường như cũng phát triển một lần nữa, còn có mạch máu, làn da, mái tóc... Nàng giống như đang trọng sinh, Vân Liệt Diễm có cảm giác tương tự như lúc mình trọng sinh ở kiếp này.

Xung quanh dường như cũng không còn nóng nữa, chỉ như đang ngâm mình trong một dòng suối nóng.

Không biết qua bao lâu, Vân Liệt Diễm rốt cuộc cũng có thể cử động tay chân. Nàng mở to mắt, nhìn thấy cánh tay trần cùng thân thể không một mảnh vải che thân của mình.

Vân Liệt Diễm trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Không phải là nàng lại xuyên không nữa đấy chứ?

Đương lúc mơ hồ, nàng nhìn thấy hai chiếc nhẫn trên tay mình, một cái là nhẫn Tử Tinh thạch Hàn Chỉ đưa cho nàng, còn một cái là nhẫn trữ vật của Thủy Linh Lung. Nàng nhắm mắt niệm chú, ngay lập tức cảm thấy mọi vật trong chiếc nhẫn vẫn còn đây.

Nói như vậy, nàng không có xuyên không, vẫn là chính nàng sao?

Thế nhưng đã xảy ra chuyện gì?

Vân Liệt Diễm lại nhắm mắt một lần nữa, hồi tưởng toàn bộ chuyện vừa rồi. Nàng nhảy xuống vách núi, nhào mình vào nham thạch nóng chảy, sau đó cảm thấy rất nóng, rất đau, giống như xương cốt đều bị hòa tan, rồi lại cảm thấy thân thể mình như đang hồi sinh từng chút một.

Nói như vậy nghĩa là nàng không chết, nhưng tại sao nàng phải trọng sinh một lần nữa?

Đúng lúc này, đầu của nàng lại đột nhiên đau đớn như kim đâm, sau đó ánh mắt dần mờ hồ rồi xuất hiện một loạt hình ảnh.

Nàng nhìn thấy rất nhiều Phượng Hoàng, bọn chúng đứng bên trong một thần điện vô cùng trang nghiêm. Giữa đàn Phượng Hoàng, có một cái Phượng Hoàng chứa toàn thân tỏa ra ánh lửa. Hỏa Phượng Hoàng được tất cả Phượng Hoàng tôn sùng, chi phối mọi chuyện trên đời. Thế nhưng có một ngày, viên ngọc Khai Nguyên trong thần điện lại đột nhiên biến mất, bảy viên ngọc căn nguyên không có ngọc Khai Nguyên không thể cũng thoát khỏi quỹ đạo vốn có của mình, ly tán khắp nơi khiến cho thế giới đại loạn.

Để dẹp trận chiến loạn này, Hỏa Phượng Hoàng gần như tiêu hao hết tính mạng của mình, gia tộc Phượng Hoàng bị diệt hoàn toàn. Cuối cùng cũng gom về đủ bảy viên ngọc căn nguyên nhưng gia tộc Phượng Hoàng cũng không còn bất kỳ người nào có thể khống chế chúng, bọn họ đành phải đặt bảy viên ngọc này ở những nơi khác nhau. Sau đó, bảy viên ngọc căn nguyên bị bảy gia tộc lớn chiếm được, bọn họ lợi dụng nguồn năng lượng tự nhiên để trở thành chúa tể của đại lục Thần Chi.

Vân Liệt Diễm tỉnh táo lại, những hình ảnh kia vẫn quanh quẩn trong đầu nàng thật lâu. Bảy viên ngọc căn nguyên cùng viên ngọc Khai Nguyên này đã gặp chuyện gì? Mà nàng lại chính là Hỏa Phượng Hoàng kia, nàng kế thừa năng lực cùng thân thể của Hỏa Phượng Hoàng chính là vì giúp chính mình hoàn thành tâm nguyện tìm được tám viên ngọc, duy trì sự cân đối của thế giới sao? Từ những hình ảnh kia, Vân Liệt Diễm biết rằng chỉ cần một ngày tám viên ngọc chưa trở về vị trí cũ thì thế giới này sẽ còn một ngày mất cân đối. Tuy bảy đại gia tộc chiếm được những viên ngọc căn nguyên, tạm thời duy trì sự hòa bình, nhưng tất cả chỉ là vẻ bề ngoài của nó. Huống hồ, Thủy Linh Lung từng nói rằng đại lục Thần Chi có tổng cộng tám gia tộc lớn, nhiều gia tộc xuất hiện như vậy là vì nguyên nhân gì?

Xem ra để biết được những vấn đề này thì chỉ có thể đến đại lục Thần Chi. Vân Liệt Diễm đứng dậy, đang nghĩ phải làm như thế nào để đến trèo qua vách núi, trong đầu lại đột nhiên tuôn ra một tấm phù chú. Vân Liệt Diễm vẫn còn đang không biết nó là cái gì, lại không tự chủ được mà lẩm nhẩm nội dung của nó. Sau đó nàng cảm thấy năng lượng trên người mình trở nên mạnh mẽ một cách đột ngột, thoáng một cái đã bay lên vách núi.

Vân Liệt Diễm bàng hoàng nhìn bộ dạng của mình lúc này, vẫn không giống với Hỏa Phượng Hoàng mà nàng thấy lúc nãy. Nàng tự trấn tĩnh bản thân mình, nhắm mắt thử tưởng tượng mình tung hai cánh. Một cơn chấn động xuất hiện, nàng trợn to hai mắt nhìn, nhăm thạch nóng chảy vốn dĩ vẫn cuộn cuộn chảy lại như bị ngoại lực tác động cuộn sóng lên cao, quanh thân nàng cũng tỏa ra một ngọn lửa nóng hừng hực. Vân Liệt Diễm có thể cảm nhận rõ ràng ngọn lửa trên người mình mang theo hơi thở bức người, ngay lập tức trong đầu xuất hiện rất nhiều chiêu thức mà trước kia chưa từng biết đến.

Chẳng lẽ đây gọi là năng lực di truyền của Thần thú sao? Nói cách khác, năng lượng của nàng bây giờ càng thêm cường đại đúng không?

Không! Không đúng! Bây giờ nàng đã đột phá Thần cấp, chính thức trở thành Hỏa Phượng Hoàng rồi.

Vân Liệt Diễm nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, khôi phục lại bộ dạng của bản thân mình. Nàng lấy một bộ quần áo từ trong nhẫn trữ vật ra mặc vào, mọi chuyện xong xuôi mới đột nhiên phát hiện bà lão kia vẫn ngồi ở đầu cầu.

“Này! Tại sao bà còn ở nơi này?” Vân Liệt Diễm nhớ tới bộ dạng không mặc gì của mình lúc nãy, không khỏi quỳnh quáng, nhưng lại nghĩ rằng bà lão này vẫn che kín cả khuôn mặt, nhất định là cái gì cũng không thấy.

“Người đã đánh bại tâm ma của mình, có thể tiến vào Thất Tinh trận!” Bà lão nói với giọng điệu không một chút cảm xúc, thanh âm vẫn khàn khàn xuyên qua khăn che mặt như trước.

“Vậy tại sao bà vẫn còn ở nơi này? Không phải bà nói chỉ có hai con đường hay sao? Này, bà không đi, chẳng lẽ là để bắt ta phải chọn lại một lần nữa?” Vân Liệt Diễm lập tức phát hỏa, có một loại xúc động muốn giết người. Mẹ nó! Đừng nói với nàng những chuyện lúc nãy nàng làm đều là công gia trảng (1) nhé!

(1) Công gia trảng: Bắt nguồn từ sự tích ‘Dã Trảng xe cát’. Tương truyền rằng có một người đàn ông tên gọi Dã Trảng, sau khi cứu được một con rắn hổ mang chúa thì được con rắn này đền ơn bằng viên ngọc có thể thấu hiểu tiếng nói của mọi loài động vật. Sau đó ông ta bị Đông Hải Long Vương bày kế đánh cắp viên

ngọc, ông ta quyết tâm ‘dời cát lấp biển Đông’ để đòi lại viên ngọc kia. Khi chết đi, ông ta hóa thành con Dã Tràng và tiếp tục ‘xe cát’, nhưng ‘xe cát’ đến đâu thì lại bị sóng biển đánh vỡ đến đó. Từ đó có một câu thơ truyền miệng nhân gian:

“Dã tràng xe cát biển Đông

Nhọc nhàn mà chẳng nên công cán gì!”

“Đừng nóng vội, người vốn dĩ cũng không cần phải chọn lựa một trong hai con đường đó. Đối với Phượng Hoàng mà nói, mức độ cường đại nhất chính là đột phá Niết Bàn. Chỉ có Niết Bàn trọng sinh người mới có thể thoát thai hoán cốt, hay còn gọi là ‘tìm đường sống trong cỏi chết’. Người chỉ có nhảy xuống đó, cảm nhận xương cốt bị nhiệt độ cùng nham thạch hòa tan thì mới có thể đạt được thân thể mạnh mẽ vô song. Người đã đánh bại tâm ma của mình, vậy thì sau này cũng sẽ không còn sợ cái chết nữa, cũng có thể theo chân phương thức truyền thừa từ Hỏa Phượng Hoàng mà tiếp tục tu luyện”

Vân Liệt Diễm liếc bà ta một cái. Chết tiệt, quả nhiên là muốn hành hạ nàng!

“Người đã có thể đi!” Bà lão dường như cũng không muốn nói thêm cái gì nữa, vung nhẹ cánh tay, một tia sáng chói ngay lập tức xuất hiện trước mắt Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm nhìn bà ta, một chút cũng không do dự mà bước vào vầng sáng. Nàng cũng không quanh quẩn trong đó quá lâu, chỉ chốc lát sau đã nhìn thấy mình đang đứng giữa một mảnh đất hoang vu rộng lớn.

Sau đó, người đầu tiên nàng nhìn thấy lại là Đóa Đóa.

“Mẹ! Ô ô... Tại sao giờ này mẹ mới đến? Đóa Đóa sợ muốn chết rồi! Sau khi con vào đây liền không nhìn thấy phụ thân cùng Đại Bạch đâu cả, chỉ có một mình con mà thôi. Mẹ, phụ thân cùng Đại Bạch đâu rồi?” Đóa Đóa vừa nhìn thấy Vân Liệt Diễm liền nước mắt nước mũi đua nhau trào ra.

Vân Liệt Diễm ôm Đóa Đóa vào trong ngực, không khỏi cảm thán. Nhớ đến chuyện vừa rồi, thiếu chút nữa nàng đã không còn gặp lại Đóa Đóa nữa. Bây giờ nhìn thấy con bé vẫn bình an vô sự, lòng nàng cũng nhẹ hơn một nửa. Tuy lúc này mọi chuyện đều đã nghĩ thông suốt, nhưng khi nhớ đến Đóa Đóa thì nàng vẫn không nén được lo lắng.

“Đóa Đóa ngoan, nói cho mẹ biết chuyện gì đã xảy ra với con!” Vân Liệt Diễm cũng không muốn chọc Đóa Đóa nhát gan, con bé có thể đứng ở chỗ này chờ đợi, không chạy nhảy lung tung là nàng đã rất mừng rồi.

Đóa Đóa xoa xoa mắt, hít hít cái mũi nhỏ, sau đó nói với Vân Liệt Diễm: “Con cũng không biết chuyện gì đã xảy ra nữa! Rõ ràng là con cùng phụ thân, còn có Đại Bạch vẫn ở bên cạnh nhau, nhưng không hiểu sao chỉ còn lại một mình con. Sau đó gặp một bà lão, bà ấy bảo con nên đứng đây chờ mọi người, nếu như gặp được thì xem như mọi người may mắn, nếu không thì cũng không cần chờ nữa”

100. Q.3 - Chương 102: Hàn Chỉ Tự Bạo

“Hắn đã từng nói cuộc đời này, hắn vĩnh viễn không phản bội nàng, bất kể là dưới tình huống nào cũng sẽ không phản bội nàng, cho dù có liên quan đến sống chết của chính mình”

— Hàn Chỉ —

“Có phải là một bà lão tóc trắng, thoát nhìn rất lôi thôi, luôn ngồi dưới đất không nhúc nhích hay không?” Vân Liệt Diễm hỏi.

“Đúng vậy, bà ấy còn che kín mặt, con không nhìn thấy được gương mặt” Đóa Đóa nghiêng đầu nghĩ, nói.

“Bà ta có gây khó dễ gì với con không?” Vân Liệt Diễm có chút lo lắng nhìn Đóa Đóa.

Đóa Đóa lắc lắc đầu, đáp: “Không có, bà ấy bảo rằng đã biết con từng gặp những hình ảnh đau khổ kia cho nên bảo con nhớ kỹ chúng, sau đó kêu con ở chỗ này chờ mọi người”

“Không có chuyện gì là tốt rồi!” Vân Liệt Diễm cúi đầu hôn một cái lên mặt Đóa Đóa. Xem ra Đóa Đóa thật sự đã đột phá Thần cấp, cho nên bà lão kia mới không làm khó con bé.

Những chuyện nàng gặp lúc này có lẽ chỉ là ảo giác, hay còn gọi là tâm ma, thật ra cũng chỉ là những chuyện mình sợ nhất mà thôi. Bà lão kia nói không sai, nếu ngay cả chính bản thân mình cũng không thể đánh bại thì càng thêm không có khả năng đánh bại người khác.

Mà thứ Đóa Đóa sợ nhất chính là chuyện con bé đã từng trải qua từ những kiếp trước. Bởi vì nhập vai quá sâu cho nên mới càng thêm đau khổ, đời đời luân hồi, con bé cũng đều không thể thoát khỏi tâm ma của mình. Những hình ảnh mà bà lão kia nói đến đều là lời tiên đoán con bé sẽ lặp lại chúng ở kiếp này.

Tuy nhiên Vân Liệt Diễm cũng không cần quá lo lắng cho những chuyện này, Đóa Đóa bây giờ còn rất nhỏ, cho nên cái gì cũng đều không hiểu. Nàng nhất định phải mau chóng tìm ra bảy viên ngọc căn nguyên cùng ngọc Khai Nguyên, đưa bọn chúng trở về vị trí cũ, đến lúc đó thì không gian này chính là của nàng, nàng nhất định sẽ nghĩ cách thay đổi số mệnh của Đóa Đóa.

“Mẹ, bây giờ chúng ta đợi phụ thân cùng mọi người ở đây sao?” Đóa Đóa ngẩng đầu nhỏ, hỏi.

Vân Liệt Diễm gật gật đầu, đáp: “Ừ, chúng ta cứ ngồi đây chờ thôi, mọi người sẽ đến nhanh thôi!”

Tuy Vân Liệt Diễm bây giờ đã hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng cũng không thể không lo lắng. Nàng tin tưởng Hàn Chỉ sẽ qua được cửa ải này, trên người hắn dường như đang chứa đựng một bí mật gì đó. Tuy nàng không rõ đó là cái gì, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn cảm nhận được nó rất cường đại.

Thời gian quay trở lại vào lúc Hàn Chỉ tiến vào Thất Tinh trận.

Loại cảm giác xương cốt đau đớn vỡ vụn này khiến cho Hàn Chỉ không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Hắn vốn dĩ theo Đóa Đóa vào Thất Tinh trận, nhưng không ngờ khi vào trong lại không thấy Đóa Đóa đâu cả.

“Đóa Đóa! Đóa Đóa!” Hàn Chỉ cắn răng, kêu to hai tiếng, nhưng vẫn không có bất kỳ ai đáp lời.

Xung quanh xào xạt tiếng gió cùng tuyết rơi, chúng tạt vào gương mặt Hàn Chỉ như lưỡi dao xẹt qua. Thế nhưng lúc này hắn cũng không có lòng quan tâm đến, bởi vì đau đớn đã vượt qua sự chịu đựng của chính mình, khiến cho mỗi bước đi đều nhận lấy đau đớn không cách nào hình dung.

Lại đi vài bước, Hàn Chỉ rốt cuộc cũng không chống đỡ được mà ngã nhào trên đất. Hắn cắn răng muốn đứng lên, lại nặng nề té xuống một lần nữa.

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Rõ ràng hắn cảm thấy rất khỏe, không phải tẩu hỏa nhập ma, cũng không tiến tới giai đoạn đột phá, nhưng tại sao mấy năm này cơ thể của hắn lại càng ngày càng kỳ lạ thế này?

Năm đó sau khi đến đất phong Yến thành, hắn cảm thấy tốc độ tu luyện của mình nhanh đến kỳ lạ. Mãi cho đến Tử cấp, thậm chí là cảnh giới Thiên Nhân, hắn đều chưa bao từng gặp bất kỳ trở ngại nào, giống như hắn thăng cấp từng chút một đều là chuyện cực kỳ bình thường. Mà ngay cả khi đột phá cảnh giới Thiên Nhân, hắn cũng không gặp khó khăn. Chỉ có lần đến Tử Vong Sơn Mạch tìm thuốc giải cho Vân Liệt Diễm thì mới trọng thương, nhưng thời gian không lâu sau cũng đã bình phục. Sau khi quay trở lại Yến thành, công lực của hắn lại bắt đầu đột nhiên tăng mạnh cho đến khi đạt Thiên Tử cấp, hắn dường như không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Hàn Chỉ vẫn luôn nghi ngờ chuyện này, nhưng hắn lại không nghĩ ra bất kỳ khả năng nào. Dù sao, thân thể của mình đối với hắn chẳng qua cũng chỉ là kiến thức nửa vời, mẫu thân chỉ nói phụ thân tên gọi Hàn Lăng, cũng không còn gì khác.

Về phần trên người hắn ẩn chứa nguồn năng lượng gì, hắn lại càng không hiểu rõ.

Khiến hắn không ngờ nhất chính là từ sau khi đến Yến thành, ngoại trừ công lực đột nhiên tăng mạnh thì hắn vẫn luôn cảm thấy xương cốt như đang yếu ớt từng chút một, thậm chí còn gần như vỡ vụn. Lúc ở Yến thành vẫn không cảm thấy rõ, loại đau đớn này hắn còn có thể nhẫn nhịn. Thế nhưng khi đến Mạt Nhật Sâm Lâm rồi tiến vào Biển Băng, hắn ngay lập tức không còn cách nào chịu đựng được nữa. Xương cốt toàn thân như bị ai đó dùng búa đập vỡ từng chút một, đau đến nỗi gần như không thể tiếp tục chống đỡ. Càng gần tới đại lục Thần Chi, loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

Bây giờ, hắn cảm thấy xương cốt toàn thân mình gần như bị thoái hóa, ngay cả sức lực chống đỡ cơ thể đứng vững cũng không có. Đóa Đóa không thấy đâu nữa, hắn lại càng không thể đứng mãi chỗ này.

Hàn Chỉ siết chặt năm ngón tay, lại phát hiện tay của mình lại không thể cử động.

“Người sao vậy? Đau sao?” Lúc này, một thanh âm dịu dàng đột nhiên vang lên, sau đó là một bàn tay thon dài trắng trẻo nhẹ nhàng cầm lấy tay Hàn Chỉ.

Là độ ấm mà hắn quen thuộc nhất!

Hàn Chỉ kinh ngạc ngẩng đầu liền nhìn thấy Vân Liệt Diễm đang mỉm cười với mình. Hắn có cảm giác như đang nằm mơ.

“Diễm nhi!” Hàn Chỉ rốt cuộc cũng thả lỏng, nhẹ giọng gọi.

“Có đau không?” Thanh âm kia nhẹ nhàng cất tiếng, trên mặt vẫn duy trì nụ cười dịu dàng.

Hàn Chỉ nhìn chằm chằm gương mặt quen thuộc, nhìn nàng nhẹ nhàng nâng tay của hắn lên, sau đó dịu dàng xoa nắn. Xúc cảm ấm áp lướt qua từng ngón tay lại khiến cho nỗi đau này như muốn tan biến.

Nàng đặt tay Hàn Chỉ vịn qua eo mình, vươn tay dịu dàng vuốt ve gương mặt của hắn, nói: “Nếu đau thì hãy nghỉ ngơi một chút đi, có ta ở đây rồi!”

Hàn Chỉ dần dần nhắm mắt lại. Thế nhưng ngay lúc đôi mắt sắp nhắm, hắn lại dùng hết sức lực mở to, rồi đẩy mạnh nàng ra.

“Sao vậy?” Nàng giật mình nhìn Hàn Chỉ, không rõ hắn bị làm sao.

“Cút!” Hàn Chỉ nghiêng răng, trong mắt tràn đầy hàn khí đã từng không cách nào xóa đi.

“Rốt cuộc ngươi bị sao vậy?” Một chút nàng cũng không tức giận, vẫn dịu dàng nhìn hắn bằng ánh mắt lo lắng như trước.

Nàng định vươn tay đỡ người hắn lên, nhưng ngay lúc tay nàng chạm vào người thì Hàn Chỉ lại nắm chặt lấy, đẩy mạnh ra, khiến cho nàng ngã nhào trên đất.

“A...!” Nàng thở nhẹ một tiếng, sắc mặt nhú lại vì đau đớn. Nàng tiếp tục lết trên đất, vươn tay muốn hắn đỡ nàng đứng lên.

“Không được qua đây! Ngươi là ai?” Đôi mắt của Hàn Chỉ rất lạnh, so với gió tuyết đầy trời còn khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi cùng lạnh lẽo hơn.

“Ta là thê tử của ngươi mà!” Nàng nhìn Hàn Chỉ với ánh mắt khó tin, dường như không thể tin được lời nói này lại được phun ra từ miệng hắn.

“Không phải!” Hàn Chỉ té ngã trên đất, thở hồng hộc. Hắn không thể chống cự nổi nữa, cú đẩy lúc này dường như đã tiêu hao hết toàn bộ sức lực, khiến cho hắn không thể cử động dù chỉ một chút.

Nàng dường như không hiểu được lời Hàn Chỉ nói, lại ngồi xổm xuống trước mặt hắn, nhu hòa vuốt ve gương mặt hắn: “Phu quân, để ta thay quần áo khác sạch sẽ cho ngươi”

Hàn Chỉ lúc này ngay cả sức lực mở mắt cũng không có, nhưng trực giác vẫn khiến hắn ra sức chống đỡ.

Không thể! Không thể! Thanh âm này không ngừng đánh ầm ầm trong đầu hắn. Hắn biết nữ nhân này không phải nàng, nhất định không phải nàng! Cho dù dung mạo rất giống cùng với độ ấm trên người đều khiến cho hắn có một loại cảm giác quen thuộc, nhưng hắn biết nhất định không phải là nàng.

Tay của nàng với vào trong quần áo Hàn Chỉ, muốn chạm vào da thịt hắn.

Cả người Hàn Chỉ không có một chút sức lực, ánh mắt càng ngày càng sắc lạnh. Trong nháy mắt bàn tay của nàng ta chạm phải hắn, đôi mắt màu tím kia lại tỏa ra tia sáng tím cường đại, thoáng cái đã xuyên qua thân thể nàng ta.

Nàng ta hoảng hốt lui về phía sau vài bước, tay ôm lấy ngực, ánh mắt không tưởng nhìn hắn, hỏi: “Tại sao? Tại sao ngươi lại đối xử với ta như vậy?”

“Ngươi không phải là nàng!” Hàn Chỉ cảm thấy đau đớn trên người đã đạt tới cực hạn, một loại cực hạn chắc chắn sẽ phải tự bạo.

“Tại sao? Tại sao người lại khẳng định như vậy?” Nàng ta lắc lắc đầu, ánh mắt vẫn nhìn hấn một cách thâm tình, hỏi tiếp: “Người không cảm nhận được ta sao?”

Một câu Hàn Chỉ cũng không nói nên lời, chỉ nhìn nàng ta với ánh mắt lạnh như băng.

“Hãy để cho ta giúp người, ta nhất định sẽ khiến cho người giảm nhẹ đau đớn. Người đã quên rồi sao? Lúc này người ôm lấy ta, không phải người không còn cảm thấy đau đớn sao?” Nàng ta đi từng bước về phía trước, có ý định muốn tiếp cận hấn.

“A...!” Hàn Chỉ rút cuộc nhin không được hô to ra tiếng, đồng thời thân thể của hấn cũng vỡ vụn trong tiếng thét.

Nàng ta trợn to đôi mắt thể tin nhìn tình cảnh trước mắt. Hấn thà rằng tự bạo cũng không muốn để nàng ta giúp đỡ sao? Tại sao? Rút cuộc là tại sao?

“Người nhìn rõ rồi chứ? Cho dù có biến thành bộ dáng gì đi nữa, người cũng không thể nào thay đổi được bóng dáng nữ nhân kia trong lòng hấn” Một thanh âm già nua đột nhiên vang lên, giữa làn gió tuyết xuất hiện một bà lão với mái tóc dài trắng xóa, khăn che mặt, cánh tay gầy như que củi.

“Hấn chết rồi sao? Rút cuộc là tại sao?” Nàng ta biến lại thành một người với quần áo trắng, dung mạo không còn giống như lúc này. Nàng ta chính là Tuyết Linh Nữ mà Hàn Chỉ từng gặp trên núi tuyết.

“Linh Nhi, ta đã từng nói với người rồi, đừng nên xem thường năng lực của người này, hấn không phải là một người bình thường!” Thanh âm của bà lão mang theo sự bất đắc dĩ: “Người canh giữ núi tuyết Tử Vong Sơn Mạch, mà ta lại trông chừng vùng Biển Băng này. Chúng ta xem như cũng là bạn bè cùng nhau trấn giữ hai trong những vị trí quan trọng nhất của đại lục Tranh Vành, vì thế ta mới giúp người. Thế nhưng bây giờ người đã thấy được, cho dù người có biến thành nữ nhân trong lòng hấn thì hấn cũng sẽ không quan tâm đến người”

“Bà bà, lúc trước nếu không nhờ người giúp ta thì bây giờ ta vẫn còn đang ngủ say. Ta chỉ là không rõ vì sao hấn lại đối xử với ta như vậy? Người nói thân thể của hấn rất đặc biệt, khắp thiên hạ này cũng chỉ có nữ nhân chuyển thể từ Hỏa Phượng Hoàng mới có thể hòa tan băng tuyết của hấn. Thế nhưng không phải lúc này người đã tạm thời truyền cho ta năng lực này sao? Tại sao hấn lại nhận ra?” Tuyết Linh Nữ không rõ, bà bà này tuy là người trông nom Băng Biển, nhưng cửa vào đại lục Thần Chi lại chính là Thất Tinh trận. Nàng vốn dĩ đã có năng lực cường đại, bà bà lại truyền năng lực của Hỏa Phượng Hoàng cho nàng. Thế nhưng tại sao nàng vẫn không thể khống chế được Hàn Chỉ? Tại sao hấn lại không mắc mưu?

“Nhiệm vụ của ta là trợ giúp những người muốn đi vào đại lục Thần Chi đối mặt với tâm ma của mình, chỉ có người chiến thắng được tâm ma mới có tư cách tiến vào đại lục Thần Chi. Nếu thắng thì là do họ may mắn, không thể thắng thì họ sẽ chết ở đây. Ta đã dùng lòng riêng để giúp người rồi, không ngờ rằng hấn lại không mắc mưu. Mỗi người để có số mệnh của mình, tự hấn lựa chọn cái chết, ta cũng bất lực. Người nên đi đi, đáp án người muốn đã có rồi, sau này tốt nhất là người nên an phận ở Tử Vong Sơn Mạch tu luyện đi!” Bà lão thở dài một tiếng. Muốn vào đại lục Thần Chi không chỉ phải cần có thực lực, mà còn cần có tâm trí. Người tiến vào được đại lục Thần Chi không nhất định phải đạt tới Thần cấp, nhưng tất yếu phải có tâm trí kiên cường. Cho nên trước khi đi vào Thất Tinh trận, bà luôn tạo cơ hội cho bọn họ đối mặt với tâm ma của mình, chỉ có thể chiến thắng chính bản thân mình thì mới có thể thông qua cửa ải này. Nói như vậy, chỉ cần có thắng được tâm ma thì thực lực sẽ thật sự bay vọt.

Hôm nay, bà cũng là vì lòng riêng mới ra tay giúp Tuyết Linh Nữ một lần, lại không ngờ sẽ biến không thành vụn. Có lẽ đây là ý trời, hấn đã lựa chọn cái chết thì bà cũng bất lực, bà không thể nắm giữ sống chết của loài người.

“Bà bà, hấn thật sự đã chết rồi sao?” Tuyết Linh Nữ cảm thấy thật khó để tin, tại sao hấn lại quyết tâm như vậy?

“Ta không biết! Trên thế giới này, chết rồi mà hồi sinh có lẽ chỉ có Hỏa Phượng Hoàng. Mà ta, nhìn không thấu bản thể của hấn là gì, chỉ có thể khẳng định hấn tuyệt đối không phải là thân thể phàm thai. Vài thập niên trước có một nữ tử rời khỏi đại lục Thần Chi, người này có lẽ có quan hệ với hấn. Hấn đã có nguồn gốc từ đại lục Thần Chi thì chắc chắn trên người hấn ẩn chứa một loại năng lượng gì đó, điều này cũng không có gì kỳ lạ” Bà lão lắc lắc đầu, nếu hấn được sinh ra ở đại lục Tranh Vành, có lẽ bà còn có thể nhìn thấu vận

mệnh của hắn, nhưng hắn lại là một người đặc biệt đến từ đại lục Thần Chi. Ở đại lục kia, bất cứ chuyện gì có thể xảy ra đều không kỳ lạ, cho nên hắn có chết thật hay không thì bà cũng không dám khẳng định.

“Nói như vậy chính là hắn có thể vẫn chưa chết đúng không?” Tuyết Linh Nữ mở to hai mắt nhìn bà lão.

“Ta không biết!” Bà lão không cho Tuyết Linh Nữ đáp án.

“Ta muốn ở đây chờ, ta không cam tâm!” Tuyết Linh Nữ nhìn bà lão, nói một cách kiên định.

“Tùy người, nếu hắn chết vì lòng riêng của ta, ta sẽ không xen vào chuyện này nữa. Hắn sống hay chết, ta cũng sẽ không tiếp tục gây trở ngại cho hắn, người muốn gì thì là chuyện của riêng người” Bà lão nói xong cũng liền biến mất. Nam nhân này có thể dưới tình huống mất lý trí mà vẫn giữ vững được lòng mình, vậy thì bà có thử thách hắn cũng không còn ý nghĩa gì.

Tuyết Linh Nữ ngồi dưới đất, bất kể như thế nào thì nàng cũng đều muốn thử một lần, nếu thật không được thì nàng sẽ hoàn toàn hết hy vọng. Bà bà đã chữa lành thương thế, lại cho nàng một cơ hội gặp hắn, nàng nhất định phải tìm hiểu tại sao hắn lại không thích nàng.

Một khắc cuối cùng đó, Hàn Chỉ nhớ lại lúc mình ở trong sơn động, cùng Vân Liệt Diễm bái đường (1) trước mặt mẫu thân, rồi được mẫu thân ký kết khế ước bình đẳng cho hai người. Hắn đã từng nói cuộc đời này, hắn vĩnh viễn không phản bội nàng, bất kể là dưới tình huống nào cũng sẽ không phản bội nàng, cho dù có liên quan đến sống chết của chính mình.

(1) Bái đường: Nghi thức thành hôn của nam nữ thời xưa, cả hai đứng trước bàn thờ tổ tiên bái lạy trời đất, cha mẹ và lẫn nhau.

Cho nên một khắc này, hắn không chút do dự tự niệm tâm pháp tự bạo. Tâm pháp này là do hắn vô tình biết đến, về phần như thế nào thì chính hắn cũng không nhớ rõ. Tâm pháp kia có thể khiến cho hắn tự làm nổ thân xác của mình, không hề giống nhau với bản thân tự bạo lúc chiến đấu với đối thủ.

Thế nhưng, kết quả cũng giống nhau cả, đều là phải chết.

Thời gian quá ngắn, hắn vốn dĩ không kịp nghĩ nhiều, trong lòng chỉ có một ý niệm là không thể phản bội nàng.

Tuy nhiên sau khi tự bạo, Hàn Chỉ lại có cảm giác nhẹ nhõm chưa bao giờ xuất hiện, cùng với rất nhiều thứ đột nhiên rất rõ ràng trong đầu, thậm chí đau đớn trước đó cũng đã biến mất.

Không biết đã qua bao lâu, Hàn Chỉ đột nhiên mở mắt ra, sau đó hắn nhìn thấy Tuyết Linh Nữ vẫn ngồi ở đó.

“Quả nhiên người không chết” Tuyết Linh Nữ nhìn thấy Hàn Chỉ, thốt lên một cách vui vẻ.

“Người vừa rồi là người?” Hàn Chỉ nhìn chằm chằm vào Tuyết Linh Nữ, cũng nhớ lại chuyện xảy ra ở Tử Vong Sơn Mạch. Thì ra chính là nàng.

“Ta không hiểu, tại sao người lại không bị lừa, tại sao người biết ta không phải nàng?” Đây mới là nghi vấn lớn nhất trong lòng Tuyết Linh Nữ, nàng phí hết vốn liếng cũng không nghĩ ra rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào.

Nàng không biết, nàng đã lộ sơ hở ở chỗ nào!

“Cảm giác không đúng” Hàn Chỉ nhíu mày, hoàn toàn chính xác, trong khoảnh khắc đó hắn quả thật đã nhận nhầm nàng chính là Vân Liệt Diễm. Mẫu thân từng nói, khắp thiên hạ này cũng chỉ có nữ nhân như Vân Liệt Diễm mới thích hợp với hắn, cho nên khi chạm vào ẩm áp trên người nàng ta, hắn đã nghĩ rằng nàng ta chính là Vân Liệt Diễm. Thế nhưng khi nàng ta đến gần hơn, hắn lại cảm thấy có gì đó không đúng. Cho dù vô cùng giống nhau đến gần như không có bất kỳ sơ hở nào, nhưng hắn vẫn cảm thấy đây không phải là Vân Liệt Diễm.

Hắn đẩy nàng ta ra, hắn cũng không biết tại sao lúc đó mình lại tin tưởng vào cảm giác như vậy. Cảm giác không phải, cũng không nhất định là không phải!

“Ta sẽ không bỏ qua cho người!” Đôi mắt Hàn Chỉ dần dần chuyển lạnh. Dám ở trước mặt hấn giở trò, đến nay vẫn chưa còn người nào sống sót.

Hàn Chỉ rút Hàn Tinh cung rất ít khi sử dụng ra, khẽ động dây cung, từng tia sáng tím nhanh chóng bay về phía Tuyết Linh Nữ.

Tuyết Linh Nữ thấy Hàn Chỉ ra tay thật sự liên vội vàng trốn tránh, hóa phép biến bông tuyết thành những thân ảnh giống với mình bao vây lấy Hàn Chỉ. Hàn Chỉ chỉ lạnh lùng nhìn nàng ta, vô số tia sáng tím từ thanh cung bay ra, xuyên qua tất cả những thân ảnh của Tuyết Linh Nữ. Chúng ngay lập tức vỡ vụn.

“Rốt cuộc thì người muốn thế nào?” Tuyết Linh Nữ bị bức đến phải nóng nảy. Nàng vốn dĩ không phải là đối thủ của Hàn Chỉ, mỗi một thân ảnh đều chứa một chút năng lượng của chính mình. Nếu như nàng tập trung tất cả bọn chúng lại thì sức mạnh sẽ rất đáng kể, nhưng Hàn Chỉ lại không đặt vào mắt, mỗi mũi tên màu tím bắn ra đều chuẩn xác phá hủy tất cả thân ảnh của nàng.

“Chết!” Thanh âm của Hàn Chỉ không có một chút thương cảm cùng đồng tình.

“Ta là Tinh Linh Tuyết trông nom Tử Vong Sơn Mạch, người không thể giết ta!” Tuyết Linh Nữ có thể nào cũng không ngờ rằng Hàn Chỉ sẽ thật sự muốn giết chết mình. Nam nhân này thật khó hiểu, được nữ nhân yêu thương không phải là một chuyện rất vui vẻ hay sao? Hấn nên cảm thấy kiêu ngạo mới đúng, tại sao phải nhẫn tâm muốn giết nàng?

“Người đáng chết!” Hàn Chỉ có điên mới đi nói lý lẽ với nàng ta. Lúc ở Tử Vong Sơn Mạch, hấn không có năng lực giết nàng ta, bây giờ hoàn toàn không có khả năng lại buông tha.

101. Q.3 - Chương 103: Tiến Vào Thất Tinh Trận

Trong mắt hấn, chỉ cần hấn muốn giết, vẫn chưa có người không thể giết. Tuyết Linh Nữ này đã chọc giận hấn, mấy lần gây phiền phức cho hấn, còn muốn giở trò lừa gạt hấn, làm sao hấn có thể lại để cho nàng ta sống sót?

Đối với Hàn Chỉ, chỉ cần là người chọc đến hấn đều luôn không có kết cục tốt.

“Xin người tha cho ta” Tuyết Linh Nữ nhận ra Hàn Chỉ quyết tâm giết chết mình, đành phải mở miệng cầu xin.

Hàn Chỉ nhắm ngay bản thể của nàng ta, ngón tay định buông dây cung.

“Khoan đã!” Lúc này, bà lão lúc này lại xuất hiện một lần nữa.

“Bà bà, người mau cứu ta đi!” Tuyết Linh Nữ nhìn thấy bà lão liền vội vàng cầu cứu. Nàng thật sự không ngờ Hàn Chỉ lại cố chấp muốn mạng của mình như vậy.

“Tại sao người nhất quyết phải giết nàng?” Bà lão vẫn không nhìn Tuyết Linh Nữ, mà là hỏi Hàn Chỉ. Mái tóc trắng dài vẫn rũ xuống che kín khuôn mặt, bà ta ngồi trên nền tuyết, chỉ lộ ra một cánh tay khô gầy.

Hàn Chỉ cũng không nhìn bà ta, dây cung vẫn căng cứng trên tay, sau đó một tia sáng tím bay nhanh về phía Tuyết Linh Nữ.

Tuyết Linh Nữ nhắm mắt lại. Tốc độ nhanh như vậy, nàng vốn dĩ trốn không thoát.

Đúng lúc này, bà lão lại vươn tay chặn mũi tên kia, nhoáng một cái đã ném Tuyết Linh Nữ sang một bên.

“Núi tuyết phải trải qua hơn vạn năm mới có thể thai nghén ra một tinh linh tuyết, nếu không có Tuyết Linh Nữ thì Tử Vong Sơn Mạch sẽ không còn cân đối nữa. Người không thể giết nàng, nếu không thì toàn bộ đại lục Tranh Vành sẽ lâm vào đại loạn. Ta biết người vốn dĩ không quan tâm đến những chuyện này, nhưng ở đại lục Tranh Vành vẫn còn người thân của người, người có thể trở mặt nhìn bọn họ chịu tai ương chỉ vì bản thân nhất thời phần nộ mà giết chết Tuyết Linh Nữ sao? Linh thú trong Tử Vong Sơn Mạch mạnh mẽ bao nhiêu, có lẽ người tinh tường nhất, nếu như bọn chúng mất không chỗ và thoát ra khỏi Tử Vong Sơn Mạch, người nên biết chuyện này đối với loài người chính là một kiếp nạn như thế nào”

Bà lão nhìn thấy Hàn Chỉ đã ngừng tay, tiếp tục nói: “Năng lực của Tuyết Linh Nữ vốn cũng không mạnh mẽ, người muốn giết nàng chính là dễ như trở bàn tay. Thế nhưng nếu giết nàng rồi thì sẽ tạo thành một hậu quả không cách nào tưởng tượng được. Ta có thể cam đoan rằng sẽ giam giữ Tuyết Linh Nữ vĩnh viễn trong Tử Vong Sơn Mạch, vậy thì người có thể tha cho nàng một mạng hay không?”

Hàn Chỉ liếc nhìn bà lão với ánh mắt lạnh nhạt, đáp: “ ‘Nên buông nhưng không buông, hậu quả tất loạn’, bây giờ ta tha cho nàng, sau này nhất định sẽ là một mối họa”

“Nàng thích người cũng không sai. Về phần lợi dụng cơ hội quyền rũ, thiếu chút nữa đã hại chết người, chuyện này không hẳn là hoàn toàn có lỗi. Mục đích của nàng thật sự không phải muốn hại chết người, mà chỉ muốn tháo bỏ gúc mắc trong lòng mình. Mà người, tha chết cũng không tiếp nhận nàng, đồng thời cũng đã giải khai hoang mang trong lòng nàng. Giữa các người, không thể xem là thù hận. Ta vâng lệnh trấn giữ vùng Băng Biển, vốn không nên hỏi đến những loại chuyện này. Thế nhưng lại bởi vì nhất thời mềm lòng, tạo thành tình huống ép người phải tự bạo, đây cũng là trách nhiệm của ta. Cộng thêm mối quan hệ của Tuyết Linh Nữ cùng với sự cân đối của Tử Vong Sơn Mạch, ta mới ra tay ngăn cản người. Ta nguyện ý cam đoan với người, ta nhất định sẽ trừng phạt Tuyết Linh Nữ, hi vọng người có thể bỏ qua cho nàng một mạng” Thanh âm của bà ta mang theo vài phần cảm thán. Từ đầu bà đã biết bản thân mình không thể xen vào những loại chuyện này, quả thật là như thế, nếu không cũng sẽ không tạo cơ hội cho Tuyết Linh Nữ gây họa.

Nếu là người bình thường cũng sẽ không sao, nhưng Hàn Chỉ này lại đến từ đại lục Thần Chi, bà không thể nhìn thấu hắc, không biết trong cơ thể hắc đang ẩn chứa loại năng lượng nào, cũng không nhìn ra hắc có khả năng hồi sinh sau khi chết. Cho nên kết quả như vậy, bà khó mà chạy tội của mình.

“Tha cho nàng, ta có lợi gì?” Hàn Chỉ thu lại Hàn Tinh cung. Từ lúc hồi sinh, hắc đã cảm thấy mình có thể sử dụng thanh cung này mà không bị bất kỳ thứ gì ngăn cản. Xem ra, có lẽ hắc đã đột phá Thần cấp, chỉ có điều, chính hắc cũng không rõ vì sao bản thân mình có thể dễ dàng đột phá Thần cấp như thế. Câu hỏi này, có lẽ sau khi đến đại lục Thần Chi, hắc phải đi tìm người phụ thân chưa từng gặp mặt kia để hỏi.

Hàn Chỉ hoàn toàn ngoan ngoãn phục tùng đối với Vân Liệt Diễm, nhưng với người ngoài thì hắc lại không dễ dãi như vậy. Muốn lấy bất kỳ thứ gì trên tay hắc thì cần phải đề ra một cái giá lớn.

“Ta có thể đảm bảo sự an toàn cho những người đi cùng với người. Cửa thứ nhất của Thất Tinh trận chính là phải tiếp nhận khảo nghiệm tâm ma, những người không thể vượt qua đều sẽ chết ở nơi này. Ta có thể cam đoan với người, bọn họ sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng, không cần phải quan tâm đến bọn họ có thể vượt qua khảo nghiệm này hay không, ta đều sẽ để lại một mạng cho bọn họ” Đây đã là thứ tốt nhất bà có thể cho hắc, chỉ cần là người không vượt qua được khảo nghiệm tâm ma đều sẽ bị tâm ma của mình giết chết. Người chết thì sẽ phải chết, nếu bà ra tay giúp đỡ thì sẽ phạm ý trời, cho nên đây đã là nhượng bộ lớn nhất.

“Nếu như bọn họ đều vượt qua được khảo nghiệm tâm ma kia, vậy thì chẳng phải người không cần làm gì cả sao?” Hàn Chỉ cười lạnh. Điều kiện này không tệ, nhưng làm sao bà ta biết bọn họ sẽ không vượt qua được khảo nghiệm? Lỡ như bọn họ đều qua được thì bà ta chẳng cần làm cái gì hết mà vẫn khiến hắc tha cho Tuyết Linh Nữ kia một mạng.

“Cũng đúng! Ta có hai viên thuốc, nó có thể khiến cho loài người đột phá thăng Thần cấp. Trong nhóm người các người có hai người sẽ gặp nhiều khó khăn khi muốn đạt tới Thần cấp, nếu có hai viên thuốc này thì các người không cần phải lo lắng nữa. Thế nhưng ta nhất định phải nói cho người biết, Thần cấp ở đại lục Thần Chi chỉ mới là điểm khởi đầu, về sau như thế nào thì còn phải xem vận mệnh của bọn họ. Dùng thuốc phụ trợ căn cơ đương nhiên không thể đem ra so sánh với đột phá tự nhiên, nhưng bọn họ có thể sẽ mạnh hơn bản thân lúc này vài lần” Bà lão nói xong, hai viên thuốc sáng óng ánh đã rơi vào lòng bàn tay Hàn Chỉ, sau đó một cơn gió lạnh thổi qua, bà ta cùng Tuyết Linh Nữ đã biến mất.

Hàn Chỉ bỏ hai viên thuốc vào trong người, sau đó đi vào vòng sáng trước mắt. Quả nhiên chỉ chớp lát sau, hắc đã nhìn thấy Vân Liệt Diễm cùng Đóa Đóa.

Khi Hàn Chỉ nhìn thấy Vân Liệt Diễm, trong lòng rung động mãnh liệt. Hắc nhớ lại chuyện xảy ra lúc này, không khỏi hoảng sợ một phen. Cái gì hắc cũng không sợ, duy chỉ sợ sẽ mất đi nàng. Nhớ năm đó, lúc hắc trở về từ Tây Sở lại không thấy nàng đâu, hắc hoảng hốt sợ rằng nàng sẽ rời khỏi hắc một lần nữa.

Hàn Chỉ tiến lên hai bước, dang tay ôm cả Vân Liệt Diễm lẫn Đóa Đóa vào trong ngực. Cảm giác được sống lại khiến cho hắn bùi ngùi, chỉ chút nữa thôi là hắn đã phải rời xa họ rồi.

Quả thật hắn chưa từng nghĩ rằng mình còn có thể hồi sinh, hắn chỉ biết một khắc đó nhất định phải đưa ra lựa chọn. May mắn, hắn đã không sao, lần đầu tiên trong đời hắn lại cảm thấy còn sống thật tốt.

“Sao bây giờ người mới ra?” Vân Liệt Diễm nhéo hông Hàn Chỉ một cái, làm cho nàng lo lắng gần chết. Mặc dù trong lòng vẫn hiểu hắn sẽ không có chuyện gì, nhưng lo lắng thì vẫn phải lo lắng.

“Không có chuyện gì cả” Hàn Chỉ nhếch môi, cúi đầu ấn một nụ hôn lên má Vân Liệt Diễm cùng Đóa Đóa. Chuyện gì đã qua thì cho qua đi, cho dù hắn đã trải qua chuyện gì thì quan trọng nhất chính là hắn đã sống lại, hắn vẫn sẽ được ở bên cạnh họ như trước, sẽ bảo vệ họ như trước.

“Phụ thân, Đóa Đóa thật sợ hãi, sợ sẽ không còn được gặp lại phụ thân nữa” Đóa Đóa méo mồm nhìn Hàn Chỉ. Lúc nó đứng ở đây một mình, trong lòng vô cùng hoảng hốt. Nó sợ rằng sẽ không còn được gặp lại mẹ cùng phụ thân nữa.

“Ngốc! Phụ thân cùng mẹ sao nỡ lòng bỏ con lại một mình chứ?” Vân Liệt Diễm nhéo nhéo khuôn mặt của Đóa Đóa, nàng cảm thấy con bé thật sự thú vị hơn nhiều so với Thiểm Thiểm. Thằng nhóc Thiểm Thiểm kia quá thông minh, cho nên đùa không vui chút nào.

“Diễm nhi, ta có thứ này cho nàng” Hàn Chỉ mở lòng bàn tay ra, đưa hai viên thuốc cho Vân Liệt Diễm, nói: “Nuốt viên thuốc này vào thì có thể đột phá Thần cấp”

“Thần kỳ như vậy sao?” Vân Liệt Diễm ném Đóa Đóa vào trong ngực Hàn Chỉ, kinh ngạc nhìn hai viên thuốc chỉ nhỏ bằng hai giọt nước trong tay mình.

“Ừ!” Hàn Chỉ gật gật đầu.

“Làm sao người có được?” Vân Liệt Diễm tò mò hỏi, theo suy nghĩ của nàng thì lúc này Hàn Chỉ phải chống chọi với tâm ma của mình, làm sao còn thời gian kiếm được bảo bối này?

“Bán một nhân tình, cho nên được người khác đưa cho. Thế nhưng bà ta nói hai viên thuốc này tuy thần kỳ, nhưng dựa vào thuốc để đột phá thì căn cơ không bằng với người tu luyện. Đột phá Thần cấp dù sao cũng khác biệt với cảnh giới Thiên Nhân, đây mới chân chính thoát thai hoá cốt. Cho dù có dựa vào thuốc hỗ trợ thì thực lực cũng sẽ gia tăng mấy lần” Hàn Chỉ cẩn thận giảng giải cho Vân Liệt Diễm, hắn cảm thấy cũng không cần cho Vân Liệt Diễm biết chi tiết về chuyện vừa rồi.

Vân Liệt Diễm cũng không hỏi nhiều, chỉ nhìn chằm chằm vào hai viên thuốc như có điều suy nghĩ.

Hai viên thuốc này thích hợp cho Vân Phụng Khải cùng Phượng Lăng Tiêu, nhưng nàng cũng biết nó hoàn toàn không thể đem ra so sánh với chuyện đột phá do tu luyện. Công lực của thúc thúc có thể đạt tới Thiên Tử cấp có lẽ đã là cực hạn rồi, hắn từng phong bế kìm ứ bản thân nhiều năm, trong khi con đường tu luyện kiên cố nhất chính là không tập trung tinh thần, cho nên cũng đã trễ nãi chuyện tu luyện. Như thế, hắn muốn tiến bộ quả thật vô cùng khó khăn, thậm chí còn không thể nào. Về phần tiểu cữu Phượng Lăng Tiêu, hắn một mực tận sức nghiên cứu y dược, cho nên võ học cũng rất khó để tiến bộ.

Tuy không đột phá Thần cấp nàng cũng có thể đưa bọn họ vào đại lục Thần Chi, nhưng sau khi vào nơi đó rồi chỉ sợ sẽ gặp thêm nhiều khó khăn.

Hàn Chỉ nhìn Vân Liệt Diễm cũng biết nàng đang suy nghĩ điều gì, đành lên tiếng an ủi: “Đợi bọn họ ra ngoài thì để họ tự chọn lựa, bây giờ chúng ta vẫn chưa tiến vào Thất Tinh trận, không biết chừng còn có thể gặp được kỳ duyên gì đó”

“Ừ!” Vân Liệt Diễm gật gật đầu, quả thật vẫn nên để cho bọn họ tự đưa ra quyết định của chính mình.

Bọn họ cũng không phải chờ đợi quá lâu, đám người Diệp Khuyết lần lượt xuất hiện. Diệp Khuyết cùng Đại Bạch vốn dĩ đã đến Thiên Tử cấp, bây giờ lại trải qua một trận thử thách tâm ma đã đột phá Thần cấp. Mà Vân Phụng Khải cùng Phượng Lăng Tiêu lại vừa đến mức Thiên Tử cấp, xem ra con người quả thật phải chiến thắng chính bản thân mình thì mới có thể thắng được kẻ địch.

“Lão đại, đại tẩu, ta còn tưởng rằng sẽ không được gặp lại hai người nữa!” Diệp Khuyết nhìn thấy Hàn Chỉ cùng Vân Liệt Diễm liền khoa trương nhào tới, nhưng rất nhanh đã bị Hàn Chỉ né tránh.

“Thúc thúc Tước Tước, thúc không thương con!” Đóa Đóa ôm cổ Hàn Chỉ, chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Sao có thể chứ? Tiểu công chúa đáng yêu, thúc thúc thương nhất chính là con đó! Thúc thúc của con suýt chút nữa là toi mạng rồi, nhưng vì để có thể nhìn thấy tiểu công chúa đáng yêu một lần nữa, thúc phải cắn chặt răng liều mạng đó. Tiểu công chúa, con không biết thúc đã sợ hãi tới cỡ nào khi nghĩ rằng sẽ không còn được gặp lại con nữa đâu!” Thanh âm của Diệp Khuyết tràn đầy thâm tình, giống như thật sự có chuyện như vậy xảy ra.

Đóa Đóa kích động mở to hai mắt nhìn Diệp Khuyết, hỏi lại: “Thật sao? Thúc thúc Tước Tước, thật sự là vì để gặp lại con nên mới ra ngoài này sao?”

“Đương nhiên!” Diệp Khuyết gật đầu như bằm tỏi.

“Vậy thúc định cảm ơn con như thế nào đây? Nếu không có con thì bây giờ thúc đã chết rồi!” Đóa Đóa rất chân thành nói với Diệp Khuyết.

Diệp Khuyết hoàn toàn hóa đá, mọi người đều chấn kinh. Bọn họ không biết thì ra Đóa Đóa cũng có lúc bụng dạ xấu xa như vậy. Trước kia nhìn thấy Thiểm Thiểm ‘giả heo ăn thịt hổ’, cuối cùng Đóa Đóa khờ khạo xuất hiện khiến cho bọn họ cảm thấy bầu trời vẫn còn trong xanh, không ngờ con bé này lại là cao thủ ‘thâm tàng bất lộ’.

Cơ mặt của Diệp Khuyết co rút lợi hại. Cả nhà này từ trên xuống dưới đều biến thái như vậy!

Vân Liệt Diễm đồng tình vỗ vỗ bả vai Diệp Khuyết, Đóa Đóa nhà nàng khi đã chăm chú vào chuyện gì rồi thì sẽ vô cùng nghiêm túc.

“Thế tiểu công chúa muốn thúc thúc cảm tạ con thế nào?” Diệp Khuyết gần như muốn gào khóc, hần sinh ra là để bị ức hiếp như vậy sao?

“Bây giờ con vẫn chưa nghĩ ra, đợi sau khi con nghĩ ra rồi sẽ nói cho thúc biết. Khoan đã, chúng ta phải móc tay kéo thúc lại quên mất!” Đóa Đóa nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó duỗi ngón tay út ra.

Diệp Khuyết tạm thời thở dài một hơi. May quá!

Hai người móc ngoéo tay, Đóa Đóa cảm thấy mỹ mãn mới rút ngón tay về.

Ánh mắt của Vân Liệt Diễm rơi vào trên người Đại Bạch. Đại Bạch thoát nhìn uy vũ hơn so với trước không ít, nhưng vẫn dưới hình thú lại khiến cho Vân Liệt Diễm tò mò.

“Đại Bạch, bây giờ ngươi đã có thể biến thành hình người chưa?” Linh thú chỉ cần đột phá Thần cấp thì có thể hóa thành hình người.

“Có thể!” Đại Bạch có chút kinh ngạc, nhưng vẫn trả lời vấn đề của Vân Liệt Diễm.

“Mẹ, Đại Bạch có thể biến thành người sao?” Đóa Đóa tròn to hai mắt, vẻ mặt tò mò nhìn về phía Đại Bạch.

“Đúng vậy” Vân Liệt Diễm gật gật đầu.

“Thật sao? Thật ư? Đại Bạch, ngươi mau mau biến thành người cho ta xem được không?” Đóa Đóa tròn mắt, hai tròng mắt không hề nháy, cứ nhìn chăm chăm Đại Bạch như sợ sẽ bỏ lỡ chuyện gì.

Đại Bạch khề cúi đầu, dường như có chút không muốn.

“Đại Bạch, ngươi mau lên đi!” Đóa Đóa thúc giục, không có chút cảm giác rằng Đại Bạch không được tự nhiên.

Đại Bạch nhìn đôi mắt chờ mong của Đóa Đóa, thân hình khề rung một chút, ngay lập tức trở thành một thiếu niên tuấn tú. Bộ dạng thoát nhìn chỉ khoảng mười lăm tuổi, đôi mắt đẹp mang theo uy nghiêm, đôi con ngươi màu hổ phách, mái tóc dài màu trắng tuy không xinh đẹp như Hàn Chỉ nhưng lại tạo cho người ta có một cảm giác lãnh đạm.

“Oa, Đại Bạch rất đẹp trai nha!” Đóa Đóa từ trong ngực Hàn Chỉ giẫy dụa đòi xuống đất, sau đó chạy đến trước mặt Đại Bạch, giương cánh tay ra hiệu cho Đại Bạch ẵm mình lên.

Đại Bạch có chút ngại ngùng, trên mặt xuất hiện sắc hồng nhưng vẫn ngồi xổm người ẵm Đóa Đóa lên. Đóa Đóa nắm lấy tóc Đại Bạch, vuốt ve gương mặt của hắn, sau đó kinh ngạc nói với Vân Liệt Diễm: “Mẹ, tóc của Đại Bạch cũng màu trắng này. Vậy còn ca ca thì sao? Tóc của ca ca giống với Đại Bạch hay phụ thân?”

Sắc mặt Hàn Chỉ có chút thối, con gái nhìn thấy mỹ nam liền đập ngã phụ thân, mà người làm phụ thân như hắn lại là một mỹ nam chính hiệu đây này!

Vân Liệt Diễm đang định trả lời vấn đề của Đóa Đóa, nhưng khi nhìn thấy gương mặt ‘thối hoắc’ của Hàn Chỉ liền ‘phốc’ cười ra tiếng. Diệp Khuyết thấy biểu cảm của Hàn Chỉ cũng không nhịn được, hòa cùng Vân Liệt Diễm ôm bụng cười.

Trước kia nhìn thấy lão đại ghen, Diệp Khuyết đã buồn cười gần chết rồi, không ngờ nhiều năm trôi qua lại vẫn có thể thấy cảnh lão đại đổ ‘dấm chua’ vì con gái mình. Thật sự là quá tức cười!

Ngay cả Vân Phụng Khải cùng Phượng Lăng Tiêu cũng không nhịn được khẽ cong khóe môi.

“Mẹ, thúc thúc Tước Tước, hai người đang cười cái gì vậy?” Đóa Đóa nhìn Vân Liệt Diễm cùng Diệp Khuyết với ánh mắt khó hiểu.

“Đóa Đóa, chờ đến khi gặp được ca ca thì con sẽ biết tóc của nó màu gì, nếu biết tóc ca ca màu gì rồi thì con sẽ biết nó có giống với phụ thân con hay không” Vân Phụng Khải nhìn Vân Liệt Diễm cùng Diệp Khuyết đã cười đến sặc sỡ, bất đắc dĩ lắc lắc đầu giải thích với Đóa Đóa.

Đóa Đóa gật nhẹ đầu, lại nhìn sang mái tóc của phụ thân, tiện tay ve ve chùm tóc Đại Bạch so đo. Nó nghiêng cái đầu nhỏ, dường như nghĩ không ra điều gì nữa mới thôi.

“Đại Bạch, sau này ngươi biến thành người rồi thì ai công ta đi đây?” Đóa Đóa nháy nháy mắt, chu môi. Trước kia nó đều cười trên lưng Đại Bạch, bây giờ Đại Bạch biến thành người thì nó phải tự mình đi đứng không?

Nó không thích đi bộ! Đóa Đóa nhú mày, có chút lo lắng.

Đại Bạch thả Đóa Đóa xuống, sau đó lại biến thành bộ dáng Bạch Hổ, cúi đầu nhìn Đóa Đóa.

Đóa Đóa vui vẻ trèo lên lưng Đại Bạch, vỗ vỗ đầu hắn nói: “Ta biết ngay Đại Bạch tốt nhất mà!”

Mọi người đồng loạt im lặng.

“Nơi đó là Thất Tinh trận sao?” Phượng Lăng Tiêu lên tiếng hỏi.

Vân Liệt Diễm gật nhẹ đầu, lại đột nhiên nhớ tới hai viên thuốc Hàn Chỉ đưa cho mình.

Nàng nghĩ nghĩ, vẫn nên để cho Vân Phụng Khải cùng Phượng Lăng Tiêu đưa ra quyết định. Nàng nói: “Thúc thúc, tiểu cữu, ta có hai viên thuốc có thể giúp hai người đột phá Thần cấp, chỉ là nếu dùng chúng thì năng lực tiến bộ sẽ càng thêm khó khăn. Cho nên, ta muốn hỏi hai người trước, có muốn dùng tới chúng hay không?”

Đạt đến Thần cấp, năng lực của bọn họ chắc chắn sẽ có sự đột phá, cũng sẽ chính thức thoát thai hoá cốt. Những thứ khác chưa nói, tuổi thọ đã có thể đạt đến cả ngàn năm. Tuy nhiên, dù sao cũng mượn nhờ ngoại lực cho nên sẽ rất khó tiếp tục tiến bộ, trừ khi gặp được cơ duyên tốt.

Vân Phụng Khải cùng Phượng Lăng Tiêu liếc nhìn nhau, đồng thời gật nhẹ đầu với Vân Liệt Diễm.

Vân Phụng Khải cầm lấy một viên thuốc, nói với Vân Liệt Diễm: “Diễm nhi, tự con cũng biết thúc thúc đạt đến cảnh giới này đã là cực hạn rồi. Mấy năm nay dốc lòng tu luyện cũng chỉ dặm chân tại chỗ, dù sao cũng đã bỏ lỡ cơ hội tu luyện tốt nhất cho nên rất khó để tiến bộ. Đại lực Thần Chi nguy hiểm trùng trùng, tuy ta không quan tâm đến chuyện sống chết nhưng nếu năng lực có thể tiến thêm một bước thì cũng sẽ bớt đi một phần nguy hiểm”

Phượng Lăng Tiêu cũng cười cười, nói: “Diễm nhi, thúc thúc của con nói không sai. Ta và mọi người không giống nhau, từ trước đến nay ta chỉ si mê y dược, đến đại lực Thần Chi cũng là vì có cơ hội nghiên cứu

thêm nhiều loại thuốc mới. Thế nhưng điều kiện tiên quyết là phải giữ được cái mạng này. Cho nên tiểu cữu đành phải cảm ơn con về viên thuốc, nói không chừng ta cũng có thể nghiên cứu ra một loại thuốc nào đó có lợi cho nội lực, không thể tu luyện nhưng cũng có thể dựa vào thuốc điều trị không phải sao?”

Dứt lời, hai người đều bỏ viên thuốc vào miệng.

Vân Liệt Diễm gật nhẹ đầu, sau đó tìm kiếm một nơi nghỉ chân cho hai người họ tiêu hóa nguồn năng lượng mới vừa được hấp thu.

Vân Liệt Diễm nhìn hai người đã tiến vào trạng thái tu luyện, đồng thời cũng tự mình hiểu rõ. Đúng vậy, tại sao nàng không nghĩ đến chuyện này chứ? Có thể dùng thuốc đạt tới Thần cấp thì cũng có thể làm như thế với những viên thuốc hoặc bảo vật khác để tiếp tục gia tăng năng lực. Tuy căn cơ không bằng tự tu luyện nhưng muốn bảo vệ tính mạng cũng không có vấn đề gì, huống hồ mục tiêu của bọn họ cũng không phải địa vị chí cao vô thượng.

Chỉ cần bọn họ cảm thấy vui vẻ là tốt rồi!

Sau khi Vân Phụng Khải cùng Phượng Lăng Tiêu nuốt viên thuốc, chỉ cảm thấy toàn thân nóng hầm hập như muốn tự bạo. Một nguồn năng lượng cường đại không ngừng trào vào cơ thể, ở bên trong điên cuồng rượt đuổi lẫn nhau. Hai người phải tốn rất nhiều sức mới có thể khống chế được chúng, sau đó dần dần tiêu hóa. Toàn bộ quá trình giống như thoát thai hoán cốt, máu trong cơ thể như đổi dòng chảy một lần nữa, gân mạch cũng thay đổi cơ cấu, dường như đã hình thành một con người mới không ngừng hấp thu dinh dưỡng cho đến khi những chất dinh dưỡng này tràn ngập toàn thân họ, dung hợp vào mỗi một tế bào.

Qua một lúc lâu hai người mới tỉnh lại. Lần này tất cả đều có thể thông suốt, hoàn toàn khác biệt với cảnh giới Thiên Nhân. Tầm nhìn, cảm nhận và năng lượng đều đồng thời thay đổi. Cho dù nhắm mắt lại vẫn có thể cảm nhận được xung quanh mình đang xảy ra chuyện gì, hoặc là có động tĩnh gì, những vật trong phạm vi nhất định đều được khắc rõ mười phần trong đầu.

Nhìn thấy sắc mặt mừng rỡ của Vân Phụng Khải cùng Phượng Lăng Tiêu, Vân Liệt Diễm cũng cảm thấy vui vẻ lây. Nàng gật nhẹ đầu với Hàn Chỉ, Hàn Chỉ duỗi tay nắm chặt lấy tay nàng. Tất cả của hần chính là nàng, huống gì người thân của nàng cũng chính là huynh đệ của hần.

“Ha ha, đại lục Thần Chi, chúng ta tới đây!” Diệp Khuyết hưng phấn hô to.

Vân Liệt Diễm liếc nhìn hần với ánh mắt khinh bỉ, nói: “Người nghĩ rằng Thất Tinh trận phía trước chỉ để trang trí à? Chờ qua khỏi nơi đó rồi hét lớn cũng không muộn”

Diệp Khuyết sờ sờ mũi, sau đó rất ‘chân chó’ mỉm cười nhìn Vân Liệt Diễm, nói: “Hi hi, có đại tẩu ở đây, bọn ta còn không qua được cái trận khi gió gì đó sao?”

“Miệng lưỡi trơn tru!” Vân Liệt Diễm nhắc chân từ phía sau đạp hần một cước. Diệp Khuyết ‘may mắn’ là người đầu tiên đặt chân vào Thất Tinh trận. Sau đó, những người còn lại cũng theo vào.

Cảm giác đầu tiên khi bước vào đây chính là... sáng ngời.

Xung quanh đều là ánh vàng rực rỡ, rực rỡ đến nỗi khiến cho ánh mắt của bọn họ có chút không thích ứng. Vân Liệt Diễm nhắm mắt lại, im im lặng lặng cảm thụ xung quanh.

Nếu Thất Tinh trận nằm trong dự liệu của nàng thì thuộc tính đầu tiên bọn họ gặp phải sẽ là kim, bởi vì nơi này cứ cách vài mét là một cột kim loại. Những cột kim loại này dường như được sắp xếp theo phương thức rất đặc biệt, về phần phương thức gì thì Vân Liệt Diễm cũng không hiểu nhiều lắm.

Vân Liệt Diễm mở to mắt, nhìn thấy Hàn Chỉ cũng khẽ nhíu mày. Có lẽ hần cũng đã nhận ra.

“Sao vậy? Bọn chúng được sắp đặt như thế có ý nghĩa gì?” Vân Liệt Diễm nhẹ giọng hỏi. Nàng đã quan sát, rất có thể là được dựa theo ngũ hành bát quái, chỉ có điều nàng đối với thứ này không hiểu rõ lắm.

“Là thế cờ” Hàn Chỉ nắm lấy bàn tay Vân Liệt Diễm, nói: “Mọi người đừng đi nữa! Chúng ta bây giờ chính là một con cờ đen, mỗi một bước đi đều sẽ thay đổi thế trận của ván cờ. Nếu như đi nhầm, vĩnh viễn sẽ không ra khỏi đây được”

Mọi người nghe thấy lời Hàn Chỉ nói đều lập tức đứng im. Quân cờ trên bàn, chỉ cần sai một bước chính là ‘vạn kiếp bất phục’.

“Nước đen 181, nước trắng 180, nói cách khác thì trước khi chúng ta đến đây cũng chỉ có 360 nước trên bàn cờ, chúng ta đứng lúc trở thành bảy nước cờ còn thiếu. Bây giờ đứng trên bàn cờ, chúng ta đã là một thể của thể cờ này, không còn đường lui” Nói về đánh cờ thì người hiểu rõ nhiều nhất chính là Vân Phụng Khải. Từ trước đến nay, hấn đối với nghiên cứu thể cờ cùng trận pháp đều yêu thích không muốn buông tay, đương nhiên hiểu biết so người khác cũng nhiều hơn một chút.

“Chẳng lẽ chúng ta không thể cử động sao?” Vân Liệt Diễm đen mặt, bảo nàng giết người thì có thể, còn bảo nàng đánh cờ thì thôi bỏ đi.

“Đương nhiên là không! Ván cờ đã bắt đầu thì không có chuyện bất động, nếu không thì kẻ địch lập thành thế tử, chúng ta nhất định sẽ chết” Vân Phụng Khải giải thích.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm như thế nào?” Diệp Khuyết đối với cờ trận cũng không biết, từ nhỏ đến lớn hấn sợ nhất chính là đánh cờ, cho nên mỗi lần Vân Phụng Khải tìm người đến đánh cờ hàn huyền thì hấn chính là người đầu tiên núp xa xa. Cái thứ nhảy tùm lum tùm la này, một chút hấn cũng nhìn không hiểu.

“Năng lực của ta không đủ để quan sát toàn bộ bàn cờ to lớn này, cho nên rất khó để xác định phải đi như thế nào” Vân Phụng Khải lắc lắc đầu, tuy có thể cảm nhận được bố trí xung quanh của ván cờ nhưng muốn quan sát toàn bộ thì với năng lực của hấn vẫn không làm được. Nói nó là bàn cờ, nhưng lại cực kỳ lớn, vượt ra khỏi khả năng nhận biết của hấn rồi.

“Ta có cách” Vân Liệt Diễm nghe Vân Phụng Khải nói, trong đầu vừa động liền nảy ra một ý tưởng. Muốn nhìn ván cờ, không phải là rất dễ dàng sao?

“Tiểu Thất, phóng cánh hoa chia ra theo màu sắc và nước đi của bàn cờ” Vân Liệt Diễm nhìn Tiểu Thất trên cổ tay Đóa Đóa, sau đó nói với Hàn Chỉ: “Phần còn lại phải giao cho người rồi!”

Hàn Chỉ gật gật đầu, cách này quả thật không tệ. Người có thể cảm nhận được toàn bộ ván cờ có lẽ chỉ có hấn, Vân Liệt Diễm cùng Đóa Đóa. Thế nhưng Vân Liệt Diễm cùng Đóa Đóa đều không biết gì về đánh cờ, cho nên vẫn chỉ có Hàn Chỉ là thích hợp nhất.

Tiểu Thất phóng cánh hoa bày thành hình dạng bàn cờ, sau đó dùng những cánh hoa có màu trắng đen để phân biệt thành nước cờ đen và nước cờ trắng. Ngón tay Hàn Chỉ khẽ nhích, sắp đặt nước cờ theo ý như bàn cờ hiện tại, sau đó rót một chút ánh sáng màu tím vào những nước cờ đen đại diện cho bảy người bọn họ.

“Được rồi!” Vân Phụng Khải gật gật đầu, quan sát thế cuộc của ván cờ, sau đó tỉnh táo hướng dẫn đường đi cho từng người. Mỗi một bước đi, Hàn Chỉ đều kịp thời thay đổi vị trí quân cờ. Ngay lập tức, những cột kim loại xung quanh bọn họ cũng thay đổi vị trí theo.

Đám người Vân Liệt Diễm đều rất lo lắng, nhất là Đóa Đóa và Diệp Khuyết. Diệp Khuyết là bị những thuật ngữ rối tinh rối mù kia làm cho loạn theo. Đóa Đóa thì lại tò mò, trước kia nó cũng từng thấy phụ thân cùng ông chú đánh cờ, nhưng đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy cách đánh cờ như thế này. Đóa Đóa vẫn luôn trừng mắt đôi mắt nhìn qua mọi người.

Đang đi tới phía trước theo lời Vân Phụng Khải, bọn họ lại đột nhiên nghe bên cạnh truyền đến âm thanh nổ tung.

102. Q.3 - Chương 104: Thất Tinh Trận (2)

Đóa Đóa vội vàng che mắt, một lúc lâu sau mới dám lén nhìn bên ngoài từ giữa kẽ tay.

“Hi hi, tiểu công chúa, có thú ở đây, con sẽ không xảy ra chuyện gì đâu” Vì sợ Đóa Đóa nhảy tới nhảy lui, Diệp Khuyết vẫn luôn giữ chặt tay con bé.

Trán Vân Phụng Khải chảy đầy mồ hôi lạnh bởi vì tính mạng của mọi người đang nằm trong tay hắn. Vân Liệt Diễm, Đóa Đóa và Diệp Khuyết, ba kẻ không biết gì về cờ, xung quanh không ngừng truyền đến âm thanh nổ tung.

Lại nhìn bàn cờ, lúc này đã thiếu đi vài quân cờ trắng lẫn đen. Điều này rất rõ ràng, nếu như bọn họ đi nhầm thì hoặc là bị chặn đường, hoặc là bị nổ tung như những quân cờ kia.

Tình hình khẩn trương như vậy không biết đã giằng co trong bao lâu, cho đến tận khi trước mắt mọi người xuất hiện một vầng sáng. Quanh đầu lại, bàn cờ kia đã biến mất.

Lúc này, quần áo của Vân Phụng Khải đều đã bị mồ hôi thấm ướt. Hàn Chỉ cũng không dễ chịu hơn, hắn đều phải thấy rõ mỗi một bước thay đổi của ván cờ, năng lượng tinh thần luôn rơi vào trạng thái căng thẳng, chẳng khác mấy khi ra chiến trường.

“Phù... Làm ta sợ muốn chết! Ván cờ này sao lại có sức mạnh lớn như thế chứ?” Đến tận bây giờ Diệp Khuyết vẫn còn cảm thấy kinh hãi, thử nghĩ nếu để cho kẻ không biết tí ti về cờ nghệ này đứng ra đánh, chẳng phải bọn họ chắc chắn phải chết hay sao? Bây giờ hắn đã hiểu tại sao nhiều người không thông qua được Thất Tinh trận này rồi, bởi vì không chỉ phải thông qua khảo nghiệm tâm ma mà còn phải vượt qua những thử thách ngang này.

“Thúc thúc, muốn nghỉ ngơi một chút rồi lại lên đường hay không?” Mới qua cửa thứ nhất, còn không biết cửa thứ hai sẽ xuất hiện những thử thách gì. Vân Liệt Diễm nhìn thấy sắc mặt Vân Phụng Khải có chút không tốt bèn đề nghị.

“Không sao!” Vân Phụng Khải khoát khoát tay, hắn chỉ mệt mỏi một chút, so với Hàn Chỉ thì hắn bất quá cũng chỉ lãng phí chút ít trí nhớ mà thôi.

Thất Tinh trận được bảy loại năng lượng tự nhiên hợp thành một trận pháp, như vậy thuộc tính tiếp theo khẳng định là Mộc.

Quả nhiên, chưa đi được bao xa thì bọn họ đã nhìn thấy một rừng cây, thậm chí còn thấy rất nhiều loài hoa xinh đẹp.

“Là mê hồn trận của gia tộc Mộc thị” Lúc này, Tiểu Thất vẫn luôn quán quanh cổ tay Đóa Đóa mở miệng nói.

Đóa Đóa cúi đầu, nhìn Tiểu Thất vẫn luôn nhắm hai mắt hỏi: “Mê hồn trận là cái gì?”

“Mê hồn trận của gia tộc Mộc thị không giống với những mê hồn trận khác. Tất cả các loài hoa cùng cây cối đều có sinh mạng, bọn chúng sẽ không ngừng thay đổi vị trí trong khu rừng này. Mục đích chính là mê hoặc tư tưởng loài người, khiến cho chúng ta vĩnh viễn cũng không biết mình đang ở nơi nào, cho dù đi rất xa nhưng lại luôn nhận ra mình vốn dĩ vẫn đứng nguyên tại chỗ. Hơn nữa, vị trí mà bọn chúng thay đổi hoàn toàn không theo một quy luật định sẵn, ngoài ra chúng còn không ngừng phát ra công kích. Đây là một trong những trận pháp đơn giản nhất của gia tộc Mộc thị, đồng thời cũng là trận pháp phức tạp nhất, bởi vì ngoại trừ hủy diệt nó ra thì không còn bất kỳ phương pháp phá giải. Cho dù có đốt sạch cây cối trong khu rừng thì chỉ cần có điều kiện, bọn chúng vẫn có thể trọng sinh, sinh sôi nảy nở rất nhanh. Đây cũng là ưu thế của gia tộc Mộc thị” Tiểu Thất lý giải cẩn thận cái gì gọi là mê hồn trận của gia tộc Mộc thị cho mọi người hiểu.

Mọi người đều nhú mày. Không thể không nói, mê hồn trận này quả thật không dễ đối phó.

Hỏa khắc Mộc, nhưng còn có một câu nói ‘lửa lớn thiêu không chết, qua xuân cây lại mọc’. Vân Liệt Diễm cho dù có đốt trụi hết rừng cây này thì bọn chúng vẫn có thể sống lại rất nhanh, lại hình thành nên một trận pháp khác. Bởi vì vẫn đang sinh trưởng trong trận, cộng thêm năng lực đặc biệt của gia tộc Mộc thị, tốc độ trưởng thành của bọn chúng là cực kỳ nhanh.

Cho nên, Vân Liệt Diễm cũng không nắm chắc phần thắng trong trận này.

“Không còn cách nào khác sao?” Vân Liệt Diễm nghĩ nếu dùng hỏa để thiêu cả rừng cây này thì dường như thật sự là chuyện không thể.

“Có!” Tiểu Thất nhìn Đóa Đóa, nói: “Chỉ cần chủ nhân sử dụng năng lực của mình thì rừng cây này có thể bị hủy diệt triệt để, thậm chí còn không có khả năng tái sinh”

“Con?” Đóa Đóa chỉ vào chính mình, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Vân Liệt Diễm nhìn Tiểu Thất, lại nhìn sang Đóa Đóa, đồng thời cũng hiểu rõ ý của Tiểu Thất. Tiểu Thất từng nói hoa Mạn Châu Sa đóa hoa đại diện cho cái chết, tất cả Tà hoa trên nhân gian này đều xem nó là chủ nhân, đồng thời cũng là khắc tinh lớn nhất của gia tộc Mộc thị. Bởi vì năng lực điều khiển cái chết của hoa Mạn Châu Sa có thể khiến cho hoa cỏ cùng cây cối hoàn toàn mất đi khả năng tái sinh.

Đây có lẽ là biện pháp tốt nhất, nhưng Đóa Đóa lại không hoàn toàn có thể chi phối được năng lượng trong cơ thể mình, thậm chí còn không biết phải sử dụng nó như thế nào.

“Đóa Đóa, bây giờ con hãy nhắm mắt lại nghĩ đến cảnh tượng rừng cây này rẽ sang hai bên hoặc bất kỳ cách gì có thể hủy diệt chúng thử xem” Vân Liệt Diễm nói với Đóa Đóa.

Đóa Đóa nháy nháy mắt, nhìn xung quanh một lần. Thấy tất cả mọi người đều đang nhìn mình chằm chằm, vì vậy nó chỉ có thể gật nhẹ đầu.

Nhắm mắt lại, Đóa Đóa cũng không biết nên bắt đầu từ chỗ nào. Trong đầu của nó quả thật gần đây xuất hiện rất nhiều điều kỳ quái, nhưng chúng có ý nghĩa gì và phải sử dụng như thế nào thì một chút nó cũng không biết. Nhớ đến lời mẹ nói, muốn hủy diệt rừng cây này thì phải làm cái gì đây?

Lúc này, một chuỗi ký hiệu kỳ quái đột nhiên hiện ra trong đầu nó. Đóa Đóa tập trung tinh thần nhớ kỹ chúng, chỉ là chính nó cũng không biết đây là cái gì.

Đóa Đóa mở to mắt, nói với Diệp Khuyết vẫn đang ẩm mình trên tay: “Thúc thúc Tước Tước, thúc thả con xuống đi”

Diệp Khuyết nhìn sang Vân Liệt Diễm, thấy Vân Liệt Diễm gật đầu với mình mới thả Đóa Đóa xuống dưới. Đóa Đóa đi về phía trước vài bước, sau đó nhắm mắt lại, lẩm lẩm chuỗi ký hiệu xuất hiện trong đầu lúc này:

“Hắc Ám hủy diệt!”

Quanh người Đóa Đóa lập tức xuất hiện một màn sương mù đen, sau đó lớp sương mù này bắt đầu bay về phía rừng cây. Cứ hễ là nơi xuất hiện sương mù đen, cây cối xung quanh bắt đầu ngã quỵ, sau đó biến mất. Chỉ khoảng vài phút trôi qua, toàn bộ khu rừng đều bị bao phủ bởi màn sương mù dày đặc, rồi cũng nhanh chóng biến mất không còn một gốc cây. Đến lúc màn sương mù kia dần dần tán đi, toàn bộ khu rừng cũng đã trở thành một vùng đất đen kịt không một ngọn cỏ, hoàn toàn không còn cảnh tượng cảnh lá rậm rạp lúc này.

Màn sương mù xung quanh Đóa Đóa cũng dần biến mất theo thời gian. Đóa Đóa mở to mắt, nháy nháy mắt nhìn vùng đất đen sì trước mặt. Tại sao nó lại cảm thấy nơi này có chút gì đó rất quen thuộc? Đóa Đóa nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra mình từng đến nơi gọi là Minh Giới gì đó, nơi đó cũng giống như thế này.

“Trời ạ, ta không phải là đang nằm mơ chứ?” Diệp Khuyết xoa xoa hai mắt, lại tiếp tục xoa xoa. Hắn không có nhìn lầm chứ? Đây quả thật là Đóa Đóa sao? Quá kinh khủng rồi!

Không chỉ Diệp Khuyết, những người còn lại cũng đều trợn mắt há hốc mồm. Từ lúc Đóa Đóa sinh ra đã được mọi người kiểm tra, con bé không hề có một chút thiên phú nào về võ công. Không cần quản bọn họ dùng những biện pháp gì, con bé đều chưa từng đạt được đến Xích cấp, cho nên tất cả mọi người đều từ bỏ việc luyện võ cho Đóa Đóa.

Thế nhưng bây giờ từ trên người Đóa Đóa tản ra một nguồn năng lượng đặc biệt, ngay cả bọn họ cũng cảm thấy sợ hãi. Con bé giống như ác quỷ xuất hiện từ địa ngục U Minh.

“Mẹ, vậy là xong rồi sao?” Đóa Đóa vui vẻ chạy đến trước mặt Vân Liệt Diễm, nhu thuận mở miệng hỏi.

“Đóa Đóa giỏi quá!” Vân Liệt Diễm ôm Đóa Đóa vào trong ngực, ấn một nụ hôn xuống má con bé. Xem ra sau này năng cũng không cần quá lo lắng cho Đóa Đóa nữa rồi, nguồn năng lượng trên người con bé có lẽ

là của hoa Mạn Châu Sa. Loài hoa đến từ Minh Giới này có một nguồn năng lượng tự nhiên vô cùng rung động, chỉ sợ bất kỳ một loại dị năng nào cũng đều không địch lại năng lượng từ cõi chết.

“Đại tẩu, đây là Đóa Đóa sao? Tẩu xác định con bé không bị đánh tráo chứ?” Diệp Khuyết nhảy đến trước mặt Vân Liệt Diễm, nhìn chăm chăm vào Đóa Đóa một lúc lâu. Thật sự không nhìn ra chỗ nào không đúng, làm sao có thể trở nên lợi hại như vậy chỉ trong một thoáng được?

“Thúc thúc Tước Tước, thúc mới bị tráo đó!” Đóa Đóa không vui, cái gì gọi là bị đánh tráo? Rõ ràng nó vẫn hoàn hảo đứng đây kia mà!

Diệp Khuyết ngượng ngùng sờ sờ mũi. Đây quả thật là Đóa Đóa rồi, nhưng năng lực kinh khủng khiến kia thật sự rất chấn kinh!

Sau khi được Đóa Đóa ‘mở đường’ bằng một cách thức đặc biệt, bọn họ đương nhiên không gặp bất kỳ khó khăn nào ở cửa ải này.

“Kim cùng Mộc đều đã qua, vậy thì tiếp theo nhất định là Thủy!” Sắp đến nơi tận cùng cửa ải, Vân Liệt Diễm nhìn Hàn Chỉ nói.

Thủy Linh Lung là người của gia tộc Thủy thị, cho nên Hàn Chỉ đương nhiên sẽ kế thừa năng lực của bà. Cửa ải này, hẳn nhất định phải là người ra tay.

Hàn Chỉ gật nhẹ đầu, chỉ cần là Thủy thì không có gì khó khăn.

Thế nhưng nằm ngoài dự đoán của mọi người, cửa thứ ba này lại không phải là Thủy. Trước mặt là một vách núi có vẻ sâu đến vạn trượng, nhìn không thấy phía dưới, hơn nữa còn có tuyết bay đầy trời.

Bông tuyết không ngừng lả ta đáp xuống vách núi, còn phía dưới là cái gì thì không một ai thấy rõ. Cửa ải này không cần nói cũng biết, bọn họ bắt buộc phải đi qua vách núi này, nhưng vấn đề bây giờ là làm sao để đi qua.

Nếu như Vân Liệt Diễm hóa thành bản thể thì có thể bay qua, nhưng chính nàng cũng không biết phía bên kia là cái gì. Mắt thường của bọn họ không đủ khả năng nhìn thấy nơi đó, không biết có cái gì ở đó mà liều mạng bay qua, nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

“Hay là ta đi trước xem bên kia là cái gì?” Vân Liệt Diễm híp mắt nhưng vẫn không nhìn rõ. Tầm nhìn của nàng bây giờ đã có thể vượt tới ngàn mét, nhưng vẫn không thu hoạch được thứ gì. Vì thế dễ dàng nhận ra cửa ải này không đơn giản như thế.

Năng lực bay trên không này cho dù đến Thần cấp mà không có điều kiện đặc biệt cũng sẽ không làm được. Nhân loại có thể nhờ vào binh khí, ngoài ra thì cũng chỉ Thần thú có năng lực bay mới có thể bay. Mà trong bọn họ, người duy nhất làm được điều này cũng chỉ có Vân Liệt Diễm.

“Để ta đi cho!” Lúc này, Hàn Chỉ đột nhiên mở miệng nói.

103. Q.3 - Chương 105: Sa Mạc Hỏa Diễm

“Người qua đó bằng cách nào?” Vân Liệt Diễm sững sốt, mặc dù biết Hàn Chỉ rất mạnh nhưng nàng vẫn chưa đoán được cách hẳn sẽ làm.

“Nàng cứ ở đây, ta đi xem một chút rồi trở lại” Hàn Chỉ cho Vân Liệt Diễm ánh mắt trấn an.

Thủy cùng Hỏa là hai thuộc tính tương khắc, bọn họ đã đến tận đây nhưng vẫn chưa nhìn thấy Thủy, điều này không phải là quá kỳ quái sao?

Vách núi này cũng rất cổ quái, không biết nó sâu bao nhiêu nhưng lại tạo cho người ta cảm giác sẽ không bao giờ nhìn thấy nơi tận cùng.

Bọn họ đã đạt Thần cấp, cảm nhận đều vô cùng nhạy bén. Vậy thì chỉ còn một cách để giải thích, chính là vách núi này đã vượt ra khỏi khả năng cảm nhận của bọn họ.

Vân Liệt Diễm còn chưa kịp nói câu gì, Hàn Chỉ đã điểm nhẹ mũi chân, cả người bay qua vách núi. Thân thể của hắn lơ lửng trên không trung một lúc, sau đó từ từ di chuyển về phía trước.

Vân Liệt Diễm trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng Hàn Chỉ. Có thể làm như vậy sao? Nàng không hề thấy Hàn Chỉ mượn nhờ bất kỳ vật gì, hắn biết bay sao?

“Mẹ, cái này con cũng biết làm!” Đóa Đóa nhìn thấy phụ thân thật uy phong, cho nên nhịn không được liền chạy đến khoe mẽ.

“Con cũng có thể?” Vân Liệt Diễm càng thêm khó tin. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ chỉ là do nàng chưa từng nhìn thấy thôi sao?

Đóa Đóa đắc ý gật đầu, lại càng khiến cho Vân Liệt Diễm bó tay hết cách. Cần thận suy ngẫm một lúc lâu, quả thật có sách ghi chép một số ít giống loài trời sinh năng lượng cường đại có thể chống lại những Thần thú thượng cổ, nhưng rất ít và thưa thớt, cho nên cũng không có thông tin cụ thể.

Điều Đóa Đóa nói Vân Liệt Diễm còn có thể hiểu được, nhưng còn Hàn Chỉ, Vân Liệt Diễm lại không thể hiểu. Chẳng lẽ nam nhân nhà nàng cũng không phải loài người? Không thể nào? Chuyện này nàng không nghe Thủy Linh Lung nhắc đến, nhưng quả thật có rất nhiều chuyện kỳ quái xảy ra trên người Hàn Chỉ. Nhất là đôi mắt có thể phát ra ánh sáng tím, đây là thứ Vân Liệt Diễm tò mò nhất.

Bên này, Hàn Chỉ đã bay được một chút mới loáng thoáng nhìn thấy thứ gì đó ở phía trước. Thật ra ngay chính hắn cũng không hiểu vì sao sau khi sống lại, những năng lực kỳ lạ mà hắn vẫn không thể sử dụng lúc trước lại đột nhiên có thể vận dụng một cách dễ dàng. Hắn giống như một người bị nhốt rất nhiều năm, thoáng một cái được phóng thích, sau đó tất cả năng lực vốn có lại sáng bừng lên, hắn hoàn toàn tự do.

Hướng về phía vật kia đi tới, Hàn Chỉ dừng lại giữa không trung. Nhìn quang cảnh trước mắt, hắn không khỏi có chút rung động. Xa xa là vách núi sâu không thấy đáy, mà phía bên này vách núi lại là biển cả mênh mông mênh liệt.

Sóng lớn xoay tròn, cao khoảng chừng cả trăm mét. Dừng nói là người, ngay cả thuyền cũng sẽ bị con sóng này nuốt chửng, rồi xé thành từng mảnh nhỏ.

Hàn Chỉ nhíu mày, khó trách... Thì ra là thế!

Vách núi bên kia ngay cả một con ruồi cũng không có, chính là vì bên này không có thứ gì ngoài trừ biển cả. Muốn vượt qua nơi này, chỉ có thể bay qua.

Tuyết vẫn lả tả rơi, nhưng sóng nước lại không hề ngừng trở mình quay cuồng. Bây giờ Hàn Chỉ ước chừng đã có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra, hẳn là do tuyết tích lũy, sau đó tan chảy thành biển cả cuộn cuộn này. Thoạt nhìn nó như là biển, nhưng thật ra chỉ là một hồ nước mà thôi.

Về phần tuyết rơi xuống tại sao không kết thành băng, đoán chừng cũng vì cửa ải tiếp theo chính là Hỏa. Thủy cùng Hỏa từ trước đến nay đều tương khắc, luôn khắc chế năng lực của nhau.

Thân thể Hàn Chỉ lơ lửng giữa không trung. Hắn nhắm mắt lại, quanh thân bắt đầu xuất hiện ánh sáng tím nhàn nhạt, sau đó hắn rũ nhẹ một tay xuống, rồi lại giơ lên. Đúng lúc này, sóng nước vẫn xô bờ đứng nhịp lại đột nhiên biến thành một cột nước cao chừng trăm mét. Cột nước từ từ tràn về phía vách núi bên kia. Cho đến khi chạm phải vách núi, cột nước thế mà lại kết thành băng.

Một cây cầu bằng băng sừng sững xuất hiện trước mặt mọi người. Hàn Chỉ quay đầu nhìn thứ giống như biển lúc nãy, bây giờ đã bị tháo hết nước. Hắn đã khiến cho lượng nước vốn có hóa thành băng, nếu cột băng này muốn hòa tan thì sẽ cần thêm một thời gian không ngắn. Bọn họ có thể rời khỏi vách núi, bấy nhiêu thời gian có lẽ đã đủ.

“Trời ạ! Hàn Chỉ, làm sao ngươi có thể làm được vậy?” Vân Liệt Diễm mở to đôi mắt khó tin nhìn cây cầu bằng băng to lớn trước mắt. Quá thần kỳ! Làm sao thoáng một cái mà hắn đã có thể biến ra nó chứ? Dự năng biến ảo đều có thời gian hạn chế, giống như nàng có thể phóng ra công kích bằng nham thạch nóng chảy trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng nếu bảo nàng tạo ra một nham thạch nóng chảy thật sự thì chính là điều không thể.

Hàn Chỉ nhìn sang mọi người, nói: “Đi thôi!”

Sau đó hắn đi đến trước mặt Vân Liệt Diễm, nói: “Ở đây nhiệt độ thấp, nhưng càng đi về phía trước thì nhiệt độ sẽ càng tăng cao. Cho nên phía bên kia đầu cầu sẽ không giữ được lâu, chúng ta nên đi mau thôi”

“Sao người tạo ra nó được vậy?” Vân Liệt Diễm nắm tay Hàn Chỉ bước đi, vẫn nhìn không được tò mò.

“Những bông tuyết không ngừng rơi xuống này đã tích lũy không biết bao lâu, phía trước đã hình thành một vùng biển. Bởi vì sóng biển khá cao cho nên khiến cho người ta có một loại ảo giác nơi đó rất rộng, nhưng thật ra cũng chỉ là một hồ nước mà thôi”

Bông tuyết dù sao cũng là tuyết, tuy chúng đã được tích lũy không biết bao nhiêu năm nhưng cũng sẽ phải bốc hơi chút ít. Không thể không nói đây là ảo cảnh, thoát nhìn có chút khó tin nhưng quả thật chúng đã chân chân thật thật tồn tại bên trong.

Tầm nhìn của hai người bọn họ cũng không phải rất rộng nhưng vẫn có thể dùng mắt thường quan sát hai bên tối đen, nơi đây chắc hẳn là điểm tận cùng của vách núi. Cho nên tuyết tích tụ ở vách núi đã hình thành hồ nước phía bên kia cũng một phần là nhờ vào địa thế. Về phần cụ thể như thế nào thì cũng không phải là chuyện hắn thật tâm quan tâm. Chỉ cần có thể lợi dụng điều kiện có lợi để đưa bọn họ rời khỏi nơi này là được rồi.

“Thì ra là như vậy!” Lời Hàn Chỉ giải thích, Vân Liệt Diễm hoàn toàn hiểu rõ. Cửa thứ ba là Thủy, cửa thứ tư sẽ là Hỏa. Băng bị Hỏa tác động, đương nhiên sẽ tan chảy thành nước. Trách không được Hàn Chỉ lại có thể tạo ra một cây cầu bằng băng lớn như vậy, thì ra là vì bên kia có nước. Đối với một người có dị năng mà nói, mượn nhờ năng lực thiên nhiên sẽ mang đến hiệu quả nhiều hơn rất nhiều so với chính bản thân mình.

Quả nhiên, chờ đến lúc tất cả bọn họ rời khỏi nơi đó, quay đầu lại liền nhìn thấy băng đang dần hòa tan từng chút một. Thế nhưng, chuyện này cũng không ảnh hưởng đến bọn họ.

Đặt chân lên lục địa, mọi người đã có thể cảm nhận được hơi nóng từ trong không khí.

Vân Liệt Diễm nhớ lại lúc mình vượt qua khảo nghiệm tâm ma đã nhìn thấy cảnh tượng kia, quả thật không nghĩ ra tiếp theo sẽ gặp phải điều gì. Nếu mà gặp dòng nham thạch nóng chảy lúc trước, nàng nhất định sẽ chết lặng.

Càng đi về phía trước lại càng cảm thấy nóng bức, nhất là mặt đất, hơi nóng khiến cho người ta có cảm giác như đang nằm trong lồng hấp. Mọi người đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, bởi vì ngoại trừ nóng ra thì bọn họ vẫn không nhìn thấy bất kỳ thứ gì khác.

Vân Liệt Diễm nhíu mày, tình huống quỷ dị như vậy chắc chắn sẽ không gặp được chuyện tốt.

“Mọi người cẩn thận một chút, ta cảm thấy nơi này có vấn đề” Vân Liệt Diễm có thể khẳng định phía trước không phải là một nơi tốt đẹp.

Mọi người đều không chịu nổi sức nóng, cả người là mồ hôi, càng chạy thì chân càng mềm yếu. Cho dù là loài người hay động thực vật, chỉ cần không có nước đều sẽ sống không nổi. Cảm giác của bọn họ lúc này chính là như vậy, vô cùng thiếu nước, gần như sắp khô héo đến nơi. Cho dù là đã đạt tới Thần cấp, bọn họ cũng chống đỡ được cảm giác khô nóng thiếu nước này.

Cho đến khi nhìn thấy sa mạc trước mắt, bọn họ hoàn toàn sợ đến ngây người.

Cuối cùng Vân Liệt Diễm cũng đã biết cửa ải này muốn khảo nghiệm cái gì, đó là sức chịu đựng cùng ý chí của con người. Muốn vượt qua sa mạc trong điều kiện nóng bức thiếu nước này, tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản. Từ trước đến nay, sa mạc chính là nơi mà tất cả mọi người sợ phải đối mặt nhất.

Thế nhưng Vân Liệt Diễm vẫn nghĩ không ra, thuộc tính của cửa ải này không phải nên là Hỏa sao? Sa mạc chính là Thổ, chẳng lẽ Hỏa cùng Thổ đã sát nhập lại thành một ải? Nếu quả thật là như vậy thì bọn họ sẽ phải bỏ ra rất nhiều sức lực.

Suy đoán của Vân Liệt Diễm là chính xác. Thế nhưng cho đến khi bọn họ đi vào sa mạc, Vân Liệt Diễm mới phát hiện tình huống phía xa xa không có đơn giản như nàng tưởng tượng.

Chân vừa bước vào sa mạc, cảm giác lại như vừa khởi động một cơ quan. Bầu trời đột nhiên nện xuống vô số hỏa cầu, giống như một cơn mưa lửa.

Vân Liệt Diễm nhanh chóng phóng ra một bức tường lửa lơ lửng trên không, cắn nuốt những hỏa cầu kia. Thế nhưng hành động này lại càng khiến cho cát trên sa mạc đã nóng lại thêm nóng.

Hàn Chỉ ngay lập tức bố trí phòng ngự cầm xung quanh mọi người, có như vậy mới bảo vệ họ không bị hơi nóng tổn thương. Cũng may tình huống như vậy cũng không kéo dài lâu, nhưng vấn đề mới lại tới. Lúc này, lơ mơ trên không trung xuất hiện một loạt hỏa cầu khổng lồ, khoảng chừng có đến hơn hai mươi cái, dường như chỉ cần hơi nóng trên mặt đất đạt đến một mức độ nhất định thì chúng sẽ nổ ngay tức khắc.

Vân Liệt Diễm thật sự không nghĩ rằng sẽ xuất hiện tình huống này. Trước mắt, nàng cũng không biết nên đối phó như thế nào. Đương nhiên là nàng không sợ hỏa thiêu, nhưng những người khác lại không giống với nàng. Năng lượng cường đại không có nghĩa là thân thể bất tử, bị những hỏa cầu này thiêu thành tro thì cho dù Đại La Thần Tiên cũng phải tróc một lớp da.

Mà Vân Liệt Diễm vốn cho rằng dễ giải quyết, bây giờ mới phát hiện chính mình là ‘tội đồ thiên cổ’. Vốn không khí đã đủ nóng, nếu như nàng càng phóng năng lực thì đoán chừng mọi người cũng sẽ sớm bị nướng chín.

Sắc mặt mọi người đều không tốt chút nào. Nhất là Vân Phụng Khải cùng Phượng Lăng Tiêu, bọn họ dựa vào được vật mới đạt đến Thần cấp, vẫn chưa hoàn toàn thích ứng lại phải đối mặt với từng đợt tra tấn như vậy. Hàn Chỉ vẫn còn khá tốt, dù sao thực lực của hắn đã vượt qua áp lực mà hoàn cảnh hiện tại mang đến, nếu không thì người đầu tiên ngã xuống nhất định sẽ là hắn.

104. Q.3 - Chương 106: Lửa Địa Ngục Lại Xuất Hiện

Nếu cứ tiếp tục như vậy khẳng định không phải là cách hay. Nơi này là sa mạc hoang vu không có kẻ địch, cho nên bọn họ cứ không ngừng tấn công cũng không có bất kỳ tác dụng nào. Bọn họ chỉ biết đứng giữa sa mạc nóng bức tiếp nhận khảo nghiệm đến từ thiên nhiên, ngay cả Đóa Đóa vẫn luôn ngồi trên lưng Đại Bạch cũng đỏ bừng cả mặt vì nóng. Nhiệt độ từ lâu đã vượt qua sức chịu đựng của người bình thường, nếu như không tu luyện đến trình độ bây giờ thì bọn họ nhất định đã chết ngay từ lúc vừa đặt chân vào sa mạc.

“Hàn Chỉ, ngươi không nghĩ ra cách nào sao?” Nhìn sắc mặt của Vân Phụng Khải cùng Phượng Lăng Tiêu, Vân Liệt Diễm cũng có chút sốt ruột.

Diệp Khuyết đã ngoan ngoãn bảo tồn thể lực từ lâu. Trước kia hắn từng theo chân Hàn Chỉ dạo quanh Tử Vong Sơn Mạch cùng Mạt Nhật Sâm Lâm, sau đó lại chịu khó tu luyện ở Mạt Nhật Sâm Lâm nhiều năm, cho nên năng lực chịu đựng của hắn tốt hơn nhiều so với hai người kia.

Nhiệt độ cao thế này rất dễ rút hết sức lực của con người. Không một ai trong bọn họ nghĩ rằng khảo nghiệm kết hợp giữa Hỏa và Mộc là như thế này, xem ra tiến vào đại lục Thần Chi quả thật không phải là một chuyện dễ dàng.

Hàn Chỉ lắc đầu. Hắn có thể dùng năng lực phòng ngự để bảo vệ mọi người, nhưng năng lực phòng ngự không giống với năng lực từ chính bản thân hắn, phòng ngự hệ Thủy vốn dĩ không cách nào chống lại nhiệt độ cao như vậy.

Vân Liệt Diễm thấy Hàn Chỉ lắc đầu cũng thầm hiểu rõ. Thế nhưng, một cách cũng thật sự không có sao? Không biết bao lâu nữa mới đến cánh cửa cuối cùng, nếu bây giờ đã tiêu hao hết năng lực thì những khảo nghiệm tiếp theo không biết sẽ còn kinh khủng như thế nào nữa. Huống hồ đến tận lúc này mà nàng vẫn chưa thể xác định được khảo nghiệm này có thật là kết hợp giữa Hỏa cùng Thổ hay không, lỡ như chỉ có Hỏa, vậy thì bọn họ còn đến tận ba cửa chưa qua. Chưa ra khỏi Thất Tinh trận thì bọn họ không thể dừng lại. Tuy giữa hai khu vực có nơi để nghỉ chân, nhưng cũng chỉ tương đối mà thôi chứ chưa thật sự an toàn. Nếu như hai thể lực đồng thời tập kích thì nơi đó ngược lại sẽ là khu vực nguy hiểm nhất.

Phượng Lăng Tiêu là người đầu tiên không chống đỡ nổi. Bản thân năng lực của hắn cũng không phải nhờ tu luyện mà thành, cho nên bản lĩnh cũng không bằng Vân Phụng Khải, nhiệt độ cao như vậy hắn đương nhiên không chịu nổi. Trong khi bọn họ cũng chỉ vừa đột phá Thần cấp, vẫn chưa kịp hấp thu hoàn toàn

năng lượng viên thuốc kia mang lại, cho nên cảnh giới thì đã đến nhưng thực lực vẫn còn một khoảng cách khá xa.

Hàn Chỉ đặt Đóa Đóa lên lưng Đại Bạch, sau đó đứng đỡ Phượng Lăng Tiêu ngồi phía sau Đóa Đóa. Đại Bạch vốn cũng không chịu nổi sức nặng của hai người, nhưng dù sao thì nó cũng là Thần thú, để có thể xưng Vương trong Mặt Nhật Sâm Lâm cũng đã chịu đựng không biết bao nhiêu trắc trở.

Vân Liệt Diễm chính là người thoải mái nhất. Thân thể nàng lúc này đã là bản thể Hỏa Phượng Hoàng, cả người hồ toàn thân đều là do hỏa Diễm tạo thành, nhiệt độ cao thể này vốn dĩ không có một chút tác dụng với nàng. Thế nhưng khi nhìn thấy tình trạng của mọi người thì kẻ lo lắng nhất vẫn chính là Vân Liệt Diễm.

Rốt cuộc phải làm thế nào đây?

Năng lực của Hàn Chỉ lại không được. Nơi đây nhiệt độ khá cao, trong không khí dường như cũng không còn hơi nước, một nơi thiếu nước như thế sẽ khiến hắc rất khó phát huy năng lực.

Năng lực của Đóa Đóa cũng không được. Mọi năng lực của Đóa Đóa đều là mang tính hủy diệt, toàn bộ sa mạc đều là cát mà cát lại không có sinh mệnh, cho dù Đóa Đóa có thể phân xét với tất cả loài hoa trên đời này cũng đều không có tác dụng với ngay cả một hạt cát.

Vân Liệt Diễm đột nhiên ngưng suy nghĩ. Lúc này nghĩ đến Đóa Đóa, nàng không khỏi nghĩ đến hai chữ ‘hủy diệt’. Nhiệt độ bây giờ có thể đã có xu hướng hình thành những hỏa cầu đang dần tiếp cận mặt đất, cát trong sa mạc càng nóng thì càng khiến không khí nóng theo. Bây giờ những phương pháp nàng nghĩ ra đều vô phương giải quyết, vậy thì nếu như những hỏa cầu lơ lửng trên không này biến mất hoặc là bị ngăn chặn, chuyện này có thể tốt hơn không?

Hỏa Diễm được chia thành Dương Hỏa cùng Âm Hỏa. Trước kia nàng cũng sử dụng Âm Hỏa không chỉ một lần, chỉ có điều Âm Hỏa không thể điều khiển giống với Dương Hỏa, năng lực cũng không mãnh liệt bằng Dương Hỏa. Tuy nhiên Âm Hỏa lại tạo cho người ta một cảm giác cực kỳ âm lãnh, thậm chí còn có thể cắn nuốt Dương Hỏa.

Lúc nghĩ đến hai chữ ‘hủy diệt’, Vân Liệt Diễm lại nghĩ rằng có thể dùng Âm Hỏa cắn nuốt những hỏa cầu hoặc chỉ cần cản trở dù chỉ một chút. Nghĩ đến khả năng này, một khắc Vân Liệt Diễm cũng không do dự, thử một lần còn hơn là không làm gì cả. Vân Liệt Diễm nhảy ra khỏi chỗ mọi người, sau đó mặc niệm phương thức điều khiển Âm Hỏa, cuối cùng thân thể của nàng hóa thành một Hỏa Phượng Hoàng toàn thân màu xanh da trời pha lẫn xanh lá, sau đó bay về phía những hỏa cầu kia.

Lúc sắp đến gần, Vân Liệt Diễm tung đôi cánh lớn giữa không trung, sau đó vô số hỏa tiễn pha lẫn giữa hai màu xanh da trời và xanh lá bay về phía hỏa cầu.

Hàn Chỉ nhìn thấy động tác của Vân Liệt Diễm, ngay lập tức hiểu nàng muốn làm gì. Hắc nhanh chóng bố trí cấm ngữ cho mọi người. Hệ phòng ngự của hắc tuy không ngăn được bao lâu nhưng ít ra cũng có thể duy trì sự an toàn cho mọi người, lỡ như hỏa cầu rơi xuống thì người gặp nạn có thể chính là bọn họ.

Quả nhiên giống như suy đoán, không bao lâu thì những hỏa cầu kia đã bị Âm Hỏa của Vân Liệt Diễm cắn nuốt toàn bộ. Đã không còn hỏa cầu khổng lồ, sắc trời lại tối đen một lần nữa, nhiệt độ trong không khí cũng giảm đi không ít. Tuy cát trên mặt đất đã bị nhiệt độ hâm nóng, nhưng không còn nguồn nhiệt thì bọn họ cũng khá hơn không ít.

Tiệc vui chóng tàn, bọn họ còn chưa kịp cảm thấy may mắn vì đã qua được cửa ải này thì chợt nghe thấy từng đợt tiếng gió, sau đó là cảm nhận cái lạnh rét đến thấu xương. Rõ ràng lúc này còn cảm thấy nóng chảy mồ hôi, lúc này lại lạnh lẽo đến phát run.

Sắc trời cũng dần dần tối đen, vì còn trong trận nên cũng không biết bây giờ là ngày hay đêm.

Vân Liệt Diễm hao tổn không ít khí lực, mười mấy hỏa cầu đều vỡ tung cùng một lượt. Nếu là lúc trước thì nàng đã ngã xuống từ lâu, nhưng bây giờ nàng vẫn còn sức dùng hỏa diễm để chiếu rọi đường đi. Thật ra cũng không cần chiếu sáng làm gì, bọn họ cũng không biết tại sao sa mạc này lúc thì nóng đến cháy da, lúc lại lạnh thấu xương như vậy.

Phượng Lăng Tiêu cũng tỉnh lại, xác thực mà nói thì hẳn là bị cái lạnh làm cho tỉnh. Một người đang bị sức nóng khiến cho bất tỉnh, đột ngột bị hơi lạnh phả vào thì hoặc là chết, hoặc là tỉnh dậy. Bất kể thể nào thì rét lạnh cũng dễ đối phó hơn so với sức nóng.

Nhờ nội lực thâm hậu hộ thể cho nên tình huống của bọn họ cũng khá hơn nhiều so với lúc này. Tuy nhiên tiệc vui chóng tàn, tiếng gió lại càng thêm mãnh liệt, càng lúc càng như tiếng kèn thổi đến đỉnh tai nhức óc. Cát vàng cũng theo đó bị cuốn lên không trung, đánh úp về phía bọn họ.

Một khắc cảm thấy có gì đó không đúng, Vân Liệt Diễm vội vàng bày ra hệ phòng ngự. Thế nhưng xoáy cát mạnh mẽ đến nỗi đè nát bảy lớp phòng ngự vốn dĩ không có thứ gì phá hủy nổi. Mắt thấy sẽ bị bão cát cuốn đi, Hàn Chỉ nhanh chóng phóng năng lượng đối kháng cùng bão cát.

Vân Liệt Diễm bỗng đứng hiểu ra, nhắc chân bước về phía trước giúp đỡ Hàn Chỉ.

Hai người liên thủ phóng ra năng lượng công kích cũng chỉ có thể khiến cho xoáy cát đổi hướng. Dưới tình huống này đây có lẽ là biện pháp duy nhất, phải khiến cho bão cát đổi hướng nếu không thì bọn họ chắc chắn không thể sống. Nơi đây không phải là sa mạc chân chính cho nên duy chỉ có cát vàng, một chỗ ẩn trốn cũng không có, nếu như không tránh được bão cát thì cũng chỉ có thể bị cuốn đi.

Một đường đi về phía trước gặp phải tình huống như vậy, hai người cũng chỉ có thể ‘tay không ngăn địch’. Cũng không biết phải đi bao lâu nữa mới thoát khỏi sa mạc, đây chính là trở ngại khó khăn nhất kể từ lúc đặt chân vào Thất Tinh trận. Có lẽ do những cửa ải trước quá dễ dàng, lần này thật sự đã khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Muốn chiến thắng tự nhiên, nhất định phải có thể điều khiển được năng lượng tự nhiên. Lúc này vẫn là bầu trời tối đen, bây giờ đã sáng rực một góc, ngay cả ngọn lửa mà Vân Liệt Diễm tạo ra cũng lu mờ dưới ánh sáng đó.

“Sao ta lại cảm thấy có gì đó rất kỳ quái?” Diệp Khuyết đột nhiên lên tiếng.

“Sao vậy?” Vân Phụng Khải hỏi.

“Trước kia dù cho chúng ta ở hai cửa đầu tiên hay là sa mạc đầy cát, bầu trời cũng đều tối mờ hoặc tối đen. Thế nhưng tại sao nơi đây lại sáng rực như thế?” Không phải do Diệp Khuyết đa nghi, chỉ là chưa từng nhìn thấy nơi nào có nước kể từ khi bước vào trận. Thế nhưng ánh sáng xuất hiện trước mắt cũng chỉ có một khả năng là đâu đó xuất hiện hồ nước hoặc vũng nước đọng.

“Ách, ta nghĩ có một khả năng...” Diệp Khuyết nhíu mày. Nếu quả thật chính là đầm lầy thì nơi đây sẽ càng khó đối phó hơn so với sa mạc, mà bọn họ cũng không thể mọc cánh bay qua.

Diệp Khuyết vừa lên tiếng thì Vân Phụng Khải lập tức hiểu ra, ngay cả Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ cũng nhíu mày. Lỡ như đây thật sự là đầm lầy thì càng thêm không dễ dàng như vậy.

Vân Liệt Diễm tìm được một viên đá không quá lớn ném về phía bãi đất đen trước mặt. Không ném quá xa, năng lượng chiếu ánh lửa vào nơi đó vậy mà lại thấy hòn đá kia sau khi chạm đất lại dần dần chìm xuống dưới lòng đất. Vì để có thể quan sát rõ ràng hơn, Vân Liệt Diễm còn đặc biệt ném hòn đá vào vị trí gần nhất có thể.

Đáp án đã quá rõ ràng, nơi này chính là một mảnh đầm lầy.

Vân Liệt Diễm cảm thấy vô cùng may mắn, nếu như lúc này bọn họ không dừng lại thì chỉ sợ đã gặp bất trắc. Đầm lầy tuy không hề giống với sa mạc nhưng chúng có chung một đặc điểm, bão cát sa mạc có thể chôn sống hoặc cuốn người đi mà đầm lầy thì lại nuốt chửng người không chút lưu tình.

105. Q.3 - Chương 107: Tiến Vào Đại Lục Thần Chi

Vân Liệt Diễm cảm thấy vô cùng may mắn, nếu như lúc này bọn họ không dừng lại thì chỉ sợ đã gặp bất trắc. Đầm lầy tuy không hề giống với sa mạc nhưng chúng có chung một đặc điểm, bão cát sa mạc có thể chôn sống hoặc cuốn người đi mà đầm lầy thì lại nuốt chửng người không chút lưu tình.

Cho dù là bị chôn sống hay nuốt sống thì đối với nhân loại chỉ dựa vào hô hấp để sống đều là một kích trí mạng.

Con đường này càng lúc càng không dễ đi!

Lúc này ngay cả Vân Liệt Diễm cũng bị làm cho hồ đồ. Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi, bọn họ đã vượt qua Kim Mộc Thủy trong Thất Tinh trận nhưng Hỏa Thổ Phong Lôi dường như đều trộn lẫn vào nhau. Có lẽ, Hỏa với Phong chính là cửa ải vừa này. Vậy thì chỉ còn lại Lôi mà thôi, mà đầm lầy nơi này tương tự với sa mạc chính là Thổ.

Như thế này mới là gian nan nhất, nếu như chỉ có đơn hệ thì sẽ không khó để đối phó như vậy, nhưng bây giờ đều xuất hiện song hệ. Nhất là cửa ải cuối cùng này, dường như càng phiền phức hơn rất nhiều so với trước đó.

Hàn Chỉ nhìn đầm lầy trước mặt một lúc, sau đó quay đầu hỏi Đại Bạch: “Tốc độ của người nhanh không?” Nếu như Hàn Chỉ không đoán sai thì năng lực của Bạch Hổ chính là tốc độ cùng sức mạnh, hai loại này tuy rất bình thường nhưng lại có lợi nhất trong khi chiến đấu.

“Chỉ cần không ở trạng thái công kích thì bằng một nửa tốc độ bay của Hùng Ưng” Đại Bạch nghĩ nghĩ rồi đáp.

Hàn Chỉ gật nhẹ đầu, vậy là đủ rồi! Hùng Ưng là Thần thú có tốc độ nhanh nhất, ngay cả Thần thú Thượng Cổ cũng không thể đem ra so sánh với nó. Đại Bạch dốc toàn lực mà có tốc độ bằng một nửa Hùng Ưng đã là vô cùng nhanh.

“Mọi người đều trèo lên lưng Đại Bạch đi” Hàn Chỉ nhìn đám người Diệp Khuyết, sau đó ôm Đóa Đóa đưa cho Vân Liệt Diễm, nói: “Diễm nhi, nàg ôm Đóa Đóa đi”

Làm như vậy thì có thể giảm bớt áp lực cho Đại Bạch. Một mình hần chở theo ba người trưởng thành Diệp Khuyết, Vân Phụng Khải cùng Phượng Lăng Tiêu đã không hề dễ dàng. Nếu như là bình thường thì đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng tình huống bây giờ nhất định phải đề cao tốc độ.

Vân Liệt Diễm nhận lấy Đóa Đóa, Đóa Đóa lại nói: “Mẹ, con có thể tự đi mà!” Đóa Đóa không phải là không muốn được ôm, nó chỉ cảm thấy tự mình bay sẽ thú vị hơn nhiều.

“Vậy con phải theo sát mẹ, không được tùy tiện làm bậy!” Tuy Vân Liệt Diễm không hiểu chính xác Hàn Chỉ muốn làm gì nhưng cũng có thể đoán được đôi chút.

Hàn Chỉ gật gật đầu, sau đó tầm nhìn rơi vào ao nước nhỏ phát ra ánh sáng. Chỉ cần có nước, hần sẽ có cách giải quyết.

Không khí nơi đây ẩm ướt, đối với hần mà nói chính là điều kiện không thể tốt hơn. Để sử dụng dị năng, không những cần năng lượng tinh thần cùng nội lực cường đại để chèo chống mà còn cần sự ảnh hưởng của nguyên tố tự nhiên. Nếu như xung quanh đây có nhiều nguyên tố Thủy thì dị năng hệ Thủy có thể phát huy hiệu quả càng lớn, cũng giống như không khí ở sa mạc rất thiếu nguyên tố Thủy, vì thế dị năng của hần không hề có lợi thế.

Mặt ngoài khu vực đầm lầy ẩn chứa một lượng lớn hơi nước, chỉ cần khiến toàn bộ chúng kết thành băng liền có thể tạm đông cứng mặt đất. Tuy nhiên đầm lầy không phải sông, nước sông còn có thể lưu động trong khi đầm lầy lại có tính năng nuốt chửng, hần cũng chỉ có thể khiến cho bề ngoài đầm lầy đông thành băng trong một khoảng thời gian ngắn mà thôi. Cho nên hần mới bảo Đại Bạch chở những người còn lại trên lưng, chỉ dựa vào tốc độ của ba người họ thì tuyệt đối sẽ không thoát được.

Nhất định phải vượt qua trên bề mặt băng trước khi nó tan chảy, nếu không bọn họ cũng sẽ bị đầm lầy nuốt chửng.

“Diễm nhi, một lát nữa xuất hiện Lôi, tất cả nhờ vào nàg!” Hàn Chỉ muốn duy trì băng kết thì phải luôn vận công, hoàn toàn không có thời gian đối phó với những tia sét từ trên trời đánh xuống. Nếu như hần đoán không lầm thì cửa ải này nhất định sẽ có Lôi.

Vân Liệt Diễm gật gật đầu, đã hiểu rõ Hàn Chỉ muốn làm gì.

Hàn Chỉ vận công đóng băng bề mặt đầm lầy, sau đó Đại Bạch nhanh chóng phóng đi. Hàn Chỉ không những luôn duy trì tình trạng vận công, đồng thời còn phải đuổi kịp phía sau Đại Bạch.

Quả nhiên, bọn họ vừa tiến vào đầm lầy thì bầu trời liền bắt đầu vang lên tiếng sấm vang dội, lôi điện ầm ầm giáng xuống. Lúc này, Vân Liệt Diễm đang bay giữa không trung, thân thể biến thành Hỏa Phượng Hoàng tung đôi cánh lớn, dùng thân thể chặn những cú sét kia.

Đóa Đóa hiểu kỳ trốn dưới hai cánh của Vân Liệt Diễm, vài lần định vươn đầu nhìn đều bị Vân Liệt Diễm đè trở lại. Nàng biết con bé này sẽ không an phận mà, quả nhiên là như thế!

Cửa ải này tuy hung hiểm nhưng nhờ vào cơ trí của Hàn Chỉ mà bọn họ cuối cùng cũng qua được. Lúc thoát khỏi đầm lầy, trước mắt xuất hiện một mảnh trời rộng mở sáng rực.

Không còn tối đen hay âm u như địa ngục, lúc này đây là một mảnh trắng sáng đủ màu sắc đang bày trước trước mặt mọi người.

Vân Liệt Diễm bỏ hết hình tượng ngồi bệt xuống đất, dùng thân thể ngăn cản mấy chục tia sét khiến cho quần áo của nàng thủng vài lỗ, mái tóc cũng có chút tán loạn.

Đóa Đóa ngưỡng ngung nhìn Vân Liệt Diễm, bất giác tự lùi về phía sau vài bước lại bị Vân Liệt Diễm mắng: “Con nhóc xấu xa! Lăn đến đây cho ta!”

Nếu không phải do Đóa Đóa quấy rối thì làm sao nàng có thể ‘tơi tả’ như thế này? Thật sự là mệt muốn chết rồi!

“Mẹ, con chỉ là tò mò mà thôi! Không phải ca ca cũng có thể phóng ra lôi điện như vậy sao? Uy lực có mạnh như thế không?” Không phải do Đóa Đóa quá kích động mà là từ nhỏ con bé đã bị mọi người lải nhải về năng lực của Thiểm Thiểm, con bé vẫn luôn mong muốn được nhìn thấy một lần. Mỗi lần trời mưa có sấm sét, con bé đều vội vàng chạy ra ngoài xem uy lực của chúng. Vừa rồi nhiều sấm sét như vậy, con bé đương nhiên là kích động.

Mặt mày Vân Liệt Diễm đen thui. Đứa nhỏ này luôn xem mọi thứ xung quanh đều ngọt như kẹo, sợ rằng chắc cũng không biết hậu quả khi bị sét đánh trúng là gì. Ngay cả nàng còn phải sợ uy lực của sấm sét, Đóa Đóa rõ ràng chính là ‘chưa thấy quan tài chưa đổ lệ’.

“Đây là cánh cổng bước vào đại lục Thần Chi sao?” Nhìn thấy bức tường tràn ngập đủ loại màu sắc trước mặt, tất cả mọi người đều kích động. Cuối cùng, bọn họ cũng đã đến nơi rồi?

Thế nhưng, phải đi vào bằng đường nào?

“Mẹ, chúng ta đi nhanh đi, nói không chừng ca ca đang chờ chúng ta đó!” Đóa Đóa tuyệt đối là người sốt ruột nhất. Nó mong được gặp ca ca đã vài năm, cuối cùng cũng có cơ hội thì sao không vội vàng cho được?

“Con biết vào đó bằng cách nào hay không?” Vân Liệt Diễm bắt đầu dĩ lắc lắc đầu. Nàng thật sự nói không nên lời đối với Đóa Đóa, người làm mẹ như nàng so ra còn kém hơn cả vị ca ca chưa một lần gặp mặt kia. Kể từ lúc con bé biết mình còn một người ca ca, từ sáng đến tối đều ầm ĩ đòi đi tìm hấn.

Thật sự là một vị muội muội ‘nhị thập tứ hiếu’, di truyền từ Hàn Chỉ!

“Cứ đi qua đó thôi, không phải sao?” Đóa Đóa chớp chớp mắt, nói. Nó đã làm như thế rất nhiều lần, từ lúc ở trên đảo tìm được Tiểu Thất cho đến khi đặt chân vào Thất Tinh trận đó thôi.

Vân Liệt Diễm nghĩ nghĩ, nói không chừng quả thật là như vậy!

“Vậy thì đi thôi!” Vân Liệt Diễm vuốt tóc cùng quần áo của mình một chút, sau đó lấy ra một chiếc áo khoác ngoài từ trong nhẫn trữ vật khoác lên người. Trước mặt mọi người nàng cũng không dám thay quần áo, nhưng quần áo trên người đã rách nát không thể nhìn được, chỉ có thể khoác đồ một chiếc áo mỏng mà thôi.

“Tốt quá! Sắp được gặp ca ca rồi!” Đóa Đóa hí hửng chạy ở đằng trước, mọi người cười cười lắc đầu theo sau.

Trước kia chưa từng nghĩ rằng bọn họ có thể đặt chân lên đại lục Thần Chi, thế vậy mà lại trở thành sự thật. Bức tường tràn ngập sắc màu trước mặt hẳn là kết giới, chỉ cần bước qua kết giới này là có thể đến đại lục Thần Chi.

Vân Liệt Diễm nhớ Thủy Linh Lung từng nói chỉ những người đã đạt Thần cấp mới có thể vào đại lục Thần Chi, đây có phải là một mức giới hạn hay không? Hoặc là nói bức tường này hẳn là một con đường hầm dài, chỉ có người mang trong mình năng lực Thần cấp mới có thể chấp nhận sức mạnh của nó. Cũng giống như bên trong dòng chảy không gian, nếu như không đủ mạnh mẽ thì con người sẽ bị xé thành từng mảnh nhỏ. Nàng có thể hiểu đại lục Thần Chi thật ra chính là một không gian khác hay không?

Quả thật như Đóa Đóa nói, bọn họ vừa bước qua bức tường sắc sỡ này thì thân thể như là bị nó hút vào. Sau đó là một đường hầm sâu hun hút.

Vân Liệt Diễm cả kinh, vậy mà nàng lại đoán đúng.

“Mọi người mau vận công!” Vừa phản ứng kịp, Vân Liệt Diễm cao giọng hô. Vẫn luôn không biết đại lục Thần Chi có gì khác với đại lục Tranh Vành, tại sao không đạt được Thần cấp thì không thể tiến vào đại lục Thần Chi, vậy mà bây giờ lại nhận ra đây chính là một không gian khác.

Thời gian vẫn như nhau nhưng không cùng một không gian. Giống như một chiếc hộp chữ nhật được bỏ vào một vách ngăn, phân một không gian trở thành hai nửa. Tuy cùng trong một chiếc hộp nhưng lại có đến hai không gian, mà hai không gian này vẫn luôn khác biệt nhau.

Ngoại trừ thời gian giống nhau, những thứ khác có lẽ đều là khác biệt, kể cả nồng độ không khí trong không gian. Nếu như nàng đoán không sai, hàm lượng nguyên tố trong không khí ở đại lục Thần Chi đều nhiều hơn so với đại lục Tranh Vành, nhất là hàm lượng bảy nguyên tố tự nhiên. Vân Liệt Diễm nhớ mỹ nữ áo đỏ từng nói rằng hấp thụ năng lượng của bảy viên ngọc căn nguyên tự nhiên có thể sử dụng được di năng tương ứng. Nói như vậy, nơi sản sinh ra bảy viên ngọc căn nguyên này như đại lục Thần Chi hẳn nơi tốt nhất để rèn luyện di năng.

Mặc dù chỉ cần một chút di năng cũng có thể dưới điều kiện thuận lợi mà rèn luyện không ngừng, từ đó tăng cường năng lực. Nhân loại vốn dĩ không thể có được năng lượng từ tự nhiên, ngoại trừ mượn nhờ năng lượng của những viên ngọc căn nguyên.

Nếu một ngày người dân sống ở đại lục Thần Chi đều có thể sử dụng di năng, Vân Liệt Diễm hoàn toàn tưởng tượng ra được trận chiến này có bao nhiêu cường hãn đặc sắc. Trách không được, không chỉ có duy nhất một người nói rằng nơi đó là một thế giới khác, một nơi hoàn toàn khác biệt với đại lục Tranh Vành.

Vân Liệt Diễm lúc này đã có chút kích động. Kiếp trước nàng từng đọc và xem qua không ít những đại lục huyền huyền trong sách và tivi, bây giờ nàng sẽ có cơ hội đặt mình vào bên trong một thế giới như vậy.

Mọi người làm theo lời Vân Liệt Diễm nói, vận công ngăn cản áp lực hiểm đạo bên trong con đường hầm mới có thể trụ vững hô hấp. Vừa tiến vào bên trong đã khiến người ta có loại cảm giác hô hấp dồn dập, thậm chí còn không thở nổi.

Con đường hầm này rất dài, còn dài bao nhiêu thì Vân Liệt Diễm cũng không đoán ra được. Nó khiến cho nàng có một loại cảm giác không nhìn thấy đầu cuối. Lúc này chẳng khác gì thời điểm nàng mới đến đại lục Tranh Vành, ngoại trừ khiếp sợ thì vẫn chỉ là khiếp sợ.

Đột nhiên, một tia sáng từ phương xa truyền tới, nơi cuối đường hầm xuất hiện một vòng sáng đầy sắc màu, phía bên kia chính đại lục Thần Chi!

106. Q.3 - Chương 108: Ngoại Truyện Về Vân Thiểm Thiểm Chương 1: Sa Mạc Hiểm

Sau khi Vân Thiểm Thiểm rời khỏi kinh thành mới nghe thấy một tiếng kêu yếu ớt: “Ca ca...”

Khóe miệng Vân Thiểm Thiểm co rút, bị hù cho thiếu chút nữa đã ngã đập đầu. Keo dây cương dừng lại, một cái đầu nhỏ màu vàng trèo từ sau lưng hẳn ra phía trước, khê lão đảo, suýt nữa thì rơi khỏi ngựa.

Vân Thiểm Thiểm chu môi, sắc mặt có chút lúng túng, bàn tay chỉ vào Vàng nói: “Không phải ta đã nói là không cho người đi theo sao?”

Vì không để cho nàng đi theo mà hấn đã nghĩ không biết bao nhiêu cách, cuối cùng lặng lẽ đặt nàng lên bàn, sau đó giả vờ đi vệ sinh rồi lên đi, không ngờ nàng vậy mà còn trốn theo được.

“Ca ca, mẹ nói qua cho dù thế nào thì ta cũng không thể rời khỏi người” Vàng yếu ớt mở miệng, nhìn thấy Vân Thiểm Thiểm dường như rất không vui, dè dặt rụt rụt đầu.

“Ta đã qua là ta không thích người, tại sao người còn muốn đi theo ta?” Vân Thiểm Thiểm hừ nhẹ một tiếng, dường như hấn không biết ý định của mẹ. Vân Thiểm Thiểm hấn là con người, làm sao có thể sẽ cưới một con sư tử chứ? Đùa cái gì vậy? Hấn không có ham mê ‘nhân thú luyện’ (1), tuyệt đối không được!

(1) Nhân thú luyện: Tình yêu giữa người và thú.

“Ta... ta...” Vàng cúi thấp đầu, bộ dạng lả chã chực khóc.

“Người cái gì mà người? Còn không mau trở về đi!” Vân Thiểm Thiểm trừng mắt với nàng. Nàng tưởng rằng Tử Vong Sơn Mạch là một nơi thú vị sao? Một đứa nhỏ mới được sinh ra như nàng, dù có là Thần thú nhưng cũng có vô số người mơ tưởng chiếm được nàng.

Cha Hàn Chỉ từng nói Vàng là một Thần thú hiếm gặp, khắp cả đại lục Tranh Vành cũng không có một Thần thú nào có tiềm năng siêu việt như nàng. Nếu như nàng theo chân hấn đến Tử Vong Sơn Mạch, nhất định sẽ gặp không biết bao nhiêu nguy hiểm, đoán chừng còn chưa đột phá Thần cấp cũng đã trở thành thức ăn trong miệng người khác rồi.

“Ta... Ta thích ở bên cạnh ca ca” Vàng trương đôi mắt đáng thương nhìn Vân Thiểm Thiểm. Nàng thích nhất là ca ca, không muốn tách khỏi ca ca.

“Được rồi, được rồi, đừng nói nữa, mau trở về đi!” Vân Thiểm Thiểm xách Vàng lên, định ném nàng xuống khỏi lưng ngựa.

“Ca ca, ta nhất định sẽ nghe lời, nhất định sẽ không gây phiền phức cho người” Vàng ôm chặt lấy cánh tay của Vân Thiểm Thiểm, vội vàng nói: “Ca ca đừng vứt bỏ ta, ta nhất định sẽ nghe lời mà”

Từng giọt từng giọt nước mắt to như viên đậu rơi xuống khiến cho Vân Thiểm Thiểm bối rối.

Hình tượng tiểu công tử hoàn mỹ của Phượng thành luôn được hấn giữ vững đã bị Vàng làm cho hỏng mất, một màn này nếu như người khác nhìn thấy nhất định sẽ chỉ trích hấn là một tên lưu manh khốn nạn đáng bị trời đánh. Thế nhưng nếu không ném nàng đi thì hấn khẳng định sẽ rước phiền phức rất lớn.

“Ca ca...” Vàng kêu lên một tiếng yếu ớt, thanh âm nhỏ xíu khiến cho lòng người tan nát.

“Ta nói trước cho người biết, nếu gây phiền phức thì ta nhất định sẽ ném người đi!” Vân Thiểm Thiểm rút cuộc cũng không có tránh thoát khỏi thế công kích bằng nước mắt của Vàng, rất không vui ném nàng vào trong chiếc túi nhỏ đeo trên lưng mình.

Lúc chuẩn bị lên đường, Vân Thiểm Thiểm mang theo đầy đủ tiền bạc cùng thức ăn, cộng thêm chuyện nó cũng không đi vào phố xá sầm uất nhiều, cho nên căn bản cũng không tiêu sài. Bắc Diệu quốc nằm ở phía tây bắc của đại lục Tranh Vành, Vân Thiểm Thiểm một đường đi về phía tây từ kinh thành Đông Thịnh quốc, đúng lúc đã đến phía nam của Bắc Diệu quốc.

Bắc Diệu quốc không giống với ba nước còn lại, nó nghiêng về phía bắc, phần lớn phía nam đều là hoang mạc kéo dài đến tận Tử Vong Sơn Mạch, cho nên những người muốn đi vào Tử Vong Sơn Mạch đều phải vượt qua sa mạc. Lúc này, Vân Thiểm Thiểm đang đứng giữa biên giới sa mạc, bối rối không biết nên đi về hướng nào.

“Vàng, người nói chúng ta nên băng qua sa mạc hay vòng qua Tây Sở?” Vân Thiểm Thiểm nhíu mày.

Vàng nghiêng đầu, nàng vốn dĩ không biết cái gì là sa mạc, cái gì là Tây Sở.

“À! Ngay cả sa mạc Bắc Diệu quốc của ta mà cũng không dám đi, thật sự là nhất gan!” Một cái thanh âm trong trẻo truyền đến, ngay sau đó là tiếng cười vang.

Vân Thiểm Thiểm nhìn thấy một đàn người ngựa đang chạy giữa sa mạc từ phía xa, người dẫn đầu đường như là một tiểu cô nương một thân màu trắng, lăm lăm roi da trong tay. Sắc mặt Vân Thiểm Thiểm tối sầm, từ nhỏ đến lớn ngoại trừ bị mẹ trêu chọc ra, nó còn chưa từng bị bất luận kẻ nào cười vào mặt.

Hừ! Không phải chỉ là sa mạc thôi sao? Thiên hạ này, còn chưa có nơi mà Vân Thiểm Thiểm nó không đi được!

Quất roi lên mông ngựa, Vân Thiểm Thiểm đi về phía đội ngũ người ngựa kia.

“Ca ca...” Thanh âm nhỏ bé của Vàng bị chôn vùi theo từng tiếng vó ngựa.

Sa mạc bao la bát ngát còn rộng lớn hơn bất kỳ cảnh tượng nào mà Vân Thiểm Thiểm đã từng nhìn thấy. Lúc này, hần giống như đang dần thân vào lòng biển rộng chỉ một màu vàng, dưới tầm mắt có thể nhìn được chỉ là cát và đồi cát.

Chưa đến bốn tiếng đồng hồ, con ngựa của Vân Thiểm Thiểm cũng loạng choạng bốn chân rồi té ngã. Hần ngẩng đầu quan sát tứ phía, đội ngũ người ngựa cùng tiểu cô nương kia đã không còn thấy bóng dáng. Hần nhìn con ngựa đã ngã xuống, có chút cảm thấy bất lực, tuy hần có thể sử dụng khinh công nhưng sức gió trong sa mạc này rất mạnh, hần có lẽ sẽ không duy trì được bao lâu. Cho dù bây giờ hần mạnh như thế nào, hay sau này có thể đột phá đến cảnh giới Thiên Nhân thì thân thể cũng chỉ là phàm thai, vốn dĩ không thể nào vượt qua cực hạn của con người. Thế cho nên hần sẽ không kiên trì được bao lâu nữa, may mắn là do sợ cuộc hành trình kéo dài nên đã chuẩn bị không ít nước cùng thức, trong sa mạc thì chứng chính là vật cứu mạng.

Không còn ngựa, Vân Thiểm Thiểm dù chỉ cất nửa bước cũng khó di chuyển trong sa mạc. Bão cát cũng lớn cộng thêm vóc dáng nhỏ bé của Vân Thiểm Thiểm, mỗi một bước đi, đùn cát đều có thể chôn mất nửa cái chân của hần. Chưa được bao lâu, Vân Thiểm Thiểm đã cảm thấy mệt đến không chịu được.

Hần đặt mông ngồi xổm xuống đất, lấy bình nước từ trong chiếc nhẫn trữ vật ra uống từng ngụm. Sa mạc này vô cùng nóng, dường như bao nhiêu nước cũng không đủ uống. Uống xong, Vân Thiểm Thiểm vẫn không quên ném cho Vàng một quả táo.

Sau đó hần lấy lều vải do mẹ đặc chế ra, trải xuống rồi chui vào.

Nơi đây gió thổi từng cơn làm cho hần đau rát mặt mày, nếu biết như vậy hần sẽ ráng nhịn không để cho tiểu cô nương kia chọc giận. Bây giờ thì tốt rồi, hần vào được, nằng ta chạy ra, đây rõ ràng là dụ dỗ hần mà!

Vàng lo lắng nhìn Vân Thiểm Thiểm nằm trong lều vải, cái đầu nhỏ thò vào bên trong gọi: “Ca ca! Ca ca!”

“Đừng kêu nữa, ta phải nghỉ ngơi một chút rồi mới nghĩ ra cách” Bây giờ khắp nơi trong sa mạc này đều như nhau, ánh mặt trời như một chiếc bánh nướng khô cần không có một chút mỹ vị, hần không thể phân biệt đông tây nam bắc nữa.

Vàng có chút lo lắng nhìn vòi rồng đang từ từ hình thành từ phía xa, từng cơn cát bị gió cuốn lên cao. Bên đây thoạt nhìn yên tĩnh nhưng nói không chừng một chút nữa gió sẽ thổi đến nơi.

Chỉ tiếc Vàng đứng bên cạnh lo lắng suông trong khi Vân Thiểm Thiểm lại vẫn nằm bên trong lều vải trầm tư suy nghĩ, hai hàng chân mày nhíu chặt lại.

“Ca ca” Vàng vẫn gọi một tiếng nín kẻo.

“Còn kêu nữa ta sẽ ném ngươi cho sói ăn!” Vân Thiểm Thiểm rống lên một câu, lúc này mà còn quấy rối hần. Vân Thiểm Thiểm không vui nhíu mày, cả đời này đây là lần đầu tiên hần lâm vào khốn cảnh như vậy, không người nào có khả năng giúp đỡ hần, mấy trò khôn vặt của hần lúc này cũng không có chỗ dùng.

“Ca ca, chạy mau!” Vàng nóng nảy, vòi rồng lúc này vẫn còn cách xa cả trăm mét, chỉ thoáng một cái đã chạy đến đây rồi.

“Lá chắn!” Vàng tiến lên phía trước hai bước, đứng thẳng người dậy bố trí một tấm lá chắn, nhưng vòi rồng này quá hung hãn, nằng vốn dĩ không ngăn cản được bao lâu.

Vân Thiểm Thiểm nghe thấy thanh âm của Vàng, vốn định ra ngoài xử lý không cho quấy rối hần nữa. Thế nhưng sau đó hần lại cảm thấy có gì đó không ổn, mới ra tới bên ngoài đã nhìn thấy thân thể nhỏ nhỏ của Vàng bị sức gió thổi bay đi.

“Vàng!” Vân Thiểm Thiểm thầm mắng bản thân mình hồ đồ, sao lại quên nơi đây là sa mạc. Hần phóng người định bắt lấy Vàng nhưng lại bị vòi rồng quấn chặt lấy. Đúng lúc này, Vàng vốn dĩ đang bị ném ra xa lại phát ra ánh sáng màu vàng chói mắt, một sợi tơ vàng thật nhỏ bay đến quấn vào người Vân Thiểm Thiểm. Vân Thiểm Thiểm vội vàng giữ chặt sợi tơ vàng, sau đó không còn nhìn thấy bất kỳ thứ gì nữa, ngoại trừ tiếng gió gào thét bên tai.

Không biết đã qua bao lâu, Vân Thiểm Thiểm cảm thấy trời đất đều thay đổi, nhưng sợi tơ vàng vẫn nắm chặt trong tay hần cũng không dám thả ra. Vàng còn ở đây không? Nàng ra sao rồi? Vân Thiểm Thiểm không khỏi lo lắng một phen.

Đột nhiên, Vân Thiểm Thiểm cảm thấy thân thể của mình bắt đầu rơi xuống, sau đó ngã nhào vào đụn cát, trước mắt tối sầm, cái gì cũng không nhìn thấy.

Cho đến khi cảm thấy xung quanh đã an tĩnh lại, Vân Thiểm Thiểm đẩy cát trên mặt mình ra, cố gắng đứng lên nhưng lại cảm thấy dưới người có một thứ gì đó. Hần kéo cái thứ đó ra, không ngờ lại là Vàng.

Vàng lúc này đã gần như hấp hối, Vân Thiểm Thiểm không biết ngay thời khắc nghìn cân treo sợi tóc vừa rồi, Vàng đã bắt được hần, còn dùng hết khí lực cuối cùng của mình cố định thân thể để kéo Vân Thiểm Thiểm vẫn còn đang sưng sốt bên trong vòi rồng.

Vàng có đồng thời cả thuộc tính kim cùng hỏa, nhưng chiêu thức ‘cố định hóa’ lại không phải ai cũng có thể làm được.

Nếu là Thần thú thì vẫn phải là Thần thú cao cấp mới có được năng lực đặc thù. Nói như vậy thì năng lực này không phải muốn sử dụng thì sử dụng, cũng cũng bởi vì thuộc tính kim khá đặc biệt thuộc tính mới có thể khiến cho Vàng trong nháy mắt ngưng nội lực hóa thành ra hình thái kim, lại duy trì trạng thái này để bảo vệ Vân Thiểm Thiểm đang nằm trong vòi rồng.

Vất vả lắm mới tìm được cơ hội, Vàng dường như liều mạng cả mạng mình mới kéo được Vân Thiểm Thiểm ra ngoài.

Sa mạc này càng nguy hiểm hơn so với Tử Vong Sơn Mạch, ở nơi đây bão cát thiên nhiên chính là chúa tể, tất cả đều bị phá hủy bất kỳ lúc nào. Trừ phi là có năng lực siêu việt tự nhiên, nếu không thì chỉ có chết khi lâm vào khốn cảnh ở đây.

Vân Thiểm Thiểm lắc lắc Vàng, nhưng lắc cả buổi mà một chút phản ứng nàng cũng không có. Vân Thiểm Thiểm nóng nảy, hần nhéo Vàng, nhưng nhéo một lúc lâu mà nàng cũng im lặng như trước.

Vân Thiểm Thiểm truyền nội lực cho Vàng, qua một lúc lâu thì đôi mắt vốn nhắm chặt mới chịu mở ra một đường nhỏ.

“Ngao ~ ”

Một đàn sói sa mạc đang đi về phía này, bao vây lấy hai người. Cái gọi là ‘nóc nhà thủng mà còn gặp trời mưa’ là thế này đây!

Vân Thiểm Thiểm nuốt một ngụm nước bọt, nhét Vàng vào trong túi trên lưng mình. Hần đứng lên, đôi mắt lạnh lẽo đảo qua đàn sói hoang.

Những con sói hoang hoang này mặc dù cũng chỉ là sói bình thường, nhưng bọn chúng đã sinh tồn trong sa mạc này rất lâu, bất kể là tốc độ hay năng lực e rằng cũng không thua đám linh thú kia.

“Ngao ~ ”

Lại là một tiếng gầm rú, đàn sói cùng lúc tiến lên , nhào đầu về phía Vân Thiểm Thiểm. Vốn dĩ Vân Thiểm Thiểm đã kiệt sức, lại truyền cho Vàng không ít nội lực, bây giờ còn đụng phải đám sói này thì quả thật hần đã gặp chuyện rất không may. Thế nhưng hiện tại nếu không xuất chiêu thì hần chắc chắn sẽ bị đàn

sói xé xác nhanh chóng. Năng lượng tinh thần của hắn bị hao tổn quá nặng, nếu như bây giờ còn dùng đi năng thì chỉ sợ không thể kiên trì được bao lâu nữa.

Vân Thiểm Thiểm mắng thầm một câu, rút con dao găm trên người ra, tấn công về phía trước đàn sói hoang. Trong sa mạc gió rất lớn, cho nên chiêu thức xuất ra cũng gặp chút ít khó khăn. Vân Thiểm Thiểm biết bản thân mình nhất định phải sống, nhất định phải giết chúng, vì duy trì thể lực mà hắn cũng không thể lạm dụng bất kỳ nội lực nào, toàn bộ đều dùng chính sức của mình.

Không biết đã qua bao lâu, khắp người Vân Thiểm Thiểm đều đau nhức. Thế nhưng hắn cũng chẳng quan tâm đến những chuyện này, trước mắt đều là máu tanh. Không biết có phải là vì mùi máu tươi quá nồng nặc hay không mà số lượng sói hoang vậy cũng ngày càng nhiều, Vân Thiểm Thiểm cảm thấy thể lực của mình cũng gần tiêu hao hết.

Không thể tiếp tục như vậy được nữa, Vân Thiểm Thiểm muốn giải quyết bọn chúng một cách triệt để. Chỉ có một cách duy nhất chính là dùng đi năng, nhưng tình trạng lúc này của hắn nếu lạm dụng đi năng sẽ phải ngã xuống một cách nhanh chóng, đến lúc đó thì càng thêm không ổn. Vân Thiểm Thiểm cắn răng, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Đúng lúc này, Vân Thiểm Thiểm cảm thấy bả vai đau nhức, máu tươi bắt đầu chảy xuống. Một loại đau đớn ‘trầy da tróc vảy’ xuất hiện khiến cho Vân Thiểm Thiểm đỏ mắt.

“A!” Vân Thiểm Thiểm gào lên như một mãnh thú phát điên, hắn quay đầu lại đập cho con sói cao hơn mình rất nhiều một cước bay ra xa. Trong mắt đột nhiên xuất hiện một loại năng lượng kỳ lạ, khắp sa mạc dường như đều bị chấn động, đàn sói vốn đang vây quanh hắn lại ngã xuống, sau đó nổ tung.

Vân Thiểm Thiểm lại mệt đến muốn chết. Vàng chui đầu ra khỏi túi, nhìn thấy cả người Vân Thiểm Thiểm đều là vết thương thì nước mắt lại loạch xoạch rơi xuống.

“Ca ca...” Vàng dựa vào trên người Vân Thiểm Thiểm, lại không biết phải làm sao.

“Ồ, vậy mà cũng còn sống được à? Rất kiên cường đó!” Lại là thanh âm trong trẻo kia, là tiểu cô nương mặc quần áo dị tộc màu trắng kia. Sống mũi của nàng ta cao thẳng, có một đôi mắt rực rỡ như ánh ban mai. Nàng ta nhìn Vân Thiểm Thiểm, khóe môi nhếch lên, nói với những người sau lưng: “Đưa hắn đi!”

Dứt lời, roi ngựa giơ lên, từng đợt cát bay trong sa mạc.

“Tuân lệnh, công chúa!” Những người đi theo nàng ta cúi lưng vác Vân Thiểm Thiểm lên lưng ngựa, Vàng vội vàng trốn trong túi nhỏ không dám thò đầu ra.

Mãi cho đến khi bọn họ đi vào một ngôi làng nhỏ có vài cái lều bạt mới dừng lại.

“Đưa hắn vào trong, đừng để cho hắn chết” Tiểu cô nương ra lệnh một tiếng, sau đó chui vào một chiếc lều bạt.

Nơi đây đều xanh ngắt, không có cảnh tượng cát vàng đầy trời nữa. Nhìn thấy những người kia trị thương cho Vân Thiểm Thiểm, Vàng cũng tạm yên tâm. Thế nhưng nàng vẫn lên lút kiểm tra vết thương của hắn một chút, lại không dám để cho những người kia phát hiện ra mình.

Lúc Vân Thiểm Thiểm tỉnh lại đã là ngày hôm sau. Nhìn thấy cảnh tượng lạ lẫm trước mắt, hắn cảm thấy đầu đau nhức một hồi, trong đầu lại xuất hiện tình cảnh bị đàn sói bao vây ngày hôm qua. Hắn khẽ nhúc nhích, trên người lại đau nhói lên, từ nhỏ đến lớn hắn cũng chưa từng bị thương nặng như vậy. Trước kia ở Phượng thành quả thật hắn đã được bảo vệ quá tốt, mẹ nhìn như cái gì cũng mặc kệ hắn nhưng thật sự chưa từng để cho hắn phải đối mặt với cửa ải sống chết. Bây giờ một mình rong ruổi mới biết được mỗi một bước đi đều là tàn nhẫn cùng máu tanh, chỉ cần không cẩn thận một chút cũng có thể mất mạng như chơi.

“Người đã tỉnh?” Thanh âm trong trẻo kia lại truyền đến, lúc này Vân Thiểm Thiểm mới có cơ hội nhìn rõ tiểu cô nương đứng bên giường của mình. Nàng ta khoác trên người bộ quần áo khác biệt với những cô nương hắn từng gặp, mái tóc thắt bím, khóe môi hơi vênh lên, trong mắt có một chút khinh thường.

Vân Thiểm Thiểm bĩu môi, hỏi: “Người đã cứu ta?”

“Đúng vậy, nếu không phải ta nhặt người về thì nhất định người sẽ chết trong sa mạc. Sa mạc này ngay cả người đã đạt đến cảnh giới Thiên Nhân cũng không dám xông vào khi không có sự chuẩn bị kỹ lưỡng, huống chi là người!” Sa mạc là nơi khác biệt với những vùng đất khác, tại đây nguy hiểm cũng không chỉ là một vài con đến sỏi hoang sa mạc gì cả, mà chính là cát vàng khắp mọi nơi. Người có thể băng qua sa mạc này, trước mắt nàng cũng chưa gặp được bất kỳ ai.

“Cảm ơn!” Vân Thiểm Thiểm duy trì phong độ thân sĩ (2) của mình như một thói quen, nói lời cảm ơn với tiểu cô nương kia.

(2) Thân sĩ: Những người quan lại và trí thức thời xưa, hay để chỉ những người ga-lăng, lịch sự, phép tắc.

“Người tên là gì?” Tiểu cô nương nhìn Vân Thiểm Thiểm, hỏi.

“Vân Thiểm Thiểm”

“Đây là cái tên gì vậy? Quá tục!” Tiểu cô nương khinh bỉ liếc Vân Thiểm Thiểm. Tại sao còn có người có thể lấy một cái tên tục tiểu như vậy?

“Tên của người mới tục!” Vân Thiểm Thiểm không phục, bộ dạng tiểu cô nương này vênh váo tự đắc cũng không biết thật sự có giỏi hay không.

“Người không biết tên của ta, dựa vào cái gì mà nói tên ta tục? Đồ con hoang không có giáo dục!” Tiểu cô nương hừ lạnh một tiếng, nói tiếp một cách đắc ý: “Tên của ta là Ngân Linh Nhi. Người nhớ kỹ ta chính là ân nhân cứu mạng của người, người phải báo đáp ta!”

“Phụt!” Vân Thiểm Thiểm nhin không được cười ra tiếng, nói: “Cái tên này mà không tục sao?”

“Người!” Ngân Linh Nhi tức giận vươn tay nhéo Vân Thiểm Thiểm, còn cố ý nhéo vào vết thương trên người hắn. Hắn bị đau đến nỗi phải kêu to.

“Hừ! Chỉ có vậy thôi mà đã than đau rồi! Nam nhân các người thật sự đều là tiểu bạch kiểm (3)!” Ngân Linh Nhi vô cùng khinh bỉ Vân Thiểm Thiểm, nam tử hán đại trượng phu thì phải giống như nam tử Bắc Diêu quốc của nàng, mỗi người đều là dũng mãnh, đều là những người đàn ông vô địch.

(3) Tiểu bạch kiểm: Trai bao, thường là những người đàn ông da trắng, yếu ớt. Theo fans đam mê thì nghĩa là mấy anh thụ. Đây là một từ dùng để xúc phạm đến nam giới.

Nàng khinh thường nhất chính là những nam nhân yếu ớt!

“Ta chỉ mới có bảy tuổi!” Vân Thiểm Thiểm rất không hài lòng đáp một câu với Ngân Linh Nhi. Hắn bây giờ vẫn còn là một thằng nhóc, cũng không phải nam tử hán đại trượng phu, sợ đau chính là điều vô cùng bình thường, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn bị thương nặng như vậy.

“Bảy tuổi thì sao? Bảy tuổi có thể sợ đau à? Thôi đi! Thật sự là quá mất mặt!” Ngân Linh Nhi thè lưỡi, sau đó nắm lấy quần áo của Vân Thiểm Thiểm, nói: “Thế nhưng bộ dạng của người quả thật là rất đẹp mắt, nam nhân Trung Nguyên có đẹp mắt giống người hay không?”

“Ta là người đẹp trai nhất rồi!” Vân Thiểm Thiểm đã giành lấy danh xưng đệ nhất nam tử của đại lục Tranh Vành từ lâu, chỉ là hắn tương đối ít nổi tiếng mà thôi. Đi lòng vòng Phụng thành hỏi thăm một chút đều biết Vân Thiểm Thiểm hắn là được dân chúng hoan nghênh nhất.

“Thật sao?” Ngân Linh Nhi nháy nháy mắt, đối với lời nói của Vân Thiểm Thiểm vẫn còn rất nghi ngờ.

“Đương nhiên là thật!” Vân Thiểm Thiểm rất tự tin, hắn không tin còn có nam nhân nào đẹp trai hơn hắn.

“Được rồi, ta tin người!” Ngân Linh Nhi gật nhẹ đầu, sau đó cúi đầu suy nghĩ điều gì đó rồi ngẩng đầu nói với Vân Thiểm Thiểm: “Ta đây sẽ gả cho người. Ta từng nói sẽ gả cho nam tử đẹp mắt nhất Trung Nguyên, nếu người là nam tử đẹp mắt nhất Trung Nguyên thì ta sẽ gả cho người!”

“Khục khục...” Vân Thiểm Thiểm tự sắc nước bọt của mình, một lúc lâu sau mới bình tĩnh trở lại.

Đây là cái quy luật khách quan (4) gì vậy? Tuy hắn là đệ nhất nam tử của đại lục Tranh Vành nhưng cũng không có nghĩa là hắn nguyện ý cưới một cô nương hung hãn như thế này. Hắn từng thề là sẽ không cưới một nữ tử hung hãn giống mẹ, nếu không thì hắn chết cho rồi.

(4) Quy luật khách quan: Logic.

Cho nên, hấn kiên quyết từ chối!

“Không được!” Vân Thiểm Thiểm vô cùng kiên quyết.

“Tại sao?” Ngân Linh Nhi không hiểu.

“Không có sự đồng ý của mẹ ta, ta sẽ không cưới người, cho nên người đừng để ý đến ta” Vân Thiểm Thiểm vội vàng khoát khoát tay, nói: “Ta rất cảm ơn vì người đã cứu ta, sau này nếu người cần giúp đỡ thì ta tuyệt sẽ không từ chối, nhưng ta là tuyệt đối sẽ không thành thân với người”

“Không được! Người nhất định phải thành thân với ta!” Ngân Linh Nhi không đồng ý, vẫn chưa có người nào dám cãi lời nàng, Vân Thiểm Thiểm này vậy mà dám lên tiếng phản đối nàng.

“Ta nói này đại tiểu thư, người có thể đừng tự cho là đúng như vậy được không? Đối với người Trung Nguyên bọn ta thì chuyện thành thân đều do phụ mẫu quyết định, con cái không được quyền tự định chung thân” Vân Thiểm Thiểm ra vẻ đang thuyết giáo.

“Vậy thì chúng ta cùng đi gặp phụ mẫu của người thông báo chuyện thành thân của chúng ta cho bọn họ là được rồi không phải sao?” Ngân Linh Nhi nhìn Vân Thiểm Thiểm: “Chuyện đơn giản như vậy mà còn khiến người phải rối rắm à?”

“Nhưng mà phụ mẫu của ta không còn ở đại lục Tranh Vành nữa” Về mặt Vân Thiểm Thiểm tràn đầy ý không muốn cùng nhớ nhưng.

“Vậy bọn họ đang ở đâu? Đã chết rồi à?” Ngân Linh Nhi nhìn thấy biểu lộ kỳ lạ kia của Vân Thiểm Thiểm liền không hiểu ý của hấn.

“Người mới chết đó! Phụ mẫu ta đều còn sống rất khỏe mạnh!” Vân Thiểm Thiểm liếc nàng ta một cái sắc lẹm.

“Vậy chúng ta cứ đi tìm bọn họ thôi!” Ngân Linh Nhi không biết phải làm sao, vẫn còn sống thì tại sao lại không ở đại lục Tranh Vành?

“Bọn họ đã đến đại lục Thần Chi rồi, cho nên muốn tìm phụ mẫu ta thì nhất định phải đến đại lục Thần Chi trước” Tuy bây giờ mẹ vẫn còn chưa đến đại lục Thần Chi nhưng với tiềm năng của mẹ thì có lẽ sẽ đến nơi đó rất nhanh. Đến lúc đó nói không chừng mẹ còn có thể đưa một muội muội đến với hấn, muội muội của hấn nhất định sẽ cực kỳ đáng yêu, tuyệt đối sẽ không hung hãn giống như tiểu cô nương này.

“Vậy thì cứ đến đại lục Thần Chi tìm!” Ngân Linh Nhi phát hỏa, đại lục Thần Chi lại không phải là nơi không thể đến.

Khóe miệng Vân Thiểm Thiểm co rút, giả bộ bất tỉnh.

107. Q.3 - Chương 109: Nhện Khổng Lồ

Đợi đến khi Ngân Linh Nhi đi rồi, Vàng mới chui đầu ra từ chiếc túi đặt bên cạnh. Móng vuốt nhỏ cào cào vào người Vân Thiểm Thiểm, gọi: “Ca ca! Ca ca!”

Vân Thiểm Thiểm trở mình, ném Vàng sang một bên, quát: “Đừng phá, để ta yên tĩnh một lát!”

Vân Thiểm Thiểm thật sự rất mệt mỏi, tuy tỉnh táo nhưng vẫn cảm thấy không có sức lực. Hấn cần phải nghỉ ngơi thật tốt mới có thể tiếp tục lên đường.

Vàng nhìn thấy Vân Thiểm Thiểm thiêm thiếp ngủ, cũng không dám lại quấy rầy. Nàng lặng lẽ chui trở lại trong túi, tiếp tục tu luyện.

Sắc trời dần tối, Vân Thiểm Thiểm tỉnh lại. Lúc này không chạy thì còn chờ đến khi nào? Tiểu cô nương hung hãn kia cũng không phải là nhân vật dễ đối phó, tuổi còn nhỏ mà đã tu luyện đến Tử cấp, lỡ như nàng ta thật quán lầy hấn thì nhất định sẽ rất khó coi.

Lúc Vân Thiểm Thiểm còn ở Phượng thành, hần luôn được Vân Phụng Khải cùng Phượng Lăng Tiêu giúp đỡ ngăn cản những đám hoa đào tấp nập kia, đương nhiên biết cô nương này rất không dễ đối phó. Vân Thiểm Thiểm vác chiếc túi có Vàng bên trong trên vai, xoay bước lặng lẽ chui ra ngoài lều. Bầu trời tối đen, thân thể Vân Thiểm Thiểm cũng run rẩy một hồi vì lạnh, chỉ thiếu hắt xì nữa mà thôi. Hần vội vàng lấy một chiếc áo ấm từ trong nhón trữ vật mặc vào, sau đó cẩn thận đi ra ngoài. Ngân Linh Nhi kia dường như dẫn theo không ít cao thủ, hần cảm giác được khoảng năm sáu người, thực lực đều là Lam cấp. Đại lục Tranh Vành là nơi thiếu cao thủ, thật không biết Ngân Linh Nhi này lôi từ đâu ra nhiều cao thủ như vậy. Nếu giáp lá cà thì Vân Thiểm Thiểm thật sự không chắc là đối thủ của bọn họ, cho nên ba mươi sáu kế, chạy chính là thượng sách.

Ngọn đèn dầu bên ngoài đã tắt, một mảnh tối om đúng lúc tạo cơ hội cho Vân Thiểm Thiểm trốn đi. Chỉ có điều bên cạnh lều vải của Vân Thiểm Thiểm chính là lều vải của Ngân Linh Nhi, khoảng cách hai nơi cũng không xa lắm, những cao thủ kia lại đứng bên ngoài lều của nàng ta làm thị vệ.

Do thời điểm nửa đêm, không gian bốn bề yên tĩnh, cho nên những tay thị vệ kia cũng thả lỏng cảnh giác hơn mọi lần. Vân Thiểm Thiểm cũng không phải nhân vật quan trọng, đối với bọn họ thì hần cũng chỉ là một sủng nam mà Ngân Linh Nhi thuận tay nhặt về từ bên ngoài, cho nên thị vệ đều vây quanh lều vải của Ngân Linh Nhi, không chút chú ý đến tình hình bên này. Vân Thiểm Thiểm nín thở, thần không biết quỷ không hay đưa lưng về phía lều vải của Ngân Linh Nhi, không ngừng phóng đi.

Cho đến đi đã đi thật xa, hần mới thở dài một hơi. Thế nhưng bây giờ khắp nơi đều là một mảnh đen kịt, vốn dĩ không thể phân biệt được phương hướng. Hần muốn đi hướng tây nhưng lúc này cũng không biết hướng tây là hướng nào.

Vàng nhô đầu ra từ trong túi, đôi con ngươi màu vàng tỏa ra một chút ánh sáng trong đêm tối. Ánh mắt Vân Thiểm Thiểm đột nhiên sáng ngời, thấp giọng nói: “Vàng, không phải ngươi có dị năng hệ hỏa sao? Mau tạo chút lửa rọi đường đi, xem thử chúng ta nên đi hướng nào”

“Bên kia” Lời vừa dứt, móng vuốt nhỏ của Vàng đã chỉ đến một con đường bên cạnh Vân Thiểm Thiểm.

Khóe miệng Vân Thiểm Thiểm co rút, nói: “Ngươi đang đùa à?”

“Không có! Ca ca, ta cảm nhận được” Vàng vội vàng lắc đầu chứng tỏ mình không nói dối. Nàng biết phương hướng là vì nàng có thể cảm nhận được hơi thở của linh thú càng lúc càng dày đặc ở bên kia. Thần thú đều rất mẫn cảm với hơi thở của đồng loại, đồng thời cũng chỉ có Tử Vong Sơn Mạch mới có hơi thở linh thú mãnh liệt như vậy.

“Ta tin tưởng ngươi một lần, ngươi đừng nên nói dối” Vân Thiểm Thiểm nghi ngờ cúi đầu liếc nhìn Vàng, sau đó Vàng phóng ra một ngọn lửa nhỏ rọi đường, hai người bắt đầu đi về hướng Vàng đã chỉ.

Chưa đi được bao xa đã nhìn thấy thảo nguyên lại biến trở thành sa mạc mênh mông, Vân Thiểm Thiểm nhìn không được nhú lông mày. Những chuyện xảy ra trong sa mạc trước khi vẫn còn rõ mồn một trước mắt, nghĩ đến tình cảnh đó thì hần lại cảm thấy nản lòng.

Trong lòng có một chút ý muốn bỏ cuộc nửa chừng, nhưng khi nghĩ đến lời nói hùng hồn của mình trước khi rời đi thì hần liền không chút do dự cất bước chân. Những khó khăn lúc này chỉ mới là bắt đầu, hần tin rằng nếu cứ theo chân mẹ thì chắc chắn bản thân mình sẽ không có kinh nghiệm, nếu không có kinh nghiệm thì hần sẽ trưởng thành như thế nào đây?

Nhớ đến vết thương lúc trước của Hàn Chỉ, Vân Thiểm Thiểm lại cảm thấy kinh sợ. Chỉ có trở nên càng mạnh hơn nữa thì hần mới có thể bảo vệ mẹ, bảo hộ người thân của mình. Tuy bên cạnh mẹ đã có cha Hàn Chỉ khiến cho hần cũng không cần lo lắng như vậy, nhưng hần vẫn hi vọng mình có thể trở nên càng thêm cường đại.

Cũng chỉ là một sa mạc nho nhỏ mà thôi, hần còn chưa tới Tử Vong Sơn Mạch, nếu như cứ như vậy bị hù cho hoảng sợ thì hần cũng quá ‘cùi’ rồi!

Thế nhưng đến lúc chính thức đặt chân lên sa mạc, Vân Thiểm Thiểm mới nhận ra mình đã quá xem thường cái sa mạc nho nhỏ này. Ban ngày thì nóng muốn chết, nhưng đến tối thì lại như rơi vào hầm băng. Thiểm Thiểm đã khoác thêm một chiếc áo nhưng vẫn lạnh đến phát run. Bất đắc dĩ, Thiểm Thiểm lại lấy ra một

chiếc áo bông khác mặc vào, may mắn trước khi đi hán đã chuẩn bị kĩ lưỡng. Đây là lần đầu tiên hán gặp một nơi lạnh như vậy, trước kia còn ở Phượng thành, quanh năm suốt tháng đều không có khi nào lạnh.

Dường như Vàng cũng nhìn thấy Thiểm Thiểm đang rét run, cho nên đã lặng lẽ vận công tạo ra một vòng đỏ phòng hộ, hơi ấm nhanh chóng xuất hiện.

“Vàng, mau thu lại!” Hán vận nội lực cũng có thể sưởi ấm. Nơi đây tuy lạnh nhưng hán cũng là người tu luyện nhiều năm, làm sao có thể lại sợ hãi một chút không khí rét lạnh như vậy?

“Ca ca, ta cũng không lạnh” Trong nhận thức của Vàng, chỉ cần Thiểm Thiểm khỏe thì nàng sẽ khỏe.

Thiểm Thiểm nhìn thấy bộ dạng chấp nhất của Vàng cũng không nói gì nữa. Ngủ cả ngày, xem như hán đã tích lũy tinh thần rất tốt, vết thương trên người cũng dần khép lại. Nhắc tới cũng kỳ lạ, trước kia rất ít khi bị thương cho nên không để ý, bây giờ phát hiện ra miệng vết thương của hán lại có thể tự khép lại, thậm chí tốc độ cũng không hề chậm. Thiểm Thiểm cũng không suy nghĩ quá nhiều, bây giờ quan trọng nhất chính là tìm cách rời khỏi nơi này. Sa mạc rộng lớn như vậy, muốn ra ngoài cũng phải lãng phí không ít sức lực, duy trì thể lực là điều tất yếu.

Hai người rong ruổi trong sa mạc suốt một đêm. Đã có kinh nghiệm trước đó nên Thiểm Thiểm cũng cẩn thận không ít, thời thời khắc khắc để ý đến tình hình xung quanh, lắng tai nghe động tĩnh của bão cát liên tranh thủ thời gian trốn khỏi đó, thỉnh thoảng còn ăn vài thứ bổ sung thể lực. Một đêm này, vậy mà cả hai bình an vô sự.

Sáng sớm, thời tiết dần dần ấm áp lên, Vàng lại mệt mỏi thiếp đi. Cả đêm nàng không được nghỉ ngơi, không những định hình phương hướng cho Thiểm Thiểm mà còn nhắc nhở hán nơi đâu để gặp nguy hiểm, lại luôn vận công giữ ấm áp cơ thể hán.

Thiểm Thiểm nhìn thấy Vàng đã ngủ, có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Đứa nhỏ ngốc nghếch này, cần gì phải cứng đầu như thế chứ? Hán đã bảo nàng nghỉ ngơi rất nhiều lần, nhưng nàng vẫn luôn cố chấp duy trì cho đến khi mặt trời mọc.

Thiểm Thiểm tìm một nơi tương đối an toàn ngồi xuống, lấy ra một ít thức ăn. Vì sợ Ngân Linh Nhi đột nhiên đuổi tới, suốt cả đêm hán cũng không hề dừng lại. Xem ra thể lực của hán cũng không tồi, từ trước đến nay đều chưa từng đi bộ một khoảng đường dài như vậy. Lúc còn ở Phượng thành, không phải kiểu khiêng thì cũng là xe ngựa, Vân Thiểm Thiểm đột nhiên cảm khái cuộc sống trước kia quả thật là vui vẻ nhất.

Vân Thiểm Thiểm khép mắt, vốn chỉ định thiếp đi một chút nhưng không ngờ lại ngủ mất. Có lợi hại bao nhiêu thì hán chẳng qua cũng chỉ là một đứa bé, còn là một đứa bé chưa từng trải qua những chuyện này, cho nên có mệt mỏi cũng bình thường. Ngược lại, Thiểm Thiểm không hề nghĩ rằng một giây mình lẫn dãi trên mặt đất lại đánh thức Vàng.

Vàng vẫn chưa ngủ được hai tiếng, lúc này tỉnh dậy lại nhìn thấy Thiểm Thiểm đang thiếp đi, đương nhiên là nàng không dám tiếp tục ngủ nữa. Vàng nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của Thiểm Thiểm liền nghiêng đầu suy nghĩ, xung quanh lại bày ra hệ phòng ngự ngăn ngừa bão cát thổi tới. Thể lực hao phí cả đêm còn chưa khôi phục, nhưng nhìn thấy Thiểm Thiểm như thế, cái gì nàng cũng không quan tâm, chỉ muốn làm thế nào để khiến cho Thiểm Thiểm thoải mái một chút.

Cũng không biết có phải là ông trời thương xót bọn họ hay không mà nơi này lại không hề có bão cát, nhờ vậy mà giảm đi không ít áp lực cho Vàng. Muốn duy trì hệ phòng ngự này cũng hao phí rất nhiều khí lực, bây giờ nàng chỉ mới đến Thiên Xích cấp, năng lực còn rất yếu, cũng không quen thuộc duy trì trạng thái quá lâu.

Đuôi chân mày Thiểm Thiểm giãn giãn, Vàng vội vàng thu hệ phòng ngự, giả vờ giả vịt chui vào trong ngủ. Trước khi ca ca ngủ đã ra lệnh nàng phải nghỉ ngơi, nếu ca ca biết nàng không có ngủ nhất định sẽ tức giận. Vàng nghĩ như vậy liền vội vàng giả vờ như còn đang ngủ.

Bởi vì Vàng thu lại phòng ngự cho nên Thiểm Thiểm còn đang liên tục cảm nhận thấy gió thổi xung quanh liên tục tĩnh lại. Hán dụi dụi mắt, nhìn lên trời. Hán ngủ lâu như vậy sao? Sắc trời đã ngả về chiều, hán thấy Vàng vẫn đang ngủ say trong túi, không có một dấu hiệu muốn tỉnh.

Thật ra, Vàng cũng thật sự đã ngủ rồi!

Thiểm Thiểm cũng không đánh thức nàng, hần ăn một chút rồi tiếp tục đi về phía tây. Ban ngày có mặt trời, chỉ cần hướng về phía mặt trời lặn thì có lẽ sẽ thoát khỏi nơi này.

Cứ như vậy, Thiểm Thiểm cùng Vàng rong ruổi trong sa mạc đã vài ngày. Mấy ngày nay cũng xem như an toàn, không gặp nguy hiểm gì. Hôm nay Vàng vốn đang ngủ trong túi lại đột nhiên tỉnh dậy, còn hoảng hốt kêu ra tiếng: “Ca ca, phía trước có nguy hiểm!”

Thiểm Thiểm nhìn xung quanh vẫn là một mảnh yên tĩnh, gương mặt thoáng cái đen thui “Không phải là mơ đó chứ?”

“Ca ca, thật mà! Nguy hiểm lắm, chúng ta đi đường khác thôi!” Vàng thấy Thiểm Thiểm không tin mình liền có chút sốt ruột. Nàng thật sự cảm giác được nguy hiểm, loại nguy hiểm này nàng khó có thể đối phó. Đối thủ ít nhất cũng ở Thiên Hoàng cấp, nếu như đối chọi chính diện thì nhất định sẽ phải chết. Linh thú đồng cấp với nhân loại vốn dĩ đã mạnh hơn nhiều, đằng này còn cách nhau cả một quãng xa, cho dù nàng cùng Thiểm Thiểm liên thủ cũng không có khả năng giành được nửa phần thắng.

Thiểm Thiểm nhìn thấy Vàng sốt ruột như vậy cũng bán tín bán nghi nhìn nàng, hỏi lại: “Người thật sự không phải đang mơ?” Xung quanh quá an tĩnh, ngay cả tiếng gió cũng có thể nghe thấy, có nhìn thế nào cũng không sẽ có chuyện nguy hiểm. Nếu đi đường vòng thì sẽ mất rất nhiều thời gian và sức lực, chỉ cần nhìn dãy núi phía xa xa kia là muốn đổ mồ hôi rồi chứ nói gì phải đi. Hần đi nhiều ngày như vậy rồi, bây giờ lại phải vòng sang hướng khác thì thật là mất công.

Vàng thấy Thiểm Thiểm không tin tưởng mình liền không biết làm sao, nhưng chính nàng cũng không biết phải giải thích với Thiểm Thiểm như thế nào, chỉ lắp bắp nói: “Ca ca,... có... có hơi thở rất cường đại, nó... nó còn mạnh hơn cả Vân Mộng Vũ nữa,... ca ca nhất định sẽ gặp nguy hiểm!”

Hơn một lúc lâu, Vàng mới có thể biểu đạt tinh tường ý của mình với Thiểm Thiểm. Thiểm Thiểm nhàu mày, cuối cùng cũng hiểu ý của Vàng, nếu vậy thì nơi này quả thật có một cao thủ trên Thiên Hoàng cấp sao?

Thiểm Thiểm đột nhiên có một chút kích động, nhưng hần cũng biết bản thân mình chỉ vừa ở Lam cấp, đen ra so sánh với người Thiên Hoàng cấp kia chính là ‘lấy trứng chọi đá’. Cho nên, để cho an toàn thì hần phải nghe lời Vàng đi đường vòng, nhưng trong lòng thật sự là không cam tâm chút nào.

Vân Thiểm Thiểm hần chưa bao giờ phải nhịn nhục nhường đường cho kẻ khác!

Mới đi được vài bước, thân thể Thiểm Thiểm đột nhiên cương cứng. Bây giờ hần cũng không cần nhường đường nữa, bởi vì người ta dường như không có ý định cho hần cơ hội làm việc này.

Cát đất phía trước bị gió cuốn lên như một bức tường thành, sau đó bay về phía Thiểm Thiểm. Thiểm Thiểm ẩn nhẹ mũi chân nhảy ra khoảng trăm mét, hai tay siết chặt phóng ra một lôi cầu. Ngay lúc lôi cầu đánh tới lốc cát còn đang xoay tròn, lốc cát đột nhiên nứt toác ra, Vân Thiểm Thiểm lại lùi về phía sau trăm mét.

Lần này thật sự là phiền phức lớn rồi! Một con nhện to như vậy, ngay cả Vàng cũng phải hít vào một hơi. Đây là một con nhện biến dị, thân thể dài cả trăm thước, tám chân cực lớn lún sâu trong lớp cát như tám trụ cột vững trãi. Thế nhưng những trụ cột này thật xấu xí, toàn thân màu đen cùng lớp vỏ cứng tạo cho người ta một cảm giác khó bề phá vỡ. Khiến cho Thiểm Thiểm kinh ngạc nhất chính là con nhện này lại có bốn đôi mắt, lợi thế này giúp cho nó có thể qua sát được tình hình bốn phương tám hướng, hần có chạy về hướng nào cũng không thoát được.

Mà con nhện này lại không dễ nói chuyện chút nào, cứ luôn nhắm vào Vân Thiểm Thiểm phun ra tơ nhện. Người phản ứng đầu chính là Vàng, nàng nhảy ra khỏi túi vải, ngay lập tức phóng hỏa diễm ngăn chặn tơ nhện. Thế nhưng rất nhanh sau đó hỏa diễm cũng không ngăn được, tơ nhện bị thiêu càng lúc càng chậm. Vàng nhận ra chiêu này không thể tiếp tục dùng liền vội vàng phóng lưới kim, những sợi tơ kim loại như được rót vào sự sống, không ngừng quấn lấy tơ nhện. Tuy nhiên chiêu này cũng chỉ có tác dụng kéo dài thời gian cũng năng lực công kích của nhện khổng lồ, cũng không thể chặt đứt hoàn toàn tơ nhện.

Thiểm Thiểm thấy vậy liền lập tức phóng ra vô số tia sét, kim loại có thể dẫn điện. Năng lực dẫn điện của hệ Kim tuy kém so với lúc Thiểm Thiểm đánh trực diện, nhưng nó lại có thể hỗ trợ cho năng lượng của hắn rất nhiều. Điện lực chạy vọt theo dây tơ kim loại vào thân thể nhện khổng lồ, nó ngay lập tức tê dại cả người. Năng lực của Thiểm Thiểm có hạn, trận công kích này vốn dĩ không có bao nhiêu tác dụng, nhện khổng lồ chỉ sau một lúc lại điên cuồng lần nữa. Vô số tơ nhện như ngân châm bay về phía Thiểm Thiểm, Thiểm Thiểm nhanh nhẹn trốn tránh. Nếu bị thứ này đâm trúng, thân thể hắn nhất định sẽ biến thành tổ ong vò vẽ.

Chỉ dựa vào sự trốn tránh mãi đương nhiên là không được. Thân hình nhện khổng lồ tuy có vẻ ngây ngốc nhưng tơ nhện lại nhiều vô cùng, vẫn không ngừng bay về phía Thiểm Thiểm. Vân Thiểm Thiểm nhớ Vân Liệt Diễm từng nói đến một loại ám khí, châm Bạo Vũ Lê Hoa. Tình cảnh của hắn bây giờ chẳng khác gì đứng giữa làn mưa châm, không những với số lượng lớn mà nhện khổng lồ còn không ngừng thay đổi phương hướng. Mỗi một hành động của nó đều có thể ngăn chặn tất cả con đường có thể chạy của Vân Thiểm Thiểm, lui không được mà tiến về phía trước cũng không được.

Vàng nhìn thấy Vân Thiểm Thiểm bị bao vây mà một biện pháp cũng đều không có. Dị năng chủ đạo của nàng là Kim, Hỏa cũng chỉ phụ trợ một chút, năng lực không đủ cường đại cho nên không thể thiêu cháy toàn bộ tơ nhện. Thế nhưng với tình cảnh bây giờ nếu không hủy diệt tơ nhện thì không có cách nào tạo ra cơ hội cho Vân Thiểm Thiểm. Vàng không kịp nghĩ nhiều, quả cầu kim loại nhanh chóng bay điên cuồng về phía lưới tơ nhện, cùng lúc đó hỏa diễm cũng được phóng ra. Năng lực Hỏa hệ tuy kém hơn Kim hệ nhưng phối hợp với nhau chính là một biện pháp thích hợp. Tuy nàng không thể khống chế hỏa diễm thiêu hủy toàn bộ đám tơ nhện này nhưng vẫn có thể khống chế hỏa diễm đốt cho quả cầu kim loại tan chảy. Tơ nhện bị kim loại bám đầy bị nhiệt độ cao làm cho chảy ra thành chất lỏng, sau đó Vàng chuyển hóa năng lượng làm đông lạnh kim loại, chỉ có như vậy mới có thể khiến cho tơ nhện dính chặt lẫn nhau. Vân Thiểm Thiểm nhìn thấy cơ hội, nhanh chóng chạy vọt ra phía sau nhện khổng lồ.

Vàng cũng định dùng kim loại để chặt đứt tơ nhện nhưng tốc độ bắn ra tơ nhện của nhện khổng lồ quá mức nhanh, chỉ sợ nàng chặt đứt bên này thì bên kia đã phóng tới nơi, vốn dĩ không kịp đối phó. Bây giờ nàng đã chặn nửa đường bay của tơ nhện khiến công kích của nhện khổng lồ không trúng Vân Thiểm Thiểm, hắn nhất định có cơ hội thoát thân.

“Ca ca, chạy mau!” Tranh thủ cơ hội, Vàng nhanh chóng hô to với Vân Thiểm Thiểm. Nếu đánh nhau thì bọn họ hoàn toàn không có cơ hội chiến thắng, khoảng cách năng lực quá lớn, nàng vốn chỉ có thể chống đỡ được thêm vài phút. Cho nên, biện pháp tốt nhất chính là để cho Vân Thiểm Thiểm chạy trước, sau đó nàng lại tìm cơ hội đào thoát. Tóm lại, đi trước nói sau!

Vân Thiểm Thiểm lại không phải nghĩ như vậy. Con nhện này thoát nhìn có chút ngu ngốc nhưng lúc nó vẫn còn trốn trong đất cát thì quả thật hắn cũng không phát hiện ra. Bây giờ nếu hắn thoát được, nó có muốn tìm ra hắn cũng rất đơn giản, huống chi hắn cũng sẽ không bỏ lại một mình Vàng. Vân Thiểm Thiểm nghiêng thân quan sát nhện khổng lồ, nó có tổng cộng tám cặp mắt hợp thành một vòng tròn, lúc hắn nhìn vào mắt nó lại đột nhiên phát hiện vốn dĩ nó đều nhìn về một phương xa, như không có tiêu cự.

Nếu như không nhìn thấy gì thì làm sao có thể phân biệt được phương hướng?

“Vàng, ráng chịu đựng!” Vân Thiểm Thiểm hô to một tiếng, chỉ cần có thể kéo dài thêm một chút thời gian thì sẽ có cơ hội.

Vàng nghe thấy lời Vân Thiểm Thiểm nói liền hòa tan kim loại, khiến cho tơ nhện bị bện chặt một lần nữa. Nhện khổng lồ đương nhiên cũng chống cự lại sự khống chế của vàng, tơ nhện bị bện chặt thành một cục không ngừng lắc lư trái phải, động tác của Vàng vì vậy mà càng thêm khó khăn.

Máu tươi khê rướm ra bên môi nhưng Vàng không dám thả lỏng chút nào. Trong lòng nàng chỉ có một ý nghĩ, nếu như không chống đỡ thì sẽ không tạo cơ hội thoát thân cho Vân Thiểm Thiểm. Vì Vân Thiểm Thiểm, nàng có thể trả bất cứ giá nào đây, dù là đối thủ cường đại phía trước thì nàng vẫn liều mạng kéo dài thêm vài phút quý giá.

Vân Thiểm Thiểm cũng không nhàn rỗi. Trên đường đi hắn vẫn không ngừng lưu trữ công lực vào Thiên Ngân, mấy ngày trước hắn cũng không sử dụng nó khi phải đối phó với đàn sói, bây giờ rốt cuộc cũng có chút ích lợi.

Vô số lôi cầu không ngừng nện vào mắt nhện khổng lồ. Lúc đánh trúng nó, Vân Thiểm Thiểm lại khổng chế năng lực nổ tung. Đôi mắt của nó có lẽ là nơi duy nhất không có lớp vỏ cứng bảo vệ, từng đợt đau đớn nối tiếp nhau xuất hiện, nó ngay lập tức ngừng công kích, điên cuồng lắc đầu hồng muốn thoát khỏi đám lôi cầu đáng giận này. Thế nhưng Vân Thiểm Thiểm lúc này lại như liều mạng, lôi cầu không ngừng nện vào mắt nó.

Nhện khổng lồ thật sự bị chọc giận, đôi mắt không còn nhìn thấy cho nên công kích cũng hỗn loạn. Tơ nhện lại một lần nữa bay ra nhưng lúc này lại không phải bay về phía bọn họ mà là xuống mặt đất, sau đó một cái mạng nhện cực lớn xuất hiện. Mạng nhện nhanh chóng lan rộng ra bao vây lấy Vân Thiểm Thiểm cùng Vàng, cả hai hoàn toàn không có khả năng chạy trốn.

Sau đó, mạng nhện bắt đầu thu lại từng chút một. Không gian vốn dĩ rất lớn lại từ từ nhỏ đi khiến cho Vân Thiểm Thiểm kinh hãi, thậm chí kêu một tiếng không tốt. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì hắn và Vàng rất nhanh sẽ bị nhện khổng lồ ăn thịt mất.

Thấy mạng nhện khổng lồ cách mình càng lúc càng gần, Vân Thiểm Thiểm đành phải trốn tránh khắp nơi không cho tơ nhện chạm phải mình. Tơ nhện này đều cực dính, một khi đã dính vào rồi thì lại càng thêm khó thoát. Tuy nhiên với tốc độ thu gọn của mạng nhện lúc này thì bọn họ sẽ chui vào bụng nó rất nhanh.

108. Q.3 - Chương 110: Bái Sư

“Ca ca! Ca ca!” Vàng nhìn thấy Vân Thiểm Thiểm sắp bị nhện khổng lồ nuốt sống liền bất chấp tất cả, vô số kim loại bay ra, điên cuồng cắt vào tơ nhện. Tuy tơ nhện cứng cõi dị thường nhưng dưới sự tấn công của Vàng vậy mà thật sự bị đứt vài chỗ.

“Ca ca, mau chạy ra!” Nhờ kim loại cắt công mà mạng nhện bị đứt một lỗ vừa đủ để thoát ra, Vàng cuống quýt hô to.

Nếu không nắm lấy cơ hội này thì sẽ không còn cơ hội nào khác. Mạng nhện đã thu nhỏ lại còn chưa đủ không gian của một gian phòng nhỏ, với tốc độ này thì chỉ vài giây sau tất cả những thứ nằm trong khuôn viên mạng nhện sẽ bị nhện khổng lồ nuốt sống.

Vân Thiểm Thiểm do dự, nhìn thấy Vàng liều cả mạng để cứu hắn, trong lòng như bị một thứ gì đó chạm phải. Đôi môi mỏng khẽ mím lại, sau đó đã đưa ra một quyết định khiến cho Vàng kinh ngạc.

Hắn không có trốn ra, không có bỏ lại Vàng để thoát khỏi mạng nhện này. Hắn hô to về phía Vàng: “Vàng, dùng lưới kim cuốn lấy tơ nhện!”

Vàng ngay lập tức hiểu ý của Vân Thiểm Thiểm. Trước kia lúc còn ở trong Tứ vương phủ, bọn họ cũng từng dùng phương thức này để đối phó với Vân Mộng Vũ. Tuy Vàng không biết rõ Vân Thiểm Thiểm muốn làm cái gì nhưng năng lực phục tùng mệnh lệnh của hắn không chút do dự. Vàng biến ra một chiếc lưới tơ vàng, dán chặt lên trên tơ nhện. Bên trong Thiên Ngân của Vân Thiểm Thiểm cũng không thiếu năng lượng Lôi, hắn chia lôi cầu lớn thành những viên cầu nhỏ bám vào tơ vàng.

Vân Thiểm Thiểm thúc dục năng lượng tinh thần, lập tức vô số lôi cầu bám chặt vào tơ vàng trên mạng nhện. Chờ đến khi tất cả xong xuôi thì toàn bộ mạng nhện đã thu lại chỉ còn một chút xíu, cả người hắn cũng đã kề vào miệng nhện khổng lồ.

“Bạo tặc!” Ranh giới như ngàn cân treo sợi tóc, Vân Thiểm Thiểm quát to một tiếng, ngay lập tức lôi cầu trên tơ vàng đồng loạt nổ tung, âm thanh vang to rung trời. Vân Thiểm Thiểm tìm đúng cơ hội phóng ra toàn bộ năng lượng trong Thiên Ngân đánh vào miệng vẫn còn chưa khép của nhện khổng lồ.

Âm thanh nổ mạnh vang lên, liền bão cát cũng chịu ảnh hưởng.

Thân thể Vân Thiểm Thiểm bị ném đi rất xa. Vàng cũng không khá hơn chút nào, một bộ lông vàng xinh đẹp bị đốt cho cháy đen, cả người ngoại trừ đôi mắt có hai con ngươi màu vàng kia ra thì đều đen sì, máu tươi không ngừng trào ra miệng. Tuy nhiên, trận chiến vừa rồi lại khiến cho năng lực tăng thêm một cấp, bây giờ đã là Thiên Chanh cấp đỉnh.

Trong bụng nhện khổng lồ vang lên tiếng nổ mạnh, nó thống khổ kêu thảm nhưng là một chút tác dụng cũng không có. Vân Thiểm Thiểm ném toàn bộ nội lực trong Thiên Ngân vào cơ thể nó, nó chỉ có con đường chết mà thôi.

Vàng khập khiễng đào bới trong đồng cát, may mắn mũi của nàng còn tác dụng, có thể đoán được Vân Thiểm Thiểm đang ở nơi nào.

Vàng ngửi ngửi bằng mũi, xác định Vân Thiểm Thiểm đang nằm trong một đồng cát lớn liền khóc nức nở. Tuy nhiên bây giờ không phải là lúc nàng nên khóc, hai móng vuốt nhỏ liều mạng bới đất cho đến khi máu thấm đỏ cả hai. Trận chiến vừa rồi người hao tổn sức lực nhiều nhất chính là nàng, nếu không nhờ công lực mạnh hơn so với Vân Thiểm Thiểm thì nàng đã không thể chống đỡ. Mà bây giờ, nàng hoàn toàn chỉ dựa vào ý niệm nhất định phải tìm được Vân Thiểm Thiểm để tiếp tục.

Cuối cùng vào lúc hai mắt Vàng dần mờ hồ cũng chạm phải tay của Vân Thiểm Thiểm. Thấy có hi vọng, nàng lại như tràn đầy khí lực, vội vàng kéo Vân Thiểm Thiểm ra khỏi đụn cát. Thế nhưng vào lúc nhìn thấy Vân Thiểm Thiểm nàng lại hoàn toàn choáng váng, mái tóc của hắn tại sao lại biến thành màu bạc thế này?

Hắn vẫn ngủ một cách an tĩnh, khuôn mặt tuấn tú trong suốt như ngọc không chút bị ảnh hưởng bởi cú nổ vừa rồi. Đường cong trên mặt càng thêm rõ ràng, bớt đi vài phần kiêu căng lạnh lùng, phảng phất như được rút đi cảm giác non nớt chỉ trong nháy mắt.

Vàng trợn to mắt nhìn, nếu không phải nhận ra thức hơi thở của Vân Thiểm Thiểm thì nàng nhất định sẽ nghi ngờ là mình không hoa mắt. Tuy nhiên bây giờ cũng không phải là lúc để lo lắng đến những thứ này. Cú nổ vừa rồi đã khiến cho sa mạc thay đổi, vốn dĩ đồi cát vẫn còn yên tĩnh nhưng bây giờ đã bắt đầu chuyển động theo từng cơn gió. Vàng đã không còn sức lực, nếu cứ tiếp tục như vậy thì nàng cùng Vân Thiểm Thiểm nhất định sẽ bị chôn sống. Vàng quay đầu nhìn dãy núi cách đó không xa rồi nhìn lại Vân Thiểm Thiểm vẫn hôn mê bất tỉnh. Sau đó nàng dùng móng vuốt sắc nhọn đâm vào thân thể mình, máu tươi cùng đau đớn sẽ khiến nàng có thể duy trì sự tỉnh táo. Nàng cúi đầu cắn áo Vân Thiểm Thiểm, khập khiễng kéo hắn đi.

Trên đường đi, dấu chân nho nhỏ của nàng bị cát phủ lên rất nhanh, trước mắt nhòe dần nhưng trong lòng vẫn luôn có một thanh âm đang thì thầm.

Không được dừng lại! Nhất định không được dừng lại!

Chỉ cần ra khỏi sa mạc này thì bọn họ có thể sống sót, chỉ cần không bị cát chôn lấp thì bọn họ sẽ có cơ hội. Vàng lại đâm vài cái lên người mình, đau đớn tạo cho nàng sức mạnh dồn hết lực tiến lên phía trước.

Không biết qua bao lâu, chỉ cảm thấy ánh mặt trời như đã xuống núi, sau đó là những vì sao xuất hiện đầy cả bầu trời đêm, đôi mắt của Vàng như chết lặng. Khi tia nắng ban mai lại chiếu rọi vào những hạt cát vàng, nàng rút cuộc cũng nhìn thấy rừng cây xanh um tươi tốt sau lưng. Vàng ngã vào đầu vai Vân Thiểm Thiểm, ngay cả chút sức lực thả lỏng vải áo của hắn trong miệng ra cũng không có, cứ như vậy mà ngủ thiếp đi.

Thời điểm Vân Thiểm Thiểm tỉnh lại thì đã qua một ngày sau, nói chính xác hơn là hắn bị cơn đói làm cho tỉnh dậy. Nhìn khung cảnh xung quanh đầy màu xanh của rừng, Vân Thiểm Thiểm cảm thấy có gì đó không ổn. Chẳng lẽ là do tiểu cô nương hung hãn kia mang về sao? Hắn ngồi dậy, sau đó cảm thấy trên bờ vai có gì đó. Tiện tay nắm sờ sờ thì cảm thấy là một vật mềm mềm.

Vân Thiểm Thiểm nhú mày. Vàng?

Lúc này hắn mới nhớ đến chuyện cả hai đại chiến với nhện khổng lồ trong sa mạc, cuối cùng hắn dồn toàn bộ nội lực hệ Lôi trong Thiên Ngân ném vào miệng con nhện. Sau đó, hắn đột nhiên cảm thấy bản thân mình bị một nguồn năng lượng cường đại ném ra ngoài, lại sau đó hắn không còn nhớ gì nữa.

Chẳng lẽ hắn lại bị ném ra xa đến vậy sao? Làm sao có thể, xem khoảng cách thì phải đi bộ ít nhất một ngày. Vân Thiểm Thiểm vỗ vỗ Vàng, mà Vàng lại không có chút động đậy. Hắn đành phải cởi quần áo ra, đến khi nhìn thấy Vàng vẫn đang ngậm lấy lớp áo ở bả vai thì hắn hoàn toàn ngây dại.

Đây là bảo bối siêu cấp xinh đẹp trong miệng mẹ sao? Rõ ràng là một con cún nhỏ vừa từ trong đồng rác chui ra. Toàn thân từ trên xuống dưới đều đen sì, không có một chỗ nào gọi là sạch sẽ. Trên người không biết đã bị thứ gì đâm thành một lỗ nhỏ, máu thấm đỏ một nửa người dưới, miệng vết thương cũng kết vảy mỏng, thoạt nhìn vô cùng xấu xí.

Từ nơi này vẫn có thể loáng thoáng nhìn thấy sa mạc trước mặt, nói như vậy thì bọn họ đã chạy từ trong sa mạc ra?

Xa như vậy, bọn họ chạy tới đây bằng cách nào?

Trong đầu Vân Thiểm Thiểm đột nhiên xuất hiện một khả năng khiến cho hắn không thể nào tin được, sẽ không phải là Vàng kéo hắn chứ? Vân Thiểm Thiểm lắc lắc đầu, làm sao có thể? Lúc đó Vàng bị thương còn nặng hơn hắn, nằng làm sao đủ sức để kéo hắn đến đây chứ?

Vân Thiểm Thiểm ăn vội một chút thức ăn, tìm đại một bộ quần áo mặc lên người, sau đó lấy lớp áo vẫn bị Vàng ngậm đến chết cũng không thả quần chặt nằng lại. Hắn cất bước đi vào rừng, bây giờ điều cần thiết nhất chính là tìm một chỗ tắm rửa nghỉ ngơi.

Không biết có phải là do vận khí của Vân Thiểm Thiểm quá tốt hay không mà không lâu sau đã nghe thấy tiếng nước chảy. Hắn mừng rỡ chạy về phía đó liền nhìn thấy một thác nước không quá lớn, phía dưới thác nước là một hồ nước có chút sâu. Mấy ngày sống trong sa mạc, một ngụm nước đều vô cùng quý giá đừng nói chi là tắm rửa. Cuối cùng cũng thoát khỏi cái nơi quỷ quái kia, hắn nhất định phải tắm tấp thoải mái một phen.

Cởi bỏ quần áo, nhún chân nhảy ùm vào trong nước. Thật sự là rất thoải mái! Nếu là lúc trước thì chẳng đời nào hắn chịu tắm dã ngoại như thế này. Thế nhưng bây giờ nhận ra có thể tìm được nước tắm đã là một chuyện hạnh phúc cỡ nào.

Tuy nhiên, Vân Thiểm Thiểm còn chưa kịp hưởng thụ lại phát hiện ra một chuyện kinh thiên động địa. Xuyên qua làn nước, mái tóc của hắn thế nhưng lại mang một màu bạc! Là màu bạc như Hàn Chỉ, thậm chí hắn còn thấy ánh bạc lấp lánh từ trong nước.

Hơn nửa ngày, Vân Thiểm Thiểm mới giật mình thức tỉnh. Hắn kinh ngạc cúi đầu nhìn vào nước, sau đó nhìn thấy khuôn mặt cùng mái tóc bạc trắng của mình. Vẫn là khuôn mặt đó nhưng thoạt nhìn có vẻ gầy hơn trước, chuyện này cũng dễ hiểu vì gần đây hắn ăn không đủ chất cho lắm. Thế nhưng nét mặt lại mang theo vài phần trong trẻo lạnh lùng không thuộc về hắn, giống như thoáng một cái đã trở nên thành thực rất nhiều. Chuyện này cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận, thứ hắn không cách nào chấp nhận nhất chính là tại sao tóc lại biến thành màu bạc chứ?

Tuy nhìn mái đầu bạc trắng của cha Hàn Chỉ riết đã thành quen, nhưng tại sao tóc hắn cũng biến thành màu bạc thế này? Vân Thiểm Thiểm kiểm tra thử nội lực của mình, quả nhiên đã đột phá cảnh giới Thiên Nhân. Tuy nhiên bây giờ hắn hoàn toàn không có tâm tư ăn mừng, đáng lý đã vẫn luôn ở Lam cấp không hề đột phá lại có thể đến cảnh giới Thiên Nhân thì phải vui vẻ ăn mừng một trận mới đúng, nhưng ai có thể giải thích cho hắn biết chuyện mái đầu này là sao hay không?

Vân Thiểm Thiểm bĩu môi, đôi hoa đào lấp lánh ánh nước. Hắn đột nhiên nhớ mẹ, trước kia mẹ vẫn luôn oán trách rằng ngoại trừ đôi mắt hoa đào ra thì hắn chẳng còn chỗ nào giống nằng. Hắn luôn nói tóc của mình vẫn cùng màu với mẹ đấy thôi, có như vậy mẹ mới thôi không cần nhằn. Thế nhưng mà... ô ô, tóc của hắn tại sao lại biến thành màu bạc rồi này?

Vân Thiểm Thiểm chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm vào bóng dáng của mình trong nước. Không biết đã kiểm tra bao nhiêu lần, rốt cuộc hắn cũng rút ra một kết luận: Tóc bạc cũng đẹp trai dã man đấy chứ! Có như vậy hắn mới bình tĩnh lại, nhưng nếu để mẹ hắn nhìn thấy nhất định sẽ lại cần nhằn cho xem.

An ủi tâm linh nhỏ nhoi có chút bị tổn thương, Vân Thiểm Thiểm mới bước ra khỏi hồ nước. Thay quần áo xong xuôi, đến khi nhìn thấy chiếc áo rách rưới đang bao bọc lấy vàng mới nhú mày. Suy nghĩ nửa ngày mới quyết định xách nằng đi tắm một chút, nguyên nhân cũng vì cả người nằng quá bẩn.

Vân Thiểm Thiểm có ý định ném Vàng vào trong nước nhưng bây giờ nằng vẫn còn chưa tỉnh lại, nếu hắn cứ ném nằng như vậy thì rất có thể sẽ chết đuối. Tuy nhiên, chẳng lẽ bảo hắn phải tự tay tắm cho nằng?

Khóe môi Vân Thiểm Thiểm giàn giụa. Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Hắn không bao giờ tắm cho nàng! Tuyệt đối không!

Thế nhưng nếu cứ vậy mà mang theo nàng thì thật sự rất bẩn, còn cả vết thương trên người nàng nữa, thuốc cũng không dùng nên trông rất khủng bố. Vân Thiểm Thiểm bối rối, nhìn chăm chăm vào cục thịt đen sì kia một lúc lâu, cuối cùng cũng phải cắn răng chịu đựng.

Được rồi! Nếu không chăm sóc tốt cho nàng thì mẹ nhất định sẽ tìm hấn tính sổ. Từ khi vật nhỏ này đến với gia đình hấn, mẹ đã xem nàng như con gái ruột thịt, nếu để cho mẹ biết hấn ngược đãi con gái mình thì hấn sẽ bị xé xác. Nhớ đến bộ dạng nổi giận của Vân Liệt Diễm, Vân Thiểm Thiểm co rụt cổ sợ sệt. Thế nhưng hấn phải tắm cho Vàng như thế nào đây?

Xé một mảnh vải từ lớp áo cũ che mắt mình, Vân Thiểm Thiểm mặc niệm trong lòng xem nàng là một con cún nhỏ. Đúng vậy, vàng là cún con!

Vân Thiểm Thiểm ngồi bên bờ hồ, một tay đỡ Vàng còn một tay vốc nước tắm vội cho nàng. Thế nhưng trong đầu vẫn nhin không được xuất hiện bộ dáng của nàng, sắc mặt Vân Thiểm Thiểm có chút ửng đỏ.

Từ lúc biết Vàng là giống cái, hấn đã bắt đầu tận lực giữ khoảng cách với nàng. Hấn đường đường là nam tử hán, sao có thể cùng ăn cùng ở cùng ngủ với một đứa nhỏ mà còn là con gái chứ? Vân Thiểm Thiểm càng nghĩ càng thấy không thoải mái. Tại sao hấn lại để cho Vàng đi theo chứ? Bây giờ còn phải tắm rửa cho nàng!

Trong đầu Vân Thiểm Thiểm đột nhiên xuất hiện một từ mà Vân Liệt Diễm từng dùng: Vú em.

Chết tiệt!

Vân Thiểm Thiểm chửi thề một tiếng, ném Vàng qua một bên. Không thể tiếp tục tắm cho nàng! Không thể!

Vân Thiểm Thiểm kéo mảnh vải che mắt xuống, sau đó liền nhìn thấy Vàng đang mở to đôi mắt thanh tịnh. Khi nàng nhìn thấy hấn, gương mặt tràn đầy mừng rỡ, nhào đầu về phía trước, cũng không quan tâm đến chuyện một nửa mặt vừa được hấn tẩy sạch, nửa còn lại vẫn đen nhem. Ách, càng xấu hơn rồi!

“Mau tắm rửa đi, thôi muốn chết!” Vân Thiểm Thiểm nhớ lại chuyện mình tắm cho Vàng lúc nãy, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ hồng một mảnh. Hấn vội vàng xách Vàng lên ném vào trong hồ.

Đau đớn truyền đến, Vàng cắn chặt răng. Nhìn thấy Vân Thiểm Thiểm không có chuyện gì, rốt cuộc nàng cũng yên tâm.

Vắt vớ tẩy sạch cơ thể mình, Vàng yếu ớt leo lên bờ, vết thương trên người vẫn còn đau.

“Đến đây bôi thuốc!” Vân Thiểm Thiểm vốn dĩ định nói tự người bôi thuốc đi, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng tội nghiệp của nàng liền lấy chai thuốc ra.

Vàng nghe thấy lời nói của Vân Thiểm Thiểm liền vui vẻ nhào tới, đôi con ngươi màu vàng xuất hiện ánh sáng mừng rỡ. Vân Thiểm Thiểm liếc nàng một cái, cầm thuốc mỡ bôi nhẹ lên người nàng.

Vàng vẫn luôn mỉm cười, Vân Thiểm Thiểm nhíu mày hỏi: “Có đau không?”

Thuốc này khi bôi lên vết thương sẽ cảm thấy mát lạnh, đáng lẽ sẽ đau nhưng Vàng lại như không chút để ý. Thấy Vân Thiểm Thiểm quan tâm đến mình, Vàng đã quên cái gì là đau từ lâu. Nàng vội vàng lắc đầu, ngây ngốc đáp: “Không đau!”

Vân Thiểm Thiểm nhìn bộ dạng như một con cún nhỏ liền thầm nghĩ bản thân mình đã suy nghĩ nhiều. Đây rõ ràng là một con cún con, sau này cứ xem nàng như thú cưng mà nuôi là được, làm sao có thể biến thành con gái chứ.

Vàng đương nhiên không biết suy nghĩ của Vân Thiểm Thiểm, chỉ cần thấy hấn cẩn thận bôi thuốc cho mình là đã cảm thấy vui vẻ đến xoắn xuýt rồi.

“Tuổi còn nhỏ mà có thành tựu thế này, tương lai rất có tiền đồ! Nhóc con, có nguyện ý báỉ lão già ta đây làm sư phụ hay không?” Ngay lúc Vân Thiểm Thiểm cùng Vàng nằm bên bờ phơi nắng thì trên không truyền đến một thanh âm khiến cho tinh thần hần thoảng căng thẳng.

Vân Thiểm Thiểm ngồi bật dậy liền nhìn thấy một ông lão tóc trắng râu trắng đang đứng trước mặt hần, gương mặt ôn hòa hiền lành nhìn mình. Vân Thiểm Thiểm quan sát ông ta một lúc cũng không cảm nhận được thực lực của lão, hần là cao hơn hần rất nhiều. Vàng cũng cảm nhận được ông lão này không tầm thường liền vội vàng chắn trước mặt Vân Thiểm Thiểm.

“A? Thì ra là Kim Diễm Sư, thần thú cao cấp! Nhóc con, vận khí của ngươi quả nhiên không bình thường chút nào” Ông lão nhìn thấy Vàng liền kinh ngạc.

Vân Thiểm Thiểm vội vàng nhét Vàng vào túi đeo trên lưng mình, ánh mắt đề phòng nhìn lão hỏi: “Ông muốn cái gì?”

“Ha ha, không cần lo lắng! Kim Diễm Sư tuy rất khó thu phục được mà thế gian này chắc cũng chỉ có một con, nhưng lại không có chút tác dụng với lão già ta đây” Ông lão nhìn thấy bộ dáng đề phòng của Vân Thiểm Thiểm liền cười cười trấn an.

“Rốt cuộc ông là ai? Muốn làm cái gì?” Vân Thiểm Thiểm thấy ông ta không có hứng thú với Vàng mới nhẹ thả tâm, cha Hàn Chỉ từng nói Vàng là thần thú, nếu để người khác biết thì nhất định sẽ mang đến phiền phức cho hần, nguyên nhân cũng vì khế ước bằng hữu với thần thú. Cho nên vừa rồi lúc ông ta nhìn thấy Vàng, phản ứng đầu tiên của hần chính là lão đang đánh chủ ý không nên có lên người nàng.

“Lão già ta ở trong núi này nhiều năm, hôm nay tình cờ đi ngang qua đây nhìn thấy ngươi có tư chất tốt, cho nên muốn thu nhận ngươi làm đồ đệ. Không biết ý ngươi thế nào?” Khuôn mặt ông ta vẫn mỉm cười hiền lành như cũ.

“Ông lợi hại sao? Tại sao ta phải báỉ ông làm sư?” Vân Thiểm Thiểm không nhìn ra thực lực của ông ta đã biết không phải là người tầm thường, nhưng hần vẫn muốn thăm dò một phen. Từ nhỏ mẹ đã dạy rằng cho dù gặp phải bất kỳ thứ gì có thể bóc lột được đều phải bóc lột hết sức mình. Ông lão này muốn hần báỉ sư, đương nhiên hần sẽ phải đưa ra một cái giá lớn. Vân Thiểm Thiểm hần không bao giờ làm chuyện lỗ vốn.

“Ha ha ha! Thật là một đứa nhỏ thú vị!” Ông ta cười to, nói tiếp: “Hàn Chỉ là phụ thân ngươi đúng không?”

“Sao ông biết? Chẳng lẽ ông quen cha ta?” Vân Thiểm Thiểm cảm thấy kỳ lạ. Ông ta biết cha Hàn Chỉ sao? Cho dù có quen biết thì cũng không thể nào nhận ra hần, dù sao cha Hàn Chỉ cũng chỉ cha dượng của hần mà thôi. Tuy nhiên ông ta cũng đã nói như vậy rồi thì hần đương phải theo đến cùng. Lỡ như thật sự là người quen thì cũng chỉ có chỗ lợi không một hại, còn nếu là kẻ thù thì hần nói chuyện quan hệ cha dượng ra cũng chưa muộn.

Ông lão đương nhiên không biết những thứ cong cong thẳng thẳng trong đầu Vân Thiểm Thiểm, chỉ vừa cười vừa nói: “Hàn Chỉ tu luyện trong núi này nhiều năm, ta với hần cũng coi như có vài lần trò chuyện. Ở đại lục Tranh Vành này thì hần là người đầu tiên ta không nhìn thấu, mà người chính là người thứ hai. Bản thân hần đến từ đại lục Thần Chi, ta không nhìn thấu hần là chuyện đương nhiên, cho nên ta cũng nhìn không thấu con trai hần cũng đúng mà thôi”

Khóe miệng Vân Thiểm Thiểm co rút, chỉ có vậy mà đã phán bọn họ là cha con sao? Được rồi, nếu không phải là kẻ thù thì hần tạm thời được an toàn, nếu phải đánh tay đôi với lão già này thì hần nhất định không phải là đối thủ của lão.

“Sao rồi? Có nguyện ý báỉ sư hay không? Lão già ta đây sẽ dốc toàn lực giảng dạy. Với tư chất của ngươi cùng với sự chỉ điểm của ta, không tới năm năm là ngươi có thể đạt tới Thần cấp, bước vào đại lục Thần Chi”

Lão ta càng nhìn Vân Thiểm Thiểm thì lại càng yêu thích. Lão nhìn qua vô số người, đây là người đầu tiên, ngoại trừ Hàn Chỉ, có thể lọt vào mắt lão. Cũng tại ngày đó thua cuộc nên phải giao Hàn Tinh cung cho hần ta, đương nhiên cũng không còn cơ hội bắt Hàn Chỉ báỉ sư. Ngày hôm nay chạm phải con trai hần ta, lão làm sao có thể cho qua một cơ hội tốt như vậy chứ? Một kỳ tài hiếm gặp dưới sự chỉ đạo của lão, tương

lai đương nhiên là sẽ huy hoàng. Lão rất tin tưởng mình có thể đào tạo ra một Vân Thiểm Thiểm Thần cấp nhỏ tuổi nhất trong lịch sử.

“Năm năm? Ông đang nói điều đấy à?” Đùa? Vân Thiểm Thiểm cảm thấy ông lão quá lắm thì cũng ở cảnh giới Thiên Nhân. Nghe nói sau khi tiến vào cảnh giới Thiên Nhân thì cứ mỗi lần thăng cấp đều càng thêm khó khăn, làm sao hắn có thể đột phá Thần cấp chỉ trong vòng năm năm? Hơn nữa, ông lão này còn chưa tới Thần cấp, vậy mà dám nói khoác. Tưởng hắn là một đứa con nít gì cũng không hiểu sao?

“Ha ha! Nếu ngươi không tin thì cứ thử một lần!” Lão ta dụ dỗ.

“Ngưng! Lỡ như ngươi lừa ta thì chẳng lẽ ta lỗ một vốn lớn năm năm thời gian hay sao?” Không phải Vân Thiểm Thiểm không tin ông ta mà là hắn đã gặp quá nhiều chuyện bịa đặt

“Có phải ngươi nghĩ rằng sau khi đạt cảnh giới Thiên Nhân thì sẽ càng khó thăng cấp hơn, cho nên tưởng rằng trong vòng năm năm không thể nào đột phá Thần cấp đúng không?” Lão ta cũng không giải thích mà chỉ hỏi Vân Thiểm Thiểm.

Vân Thiểm Thiểm gật gật đầu. Lúc còn ở Lam cấp, hắn cũng đứng khựng trong một khoảng thời gian rất dài. Nếu không phải trên đường gặp nguy hiểm, trong thời khắc mấu chốt kích phát tiềm năng trong người thì hắn cũng không có khả năng đột phá cảnh giới Thiên Nhân. Hắn cũng biết Thần cấp cũng không cùng thể giới với cảnh giới Thiên Nhân, không thể dễ dàng hay may mắn mà đột phá.

“Đối với người bình thường thì quả thật sau khi tiến vào cảnh giới Thiên Nhân thì sẽ càng thêm khó thăng cấp, còn có người thậm chí vất vả để đột phá rồi lại không thể thăng thêm dù chỉ là một cấp. Chuyện này chẳng những do tư chất của bọn họ có vấn đề mà còn một thứ rất quan trọng khác, bọn họ không nắm được phương pháp tu luyện chính xác” Lão ta vuốt vuốt chòm râu thật dài của mình, thông thả nói.

“Phương pháp tu luyện chính xác?” Lúc này Vân Thiểm Thiểm mới bắt đầu rất nghiêm túc lắng tay nghe lão ta nói.

Thực lực của ông lão này cách hắn rất xa, có lẽ ông ta thật sự nắm phương pháp tu luyện đặc biệt gì đó cũng không biết chừng. Nếu như thật có hiệu quả thì hắn có thể tiết kiệm không ít sức lực. Lúc trước hắn dám buông lời hùng hồn sẽ chờ mẹ ở đại lục Thần Chi, lỡ như mẹ đến đó thật lâu mà còn chưa thấy hắn xuất hiện thì hắn chỉ có nước ném mặt đi. Dù sao thì hắn cũng rất muốn gặp lại mẹ, cũng hi vọng mình có thể mau chóng trở nên cường đại, sau đó đến bên cạnh mẹ, bảo vệ mẹ.

“Trước kia ngươi đều tu luyện nội lực, nhưng ngươi cũng có biết dị năng của mình phát ra công kích từ đâu hay không?” Lão ta hỏi.

Vân Thiểm Thiểm nhíu mày. Lão ta vậy mà biết rõ hắn có dị năng, điều này ngược lại khiến hắn bắt đầu thay đổi cách nhìn đối với lão ta rồi.

“Năng lượng tinh thần” Vân Thiểm Thiểm nghĩ nghĩ, nếu như trong tình huống hoàn toàn không cần nội lực thì tất cả dị năng đều dựa vào năng lượng tinh thần. Mà cũng chỉ có nội lực càng thêm cường đại thì năng lượng tinh thần mới càng thêm mạnh mẽ, năng lượng tinh thần mạnh mẽ thì đòn tấn công dị năng mới phát huy hết uy lực của mình.

“Đúng vậy! Thế ngươi có biết năng lượng tinh thần cũng có thể tu luyện hay không?” Lão ta mỉm cười, nhận ra Vân Thiểm Thiểm đã động tâm. Thứ quan trọng nhất đối với người có dị năng trời sinh chính là tu luyện năng lượng tinh thần, bởi vì công kích từ dị năng có thể phát huy vượt trội rất xa nội lực. Tu luyện nội lực chẳng qua chỉ là gia tăng lực đạo phát ra công kích, so với dị năng thì năng lực phá hủy đương nhiên là yếu hơn rất nhiều lần. Tuy nhiên phương pháp tu luyện năng lượng tinh thần phải trải qua vô số lần thí nghiệm mới được hình thành.

Không phải ai cũng nắm giữ trong tay phương pháp này. Tuy Vân Thiểm Thiểm tương lai tươi sáng nhưng nếu muốn dựa vào chính mình để tổng kết được phương pháp tu luyện này thì ít nhất cũng phải mười năm mới có thể đột phá Thần cấp. Bây giờ chỉ cần nắm phương pháp tu luyện năng lượng tinh thần là hắn có thể giảm bớt một nửa sức lực trên con đường đến Thần cấp, về phần đột phá như thế nào thì phải dựa vào chính bản thân hắn. Lão có thể chỉ điểm nhưng lại không thể thay thế cho hắn.

Hai mắt Vân Thiểm Thiểm sáng rực lên. Nếu là năng lượng tinh thần cũng có thể tu luyện thì hẳn đương nhiên biết rõ ý nghĩa của nó. Đối với một người có dị năng mà nói, lực công kích cường đại nhất của mình chính là dị năng, mà muốn phát huy công kích càng lớn thì phải cần năng lượng tinh thần cường đại hơn. Chỉ có điều, phương pháp hiện tại của hắn nằm trong tay cũng chỉ là tu luyện nội lực, rồi nhờ vào nó mà khiến cho năng lượng tinh thần mạnh hơn. Thế nhưng dù sao cũng chỉ là cách phụ trợ, hiệu quả cũng không cao. Nếu như năng lượng tinh thần cũng có thể tu luyện được như nội lực thì mọi thứ sẽ không còn giống với lúc trước. Nếu như năng lượng tinh thần của hắn đột phá cảnh giới Thiên Nhân thì đừng nói là con nhện khổng lồ kia, ngay cả đối thủ cao hơn ba cấp cũng không thành vấn đề.

“Sao rồi? Bây giờ có nguyện ý bái sư hay không?” Lão ta nhìn sắc mặt của Vân Thiểm Thiểm, vô cùng thoải mái. Đồ đệ này, trốn không thoát khỏi tay lão đâu!

“Đồ nhi bái kiến sư phụ!” Vân Thiểm Thiểm cũng không ngốc, chuyện có lợi cho mình đương nhiên là vô cùng cam tâm tình nguyện.

“Đồ đệ ngoan” Lão ta vỗ vỗ vai Vân Thiểm Thiểm. Thu nhận được một đồ đệ đáng yêu, lão cũng là cực kỳ vui vẻ.

“Hắc hắc! Sư phụ, con còn không biết lão nhân gia người họ gì đấy. Con tên Vân Thiểm Thiểm, người thì sao?” Vân Thiểm Thiểm đã bái sư, cho nên bắt đầu lôi kéo ‘làm quen’ với sư phụ mình.

“Ha ha, vì sư họ Long, còn tên thì cũng chỉ là một cái danh hiệu mà thôi” Long lão đầu cười cười xoa xoa mái đầu Vân Thiểm Thiểm, càng nhìn lại càng yêu thích tên đồ đệ này. Ngẫm lại bản thân mình có thể dạy nên được một đồ đệ Thần cấp chỉ trong vòng năm năm, lão lại vô cùng đắc ý.

“Sư phụ, con đã bái người làm thầy rồi, vậy người có chuẩn bị quà gặp mặt gì cho con hay không?” Vân Thiểm Thiểm vô sỉ vươn tay. Bái sư sao có thể không có quà chứ? Huống hồ, từ lúc lão ta yêu cầu hắn bái sư thì cũng là lúc hắn bắt đầu để ý đến lão. Nhìn bộ dạng tiên phong đạo cốt của lão, khẳng định có không ít bảo bối. Kỳ tài có một không hai như hắn còn bị lão lừa đến tay, không có quà gặp mặt thì hẳn là tuyệt đối không đồng ý!

“Thằng nhóc quỷ nhà người!” Long lão đầu bắt đầu dỗi dắc dĩ lắc lắc đầu, nói tiếp: “Ta vốn có một thanh Hàn Tinh cung, là binh khí đứng đầu trong bảng xếp hạng của đại lục Tranh Vành. Thế nhưng thanh cung này đã bị cha người lừa mất rồi, cho nên ta không thể cho người”

“Cái gì? Đừng nói cha Hàn Chỉ cũng là đồ đệ của người nhé?” Vân Thiểm Thiểm kích động, nếu là vậy thì hẳn sẽ đứng ngang hàng với cha Hàn Chỉ rồi.

“Không hề! Ta đánh cược với hắn, nếu hắn thua thì phải bái ta làm thầy, còn nếu ta thua thì Hàn Tinh cung sẽ thuộc về hắn” Long lão đầu nhớ lại Hàn Tinh cung của mình vẫn đau thấu tim gan. Chỉ có điều, thanh cung kia sợ rằng cũng chỉ đến tay Hàn Chỉ mới có thể phát huy uy lực lớn nhất, vậy thì cũng không đáng tiếc. Binh khí cũng có quyền chọn chủ, một khắc Hàn Tinh cung nhìn thấy Hàn Chỉ thì đã chọn hắn làm chủ nhân. Huống hồ gì bây giờ con trai của Hàn Chỉ cũng đã thành đồ đệ lão, cũng không tính là lỗ.

“Đánh cược cái gì?” Vân Thiểm Thiểm nghe thấy cha Hàn Chỉ không phải là đồ đệ của Long lão đầu liền khê thất vọng. Thế nhưng khi nghe đến hai chữ ‘đánh cược’, hắn lại hưng phấn. Được rồi, quả thật là hắn rất tham mấy thứ gọi là bảo bối.

“Là thế này, ta với cha con gặp nhau vài lần trong Tử Vong Sơn Mạch. Có một lần ta tận mắt nhìn thấy hắn bị một đàn linh thú bao vây, với thực lực lúc đó của hắn tuyệt đối không có khả năng thoát được, nói cách khác chính là hắn phải chết không thể nghi ngờ. Ta vẫn luôn ngạc nhiên vì sao đã đến tình trạng này rồi mà hắn vẫn còn đứng đó trong bộ dạng không chút bối rối, thế cho nên ta dừng lại quan sát hắn. Sau đó ta vô cùng kinh ngạc, dưới tình huống thực lực cách xa như vậy mà hắn vẫn không chết. Về phần làm cách nào hắn có thể thắng đàn linh thú thì lại càng khiến cho ta giật mình vạn phần. Giữa lúc sắp chết, trong mắt hắn vậy mà lại phóng ra vô số tia sáng màu tím, bất cứ linh thú nào bị tia sáng tím kia bắn tới đều lập tức nổ tung. Năng lực này, lần đầu tiên ta nhìn thấy trong đời” Nhớ lại cảnh tượng lúc ấy, lão vẫn giật mình như cũ: “Ta rất tò mò hắn có năng lực đó từ đâu, cho nên đã mang Hàn Tinh cung ra làm mồi dụ dỗ. Căn cứ vào những gì ta biết, nó tuyệt đối không phải là sức mạnh mà con người có, cho nên ta nghĩ rằng hắn có thể là đời sau hoặc chuyển thể của một loại Thần thú nào đó, thậm chí hắn còn có khả năng là

Thần thú Thượng Cổ. Tuy nhiên trong phạm vi hiểu biết của ta, vậy mà ta lại hoàn toàn không đoán được hần là loại nào. Hần nói với ta rằng hần quả thật không phải con người, sau đó bảo ta đoán thử, nếu đoán đúng thì hần sẽ bái ta làm thầy, còn nếu là đoán không đúng thì Hàn Tinh cũng sẽ thuộc về hần. Lúc ấy ta vô cùng tò mò cùng yêu thích một kỳ tài như vậy, nếu có nhận hần làm đồ đệ thì chỉ có thêm hứng thú”

Nói đến đây, lão ta chợt ngừng lại.

“Sau đó thì sao? Sau đó thì sao?” Vân Thiểm Thiểm tò mò muốn chết. Cha Hàn Chỉ làm sao có thể không phải là người chứ? Loại năng lực đó dường như hần cũng biết chút chút, chỉ có điều hần chỉ là không thuần thực mà thôi. Còn nữa, hần là người, vậy thì cha Hàn Chỉ nhất định cũng phải là người chứ, đúng không? Thế nhưng hần cũng cảm thấy khá kỳ lạ, tại sao hần với cha Hàn Chỉ lại có nhiều điểm giống nhau như vậy? Nếu như mẹ có ở đây thì hần nhất định phải hỏi cha Hàn Chỉ có phải là cha ruột của hần hay không. Mẹ với cha Hàn Chỉ quen biết nhau là khoảng thời gian sau này, nói cách khác thì chuyện này không có khả năng nào.

“Ta đoán bất kỳ điều gì đều không đúng, bởi vì hần nói chính hần cũng không biết” Mặt lão ta đen thui mỗi lần nhớ lại nỗi nhục năm xưa.

“Rồi sao nữa?” Vân Thiểm Thiểm rất chân chó nhìn Long lão đầu. Bảo bối, mau đến với ta!

“Trong người con có một mảnh Thiên Ngân!” Long lão đầu nhìn thấu thủ đoạn của Vân Thiểm Thiểm.

“Mẹ nó! Cái này mà cũng biết?” Vân Thiểm Thiểm thấp giọng rủa. Như quỷ ấy! Lão già này không phải quỷ thì làm sao có thể biết trên người hần có khối Thiên Ngân? Nó là bảo bối của hần, nếu xảy ra chuyện không biết có thể tiết kiệm cho hần bao nhiêu năng lượng đâu.

“Ta có một mảnh Thiên Ngân khác, nếu dung hợp với mảnh trong tay ngươi sẽ có thể chế tạo thành một binh khí phù hợp với con. Sau khi đến đại lục Thần Chi, con nhất định sẽ cần đến nó” Lão cười nói.

“Binh khí? Binh khí gì? Có thuận tay và dễ sử dụng hay không?” Vân Thiểm Thiểm nhú mày. Mảnh Thiên Ngân này tuy nhỏ nhưng vẫn có thể quán quanh cổ tay, mang theo cũng rất thuận tiện. Mặc dù hần biết càng nhiều Thiên Ngân thì có thể chứa càng nhiều năng lượng hệ Lôi, nhưng nếu như cầm không thuận tay thì chẳng phải hần sẽ lỗ hay sao?

“Đương nhiên là không, con cứ yên tâm đi! Con nghỉ ngơi hai ngày đi, điều chỉnh trạng thái cho tốt rồi mới có thể bắt đầu tu luyện năng lượng tinh thần. Tu luyện năng lượng tinh thần nhất định tâm phải tĩnh, đồng thời đã đột phá cảnh giới Thiên Nhân. Hôm nay con vừa đột phá cho nên cần phải nghỉ ngơi vài ngày đã” Lão đầu yêu thương vỗ đầu hần, nói.

“Chuyện nhỏ!” Vân Thiểm Thiểm gật gật đầu.

“Ca ca...” Vàng thấy Vân Thiểm Thiểm cùng Long lão đầu đã nói chuyện xong mới yếu ớt kêu lên một tiếng. Nàng cũng muốn bái sư nha!

“Ha ha! Thiểm Thiểm, Kim Diễm Sư này là bảo bối khó gặp đó. Với tình trạng bây giờ của con, nếu lập khế ước bình đẳng với nó sẽ có ích không nhỏ đâu, tốc độ tu luyện sau này cũng sẽ tăng gấp đôi đấy” Long lão đầu nhìn thấy Vàng liền cảm thấy hứng thú. Đứa nhỏ này từ lúc sinh ra đã hấp thụ máu của Vân Thiểm Thiểm, nói cách khác chính là cuộc đời này của nàng đều chỉ có thể ký kết khế ước cùng một mình Vân Thiểm Thiểm mà thôi. Tất cả cũng do Hàn Chỉ làm, cũng chính vì giúp Vân Thiểm Thiểm giữ lại bảo bối này.

“Không được!” Vân Thiểm Thiểm không hề nhìn Vàng đã quyết đoán cự tuyệt. Hần không quên ý định của mẹ, nếu hần thật sự ký kết khế ước bình đẳng cùng Vàng, mẹ nhất định sẽ bắt hần cưới nàng. Hần là người, nàng là Thần thú, bọn họ vốn dĩ không cùng một chủng loài thì làm sao có thể kết hôn chứ? Không nên! Tuyệt đối không nên!

Vân Thiểm Thiểm hần đã quyết định không thể ký kết khế ước với vàng, nếu không thì cả đời này của hần sẽ bị nàng trói chặt.

Vàng nghe thấy lời nói của Vân Thiểm Thiểm liền bi thương cúi đầu. Ca ca không thích nàng sao?

“Ha ha, dù sao sau này cũng có rất nhiều cơ hội. Nay, con tên gì thế?” Long lão đầu là người nào? Sống hơn nửa đời người rồi chẳng lẽ không nhìn ra chút tâm tư của Vân Thiểm Thiểm sao? Chỉ có điều lão vẫn không vạch trần, dù sao Vân Thiểm Thiểm bây giờ còn rất nhỏ, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, đợi vài năm sau rồi hãy tính. Lão cũng hiểu nếu hai người không phải thật tâm ký kết khế ước thì sẽ xuất hiện chuyện bài xích lẫn nhau, không những không có lợi mà còn tổn thương đến cả hai đứa.

“Tên con là Vàng” Vàng nghe thấy Long lão đầu hỏi mình liền nhu thuận đáp.

“Vàng, sau này con cũng tu luyện cùng với Thiểm Thiểm nhé” Long lão đầu xoa xoa đầu Vàng, nói. Tốc độ tu luyện của Thần thú đương nhiên là nhanh hơn loài người, Vàng lại là Thần thú Thượng Cổ cao cấp, một thời gian sau nàng nhất định sẽ trở thành người trợ lực tốt nhất cho Vân Thiểm Thiểm. Lúc đi ngang qua đây lão đã vô tình nhìn thấy tình cảnh của thằng nhóc này, cho nên vô cùng thương thức Vàng.

Vàng vui vẻ gật đầu. Cùng tu luyện với ca ca, nàng nhất định cũng sẽ lợi hại hơn, như vậy nàng có thể bảo vệ ca ca rồi. Nàng không thích bộ dạng bị thương của ca ca, chỉ cần ca ca có thể vui vẻ và khỏe mạnh thì cho dù hấn không muốn ký kết khế ước với mình, nàng cũng nguyện ý.

“Đúng rồi! Thiểm Thiểm, ta còn có một đứa cháu, nghe nói tư chất cũng không tệ. Vài ngày sau nó sẽ được đưa đến đây, đến lúc đó con hãy tu luyện cùng nó đi. Mặc dù không có đồng ý thu nhận con bé đó làm đệ đệ nhưng ta vẫn sẽ chỉ điểm cho nó, con là sư huynh nên nhớ phải giúp đỡ nó đấy!” Long lão đầu đột nhiên nhớ đến chuyện này liền nói với Vân Thiểm Thiểm.

109. Q.3 - Chương 111: Bốn Năm

“Sư phụ, người cứ yên tâm!” Vân Thiểm Thiểm nháy nháy mắt với lão. Thật ra có người làm bạn cũng không tệ, từ lâu hấn đã muốn có một muội muội rồi, đáng tiếc mẹ lại không có lực để làm thỏa mãn nguyện vọng của hấn. Mong rằng khi đến đại lục Thần Chi, mẹ có thể tặng quà gặp mặt cho hấn là một vị muội muội.

Nghĩ đến điều này, Vân Thiểm Thiểm lại cảm thấy hoàn mỹ. Thế nhưng đợi đến lúc Long lão đầu đưa đứa cháu gọi là tư chất không tệ kia đến trước mặt Vân Thiểm Thiểm thì hấn thật sự choáng váng.

Đứa cháu mà lão ta nói đến lại chính là tiểu cô nương hung hãn hấn từng gặp trong sa mạc – Ngân Linh Nhi. Nghĩ tới Ngân Linh Nhi là Vân Thiểm Thiểm lại cảm thấy tức điên, nếu không phải nàng ta đưa hấn tới sa mạc thì hấn cũng không gặp nạn suýt chết đến tận hai lần. Muốn hấn mỉm cười chào sao? Không có cửa đâu!

“Thì ra là người chạy tới đây! Ta có bảo người chạy sao?” Ngân Linh Nhi vừa nhìn thấy Vân Thiểm Thiểm liền nhận ra ngay.

Nàng có ý tốt đưa hấn về trị thương, vậy mà hấn dám thừa dịp nàng ngủ để lén lút trốn đi. Ngân Linh Nhi nàng đây chưa từng có chuyện không thể chiếm được vật mình thích đâu!

“Chân của ta, ta muốn đi chẳng lẽ còn cần phải xin phép người?” Vân Thiểm Thiểm liếc Ngân Linh Nhi một cái. Từ nhỏ đến lớn, chưa có kẻ nào dám ăn nói lớn tiếng với hấn, đương nhiên là trừ mẹ ra.

“Mạng của người là ta cứu đấy! Chính là ta đấy! Ta mặc kệ, người phải cưới ta!” Ngân Linh Nhi không hề thuận theo. Nàng nhìn trúng Vân Thiểm Thiểm rồi, không thể không bắt hấn cưới nàng. Huống hồ, bộ dạng của nàng xinh đẹp như thế này, cưới được nàng chính là phúc tu tám đời nhà hấn!

“Không có hứng thú!” Vân Thiểm Thiểm còn lâu mới thèm quan tâm tới chuyện ơn cứu mạng gì đó. Là do nàng ta cứu, hấn lại không có cầu nàng cứu. Mẹ từng nói thời điểm không nên nhận ơn thì nhất định không thể nhận.

Cưới một con cạp cái vào nhà? Hấn không có bệnh!

Hấn cũng không phải là cha Hàn Chỉ, mà mẹ khi đứng trước mặt cha Hàn Chỉ vẫn là bộ dạng dịu hiền đầy thôi. Tiểu cô nương hung hãn này không hề có phong phạm như mẹ, dù chỉ là một nửa!

“Người có từng gặp nữ tử nào hấp dẫn hơn ta chưa? Toàn bộ nam tử Bắc Diêu quốc đều hi vọng được cưới ta đây!” Ngân Linh Nhi không phục nhìn Vân Thiểm Thiểm. Phụ vương từng nói nàng là viên minh châu lộng lẩy nhất Bắc Diêu quốc, bất kỳ nam tử Bắc Diêu quốc nào cũng đều ngóng trông nàng lớn lên để cưới được nàng đây này!

“Ta không phải người Bắc Diêu quốc. Hơn nữa, cả nhà ta đều đẹp hơn người” Vân Thiểm Thiểm đáp trả lại Ngân Linh Nhi. Khoan hãy nói nàng ta không có đẹp bằng hắn, ngay cả mẹ cũng đẹp hơn nàng ta không biết bao nhiêu lần. Nhiều lắm thì nàng ta cũng chỉ tính là đẹp mắt, ở đâu được xưng tụng xinh đẹp chứ?

“Phụt!” Long lão đầu nhin không được cười to ra tiếng. Sao mọi chuyện lại khôi hài như thế này?

Thằng nhóc này hoàn toàn kế thừa năng lực nói lời độc ác của Hàn Chỉ. Lão gặp Hàn Chỉ cũng không tính là nhiều lần, nhưng lần này lão lại nhận ra năng lực của thằng nhóc này cao tay hơn cả cha nó năm xưa. Chỉ có điều, Hàn Chỉ luôn duy trì phong phạm ‘không gần nữ sắc’ điển hình, không ngờ con trai hắn ta lại là một bộ dạng ‘chiến hữu’. Tiểu cô nương này trông không tệ, tại sao thằng nhóc này lại không một chút động tâm vậy?

“Sư phụ, người nói với hắn, bắt hắn phải cưới con!” Ngân Linh Nhi nhìn thấy Long lão đầu liền vội vàng quăn lạy.

Long lão đầu nhận được ánh mắt cảnh cáo của Vân Thiểm Thiểm, giả vờ giả vịt ho hai tiếng, xuất ra bộ dáng trưởng bối, nói: “Linh Nhi, Thiểm Thiểm là sư huynh của con. Hai đứa bây giờ còn nhỏ, chuyện quan trọng nhất là tu luyện. Tư chất của con không tệ, muốn sư huynh lấy mình thì con phải thể hiện ra năng lực của mình”

Long lão đầu nhận ra tư chất của Ngân Linh Nhi quả thật không tệ. Không có bất kỳ dị năng trời sinh nào mà có thể tu luyện một thân nội công Tử cấp ở tuổi nhỏ như thế, chỉ sợ tương lai không phải là dạng tầm thường. Thế nhưng Vân Thiểm Thiểm lại có dị năng song hệ hiếm gặp, cho nên không thể nào so sánh năng lực của hai đứa.

“Nghe thấy chưa, tiểu cô nương hung hăng? Sau này người nên ngoan ngoãn nghe lời sư huynh đi” Vân Thiểm Thiểm đắc ý nhếch môi, thâm nghĩ lão già này cũng rất thức thời.

“Được thôi!” Ngoài dự đoán của mọi người, Ngân Linh Nhi vậy mà lại dịu dàng gật nhẹ đầu. Sư phụ nói không sai, chuyện quan trọng nhất của bọn họ là tu luyện. Những lời này cũng đồng thời đánh tỉnh nàng, sau này mỗi ngày nàng đều cùng ở bên cạnh Vân Thiểm Thiểm, đến lúc đó còn sợ không có cơ hội sao? Nơi đây không có bất kỳ bé gái nào khác, Vân Thiểm Thiểm ở chung với nàng nhất định sẽ thích nàng!

Ngân Linh Nhi đắc ý suy nghĩ. Vân Thiểm Thiểm không biết Ngân Linh Nhi đang nghĩ điều gì, nhưng thấy nàng ta không còn nhắc đến chuyện cưới hỏi nên cũng thở dài một hơi.

“Ca ca, đói bụng” Lúc này, Vàng đột nhiên ló đầu ra khỏi túi trên lưng Vân Thiểm Thiểm, nói.

Ca ca chỉ lo nói chuyện với Ngân Linh Nhi, nàng vẫn chưa có gì bỏ bụng cả.

Vân Thiểm Thiểm đen mặt, vươn tay ném quả táo mình đang cắn dở cho Vàng, nói: “Qua bên kia ăn đi!”

Vàng vui vẻ ôm lấy quả táo, vui vẻ há miệng chuẩn bị cắn xuống.

“Người không thể ăn!” Ngân Linh Nhi tiến lên giựt lại quả táo Vàng đang ôm trong lòng.

Vàng nhìn Ngân Linh Nhi với ánh mắt khó hiểu, sau đó quay đầu nhìn Vân Thiểm Thiểm. Chuyện gì vậy? Tại sao nàng không thể ăn?

“Sao người có thể đưa thức ăn của mình cho nó?” Ngân Linh Nhi nhú mày nhìn Vân Thiểm Thiểm.

“Thì có sao?” Vân Thiểm Thiểm cũng nhú mày. Hắn chưa từng tính toán điều gì với Vàng, nàng ta kích động cái gì chứ? Hắn đã quen rồi, hắn ăn cái gì thì Vàng sẽ ăn cái đó.

“Nó cũng chỉ là một con súc vật, xứng ăn thức ăn của người sao?” Ngân Linh Nhi nhìn Vân Thiểm Thiểm với ánh mắt kỳ quái, nói tiếp: “Một con chó cưng thôi mà người lại để cho nó ăn chung một quả táo của mình thì không phải... không phải...”

Sắc mặt Ngân Linh Nhi đột nhiên ửng hồng, cả buổi cũng nói không ra vẻ sau.

Vân Thiểm Thiểm nhú mày nói: “Nàng không phải chó”

Tuy trong lòng Vân Thiểm Thiểm cũng từng tự nhĩ sẽ xem Vàng như cún cưng để nuôi nhưng hần cũng không có lá gan xem nàng là chó. Nếu nàng quay đầu tố cáo với mẹ thì hần sẽ chết không thể nghi ngờ, cho nên hần luôn xem nàng như muội muội của mình.

“Ha ha ha!” Long lão đầu cười đến đau thắt cả ruột. Không hiểu phong tình! Ám chỉ rõ ràng như vậy mà vẫn không hiểu.

“Nó không phải chó thì là cái gì?” Ngân Linh Nhi chỉ tay vào Vàng, nói. Nhìn thế nào thì cũng là một con chó, quá lắm thì cũng dễ nhìn hơn những con chó khác và biết nói chuyện mà thôi.

“Ta là thê tử tương lai của ca ca” Vàng chớp chớp mắt, nói. Mẹ từng nói như vậy, nói rằng khi nàng trưởng thành sẽ gả cho ca ca làm thê tử, nàng vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

“Cái gì?” Ngân Linh Nhi trợn to hai mắt, ngón tay chỉ vào Vàng cả buổi cũng không nói ra lời. Cuối cùng, nàng xách Vàng lên bằng một tay, nói: “Người lặp lại lời vừa nói một lần nữa cho ta!”

“Ta là...” Vàng còn chưa kịp nói thì đã bị Vân Thiểm Thiểm bịt chặt miệng. Sau đó, hần liếc ánh mắt cảnh cáo nàng.

Não của mẹ nhất định là bị rút gân mới có thể nghĩ ra trò quái đản như vậy. Hần là người bình thường, bình thường đến không thể bình thường hơn, làm sao hần có thể cưới một con sư tử làm thê tử chứ? Chuyện này hết sức vô lý, vốn dĩ không có khả năng. Hần tuyệt đối sẽ không thích một con sư tử, cho dù nàng có là giống cái đi chăng nữa.

“Linh Nhi, Vàng quả thật không phải là con chó nhỏ, cũng không phải là thú cưng gì đó. Nàng là đồng bạn khế ước của sư huynh con, đồng thời cũng có thể xem như là tiểu sư muội của con. Sau này con nhất định phải đối xử tốt với nàng một chút” Long lão đầu nhìn động tác của Vân Thiểm Thiểm liền biết thân phận của Vàng tuyệt đối không đơn giản như vậy. Chẳng lẽ nàng thật sự là con dâu nuôi từ bé của hần? Long lão đầu tính toán trong lòng, có rãnh nhất định phải hỏi thăm xem sao.

Tuy nhiên, nhìn tình huống trước mắt, Linh Nhi có vẻ đang thắng thế một chút bởi vì Vân Thiểm Thiểm dường như không nguyện ý thừa nhận Vàng rồi. Dường như cũng không muốn để cho người khác biết quan hệ giữa bọn họ, đồng thời cũng không muốn ký kết khế ước bình đẳng với nàng. Dù sao những chuyện này cũng đều là chuyện sau này, cũng không thể khiến bọn chúng vì vậy mà gây nhau không dứt.

Ngân Linh Nhi nghe thấy Vàng là đồng bạn khế ước của Vân Thiểm Thiểm liền có chút không vui. Những chuyện về khế ước nàng cũng có nghe nói một chút, nhưng chỉ cần không phải là thê tử thì tốt rồi, sau này nàng vẫn có cơ hội. Nàng tin rằng Vân Thiểm Thiểm nhất định sẽ là của nàng.

Thời gian thấm thoát trôi qua, trong nháy mắt Vân Thiểm Thiểm đi theo Long lão đầu tu luyện đã được bốn năm. Sự thật chứng minh, Long lão đầu quả nhiên không lừa gạt hần. Trải qua tu luyện năng lượng tinh thần, thực lực của hần đã tăng mạnh chỉ trong bốn năm, bây giờ đã là Thiên lam cấp.

Có thể tiến bộ nhanh như vậy cũng khiến hần rất bất ngờ. Bây giờ hần đã tự tin chống đối thủ cùng cấp độ, nhưng nếu là Thiên tử cấp thì có lẽ vẫn chưa được. Sư phụ nói, khiếm khuyết của hần vẫn chính là thiếu kinh nghiệm chiến đấu thực tế.

Tuy Long lão đầu vẫn thường đưa bọn họ vào Tử Vong Sơn Mạch, nhưng Vân Thiểm Thiểm vẫn tu luyện năng lượng tinh thần là chủ yếu. Năm nay, Long lão đầu dùng phần lớn thời gian bắt hần tu luyện năng lượng tinh thần, cho nên kinh nghiệm chiến đấu thực tế vẫn thiếu hụt là điều dĩ nhiên.

Ngân Linh Nhi tiến bộ cũng rất nhanh, vốn dĩ Tử cấp bây giờ cũng đến Thiên thanh cấp rồi, chỉ có điều nếu đem ra so sánh thì cũng không phải là đối thủ của Vân Thiểm Thiểm.

Mấy năm nay, người gây kinh ngạc nhiều nhất lại chính là vàng. Nàng là Thần thú, bản thân vốn mang theo rất nhiều ký ức cùng năng lực truyền thừa. Nàng rất rõ phương pháp tu luyện năng lượng tinh thần, còn nhận được sự chỉ điểm của Long lão đầu, cho nên chỉ trong khoảng thời gian bốn năm ngắn ngủi mà đã đạt đến Thiên lam cấp.

Cấp bậc thực lực “Xích – Chanh – Hoàng – Lục – Thanh – Lam – Tử”, cảnh giới Thiên Nhân thì thêm chữ Thiên phía trước, Thần cấp thì thêm chữ Thần phía trước. Phải biết, càng lên cao thì lại càng khó khăn. Sự tiến bộ của Vàng quả thật đã khiến cho Long lão đầu kinh ngạc.

Vân Thiểm Thiểm năm nay đã mười một tuổi.

Trong sơn cốc, một thiếu niên bạch y tóc bạc, đôi con ngươi màu tím tản ra khí thế khiếp người. Hắn so với mấy năm trước càng thêm thành thực, giơ tay nhắc chân cũng càng thông dong khí phách. Mấy năm nay, Long lão đầu chỉ dạy cho hắn cũng không chỉ một mình võ công, cho nên từ lúc bắt đầu không có sự tin tưởng thì bây giờ đã xem Long lão đầu như sư phụ thật sự của mình.

Vân Thiểm Thiểm thử phóng năng lượng hệ lôi được chứa đựng trong Thiên Ngân, vô số sấm sét đánh vào tảng đá trước mặt hắn. Ý nghĩ vừa động, lôi cầu lập tức nổ tung rung chuyển mặt đất. Vân Thiểm Thiểm nhếch khóe môi, một phần công lực hắn cũng chưa dùng tới đấy!

Lúc trước hắn vẫn luôn không biết Long lão đầu sẽ biến Thiên Ngân thành bộ dáng gì, lại không ngờ rằng sư phụ lại dung hợp hai mảnh Thiên Ngân lại với nhau thành một đôi bao tay. Thiên Ngân mềm mại hơn những chất liệu khác, hình dáng cũng không khó coi, hơn nữa càng thuận tiện hơn cho hắn sử dụng. Bây giờ Thiên Ngân này đã lớn hơn trước, không gian chứa đựng cũng nhiều hơn. Năng lượng hệ lôi chứa đựng bên trong cũng đã gấp trước cả trăm lần, rõ ràng đây là một vật trợ lực rất lớn cho Vân Thiểm Thiểm.

“Thiểm Thiểm, Thiểm Thiểm, sư phụ tìm huynh kia!” Lúc này, một thanh âm trong trẻo từ xa truyền đến.

Sau đó trước mặt Vân Thiểm Thiểm liền xuất hiện thêm một thân ảnh màu trắng. Do Vân Thiểm Thiểm thích quần áo trắng nên Ngân Linh Nhi cũng vì hắn liền thay đổi toàn bộ quần áo của mình thành màu trắng.

Vân Thiểm Thiểm luôn tránh né nàng, Ngân Linh Nhi cũng không để ý, riết rồi Vân Thiểm Thiểm cũng chẳng thèm nói.

Ngân Linh Nhi chạy đến bên cạnh Thiểm Thiểm, thân mật khoác tay hắn rồi nói: “Thiểm Thiểm, huynh nói với sư phụ là chúng ta cùng nhau ngao du giang hồ đi. Cả ngày bị sư phụ giám thị thế này thật là chẳng vui vẻ gì cả. Người ta muốn ở chung với một mình huynh mà thôi!”

Mấy năm nay, tâm tư muốn gả cho Vân Thiểm Thiểm của Ngân Linh Nhi không những không hề thay đổi mà còn càng ngày càng nghiêm trọng. Chỉ cần có cơ hội thì nàng ta liền bám dính lấy Vân Thiểm Thiểm, Vân Thiểm Thiểm khó có thể trốn thoát. Bọn họ sống chung một mái nhà, ngẩng đầu không thấy cúi đầu lại gặp. Cuối cùng, Vân Thiểm Thiểm cũng lười phản ứng, cứ mặc kệ nàng ta muốn làm gì thì làm.

Vân Thiểm Thiểm miễn cưỡng liếc nhìn Ngân Linh Nhi, cũng không đáp mà chỉ cất bước đi về phía căn nhà nhỏ của Long lão đầu.

Vân Thiểm Thiểm vừa đi vài bước, Vàng liền lặng lẽ đi theo từ phía sau. Mấy năm nay, duy nhất không có bất kỳ thay đổi nào chính là nàng, vẫn kích thích cũ, vẫn bộ dáng cũ, nhưng lại có thực lực hơn xưa rất nhiều.

Thời điểm Ngân Linh Nhi đi tới cửa liền dừng lại, nhìn thấy Vân Thiểm Thiểm đi vào rồi mới quay đầu chặn đường Vàng. Nàng biết bất kể Vân Thiểm Thiểm đi đâu, Vàng cũng đều sẽ đi theo. Tuy nhiên sau khi được nàng ‘dạy dỗ’ một trận thì Vàng chỉ ngoan ngoãn đi theo phía sau Vân Thiểm Thiểm, không dám lên tiếng quấy rầy hắn nữa.

“Sư phụ tìm Thiểm Thiểm là có chuyện quan trọng, mày cách xa một chút đi” Ngân Linh Nhi không chút khách khí với Vàng, nói đúng hơn thì nàng rất không thích Vàng. Thần thú thì thế nào? Còn không phải cũng chỉ là một con chó thôi sao? Thật sự nghĩ rằng Vân Thiểm Thiểm sẽ cưới mình sao? Cười chết người rồi! Mấy năm qua vẫn chưa từng thấy Vân Thiểm Thiểm đối diện với Vàng bằng sắc mặt tốt. Người Vân Thiểm Thiểm thích nhất định là nàng, nếu không thì cũng sẽ không để nàng tùy hứng bên cạnh hắn, thậm chí cũng không kháng cự cách cử chỉ thể hiện tình cảm của nàng. Về phần con chó nhỏ tên Vàng này, sớm muộn gì cũng có một ngày nàng nghĩ cách ném đi, không thể để cho nó đi theo Vân Thiểm Thiểm được. Nếu không phải Vàng có võ công cao thì nàng đã đập nó đi từ lâu rồi.

“Ta biết rồi!” Vàng cũng không phản bác. Thời điểm Ngân Linh Nhi hô to gọi nhỏ với nàng trước kia, nàng còn có thể nói với Vân Thiểm Thiểm. Thế nhưng lúc đó một lần Vân Thiểm Thiểm cũng không tin tưởng nàng, lại càng không giúp đỡ nàng. Thời gian trôi qua, nàng cũng đã hiểu rõ, cho nên cũng không làm những chuyện vô ích đó nữa.

Chỗ ở của Long lão đầu tuy không cố định nhưng nhà của lão vẫn không hề ít ỏi. Bởi vì Ngân Linh Nhi luôn quấn lấy Vân Thiểm Thiểm, còn không cho Vàng đi theo, cho nên Vàng phải ở bên cạnh Long lão đầu tu luyện. Những lúc rảnh rỗi, Long lão đầu cũng dạy cho Vàng đọc sách viết chữ. Thời gian dần trôi, Vàng cũng hiểu nhiều đạo lý hơn, nàng đã biết người cùng thú khác nhau, đã hiểu vì sao Vân Thiểm Thiểm không muốn thừa nhận chuyện nàng sẽ là thê tử của hắn.

Vàng chỉ biết cố gắng tu luyện. Mặc dù biết Vân Thiểm Thiểm sẽ không thích mình, nhưng nàng đã từng thề phải bảo vệ Vân Thiểm Thiểm. Những chuyện khác đều không quan trọng, cho nên nàng vẫn luôn lặng lẽ đi theo đằng sau Vân Thiểm Thiểm. Thật ra chỉ cần Vân Thiểm Thiểm quay đầu lại là nhất định sẽ nhìn thấy nàng, chỉ là cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng làm điều đó.

Thời gian cũng lâu rồi, nàng cũng không còn hy vọng xa vời nữa. Long lão đầu từng nói, trưởng thành sẽ là một chuyện đau khổ, đôi khi ông ấy cũng cảm khái về cuộc đời nhưng không biết dạy dỗ Vàng nhiều chuyện như vậy là đúng hay sai. Vàng chỉ mỉm cười, vĩnh viễn đều là bộ dạng đơn thuần đáng yêu.

Trong phòng, Long lão đầu đang đợi Vân Thiểm Thiểm.

“Sư phụ, người tìm con có chuyện gì vậy?” Vân Thiểm Thiểm lạnh lùng liếc nhìn Long lão đầu. Lão già này thật đúng là nhàm chán, suốt ngày cứ đánh cờ một mình, thật sự là quá mất mặt. Tuy nhiên Vân Thiểm Thiểm vẫn luôn tò mò rất cuộc thì thực lực của lão ta cường đại đến loại trình độ nào. Lúc hắn vừa đột phá cảnh giới Thiên Nhân vẫn nhìn không thấu thực lực của lão, bây giờ đã là Thiên Thanh cấp rồi nhưng vẫn không nhìn ra.

“Thiểm Thiểm, con tu luyện bên cạnh ta cũng đã bốn năm rồi nhỉ?” Long lão đầu vuốt vuốt chòm râu dài, yêu thương nhìn Vân Thiểm Thiểm. Không thể không nói, lão vừa thoả mãn lại vừa hài lòng đối với tên đệ tử này. Đây là tên đồ đệ lão đặc ý nhất, đương nhiên tư chất cũng phải là hạng nhất rồi!

Vân Thiểm Thiểm gật gật đầu. Thời gian cũng trôi qua nhanh thật!

“Ha ha! Ta gọi con tới đây là vì cảm thấy đã đến lúc con nên xông pha giang hồ rồi. Những gì ta có thể truyền dạy cho con chỉ có bấy nhiêu, phần còn lại đành phải chờ xem cô duyên của chính con. Con đường tu luyện một mặt là vì kéo dài tuổi thọ, một mặt khác cũng là vì để cho chính mình trở nên càng cường đại hơn. Mà muốn trở nên càng thêm cường đại thì chỉ có thể không ngừng chiến thắng đối thủ của mình. Con đã nắm phương pháp tu luyện để đột phá Thần cấp, kế tiếp chính từ phải tự mình tôi luyện” Long lão đầu hạ một quân cờ xuống, lại nói tiếp: “Con có hiểu thế cờ này không?”

Chút chuyện nhỏ này Vân Thiểm Thiểm vẫn hay theo sau Vân Liệt Diễm học hỏi, chỉ cần nhắc đến đánh cờ là hai mẹ con đều ‘dốt đặc cán mai’. Nhìn một hồi lâu cũng không biết nước tiếp theo phải đi như thế nào.

“Ha ha! Hàn Chỉ ở phương diện này thế nhưng lại giỏi hơn con rất nhiều. Tài đánh cờ của hắn không tính là tốt nhưng ra tay lại vô cùng quả quyết tàn nhẫn, chỉ cần đã nhận định đối thủ thì không một chút lưu tình” Long lão đầu cười cười, nói tiếp: “Thiểm Thiểm, bàn cờ như cuộc đời chính mình, thời điểm nên chết thì phải chết. Đôi khi không phải con cảm thấy không cần thì có thể bỏ qua, mọi chuyện đều phải có một quyết định”

Vân Thiểm Thiểm ở bên cạnh Long lão đầu mấy năm nay, lão đương nhiên hiểu rõ tính tình hắn như lòng bàn tay. Vân Thiểm Thiểm cái gì cũng tốt, hắn càng biết cách cư xử hơn so với Hàn Chỉ, thông minh giáo hoạt, rất nhiều chuyện không cần dạy cũng hiểu. Thế nhưng hắn lại thiếu đi một phần quyết đoán của cha mình.

Có rất nhiều chuyện hắn cảm thấy không cần liền không đặt trong lòng, dần dà đã tạo thành một thói quen, đến lúc cần đưa ra quyết định thì lại do dự. Mà Hàn Chỉ lại là kẻ ‘tâm ngoan thủ lạt’ chân chính, đây có lẽ là do kinh nghiệm nhiều năm xông pha trên chiến trường. Trong hoàn cảnh sinh tồn, đối thủ không chết thì chính là hắn chết, cho nên hắn chưa bao giờ lưu tình với bất kỳ ai. Chỉ cần hắn không vui, ai cũng có thể xuống tay, Vân Thiểm Thiểm lại không giống như vậy. Long lão đầu cũng hiểu, Vân Thiểm Thiểm lớn

lên ở Phượng thành, từng vào ra buôn bán, trà trộn trong cái vòng tròn luẩn quẩn trong thương trường nơi đó, hẳn cũng đã có một thói quen chính là luôn chừa lại cho mình một con đường, không bao giờ ra tay tàn nhẫn.

Nói một cách khác, hẳn không đủ hung ác với chính bản thân mình. Một người không đủ hung ác với chính mình thì khi đối mặt với đối thủ sẽ tự chừa lại cho mình một con đường. Đôi khi làm như vậy sẽ có lợi, đôi khi lại là một tai họa ngầm.

Không phải Long lão đầu cảm thấy Vân Thiểm Thiểm như vậy thì không tốt, nhưng nơi hẳn muốn đến lại là đại lục Thần Chi.

“Thiểm Thiểm, thật ra con đã làm rất tốt rồi, nhưng con có biết đại lục Thần Chi là thế giới như thế nào sao?” Long lão đầu đột nhiên hỏi.

Vân Thiểm Thiểm có chút sững sờ. Đại lục Thần Chi, hẳn chưa từng đến đó thì làm sao lại biết? Chẳng lẽ ông ta biết sao?

“Ha ha! Một ngày nào đó con muốn đi thì ta sẽ nói cho con biết. Thật ra ta đã đột phá Thần cấp từ lâu rồi, cũng chỉ vì một vài nguyên nhân cho nên vẫn còn ở lại nơi đây thôi” Long lão đầu cười cười, trong ánh mắt lại loé lên vài phần quyền uy.

“Sư phụ, đừng nói là người đang chờ đợi nữ nhân nhé?” Vân Thiểm Thiểm chớp chớp mắt, lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt này của Long lão đầu. Có vấn đề, nhất định có vấn đề!

“Thằng nhóc quý này, ngay cả sư phụ mà cũng dám giở trò!” Long lão đầu vỗ đầu Vân Thiểm Thiểm một cái, sau đó lại bắt đầu lắc đầu, thở dài một tiếng nói:

“Thật ra thì cũng có thể nói như vậy, chỉ là bọn ta nháo loạn đến không thể nói chuyện dằng hoàng được một lần. Bà ta là người quản lý Băng Biển, sau này con nhất định sẽ phải gặp. Chỉ cần vượt qua được tâm ma cùng Thất Tinh trận của bà ấy là con có thể tiến vào đại lục Thần Chi rồi”

“Tâm ma? Thất Tinh trận?” Những chuyện này đều là những điều Vân Thiểm Thiểm chưa từng nghe nói. Muốn đến đại lục Thần Chi đều phải vượt qua những thử thách này sao?

“Vượt qua Mạt Nhật Sâm Lâm là sẽ nhìn thấy Biển Băng. Biển Băng là cầu nối giữa hai đại lục, muốn vượt qua cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Ta cũng chỉ có thể nói đại khái cho con biết thôi, đến lúc đó muốn chiến thắng những trở ngại kia thì phải dựa vào chính con rồi. Tâm ma chính là trận chiến với chính mình, một người phải chiến thắng chính mình thì mới có năng lực chiến thắng kẻ địch. Mà Thất Tinh trận lại là một trận pháp do bảy nguyên tố tự nhiên kim mộc thủy hỏa thổ phong lôi cấu tạo thành, hơn nữa còn không ngừng thay đổi. Chỉ cần con có thể vượt qua hai thử thách này là sẽ thuận lợi tiến vào đại lục Thần Chi”

“Rốt cuộc thì đại lục Thần Chi là cái gì?” Vân Thiểm Thiểm vẫn rất tò mò về vấn đề này.

“Đại lục Thần Chi là một thế giới giành cho cường giả, dường như bao giờ cũng diễn ra các loại trận chiến. Nếu con không đủ mạnh thì sẽ chết rất nhanh”

110. Q.3 - Chương 112: Long Sư

“Ha ha! Cho nên ta mới nói, Thiểm Thiểm à, ở nơi đó, bất luận là người nào cũng không thể lưu tình, cho dù là người thân của con cũng có khả năng sẽ đâm một dao sau lưng con. Con phải học cách phán đoán người nào đáng và người nào không đáng để con tin tưởng. Ta có thể nói cho con cũng chỉ có bấy nhiêu thôi, sau này rời khỏi đây, bất luận sinh hay tử ta cũng đều không nhúng tay vào. Con nhất định phải dựa vào chính mình mới có thể đạt tới cảnh giới cao hơn hiện tại, đạo lý này chắc hẳn con đã hiểu đúng không?”
Mấy năm này Long lão đầu cũng hiểu nguyên nhân vì sao Vân Thiểm Thiểm lại xuất hiện ở đây. Tuổi còn nhỏ mà đã có ý thức như vậy rất hiếm gặp, chỉ mong hẳn có thể tiến xa hơn.

“Còn một chuyện ta muốn nói với con. Trước khi gặp con ta đã thu nhận một đồ đệ, mặc dù thiên phú không bằng con nhưng tư chất cũng không tệ. Bây giờ nó đã đến đại lục Thần Chi rồi, ngày khác nếu có

gặp thì con cũng nên gọi nó một tiếng sư huynh đấy. Nếu như có gặp phiền phức gì thì con cũng có thể tìm nó nhờ hỗ trợ”

“Sư huynh? Tên huynh ấy là gì?” Vân Thiểm Thiểm ở bên cạnh Long lão đầu vài năm, đây là lần đầu tiên nghe nói hắn còn một vị sư huynh.

“Tên nó là Vân Húc Trạch, vì lúc mới sinh thân thể đã yếu ớt cho nên bị người nhà đưa ra ngoài, sau đó cũng không quan tâm đến nữa. Năm đó lúc ta vân du tứ hải đã vô tình gặp nó, lúc đó nó cũng chỉ một tuổi, vậy mà đã gần như hấp hối. Ta thấy nó có cốt cách cùng tư chất, rõ ràng là người có năng lực luyện võ, bởi vì không đành lòng để nó chết đi như thế nên mới cứu một mạng, đưa nó theo trên người để dạy dỗ. Quả thật nó cũng không cô phụ ta, bảy năm trước nó đã đột phá Thần cấp và đến đại lục Thần Chi rồi” Nhắc tới Vân Húc Trạch, Long lão đầu vẫn vô cùng thoả mãn. Chỉ mới hai mươi tuổi mà đã đột phá Thần cấp, coi như cũng không cô phụ một phen dạy dỗ của lão.

“Vân Húc Trạch? Cha huynh ấy có phải là Vân Phụng Thiên, gia chủ Vân gia tiền nhiệm, Thừa tướng Đông Thịnh quốc, hay không?” Vân Thiểm Thiểm cảm thấy mọi chuyện càng lúc càng huyền huyền. Hắn từng nghe ông cậu Vân Phụng Khải nói rằng mẹ còn một vị tiểu ca ca lớn hơn nàng hai tuổi, bởi vì sức khỏe yếu ớt từ khi sinh ra cho nên không được Vân gia yêu thương. Huống hồ, người này lại là con trai dòng thứ, đến mẫu thân cũng không được thương yêu cho nên mới không ai đón nhận.

“Đúng vậy, sao con biết? Còn nữa, cha con họ Hàn mà sao con lại họ Vân vậy?” Long lão đầu lúc này mới sực nhớ Vân Húc Trạch cùng Vân Thiểm Thiểm đều cùng họ Vân.

Vân Thiểm Thiểm đen mặt, đáp: “Nếu theo như bối phận thì con phải gọi Vân Húc Trạch một tiếng cậu nhỏ. Hắn là tam của cửa mẹ con, mẹ con gọi Vân Liệt Diễm, con lại theo họ mẹ. Thế nhưng bây giờ có lẽ cũng không còn Vân gia, với tính tình của mẹ con, nàng mà buông tha cho Vân gia thì mới là lạ”

“Vân Liệt Diễm? Chính là Vân Liệt Diễm đã hủy diệt Vân gia sao?” Long lão đầu nhìn Vân Thiểm Thiểm bằng ánh mắt kinh ngạc. Lão đã từng nghe nói về Vân Liệt Diễm cũng bởi vì lần chính biến kinh thiên động địa ở Đông Thịnh quốc lần đó. Thất tiểu thư Vân gia trong truyền thuyết – Vân Liệt Diễm, tự tay hủy diệt Vân gia, truất phế hoàng đế vừa đăng cơ không lâu, lập quân chủ khác. Lời đồn đãi thật thật giả giả không có thể xác định, nhưng chuyện duy nhất chính xác là gia tộc Vân gia hưng thịnh một thời trên khắp đại lục Tranh Vành đã bị xoá tên.

“Đương nhiên rồi, ai bảo đám lão già họ Vân kia luôn kiểm chuyện với mẹ con làm gì. Trên thế giới này, ai cũng có thể gây phiền phức nhưng tuyệt đối không được chọn trúng mẹ con. Nếu không, cho dù sư phụ có là Ngọc Hoàng Thượng Đế thì nàng cũng sẽ đánh người bầm dập” Nhắc tới Vân Liệt Diễm, Vân Thiểm Thiểm lại vô cùng đắc ý.

“Ha ha, trách không được... Nếu con đã biết rõ vị sư huynh này thì ta cũng không nhiều lời nữa. Tuy nó cũng là người Vân gia nhưng Vân gia đã rất vô tình với nó. Năm đó lúc còn trẻ, nó cũng từng nghĩ sẽ báo thù nhưng là ta đã ngăn cản nó. Sau này có dịp gặp mặt, có lẽ con sẽ rất thích vị sư huynh kiêm cậu nhỏ này” Long lão đầu cười nói.

“Con biết rồi!” Vân Thiểm Thiểm gật nhẹ đầu, sau đó nhìn chằm chằm Long lão đầu cả buổi cũng không nói tiếp một câu.

“Thằng nhóc quỷ nhà ngươi lại đang hăm he cái gì đấy hả?” Nhìn thấy ánh mắt không có ý tốt của Vân Thiểm Thiểm, Long lão đầu liền biết thằng nhóc này nhất định có tính toán.

“Sư phụ, người nói thử xem nếu vượt qua được Thất Tinh trận thì sẽ như thế nào?” Vân Thiểm Thiểm nhún mày. Nếu như đây là cánh cửa cuối cùng thì nhất định sẽ vô cùng không dễ dàng, hắn phải làm gì để bảo vệ cái mạng nhỏ của mình?

“Ta chỉ có thể nói cho con biết một chuyện, sau khi đến Biển Băng thì nhất định không được nhắc tới ta, nếu không thì vĩnh viễn con cũng không qua được nơi đó đâu” Long lão đầu lắc lắc đầu, chuyện khác thì lão còn có cách nhưng duy nhất chỉ có chuyện này là lão bắt buộc.

Vân Thiểm Thiểm đen mặt, hỏi: “Chẳng lẽ sư phụ cùng với lão bà bà ở Biển Băng kia có thù oán gì đó sao?”

Vốn dĩ Vân Thiểm Thiểm còn trông cậy vào mối thâm tình của hai người họ để kiếm đường đi ‘cửa sau’. Bây giờ thì tốt rồi, cửa sau không những không có mà còn nhận được tin tức nguy hiểm.

“Không hẳn là ân oán! Ta cũng nói với con rồi, giữa bọn ta chỉ là có chút hiểu lầm mà thôi. Tóm lại, con cứ nhớ kỹ lời ta dặn là được, không được nói rằng đã gặp ta, lại càng không được nói ra mối quan hệ giữa chúng ta”

Long lão đầu khoát khoát tay, nói tiếp: “Ta cũng không có cái gì tốt để đưa cho con, mấy thứ lộn xộn của ta cũng không có tác dụng gì với con. Thuốc trị thương này con cứ mang theo, trên đường xảy ra chuyện thì còn có thể dùng. Ngoài ra, những cái khác con phải tự mình nghĩ cách thôi. Về phần Linh Nhi, tâm tư của nàng con cũng biết rõ, con muốn đưa nàng theo thì cứ đưa, không muốn thì bảo nàng trở lại Bắc Diệu quốc đi. Tuy ta cũng chỉ điểm cho nàng một chút nhưng cũng không chính thức thu nàng làm đồ đệ. Hôm nay, nàng cũng không thể tiếp tục ở nơi này nữa rồi”

Long lão đầu đưa cho Vân Thiểm Thiểm một chiếc hộp, bên trong là vài chai thuốc trị thương. Bất kể là ở Tử Vong Sơn Mạch hay Mạt Nhật Sâm Lâm, bị thương đều là chuyện khó tránh khỏi, mang theo thuốc trị thương vẫn luôn hữu dụng. Về phần tiểu cô nương hung hãn kia, Long lão đầu cũng không muốn nói thêm với Vân Thiểm Thiểm. Có một số việc nhất định phải xảy ra, nếu Vân Thiểm Thiểm nhận ra thì nên kịp thời tiến bước Ngân Linh Nhi, nếu hẳn không nhận ra thì hiểm họa trong tương lai sẽ do hẳn gánh hậu quả. Tâm tư đám nhóc này ông đều biết rõ, không ném chút khổ sở thì chỉ sợ sẽ không hiểu rõ chân lý bên trong.

Vân Thiểm Thiểm nhận lấy chiếc hộp, biết rõ lúc này là Long lão đầu đã hạ quyết tâm muốn hẳn lên đường cho nên cũng không nói gì nữa. Lúc trước Long lão đầu từng nói trong vòng năm năm sẽ huấn luyện hẳn đột phá Thần cấp, bây giờ đã là năm thứ tư, thực lực của hẳn tiến bộ rất nhiều, phần còn lại phải do tự mình tôi luyện. Một năm thời gian có lẽ cũng đủ cho hẳn rút thêm kinh nghiệm chiến đấu để tiến vào đại lục Thần Chi. Đã lâu rồi không gặp được mẹ cùng mọi người, cũng không biết bọn họ ra sao rồi. Nhớ đến Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ, Vân Thiểm Thiểm lại càng thêm mong đợi ngày đặt chân lên đại lục Thần Chi.

Vừa bước ra khỏi cửa, Ngân Linh Nhi đã chạy đến ôm lấy cánh tay hẳn, nói: “Thiểm Thiểm, sư phụ đã nói gì với huynh vậy? Huynh có nói với sư phụ rằng chúng ta sẽ lưu lạc giang hồ không?”

“Sư phụ bảo ngươi nên trở về Bắc Diệu quốc” Vân Thiểm Thiểm không đẩy Ngân Linh Nhi ra, mà chỉ nhàn nhạt nói.

“Cái gì? Trở về Bắc Diệu quốc? Ta không tin! Trở lại nơi đó để làm cái gì? Ta muốn theo huynh đến đại lục Thần Chi, không phải huynh nói cha mẹ huynh đều ở đó sao? Đúng lúc, đến đó bảo bọn họ làm chủ hôn cho chúng ta!” Ngân Linh Nhi nghe thấy mình phải trở lại Bắc Diệu quốc liền lập tức lắc đầu không đồng ý. Nam tử Bắc Diệu quốc đều cao lớn thô kệch, làm gì giống bằng một nửa Vân Thiểm Thiểm chứ? Mấy năm nay hẳn càng lúc càng đẹp trai cao lớn, nàng không thèm trở về đó đâu!

“Sư phụ đã đi rồi, ngươi vẫn nên trở về đi!” Vân Thiểm Thiểm cũng lười đôi co với nàng. Mấy năm nay hẳn đã hiểu quá rõ tính tình của Ngân Linh Nhi, hẳn càng đôi co với nàng thì nàng lại càng bám dính lấy hẳn, chỉ bằng không nói gì lạnh.

Hắn nay chưa qua tuổi thứ mười một, còn lâu mới đến tuổi thành thân, bây giờ nói chuyện này để làm gì? Hắn chỉ muốn đến đại lục Thần Chi nhanh nhanh một chút, thật muốn gặp lại mẹ, rất lâu rồi hẳn không có nhìn thấy mẹ.

“Ta mặc kệ, dù sao ta cũng muốn đi theo huynh. Ta đi chuẩn bị đồ đạc” Ngân Linh Nhi không thèm để ý, bất kể thế nào thì nàng cũng phải đi theo hẳn. Vàng kia đã Thiên Lam cấp rồi, sư phụ từng nói Thần thú chỉ cần đột phá Thần cấp là có thể biến thành người. Hừ! Nàng không có ngu ngốc mà nhường cơ hội cho con sư tử xấu xí kia.

Vân Thiểm Thiểm cũng mặc kệ nàng, tự mình trở về phòng thu dọn đồ đạc. Muốn theo thì cứ theo, dù sao thì hẳn cũng sẽ không thích nàng. Vân Thiểm Thiểm nghĩ như vậy nên cũng không còn lo lắng suy nghĩ về chuyện này nữa. Chỉ còn một mình Vàng ngồi xồm bên vách núi, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Nhóc con!” Long lão đầu đứng phía sau, gọi nàng một tiếng.

Lúc này, Vàng mới quay đầu lại nhỏ giọng lên tiếng: “Sư phụ”

Mấy năm nay cũng chỉ có Long lão đầu từ ái gọi nàng một tiếng ‘nhóc con’, cũng chỉ có Long lão đầu không xem nàng như một súc sinh. Ông cẩn thận dạy bảo cùng yêu thương nàng như đồ đệ của mình, cho nên Vàng vô cùng cảm kích. Trước kia nàng chưa rõ, nhưng bây giờ thì đã biết trên thế giới này, ngoại trừ Vân Liệt Diễm thì chỉ còn mỗi Long lão đầu là đối xử tốt với nàng. Còn ca ca, cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn nhận nàng, mấy năm nay lại càng không quan tâm đến nàng.

“Ha ha, đang suy nghĩ cái gì đấy?” Long lão đầu bước đến ngồi bên cạnh Vàng, giương mắt nhìn về phía xa xa.

“Con đang nhớ đến mẹ” Vàng nhẹ giọng đáp.

“Mẹ? Là mẫu thân của Vân Thiểm Thiểm sao? Kể cho sư phụ nghe thử mẹ con là người như thế nào đi!” Long lão đầu nghe Vân Thiểm Thiểm nhắc đến mẹ mình không dưới một lần. Tuy lão rất ngạc nhiên vì sao không gọi mẫu thân mà lại là mẹ, nhưng nghe mãi cũng thành quen.

“Mẹ nói khi nào con trưởng thành thì sẽ gả con cho ca ca làm thê tử, làm con dâu của người. Mẹ còn tắm rửa cho con, rất dịu dàng với con” Vàng nghĩ đến Vân Liệt Diễm liền mỉm cười. Thế nhưng sau khi mẹ nói những lời đó thì ca ca lại luôn giữ khoảng cách với nàng. Mẹ thì vẫn như cũ, vẫn luôn đối tốt với nàng.

“Ha ha! Nhóc con, có phải con cảm thấy Vân Thiểm Thiểm lạnh nhạt với con hay không?” Long lão đầu làm sao không nhìn ra tâm tư của Vàng, chỉ mỗi Vân Thiểm Thiểm là có hơi cổ chấp một chút. Tuy nhiên cũng khó trách hẳn, bảo mình phải cưới một con thú cưng thì làm sao có thể chấp nhận nổi. Dù gì thì giữa người và thú cũng có một khoảng cách nhất định, Vân Thiểm Thiểm không chấp nhận nổi cũng là chuyện bình thường. Con nhóc này muốn nắm lấy tâm của Vân Thiểm Thiểm chỉ sợ cũng chỉ chờ đến khi hóa thành hình người thì mới có thể.

“Không phải, ca ca rất tốt với con” Vàng lắc lắc đầu, cho dù Vân Thiểm Thiểm đối xử với nàng như thế nào thì nàng cũng cảm thấy không sao cả.

“Nhóc con ngốc, đừng đặt tất cả tinh thần nghĩ tới ca ca con nữa, con cũng nên nghĩ cho chính mình một chút. Bây giờ ca ca không đón nhận con chính là vì hẳn cảm thấy hai đứa không giống nhau, cho nên có chút bài xích từ trong đáy lòng. Tuy nhiên, con cũng đừng nghĩ như vậy, bất kể là loài người hay động thực vật cũng đều là một phần cấu tạo nên thế giới này. Chờ đến khi các con đến đại lục Thần Chi sẽ nhận ra loài người bất quá cũng chỉ là một hình thái mà thôi. Thú cũng được, thực vật cũng được. Đột phá Thần cấp, tất cả rồi cũng sẽ hóa thành hình người, chẳng có gì khác nhau với loài người cả, chỉ có phương pháp tu luyện là khác nhau mà thôi. Con tuyệt đối không thể vì vậy mà xem nhẹ chính mình, con rất may mắn khi bản thể của mình là một Thần thú, xuất phát điểm cao hơn người khác đồng thời thành tựu cũng sẽ càng lớn hơn” Long lão đầu biết rõ mấy năm nay vì sao Vàng càng lúc càng trầm lặng. Lão thật sự cũng không đành lòng nhìn một đứa nhỏ hiểu chuyện lại vì những chuyện này mà trở nên tự ti. Con bé Linh Nhi kia thỉnh thoảng lại truyền thụ một vài tư tưởng nhân thú khác biệt cho Vàng, khiến cho Vàng cách ngày càng cách xa Vân Thiểm Thiểm, quả thật là quá mức. Thế nhưng, lão có ngăn cản thì cũng vô dụng, chỉ có chính Vàng không tự xem thường chính mình thì mới có thể sống một cuộc sống đầy tự tin.

Vàng nhìn Long lão đầu, nghĩ nghĩ lại lời nói của lão. Tuy nàng vẫn không thể hiểu được toàn bộ ý nghĩa trong đó nhưng cũng đã biết được khá nhiều.

“Ta bảo Thiểm Thiểm chuẩn bị hành trang ra ngoài tự tu luyện rồi. Các con cũng nên bắt đầu lên đường đến đại lục Thần Chi thôi. Con phải nhớ kỹ, đừng có lúc nào cũng hi sinh cho Thiểm Thiểm, đôi lúc cũng nên nghĩ cho bản thân, hiểu chưa?”

Long lão đầu xoa xoa đầu Vàng, hi vọng tràn đầy trong ánh mắt. Vì Vân Thiểm Thiểm mà làm tất cả cho hẳn, thậm chí đến tận bây giờ cũng không cần báo đáp. Bị Ngân Linh Nhi lợi dụng ức hiếp bao nhiêu năm cũng không một câu oán hận. Sau này, nàng nhất định sẽ thiệt thòi khá nhiều.

“Bọn con phải lên đường đến đại lục Thần Chi rồi sao? Có phải con sẽ được gặp lại mẹ hay không?” Vàng hưng phấn nhìn Long lão đầu. Ca ca nói mẹ đang ở đại lục Thần Chi, như vậy thì không phải bọn họ sẽ được gặp lại mẹ sao?

Long lão đầu gật gù gật đầu, đáp: “Mau đi đi! Cái này con cứ giữ lấy, xem như sự phụ tặng con làm kỷ niệm” Long lão đầu đưa cho Vàng một viên trân châu toàn thân màu đỏ huyết. Vàng cầm lấy viên ngọc cũng không nghĩ nhiều, nhỏ máu của mình vào rồi cất lấy, sau đó nói cảm ơn Long lão đầu liền vui vẻ chạy đi tìm Vân Thiểm Thiểm.

Long lão đầu nhìn bóng lưng của Vàng, chỉ thầm mong viên ngọc này có thể bảo vệ mạng nhỏ của nàng. Lão nhắm ra nàng có một kiếp nạn đạo một vòng Quỷ Môn Quan nhưng vẫn không tính ra rõ ràng bên trong đó. Nàng có thể vượt qua cửa ải này hay không, đành phải xem ý trời rồi.

Vân Thiểm Thiểm quay đầu ngẩng nhìn căn phòng mình đã ở lại bốn năm qua, vẫn có chút luyến tiếc. Thế nhưng, từ lâu hần đã biết vĩnh viễn mình cũng không có khả năng ở lại nơi này. Vàng ló đầu vào từ cửa, nhìn thấy Vân Thiểm Thiểm đang thu dọn đồ đạc. Nàng cũng không dám nói lời nào, lặng lẽ đứng một bên quan sát hần.

Vân Thiểm Thiểm thu thập xong mới nhìn thấy Vàng đang đứng một bên. Một đôi con ngươi màu vàng đang nhìn chằm chằm mình lại khiến cho tim Vân Thiểm Thiểm không hiểu sao có chút mềm nhũn. Bỗng dưng nhớ lại, mấy năm nay dường như Vàng rất ít khi xuất hiện trong tầm mắt hần, cũng không có bám lấy hần như trước kia, không quan tâm hần muốn ăn cái gì, không hề một tác cũng không rời khỏi hần, không còn ngọt ngào gọi hần là ca ca. Thế nhưng, hần vậy mà cũng không quan tâm đến những chuyện này. Vân Thiểm Thiểm đột nhiên cảm thấy có một chút áy náy với nàng.

Hần vươn tay ôm Vàng vào lòng. Vàng ngẩng đầu nhìn Vân Thiểm Thiểm với ánh mắt không thể tin. Ca ca đang ôm nàng sao?

“Sao vậy? Không còn nhớ ca ca nữa sao?” Vân Thiểm Thiểm vươn tay xoa nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Vàng. Vẫn mềm mại như trước kia, giống như đã qua một khoảng thời gian dài như vậy mà nàng cũng chưa từng thay đổi.

“Ca ca, chúng ta sẽ đi tìm mẹ sao?” Vàng ngoan ngoãn ngồi yên trong ngực Vân Thiểm Thiểm, trong lòng lại vô cùng lo lắng. Đã bao lâu rồi ca ca không có ôm lấy nàng? Hình như là từ khi Ngân Linh Nhi xuất hiện, ca ca đã không còn ôm lấy nàng nữa.

“Ừ! Chúng ta sẽ gặp được mẹ sớm thôi!” Vân Thiểm Thiểm gật gù gật đầu, cúi đầu nhìn đôi con ngươi thanh tịnh kia của Vàng. Đáy lòng hần đột nhiên lại có chút chờ mong, không biết sau khi trở thành hình người thì Vàng sẽ như thế nào nhỉ? Đôi mắt kia sẽ vẫn thanh tịnh như bây giờ sao?

“Thật tốt quá! Ca ca, ta rất muốn gặp lại mẹ!” Vàng vui vẻ mỉm cười, không biết là vì sắp gặp mẹ hay do Vân Thiểm Thiểm rút cuộc cũng lại ôm nàng vào lòng.

Lúc này, Ngân Linh Nhi vừa dọn dẹp hành trang xong chợt đẩy cửa vào. Nàng ta nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền không khỏi tức giận chạy đến xách Vàng ra khỏi người Vân Thiểm Thiểm. Nàng ta nói: “Thiểm Thiểm, chúng ta phải đi rồi!”

“Ừ, đi thôi!” Vân Thiểm Thiểm đứng dậy đi về phía cửa, vừa nhắc chân lại sức nhớ đến Vàng bị Ngân Linh Nhi ném qua một bên, gọi: “Vàng, mau vào trong này!”

Hần cầm lấy chiếc túi đeo lưng trước kia vẫn thường dùng, chỉ là bây giờ hần đã cao lớn hơn rất nhiều cho nên phải xách theo bên vai.

“Ai nha! Thiểm Thiểm, Vàng cũng có thể tự đi, huynh công theo nó sẽ rất bất tiện, mà nó cũng sẽ cảm thấy không thoải mái đó” Ngân Linh Nhi ném chiếc túi trong tay Vân Thiểm Thiểm lên trên bàn, cười tủm tỉm nhìn Vàng: “Mày nói có đúng hay không, Vàng?”

Vàng định há miệng nói chuyện, nhưng khi nhìn thấy tay của Ngân Linh Nhi khoắc lên cánh tay Vân Thiểm Thiểm liền im lặng, chỉ khẽ gật đầu.

“Vậy thì đi thôi!” Vân Thiểm Thiểm cũng không nói thêm gì nữa, đi ra ngoài.

Trải qua mấy năm tu luyện, công lực của Vân Thiểm Thiểm tiến bộ không chỉ một chút. Những linh thú trong Tử Vong Sơn Mạch có thể đánh ngang tay với hần đã ít nay lại càng thêm ít. Mặc dù đôi lúc có thể gặp linh thú cao cấp hơn hần, chẳng hạn như Thiên Lam cấp, nhưng với dị năng cường đại, đối phương

cũng không phải là đối thủ của hắn. Do phải tự rèn luyện, bọn họ cũng không gấp rút lên đường. Qua nửa năm, bọn họ cũng chỉ đến phía bắc Tử Vong Sơn Mạch.

“Thiểm Thiểm, huynh có cảm thấy kỳ quái hay không? Không phải qua khỏi ngọn núi phía trước kia là đến phía tây Mặt Nhật Sâm Lâm hay sao? Tại sao linh thú ở đây lại không thấy đâu cả vậy?” Trách viên đá dưới chân, Ngân Linh Nhi lên tiếng hỏi Vân Thiểm Thiểm.

Bọn họ đi cả đoạn đường này đã trải qua không ít mạo hiểm, nhưng thật ra cũng tương đối dễ dàng. Ít nhất trước mắt bọn họ cũng chưa gặp đối thủ khó đối phó. Vân Thiểm Thiểm cũng hiểu điều này, qua khỏi ngọn núi trước mặt chính là Mặt Nhật Sâm Lâm nhưng hết lần này tới lần khác tại sao lại vô cùng yên tĩnh thế này?

“Bọn chúng đều ở trong núi” Lúc này, Vàng đột nhiên lên tiếng. Khứu giác của nàng so với hai người họ càng nhạy cảm hơn nhiều, cho nên nàng có thể cảm nhận được quanh đây không phải là không có linh thú, mà là có rất nhiều linh thú, chỉ có điều bọn chúng đều tụ tập dưới chân núi. Hơn nữa, căn cứ theo phán đoán của nàng thì cấp bậc linh thú lại rất cao, còn có cả Thiên tử cấp nữa.

“Ca ca, chúng ta nên đổi đường đi thôi. Trên núi này có linh thú Thiên tử cấp, chúng ta không phải là đối thủ của chúng đâu” Nếu như chỉ là vừa đột phá Thiên tử cấp thì bọn họ liên thú còn có thể chống lại, nhưng nàng cảm nhận khí tức này vô cùng nguy hiểm, cho nên có khả năng cấp bậc của linh thú kia đến Thiên tử cấp đỉnh, thậm chí còn cao hơn. Trước mắt nàng cũng chỉ có thể cảm thấy nguy hiểm, cũng không thể phán đoán nguy hiểm như thế nào. Cho nên, nàng cũng không hi vọng Vân Thiểm Thiểm mạo hiểm.

“Đổi đường?” Ngân Linh Nhi nhăn mặt, mắng: “Chúng ta đến đây là để rèn luyện, đổi đường thì còn rèn luyện cái gì nữa? Mày không nghe sư phụ nói sao? Chỉ cần giao chiến với đối thủ cường đại thì mới có thể tìm được cơ duyên đột phá, kích phát năng lượng tiềm ẩn trong cơ thể. Nếu cứ tiếp tục đấu với những đối thủ không ngang tay thì chúng ta vĩnh viễn cũng không tiến bộ được. Thiểm Thiểm, huynh nói có đúng hay không?”

“Nhưng mà... lần này là rất mạnh...” Còn mạnh để trình độ nào thì Vàng vẫn không đoán được. Nàng nhớ Long lão đầu từng nói những linh thú hay con người ở bên trong Tử Vong Sơn Mạch không phải là chưa đột phá Thần cấp, chỉ là bọn họ không muốn rời núi hoặc có nguyên nhân gì đó mà phải ở lại đại lục Tranh Vành như ông mà thôi.

Nếu gặp phải, trốn được bao xa thì hãy trốn. Người bình thường khi đạt tới Thần cấp đều thường không để ý tới thể sự, nếu không sẽ phải chịu sự trừng phạt của ông trời. Nếu bị người khác trêu chọc thì lại khác, chỉ cần một ý niệm trong đầu thì đều có thể bị hủy diệt bởi bọn họ, hơn nữa còn không cần phải chịu sự trừng phạt gì cả. Mặc dù nàng hiểu ý của Ngân Linh Nhi, nhưng nàng lại không mong Vân Thiểm Thiểm phải mạo hiểm tính mạng của mình. Nếu như nàng có thể cảm nhận được chính xác thì bọn họ còn có thể hợp sức chiến đấu, nhưng bây giờ nàng chỉ là có thể cảm nhận ra đối phương ít nhất là Thiên tử cấp.

“Vàng, Linh Nhi nói rất đúng, chúng ta sẽ không đổi đường khác. Đi thôi!” Vân Thiểm Thiểm cũng hiểu hiểu dọc con đường này quả thật quá mức nhàm chán.

“Ca ca...” Vàng định nói lại bị Ngân Linh Nhi cắt đứt:

“Ca ca cái gì mà ca ca? Nếu mày sợ thì tự mình đi đường khác đi, ta đi với Thiểm Thiểm!”

Vàng còn định tiếp tục lên tiếng, nhưng khi nhìn thấy Vân Thiểm Thiểm đã cất bước đi về phía ngọn núi thì cũng chỉ biết lẳng lặng theo sau.

Quả thật như vàng nói, dưới núi không có linh thú là vì chúng tụ tập trên chân núi, hơn nữa cấp bậc còn không thấp.

“Này! Các người đang làm gì ở đây? Không biết đây là nơi nào hay sao? Mau rút đi, nếu không thì đừng trách bọn ta không khách khí!” Lúc này, một Kim Giác hai sừng quát lớn về phía bọn họ.

Vân Thiểm Thiểm nhếch mi. Thần thú? Nhìn dáng vẻ của hắn ta hẳn Thần thú cấp thấp, thực lực cũng chỉ đến Thiên lục cấp.

“Thôi đi! Cũng chỉ là con trâu ngu ngốc thôi mà cũng dám lớn tiếng với bốn công chúa. Súc sinh thì cũng chỉ là súc sinh. Thần thú thì thế nào? Ngoại trừ biết nói chuyện ra thì cũng chỉ có bộ dáng giống loài người một chút, vậy mà dám ra đây tự làm xấu mặt. Quá buồn nôn!” Ngân Linh Nhi nhìn Kim Ngưu bằng ánh mắt khinh thường. Một kẻ chỉ mới Thiên lam cấp mà dám ‘diễu võ dương oai’ trước mặt nàng, một con trâu dẫn như vậy quá lắm cũng chỉ là Thần thú cấp thấp, ngoại trừ biết nói chuyện ra thì tất cả những thứ khác đều bình thường. Ngân Linh Nhi vốn dĩ không đặt Kim Ngưu vào mắt, quan trọng nhất là từ trước đến nay Ngân Linh Nhi luôn khinh thường linh thú. Trong mắt nàng, nhân tài là cao quý nhất, đám súc sinh này bất kể là linh thú, Thiên linh thú hay Thần thú, cho dù một ngày nào đó có thể trở thành người cũng không thay đổi bản chất của chúng.

“Quả nhiên là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!” Kim Ngưu nổi giận đùng đùng. Hắn bảo vệ núi Long Sư này nhiều năm, chưa từng gặp kẻ nào dám can rở đến đây giương oai, quả là ngại mạng quá dài.

Đột nhiên trong rừng xuất hiện thêm mười Thiên linh thú, thực lực lại ngoài Thiên lục cấp. Kim Ngưu rống lên một tiếng: “Bắt lấy bọn chúng!”

Ngay lập tức, mười Thiên linh thú xông về phía bọn họ, ra chiêu đều vô cùng tàn nhẫn. Ngân Linh Nhi vẫn không đặt vào trong mắt, trong đám Thiên linh thú này cấp bậc cao nhất cũng chỉ có Thiên Thanh cấp, cho dù có cùng xông đến cũng không gây khó khăn cho một mình Vân Thiểm Thiểm. Vân Thiểm Thiểm cũng chỉ biết câm lạng khi đối mặt với Ngân Linh Nhi, nhưng bây giờ địch nhân đánh tới, hắn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Năng lượng lõi bắt đầu phát động trong lòng bàn tay.

“Bạo phá!”

Lập tức, âm thanh nổ mạnh truyền đến xung quanh, đất cát bay tứ tung.

Kim Ngưu cũng gấp gáp, rướn cổ rống lên một tiếng. Vân Thiểm Thiểm nhìn thấy động tác đó của hắn ta liền biết tình hình sợ phải thay đổi, vì vậy hắn vội vàng ném một quả cầu lôi về phía Kim Ngưu, chém hắn ta thành hai nửa.

“Chúng ta nên đi thôi!” Vàng vội vàng hối thúc. Nàng cảm giác có gì đó không tốt, vô cùng không tốt.

“Đi cái gì mà đi? Mày không thấy Thiểm Thiểm chỉ cần một chiêu đã chém chết lũ chúng nó hay sao? Vậy mà cũng bày đặt làm Thần thú, chả có một chút can đảm gì cả!” Ngân Linh Nhi bắt mắt liếc nhìn Vàng. Lá gan nhỏ như vậy mà xúng nhún sợ tử sao? Ngay cả một con chó nhỏ cũng không bằng. Tuy nhiên đứng trước mặt Vân Thiểm Thiểm, nàng cũng không dám trách mắng Vàng bằng những lời này.

“Ca ca, kẻ đó thật sự rất lợi hại, chúng ta không nên mạo hiểm. Chúng ta nên đi tìm mẹ thôi!” Lúc này Vàng cũng không thêm quan tâm đến lời Ngân Linh Nhi nói, mà là nói với Vân Thiểm Thiểm.

Vân Thiểm Thiểm nhìn sắc mặt của Vàng, cũng nhíu mày. Trong ấn tượng của hắn, Vàng rất ít khi như vậy, chẳng lẽ nàng thật sự cảm thấy nguy hiểm sao?

“Vào núi Long Sư, còn dám đả thương người của ta, các người cảm thấy còn có thể dễ dàng rời khỏi nơi này sao?” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, một nam tử áo đen tóc vàng đứng trên nhánh cây, từ trên cao nhìn xuống.

“Núi Long Sư là nơi quý giá gì? Bốn công chúa chẳng thèm quan tâm, các người mau tránh ra, nếu không cũng trách bọn ta không khách khí!” Ngân Linh Nhi liếc nam nhân trẻ tuổi kia một cái. Bộ dạng cũng không tệ, nhưng sao lại kiêu ngạo và hống hách như thế chứ?

Ngân Linh Nhi dám nói như vậy đơn thuần là vì nàng cảm thấy khí tức của người này chỉ ở Thiên xích cấp mà thôi. Một kẻ tầm thường như vậy, búng ngón tay một cái cũng có thể giết chết.

“Không khách khí? Bản tôn ngược lại là muốn nhìn xem người không khách khí với bản tôn như thế nào!” Long Nham nhìn Ngân Linh Nhi bằng ánh mắt lạnh nhạt.

Ngân Linh Nhi lập tức cảm thấy yết hầu như bị ai đó bóp chặt, hít thở không thông. Nàng lão đảo lui về phía sau vài bước, bàn tay chỉ về phía Long Nham, lắp bắp: “Người... Người...”

“Mau thả nàng ra! Bọn ta chỉ là vô tình đi ngang qua, không phải tự tiện xông vào chỗ của người đâu” Vàng tiến lên noi với Long Nham.

Vân Thiểm Thiểm nhú mày. Từ lúc Long Nham xuất hiện, hắn đã cảm thấy có gì đó không đúng nhưng hắn lại không phát giác ra kỳ lạ ở chỗ nào. Bây giờ Vàng bước ra, hắn mới phát hiện vấn đề rốt cuộc xuất phát từ đâu.

Nam nhân áo đen tóc vàng kia!

Ánh mắt của Vân Thiểm Thiểm có chút thâm trầm. Tại sao hắn lại nghĩ không ra chứ? Hắn cảm nhận khí tức của hắn ta dường như ở Thiên xích cấp, nhưng Thiên xích cấp làm sao có thể tạo cho người khác cảm giác khủng hoảng nói không nên lời như vậy?

Nếu như hắn ta không phải là Thiên xích cấp, chẳng lẽ lại là...

Kỳ quái, linh thú cùng nhân loại từ trước đến nay chưa từng vui vẻ đứng bên nhau, vậy thì người này làm sao có thể thuần phục được đàn linh thú kia? Nếu như...

Vân Thiểm Thiểm siết chặt nắm tay, trong đầu đột nhiên xuất hiện một khả năng đáng sợ. Nếu như người này không phải là loài người thì sao? Như vậy thì hắn đã có thể hiểu được rốt cuộc chuyện gì xảy ra rồi!

Lang thang trong Tử Vong Sơn Mạch lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Vân Thiểm Thiểm cảm thấy kinh hãi như vậy. Nếu như người này thật sự đã đột phá Thần cấp, chỉ sợ hôm nay bọn họ gặp phiền phức lớn rồi.

“À! Kim Diễm Sư? Thú vị! Thú vị!” Giây phút Long Nham nhìn thấy Vàng, đôi con ngươi lập tức sáng rực, khóe môi cũng nhếch lên. Hắn nói: “Nhóc con, người muốn ta thả cho nàng ta, đúng không?”

Vàng gật gật đầu. Tuy nàng không thích Ngân Linh Nhi, cũng không cần phải cứu nàng ta, nhưng nàng không thể không cứu Vân Thiểm Thiểm. Từ lúc nhìn thấy Long Nham, nàng đã hoàn toàn xác định thực lực của hắn ta đã ở phía trên Thiên tử cấp, chính là Thần cấp. Bọn họ, không ai có khả năng là đối thủ của hắn ta, nếu quả thật đánh nhau thì chết là điều không thể nghi ngờ.

Chênh lệch quá lớn, vốn dĩ không thể đem ra so sánh.

“Được thôi! Người đi theo ta, ta sẽ tha cho bọn chúng” Long Nham gật nhẹ đầu. Còn ở nguyên hình mà đã linh động đáng yêu như thế, đợi đến lúc nàng hóa thành hình người nhất định sẽ càng thêm xinh đẹp. Nhất là đôi con ngươi vàng rực mê hồn người kia, cũng chỉ có Kim Diễm Sư mới có được. Long Sư là đời sau của rồng cùng sư tử, cũng là Thần thú cao cấp. Kim Diễm Sư lại được thiên địa sinh ra, mang trong mình năng lượng hệ kia thuần khiết cùng hệ hỏa tự nhiên, nếu như nàng trở thành thê tử của hắn thì chuyện sẽ càng mỹ mãn đến cỡ nào. Giây phút nhìn thấy Vàng, Long Nham đã động tâm.

“Ta không đi theo người!” Vàng quật cường nhìn chằm chằm vào Long Nham. Nàng đương nhiên biết bọn họ không phải là đối thủ của hắn ta, nhưng nàng vẫn muốn theo Vân Thiểm Thiểm đi tìm mẹ. Làm sao nàng có thể đi theo hắn ta được?

“Ha ha! Nếu người không đi theo ta thì hai người bọn họ chắc hẳn phải chết. Người muốn sao? Bản tôn cũng không phải là người không biết nói đạo lý, ta cho người thời gian suy nghĩ. Nhớ kỹ, bản tôn gọi là Long Nham” Long Nham cũng không vội vàng, chỉ cần là người vừa ý hắn thì nhất định không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay.

“Còn suy nghĩ cái gì nữa? Thiểm Thiểm, đưa Vàng cho hắn là được!” Ngân Linh Nhi bị bóp cổ, vô cùng không thoải mái. Vừa nghe thấy Long Nham nói chỉ cần giao Vàng cho hắn ta thì bọn họ có thể đi, nàng lập tức kêu to. Vốn dĩ nàng đã không thích Vàng, đúng lúc nhân cơ hội này ném Vàng đi, sau này Vân Thiểm Thiểm chỉ thuộc về một mình nàng.

“Muốn mang nàng đi, cũng phải nhìn xem ta có đồng ý hay không!” Vân Thiểm Thiểm nhìn Long Nham bằng ánh mắt sắc lạnh. Muốn mang Vàng đi? Nằm mơ! Cho dù đánh không lại thì hắn cũng sẽ thử, Vân Thiểm Thiểm hẳn cũng không khốn nạn đến nỗi dùng Vàng để đổi lấy an nguy của chính mình.

“Ha ha ha! Muốn ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ thì cũng phải xem có đủ thực lực hay không” Long Nham không hề đặt Vân Thiểm Thiểm vào mắt. Hắn nhìn ra thực lực tên này không tệ, tư chất cũng rất tốt, nhưng muốn đánh nhau với hắn thì lại kém quá xa.

Vân Thiểm Thiểm lui về phía sau vài bước, năng lượng hệ lõi từ trong bao tay đánh về phía Long Nham. Long Nham vẫn đứng bất động, ngay lúc lõi cầu sắp bay đến trước mặt hắn liền nhẹ nhàng duỗi ngón tay búng một cái, lõi cầu liền bắn ngược trở về.

Vàng nhìn thấy động tác của Thiểm Thiểm cũng lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu, vô số mảnh kim loại bắn ra từ lòng bàn tay nàng. Từ trên không trung, kim loại nhanh chóng biến thành một cơn mưa đâm về phía Long Nham. Thế nhưng những công kích này trong mắt Long Nham lại chẳng khác gì trò xiếc, hắn vẫn không hề nhúc nhích, chỉ cần một cái phất tay liền hóa làn công kích thành vô hình, hoàn toàn không mấy may chạm được vào hắn.

Mặc dù đã nhiều năm không phối hợp lẫn nhau nhưng Vân Thiểm Thiểm cùng Vàng lại ăn ý như vốn dĩ trời sinh đã vậy. Một ánh mắt của Vân Thiểm Thiểm, Vàng nhìn vào liền biết hắn muốn làm cái gì. Ngay lập tức, bốn phương tám hướng đều bị Vàng bày lưới kim loại, sau đó là hỏa diễm cháy rực bao vây Long Nham. Vân Thiểm Thiểm sử dụng Thiên Ngân chứa đựng năng lượng hệ lõi như lúc đối đầu với nhện khổng lồ. Năng lượng rót vào lưới kim loại, bạo tạc cũng được thúc dục, lõi cầu nhanh chóng nổ tung bay về phía Long Nham.

Long Nham vốn dĩ không để vào mắt, nhưng khi nguồn năng lượng mãnh liệt này bay về phía mình, chính hắn cũng phải đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Điểm nhẹ mũi chân, một luồng sáng bảy màu xuất hiện quanh thân. Hai tay hắn vung lên, nguồn năng lượng cực lớn đã bị đánh bật ra nhưng cả người của hắn cũng lùi về sau một khoảng xa. Ánh mắt hắn khi nhìn Vân Thiểm Thiểm cũng nhiều thêm một phần thâm thúy, người có thể khiến cho hắn phải ra tay không nhiều lắm, khắp đại lục Tranh Vành này lại càng rất hiếm.

Công kích bị đánh trở về một lần nữa, Vân Thiểm Thiểm thụt lùi về sau vài bước. Hắn biết Long Nham rất mạnh nhưng không ngờ hắn ta lại có thể mạnh đến tình độ này.

Sức mạnh mà hắn cùng Vàng liên thủ đánh ra, chính hắn tự nhận là cao thủ Thiên tử cấp cũng phải thay đổi sắc mặt, nhưng Long Nham không những có thể tránh dễ dàng mà còn phá tan công kích đó.

“Hừ!” Long Nham hừ nhẹ một tiếng, cánh tay khê nâng, một cơn gió sắc như dao đánh mạnh vào người Vân Thiểm Thiểm, ngay cả một cơ hội cho hắn trốn tránh cũng không có.

Máu chảy xuống từ khoeo môi Vân Thiểm Thiểm. Hắn vẫn đứng yên, có chết cũng không chịu thua lui về phía sau một bước. Hắn biết lần này là cảnh cáo của Long Nham, nếu hắn ta thật sự ra tay thì bây giờ hắn đã chết rồi.

“Thiểm Thiểm! Thiểm Thiểm, huynh có sao không?” Lúc Long Nham ra tay đã buông tha cho Ngân Linh Nhi. Ngân Linh Nhi nhìn thấy Vân Thiểm Thiểm bị thương liền cuống quýt chạy tới, lo lắng quan sát hắn.

“Ta vốn dĩ cho ngươi một cơ hội suy nghĩ, bây giờ cũng không cần nữa rồi!” Long Nham vung ống tay áo, cả người Vàng như bị giam cầm, không thể cử động dù chỉ một chút. Long Nham vươn tay xé Vàng lên.

“Buông nàng ra!” Âm thanh của Vân Thiểm Thiểm vô cùng lạnh lùng.

“Thiểm Thiểm, huynh đừng quan tâm đến Vàng nữa, chúng ta mau đi thôi! Huynh đã bị thương nặng như vậy rồi. Huynh vốn không phải là đối thủ của hắn ta. Huynh có thể chờ sau này mạnh hơn rồi đến cứu Vàng mà!” Ngân Linh Nhi hết lời khuyên bảo Vân Thiểm Thiểm. Nàng thật sự là không muốn Vân Thiểm Thiểm phải vì Vàng mà hi sinh tính mạng. Trải qua chuyện lúc này vừa rồi, nàng cũng đã hiểu thực lực của Long Nham tuyệt đối không đơn giản dừng lại ở Thiên xích như vậy. Vân Thiểm Thiểm liên tục liên thủ với Vàng cũng đều không đánh lại hắn ta, nếu tiếp tục đối đầu với hắn ta thì hắn là phải chết.

“Buông ra!” Đây là lần đầu tiên Vân Thiểm Thiểm đẩy Ngân Linh Nhi ra. Hắn lau nhẹ vết máu trên khoeo môi, tiến lên phía trước vài bước, gần từng chữ: “Thả nàng ra!”

Vân Thiểm Thiểm vẫn luôn treo bộ dạng ôn hòa trên người, nhưng thanh âm của hắn lúc này lại như tiếng nói phát ra từ địa ngục, mang theo sự lạnh lẽo thấu tim gan.

“Nếu không thì sao?” Long Nham nhếch mày. Hắn ngược lại càng muốn nhìn xem Vân Thiểm Thiểm còn có bản lĩnh gì.

Vân Thiểm Thiểm biết với thực lực của mình bây giờ vốn không phải là đối thủ của Long Nham. Bây giờ hắn chỉ có một cách, nếu thành công thì có thể mang Vàng thoát khỏi đây. Nếu như thất bại, chính hắn cũng không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Ngưng tụ công lực toàn thân lại một chỗ, đôi con ngươi màu tím của Vân Thiểm Thiểm bỗng nhiên bắt đầu trở nên âm tàn. Một tia sáng tím ác liệt bắn ra từ trong mắt hắn, bay về phía Long Nham.

Long Nham cảm thấy không ổn liền vội vàng ném Vàng qua một bên. Sau đó hắn ta thúc dục năng lượng của mình hình thành một tấm chắn lớn ngăn trở trước mặt, vô số mũi dao gió sắc bén bay về phía Vân Thiểm Thiểm. Vân Thiểm Thiểm thậm chí cũng không kịp tránh né, dao gió đâm vào thân thể hắn không lưu tình.

111. Q.3 - Chương 113: Quay Đầu, Nàng Không Còn Nơi Đó! (kết)

“Thiểm Thiểm!” Ngân Linh Nhi kinh hãi kêu to ra tiếng.

Thân thể Vân Thiểm Thiểm như điều đứt dây, bị đánh bay rất xa. Bên này, Long Nham cũng nhin không được mà liếc nhìn Vân Thiểm Thiểm bằng ánh mắt phức tạp. Thế nhưng ngay sau đó hắn xoay người nói với Vàng: “Nếu ngươi suy nghĩ cẩn thận thì ta đã không mạnh tay như vậy”

Vân Thiểm Thiểm bước lên vài bước, thân thể của hắn lại dừng một chút. Một ngụm máu tươi trào ra từ khóe miệng nhưng hắn vẫn không dừng lại mà tiếp tục bước đi.

Bước chân của Vàng tiến về phía Vân Thiểm Thiểm chưa bao giờ trầm trọng như lúc này. Nàng nhìn lầm rồi sao? Cái người đầy máu kia chính là Vân Thiểm Thiểm thật sao? Không phải! Nhất định không phải! Nước mắt theo khóe mắt Vàng không ngừng rơi xuống, khiến cho tâm mắt nàng mơ hồ đến không xác định được phương hướng.

Ngân Linh Nhi ôm lấy Vân Thiểm Thiểm, nhìn Vàng đang tiến đến gần liền nghiêm nghị rống to: “Mày cút đi! Đều tại mày, là mày đã hại chết Thiểm Thiểm! Mày là Thần thú thì thế nào? Nói cho cùng thì cũng không bằng súc sinh. Mày có tư cách gì khiến cho Thiểm Thiểm hi sinh vì mày chứ hả? Đều là do mày! Mày không được chạm vào Thiểm Thiểm, mày không xứng!”

Ngân Linh Nhi khóc to, lắc lư thân thể đầy máu trong ngực. Thế nhưng giờ phút này Vân Thiểm Thiểm lại như một xác chết nằm im lìm trong ngực Ngân Linh Nhi, không một chút sức sống.

Đúng vậy, tính mạng của Vân Thiểm Thiểm đang mất đi từng giây từng phút, hơi thở cũng càng lúc càng yếu, phảng phất như tùy thời đều sẽ biến mất.

“Hu hu... Thiểm Thiểm, huynh mau tỉnh lại đi! Huynh làm sao vậy nè...” Ngân Linh Nhi không ngừng lắc lư, nhưng Vân Thiểm Thiểm vẫn không một chút phản ứng.

“Thiểm Thiểm, huynh đừng chết mà! Huynh chết thì ta phải làm sao bây giờ? Ta còn muốn gả cho huynh mà, huynh không được chết!” Ngân Linh Nhi lúc này thật sự không biết phải làm sao. Có như thế nào nàng cũng không ngờ Vân Thiểm Thiểm sẽ mất mạng, mà tất cả cũng đều vì Vàng.

“Mày đền mạng cho Thiểm Thiểm đi! Sao mày có thể nhẫn tâm như vậy chứ? Thiểm Thiểm tốt bụng nhận nuôi mày, mày báo đáp huynh ấy như vậy sao? Nếu không phải tại mày thì sao huynh ấy có thể chết chứ? Tại sao người chết không phải là mày? Sao mày không chết luôn đi? Mày còn tới đây làm gì? Mày mau đến đi! Đi chết đi!” Ngân Linh Nhi gào thét vào mặt Vàng.

Nàng là công chúa tôn quý nhất Bắc Diệu quốc, từ nhỏ đã tư chất hơn người, phụ hoàng vô cùng thương yêu nàng, tất cả mọi người đều kính nể nàng, chỉ có Vân Thiểm Thiểm là trốn tránh nàng. Thế nhưng hắn càng trốn thì nàng lại càng thích hắn. Nàng đuổi theo Vân Thiểm Thiểm hơn bốn năm trời, hắn lại luôn duy trì bộ dạng khó chịu vì phiền phức. Trái lại, hắn đối với con thú cưng chẳng khác nào súc sinh kia lại rất dịu dàng, bây giờ lại còn hi sinh vì nó. Sao nàng có thể nuốt trôi được cơn tức này chứ? Vàng là cái gì? Tại sao Vân Thiểm Thiểm lại vì nó mà làm nhiều chuyện như vậy chứ? Nàng không phục! Tại sao người chết không phải là Vàng? Nếu như không phải tên nam nhân Long Nham kia coi trọng Vàng thì Vân Thiểm Thiểm cũng sẽ không chết.

“Ta có thể cứu ca ca!” Vàng vội ngắt đầu, nói.

“Cái gì? Mày nói mày có thể cứu Thiểm Thiểm?” Ngân Linh Nhi ngưng khóc, nhìn chằm chằm vào Vàng, hỏi lại: “Thật sao?”

Vàng gật gật đầu.

“VẬY còn lẽ mà cái gì nữa, mau cứu huynh ấy đi! Thiểm Thiểm gần như không còn thở nữa rồi, vậy mà mày còn ở đây thất thần. Mày muốn Thiểm Thiểm chết có phải hay không?” Bấy giờ Vân Thiểm Thiểm đang hôn mê, Ngân Linh Nhi cũng không cần khách khí với Vàng nữa.

Vàng đi đến bên cạnh Vân Thiểm Thiểm. Lúc này, nàng ngược lại không có khóc rống lên như Ngân Linh Nhi. Nàng lau khô nước mắt, nhìn Vân Thiểm Thiểm, móng vuốt nhỏ nhắn nhẹ nhàng đặt vào trong lòng bàn tay của hắn.

Nàng nhớ đến hơi ấm của ca ca, nhớ lại khoảng thời gian tốt trước kia khi chỉ có nàng và hắn. Lúc đó, cả ngày ca ca đều mang theo nàng. Thế nhưng từ sau khi Ngân Linh Nhi xuất hiện, ca ca đã không còn quan tâm đến nàng. Vàng liếc nhìn Ngân Linh Nhi, trong ánh mắt có một chút oán hận.

Nàng chưa bao giờ biết hận là như thế nào, thế nhưng lúc này đây nàng lại cảm thấy Ngân Linh Nhi thật đáng ghét. Đã rất lâu nàng không được ở bên cạnh ca ca, ca ca không còn ôm lấy nàng, cũng không còn dứt cho nàng ăn. Trong đầu Vàng không khỏi xuất hiện cảnh nàng cùng ca ca đối phó với Vân Mộng Vũ, trèo lên mái nhà ngắm sao, chờ đợi cha Hàn Chỉ trở về. Còn có, ca ca tắm rửa cho nàng, bôi thuốc cho nàng...

Sóng mũi Vàng có chút ê ẩm, một giọt nước mắt khế rơi xuống, tình cờ rơi vào lòng bàn tay của Vân Thiểm Thiểm.

“Mày nhìn ta làm cái gì? Còn không mau cứu Thiểm Thiểm đi mà còn lẽ mà lẽ mà cái gì vậy hả?” Ngân Linh Nhi bị Vàng nhìn đến không được tự nhiên. Vàng vẫn luôn duy trì bộ dạng ngoan ngoãn dễ bị ức hiếp, thế nhưng ánh mắt lúc này lại khiến cho nàng có một cảm giác khiếp đảm.

“Ta không thích người!” Vàng cũng không thèm nuốt hết những oan ức do Ngân Linh Nhi gây ra, mà là thẳng thắn nói.

“A! Mày nghĩ rằng ta thích mày sao? Nếu không phải e ngại mặt mũi của Thiểm Thiểm thì ta đã xử lý mày từ lâu rồi. Vô công của mày cao thì thế nào? Mày vĩnh viễn cũng không phải là người! Mày thích Thiểm Thiểm thì thế nào? Huynh ấy cũng sẽ không cưới mày, mày đừng có mơ mộng hão huyền nữa! Còn nữa, thân phận của mày là gì? Mà thân phận của Thiểm Thiểm lại là gì? Theo ta biết, huynh ấy chính là thế tử của Tứ vương gia Đông Thịnh quốc, tiểu vương gia do hoàng đế Nam Đường sắc phong. Huynh ấy là vương công quý tộc, chỉ có thân phận công chúa như ta mới xứng với huynh ấy. Còn mày thì sao? Bất quá cũng chỉ là một con chó được nhặt về nuôi! Cho dù có một ngày mày biến thành người thì cũng không thay đổi được bản chất súc sinh của mày!” So về miệng lưỡi thì Ngân Linh Nhi làm sao có thể thua dưới tay Vàng. Mấy năm nay Vàng đi theo Long lão đầu học một chút kiến thức căn bản của nhân loại, mà Ngân Linh Nhi lại lớn lên ở nơi cung cấm.

“Người nhất định sẽ hối hận!” Vàng vẫn luôn nhường nhịn Ngân Linh Nhi là vì Vân Thiểm Thiểm, nhưng bây giờ nàng không muốn nhịn nữa. Nàng ra quyết định này cũng không biết còn có thể sống hay không, cho nên nàng không muốn tiếp tục nhẫn nhịn nữa.

“Rốt cuộc cũng lộ ra bộ mặt thật rồi à? Bình thường đều giả vờ biết điều như vậy, bây giờ Thiểm Thiểm không nhìn thấy không nghe thấy liền không muốn che giấu nữa sao?” Ngân Linh Nhi không ngừng châm chọc.

Vàng không để ý tới nàng ta nữa. Đối với nàng, người quan trọng nhất chính là Vân Thiểm Thiểm.

“Sau khi ca ca tỉnh lại thì người phải nhanh chóng đưa ca ca rời khỏi đây. Người vẫn luôn quần quít lấy ca ca, ta mong rằng người sẽ chăm sóc tốt cho hắn” Vàng nhìn gương mặt của Thiểm Thiểm một cách chăm chú. Ca ca vẫn đẹp như vậy, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng gặp người nào đẹp hơn ca ca.

“Rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt rồi sao? Muốn dùng chính mình để trao đổi an nguy của Thiểm Thiểm à? Coi như mày thức thời, nhưng nếu như Thiểm Thiểm lại đi tìm mày thì phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ

mày muốn nhìn huynh ấy bị thương một lần nữa sao?” Ngân Linh Nhi nhìn chăm chăm vào Vàng. Nàng cũng không muốn sau khi Vân Thiểm Thiểm tỉnh dậy lại chạy đi tìm con sư tử này. Bộ dạng giống như một con chó nhỏ, thật không biết nó có chỗ nào tốt mà Vân Thiểm Thiểm đi đâu cũng mang theo!

“Vậy người nói thử xem ta phải làm gì?” Vàng đương nhiên không muốn Vân Thiểm Thiểm lại đến khiêu chiến với Long Nham một lần nữa. Nàng biết Long Nham cũng bị thương, nhưng không có nghĩa là hẳn ta đánh không lại Vân Thiểm Thiểm. Mặc dù nàng chắc chắn có thể khiến Vân Thiểm Thiểm gia tăng công lực nhưng có thắng được Long Nham hay không vẫn không thể xác định.

Cho dù đánh lại thì sao? Đến lúc đó nàng cũng đã không còn trên thế gian này nữa rồi. Chẳng lẽ nói với hẳn rằng nàng vì cứu hẳn mà hy sinh tính mạng sao? Sao nàng có thể làm như vậy được?

Ca ca vì nàng mới bị thương, thậm chí còn gần như sắp chết. Đây là món nợ mà nàng thiếu ca ca, nàng vì ca ca làm chút chuyện cũng là điều phải làm.

“Để ợt! Khiến cho huynh ấy quên mày không phải là tốt rồi sao? Khiến cho huynh ấy nghĩ rằng trên thế giới này không tồn tại một con vật như mày!” Ngân Linh Nhi nói một cách đắc ý, chỉ cần Vân Thiểm Thiểm không nhớ đến Vàng thì chẳng phải mọi chuyện đều được giải quyết sao?

“Quên?” Vàng thì thảo nhớ kỹ chữ này. Khiến cho ca ca quên mất nàng sao? Quên mất bọn họ đã gặp nhau như thế nào, đã vui vẻ bên nhau như thế nào, quên mất trên thế giới này còn một người tên Vàng sao?

“Đúng vậy! Có quên mới không đi tìm mày, cũng sẽ không bị thương nữa” Ngân Linh Nhi nhếch môi. Nàng muốn như thế đã từ lâu lắm rồi, nhưng vẫn chưa có cơ hội. Nàng không phải là đối thủ của Vân Thiểm Thiểm cùng Vàng. Huống hồ sư phụ luôn thiên vị Vàng như vậy, nàng lại càng không có cơ hội ra tay. Bây giờ có cơ hội tốt bày ra trước mắt, nàng làm sao có thể buông tay? Hơn nữa, nàng tin rằng tên ngu ngốc này nhất định sẽ đồng ý. Nó muốn cứu Vân Thiểm Thiểm, nó nhất định sẽ phải đồng ý.

“Được!” Vàng gật gật đầu.

Ngân Linh Nhi nhìn Vàng bằng ánh mắt có chút kinh ngạc. Quả thật là đồng ý sao? Dứt khoát như vậy sao? Nàng nghĩ rằng nó còn muốn suy nghĩ một lúc lâu đấy!

“Ta đồng ý! Thế nhưng Ngân Linh Nhi, ta không thích người. Nếu như sau này ca ca ở bên cạnh người không hạnh phúc mà ta thì còn sống, ta nhất định sẽ giết người!” Vàng nhìn Vân Thiểm Thiểm, nói một cách rất bình tĩnh. Ánh mắt của nàng không còn thanh tịnh nữa, mà là tràn đầy đau xót cùng không muốn buông tay.

Ngân Linh Nhi ngẩn người. Nó có ý gì?

“Mày...” Ngân Linh Nhi cũng muốn hỏi cho rõ nhưng Vàng đã không còn để ý tới nàng ta nữa rồi.

Một tấm phù chú kỳ dị đột nhiên xuất hiện trước mắt, sau đó một vòng sáng màu vàng nhu hòa bao vây lấy Vàng cùng Vân Thiểm Thiểm. Vàng bò lên trên người Vân Thiểm Thiểm, cúi đầu hôn nhẹ lên môi hẳn.

Nước mắt khê rơi lên mặt Vân Thiểm Thiểm. Lúc này như có kỳ tích, Vân Thiểm Thiểm vậy mà cũng chảy nước mắt. Hai giọt nước mắt hòa vào cùng một chỗ, chảy xuống thấm vào lòng đất.

“Vàng hướng thần linh xin thề, từ nay về sau nguyện ý đem tính mạng của mình hòa cùng Vân Thiểm Thiểm, hoàn thành khế ước sinh tử, không xa không rời” Vàng mỉm cười, từng giọt máu tươi rơi xuống, rơi lên người Vân Thiểm Thiểm, dung hợp vào máu của hẳn.

Ca ca, ta biết huynh vẫn luôn không muốn ký kết khế ước bình đẳng với ta là bởi vì mẹ từng nói rằng sau này huynh phải cưới ta, chúng ta phải vĩnh viễn ở bên cạnh nhau, ai cũng không rời đi, ai cũng không vứt bỏ, không xa không rời. Thế nhưng hôm nay ta phải ích kỷ một lần, thừa dịp huynh không chú ý đã lặng lẽ ký kết khế ước bình đẳng với huynh. Nếu sau này như huynh có biết được, nhất định không được giận ta. Bởi vì sau khi ký kết khế ước với ta thì huynh không thể ký kết khế ước với bất luận kẻ nào khác.

Ca ca, huynh có thể tha thứ cho sự ích kỷ của ta không? Ta thừa nhận bản thân mình ích kỷ vì muốn có được huynh, bởi vì rốt cuộc ta cũng không còn được nhìn thấy huynh nữa rồi. Ta không còn đứng sau lưng huynh nữa, cũng không thể tiếp tục chờ huynh quay đầu lại nhìn ta.

Ca ca, sau này nếu huynh gặp lại mẹ, xin hãy nói với mẹ rằng ta thật sự rất nhớ mẹ, rất yêu mẹ. Ta biết mọi người đều là con người, đều có cha có mẹ, nhưng ta lại không có bởi vì ta là do linh khí đất trời sinh ra. Khi tỉnh lại, người đầu tiên ta nhìn thấy chính là huynh. Ta thật sự rất vui vẻ, rất hạnh phúc!

Ca ca, giây phút hạnh phúc nhất đời ta chính là ngày đó khi mở mắt ra, ta nhìn thấy huynh! Huynh, mẹ, cha Hàn Chỉ cùng mọi người đều là người thân của ta, người quan trọng nhất kể từ lúc ta đặt chân vào thế giới này. Thế nhưng ta không thể gặp lại họ nữa rồi.

Ca ca, ta biết huynh nhất định sẽ quên mất ta, nhưng như vậy thì huynh có thể bình an rời khỏi đây, sau đó đi tìm mẹ.

Ca ca, nếu huynh quên ta, còn có thể chuyển lời của ta đến mẹ không? Chắc là không rồi! Thế nhưng ta thật sự rất nhớ mẹ.

Ca ca, huynh nhất định phải khỏe mạnh, mẹ nhìn thấy huynh khỏe mạnh nhất định sẽ rất vui vẻ. Rốt cuộc thì ta cũng không khiến cho mẹ thất vọng, bởi vì ta có thể đưa huynh hoàn hoàn chính chính đến bên mẹ rồi.

Ca ca, ta còn có rất nhiều rất nhiều chuyện muốn nói với huynh, nhưng ta cũng không biết nên nói như thế nào. Bởi vì, ta bây giờ cảm thấy thật đau, thật khổ sở. Ta không biết tại sao bản thân mình có nhiều cảm xúc như vậy nữa, ta cũng không biết tại sao mình lại khóc., tại sao phải khổ sở, tại sao lại muốn huynh quan tâm đến ta nhiều một chút.

Ca ca, ta là làm sao vậy?

“Đất trời chứng giám, ta nguyện dùng tính mạng của mình để đổi lấy tính mạng của ca ca” Cuối cùng, Vàng phải dờn tầm mắt, khẽ nhắm mắt, sau đó từng vầng sáng màu vàng tuôn ra từ trên người nàng, tiến vào trong cơ thể Vân Thiểm Thiểm.

Một màn xảy ra trước mắt khiến cho người ta không tưởng tượng nổi. Chỉ thấy thân thể vốn đầy vết thương của Vân Thiểm Thiểm vậy mà từ từ khép lại. Không bao lâu sau, tất cả những vết thương trên người hẳn đều bình phục, như chưa từng bị thương bao giờ.

Tia sáng màu vàng xung quanh dần dần tán đi, Vàng bò xuống khỏi người Vân Thiểm Thiểm, sau đó nhàn nhạt nói với Ngân Linh Nhi: “Ca ca đã không sao nữa rồi. Người muốn làm gì liền làm đi, nhưng nếu người dám tổn thương ca ca, ta có chết cũng sẽ không bỏ qua cho người!”

“Thiểm Thiểm thật sự không có sao nữa hả?” Ngân Linh Nhi nghi ngờ nhìn Vàng, sau đó nhìn lại Vân Thiểm Thiểm đã hoàn toàn bình phục, hơi thở cũng dần bình thường trở lại, hơn nữa dường như còn mạnh hơn trước kia.

Sao nó có thể làm được điều đó?

“Ta đi đây!” Vàng lướt qua khỏi Ngân Linh Nhi, không hề quay đầu liếc nhìn Vân Thiểm Thiểm.

“Này...” Ngân Linh Nhi còn định nói gì đó nhưng Vàng đã đi xa, không hề dừng bước.

Ngân Linh Nhi hơi do dự, sau đó lấy một chiếc hộp trong túi ra, bên trong đó có một con sâu nhỏ đang ngoe. Nàng cầm con sâu lên Vân Thiểm Thiểm, vẫn do dự không biết có nên làm hành động tiếp theo hay không.

Nàng quay nhìn thân ảnh sắp biến mất của Vàng, Ngân Linh Nhi cắn răng đặt con sâu vào lòng bàn tay Vân Thiểm Thiểm.

Thiểm Thiểm, huynh đừng trách ta, ta cũng chỉ là vì tốt cho huynh mà thôi. Nếu huynh quay đầu tìm Vàng một lần nữa, huynh sẽ phải chết. Huynh đã chết một lần rồi, ta không thể để cho huynh chết thêm lần thứ hai.

Vàng không biết đã bước đi bao lâu, rốt cuộc cũng ngã xuống đất. Máu tươi chảy ra từ mũi, tai, mắt miệng của nàng, càng chảy càng nhiều.

“Chỉ cần người cho hấn một nửa tính mạng, hấn vẫn có thể tiếp tục sống. Tại sao người lại giao hết cả mạng mình cho hấn? Lại còn muốn thay hấn chịu đựng nỗi đau phan thây xé xác này? Người biết rõ nếu làm

trái ý trời thì sẽ phải chịu sự trừng phạt, mà người thà rằng như vậy cũng muốn cứu hần sao?” Long Nham không biết lại xuất hiện bên cạnh Vàng từ bao giờ, trong thanh âm lại lộ ra vẻ khó hiểu. Khế ước bình đẳng có thể cống hưởng tính mạng mình cùng đối phương, vừa rồi Vàng chỉ cần chia xẻ một nửa tính mạng cho Vân Thiểm Thiểm thì hần ta vẫn có thể sống. Chỉ có điều, thực lực của hần ta sẽ quay trở lại Tử cấp mà thôi, nói cách khác chính là hần ta phải tu luyện lại từ đầu một lần nữa. Tuy nhiên như thế cũng đã là quá tốt rồi, còn hơn là phải chết. Nàng chỉ cần cứu hần thôi, tại sao phải cho hần ta toàn bộ tính mạng của mình chứ?

“Ca ca đã đến Thiên thanh cấp, rất nhanh có thể đột phá Thần cấp. Khi đó ca ca có thể đến đại lục Thần Chi tìm mẹ. Mấy năm nay ca ca liều mạng tu luyện chính là vì có thể gặp lại mẹ sớm một chút. Huynh ấy cố gắng hơn bốn năm, nếu như phải bắt đầu lại thì chính là thêm bốn năm nữa. Ta không muốn ca ca chịu đựng sự đau khổ này” Thanh âm của Vàng rất nhẹ, nhẹ như những cơn gió đang mơn trớn gương mặt nàng.

“Hần trả giá chỉ có bốn năm, mà người thì lại thống khổ như ‘vạn tiễn xuyên tim’, sau đó là tan thành mây khói. Người là heo sao? Chỉ có bấy nhiêu mà cũng không biết phân nặng nhẹ!” Thanh âm của Long Nham có chút tức giận, đã rất lâu rồi hần không có giận như vậy. Thế nhưng hần thật sự không thể nào chịu nổi, cho dù có là kẻ dẫn thì cũng biết phải cân nhắc lựa chọn như thế nào không phải sao? Nguyên ý giao tính mạng mình cho người khác đã là bỏ ra một cái giá rất lớn rồi. Chẳng hạn như nàng có thể sống được một ngàn năm lại thoảng chốc cho người khác năm trăm năm, như vậy còn chưa đủ sao? Tại sao lại dẫn đến trình độ cho hần ta tất cả như thế? Rốt cuộc nàng Kim Diễm Sư hay là heo đầu thai vậy?

“Người đừng có gây phiền phức cho ca ca nữa có được hay không? Người muốn ta đi với người, ta đã tới rồi đây. Người để cho ca ca rời khỏi đây, được không?” Vàng nhìn Long Nham, thanh âm nhẹ đến nỗi như hư không.

“Người cảm thấy ta còn có thể là đối thủ của hần ta sao?” Long Nham lắc lắc đầu, nói tiếp: “Kim Diễm Sư là do linh khí đất trời sinh ra, mấy vạn năm cũng mới xuất hiện một lần. Người lại không một chút keo kiệt giao toàn bộ tính mạng của mình cho hần ta. Hần ta không cần tốn nhiều sức đã có thể đột phá Thần cấp, hơn nữa con đường tu luyện sau này cũng là một mảnh bằng phẳng”

Lúc trước hần muốn bắt Vàng ở lại quả thật là có lòng riêng. Đợi đến lúc Vàng lớn lên, bọn họ có thể song tu, thực lực của hần sẽ đột nhiên tăng mạnh. Hần vốn dĩ đã chuẩn bị tiến vào đại lục Thần Chi, nếu có Vàng tương trợ thì cũng nhiều hơn một phần bảo đảm.

Tuy nhiên, hần lại không thể tưởng tượng được nàng có thể dùng phương thức như vậy cứu một người. Nếu sớm biết như thế, hần thà rằng không ra tay với Vân Thiểm Thiểm còn hơn. Hần vẫn có gốc gác là sư tử, tộc nhân hần luôn coi trọng người trong tộc. Mà Vàng nói như thế nào cũng là bọn người cùng một tộc, nàng muốn bảo vệ nàng, đồng thời cũng không muốn nàng chết.

“Như vậy thì tốt quá rồi!” Vàng cười cười. Ca ca đột phá Thần cấp, vậy là có thể đi tìm mẹ được rồi.

Mẹ, người sẽ nhớ con sao?

Ca ca, huynh đã quên ta rồi sao?

Long Nham nhìn Vàng đang ướm sưng vì máu. Nhóc con đã không còn hô hấp, trong mắt hần xuất hiện sự đau lòng. Hần cẩn thận ôm thân thể nhỏ bé của Vàng lên, đi vào trong cốc.

Phía tây Tử Vong Sơn Mạch có một cánh đồng hoa Mạn Châu Sa rộng lớn. Nghe nói, nơi đó rất gần với Minh Giới.

Long Nham đặt thi thể của Vàng vào bên trong đóa hoa Mạn Châu Sa. Hần hi vọng hồn phách của nàng có thể đi đến Minh Giới. Nếu như nàng có hồn phi phách tán, cách Minh Giới gần hơn một chút thì cũng không bị bay đi.

Hần ngược nhìn cánh đồng Mạn Châu Sa rộng lớn, từng mảng từng mảng đỏ tươi như máu. Hi vọng những đóa hoa này có thể chỉ đường cho nàng, dẫn nàng vào Minh Giới, đừng khiến cho hồn phách của nàng trôi dạt trên thế gian này, đừng để cho nàng lại tiếp tục cô đơn. Nhóc con đáng thương, nàng bước vào thế giới này cũng chỉ có vài năm mà thôi. Thân thú cao cấp hiếm gặp trong vạn năm, nếu đến được đại lục Thần

Chi nhất định sẽ trở thành báu vật mà các đại gia tộc đua nhau tranh đoạt. Chỉ là ngay ranh giới huy hoàng, nàng lại dùng phương thức như vậy trao tất cả của mình cho một người khác.

Nếu như thần linh thật sự tồn tại, vậy thì xin hãy khiến cho nàng có một cuộc sống tốt hơn vào kiếp sau.

Mạn Châu Sa, nếu như ngươi biết đường đến Minh Giới, xin hãy dẫn đường cho nàng. Còn nữa, xin hãy nói với nàng, kiếp sau hãy vì bản thân mình nhiều hơn một chút.

Long Nham xoay người, cánh đồng hoa sau lưng vẫn đỏ tươi như máu.

Vân Thiểm Thiểm tỉnh lại thì đã là vài ngày sau.

Ngân Linh Nhi sợ Vàng đổi ý cho nên đã đưa Vân Thiểm Thiểm rời khỏi ngọn núi Long Sư đến Mặt Nhật Sâm Lâm.

Vân Thiểm Thiểm tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu vô cùng đau đớn.

“Thiểm Thiểm, rốt cuộc huynh cũng tỉnh rồi. Thật tốt quá! Huynh khiến cho ta sợ muốn chết” Ngân Linh Nhi khóc lớn bỏ nhào vào người Vân Thiểm Thiểm. Hai ngày Vân Thiểm Thiểm vẫn hôn mê, nàng còn tưởng rằng Vàng đã lừa nàng.

“Ách! Sao ta lại ở đây?” Vân Thiểm Thiểm xoa xoa đầu. Tại sao hắn lại cảm thấy không thoải mái như vậy chứ?

“Thiểm Thiểm, huynh thật sự không nhớ gì sao?” Ngân Linh Nhi dò hỏi.

“Nhớ cái gì?” Vân Thiểm Thiểm nhìn nàng, có chút không hiểu. Sau đó giật giật thân thể của mình, đột nhiên đứng bật dậy. Thực lực của hắn, lúc nào thì đã mạnh như thế này rồi? Giống như đã đột phá Thần cấp, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Có chuyện gì vậy? Ta làm sao vậy?” Vân Thiểm Thiểm kích động, hỏi Ngân Linh Nhi.

“Chúng ta không cần thận trọng núi Long Sư, sau đó huynh với nam nhân tên Long Nham kia đánh nhau, cuối cùng là trong mắt của huynh phóng ra một loạt tia sáng tím kỳ quái rồi ngất xỉu” Ngân Linh Nhi tránh nặng tìm nhẹ nói. Thủ đoạn sinh sống trong cung cấm có lẽ rất có tác dụng, hắn nhất định sẽ bị lừa.

Vân Thiểm Thiểm nhú mày. Dường như hắn có nhớ rằng mình đi vào núi Long Sư, sau đó xảy ra xung đột với Long Nham, hắn phải sử dụng tuyệt chiêu đặc biệt đó. Thế nhưng, hắn nhớ rằng mình đã bị thương, tại sao cuối cùng lại như không có chuyện gì, mà còn đột phá Thần cấp chứ?

“Ta không phải là đã bị thương sao?” Vân Thiểm Thiểm nghĩ nghĩ, hỏi.

“Có bị thương một chút nhưng đều ngoài da, đã bình phục rồi” Ngân Linh Nhi thấy hắn không hỏi đến Vàng, hắn là đã quên.

Vân Thiểm Thiểm gạt nhẹ đầu, vết thương của hắn quả thật có khả năng tự khép lại, cho nên chuyện này cũng không có gì kỳ lạ.

“Còn chuyện gì nữa sao?” Vân Thiểm Thiểm thấy Ngân Linh Nhi vẫn nhìn mình chằm chằm liền cảm thấy khó hiểu.

“Không có chuyện gì cả!” Ngân Linh Nhi khoát khoát tay.

“Vậy thì đi thôi!” Vân Thiểm Thiểm nhìn nàng, sau đó lại đi về phía trước.

Đi được vài bước, Vân Thiểm Thiểm đột nhiên quay đầu lại nhưng vẫn không nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

112. Q.4 - Chương 114: Thành Hoả Quý

Đến lúc chính thức đặt chân vào đại lục Thần Chi, đám người Vân Liệt Diễm mới chân chính cảm nhận được sự khác biệt lớn lao của nơi này. Lúc này, bọn họ đang đứng giữa đường lớn. Thoạt nhìn nơi này như kinh thành phồn hoa đô hội người đến người đi tấp nập, thế nhưng không khí cùng khí tức dao động xung quanh lại khiến cho bọn họ phải sợ hãi thán phục. Ngay cả người bán bánh bao đầu đường hay kẻ gánh

hàng rong, ai ai cũng đã đạt tới cảnh giới Thiên Nhân. Nếu như những người này đang ở đại lục Tranh Vành thì cuộc sống sẽ chẳng khác gì một vị hoàng đế, nhưng ở nơi đây thì cũng chỉ là một kẻ tầm thường mà thôi. Cho dù người từng huy hoàng chói sáng bao nhiêu thì khi đến một nơi xa lạ cũng chỉ như bao kẻ khác, trở thành một người không có gì cả.

Không quản bọn họ đã trải qua bao nhiêu khó khăn trắc trở để đột phá Thần cấp, khi đến đây đều không đáng để nhắc tới, bởi vì ngay ở đầu đường mà đã có thể chạm mặt người Thần cấp. Nói cách khác, cao thủ Thần cấp ở đây tùy tiện quơ tay cũng ôm được một nắm to.

Vân Liệt Diễm nhíu mày. Từ khi đến đây, hai hàng chân mày của nàng vẫn chưa từng giãn ra dù chỉ một lần. Không phải bởi vì nơi này có quá nhiều cao thủ Thần cấp, mà là vì nơi này có điều kiện tu luyện cực kì đặc biệt, khiến cho người ta phải đổ kị. Đối với một người tu luyện có dị năng mà nói, nơi nồng đậm nguyên tố tự nhiên chính là một trợ lực cực kỳ tốt, nhất là trong thời điểm chiến đấu. Một người có thể dựa vào năng lực bản thân mà xuất ra dị năng, nhưng nó cũng chỉ giới hạn trong một cảnh giới nào đó mà thôi. Tuy nhiên nếu chiến đấu trong một điều kiện thuận lợi, người có dị năng có thể khuếch đại lực công kích của mình lên không biết bao nhiêu lần.

Cho nên, Vân Liệt Diễm ghen tị, ghen tị một cách trần trụi.

Nghe ngóng qua một lượt, cuối cùng Vân Liệt Diễm cũng hiểu được mâu thuẫn trước kia giữa Hỏa Phượng Hoàng và bát đại gia tộc nơi đây.

Đại lục Thần Chi được xưng là đại lục của lãnh chúa, cấu tạo chính thể của nó như một kim tự tháp. Phía trên đỉnh chính là Thần Điện chí cao vô thượng. Thần Điện trong truyền thuyết là nơi ở của các vị thần, bởi vì chưa từng có ai gặp qua thần linh nên không ai có thể nói rõ thần là cái gì, chỉ biết ở nơi đó chưa từng có ai đến được.

Bên dưới Thần Điện là Âm Chi Sâm Lâm, nơi quanh năm bị bóng tối bao phủ, là ngục tù giam giữ Ma Vương trong truyền thuyết. Nơi đó, cũng chưa từng có người đến.

Xuống dưới một tầng nữa chính là lãnh địa của bát đại gia tộc. Bát đại gia tộc phân biệt là Kim thị, Mộc thị, Thủy thị, Hỏa thị, Thổ thị, Phong thị, Lôi thị và Hàn thị, do tám thành trì lớn tạo nên. Chỉ là, trong mỗi gia tộc đều có kết giới riêng, muốn tới lãnh địa của họ thì cần phải có sự cho phép.

Xuống tiếp phía dưới nữa chính là các thành trì nhỏ phụ thuộc của các đại gia tộc. Căn cứ theo đẳng cấp từ trên xuống dưới, lấy Hỏa thị làm ví dụ, theo thứ tự là thành Hỏa Giáp, thành Hỏa Ất, thành Hỏa Bính, thành Hỏa Đinh, thành Hỏa Tuất, thành Hỏa Minh, thành Hỏa Canh, thành Hỏa Tân, thành Hỏa Nhâm và thành Hỏa Quý.

Hiện tại, bọn họ đang ở thành trì phụ thuộc đứng ở vị trí thấp nhất của Hỏa thị – thành Hỏa Quý. Ngoại trừ thực lực của người ở đây tương đối hùng hãn ra thì những thứ khác cũng giống với một thành trì bình thường. Chỉ có điều, người ở đây không phân biệt giai cấp, mà chỉ được phân biệt bởi thực lực. Thực lực càng mạnh thì càng có tư cách nói chuyện, mà thực lực càng yếu thì chỉ bị ức hiếp. Tóm lại, ở nơi này thì kẻ mạnh sẽ là vua, chỉ cần có thực lực thì sẽ được coi trọng, thậm chí còn có thể gia nhập vào bát đại gia tộc, hưởng thụ đãi ngộ cực cao.

Cho nên, mọi người dường như đều liều mạng trèo lên cao. Mà hình tháp này lại khiến cho Vân Liệt Diễm cảm thấy buồn cười, bởi vì nó giống như một tập đoàn lớn. Vị trí của người càng lên thì càng cao, nhưng chức vị cùng đãi ngộ lại như nhau. Mất hơn nửa ngày bọn họ mới có thể hiểu đại khái cách phân chia ở thế giới này.

Lúc này, Vân Liệt Diễm cảm thấy nàng nhất định phải tập hợp bảy viên ngọc căn nguyên đại diện cho bảy nguyên tố tự nhiên cùng với viên ngọc Khai Nguyên thì mới có thể khống chế được không gian này. Nếu như nàng đoán không sai, đợi đến lúc nàng tìm được cả tám viên ngọc thì có thể đi đến Thần Điện.

Thế nhưng nàng biết bảy viên ngọc kia có lẽ đang nằm rải rác trong tám đại gia tộc. Hiện tại trong tay nàng chỉ có ngọc Thủy Nguyên do Thủy Linh Lung đưa, khoan hãy nhắc đến ngọc Khai Nguyên, sáu viên ngọc còn lại nàng phải nghĩ cách nắm trong tay trước đã. Nói cách khác, nàng nhất định phải khiêu chiến với tám đại gia tộc, đánh bại tất cả bọn họ thì mới có thể cướp được ngọc châu.

Đây chỉ là hạ sách, nếu gia tộc Thuỷ thị biết trong tay nàng có Thuỷ Nguyên thì nhất định sẽ chạy tới cướp đoạt. Cuối cùng, nàng cũng đều phải trở thành kẻ địch với bát đại gia tộc, bởi vì nàng không hề nghĩ rằng bọn họ sẽ tình nguyện đưa ngọc căn nguyên cho nàng. Muốn có được sáu viên ngọc còn lại, hơn nữa còn phải giữ được Thuỷ Nguyên trong tay, nàng và bát đại gia tộc đã định sẵn là kẻ địch của nhau.

Ở nơi này, nàng không thể tin tưởng hay phụ thuộc vào bất kì ai, bởi vì sớm muộn gì cũng sẽ trở thành kẻ địch của nhau. Hơn nữa, điều kiện hàng đầu để tồn tại ở nơi này chính là thực lực, chỉ có thực lực cường đại thì nàng mới có tư cách đối địch cùng bát đại gia tộc, mới có tư cách đoạt lấy ngọc căn nguyên.

Tìm một khách điểm gần đó, mọi người ai nấy cũng cần phải nghỉ ngơi sau một khoảng thời gian bôn ba. Từ lúc tiến vào Biển Băng đến giờ, bọn họ chưa từng có thời gian để nghỉ ngơi thật sự.

Vân Liệt Diễm tắm rửa sạch sẽ, lăn lộn trên giường một vòng rồi chìm vào giấc ngủ. Mặc kệ chuyện gì sắp xảy ra, trước mắt nàng nhất định phải ngủ một giấc thật tốt mới được.

Không biết đã ngủ bao lâu, Vân Liệt Diễm cảm thấy có thứ gì đó đang gặm đến gặm đi trên người mình. Nàng không thoải mái vung tay muốn ném thứ kia đi, nhưng bàn tay lại bị đối phương nắm lấy, thêm một trận gặm cắn.

Cuối cùng Vân Liệt Diễm cũng đành phải mở mắt ra trong mơ hồ, ngay lập tức nhìn thấy khuôn mặt Hàn Chỉ đang phóng to trước mắt. Nàng định nói gì đó nhưng Hàn Chỉ lại hôn xuống, gặm chặt môi nàng. Hắn đã nhìn hơn một năm, lúc này cho dù Vân Liệt Diễm có phản kháng như thế nào cũng đành vô dụng. Dứt khoát, nàng cũng hòa theo hắn, hai tay ôm cổ hắn, chủ động dâng hiến.

Hai người một thở dốc, Vân Liệt Diễm mang vẻ mặt lưỡi biếng nằm trong ngực Hàn Chỉ, híp híp mắt, tay hung hăng bấm một cái vào hông hắn.

Hàn Chỉ rên nhẹ một tiếng, xoay người cúi đầu cắn cắn đôi môi ngọt ngào của nàng.

“Đừng... Ta rất mệt...” Vân Liệt Diễm trốn tránh, đẩy mặt hắn ra.

Hàn Chỉ ôm nàng vào lòng, thuận tay xoa xoa người nàng ăn ké ‘đậu hũ’. Lấy nhau đã mấy năm, hai người đã hiểu nhau rất rõ.

“Mẫu thân nói phụ thân tên là Hàn Lăng, là người Hàn thị. Ở chỗ này, gia tộc Hàn thị là họ Hàn. Chàng có muốn tìm phụ thân trước hay không? Có lẽ, mẫu thân cũng muốn được gặp phụ thân” Vân Liệt Diễm dính sát vào lồng ngực Hàn Chỉ, nhẹ giọng hỏi.

Dù sao thì đối với nàng, đi tới gia tộc nào trước cũng giống nhau cả thôi. Bởi vì nếu chưa đủ thực lực trở mặt với bát đại gia tộc, nàng cũng sẽ không tùy tiện ra tay.

“Cũng được! Đưa mẫu thân về trước, dù sao người đợi ngày này cũng đã lâu. Thuận tiện, chúng ta đi thăm dò tin tức về Thiểm Thiểm một chút” Hàn Chỉ cúi đầu hôn lên trán Vân Liệt Diễm, lại nói tiếp: “Sau khi đưa mẫu thân về Thuỷ thị xong, ta cùng nàng sẽ luôn ở cùng nhau, làm những gì nàng muốn. Cho dù nàng lựa chọn như thế nào, ta cũng đều ủng hộ nàng”

Vân Liệt Diễm thoáng sửng sốt.

Hàn Chỉ là con trai của Hàn Lăng, trước kia hắn không có nơi nương tựa cho nên vẫn ở bên cạnh nàng. Thế nhưng đến đại lục Thần Chi rồi, thế lực của Hàn Lăng chắc chắn không hề nhỏ. Mà với thế lực đó, nếu ông ta muốn Hàn Chỉ ở lại Hàn thị thì phải thế nào đây?

Từ trước tới giờ Vân Liệt Diễm không có thói quen ỷ lại vào ai, cho nên chuyện nàng cần làm cũng không muốn liên lụy đến người khác. Kết quả dù sao cũng không thể biết trước, không ai có thể chắc chắn mọi chuyện đều thành công, nhưng đó đều là chuyện mà nàng phải làm. Nàng thậm chí còn nghĩ tới chuyện sẽ giao Thiểm Thiểm cùng Đoá Đoá cho Hàn Chỉ, sau đó tự mình hoàn thành sứ mệnh. Nàng có thể trở thành kẻ địch của bát đại gia tộc, nhưng nàng không muốn bọn họ gặp nguy hiểm. Nàng chính là người như vậy, nguyện khiến bản thân nguy hiểm đến tính mạng cũng không muốn người thân của mình vì mình mà chịu dù chỉ một chút thương tổn.

“Diễm nhi, mặc dù ta không biết nàng muốn làm gì nhưng ta biết nàng đến đại lục Thần Chi là có mục đích. Cho dù nàng quyết định ra sao, cho dù nàng đối địch với cả thế gian này, ta cũng đều sẽ đứng về phía nàng.

Nàng lo cho Thiểm Thiểm cùng Đoá Đoá, ta có thể đưa hai đứa nó đến chỗ phụ thân, chắc chắn ông ta sẽ vì mẫu thân mà bảo vệ hai đứa nhỏ an toàn” Hàn Chỉ nghĩ nghĩ, nói.

Lúc vẫn còn ở đại lục Tranh Vành thì hần đã biết Vân Liệt Diễm thật sự không muốn đến đại lục Thần Chi một chút nào. Đối với hần, cuộc sống của hần trước khi gặp nàng chỉ toàn là giết chóc, nhưng sau đó hần đã cảm thấy nơi đâu có nàng thì nơi đó mới thật sự là nhà.

Từ khi sinh ra hần đã theo mẫu thân lang bạt giang hồ, thuở nhỏ lại nhận mọi uỷ khuất nơi cung cấm. Sau khi rời khỏi hoàng cung đến chiến trường, hần liều cả tính mạng chỉ để tìm một con đường sống. Khi đó, hần tàn nhẫn vô tình, thủ đoạn chi ly, tất cả đều chỉ vì để sống sót. Thế nhưng khi sống sót trở về thì hần lại mất đi mục tiêu sống. Hần vẫn luôn cảm thấy trống rỗng, cho dù giết bao nhiêu người, kiếm được bao nhiêu tiền, hần cũng vẫn không thể lấp đầy được chỗ trống đó.

Sự xuất hiện của Vân Liệt Diễm khiến cho cuộc sống của hần thêm màu sắc. Hần thừa nhận, không dưới một lần hần vì Vân Liệt Diễm mà không màng sinh tử, chỉ vì muốn nàng cảm động, muốn nàng đồng ý ở bên cạnh hần. Hần không hiểu yêu là gì, nhưng sau đó thì đã hiểu được. Hần chỉ có một cái mạng này, nếu không có được lòng nàng thì mạng của hần có cũng như không. Thế cho nên bất kể phải trả giá như thế nào để chiến được trái tim của nàng, cho dù phải chết thì hần cũng cam lòng.

Hần cũng từng nghĩ rằng bọn họ sẽ mãi mãi ở lại Yến thành, cùng nhau sống một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc. Tuy nhiên, nếu nàng muốn thì hần vẫn sẽ cùng nàng ngao du giang hồ. Yến thành nếu không có nàng thì cũng sẽ không trọn vẹn.

“A Chỉ, nếu ta và bát đại gia tộc đối địch, phụ thân chàng vẫn sẽ đứng bên cạnh họ” Hồi lâu, Vân Liệt Diễm nhẹ nhàng nói ra.

Nàng rất ít khi mâu thuẫn và do dự như thế này, nhưng chỉ cần liên quan đến Hàn Chỉ thì nàng lại không thể quyết đoán được. Nàng cũng không biết từ khi nào, nam nhân này đã trở nên quan trọng như vậy, quan trọng đến mức có thể ảnh hưởng đến suy nghĩ của nàng, có thể thay đổi ý định của nàng.

“Mẫu thân đã dạy, cả đời này ta chỉ được nghe lời thê tử. Mẫu thân không có dạy ta phải nghe lời phụ thân!” Một lúc sau, Hàn Chỉ mới nghiêm túc nói ra một câu như vậy.

“Phụt...” Vân Liệt Diễm nhin không được phải cười ra tiếng. Hàn Chỉ thỉnh thoảng sẽ xuất hiện hiện tượng này, đôi khi phải im lặng thật lâu rồi tuôn ra một câu khiến nàng không thể đỡ nổi.

Thế nhưng... Chết tiệt! Nàng lại thích như vậy!

Nữ nhân, quả nhiên đều là động vật cảm tính.

“Cha mẹ, hai người đã dậy chưa? Cha! Mẹ!” Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng la của Đoá Đoá.

Vân Liệt Diễm đen mặt. Con bé này, chẳng lẽ không thể yên tĩnh trong chốc lát được sao?

“A Chỉ, cho dù chuyện gì xảy ra thì ta đều sẽ tin tưởng chàng” Vân Liệt Diễm đứng dậy, cầm quần áo mặc vào, bất ngờ quay lại nói một câu.

Hàn Chỉ nhìn Vân Liệt Diễm, gật nhẹ đầu. Mãi rất lâu về sau thì hần mới hiểu hết được câu nói lúc này của nàng.

Vân Liệt Diễm mặc xong quần áo đi ra ngoài liền nhìn thấy Đoá Đoá mang vẻ mặt chờ mong nhìn vào. Bất ngờ ở chỗ, chỉ có mỗi con bé đứng ở đây.

“Sao con lại chạy tới đây một mình? Đại Bạch đâu?” Bình thường không phải Đại Bạch đều dính lấy Đoá Đoá sao? Có Đại Bạch, nàng mới yên tĩnh được một lát.

“Mẹ, nơi này là khách điểm, Đại Bạch biến thành hình dạng bạch hổ không được thuận tiện cho nên hần đã biến thành người, sau đó lặng lẽ trốn đi, một chút cũng không thú vị!” Đoá Đoá vênh cái miệng nhỏ nhắn lên tỏ cáo. Làm gì mà cứ biến thành người rồi lại trốn đi? Vẫn cứ ở dạng bạch hổ có phải là tốt hơn không?

“Ách...” Vân Liệt Diễm gật nhẹ đầu. Hoàn toàn chính xác, trong hình dạng bạch hổ quả thật rất bất tiện. Vốn dĩ Đại Bạch đã đột phá Thần cấp, cho nên có thể hoá thành hình người, nếu không phải tại Đoá Đoá thì hần ta cũng không lúc nào cũng duy trì hình dáng bạch hổ.

Đại lục Thần Chi vốn dĩ không phân biệt loài người cùng loài thú, bởi vì ai ai cũng giống nhau. Chính nàng cũng vậy, nàng cũng không hẳn là con người. Thế nhưng ra ngoài trong hình dạng con người thì tương đối dễ dàng hơn một chút. Mấy ngày qua thật sự là làm khó cho Đại Bạch, cũng không biết con quỷ thích khóc nhè này có nhấn chìm hẳn bằng nước mắt không khi mất đi con ngựa bằng bạch hổ này.

“Mẹ, chúng ta đi tìm ca ca đi!” Đoá Đoá kéo kéo góc áo của Vân Liệt Diễm, nói ra mục đích của mình. Thật ra thì nó rất muốn đi tìm ca ca, mẹ từng nói khi nào đến đại lục Thần Chi thì có thể gặp được ca ca. Thế nhưng bây giờ đến nơi rồi mà tại sao vẫn chưa thấy?

“Vây Đoá Đoá có biết chúng ta phải tìm ở đâu hay không?” Vân Liệt Diễm đương nhiên cũng muốn tìm Vân Thiểm Thiểm, còn có cả Vàng nữa.

Mấy năm không gặp, nàng thật sự rất nhớ bọn chúng. Vàng là một đứa nhỏ khả ái, nếu biến thành hình người nhất định sẽ vô cùng xinh đẹp, nhất là đôi đồng tử màu vàng càng nhìn càng thấy đẹp mắt kia. Vẫn là nàng tinh mắt, nhanh chóng bắt Vàng trở thành con dấu của mình, nếu không sau này còn không biết có bao nhiêu người đến cướp đoạt đâu.

“Không biết! Mà sao mẹ lại ngốc như vậy chứ? Chúng ta không biết ca ca ở đâu thì có thể đi hỏi mà. Nói không chừng, có người gặp ca ca rồi thì sao? Biết đâu được, chúng ta lại đụng trúng ca ca ở bên ngoài thì sao?” Đoá Đoá nhìn Vân Liệt Diễm bằng vẻ mặt xem thường. Dạo này mẹ làm sao vậy ta? Ngay cả việc đơn giản như thế này mà cũng hỏi nó.

Vân Liệt Diễm đương nhiên không biết bản thân mình bị con gái khinh bỉ, chỉ gật gật đầu nói: “Được rồi, dù sao thì bây giờ cũng không có chuyện gì để làm, chúng ta cứ ra ngoài thử vận may một chút vậy. Nói không chừng thì thật sự có thể gặp được ca ca cùng chị dâu nhỏ của con đó”

“Chị dâu nhỏ của con? Là Vàng tỷ tỷ sao?” Đoá Đoá nghiêng đầu, nghĩ nghĩ.

“Đúng vậy! Con đó, nếu con hiểu chuyện và ngoan ngoãn được một nửa của Vàng thì mẹ cũng sẽ không đau đầu như thế này rồi!” Vân Liệt Diễm vuốt đầu Đoá Đoá, nói. Thật đúng là vô quýt dày thì có móng tay nhọn, ngày xưa tính tình của nàng có bao nhiêu bốc đồng nóng nảy thì hôm nay đã bị Đoá Đoá mài cho mòn không còn một móng. Kiếp trước, nhất định là nàng đã nợ con bé này rất nhiều.

“Sau này con có thể chơi đùa cùng Vàng tỷ tỷ sao?” Đoá Đoá hỏi.

“Đương nhiên rồi! Sau này con nhất định phải học hỏi Vàng tỷ tỷ, con gái mà ngoan ngoãn thì mới tốt!” Vân Liệt Diễm bẹo má Đoá Đoá, cưng chiều nói.

“Mẹ, vậy ngày trước người có ngoan ngoãn không?” Đoá Đoá nghĩ một lát, lại hỏi.

Vân Liệt Diễm đen mặt. Được rồi, nàng nhận thua.

Chết tiệt! Đoá Đoá sau này nhất định không được giống nàng, nếu không nàng sẽ chịu không nổi. Con bé tốt nhất là phải giống Hàn Chỉ, luôn nghe lời nàng.

“Đoá Đoá cứ ở đây chờ một chút, mẹ đến nói với cha con một tiếng đã” Vân Liệt Diễm xoay người, từ chối trả lời vấn đề vừa rồi của Đoá Đoá.

Hàn Chỉ nằm tựa vào đầu giường, nhìn thấy Vân Liệt Diễm trở về liền hỏi: “Sao vậy?”

“Đoá Đoá muốn đi tìm Thiểm Thiểm, ta đi theo con bé ra ngoài chơi một chút, trước giờ cơm tối sẽ về” Vân Liệt Diễm nói với Hàn Chỉ, sau đó sửa sang lại mái tóc cùng quần áo của mình một chút.

Không thể không nói, không có Mộc Miên bên cạnh, nàng luôn buộc tóc một cách qua loa. Mấy thứ búi tóc gì gì đó, nàng thật sự không biết chải như thế nào.

“Vây nàng nhớ phải cẩn thận một chút” Hàn Chỉ gật nhẹ đầu, nghĩ rằng chỉ là đi dạo một chút chắc không có vấn đề gì. Thành Hoả Quý này tuy nói có không ít cao thủ Thần cấp, nhưng Vân Liệt Diễm là Hoả Phượng Hoàng chuyển thế, người bình thường cũng không thể đả thương nàng được.

“Ừ!” Vân Liệt Diễm đáp, sau đó đi ra ngoài.

Hai mẹ con đều mặc quần áo màu đỏ điểm lệ, cộng thêm dung mạo xinh đẹp, vừa ra phố liền hấp dẫn ánh mắt của không ít người. Tuy nhiên, bọn họ dường như đều kiêng kỵ thực lực của nàng, cho nên không ai dám bước lên quấy rối.

Đường xá ở đây cũng không khác mấy so với Yến thành, Vân Liệt Diễm cảm thấy có chút không thú vị nhưng Đoá Đoá lại vô cùng hứng khởi. Vốn dĩ lúc còn ở Yến thành, con bé không hề biết võ công cho nên không ai dám đưa nó ra ngoài đi chơi vì sợ sẽ gặp phải nguy hiểm. Mặc dù có vài lần trốn ra cùng Diệp Khuyết nhưng cũng không dám trắng trợn dạo chơi trên phố, dù sao thì mái tóc màu đỏ cũng khá đặc biệt, rất dễ gây chú ý. Cho nên, đối với Đoá Đoá, ra ngoài thật sự là ước mơ tha thiết từ nhỏ.

“Mẹ mau đi tới đây xem này, ở đây có tượng đất kia!” Đoá Đoá như phát hiện ra một châu lục mới, hai mắt phát sáng kéo tay Vân Liệt Diễm qua.

Vân Liệt Diễm lặng im quét mắt nhìn tượng đất rồi nói với Đoá Đoá: “Vây con kêu hấn nặn vài cái mang về đi”

Nàng thuận tay đưa một khối vàng cho Đoá Đoá, sau đó nhàm chán nhìn quang cảnh xung quanh. Ở đây thật chẳng có gì đặc biệt, nàng vốn dĩ cũng không thích đi dạo phố. Quay đầu nhìn Đoá Đoá đáng dáo dạt hứng thú nhìn người ta nặn tượng, nàng liền hỏi người bán hàng bên cạnh: “Đại thúc, cho hỏi thúc có biết những người đến từ đại lục Tranh Vành thường đến nơi nào không?”

“Tiểu cô nương, người là người ngoài mới đến đây sao?” Vị đại thúc kia nhìn Vân Liệt Diễm, hỏi.

Vân Liệt Diễm bị hấn hỏi mà không biết cảm giác như thế nào. Nàng đây cũng hơn hai mươi, con cái cũng đã có tận hai đứa, vậy mà còn bị gọi là ‘tiểu cô nương’. Thế nhưng nhờ vậy mà nàng phát hiện ra nơi này cũng có chỗ tốt, chỉ cần tu luyện là có thể không già đi. Bộ dáng bây giờ của nàng cũng tầm 18 tuổi, cộng thêm không búi tóc mà xoã dài, thoạt nhìn không giống như người đã lập gia đình.

Thế nhưng... Nàng hỏi lại vị đại thúc kia bằng giọng điệu khó hiểu: “Bên ngoài?”

“Ha ha... Tức là bên ngoài đại lục Thần Chi đó, chẳng hạn như đại lục Tranh Vành, hải vực Vô Biên, còn có những nơi khác nữa. Bất cứ người nào đến từ bên ngoài đều đến các thành Quý của từng gia tộc, giống như cô nương đến thành Hoả Quý này vậy. Còn cụ thể là ai ở đâu thì ta không rõ bởi vì đường hầm đi đến đại lục Thần Chi luôn thay đổi một cách kỳ diệu theo một đoạn thời gian. Nếu như những người khác đi cùng cô nương vào khoảng thời gian này thì có lẽ sẽ đến thành Hàn Quý hoặc Thuỷ Quý” Đại thúc vô cùng nhiệt tình giải thích.

“Vây sao? Cảm ơn đại thúc, ta lấy thứ này” Vân Liệt Diễm cười cười, đặt một khối vàng lên quầy hàng rồi cầm lấy một đôi khuyên tai hình hoa tường vi màu vàng. Đôi khuyên tai này vô cùng tinh xảo, Vân Liệt Diễm vừa nhìn liền thích cho nên giữ lại để tặng Vàng.

Lại quay đầu, Đoá Đoá lúc này đã ôm tượng đất trong tay. Thế nhưng con bé này rất tham lam, ôm hết tượng này đến tượng khác, Vân Liệt Diễm cũng không quan tâm.

“Mẹ, con khát nước” Đoá Đoá bỏ tượng đất vào chiếc túi nhỏ đeo bên hông, ngẩng đầu nói.

“Đi thôi, tìm chỗ nào đó nghỉ một lát” Vân Liệt Diễm nắm tay Đoá Đoá đi về phía trà lâu cách đó không xa.

Thông tin vừa thu hoạch cũng không tệ, nếu như bây giờ Vân Thiểm Thiểm đến đây thì có lẽ cũng đến thành Hoả Quý thành hoặc hai tòa thành phụ cận. Bọn họ cứ ở lại đây một thời gian ngắn, nếu không nghe thấy tin tức gì thì cứ đến hai tòa thành kia tìm hiểu.

Mấy tòa thành nhỏ này cũng không có luật lệ gì nghiêm khắc, cổng thành cũng không hạn chế người ra vào. Thế nhưng các tòa thành ở địa vị cao hơn chắc chắn là không giống như vậy, khẳng định sẽ có kết giới. Tuy nhiên những chuyện này trước mắt không nằm trong phạm vi suy tính của Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm cùng Đoá Đoá đi vào trà lâu, tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, như vậy thì vừa có thể uống trà lại vừa có thể nghe chuyện bát quái. Trà lâu đều là nơi dễ lấy tin tức nhất, nói không chừng còn có thể nghe được chút tin có ích.

“Này, các người có nghe gì chưa? Đại hội tuyển chọn thành chủ lần này đã được bên trên phái người xuống, nghe nói còn là nhân vật vô cùng quan trọng đấy!” Quả nhiên, nàng vừa ngồi xuống đã nghe có người cất tiếng nói.

113. Q.4 - Chương 115: Tử Mộ

Đại hội tuyển chọn thành chủ?

Vân Liệt Diễm đột nhiên cảm thấy có hứng thú. Đại lục Thần Chi không có quân vương, cho nên trong mắt dân chúng ở đây thì người có quyền lực nhất ngoại trừ bát đại gia tộc ra thì chính là thành chủ.

Phụ thuộc vào bát đại gia tộc có tám mươi thành trì, mỗi toà thành có một vị thành chủ, giống như quan viên địa phương quản lý thuế má cùng duy trì trật tự trị an trong thành. Thế nhưng cái duy trì trật tự này lại không giống như ở đại lục Tranh Vành, chỉ khi nào trong thành xuất hiện chuyện gì khó giải quyết thì người đó mới ra mặt giải quyết hoặc trực tiếp báo cáo lên trên. Nói tóm lại, chức vị thành chủ này vô cùng nhàn hạ.

Chỉ cần dựa theo quy định hàng năm giao nộp lên một số tài sản cố định thì phần thừa còn lại đều sẽ trở thành tài sản riêng của thành chủ. Mà tranh chấp bình thường trong thành chỉ cần không nháo lớn hoặc không trái với tộc quy thì bọn họ cũng sẽ mặc kệ. Bởi vì nơi này dựa vào thực lực để nói chuyện, có thực lực mới có tư cách sinh tồn, yếu ớt thì chỉ có thể bị ức hiếp mà thôi.

Quy tắc của thế giới này ngàn vạn năm qua đều như vậy, ai cũng không thay đổi được. Ở nơi này, mỗi người dường như đều biết võ công, thậm chí thực lực còn rất cường hãn, cho nên rất nhiều người khinh thường những việc tay chân nặng nhọc. Như nàng thấy, trình độ tiêu xài nơi đây không phải nhỏ, vật phẩm còn mắc hơn mấy lần so với đại lục Tranh Vành. Ở đại lục Tranh Vành, một lượng bạc cũng có thể mua được vài thứ, nhưng ở đây thì phải cần đến một lượng vàng. Bạc ở đây chẳng thể dùng được, nhiều lắm cũng chỉ mua được một cái bánh bao mà thôi.

Nói đến chuyện này, Vân Liệt Diễm lại tò mò. Rốt cuộc Hàn Chỉ có bao nhiêu tiền chứ? Hẳn tiện tay lấy ra cũng đã là một túi vàng, khiến cho Vân Liệt Diễm trước kia là đệ nhất tài phú Phượng thành cũng nhìn không được mà muốn rút hết tiền túi của phu quân nhà mình.

Trở lại chuyện chính, ở đây cái gì cũng cần tiền cũng vì phía trên ra quy định, cho dù có thực lực cường đại đến đâu cũng không thể cưỡng đoạt đồ vật trong tay người khác, cho nên đây cũng coi như là một luật lệ rồi. Nếu không thì những kẻ mạnh cứ việc chiếm đoạt tài sản của người yếu thì nơi này sớm đã nổi loạn. Muốn sống ở đây thì phải có rất nhiều tiền, biện pháp tốt nhất chính là tranh cử chức vị thành chủ.

Ở đây, tranh cử thành chủ lại vô cùng công bằng. Cứ cách ba năm, mỗi thành lại tổ chức một lần, dù là ai cũng có thể tham gia. Kẻ chiến thắng cuối cùng chính là thành chủ kế nhiệm. Chỉ cần đạt tới Thần cấp, người bình thường đều có tuổi thọ ngàn năm, cho nên tranh cử ba năm một lần đối với bọn họ chính là cơ hội tốt nhất. Ba năm kiếm tiền cũng đủ cho bọn họ sống được cả trăm năm. Thuế má ở đây tuy không nặng nề nhưng vì thành Hỏa Quý này đã có hơn trăm vạn người, nộp thuế lên trên há lại không có chút lợi nhuận nào?

Tuy nhiên, tranh cử chức vị thành chủ cũng không phải là một chuyện đơn giản. Muốn từ trăm vạn người mà tuyển ra được một vị thành chủ, độ khó cũng không phải nhỏ. Chuyện gian lận vốn dĩ không thể diễn ra, bởi vì mỗi lần tranh cử, phía trên đều phái người xuống giám sát cho nên mọi chuyện cũng tương đối công bằng.

Vân Liệt Diễm tò mò nhất chính là cái người được cử xuống trong miệng bọn họ. Không cần phải hỏi, người kia nhất định người của gia tộc Hỏa thị. Vân Liệt Diễm muốn nhìn một chút, người của Hỏa thị có năng lực gì.

Bây giờ nàng đương nhiên sẽ không đối địch với bát đại gia tộc, nhưng ‘biết người biết ta, trăm trận trăm thắng’. Trước tiên, nàng phải hiểu biết về thực lực của đối phương thì mới định rõ được khoảng cách đến mục tiêu của nàng là xa hay gần.

Vân Liệt Diễm tập trung nghe bên này, ngược lại không chú ý đến bên ngoài. Ngoài đường, một nam tử áo trắng tóc đỏ cưỡi ngựa, song song cưỡi ngựa bên cạnh hắn cũng là một nam tử trẻ tuổi trang phục đen huyền.

“Tử Mộ, người đó thật sự sẽ tới đây sao? Chúng ta có nên đi tới các thành khác tìm hay không? Đường hăm đến đại lục Thần Chi không ngừng thay đổi, cũng không nhất định là ở thành Hoả Quý này!” Nam tử áo đen nhìn xung quanh một lượt sau đó nói với nam tử áo trắng, chính là Tử Mộ trong miệng hắn ta.

Tử Mộ cúi đầu, một đôi con ngươi đen bóng nhiễm lên thần sắc ưu thương: “Tìm tiếp đi! Ta đã đợi lâu như vậy, chắc chắn sẽ tìm được thôi!”

Nam tử áo đen lắc lắc đầu, khẽ cười: “Tử Mộ, huynh cũng không nên lộ ra thần sắc như vậy, nếu không thì nam tử khắp thiên hạ chắc chắn sẽ tan nát cõi lòng mất thôi”

Tử Mộ lạnh lùng nhìn hắn: “Vinh Hình!”

Thanh âm không lớn, lại khiến cho Vinh Hình ngoan ngoãn ngậm miệng. Thế nhưng hắn quả thật là không chịu được, rõ ràng Tử Mộ là nam tử hán đại trượng phu, làm sao bộ dạng lại có thể xinh đẹp tuyệt trần như thế này? Đẹp thì có đẹp, lại không có ai xem hắn ta là nữ nhân, bởi vì trời sinh hắn ta vốn dĩ là khí thể nam nhân, không ai có thể nhầm lẫn.

Cho nên mới nói, nhìn thấy hắn ta như vậy thì nam tử khắp thiên hạ đều tan nát cõi lòng. Tại sao hắn ta không phải là nữ nhân nha?

“Huynh thật sự muốn tham gia đại hội tranh cử thành chủ gì đó sao? Một tòa thành Hoả Quý nho nhỏ, người thừa kế gia tộc như huynh đến góp vui làm gì?” Vinh Hình vô cùng khó hiểu nhìn Tử Mộ. Hắn ta là người thừa kế gia tộc Hoả thị, công lực đã đạt tới Thần cấp bát giai. Ở đại lục Thần Chi này, người có thể đối địch với hắn ta chỉ có tộc trưởng gia tộc Hàn thị – Hàn Lăng và Ma Vương của Âm Chi Sâm Lâm – Ngục Tu. Một nhân vật phong vân như vậy, bây giờ lại chạy tới toà thành hạng chót tham gia đại hội tranh cử nho nhỏ, đánh chết hắn, hắn cũng không tin.

“Ngày tranh cử thành chủ sẽ có rất nhiều người tham gia, nếu nàng ở đây, nói không chừng thì sẽ đến” Tử Mộ trầm mặc, mở miệng nói.

“Hoá ra là vì chuyện này! Huynh...” Vinh Hình lắc lắc đầu: “Huynh có nghĩ tới chuyện nàng đã thành thân, còn có con cái rồi hay không? Huynh chờ đợi nàng mấy vạn năm, nếu nàng đã trở thành thê tử của người khác, vậy thì huynh sẽ như thế nào đây? Nàng đã luân hồi nhiều lần như vậy, phiêu diêu trên thế gian này nhiều năm, nếu như nàng đã quên nơi này thì huynh vẫn một mực chờ đợi nàng sao? Tử Mộ, tội gì huynh phải khổ như vậy?”

Tử Mộ rũ mắt, dưới ánh mặt trời loé lên một tia mờ mịt.

Hắn làm sao không nghĩ tới chuyện này chứ? Có lẽ, nàng sớm quên hắn từ lâu, quên mất rằng mấy vạn năm trước, Hoả Tử Mộ hắn đã nguyện ý cùng nàng đồng sinh cộng tử. Thế nhưng một mình hắn lẻ loi trôi nổi bị phong ấn vài vạn năm, chờ đợi nàng trở về, chính là vì có thể được gặp lại nàng, ở bên cạnh nàng. Chỉ cần như vậy, muốn hắn làm gì hắn cũng cam nguyện.

Nhiều năm như vậy, đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi, tại sao hắn có thể buông tay?

“Haizz... Được rồi, được rồi, không đả kích huynh nữa. Cho dù thế nào thì nàng cũng đều là hôn thê của huynh. Nàng có thể đi đến đại lục Thần Chi thì nhất định sẽ nhớ lại, nói không chừng còn nhớ đến huynh. Đi thôi, chúng ta đến phía trước tìm xem” Vinh Hình thật sự không nỡ nhìn cái dạng này của Tử Mộ. Thế nhưng chuyện này cũng không khó trách, nhiều năm chờ đợi như vậy, Tử Mộ cũng đã ăn không ít thiệt thòi.

Nói cho cùng, may mắn nhất vẫn là Liệt Diễm. Nàng may mắn được luân hồi chuyển kiếp, chỉ để lại một mình Tử Mộ chịu đựng nỗi thống khổ vì bị phong ấn, còn ngày ngốc chờ nàng trở về. Nếu có một ngày nữ nhân kia thật sự phụ tình Tử Mộ, quả thật là không thể tha thứ.

Tử Mộ gật đầu, quất ngựa đi về phía trước. Đi vài bước, đột nhiên cảm thấy lồng ngực như hẫng một chút, hắn cuống quýt quay đầu, lại không thấy bất kỳ thứ gì.

Đúng lúc này, Vân Liệt Diễm cùng Đoá Đoá đã ăn uống no đủ liền đứng dậy.

Có đôi khi, bỏ qua chính là để trêu cợt một người.

“Mẹ có thấy bóng dáng của ca ca không?” Đoá Đoá ngẩng đầu hỏi Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm đen mặt, nhìn Đoá Đoá nói: “Không phải con muốn tìm ca ca sao? Tại sao trên đường chỉ lo vui chơi hả?”

Đoá Đoá nhảy nháy mắt, khẽ cúi đầu. Ách... Nó được đi dạo, hưng phấn quá nên quên mất rồi!

“Được rồi, được rồi! Vài ngày nữa là đại hội tranh cử thành chủ, nếu ca ca con thật sự ở đây thì nhất định sẽ đến xem náo nhiệt” Vân Liệt Diễm xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoá Đoá.

Đi một chuyến này cũng không tính là không công, ít nhất cũng thăm dò được hai tin tức có ích. Ngày đại hội tranh cử kia sẽ có nhân vật lớn xuất hiện, nếu Vân Thiểm Thiểm thật sự đến đây, nhất định sẽ dễ dàng tìm được nó. Mặt khác, cho dù ở đây không tìm được thì còn hai toà thành phụ cận, chỉ mong Vân Thiểm Thiểm dừng chân lâu một chút, để nàng tìm được được rồi muốn đi đâu thì đi.

“Thật tốt quá! Con sắp được gặp ca ca rồi!” Đoá Đoá vui vẻ đi về phía trước. Vân Liệt Diễm bất đắc dĩ lắc đầu cười.

Đến lúc các nàng rời khỏi trà lâu, Hoả Tử Mộ cùng Vinh Hình lại bước vào. Tử Mộ lo lắng đi tới vị trí gần cửa sổ, nhìn thấy trên bàn còn để lại hai chén trà chưa uống hết cùng một chút điểm tâm.

Nhất định là nàng! Nhất định là nàng! Nếu không thì lồng ngực của hắn cũng không rối loạn như vậy.

“Nhìn đi Tử Mộ, ta đã nói rồi, huynh nhất định là gặp ảo giác. Lúc này huynh quay đầu lại cũng không nhìn thấy gì có đúng không?” Vinh Hình thật sự không muốn đả kích Tử Mộ, nhưng sự thật bày ra trước mặt, hắn cũng không có cách nào khác.

“Nàng nhất định đã ở đây!” Tử Mộ chấp nhất nhìn chăm chăm vào chiếc bàn kia, nói.

“Tiểu nhị, vừa rồi có người ngồi ở đây sao?” Vinh Hình cảm lạnh, gọi tiểu nhị trong tiệm đến hỏi.

“Chỗ đó sao?” Tiểu nhị nhìn vị trí Vinh Hình chỉ, nhớ lại rồi nói: “Là một cô nương rất xinh đẹp, mang theo một cô bé khoảng 5 tuổi. Hai người họ rất giống nhau, cũng không biết là tỷ muội hay mẫu tử nữa. Ha ha ha, bởi vì bộ dạng quá mức xinh đẹp, cho nên ta cũng nhìn không được mà nhìn thêm vài lần” Tiểu nhị nói xong, còn mắc cỡ gãi gãi đầu.

“Rất đẹp? Vậy người có biết bọn họ đi hướng nào không?” Vinh Hình sững sờ. Một lớn một nhỏ? Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ thật sự là vị hôn thê kia của Tử Mộ?

“Cái này ta cũng không biết, chỉ nghe cô bé kia nói muốn đi tìm ca ca, dường như là đợi đến ngày tranh cử thành chủ đến xem, may mắn có thể sẽ gặp. Nhìn khuôn mặt của họ, hẳn là người đến từ bên ngoài” Tiểu nhị nghĩ nghĩ, xác định đây thật sự là lần đầu tiên gặp bọn họ. Nếu bọn họ đã ở trong thành một thời gian, dù lâu dù mau chắc chắn cũng sẽ có ấn tượng.

“Ha ha ha... Cảm ơn người!” Vinh Hình ném cho tiểu nhị một khối vàng, coi như tiền mua tin tức.

“Đa tạ công tử!” Tiểu nhị vui vẻ tiếp nhận, sau đó đi làm việc khác.

“Đã nghe thấy chưa? Người ta là một lớn một nhỏ, theo như huynh nói thì cho dù có tìm được nàng, nàng cũng đã thành thân, cũng có con rồi” Vinh Hình nhếch mày. Đã nói từ lâu rồi, chuyện đi tìm vị hôn thê kia vốn dĩ là viễn vông.

“Trưởng lão từng nói, bất luận như thế nào cũng đều phải đưa nàng đến gia tộc” Tử Mộ vẫn nhìn chiếc bàn chăm chăm. Thật sự là cảnh còn người mất, chỉ có mình hắn chờ đợi sao?

Vân Liệt Diễm cùng Đoá Đoá đi trên đường, nhưng không biết vì sao nàng vẫn luôn nhìn không được mà quay đầu lại, trong đầu loạn thành một nùi.

Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu. Kì quái, nàng chưa từng bị như vậy, dường như trong đầu có thứ gì đó bỗng chốc xuất hiện, nhưng khi nàng tỉnh tể xem xét lại chẳng thu hoạch được gì.

“Sao rồi? Tiểu công chúa, con tìm được ca ca chưa?” Diệp Khuyết đang ngậm thứ gì đó trong miệng, nhìn thấy Vân Liệt Diễm cùng Đoá Đoá trở về liền hỏi.

“Không có! Thế nhưng con sẽ tìm được nhanh thôi” Đoá Đoá vui vẻ chạy tới, cầm điểm tâm trên bàn nhét vào miệng. Ăn xong một miếng mới nhớ ra, liền cúi đầu lục lọi chiếc túi nhỏ bên hông. Con bé lấy ra một tượng đất đưa cho Diệp Khuyết: “Tước Tước thúc thúc, cái này cho thúc”

Diệp Khuyết cầm lấy tượng đất nhỏ, khoé miệng co rút: “Đoá Đoá, đây là ai?”

“Là thúc đó! Thúc thật ngốc, ngay cả mình cũng không nhận ra sao?” Đoá Đoá ra vẻ phiến muộn nhìn Diệp Khuyết.

Khoé mắt Diệp Khuyết bắt đầu giựt giựt, giựt đến nỗi con mắt cũng muốn rút gân. Cái tượng đất rất cuộc là giống hần ở chỗ nào?

“Tước Tước thúc thúc, mắt thúc bị làm sao thế? Con miêu tả thúc thúc với người nặn tượng rồi ông ấy mới nặn đó. Con thấy rất giống thúc mà!” Đoá Đoá nhìn Diệp Khuyết bằng ánh mắt kì quái.

“Ách! Không có gì, nhìn rất đẹp, rất đẹp!” Diệp Khuyết gật đầu một cách máy móc. Bộ dáng của hần là thế này sao? Thoạt nhìn có vẻ là hình người, nhưng hần thật sự nhìn như thế sao?

“Rất giống đó!” Phượng Lăng Tiêu duỗi cổ nhìn qua, gật gật đầu.

Diệp Khuyết hoa hoa lệ lệ cầm nín.

Đoá Đoá cầm hai miếng điểm tâm lên, nói: “Tước Tước thúc thúc, thúc cứ từ từ ăn nha, con về trước đây!” Nói xong, con bé khoát tay, chạy về phía phòng mình.

“Đại Bạch, người ra cửa canh chừng giùm ta, đừng để ai vào hết. Ta có chuyện quan trọng phải làm” Đoá Đoá vừa vào phòng, nhìn thấy Đại Bạch liền nói.

114. Q.4 - Chương 116: Bụi Hoa Huyết Ngọc

Đoá Đoá đi vào phòng, nhìn xung quanh một lượt, xác định không có người mới leo lên giường, buông màn xuống.

“Cổng Minh Giới, mở!” Đoá Đoá niệm một câu, mười ngón tay xòe ra. Ngay lập tức, một tia sáng màu đỏ quỳ dẹt tỏa ra từ trên người nó phát ra, trong không gian trống rỗng xuất hiện một cánh cửa.

Đoá Đoá lặng lẽ nhìn vào bên trong cánh cửa, thấy không có ai mới yên tâm đi vào.

Lúc trước nó đã từng đi qua một mảnh đất mọc đầy hoa Mạn Châu Sa. Sau lần đó, nó chưa từng nghe được tiếng nói gì từ những bông hoa. Còn về phần như thế nào có thể tới đây, lại phải nói đến giấc mộng mấy ngày trước của nó.

Trong mộng, Đoá Đoá thấy mình có thể tự do ra vào nơi gọi là Minh Giới, khi tỉnh lại nó liền làm theo phương pháp như trong mộng, thế nhưng thật sự có thể đến được Minh Giới. Đoá Đoá cảm thấy kì lạ, nhưng nó không hề nói chuyện này với bất kỳ ai, bởi vì nó muốn biết rõ nơi này là đâu trước.

Đoá Đoá đi dọc theo bờ sông. Trong bụi hoa xuất hiện một mảnh huyết ngọc rất lớn. Đoá Đoá ngồi xổm xuống bên cạnh huyết ngọc, mắt không nháy nhìn chăm chăm vào nó.

Vài ngày trước nó đã phát hiện ra mảnh huyết ngọc này, cũng không biết là đến từ đâu. Đoá Đoá hiểu kì lạ vì bên trong huyết ngọc có một người. Huyết ngọc hơi mờ nên Đoá Đoá không nhìn rõ được bộ dáng người kia ra sao, nhưng nó lờ mờ nhận ra là một nữ nhân, có thể là lớn hơn nó một chút vì kích cỡ huyết ngọc lớn hơn nó.

Nàng ta có mái tóc thật dài!

Lúc Đoá Đoá phát hiện ra huyết ngọc thì nhìn không rõ người bên trong, nàng ta như trong suốt, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng. Mấy ngày nay, nó đã có thể nhìn rõ mái tóc của nàng ta, thật sự là rất xinh đẹp.

Phát hiện này khiến cho Đoá Đoá vui vẻ. Trước kia có người chọc ghẹo nó, nói nó là ‘con bé tóc xoăn’, nó cũng nhận ra mái tóc xoăn khác biệt so với người bình thường. Thế nhưng mái tóc của nàng ta lại hơi xoăn giống nó.

“Tỷ tỷ, chừng nào thì tỷ mới tỉnh lại? Ta muốn nhìn bộ dáng của tỷ ra sao. Còn có, ta rất thích mái tóc của tỷ, vì hai chúng ta rất giống nhau, tóc đều xoăn hết nè. Có tỷ giống ta, từ nay về sau bọn họ sẽ không gọi ta là ‘con bé tóc xoăn’ nữa rồi! Tỷ tỷ, ta tên là Đoá Đoá, tỷ tên là gì vậy?” Đoá Đoá nghiêng đầu, nhìn mảnh huyết ngọc thao thao bất tuyệt.

Tuy không có ai trả lời nhưng Đoá Đoá vẫn không buồn. Nó cúi đầu nhìn chiếc túi nhỏ bên hông, lục tìm một hồi mới lôi ra được hai tượng đất nho nhỏ.

“Tỷ xem nè, hôm nay ta với mẹ đi ra ngoài mua được đó. Ta mô ta với đại thúc kia một hồi lâu, nói rằng tỷ có mái tóc thật dài, cũng xoăn giống ta, còn màu vàng nữa, thế là đại thúc đó làm cho ta cái này. Tỷ xem có thích không? Ta cảm thấy rất đẹp nha!” Đoá Đoá vui vẻ đặt tượng đất nhỏ màu vàng bên cạnh huyết ngọc, sau đó lại gơ lên một tượng đất nhỏ khác, nói: “Còn cái này chính là ca ca của ta đó, nhưng mà từ trước tới giờ ta chưa nhìn thấy ca ca bao giờ. Mọi người đều nói ca ca rất giống với cha, cho nên ta đã mô tả bộ dạng của cha để nặn ra. Không biết bao giờ mới có thể gặp được ca ca nhỉ? Mẹ nói là sẽ sớm gặp, nhưng sớm là bao giờ?”

Đoá Đoá nghĩ nửa ngày, sau đó cũng để tượng đất bên cạnh huyết ngọc, hai cái đặt song song.

“Tỷ tỷ, tuy ta rất không nỡ để tượng đất của ca ca ở đây, nhưng tỷ ở một mình nhất định sẽ rất buồn. Nơi này hình như là Minh Giới, mọi người đều nói người chết rồi thì sẽ đến đây, cho nên ta không dám đưa mẹ đến, ta chỉ có để đến một mình thôi. Lúc ta không có ở đây, tượng đất ca ca sẽ thay ta ở lại với tỷ nhé. Dù sao ta cũng còn có mẹ và cha. Tỷ phải mau mau tỉnh lại nha! Chờ tỷ tỉnh lại rồi, ta có thể đưa tỷ ra ngoài, mẹ nhất định sẽ thích tỷ. Vài hôm nữa ta lại đến thăm tỷ!” Đoá Đoá liên miên cùng huyết ngọc thêm một lúc mới lưu luyến rời đi.

Đoá Đoá trở lại gian phòng của mình, thấy trong phòng không có ai liền vỗ vỗ ngực.

Cảm tạ trời đất, không bị phát hiện! Nếu không thì nó lại không biết giải thích cho mẹ như thế nào. Mẹ nói nó phải trở thành một bé ngoan, nhưng nếu để mẹ biết nó thường xuyên đến Minh Giới thì thảm. Cho nên, Đoá Đoá quyết định phải giấu kỹ bí mật về Minh Giới.

Vân Liệt Diễm kể chuyện tuyển cử thành chủ nói với mọi người, bọn họ đều nhất trí đến xem, nói không chừng còn có thể gặp được Vân Thiểm Thiểm. Hàn Chỉ tính toán, có lẽ trong khoảng thời gian này Vân Thiểm Thiểm sẽ đến đại lục Thần Chi.

“Nếu như không thể gặp, chúng ta liền đến thành Hàn Quý xem sao” Vân Liệt Diễm nói.

Thành Hàn Quý ở ngay bên cạnh thành Hoả Quý, vì thành Quý thường xuyên có người ngoài đến nên mới không giống những thành trì cư ngụ của bát đại gia tộc, mỗi thành đều có kết giới. Giữa hai toà thành này tuy có một khoảng cách nhưng vẫn dễ dàng ra vào. Quan trọng nhất là, đến thành Hàn Quý có thể khiến cho Hàn Chỉ dễ dàng tìm được Hàn Lăng hơn. Thủy Linh Lung cả đời đều nhớ ông ấy, cũng nên để Hàn Chỉ đi tìm Hàn Lăng, hoàn thành tâm nguyện của Thủy Linh Lung. Đến lúc đó, bọn họ cũng có thể nhẹ lòng hơn.

Về phần thành Thủy Quý, Vân Liệt Diễm tạm thời không muốn đến đó. Trừ phi nàng bị choáng váng đầu óc mới chạy đến địa bàn của Thủy tộc. Trong tay nàng có Thủy Nguyên của Thủy tộc, nghe nói Hàn thị cùng Thủy thị luôn tranh đoạt Thủy Nguyên, nếu bị Thủy tộc biết được Thủy Nguyên đang nằm trong tay nàng thì nàng chết là cái chắc.

Mọi người đương nhiên là không có ý kiến gì, rồi lại cùng nhau ăn cơm. Xong xuôi, Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ trở về phòng.

“Ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện” Vân Liệt Diễm nhú mào, nhìn Hàn Chỉ.

“Chuyện gì?” Hàn Chỉ cảm thấy từ sau khi Vân Liệt Diễm nhắc đến thành Hàn Quý liền có chút không yên. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

“Chàng có nhẫn trữ vật không?” Vân Liệt Diễm đột nhiên hỏi.

“Có” Hàn Chỉ cũng không dối gạt Vân Liệt Diễm. Hẳn quả thật có một nhẫn trữ vật, nhưng chuyện này hẳn lại không nói với bất kỳ ai. Bởi vì chiếc nhẫn trữ vật này có chút đặc biệt, nó không thể nhận chủ cho nên hẳn nghĩ rằng chủ nhân của nó vẫn chưa chết, hoặc là chưa giải trừ quan hệ với nó. Vũ khí càng cường đại thì lại càng có linh tính. Nhẫn trữ vật được luyện chế bằng nguyên liệu đặc biệt, là chiếc nhẫn có thể chứa đựng đồ vật. Nói cách khác, cho dù có là một loại vũ khí thì nó cũng chỉ có năng lực chứa đựng, không có lực công kích.

Hàn Chỉ lấy nhẫn ra, đưa cho Vân Liệt Diễm.

Quả là một chiếc nhẫn cổ!

Không biết nó được làm bằng chất liệu gì, màu sắc tối đen, chỉ là một chiếc nhẫn vô cùng đơn giản, bên trên khắc hoa văn nhưng có lẽ vì tuổi đã lâu nên không còn nhìn rõ.

“Đây là nhẫn trữ vật?” Vân Liệt Diễm ngẩn người, có vẻ như nàng không nghĩ rằng thứ này chính là nhẫn trữ vật.

“Ta cũng không xác định được. Ta tìm được nó ở đỉnh Tuyết Sơn phía sau vương phủ, vì ta thường xuyên lên đó bế quan cho nên vô tình nhặt được. Ta cũng không biết tại sao lại nhặt nó, nhưng ta đã thử qua, không cách nào nhỏ máu nhận chủ với nó được. Thế nhưng nó cũng không phải là một chiếc nhẫn bình thường, cho nên ta mới giữ lại” Hàn Chỉ nói. Hẳn chỉ vô tình nhìn thấy chiếc nhẫn này trong một sơn động. Lúc ấy, nó im im lặng lặng nằm trong một góc. Hẳn cảm thấy tò mò liền nhặt lên, từ đó giữ luôn. Căn cứ vào trực giác, hẳn cảm thấy nó có khả năng là nhẫn trữ vật nhưng không có cách nào nhận chủ. Chính hẳn cũng không biết tại sao lại mang nó trên người mà không vứt đi.

Vân Liệt Diễm đeo nhẫn lên tay. Tâm niệm vừa động, trong đầu liền quay cuồng một trận.

Hàn Chỉ đỡ lấy nàng, vội vàng hỏi: “Nàng sao vậy?”

Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu: “Không sao, chiếc nhẫn này thật sự có vấn đề. Đưa cho ta được không, phụ quân?” Nàng ngẩng đầu, vẻ mặt nịnh nọt cười cười.

Hàn Chỉ cúi đầu ẩn nhẹ lên môi nàng, nói: “Được thôi, nhưng ta được cái gì?”

Vân Liệt Diễm càng ngày càng không biết phải làm sao với nam nhân này. Hẳn thật biết cách chiếm lợi từ nàng. Thế nhưng, nàng cũng vô cùng vui vẻ. Bọn họ không có trải qua cái gì gọi là tình yêu bất chấp sinh tử nhưng ở bên nhau nhiều năm, từ lâu đã trở thành một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của đối phương. Nàng từng cảm thấy Hàn Chỉ là một nam nhân gốc ghêch, nhưng nàng lại cực kì thương yêu nam nhân gốc ghêch này. Nguyên nhân là bởi vì tất cả tình cảm của hẳn chỉ giành cho nàng mà thôi.

Bây giờ nàng lại phát hiện thật ra người thông minh nhất chính là Hàn Chỉ, vì cho dù hẳn dùng phương pháp gì nàng cũng luôn mắc câu, tự khiến bản thân rơi vào cạm bẫy của hẳn nhưng vẫn vui vẻ chấp nhận.

Nàng chủ động vòng tay ôm lấy hẳn. Đêm, còn rất dài.

Đợi đến lúc Hàn Chỉ ngủ thiếp đi, Vân Liệt Diễm mới xoay người đi vào phòng Đoá Đoá. Hàn Chỉ xoay người, nhìn thấy Vân Liệt Diễm đi ra ngoài cũng không ngồi dậy, tiếp tục ngủ.

Đoá Đoá ngủ rất say, không biết mẹ đã lặng lẽ đi vào phòng mình. Là người bảo vệ Đoá Đoá, Đại Bạch đương nhiên thấy Vân Liệt Diễm, nhưng cũng không ngăn cản.

Vân Liệt Diễm đi qua, nhìn Đoá Đoá ngủ say mới lặng lẽ đi về phía cửa sổ. Nàng phóng ra cảm chế, sau đó mới âm thầm liên kết tinh thần với chiếc nhẫn trên tay.

Thật ra hôm nay nàng hỏi Hàn Chỉ có nhẫn trữ vật hay không là có nguyên nhân. Chiếc nhẫn trên tay nàng là của Thuỷ Linh Lung, Thuỷ Linh Lung từng nói nó chính là tín vật của gia tộc Thuỷ thị, cho nên Vân Liệt Diễm mới nghĩ đến chuyện cất giấu nó đi. Thế nhưng Thuỷ Nguyên cùng thi thể Thuỷ Linh Lung lại ở bên trong nó.

Nàng không ngờ Hàn Chỉ lại thật sự đưa cho nàng một chiếc nhẫn trữ vật. Nàng chỉ thử một chút nhưng lại cảm thấy bên trong nó đang cất giấu một vài thứ.

115. Q.4 - Chương 117: Nhấn Trữ Vật

Vân Liệt Diễm nhớ Hàn Chỉ từng nói rằng chiếc nhẫn này không nhận chủ nhân, cho nên ngay từ đầu nàng đã không có tính toán chuyện nhỏ máu nhận chủ. Nàng chỉ tò mò không biết chiếc nhẫn này có cái gì đặc biệt, rõ ràng cảm thấy bên trong có một nguồn năng lượng rất lớn nhưng tại sao thoát nhìn vẫn thấy bình thường như vậy. Nó khiến cho người ta cảm thấy rằng đây chỉ là một chiếc nhẫn trữ vật bình thường, vốn dĩ không có cái gì khác nhau.

Vân Liệt Diễm thử liên kết tinh thần cùng nó để nhìn xem bên trong có thứ gì. Sau khi đầu đau đớn một trận, Vân Liệt Diễm lại nhìn thấy một không gian thật lớn bên trong chiếc nhẫn.

Ngay lúc Vân Liệt Diễm chưa kịp kinh ngạc thì lại cảm gthấy ý thức của mình đã hoàn toàn tiến vào không gian này.

Đây là một chiếc nhẫn không gian, còn lớn hơn mấy lần so với chiếc nhẫn là Thủy Linh Lung đưa cho nàng. Hơn nữa, bên trong có đến tám ngàn như tám căn phòng lớn.

Vân Liệt Diễm tò mò ngược nhìn, cuối cùng ngoại trừ không gian lớn hơn một chút cũng không phát hiện ra cái gì đặc biệt.

“Chủ nhân, rốt cuộc thì người cũng trở lại” Ngay lúc Vân Liệt Diễm định thu lại ý thức thì đột nhiên nghe thấy một thanh âm.

“Ai?” Vân Liệt Diễm mờ mịt nhìn không gian trống rỗng xung quanh, không có bất kỳ ai. Thế nhưng, tại sao nàng lại nghe thấy có người nói chuyện?

“Chủ nhân, ta chính là chiếc nhẫn này”

Vân Liệt Diễm lại nhìn một vòng, cuối cùng cũng hiểu thì ra là chiếc nhẫn đang nói chuyện với mình.

“Chủ nhân, ta đã đợi người mấy vạn năm rồi!” Thanh âm của chiếc nhẫn có chút buồn bã.

Vân Liệt Diễm đen mặt. Nhẫn có thể nói thì thôi, vậy mà còn biết buồn bã, có phải là rất kì quái hay không?

“Người có thể đi ra đây hay không?” Vân Liệt Diễm hỏi một câu.

Đúng lúc này, trước mặt Vân Liệt Diễm lại xuất hiện một thân ảnh hư ảo, là bộ dạng của chiếc nhẫn này.

Toàn thân đều đen, không một chút sáng bóng, bên trên lại có những hoa văn khó hiểu.

“Có thật là người đang nói chuyện với ta hay không?” Vân Liệt Diễm chọc chọc thân ảnh kia.

“Đúng là ta, chủ nhân!” Chiếc nhẫn dường như không hài lòng với động tác của Vân Liệt Diễm, buồn bã né sang một bên.

“Được rồi! Bây giờ nói chuyện chính đi! Đầu tiên, tại sao ngươi lại gọi ta là chủ nhân?” Trên thế giới này, không hề có chuyện quái dị nào có thể khiến cho Vân Liệt Diễm nằng kinh sợ. Tuy nhiên, nàng chỉ là tò mò tại sao mình không nhỏ máu nhận chủ mà vẫn có thể tiến vào bên trong không gian của chiếc nhẫn này.

“Người vốn dĩ là chủ nhân của ta, ta vẫn luôn đi theo bên cạnh người. Chẳng qua là mấy vạn năm trước, bản thể của người đã chết, chính là công tử Tử Mộ phải hao tổn hết công lực mới có thể khiến cho người luân hồi còn bản thân hấn lại bị phong ấn vạn năm. Cũng không biết bây giờ công tử Tử Mộ như thế nào rồi! Sau đó ta rơi xuống đại lục Tranh Vành, vẫn luôn chờ đợi người trở về. Bây giờ, cuối cùng ta cũng đã quay trở lại trên tay người!” Chiếc nhẫn dường như rất kích động, chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng chờ được giây phút gặp lại chủ nhân.

“Làm sao ngươi biết là ta?” Vân Liệt Diễm lại hỏi, nhưng sau khi hỏi lại cảm thấy hỏi vấn đề này có chút ngu ngốc.

“Chủ nhân, ngoại trừ người thì không một ai có thể liên kết tinh thần với ta. Không có người, ta chỉ là một vật chết. Chỉ có nằm trên tay của người thì ta mới có thể sống lại” Chiếc nhẫn nhìn Vân Liệt Diễm, không hiểu sao chủ nhân bây giờ lại ngu ngốc như vậy.

“Ách! Vậy ý của người là trước kia người đã nhận ta là chủ nhân rồi sao?” Vân Liệt Diễm vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm. Nếu nàng đã chết thì tại sao chiếc nhẫn này không lọt vào tay người khác?

“Đúng vậy! Vốn dĩ nếu như người chết thì ta sẽ trở thành vật vô chủ. Thế nhưng người lại luân hồi, thật sự chưa chết, cho nên ta cũng chỉ có thể ở nơi này chờ đợi người quay trở lại. Chủ nhân, chẳng lẽ không phải người gặp ta thì mới mang ta đi sao?” Chiếc nhẫn cũng cảm thấy kỳ lạ, người bình thường cũng sẽ không quan tâm đến nó bởi vì nó chẳng có chút tác dụng gì trong tay kẻ khác.

“Quả thật không phải! Trước mắt ta cứ gọi người là Tiểu Nhẫn đi. Tiểu Nhẫn này, người nói đã mấy vạn năm trôi qua rồi, sao ta có thể nhớ được nhiều chuyện như vậy chứ. Ta chỉ nhớ mang máng một chút chuyện, nhưng cụ thể là chuyện gì thì ta cũng không rõ lắm. Chẳng qua là mắt ta không có thẩm mỹ sao? Người thật sự không phải là loại ta thích nha!” Vân Liệt Diễm nhìn thân ảnh của Tiểu Nhẫn, thật sự cảm thấy thật xấu.

Bây giờ nàng cũng đã hiểu một chút. Mấy vạn năm trước, chiếc nhẫn này vốn thuộc về nàng, nhưng bởi vì sau đó linh hồn của nàng phải luân hồi cho nên nó phải ở lại một chỗ. Bởi vì chiếc nhẫn này nhận nàng là chủ nhân, mà linh hồn của nàng cũng không hoàn toàn biến mất cho nên nó không thể nhận chủ một lần nữa, chỉ có thể chờ đợi nàng quay trở lại.

Tuy nhiên, bây giờ chỉ có một chuyện nàng không rõ, bộ dạng chiếc nhẫn này hoàn toàn không phải là thứ nàng sẽ thích nha!

Tuy công dụng là quan trọng nhất, nhưng nàng cũng không thể không có mắt thẩm mỹ đến như vậy chứ?

“Chủ nhân, vốn dĩ ta không phải như thế này...” Nếu Tiểu Nhẫn có mắt thì nhất định đã nước mắt lưng tròng. Nó vốn dĩ cũng không muốn xấu như vậy, nhưng chuyện này có thể trách nó sao?

“Không phải như thế?” Vân Liệt Diễm nhíu mày. Không phải là càng xấu hơn thế chứ?

“Chủ nhân, người không nhớ ta để làm gì sao?” Tiểu Nhẫn nhìn thấy biểu tình đó của Vân Liệt Diễm, bắt đầu dĩ phải hỏi. Tại sao nó lại cảm thấy chủ nhân thay đổi quá nhiều như thế?

“Làm gì? Không phải là một chiếc nhẫn trữ vật sao?” Khóe miệng Vân Liệt Diễm co rút. Thiếu não à? Đến chuyện này mà cũng hỏi.

“Chủ nhân, người vốn dĩ sử dụng ta để chứa đựng bảy viên ngọc căn nguyên. Ta khác với những chiếc nhẫn trữ vật bình thường, ta không những có ý thức mà còn có một trận địa ma pháp bên trong không gian nhẫn, trận pháp này có thể khiến cho bảy viên ngọc căn nguyên phát huy ra năng lượng cường đại” Tiểu Nhẫn đắc ý nói tiếp: “Đến khi bảy viên ngọc căn nguyên được tập hợp đầy đủ, ta sẽ trở nên vô cùng xinh đẹp, hơn nữa còn có thể chỉ dẫn chủ nhân đi tìm viên ngọc Khai Nguyên”

“Cái gì?” Vân Liệt Diễm sửng sốt khoảng chừng một giây, sau đó lại vô cùng hưng phấn.

Trời cao không đối xử tệ với nàng mà! Nàng không một chút hứng thú với mấy cái trận pháp linh tinh kia, nàng chỉ hứng thú vì chiếc nhẫn này có thể dùng làm nơi chứa đựng những viên ngọc căn nguyên. Tốt quá rồi! Thật không uống công sức nàng trấn lột chiếc nhẫn này từ tay Hàn Chỉ.

“Tiểu Nhẫn này, nếu như ta bỏ Thủy Nguyên vào không gian của người thì người ngoài có thể nhận ra nó hay không?” Vân Liệt Diễm hưng phấn hỏi.

“Đương nhiên là không rồi! Trận pháp bên trong không gian của ta có thể bảo vệ ngọc căn nguyên, người ngoài không thể nào nhận ra được. Người ngoài nhìn thấy ta cũng chỉ tưởng là một chiếc nhẫn trữ vật vô cùng tầm thường. Còn nữa, ta với chủ nhân có thể liên kết tinh thần với nhau, chỉ cần ta nằm trong tay người liền cho thể phát huy năng lượng của chính mình. Chỉ cần người không muốn người khác nhìn thấy ta, ta sẽ tự nhiên biến mất” Nhắc đến công năng của mình, Tiểu Nhẫn lại vô cùng đắc ý. Nó chỉ buồn bực ở chỗ là chuyện này chủ nhân cũng quên mất.

“Vậy thì tốt quá rồi! Ta phải đưa Thủy Nguyên vào đây ngay lập tức” Vân Liệt Diễm vốn đang lo lắng không biết nên giấu Thủy Nguyên ở đâu, bây giờ thì nàng không cần lo lắng nữa.

Chiếc nhẫn mà Thủy Linh Lung cho nàng mặc dù khá tốt nhưng dù sao nó cũng là tín vật gia tộc, nếu chuyện này bị người biết thì chỉ sợ Hàn thị cùng Thủy thị đều biết Thủy Nguyên đang nằm trong tay nàng.

Lỡ như sau đó, cả hai đại gia tộc đều đến tìm nàng tính sổ, chẳng phải nàng chết là cái chắc rồi sao? Cho nên, lúc nàng nói với Hàn Chỉ nên đến Hàn thị trước cũng đã suy nghĩ kỹ càng. Nàng quyết định giao chiếc nhẫn của Thủy Linh Lung cho phụ thân Hàn Chỉ, cứ coi như để lại vật kỷ niệm cho ông ta. Mặt khác, quan trọng nhất là gia tộc Thủy thị có đến gây phiền phức thì cũng sẽ tìm Hàn Lăng chứ không phải là nàng.

Nàng làm như vậy mặc dù có chút hơi ti tiện vì dù sao Hàn Lăng cũng là cha chồng mình, nhưng quả thật không còn cách nào khác, ai kêu võ công của nàng thấp làm gì, phải nghĩ cách bảo vệ cái mạng nhỏ của mình trước rồi tính sau.

Thủy Linh Lung từng nói, bởi vì hai đại gia tộc tranh đoạt Thủy Nguyên mà bà phải rời khỏi đại lục Thần Chi, cuối cùng phải táng thân nơi đất khách quê người. Biện pháp tốt nhất lúc đó chính là không để cho hai đại gia tộc chiếm được Thủy Nguyên, như vậy thì bọn họ cũng không cần phải đánh nhau nữa.

Đối với nàng, biện pháp tốt nhất chính là Thủy Nguyên nên ngoan ngoãn chờ đợi trên tay nàng. Đến khi tập hợp đầy đủ cả bảy viên ngọc căn nguyên rồi, nàng sẽ tiếp tục tìm ra viên ngọc Khai Nguyên. Lúc đó, nàng chính là chúa tể thế giới này, tư oán của Hàn thị cùng Thủy thị chẳng phải đều do nàng định đoạt hay sao?

Cho nên, Vân Liệt Diễm tính toán vô cùng kỹ càng, sau này bất kể như thế nào thì nàng cũng không thể tự chuốc lấy họa.

Hiện tại, nàng nhất định phải tự giữ mình.

Vân Liệt Diễm lấy Thủy Nguyên từ chiếc nhẫn cũ ra, rồi hỏi Tiểu Nhẫn: “Nên bỏ nó vào không gian nào đây?”

“Không gian thứ ba tính từ bên trái” Tiểu Nhẫn muốn hôn mê ngay lập tức. Nó thật sự nghi ngờ chủ nhân có mất hết toàn bộ ký ức hay không.

Vân Liệt Diễm cũng không muốn quan tâm đến ý nghĩ lúc này của Tiểu Nhẫn. Nàng bỏ Thủy Nguyên vào không gian thứ ba, không gian vốn dĩ trống rỗng lại chỉ trong nháy mắt đã tràn ngập ánh sáng xanh bích, không khí còn loáng thoáng hơi nước.

“Đây là hình dáng vốn có của Thủy Nguyên sao?” Vân Liệt Diễm trợn mắt nhìn không gian bên trong. Thủy Nguyên luôn yên lặng nằm trong hộp, không ngờ bỏ vào đây dưới tác dụng của trận pháp lại tỏa ra ánh sáng ngọc rực rỡ như vậy.

“Chủ nhân, bây giờ người chỉ cần hấp thụ năng lượng của Thủy Nguyên, tu vi của người sẽ tăng lên rất nhanh” Tiểu Nhẫn nhắc nhở.

“Dị năng của ta hệ hỏa, năng lượng của Thủy Nguyên là hệ thủy, làm sao tương thích với ta? Ta mà muốn tăng tu vi thì phải cho hỏa, ít nhất cũng phải là một mối lửa mới được” Vân Liệt Diễm bồn chồn, vật này sao có tác dụng với nàng được?

Còn một điều nàng không rõ, sau khi đột phá Thần cấp thì đặc điểm tu vi bảy cấp bậc cầu vòng sẽ biến mất, nếu bây giờ nàng dùng nội lực để công kích thì sẽ xuất hiện tia sáng bảy màu, Chẳng qua Vân Liệt Diễm lại không biết tiếp theo phải làm sao để tu luyện. Thế nhưng trực giác nói cho nàng biết, Thần cấp cũng không phải là đích cuối cùng, mà chỉ là nơi bắt đầu.

“Chủ nhân, có phải người bị mất hết ký ức hay không?” Tiểu Nhẫn nhin không được phải hỏi cho rõ, tại sao cái gì cũng không nhớ hết vậy?

“Ách! Người mới mất hết ký ức! Không phải ta đã nói là mấy vạn năm trôi qua rồi, làm sao ta có thể nhớ được hay sao? Đáng lý ra người phải nói hết những chuyện người biết cho ta mới đúng. Người đi theo ta lâu như vậy, chuyện của ta chắc người rõ hơn ai hết, đúng không?” Vân Liệt Diễm liếc mắt nhìn Tiểu Nhẫn, biết nàng không nhớ gì mà cũng không thèm nói cho nàng biết mọi chuyện, ở đây còn chỉ trích nàng. Chiếc nhẫn này, hữu dụng cái rắm á!

Tiểu Nhẫn lúc này lại ngoan ngoãn không hỏi, chỉ chậm rãi nói: “Chủ nhân, trước kia người từng khi tu luyện Thần cấp vẫn phải chia thành tu luyện nội lực cùng tu luyện năng lượng tinh thần. Tu luyện năng lượng tinh thần không có một biện pháp cụ thể nào cả, chỉ phải dựa vào năng lực ý chí cá nhân từng người.

Còn tu luyện nội lực lại có một phương pháp để gia tăng tu vi, chính là lợi dụng năng lượng của những viên ngọc căn nguyên”

Vân Liệt Diễm tò mò, thật sự ngọc căn nguyên có thể trợ giúp tu luyện nội lực sao?

“Ngọc căn nguyên hình thành bằng cách hấp thu năng lượng tự nhiên, chính là thần vật duy trì sự cân bằng năng lượng thiên nhiên. Nói cách khác, ngọc căn nguyên chính là vật duy trì sự tồn tại của không gian này, một khi chúng bị diệt hoặc là rời khỏi vị trí vốn có của mình thì cả không gian đều sẽ biến chất cùng diệt vong. Đại lục Tranh Vành tuy cùng không không gian với đại lục Thần Chi nhưng nó lại phụ thuộc vào nơi này. Một khi đại lục Thần Chi xảy ra vấn đề thì đại lục Tranh Vành cũng không còn tồn tại. Bảy viên ngọc căn nguyên cũng bởi vì sự biến mất của viên ngọc Khai Nguyên năm đó là rơi khắp nơi trên thế giới, trở thành vật gây chiến tranh giành của tất cả mọi người. May mắn thay năm đó người dùng toàn bộ công lực của mình để thu thập bảy viên ngọc này trở lại, nhưng lúc đó người đã là ‘đền cạn dầu’, phải hồn phi phách tán. Thế cho nên những viên ngọc căn nguyên lại rơi trở về nhân gian một lần nữa. Thất đại gia tộc lúc đó đã hình thành, mỗi người nắm giữ một viên ngọc căn nguyên cũng cố lại tình thế của đại lục lúc bấy giờ. Thế nhưng ngọc căn nguyên vốn có nguồn năng lượng cường đại, khiến cho vô số người điên cuồng muốn chiếm chúng làm của riêng. Mặc dù về ngoài của thất đại gia tộc rất bình thản nhưng bên trong đó cũng đã xuất hiện sóng trào mãnh liệt, không ngày nào là không tìm cách khiến những viên ngọc còn lại trở thành của mình. Chiến tranh có thể xảy ra bất kỳ lúc nào, đến lúc đó, cả không gian đều loạn trào một lần nữa. Cho nên, người nhất định phải tập hợp đầy đủ bảy viên ngọc căn nguyên, sau đó tìm ra viên ngọc Khai Nguyên, đặt bọn chúng trở lại Thần Điện. Có như vậy, không gian này mới được an toàn”

Khóe miệng Vân Liệt Diễm co rút. Chuyện nàng muốn nghe không phải là chuyện này, những thứ đó quả thật nàng không một chút quan tâm. Nàng không quan tâm đến bảy viên ngọc căn nguyên là cái gì, có thể tìm ở đâu, vấn đề quan trọng nhất chính là bây giờ nàng không có năng lực thì tập hợp bọn chúng bằng cách nào đây?

“Không cần dạy lịch sử loài người với ta, đó giờ ta giỏi nhất chính là môn lịch sử” Vân Liệt Diễm nhin không được phải cắt đứt lời Tiểu Nhẫn.

“Người chỉ cần mỗi khi tu luyện đều rót ý thức vào trong trận pháp, hấp thu năng lượng tự nhiên do ngọc căn nguyên tỏa ra, nội lực của người sẽ gia tăng nhanh gấp mấy lần bình thường. Bây giờ chỉ có mỗi Thủy Nguyên, nếu như có thể tập hợp đầy đủ bảy viên ngọc căn nguyên thì tốc độ sẽ càng nhanh hơn mấy lần” Tiểu Nhẫn quýnh quýnh, tại sao ngay cả tính tình cũng trở nên không tốt thế này?

“Người không nói sớm!” Vân Liệt Diễm đen mặt, có chuyện bấy nhiêu mà cũng dài dòng đến tận lịch sử của loài người. Cái nàng cần chính là làm cách nào để gia tăng thực lực, chứ không phải học làm sao để đạt điểm tối đa môn lịch sử.

“Bây giờ ta phải đi rồi, có chuyện gì thì ta sẽ lại hỏi người” Vân Liệt Diễm khoát tay, rút ý thức của mình ra khỏi không gian nhẫn.

Tiểu Nhẫn định hỏi Vân Liệt Diễm tin tức về công tử Tử Mộ, nhưng nàng đã đi mất rồi, đành phải để lần sau lại hỏi.

Sau khi Vân Liệt Diễm tỉnh lại liền chuyển ý thức vào chiếc nhẫn mà Thủy Linh Lung đưa cho nàng, quả thật Thủy Nguyên đã không còn một chút tầm hơi ở nơi này.

Cẩn thận tiến đến bên giường Đóa Đóa, nhìn thấy con bé vẫn đang ngủ say, Vân Liệt Diễm cũng không đánh thức, lặng lẽ ra ngoài.

Trở lại phòng liền nhìn thấy Hàn Chỉ đang tựa lưng vào thành giường nhìn mình, Vân Liệt Diễm lại cảm thấy chột dạ.

Đi đến bên giường, nàng lao vào trong lòng Hàn Chỉ, nhéo nhéo vài cái bên hông hần, ngượng ngùng cười nói: “Phu quân, chàng lại mập lên rồi!”

Hàn Chỉ không nói gì, chỉ vươn tay xoa xoa mặt nàng, sau đó ôm lấy nàng cùng nhau nằm xuống.

Quên đi, nàng muốn làm cái gì cũng đều là tự do của nàng, hần cũng không tính toán cảm đoán nàng. Chỉ là nàng lâu như vậy mới trở lại, hần có chút lo lắng mà thôi.

“Ta muốn đưa cái này cho chàng” Vân Liệt Diễm đặt chiếc nhẫn của Thủy Linh Lung vào tay Hàn Chỉ.

“Của mẫu thân?” Hàn Chỉ nhận ra ngay lập tức.

Vân Liệt Diễm gật gật đầu, nói: “Mẫu thân nói chiếc nhẫn này là tín vật của gia tộc Thủy thị. Bây giờ chúng ta đã đến đại lục Thần Chi, một ngày nào đó sẽ phải chạm mặt người của Thủy thị. Nếu bọn họ nhìn thấy chiếc nhẫn này, nhất định sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta. Ta nghĩ, chúng ta nên giao nó cho phụ thân của chàng, dù sao đây cũng là kỷ vật của mẫu thân, để lại cho ông ấy có cái để tưởng nhớ đến mẫu thân. Mẫu thân nhớ nhưng ông ấy cả đời, hẳn là luôn muốn có thể được ở bên cạnh ông ấy”

Vân Liệt Diễm cũng không nói đến chuyện Thủy Châu, cũng không phải là nàng không tin Hàn Chỉ, chỉ là nàng cảm thấy bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó. Nàng không muốn hẳn vô duyên vô cớ rước họa vào thân, tuy rằng nàng biết hẳn cũng không sợ hãi gì.

“Cũng được” Hàn Chỉ nhận lấy, hẳn cũng là nguyện vọng của mẫu thân.

“Hai ngày sau là đại hội tranh cử chức vị thành chủ, hi vọng có thể gặp được Thiểm Thiểm” Vân Liệt Diễm nghĩ đến Vân Thiểm Thiểm liền cảm thấy khó chịu, lâu lắm rồi không gặp thẳng nhóc này.

“Yên tâm đi, nếu chúng ta đã đến đây rồi thì nhất định có thể sẽ gặp lại nó” Hàn Chỉ cúi đầu hôn nhẹ lên trán Vân Liệt Diễm, an ủi.

116. Q.4 - Chương 118: Bị Bắt Đi

Đại hội tranh cử chức vị thành chủ.

Ngày hôm nay tuyệt đối là ngày náo nhiệt nhất của thành Hỏa Quý trong suốt ba năm qua. Cao thủ trong thành đều chạy tới quảng trường trung tâm để tham gia đại hội tranh cử ba năm một lần này. Bởi vì một khi được chọn chính là lợi ích rất lớn, cơ hội này tuyệt đối tốt nhất đối với những cường giả tu luyện không chuyên.

Lúc đầu chỉ là nghe nói, đến lúc đến tận nơi thì Vân Liệt Diễm vẫn nhìn không được mà co rút khóe miệng.

Một rừng người, ít nhất cũng cả vạn.

Khắp đại lục Thần Chi, dân số ở các thành Quý đều nhiều nhất. Trải qua mấy ngày nay tìm hiểu, Vân Liệt Diễm mới biết được, thì ra Thần cấp cũng phân cấp bậc.

Thần cấp được chia thành chín giai đoạn, mỗi giai đoạn đều có ba cấp. Nhất giai thì quanh thân luôn sục sôi màu sắc nội lực là bảy màu như cầu vồng. Sau khi đột phá nhất giai sẽ bước vào nhị giai, trong bảy màu này thì màu đỏ sẽ đậm hơn trước một chút. Lần lượt đến bát giai thì màu tím sẽ đậm hơn. Sau khi đột phá Thần cấp cửu giai thì bảy màu cầu vồng sẽ trở thành một màu trắng nhợt nhạt. Nghe nói chỉ có đột phá Thiên Thần cấp, chính là bước qua Thần cấp cửu giai thì toàn thân sẽ chỉ còn là một màu trắng chân chính. Mà cái gọi là Thiên Thần cấp lại không hề tồn tại. Căn cứ theo sự hiểu biết của Vân Liệt Diễm thì Thiên Thần cấp chính là cực hạn đã siêu việt chân chính, trở thành chúa tể không gian.

Nghe nói, toàn bộ tất cả đại lục ở không gian này chỉ có ba người cường đại nhất, đều đang ở Thần cấp bát giai. Đến nay vẫn chưa có ai đột phá được Thần cấp cửu giai, càng đừng nói đến Thiên Thần cấp.

Mà ba người kia theo thứ tự là tộc trưởng gia tộc Hàn thị – Hàn Lăng, cũng chính là phụ thân Hàn Chỉ. Thứ hai là người thừa kế của gia tộc Hỏa thị – Hỏa Tử Mộ. Người còn lại hiện là Ma Vương của Âm Chi Sâm Lâm – Ngục Tu. Thực lực của ba người này hiện tại đã cường đại đến trình độ nào vẫn không thể biết được, duy nhất chỉ biết sự cường đại của bọn họ đã kéo theo sự cường thịnh của cả gia tộc. Trước mắt, gia tộc dần dần trong bát đại gia tộc của đại lục Thần Chi chính là Hàn thị cùng Hỏa thị.

Thế nhưng không biết vì sao, lúc nghe đến cái tên Hỏa Tử Mộ, trong lòng Vân Liệt Diễm lại xuất hiện một cảm giác đau đớn đến muốn rơi lệ. Nàng chưa từng xuất hiện cảm giác như vậy bao giờ, giống như nàng đã biết cái tên này từ rất lâu trước đó nhưng nhất thời nghĩ không ra, lúc sắp nhớ ra thì lại cố tình quên. Thậm chí nàng còn cảm thấy đã có ai đó nhắc qua cái tên này nhưng vẫn không nhớ rõ.

“Mẹ, đông như vậy thì làm sao chúng ta tìm được ca ca?” Đóa Đóa ôm cổ Diệp Khuyết, hỏi. Hôm nay nó xung phong theo Vân Liệt Diễm đến tìm ca ca, nhưng khi đến đây lại trợn tròn mắt. Đời này, đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy nhiều người như vậy.

“Không biết nữa!” Vân Liệt Diễm cũng nhíu mày. Đúng vậy, nhiều người như thế này thì làm sao tìm được một người? Càng buồn bực hơn vì tất cả đám người này đều là cao thủ.

Căn cứ theo phỏng chừng của Vân Liệt Diễm thì thực lực của những người này đều đã ngoài Thần cấp, thậm chí còn có cả Thần cấp nhị giai.

Vân Liệt Diễm đối với chuyện ai sẽ trở thành thành chủ không có một chút hứng thú, bây giờ hứng thú duy nhất của nàng chính là làm thế nào để tìm được Vân Thiểm Thiểm. Nhiều người như vậy, muốn tìm ra một người thì chẳng khác nào mò kim đáy biển. Nàng cũng không thể tìm ra một cái loa rống lên tên của Vân Thiểm Thiểm.

“Chúng ta chia nhau ra tìm đi. Tối nay cứ tập hợp ở khách điếm, tìm được hay không cũng đều phải trở về” Vân Liệt Diễm nói.

Hàn Chỉ gật gật đầu, đáp: “Cũng được! Chia nhau ra tìm có thể tiết kiệm thời gian hơn”

“Con muốn đi với mẹ” Đóa Đóa dang hai tay về phía Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm đen mặt, nhưng vẫn đưa tay tiếp nhận Đóa Đóa.

Ngay lúc Vân Liệt Diễm xoay người, Hàn Chỉ vốn định bước đi lại đột nhiên quay đầu ôm lấy nàng từ phía sau.

Tim Vân Liệt Diễm rung động mạnh mẽ, sau đó chỉ ngoan ngoãn để cho Hàn Chỉ ôm. Nàng cũng không biết tại sao, giờ khắc này được hắn ôm, nàng lại có một chút sợ hãi khó hiểu.

“Cẩn thận một chút” Cuối cùng, Hàn Chỉ thấp giọng nói nhỏ bên tai Vân Liệt Diễm, sau đó buông nàng ra lẫn vào đám người.

Vân Liệt Diễm quay đầu lại đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Hàn Chỉ. Nàng lắc lắc đầu, không hiểu bản thân mình làm sao lại suy nghĩ bậy bạ. Không phải Hàn Chỉ vẫn rất khỏe đó sao? Tại sao nàng lại có cảm giác kỳ quái thế này?

“Mẹ, cha đi rồi sao?” Đóa Đóa ôm cổ Vân Liệt Diễm, ngẩng đầu nhìn đám đông, hỏi.

Vân Liệt Diễm gật gật đầu, lập tức lại lắc lắc đầu, nói “Đi thôi! Chúng ta cùng đi tìm ca ca, tìm được rồi thì tối nay cả nhà chúng ta sẽ sum họp”

Đóa Đóa gật gật đầu, nhưng vẫn dáo dít tìm kiếm trong đám người. Nó có cảm giác rất kỳ quái. Lúc này, thậm chí nó còn cảm thấy sẽ phải xa cha, rất xa.

Đóa Đóa ngoan ngoãn ôm chặt Vân Liệt Diễm, lần đầu tiên nó không hỏi Vân Liệt Diễm nhiều chuyện như trước kia.

Vân Liệt Diễm nghĩ nếu Vân Thiểm Thiểm thật sự đến đây thì nhất định sẽ có hứng thú với đại hội tranh cử chức vị thành chủ này, cho nên ngay lập tức đi đến võ đài trung tâm.

Đám đông chen chúc, vốn dĩ không thể nào nhìn thấy tình huống bên trên khán đài nhưng vẫn có thể nghe thấy thanh âm loáng thoáng. Trận đấu có lẽ đã bắt đầu, bởi vì trên không trung xuất hiện những tia sáng bảy màu chói mắt.

Ngày hôm nay, Vân Liệt Diễm vô cùng không thể nào bình tĩnh được. Càng đi về phía khán đài thì nhịp tim của nàng lại càng nhanh, nhanh đến nỗi khiến cho nàng có cảm giác hít thở không thông.

Vân Liệt Diễm đột nhiên dừng lại, hít thở từng ngụm từng ngụm như người chết chìm vừa ngoi lên khỏi mặt nước.

“Sao vậy mẹ?” Đóa Đóa vươn tay đặt lên trán Vân Liệt Diễm, có chút lo lắng.

“Đóa Đóa, ở đây không tìm thấy được ca ca, chúng ta đi nơi khác tìm thôi” Vân Liệt Diễm bối rối mở miệng, sau đó vội vàng quay đầu đi về hướng khác.

Rất nhiều người chen về phía trước, nhưng nàng vẫn liều mạng đi về phía sau. Nàng cũng không biết vì sao lại có ý nghĩ muốn chạy trốn như vậy.

“Liệt Diễm!” Một tiếng gọi lọt vào lỗ tai Vân Liệt Diễm, cách cả vạn người nhưng vẫn rõ ràng như thế, vẫn dịu dàng như thế.

Hai chân Vân Liệt Diễm như đạp phải chì, không thể cất thêm bước nào.

Trước mắt nàng đột nhiên tối đen, sau đó là đỏ chói. Hai màu đỏ đen điên cuồng thay phiên nhau xuất hiện trước mặt nàng, khiến đầu nàng đau đớn như bị cả ngàn cây kim đâm vào.

“Mẹ! Mẹ!” Đóa Đóa nhìn thấy hai mắt Vân Liệt Diễm đột nhiên đại ra, hoảng hốt kêu ra tiếng. Thế nhưng cho dù nó có kêu la cỡ nào thì Vân Liệt Diễm vẫn như chưa từng nghe thấy.

Vân Liệt Diễm vẫn đứng yên bất động, vòng tay ôm cổ nàng của Đóa Đóa lại không khỏi chặt thêm vài phần.

Toàn thân nàng cứng ngắc, trong đầu trống rỗng, không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào. Cõi lòng đau đớn càng thêm rõ ràng, giống như bị ai đó khoét sâu một lỗ, đang không ngừng chảy máu.

Nước mắt bất giác chảy xuống.

“Mẹ! Mẹ!” Đóa Đóa gấp đến độ khóc lã chã. Nó bối rối dán mặt mình vào má Vân Liệt Diễm, mặc kệ nó lau như thế nào, nước mắt của mẹ cũng vẫn chảy ra, ướt nhẹp cả ống tay áo nó.

“Ô ô... Phụ thân! Thúc thúc! Ông chú! Ông cậu! Mọi người ở đâu vậy? Ô ô... Mọi người mau đến đây đi mà!” Đóa Đóa kêu gào nhưng lại tiếng khóc bị âm thanh huyền ảo xung quanh lấn át. Cho dù ngẫu nhiên có người nhìn thấy hai mẹ con nàng cũng không thèm quan tâm đến.

Liệt Diễm! Liệt Diễm! Liệt Diễm!

Vô số tiếng gọi, một tiếng lại tiếp một tiếng không ngừng vang lên bên tai Vân Liệt Diễm.

Dường như đã gọi mấy ngàn mấy vạn lần, dường như đã gọi mấy ngàn mấy vạn năm, đời đời kiếp kiếp, đời đời sinh sôi.

“Liệt Diễm! Liệt Diễm, rốt cuộc ta cũng đợi được nàng” Vốn dĩ đang ngồi trên khán đài, bây giờ Tử Mộ đột nhiên xuất hiện sau lưng Vân Liệt Diễm.

Đám người bên cạnh tự giác tránh ra một bên. Bởi vì không biết vì sao, người này vừa xuất hiện đã tạo ra một làn không khí áp bức tất cả, khiến cho bọn họ có cảm giác như bị thuần phục.

Tử Mộ bước từng bước về phía Vân Liệt Diễm. Khi đến sau lưng nàng, một bàn tay khẽ nâng lên, mang theo một chút run rẩy, chậm chạp không dám chạm vào bả vai quen thuộc kia.

“Thúc thúc, người là ai vậy? Người biết mẹ của con sao? Vậy người có thể giúp con nhìn xem mẹ làm sao hay không? Mẹ luôn khóc, con gọi nhưng mẹ vẫn không có phản ứng. Thúc thúc, người có biết chuyện gì xảy ra hay không?” Đóa Đóa ôm chặt cổ Vân Liệt Diễm, khẽ nức lên từng tiếng.

Tử Mộ vẫn luôn nhìn bóng lưng của Vân Liệt Diễm, vốn dĩ không nghe thấy Đóa Đóa đang nói cái gì.

Trong ánh mắt hẩn giờ đây chỉ có bóng dáng kia, bóng dáng mà hẩn đã chờ đợi mấy vạn năm. Mấy vạn năm bị phong ấn, mấy vạn năm bị dày vò, giờ khắc nhìn thấy nàng còn sống đứng đây, cái gì cũng đều đáng giá.

Nếu như nàng chết đi, hẩn cũng không cần phải sống trên đời này làm gì.

Đợi mấy vạn năm thì đã sao? Rốt cuộc thì nàng cũng đã trở lại, không phải sao?

Liệt Diễm! Liệt Diễm của hẩn, rốt cuộc cũng đã trở lại, bây giờ đang đứng trước mặt hẩn.

Hắn chỉ cần buông nhẹ bàn tay là có thể chạm vào nàng, chỉ cần bước thêm vài bước là nhìn thấy dung nhan của nàng. Thế nhưng hắn lại sợ hãi, sợ hãi lúc này sẽ giống như mấy vạn năm trước, những ngày hắn cô độc bên trong phong ấn, trước mắt hắn chỉ là ảo ảnh, chỉ cần bị hắn chạm nhẹ cũng sẽ biến mất.

Cho nên hắn sợ hãi, không dám vươn tay, không dám chạm vào nàng.

Liệt Diễm! Liệt Diễm, thật sự là nàng sao? Thật sự là nàng đã trở về rồi sao?

Đây là sự thật đúng không?

“Thúc thúc! Thúc thúc!” Đóa Đóa nóng nảy, tại sao thúc thúc này cũng giống mẹ vậy?

Đóa Đóa tức giận, gọi một lúc lâu mà cả hai cũng đều không có phản ứng.

“Lạc hoa, phóng!” Đóa Đóa phát tay, trong tay đột nhiên xuất hiện một đóa hoa màu đỏ. Trong nháy mắt nó hạ tay xuống, đóa hoa kia bay về phía Tử Mộ.

“Tuổi còn nhỏ mà tại sao lại ngoan độc như thế?” Vinh Hình nhìn thấy Tử Mộ đột nhiên chạy đi liền cảm thấy không đúng, vội vàng chạy theo phía sau. Ngay khi đến nơi liền nhìn thấy tiểu cô nương này đánh úp Tử Mộ, hắn vội vàng chụp lấy đóa hoa đang bay đến kia. Trong nháy mắt đó, đóa hoa đã biến thành một làn khói trắng.

Rốt cuộc Tử Mộ cũng tỉnh táo, vội vàng đi lên đi phía trước, đứng trước mặt Vân Liệt Diễm.

Trước mắt Vân Liệt Diễm, hai màu đỏ đen không ngừng luân phiên xuất hiện, khiến cho nàng vô cùng hỗn loạn. Đột nhiên, màu đen cùng màu đỏ lại hòa vào một chỗ, biến thành một bóng trắng tóc đỏ.

Đôi con ngươi của nàng bỗng dưng trừng lớn, trái tim như bị ai đó khoét đi.

Trước mắt tối sầm, thân thể của nàng cũng ngã xuống.

Tử Mộ vội vàng ôm nàng vào lòng. Tội nghiệp cho Đóa Đóa, Vân Liệt Diễm vừa buông tay, nó liền ngã xuống đất.

“Ô ô... Mẹ ơi! Mẹ làm sao vậy?” Đóa Đóa ôm lấy chân Vân Liệt Diễm, khóc ròng. Sau đó vung chân đạp vào đôi giày của Tử Mộ, hét lên: “Người xấu! Thúc thúc thôi tha! Người mau thả mẹ ta ra, nếu không ta sẽ không khách khí đâu!”

Vinh Hình nắm cổ áo Đóa Đóa lên chỉ bằng một cánh tay, nói: “Tiểu cô nương, phụ mẫu ngươi không dạy lễ phép cho ngươi sao?”

Sau đó hắn nhìn Tử Mộ, nói: “Ở đây nhiều người, chúng ta trở về trước rồi hãy nói!”

Tử Mộ gật gật đầu, sau đó mỗi người ôm lấy một người, thân ảnh chợt lóe liền biến mất ngay tại chỗ.

Ngay lúc bọn họ biến mất, Hàn Chỉ đột nhiên ngẩng đầu nhìn dáo dạt một vòng, ánh mắt dần dần tối lại. Hắn vươn tay đặt lên chỗ trái tim, trong lòng như có thứ gì vừa mất đi, đau đến đáng sợ.

Dường như, Vân Liệt Diễm cách hắn càng ngày càng xa.

Hắn cùng Vân Liệt Diễm đã ký kết khế ước bình đẳng, cho nên có thể cảm nhận được phương hướng của nàng. Thế nhưng vừa nãy, hắn đột nhiên cảm thấy khoảng cách của nàng và hắn thật xa, xa đến nỗi hắn không cách nào đuổi theo kịp.

Trong lòng cũng bắt đầu xuất hiện chua xót đau đớn.

Thế nhưng bây giờ cái gì hắn cũng không thấy, trước mắt đều là người, nhưng lại không có thân ảnh của Vân Liệt Diễm.

Không đúng! Nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Hàn Chỉ nhắm mắt lại, ngưng tụ công lực toàn thân, sau đó hai mắt mở ra, cả quảng trường ngay lập tức xuất hiện trong đầu hắn. Hắn tìm kiếm từng chút một. Áp lực càng lúc càng lớn, máu tươi không ngừng chảy xuống từ khóe môi hắn, nhưng hắn vẫn tiếp tục chống đỡ, tiếp tục tìm kiếm.

Sau khi đột phá Thần cấp, hắn đã có thể sử dụng năng lực này thoải mái hơn. Thế nhưng giữa vạn người tìm ra một người, áp lực như vậy vẫn khiến cho hắn khó có thể chịu đựng được.

Rốt cuộc, thời gian dần trôi qua, Hàn Chỉ ôm ngực, chân sau quỳ rạp xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Không có!

Hắn cố chấp chống đỡ tìm khắp cả vạn người, lại không có bóng dáng của Vân Liệt Diễm.

“Thức thức thôi tha! Các người muốn đưa mẹ ta đi đâu? Cha ta còn đang chờ chúng ta quay về đó! Ta không muốn rời khỏi nơi này, các người mau đưa ta cùng mẹ trở về!” Đóa Đóa nhìn thấy mình ngày lúc càng cách xa thành Hòa Quý, trong lòng lại càng sợ hãi.

Vừa rồi, hai thức thức thôi tha này đã đưa mẹ con nó đến một nơi kỳ quái, xung quanh là những bức tường tỏa ra ánh sáng bảy màu giống như lúc nó còn ở trong đường hầm nơi cổng vào đại lục Thần Chi.

Bọn họ đi lên một chiếc thang, càng đi lên cao, thành Hỏa Quý càng cách xa, rất nhanh đã biến thành một chấm nhỏ.

Sau đó bọn họ lại đến một nơi khác, cầu thang lại dẫn về phía trước.

“Tiểu cô nương, sao người không biết lễ phép gì cả vậy? Cái gì gọi là thức thức thôi tha chứ?” Vinh Hình ôm Đóa Đóa, lại cảm thấy tò mò một cô nương còn nhỏ mà đã khí thế như người trưởng thành.

“Người mới không biết lễ phép! Hai người các người đều không biết lễ phép! Ta với mẹ đang đi tìm ca ca, tại sao các người lại đưa chúng ta đi? Người có hỏi ý kiến của ta chưa? Người có hỏi ý kiến của mẹ ta chưa? Người có biết các người làm như vậy thì cha ta sẽ lo lắng bao nhiêu hay không?” Đóa Đóa tức giận lên án. Nó đánh không lại hai thức thức thôi tha này, nếu không thì nó đã không buông tay chịu trời như vậy.

“Con bé là hoa Mạn Châu Sa” Luôn không mở miệng nói chuyện, Tử Mộ lại đột nhiên nói.

“Cái gì?” Vinh Hình ngây ngẩn cả người, sau đó vội vàng đánh giá Đóa Đóa vài lần. Trên mặt thế nhưng lại lộ ra một chút khinh thường, nói: “Hèn gì không có giáo dưỡng như vậy, thì ra là chúa tể Tà Hoa. Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã ngoan độc, nếu trưởng thành không biết sẽ như thế nào nữa!”

“Người mới ngoan độc! Người mau mau thả ta và mẹ ra, nếu không ta nhất định sẽ không tha cho hai người!” Đóa Đóa trợn to đôi mắt tròn, hung hăng trừng Vinh Hình.

Vinh Hình không hề nghi ngờ nếu một người bình thường bị con nhóc này trừng mắt nhất định sẽ chảy máu đến chết, ngay cả xương cốt cũng không thể tìm thấy.

“Tiểu cô nương, tuy người lợi hại nhưng bây giờ người chưa phải là đối thủ của ta, cho nên người đừng có phí sức nữa. Mà này, người tên gì thế? Còn cha của người là ai?” Vinh Hình không quan tâm đến sự uy hiếp của Đóa Đóa, dù sao bây giờ Đóa Đóa cũng không có đủ năng lực để mà uy hiếp hắn. Thế nhưng vài năm sau, hắn lại không dám cam đoan điều này.

Trên thế giới này, ngoại trừ Thần thú thượng cổ thì không còn ai dám đứng ra so sánh với hoa Mạn Châu Sa – chúa tể tà ác này. Thật ra thì Mạn Châu Sa rất giống với Ma Vương Minh Giới Ngục Tu, thực lực của hắn ta rất có thể còn cao hơn cả Tử Mộ cùng Hàn Lăng.

Tà Hoa, quả thực là một loài đáng sợ.

“Tên ta là Hàn Vân Đóa, mẹ cũng chính là mẫu thân ta đang bị các người bắt đó” Đóa Đóa chĩa chĩa tay về phía Vân Liệt Diễm, nói tiếp: “Mẹ tên là Vân Liệt Diễm, cha ta là Hàn Chỉ. Ta nói cho các người biết, cha ta rất lợi hại, tốt nhất là các người mau thả ta và mẹ ra đi, nếu không cha ta sẽ không bỏ qua cho các người đâu!”

“Nàng là mẫu thân của người? Người còn có cha sao?” Vinh Hình hoàn toàn choáng váng. Lúc đó hắn cũng chỉ là nói bậy treu chọc Tử Mộ mà thôi, không ngờ lại có thể thành sự thật. Chẳng lẽ Liệt Diễm đã thành thân rồi sao? Còn đã có con? Đây không phải là sự thật đấy chứ? Nếu là thật, vậy Tử Mộ hắn...

Tử Mộ đang đi phía trước cũng bỗng dừng lại, quay đầu nhìn Đóa Đóa.

Đóa Đóa giương đầu, nói: “Thế nào? Các người sợ rồi sao? Ta nói cho các người biết, cha ta tên là Hàn Chỉ, cha sẽ không bỏ qua cho các người đâu!”

Hàn Chỉ! Hàn Chỉ!

Cái tên này đập mạnh vào trong lòng Tử Mộ. Hắn nhìn Đóa Đóa bằng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi, run giọng hỏi: “Nàng... thật sự là mẫu thân ruột của con?”

“Đương nhiên!” Đóa Đóa liếc mắt nhìn hắn. Tại sao nó lại cảm thấy sắc mặt của thúc thúc thối tha này không được tốt vậy? Giống như... Giống như là rất đau lòng!

“Này, sẽ không phải là người được nhận nuôi đấy chứ?” Vinh Hình không nhìn được bộ dạng như thế của Tử Mộ, mở miệng hỏi.

117. Q.4 - Chương 119: Vân Liệt Diễm Tỉnh Lại

“Người mới là con nuôi! Cả nhà người đều là con nuôi!” Đóa Đóa tức giận trừng mắt với Vinh Hình, sau đó từng giọt nước mắt thì nhau rơi xuống “Ô ô ô... Thúc thúc thối tha, các người ức hiếp ta, ta không phải là con nuôi mà! Ta là con của cha mẹ, ta thật không phải là con nuôi mà...”

Vinh Hình bĩu môi, không phải con nuôi thì không phải là con nuôi, còn khóc lóc cái gì!

“Tử Mộ, huynh khoan hãy tin lời con nhóc này. Nhìn nó có vẻ láu lỉnh, nhất định là lừa gạt chúng ta. Huynh muốn biết cái gì thì cứ chờ Liệt Diễm tỉnh lại rồi trực tiếp hỏi, chẳng phải sẽ biết hay sao?” Vinh Hình nói.

“Ừ!” Tử Mộ gật gù đầu, nhưng trong lòng vẫn chưa sót không nói nên lời.

Nhiều năm trôi qua cùng nhiều kiếp luân hồi như vậy, bọn họ đã xảy ra chuyện gì thì làm sao hắn có thể biết đây? Trong những năm đó, người ở bên cạnh nàng không phải là hắn. Nếu nàng thật sự đã gả cho người khác, hắn có tư cách gì mà trách cứ nàng?

“Tử Mộ, huynh không cần phải suy nghĩ nhiều. Nếu Liệt Diễm thật sự đã phản bội huynh, vậy thì nàng quả thật không có lương tâm” Vinh Hình nhìn nữ nhân mà Tử Mộ ôm trong lòng một cách cẩn thận. Hắn thật sự không nhìn ra nữ nhân này có chỗ nào đáng giá cho Tử Mộ đối xử với nàng như vậy.

Tử Mộ bị hủy hết công lực toàn thân để đổi cho nàng cơ hội trọng sinh, khiến cho nàng không phải hồn phi phách tán. Để cho nàng tiến vào luân hồi, chính bản thân hắn ta lại bị phong ấn mấy vạn năm. Chính hắn là người nhìn Tử Mộ tỉnh giấc, khi đó hắn ta suy yếu đến nỗi chỉ cần một kích cũng có thể đánh chết. Trong truyền thuyết, Thần thú thượng cổ Hỏa Kỳ Lân – chân thân của Tử Mộ, đã đạt Thần cấp cứu giai

Thế nhưng sau khi tỉnh lại, hắn ta phải dùng khoảng thời gian hơn một trăm năm mới khôi phục thực lực đến Thần cấp bát giai. Thậm chí, vì để đổi lấy tin tức khi nào Liệt Diễm trọng sinh và đến đại lục Thần Chi của Đại trưởng lão gia tộc Hỏa thị, hắn hi sinh tự do của mình, cam nguyện trở thành người thừa kế của gia tộc.

Hắn là người quan sát Tử Mộ bước đi từng bước một. Hắn biết hắn ta ghét nhất chính là tranh đoạt ân oán oán. Bề ngoài bát đại gia tộc có vẻ bình thản nhưng thật ra chính là mạch nước ngầm đang thời kỳ mãnh liệt nhất, nếu Tử Mộ gánh vác trách nhiệm gia tộc Hỏa thị liền phải gánh luôn cả sứ hưng thịnh và suy vong của gia tộc này.

Đó đều là chuyện hắn ta không thích nhất, nhưng vì nữ nhân này, hắn ta chấp nhận tất cả.

Chỉ cần là chuyện liên quan đến nàng, mặc kệ lớn hay nhỏ, Tử Mộ đều nguyện ý trả giá.

Hắn chưa từng gặp người nào ngu ngốc như vậy, nhất là ở đại lục Thần Chi này. Mỗi người đều ích kỷ, vì quyền thế, địa vị cùng lợi ích của mình mà không tiếc bán đứng đi người thân yêu nhất. Thế nhưng Tử Mộ không phải là người như thế, hắn ta thiện lương đến chưa xót lòng người.

“Tại sao mẹ của ta lại không có lương tâm? Hai người các người mới không có lương tâm!” Đóa Đóa tiếp tục tức giận trừng mắt với Vinh Hình. Thúc thúc này sao có thể hư hỏng đến trình độ này chứ? Đưa mẹ đến đây không hỏi qua ý kiến thì thôi, lại còn mắng mẹ nữa.

Nó chưa từng gặp người nào đáng giận như vậy!

“Người tên là cái gì Đóa chứ?” Vinh Hình nhíu mày. Con nhóc này có thể yên lặng một chút hay không? Không khốc thì cũng nháo, thật phiền phức.

“Ngu ngốc! Ngay cả tên người khác cũng không nhớ được!” Đóa Đóa hừ lạnh “Người nhớ cho kĩ, ta tên là Hàn Vân Đóa. Hàn trong hàn đông (1), Vân Đóa là mây trắng, Hàn Vân Đóa. Mẹ cha đều gọi ta là Đóa Đóa, ta còn có một ca tên là Vân Thiểm Thiểm, là con trai của cha mẹ ta. Mẹ nói, bộ dạng của ca ca rất giống với cha”

(1) Đây là chơi chữ trong tiếng Trung. Thông thường người ta phải xác định tên mình nằm trong chữ nào bởi vì một nghĩa có rất nhiều chữ để mô tả.

“Hàn trong hàn đông? Người xác định sao?” Vinh Hình ngậy ngẩng cả người. Hắn nhìn chăm chăm Đóa Đóa, đánh giá từ trên xuống dưới “Thật sự là Hàn trong hàn đông sao?”

“Ta đều đã nói rõ ràng như vậy mà sao ngươi vẫn không hiểu thế? Thật sự là quá ngu ngốc! Ta đây sẽ tốt bụng nói lại một lần nữa cho ngươi. Ta tên là Hàn Vân Đóa, cha ta là Hàn Chỉ, mẹ ta là Vân Liệt Diễm, ca ca ta là Vân Thiểm Thiểm. Mắt của ta giống với mẹ, đều là màu đen, nhưng mắt của ca ca lại giống với cha, là màu tím”

Đóa Đóa nhìn Vinh Hình bằng ánh mắt khinh bỉ. Tại sao vị thúc thúc này không những thối tha mà con ngu ngốc như vậy chứ? Nàng phải nói bao nhiêu lần mới có thể hiểu được đây?

“Làm sao có thể chứ? Trên thế giới này, ngoại trừ lão quái vật Hàn Lăng kia ra thì còn ai dám nói mình họ Hàn?” Vinh Hình thì thào tự nói. Họ Hàn chỉ có một người, chính là tộc trưởng gia tộc Hàn thị – Hàn Lăng. Gia tộc Hàn thị mấy đời chỉ có duy nhất một dòng con, họ Hàn cũng chỉ có huyết mạch trực hệ mới được mang. Người khác, kẻ nào dám mang họ Hàn của lão quái vật đó? Hơn nữa, theo như hắn biết thì khắp đại lục Tranh Vành không một ai mang họ Hàn này. Thế nhưng con nhóc này, nhìn thế nào cũng đều khó có khả năng có quan hệ với Hàn Lăng.

Khoan đã, màu tím!

Ánh mắt của lão quái vật Hàn Lăng kia cũng là màu tím!

Chẳng lẽ, bọn họ là người một nhà?

“Ách! Đóa Đóa này, ngươi biết Hàn Lăng không?” Vinh Hình càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái. Không có khả năng Hàn Lăng có con riêng bên ngoài, lão ta tàn nhẫn vô tình, nổi danh là vô tình vô nghĩa khắp cả đại lục này.

Ngoại trừ Ma Vương Ngục Tu ra thì lão ta chính là kẻ không ai dám trêu chọc thứ hai của đại lục Thần Chi. Ma Vương Ngục Tu vẫn sống trong Âm Chi Sâm Lâm, chưa từng đi ra ngoài nên không một ai nhìn thấy dung nhan thật sự của hắn ta. Thế nhưng Hàn Lăng vẫn thường xuyên ra vào khắp nơi trong đại lục Thần Chi, nhất là luôn đến gây phiền phức cho gia tộc Thủy thị. Thủ đoạn của lão ta vô cùng tàn nhẫn, dường như đều khiến cho khắp đại lục Tranh Vành phải tìm cách né tránh càng xa càng tốt.

Hàn Lăng? Đóa Đóa nghĩ nghĩ, hình như không biết. Thế nhưng hình như nó đã từng nghe qua ở đâu đó, vẫn không nhớ ra được. Dù sao cũng đã quên, Đóa Đóa lắc lắc đầu.

“Không biết là tốt rồi!” Vinh Hình cảm khái vô cùng. Nếu quả thật quen biết thì phiền phức đến nơi rồi, lão quái vật Hàn Lăng kia còn nổi tiếng là người bao che khuyết điểm, chỉ cần là người của gia tộc Hàn thị bị ức hiếp, lão quyết tâm đòi lại gấp trăm lần.

Nếu con nhóc này quả thật là người của gia tộc Hàn thị, hắn cũng không có dũng khí tiến người về tận nhà. Nếu không thì Hàn Lăng nhất định sẽ đuổi giết hắn đến tận chân trời góc biển. Người kia, nổi danh là kẻ không thích nói lý lẽ.

Mắt thấy thành Hỏa Quý đã biến mất khỏi tầm mắt của mình, cho dù có ngu ngốc đến đâu thì Đóa Đóa cũng biết nó đã rất xa nơi đó rồi. Cha nhất định sẽ không đuổi theo kịp, bây giờ chỉ có thể chờ mẹ tỉnh dậy nghĩ cách mà thôi. Nó không phải là đối thủ của hai thúc thúc thối tha này, có làm gì cũng đều vô dụng mà thôi.

Suy nghĩ cẩn thận, Đóa Đóa không nói gì nữa, chỉ biết đợi đến khi Vân Liệt Diễm tỉnh lại. Nó tin rằng, mẹ nhất định sẽ có cách.

Thành Hỏa Quý.

Sắc trời dần dần tối đen, người trên quảng trường cũng chậm chậm rời đi. Đại hội tranh cử chức vị thành chủ cũng không phải có thể hoàn thành chỉ trong một ngày, cho nên ngày mai vẫn sẽ tiếp tục.

Hàn Chỉ trở về khách điểm, quả nhiên không nhìn thấy Vân Liệt Diễm cùng Đóa Đóa.

“Lão đại, người sao vậy? Sao trên người lại nhiều máu như thế này? Đại tẩu cùng Đóa Đóa đâu?” Diệp Khuyết nhìn thấy Hàn Chỉ cả người đầy máu đi vào liền gấp gáp hỏi.

Đại Bạch vốn dĩ phải theo bên cạnh Đóa Đóa, nhưng Đóa Đóa lại nói nhiều người sẽ có nhiều cơ hội tìm kiếm hơn nên bảo hắn cứ đi tìm Vân Thiểm Thiểm. Không ngờ lúc trở lại, lại không nhìn thấy Đóa Đóa đâu.

“Bị người bắt đi rồi” Thanh âm của Hàn Chỉ có chút suy yếu. Hôm nay hắn luôn cảm thấy có gì đó không thích hợp, cho đến khi cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt thì mới phát hiện đã xảy ra chuyện. Hắn tìm được nơi Vân Liệt Diễm cùng Đóa Đóa mất tích, hỏi qua rất nhiều người mới nghe được hai người bị người bắt đi. Mà những người đó là một kẻ áo trắng tóc đỏ và một kẻ áo đen. Hắn nghĩ cách dò hỏi tung tích hai kẻ đó mới biết chúng là người được gia tộc Hỏa thị phái xuống giám sát đại hội tranh cử lần này. Mà giữa lúc đại hội đang diễn ra thì bọn chúng đột nhiên bỏ đi, sau đó mang theo hai người. Chắc hẳn là trở về thành gia tộc Hỏa thị.

Hỏa Tử Mộ! Hỏa Vinh Hình!

Hai người này chỉ cần dò hỏi một chút liền biết, bởi vì một người là cao thủ đứng đầu toàn bộ đại lục, mà người kia cũng là cao thủ của gia tộc Hỏa thị, công lực đã đạt đến Thần cấp thất giai, cũng không phải là dạng người dễ trêu chọc.

Tuy rằng không biết vì sao bọn họ lại bắt Vân Liệt Diễm cùng Đóa Đóa, nhưng hắn có thể khẳng định bây giờ có đuổi theo cũng không kịp. Mà cho dù có đuổi kịp thì cũng không có cách đưa người trở về.

“Cái gì?” Diệp Khuyết cùng đám người Vân Phụng Khải đều sợ ngây người. Tuy cao thủ Thần cấp có khắp nơi trên đại lục này nhưng Vân Liệt Diễm cùng Đóa Đóa cũng không phải là người bình thường, làm sao có thể nói bắt đi là bắt đi được?

“Là Hỏa Tử Mộ cùng Hỏa Vinh Hình đưa hai người họ đi” Hàn Chỉ vừa nói đến hai người này, mọi người nhất thời đều trầm mặc. Bởi vì không chỉ không phải là đối thủ của họ mà thực lực còn cách xa nhau khá nhiều, hoàn toàn không có năng lực chiến thắng. Loại so sánh này giống như một nắm cát giữa sa mạc rộng lớn, hoàn toàn không thể đem ra so sánh. Bọn họ cho dù có đánh cược toàn bộ tính mạng cũng không bằng một nửa Hỏa Tử Mộ.

Thần cấp bát giai, gần như đã tiếp cận cực hạn cao nhất. Bọn họ không chỉ không phải là đối thủ của hắn lúc này, mà trong vòng trăm năm sau cũng không thể. Nghe nói, nếu không phải là bản thể Thần thú thượng cổ thì tuyệt đối không có khả năng đạt tới Thần cấp bát giai.

Vân Liệt Diễm cùng Đóa Đóa bị hai người này bắt đi, quả thật bọn họ không có một chút hi vọng sẽ cứu về được.

“Lão đại, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Bọn họ không thể không đi cứu người, nhưng để cứu được người thì thực lực nhất định phải cường đại. Nếu tất cả chỉ là nói suông thì chỉ sợ ngay cả Hỏa thành vẫn chưa vào được đã chết rồi.

Hàn Chỉ hơi nhíu mày. Thời điểm biết hai người họ bị ai bắt đi, hắn cũng đã nghĩ hết toàn bộ khả năng có thể. Tay không đi tìm người chính là chuyện không thể nào. Từ thành Hỏa Quý đến Hỏa thành còn cách nhau đến tận chín tòa thành, muốn băng qua tất cả cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy. Đầu tiên, hắn phải có tiền, chuyện này hắn không cần lo lắng bởi vì hắn có rất nhiều tiền, chỉ cần hối lộ thành chủ một chút là được. Tuy nhiên, thứ quan trọng nhất mà ngay cả tiền cũng không mua được chính là thực lực.

Không phải bất kỳ ai cũng có thể tùy tiện ra vào Hỏa thành. Thành Hỏa Quý thông thường chỉ dành cho Thần cấp nhị giai trở xuống, cao hơn một chút thì có thể đặt chân vào thành Hỏa Nhâm. Thần cấp tam giai có thể vào thành Hỏa Tân, Hỏa Canh cùng Hỏa Tuất. Thần cấp tứ giai mới có thể đặt chân vào thành Hỏa Đinh, Hỏa Bính, Hỏa Ất cùng Hỏa Giáp. Còn muốn vào Hỏa thành, thực lực ít nhất cũng phải đạt Thần cấp ngũ giai.

Khi chưa đột phá Thần cấp ngũ giai, cho dù Hàn Chỉ hấn có nhiều tiền bao nhiêu thì cũng không thể bước vào Hỏa thành. Trừ khi, hấn là Thần thú cấp cao, có tiềm lực lớn, chấp nhận sự huấn luyện của bọn họ, cuối cùng là dốc sức vì gia tộc bọn họ thì mới có thể vào Hỏa thành

Mà những chuyện này đối với Hàn Chỉ mà nói, không thể nào hoàn thành chỉ trong một khoảng thời gian ngắn.

Cách thức nhanh nhất hiện giờ chính là đi tìm Hàn Lăng, nhờ ông ấy hỗ trợ. Đây là biện pháp mà Hàn Chỉ nghĩ ra sớm nhất, nhưng Hàn Lăng lại không biết đến sự tồn tại của hấn, cho nên sẽ không đến tìm hấn. Bây giờ hấn phải tìm cách khiến cho Hàn Lăng chú ý, khiến cho ông ta trong thời gian sớm nhất chạy đến tìm hấn. Chỉ cần Hàn Lăng chấp nhận giúp đỡ, hấn có thể thuận lợi tiến vào Hỏa thành.

Đây chỉ là hạ sách, thượng sách chân chính chính là trong khoảng thời gian ngắn nhất phải nâng cao thực lực của chính mình.

Trên đại lục này, tất cả đều dựa vào thực lực để nói chuyện.

“Thu dọn đồ đạc, lập tức đến thành Hàn Quý” Một lúc lâu sau Hàn Chỉ mới buông lỏng hai hàng chân mày đang nhíu chặt. Hấn nhất định phải làm chuyện gì đó, nếu không thì hấn sẽ chết mất.

“Chúng ta không đi tìm Thiểm Thiểm sao?” Vân Phụng Khải hỏi.

“Hay là như vậy đi, ta cùng lão đại đến Hàn Quý thành trước, Phụng Khải cùng Lăng Tiêu ở lại đây tìm Thiểm Thiểm. Nếu không tìm được liền ngay lập tức đến Hàn Quý thành tụ hội với bọn ta. Thế nào?” Diệp Khuyết đưa ra đề xuất. Lỡ như lúc tất cả bọn họ đến Hàn Quý thành, Vân Thiểm Thiểm lại đến đây thì chẳng phải đã bỏ lỡ uống phí sao?

“Biện pháp này cũng không tệ” Vân Phụng Khải cũng hiểu.

“Cũng được! Bọn ta sẽ dừng chân ở thành Hàn Quý một đoạn thời gian, trong vòng nửa tháng nếu không có tin tức gì của Thiểm Thiểm thì hai người lập tức đến thành Hàn Quý tìm bọn ta” Hàn Chỉ gật gù đầu.

“Cứ quyết định như vậy đi!” Phụng Lăng Tiêu cũng hiểu đây là biện pháp tốt nhất trước mắt.

“Đại Bạch, trước kia người đều ở bên cạnh bảo vệ Đóa Đóa, bây giờ Đóa Đóa đã bị bắt đi, hấn là trong khoảng thời gian ngắn không thể tìm được. Người muốn đi hay ở, ta tôn trọng quyết định của người” Cuối cùng, Hàn Chỉ nhìn về phía Đại Bạch, nói.

“Ta sẽ ở lại đây bảo vệ hai người họ. Trừ khi có tin tức của Đóa Đóa, nếu không ta sẽ không rời đi” Đại Bạch nói không chút do dự.

Phút giây hấn đồng ý bảo vệ Đóa Đóa thì đã không tính toán chuyện sẽ rời đi. Mặc dù biết đi theo Hàn Chỉ đến thành Hàn Quý, khả năng tìm được Đóa Đóa sẽ nhiều hơn. Thế nhưng hấn biết sự chênh lệch thực lực giữa bọn họ cùng Hỏa Tử Mộ, muốn đưa Đóa Đóa trở về không phải một ngày nửa tháng là có thể làm được. Hơn nữa, hấn nghĩ rằng Đóa Đóa bị bắt đi ở thành Hỏa Quý, nói không chừng còn có thể trở về đây. Ít nhất, hấn phải đợi ở đây một khoảng thời gian rồi tính sau.

“Cám ơn” Hàn Chỉ gật gù đầu với Đại Bạch. Mặc kệ từ đầu hấn ta có mục đích gì, nhưng không thể phủ nhận hấn ta đã giúp họ không ít chuyện.

Không có thời gian khôi phục thương thế của mình, Hàn Chỉ cùng Diệp Khuyết ngay lập tức lên đường đến thành Hỏa Quý.

Muốn khiến cho Hàn Lăng chú ý, phương pháp thông thường tuyệt đối không thể thực hiện được. Cho nên, Hàn Chỉ nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nghĩ ra một cách có thể khiến cho gia tộc Hàn thị để mắt đến. Chính

là giết chết thành chủ thành Hàn Quý. Nghe nói Hàn Lăng cực kỳ bao che khuyết điểm, nếu có người khiêu khích tộc nhân của mình, ông ta nhất định sẽ không bỏ qua.

Phụ thuộc vào bát đại gia tộc, mỗi gia tộc có đến mười vị thành chủ. Thành Hàn Quý tuy nằm ở tầng dưới chót nhưng chức vị thành chủ cũng phải qua tranh cử. Người này dù sao cũng đại diện cho gia tộc Hàn thị, nếu như bị giết, gia tộc Hàn thị nhất định sẽ ra mặt can thiệp.

Mà Hàn Chỉ phải làm, chính là nháo cho chuyện này lớn hơn một chút.

Hỏa thành.

Gia tộc Hỏa thị.

Với tốc độ của Tử Mộ cùng Vinh Hình, từ thành Hỏa Quý đến Hỏa thành cũng chỉ tiêu tốn một ngày.

Làm người thừa kế gia tộc Hỏa thị, điều kiện hậu đãi giành cho Tử Mộ vô cùng tốt. Bên trong thành, hẳn có một tòa biệt viện riêng, bình thường không kẻ nào dám đến đây quấy rầy. Mà Vân Liệt Diễm lúc này đang nằm trong một căn phòng xa hoa chính giữa tòa biệt viện.

“Ta nói Đóa Đóa này, ngươi vẫn luôn ở bên cạnh mẹ ngươi, không đói bụng sao?” Vinh Hình thật sự chịu không nổi tiểu cô nương này. Lúc đầu thì còn khóc nháo, bây giờ lại một câu cũng không nói. Từ lúc đến Hỏa thành, con nhóc này chỉ ngồi bên cạnh Vân Liệt Diễm, cho dù ai nói cái gì cũng không rời đi.

“Hừ!” Đóa Đóa quay mặt qua chỗ khác, không thèm để ý đến hắn.

“Đóa Đóa, mẹ con sẽ tỉnh lại sớm thôi, con ăn chút gì đi đã” Tử Mộ tự mình bưng điểm tâm đến, mỉm cười dịu dàng với Đóa Đóa.

Đóa Đóa nhìn thấy Tử Mộ, có chút ngây người. Thúc thúc này cười thật đẹp, mặc dù không đẹp bằng cha nhưng là người có nụ cười đẹp nhất ngoại trừ cha ra.

Đóa Đóa do dự, nhưng nhớ đến mẹ vẫn chưa tỉnh liền kiên quyết từ chối.

“Đóa Đóa, không cần phải lo lắng cho mẹ, mẹ con sẽ tỉnh lại nhanh thôi” Tử Mộ cũng lo lắng cho Vân Liệt Diễm, nhưng hắn đã kiểm tra thân thể nàng không có chuyện gì. Tuy không biết vì sao lại hôn mê nhưng hẳn là không có gì đáng ngại.

“Các ngươi lại gạt ta! Mẹ của ta ngủ hai ngày rồi, ta nhất định phải canh chừng mới yên tâm, miễn cho các ngươi thừa dịp mẹ ta ngủ mà làm chuyện xấu hổ gì đó, cha ta nhất định sẽ tức giận” Đóa Đóa đứng chắn trước giường, chỉ tay vào Tử Mộ nói: “Không cho phép ngươi đến gần mẹ ta!”

“Phụt...” Ngồi bên bàn uống trà, Vinh Hình đột nhiên phun một ngụm nước ra ngoài “Chuyện xấu hổ? Ngươi còn nhỏ tuổi, ở đâu học được mấy cái từ ngữ đó hả?”

“Là Tước Tước thúc thúc dạy ta đó! Hắn còn dẫn ta đến nhìn lén cha mẹ ta làm chuyện xấu hổ, nhưng mà luôn bị cha ta phát hiện ra, sau đó cha liền đập ta cùng hắn bay ra ngoài” Đóa Đóa nhớ lại trước kia Diệp Khuyết hay ôm nó nhảy lên nóc nhà xem cha mẹ làm chuyện xấu hổ liền buồn bực, rõ ràng nó với Diệp Khuyết rất thân thân nhưng luôn bị cha phát hiện ra.

“Con nít, ai lại dạy ngươi ba cái trò này?” Vinh Hình nhìn sắc mặt tái nhợt của Tử Mộ liền thở dài một hơi, chỉ mong con nhóc này bớt nói hươu nói vượn lại, nếu không hẳn thật sự không biết Tử Mộ có thể chịu được đả kích này trong bao lâu.

Vứt bỏ công lực thần cấp Cửu giai, cam nguyện bị phong ấn mấy vạn năm, chỉ đổi lấy hai chữ ‘phản bội’. Làm sao Tử Mộ có thể chấp nhận được đây?

“Là Tước Tước thúc thúc đó! Tước Tước thúc thúc tên là Diệp Khuyết, hắn là người cực kỳ tốt. Hồi trước, tất cả thúc thúc, dì, ông chú, ông cậu, không một ai đưa ta ra ngoài chơi, chỉ có một mình Tước Tước thúc thúc dám xem thường mệnh lệnh của cha mẹ ta mà lên đưa ta ra ngoài. Tước Tước thúc thúc là người tốt với ta nhất!” Mặc dù bình thường đều tranh cãi cùng Diệp Khuyết nhưng trong lòng Đóa Đóa ngoại trừ cha mẹ ra thì Diệp Khuyết là người tốt với nó nhất.

“Dạy hư người mà là tốt với người à? Con nhóc này, sao mà không biết phân biệt đúng sai thế này?” Vinh Hình tức đến giờ chân. Trên đường đi đều nghe con bé này mắng Tử Mộ là ‘thức thức xấu’, tại sao người dạy hư nó lại trở thành ‘thức thức tốt’ vậy?

“Các người mới không biết phân biệt đúng sai! Các người đưa ta với mẹ đi có hỏi ý của bọn ta chưa? Các người biết bọn ta có nguyện ý hay là không không? Còn nữa, ta và mẹ đều có người thân, cha còn đang chờ bọn ta trở về, còn có cả Tước Tước thức thức, ông chú, ông cậu với Đại Bạch. Không thấy bọn ta, bọn họ sẽ rất sốt ruột. Nếu các người đột nhiên biến mất thì người nhà các người sẽ không sốt ruột sao? Tại sao các người không biết quan tâm đến cảm nhận của người khác vậy?” Tức giận nổi rõ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đóa Đóa.

Đúng vậy! Nó đang vô cùng không vui. Bọn họ có tư cách gì mà đưa nó và mẹ đi đây?

Vinh Hình chỉ tay vào Đóa Đóa, một câu cũng nói không nên lời. Con bé nói đúng, quả thật bọn họ chưa hỏi ý kiến của các nàng. Thế nhưng tình huống khi đó vốn dĩ không thể trách bọn họ được, ai nghĩ rằng Tử Mộ vừa xuất hiện thì Liệt Diễm liền ngắt xiu chứ? Hơn nữa, nàng nói xiu là xiu đến tận hai ngày, đến bây giờ vẫn không tỉnh lại. Bọn họ lúc đó cũng chỉ muốn đưa hai người đến nơi an toàn trước, trên quảng trường quá nhiều người, lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ? Ai ngờ một đứa nhỏ chỉ mới bốn năm tuổi lại có nhiều ý nghĩ cong cong thẳng thẳng có nhiều như vậy, còn có thể hỏi ra nhiều vấn đề như vậy?

“Ưm” Vân Liệt Diễm đột nhiên xoay người, nhú hai hàng chân mày.

“Mẹ! Mẹ tỉnh rồi sao?” Đóa Đóa nghe thấy thanh âm của Vân Liệt Diễm liền kích động.

Vân Liệt Diễm dụi dụi mắt, đầu nặng trĩu.

“Nàng khá hơn chút nào không?” Tử Mộ nắm tay Vân Liệt Diễm, thanh âm cũng có chút kích động.

“A Chỉ, ta làm sao vậy?” Vân Liệt Diễm mơ mơ màng màng mở mắt, bàn tay lại đột nhiên đau đớn “A!”

“Xin lỗi, Liệt Diễm. Ta làm nàng đau sao?” Tử Mộ lúc này mới ý thức mình đã thất thố. Thế nhưng lúc nàng vừa tỉnh lại liền gọi tên A Chỉ. Người này là ai? Thật sự là phu quân của nàng theo lời Đóa Đóa sao?

Nàng... thật sự đã thành thân rồi sao?

“Người là ai?” Vân Liệt Diễm nghe giọng lạ lẫm, ngay lập tức rút tay về.

Đợi đến khi nàng nhìn rõ người trước mắt liền sửng sốt, bất giác vươn tay che miệng mình, đau đớn kịch liệt lại truyền đến một lần nữa.

“Mẹ?” Đóa Đóa bò lên giường, xoa xoa hai má của Vân Liệt Diễm.

“Đóa Đóa ngoan, mẹ không sao” Vân Liệt Diễm nhú mày. Rốt cuộc nàng bị gì vậy?

“Nữ nhân này, thật sự thật sự không nhớ Tử Mộ sao?” Vinh Hình nhìn thấy Vân Liệt Diễm tỉnh lại nhưng không nhớ ra Tử Mộ, hần rớt cuộc cũng nhú mày.

“Tử Mộ...” Vân Liệt Diễm ráng nhớ lại cái tên này, đầu lại đau đớn. Rốt cuộc nàng làm sao vậy? Tử Mộ là ai? Tại sao cái tên này lại quen thuộc như vậy?

“Được rồi, không cần phải cố sức, không nhớ ra thì không cần phải nhớ nữa. Nàng đói bụng không? Ta làm gì đó cho nàng ăn” Tử Mộ nắm lấy bàn tay của Vân Liệt Diễm, không đành lòng nhìn nàng như vậy.

“Mẹ, con đói bụng” Đóa Đóa bổ nhào vào trong lòng Vân Liệt Diễm, ngẩng đầu làm nũng.

“Ách! Thật xin lỗi, trước kia chúng ta quen biết nhau sao?” Vân Liệt Diễm nhìn Tử Mộ. Người này, tại sao nàng vừa nhìn lại cảm thấy đau lòng?

“Chuyện trước kia nàng không nhớ cũng bình thường thôi, sau này ta sẽ từ từ nói cho nàng biết. Bây giờ nàng rửa mặt rồi ra ngoài ăn một chút gì đó, ta bảo người chuẩn bị cho nàng” Tử Mộ mỉm cười với Vân Liệt Diễm, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng.

Vân Liệt Diễm xoa xoa đầu. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Còn nữa, tại sao nàng lại ở nơi này? Tại sao lại chỉ có Đóa Đóa ở bên cạnh nàng? Hàn Chỉ đâu?

“Nữ nhân này, ngươi thật sự là không biết phân biệt phải trái. Ngươi có biết Tử Mộ vì ngươi mà làm bao nhiêu chuyện hay không? Thế nhưng ngươi lại quên hẳn! Còn nữa, con nhóc này là con gái của ngươi sao? Ngươi thật sự đã gả cho người khác sau lưng Tử Mộ sao? Rốt cuộc ngươi có lương tâm hay không vậy? Có biết cái gì gọi là nhục nhã hay không?” Tử Mộ vừa đi ra ngoài, Vinh Hình liền nhịn không được mắng xối xả. Tử Mộ vì Liệt Diễm mà trả giá nhiều như vậy, tại sao nàng lại không một chút quan tâm đến hắn ta? Trên đời này, tại sao vẫn còn tồn tại một nữ nhân không lương tâm thế này?

“Ngươi câm miệng cho lão nương!” Vân Liệt Diễm phóng một hỏa cầu về phía Vinh Hình.

Vinh Hình dễ dàng tránh né, sau đó thuận tay thiêu hủy công kích của nàng.

“Sao ngươi có thể bạo lực như vậy chứ?” Vinh Hình trừng mắt nhìn Vân Liệt Diễm. Đây là nữ nhân mà Tử Mộ luôn tâm tâm niệm niệm sao? Ngay cả một nửa của Nhân nhi cũng không bằng. Uống công Nhân nhi thích Tử Mộ như vậy, mà một ánh mắt Tử Mộ cũng không giành cho nàng.

“Ngươi mới bạo lực! Cả nhà ngươi đều bạo lực!” Vân Liệt Diễm từ trên giường nhảy xuống. Không hiểu ra sao nàng lại đến cái nơi khó hiểu, còn phải đối mặt với hai nam nhân cực kỳ khó hiểu này. Nàng còn chưa nổi giận mà hắn ta đã dám nổi giận với nàng.

“Quả nhiên là mẫu tử, giọng điệu mắng chửi người đều như nhau. Không giáo dưỡng!” Vinh Hình khinh thường liếc mắt nhìn Vân Liệt Diễm. Nữ nhân thô lỗ!

“Hừ!” Vân Liệt Diễm nhếch môi, cười như không cười nhìn Vinh Hình, sau đó bước từng bước đến gần hắn.

“Ngươi định làm gì?” Vinh Hình nhìn thấy Vân Liệt Diễm đến gần mình, không biết tại sao lại cảm thấy lông tơ dựng đứng cả lên.

Vân Liệt Diễm đột nhiên đưa tay khoác lên cánh tay của Vinh Hình, ngừng đầu cười khê rồi hỏi hắn: “Ngươi cảm thấy ta rất thô lỗ sao?”

Vinh Hình gật gật đầu như phản xạ có điều kiện.

Ầm một tiếng, sau đó là tiếng thét thất thanh.

Vinh Hình té ngã trên mặt đất, trên trán xuất hiện mồ hôi lạnh. Bàn tay hắn ôm lấy bộ phận quan trọng phía dưới, một tay chỉ vào Vân Liệt Diễm, lắp bắp: “Ngươi... Nữ nhân không biết xấu hổ... Ngươi... Ngươi rốt cuộc có phải là nữ nhân hay không?”

“Sao? Ta có phải là nữ nhân hay không, ngươi có muốn kiểm tra không?” Vân Liệt Diễm ngồi xổm người xuống, bàn tay hướng về về Vinh Hình sờ soạng.

“A! Cút ngay!” Vinh Hình như gặp phải quỷ, thân mình giật bắn lên nhảy về sau vài bước.

Vân Liệt Diễm phui phui tay. Đánh không lại thì thế nào? Dám trêu chọc Vân Liệt Diễm nàng, mặc kệ là ai, nàng cũng không để cho hắn sống yên lành!

“Ngươi kích động như vậy làm gì? Ta cũng chẳng có làm cái gì với ngươi” Vân Liệt Diễm chậm rãi đi đến trước mặt Vinh Hình, khê nâng tay, lại bị Vinh Hình nắm lấy.

“Liệt Diễm, nàng xong chưa?” Đúng lúc này, Tử Mộ đẩy cửa đi vào, đúng lúc nhìn thấy Vân Liệt Diễm cùng Vinh Hình thân mật đứng bên cạnh nhau, bàn tay Vinh Hình còn đang nắm lấy tay nàng.

“A! Tử Mộ, huynh đừng có hiểu lầm!” Vinh Hình vội vàng buông tay Vân Liệt Diễm ra, nhảy sang một bên tránh né như Vân Liệt Diễm là ôn dịch.

“Thúc thúc thôi tha, mẹ ta chẳng qua là hôn ngươi có một cái, ngươi kích động như vậy làm gì? Lúc này chẳng phải là ngươi rất hưởng thụ hay sao?” Đóa Đóa như sợ không có người chết, cố tình trương ra khuôn mặt ngây thơ.

Mặt Vân Liệt Diễm đen thui. Con nhóc này càng ngày càng gian xảo!

Thế nhưng không biết vì sao nàng lại không muốn nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của Tử Mộ. Khi đó, cõi lòng nàng như bị người ta khoét sạch, đau đến không không kiềm chế được.

“Thức ăn đã chuẩn bị xong rồi, nàng thử xem có hợp khẩu vị hay không. Nếu không thích, ta bảo người làm lại cho nàng” Tử Mộ cười nhẹ, sau đó sai người mang thức ăn vào.

Dường như từ khi gặp lại Vân Liệt Diễm, môi của hắn luôn xuất hiện nụ cười. Thế nhưng chính Vân Liệt Diễm lại cảm thấy nụ cười kia khiến cho nàng thấy đau lòng.

“Con nhóc kia, lại đây cho ta! Ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!” Vinh Hình nổi giận dưng dưng nắm Đóa Đóa đi ra ngoài.

“Đóa Đóa!” Vân Liệt Diễm nhìn thấy Đóa Đóa bị lôi đi liền lo lắng gọi.

“Nàng yên tâm đi, không có chuyện gì đâu. Nàng ăn một chút trước, ta đi xem thế nào” Tử Mộ gật gù đầu trấn an Vân Liệt Diễm, sau đó cũng đi ra bên ngoài.

Vân Liệt Diễm nhìn thấy hắn như vậy, trong lòng cũng không thoải mái.

“Con nhóc thôi tha! Ngươi có biết là ngươi rất quá đáng hay không? Tại sao cứ phải nói những chuyện khiến cho Tử Mộ hiểu lầm như vậy chứ? Ngươi có biết Tử Mộ đã trả giá vì mẫu thân ngươi nhiều như thế nào hay không? Ta cảnh cáo ngươi, sau này không được gọi nữ nhân đó là mẹ, nếu không, ta sẽ không tha cho ngươi, nghe rõ chưa?” Vinh Hình kéo Đóa Đóa vào hoa viên, quát lớn.

Vốn dĩ hắn thấy con nhóc này vẫn còn nhỏ, cho nên không tính toán gì với nó. Không ngờ miệng lưỡi nó lại độc y chang mẫu thân nó. Bây giờ không cần kiểm tra cũng biết, họ chính là hai mẫu tử.

“Thức thức thôi tha! Ô ô... Ta mệt mẹ ta, ngươi dám ức hiếp ta! Ngươi lớn như vậy rồi mà còn ức hiếp con nít. Không biết xấu hổ! Ta còn chưa được năm tuổi, ngươi lớn hơn ta đã mấy trăm tuổi, vậy là còn ức hiếp ta. Ô ô...” Đóa Đóa khóc rống, nước mắt đua nhau rơi xuống, thoát nhìn rất đáng thương.

Một vài hạ nhân vô tình đi qua hoa viên nhìn thấy công tử Vinh Hình ức hiếp một đứa nhỏ đều không tự chủ liếc mắt nhìn, thậm chí còn có người to gan đến gần xem.

“Ngươi...” Vinh Hình chỉ tay vào Đóa Đóa, nói không nên lời.

“Vinh Hình, thả Đóa Đóa ra” Thanh âm dịu dàng của Tử Mộ truyền đến, ấm áp như gió xuân. Hắn nhẹ nhàng ôm Đóa Đóa lên, lấy khăn tay lau nước mắt cho con bé.

118. Q.4 - Chương 120: Kế Hoạch Chạy Trốn

“Đói bụng không? Thức thức đưa con đi ăn nhé!” Tử Mộ nhìn Đóa Đóa, nhẹ giọng nói.

Đóa Đóa cũng nhìn Tử Mộ. Thật ra vị thức thức này cũng không quá xấu, ít nhất hắn cũng không tổn thương nó và mẹ. Nó luôn gọi hắn là ‘thức thức thôi tha’, có phải là hơi quá đáng hay không?

“Cám ơn Tử Mộ thức thức!” Đóa Đóa nghĩ nghĩ, nếu nó không biết lễ phép thì mẹ sẽ tức giận. Cha cũng hay dạy không thể tổn thương người tốt bụng với mình. Tử Mộ thức thức này dường như không có ác ý với mẹ, nếu nói chuyện rõ ràng với hắn thì có lẽ hắn sẽ để cho mẹ và nó trở về.

“Không cần cảm ơn” Tử Mộ bế Đóa Đóa vào phòng, Vinh Hình đứng sau lưng hai người bắt đầu đi lác đầu. Tử Mộ ơi là Tử Mộ. sao huynh có thể ngốc như vậy chứ?

Đứa nhỏ này giống nữ nhân kia như vậy, với trí thông minh của huynh thì làm sao có thể không nhìn ra bọn họ là mẫu tử chứ? Huynh thật sự còn muốn lừa mình dối người đến bao giờ nữa đây?

“Đóa Đóa, con lại nghịch ngợm nữa sao?” Vân Liệt Diễm nhìn thấy Tử Mộ bế Đóa Đóa đi vào liền buông đứa xuống. Nàng thật sự đói bụng, nhưng không biết tại sao nàng lại không muốn thất lễ trước mặt Tử Mộ.

“Không có mà! Mẹ, con đói bụng” Đóa Đóa nhảy xuống khỏi lòng Tử Mộ, chạy đến bên cạnh Vân Liệt Diễm rồi ngồi xuống ghế, bàn tay nhỏ bé bắt đầu cầm đũa cầm cúi ăn.

Tử Mộ cũng ngồi xuống một bên.

Vân Liệt Diễm liếc nhìn Đóa Đóa, sau đó ngượng ngùng nói với Tử Mộ: “Ngại quá, Đóa Đóa bị ta làm hư, không hiểu quy củ cho lắm”

“Liệt Diễm, là ta chưa có sự đồng ý của nàng đã đưa nàng về đây, ta thật sự xin lỗi” Tử Mộ nhìn thấy sự xa cách của Vân Liệt Diễm, trong lòng không những đau mà còn cảm thấy những thứ hắc không dám nghĩ đến mà cuối cùng cũng phải thành sự thật.

Hắn, nên lựa chọn như thế nào đây?

“Không sao! Thế nhưng ta đến đây nhất định sẽ khiến cho người nhà lo lắng. Nếu như có thể, ta muốn quay về càng sớm càng tốt” Vốn dĩ muốn nói phụ quân tìm không thấy mình nhất định sẽ sốt ruột, còn muốn nói mình phải đi tìm con trai, nhưng khi thấy Tử Mộ như vậy, không biết tại sao nàng lại không thể nói ra khỏi miệng.

Rốt cuộc nàng đã xảy ra chuyện gì? Vân Liệt Diễm cảm thấy mình chưa bao giờ bối rối như lúc này, chẳng giống nàng chút nào. Chẳng lẽ đây là tính tình của nàng lúc trước mà mỹ nữ áo đỏ từng nhắc đến. Rốt cuộc nàng còn chuyện gì không nhớ được?

Vân Liệt Diễm xoa xoa tay, đột nhiên nhớ đến Tiểu Nhẫn.

Đúng rồi! Tiểu Nhẫn đi theo nàng nhiều năm như vậy, nhất định biết rất nhiều chuyện về Tử Mộ. Nàng phải hỏi kỹ một phen.

“Chuyện này... Ngày mai ta trả lời nàng được không? Nàng vừa tỉnh lại, cứ nghỉ ngơi thật tốt đi đã, có chuyện gì cần thì cứ sai bảo hạ nhân. Ta còn có chuyện phải làm, ta đi trước” Tử Mộ đứng dậy, không đợi Vân Liệt Diễm trả lời đã vội vàng rời đi.

“Mẹ, Tử Mộ thúc thúc không ăn cơm cùng chúng ta sao?” Đóa Đóa ngẩng đầu lên, hỏi.

“Đóa Đóa, ăn no rồi tự mình chơi nhé, mẹ có chuyện phải làm” Vân Liệt Diễm ăn vội vài miếng.

“Mẹ, khi nào thì chúng ta có thể trở về? Con nhớ cha, không biết cha có tìm được ca ca không nữa. Không thấy chúng ta, cha chắc chắn sẽ rất lo lắng. Cha có đến tìm chúng ta không?” Đóa Đóa cũng buông đũa xuống. Tuy Tử Mộ thúc thúc không giống như người xấu nhưng nó vẫn thích cha hơn.

“Yên tâm đi, chúng ta sẽ trở về sớm thôi” Vân Liệt Diễm xoa xoa đầu Đóa Đóa, nhẹ thở dài một tiếng. Thực lực của Hỏa Tử Mộ chính là đứng nhất nhì đại lục này, nàng hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn. Nếu hắn không thả người, cho dù nàng có mọc cánh cũng không thoát khỏi nơi này được.

Hàn Chỉ nhất định là rất lo lắng. Nếu nàng đoán không lầm, với tính khí của Hàn Chỉ thì chắc chắn hắn sẽ không ngồi chờ chết. Ngày đó nàng bị đưa đi, tuy quảng trường đông người nhưng với năng lực của hắn thì hoàn toàn có thể tra ra ai đã mang nàng đi. Giữa bọn họ có mối liên hệ tinh thần, phương hướng của nàng hắn vẫn có thể cảm nhận ra. Mà nàng lúc này vẫn cảm nhận Hàn Chỉ đang ở hướng bảy giờ, chính là thành Hàn Quý.

Trong bát đại gia tộc, gia tộc Kim thị nằm ở hướng một giờ, Mộc thị hướng hai giờ, Thủy thị hướng bốn giờ, Hỏa thị hướng năm giờ, Hàn thị hướng bảy giờ, Thổ thị hướng tám giờ, Phong thị hướng mười giờ, Lôi thị hướng mười một giờ. Hướng ba giờ, chín giờ, sáu giờ cùng mười hai giờ là những hẻm núi sâu nhất đại lục. Đây cũng là bản đồ cơ bản của toàn bộ đại lục, bốn hẻm núi sâu hình thành nên một hình chữ thập, chia đại lục Thân Chi thành bốn khu vực. Những chuyện này, Vân Liệt Diễm cũng chỉ mới biết từ mấy ngày trước.

Bây giờ nàng có thể cảm nhận Hàn Chỉ đang di chuyển về hướng thành Hỏa Quý. Hai người đã ở bên nhau lâu như vậy, có có khổ ước tinh thần, cho nên nàng cũng không khó để đoán ra tâm tư của Hàn Chỉ. Hắn không phải là người dễ xúc động, sẽ không giận dỗi dằn vặt chạy đến đây đánh nhau với Hỏa Tử Mộ. Với thực lực bây giờ của hắn, hoàn toàn không có khả năng đánh tay đôi với Hỏa Tử Mộ. Cho nên hắn chỉ có hai con đường để lựa chọn, một là gia tăng thực lực của mình, hai là tìm người có năng lực đối kháng với Hỏa Tử Mộ.

Vân Liệt Diễm đoán rằng Hàn Chỉ sẽ thực hiện cả hai sự lựa chọn trong một lúc, bởi vì hẳn không phải là dạng người sẽ dựa dẫm vào kẻ khác. Có thể đối kháng cùng Hỏa Tử Mộ, khắp đại lục này chỉ có Hàn Lăng cùng Ngục Tu. Ngục Tu sống ở Âm Chi Sâm Lâm, chưa từng đi ra ngoài, cho nên Hàn Chỉ không thể làm một cuộc giao dịch với người này. Thế nhưng Hàn Lăng lại không giống như thế, ông ta là tộc trưởng gia tộc Hàn thị, chỉ cần gây hỗn loạn trong khu vực Hàn thị thì ông ra sẽ chường mặt ra ngoài. Cho dù Hàn Lăng có xem trọng chuyện Hàn Chỉ là con trai ruột của mình hay không, ít nhất Hàn Chỉ cũng tìm được một cơ hội đưa ra giao dịch với ông ta.

Cho nên, Vân Liệt Diễm hoàn toàn khẳng định Hàn Chỉ sẽ đến thành Hàn Quý.

Mà bây giờ nàng muốn rời khỏi đây cũng không phải là chuyện dễ dàng. Cho dù Hỏa Tử Mộ có tiền nàng đi thì với năng lực của Đóa Đóa, chỉ sợ bọn họ không thể nào thoát khỏi bộ tộc Hỏa thị.

Đóa Đóa ăn cơm xong, ngoan ngoãn đi ra ngoài chơi để lại không gian cho Vân Liệt Diễm bế quan tu luyện. Không ngờ, lúc này Hỏa Vinh Hình lại đi vào.

“Người tới đây làm cái gì?” Lúc này, Vân Liệt Diễm cũng lười phải liếc nhìn hắn. Dù sao nàng dám chắc Vinh Hình không phải đến đây để quan tâm nàng, nếu không cũng không nổi giận dè dè tìm đến nàng tính sổ.

“Ta tới làm cái gì? Liệt Diễm, chẳng lẽ một chút người cũng không nhớ Tử Mộ sao? Vậy chuyện người là Hỏa Phượng Hoàng có nhớ hay không?” Vinh Hình nhìn thấy hai mẫu tử này liền phát hỏa. Tại sao người lớn lại càng khó thu phục hơn người nhỏ thế này?

“Nếu như là người, người có nhớ chuyện xảy ra ở mấy vạn năm trước không? Linh hồn có thể sống lại trong một cơ thể khác, như thân xác thì không hề có chuyện sống lại. Mấy vạn năm trước đã xảy ra chuyện gì, không phải mỗi một lần luân hồi ta đều phải căng não ra để nhớ lại chứ? Cuộc đời mỗi người đều do kiếp này của họ tạo thành, mấy vạn năm trước chính là tổ tiên của ta, không phải là ta!” Vân Liệt Diễm có thể đoán ra mấy vạn năm trước nàng và Hỏa Tử Mộ có xảy ra chuyện gì đó, nhưng bây giờ nàng là Vân Liệt Diễm, không phải Liệt Diễm trong miệng bọn họ. Những chuyện mà Liệt Diễm đã trải qua đó là cuộc sống của Liệt Diễm. Một người đầu thai chuyển sang kiếp khác, lại uống canh Mạnh Bà, tiến vào vòng xoáy luân hồi, thì chính là một người hoàn toàn khác. Cho dù dung mạo có giống nhau, linh hồn có giống nhau thì những chuyện đã trải qua cũng khác nhau.

Giống như kiếp trước ở hiện đại, nàng còn nhớ mình một đặc công, sinh sống trong một thế giới xa hoa truy lạc khoa học kỹ thuật phát triển. Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng đã khoác lên người bộ quần áo màu sắc cùng hình thù kỳ quái ở thế giới cổ đại. Những chuyện nàng nhớ cũng chỉ là đặc công Vân Liệt Diễm cùng Vân Liệt Diễm Thất tiểu thư phủ Thừa Tướng Đông Thịnh quốc. Chuyện ở mấy vạn năm trước, vốn dĩ không hề liên quan đến nàng.

“Người nghĩ rằng nói như vậy thì có thể xóa bỏ sự vô tình vô nghĩa của mình sao? Nếu lúc trước không nhờ Tử Mộ dùng hết một thân công lực cứu người thì người đã hồn phi phách tán từ lâu rồi, còn nói gì đến chuyện luân hồi. Rõ ràng người chính là vị hôn thê của Tử Mộ, hẳn vì có thể gặp lại người một lần nữa mà hi sinh công lực, phong ấn chính mình, cô độc chờ đợi mấy vạn năm. Thế nhưng người đã làm cái gì? Người không có lỗi sao? Người chỉ là một nữ nhân lẳng lơ không hơn không kém!” Vinh Hình thật sự nhịn không được, một hơi nói hết ra.

“Ta cảnh cáo người, Liệt Diễm! Nếu người còn dám tiếp tục tổn thương Tử Mộ, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người! Nếu như người không tin thì có thể tự mình đi ra khỏi Hỏa thành này, đến lúc đó xem người còn sống để đi ra ngoài hay không. Bản thân người chính là Thần thú thượng cổ Hỏa Phượng Hoàng, gia tộc Hỏa thị sẽ không để cho người rời khỏi đây sẽ dễ dàng như vậy. Cho dù Tử Mộ có nguyện ý thả người thì người cũng đi không được. Trễ nhất là ngày mai, Đại trưởng lão sẽ đến đây gặp người, không có Tử Mộ bảo vệ thì người cũng chỉ được mang đi như một công cụ giúp chấn hưng gia tộc. Sau đó người sẽ bị huấn luyện như một kẻ điên, bọn họ sẽ chà đạp ý chí của người, khiến cho người trở thành một con rối không có linh hồn. Người muốn ở lại bên cạnh Tử Mộ hay trở thành một công cụ như vậy, đều là sự lựa chọn của người!” Vinh Hình vung ống tay áo, oán hận xoay lưng rồi đi.

Vân Liệt Diễm siết chặt nắm đấm, móng tay đâm sâu vào da thịt, máu tươi tí tách rơi xuống nền nhà mới khiến cho nàng tìm về được một chút cảm giác.

Tử Mộ!

Khó trách cái tên này lại khiến cho nàng đau lòng như vậy, dày vò như vậy. Nó giống như một con dao găm cắt mất từng lát trái tim nàng, đau đến không thể thở, đau đến không thể thấy ánh nắng mặt trời.

Thế nhưng, nàng quả thật không phải là Liệt Diễm. Nàng bây giờ là Vân Liệt Diễm, không phải Liệt Diễm của mấy vạn năm trước.

Cho dù nàng có đau lòng cỡ nào thì nàng cũng không thể thay thế Liệt Diễm đến yêu thương hắn. Nàng có cuộc đời của mình, có người nàng yêu, có tất cả những gì thuộc về nàng. Thế nhưng một trong những thứ đó, lại không có Tử Mộ.

Bọn họ gặp nhau quá muộn.

Nếu họ gặp nhau sớm hơn một chút, ít nhất là trước khi nàng yêu Hàn Chỉ, có lẽ nàng sẽ nhớ ra mọi chuyện, có lẽ nàng sẽ trả tất cả những gì nàng nợ hắn. Thế nhưng mọi chuyện đã quá muộn rồi, nàng bây giờ là Vân Liệt Diễm, một Vân Liệt Diễm có cuộc đời, suy nghĩ cùng tình cảm của mình. Những gì nàng có trước khi gặp lại Tử Mộ, không cách nào có thể khiến nàng buông tay.

Nhắm mắt lại, khiến cho chính mình bình tĩnh một chút. Sau đó, nàng tự suy nghĩ lại tình cảnh lúc này của mình.

Đầu tiên, nàng cùng Tử Mộ hoàn toàn không có khả năng. Nàng yêu Hàn Chỉ, nàng không hề nghi ngờ tình yêu này. Bọn họ đã trải qua nhiều quanh co mới đến được với nhau, mặc dù chưa từng nói một câu ‘ta yêu chàng’ nhưng tình yêu kia đã khắc cốt ghi tâm, không cách nào hủy diệt. Cho dù tương lai nàng và Hàn Chỉ có xảy ra chuyện thì nàng cũng không vì thế mà chọn người khác, nếu không, hai chữ ‘tình yêu’ của nàng sẽ rất nông cạn.

Nàng yêu một người sẽ toàn tâm toàn ý vì hắn. Nàng không phải là người hay do dự, trừ khi những chuyện nàng và hắn từng trải qua vốn không hề tồn tại, nhưng khả năng này không hề có. Với nàng, hoàn toàn không không phải là Hàn Chỉ thì không thể, mà là do nàng tin tưởng tình cảm giữa nàng và hắn không dễ dàng tan vỡ chỉ bằng một kích như vậy. Cho nên đối với Tử Mộ, nàng chỉ có thể nói xin lỗi. Tử Mộ khiến cho nàng rung động chưa bao giờ có, dường như từ khi nghe đến cái tên này thì nàng đã run rẩy từ sâu tận đáy lòng. Thế nhưng có đau đớn nhiều hơn đi nữa thì nàng cũng không phải là Liệt Diễm, không thể nào là Liệt Diễm đã từng yêu Tử Mộ. Đây là sự thật mà nàng không thể thay đổi. Nàng có thể vì Tử Mộ mà làm bất cứ chuyện gì, dù sao không có hắn thì cũng không có Vân Liệt Diễm ngày hôm nay. Đây là những gì Vân Liệt Diễm có thể làm để cảm ơn Tử Mộ, chuyện tình cảm của Liệt Diễm không thể áp đặt lên người Vân Liệt Diễm nàng.

Tiếp theo, nàng bây giờ đang ở Hỏa thành, là nơi cách xa mười tòa thành trì phụ thuộc, trên đỉnh cao nhất của gia tộc. Nói cách khác, nơi này chẳng khác nào hoàng cung so với dân chúng bên ngoài.

Vinh Hình nói không sai, bây giờ nàng có chạy đằng trời cũng không thể thoát khỏi nơi này. Hỏa thành cũng không phải là nơi nhỏ bé như thành Hỏa Quý, không phải nơi mà nàng nói đến là đến, nói đi là đi. Nàng không muốn liên lụy đến Tử Mộ, cho nên tuyệt đối sẽ không lợi dụng sự bảo vệ của hắn.

Bát đại gia tộc không hề bình tĩnh như mặt ngoài, chuyện này nàng đã đoán ra từ lâu. Nếu không thì nàng cũng không cần ngăn dậm xa xôi đến cái nơi quỷ quái này để tìm ba cái viên ngọc căn nguyên tào lao kia. Chỉ khi tìm được bảy viên ngọc căn nguyên thì không gian này mới được an toàn, đến tận bây giờ nàng mới hiểu được ý này. Một núi không thể chứa hai cọp, huống chi nơi này có đến tận tám con cọp lớn, mỗi người đều tầm tía cái vị trí cao cao kia như hổ rình mồi.

Mà bây giờ Vân Liệt Diễm chẳng qua cũng chỉ là một con ốc sên trong mắt bọn họ. Ngắm lại mọi người ở đây, người nào mà chưa từng tu luyện đến mấy trăm năm, Thần cấp lục giai khắp nơi đều có, thậm chí còn cả bát giai. Chỉ sợ rằng cửu giai cũng không còn là truyền thuyết. Như thế, một kẻ Thần cấp nhất giai như nàng thì tính cái gì? Không tính được cái gì!

Khoan hãy nói đến chuyện tranh giành ngọc căn nguyên, muốn bình an rời khỏi Hỏa thành cũng không phải là một chuyện dễ dàng. ‘Người là đao thớt, ta là cá thịt’, nàng đang trong tình cảnh này. Nàng không muốn dựa vào Tử Mộ là vì nàng không muốn thiếu nợ hắn nữa. Dù sao Liệt Diễm đã thiếu hắn một lần mà vẫn

chưa trả được, bây giờ nếu nàng lại thiếu hẳn thì đời kiếp kiếp nàng cũng cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Như vậy, bây giờ nàng chỉ có thể chọn cách chạy trốn hoặc là chờ Đại trưởng lão trong miệng Vinh Hình kia đến đưa đi. Còn chuyện rồi gỗ không linh hồn gì đó thì nàng cũng biết, bất quả chỉ là lợi dụng nàng là Thần thú thượng cổ, cố gắng không chế khi cánh chim nàng chưa đủ đầy đặn và huấn luyện nàng thành một loại binh khí hình người cường đại, trợ giúp bọn họ giành lấy lợi ích về cho gia tộc. Còn thủ đoạn để làm chuyện này thì cũng không cần phải nói, cần bao nhiêu đề tiện sẽ có bao nhiêu đề tiện. Sợ rằng chỉ cần là người có quan hệ với nàng cũng đều sẽ bị bắt đến gây áp lực hoặc trực tiếp giết chết. Loại chuyện này không phải là Vân Liệt Diễm chưa từng gặp, chẳng qua là nàng chưa từng đồng tình với bất kỳ ai, thực lực yếu kém thì có phản kháng thế nào cũng vô dụng.

Nàng có thể xác định, nếu như nàng bị đưa đi thì hoàn toàn không thể không một chút tổn thương, cho nên nàng nhất định không thể bị đưa đi. Chỉ còn con đường cuối cùng chính là trốn thoát, nhưng vấn đề bây giờ là nàng vốn dĩ không có chỗ để trốn.

Nàng cùng Hàn Chỉ giống nhau, không có khả năng ngồi một chỗ chờ hắc đến cứu. Nàng nhất định phải bỏ trốn, nhưng phải dựa vào chính sức mình.

Nghĩ thông suốt, Vân Liệt Diễm im lặng tập trung tiến vào trạng thái tu luyện, nhưng nàng vẫn đến tìm Tiểu Nhẫn trước.

“Chủ nhân, có gì sai bảo?” Ý thức của Vân Liệt Diễm vừa xuất hiện bên trong không gian nhẫn thì Tiểu Nhẫn đã xuất hiện ngay lập tức, chỉ là vì có Thủy Nguyên ở đây nên bộ dạng của Tiểu Nhẫn cũng hơi dễ nhìn hơn một chút, quanh thân ánh lên tia sáng xanh nhàn nhạt.

“Tiểu Nhẫn, ta có chuyện muốn hỏi ngươi” Vân Liệt Diễm nghĩ nghĩ, chuyện giữa mình và Tử Mộ cũng không còn gì để hỏi. Bây giờ, chuyện nàng phải làm chính là bỏ trốn “Ngươi hiểu biết về thành chủ của bát đại gia tộc như thế nào? Chúng ta bây giờ đang ở Hỏa thành, nếu ta muốn chạy khỏi đây thì có cách gì không?”

“Chủ nhân, thật ra lúc người chết, bát đại gia tộc vẫn chưa hình thành hoàn toàn. Sau khi bảy viên ngọc căn nguyên lạc mất thì bát đại gia tộc mới được hình thành. Tuy ta không biết tình hình của bát đại gia tộc nhưng địa thế của đại lục Thần Chi vẫn không bao giờ thay đổi” Tiểu Nhẫn cũng rơi mất ngay sau khi Vân Liệt Diễm chết, đương nhiên nó cũng người không biết tình hình cụ thể của bát đại gia tộc như thế nào.

“Vậy ngươi nói cho ta biết cách để rời khỏi đây đi” Vân Liệt Diễm biết cho dù không thể rời khỏi nơi này thì cũng ‘cử tử nhất sinh’, nhưng chỉ cần có thể thì nàng vẫn sẽ nắm chắc cơ hội. Ở lại nơi này, một chút hi vọng cũng không có. Nàng chưa từng trông cậy gia tộc Hỏa thị sẽ có lòng tốt với nàng.

“Nếu ta nhớ không lầm thì Hỏa thành nằm phía dưới Âm Chi Sâm Lâm, vùng phụ cận theo hướng sáu giờ là hẻm núi sâu” Tiểu Nhẫn cố gắng nhớ lại.

Mặt Vân Liệt Diễm đen thui. Chuyện này nàng cũng biết, có cần phải đưa ra ý kiến vô dụng như vậy không?

“Để ta nói cho ngươi biết nhé! Hỏa thành nằm bên dưới Âm Chi Sâm Lâm. Muốn rời khỏi nơi này chỉ có hai hướng, một là theo hướng sáu giờ vào hẻm núi sâu, hai là quay lại theo hướng 4 giờ vào gia tộc Thủy thị. Thế nhưng mỗi tòa thành đều có kết giới riêng, cho nên cả hai phương pháp này đều không thể thực hiện được. Bây giờ ngươi giúp ta nhớ lại xem còn cách nào đi xuống dưới hay không?” Vân Liệt Diễm đã suy nghĩ kỹ càng từ lâu, bất kể là đi bên trái hay bên phải cũng đều không thể. Vì phòng ngừa kẻ thù tấn công bất ngờ nên kết giới vô cùng chắc chắn, với thực lực của nàng lúc này thì chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết. Còn nếu đi xuống phía dưới thì càng không thể theo đường chính, nếu không chỉ sợ còn chưa đến cổng đã bị bắt lại.

Bây giờ nàng ở trong khu vực của gia tộc Hỏa thị, chẳng khác nào bị họ nắm trong lòng bàn tay. Khả năng rời khỏi đường như đều bằng không.

“Nếu vậy thì không có cách nào để đi xuống phía dưới, nhưng chủ nhân vẫn có thể lên phía trên mà” Tiểu Nhẫn suy nghĩ một lúc lâu mới ra. Muốn lập kết giới thì thực lực phải là Thần cấp bát giai, nếu xung quanh

Hỏa thành có kết giới thì đều có lối đi dù là sang trái, sang phải hay xuống dưới, ngoại trừ là đi lên phía trên.

Ám Chi Sâm Lâm từ trước đến nay đều là nơi hung hiểm nhất ở đại lục Thần Chi, cho dù là thực lực Thần cấp bát giai cũng không dám tùy tiện xông loạn. Thế cho nên nơi đó có lẽ là nơi an toàn nhất đối với Vân Liệt Diễm lúc này. Cho dù gia tộc Hỏa thị có bố trí bao nhiêu kết giới kín không một kẻ hở xung quanh cũng đều không thể làm như thế ở bên trên, bởi vì bất cứ ai cũng biết Ám Chi Sâm Lâm không phải là nơi để đùa.

Khóe miệng Vân Liệt Diễm co rút “Vào Ám Chi Sâm Lâm không phải là đâm đầu vào chỗ chết hay sao?”

Vân Liệt Diễm cũng từng nghĩ đến Ám Chi Sâm Lâm, nhưng nơi này nghe nói ngay cả Thần cấp bát giai cũng không dám xông loạn, huống chi là nàng. Cho nên, vì cái mạng nhỏ của mình mà nàng đã gạt bỏ nơi này ngay từ đầu.

“Đó là lối ra duy nhất” Tiểu Nhẫn chỉ ra một sự thật cho Vân Liệt Diễm một cách vô tình. Chuyện này lại vô cùng chắc chắn, ngoại trừ Ám Chi Sâm Lâm ra thì không còn con đường nào khác để đi nữa.

“Vào Ám Chi Sâm Lâm, bỏ mạng rồi trọng sinh, nói không chừng cũng sẽ trở thành một con đường sống!” Vân Liệt Diễm cắn chặt răng. Chết thì chết, dù sao thứ nhất không tiếp tục thiếu nợ Tử Mộ, thứ hai không trở thành công cụ trấn hưng của gia tộc Hỏa thị, thứ ba không thể trốn đi, vậy cũng còn mỗi nơi này mà thôi.

“Theo hướng sáu giờ có một nơi không xác định, đây là lối đi đến Ám Chi Sâm Lâm. Ngoại trừ người cùng công tử Tử Mộ ra thì không một ai biết đến nơi này cả. Người ngoài chỉ biết đến khu vực không xác định thì sẽ chết, nhưng lại không biết đây là con đường tắt dẫn đến Ám Chi Sâm Lâm” Tiểu Nhẫn ngưng một chút, lại nói tiếp: “Bởi vì bốn khe vực sâu đều dẫn đến Ám Chi Sâm Lâm cho nên hai bên kia vực đều có một lỗ xoáy màu trắng ngà, chỉ cần chạm vào nó thì cho dù có là Thần cấp bát giai cũng phải chết. Thế nhưng nếu người kịp thời nhảy vào chính giữa nó thì sẽ an toàn, cho nên người phải nắm chắc cơ hội, nhất định phải nhảy vào chính giữa lỗ xoáy”

“Người biết Tử Mộ à?” Ánh mắt Vân Liệt Diễm lóe lóe. Rốt cuộc thì quá khứ của nàng và Tử Mộ là như thế nào đây?

“Chủ nhân, đừng có nói với ta là người đã quên luôn cả công tử Tử Mộ nhé?” Tiểu Nhẫn kinh ngạc kêu to ra tiếng. Không phải chứ? Đến cả công tử Tử Mộ mà chủ nhân cũng có thể quên mất sao? Lúc trước, bọn họ vẫn luôn kề vai chiến đấu, cùng nhau trải qua không biết bao nhiêu là kiếp nạn. Sau đó công tử Tử Mộ xả thân mới cứu được một mạng của chủ nhân, khiến cho nàng tiến vào luân hồi, không phải hồn phi phách tán.

“Câm cái miệng của ngươi đi! Ta đi tu luyện” Vân Liệt Diễm trừng mắt với Tiểu Nhẫn. Chẳng lẽ nàng thật sự là nữ nhân vong ân bội nghĩa trong miệng Vinh Hình sao?

Thế nhưng, nó có liên quan gì đến nàng chứ? Chỉ cần nàng luân hồi thì đã biến thành một người khác, không còn là Liệt Diễm trước kia nữa. Tại sao nàng cứ phải khăng khăng giữ vữa tình cảm của nàng ta? Đây không phải là ép duyên sao?

Cũng không thể bởi vì Liệt Diễm thiếu nợ Tử Mộ mà kiếp sau sau sau nữa của nàng ta phải lấy thân báo đáp!

Vân Liệt Diễm rút ý thức ra khỏi không gian của Tiểu Nhẫn, sau đó bắt đầu tu luyện. Không thể không nói Thủy Nguyên quả thật là một trợ lực rất tốt cho nàng, chỉ trong một buổi tối tu luyện mà thực lực của nàng đã từ Thần cấp nhất giai cấp một sang cấp hai rồi. Tuy bình thường nàng cũng tu luyện rất nhanh, nhưng với tốc độ này quả thật rất đáng kinh ngạc.

Nàng có thể tưởng tượng nếu như thu thập đủ bảy viên ngọc căn nguyên thì tốc độ tu luyện sẽ tăng nhanh đến trình độ nào. Thế nhưng nàng cũng không thể nuốt trọn một cái bánh bao chỉ trong một hơi, bây giờ đối với nàng quan trọng nhất vẫn là giữ cái mạng này.

Tu luyện cả đêm, Vân Liệt Diễm chẳng những không cảm thấy mệt mỏi mà còn sáng khoái tinh thần.

Nếu như đã quyết định thì cứ dựa theo ý nghĩ của mình mà làm!

Vân Liệt Diễm cũng biết nàng không thể tiếp tục chờ đợi ở nơi này, nếu không thì Đại trưởng lão gì đó đến đây, nàng nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Nàng chợt nghĩ, chẳng lẽ mình có thù oán gì với những người mang chức vụ Đại trưởng lão nay sao?

Trước kia khi còn ở Vân gia, Đại trưởng lão chết tiệt kia luôn gây khó dễ cho nàng, đến chết cũng chưa từng tha cho nàng, bây giờ lại đến gia tộc Hỏa thị. May mắn là tên Vinh Hình không có đầu óc kia đã cảnh báo sớm cho nàng, nếu không thì nàng gặp xui xẻo lớn rồi.

“Đóa Đóa, mau tỉnh lại” Vân Liệt Diễm đi đến phòng của Đóa Đóa, lắc lắc người con bé.

“Mẹ...” Đóa Đóa mơ mơ màng màng xoa mắt, nhìn Vân Liệt Diễm.

“Suyt” Vân Liệt Diễm giơ ngón tay che miệng con bé lại, khoa tay múa chân ý bảo Đóa Đóa đừng nói quá lớn tiếng. Sau đó nàng mới thì thầm: “Đóa Đóa, bây giờ chúng ta phải nghĩ cách rời khỏi nơi này. Con phải ngoan ngoãn nghe lời mẹ, không được lên tiếng, nếu không chúng ta không thể rời khỏi đây để tìm cha và ca ca, biết không?”

Đóa Đóa lặng đi một chút, sau đó nhanh chóng gật gật đầu, nói nhỏ với Vân Liệt Diễm: “Mẹ không cần lo lắng cho con, con có thể ẩn thân, không một ai phát hiện ra được”

“Cái gì? Đóa Đóa, đừng nói với mẹ là con đã học lóm ở đâu đó tuyệt chiêu ẩn thân nhé?” Vân Liệt Diễm lặng người một chút. Nếu vậy thì tốt quá rồi, nàng cũng không cần phải nghĩ cách ‘thần không biết quỷ không hay’ rời khỏi nơi này.

“Không phải! Cái này không phải thuật ẩn thân” Đóa Đóa lắc lắc đầu, có chút ngượng ngùng bởi vì đây là chuyện mà nó đã giấu mẹ. Thế nhưng bây giờ là lúc nguy hiểm, nó không thể dấu diếm mẹ được nữa “Mẹ, con có thể tiến vào Minh Giới”

“Minh Giới?” Lúc này Vân Liệt Diễm mới nhớ bản thể của Đóa Đóa là Tà Hoa duy nhất nơi Minh Giới, có thể tiến vào Minh Giới cũng là chuyện bình thường. Thế nhưng làm sao con bé có thể đi vào đó? Sau khi vào đó rồi thì không ai có thể phát hiện ra sao?

“Đóa Đóa, bây giờ con vào đó cho mẹ nhìn xem” Vân Liệt Diễm nói.

Đóa Đóa gật gật đầu, sau đó ngón tay nhẹ động, giữa không trung xuất hiện một cánh cửa. Sau khi Đóa Đóa đi vào, Vân Liệt Diễm nhìn xung quanh một lần, quả nhiên đã biến mất, hơn nữa còn không cảm nhận được hơi thở của Đóa Đóa, giống như con bé đã không còn tồn tại trên thế giới này.

“Đóa Đóa, con còn ở đây không? Nghe thấy tiếng mẹ không?” Vân Liệt Diễm nói nhỏ.

Ngay lập tức, Đóa Đóa liền xuất hiện.

“Đóa Đóa, con nghe được tiếng mẹ không?” Vân Liệt Diễm lo lắng hỏi.

Đóa Đóa gật gật đầu, đáp: “Con nghe được, nhưng lại không nhìn thấy mẹ”

Vân Liệt Diễm hôn lên mặt Đóa Đóa, nói: “Vậy là tốt rồi! Bảo bối, con thật lợi hại! Vậy thì mẹ không còn lo lắng con bị người ta phát hiện ra rồi!”

“Nhưng mà con không biết có thể mang theo mẹ vào được hay không nữa. Con sợ lỡ như có chuyện gì, cho nên không dám nói với mẹ” Đóa Đóa ngượng ngùng cúi đầu. Đó giờ nó đều là đứa nhỏ ngoan, có chuyện gì cũng nói với mẹ, nhưng chuyện này nó lại giấu.

“Ha ha, không sao, đừng lo lắng cho mẹ, chỉ cần con tự lo cho bản thân mình là được rồi. Thế nhưng phải làm sao để con có thể luôn ở bên cạnh mẹ đây?” Vân Liệt Diễm nhíu mày. Tuy Đóa Đóa có thể tự ẩn thân nhưng lỡ như nàng rời khỏi đây thì Đóa Đóa phải làm sao bây giờ?

“Mẹ không cần lo, con có cách” Đóa Đóa nháy nháy mắt, sau đó cúi đầu nói với Tiểu Thất: “Tiểu Thất, người giúp ta kết nối với mẹ đi”

Tiểu Thất nghe thấy lời nói của Đóa Đóa liền vươn thân quán quanh cổ tay Vân Liệt Diễm, nối chặt Đóa Đóa cùng Vân Liệt Diễm với nhau. Sau đó, Đóa Đóa lại đi vào Minh Giới một lần nữa, vòng tay trên cổ tay Vân Liệt Diễm cũng hóa thành một dấu vết mờ nhạt, nếu không nhìn kỹ cũng sẽ không thấy.

Vốn dĩ Vân Liệt Diễm còn muốn tìm cơ hội rời khỏi đây, xem ra bây giờ đã có. Mặc dù nàng thật sự không đành lòng lừa gạt Tử Mộ, nhưng chuyện này là bất đắc dĩ, chỉ mong sau khi nàng đi rồi hắn sẽ không còn mong đợi ở nàng nữa. Dù sao, nàng cũng không phải là người có thể hứa hẹn với hắn.

Vân Liệt Diễm chạy ra cửa, hô to: “Đóa Đóa! Đóa Đóa, con đang ở đâu?”

119. Q.4 - Chương 121

Vân Liệt Diễm hô to trong sân lớn, chỉ chốc lát sau đã có không ít người chạy đến bên này.

“Liệt Diễm, có chuyện gì vậy?” Tử Mộ là người đầu tiên chạy đến. Hắn vốn dĩ cũng định đến tìm Vân Liệt Diễm để nói nếu nàng thật sự muốn rời khỏi đây, hắn sẽ không cố chấp giữ nàng ở lại.

“Không thấy Đóa Đóa đâu cả” Vân Liệt Diễm khẽ cúi đầu, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Thật ra là nàng sợ phải nhìn thấy ánh mắt đỏ của Tử Mộ, loại ánh mắt khiến cho nàng tan nát cõi lòng. Nàng không muốn lừa gạt hắn, nhưng nàng vẫn phải làm. Nếu không làm như vậy thì không thể khiến nơi này rối loạn, càng không có cơ hội chạy trốn. Nếu nàng lừa hắn, ràng buộc giữa bọn họ có thể giảm bớt một chút. Mong rằng sau khi nàng rời khỏi nơi này, hắn không cần gặp phiền phức nữa. Bất kể thế nào, nàng đều đã thiếu hắn một món nợ khó lòng trả hết.

“Nàng đừng lo lắng, ta sai người đi tìm” Tử Mộ nhẹ giọng an ủi Vân Liệt Diễm, sau đó ra lệnh cho hạ nhân cẩn thận tìm kiếm.

“Đóa Đóa vẫn luôn nghịch ngợm, con bé có chạy ra ngoài hay không?” Vân Liệt Diễm hỏi dò. Biệt viện này khẳng định không hề đơn giản như vậy, nàng chính là muốn ra ngoài quan sát tình hình.

“Tử Mộ, huynh không nên tin nữ nhân này, nàng giống y như con nhóc quỷ kia, chẳng biết đôi mẩu tử này lại đang giở trò gì đâu. Trong biệt viện có kết giới, một con ruồi cũng không thể bay ra ngoài đừng nói chỉ là con nhóc kia. Nhất định là nàng ta muốn trốn đi thôi!” Vinh Hình không chút khách khí với Vân Liệt Diễm. Hắn vẫn không hiểu rốt cuộc thì nữ nhân này muốn thế nào. Không phải hắn đã nói rằng nàng không thể nào trốn thoát được rồi sao? Nếu không ngoan ngoãn ở lại trong biệt viện, không có sự bảo vệ của Tử Mộ thì nàng khẳng định sẽ phải chết. Rốt cuộc thì nàng nghĩ Hỏa thành là một nơi như thế nào chứ?

Bát đại gia tộc sở dĩ có thể tồn tại sừng sững trên đại lục Thần Chi mấy vạn năm không hẳn chỉ là dựa trên mấy viên ngọc đơn thuần kia.

“Ta chỉ là muốn tìm Đóa Đóa mà thôi! Sáng nay vào phòng con bé, ta đã không thấy nó đâu cả rồi. Nó còn nhỏ như vậy, ta thật sự lo lắng sẽ có chuyện xảy ra với nó” Vân Liệt Diễm chính là cao thủ diễn trò, một chút việc nhỏ này không làm khó được nàng.

Nàng khẽ cắn môi, một đôi mắt hoa đào ngập nước, dường như có thể khóc bất kỳ lúc nào.

“Liệt Diễm, nàng đừng hoảng, chúng ta nhất định sẽ tìm được Đóa Đóa mà” Tử Mộ nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Vân Liệt Diễm an ủi “Ta sẽ tìm giúp nàng”

Vì thế, tất cả mọi người đều lật tung biệt viện lên tìm. Thế nhưng vẫn không thấy thân ảnh Đóa Đóa đâu.

“Để ta thử xem!” Tử Mộ nhắm mắt lại, nội lực bắt đầu khởi động quanh thân, ánh sáng bảy màu lại quanh quần xung quanh thân thể hắn, màu tím là đậm nhất.

Vẫn là lần đầu tiên Vân Liệt Diễm nhìn thấy cảnh này. Nàng vốn tưởng rằng cao thủ trên Thần cấp nhị giai khi vận công thì ánh sáng bảy màu sẽ lưu chuyển quanh thân, xem ra hoàn toàn không phải như thế. Ánh sáng này cũng không thật sự là cầu vồng, chỉ là một vầng sáng cực nhạt và ánh sáng tím là rõ ràng và đậm nhất. Nếu nhìn từ đằng xa thì cũng chỉ có thể nhìn thấy ánh tím, đứng gần mới có thể thấy tia sáng bảy màu mỏng manh ẩn sâu bên trong ánh sáng tím.

Qua một lúc lâu, Tử Mộ mới mở to mắt nói với Vân Liệt Diễm: “Đóa Đóa dường như không có trong biệt viện”

Vân Liệt Diễm nhìn Tử Mộ bằng ánh mắt kinh ngạc. Đây là năng lực gì? Nàng cũng từng thấy Hàn Chỉ sử dụng, nhưng cũng không nhẹ nhàng như Tử Mộ. Mỗi một lần Hàn Chỉ xuất chiêu này liền học máu hôn mê, một lúc lâu sau đó mới có thể tỉnh lại.

Nàng nhớ Hàn Chỉ từng nói phải ngưng tụ công lực toàn thân, sau đó phác họa hình ảnh xung quanh mình trong đầu liền có thể quan sát từng góc ngách.

“Người không sao chứ?” Gần như là theo bản năng, Vân Liệt Diễm nhìn Tử Mộ bằng ánh mắt lo lắng.

“Nữ nhân này, rốt cuộc là người có ý gì? Chẳng lẽ người mong Tử Mộ có chuyện sao? Chỉ cần thực lực đạt tới Thần cấp bát giai đều có thể điều khiển không gian hình ảnh, trong phạm vi trăm dặm đều có thể xuất hiện trong đầu. Không có kiến thức thì đừng có ăn nói lung tung!” Vinh Hình đối với Vân Liệt Diễm thật sự không thể nào tốt được. Nữ nhân này, lúc nào cũng giống như ước gì Tử Mộ xảy ra chuyện.

Thật ra hẳn cảm thấy Vân Liệt Diễm nói cũng có chỗ đúng. Cho dù năm đó Liệt Diễm cùng Tử Mộ yêu nhau như thế nào đi nữa, nhiều năm trôi qua cùng nhiều lần luân hồi, nàng đã không còn là Liệt Diễm lúc trước từ lâu. Nàng chỉ là một người khác, đúng lúc sở hữu linh hồn của Liệt Diễm mà thôi. Vốn dĩ, hai người họ không phải là một.

Thế nhưng Tử Mộ vẫn không hề hết hi vọng, vẫn tự ‘lừa mình dối người’.

“Thì ra là như vậy...” Vân Liệt Diễm lẩm bẩm nói, nhưng nếu đến Thần cấp bát giai mới có được năng lực này thì làm sao Hàn Chỉ có thể sử dụng được? Hơn nữa, ánh mắt của hắn vẫn luôn khiến cho nàng có một cảm giác rất quỷ dị, dường như trong đôi mắt kia luôn ẩn chứa một nguồn năng lượng rất cường đại. Thế nhưng ngay cả Hàn Chỉ cũng không biết ánh mắt của mình đang chất chứa bí mật gì.

“Nếu Đóa Đóa không ở trong biệt viện thì sẽ ở đâu?” Vân Liệt Diễm lại kinh ngạc, nếu Tử Mộ lợi hại như vậy thì chẳng lẽ hắn không thể nhìn thấy Đóa Đóa vẫn đang ở cạnh nào sao? Trong lòng Vân Liệt Diễm thật sự là nhịn không được dâng lên một chút áy náy. Nàng lừa ai cũng thấy thanh thản, chỉ riêng nam nhân chỉ nhìn một cái cũng đã thấy đau lòng này. Nàng cảm thấy lừa gạt hắn chính là một chuyện vô cùng tàn nhẫn.

“Lúc này có người báo Đại trưởng lão đã đến đây, có thể Đóa Đóa đã nhân cơ hội này mà lên ra ngoài” Tử Mộ nhìn Vân Liệt Diễm, nói: “Ta đưa nàng ra ngoài tìm thử xem”

Vân Liệt Diễm theo bản năng gật đầu, sau đó liếc nhìn Vinh Hình, quả nhiên thấy ánh mắt uy hiếp cùng cảnh cáo của hắn. Thế nhưng trong tiềm thức Vân Liệt Diễm cũng không muốn gặp mặt Đại trưởng lão gì đó kia, dường như từ khi sinh ra nàng đã không thể nào thích được những sinh vật gọi là Đại trưởng lão. Tuy nhiên, đây là cơ hội duy nhất để trốn đi. Lúc này Vinh Hình cũng đã nói nơi này có kết giới, với năng lực ‘mèo quào’ của nàng đương nhiên không thể nào xông ra được.

Vị trí mà Tiểu Nhẫn nói nằm ở hướng sáu giờ. Bây giờ nàng chỉ đủ năng lực theo dõi phương hướng của Hàn Chỉ là hướng bảy giờ của thành Hàn Quý, cho nên nàng phải phán đoán ra phương hướng này chệch một chút.

Không muốn thừa nhận nhưng Vân Liệt Diễm vẫn biết bản thân mình bây giờ đang bị giam giữ, cảm giác này càng hung hiểm hơn so với năm đó khi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ của đặc công. Bởi vì khi đó, nàng có dị năng còn người khác thì không, dưới bất kỳ tình huống nào nàng cũng có thể tạo thêm cơ hội sống sót cho mình. Thế nhưng bây giờ xung quanh nàng đều là ‘tường đồng vách sắt’, nàng chẳng khác gì con kiến đang giãy dụa bất lực.

Theo Tử Mộ ra ngoài cổng liền nhìn thấy một mái đầu màu đỏ chói đang đi về phía này, bên cạnh còn có hai đội người hầu cận mở đường, rõ ràng là trần thế xuất hiện điển hình của giới nhà giàu.

Vân Liệt Diễm thâm bĩu môi, thân mình lùi về phía sau vài bước, lấy thân thể của Vinh Hình cùng Tử Mộ che chắn cho mình. Nàng chỉ mong Đại trưởng lão gì kia đừng có nhìn thấy nàng.

Vinh Hình khinh thường trừng mắt với Vân Liệt Diễm, trong mắt mang theo trào phúng.

Vân Liệt Diễm cũng không thêm để ý. So sánh chuyện bị xem thành binh khí mang đi huấn luyện thì bị thăng nhãi ranh này khinh bỉ một chút cũng không sao.

Đại trưởng lão trong tưởng tượng của Vân Liệt Diễm chính là một lão già tóc bạc đầy râu như Đại trưởng lão Vân gia không có xuất hiện, ngược lại là một vị đại thúc hoà nhã dễ gần khoảng hơn ba mươi tuổi.

“Đại trưởng lão!” Đang lúc Vân Liệt Diễm hoài nghi người này có thật là Đại trưởng lão hay không thì Tử Mộ cùng Vinh Hình đã lên tiếng khẳng định người thật việc thật.

Vân Liệt Diễm trợn mắt nhìn vị đại thúc kia qua khe hở giữa Tử Mộ cùng Vinh Hình, hai hàng chân mày của nàng cũng đã nhíu lại một chỗ. Thật sự là Đại trưởng lão trong truyền thuyết kia sao? Thật sự là Đại trưởng lão sẽ biến nàng thành binh khí trấn hưng gia tộc sao?

Nàng có hoa mắt không? Hay là Vinh Hình đã lừa nàng?

Dường như ngay lập tức bác bỏ khả năng này, Vân Liệt Diễm hơi cúi thấp người, tận lực biến mình thành vô hình. Hi vọng Đại trưởng lão này tưởng nàng là một hạ nhân trong biệt viện, sau đó đợi bọn họ đi vào trong, nàng sẽ nhân cơ hội bỏ chạy.

Vân Liệt Diễm tính toán thật tốt, nhưng chính nàng cũng không thể không thừa nhận xác suất diệu kế này thành công chỉ bằng không, bởi vì Vinh Hình đã từng cường điệu chuyện Đại trưởng lão đến đây là vì nàng.

Quả nhiên, thần may mắn không hề mỉm cười với nàng.

“Vị này chính là Liệt Diễm sao? Ha ha, gia tộc Hỏa thị chúng ta quả thật là nhân tài xuất hiện lớp lớp, có Tử Mộ lại có thêm một Liệt Diễm” Đại trưởng lão hí mắt, cười nói.

Vân Liệt Diễm nhất thời hóa đá. Đừng có xui xẻo như vậy chứ? Tốt xấu gì cũng nên cho nàng một chút dư âm xung đột đi!

“Liệt Diễm xin chào Đại trưởng lão” Vân Liệt Diễm hung hăng bấm móng tay vào lòng bàn tay của mình, cảnh cáo. Dưới mái hiên người ta, không thể không cúi đầu. Thế nhưng, món nợ này một ngày nào đó nàng sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời.

Sẽ có một ngày, những người này đều phải quỳ gối dưới chân của nàng, nghe theo mệnh lệnh của nàng.

Vân Liệt Diễm nàng từ trước đến nay không phải là loại người cam tâm tình nguyện ‘gả chó theo chó’. Hôm nay nàng cúi đầu là vì bất đắc dĩ. Thế nhưng, một lần cúi đầu không có nghĩa là cả đời đều cúi đầu.

120. Q.4 - Chương 122

Chẳng lẽ nàng thật bị lời nói của hắn dọa sợ?

Vinh Hình không khỏi nghi hoặc nhìn chằm chằm Vân Liệt Diễm. Rốt cuộc, nàng cũng chỉ là một nữ nhân bình thường!

Mọi người đều nghĩ có thể được bát đại gia tộc chọn lựa đợt huấn luyện là một chuyện vô cùng quang vinh, nhưng chỉ những người đã trải qua huấn luyện chân chính mới biết được khổ sở của nó. Một người, bất kể là cảnh giới nào, chỉ cần vẫn là người thì đều không thể tránh khỏi sự tra tấn của ‘thất tình lục dục’. Người được chọn lựa huấn luyện tuyệt đối phải tuyệt tình tuyệt ái. Nói cách khác, huấn luyện chính là rút linh hồn ra khỏi thân xác, khiến người đó hoàn toàn chính chính trở thành binh khí cho gia tộc điều khiển. Nhìn thấy Vân Liệt Diễm nhu nhược như vậy, Vinh Hình đột nhiên áy náy. Hắn thật sự không phải cố ý dọa nàng, hắn chỉ cảm thấy nàng không đáng để Tử Mộ hi sinh nhiều như vậy, cho nên mới muốn khiến cho nàng nhìn rõ tình thế, ngoan ngoãn ở bên cạnh Tử Mộ.

Với bản thể Hỏa Phượng Hoàng trời sinh của Vân Liệt Diễm, cho dù tương lai không thể khôi phục Thần cấp cửu giai cường thịnh nhất của Hỏa Phượng Hoàng, thực lực đạt đến Thần cấp bát giai cũng không làm khó nàng. Một khi nàng bị Đại trưởng lão nhìn trúng, vậy thì vinh viễn nàng cũng không thể thoát khỏi Hỏa thành. Cho dù nàng cam tâm tình nguyện ở lại cũng không tránh khỏi cuộc đời bị khống chế, bởi vì trưởng lão gia tộc thường là không tin tưởng vào người bên ngoài.

Hắn đau lòng vì Tử Mộ, đau lòng vì để có được tin tức của nữ nhân này mà hắn ta cam tâm tình nguyện trở thành quân cờ của gia tộc Hỏa thị. Trong mắt mọi người, địa vị của Tử Mộ không ai có thể sánh bằng, nhưng lại không hề biết sống chết của hắn chỉ dựa vào một ý niệm của trưởng lão gia tộc.

Thân à đệ tử dòng chính, những chuyện này chính Vinh Hình cũng không thể nói rõ ràng được. May mắn là phụ thân của hắn không nên thân, cho nên từ nhỏ hắn đã bị xem nhẹ, mới có thể tránh thoát kiếp nạn bị tẩy não này. Thế nhưng, nếu như gia tộc gặp nạn thì hắn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Đây là trách nhiệm của bất kỳ một người nào thuộc Hỏa thị.

“Liệt Diễm khách khí, ngươi là hôn thê của Tử Mộ cho nên đều người một nhà, không cần đa lễ. Ngươi cứ xem nơi này như nhà mình là được!” Hỏa Thiên Tuyết cười nói, trong thanh âm còn mang theo thân thiết khó nén.

Nếu Vân Liệt Diễm không có trải qua những năm làm đặc công, chỉ sợ giờ phút này trong cảm nhận của nàng Đại trưởng lão không thể nào tốt hơn được nữa, đồng thời cũng bị nụ cười thân thiết kia lừa gạt.

Sống ở thế giới này nhiều năm, năng lực quan sát cùng cảnh giác đã được nuôi dưỡng mười mấy năm ở hiện đại cũng chưa từng mai một chút nào. Thế nhưng đó chỉ là lúc ở đại lục Tranh Vành, nơi mà nàng không cần dùng đến năng lực này nhiều. Xung quanh nàng lúc đó luôn là người nhà, không ai nỡ tính kế với nàng. Bây giờ không còn giống với lúc trước, nàng đang bị giam, đi nhằm một nước cũng có thể phá hư cả bàn cờ.

“Đại trưởng lão là người đức cao vọng trọng nhất trong tộc, Liệt Diễm không dám qua mặt” Vân Liệt Diễm vẫn khẽ cúi đầu như trước, sau đó giống như một nha hoàn cúi người lùi về phía sau.

Đại trưởng lão hí mắt nhìn Vân Liệt Diễm, bỗng nhiên cười to nói: “Tử Mộ, xem ra là ngươi đã tìm được một thê tử tốt. Lão phu chúc mừng ngươi! Hắn là ta có thể uống rượu cưới của các ngươi sớm chứ?”

Những lời này không thể không nói là một câu hai nghĩa. Thứ nhất chính là cảnh cáo Vân Liệt Diễm phải ‘an phận thủ thường’, sau đó là nhắc nhở Tử Mộ rằng nữ tử này nhất định phải ở lại Hỏa thành, nếu không sẽ chết không có chỗ chôn thân.

Thần thú thượng cổ thì như thế nào? Chỉ cần chưa trưởng thành thì đều có thể bị bọn họ bóp chết từ trong trứng nước.

“Đa tạ Đại trưởng lão đã khen ngợi, hôn lễ ngày đó còn làm phiền Đại trưởng lão làm người chứng hôn” Tử Mộ quả thật không có kinh ngạc trước sự khác thường của Vân Liệt Diễm, vẫn nói chuyện với Đại trưởng lão như những lúc bình thường.

“Nhất định rồi!” Đại trưởng lão nói với Tử Mộ xong cũng quay đầu đi vào biệt viện.

Cơ hội chạy trốn của Vân Liệt Diễm đã biến mất.

Nàng cũng sẽ không ngờ đến nỗi nghĩ rằng hai đoàn tùy tùng của Đại trưởng lão chỉ để trang trí. Bọn họ nhìn có vẻ cao to vạm vỡ, biểu cảm không chút thay đổi, trông có vẻ như tử sĩ. Xem ra Vinh Hình không có lừa gạt nàng. Nếu nàng đoán không lầm thì sau khi Đại trưởng lão rời khỏi đây, hai đoàn tùy tùng này cũng sẽ không đi theo. Ngay từ đầu nàng còn kinh ngạc sự phô trương của tên Đại trưởng lão này, chỉ khi ông ta nói với nàng thì nàng mới suy nghĩ cẩn thận lại. Không phải ông ta phô trương, mà là những người này đến đây vì nàng.

Trực tiếp mang nữ nhân trong tay Tử Mộ, mà nữ nhân này còn là vị hôn thê của hắn, cho nên có là Đại trưởng lão cũng sẽ băn khoăn lo lắng. Còn nếu buông tha cho Vân Liệt Diễm dễ dàng như vậy, đương nhiên là chuyện không thể. Đối với người cầm quyền, người không thể để cho mình sử dụng thì chỉ có một kết quả, chính là chết.

Vân Liệt Diễm vốn dĩ cũng không phải là nhân vật quan trọng gì, nhưng cố tình nàng lại là bản thể Hỏa Phượng Hoàng chết tiệt đó. Thần thú thượng cổ là người có khả năng đạt đến Thần cấp bát giai nhất, nếu có thể chiếm làm của riêng thì sức chiến đấu sẽ cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Có ba cường giả tuyệt thế của đại lục Thần Chi đã đạt đến Thần cấp bát giai. Thứ nhất là Tử Mộ, Thần thú thượng cổ Hỏa Kỳ Lân bị phong ấn mấy vạn, bây giờ đã phá phong ấn sống lại, thực lực cường đại, vốn dĩ người thường không thể nào theo kịp. Thứ hai là Ma Vương Ngục Tu, theo đồn đãi là đến từ Minh Giới.

Từ xưa đến nay, người duy nhất có thể sống vai với Thần thú chỉ có thể đến từ Minh Giới. Vạn vật thể gian không kể sống hay chết, vật sống thì chỉ có Thần thú thượng cổ là cao nhất, vật chết thì phải trở về Minh Giới. Cho nên Ma Vương Ngục Tu mới có thể trở thành một trong ba cường giả đã đạt đến Thần cấp bát giai. Còn về Hàn Lăng, không một ai có thể nói chính xác rốt cuộc ông ta đang cất giấu bí mật gì. Gia tộc Hàn thị không hề có một viên ngọc cần nguyên nào để trấn hưng, nhưng vẫn có thể tồn tại sừng sững ở đại lục Thần Chi. Nếu không phải gia tộc Hỏa thị xuất hiện một Hỏa Tử Mộ thì Hàn thị có thể hoàn toàn xứng đáng đứng đầu trong bát đại gia tộc.

Tính ra thì cũng chỉ có Ma Vương Ngục Tu là không quan tâm đến thế sự. Gia tộc Hàn thị chỉ có một Hàn Lăng, nếu gia tộc Hỏa thị ngoại trừ cao thủ Thần cấp bát giai Hỏa Tử Mộ ra còn có một Thần cấp bát giai khác thì Hỏa thị hoàn toàn có thể đứng vững ở địa vị đệ nhất gia tộc của đại lục Thần Chi.

Không thể không nói, tính toán của Đại trưởng lão thật là nhìn xa trông rộng!

Thế nhưng ông ta lại quên mất một người – Hàn Chỉ. Ông ta đặt toàn bộ lực chú ý lên người Vân Liệt Diễm, lại vô tình xem nhẹ những người cùng nòng tiến vào đại lục Thần Chi. Nếu Hàn Chỉ là con trai của Hàn Lăng, vậy thì bản linh của Hàn Lăng cũng được di truyền cho Hàn Chỉ vài phần. Huống chi, Hàn Chỉ còn có một đứa con trai thiên tài đến biến thái – Vân Thiểm Thiểm, cùng một Tà Hoa đến từ Minh Giới – Đóa Đóa.

Vân Liệt Diễm biết mình tạm thời khó mà thoát khỏi Hòa thành, nhưng vẫn rất tự tin sẽ có một ngày nàng thoát khỏi cái nơi quỷ quái này. Bởi vì nàng biết, Hàn Chỉ nhất định sẽ đến cứu nàng, Thiểm Thiểm cũng sẽ như thế, mà Đóa Đóa vẫn luôn ở bên cạnh nàng. Cho dù bây giờ Đóa Đóa vẫn không biết cách sử dụng năng lực của mình nhưng Vân Liệt Diễm tin rằng một thời gian sau, cho dù Hàn Chỉ chưa đến đây thì nàng cùng Đóa Đóa cũng có thể thoát đi.

Chuyện này chung quy cũng không phải vấn đề mà Vân Liệt Diễm cần lo lắng lúc này.

Thế cục bây giờ nàng đã nắm trong tay hơn phân nửa, đồng thời cũng thấu hiểu mục đích cùng hành vi của Đại trưởng lão. Nàng không phải là loại người vì tình cảnh bi đát của chính mình mà ngồi buồn rầu khóc lóc. Lúc trước đột nhiên biến thành Vân Liệt Diễm – Thất tiểu thư ngốc nghếch của Thừa Tướng, nàng vẫn có thể nhanh chóng thích ứng và dung nhập vào hoàn cảnh. Mà bây giờ, nàng cũng chỉ là thử lại cảm giác sống lại một lần nữa thôi.

Phải trốn đi như thế nào mới là chuyện nàng nên quan tâm lúc này.

Đương nhiên, ở lại nơi này có lẽ là biện pháp tốt nhất để bảo vệ tính mạng, cho dù Hàn Chỉ không đến tới cứu thì nàng vẫn tin Tử Mộ sẽ bảo vệ nàng. Thế nhưng nàng lại không muốn tiếp tục ở lại, mỗi lần thiếu nợ Tử Mộ, lòng của nàng lại như bị dao cắt, đau đớn đến không thở nổi.

Nam tử khiến cho người ta đau lòng như vậy, nàng không thể yêu hắn thì trăm triệu lần cũng không thể tiếp tục tổn thương hắn.

Vân Liệt Diễm vốn dĩ đi phía sau cùng, nhưng Vinh Hình vốn dĩ mang trong lòng tâm tình phức tạp, thật sự là nhìn không được nên dừng lại đợi nàng. Dù sao Tử Mộ cùng Đại trưởng lão đã vào đại sảnh, mà hắn tuy là huyết mạch trực hệ của gia tộc Hỏa thị nhưng lại không có tư cách tham gia chuyện lớn của gia tộc.

Vân Liệt Diễm cúi đầu phân tích tình thế trước mắt, không ngờ Vinh Hình lại đứng đây chờ nàng. Nàng không để ý, cho nên đầu đâm vào người hắn.

“Đường đây người không đi, chắn ngang nó làm gì?” Quanh đây không còn người, Vân Liệt Diễm đương nhiên cũng sẽ không tiếp tục khách khí với Vinh Hình.

“Ta còn tưởng rằng ngươi thật sự thay đổi tính khí bạo lực của mình, thì ra chỉ là giả vờ giả vịt. Thế nào, người cũng biết sợ sao?” Vinh Hình nhủ mày, lại cảm thấy có chút lo lắng. Ý tứ của Đại trưởng lão, hắn đương nhiên là nhìn thấy, chỉ sợ Tử Mộ lại càng rõ ràng hơn cả hắn.

Quả thật bọn họ đã ra quyết định sai lầm, chưa chứng thực Vân Liệt Diễm có phải là Liệt Diễm trước kia hay không đã vội vàng đưa nàng về đây, không ngờ lại là hại nàng. Hắn vốn nghĩ rằng Tử Mộ đã trả giá như vậy, Liệt Diễm nhất định sẽ không quên hắn ta. Hai người tình cũ, bây giờ trở về bên nhau cũng coi như là một chuyện tốt. Đại trưởng lão đã hứa hẹn chỉ cần Liệt Diễm cùng Tử Mộ thành thân, ký kết khế

ước bình đẳng thì ông ta sẽ không nhúng tay vào chuyện của Liệt Diễm. Thế cho nên bọn họ mới yên tâm đưa Vân Liệt Diễm từ thành Hỏa Quý về đây. Không ngờ, nàng lại không muốn ở lại nơi này.

“Những lời người nói lúc trước chẳng phải là muốn nhắc nhở ta không cần phải tìm cách trốn khỏi Hỏa thành hay sao? Mà ta, một khắc bị các người mang đi cũng đã bị cuốn vào trận tranh chấp của bát đại gia tộc rồi, vốn dĩ không thể không đếm xỉa tới, không phải sao?” Vân Liệt Diễm bỗng đứng ngắc đầu, giọng điệu mang theo tức giận.

121. Q.4 - Chương 123: Thoát Khỏi Hỏa Thành

“Ta vốn dĩ cũng không muốn tổn thương người, Tử Mộ lại càng không muốn” Vinh Hình lắc lắc đầu, nói tiếp: “Nếu người chấp nhận ở bên cạnh Tử Mộ thì mọi chuyện đều sẽ được giải quyết. Lúc trước vì trao đổi tin tức của người, Tử Mộ đã lập lời thề sẽ toàn tâm toàn ý bảo vệ gia tộc Hỏa thị trong vòng một trăm năm. Nếu người gả cho Tử Mộ, Đại trưởng lão cũng sẽ tuân thủ lời hứa, tuyệt đối không tổn thương người”

“Các người có không hỏi ý kiến của ta trước sao?” Vân Liệt Diễm tức giận ngồi bệt xuống bậc thang trong hoa viên. Có thể nào nàng cũng không ngờ vừa đến đại lục Thần Chi đã phải vô duyên vô cớ gặp chuyện như vậy.

“Ai mà ngờ người lại là một nữ nhân lăng lơ như vậy chứ?” Vinh Hình cũng ngồi xuống bên cạnh nàng. Chuyện này cũng không thể tính hết lên đầu bọn họ được.

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, ta không phải là Liệt Diễm. Người không hiểu thì kệ người, ta cũng không muốn nói thêm với người cái gì nữa” Nhiều lời vô ích, Vân Liệt Diễm bây giờ có nói gì cũng vô dụng. Ngay từ đầu Vinh đã lôi Đại trưởng lão ra dọa nàng thì vốn dĩ không có ý định muốn thả nàng đi.

Nàng, hiểu rõ lòng dạ của bọn họ.

“Ta có thể giúp người trốn khỏi đây, còn sau khi rời khỏi biệt viện rồi phải đi đâu, đành phải dựa vào một mình người thôi. Thế nhưng ta vẫn phải nói trước, người trốn không thoát đâu” Hỏa thành là nơi nào, không ai rõ ràng hơn so với Vinh Hình. Thế nhưng hắn cũng hiểu để Vân Liệt Diễm ở lại nơi này cũng không phải là một chuyện tốt. Lòng của nàng không đặt trên người Tử Mộ, nếu tiếp tục giữ nàng lại thì cho dù Tử Mộ có thành thân cũng không thể thay đổi được sự thật đó.

Nàng là người đã có phu quân, hướng chỉ phu quân của nàng hình như vẫn còn sống rất khỏe mạnh, thậm chí còn có quan hệ sâu sa với gia tộc Hàn thị. Lão quái vật Hàn Lăng kia từ trước đến nay là người vô cùng bao che khuyết điểm, nếu thật sự chọc phải đầu của ông ta thì gia tộc Hỏa thị cũng không còn an bình nữa.

Còn nếu như để Vân Liệt Diễm rời đi, không biết Tử Mộ có lại bị tổn thương nữa hay không. Hắn ta đã trả giá nhiều như vậy, cho dù không chiếm được cũng không thể lại tiếp tục bị tổn thương. Nếu từ nay về sau Vân Liệt Diễm biến mất khỏi phạm vi gia tộc Hỏa thị, ít nhất là phải đến một trăm năm sau, khi ước định của Tử Mộ và Hỏa thị chấm dứt, là ngày Tử Mộ có thể quay về khoảng thời gian tự do tự tại của mình. Thế giới này lớn như vậy, hắn tin rằng Tử Mộ cũng có thể bắt đầu lại một lần nữa, tìm được hạnh phúc chân chính thuộc về hắn ta.

Cho nên, Vinh Hình bây giờ lại rất muốn thả Vân Liệt Diễm đi.

Thế nhưng đây cũng không phải là chuyện dễ dàng. Mặc dù Thần cấp bát giai là một giới hạn nhưng mỗi một gia tộc cũng đều có vài cao thủ Thần cấp thất giai, Thần cấp lục giai lại càng không ít. Hắn cũng không tự tin đến nỗi nghĩ rằng chỉ bằng thực lực của mình là có thể đối kháng với Đại trưởng lão, an an ổn ổn đưa Vân Liệt Diễm ra ngoài.

Cho nên, nhiều nhất hắn có thể làm chỉ là đưa Vân Liệt Diễm ra khỏi biệt viện này mà thôi. Hắn không có cách nào đối kháng với gia tộc Hỏa thị, mà Tử Mộ lại càng không thể. Bọn họ đưa Vân Liệt Diễm đến đây, lại không có cách nào đưa nàng ra ngoài.

“Người thật sự có thể đưa ta ra ngoài sao?” Vân Liệt Diễm nghe thấy lời của Vinh Hình, lập tức kích động.

Mới vừa rồi nàng còn nghĩ rằng cuộc phải làm thế nào để có thể ‘thần không biết quỷ không hay’ thoát khỏi đám người đến giám thị này, bây giờ Vinh Hình nói sẽ giúp nàng, Vân Liệt Diễm làm sao không kích động cho được.

Thế nhưng, chẳng lẽ hần có mưu đồ khác với nàng sao?

Vân Liệt Diễm liếc nhìn Vinh Hình bằng ánh mắt nghi ngờ đề phòng.

“Đừng có dùng ánh mắt đó nhìn ta, ngươi nên biết vì sao ta không muốn ngươi tiếp tục ở lại nơi này” Vinh Hình biết Vân Liệt Diễm là một nữ nhân thông minh, không thể không hiểu ý hần “Ngươi ở lại nơi này thì có thể tổn thương Tử Mộ mà thôi. Tử Mộ đã ước định với Đại trưởng lão sẽ trở thành công cụ trấn hưng gia tộc Hỏa thị trong vòng một trăm năm, đợi đến khi ước định chấm dứt thì hần có thể khôi phục tự do, ngay cả Đại trưởng lão cũng không thể tiếp tục ép bức hần. Chỉ cần ngươi không ở nơi này thì hần cũng không cần phải lo lắng cho ngươi, không cần phải liên tục ký kết ba cái hiệp ước bất bình đẳng với Đại trưởng lão. Ngươi nên biết, hần bây giờ bị Đại trưởng lão hạn chế, muốn cứu ngươi thì cũng chỉ có thể tiếp tục ra điều kiện với ông ta”

“Ngươi nói rất đúng, ta không thể tiếp tục ở lại nơi này, nếu không Tử Mộ chỉ càng phải gánh thêm nhiều phiền phức. Cho nên, ta phải rời đi, nhưng ta cũng không muốn rơi vào trong tay của Đại trưởng lão. Với thực lực chỉ có có Thần cấp nhất giai bây giờ của ta, một ngón tay của ông ta cũng có thể bóp chết ta. Ông ta có rất nhiều biện pháp tra tấn ta, khiến cho ta nghe lời trở thành công cụ của gia tộc Hỏa thị. Hơn nữa, ta tin rằng cho dù mình trốn ở đâu cũng không có đường sống, bất đại gia tộc đều sẽ không bỏ qua cho ta. Hần là người đã nghe lời đồn về bảy viên ngọc căn nguyên ban đầu được Hỏa Phượng Hoàng tập hợp lại một chỗ, nếu bát đại gia tộc biết tin ta đã đến đại lục Thần Chi thì ta sẽ trở thành bia ngắm sống của bọn họ. Thế giới này tuy lớn lại không có chỗ cho ta dung thân” Ngay lúc nhìn thấy âm mưu của Đại trưởng lão đối với mình, nàng cũng đã hoàn toàn hiểu rõ là chuyện gì xảy ra.

Tiểu Nhẫn từng nói bảy viên ngọc căn nguyên được nàng tập hợp, chỉ còn chưa kịp tìm ra ngọc Khai Nguyên thì đã chết, may mắn được Tử Mộ hồi sinh tiến vào luân hồi. Sau đó, bảy viên ngọc căn nguyên đều rơi lạc vào tay của thất đại gia tộc, rồi gia tộc Hàn Thị nổi lên trở thành gia tộc thứ tám tại đây. Mấy vạn năm qua đi, mỗi một gia tộc đều cố gắng biến ngọc căn nguyên trở thành của riêng trong tay mình, nắm trong tay toàn bộ đại lục. Thế nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa có gia tộc nào làm được. Bây giờ, Hỏa Phượng Hoàng trọng sinh, lại đến đại lục Thần Chi, không thể nào không trở thành uy hiếp cho bát đại gia tộc.

Dù sao nàng cũng từng là người duy nhất chiếm được bảy viên ngọc căn nguyên, cho nên ngay lúc cánh chim của nàng chưa đầy đặn thì bọn họ phải tìm cách mượn sức nàng, nếu không thể mượn sức thì phải tiêu diệt. Về ngoài của bát đại gia tộc có vẻ bình thản nhưng bên trong lại đang âm thầm cấu xé lẫn nhau. Nàng bị Tử Mộ đưa về Hỏa thành, vậy thì không lâu sau bát đại gia tộc sẽ nhận được tin tức, đến lúc đó nàng chẳng khác nào con chuột qua phở.

Vân Liệt Diễm không khỏi không cảm khái về tình cảnh hiện tại của mình, vô cùng hung hiểm.

Ngay từ đầu nàng còn khờ dại nghĩ rằng mình chỉ là một kẻ qua đường không đáng đếm xỉa đến, lại không ngờ từ khi đặt chân vào đại lục Thần Chi thì nàng cũng đã dẫn thân vào hiểm cảnh, khó có thể thoát thân.

Lúc này, nàng có thể đến một nơi duy nhất, nơi mà ngay cả bát đại gia tộc cũng không dám tùy tiện xông loạn – Âm Chi Sâm Lâm.

Chỉ cần có thể tiến vào khu vực không xác định ở hướng sáu giờ kia thì nàng liền có hy vọng. Nếu Vinh Hình có thể đưa nàng đến đó, nàng sẽ vô cùng cảm kích.

“Khu vực không xác định ở hướng sáu giờ, ngươi có thể đưa ta đến đó không?” Vân Liệt Diễm bắt lấy cánh tay của Vinh Hình, chờ mong câu trả lời của hần.

“Ngươi đến đó làm gì? Ngươi có biết nơi đó chỉ cần đến gần là chết hay không? Ngay cả cao thủ Thần cấp bát giai cũng không ngăn cản được lốc xoáy ở nơi đó huống chi là ngươi!” Vinh Hình hết sức kinh ngạc nhìn Vân Liệt Diễm. Đến nay hần vẫn chưa từng nghe nói có người muốn đến nơi quỷ quái đó.

“Ngươi không cần biết tại sao ta muốn đến đó. Ngươi chỉ cần nói có thể đưa ta đến đó hay không?” Vân Liệt Diễm đương nhiên không nói cho hần biết nguyên nhân rằng đến đó chỉ để chạy trốn.

“Đến đó thì không thành vấn đề, nhưng ta nghĩ mãi mà vẫn không biết người đến đó để làm cái gì. Chẳng lẽ là tự tử?” Vinh Hình không hiểu, không phải bây giờ nàng nên chạy trốn chết mới đúng sao?

“Ta ở lại đây, người cảm thấy ta có thể sống sao?” Vân Liệt Diễm liếc mắt, nói tiếp: “Người thử nghĩ đi, Đại trưởng lão cùng với bát đại gia tộc, ai có thể buông tha ta?”

“Cho dù có chết, người cũng không tình nguyện ở lại bên cạnh Tử Mộ sao? Nữ nhân này, người thật quá khó hiểu!” Vinh Hình chưa từng gặp nữ nhân nào như vậy. Rõ ràng nàng có thể chọn một con đường có lợi nhưng lại tình nguyện đâm đầu vào chỗ chết cũng không muốn tiếp tục liên lụy Tử Mộ.

Bây giờ dường như hần đã hiểu nguyên nhân vì sao Tử Mộ lại yêu nàng như vậy.

Thế nhưng, cứ như vậy nhìn nàng chết, hần thật sự làm không được. Bất kể thế nào thì tình cảnh này của nàng cũng một phần là do hần gây ra. Nếu bây giờ nàng còn ở thành Hỏa Quý thì bát đại gia tộc vẫn không thể phát hiện ra thân phận của nàng, bởi vì trên thế giới này cũng chỉ có một mình Tử Mộ chỉ cần một cái liếc mắt là nhận ra nàng.

Thần thú thuộc tính hệ Hỏa cũng không ít, chỉ cần Vân Liệt Diễm không lộn xộn để lộ ra bản thể của mình thì cũng không một ai nhận ra. Thế nhưng bây giờ không giống với lúc trước, nàng đã bị dẫn đến Hỏa thành, chỉ sợ đã khiến cho bát đại gia tộc xem trọng.

Nếu hần đoán không lầm thì cuộc họp đồng minh gia tộc một tháng sau, Vân Liệt Diễm sẽ bị dọn lên bàn ăn. Lần này Đại trưởng lão đến đây chắc hẳn để thương lượng chuyện này với Tử Mộ. Nếu Tử Mộ không nhanh chóng thành thân với Vân Liệt Diễm thì Đại trưởng lão sẽ bắt đầu hành động.

“Người nhất định phải rời khỏi đây nhanh chóng. Một tháng sau là cuộc họp kết thành đồng minh mười năm một lần của bát đại gia tộc, đến lúc đó chỉ sợ người càng thêm nguy hiểm. Thế này đi, đợi sau khi Đại trưởng lão rời khỏi đây, người bảo Tử Mộ ra ngoài tìm Đóa Đóa. Sau đó ta sẽ đưa người ra ngoài, đám người mà Đại trưởng lão để lại giám thị người cũng sẽ đi theo. Việc chúng ta cần phải làm trước khi Đại trưởng lão trở về chính là đến khu vực không xác định hướng sáu giờ. Đến lúc đó người muốn làm cái gì ta cũng không xen vào nữa” Những gì hần làm được cũng chỉ là đối phó với những người mà Đại trưởng lão phái tới giám thị Vân Liệt Diễm. Trong bọn họ, có hai người là cao thủ Thần cấp thất giai, mười người còn lại đều là Thần cấp lục giai. Mười hai người này cũng không phải là một chuyện nhỏ, cho dù là hần cũng không có cách nào giữ được mạng dưới tay bọn họ, đừng nói chi là Vân Liệt Diễm.

“Cứ làm như thế đi” Vân Liệt Diễm gật gật đầu, biện pháp của Vinh Hình quả thật là tốt nhất trước mắt. Nàng muốn rời khỏi Hỏa thành vốn dĩ là không thể nào, tránh né được những người tới giám thị của Đại trưởng lão lại càng thêm không thể nào. Đợi đến lúc Đại trưởng lão rời đi, khoảng thời gian từ khi đám người giám thị truyền tin tức đến tai ông ta thì nàng vẫn được an toàn. Đến lúc đó, cho dù Đại trưởng lão có đuổi theo thì nàng cũng đã đến khu vực không xác định kia, ông ta cũng chẳng làm gì được nàng.

Hai người tính toán xong, lại ngồi trong hoa viên chờ cơ hội. Chỉ cần Đại trưởng lão rời khỏi đây, sau đó bảo Tử Mộ ra ngoài, cơ hội ngay lập tức vào tay.

Quả nhiên không bao lâu sau, Đại trưởng lão đứng dậy cáo từ. Trước khi đi vẫn không quên ân cần thăm hỏi Vân Liệt Diễm vài câu.

Vị tôn thần này vừa rời khỏi, Vân Liệt Diễm liền đi đến bên cạnh Tử Mộ nói: “Tử Mộ, người có thể ra ngoài tìm Đóa Đóa giúp ta hay không? Ta lo con bé sẽ xảy ra chuyện, đó giờ nó luôn quậy phá, lỡ như con bé đi đâu đó gặp bực lại gặp phiền phức”

Tử Mộ nhìn Vân Liệt Diễm, gật gật đầu: “Được, nàng không cần lo lắng”

“Tử Mộ, cảm ơn người” Vân Liệt Diễm nhìn Tử Mộ, trong lòng lại khó chịu. Nàng quả thật không muốn lừa hần, nhưng lần nào cũng đều không thể không lừa hần. Điều này khiến cho nàng cảm thấy mình thật tàn nhẫn.

“Liệt Diễm, ta chưa bao giờ muốn nàng nói cảm ơn với ta” Tử Mộ mỉm cười lắc đầu, nhưng sau đó xoay người đi ra ngoài.

Vân Liệt Diễm nhìn bóng lưng của Tử Mộ, trong lòng lại xuất hiện mùi vị nói không nên lời.

“Nếu bây giờ ngươi hối hận thì vẫn còn kịp” Vinh Hình than nhẹ một tiếng. Rõ ràng nàng có cơ hội tốt như vậy nhưng lại không muốn lợi dụng. Nếu nàng đồng ý gả cho Tử Mộ thì không phải đây là kết cục tốt nhất sao? Tử Mộ không bao giờ ghét bỏ nàng bởi vì nàng đã từng gả cho người khác, thậm chí hắn cũng sẽ yêu thương Đóa Đóa như con ruột của mình.

“Ta sẽ không hối hận. Chúng ta đi thôi!” Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu. Bọn họ cuối cùng vẫn là vô duyên, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.

Tuy ở bên cạnh nhau chỉ có một ngày ngắn ngủn nhưng giữa bọn họ lại có rất nhiều ràng buộc. Những ràng buộc dây dưa này nếu không thể bẻ gãy thì sẽ không tốt với bất kỳ ai.

Vinh Hình gật gật đầu, dắt một con ngựa đi ra bên ngoài.

“Vinh Hình, không phải ngươi đã đến Thần cấp thất giai rồi sao? Còn dắt ngựa ra để làm gì?” Vân Liệt Diễm nhìn Vinh Hình bằng ánh mắt khó hiểu.

“Nó không phải là ngựa thường đâu. Nó là Phong Mã, Thiên linh thú thuộc tính hệ phong. Tuy nó chưa đạt đến Thần cấp nhưng lại là một công cụ tốt thay thế cho việc đi bộ. Tốc độ của nó không thua gì tốc độ của cao thủ Thần cấp đâu” Vinh Hình vỗ vỗ lưng ngựa, con ngựa hí dài một tiếng dường như rất đắc ý.

Vân Liệt Diễm biết Thiên linh thú bình thường cũng đều có trí tuệ, chỉ là không thể hóa thành hình người và nói chuyện mà thôi.

Vân Liệt Diễm rất tự giác cưỡi cùng một con ngựa với Vinh Hình bởi vì nàng không bảo đảm con đường này sẽ an toàn, có Vinh Hình bên cạnh thì nàng an tâm hơn.

Nàng theo Vinh Hình ra ngoài, mười hai tùy tùng cũng lập tức đi theo, nhưng tốc độ của bọn họ vẫn không bằng Phong Mã cho nên khoảng cách có chút xa.

“Làm sao bây giờ?” Nhìn thấy khoảng cách càng lúc càng xa, bọn họ không khỏi sốt ruột. Nếu đánh nhau thì Vinh Hình chắc chắn không phải là đối thủ của bọn họ, nhưng bây giờ hắn ta vẫn chạy bằng bằng ở đằng trước, phải đuổi theo kịp hắn ta thì mới công kích được.

“Các vị cứ trở về trước đi, bọn họ không thể nào rời khỏi Hòa thành này đâu. Còn về Đại trưởng lão thì ta sẽ đền nói chuyện với ông ấy” Ngay lúc mười hai người đang thương lượng có nên ra tay với Vinh Hình hay không thì Tử Mộ đột nhiên xuất hiện ngăn cản bọn họ.

Mười hai người ngẩn người. Rõ ràng bọn họ nhìn thấy Tử Mộ đi về hướng khác, tại sao bây giờ lại xuất hiện ở đây?

Vinh Hình cùng Vân Liệt Diễm thấy những người kia không còn đuổi theo cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng bây giờ cũng không kịp suy nghĩ đến chuyện này. Thời gian cấp bách, đến nơi mới là ưu tiên hàng đầu. Đến lúc đó cho dù có bị đuổi kịp, nàng cũng không cần lo lắng nữa.

Tử Mộ quay đầu lại nhìn hai thân ảnh đang dần biến mất, khe thở dài. Làm sao hắn lại không biết Vân Liệt Diễm có chủ ý gì chứ?

Từ sáng nay, lúc Vân Liệt Diễm đồ xô đi tìm Đóa Đóa, hắn đã biết Vân Liệt Diễm muốn làm cái gì. Tuy không biết nàng đã dùng cách gì để che giấu Đóa Đóa khiến cho không ai nhìn thấy, nhưng hắn lại vô tình nhìn thấy một dấu vết mờ mờ trên cổ tay của nàng. Ngay lần đầu gặp Đóa Đóa, hắn đã thấy chiếc vòng hoa bảy màu trên cổ tay con bé, loại hoa này có tác dụng công kích năng lượng tinh thần. Không thể không nói, mỗi một loài Tà Hoa đều có được một loại năng lực hết sức kỳ lạ. Trên cổ tay Vân Liệt Diễm có một dấu vết mờ mờ, đây là dấu vết liên kết bằng năng lượng tinh thần, cho nên hắn liền hiểu Đóa Đóa vẫn luôn ở bên cạnh Vân Liệt Diễm. Chỉ có như vậy thì dù cho Đóa Đóa có ở bất kỳ nơi nào, Vân Liệt Diễm cũng đều là người đầu tiên cảm nhận được.

Vân Liệt Diễm không hề biết Tử Mộ nhìn thấy bí mật của mình, lại càng không biết hắn đã biết mục đích của nàng từ lâu.

Tử Mộ biết nàng muốn trốn đi, hắn cũng không có ý định ngăn cản nàng. Đêm qua hắn không hề chợp mắt, vẫn luôn nghĩ về chuyện này. Hắn thích Liệt Diễm, cho nên sẽ không bao giờ ép buộc nàng làm những chuyện nàng không muốn. Nếu như nàng cảm thấy ở bên cạnh một người khác là hạnh phúc thì hắn sẽ

buông tay. Bây giờ hắn bị Đại trưởng lão quản chế, tuy không thể phản kháng nhưng vẫn dư sức bảo vệ nàng, nhưng nàng vẫn chọn rời khỏi đây. Một khi đã như vậy, hắn sẽ để nàng đi.

Lốc xoáy màu trắng khu vực không xác định ở hướng sáu giờ có thể dẫn đến Âm Chi Sâm Lâm, chuyện này cũng chỉ có hắn cùng Liệt Diễm biết. Cho nên, Vân Liệt Diễm muốn làm cái gì, không ai rõ hơn so với hắn.

Nếu làm như vậy mà nàng cảm thấy hạnh phúc thì hắn sẽ để nàng đi. Hắn không thể đi theo bên cạnh nàng thì sẽ tận lực quét sạch một ít chướng ngại có thể gây ra nguy hiểm cho nàng. Thời gian để nàng có thể đứng trên đỉnh thế giới, ngồi lên ngai vàng trong Thần Điện, trở thành Phượng Hoàng Vương, sẽ còn rất lâu, hắn phải tận lực giúp nàng được chút nào hay chút đó.

Có Tử Mộ chống lưng, mười hai người tùy tùng cũng không dám đi theo nữa. Thế nhưng người báo tin cho Đại trưởng lão cũng sắp quay lại, đến lúc đó Hỏa Tử Mộ có ngăn được kẻ nào thì cũng không ngăn được Đại trưởng lão.

Không bao lâu sau, Đại trưởng lão nhận được tin tức liền chạy đến. Bộ dạng vẫn ung dung hòa ái như cũ, mỉm cười như không có gì với Tử Mộ “Tử Mộ, ta nghe nói Liệt Diễm ra ngoài cùng Vinh Hình, không biết là chuyện gì xảy ra nên đến đây xem. Người cũng biết thân phận Liệt Diễm đặc biệt, nếu gặp nguy hiểm sẽ không tốt, dù sao Hỏa thành cũng không phải là những nơi bình thường khác”

“Đại trưởng lão cứ xin yên tâm, Vinh Hình chỉ đưa Liệt Diễm ra ngoài chơi đùa một chút mà thôi. Ta có chuyện phải làm nên không thể đi theo, Đại trưởng lão nếu có hứng thú thì theo ta đi nhìn thử xem” Tính tính thời gian, Tử Mộ cũng biết bây giờ Đại trưởng lão cũng không đuổi theo kịp bọn họ. Tốc độ của Phong Mã vô cùng nhanh, người bình thường vốn dĩ không đuổi theo kịp, nếu không thì với thực lực của Vinh Hình cùng Vân Liệt Diễm cũng không dễ dàng qua mặt mười hai người đến giám thị.

“Vậy cũng được” Đại trưởng lão vốn còn lo lắng Tử Mộ sẽ mạnh mẽ ngăn cản, không ngờ hắn lại chủ động mở miệng mời ông đến, vậy cũng đừng trách.

Vân Liệt Diễm cùng Vinh Hình ra roi thúc ngựa về hướng sáu giờ. Vẫn là lần đầu tiên Vân Liệt Diễm nhìn gần Hỏa thành,. Nơi này nồng đậm nguyên tố hệ Hỏa, hắn là do tác dụng của Hỏa Nguyên. Nhà cửa được xây dựng cũng không giống với đại lục Tranh Vành, tất cả đều dùng gạch đá xây nên. Nguyên nhân cũng có thể là vì không khí nơi này khô ráo, nơi nơi đều là nguyên tố hệ Hỏa, nếu dùng gỗ xây nhà thì sẽ rất dễ cháy.

Một loạt kiến trúc bằng đá khiến Hỏa thành thoát nhìn rất vững trãi. Quảng trường trung tâm thành phố giống như một đấu trường La Mã cổ đại, hỏi Vinh Hình mới biết nó được xây dựng vì hội nghị liên kết đồng minh của bát đại gia tộc.

Hội nghị kết đồng minh của bát đại gia tộc mười năm diễn ra một lần, mỗi lần sẽ do một gia tộc chủ trì, năm nay đến phiên Hỏa thị.

Thật ra cái gọi là hội nghị kết đồng minh cũng chỉ là ngày mà bát đại gia tộc cử ra một vài đệ tử trẻ tuổi đến tỷ thí lẫn nhau, sau đó xét xem gia tộc nào có nhiều trận thắng nhất. Đây cũng chỉ là một buổi đánh giá thực lực của các gia tộc mà thôi.

Vinh Hình không nói gì, đến lúc nào rồi mà nàng còn tâm tư hỏi mấy cái chuyện này. Hắn vẫn không biết nàng đến khu vực không xác định để làm gì. Trong lòng mặc dù khó hiểu nhưng vẫn đưa Vân Liệt Diễm đến đó.

“Đến rồi!” Vinh Hình ghì chặt dây cương, sau đó nhìn về phương xa “Người xác định chính là nơi này?”

Trước mặt bọn họ là một mảnh đất trống mênh mông, mà bên trên mảnh đất trống là một lốc xoáy khổng lồ chiếm cứ gần hết diện tích. Vòng qua lốc xoáy chính là khe vực sâu hướng sáu giờ, nghe nói khe vực sâu này không có nhiều nguy hiểm bởi vì giữa hai bờ vực có một chiếc cầu bắc sang. Nơi nguy hiểm chân chính là lốc xoáy khổng lồ ở khu vực không xác định. Nói đến cũng thấy kỳ lạ, lốc xoáy lớn như vậy lại chỉ có ở hướng sáu giờ, chín giờ, mười hai giờ cùng ba giờ của mỗi gia tộc, tổng cộng có tám lốc xoáy đều nằm hai bên bờ vực.

Vân Liệt Diễm gật gật đầu. Nhưng khi nhìn thấy lốc xoáy khổng lồ kia, vẫn nhin không được mà nuốt một ngụm nước bọt.

Lốc xoáy không ngừng xoay tròn, xung quanh nó còn có gió xoáy vô cùng mạnh, chỉ cần tới gần vẫn có thể bị cuốn vào càng đừng nói là nhảy vào chính giữa. Đây thật sự là một ván cược gần như không có phần thắng.

“Liệt Diễm, người đến đây làm cái gì? Vinh Hình, người dẫn Liệt Diễm ra ngoài đi dạo tại sao lại đến đây? Người đừng quên chính người cũng không ra khỏi kết giới” Đại trưởng lão cùng Tử Mộ đã chạy đến đúng lúc.

Kết giới phía sau lốc xoáy là nơi ngăn cách giữa các gia tộc, nhưng kết giới này vô cùng phức tạp, vạn phần hung hiểm. Không có thực lực của Thần cấp bát giai thì không cách nào vượt qua được kết giới, mà kết giới muốn bố trí cũng phải là có Thần cấp bát giai. Nếu bây giờ Tử Mộ không bị Đại trưởng lão quản chế thì hoàn toàn dễ dàng đưa Vân Liệt Diễm rời khỏi Hỏa thành, chỉ tiếc... Thế nhưng hắn cũng chỉ là một con cờ trong tay Đại trưởng lão, Đại trưởng lão chỉ cần một ý niệm trong đầu cũng có thể khiến cho hắn chết không có chỗ chôn.

“Liệt Diễm, người đừng làm chuyện điên rồ! Cho dù người không suy nghĩ vì mình thì cũng phải suy nghĩ cho Tử Mộ một chút chứ. Vất vả lắm hắn mới tìm được người, sao người có thể từ bỏ sinh mạng một cách dễ dàng như vậy được?” Vinh Hình không ngờ Tử Mộ cũng sẽ đến đây, đành phải lớn tiếng với Vân Liệt Diễm, hi vọng nàng sẽ không làm vậy, nếu không thì không chỉ có mình nàng mà ngay cả Tử Mộ cũng sẽ bị liên lụy.

Vân Liệt Diễm lập tức hiểu ý, lui về phía sau từng bước một: “Các người đừng có đến đây!”, sau đó hai mắt nhắm lại nhìn Tử Mộ, nói tiếp: “Tử Mộ, ta thật sự xin lỗi người. Ta đã thành thân, ta không còn mặt mũi nào ở lại bên cạnh người, người cứ để cho ta chết đi!”

“Cái gì? Người đã thành thân? Tử Mộ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Về mặt của Đại trưởng lão trở nên thâm trầm. Ông ta chỉ biết Tử Mộ cùng Vinh Hình đưa nữ nhân này cùng một đứa nhỏ về đây, quả thật không biết chuyện thành thân này là như thế nào. Nói như vậy, ông ta càng thêm khả năng không được thả nàng đi. Vốn dĩ nếu nàng gả cho Tử Mộ, thành thân thật thật trở thành người của gia tộc Hỏa thị có thể không làm khó nàng. Thế nhưng bây giờ lại do chính nàng ta buông tha cơ hội giữ mạng.

“Đại trưởng lão, chuyện này...” Tử Mộ đột nhiên cũng không biết nói cái gì. Hắn hoàn toàn không ngờ Vân Liệt Diễm sẽ nói những lời này.

“Tử Mộ, ân tình của người đời đời kiếp kiếp ta cũng không thể báo nổi. Ta vốn định sẽ ở lại bên cạnh người, quên hết mọi chuyện trước kia đi, nhưng ta lại phát hiện mình mang thai. Ta thật sự không còn mặt mũi nào nhìn người nữa. Tử Mộ, người quên ta đi, là ta không xứng với người!” Vân Liệt Diễm rơi lệ đầy mắt. Tuy có một nửa là giả bao gồm cả chuyện mang thai, nhưng ít nhất có thể ở trước mặt Đại trưởng lão phân rõ quan hệ của nàng cùng Tử Mộ, khiến cho Đại trưởng lão không cần dùng nàng để uy hiếp Tử Mộ. Ngoài ra, nàng cũng mong Tử Mộ có thể hết hi vọng, biết rõ bọn họ không thể có tương lai cho nên sẽ không lãng phí thời gian trên người nàng.

Thế nhưng nếu Vân Liệt Diễm biết nàng sẽ vì lời nói hôm nay mà trả giá, nàng tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như vậy.

“Liệt Diễm, ta vốn dĩ xem người là vị hôn thê của Tử Mộ mà quan tâm đến người, còn phái người đến bảo vệ người, không ngờ người lại làm ra loại chuyện này. Người thân là vị hôn thê của Tử Mộ lại còn cấu kết với người khác, thật là uổng phí tình cảm của Tử Mộ. Người khiến cho ta quá thất vọng!” Đại trưởng lão lắc lắc đầu, nhưng ý tứ của ông ta lại rất rõ ràng. Lúc này, cho dù có là Tử Mộ cũng không bảo vệ được nàng.

Đúng lúc này, Tử Mộ lại tiến lên từng bước một, đột nhiên ôm Vân Liệt Diễm vào lòng. Cái ôm ấm áp khiến cho đầu óc Vân Liệt Diễm trống rỗng. Vốn đã quen với thân thể lạnh băng cứng đờ như xác chết của Hàn Chỉ, ấm áp lúc này lại khiến cho nàng hoảng hốt, sắc mặt ửng hồng.

“Liệt Diễm, ta yêu nàng. Thế nhưng nếu như nàng đã phản bội ta như vậy... nàng hãy chết đi!” Thanh âm của Tử Mộ không lớn, vừa đủ rơi vào trong tai Đại trưởng lão cùng Vinh Hình.

Cả người Vinh Hình chấn động, không thể tin thanh âm này được bay ra từ miệng Tử Mộ.

Tử Mộ cúi đầu, ấn nhẹ một nụ hôn lên trán Vân Liệt Diễm, một giọt lệ trong suốt chảy xuống gương mặt đang trừng lớn mắt của nàng. Tử Mộ nhắm mắt lại, sau đó nhẹ nhàng vung tay, thân thể Vân Liệt Diễm như một con bướm lạc cánh bay vào bên trong lỗ xoáy màu trắng khổng lồ.

Liệt Diễm, chỉ mong nàng có thể bình an đến Âm Chi Sâm Lâm, ta chỉ có thể làm bấy nhiêu cho nàng mà thôi. Nàng có biết ý nghĩ không muốn liên lụy đến ta của nàng đã khiến cho ta cảm thấy bất lực đến cỡ nào. Ta tình nguyện bỏ hết tất cả để giúp nàng, kể cả tính mạng của ta, nhưng nàng lại nhẫn tâm đẩy ta ra như vậy, một cơ hội nhỏ cũng không đồng ý cho ta.

Liệt Diễm, nàng phải chăm sóc tốt cho chính mình, ta sẽ luôn bảo vệ nàng.

“Tử Mộ, huynh làm cái gì vậy? Huynh có biết huynh đã làm cái gì hay không?” Vinh Hình vọt tới trước mặt Tử Mộ, điên cuồng lắc lư thân thể Tử Mộ. Hắn không thể tin! Hắn không cách nào tin được đây chính là Tử Mộ mà hắn luôn sùng bái, luôn đau lòng. Vân Liệt Diễm biết tình cảnh của chính mình cho nên tự nguyện tìm cách rời khỏi đây chỉ để không phải tổn thương Tử Mộ nữa. Nữ nhân này trước khi chết vẫn còn vì Tử Mộ mà suy nghĩ, cho dù nàng không thương hắn vẫn khiến cho Đại trưởng lão không nghi ngờ hắn mà chính mình tìm đến cái chết.

Thế nhưng Tử Mộ đã làm cái gì?

Tại sao hắn có thể dễ dàng đẩy nàng vào chỗ chết như vậy?

Chẳng lẽ hắn không biết nơi đó chưa từng có người thoát ra được sao? Chẳng lẽ hắn chưa từng nhìn thấy cảnh lỗ xoáy xé xác thì thể thành từng mảnh nhỏ sao? Thế nhưng hắn lại có thể đẩy người mình yêu vào nơi đó.

Tử Mộ để mặc cho Vinh Hình lắc lư mình một cách điên cuồng, cuối cùng chỉ nói một câu lãnh đạm: “Nàng xứng đáng!”

Nếu Vinh Hình để ý hơn một chút sẽ cảm nhận sự run rẩy từ chính thân thể Tử Mộ khi nói ra câu đó. Nếu biết Vân Liệt Diễm còn sống, Đại trưởng lão cũng sẽ biết Vinh Hình có liên quan đến chuyện này, đến lúc đó chính Vinh Hình cũng khó thoát khỏi trách nhiệm phải chịu. Cho nên, cho dù trái tim như bị lăng trì, đau đến thở cũng đau, hắn vẫn sẽ cắn răng lạnh lùng nói ra. Bởi vì bây giờ hắn không phải là đối thủ của Đại trưởng lão, nếu không làm như vậy thì khó mà bảo vệ được Liệt Diễm, cũng khó bảo vệ được Vinh Hình.

“Ha ha ha! Tử Mộ, ngươi làm tốt lắm! Loại nữ nhân lăng lợ này phải bị trừng phạt. Cũng khổ cho ngươi, tốn bao nhiêu năm đợi nàng trở về” Đại trưởng lão cũng kinh ngạc với sự tàn nhẫn của Tử Mộ, xem ra nam nhân này quả thật không chịu nổi kích thích.

Ngẫm lại cũng hợp tình hợp lý, chờ đợi mấy vạn năm, trả giá nhiều như vậy, tốt cuộc cũng đợi được người yêu trở về. Còn chưa kịp thành thân đã biết tin nữ nhân của mình bị người khác làm cho lớn bụng. Như vậy thì, giết nữ nhân này cũng không khiến người khác khó hiểu. Thế nhưng Liệt Diễm này lại là Hỏa Phượng Hoàng chuyển kiếp vạn năm khó khăn, nhân tài như vậy nếu có thể ở lại Hỏa thị thì sớm muộn gì gia tộc cũng có thể gom đủ những viên ngọc căn nguyên còn lại, nắm toàn bộ đại lục Thần Chi trong tay.

Đáng tiếc!

Tuy nhiên có đáng tiếc cách mấy cũng còn hơn chuyện nữ nhân này rơi vào tay gia tộc khác. Bát đại gia tộc âm thầm phân cao thấp cũng không phải là ngày một ngày hai, cho dù Vân Liệt Diễm đến gia tộc nào cũng không thoát khỏi chuyện bị lợi dụng. Đương nhiên, nếu không thể lợi dụng được nàng thì cũng tuyệt đối sẽ không để lại cho kẻ khác, tất nhiên sẽ giết nàng.

Tử Mộ hồ hững xoay người, rời khỏi nơi này. Mặc kệ Vinh Hình gọi như thế nào ở phía sau, hắn cũng chưa từng quay đầu lại. Đại trưởng lão nhìn thấy Tử Mộ rời khỏi cũng biết nữ nhân kia đã chết, sau khi cảm thán một phen rồi cũng quay đầu đi.

Ai cũng không nhìn thấy ngay một khắc Tử Mộ quay đầu lại, khoe môi tràn ra máu tươi hòa lẫn vào nước mắt.

Vinh Hình vô lực đứng trước lỗ xoáy, nhìn vòng xoáy khổng lồ không ngừng xoay tròn. Hắn hối hận, thật sự hối hận. Hắn chưa từng nghĩ sẽ tổn thương Vân Liệt Diễm. Nữ nhân này cùng con gái của nàng tuy hơi

đáng giận một chút, nhưng bọn họ cũng không phải là người xấu.

Hắn nhớ Đóa Đóa từng nói hai người họ phải đi tìm ca ca, nhưng chưa tìm được thì bọn họ đã có mặt ở Hỏa thành. Nếu hắn không đưa bọn họ đến đây thì chắc hẳn bây giờ đã tìm được người muốn tìm rồi, gia đình sum họp. Bất đại gia tộc sẽ không phát hiện bọn họ nhanh như vậy, họ sẽ còn rất nhiều ngày vui vẻ ở bên nhau. Với năng lực của mình, Vân Liệt Diễm có thể đứng vững ở đại lục này sớm thôi, đến lúc hô phong hoán vũ rồi thì không còn ai dám gây khó dễ cho nàng. Thế nhưng bây giờ lại không còn cái gì, cốt nhục chia lìa, người nhà ly tán, còn mất cả tính mạng.

Tội của hắn quả thật không thể tha thứ!

Vân Liệt Diễm, thật xin lỗi người, ta không nên đưa người đến Hỏa thành, lại càng không nên đưa người đến đây. Thật sự xin lỗi!

Vinh Hình nhìn lốc xoáy khổng lồ vẫn không ngừng xoay tròn.

Liệt Diễm, ta sẽ giúp người đi tìm con gái, con trai, và cả phu quân của người. Ta sẽ nói cho họ biết tin tức của người, sẽ không để bọn họ vì người mà mạo hiểm. Là ta có lỗi với gia đình người, chuyện duy nhất ta có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu đây.

Bên trong lốc xoáy khổng lồ, Vân Liệt Diễm cảm thấy thân thể của mình như bị cuốn nát, giống như đang nằm trong máy trộn bê-tông. Khuôn mặt bị từng cơn gió như dao sắc quẹt đến quẹt đi, cả người nàng lại không có một chút sức lực, chỉ có thể chịu đựng sự đau đớn cùng thống khổ. Máu tươi không ngừng chảy ra, khiến cho nàng cảm thấy mình sắp chết.

Cũng không biết đã qua bao lâu, rốt cuộc nàng không còn cảm nhận được gì nữa. Đang lúc hoảng hốt, nàng nhìn thấy ánh trắng rầm đỏ như máu cùng rất nhiều bóng cây rối loạn.

“Đóa Đóa, ra ngoài đi...” Cuối cùng, Vân Liệt Diễm nói những lời này sau đó cũng không còn biết gì nữa. Trước mắt, bóng tối kéo dài vô hạn.

Thành Hàn Quý.

Nửa đêm, thành Hàn Quý hoàn toàn yên tĩnh.

Khách điểm.

“Lão đại, huynh thật sự muốn giết vị thành chủ kia sao? Nghe nói, hắn ta đã là cao thủ có Thần cấp nhị giai rồi đó!” Diệp Khuyết vẫn trừng to mắt, hỏi Hàn Chỉ. Hắn chỉ nghĩ rằng Hàn Chỉ đến đây để hỏi thăm tin tức, lại không ngờ hắn ta lại muốn giết thành chủ thành Hàn Quý. Giỡn sao? Bọn họ vừa đến thành Hàn Quý, làm sao có thể đối phó với vị thành chủ đó chứ? Hơn nữa, nghe nói vị thành chủ này vừa đánh bại thành chủ trước kia mới vinh dự đi lên. Thực lực của hắn ta đã là Thần cấp nhị giai cấp ba, rất nhanh sẽ đột phá Thần cấp tam giai. Khắp thành Hàn Quý này, không còn ai có thể đánh bại hắn ta.

“Đệ cứ ở đây, đừng đi ra ngoài, ta đi một chút rồi trở lại” Hàn Chỉ nói với Diệp Khuyết, sau đó chuẩn bị đi ra ngoài.

“Này này, lão đại! Không phải là huynh bị kích thích quá rồi bị úng não đó chứ? Lỡ như huynh một đi không trở lại thì ta phải làm sao bây giờ? Đại tẩu bị bắt nhưng không nhất định sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nếu tẩu ấy biết huynh xảy ra chuyện thì sau này huynh ăn nói làm sao đây?” Diệp Khuyết giữ chặt Hàn Chỉ. Vân Liệt Diễm cùng Đóa Đóa bị bắt đi, hắn cũng rất sốt ruột, nhưng không phải cứ sốt ruột là gấp gáp tìm giải pháp. Bọn họ có thể tìm cách khác, cũng không phải đây là cách duy nhất. Lỡ như... Lỡ như Hàn Chỉ đã xảy ra chuyện gì, chẳng phải là càng bết bát hơn hay sao?

Bốp một tiếng, Hàn Chỉ vung tay lên đánh vào sau ót Diệp Khuyết, sau đó Diệp Khuyết hôn mê bất tỉnh. Hàn Chỉ điểm huyệt hắn ta, sau đó mới ra cửa.

Không phải hắn không thể chờ đợi, mà là bây giờ hắn đã xác định Vân Liệt Diễm không còn ở Hỏa thành nữa. Liên hệ tinh thần của hắn với Vân Liệt Diễm lại bị cắt đứt trong hôm nay. Hắn thế nhưng lại cảm thấy sinh mệnh của nàng dần dần suy yếu, sau đó vị trí của nàng cũng lệch lên phía trên một chút. Hắn cũng không quen thuộc đại lục Thần Chi này, muốn tìm hiểu Vân Liệt Diễm đã đi đâu lại khó càng thêm khó. Hắn biết Vân Liệt Diễm là bản thể Hỏa Phượng Hoàng, nếu bị bất đại gia tộc biết nhất định sẽ tạo ra

sóng gió. Nếu họ không thể chiếm nàng làm của riêng thì nàng nhất định sẽ phải chết. Chỉ có mau chóng tìm được Hàn Lăng, tiến vào Hỏa thành thì mới biết Vân Liệt Diễm đã xảy ra chuyện gì, hẳn tuyệt đối không thể tiếp tục chờ đợi.

Tốc độ của Hàn Chỉ cực kỳ nhanh. Nếu là vài ngày trước, hẳn thật sự không hề nắm chắc có thể giết được thành chủ thành Hàn Quý hay không. Thế nhưng không hiểu sao trong đầu hắn đột nhiên hiện lên những phương thức tu luyện kỳ lạ, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà hắn đã nhảy lên Thần cấp tam giai, thậm chí còn không xuất hiện sự ngăn cản.

122. Q.4 - Chương 124: Vân Thiểm Thiểm Trở Lại – Lần Đầu Gặp Ngục Tu

Với thực lực bây giờ của Hàn Chỉ mà muốn giết chết thành chủ thành Hàn Quý quả thật tương đối dễ dàng.

Phủ thành chủ là nơi dễ tìm nhất trong thành Hàn Quý, ngay phía sau quảng trường chợ trung tâm, đồng thời cũng là tòa nhà lớn nhất. Công trình xây dựng ở thành Hàn Quý có chút tương tự với thành Hỏa Quý, toàn là những tòa nhà bằng đá to lớn, khác hẳn với các công trình bằng gỗ ở đại lục Tranh Vành.

Phủ thành chủ thủ vệ sâm nghiêm, nhưng đối với một người từng là sát thủ như Hàn Chỉ mà nói cũng chẳng là gì. Muốn thần không biết quỷ không hay lên vào phủ cũng là chuyện dễ dàng.

Trăng đã lên cao, khắp thành Hàn Quý đều là một mảnh yên tĩnh. Thị vệ phủ thành chủ cũng đều đã có chút buồn ngủ.

Thế nhưng phòng khách chính trong phủ lại khiến cho Hàn Chỉ bất ngờ, không ngờ bên trong lại đèn đuốc sáng trưng, thậm chí còn có thể nghe thấy âm thanh huyền ảo.

Đã trễ thế này, phủ thành chủ vẫn còn tiệc rượu mua vui sao?

Hàn Chỉ lặng lẽ đứng bên ngoài phòng khách chính, nóc nhà nơi này cũng không phải bằng gạch ngói vụn, cho nên không thể nào xóc lên nhìn lên. Giải quyết hai gã thủ vệ ngoài cửa, thừa dịp có thị nữ bưng thức ăn vào trong mà len vào nội sảnh núp ở phía sau cột đá.

Phủ của một vị thành chủ nhỏ bé này vậy mà lại còn hoa lệ hơn cả hoàng cung ở đại lục Tranh Vành, sảnh lớn còn to hơn cả điện chủ hoàng cung. Vị trí trốn tránh của Hàn Chỉ còn cách đại sảnh chính gần trăm mét, đại sảnh rộng rãi, một nhóm vũ cơ đang khiêu vũ, nhạc công bên cạnh cũng đang tấu nhạc, nơi nơi đều là mùi rượu cùng mùi thơm son phấn.

Hàn Chỉ thật sự không thích đám nữ nhân lẳng lơ này, trên người hờ hững này lộ chỗ kia. Nếu bây giờ có ai nhìn thấy gương mặt của Hàn Chỉ sẽ chỉ thấy lạnh lùng cùng chán ghét.

Hàn Chỉ âm thầm tính toán trong lòng, thực lực của đám vũ cơ này đều ở khoảng Thiên Tử cấp, vốn không tạo thành uy hiếp cho hắn. Ngoài ra, trong đại sảnh ngoại trừ một cao thủ Thần cấp nhị giai ra thì còn một Thần cấp nhất giai, mà kể cả nhạc công kia cũng chưa đến Thần cấp.

Một nhóm người như vậy đối với Hàn Chỉ mà nói, muốn giải quyết cũng khá dễ dàng.

Đến khi thị nữ bưng thức ăn ra ngoài, cửa cũng đóng lại, cơ hội đến.

Nếu như bị thủ vệ vây công, Hàn Chỉ tự nhận không có cơ hội chiến thắng. Dù sao, hắn cũng chỉ có một người, mà thủ vệ trong phủ thành chủ lại là cả ngàn người. Khóe môi Hàn Chỉ khẽ nhếch, ánh mắt dừng trên người đám vũ cơ kia lộ ra tia sáng tàn nhẫn. Dù thế nào đi nữa thì hắn cũng không vừa mắt đám nữ nhân này, bây giờ hắn đã có thể hoàn toàn miêu sát những kẻ dưới Thần cấp.

Nội lực lặng lẽ ngưng trọng, từng tia sáng tím như lệnh tiễn bắn ra từ trong mắt hắn đâm xuyên qua người từng vũ cơ.

Chỉ nghe vài tiếng ầm ầm, những vũ cơ kia đều bị đông thành băng, sau đó đồng loạt vỡ nát ra như bị búa đập. Trên mặt đất cũng chỉ còn vương lại vài vết máu, phần còn lại đều biến mất.

“A! Thiểm Thiểm, cứu mạng!” Lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu.

Sau đó, Hàn Chỉ thu nội lực lại chỉ trong nháy mắt, từ từ đi ra khỏi cột đá.

“Thiểm Thiểm?” Hàn Chỉ nhìn người đang ngồi trên chủ vị. Không phải Thiểm Thiểm thì là ai? Hắn không thể nào ngờ rằng hắn đến ám sát thành chủ thành Hàn Quý, thế nhưng lại gặp Thiểm Thiểm.

Dung nhan có bảy phần tương tự hoàn toàn miêu tả được mối quan hệ của hai người. Thành chủ thành Hàn Quý vốn định ra tay cũng kinh ngạc nhìn chằm chằm Hàn Chỉ, sau đó không tự giác quay đầu lại nhìn Vân Thiểm Thiểm.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Người là... cha Hàn Chỉ?” Một lúc lâu sau, Vân Thiểm Thiểm mới kịp phản ứng. Sau đó nó nhảy lên phía, quan sát Hàn Chỉ từ trên xuống dưới, vẫn còn không dám tin.

“Là ta!” Hàn Chỉ gật gật đầu, hỏi: “Sao con lại ở đây?”

“Ách! Cha Hàn Chỉ, người có thể nói cho con biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra hay không?” Vân Thiểm Thiểm trừng to đôi mắt nhìn chằm chằm Hàn Chỉ. Nó nằm mơ sao? Hay là nó bị hoa mắt? Bộ quần áo này, mái tóc bạc trắng này, ánh mắt này, tất cả đều là của cha Hàn Chỉ. Thế nhưng còn khuôn mặt kia lại là của nó mà!

“Ta nói với con từ lâu rồi, con chính là con trai ta. Còn chuyện cụ thể như thế nào thì chờ gặp lại mẹ con, nàng sẽ nói cho con biết” Hàn Chỉ nhủ nhủ mảy. Hắn không ngờ cha con hắn lại gặp mặt nhau dưới tình huống này, thật sự không biết nên giải thích với Vân Thiểm Thiểm như thế nào.

“Đúng rồi! Mẹ con đâu?” Vân Thiểm Thiểm vừa nghe nhắc đến Vân Liệt Diễm liền kích động, đã rất lâu rồi nó chưa gặp lại mẹ.

“Mẹ con xảy ra chút chuyện, lát nữa ta sẽ nói rõ ngọn nguồn cho con. Con nói cho ta biết, con quen vị thành chủ thành Hàn Quý này sao?” Hàn Chỉ nhìn về phía vị thành chủ, thoát nhìn chỉ vừa hơn hai mươi tuổi một chút, nhưng lại có chút tương tự với Vân Phụng Khải.

“À! Cha Hàn Chỉ, cha đến đây làm gì?” Vân Thiểm Thiểm cũng không hiểu tại sao cha Hàn Chỉ lại muốn giết những vũ cơ này.

“Ta tới để giết hắn” Ánh mắt của Hàn Chỉ dừng trên người thành chủ thành Hàn Quý, hi vọng nam nhân này không có quan hệ gì với Vân Thiểm Thiểm, nếu không quả thật rất khó giải quyết. Nếu không giết thành chủ thành Hàn Quý thì hắn phải giết thành chủ thành Hàn Nhâm, nhưng từ đây đến thành Hàn Nhâm lại cần một ít thời gian, mà bây giờ thứ hắn không có nhất chính là thời gian.

“Phụt!” Khóe miệng Vân Thiểm Thiểm co rút, nhin không được cười ra tiếng: “Cha Hàn Chỉ, cha có biết người này là ai không? Là em vợ của cha đó! Tam ca của mẹ – Vân Húc Trạch”

Vân Thiểm Thiểm mang vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa nhìn Hàn Chỉ đang dần đen mặt. Thật ra nếu Hàn Chỉ không phải là cha ruột của nó thì nó cũng đã xem hắn là cha ruột của mình kể từ khi còn ở đại lục Tranh Vành. Bây giờ đột nhiên lại biết hắn là cha ruột của mình, tuy rất bất ngờ nhưng vẫn trong tầm có thể chấp nhận được, thậm chí còn một chút vui vẻ.

“Ách! Muội phu, không biết vì huynh đã trêu chọc gì người mà hơn nửa đêm người đến đây đòi giết ta vậy?” Vân Húc Trạch phe phẩy cây quạt, hơi có chút hương vị lãng tử phong lưu.

Hàn Chỉ nhất thời cảm thấy xấu hổ. Hắn không ngờ mình đến thành Hàn Quý giết người mà còn có thể gặp loại chuyện này, nếu để cho Diệp Khuyết biết, bảo đảm tên điên đó sẽ cười cho thúi ruột.

“Cha Hàn Chỉ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Sao cha muốn giết cậu nhỏ?” Vân Thiểm Thiểm gặp Vân Húc Trạch vào ngày hắn kế nhiệm chức vị thành chủ thành Hàn Quý, Long lão đầu cũng đã bảo đây là sư huynh của nó. Vân Húc Trạch cũng không quan tâm lắm đến chuyện của Vân gia, cả đời hắn cũng không có bất kỳ người thân nào ngoại trừ sư phụ Long lão đầu. Bây giờ đột nhiên cháu ngoại kiêm sư đệ của mình xuất hiện, đương nhiên là vô cùng yêu quý.

Cho nên, hai ngày Vân Thiểm Thiểm đã ở trong phủ thành chủ chơi đùa. Tối nay, Vân Húc Trạch nói buồn chán nên tìm mấy vũ cơ đến khiêu vũ, không ngờ mới nhảy có một nửa mà đã bị người đánh chết. Nếu không phải Hàn Chỉ đột nhiên dừng tay thì Vân Húc Trạch cũng sẽ ra chiêu.

“Mẹ cùng muội muội của con bị Hỏa Tử Mộ đưa đến Hỏa thành. Bây giờ ta vẫn không có tin tức của nàng, lại càng không đến được Hỏa thành. Phương thức nhanh nhất chính là tìm được Hàn Lăng, nhờ ông ta đến Hỏa thành tìm hiểu tin tức. Cũng bởi vì không biết cách liên lạc với ông ta nên ta nghĩ đến chuyện giết thành chủ thành Hàn Quý, khiến cho ông ta để ý” Nếu Vân Húc Trạch không phải là người ngoài thì Hàn Chỉ cũng không cần giấu diếm ý đồ của mình nữa. Thế nhưng bảo hắn gọi Hàn Lăng một tiếng phụ thân, hắn vẫn không làm được.

“Cái gì? Mẹ với muội muội bị bắt đến Hỏa thành?” Vân Thiểm Thiểm kinh hô ra tiếng. Tuy nó mới vừa đến đây nhưng vẫn tìm hiểu mọi chuyện, hơn nữa còn nhờ Vân Húc Trạch mà hắn hiểu Hỏa thành là nơi như thế nào. Mẹ bị bắt đến đó, đương nhiên là lành ít dữ nhiều.

“Người muốn tìm tộc trưởng Hàn Lăng sao?” Vân Húc Trạch nghe thấy, cũng hiểu đại khái sự tình.

Hàn Chỉ gật gật đầu. Hắn nhất định phải nhanh chóng đến Hỏa thành, bởi vì cảm giác bất an trong lòng hắn càng ngày càng sâu. Cho dù chỉ là một tin nàng vẫn khỏe còn tốt hơn là hoàn toàn không biết gì cả như lúc này.

“Nếu vậy thì ta có cách. Thời điểm thành chủ mười tòa thành kế nhiệm đều phải viết tư liệu cá nhân gửi đến Hàn thành. Thế nhưng tộc trưởng có đọc hay không thì ta cũng không chắc chắn” Tài liệu kia vẫn chưa được Vân Húc Trạch gửi đi cho nên hắn có thể giúp Hàn Chỉ gửi tin, nhưng tộc trưởng gia tộc Hàn thị cũng không phải một nhân vật dễ mời như vậy.

“Người chỉ cần gửi tin đến Hàn thành, ta tự có cách khiến ông ta tự mình đến nơi này” Hàn Chỉ nhìn Vân Húc Trạch, lại nói: “Cám ơn!”

“Đều là người một nhà, đừng ngại. Ta đi chuẩn bị, sáng mai sẽ gửi đi, chậm nhất trong vòng ba ngày sẽ có tin tức nếu như người có thể gây chú ý được với tộc trưởng” Vân Húc Trạch cười nói với Hàn Chỉ: “Mấy ngày nay người cứ ở đây đi. Nhờ phúc của muội muội mà ta mới giữ được cái mạng này, ta nhất định tận tâm tận lực giúp muội ấy”

Hàn Chỉ gật gật đầu, nếu là như thế thì chuyện dễ lo hơn rồi. May mắn trước đó Vân Liệt Diễm có giao chiếc nhẫn của mẫu thân lại cho hắn, khi Hàn Lăng nhìn thấy chắc chắn sẽ tin.

Vân Húc Trạch sai người chuẩn bị phòng ở, sau đó Hàn Chỉ trở lại khách điểm báo tin cho Diệp Khuyết. Diệp Khuyết cũng ngay lập tức đến thành Hỏa Quý báo tin cho Vân Phụng Khải, Phượng Lăng Tiêu cùng Đại Bạch. Bây giờ, thành Hỏa Quý chắc chắn không còn an toàn nữa.

Sau đó, Hàn Chỉ giao chiếc nhẫn cỏ bốn lá cho Vân Húc Trạch kèm vào tư liệu cá nhân, còn dặn dò kỹ lưỡng rằng phải giao vào tay Hàn Lăng.

Đợi cho tất cả mọi chuyện xong xuôi thì trời cũng sáng. Vân Húc Trạch sai người chuẩn bị bữa sáng rồi cùng ăn với Hàn Chỉ và Vân Thiểm Thiểm.

“Thiểm Thiểm, sao chỉ mình con ở đây? Vàng đâu?” Trên bàn cơm, Hàn Chỉ rót cuộc cũng có thời gian thăm hỏi Vân Thiểm Thiểm. Tối hôm qua đã nhận thấy Vàng không có ở bên cạnh Vân Thiểm Thiểm, mà là một tiểu cô nương nhỏ tuổi, thực lực cũng chỉ ở Thiên tử cấp, tuyệt đối không có khả năng là Vàng.

Ngân Linh Nhi đang ăn cơm, vừa nghe thấy Hàn Chỉ hỏi đến Vàng liền run tay, đĩa cũng không rơi xuống trên bàn.

Suốt cả đêm, Ngân Linh Nhi nhìn bọn họ vội đến vội đi, nàng cũng không dám lên tiếng. Vốn dĩ muốn trên bàn cơm hôm nay sẽ tự giới thiệu mình với phụ thân của Vân Thiểm Thiểm, không ngờ nàng còn chưa mở miệng mà đã nghe Hàn Chỉ hỏi về chuyện của Vàng. Chẳng lẽ người nhà của Vân Thiểm Thiểm đều biết Vàng sao?

Vân Thiểm Thiểm sững sốt, đột nhiên cảm thấy có chút trống vắng trong lòng.

Vàng... Trong đầu chợt lóe lên một bóng dáng mơ hồ, nhưng sau đó lại biến mất.

Vân Thiểm Thiểm nhìn Hàn Chỉ bằng ánh mắt mờ mịt, hỏi: “Vàng là ai?”

Hàn Chỉ hơi nhú mồm, nói: “Thiểm Thiểm, không phải lúc trước con cùng Vàng rời khỏi nhà sao? Tại sao bây giờ lại không thấy con bé đâu?”

Lúc Vàng ra đời là chính hắc dùng máu của Vân Thiểm Thiểm giúp con bé phá kén, cũng chỉ vì muốn sau này con bé sẽ ký kết khế ước với Vân Thiểm Thiểm, trợ giúp Vân Thiểm Thiểm. Con bé là lễ vật mà người làm cha như hắc tặng cho con trai. Kim Diễm Sư là Thần thú được sinh ra từ linh khí của đất trời, tuy không phải là Thần thú thượng cổ nhưng thực lực lại vô cùng cường đại, hoàn toàn không thể đem ra so sánh với những Thần thú bình thường. Nếu Vân Thiểm Thiểm có thể ký kết khế ước bình đẳng với con bé, bất kể là đối với Vân Thiểm Thiểm hay Vàng cũng đều là lợi ích rất lớn. Sau đó Vân Liệt Diễm nhìn thấy Vàng khá đáng yêu, khi đó bọn họ vẫn chưa có con gái cho nên nàng đã xem Vàng như con gái của mình, thậm chí còn nói nhất định phải gả Vàng cho Vân Thiểm Thiểm làm con dâu của mình.

Tuy Hàn Chỉ cảm thấy quyết định của Vân Liệt Diễm có chút vội vàng, dù sao hai đứa vẫn còn nhỏ, không cần phải định chung thân sớm như thế. Tuy nhiên, bất kể thế nào thì bọn họ đều xem Vàng là người nhà, bây giờ Vân Thiểm Thiểm thế nhưng lại hỏi Vàng là ai. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Ánh mắt của Hàn Chỉ dừng lại trên người Ngân Linh Nhi. Ngân Linh Nhi nhin không được rùng mình một cái. Không biết tại sao nàng lại cảm thấy ánh mắt của phụ thân Vân Thiểm Thiểm khủng khiếp như vậy, khiến cho nàng chảy mồ hôi lạnh khắp người.

“Người là ai?” Hàn Chỉ cũng không cảm thấy vui vẻ với tiểu cô nương đột nhiên xuất hiện này. Từ trước đến nay hắc đều chán ghét nữ nhân, ngoại trừ con gái bảo bối cùng thê tử của hắc, những nữ nhân khác dù lớn hay nhỏ cũng đều là hạt sạn trong mắt hắc.

“Hàn thúc thúc, con tên là Ngân Linh Nhi, là công chúa Bắc Diệu quốc, cũng là sư muội của Thiểm Thiểm. Con tu luyện cùng Thiểm Thiểm nhiều năm, chưa bao giờ nhìn thấy Vàng mà thúc nói đến” Ngân Linh Nhi tự trấn định bản thân, áp bức của Hàn Chỉ quá mạnh, khiến cho nàng có chút chịu không nổi. Vân Thiểm Thiểm luôn duy trì bộ dạng thanh lãnh nhưng lại mang theo một chút bình tĩnh, đối mặt với người nào cũng là bộ dạng hòa đồng. Phụ thân của hắc lại không giống như vậy. Kể từ sau khi giết người đêm qua đến bây giờ vẫn nhìn chằm chằm nàng bằng ánh mắt không vui cũng không buồn, thế nhưng lại khiến cho nàng có cảm giác lông tóc dựng đứng.

“Ta hỏi lại người một lần nữa, người có biết Vàng không?” Hàn Chỉ nghe thấy lời của Ngân Linh Nhi, càng thêm không tin. Hắc chẳng qua chỉ hỏi nàng là ai, cũng không có hỏi nàng biết Vàng không, thế mà nàng lại vội vàng thông báo không biết Vàng.

“Hàn thúc thúc, con... Con thật sự không biết Vàng, cũng chưa từng nghe nói qua người này. Ngay cả Thiểm Thiểm cũng không biết thì sao con biết được?” Ngân Linh Nhi bị giọng điệu hỏi dò của Hàn Chỉ khiến cho cả người run lên, thế nhưng nàng vẫn không để lộ sơ hở. Chỉ cần Vân Thiểm Thiểm không còn nhớ đến Vàng, nàng cũng một mực chắc chắn chưa từng gặp qua Vàng, mặc kệ người khác nói gì cũng đều vô dụng.

“Ha ha! Muội phụ, xem người hù chết tiểu cô nương người ta kìa. Tiểu cô nương này dù sao cũng là hôn thê của Thiểm Thiểm, người còn trêu chọc con dâu coi chừng sau này Thiểm Thiểm chịu thiệt thòi đó!” Vân Húc Trạch ở một bên cười ha ha. Công chúa Bắc Diệu quốc quả thật là hắc cũng không có hảo cảm gì, sư phụ cũng từng nói người trong cung không mấy ai tốt cả. Hắc theo sư phụ nhiều năm, năng lực nhìn người cũng tốt hơn không ít, tiểu cô nương ngang ngược này quả thật không thể nào khiến cho hắc thích được. Tuy nhiên dù sao nàng cũng chỉ là một đứa bé, hắc cũng chẳng muốn tính toán cùng nàng.

Sắc mặt Hàn Chỉ lại càng lạnh thêm vài phần. Ánh mắt dao găm ghim chặt vào người Vân Thiểm Thiểm.

Vân Thiểm Thiểm rụt rụt đầu, đáp: “Hi hi! Cha à, cũng chỉ là đùa giỡn thôi, không có sự đồng ý của mẹ, con nào dám làm loạn chứ!”

Tiếng cha của Vân Thiểm Thiểm khiến cho sắc mặt Hàn Chỉ cũng dịu đi một chút, nhưng hắc vẫn nói với Vân Húc Trạch: “Chuẩn bị nơi khác cho nàng ta, ta không thích ăn cơm cùng người ngoài”

Khóe miệng Vân Húc Trạch co rút, bây giờ hắc đã nhận ra vị muội phụ này là người rất thẳng thắn.

Sắc mặt Ngân Linh Nhi liền thay đổi, trong mắt ánh lệ, kéo ống tay áo của Vân Thiểm Thiểm: “Thiểm Thiểm...”

“Ách! Người vẫn nên đi đi, tính tình của cha ta không tốt lắm đâu!” Vân Thiểm Thiểm vội vàng né tránh Ngân Linh Nhi. Tính tình ghét nữ nhân của cha hắn nổi tiếng khắp đại lục Tranh Vành, lúc trước mẹ nó hạ được, còn kéo đám nữ nhân kia cởi sạch quần rũ cha mà vẫn không hề thành công. Hơn nữa, trải qua một khoảng thời gian thật dài nó đã đúc kết được một chân lý, có thể khiến cho cha không ghét nữ nhân, ngoại trừ là mẹ mở miệng, còn không thì đứng trước mặt có là tiên nữ trên trời cũng khiến cho cha khó chịu sai người ném ra ngoài.

“Hu hu hu...” Ngân Linh Nhi khóc lớn chạy ra ngoài. Nàng đường đường là một công chúa, ở Bắc Diệu quốc luôn được người người nuông chiều tôn kính, từ nhỏ đến lớn chưa từng có người nói nặng một câu với nàng. Vân Thiểm Thiểm mặc dù có hơi xa cách với nàng nhưng lại chưa từng la mắng nàng một câu. Thế nhưng bây giờ phụ thân của Vân Thiểm Thiểm lại hung hăng với nàng như vậy.

Vân Húc Trạch lau mồ hôi hột trên trán. Vị muội phụ này thật sự quá dũng mãnh, đối với một đứa nhỏ cũng ‘khẩu hạ không lưu tình’. Quá độc!

Vân Thiểm Thiểm tiếp tục cúi đầu ăn cơm, giả bộ đáng đứa bé ngoan. Dù sao Ngân Linh Nhi cũng là tự nguyện theo nó đến đây, nó cũng đâu có mời nàng ta theo. Thực lực của nàng không đủ Thần cấp mà cùng xông vào Thất Tinh trận với nó, cũng ăn không biết bao nhiêu là khổ, nhưng khi nhìn thấy nàng kiên định như vậy, nó cũng ngượng ngùng không dám bảo nàng quay về.

“Thiểm Thiểm, mặc kệ chuyện gì xảy ra với con, đợi đến lúc tìm được mẹ con rồi, con hãy nói chuyện này với nàng!” Bây giờ Hàn Chỉ chỉ lo lắng cho Vân Liệt Diễm, đương nhiên không quan tâm nhiều đến những chuyện nhỏ nhặt này. Thế nhưng với tính khí của Vân Liệt Diễm, không thể nào không tính toán với Vân Thiểm Thiểm. Bất kể thế nào thì Vàng cũng là một phần trong gia đình bọn họ, đột nhiên lại mất tích không có lý do như vậy, Vân Liệt Diễm chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng. Nàng là người rất xem trọng người nhà, đương nhiên không thể để người thân bị tổn thương.

Vân Thiểm Thiểm nháy nháy mắt, khó hiểu. Chẳng lẽ hắn thật sự quên chuyện gì sao? Thế nhưng một chút ấn tượng hắn cũng đều không có. Vàng là ai? Cảm giác có chút quen thuộc nhưng khi cố gắng suy nghĩ thì lại là một khoảng không trống rỗng.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Vân Húc Trạch, ba ngày sau bọn họ đã nhận được tin tức. Thế nhưng chính hắn lại không ngờ là Hàn Lăng tự mình đến.

Hàn Lăng vội vàng chạy đến phủ thành chủ, ngay lúc nhìn thấy Hàn Chỉ liền kích động giữ lấy hắn, hoảng hốt hỏi: “Nàng đang ở đâu? Nói cho ta biết, mẫu thân con đang ở đâu?”

Bộ dạng Hàn Lăng thoát nhìn cũng chỉ vừa qua tuổi ba mươi, nhưng lại rất giống Hàn Chỉ, nhất là đôi con ngươi màu tím kia. Thế nhưng tóc của ông ấy lại màu đen.

“Mẫu thân đã qua đời rồi!” Hàn Chỉ nhìn thấy Hàn Lăng – người phụ thân đẻ ra mình, cũng không có bao nhiêu chấn động trong lòng. Từ lúc còn nhỏ phải đối mặt với sự lạnh lùng của Hiên Viên Hi, hắn cũng đã hoàn toàn tuyệt vọng đối với thứ tình cảm của phụ thân. Qua bao nhiêu năm, hắn cũng không còn để tâm nữa. Mẫu thân rời khỏi hắn từ khi còn nhỏ, Hiên Viên Hi xem hắn như cái gai trong mắt, thậm chí còn hận không thể nhổ đi cho thoải mái. Đối với hắn bây giờ, có phụ thân hay không cũng không có gì khác nhau.

Gặp Hàn Lăng cũng vì giao di thể mẫu thân cho ông ấy, dù sao đó cũng là tâm nguyện của mẫu thân. Bà luôn tâm tâm niệm niệm nam nhân này, di nguyện cũng là được gặp lại ông ấy một lần. Vốn dĩ Hàn Chỉ đã nói với Vân Liệt Diễm, chỉ cần giao di thể của mẫu thân cho Hàn Lăng liền sẽ rời đi, chính hắn cũng không muốn có bất kỳ qua hệ gì tới Hàn Lăng. Thế nhưng bây giờ hắn không thể không cầu sự giúp đỡ của ông ta.

“Con nói cái gì? Linh Lung đã qua đời? Làm sao có thể? Làm sao có thể?” Hàn Lăng không cách nào tin được. Nữ nhân mà hắn đã chờ đợi cả đời, đột nhiên làm sao lại qua đời? Lúc trước khi biết Linh Lung đã mang thai con của mình, hắn không biết đã vui vẻ bao nhiêu. Linh Lung còn nói, con của họ sẽ gọi là Hàn Chỉ, tình cảm mà nàng giành cho hắn đời đời kiếp kiếp cũng không đình chỉ. Huống hồ, trên người của nàng còn có Thủy Nguyên, làm sao nàng có thể chết được?

“Mẫu thân đến đại lục Tranh Vành, sau khi khó sinh đã vô cùng yếu ớt” Hàn Chỉ nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt cùng đau đớn đó của Hàn Lăng, hơi nhíu mày. Ông ta không biết mẫu thân đến đại lục Thần Chi sao?

“Đến đại lục Tranh Vành?” Hàn Lăng lui về phía sau vài bước, ngã ngồi trên ghế, một bàn tay siết chặt, một bàn tay chạm lên bàn trà, nháy mắt chiếc bàn hóa thành bột phấn.

Đứng cách đó không xa, Vân Húc Trạch cùng Vân Thiểm Thiểm nuốt mạnh nước miếng. Đứng trước mặt hai người chính là một cao thủ Thần cấp bát giai, chỉ có ba người như thế khắp cả đại lục này.

Thật lâu sau, Hàn Lăng vẫn chưa phục hồi lại tinh thần. Khó trách mấy năm nay hắn lục tung cả đại lục Thần Chi, thậm chí cả Âm Chi Sâm Lâm cũng đi qua vài lần, còn bị tên quỷ Ngục Tu kia lấy mất vài thứ tốt mới giúp hắn tìm kiếm, nhưng vẫn không có chút tin tức.

Hắn dĩ nhiên chưa từng nghĩ nàng sẽ dùng cách thức tàn nhẫn như vậy để rời đi. Muốn đến đại lục Tranh Vành phải phé bỏ công lực toàn thân, nếu không phải có Thủy Nguyên hộ thể thì ngay cả mạng sợ rằng cũng không giữ được. Dưới tình huống này mà còn phải sinh con, làm sao nàng có thể sống nổi? Tại sao hắn lại ngu như vậy? Tại sao không nghĩ ra nàng sẽ đến nơi đó sớm hơn? Đều do hắn đã sai, nếu lúc trước hắn chịu nhượng bộ một chút thì cũng sẽ không khiến nàng tổn thương đến thế.

Năm đó, hắn vừa trẻ tuổi lại vừa là cao thủ hiếm có khắp đại lục, vì thế lên kế hoạch chiếm đoạt Thủy Nguyên. Sau đó hắn và Linh Lung yêu nhau nên giao Thủy Nguyên cho nàng, nhưng đám lão già của gia tộc Thủy thị lại ép nàng giao Thủy Nguyên ra. Nàng luôn xem Thủy Nguyên như tín vật đính ước của hai người, bất kể thế nào cũng không muốn giao ra. Hắn đưa nàng về gia tộc Hàn thị, sau đó đi tìm đám lão già kia xử lý, nhưng nàng lại liều mạng phản đối bởi vì gia tộc Thủy thị còn có người thân của nàng. Cục diện như thế nàng không muốn đối mặt, cho nên khi hắn quay trở về từ Thủy thị thì nàng đã đi rồi, còn để lại một bức thư. Thế nhưng nàng cũng không nói là đi đâu, không nói là sẽ làm cái gì, chỉ có một câu đi rồi. Hắn hiểu nàng rất khó xử, một bên là người yêu, một bên là gia tộc, phản bội người nào cũng không chấp nhận được. Cho nên nàng đã lựa chọn rời đi.

Hắn nghĩ nàng chỉ là muốn tìm một chỗ trốn tạm thời cho nên hắn mới liều mạng tìm kiếm khắp đại lục. Tìm hết vài chục năm cũng không có chút tin tức. Hôm qua đột nhiên có người bẩm báo thành chủ thành Hàn Quý đưa đến một chiếc nhẫn, bảo là phải đưa tận tay cho hắn. Khi nhìn thấy chiếc nhẫn đó liền không nói hai lời chạy đến thành Hàn Quý. Hắn rất quen thuộc với chiếc nhẫn này, đó là của nàng, là tín vật của gia tộc Thủy thị. Hắn còn tưởng là nàng, rốt cuộc nàng cũng trở về, lại không ngờ rằng sẽ nhận được tin mất của nàng.

Đây là sự trừng phạt của hắn sao? Trừng phạt năm xưa năm lần bảy lượt khiến cho nàng khó xử, cho nên nàng mới bỏ đi một cách đoạn tuyệt như vậy sao?

“Di thể của mẫu thân ở trong này. Đến tận lúc lâm chung bà vẫn mong có thể gặp lại ông, cho nên ta mang bà trở lại đây” Hàn Chỉ đi lên cầm lấy chiếc nhẫn cổ bốn lá trong tay Hàn Lăng, khẽ niệm trong miệng, di thể Thủy Linh Lung liền xuất hiện trước mặt Hàn Lăng.

Hàn Chỉ giải trừ mối liên hệ tinh thần của mình với chiếc nhẫn, sau đó giao lại vào tay Hàn Lăng. Hắn nói: “Mẫu thân hắn là muốn ở bên cạnh ông”

Hàn Lăng đứng dậy, nhẹ nhàng vuốt ve khối băng trước mặt. Dung nhan của nàng vẫn giống như rất nhiều năm về trước, vẫn xinh đẹp khiến cho người ta sợ hãi, xinh đẹp đến không thể tưởng tượng nổi. Một giọt lệ chảy xuống từ khóe mắt Hàn Lăng, nhỏ xuống mặt trên của khối băng.

Hắn nhắm hai mắt lại. Linh Lung, tại sao nàng lại có thể rời đi trước ta?

Mọi người đều tự giác rời khỏi đại sảnh, đem không gian để lại cho Hàn Lăng.

Vân Húc Trạch đến tận bây giờ mới kịp phản ứng. Thì ra muội phu của hắn chính là nhi tử của tộc trưởng Hàn Lăng. Gia tộc Hàn thị đều chỉ có một con truyền qua nhiều đời, nghe nói vị tộc trưởng đương nhiệm Hàn Lăng này chưa thành thân, mọi người đều không ngừng suy đoán ai sẽ là người kế nhiệm tiếp theo.

Mãi cho đến tối, Hàn Lăng mới bước ra ngoài.

Hàn Lăng gọi Hàn Chỉ đến, nói: “Chỉ nhi, quay về Hàn thành với phụ thân đi. Con là người thừa kế gia tộc Hàn thị, phụ thân sẽ giao tất cả Hàn thị cho con” Hàn Lăng nhìn Hàn Chỉ, nghĩ thâm đã nhiều năm trôi qua như vậy mà hắn chưa từng chịu trách nhiệm làm một người phụ thân, hắn không khỏi có chút áy náy.

Lúc trước hần từng nói với Linh Lung, tất cả gia tộc Hàn thị đều thuộc về con của hai người. Hàn thị trước nay mấy đời đều chỉ một con, cho dù là nam hay nữ, chỉ cần là con của hần đều trở thành người thừa kế của gia tộc Hàn thị.

“Ta không có hứng thú với Hàn thị. Sở dĩ ta muốn gặp ông là vì muốn ông đưa ta đến Hỏa thành” Hàn Chỉ không muốn vòng vo cùng Hàn Lăng, đối với hần không có bất cứ chuyện gì quan trọng hơn so với Vân Liệt Diễm.

“Hỏa thành?” Hàn Lăng không khỏi có chút kỳ quái “Con đến Hỏa thành để làm cái gì?”

“Thê tử cùng nữ nhi của ta bị Hỏa Tử Mộ bắt đến Hỏa thành, ta phải đưa bọn họ quay về” Hàn Chỉ biết Hàn Lăng muốn dẫn hần đến Hỏa thành cũng không phải là chuyện dễ dàng. Bát đại gia tộc cũng đã có ước định, không phải chuyện đặc biệt thì không thể tự tiện xông vào khu vực của đối phương. Hàn Chỉ cũng biết, chuyện này đối với Hàn Lăng cũng là một vấn đề khó xử.

“Cái gì? Có chuyện này sao? Thằng nhóc Hỏa Tử Mộ đáng chết kia, ngay cả con dâu cùng cháu gái của lão tử mà cũng dám bắt đi. Thằng nhóc đó nghĩ rằng có nó thì gia tộc Hỏa thị sẽ độc bá đại lục sao?” Hàn Lăng đập bàn một cái, tức giận đến gợn chân.

“Chỉ nhi, ta hỏi con, thê tử của con có phải là bản thể Hỏa Phượng Hoàng hay không?” Hàn Lăng đột nhiên nhớ đến tin tức về Hỏa Phượng Hoàng hai ngày trước.

“Đúng vậy! Nàng tên là Vân Liệt Diễm” Hàn Chỉ biết với bản lĩnh của bát đại gia tộc, muốn biết thân phận thật của Vân Liệt Diễm cũng không khó, cho nên hần cũng không cần phải giấu diếm Hàn Lăng. Chẳng qua hần cũng sẽ không để cho Vân Liệt Diễm rơi vào tay bất kỳ một gia tộc nào, cho dù có là Hàn thị.

“Hai ngày trước ta nhận được tin Hỏa Tử Mộ dẫn vị hôn thê của hần trở về, tên là Liệt Diễm. Mấy vạn năm trước khi ngọc Khai Nguyên đột nhiên biến mất và bảy viên ngọc căn nguyên lưu lạc thế gian, đại lục vô cùng hỗn loạn. Hỏa Phượng Hoàng Liệt Diễm nhiều lần mạo hiểm tính mạng, rốt cuộc cũng thu hồi toàn bộ ngọc căn nguyên. Thế nhưng nàng vẫn chưa tìm được ngọc Khai Nguyên đã chết, thiếu chút nữa đã hồn phi phách tán. Lúc ấy vị hôn phu của nàng là Hỏa Kỳ Lân Tử Mộ dùng hết công lực toàn thân mới khiến cho hồn phách nàng không tiêu tan, tiến vào cõi luân hồi. Thế nhưng Hỏa Kỳ Lân, cũng chính là Hỏa Tử Mộ bây giờ, bị phong ấn mấy vạn năm cho đến hơn một trăm năm trước. Trải qua trăm năm tu luyện, hần mới có thể khôi phục thực lực Thần cấp bát giai. Tuy nhiên không ngờ Liệt Diễm mà Tử Mộ đã hi sinh nhiều năm lại trở thành thê tử của con. Ha ha ha, nếu chuyện này bị lão bất tử Hỏa Thiên Tuyệt kia biết được, không biết lão ta có bị tức đến hộc máu hay không” Hàn Lăng nhin không được cười to ra tiếng. Lão bất tử Hỏa Thiên Tuyệt luôn dùng khuôn mặt tươi cười lừa gạt người đời, trong lòng cũng tuyệt tình không ai sánh bằng. Hỏa Tử Mộ kia dù tài giỏi cũng không may mắn, thế nhưng lại bị lão ta lợi dụng.

Bát đại gia tộc ngoại trừ đám lão bất tử ở Thủy thị ra thì Hàn Lăng ghét nhất chính là Hỏa Thiên Tuyệt. Hần từng gặp lão già nhà, tuyệt đối là kẻ vô sỉ, vẻ ngoài thì hoà nhã dễ gần nhưng sau lưng lại luôn dùng ám chiêu tàn nhẫn. Ngoài ra, lão ta lại luôn thích dùng thủ đoạn đi uy hiếp người khác. Khắp đại lục Thần Chi cũng không biết đã có bao nhiêu người tài bị hần lợi dụng, Hỏa Tử Mộ chính là một điển hình.

Hàn Chỉ nghe lời Hàn Lăng nói lại cảm thấy hơi thả lỏng. Nếu Vân Liệt Diễm thật sự là vị hôn thê của Hỏa Tử Mộ từ vạn năm trước thì tạm thời nàng cũng sẽ không có nguy hiểm gì. Chỉ cần nàng vẫn tốt, hần cũng tạm thời yên tâm.

“Chỉ nhi, tháng sau là ngày bát đại gia tộc kết đồng minh, đúng lúc do Hỏa thị chủ trì. Đến lúc đó, con hãy theo ta đến Hỏa thành đón thê tử và nữ nhi của mình trở về. Lão tử muốn nhìn xem lão già Hỏa Thiên Tuyệt kia có dám ngăn cản hay không!” Nhắc tới Hỏa Thiên Tuyệt, Hàn Lăng lại càng tức giận. Chỉ cần nhìn lão bất tử đó rên rỉ đau đớn, hần lại vui như mở hội.

“Cám ơn” Hàn Chỉ gật gù đầu với Hàn Lăng.

“Chỉ nhi, ta là phụ thân của con. Lúc trước là ta thiếu nợ con, nhưng con cứ yên tâm, sau này ta nhất định sẽ bồi thường cho con. Ta không mong ngay bây giờ con có thể tha thứ cho ta, gọi ta một tiếng phụ thân, nhưng con đừng có khách sáo với ta nữa. Ta nói rồi, tất cả của ta đều là của con, nếu con không cần thì giao cho nữ nhi của con. Ta sống hơn nửa đời người, tranh cường hão thắng cuối cùng lại khiến cho mẫu thân con phải bỏ đến đại lục Tranh Vành, đã vậy còn bỏ mạng nơi đất khách quê người. Ta biết con lo

lăng gia tộc Hàn thị sẽ có âm mưu đối phó với thê tử của con vì nàng là bản thể Hỏa Phượng Hoàng, dù sao nàng cũng là người duy nhất từng tập hợp đủ bảy viên ngọc căn nguyên trong suốt mấy vạn năm qua. Đại lục này, mặt ngoài tuy bình tĩnh nhưng thật ra sóng ngầm đã chảy mãnh liệt từ lâu, bát đại gia tộc đều không lúc nào là không muốn tranh đoạt ngọc căn nguyên, thống nhất đại lục Thần Chi. Ta cũng từng muốn như vậy cho nên mới chiếm Thủy Nguyên, lại không ngờ sẽ gặp mẫu thân con. Cũng bởi vì hai gia tộc tranh giành Thủy Nguyên mà mẫu thân con rơi vào thế khó xử. Ta đã phạm sai lầm một lần rồi, còn phải trả một cái giá lớn như vậy, chuyện tranh quyền đoạt lợi này cũng không còn hứng thú với ta, huống chi, con còn là nhi tử của ta. Gia tộc Hàn thị khác với những gia tộc khác, mặc dù bọn họ lợi dụng ngọc căn nguyên nhưng vẫn không thể đạt đến Thần cấp bát giai. Thế nhưng gia tộc Hàn thị chúng ta lại có người làm được điều này” Hàn Lăng nhìn Hàn Chỉ, tiếp tục nói: “Cho dù con có nguyện ý ở lại Hàn thị hay không đều không sao cả, gia tộc Hàn thị này là nơi không có trách nhiệm. Con có biết lý do vì sao Hàn thị chúng ta mấy đời đều chỉ có một con hay không?”

Hàn Chỉ sững sờ, có phải gia tộc Hàn thị còn có bí mật gì hay không?

“Ha ha, ta nghĩ con cũng không nghĩ ra được đâu, cứ để ta nói cho con biết vậy. Con có dị năng hệ băng trời sinh đúng không?” Hàn Lăng hỏi.

“Đúng vậy” Hàn Chỉ gật gật đầu.

“Gia tộc Hàn thị có nguồn gốc từ Băng Long của bộ tộc Thần Long. Thần Long vốn là một trong những Thần thú thượng cổ, có nhiệm vụ bảo vệ ngọc Khai Nguyên, thực lực có thể đạt tới Thần cấp cửu giai. Thế nhưng sau đó ngọc Khai Nguyên vô duyên vô cớ biến mất, bộ tộc Thần Long cũng như không có ai điều khiển, bị trọng thương, gần như tuyệt tích khỏi thế giới này. Lúc ấy, cũng chỉ có Băng Long sống sót nhưng cũng phải mất cả vạn năm mới có thể khôi phục được một chút thực lực vốn có. Thế nhưng thể chất của gia tộc Băng Long vốn lạnh một cách đặc biệt, muốn xây dựng lại gia tộc thật sự rất khó khăn. Con thật ra rất may mắn vì có thể gặp được Hỏa Phượng Hoàng. Hỏa Phượng Hoàng này vậy mà cũng không chịu thua kém, đã sinh nhi tử cho con lại sinh tiếp nữ nhi. Chỉ nhi, gia tộc Hàn thị bao nhiêu đời đều xem việc tìm ra ngọc Khai Nguyên là nhiệm vụ hàng đầu của mình, nhưng rất nhiều năm qua vẫn chưa tìm được. Ta không ép con kế thừa gia tộc, cho dù tìm được ngọc Khai Nguyên thì bộ tộc Thần Long cũng không thể khôi phục lại như lúc ban đầu. Chỉ nhi, chỉ cần con có thể sống vui vẻ hạnh phúc là được rồi, đây cũng là nguyện vọng của ta và mẫu thân con. Ta đã phụ lòng mẫu thân con, tuyệt đối sẽ không tiếp tục cưỡng ép con làm bất kỳ điều gì con không thích. Gia tộc Hàn thị chúng ta không dựa vào danh lợi cùng trách nhiệm để kế thừa, chỉ cần duy trì sự tồn tại chính là kế thừa gia tộc rồi. Ta sẽ không đánh chủ ý lên Hỏa Phượng Hoàng, nhưng bản thân ta lại càng không muốn nàng bị tên Hỏa Tử Mộ kia chiếm lấy, nếu được như vậy thì hương khói Hàn thị chúng ta vẫn sẽ được kéo dài” Hàn Lăng cười nói.

Con nối dõi của gia tộc Hàn thị từ trước đến nay đều ít ỏi, nếu không mất thực lực của bộ tộc Thần Long thì từ lâu đã có thể thống trị toàn bộ đại lục. Cho dù có là ngọc Khai Nguyên hay bảy viên ngọc căn nguyên cũng không bù vào thực lực chân chính được. Chỉ cần con nối dõi của gia tộc Hàn thị phồn vinh, còn không lo toàn bộ thiên hạ đều không thuộc về Hàn thị sao? Cho nên, Hàn Lăng không muốn đánh chủ ý lên người Vân Liệt Diễm bởi vì dù cho nàng có thu thập đủ bảy viên ngọc căn nguyên, thống trị đại lục, thì nàng vẫn là người Hàn thị, là thê tử của Hàn Chỉ – nhi tử hấn, là mẫu thân của cháu nội hấn. Hàn Lăng cũng không phải lợi dụng Vân Liệt Diễm giành được toàn bộ đại lục, mà chỉ mong nàng có thể ở lại bên cạnh Hàn Chỉ, như vậy thì mới có lợi cho gia tộc Hàn thị.

“Con đi chuẩn bị đi, sắp xếp xong xuôi thì báo cho ta biết. Trước hết chúng ta phải đến Hàn thành, bên Hỏa thành cũng có trinh thám, ta sẽ sai họ điều tra tin tức” Hàn Lăng khoát tay bảo Hàn Chỉ chuẩn bị đồ đạc.

Hàn Chỉ gật gật đầu, xoay người rời khỏi phòng.

Hắn thừa nhận, bây giờ hắn còn vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng lời nói của Hàn Lăng, nhưng thật ra chúng đã giải thích một số ngờ vực của hắn. Chẳng thể trách hắn vẫn cảm thấy thân thể của mình rất kỳ quái, tốc độ tu luyện hoàn toàn vượt qua người bình thường, thậm chí còn chẳng gặp trở ngại trước khi đột phá. Nếu vậy thì tin rằng hắn có thể đạt tới Thần cấp bát giai chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, thực lực càng mạnh hơn thì càng nắm chắc hơn một chút. Hàn Chỉ chưa từng khát vọng mình có thể cường đại đến như vậy, bởi vì chỉ có càng thêm cường đại thì hắn mới có thể bảo vệ người mình muốn bảo vệ.

Diễm nhi, chờ ta!

Âm Chi Sâm Lâm.

Ánh trăng đỏ như máu treo lơ lửng trên bầu trời, nơi nơi đều đậm bóng cây tối đen. Trên cây, từng đôi con người sắc bén của cú mèo tròng to.

Đóa Đóa đi ra từ trong Minh Giới, khi nhìn thấy Vân Liệt Diễm cả người đầy máu liền hoảng hốt cùng sợ hãi.

“Mẹ! Mẹ sao vậy? Ô ô... Mẹ mau tỉnh lại đi mà!” Đóa Đóa chạm nhẹ vào cơ thể Vân Liệt Diễm. Chính nó cũng không dám chạm mạnh bởi vì không có một chỗ nào trên thân thể của nàng là hoàn hảo, hơi thở cũng có chút mỏng manh, mỏng manh đến nỗi nếu không lắng tai nghe thì cũng không nghe thấy.

Đóa Đóa kêu nửa ngày, một phản ứng Vân Liệt Diễm cũng đều không có. Đóa Đóa bắt lực nhìn xung quanh, nơi nơi đều tối đen, những con cú mèo gắt gao nhìn chằm chằm như tùy thời đều có thể nhào xuống xé xác bọn họ.

Đóa Đóa nhếch miệng muốn khóc. Một người cũng không có, mẹ lại bị thương, nó càng không thể khóc. Cắn chặt môi, Đóa Đóa đứng lên, giơ ngón tay chỉ vào con cú mèo, tức giận nói: “Nhìn cái gì? Xấu chết mất! Các ngươi là loài chim xấu nhất mà ta từng thấy đó! Nếu các ngươi còn nhìn nữa, ta sẽ móc hết mắt các ngươi ra!”

Cú mèo vẫn nhìn chằm chằm Đóa Đóa như trước. Tức giận, Đóa Đóa nhặt một hòn đá trên đất lên, ném về phía con cú mèo, quát: “Chim xấu! Quái dị!”

Cú mèo bị Đóa Đóa ném trúng, vội vàng vỗ cánh bay mất.

Đóa Đóa cúi đầu nhìn Tiểu Thất trên cổ tay, nói: “Tiểu Thất, ngươi mau tỉnh lại. Mẹ bị thương rồi, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Chủ nhân, năng lực của người đều là hủy diệt, không thể trị thương cho phu nhân. Mà ta cũng chỉ có thể giúp phu nhân khôi phục một chút năng lượng tinh thần, nhưng chúng cũng không có tác dụng gì. Nơi đây lạnh như vậy, vết thương của phu nhân rất khó hồi phục” Tiểu Thất phóng năng lượng từ cánh hoa, bao trùm toàn bộ thân thể Vân Liệt Diễm. Dần dần, những tia sáng từ Tiểu Thất tiến hết vào cơ thể, hô hấp của nàng cũng dần dần khôi phục một chút, nhưng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

“Tiểu Thất, không có cách nào khác sao?” Đóa Đóa ngồi xổm bên cạnh Vân Liệt Diễm, nhìn bộ dạng đó của nàng lại cảm thấy khổ sở.

“Không còn cách nào khác cả chủ nhân! Vết thương của phu nhân sợ là rất khó lành, nếu cứ để như vậy sẽ rất nguy hiểm. Chúng ta vẫn nên tìm xem có người quanh đây hay không” Tiểu Thất thở dài, hai người đều là Tà Hoa, năng lực trời sinh đều hệ hủy diệt. Nhất là vương Tà Hoa như Đóa Đóa, năng lực hủy diệt còn mạnh hơn gấp trăm lần năng lực chữa trị.

“Nơi này làm sao có thể có người sống chứ?” Đóa Đóa vô lực ngồi bẹp xuống đất, lại đột nhiên cảm thấy dưới móng có gì đó rất mềm.

“Á!” Đóa Đóa hoảng hốt kêu to một tiếng rồi nhảy dựng lên, sau đó nhìn thấy một con rắn đang há to miệng, lè lưỡi về phía Vân Liệt Diễm.

“Con rắn chết tiệt, ngay cả mây cũng ức hiếp ta! Mây dám ức hiếp mẹ ta sao? Ta đập chết người!” Đóa Đóa căm tức nhìn con rắn “Tiểu Thất, ta nhất định phải dạy dỗ con rắn này một chút. Quá ghê tởm!”

Một loạt dây mây vươn ra từ cổ tay của Đóa Đóa đánh về phía con rắn. Con rắn kia hiển nhiên là không đặt Đóa Đóa vào trong mắt. Nó ngẩng đầu lên, đột nhiên nhào về phía Đóa Đóa. Dây mây trong tay Đóa Đóa như có linh tính, hai lần ba lượt quấn lấy con rắn như một cái kén tằm.

“Chủ nhân, mùi máu trên người phu nhân quá nồng, rất dễ dẫn dã thú trong rừng đến. Chúng ta mau chóng rời khỏi đây thôi!” Tiểu Thất nhắc nhở.

Đóa Đóa búng ngón tay, con rắn bị quấn dây mây liền hóa thành tro. Thu lại dây mây, Đóa Đóa tiến lên đỡ Vân Liệt Diễm, từng bước từng bước kéo nàng đi.

“Tiểu Thất, đây là cái nơi quái quỷ gì vậy? Chúng ta nên đi đâu đây?” Đóa Đóa nhìn xung quanh bằng ánh mắt mờ mịt, nơi nơi đều tối đen, đến ánh trăng đỏ như máu cũng rất kỳ quái.

“Không biết nữa” Tiểu Thất cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nơi này.

“Nếu vị tỷ tỷ kia tỉnh lại thì tốt rồi, như vậy sẽ có thêm người chăm sóc cho mẹ, ta cũng có thể an tâm mà đi tìm người đến giúp đỡ” Đóa Đóa đặt Vân Liệt Diễm xuống đất, nhìn hai bàn tay mình đều là máu của mẹ, trên mặt đất cũng đỏ thẫm, nó cũng không dám cử động nữa. Rốt cuộc phải làm gì mới có thể cứu mẹ đây? Nó phát hiện ra vị tỷ tỷ kia ở Minh Giới, hai ngày này thoát nhìn đã tốt hơn nhiều, nó cũng nhìn thấy mặt nàng ấy rõ hơn một chút, chẳng qua nàng ấy chỉ là chưa tỉnh lại mà thôi. Bây giờ chỉ có nó và Tiểu Thất, Tiểu Thất không thể rời khỏi nó, cho nên cũng không còn ai có thể chăm sóc cho mẹ.

Nó bây giờ cũng không dám rời đi. Cánh rừng này khẳng định có không ít dã thú, nếu nó vừa đi mà dã thú liền tới thì mẹ xong đời.

“Ồ ô... Có ai ở đây không? Có ai không vậy?” Đóa Đóa nhìn bốn phía, lớn tiếng hô. Thế nhưng hô rất lâu cũng không có tiếng trả lời.

“Nếu phụ thân ở đây thì tốt rồi!” Đóa Đóa cúi đầu, ngồi xuống bên cạnh Vân Liệt Diễm, thầm thì: “Mẹ, tại sao phụ thân còn chưa đến cứu chúng ta vậy? Rốt cuộc chúng ta đang ở nơi nào? Tại sao một bóng người cũng đều không có?”

“Phốc” Lúc này, trong rừng đột nhiên truyền đến một tiếng giễu cợt trầm thấp.

“Ai đó? Mau ra đây! Mau ra đây!” Đóa Đóa đứng lên nhìn quanh bốn phía, một người cũng không thấy. Thế nhưng rõ ràng lúc này nó nghe thấy tiếng người cơ mà!

“Người mau ra đây được không? Mẹ của ta bị thương, ta không cứu được mẹ. Người mau ra đây cứu mẹ ta được không? Nếu người giúp ta cứu mẹ, cha ta nhất định sẽ biết ơn người, còn có ta nữa, ta nhất định cũng sẽ rất biết ơn người” Đóa Đóa nói thật chân tình, nhưng xung quanh vẫn yên tĩnh như trước.

Đóa Đóa nhíu mày. Chẳng lẽ thật sự không có ai sao? Chẳng lẽ nó nghe lầm sao? Vậy phải làm thế nào bây giờ? Tiểu Thất nói nếu cứ tiếp tục kéo dài, mẹ sẽ gặp nguy hiểm.

“Người mau ra đây đi! Chỉ cần người chịu giúp ta cứu, ta sẽ... ta sẽ tặng cho người tượng đất của ta!” Đóa Đóa cắn chặt răng, lấy tượng đất từ trong túi bên hông của mình ra. Đây là tượng đất mà đại thúc nặng tượng làm, rất giống hình dáng của Đóa Đóa.

Đột nhiên một cánh tay thon dài vươn đến trước mặt Đóa Đóa, cầm lấy tượng đất trong tay con bé.

123. Q.4 - Chương 125

Đột nhiên một cánh tay thon dài vươn đến trước mặt Đóa Đóa, cầm lấy tượng đất trong tay con bé.

Đóa Đóa ngẩng đầu lên, đập vào mắt nó là một khuôn mặt đẹp đến không thể tưởng tượng nổi. Làn da trắng nõn đến gần như trong suốt, mái tóc đen hỗn độn vén ra sau cổ, đôi mắt phượng sắc bén màu hổ phách long lanh ánh nước. Toàn thân được khoác bởi trường bào màu đen bó sát người, càng thêm tô đậm dáng người thon dài của hần. Cổ tay áo được cột lại, cổ áo được thêu một đóa tường vi vàng quấn quanh xoắn dài xuống tận vạt áo. Màu vàng của tường vi càng thêm nổi bật trên nền đen của trường bào, nháy mắt trở nên cao quý cùng độc nhất.

Đóa Đóa nhìn hần không chớp mắt, bàn tay nhỏ bé nắm một đầu tượng đất, mà những ngón tay thon dài của hần lại giữ đầu còn lại.

“Không phải nói là cho ta sao?” Cánh môi anh đào bỗng hé mở, thanh âm trong vắt không một chút gợn sóng bật ra.

“A!” Đóa Đóa buông lỏng tay, lúc này mới nhớ hần vẫn chưa cứu mẹ nên cuống quýt giữ chặt tay hần.

“A!” Thế nhưng chỉ vừa chạm một chút, nó liền giật mình buông ra.

“Sao tay của ngươi lại lạnh như vậy? Còn lạnh hơn cả cha ta nữa!” Đóa Đóa ngẩng đầu nhìn hắn bằng ánh mắt nghi hoặc.

Tay của hắn còn lạnh hơn tảng băng, mặc dù đã quen với hơi lạnh tỏa ra từ người Hàn Chỉ nhưng Đóa Đóa vẫn cảm thấy nam nhân trước mặt còn lạnh hơn cha mình rất nhiều.

Thế nhưng nó cũng không đợi câu trả lời từ hắn, chỉ bấu môi nhìn hắn chăm chăm. Vóc người hắn cao ráo, so với Đóa Đóa của cao chưa đến một mét mà nói thì chính là một trời một vực.

“Tên ta là Hàn Vân Đóa, mọi người đều gọi ta là Đóa Đóa. Ngươi tên là gì?”

“Ngục Tu” Ngục Tu hơi cúi đầu, nhìn đứa bé chỉ cao tới đùi hắn, nhẹ nhàng trả lời.

“Ngục Tu? Tên thật là lạ. Ta gọi ngươi là Tu được không?” Đóa Đóa nhú mày.

“Được”

“Tu, ngươi lấy tượng đất của ta rồi, vậy phải cứu mẹ ta đó. Mẹ vẫn còn chảy máu, ngươi cầm máu cho mẹ được không?” Đóa Đóa nắm chặt vạt áo Ngục Tu, cảm thấy hắn cao như vậy, nói chuyện cũng không tiện, nó luôn phải ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Sau ba tháng, nàng sẽ khỏe lại” Ánh mắt Ngục Tu dừng lại trên người Vân Liệt Diễm. Ngón tay nhẹ nhấc, một loạt tia sáng màu đỏ bao lấy cả người Vân Liệt Diễm, sau đó nàng bay lên lơ lửng giữa không trung.

“Đi thôi” Ngục Tu xoay người đi về phía trước.

Đóa Đóa nhìn thấy mẹ lơ lửng bay theo Ngục Tu liền tròn mắt kinh ngạc, nhưng sau đó cũng nhấc chân đi theo.

Tốc độ của Ngục Tu có lẽ quá nhanh, bước chân tuy thật thong thả nhưng Đóa Đóa chạy đến mệt cũng không đuổi theo kịp.

Chỉ chốc lát sau, Đóa Đóa liền nổi giận.

“Tu, ngươi đi nhanh quá!” Đóa Đóa nhìn Ngục Tu đã cách xa mình vài chục hải lý, tức giận hô lớn.

Ngục Tu dừng lại, quay đầu nhìn Đóa Đóa đang tức giận với hắn, sau đó chậm rãi đi đến bên cạnh con bé, hỏi: “Sao vậy?”

“Ngươi ôm ta đi, ta ghét nhất là đi bộ, mệt chết đi được!” Đóa Đóa dang tay, chờ Ngục Tu ôm lấy mình. Nó không muốn đi, trước kia đều là cha hoặc Tước Tước thúc thúc ẵm.

Ngục Tu cúi người, ôm Đóa Đóa lên tiếp tục đi, giống như đây chỉ là một chuyện hết sức bình thường.

Đóa Đóa ôm cổ Ngục Tu, bàn tay nhỏ bé cũng không an phận sờ sờ mặt của hắn, sau lại sờ sờ mặt mình. Tại sao mặt của hắn cũng lạnh như vậy? Nghiêng cúi nửa ngày, bàn tay nhỏ bé lại tiếp tục sờ sờ tai hắn, cổ hắn, nhưng vẫn không phát hiện ra chỗ nào ấm.

Đóa Đóa mím môi, chẳng lẽ hắn là tảng băng sao? Thế nhưng mẹ từng nói cha chính là một tảng băng to, trên người cũng vẫn có lúc ấm áp mà. Vậy nơi nào trên người Ngục Tu mới ấm đây?

Đóa Đóa đang trầm tư suy nghĩ, Ngục Tu lại đặt con bé xuống đất. Lúc này Đóa Đóa mới giật mình, bọn họ đang đứng trong một căn phòng.

Căn phòng này thật lớn, lớn hơn rất nhiều những căn phòng mà nó từng nhìn thấy trước đây. Vách tường đều là màu vàng, trên tường có treo rất nhiều bức tranh, sàn nhà được trải một tấm thảm màu đỏ. Chính giữa căn phòng có một chiếc giường, bên trên trải một chiếc đệm màu đỏ thêu hoa thật dày.

Vân Liệt Diễm được Ngục Tu đặt lên giường, tia sáng màu đỏ vẫn bao quanh cơ thể nàng.

“Tu, khi nào thì mẹ sẽ tỉnh lại? Ngươi đang trị thương cho mẹ sao?” Đóa Đóa nằm sấp bên giường, hỏi.

Vết thương trên người Vân Liệt Diễm tuy rằng không chảy máu nữa, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu khép lại. Đóa Đóa nhú mày, bàn tay nhỏ bé cũng không dám chạm vào người nàng.

“Lốm xoáy màu trắng kia đã tồn tại từ lúc đại lục này hình thành, nghe nói là trận pháp của những thần linh tạo nên thế giới lưu lại. Nàng ấy bị năng lượng đó tổn thương, không thể khỏi hẳn trong vòng một trăm ngày” Ngục Tu thần nhiên nói, sau khi nói cũng quay đầu rời khỏi phòng.

Đóa Đóa chờ đợi trong phòng, quan sát Vân Liệt Diễm cả buổi mà nàng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Chẳng lẽ thật sự giống lời Ngục Tu nói, phải một trăm ngày sau mới có thể khỏe lại?

Trong phòng không có gì để chơi đùa mà Vân Liệt Diễm vẫn hôn mê, một lúc sau là Đóa Đóa đã cảm thấy nhàm chán. Bình thường nó lú lú quẩn quẩn, bây giờ bắt nó phải chờ đợi một mình liền không chịu được. Đóa Đóa đi ra ngoài mới phát hiện đây là một biệt viện rất lớn, nó đang đứng trên lầu hai, bên cạnh là một chiếc thang trải thảm đỏ, bên trên cũng thêu những đóa hoa đỏ như máu.

Đóa Đóa tò mò đi xuống, sau đó ra bên ngoài. Lúc ra tới bên ngoài, nó sợ ngây người.

Trời ạ, đây là nơi nào?

Trong viện nơi nơi đều trổ nở những đóa hoa màu đỏ, trên tường đều là những mảng tường vi đỏ chói. Ánh trăng khuyết đỏ như máu vẫn treo giữa trời, tia sáng đỏ vẫn chiếu rọi lên từng đóa hoa.

“Đẹp thật!” Đóa Đóa vui vẻ chạy tới chạy lui trong bụi hoa. Đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy một nơi đẹp như vậy.

Nó quay đầu lại nhìn căn phòng kia, thật to, nhưng lại toàn là màu đen.

Đến khi Đóa Đóa chơi mệt mới phát hiện ra, trong hoa viên rộng lớn chỉ có một mình mình. Đóa Đóa trở lại phòng, kêu vài tiếng vẫn không có ai trả lời.

Nó tìm khắp phòng, ngoại trừ Vân Liệt Diễm vẫn đang hôn mê nằm trên giường ra thì không còn một ai, ngay cả Ngục Tu cũng không thấy đâu.

Đóa Đóa không cam lòng tìm lại một lần, nhưng vẫn như trước. Đóa Đóa có hơi sợ hãi.

“Ô ô... Tu, người đang ở đâu? Tại sao ở đây chỉ có một mình ta vậy? Ô ô ô...” Đợi đến lúc xác định trong phòng không còn người nào khác, Đóa Đóa khóc rống lên.

Chỉ chốc lát sau Ngục Tu liền xuất hiện trước mặt Đóa Đóa. Hắn đi tới, ngồi xổm người xuống, ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt Đóa Đóa. Hắn nhẹ giọng hỏi: “Khóc cái gì?”

“Ô ô... Tu, rốt cuộc người cũng trở lại. Tại sao ở đây không có ai hết vậy? Ta rất sợ!” Đóa Đóa lập tức bỏ nhào vào trong lòng Ngục Tu, ôm chặt lấy cổ hắn.

Cho tới bây giờ nó còn chưa từng ở trong một căn nhà rộng lớn mà không có ai như vậy. Thật đáng sợ! Không ai nói chuyện với nó, chơi với nó, cũng không có thức ăn.

“Nơi này vốn dĩ không có người” Ngục Tu ôm Đóa Đóa lên, đi đến chiếc ghế dài dưới tàng cây anh đào trong hoa viên.

Hắn ngồi xuống, gió nhẹ thổi khiến cho những cánh hoa anh đào đỏ như máu lá tả bay.

Đóa Đóa vươn tay bắt lấy một cánh hoa, hỏi Ngục Tu: “Tu, hoa anh đào không phải màu trắng sao? Sao hoa anh đào nơi này lại màu đỏ?” Đóa Đóa nhìn hoa viên, khắp nơi đều là hoa đỏ, hoa đồng đỏ, tường vi đỏ, thậm chí anh đào cũng đỏ.

“Chúng bị máu nhuộm đỏ” Ánh mắt của Ngục Tu dừng lại trên cánh hoa trong lòng bàn tay Đóa Đóa, trả lời.

“Máu ở đâu ra? Tại sao chúng lại bị nhuộm như thế?” Đóa Đóa càng thêm tò mò.

“Trong người mỗi người đều có một giọt máu, đến khi chết sẽ chảy ra, sau đó hình thành Hoàng Tuyền. Máu này bắt đầu từ nơi đó” Ngục Tu một chút cũng không chán ghét sự tò mò của Đóa Đóa, vẫn trả lời một cách kiên nhẫn, thanh âm vẫn không một gợn sóng.

“Là hoa Mạn Châu Sa bên bờ Hoàng Tuyền sao? Chẳng thể trách, ta thấy nước sông nơi đó đều là màu đỏ, thì ra chúng là máu” Đóa Đóa gật gù đầu như hiểu, sau đó vươn tay kẻ sát miệng thổi cánh hoa.

Ngọc Tu vẫn lẳng lặng nhìn Đóa Đóa.

“Tu, nơi này chỉ có một mình ngươi sao?” Đóa Đóa ôm cổ Ngọc Tu, hỏi.

“Ừ”

“Tu, ngươi không cần phải ăn sao?”

“Không cần”

“Tu, ta đói bụng”

“Ta đưa nàng đi ăn”

“Tu, ta mệt”

“Ngủ”

“Tu, ...”

Mặc kệ Đóa Đóa nói cái gì, Ngọc Tu cũng đều đáp lời không chút bực mình. Đường như bất cứ câu hỏi nào của con bé, hắn cũng không thấy phiền phức hay rắc rối.

Trải qua khoảng thời gian sống chung ngắn ngủi, Đóa Đóa đã nâng địa vị của Ngọc Tu lên vị trí vô cùng quan trọng. Từ khi nó sinh ra đến giờ, tất cả mọi người đều rất không thích trả lời vấn đề của nó, thậm chí có khi ngay cả cha và mẹ cũng không trả lời được. Thế nhưng cho dù nó hỏi cái gì, Ngọc Tu đều trả lời. Điều này khiến cho Đóa Đóa cảm thấy không còn nhàm chán nữa. Hơn nữa, nơi này ngoại trừ mẹ và nó ra thì cũng chỉ còn mỗi Ngọc Tu, cho nên mỗi ngày nó đều chạy đến tìm hắn, sau đó trò chuyện cùng hắn không dứt.

“Tu, tại sao ngươi lại giúp ta cứu mẹ?” Đóa Đóa suy nghĩ vài ngày, rốt cuộc cũng quyết định hỏi Ngọc Tu. Lúc trước nó gặp rất nhiều người xấu như Tử Mộ thúc thúc cùng Vinh Hình thúc thúc. Nhất là Tử Mộ thúc thúc, rõ ràng nhìn có vẻ thân thiết và dịu dàng như vậy nhưng lại có thể khiến cho mẹ bị thương đến thế này. Nhớ lại ngày nó bước ra khỏi Minh Giới, nhìn thấy mẹ cả người đầy máu, bây giờ nó vẫn còn sợ hãi. Nhất định là do Tử Mộ thúc thúc cùng Vinh Hình thúc thúc không muốn thả mẹ, cho nên mẹ mới thành ra như vậy.

Nghĩ đến chuyện này, Đóa Đóa lập tức muốn hiểu nguyên nhân vì sao Ngọc Tu cứu mẹ.

“Ta lấy tượng đất của nàng” Ngọc Tu không mẫn không nhạt đáp, trên mặt vẫn không có bất kỳ biểu cảm nào, giống như là hắn đang nói muốn ăn cơm hay đi ngủ.

“Nhưng mà tượng đất cũng không phải là thứ quý giá gì, tiền ta mua tượng đất đó cũng không đủ mua thuốc cho mẹ ta nữa” Đóa Đóa hơi cúi đầu, có chút rối rắm. Tuy tượng đất kia đối với nó là rất quan trọng nhưng nó từng tính toán, tiền mua tượng cũng không đủ mua một lần thuốc cho mẹ nữa là.

“Ta không cần tiền”

“Bất kể thế nào thì không có ngươi, ta cũng không thể cứu mẹ. Tu, ngươi thật tốt!” Đóa Đóa ôm cổ Ngọc Tu, nói một cách chân thành. Trong mắt Đóa Đóa, cách phân biệt người tốt cùng người xấu thật ra rất đơn giản. Người đối tốt với nó thì chính là người tốt, người không tốt với nó liền nhanh chóng bay vào hàng ngũ người xấu.

Trên mặt Ngọc Tu vẫn không có bất kỳ biểu tình gì như trước.

“Tu, đó giờ ta vẫn không thấy ngươi cười, cũng không thấy ngươi khóc. Tu, ngươi biết cười hay khóc không? Người có chuyện gì vui không? Hoặc là chuyện buồn cũng được?” Đóa Đóa vươn ngón tay lật lật gương mặt của Ngọc Tu, nhưng trên mặt hắn vẫn không chút gợn sóng. Hắn giống như một tượng gỗ, vẻ mặt tĩnh mịch không có cảm xúc. Mặc kệ nó nói cái gì, làm cái gì, hắn vĩnh viễn đều có biểu cảm như vậy.

“Không biết” Môi mỏng nhẹ nhàng phun ra hai chữ, Đóa Đóa buồn bực cúi đầu.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Một tháng sau tại Hàn thành.

“Cha, con không tin mẹ đã chết, có phải trình thám điều tra sai rồi hay không?” Đã rất nhiều lần Vân Thiểm Thiểm hỏi Hàn Chỉ chuyện này. Ngày đó, bọn họ từ thành Hàn Quý đến Hàn thành, tin tức nhận được không ngờ lại là Hỏa Tử Mộ giết chết vị hôn thê của hắn – Liệt Diễm.

“Nàng còn sống” Hàn Chỉ hướng mắt nhìn về phương hướng Hỏa thành. Thời gian càng trôi nhanh, hắn càng thêm dày vò cùng đau đớn hơn so với Vân Thiểm Thiểm. Hắn cảm nhận được sinh mệnh Vân Liệt Diễm có xói mòn, nhưng mấy ngày nay đã khôi phục một chút. Hắn có thể cảm nhận ra sinh mệnh của nàng đang bắt đầu trở nên mạnh mẽ, nhưng cảm giác này lại vẫn rất mỏng manh, dường như tùy thời đều có thể biến mất. Thế nhưng hắn lại không có cách nào khác, chỉ biết chờ đợi đến ngày kết đồng minh của bát đại gia tộc.

Vân Thiểm Thiểm đứng bên cạnh nhìn Hàn Chỉ. Mấy ngày này, nó nhìn thấy cha điên cuồng tu luyện, lại vẫn là tu luyện. Có lẽ bọn họ giống nhau, ngoại trừ chờ đợi ra thì cũng không biết làm cái gì khác.

Chỉ có Hàn Chỉ, Vân Thiểm Thiểm, Diệp Khuyết, Ngân Linh Nhi cùng Đại Bạch đến Hàn thành. Vân Phụng Khải và Phương Lăng Tiêu quyết định ở lại thành Hàn Quý hỗ trợ Vân Húc Trạch.

“Chỉ nhi, Thiểm Thiểm, chúng ta có thể đến Hỏa thành rồi” Ngay lúc cả Hàn Chỉ lẫn Vân Thiểm Thiểm chờ đợi trong buồn bực, Hàn Lăng lại đem đến cho họ tin tốt lành.

“Thật sao? Thật tốt quá! Cảm ơn ông nội!” Vân Thiểm Thiểm nhảy dựng lên khỏi ghế.

Hàn Lăng từ ái sờ sờ đầu Vân Thiểm Thiểm. Cháu nội ngoan của hắn, từ ông nội phun ra từ miệng nó thật ngọt ngào, không giống như Hàn Chỉ, vẫn chưa chịu gọi hắn một tiếng phụ thân. Thế nhưng Hàn Lăng cũng không đặt nặng trong lòng, cho dù Hàn Chỉ không gọi phụ thân thì nó vẫn là nhi tử của hắn. Trên người nó chảy dòng máu của gia tộc Hàn thị, chuyện này không ai có thể thay đổi được.

Hàn Chỉ đứng dậy, thản nhiên nhìn Hàn Lăng, nói: “Đi thôi!”

Hàn Lăng gật gật đầu.

“Ta cũng muốn đi cùng mọi người” Lúc này, Ngân Linh Nhi đột nhiên xuất hiện ngoài cửa.

Bây giờ nàng đã đột phá Thần cấp, không còn sợ hãi bất cứ chuyện gì nữa. Cứu mẫu thân của Vân Thiểm Thiểm, đương nhiên là nàng muốn đi. Phụ thân Vân Thiểm Thiểm thoát nhìn không tốt, vậy chắc là mẫu thân hắn tốt hơn nhiều. Nếu nàng được mẫu thân Vân Thiểm Thiểm thích thì nàng có thể nhờ nàng ta làm chủ gả nàng cho Vân Thiểm Thiểm rồi. Chuyện mà Ngân Linh Nhi nàng quyết định thì nhất định phải làm cho bằng được, nếu không thì công sức bỏ tất cả theo Vân Thiểm Thiểm đến đây chẳng lẽ là đổ sông đổ biển sao? Mặc kệ dùng phương pháp gì, nàng cũng phải ở bên cạnh Vân Thiểm Thiểm.

Sắc mặt Hàn Chỉ lại lạnh thêm vài phần.

Vân Thiểm Thiểm vội vàng kéo Ngân Linh Nhi đến hoa viên.

“Người ở đây!” Vân Thiểm Thiểm trừng mắt với Ngân Linh Nhi, mạnh mẽ nói.

Gần đây chuyện mẹ mất tích đã khiến cho tâm tình cha không tốt, nhất định không thể khiến cho cha thêm phiền lòng.

“Tại sao? Thiểm Thiểm, ta cũng muốn đi cứu mẫu thân huynh, hơn nữa bà ấy sớm muộn gì cũng trở thành mẫu thân ta mà. Thiểm Thiểm,...” Ngân Linh Nhi lắc lắc cánh tay Vân Thiểm Thiểm, mang theo vẻ mặt chờ mong nhìn nó.

Mặt Vân Thiểm Thiểm đen thui. Tiểu cô nương này tại sao đến tận bây giờ vẫn không chết tâm vậy? Bây giờ hắn cũng chỉ mới mười mấy tuổi, chuyện thành thân thật sự là không nên nhắc đến.

“Linh Nhi, người đừng lãng phí thời gian trên người ta nữa. Ta nói rồi, ta còn nhỏ, sẽ không thành thân đâu, cho nên người hãy tìm người khác đi” Vân Thiểm Thiểm cảm thấy nếu nó tiếp tục không giải thích rõ ràng thì tiểu cô nương hung hãn này nhất định sẽ quẩn quít lấy nó cả đời cho mà xem.

“Vậy ta chờ huynh lớn là được rồi! Thiểm Thiểm, ta vẫn luôn thích huynh, huynh không biết sao? Cũng đã năm năm, một chút cảm giác mà huynh vẫn không có sao?” Ngân Linh Nhi cắn môi, chập chững muốn khóc.

Vân Thiễm Thiễm lại nhúc đầu, chẳng thể trách cha lại chán ghét nữ nhân như vậy, thì ra nữ nhân là sinh vật phiền phức nhất trên đời.

“Tiểu cô nương, người xác định là phải gả cho Thiễm Thiễm sao?” Lúc này, một thanh âm phóng đăng truyền đến, sau đó Diệp Khuyết ăn mặc bánh bao lưng thùng bước ra.

Ngân Linh Nhi ôm chặt cánh tay Vân Thiễm Thiễm, trừng mắt nhìn Diệp Khuyết. Nam nhân này sao lại không có mắt như thế? Không thấy nàng và Vân Thiễm Thiễm đang đính ước sao? Tại sao cứ lù lù bước ra quấy rầy bọn họ như vậy? Thật sự là quá đáng!

“Chắc chắc, tiểu cô nương, ta là vì tốt cho người mà thôi! Người nhìn Thiễm Thiễm kia, nhỏ như vậy, đủ thỏa mãn người sao?” Diệp Khuyết không sợ chết người, lời vừa nói ra đã có một ánh mắt như dao găm phóng đến người hắn.

Ngân Linh Nhi vẫn không hiểu lời Diệp Khuyết nói, nhưng nhìn thấy vẻ mặt xanh mét của Vân Thiễm Thiễm và công kích phóng về phía Diệp Khuyết, nàng liền hiểu rõ. Sắc mặt nàng ngay lập tức đỏ ửng, hung hăng trừng mắt Diệp Khuyết. Người này, sao lại đáng ghét như thế chứ? Phải nói, người nhà Thiễm Thiễm đều đáng ghét như nhau. Phụ thân hắn thì ngày ngày đều trượng về mặt lạnh như băng, ai cũng không cho sắc mặt tốt, nhất là nàng, thậm chí còn không cho phép nàng xuất hiện trong tầm mắt của ông ta. Còn có nam nhân lăng lơ tên Diệp Khuyết này, cả ngày không có chuyện gì để làm, chỉ cần nàng đứng cùng Vân Thiễm Thiễm một chút là hắn ta lại chạy tới quấy rối. Nàng luôn nghi ngờ không biết hắn ta vẫn theo dõi hai người bọn nàng hay không.

Nhìn thấy Vân Thiễm Thiễm cùng Diệp Khuyết đánh nhau, không chút ý tứ sẽ dừng lại, Ngân Linh Nhi đành phải rời đi.

Đánh thêm một lúc nữa Diệp Khuyết mới dừng lại, nói với Vân Thiễm Thiễm: “Thiễm Thiễm, con thật sự không nhớ Vàng sao?”

“Con thật sự không biết Vàng trong miệng mọi người là ai cả. Con phải biết nàng sao?” Vân Thiễm Thiễm cũng không biết phải nói gì, mấy ngày nay Diệp Khuyết đều theo dõi nó, khiến cho nó rất là buồn bực.

“Mẹ nó! Thiễm Thiễm, Vàng là thê tử của con mà con còn không nhớ sao? Con chờ đó đi, thể nào mẹ con cũng đập con một phát chết tươi tại chỗ cho mà xem!” Diệp Khuyết buồn bực vỗ đầu Vân Thiễm Thiễm một cái.

Hôm trước Phượng Lăng Tiêu có kiểm tra cho Vân Thiễm Thiễm, kết quả không ngờ là thằng nhóc này bị người hạ cổ. Chuyện này bọn họ ai cũng đều biết, nhưng vẫn là không nói với Vân Thiễm Thiễm, bởi vì có nói thì cũng vô dụng. Phượng Lăng Tiêu nói loại cổ là cổ đã thất truyền xuất xứ trong cung cấm, người hoàng thất thường dùng nó để khiến cho một người quên đi một người, thậm chí là quên một cách hoàn toàn. Bởi vì phương thức này quá tàn nhẫn cho nên đã bị cấm sử dụng từ lâu. Phương pháp phá giải duy nhất chính là tìm được cái người bị quên mất kia, dùng máu dẫn cổ trùng ra ngoài. Ngoài ra, không còn cách nào khác.

Bây giờ không một ai biết Vàng đang ở nơi nào, cho nên muốn dẫn cổ trùng là chuyện hoàn toàn không thể. Bất kể thể nào Vàng cũng từng ở bên cạnh bọn họ một thời gian, mọi người đều xem nàng như người thân trong gia đình, vô duyên vô cớ mất tích như vậy đều khiến mọi người khó chịu. Thế nhưng không một ai biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Tuy rằng khi biết loại cổ này đến từ hoàng thất, bọn họ đều nghi ngờ Ngân Linh Nhi, nhưng tiểu cô nương này lại rất cứng miệng, một mực chắc chắn không biết Vàng là ai. Người lớn như bọn họ cũng không thể áp dụng thủ đoạn hạ lưu với một đứa nhỏ, cho nên chuyện này vẫn cứ tạm thời để đó.

“Thúc thúc, bây giờ chúng ta nên suy nghĩ phải cứu mẹ như thế nào mới đúng. Nếu thúc nói Vàng quan trọng như vậy, tại sao con lại không nhớ nàng chứ?” Vân Thiễm Thiễm liếc nhìn Diệp Khuyết, nếu quả thật như lời mọi người nói thì tại sao một chút ấn tượng nó cũng không có? Có lẽ bởi vì không quan trọng như vậy cho nên mới không nhớ rõ.

Diệp Khuyết lắc đầu, hắn vẫn luôn phong lưu nên nhìn quen chuyện tình giữa nam và nữ. Trực giác nói cho hắn biết đã có chuyện gì đó xảy ra giữa Vân Thiễm Thiễm, Ngân Linh Nhi và Vàng, nhưng không ai trong bọn họ có thể tham gia vào chuyện này. Có lẽ Vân Thiễm Thiễm nói đúng, nếu Vàng thật sự quan trọng

với nó thì nó sẽ không quên. Chỉ hy vọng ngày nó nhớ lại mọi chuyện sẽ vẫn thoải mái nói ra những lời này như bây giờ.

Ngân Linh Nhi vẫn không được phép đến Hỏa thành. Hàn Lăng đưa Hàn Chỉ, Vân Thiểm Thiểm và Diệp Khuyết đến, đi theo còn có một nữ tử, nghe nói thực lực nàng ta đã đạt đến Thần cấp thất giai, là người Hàn thị. Nàng ta có lẽ là người có khả năng đột phá Thần cấp bát giai, tên là Khương Úc, là cô nhi được Hàn Lăng nhận nuôi. Mặc dù nói là người Hàn thị nhưng Hàn thị chỉ có duy nhất một người họ Hàn là Hàn Lăng, bây giờ lại thêm một người Hàn Chỉ. Vân Thiểm Thiểm họ gì, Hàn Chỉ cũng không để ý mà Hàn Lăng cũng không lên tiếng, cái hắn coi trọng chính là huyết mạch, tên họ cũng chỉ là một thứ để gọi mà thôi.

Thành Hàn Quý gửi tin đến, nhưng lúc này bọn họ đã ở Hỏa thành.

Ngày bát đại gia tộc kết đồng minh, kết giới giữa các tộc đều được khai mở, chẳng qua là cũng có người canh gác mà không phải do tộc trưởng dẫn đến thì không được đi qua. Cái gọi là hội nghị kết đồng minh của bát đại gia tộc thật ra chỉ là ngày các gia tộc tranh tài với nhau mà thôi.

Hàn Lăng dẫn mọi người đến Hỏa thành liền gặp Hỏa Thiên Tuyệt ra nghênh đón.

“Đại trưởng lão thật khách khí, thế nhưng lại tự mình đến đón, Hàn mỗ then không dám nhận” Hàn Lăng vừa nhìn thấy Hỏa Thiên Tuyệt liền không vui, nhưng vẫn khách sáo chào hỏi.

“Hàn lão đệ đừng nói thế chứ! Hỏa thị cùng Hàn thị vẫn luôn thân thiết như người một nhà, người đại giá quang lâm, sao ta có thể không tự mình đến nghênh đón chứ?” Hỏa Thiên Tuyệt cười nói.

“Đại trưởng lão nói rất đúng! Hàn Hỏa hai gia tộc đều thân như người một nhà, vậy hôm nay Hàn mỗ mặt dạn mày dày đến đòi người cùng Đại trưởng lão được không?” Hàn Lăng âm thầm phỉ báng lão già Hỏa Thiên Tuyệt này, nhưng ngoài mặt vẫn cười cho lão ta một chút mặt mũi. Thân như người một nhà sao? Nếu là bình thường lão ta nói những lời này thì hắn phỏng chừng lão sẽ rằng rơi đầy đất! Thất đại gia tộc Thất đại gia tộc có tiếng mà không có miếng này dám lấy cái gì ra so sánh với Hàn thị chứ? Thế nhưng ngày hôm nay, vì nhi tử của mình, vì cháu nội của mình, Hàn Lăng không thể không bỏ qua mà khách khí cùng Hỏa Thiên Tuyệt đã để ý tới nhóm người đi cùng Hàn Lăng, trong đó hai người có đến năm sáu phần tương tự với Hàn Lăng, nhất là đôi con người màu tím kia. Người nào chẳng biết gia tộc Hàn thị mấy đời chỉ có một con đều thừa kế đôi mắt màu tím. Trong lòng Hỏa Thiên Tuyệt âm thầm suy đoán thân phận hai người này. Chẳng lẽ là nhi tử của Hàn Lăng? Thế nhưng tên Hàn Lăng này lại đến đòi người nào?

Hỏa Thiên Tuyệt chưa kịp mở miệng nói chuyện thì Hàn Lăng đã lên tiếng: “Là như vậy Đại trưởng lão, trước đó vài ngày con dâu cùng cháu gái của ta đến thành Hỏa Quý du ngoạn, vô duyên vô cớ lại bị Hỏa Tử Mộ đưa đến Hỏa thành làm khách. Chuyện này ta cũng chỉ vừa nghe nói cho nên dẫn theo nhi tử cùng cháu trai đến đây đón con dâu cùng cháu gái ta trở về. Đại trưởng lão, mấy ngày nay quả thật là ngại quá, phiền ông chăm sóc cho hai người họ, Hàn mỗ vô cùng cảm kích. Thế nhưng đã một tháng trôi qua rồi mà họ vẫn chưa về, không biết là tại sao nhỉ?”

Hàn Lăng vừa nói như thế, Hỏa Thiên Tuyệt liền ngây ngẩn cả người. Đột nhiên nhớ đến chuyện ngày đó, Liệt Diễm nói là nàng ta đã có con với người khác, chẳng lẽ là con của nhi tử Hàn Lăng?

Không xong rồi!

Hàn Lăng này nổi tiếng là người bao che khuyết điểm, gia tộc Hỏa thị tuy rằng có một Hỏa Tử Mộ nhưng muốn đối phó với Hàn Lăng cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy. Tuy nhiên Hỏa Thiên Tuyệt là người nào? Công phu thay đổi sắc mặt đã luyện đến ‘xuất quỷ nhập thần’.

Lão ta bật người cười nói cùng Hàn Lăng: “Hàn lão đệ nói như vậy, ta lại là có chút mơ hồ. Mọi người đều biết người Tử Mộ đưa về chính là vị hôn thê của hắn – Liệt Diễm. Chuyện này chỉ sợ bát đại gia tộc đều vô cùng rõ ràng. Con dâu của Hàn lão đệ không biết là ai? Nếu không hay là đợi đến ngày mai người hãy hỏi Tử Mộ một chút xem sao?”

“Cũng được” Hàn Lăng gật gù đầu. Hừ! Hỏa Thiên Tuyệt quả nhiên rất thông minh, lập tức ném vấn đề này cho Hỏa Tử Mộ. Chẳng qua nếu ngày mai không cho hắn một câu trả lời thỏa đáng thì cũng đừng trách hắn không khách khí!

“Hàn lão đệ đã đi một quãng đường xa mệt nhọc rồi, vẫn nên vào trong nghỉ tạm đi. Mời!” Hỏa Thiên Tuyệt lập tức sai người đi chuẩn bị.

Nơi diễn ra hội nghị là giữa quảng trường trung tâm Hỏa thành, phía sau sàn đấu như quảng trường La Mã cổ đại là nơi nghỉ ngơi giành cho bát đại gia tộc. Nơi mà đám người Hàn Chỉ ở chính là biệt viện của gia tộc Hàn thị.

“Cha, đêm nay chúng ta có nên đến phủ viện của Hỏa Tử Mộ kiểm tra xem mẹ có ở đó không?” Trong phòng. Vân Thiểm Thiểm nói với Hàn Chỉ.

“Không cần” Hàn Chỉ lắc đầu. Nơi này là Hỏa thành, không phải thành Hỏa Quý, với thực lực của bọn họ chỉ sợ chưa đến được phủ viện của Hỏa Tử Mộ thì đã bị giải quyết hết ráo. Nhất là bây giờ đang diễn ra hội nghị kết đồng minh của bát đại gia tộc, nhất định nơi nơi đều thủ vệ sâm nghiêm không một kẻ hở. Nếu bọn họ đã đến Hỏa thành thì không cần phải gấp gáp, ngày mai chỉ cần gặp Hỏa Tử Mộ thì mọi chuyện sẽ được sáng tỏ.

Phủ viện của Hỏa Tử Mộ.

Đại trưởng lão thay đổi hình tượng hiền lành ngày xưa, sắc mặt rất không tốt nhìn Tử Mộ, nói: “Tử Mộ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nam nhân của Liệt Diễm là ai?”

“Đại trưởng lão, sao ông có thể nói như vậy? Liệt Diễm đã chết rồi, ông cũng đừng có hỏi Tử Mộ nữa” Vinh Hình tuy tức giận chuyện Tử Mộ hại chết Liệt Diễm, nhưng trong lòng vẫn muốn bảo vệ Tử Mộ, dù sao nàng cũng là người hắn ta yêu, hắn ta còn đau lòng hơn so với bất kỳ ai khác. Thế nhưng đến tận bây giờ hắn vẫn còn không dám tin Tử Mộ lại tự tay hại chết Liệt Diễm. Hắn từng môn đến thành Hỏa Quý báo tin tử của Liệt Diễm cho người nhà nàng, nhưng hắn vẫn chưa tìm được Đóa Đóa, lật tung cả Hỏa thành lên mà vẫn không thấy.

“Nữ nhân kia chết còn chưa hết tội, nhưng bây giờ Hàn Lăng lại tự mình đưa nhi tử tên gọi Hàn Chỉ gì đó cùng cháu trai hắn đến nói rằng Liệt Diễm chính là con dâu của hắn. Tử Mộ, tính khí của Hàn Lăng người cũng biết, ngày mai cho dù xảy ra chuyện gì, ta hi vọng người vẫn lấy gia tộc Hỏa thị làm trọng” Hỏa Thiên Tuyệt nói xong những lời này cũng rời khỏi phủ.

Vinh Hình nhíu mày. Hàn Chỉ? Phu quân của Vân Liệt Diễm thật sự là người của gia tộc Hàn thị, là nhi tử của lão thất phu Hàn Lăng kia sao? Quanh co một hồi, phiền phức của Tử Mộ lại càng lớn, dù sao lão già Hàn Lăng kia cũng không phải là kẻ dễ chọc.

“Tử Mộ, huynh mau nghĩ cách đi. Huynh cũng biết Hàn Lăng nhất định sẽ không buông tha dễ dàng như vậy” Mặc dù Vinh Hình có bất mãn với sự tàn nhẫn của Tử Mộ nhưng trong lòng vẫn lo lắng cho hắn ta. Tử Mộ hại chết Liệt Diễm, chuyện này do chính mắt hắn cùng Đại trưởng lão nhìn thấy. Nếu như Hàn Lăng điều tra ra được thì...

Thế nhưng Tử Mộ lại vẫn như không nghe thấy, chỉ lẳng lặng nhìn về phía trước, dường như đang suy nghĩ cái gì đó.

“Tử Mộ, huynh...” Vinh Hình lo lắng đi tới đi lui, nhưng một chút phản ứng Tử Mộ cũng đều không có.

“Không sao đâu, đệ yên tâm đi” Tử Mộ đứng dậy rời khỏi phòng. Đã qua một tháng, ít nhất cũng thêm hai tháng nữa nàng mới có thể tỉnh lại. Tuy biết nàng vẫn còn sống nhưng đảm bảo không tránh khỏi trọng thương, không quá một trăm ngày điều dưỡng cũng không khỏe lại được. Nếu tổn thương nặng hơn thì thời gian điều dưỡng sẽ kéo dài hơn.

Cũng không biết bây giờ nàng thế nào?

Ngày thứ hai, trên quảng trường trung tâm Hỏa thành, ngài hội kết đồng minh của bát đại gia tộc.

Quảng trường hình tròn rộng lớn được bố trí theo phong cách đại lục Thần Chi. Bên trên được chia thành mười hai khu vực, có bốn khu là để trống, những khu còn lại là của tám gia tộc.

Ngoại trừ Hàn Lăng chỉ dẫn theo bốn người thì những gia tộc khác đều mang theo cả trăm người, ai về vị trí của người này. Đại trưởng lão Hỏa thị thông báo buổi lễ bắt đầu, sau đó các đại gia tộc đưa người ưu tú

của mình trên sàn đấu, người thắng trận có thể có được bát đại gia tộc thưởng cho những kỳ trận dị bảo. Trên thực tế, bất quá bình luận cũng chỉ là thực lực của các đại gia tộc.

Hỏa thị cùng Hàn thị cách nhau không quá xa, Hàn Chỉ chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hỏa Tử Mộ.

Đều nói ‘tình địch gặp nhau tức đỏ mắt’, trong nháy mắt nhìn thấy Hỏa Tử Mộ, Hàn Chỉ liền cảm thấy uy hiếp chưa bao giờ có. Không phải nam nhân kia mạnh bao nhiêu, cho tới bây giờ Hàn Chỉ cũng chưa từng sợ hãi thực lực cường đại, nhưng chính Hỏa Tử Mộ lại khiến cho hắn cảm thấy uy hiếp nói không nên lời. Hắn đó giờ chưa từng hiểu tình yêu là chuyện rườm rà cùng phức tạp như thế nào, cũng không muốn tìm hiểu. Trong nhận thức của hắn, chỉ cần hắn yêu Vân Liệt Diễm, Vân Liệt Diễm cũng yêu hắn, vậy là đủ rồi. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện nếu đột nhiên có một người chen vào tình cảm của họ thì phải giải quyết như thế nào.

Hỏa Tử Mộ cũng nhìn thấy Hàn Chỉ, hai đôi mắt giao vào nhau, đều nhìn thấy đề phòng cùng địch ý trong mắt đối phương. Hỏa Tử Mộ không biết dạng nam nhân thế nào lại có thể khiến cho Liệt Diễm tình nguyện mạo hiểm như vậy. Thế nhưng khi nhìn thấy Hàn Chỉ, hắn dường như đã hiểu rõ. Hắn có thể cảm nhận thực lực của Hàn Chỉ cũng không quá cao, hắn chỉ ở có Thần cấp tứ giai, thực lực như vậy vô cùng nhiều ở đại lục Thần Chi, Hỏa thành thì càng dễ thấy được. Thực lực của Hàn Chỉ bây giờ đối với Hỏa Tử Mộ mà nói, thật sự là bé nhỏ đến không đáng kể. Tuy nhiên Hỏa Tử Mộ lại không hề dám xem thường nam nhân này. Có lẽ Thần cấp tứ giai cũng không tính là cường đại ở đại lục Thần Chi, nhưng mà đối với người chỉ vừa đặt chân vào nơi này chỉ hơn một tháng mà nói thì tốc độ như vậy khiến cho người ta rất kinh ngạc. Không phải ai cũng có thể chỉ trong một tháng liền nhảy từ Thần cấp nhất giai lên đến Thần cấp tứ giai. Nếu nam nhân này không phải là nhi tử của Hàn Lăng, với tốc độ tu luyện như vậy khẳng định sẽ trở thành đối tượng tranh đoạt hoặc loại bỏ của bát đại gia tộc.

Nam nhân tên gọi Hàn Chỉ này còn cường đại và nhiều uy hiếp hơn cả Hỏa Phượng Hoàng Vân Liệt Diễm.

Chẳng thể trách Liệt Diễm có thể yêu thương hắn ta đến như vậy.

Dưới đài, Hỏa Thiên Tuyệt đã tuyên bố hội nghị bắt đầu, bát đại gia tộc cũng bắt đầu cử người lên thi đấu. Trận đấu tổng cộng có chín trận. Bởi vì ai đến nơi này cũng đều đã vượt qua Thần cấp ngũ giai, cho nên trận đấu được chia thành Thần cấp ngũ giai cấp một đến cấp ba, Thần cấp lục giai cấp một đến cấp ba và Thần cấp thất giai cấp một đến cấp ba. Mỗi gia tộc chỉ được cử ra một người cho mỗi trận, tổng cộng là tám người, chia làm bốn tổ, người thắng sẽ tiếp tục chia thành hai tổ, hai người còn lại cuối cùng sẽ đấu trận chung kết. Chín người cuối cùng sẽ được thưởng, người thắng nhiều trận nhất trong chín người sẽ mang đến danh hiệu đệ nhất gia tộc trong bát đại gia tộc trong vòng mười năm tiếp theo.

Tuy hư danh đệ nhất gia tộc cũng không có chỗ tốt gì nhưng có thể thu hút nhiều nhân tài đến với gia tộc nhằm gia tăng thực lực của gia tộc mà thôi. Bát đại gia tộc tranh giành cầu xé lẫn nhau mấy vạn năm nay, thật ra vẫn rất để ý đến cái hư danh này. Cho nên mỗi lần hội nghị kết đồng minh diễn ra, các gia tộc đều dốc hết sức tiến cử nhân tài của mình đến tranh đoạt vị trí hàng đầu kia. Khiến cho người khác bất ngờ chính là năm nay Hàn Lăng chỉ cử ra một người. Thực lực của Hàn Chỉ không đủ cho nên không thể tham gia trận đấu, cho nên người được cử ra lần này chính là Khương Úc.

Hàn Lăng cũng hào phóng vô cùng, tự nói rằng gia tộc mình sẽ đánh trận cuối cùng.

Bát đại gia tộc đều biết phần thưởng quý giá nhất chính là trận đấu giành cho Thần cấp thất giai cấp một đến cấp ba kia. Hàn Lăng chỉ cử một người ra thi đấu, rất rõ ràng là không quan tâm đến vị trí đệ nhất gia tộc. Thế nhưng bảo vật đưa ra kỳ này vẫn phải có.

Ngay cả Hỏa Thiên Tuyệt cũng không thể không thăm mắng Hàn Lăng gian xảo.

Mỗi trận đấu đều tiến hành ít nhất hai tiếng đồng hồ, cho nên một buổi sáng cũng chỉ có thể tiến hành hai trận mà thôi.

Thời gian tạm dừng giữa trưa đến, Hàn Lăng liền sai người tìm Hỏa Tử Mộ.

Tộc trưởng gia tộc Hàn thị mời đến, Hỏa Tử Mộ đương nhiên không có lý do cự tuyệt.

“Tử Mộ xin chào Hàn tộc trưởng” Hỏa Tử Mộ lấy lễ chào hỏi Hàn Lăng.

“Tử Mộ khách khí, hôm nay mạo muội gọi người đến là có chút chuyện muốn hỏi, hi vọng Tử Mộ có thể thứ lỗi sự quấy rầy này” Hàn Lăng cũng có lễ đáp trả. Hỏa Tử Mộ thân là người thừa kế gia tộc Hỏa thị, theo lý thuyết là không nên hành lễ với hân, coi như có qua có lại vậy.

“Xin Hàn tộc trưởng cứ hỏi” Hỏa Tử Mộ đương nhiên biết Hàn Lăng muốn hỏi chuyện gì, cho nên cũng không vòng vo.

“Đây là nhi tử của ta, Hàn Chỉ. Nó có chút chuyện muốn hỏi người” Hàn Lăng đá vắn đề qua cho Hàn Chỉ cùng Tử Mộ, tự mình rời khỏi gian phòng.

“Không biết Hàn huynh có gì chỉ giáo?” Tử Mộ nhìn Hàn Chỉ, hỏi.

“Ta nghĩ người hân là rõ ta muốn hỏi chuyện gì. Vân Liệt Diễm đang ở đâu?” Hàn Chỉ cũng không rảnh mà đi khách khí với Tử Mộ. Nam tử hân đại trượng phu, dám làm thì dám chịu.

“Chết rồi!” Tử Mộ di dời tầm mắt khỏi người Hàn Chỉ, thản nhiên đáp.

124. Q.4 - Chương 126

“Ta nghĩ người hân là rõ ta muốn hỏi chuyện gì. Vân Liệt Diễm đang ở đâu?”

“Chết rồi!” Tử Mộ di dời tầm mắt khỏi người Hàn Chỉ, thản nhiên đáp.

Ánh mắt Hàn Chỉ nhanh chóng xẹt qua một chút kinh ngạc. Trực giác nói cho hân biết Vân Liệt Diễm bị trọng thương, nhưng hoàn toàn chưa chết. Mối liên hệ tinh thần giữa hân và nàng vẫn còn tồn tại, nhưng khoảng cách hai người quả thật rất dài. Thế nhưng nếu như nàng thật sự không ở nơi này, tại sao Hỏa Tử Mộ lại không một chút hoảng hốt?

“Nếu như người không còn chuyện gì để hỏi, ta có chút chuyện phải giải quyết” Tử Mộ không rõ vẻ mặt mặt bình tĩnh chỉ một chút kinh ngạc của Hàn Chỉ, nhưng chính hân thật sự cũng không biết nên mở miệng có nên nói cho hân ta biết Liệt Diễm vẫn chưa chết. Từ sâu đáy lòng hân có một chút nghi ngờ không biết nam nhân này có thật sự đáng giá với những gì Liệt Diễm đã bỏ ra hay không. Tại sao nghe tin nàng đã chết, hân ta lại vẫn bình tĩnh như vậy?

Vì Liệt Diễm, hân không thể mạo hiểm, không thể để cho bất luận kẻ nào biết tin nàng còn sống.

“Người giết nàng?” Ngay lúc Tử Mộ vừa quay đầu, Hàn Chỉ đột nhiên mở miệng hỏi. Tuy không biết tại sao Hỏa Tử Mộ lại không hoảng hốt nhưng quả thật Hỏa thành đang có lời đồn vị hôn thê mà Hỏa Tử Mộ đưa về đã chết rồi.

“Đúng vậy” Tử Mộ không phủ nhận. Chính tay hân đẩy Liệt Diễm vào lốc xoáy ở khu vực không xác định, trong mắt thế nhân chính là hân đã giết Liệt Diễm, hân không có gì để che giấu cả.

“Lý do?” Hàn Chỉ vẫn nhìn không thấu Hỏa Tử Mộ. Rõ ràng hân ta không giết Vân Liệt Diễm, tại sao lại nói dối? Làm như vậy thì hân ta có lợi gì? Chẳng lẽ là do hân ta vẫn muốn bắt giữ Vân Liệt Diễm cho nên mới nói như vậy.

“Nàng phản bội ta, đáng chết” Thân mình Tử Mộ dừng lại, một lúc lâu sau mới thốt ra mấy chữ này.

Ánh mắt Hàn Chỉ càng thêm thâm trầm.

“Ta hỏi một lần nữa, nàng đang ở đâu?” Hàn Chỉ biết nếu ra tay đánh nhau với Hỏa Tử Mộ, hân hiện tại hoàn toàn không phải là đối thủ của hân ta. Hân chỉ muốn biết tin của Vân Liệt Diễm, chỉ cần nàng bình an là hân đã an tâm. Mấy ngày nay tinh thần hân đều không yên, cho dù biết nàng không chết nhưng hân vẫn cảm thấy nàng như muốn biến mất khỏi thế gian này.

“Khu vực không xác định ở hướng sáu giờ, là ta tự tay đẩy nàng vào lốc xoáy. Người muốn biết cái gì sao?” Tử Mộ vẫn không quay đầu lại, cất bước ra khỏi căn phòng.

Hàn Chỉ lùi về phía sau hai bước, ngã ngồi trên ghế.

Khu vực không xác định ở hướng sáu giờ, nơi đó hẳn biết. Mấy ngày nay ở đại lục Thần Chi, những chuyện liên quan đến nơi này không hiểu sao hẳn lại có thể vô cùng rành mạch. Hai bên khe vực sâu mỗi hướng sáu giờ, chín giờ, mười hai giờ cùng ba giờ đều có một khu vực không xác định, trong đó tồn tại một lỗ xoáy màu trắng. Người rơi vào lỗ xoáy đó hẳn phải chết không thể nghi ngờ, chưa bao giờ có một người còn sống bước ra.

“Chết tiệt, lão tử đi phế Hỏa Tử Mộ!” Hàn Lăng đi ra từ trong phòng bên cạnh, vẻ mặt vô cùng tức giận. Sở Hỏa Tử Mộ ý thể hiếp người cho nên hẳn lắng tai nghe lén, không ngờ lại nghe thấy tin tức này. Người nào chẳng biết chỉ cần tiến vào lỗ xoáy màu trắng kia chính là chết, Hỏa Tử Mộ vậy mà còn nói là hẳn tự tay đẩy Vân Liệt Diễm vào đó.

“Cha, mẹ thật sự đã chết rồi sao? Không có khả năng! Không phải cha nói mẹ không có chuyện gì sao?” Vân Thiểm Thiểm vọt tới trước mặt Hàn Chỉ, nhìn hẳn chăm chăm không chút chớp mắt, hy vọng có thể nhìn thấy một chút hy vọng từ trên mặt Hàn Chỉ.

Sao mẹ có thể chết được? Đã năm năm nó không gặp mẹ rồi, vất vả lắm mới đến được đây, tại sao mẹ lại có thể...

Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!

“Thiểm Thiểm, con đừng kích động. Con không nhớ sao? Lão đại cùng đại tẩu có liên hệ tinh thần, hẳn nói đại tẩu không chết thì nhất định là không có chuyện gì” Diệp Khuyết giữ chặt Vân Thiểm Thiểm, bây giờ hẳn là không có ai đau lòng hơn lão đại với tin tức này.

“Đúng vậy! Có lẽ tiểu tử Hỏa Tử Mộ kia gạt chúng ta cũng không chừng” Hàn Lăng nhìn thấy Vân Thiểm Thiểm như vậy cũng có chút đau lòng.

Lúc này, cửa đột nhiên bị gõ.

“Kẻ nào?” Hàn Lăng không kiên nhẫn, lên tiếng.

“Vinh Hình của gia tộc Hỏa thị xin cầu kiến” Thanh âm của Vinh Hình vang lên.

Hắn suy nghĩ thật lâu mới quyết định nói rõ mọi chuyện với Hàn Chỉ. Chuyện kia tuy Tử Mộ có sai nhưng người chết rồi cũng không thể sống lại, hẳn không muốn vì vậy mà liên lụy đến Tử Mộ. Cả vạn năm trôi qua, người đáng thương nhất vẫn là Tử Mộ. Nếu bọn họ thật sự muốn trả thù thì hãy phát tiết cừ hận lên người hẳn đi. Lúc trước là hẳn bắt Vân Liệt Diễm cùng Đóa Đóa mang đến Hỏa thành.

Ngày đó hẳn cũng hận chết Tử Mộ, hẳn không thể tin đây là một Tử Mộ mà hẳn luôn sùng bái. Thế nhưng một tháng sau đó Tử Mộ đều nhốt mình trong phòng, không gặp bất kỳ ai, hẳn liền biết không ai đau lòng hơn Tử Mộ. Hẳn ta làm như vậy là vì không muốn Liệt Diễm rơi vào tay Đại trưởng lão. Lấy thực lực có Thần cấp nhất giai của Liệt Diễm lúc ấy, nếu bị Đại trưởng lão đưa đi thì khẳng định sẽ sống không bằng chết. Tử Mộ đưa ra quyết định đó còn thông khổ hơn người khác, thế nhưng chẳng ai có thể hiểu được. Thậm chí tình cảm huynh đệ bằng hữu nhiều năm, hẳn cũng còn không hiểu được.

“Vào đi” Hẳn Lăng biết Hỏa Vinh Hình, là đệ tử trực hệ của gia tộc Hỏa thị nhưng cũng không được đặt nhiều tâm tư vào. Thực lực cũng không tệ, nhưng ở Hỏa thị cũng không quá xuất chúng. Sở dĩ hẳn nhớ tiểu tử này là bởi vì hẳn ta vẫn thường xuyên đi theo bên cạnh Hỏa Tử Mộ.

Vinh Hình ngay lập tức liền nhận ra Hàn Chỉ, bởi vì hẳn từng gặp Hàn Lăng, mà Hàn Chỉ là nhi tử của Hàn Lăng, cho nên duy nhất có thể chính là nam tử tóc trắng trẻ tuổi. Vinh Hình không thể không thừa nhận Hàn Chỉ là nam tử đẹp mắt nhất mà hẳn từng gặp. Không giống Tử Mộ dịu dàng, không giống Hàn Lăng bá đạo, hẳn chính là sự tuyệt mỹ được kết hợp giữa bá đạo cùng dịu dàng mà ra. Trên đời này, chỉ sợ cũng chỉ có Ma Vương Ngục Tu cao quý cùng tao nhã mới có thể đứng ra so sánh với Hàn Chỉ. Vinh Hình đồng thời cũng nghi ngờ vì nhan sắc của Hàn Chỉ mà Liệt Diễm mới thay lòng đổi dạ.

“ Có chuyện gì?” Cơn tức của Hàn Lăng giành cho Hỏa Tử Mộ còn chưa xẹp xuống, đương nhiên không cách nào khách khí với Hỏa Vinh Hình.

“ Ta tới là muốn nói cho các người biết chuyện về Liệt Diễm. Chuyện đó là do Tử Mộ bắt đắc dĩ, nếu các người thật sự muốn trách tội thì hãy trách ta đi. Lúc trước là ta đưa Liệt Diễm đến đây, chuyện này cũng

có một phần trách nhiệm của ta” Nếu có thể làm lại, hẳn nhất định sẽ không đưa Liệt Diễm đến Hỏa thành. Thế nhưng có một số việc đã xảy ra thì chính là đã xảy ra, không có cách nào thay đổi hay làm lại một lần nữa.

Vinh Hình nói hết mọi chuyện từ sau khi đưa Vân Liệt Diễm đến Hỏa thành, đồng thời cũng kể lại chuyện Hỏa Tử Mộ tự tay đẩy Vân Liệt Diễm vào lốc xoáy.

“Mẹ nó! Nói như vậy thì cháu nội chưa ta đời của lão tử cũng bị các người hại chết?” Hàn Lăng, giọng tay muốn đánh bay Vinh Hình.

“Để cho hắn đi đi” Hàn Chỉ đột nhiên đứng lên, thản nhiên nói.

“Chỉ nhi, con yên tâm, ta đây sẽ đến tìm lão già Hỏa Thiên Tuyệt kia tính sổ!” Hàn Lăng bây giờ thật sự là hận không thể bóp đôi lão già Hỏa Thiên Tuyệt, ngay cả con cháu cùng cháu nội của hắn mà cũng dám giở thủ đoạn, thật sự là không muốn sống nữa mà!

“Không cần!” Hàn Chỉ giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, giọng điệu bình tĩnh đến nỗi khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

“Người...” Ngay cả Vinh Hình cũng không dám tin, nhìn chằm chằm Hàn Chỉ. Nam nhân này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao khi nghe tin thê tử của mình bị người hại chết lại không có bất kỳ biểu tình gì?

“Còn không mau cút đi!” Hàn Lăng bất mãn trừng mắt nhìn Vinh Hình. Không riêng gì đám lão già bắt tử ở Thủy thị, gia tộc Hỏa thị cũng nhất định phải chết!

“Cha, tại sao lại tha cho bọn họ như vậy?” Vân Thiểm Thiểm không rõ, cũng có chút không phục. Cha không phải là loại người giỏi nén giận, chẳng lẽ cha cũng e ngại thực lực của gia tộc Hỏa thị sao?

Diệp Khuyết kéo Vân Thiểm Thiểm lại, nhưng ngay cả hắn cũng không hiểu thái độ của lão đại.

“Chỉ cần nàng rời khỏi gia tộc Hỏa thị là tốt rồi” Hàn Chỉ đứng dậy đi ra ngoài, bây giờ hắn cần yên tĩnh một mình.

Nàng không có ở gia tộc Hỏa thị, là tốt rồi!

Hắn tin rằng với thực lực của nàng sẽ không khiến cho bản thân mình rơi vào chỗ chết, cho dù đứng trước ranh giới sống chết nàng cũng có thể tìm được đường ra. Không ai có thể hiểu Vân Liệt Diễm so với hắn, nàng không phải loại người dễ dàng buông tha tính mạng của mình, trừ khi bỏ mạng khiến cho nàng cảm thấy đáng giá.

Nàng sẽ không vô duyên vô cớ nói muốn đến khu vực không xác định đó, mà Đóa Đóa nhất định cũng theo bên cạnh nàng. Tính tình của Đóa Đóa hẳn làm sao không biết, không ai sai bảo thì con bé sẽ không một mình chạy ra ngoài, cho dù có ra ngoài được thì bên cạnh nhất định phải có người đi theo. Đóa Đóa không thích đi đường, đi vài bước đã thấy chán, cho nên tuyệt đối không thể một mình chạy ra khỏi biệt viện của Hỏa Tử Mộ. Ngoài ra, trong phủ của Hỏa Tử Mộ có bố trí kết giới, Đóa Đóa càng thêm không ra được. Cho nên khả năng chỉ có một, Đóa Đóa nghe lời Vân Liệt Diễm, mà Vân Liệt Diễm lại càng không bỏ lại một mình Đóa Đóa. Cho dù có chết, nàng cũng sẽ không bỏ rơi người thân của mình, đó là lý do vì sao nàng vẫn luôn một mực khẳng định Vân Thiểm Thiểm không phải là con trai hắn, bởi vì Vân Thiểm Thiểm là thân nhân huyết mạch tương liên duy nhất của nàng trên thế giới này lúc đó, là người duy nhất có thể chứng minh sự tồn tại của nàng.

Đóa Đóa nhất định là đi theo bên cạnh Vân Liệt Diễm, điều này hẳn hoàn toàn khẳng định. Vân Liệt Diễm đến hướng sáu giờ chứng tỏ nơi đó có cách cho nàng trốn thoát. Dưới tình huống không nắm chắc, nàng sẽ không mạo hiểm như vậy. Với chuyện bị Đại trưởng lão đưa đi huấn luyện, nơi này càng có kết quả khiến cho nàng dễ dàng tiếp nhận hơn. Cho nên nàng mới có thể nhờ Vinh Hình đưa đi, mà những lời nàng nói lúc đó cũng chỉ là khiến cho Hỏa Tử Mộ chết tâm với nàng, đồng thời bảo vệ hai người Vinh Hình và Hỏa Tử Mộ khỏi tay Đại trưởng lão. Mà đã rơi vào lốc xoáy ở khu vực không xác định đó, cũng chưa chắc nàng sẽ chết.

Ít nhất, bây giờ hắn có thể hoàn toàn xác định nàng chưa chết, đồng thời cũng không còn ở gia tộc Hỏa thị.

Đây là tin tốt nhất.

125. Q.4 - Chương 128: Cơn Giận Của Hàn Chỉ

Ít nhất, bây giờ hắn có thể hoàn toàn xác định nàng chưa chết, đồng thời cũng không còn ở gia tộc Hỏa thị. Chỉ cần nàng còn sống, nàng nhất định sẽ trở lại.

Còn về gia tộc Hỏa thị, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Hỏa Thiên Tuyệt thì sao? Tất cả cũng chỉ mới bắt đầu.

Đại hội vẫn diễn ra.

Trận đấu chung kết cuối cùng vừa bắt đầu, Hàn Chỉ vẫn chưa từng động dậy lại đột nhiên đứng lên. Hắn vươn tay ngăn Khương Úc.

“Chỉ nhĩ, con làm cái gì vậy?” Nhìn thấy Khương Úc định lên sân lại bị Hàn Chỉ ngăn cản, Hàn Lăng nhíu mày khó hiểu.

“Trận này để ta” Thanh âm của hắn không lớn, nhưng trong nháy mắt hắn vừa dứt lời, toàn trường đều yên tĩnh trở lại, rồi lập tức tuôn ra một trận cười vang.

Đây có phải là câu chuyện buồn cười nhất trong mấy vạn năm qua hay không? Hắn ta lên sân? Một tên Thần cấp tứ giai muốn đánh trận chung kết của cao thủ Thần cấp thất giai? Nếu không phải do bọn họ nghe lầm thì nam nhân này điên rồi!

“Cười cái gì mà cười? Cảm mến hết cho lão tử!” Hàn Lăng bắt mãn gầm lên giận dữ, nhưng ngay cả hắn cũng nghĩ rằng Hàn Chỉ đang đùa. Thực lực của Hàn Chỉ lúc này làm sao có thể tranh đấu với cao thủ Thần cấp thất giai cấp ba?

Thế nhưng Hàn Chỉ đã đi đến giữa sân, đứng đối diện với người dự thi của gia tộc Hỏa thị.

Gia tộc Hỏa thị lần này phái ra Thần thú cao cấp Hỏa Sư. Bộ tộc sư tử cao quý nhất chính là Kim Diễm Sư, sau đó là Long Sư cùng Hỏa Sư, đều là những người có thể đạt đến Thần cấp bát giai. Trên đại lục này, không ít người có thể đạt tới Thần cấp thất giai nhưng có thể lên đến Thần cấp thất giai cấp ba cũng không nhiều lắm. Cả gia tộc Hỏa thị cũng chỉ có vài người mà thôi, trong đó lợi hại nhất chính là Hỏa Sư Vinh Liệt. Hắn cũng là đệ tử dòng chính của gia tộc Hỏa thị, là đường huynh của Vinh Hình, chẳng qua Vinh Hình không có vận may như hắn mà thôi. Thân là Thần thú cao cấp, lại là đệ tử dòng chính được sủng ái, đương nhiên là được xem trọng hơn Vinh Hình. Nếu không có Hỏa Tử Mộ thì người thừa kế gia tộc Hỏa thị không thể nghi ngờ chính là Vinh Liệt.

“Gia tộc Hàn thị không có ai sao? Đem hạng người như thế này đến là để sỉ nhục Hỏa thị bọn ta à?” Vinh Liệt hiển nhiên là nhìn Hàn Chỉ bằng ánh mắt khinh thường. Nhân vật nhỏ bé như vậy, cho dù thắng cũng không có vinh quang gì.

“Không biết Hàn lão đệ là có ý gì?” Sắc mặt Hỏa Thiên Tuyệt cũng không tốt nhìn về phía Hàn Lăng. Hàn Chỉ này ông biết, là nhi tử của Hàn Lăng, nhưng trận tranh đấu giữa các gia tộc há có thể là trò đùa? Để một người chỉ có Thần cấp tứ giai đến đánh nhau với đệ tử đặc ý nhất của Hỏa thị, há chẳng phải là sỉ nhục bọn họ sao? Huống hồ gì người đứng trên đó cũng là nhi tử của Hàn Lăng, bát đại gia tộc người nào không biết con nối dõi Hàn thị mong manh. Ngộ nhỡ đánh bị thương Hàn Chỉ thì phỏng chừng lão già Hàn Lăng này mỗi ngày đều sẽ đến Hỏa thị gây rối.

“Hỏa Thiên Tuyệt, ngươi câm miệng cho lão tử! Các ngươi giết con cháu của lão tử, con ta muốn tính sổ Hỏa thị thì có cái gì không đúng?” Hàn Lăng không kiên nhẫn quát lớn. Đám lão già bất tử này, dám hó hé, hắn phé ngay lập tức!

Thế nhưng ngay cả Hàn Lăng cũng lo lắng cho Hàn Chỉ, chênh lệch thực lực quá xa quả thật quá nguy hiểm. Không phải hắn không tin tưởng nhi tử của mình mà là chỉ cần người có thể nhìn đều biết đây là lấy ‘trứng chọi đá’. Tuy hắn vẫn chưa biết nhiều về Hàn Chỉ nhưng ở bên cạnh nhau một khoảng thời gian Hàn Lăng cũng hiểu, Hàn Chỉ không phải là một người không có lý trí.

“Chỉ nhĩ, ...” Hàn Lăng cố gắng nói cái gì đó với Hàn Chỉ, nhưng Hàn Chỉ vẫn thản nhiên nhìn Vinh Liệt.

“Bắt đầu đi!” Hắn nói.

“Tiểu tử thôi, ngươi thật chán sống rồi à?” Vinh Liệt hừ lạnh một tiếng, hỏa cầu hình rồng từ lòng bàn tay uốn éo bay về phía Hàn Chi. Nơi này là Hỏa thành, là nơi dồi dào nguyên tố hệ hỏa nhất ở đại lục Thần Chi, cho nên công kích của Vinh Liệt như được hỗ trợ, đối phương có muốn tránh cũng không thể tránh.

Trong nháy mắt Hỏa Long sắp chạm vào người Hàn Chi lại hóa thành mười Hỏa Long nhỏ hơn. Không khí đột nhiên như bị rút hết hơi nước, nóng hầm hập, ai nhìn thấy cũng đều run sợ, cũng đều thay Hàn Chi đổ mồ hôi lạnh.

Cũng không thể khinh thường lực công kích của Vinh Liệt. Bên ngoài nhìn có vẻ chỉ là Hỏa Long bình thường, người chưa đột phá Thần cấp cũng đều có thể làm được. Thế nhưng nếu là người đứng bên cạnh mới có thể phát hiện Hỏa Long đã bị nén thành thể rắn. Lấy nước để mô tả, bên ngoài có lẽ là thủy tiễn nhưng thực ra đó chính là băng tiễn. Tới một trình độ nhất định thì mới có thể làm được điều này, cho dù có là Vân Liệt Diễm cũng chưa thể.

Nước hóa thành băng thì rất rất đơn giản, nhưng để lửa ngưng tụ lại thành thể rắn thì gần như quá phi thực tế. Nham thạch nóng chảy chính là tần thứ nhất, nhưng tốc độ của nó lại kém hơn hỏa diễm rất nhiều. Nham thạch nóng chảy gần như là chất lỏng, hỏa diễm cũng rất mềm mại. Nếu nén hỏa diễm đến một mật độ nhất định sẽ khiến nó vượt qua uy lực của nham thạch nóng chảy, thậm chí tốc độ của nó còn nhanh hơn không biết bao nhiêu. Đây là một loại năng lượng đáng sợ đến bậc nào.

Hàn Văn đứng yên, hẳn có thể cảm nhận ra nhiệt độ này chưa đến gần mình cũng đã tổn thương thân thể. Xương cốt của hắn như bị thiêu đốt, rất nhanh sẽ hóa thành tro tàn.

Ngay lúc tất cả mọi người đều đang chờ Hàn Chi sẽ bị biến thành tro bụi như thế nào thì thân hình hắn lại khê nhúc nhích, chỉ trong giây lát đã lùi về sau mấy chục mét. Trong tay hắn nắm Hàn Tinh cung, băng tiễn cũng đã bay về phía Hỏa Long. Thế nhưng băng tiễn chỉ vừa đến gần Hỏa Long đã bị biến thành những làn khói nhẹ, sau đó biến mất giữa không trung.

“Hàn Tinh cung?” Lúc này, trong đám đông có người sợ hãi than.

Hàn Tinh cung từng là đệ nhất binh khí của đại lục Thần Chi, sau đó lại thất lạc. Nghe nói nó bị rơi xuống đại lục Tranh Vành nhưng vẫn chưa có ai tìm được. Nghe nói Hàn Tinh cung đã nhận chủ, cũng bởi vì chủ nhân của mình mới quyết định rời khỏi đại lục Thần Chi. Cho nên khi mọi người nhìn thấy Hàn Tinh cung trong tay Hàn Chi đều ngây dại.

Hàn Lăng cũng mừng như điên. Không ai hiểu lai lịch của Hàn Tinh cung như hắn. Hàn Tinh cung là chí bảo của bộ tộc Thần Long, muốn điều khiển được nó cần phải có nội lực vô cùng cường đại. Tuy nhiên nó lại có thể phóng ra nguồn năng lượng còn mạnh hơn mấy lần so với chủ nhân của mình, quả thật là một vũ khí quý giá. Hắn còn từng tìm kiếm Hàn Tinh cung, tuy người ở đại lục Thần Chi không dùng vũ khí là chính nhưng vào lúc quyết chiến vẫn rất có tác dụng. Chẳng thể trách Hàn Chi dám đứng ra đánh nhau với cao thủ Thần cấp thất giai, thì ra là do trên tay hắn có Hàn Tinh cung.

Tuy nhiên, cho dù là như thế thì với thực lực của Hàn Chi chỉ sợ không điều khiển Hàn Tinh cung được bao lâu. Hàn Tinh cung cũng giống như ma khí, nó phải rút đi nội lực của chủ nhân thì mới có thể phóng ra năng lượng.

Ngay từ đầu Hàn Chi đã sử dụng Hàn Tinh cung cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản công kích của Vinh Liệt mà thôi, chỉ sợ ngay cả một phút cũng không duy trì nổi.

Không ai có thể hiểu rõ bản thân hắn hơn chính hắn. Nếu không phải chênh lệch thực lực quá lớn thì Hàn Chi cũng không bao giờ dùng Hàn Tinh cung. Lúc còn ở đại lục Tranh Vành, hắn đã biết Hàn Tinh cung sẽ rút đi hết toàn bộ nội lực của hắn để công kích. Trong lòng hắn vốn hiểu, cho dù có dùng đến Hàn Tinh cung thì hắn cũng không thể kiên trì được lâu. Cho nên hắn liền rút Hàn Tinh cung ngay từ đầu để ngăn cản công kích, Vinh Liệt đương nhiên sẽ nghĩ hắn đã đến cực hạn, cho nên sẽ thả lỏng cảnh giác.

Phải nói ngay từ đầu Vinh Liệt không hề đề phòng Hàn Chi. Chính Hàn Chi cũng rất rõ thực lực hai người cách biệt đến trình độ nào. Muốn thắng Vinh Liệt, không phải chỉ cần Hàn Tinh cung là đủ.

Quả nhiên như dự đoán của hắn. Chưa tròn một phút sau, Vinh Liệt đã mất kiên nhẫn, hai thanh đao cháy lửa thật lớn xuất hiện trong tay hắn. Hai tay hắn đan chéo giữa không trung chém ra một hình chữ thập

cháy lửa, bức bách Hàn Chỉ.

Sắc mặt Hàn Chỉ lúc này đã trắng bệch. Công kích lúc này mặc dù không hao tổn nhiều năng lượng của hắn nhưng hắn lại rót toàn bộ công lực vào Hàn Tinh cung, cho nên bây giờ có thể đứng là quá gắng gượng rồi.

Trận đấu giữa hai người có thực lực kém xa nhau đáng lý phải diễn ra khá nhanh. Nếu là bình thường với đối thủ cỡ như Hàn Chỉ, Vinh Liệt tuyệt đối có thể giết trong tích tắc. Lần đầu tiên có người đỡ được công kích của hắn, hắn vẫn vô cùng kinh ngạc. Tuy nhiên kinh ngạc qua đi, Hàn Chỉ vẫn không thể nào là đối thủ của hắn.

Hàn Chỉ lại căng dây cung một lần nữa, ánh sáng tím xuất cung bổ ngang hình chữ thập trước mặt, phóng về phía Vinh Liệt. Lần này hiển nhiên là Vinh Liệt không đoán trước được, tốc độ của Hàn Tinh cung cực nhanh, nhanh đến độ khiến cho Vinh Liệt run sợ trong lòng. Hắn hoảng hốt né tránh nhưng vẫn bị tia sáng tím kia đâm trúng cánh tay, cơn đau truyền đến, máu tươi tí tách rơi xuống.

Sắc mặt Vinh Liệt ngay lập tức trở nên tái nhợt, tay trái vận công điểm vài huyệt đạo trên người. Vài giây sau, mồ hôi lạnh vẫn chảy trên trán hắn. Thiếu chút nữa thì cánh tay phải của hắn đã bị phé rồi!

Hàn khí từ Hàn Tinh cung cực lớn, trong nháy mắt đâm trúng đã xuyên qua xương cốt của hắn. Nếu hắn không kịp thời dùng nhiệt khí ngăn cầm máu thì bây giờ cánh tay này đã vỡ vụn.

Hàn Chỉ đứng nguyên tại chỗ, Hàn Tinh cung đã được thu vào, thân ảnh của hắn thoát nhìn có chút đơn độc. Mái tóc trắng tung bay, đôi mắt màu tím quầng rừ cùng một thân trường bào tím, thân ảnh vốn cao lớn dị thường giờ khắc này lại khiến cho người ta cảm thấy có chút ưu thương, dường như tùy thời đều có thể rồi ngã xuống.

“Chỉ nhi!”

“Cha!”

“Lão đại!”

Thanh âm của mọi người truyền đến, Hàn Chỉ lại như không nghe thấy, vẫn đứng bất động tại chỗ. Gương mặt trắng bệch, máu tươi lặng yên nhuộm đỏ khóe môi.

Vinh Liệt nhìn Hàn Chỉ, ruột gan đều sôi lên sùng sục. Cả đời này hắn chưa từng chặt vật như bây giờ, một kẻ Thần cấp tứ giai tâm thường mà cũng dám đứng ra khiêu chiến với hắn. Nếu hôm nay hắn bỏ qua dễ dàng như vậy thì từ nay về sau hắn cũng không thể sống yên ở đại lục Thần Chi này nữa.

“Chết tiệt! Hỏa Thiên Tuyệt, mau kêu người của ngươi dừng tay lại. Nếu nhi tử của lão tử mất một cọng tóc, lão tử nhất định sẽ khiến cho Hỏa thị chôn cùng!” Hàn Lăng biết Hàn Chỉ không nghe thấy bất kỳ lời gọi nào chính là vì đã đến cực hạn.

Hỏa Thiên Tuyệt lạnh mặt, nếu bỏ qua như vậy thì mặt mũi gia tộc Hỏa thị của ông nên để vào đâu? Nếu ra tay, Hàn Lăng quả thật là khó chơi vô cùng. Bình thường nếu tổn thương người của hắn, hắn đều kéo quân đến tính sổ. Nếu bây giờ tổn thương nhi tử độc nhất của hắn, hắn nhất định sẽ nháo cho Hỏa thị lật trời.

Thế nhưng bên này Hỏa Thiên Tuyệt còn chưa kịp suy nghĩ kỹ càng thì bên kia Vinh Liệt đã ra tay.

Hôm nay, Hàn Chỉ không thể không chết! Nếu lúc đầu Vinh Liệt còn có ý tha mạng cho Hàn Chỉ thì bây giờ nếu Hàn Chỉ không chết, hắn không còn mặt mũi nào để nhìn người đời nữa.

Nháy mắt, Vinh Liệt biến thân thành Hỏa Sư cao ba mét, cả người rực lửa. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, vung móng vuốt về phía Hàn Chỉ.

“Chết tiệt! Dừng tay cho lão tử!” Hàn Lăng lúc này đã quên quy tắc không thể nhúng tay của trận đấu, vội vàng giơ tay ngăn cản.

Ầm một tiếng, công kích mà Hàn Lăng đánh Vinh Liệt đã bị người ngăn chặn, chính là Hỏa Tử Mộ.

“Hỏa Tử Mộ, ngươi muốn làm cái gì? Ngươi nghĩ rằng ta không giết được ngươi sao?” Hàn Lăng nhìn thấy công kích của mình bị Hỏa Tử Mộ đánh tan, sắc mặt liền biến đen.

“Người ngoài không thể nhúng tay vào trận đấu” Tử Mộ vẫn bình tĩnh, thần nhiên nhìn sàn đấu giữa quảng trường, lúc này móng vuốt rực lửa của Vinh Liệt đã gần như đánh đến ngực Hàn Chỉ.

Thế nhưng trước mắt tất cả mọi người, Hàn Chỉ lại vươn tay, ngón tay thon dài nắm lấy chân trước của Vinh Liệt. Hắn cười một cách quỷ dị, ánh sáng tím bắt đầu khởi động toàn thân. Một tia sáng tím bắn ra từ trong mắt hắn, khoảng cách ngắn như vậy cho nên dễ dàng đâm vào người Vinh Liệt.

Một khắc đó, cả quảng trường đều lâm vào yên tĩnh.

Giữa sàn đấu, Vinh Liệt đã hóa lại thành hình người đang bị Hàn Chỉ giữ chặt tay trái, thân thể lung lay vài cái sau đó quỵ rạp xuống đất. Tay phải của Vinh Liệt bị ôm ngực, máu tươi đang không ngừng trào ra.

Im lặng một cách quỷ dị.

Một lúc lâu sau, mọi người mới kịp phản ứng, trợn to mắt không dám tin nhìn sàn đấu.

Thật ra Hàn Chỉ chặt vật hơn so với Vinh Liệt, trên người hắn nhiều chỗ bị cháy trơ thịt, quần áo rách rưới, ngay cả tóc cũng đều có nhiều nơi cháy đen, mặt lấm lem hòa lẫn máu tươi, gần như nhìn không ra hình dáng của hắn. Chỉ có đôi con ngươi màu tím tỏa ra ánh sáng bức người.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía gia tộc Hỏa thị, động tác vô cùng chậm rãi, giống như chỉ một cái ngẩng đầu cũng đã tiêu tốn hết toàn bộ sức lực của hắn.

“Gia tộc Hỏa thị nghe kỹ cho ta, thù giết thù thù không đội trời chung! Ta, Hàn Chỉ, ngày hôm nay muốn nói cho các ngươi biết, cứ chờ đó, mười năm sau chính là ngày ta diệt hết toàn bộ các ngươi!”

126. Q.4 - Chương 128

Ba tháng trôi qua thật nhanh, đến nay Vân Liệt Diễm đã hôn mê đến tháng thứ tư.

“Tu, tại sao mẹ vẫn chưa tỉnh lại vậy? Không phải người nói là ba tháng sau mẹ sẽ tỉnh sao?” Đóa Đóa vừa đến thăm Vân Liệt Diễm, vội vàng chạy đến ôm cổ Ngục Tu hỏi.

“Có lẽ hôn mê cũng là chuyện tốt” Ngục Tu hờ hững nhìn về phía xa. Nhân loại bởi vì có nhiều tình cảm cho nên mới có nhiều đau khổ như vậy. Đôi khi, vĩnh viễn không tỉnh lại cũng là một chuyện hạnh phúc. Chẳng hạn như tình trạng của Vân Liệt Diễm lúc này.

“Tu, ngươi hư quá! Người vậy mà mong mẹ không tỉnh lại, ta tức giận, ta không chơi với ngươi nữa” Đóa Đóa quay mặt qua chỗ khác, trèo xuống khỏi người Ngục Tu, sau đó trở về phòng ngồi bên cạnh Vân Liệt Diễm.

Ngục Tu nhìn về phía căn phòng, sau đó đứng dậy đi về hướng đó. Hắn vừa tới cửa đã nghe thấy tiếng kêu vui vẻ của Đóa Đóa.

“Ồ ô... Mẹ tỉnh rồi! Rốt cuộc thì mẹ cũng tỉnh rồi!”

Vân Liệt Diễm không biết mình đã ngủ bao lâu, nàng chỉ biết mình vừa nằm mơ thấy cả người mình toàn máu, rất nhiều máu chảy ra từ người nàng, thấm ướt tất cả. Nàng mơ thấy một đứa nhỏ đáng yêu cả người đầy máu vây tay với nàng. Nàng nghe thấy nó gọi nàng là mẹ, nàng vươn tay muốn ôm lấy nó nhưng càng vươn thì nó lại chạy càng xa. Nàng đuổi theo nó, nhưng có cố gắng chạy cỡ nào vẫn không theo kịp. Nàng mơ thấy cả người Hàn Chỉ đầy máu, mơ thấy ánh mắt tuyệt vọng cùng nén giận của hắn, sau đó hắn quay đầu đi, rời khỏi nàng. Nàng mơ thấy Tử Mộ vẫn luôn hỏi nàng tại sao lại phản bội hắn, nàng không ngừng chạy trốn nhưng vốn dĩ không có nơi nào cho nàng trốn.

Mở bừng hai mắt, trước mắt nàng là khuôn mặt của Đóa Đóa.

Sau một lúc, thần trí của nàng rốt cuộc cũng dần rõ ràng.

“Ô ô... Mẹ đã ngủ bốn tháng rồi. Ô ô... Đóa Đóa rất sợ, rất nhớ mẹ. Rốt cuộc thì mẹ cũng tỉnh lại!” Đóa Đóa bổ nhào vào trong lòng Vân Liệt Diễm, nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt.

“Được rồi Đóa Đóa, mẹ không sao cả” Vân Liệt Diễm ôm lấy Đóa Đóa, vươn tay lau nước mắt cho con bé.

Nàng đã ngủ đã lâu như vậy sao? Bụng bỗng dưng đau đớn khiến cho Vân Liệt Diễm nhíu mày, trán chảy mồ hôi lạnh.

“Đóa Đóa, đây là nơi nào?” Vân Liệt Diễm nhìn xung quanh, là một căn phòng trống lẹ, không gian kiến trúc khá giống với thế giới cận đại. Ngay cửa, một nam nhân đang thản nhiên đứng đó.

“Nơi này là nhà của Tu. Mẹ, chính Tu đã cứu chúng ta, nếu không chúng ta đều chết cả rồi. Mẹ không tỉnh lại, con thật sự rất sợ hãi” Đóa Đóa bịu môi, ủy khuất nhìn Vân Liệt Diễm.

“Đóa Đóa, bây giờ mẹ đã tỉnh lại, không có chuyện gì nữa. Con ngoan ngoãn ra ngoài chơi đi, mẹ muốn nghỉ ngơi thêm một chút” Bụng đau đớn khiến cho sắc mặt nàng càng thêm tái nhợt, đành phải nhẹ nhàng đẩy Đóa Đóa ra.

“Mẹ...” Đóa Đóa còn muốn làm ỏ trong ngực Vân Liệt Diễm nhưng khi nhìn thấy nàng xoay đầu qua nơi khác thì do dự một chút, sau đó chạy ra ngoài.

Đợi cho Đóa Đóa ra ngoài, Vân Liệt Diễm mới đặt tay lên bụng hơi gồ lên của mình. Mặc dù bụng chưa lộ rõ nhưng nàng vẫn biết chuyện gì xảy ra. Thế nhưng... bây giờ nàng đã không còn cảm nhận được bất cứ dấu vết sinh mệnh của nó.

“Với tình huống của người lúc đó mà có thể giữ nó được đến tháng thứ ba đã là kỳ tích rồi. Nó đã rút mất một phần sinh mạng của người, nếu còn sống thì cả hai người cũng không sống nổi. Người bị năng lượng thiên thần gây thương tích, cho dù có hi sinh cũng không có cách nào sinh nó ra” Ngục Tu tiến lên đặt hai đóa hoa lên bàn, sau đó xoay người rời đi.

Vân Liệt Diễm vươn tay cầm lấy hai đóa hoa, là hoa hồng. Mà con của nàng lại chết khi còn ở trong bụng.

Nước mắt, từng giọt lớn rơi xuống. Nàng hận chính bản thân mình.

Tại sao lại như vậy? Lúc ấy nàng chỉ biết nhảy vào lốc xoáy màu trắng đỏ để đến Âm Chi Sâm Lâm, cũng chưa từng suy nghĩ đến hậu quả. Sao nàng có thể lỗ mãng như vậy?

Sao nàng không đợi Hàn Chỉ đến cứu mình? Biết rõ một tháng sau là Hàn Chỉ sẽ đến cứu, tại sao nàng lại không chờ thêm một chút? Rõ ràng đã từng nói với hắn, cho dù xảy ra chuyện gì cũng đều phải tin hắn, tại sao nàng không làm được? Đều là lỗi của nàng! Đều là lỗi của nàng!

Nàng vốn dĩ có thể lợi dụng Tử Mộ, nhưng vì hắn đã hi sinh cho nàng quá nhiều cho nên nàng không thể tiếp tục liên lụy đến hắn. Không có cái gì nàng làm được cả!

Tại sao... Tại sao nàng lại hèn yếu như vậy?

Nếu nàng có thể mạnh mẽ hơn một chút, nàng sẽ không cần e ngại Đại trưởng lão, không cần e ngại bát đại gia tộc, không cần giống như một con chuột qua đường không tìm ra chỗ trốn.

Nàng nàng có thể mạnh mẽ hơn một chút, nàng sẽ bảo vệ được con của mình, sẽ không cần phải trở mặt nhìn nó phải rời khỏi thế giới này khi chưa được sinh ra.

Nàng nàng có thể mạnh mẽ hơn một chút, nàng cũng không cần phải ngồi ở đây, cầm hoa hồng tưởng niệm mà rơi nước mắt.

Nàng vẫn luôn cậy mạnh như vậy, luôn nghĩ rằng mình có thể, nhưng sự thật lại chứng minh nàng thật sự còn chưa đủ mạnh mẽ, cho nên mới không thể đối phó với kẻ thù.

Nàng thừa nhận mình có rất nhiều năm sống không người thân, cho nên vẫn luôn xem trọng những người bên cạnh. Nàng sợ bọn họ bị thương cho nên không ngừng khiến bản thân mình cường đại hơn. Không cho phép Mộc Miên cùng Phượng Lạc Vi đến đại lục Thần Chi cũng là vì sợ nàng không lo được cho bọn họ, bọn họ sẽ bị thương. Nàng sợ cái cảnh mất đi người thân, cho nên nàng vẫn luôn cố gắng sắp xếp hết tất cả mọi chuyện theo hướng ổn thỏa nhất.

Thế nhưng, nàng vẫn phải đối diện với nó.

Đứa bé này đến hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng. Lúc trước nói những lời đó với Tử Mộ cũng là vì muốn hấn hết hi vọng với nàng. Nếu lúc đó nàng biết tất cả, tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như vậy.

Lần đầu tiên có cảm giác huyết nhục rời khỏi cơ thể, cảm giác người thân của mình ra đi như vậy, vĩnh viễn cũng không quay trở về.

Vĩnh viễn cũng không quay trở về!

Nước mắt thấm ướt hoa hồng trên tay. Vân Liệt Diễm nói với chính mình, sau khi khóc xong, mọi chuyện đều sẽ bắt đầu lại một lần nữa.

Nàng không phải loại người yếu đuối, nàng cũng chưa bao giờ cho phép chính mình yếu đuối như vậy. Gia tộc Hỏa thị, Hỏa Thiên Tuyệt, các người bức ta đến tận đây mới có thể trốn thoát, cuộc đời này, Vân Liệt Diễm ta nhất định sẽ nghiền xương các người thành tro.

Vân Liệt Diễm nâng tay, nhét hoa hồng vào trong miệng, sau đó nhắm hai mắt lại.

Thật xin lỗi con, là mẹ không bảo vệ được con, nhưng sẽ có một ngày mẹ sẽ báo thù cho con. Mẹ sẽ đòi lại tất cả trên người bọn chúng. Bọn chúng muốn tranh giành quyền lợi, mẹ sẽ khiến chúng không có lợi để tranh, không có quyền để tranh.

Vân Liệt Diễm nàng nói được thì làm được!

Mặc kệ Vân Liệt Diễm có bao nhiêu nôn nóng nhưng cũng không đem thân thể của mình ra mà đùa giỡn. Dưỡng thương thêm một tháng, nàng mới đi ra cửa phòng tìm Ngục Tu.

“Cám ơn người” Vân Liệt Diễm nhìn Ngục Tu, cho dù Đóa Đóa không nói thì nàng cũng đoán được thân phận của người này – Ma Vương Ngục Tu đến từ Minh Giới trong truyền thuyết, thực lực vô cùng cường đại, khắp đại lục Thần Chi cũng không có ai đánh qua tay hắn.

“Ta lấy đồ của Đóa Đóa, cứu người chỉ là để trao đổi” Ngục Tu vẫn luôn duy trì biểu tình lãnh đạm, dường như cho dù xảy ra chuyện gì cũng không thể khiến cho hắn thay đổi cảm xúc.

“Đóa Đóa chắc gây ra cho người nhiều phiền phức. Ta muốn biết phải làm cách nào mới có thể rời khỏi đây?” Người này không có ý xấu với hai mẹ con nàng, cho nên nàng cũng không có ý xấu trở lại. Vân Liệt Diễm nàng từ trước đến nay chính là như vậy, ân oán rõ ràng, cho dù đối phương là người tốt hay người xấu, có ân thì sẽ nhớ rõ, còn có oán thì mãi không quên.

“Thực lực đạt tới Thần cấp bát giai mới có thể ra vào Âm Chi Sâm Lâm. Hiện tại, người không thể ra được” Ngục Tu vẫn không nhìn vào Vân Liệt Diễm như trước, chỉ ngồi trên ghế thản nhiên nhìn về phương xa. Dường như vĩnh viễn hắn cũng không chán ghét phong cảnh xung quanh.

“Không có cách nào khác sao?” Khóe miệng Vân Liệt Diễm co rút. Chỉ có Thần cấp bát giai mới có thể ra vào, chẳng lẽ nàng phải ở trong này tu luyện đến Thần cấp bát giai sao? Vậy thì đến bao giờ mới ra khỏi nơi đây được?

“Nếu người không tin vào bản thân mình, vậy thì bây giờ có thể đi” Sau khi đi, có chuyện gì xảy ra cũng không liên quan đến hắn.

Ngục Tu cũng không nói gì tiếp, nhưng Vân Liệt Diễm lại rất rõ ý của hắn. Ngục Tu không phải là người sẽ nói dối, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng đã biết điều này. Dạng người như hắn chỉ sợ luôn khinh thường những kẻ chuyên nói dối. Thế nhưng để đạt đến Thần cấp bát giai, đó quả thật là một khoảng thời gian xa xôi.

Ngục Tu nâng tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một viên ngọc màu xanh lục. Viên ngọc có độ to vừa phải, xung quanh ánh lên tia sáng màu lục.

“Oa! Tu, cái này là cái gì vậy? Sao người chưa từng cho ta xem thế?” Từ bên ngoài chạy về, Đóa Đóa nhìn thấy vật này liền tò mò ngó liên.

“Mộc Nguyên?” Trên tay có một Thủy Nguyên, cho nên Vân Liệt Diễm liền nhìn ra đây là Mộc Nguyên. Nàng cũng cảm thấy Tiểu Nhẫn đang run lên.

Ngục Tu không nói gì, chỉ đưa Mộc Nguyên cho Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm hơi nhú mào, hỏi: “Cho ta sao?” Có loại chuyện tốt này sao? Bất đại gia tộc vì ngọc căn nguyên mà tranh đấu đến đầu rơi máu chảy, bây giờ hần lại cho nàng sao?

“Đóa Đóa, nàng đưa nữ tử trong Minh Giới kia ra đi. Nàng ta chịu đựng thiên đao vạn quả, giao toàn bộ sinh mạng của mình cho người ký kết khế ước với mình. Chỉ với một mảnh Trấn Hồn Ngọc thì nhiều lắm cũng đảm bảo nàng ta không chết mà thôi” Ngục Tu nói với Đóa Đóa, sau đó lại nói với Vân Liệt Diễm: “Dùng ngọc căn nguyên có thể điều chỉnh thương thể trên người người trong khoảng thời gian ngắn nhất, sau đó nó sẽ trợ giúp người tu luyện. Bất kể là vết thương do năng lượng thiên thần hay thiên phạt, chỉ cần có ngọc căn nguyên là sẽ khôi phục như lúc ban đầu”

“Nhưng mà... tại sao người lại cho ta thứ này?” Vân Liệt Diễm vẫn không hiểu, tại sao Ngục Tu vô duyên vô cớ cứu nàng, bây giờ lại còn muốn giao Mộc Nguyên cho nàng?

“Mộc Nguyên là chí bảo của gia tộc Mộc thị, ta với Mộc thị thế không đội trời chung, vì thế giao Mộc Nguyên cho người chính là để người trở thành kẻ địch của Mộc thị, cũng chẳng phải là chuyện tốt gì đâu” Ngục Tu vung tay, Mộc Nguyên đã rơi vào lòng bàn tay của Vân Liệt Diễm.

Cho dù đây có là một trong những nguyên nhân, nhưng...

Ánh mắt Ngục Tu dừng trên người Đóa Đóa, nhớ lại mấy ngày trước hần từng hỏi Đóa Đóa “Thích nơi đây không?”

Đóa Đóa nghĩ nghĩ rồi đáp: “Thích! Bởi vì Tu trả lời toàn bộ vấn đề của ta, không giống thúc thúc, bọn họ đều sợ mấy cái vấn đề của ta”

“Vậy nàng... có muốn rời khỏi không?”

“Dĩ nhiên là muốn rồi! Nơi này chỉ có một mình Tu, ta sẽ cảm thấy nhàm chán. Hơn nữa, ta cũng rất muốn gặp lại cha, tuy bọn họ có đôi khi không thích trả lời câu hỏi của ta nhưng ta vẫn rất nhớ họ. Nơi này là nhà của Ta, cho nên ta cũng muốn về nhà”

Ngục Tu thu hồi tầm mắt.

Đóa Đóa lấy Huyết Ngọc từ Minh Giới ra. Trải qua mấy tháng, nữ tử trong Huyết Ngọc đã hoàn toàn có thể nhìn rõ. Đó là một tiểu cô nương rất đẹp, cổ vể lớn hơn Đóa Đóa một chút, mái tóc dài màu vàng hơi xoắn, chiếc mũi cao thẳng, lông mi cong cong hình cánh quạt.

Vân Liệt Diễm kinh ngạc nhìn tiểu cô nương bên trong Huyết Ngọc. Thật đẹp, nhìn giống như công chúa châu Âu vậy! Da trắng điển hình, không biết đôi mắt có phải màu xanh hay không?

Nhìn thấy nàng ta, Vân Liệt Diễm không khỏi nhớ tới Vàng. Oa, cũng không biết đứa nhỏ đó bây giờ thế nào rồi!

“Người nói nàng nhận lấy hình phạt thiên đao vạn quả gì đó, là sao?” Chẳng biết tại sao khi nhìn thấy tiểu cô nương này, Vân Liệt Diễm lại cảm thấy đau lòng.

“Nàng trao toàn bộ sinh mệnh của mình cho người ký kết khế ước với mình, cho nên tự mình chịu hình phạt thiên đao vạn quả, sau đó là hồn phi phách tán. Có người đặt một mảnh Trấn Hồn Ngọc trong người nàng, bảo vệ nàng khỏi hồn phi phách tán. Thế nhưng nếu muốn sống lại phải cần đến năng lượng của ngọc căn nguyên” Ngục Tu nói tiếp: “Người vừa tu luyện vừa vấy nàng trong cấm chế của người, để cho nàng hấp thụ năng lượng ngọc căn nguyên. Đến lúc hấp thụ đủ, nàng sẽ tỉnh lại”

“Nếu nàng có thể tỉnh lại thì thật tốt quá!” Vân Liệt Diễm nhìn tiểu cô nương, cõi lòng tràn đầy thương tiếc. Có lẽ là bởi vì nàng vừa mất đi con của mình, bây giờ nhìn thấy đứa nhỏ đáng thương này liền cảm thấy đau lòng.

“Ta đưa nàng đi” Vân Liệt Diễm nhẹ nhàng nâng tay ôm Huyết Ngọc về phòng.

“Mẹ phải tu luyện với tỷ tỷ sao?” Đóa Đóa ngẩng đầu lên, hỏi.

Vân Liệt Diễm gật gật đầu. Nàng biết Đóa Đóa không cần phải tu luyện, năng lượng của con bé là do trời sinh, chỉ cần chậm rãi vận dụng thì có thể gia tăng công lực.

“Đóa Đóa ngoan, sau khi mẹ đến Thần cấp bát giai sẽ đưa con ra ngoài tìm cha nhé?” Vân Liệt Diễm xoa xoa đầu Đóa Đóa. Bây giờ, nàng nhất định sẽ không để cho bất luận kẻ nào có thể ức hiếp người nhà của mình. Gia tộc Thủy thị hay Hỏa thị, Mộc thị, cho dù là toàn bộ người trong thiên hạ đều là kẻ địch của nàng, nàng cũng tuyệt đối không tiếp tục mềm yếu nữa.

Thiên hạ này, nàng nhất định phải làm chúa tể!

127. Q.4 - Chương 129: Chương 123

Gia tộc Kim thị hẳn là nơi tráng lệ nhất đại lục Thần Chi bởi vì sự ảnh hưởng của Kim Nguyên mà nơi nơi đều tràn ngập nguyên tố hệ kim loại. Thuộc tính hệ Kim là năng lực vô cùng đặc biệt, nó có thể tùy ý thay đổi mật độ hệ kim, lúc cần sẽ biến thành binh khí, thay đổi hình dạng của binh khí.

Giống như lúc trước Vàng sử dụng Lưỡi Kim Loại, còn có Châm Kim Loại và nhiều thứ khác, tất cả đều do nguyên tố hệ kim ngưng tụ lại một chỗ, sau đó thay đổi hình dạng của nó. Trong chiến đấu, thuộc tính kim tuy không có năng lực huỷ hoại cường đại như hỏa cùng thủy, nhưng nó lại có lực công kích mà hai thuộc tính kia không bì nổi. Hơn nữa, trừ khi là hỏa diễm cực mạnh, nếu không thì không cách nào công phá được hệ phòng ngự hệ kim với những công kích thông thường.

Mà gia tộc Kim thị hiển nhiên là lợi dụng thuộc tính kim để tùy ý thay đổi kim loại thành hình dạng mà bọn họ muốn, rất nhiều kiến trúc vô cùng kỳ lạ được dựng nên.

Lúc này, trên đường lớn thành Kim Giáp có ba nữ tử xinh đẹp dị thường đang mở to mắt đảo mắt nhìn xung quanh, âm thầm kinh ngạc.

“Vàng tỷ tỷ, sau khi trở về tỷ cũng xây cho muội một căn nhà như vậy nha? Giống như căn tổ chim khổng lồ kia kia!” Đóa Đóa hưng phấn chỉ vào căn nhà lơ lửng phía xa, vui vẻ kéo tay áo nữ tử chỉ cao hơn mình một chút bên cạnh.

“Đóa Đóa, mấy năm nay Ngục Tu nuôi con thành cái dạng gì rồi hả? Thật không hiểu con có thể trải qua mấy năm trời với tên khó hiểu ít nói kia như thế nào, vậy mà giờ đây vẫn còn cái tật lú ra lú rú” Vân Liệt Diễm bĩu môi nhìn Đóa Đóa đã mười ba tuổi mà vẫn còn bộ dạng như loa phát thanh như cũ, một chút yên tĩnh cũng không thể có.

Đúng vậy, ba người này chính là Vân Liệt Diễm, Đóa Đóa cùng tiểu cô nương ở bên trong Huyết Ngọc – Vàng, vừa ra khỏi Âm Chi Sâm Lâm. Lúc Vàng mở mắt tỉnh lại đã khiến cho Vân Liệt Diễm kinh hãi. Trăm triệu không ngờ tiểu cô nương khiến cho nàng đau lòng mấy năm trời lại là Vàng. Con bé phải hấp thụ năng lượng ngọc căn nguyên mấy năm trời mới có thể hoàn toàn khôi phục. Thế nhưng khi Vân Liệt Diễm hỏi chuyện trước kia, nàng một mực không nói, mà Vân Liệt Diễm cũng không ép nàng. Cả hai cùng nhau tu luyện, bởi vì nếu không thể đạt đến Thần cấp bát giai thì bọn họ không thể rời khỏi Âm Chi Sâm Lâm. Tròn tám năm, Vân Liệt Diễm rốt cuộc đột phá Thần cấp bát giai cấp hai, mà Vàng dưới sự trợ giúp của ngọc căn nguyên cũng thành công đột phá Thần cấp bát giai cấp một.

Lúc đầu Ngục Tu còn nghĩ Vân Liệt Diễm phải cần ít nhất mười năm mới có thể thành công, không ngờ chỉ mới tám năm mà nàng đã có thể đột phá Thần cấp bát giai cấp hai. Chẳng thể trách Hỏa Phượng Hoàng được tôn xưng mà đệ nhất Thần thú thượng cổ, tốc độ tu luyện của nàng quả thật là khiến người khác phải lóa mắt.

Đóa Đóa le lưỡi lắc lắc cánh tay của Vàng, nói: “Tỷ tỷ, tỷ xem mẹ ức hiếp muội kia!”

Vàng cong mày, đáp: “Khi về nhà, muội muốn gì ta đều làm cho muội”

“Oa! Vẫn là tỷ tỷ tốt nhất!” Đóa Đóa hoan hô, sôi nổi nhìn hàng quán hai bên đường.

Vân Liệt Diễm lắc đầu, giận dữ nói: “Vàng, con đừng có nuông chiều con bé quá. Con nhóc này bị nuông chiều như vậy, vĩnh viễn cũng không trưởng thành nổi”

Mấy năm nay nàng cùng Vàng vội vàng tu luyện, cho nên Đóa Đóa là hoàn toàn bị ném cho Ngục Tu, dù sao nàng cảm thấy Ngục Tu cũng sẽ vui vẻ chăm nom cho Đóa Đóa. Chẳng qua nàng thật không ngờ con bé lại bị Ngục Tu nuôi đến ‘coi trời bằng vung’ như thế này.

Cũng sau đó nàng mới biết thì ra trong Âm Chi Sâm Lâm cũng không phải chỉ có một mình Ngục Tu. Nơi Ngục Tu ở cũng chỉ là dưới tầng chót của Âm Chi Sâm Lâm, ở phía trên là nơi nào chính Ngục Tu cũng không biết. Thế nhưng dù chỉ là tầng chót nhưng quái vật cũng nhiều đến không đếm được.

Không giống với linh thú cùng Thần thú có trí tuệ cùng có thể hóa thành hình người, trong Âm Chi Sâm Lâm hoàn toàn là quái thú. Dù loại hình dạng, giống như được lai tạp bằng những loài khác nhau, hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của nhân loại. Những quái vật này đều không có trí tuệ nhưng thực lực lại vô cùng cường hãn. Theo như lời Ngục Tu nói thì phần lớn quái thú đều do linh hồn oán hận biến thành, trong đầu bọn chúng chỉ có cừu hận đối với thế giới này, cho nên mới phải sinh trưởng ở nơi âm u như Âm Chi Sâm Lâm.

Công kích của bọn chúng hoàn toàn liều mạng, không theo bất kỳ chiêu thức hay quy tắc nào, hơn nữa còn là không chết không ngừng tấn công. Không có thực lực Thần cấp bát giai mà muốn rời khỏi Âm Chi Sâm Lâm quả thật chính là nằm mơ. Lúc nhìn thấy đám quái thú này, Vân Liệt Diễm rốt cuộc cũng hiểu lời nói năm đó của Ngục Tu.

Tuy nhiên đến khi nàng rời khỏi Âm Chi Sâm Lâm mới phát hiện ra một chuyện quỷ dị. Đám quái thú không có trí tuệ này lại nói gì nghe nấy đối với Đóa Đóa. Đóa Đóa bảo bọn chúng đi đông, không một con nào dám đi tây. Điều này khiến cho Vân Liệt Diễm buồn bực rất lâu, hỏi Đóa Đóa thì mới biết mỗi ngày con bé đều than thở nhàm chán, Ngục Tu liền đưa nàng ra ngoài chơi. Có Ngục Tu làm hậu thuẫn, đám quái vật này đương nhiên không dám làm trò.

Vân Liệt Diễm khi đó liền hối hận vì đã giao Đóa Đóa vào tay Ngục Tu. Con bé hoàn toàn không được dưỡng thành yếu diệu thực nữ yếu diệu mà lại ra một tiểu ma vương chân chính.

Thế nhưng cũng phải thật cảm ơn Ngục Tu, nếu không có hắn thì nàng cũng đã không còn mạng chứ đừng nói chi là đột phá Thần cấp bát giai, rồi còn rời khỏi Âm Chi Sâm Lâm.

Tu luyện Thần cấp rất khó, khó hơn gấp nhiều so với tu luyện cảnh giới Thiên Nhân. Cho dù Vân Liệt Diễm có là bản thể của Hỏa Phượng Hoàng, muốn trong một thời gian ngắn như vậy để thăng đến Thần cấp bát giai cũng gần như là chuyện không có khả năng. Tiểu Nhẫn từng nói lợi dụng năng lượng của ngọc căn nguyên có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện của nàng lên gấp bội, nếu một viên có thể tăng tám lần thì hai viên sẽ là sáu mươi tư lần. Nếu không nhờ Ngục Tu đưa cho nàng viên Mộc Nguyên thì tốc độ tu luyện cũng không nhanh như vậy đâu, ngay cả Vàng cũng không thể đột phá Thần cấp bát giai.

Vàng là Thần thú cao cấp được thiên địa sinh ra, bản năng chính là tự hấp thụ năng lượng tự nhiên, lại có dị năng song thuộc tính, cộng thêm sự trợ giúp của ngọc căn nguyên cho nên đột phá được Thần cấp bát giai cũng là hợp tình hợp lý. Thế nhưng bây giờ cũng đã là cực hạn của nàng, bởi vì cho dù có là Thần thú thượng cổ cũng rất hiếm có người bước vào Thần cấp cửu giai. Có thể đạt tới Thần cấp bát giai cũng đã là có năng lực hơn người khác rồi.

Vân Liệt Diễm nhìn thành Kim Giáp đủ loại kiến trúc kỳ quái, thậm chí nàng còn có cảm giác như quay về thời hiện đại. Đương nhiên nơi này cũng chỉ có vẻ ngoài như hiện đại mà thôi, muốn phát triển đến trình độ như vậy ngàn năm sau chỉ sợ còn cần biết bao nhiêu thế hệ cần thận nghiên cứu cùng tích lũy tri thức. Thế nhưng thành Kim Giáp này cũng đã quá quy mô, ít nhất cũng đã biết sử dụng các loại kim loại để xây nhà, điều này cũng là do sự may mắn của gia tộc Kim thị khi có được thuộc tính kim. Nếu nơi này cũng biết cách tạo ra thủy tinh, xi-măng hay bê-tông gì đó, Vân Liệt Diễm cảm thấy hẳn là chẳng khác mấy so với thế giới hiện đại. Ở thế giới này, tất cả mọi người đều sùng kính vũ lực, không mấy ai quan tâm đến kiến thức cùng phát triển, đó cũng là nguyên nhân vì sao mấy vạn năm trôi qua mà đại lục Thần Chi vẫn không thay đổi. Nơi đây, kẻ mạnh thì sống, yếu thì chỉ có chết.

“Mẹ mau đến đây xem, ở đây có tượng kim loại này!” Đóa Đóa kích động, nhưng mặt Vân Liệt Diễm lại đen thui.

Con nhóc này từ lúc năm tuổi đã thích tượng đất, trải qua tám năm sống một cách vô dụng đã có thể thăng cấp thành tượng kim loại.

“Vàng, chúng ta cũng đến xem đi” Vân Liệt Diễm kéo Vàng đến. Đóa Đóa cùng Vàng, một đứa thì khiến cho nàng đau đầu, còn một đứa thì làm cho nàng đau lòng muốn chết.

“Tỷ tỷ mau tới đây” Đóa Đóa kéo Vàng đến trước quầy hàng, nói với người bán: “Gia gia, đây là tỷ tỷ của ta, ông hãy làm một tượng kim loại giống tỷ ấy đi!”

“Được chứ!” Người bán tượng gật gù, sau đó lấy ra một khối kim loại bắt đầu đối chiếu với Vàng và điêu khắc. Khối kim loại trong tay ông ta lại có vẻ mềm như bột, tùy ý ông ta nhào nặn. Chỉ chốc lát sau, một tượng kim loại giống Vàng như đúc đã ra đời.

“Oa! Thật là quá đẹp!” Đóa Đóa giơ chiếc tượng lên trước mặt Vàng, đắc ý nói: “Thế nào? Tỷ tỷ, có phải là đẹp hơn so với tượng đất mà tuổi tằng tỷ hay không?”

“Ừ” Vàng nhận lấy tượng, khoe môi hơi nhếch lên. Bên trong chiếc túi đeo bên hông là tượng đất mà Đóa Đóa tặng nàng năm đó, tượng đất hình nàng và Thiểm Thiểm.

Vân Thiểm Thiểm, đã nhiều năm rồi không gặp hần!

Hần hần là đã đến đại lục Thần Chi rồi. Có Ngân Linh Nhi ở bên cạnh, hần cũng không còn tịch mịch nữa. Hần là hai người họ rất hạnh phúc.

Đã nhiều năm trôi qua, chuyện quá khứ cũng dần phai nhạt trong lòng nàng. Mẹ từng nói thế giới này hoàn toàn dựa vào thực lực để nói chuyện, người có thực lực mới có tư cách sinh tồn. Cũng giống như Long sư phụ từng nói người và thú chỉ là một phần của thế giới này, không có gì khác nhau. Thậm chí Thần thú còn là sự tồn tại đặc biệt của thế giới này, năng lực siêu việt hơn xa nhân loại, cho nên nàng không nên tự ti mà hần là phải kiêu ngạo.

Nàng nhớ ngày đầu tiên vừa ra khỏi Âm Chi Sâm Lâm mẹ từng nói vài điều với mình. Mẹ nói: “Vàng, bây giờ chúng ta đã là Thần cấp bát giới, nói cách khác chính là thế giới này đã bị chúng ta dẫm nát dưới lòng bàn chân. Mặc kệ chúng ta từng chịu đựng đau khổ cùng khó khăn gì, khi ta đặt chân lên mảnh đất đã khiến chúng ta đau khổ một lần nữa thì đã không còn yếu đuối, không còn không thể chịu nổi dù chỉ một kích. Cho nên, đáng chết liền giết, nên trả thù liền trả thù, lúc trước bọn chúng đối xử với chúng ta như thế nào thì bây giờ chúng ta trả lại gấp ngàn vạn lần”

Nàng chưa kể chuyện xảy ra năm đó cho Vân Liệt Diễm, bởi vì cũng không cần phải nói. Trước kia nàng nỗ lực yêu Thiểm Thiểm như vậy. Cho dù khi đó nàng còn quá nhỏ, vẫn chưa hiểu cái gì gọi là yêu, nàng chỉ biết những gì mình có khả năng làm thì đều làm, chỉ cần hần vui vẻ khỏe mạnh, nàng đã mãn nguyện. Thế nhưng sự thật chứng minh, chuyện tình cảm không thể chỉ đến từ một phía. Cho dù nàng trả giá bao nhiêu, Thiểm Thiểm vẫn luôn không liếc mắt nhìn nàng dù chỉ một lần. Trải qua ly biệt, chết đi rồi lại sống lại, nàng như thay đổi sang một cuộc đời khác. Nàng cũng đã nghĩ thông, quá khứ là do nàng quá cố chấp, đôi khi nên buông tay thì phải buông.

Không phải bây giờ nàng cũng rất hạnh phúc sao? Như mẹ nói, bây giờ nàng có năng lực, muốn ức hiếp ai thì ức hiếp, thấy kẻ nào chướng mắt thì đến kiếm chuyện.

Mẹ cũng nói, nàng vĩnh viễn đều là con gái của mẹ. Nàng chỉ cần làm con gái của mẹ là được rồi, sau này Thiểm Thiểm cũng sẽ chỉ là ca ca của nàng mà thôi, cho dù có gặp lại thì chuyện tình cảm này cũng đã chết từ lúc nàng chết. Huống hồ gì bây giờ Thiểm Thiểm cũng không còn nhớ nàng là ai, đúng lúc để cho mọi chuyện bắt đầu lại một lần nữa.

“Ha ha... Vàng, con nên cười nhiều một chút. Con mới mười bốn tuổi mà thôi, cuộc đời còn dài, cho dù đã trải qua chuyện gì thì cũng đã qua rồi, bất cứ thứ gì cũng có một lần bắt đầu lại. Con nhìn Đóa Đóa xem, cả ngày đều là bộ dạng không tìm không phối. Ta vẫn luôn mong con giống với nó vậy” Vân Liệt Diễm

Vân Liệt Diễm nhìn thấy khoe môi Vàng nhếch lên một nụ cười nhẹ liền vỗ vỗ bả vai nàng khích lệ.

“Dạ! Con biết rồi!” Vàng mỉm cười gật gật đầu.

Vân Liệt Diễm xoa xoa đầu Vàng, cũng cười, chỉ cần Vàng có thể vui vẻ thì tốt rồi. Chỉ cần suy nghĩ một chút chút nàng cũng biết con bé vì ai mà biến thành cái dạng này, một trăm phần trăm không thoát khỏi liên quan đến Vân Thiểm Thiểm. Thế nhưng Vàng không muốn nói thì nàng cũng không miễn cưỡng, chờ đến lúc thích hợp tự nhiên sẽ biết. Đứa nhỏ đáng thương, vì Thiểm Thiểm mà chịu biết bao đau khổ, nếu không phải gặp được Đóa Đóa và Ngục Tu thì chỉ sợ đã sớm hồn phi phách tán, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Vân Liệt Diễm chỉ cần nghĩ đến đây liền cảm thấy vô cùng đau lòng, cho nên nàng luôn mong rằng Vàng có thể vui vẻ như Đóa Đóa. Nhìn thấy bộ dáng hiểu biết ngoan ngoãn của Vàng, trong lòng nàng lại càng khó chịu.

“Cái này là của mẹ, cái này là của cha. Con giữ lại, mai mốt gặp nhất định sẽ cho cha bất ngờ” Đóa Đóa cười tươi, nói tiếp: “Mẹ, chắc là cha sẽ tìm ra chúng ta sớm thôi đúng không? Con nhớ cha gần chết rồi! Cha liệu có nhớ con không nhỉ? Có khi nào cha quên luôn con rồi không?”

“Nếu có nhớ thì đều nhớ một mình con, được rồi chứ? Chúng ta tìm nơi nào nghỉ ngơi trước đã, sau đó lại đi tìm cha con” Vân Liệt Diễm nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Đóa Đóa, nhìn thấy một bức tượng trên tay còn lại của nàng liền hỏi: “Đóa Đóa, cái này là làm cho ai?”

“Là cho Tu đó! Thế nhưng cũng không biết đến khi nào mới có thể gặp lại hân. Tại sao hân không đi theo chúng ta vậy nhỉ?” Đóa Đóa lắc lư bức tượng trong tay lại nhớ đến Ngục Tu, nhưng cho dù nàng nói thế nào thì hân cũng không chịu đi theo.

“Con bé này, mới ra ngoài cho hai ngày mà đã nhớ hân rồi à? Nếu vậy thì con còn đi theo mẹ làm gì, cứ ở đó chờ không phải là tốt rồi sao?” Vân Liệt Diễm cười nói, xem ra Ngục Tu cũng không uống công nuôi con bé này mấy năm nay. Vú em siêu cấp bất quá cũng chỉ là như vậy, nàng chưa từng thấy người nào có thể ngoan ngoãn phục tùng Đóa Đóa như Ngục Tu. Thế nhưng lúc nào cũng nhìn thấy gương mặt cứng đờ như người chết của hân, rốt cuộc cũng không biết hân có ý gì.

“Không thêm đâu! Con ở đó đã tám năm, chán muốn chết rồi. Con thích ra ngoài chơi hơn, có ánh sáng nè, ấm áp nè, cái gì cũng có! Còn Âm Chi Sâm Lâm thì chỉ có mỗi Ngục Tu cùng một đám quái vật, lạnh như băng. Nếu Tu cũng có thể ra ngoài với chúng ta thì tốt rồi, bên ngoài thích thú hơn nhiều” Đóa Đóa nhũn mày, còn thở dài: “Mẹ nhìn này, ở trong đó quá lâu đến nỗi mặt mũi con cũng trắng bệch ra rồi, nếu còn tiếp tục ở đó thì con nhất định sẽ chẳng khác gì một cái bánh bao”

“Ha ha...” Nhìn vẻ mặt cùng động tác đáng yêu của Đóa Đóa, Vân Liệt Diễm cùng Vàng cũng không nhịn được cười.

Vân Liệt Diễm có thể cảm nhận được Hàn Chỉ đang ở phương hướng Hàn thành. Gia tộc Kim thị nằm ở hướng một giờ, mà Hàn thị lại ở hướng bảy giờ. Quá xa!

Muốn gặp nhau cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

“Này này, đi nhanh lên, chậm là không kịp đâu!”

Đang tìm khách điểm nghỉ ngơi thì ba người lại nghe thấy tiếng người đi đường xôn xao, sau đó rất nhiều người cùng tùm tùm lại về một hướng.

“Mẹ, bọn họ đang làm cái gì vậy? Chúng ta cũng đi xem được không?” Đóa Đóa vừa nhìn thấy đám đông liền kích động, nhiều người tùm về một hướng nhất định là có chuyện hay để xem.

“Cũng được, dù sao chúng ta cũng không có chuyện gì gấp gáp, chơi một lần cho mệt rồi nghỉ ngơi cũng không muộn” Với thực lực bây giờ của họ, chuyện nghỉ ngơi cùng ăn cơm chẳng qua cũng chỉ là thói quen, không phải là chuyện nhất định phải làm. Hiếm khi nhàn nhã như vậy, nàng cứ đưa hai đứa nhỏ đi chơi một lần cho thỏa, sau này gặp lại kẻ thù khăng định cũng không có dịp tốt để chơi đùa như vậy. Huống hồ gì nàng đến Kim thị cũng là có mục đích, một viên ngọc căn nguyên nàng cũng đều không bỏ qua, cho nên đến đây cũng chỉ vì Kim Nguyên mà thôi. Chẳng qua nàng cũng không trực tiếp đến Kim thành bởi vì nơi đó thủ vệ sâm nghiêm, bên cạnh đó nàng cũng cần tìm hiểu một chút về tình hình của Kim thị, cho nên chọn nơi gần Kim thành nhất – thành Kim Giáp.

Đối với bát đại gia tộc mà nói chỉ có thành mang chữ Giáp mới có quyền đi xuyên đến thành chính, chỉ cần có được sự cho phép của thành chủ thì có thể tiến vào thành chính. Mà thành chủ các thành Giáp đều vô cùng đặc biệt, đây cũng là chuyện mà sau này Vân Liệt Diễm mới biết, đồng thời cũng được coi là bí mật của bát đại gia tộc. Thành chủ các thành Giáp thông thường đều do tộc trưởng bổ nhiệm, thường là do các đệ tử dòng chính đảm nhiệm, cho nên mới có đặc quyền cho phép người khác ra vào thành chính.

Ba người xuôi theo dòng người đến tận quảng trường trung tâm thì mới biết chuyện gì đang diễn ra. Thì ra hôm nay là sinh nhật thành chủ Kim Trầm Khê, cho nên thành Kim Giáp tổ chức hội thi thơ, bất kỳ ai cũng có thể tham gia, mà người thắng ngoại trừ được thưởng tiền còn được thành chủ mời làm khách. Nội dung cuộc thi này rất hiếm thấy ở đại lục Thần Chi, bởi vì nơi đây xem trọng võ lực hơn những thứ như là tứ thư ngũ kinh hay cầm kỳ thi họa gì đó. Thậm chí phần lớn người ở đây còn không biết viết chữ, đừng nói gì là làm thơ. Kể từ đó, mấy cuộc thi đấu làm thơ vẽ tranh này gần như biến mất, nhưng thật ra vẫn khiến cho không ít người tò mò. Đối với những người từ trước đến giờ đều dùng vũ lực để nói chuyện mà nói, ba cái thứ nho nhã gì đó đều là trò nhảm chán trên đời, cho nên tin tức hội thi thơ này vừa truyền ra liền thu hút không ít người.

“Mẹ, bọn họ định đối thơ sao?” Đóa Đóa hưng phấn hỏi. Mấy cái này nàng từng học, Ngục Tu cũng dạy cho nàng không ít đâu. Tuy nàng không thích lắm nhưng làm thơ vẫn có thể trở thành trò giải trí những lúc nhàm chán.

“Ngoan, không phải đối thơ, chỉ là làm thơ thôi” Vân Liệt Diễm đen mặt, một người không biết chữ mà có thể đối thơ sao? Nếu có thể đối thơ được thì chắc cũng chẳng thơm hơn rơm bao nhiêu đâu nhỉ?

“Vậy mẹ cũng tham gia đi!” Đóa Đóa đẩy đẩy Vân Liệt Diễm, vẻ mặt chờ mong.

“Mẹ khi nào thì nói với con là mẹ biết làm thơ? Con thành thành thật thật nhìn người ta làm thơ không được sao?” Vân Liệt Diễm không biết nói gì hơn, con bé này vẫn luôn nghĩ rằng không có gì là nàng không làm được. Đã rất nhiều năm rồi nàng không đọc bất kỳ bài thơ nào, ba cái chữ phồn thể ở nơi này luôn khiến cho nàng hoa mắt.

“Các vị hãy lấy ‘mùa xuân’ làm chủ đề, nếu vị nào có thơ thì mời bước lên đài. Chỉ cần được thành chủ khen hay thì sẽ được đến phủ thành chủ làm khách, còn có rất nhiều tiền thưởng” Người chủ trì có bộ dáng nam nhân trung niên đứng trên đài lớn tiếng nói.

“Phụt...” Vân Liệt Diễm nhin không được cười ra tiếng. Lấy ‘mùa xuân’ làm chủ đề? Chỉ số thông minh của những người này có phải là quá thấp rồi không? Chủ đề đơn giản như vậy, nếu không làm được thì quả thật toàn bộ đều là trẻ ranh.

Nhất thời, âm thanh xôn xao nổi lên bốn phía, không ít người nóng lòng muốn thử, nhưng cổ cả ngày mà một chữ cũng không ra. Đứng ở đây gần một tiếng mà chỉ có khoảng hai mươi bài miểng cưỡng được gọi là thơ, nhưng chính nàng mà có ra thơ thì thật sự cũng khó mà thành câu, nhiều nhất chỉ gọi là dễ nghe mà thôi.

Vân Liệt Diễm trợn mắt há hốc mồm, đám đông này ít nhất cũng cả vạn người, sao trình độ văn hóa lại thấp như vậy? Trước đó nàng còn nghĩ với tài năng cùng may mắn của người Kim thị thì gia tộc sẽ nhanh chóng phát triển thành một thành thị sắt thép hiện đại hoá, nghênh đón thời đại sắt thép cùng kim loại. Thế nhưng trăm triệu không ngờ, một bài thơ đơn giản như vậy mà không một ai có thể làm tốt.

“Không còn ai có thể làm một bài thơ khiến cho thành chủ thỏa mãn nữa sao? Nếu vậy thì chủ đề này sẽ chấm dứt, chúng ta sẽ chuyển sang chủ đề tiếp theo. Tuy nhiên, nếu bỏ một chủ đề thì phần thưởng cũng sẽ ít hơn đấy!” Người chủ trì cũng hết chỗ nói, nhìn thấy thành chủ nhíu mày thì hần lại đổ mồ hôi lạnh.

Thành chủ yêu gì không yêu, cố tình lại yêu tài. Thế nhưng đại lục Thần Chi từ trước đến nay đều là vĩ sĩ, người có thể làm thơ ít đến thương cảm. Người bình thường đọc sách tập viết bất quá cũng chỉ vì muốn có thêm kiến thức, bởi vì nơi này cũng không cần phải thi Trạng Nguyên, cho dù không biết chữ nhưng võ công đủ cao là đã có thể trở thành một trong những người được lựa chọn cho chức vị thành chủ kế nhiệm. Đương nhiên, chuyện này cũng phải ngoại trừ thành Kim Giáp.

“Khoan đã, mẹ ta sẽ làm thơ” Ngay lúc Vân Liệt Diễm đang thốn thức về trình độ văn hóa ở nơi này thì bị một tiếng gào quen thuộc bên tai đánh vỡ suy nghĩ. Sau đó, cả vạn ánh mắt đồng loạt nhìn về phía nàng,

muốn trốn cũng không có chỗ trốn.

“Vị cô nương này, nếu có thơ thì tại sao lại không cho mọi người nghe thử?” Người chủ trì vừa nhìn thấy Vân Liệt Diễm, ánh mắt liền sáng lên. Thành Kim Giáp cũng không phải là một nơi nhỏ bé nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một cô nương xinh đẹp như vậy. Hai tiểu cô nương đứng bên cạnh nàng thoạt nhìn có vẻ chưa nẩy nở hoàn toàn nhưng vẫn mang theo mị lực, một người thì hoạt bát ngây thơ, còn một người thì tươi mát uyển chuyển hàm xúc, đều là mỹ nhân khó gặp.

“Mẹ, đây chính là cơ hội tốt đó!” Đóa Đóa thấp giọng nói bên tai Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm cứ như vậy mà bị Vàng cùng Đóa Đóa bán đứng đẩy lên sân.

“Xin cô nương chỉ giáo” Người chủ trì cung kính đưa giấy bút cho Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm nhìn bút lông cùng giấy trắng trên bàn, hoa hoa lệ lệ rút gân mí mắt. Nàng ghét nhất là dùng bút lông, được không? Huống hồ, đã bao nhiêu năm rồi nàng không dùng đến thứ này.

Đóa Đóa cùng Vàng lúc này lại hơi xấu hổ, bởi vì mẹ các nàng giờ phút này lại nhìn chằm chằm giấy bút đến ngẩn người, sau đó nghe thấy xung quanh truyền đến từng đợt âm thanh cười vang.

“Tỷ tỷ, không phải là mẹ không biết chữ chứ?” Đóa Đóa kéo cánh tay Vàng, lo lắng nhìn lên đài. Hình như nàng nhớ mẹ chưa từng viết chữ, đó giờ toàn là cha dạy nàng học chữ, sau đó là đến Ngục Tu, dường như mẹ thật sự chưa từng dạy. Đóa Đóa nhất thời có chút chột dạ.

“Không sao đâu, nhất định phải tin tưởng mẹ” Tuy rằng Vàng cũng chưa từng thấy Vân Liệt Diễm viết chữ nhưng nàng vẫn biết mẹ biết chữ, chuyện này hẳn là không thành vấn đề.

“Không biết cô nương còn cần chuẩn bị những gì khác không?” Người chủ trì nhìn thấy Vân Liệt Diễm vẫn chưa bắt động liền cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ cô nương này cũng không biết chữ?

“Không cần, chẳng qua là ta không muốn viết thôi. Hay là ta đọc, người viết nhé?” Vân Liệt Diễm đương nhiên là không muốn đem chữ viết hình con giun của mình ra dọa người.

“Cũng được! Cô nương, mời!” Nghe tiếng nghị luận phía dưới, người chủ trì cũng không muốn tiếp tục gây khó khăn, lỡ như cô nương này thật sự không biết chữ thì quả thật quá dọa người. Nàng cũng do hấn mời lên, nếu thật như vậy thì mặt của hắn cũng không còn nơi để giấu.

Vân Liệt Diễm ngẫm nghĩ rồi đọc:

“Xuân miên bất giác hiểu

Xử xử văn đề diệu

Dạ lai phong vũ thanh

Hoa lạc tri đa thiếu” (1)

(1) Thơ Đường ‘Xuân Hiểu’ của Mạnh Hạo Nhiên

Dịch thơ ‘Buổi sáng mùa xuân’ của Quỳnh Chi:

Xuân còn say ngủ mơ màng

Tiếng chim buổi sáng rộn ràng khắp nơi

Đêm qua gió thổi mưa rơi

Trong vườn nào biết hoa rơi ít nhiều.

Mặc dù Vân Liệt Diễm không giỏi môn ngữ văn nhưng mấy bài thơ để lặn lưng vẫn có, thậm chí còn đảm bảo bọn họ chưa từng nghe thấy bao giờ. Dù sao nơi đây cũng không có ai trọng sinh từ thế giới hiện đại, mà nếu có thì đảm bảo cũng sẽ phải đạo văn như nàng.

“Hay! Hay! Hay!” Lúc này, bên trong đột nhiên truyền ra thanh âm khen hay. Một bàn tay xốc màn che lên, một nam tử chỉ khoảng chừng hơn hai mươi tuổi bước ra, mái tóc dài đen bóng như mực được búi cao, trường bào trắng cùng bàn tay đang phe phẩy quạt.

“Vị cô nương này, không biết tại hạ có thể lãnh giáo cô nương một phen hay không?” Vị công tử kia tiến lên, chấp tay chào hỏi Vân Liệt Diễm, sau đó nói rất khách khí.

“Tiểu nữ tài sơ học thiển, khó có thể sánh với nơi thanh nhã, công tử vẫn nên lĩnh giáo người khác thì hơn” Vân Liệt Diễm biết rõ bản thân mình như thế nào, những bài thơ mà nàng có thể nhớ quả thật rất khó qua mặt một cao thủ.

“Cô nương quá khiêm tốn rồi! Tại hạ mời cô nương đến làm khách trong phủ, nếu cô nương có thể đáp lại hai chủ đề của tại hạ thì tại hạ nguyện ý thỏa mãn một nguyện vọng của cô nương. Còn về phần thưởng ở hội thi thơ này đương nhiên là không thể thiếu rồi, không biết cô nương có nguyện ý với yêu cầu của Kim Trầm Khê này hay không?” Kim Trầm Khê đóng quạt lại, cong mi cười với Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm định mặc kệ hẳn, nhưng chợt nhớ ra chỉ cần được sự cho phép của thành chủ thành Kim Giáp thì có thể đi vào Kim thành. Như vậy thì chẳng phải nàng sẽ có cơ hội đặt chân vào Kim thành sao?

“Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh” Vân Liệt Diễm gật gật đầu.

“Cô nương, mời!” Kim Trầm Khê nâng tay, tự mình nâng màn che lên mời Vân Liệt Diễm đi vào bên trong.

“Chờ chút!” Vân Liệt Diễm quay đầu lại nhìn Vàng và Đóa Đóa, hỏi Kim Trầm Khê: “Ta có thể đưa người nhà theo không?”

“Đương nhiên có thể! Trung thúc, mau mời hai vị tiểu thư kia đến đây” Kim Trầm Khê ra lệnh cho người chủ trì.

Trung thúc lập tức mời Đóa Đóa cùng Vàng đi theo Kim Trầm Khê, sau đó tiếp tục chủ trì hội thi thơ. Mặc dù Kim Trầm Khê đã đưa Vân Liệt Diễm đi nhưng hội thi thơ vẫn phải tiếp tục, không chừng còn có thể gặp được nhân tài khác.

Kim Trầm Khê mời Vân Liệt Diễm, Vàng và Đóa Đóa vào phủ thành chủ, sai người đưa thức ăn cùng rượu lên.

“Oa! Lâu lắm rồi con không được nếm nhiều thức ăn ngon như vậy” Đóa Đóa nhìn thấy một bàn thức ăn đa dạng, ánh mắt đều phát sáng. Thời gian ở Âm Chi Sâm Lâm, thức ăn của nàng đều do Ngục Tu lo liệu, nhưng chính hẳn lại không cần phải ăn cho nên thức ăn của nàng cũng rất đơn giản. Thế nhưng sau một khoảng thời gian bỏ ăn, Ngục Tu đã cố gắng thay đổi thực đơn nhưng nàng cũng chỉ phải miễn cưỡng nuốt. Bây giờ đột nhiên có nhiều thức ăn ngon mà rất nhiều năm chưa được ăn, đương nhiên Đóa Đóa vô cùng vui vẻ.

Vân Liệt Diễm nhìn thấy Đóa Đóa chẳng khác gì một con sói đói, khóe miệng khẽ run lên. Thế nhưng Đóa Đóa lại ngồi đối diện với nàng, có muốn đánh cũng với tay không tới. Nàng đành phải trừng mắt với nàng, nhưng một chút phản ứng đáp lại nàng cũng đều không có.

“Ách! Kim thành chủ, ngại quá!” Nhìn thấy Đóa Đóa háu ăn hám uống như vậy, nàng đành phải nhìn Kim Trầm Khê bằng ánh mắt xấu hổ xin lỗi.

“Không sao, bọn họ rất đáng yêu” Kim Trầm Khê mỉm cười nhìn Vàng cùng Đóa Đóa, hỏi: “Có thích không? Nếu thích thì ăn nhiều thêm một chút”

“Cám ơn thúc thúc” Đóa Đóa cùng Vàng đều ngoan ngoãn gật gật đầu cảm ơn Kim Trầm Khê.

“Cô nương, xin lỗi cho tại hạ mạo muội hỏi quý tính đại danh là gì?” Kim Trầm Khê rót rượu cho Vân Liệt Diễm, cười hỏi.

“Ta họ Vân, tên gọi Liệt Diễm” Vân Liệt Diễm cũng không giấu diếm, dù sao nàng cũng không phải là người nổi tiếng gì.

“Liệt Diễm? Thật sự là một cái tên rất hay!” Kim Trầm Khê hơi lâm vào suy tư. Cái tên này rất quen, dường như hẳn đã từng nghe ở đâu rồi.

“Ta gọi nàng là Diễm nhi được không?” Kim Trầm Khê nhấp một ngụm rượu, hỏi.

“Kim thành chủ xin cứ tự nhiên” Vân Liệt Diễm cũng lười tính toán với hắn, dù sao cũng chỉ là một cái tên, vả lại Kim Trầm Khê cũng không giống người nói năng tùy tiện, cho dù hắn có ý đồ gì đi nữa thì nàng cũng không cần phải sợ hắn. Chỉ với thực lực của ba người các nàng, phá hủy một cái phủ thành chủ cũng không phải là chuyện nan giải gì. Thế nhưng những lời này lại khiến nàng đột nhiên nhớ đến một người.

Sáng sớm hôm ấy, cánh hoa lê rơi lả tả, nam tử dịu dàng như ngọc kia. Hiên Viên Phong, chắc hắn bây giờ hắn sống rất hạnh phúc nhỉ?

“Diễm nhi, rượu ngon đang bày ra trước mặt, chi bằng chúng ta lấy ‘rượu’ làm chủ đề nhỉ?” Kim Trầm Khê lại rót một chén rượu cho Vân Liệt Diễm, nói: “Nếu Diễm nhi có thể làm được một bài thơ hay nữa, hôm nay cho dù nàng có nguyện vọng gì, Kim Trầm Khê ta đều nhất định sẽ làm cho nàng toại nguyện”

Vân Liệt Diễm nhận chén rượu, uống hết. Thật sự có chuyện tốt như vậy sao?

Thơ về rượu, quả thật nàng không nhớ rõ. Khoan đã, Lý Bạch ngày xưa có một bài thơ về rượu gọi là gì nhỉ? Hình như là ‘Tương tiến tửu’?

Vân Liệt Diễm khẽ nhíu mày, vội ngẫm nghĩ lại rồi đọc bài thơ đó ra:

“Quân bất kiến Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai

Bôn lưu đảo hải bất phục hồi

Hựu bất kiến cao đường minh kính bi bạch phát

Triêu như thanh ti mộ như tuyết

Nhân sinh đắc ý tu tậ hoan

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng

Thiên kim tán tậ hoàn phục lai

Phanh dương tể ngư thả vi lạc

Hội tu nhất ẩm tam bách bôi

Sâm phu tử, Đan Khâu sinh

Tương tiến tửu

Bôi mạc đình

Dữ quân ca nhất khúc

Thỉnh quân vị ngã trắc nhĩ thỉnh

Chung cổ soạn ngọc bất túc quý

Đân nguyện trường túy bất nguyện tỉnh

Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch

Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh

Trần Vương tích thời yến Bình Lạc

Đầu tửu thập thiên tứ hoan hước

Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiền

Kính tu cô thủ đối quân chúc

Ngũ hoa mã

Thiên kim cừ

Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu
Dữ nhĩ đồng tiêu vận cổ sầu” (2)

(2) ‘Tương tiến tửu’ của Lý Bạch. Dịch thơ:

Anh chẳng thấy Hoàng Hà nước nọ,
Tự trên trời chảy đổ ra khơi.
Ra khơi thôi thế là thôi,
Về nguồn trở lại có đời nào đâu.
Anh chẳng thấy nhà cao gương sáng,
Những buồn tênh vì mảng tóc thưa.
Sớm còn xanh mượt như tơ,
Tối đã như tuyết bạc phơ bờ bờ.
Khi đắc ý cứ chơi cho phỉ,
Dưới vầng trăng đừng để chén không.
Có thân âu hân có dùng,
Ngàn vàng tiêu hết lại hòng kiếm ra.
Trâu dê mổ, tiệc hoa trần thiết,
Ba trăm chung cạn hết một lần.
Sầm phu tử, Đan Khâu quân,
Rượu kèo xin chớ ngại ngần uống ngay.
Hát một khúc vì ai an ủi,
Lắng tai nghe ý vị khôn cùng.
Quý gì soạn ngọc cổ chung,
Muốn say say mãi tỉnh không thú gì.
Bao hiền thánh xưa kia lạng lẽ,
Chỉ anh say tiếng để đời đời.
Trần vương Bình Lạc mua vui,
Mười ngàn đấu rượu chơi bởi thỏa thuê.
Chủ ông hời, chớ chê tiền ít,
Mua rượu về chén tí cùng ta.
Cừu thiên kim, ngựa ngũ hoa,
Đem đi đổi rượu, khề khà uống chơi.
Sầu đâu dằng dặc muôn đời.

Thanh âm của thanh thúy của Vân Liệt Diễm mang theo một chút trào dâng, có vài phần mê say đắc ý. Kim Trâm Khê ngơ ngác nhìn nàng, nữ tử rạng rỡ giữa những tia sáng le lói, có một loại cảm giác say, ngay cả rượu trong chén đổ ra ngoài cũng không biết. Nàng quá tỏa sáng, sáng đến chói mắt, khiến cho đôi con người của hắn không còn lối thoát.

“Tương tiến tửu, bôi mạc đình! Tương tiến tửu, bôi mạc đình!” Kim Trầm Khê liên tục nhắm lại hai câu này. Hắn cầm bầu rượu, lại rót một chén, uống một hơi cạn sạch sau đó nói: “Diễm nhi, hôm nay có thể quen biết nàng, thật sự là quá vui sướng!”

Vân Liệt Diễm nhìn Đóa Đóa cùng Vàng đang tranh nhau ăn đến sổng dở chết dở, vẫn không nói gì. Hai đứa nhỏ này khẳng định ra đường sẽ khiến cho người ta tưởng người làm mẹ như nàng rất thích ngược đãi chúng nó. Lại quay đầu nhìn Kim Trầm Khê đã hoàn toàn bị bài thơ mê hoặc, lại càng không có gì để nói. Lý Bạch chính là kinh điển của dân tộc Trung Hoa được lắng đọng qua mấy ngàn năm văn hóa, há có thể đem ra so sánh với bọn con nhà võ này sao?

Vân Liệt Diễm vốn dĩ là người uống rượu không sau. Cái thứ rượu này vốn dĩ không khiến cho người say, khiến cho người say chính là say lòng người mà thôi. Mà Kim Trầm Khê đêm nay lại đặc biệt vui vẻ, không bao lâu thì đã ngã ngửa say.

“Kim Trầm Khê, ta nghe nói chỉ cần có sự cho phép của người là có thể tiến vào Kim thành phải không?” Vân Liệt Diễm nhìn thấy Kim Trầm Khê gần lim dim, vội vàng hỏi.

“Diễm nhi muốn đến Kim thành sao?” Kim Trầm Khê vẫn vui vẻ rót rượu đưa cho Vân Liệt Diễm như trước.

Vân Liệt Diễm nhận lấy chén rượu, gật gật đầu.

“Ta muốn đến xem thử Kim thành như thế nào, người có thể giúp được không?” Vân Liệt Diễm thề nàng thật sự không phải lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đâu, chỉ là nếu như nàng không hỏi bây giờ thì chẳng phải lỡ như hán ngũ mất thì phải đến ngày mai mới có thể hỏi lại sao? Ăn uống no đủ đương nhiên là phải chạy lấy người, nàng cũng sẽ không điên đến mức ở lại đây qua đêm.

“Diễm nhi, tặng nàng nè! Có cái này là nàng có thể tự do ra vào Kim thành” Kim Trầm Khê tháo ngọc bội bên hông đưa cho Vân Liệt Diễm, khẽ cười nói: “Chỉ cần là thứ Diễm nhi muốn, cái gì ta cũng đều cho nàng”

Dứt lời hắn liền ngã xuống, ngáy khò khò.

“Ách! Cám ơn nha” Vân Liệt Diễm cầm ngọc bội, gật gật đầu.

Đối diện, Vàng cùng Đóa Đóa đã ngừng ăn, đang trợn mắt há hốc mồm nhìn Vân Liệt Diễm. Hai người không có nhìn lầm chứ? Mẹ có tính là đang bịp bợm không?

Nhìn thấy ánh mắt của hai đứa, Vân Liệt Diễm nổi nóng trừng mắt quát: “Nhìn cái gì mà nhìn? Ăn no rồi thì chuẩn bị chạy lấy người!”

“Mẹ, có thể gói mang về không? Bánh khoai tím này ăn ngon quá!” Đóa Đóa lại nhét một miếng bánh vào miệng, tấm tắc khen ngon.

Vân Liệt Diễm đen mặt, hồi thúc: “Nhanh lên!”

Bên kia, Kim Trầm Khê đã ngủ rất say.

“Mẹ, bây giờ chúng ta đi đâu?” Gói lại những món ăn mà mình thích, Đóa Đóa cùng Vàng thỏa mãn ngược nhìn Vân Liệt Diễm.

“Đương nhiên là Kim thành! Đi nhanh lên!” Vân Liệt Diễm lườm hai đứa một cái, đợi cho Kim Trầm Khê tỉnh lại thì bọn họ đã đến Kim thành, khi có hán có muốn đuổi theo thì cũng không còn kịp nữa. Đến khi nàng lấy được Kim Nguyên rồi thì trả lại ngọc bội cho hắn là xong.

“Mẹ, chúng ta không cần phải đánh thức vị thúc thúc này sao?” Vàng nhìn Kim Trầm Khê đang say ngủ, cảm thấy không tốt cho lắm. Bọn họ ăn cơm của hắn, còn lấy đồ của hắn.

“Hắn cũng chỉ là say rượu mà thôi, ngày mai sẽ tỉnh, lo cho hắn làm gì? Đi nhanh lên, nếu không đến lúc thị vệ phủ thành chủ đến thì chúng ta liền gặp rắc rối” Tuy xử lý đám thị vệ này cũng không có gì khó nhưng nàng là người văn minh, làm sao có thể đã man tùy tiện đánh nhau như đám con cái nhà võ này được.

“Mẹ, lỡ như hấn tỉnh lại mà phát hiện chúng ta đã rời khỏi rồi thì sao? Có muốn cho hấn ngủ sâu thêm một chút hay không?” Đóa Đóa nghĩ nghĩ, nếu Kim Trầm Khê phát hiện bọn họ bỏ trốn rồi quyết định đuổi theo, chẳng phải bọn họ sẽ gặp phiền toái lớn hay sao?

“Hai đứa đừng nói nữa mau chạy lấy người!” Vân Liệt Diễm chống hông, mắng. Hai đứa nhỏ này, thật phiền phức!

128. Q.4 - Chương 130: Chương 124

Có thể nào Vân Liệt Diễm cũng không ngờ ngọc bội của Kim Trầm Khê lại có nhiều chỗ tốt như vậy. Khi nàng cầm ngọc bội đến cửa khẩu kết giới của Kim thành thì thị vệ phụ trách canh giữ đều dùng lễ độ cung kính chào hỏi nàng.

“Mẹ, khi Trầm Khê thúc thúc tỉnh lại nhất định sẽ đuổi theo chúng ta. Mẹ xem, thị vệ nhìn thấy ngọc bội đều thay đổi sắc mặt hết kia” Tối Kim thành, Đóa Đóa nói với Vân Liệt Diễm.

“Kệ đi! Dù sao bây giờ chúng ta cũng đã nghênh ngang đứng trên đường lớn của Kim thành rồi” Vân Liệt Diễm lười phải quan tâm đến chuyện Kim Trầm Khê có đuổi theo hay không, ngọc bội là hấn đưa cho nàng, cũng không phải do nàng lấy trộm.

“Mẹ, bây giờ chúng ta đi đâu?” Vàng hỏi.

“Tìm khách điểm, nghỉ ngơi trước” Vốn dĩ đêm qua đã định nghỉ ngơi thật tốt, không ngờ lại ấy được ngọc bội này từ chỗ Kim Trầm Khê cho nên đã khẩn cấp lên đường đến Kim thành. Hơn nữa, bây giờ bọn họ đã đến nơi, cho dù Kim Trầm Khê có đến thì cũng không nhất định có thể tìm được nàng nhanh như vậy, mà tìm được thì cũng chẳng sao cả. Ngủ vẫn quan trọng hơn.

Kim thành nhỏ hơn thành Kim Giáp một chút. Từ thành Kim Quý đến Quý thành, diện tích càng lúc càng nhỏ, số dân cũng càng ngày càng ít. Nhất là vừa đến Kim thành, nàng liền cảm thấy nơi đây hoàn toàn không giống các thành phụ thuộc. Cho dù lúc trước Vân Liệt Diễm đến thành Hỏa Quý hay hôm qua ở thành Kim Giáp, nơi nào cũng đều sôi nổi buôn bán, xung quanh đều tràn đầy hơi thở náo nhiệt, khiến cho người ta có cảm giác rất phồn vinh. Thế nhưng Kim thành lại có chút nặng nề, Vân Liệt Diễm lúc còn ở Hỏa thành cũng từng cảm nhận cảm giác này. Hơn nữa, nơi này thủ vệ sâm nghiêm hơn hấn, đi một chút là nhìn thấy một nhóm thị vệ tuần tra trên đường.

Ba người vào một khách điểm thuê phòng, tắm rửa thật thoải mái rồi đánh một giấc. Thế nhưng cả ba lại không hề biết, giờ phút này phủ thành chủ thành Kim Giáp lại như nổ tung.

“Thành chủ, thành chủ, mau tỉnh lại. Phía trên truyền tin muốn ngài nhanh chóng đến gia tộc trao đổi công việc” Trung thúc liều mạng lắc lư Kim Trầm Khê. Tối hôm qua Kim Trầm Khê uống hơi nhiều, ngủ say như chết, ngay cả khách đã đi rồi mà vẫn không hay biết.

Kim Trầm Khê mơ mơ màng màng mở mắt, đầu lại đau đớn một trận. Rượu quả nhiên chỉ vui khi uống, còn sau đó chính là vô cùng khó chịu và không thoải mái.

Xoa nhẹ đầu, Kim Trầm Khê mới hỏi: “Có chuyện gì?”

“Sáng hôm nay bên trên truyền tin đến, muốn ngài ngay lập tức trở về gia tộc thảo luận chuyện quan trọng” Trung lập lại một lần nữa.

Kim Trầm Khê ngáp một cái, có chút bất mãn hỏi: “Lại là chuyện quan trọng gì nữa vậy?”

Trung thúc nhìn thấy biểu tình đó của Kim Trầm Khê, cũng biết là hấn không thích quay về gia tộc. Dù sao Kim Trầm Khê cũng là nhi tử của tộc trưởng, cho dù tộc trưởng ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’ đối với hấn nhưng dù sao cũng là phụ tử, vẫn hi vọng hấn có thể trở về.

“Thiếu gia, tộc trưởng thật ra cũng rất quan tâm đến người, nếu không cũng sẽ không gọi người về mỗi khi gia tộc có chuyện lớn” Trung thúc không gọi Kim Trầm Khê là thành chủ mà gọi thiếu gia. Ông thật tâm mong thiếu gia đừng ương ngạnh như vậy nữa, chỉ cần quay về nhận sai với tộc trưởng thì không phải mọi chuyện sẽ được giải quyết hay sao?

“Trung thúc, ông còn không biết tác dụng của ta hay sao?” Kim Trầm Khê đứng dậy, đi vào phòng trong.

Trong cái đại gia tộc, ngoại trừ Hàn Lăng dám vì nhi tử của mình mà không tiếc trở mặt với những gia tộc còn lại thì không còn ai quan tâm đến ai chữ ‘tình thân’ nữa. Hắn hâm mộ Hàn thị mấy đời chỉ có một người con nối dõi, cho nên Hàn Lăng mới quan tâm đến nhi tử duy nhất của mình như vậy. Mà thất đại gia tộc còn lại, bất kỳ ai có thực lực mạnh đều được quan tâm bồi dưỡng. Còn về ‘phụ thân’, đời này chỉ sợ hắn cũng không thể giải thích được ẩn ý trong hai chữ này.

Là nhi tử của tộc trưởng gia tộc Kim thị thì thế nào? Lúc sinh ra, sức khỏe hắn yếu ớt, giữ mạng còn khó huống gì tu luyện. Thế mà phụ thân lại quyết tâm đưa hắn vào tộc huấn luyện, nếu không phải mẫu thân liều mạng đưa hắn ra ngoài thì không biết hắn còn có thể đứng đây giờ này hay không. Thế nhưng, cho dù mẫu thân đưa hắn đến đâu thì không bao lâu sau hai người đều bị đưa trở về. Mẫu thân khóc lóc cầu xin phụ thân đừng đưa hắn đi huấn luyện, thậm chí còn lấy cái chết để uy hiếp, nhưng cuối cùng thì sao? Tất cả đều không có thay đổi. Mẫu thân chết rồi, hắn vẫn bị đưa đi huấn luyện, đến khi thành công đột phá thần cấp Thất giai thì phụ thân mới nở một nụ cười với hắn. Tuy nhiên, lúc đó hắn đã không còn cần khuôn mặt tươi cười đó nữa.

Đây là chuyện bi ai chung của thất đại gia tộc. Không có tình thân, không có tình yêu, chỉ có duy nhất tranh danh đoạt lợi một cách điên cuồng. Bọn họ không giống gia tộc Hàn thị, mấy đời chỉ có một con nối dòng duy nhất, cho nên con cái chính là chuyện quan trọng nhất. Trong thất đại gia tộc, tộc trưởng ai mà không có một hậu cung đông đúc, nữ nhân với họ đều là công cụ sinh sản, con cái cho dù là nam hay nữ chỉ cần vừa ra đời liền bị đưa đi huấn luyện, chết thì thôi, còn sống thì phải phục vụ cho gia tộc mãi cho đến chết. Với những nữ nhân không có danh phận, chỉ sợ rằng ngay cả bộ dạng con mình như thế nào cũng không thể biết. Nếu họ có thể tiếp tục sinh thì ở lại trong tộc, còn nếu mất đi năng lực sinh đẻ thì bị giết chết.

So với những đứa nhỏ khác thì hắn may mắn hơn, mẫu thân hắn là chính thê, cũng có thực lực không thua kém, cho nên mới có thể mang theo hắn chạy ngược chạy xuôi lang bạc nhiều năm ở đại lục Thần Chi này. Bất kể thế nào, mẫu thân chính là người mang sinh mạng đến cho hắn, ban phát linh hồn cho hắn, đồng thời cũng bảo vệ vài năm tuổi thơ của hắn.

Lúc bị đưa trở về thì hắn đã biết nhớ, cho nên hắn nhớ mẫu thân đã chết như thế nào, nhớ phụ thân của hắn lãnh đạm bao nhiêu, nhớ mẫu thân đã tuyệt vọng ra sao khi mình bị đưa đi. Thế nhưng, không ai có thể thay đổi tất cả những chuyện này. Đôi khi, thậm chí hắn còn nghĩ rằng nếu hắn bị đưa đi ngay khi vừa ra đời thì có phải cũng sẽ giống với những đứa nhỏ khác hay không, hoàn toàn bị bọn họ khống chế tư tưởng, khống chế linh hồn, trở thành một con rối gỗ chỉ biết phục vụ cho gia tộc. Nói như vậy có phải hắn sẽ hạnh phúc hơn một chút hay không, bởi vì không có tình cảm, không biết ngọt ngào, cũng không biết mộng mơ.

Thực lực cuối cùng cũng trở thành điểm mạnh khiến cho hắn tự do. Khi hắn đột phá Thần cấp thất giai, vị tộc trưởng phụ thân kia đã hỏi tâm nguyện của hắn là gì, sau đó hắn liền tới thành Kim Giáp. Làm thành chủ thành Kim Giáp cả ngày ăn ngủ vui đùa cũng tốt hơn gánh vác trách nhiệm của một người thừa kế, ở lại trong Kim thành nơi mà hắn không dám thở gấp dù chỉ một chút.

Mà để có được như thế, cái giá phải trả của hắn chính là tùy thời đều phải nghe lệnh của tộc trưởng mà làm việc.

Tình phụ tử có bao nhiêu là châm chọc!

Hắn cũng từng hận tại sao mình không thể mạnh hơn một chút, sau đó lật đổ cả thế giới mục nát, xô ngã đại lục đã mất đi nhân tính này. Thế nhưng cuối cùng hắn vẫn không làm được.

“Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng, thiên kim tán tẫn hoàn phục lai (1)” Kim Trầm Khê cười nhẹ, lắc đầu. Người có thể làm ra câu thơ như vậy, khiến cho hắn thật hâm mộ.

(1) Trích thơ ‘Tương tiến tửu’ của Lý Bạch mà Vân Liệt Diễm đã đọc ở chủ đề ‘Rượu’ chương 123.

Cũng không biết Diễm nhi đã rời khỏi đây chưa, tối hôm qua hắn uống thật rất vui, bất tri bất giác... ‘say’ mất.

Thay quần áo rồi đi ra ngoài, nhìn thấy Trung thúc vẫn còn đứng chờ, Kim Trầm Khê lại hỏi: “Trung thúc, vị cô nương đã uống rượu cùng ta tối hôm qua đâu rồi?”

“Thiếu gia không biết?” Trung thúc cảm thấy kỳ quái, cô nương kia rõ ràng nói rằng đã chào tạm biệt với thiếu gia rồi.

“Sao vậy?” Kim Trầm Khê hơi mày.

“Bọn họ đã rời khỏi đây từ tối hôm qua rồi, họ còn nói đã chào thiếu gia” Trung thúc nhìn Kim Trầm Khê, do dự một chút vẫn nói: “Hơn nữa, ta còn nghe người ta nói bọn họ đi về hướng Kim thành. Chẳng lẽ thiếu gia đã cho bọn họ đặc quyền đến thành chính sao?”

“Đi Kim thành rồi?” Kim Trầm Khê nhíu mày, cố nhớ lại chuyện tối hôm qua. Hình như Diễm nhi hỏi hắn có cách nào đi vào Kim thành hay không, sau đó... sau đó... Kim Trầm Khê bất giác sờ sờ bên hông mình.

Không thấy?

Hắn vội vàng xoay người về phòng, lục tung bộ quần áo cũ vừa thay ra nhưng vẫn không thấy đâu.

“Thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì sao?” Trung thúc nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Kim Trầm Khê liền hỏi.

“Trung thúc, mau mau giúp ta tìm ngọc bội. Nhanh lên, xem thử bên ngoài có đánh rơi ở đâu hay không?” Kim Trầm Khê cúi đầu tìm kiếm nhưng vẫn không có.

“Được được!” Trung thúc đáp lời, vội vàng tìm trong phòng mà Kim Trầm Khê đã uống rượu tối hôm qua nhưng vẫn không có.

“Thiếu gia, để ta đi hỏi nha hoàn dọn phòng tối hôm qua xem sao” Trung thúc nói xong liền vội vàng đi ra ngoài, nhưng tìm cả nửa ngày vẫn không có ai thấy.

Nghe thấy kết quả từ Trung thúc, Kim Trầm Khê đỡ trán nhíu mày. Nguy rồi!

“Thiếu gia, rốt cuộc sao lại thế này? Tại sao lại không thấy ngọc bội đâu?” Trung thúc cũng vô cùng khẩn trương, ngọc bội đó không phải là vật bình thường, nếu không thấy thật sự rất phiền phức.

“Trung thúc, chúng ta mau đến Kim thành thôi! Đêm qua ta không cẩn thận đã đưa ngọc bội cho Vân cô nương, hi vọng người Kim thành vẫn chưa tìm được nàng, nếu không thì ta đã hại nàng rồi!” Kim Trầm Khê thở dài một tiếng. Ngọc bội kia là của tộc trưởng gia tộc Kim thị, cũng chính là phụ thân đưa cho hắn. Nó là tín vật đại diện của Kim thị, trong thiên hạ người giữ nó cũng chỉ có trưởng lão, tộc trưởng và người thừa kế của gia tộc Kim thị. Năm đó cái giá phải trả của hắn chính là ngọc bội này, hơn nữa còn tùy thời chờ đợi lệnh của tộc trưởng, có như vậy thì hắn mới có thể đến thành Kim Giáp làm thành chủ tiêu dao. Thế nhưng hôm qua hắn lại đưa ngọc bội cho Vân Liệt Diễm, nếu bị người Kim thị biết thì nàng sẽ gặp nguy hiểm. Gia tộc Kim thị, làm sao có thể để ngọc bội đại diện cho thân phận tộc trưởng rơi vào tay người ngoài.

129. Q.4 - Chương 131: Chương 125

Hôm qua hắn lại đưa ngọc bội cho Vân Liệt Diễm, nếu bị người Kim thị biết thì nàng sẽ gặp nguy hiểm. Gia tộc Kim thị, làm sao có thể để ngọc bội đại diện cho thân phận tộc trưởng rơi vào tay người ngoài.

Vân Liệt Diễm đương nhiên không hề biết chuyện này, ba người sau khi ngủ đủ thì ra đại sảnh ăn cơm. Sở dĩ nàng chọn nơi này để ăn chính là vì bất kỳ nơi nào có nhiều kẻ đến người đi nhất thì chính là nơi tin tức được lưu truyền rộng rãi nhất. Hiểu biết của Vân Liệt Diễm về đại lục Thần Chi chỉ có vài ngày ngắn ngủi, mấy năm ở Âm Chi Sâm Lâm đều giành cho tu luyện, càng không có khả năng tìm hiểu tình hình của đại lục này. Người ta nói ‘biết người biết ta trăm trận trăm thắng’, nhưng Vân Liệt Diễm lại hoàn toàn không biết gì về đại lục Thần Chi, cho nên muốn đoạt lấy ngọc căn nguyên cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nàng vốn không biết bọn họ sẽ cất giữ ngọc căn nguyên ở nơi nào. Tuy ở một khách điểm nho nhỏ không thể tìm được tin tức về ngọc căn nguyên nhưng vẫn đủ biết thêm về tình hình mới nhất của Kim thành, nói không chừng còn có ích một chút.

Ba người gọi vài món ăn, nhưng do tối hôm qua Đóa Đóa và Vàng đã ăn rất no cho nên cũng không còn hứng thú với thức ăn nữa. Cả ba chuyên tâm ngồi nghe tin lá cải, mà những người xung quanh cũng không khiến bọn họ thất vọng. Đề tài không biết sao lại chuyển đến Hàn Chỉ, vừa nghe đến đó cả ba liền giật mình, dường như là dựng đứng lông tai lắng nghe.

“Ta nghe nói hôm nay Đại trưởng lão cùng tộc trưởng tổ chức hội nghị khẩn cấp, toàn bộ tinh anh trong tộc đều vội vàng chạy về gia tộc tham dự đó”

“Hàn Chỉ của gia tộc Hàn thị đã nháo loạn gia tộc Hỏa thị, mấy đại gia tộc còn lại làm sao không vội vàng chứ? Quả thật không ngờ nam nhân mới chỉ có Thần cấp tứ giai náo loạn hội nghị kết đồng minh của bát đại gia tộc tám năm trước bây giờ đã là Thần cấp bát giai. Nghe nói, thực lực của hắn đã vượt qua phụ thân hắn là Hàn Lăng rồi, thậm chí còn mạnh hơn cả tộc trưởng đương nhiệm của gia tộc Hỏa thị – Hỏa Tử Mộ”

“Không phải ở đại hội kết đồng minh năm đó, Hàn Chỉ từng tuyên bố mười năm sau nhất định sẽ diệt Hỏa thị báo thù cho ái thiếp sao? Lúc ấy tất cả mọi người đều cười đến ngã nghiêng, dù sao khi đó còn chưa biết hắn có sống được đến mười năm sau hay không. Thế nhưng không ngờ chỉ mới tám năm thôi mà hắn thật sự đến gây khó dễ cho Hỏa thị”

“Xem ra lúc này Hỏa thị thật sự ‘chạy trời không khỏi nắng’ rồi! Nghe nói chỉ trong vòng một đêm mà Hàn Chỉ đã giết sạch mười vị thành chủ của Hỏa thị, hơn nữa còn tự mình mang đầu của họ đến đưa cho Hỏa Thiên Tuyệt. Hỏa Thiên Tuyệt đã hạ lệnh truy sát Hàn Chỉ rồi, xem ra mối quan hệ của Hỏa thị cùng Hàn thị hoàn toàn tan vỡ rồi”

“Nghe nói tộc trưởng sót ruột mở hội nghị khẩn cấp chính là vì chuyện này. Gia tộc Hỏa thị đã gửi thư đề nghị liên minh tới sáu đại gia tộc còn lại rồi, còn nói rõ sẽ diệt gia tộc Hàn thị. Gia tộc vốn có thù oán với Hàn thị là Thủy thị đã đưa người đến Hỏa thị bàn kế hoạch chống lại Hàn thị”

“Không biết tộc trưởng sẽ lựa chọn như thế nào nhỉ? Chiến tranh chắc chắn cũng không còn xa nữa!”

“Nếu cả bát đại gia tộc mà đánh nhau, không biết đại lục này sẽ loạn thành bộ dạng gì nữa”

Mọi người góp sức nghị luận, mà ba người Vân Liệt Diễm bên này cũng nghe hiểu câu chuyện.

Đóa Đóa chớp chớp mắt với Vân Liệt Diễm, Vân Liệt Diễm gật gật đầu. Sau đó Đóa Đóa liền vọt tới đám đông, khẽ mím một nụ cười siêu cấp đáng yêu làm lung lạc trái tim đám thúc thúc. Sau đó Đóa Đóa ngọt ngào hỏi: “Các vị thúc thúc, con nghe mọi người nhắc đến Hàn Chỉ nào đó, người này rất lời hại sao? Tại sao hắn lại đánh nhau với gia tộc Hỏa thị vậy?”

Không thể không nói, đã nhiều năm trôi qua mà bộ dạng giả vờ vô tội của Đóa Đóa vẫn rất khó phân biệt thật giả như cũ.

Mọi người nhìn thấy một tiểu cô nương đáng yêu như thế cũng chỉ nghĩ là Đóa Đóa tò mò thôi, cho nên cũng thật lòng giải thích: “Nói đến đây nam nhân tên gọi Hàn Chỉ này cũng là một truyền kỳ. Vào ngày hội nghị kết đồng minh diễn ra tám năm trước, Hàn Chỉ lấy thực lực Thần cấp tứ giai khiêu chiến cao thủ Thần cấp thất giai của gia tộc Hỏa thị – Hỏa Vinh Liệt. Ngay lúc trong mắt mọi người đều thấy hắn phải chết, vậy mà hắn lại đánh ngã Hỏa Vinh Liệt như một kỳ tích, còn lớn tiếng thông báo cho Hỏa thị rằng ‘thù giết thê thiếp không đội trời chung’, mười năm sau sẽ huyết tẩy Hỏa thị. Chẳng qua tất cả mọi người lúc đó vẫn nghĩ rằng hắn bị cừu hận khiến cho mất lý trí mà thôi, vả lại mặc dù đánh bại Hỏa Vinh Liệt nhưng chính hắn cũng bị thương khá nặng, sống chết chưa biết rõ. Thế nhưng không ngờ chỉ mới tám sau, lần thứ hai xuất hiện hắn lại có thể giết chết mười vị thành chủ của gia tộc Hỏa thị, tự mình đưa đến trước mặt Hỏa Thiên Tuyệt, nói là chiến thư. Lúc này, gia tộc Hỏa thị có giữ được hay không cũng không ai đoán trước được đâu”

Người nọ nói đến cao hứng, những người xung quanh cũng phụ họa.

Tuy Hỏa thị đã gửi thư đề nghị kết đồng minh với sáu gia tộc còn lại, nhưng trước mắt Kim thị vẫn chưa trả lời. Cho nên bây giờ đối với người Kim thị mà nói thì bất kể là Hàn Chỉ hay Hỏa thị, chẳng qua cũng là đề tài để họ nói chuyện mà thôi.

Khi Đóa Đóa trở lại chỗ ngồi, ánh mắt đã lóe sáng lên.

“Mẹ nghe thấy chứ? Cha thật sự là quá soái! Làm sao bây giờ đây mẹ? Con thật muốn nhào vào lòng cha ngay bây giờ. Con nhớ vòng tay của cha quá rồi!” Đóa Đóa hoàn toàn hứng phấn, đối với cha của mình bây giờ là sùng bái một cách mù quáng.

Từ lâu Vân Liệt Diễm đã biết Hàn Chỉ sẽ không ngồi chờ chết, chỉ là không có nghĩ đến chuyện hắt lại liễu lĩnh đi tìm nàng như vậy. Trong lòng ngoại trừ cảm động còn có áy náy nói không nên lời. Nếu lúc trước nàng không quá tự kiêu thì sẽ không bí quá hoá liều, cũng sẽ không đánh mất con của hân và nàng. Đến bây giờ, mỗi lần nhớ tới chuyện này, Vân Liệt Diễm vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Vàng nhìn thấy Vân Liệt Diễm đang lâm vào suy nghĩ liền vươn tay nắm chặt tay nàng, nhẹ giọng gọi: “Mẹ!”

Vân Liệt Diễm cười, lắc lắc đầu nói: “Không sao! Mẹ chỉ là đang nghĩ chắc hân cha các con sẽ chạy tới đây nhanh thôi. Cho dù hân không đến thì không bao lâu sau chúng ta cũng sẽ đến tìm hân”

Vàng cùng Đóa Đóa gật gật đầu, đều rất vui vẻ. Nhất là Đóa Đóa, nàng chỉ hận không thể mọc ra đôi cánh mà bay thẳng đến bên cạnh Hàn Chỉ.

Đúng lúc này, khách điểm vốn dĩ náo nhiệt lại trở nên yên tĩnh. Một nhóm thị vệ đi đến, một trong số đó có thực lực Thần cấp thất giai, mà những người sau lưng hân cũng hơn Thần cấp lục giai.

Người đứng đầu đi đến trước mặt Vân Liệt Diễm, đánh giá ba người một lúc rồi hỏi: “Các người chính là ba người đã ở từ thành Kim Giáp đến đây đêm qua đúng không?”

“Đúng thì sao?” Vân Liệt Diễm gật gật đầu, nghĩ thầm không lẽ Kim Trầm Khê tìm đến đây nhanh như vậy sao.

“Nếu các người đã là bằng hữu của thành chủ thành Kim Giáp thì hãy theo bọn ta một chuyến, tộc trưởng muốn gặp các người” Người đứng đầu cũng không nhiều lời vô nghĩa, nói thẳng.

Vân Liệt Diễm hơi nhíu mày. Nàng, Đóa Đóa và cả Vàng đều che giấu thực lực, cho nên những người này nhất định không nhìn ra thực lực bây giờ của các nàng. Vân Liệt Diễm chỉ tò mò nếu nàng đến đây bằng quyền của thành chủ thành Kim Giáp thì tộc trưởng Kim thị muốn gặp nàng để làm gì? Tuy nhiên, nếu như có thể gặp được tộc trưởng há chẳng phải là chuyện của nàng càng thêm dễ dàng hay sao? Đợi đến lúc nàng thu thập đủ bảy viên ngọc căn nguyên thì bát đại gia tộc cũng không thể tồn tại, chẳng thà thừa dịp bây giờ diệt trước một cái. Năm đó nàng bị bọn họ ép đến bước đường cùng, không có cách gì phản kháng. Bây giờ nàng đã đủ thực lực chống lại bọn họ, đương nhiên phải tranh thủ trả bớt thù xưa.

“Được thôi!” Vân Liệt Diễm gật đầu, sau đó cùng Đóa Đóa và Vàng đứng lên đi theo bọn họ.

Cho đến khi cả ba theo thị vệ rời đi, khách điểm mới khôi phục sự náo nhiệt ban đầu. Thế nhưng bọn họ vẫn không hiểu nữ tử xinh đẹp như tiên nữ cùng hai tiểu cô nương xinh xắn kia vì sao lại chọc vào hộ vệ quân của gia tộc Kim thị. Bị hộ vệ quân đưa đi, thông thường đều lãnh ít dử nhiều.

Vân Liệt Diễm theo chân bọn họ, những thị vệ này cũng không có gây khó dễ cho các nàng. Chẳng qua vừa đến trước cổng phủ tộc trưởng Kim thị thì nghe thấy tiếng la của Kim Trầm Khê.

“Diễm nhi, đừng đi theo bọn họ!” Kim Trầm Khê vừa dứt lời liền chạy tới.

Lúc này, nhóm thị vệ vốn cũng không có động tác gì cũng ngay lập tức chia thành hai nhóm. Bốn tên vây quanh cả ba người Vân Liệt Diễm, tám tên còn lại bao gồm người đứng đầu cũng bao lấy Kim Trầm Khê.

“Kim Thạch, mau thả bọn họ ra! Ngọc bội là ta đưa cho bọn họ, nếu có chuyện gì thì cứ nhắm vào ta, để cho bọn họ rời đi!” Dường như một chút Kim Trầm Khê cũng không quan tâm lý do vì sao Kim Thạch lại cho người bao vây chính mình, mà hân cũng không ra tay đánh trả, chỉ lạnh giọng nói.

“Thiếu chủ thân là người thừa kế gia tộc Kim thị, người nên biết tín vật gia tộc tuyệt đối không thể rơi vào tay người ngoài. Bọn họ lại cầm tín vật gia tộc ngênh ngang ra vào Kim thành, tộc trưởng tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ tiếp tục sống trên đời này” Kim Thạch nói một cách thẳng thừng.

“Ta đã nói bọn họ không có liên quan đến chuyện ngọc bội, người cứ nhắm vào ta đây này! Mau thả bọn họ ra, nếu không thì đừng trách ta không khách khí!” Về mặt Kim Trầm Khê giờ phút này đã lạnh lùng, hoàn

toàn không giống bộ dạng thư sinh phong lưu ngày hôm qua.

“Thiếu chủ, nơi này là Kim thành, có bao nhiêu cao thủ Thần cấp thất giai hẳn là ngài biết rõ nhất. Thuộc hạ khuyên ngài vẫn nên tự mình đến bồi tội với tộc trưởng thì hơn. Còn về những người này, tộc trưởng đương nhiên sẽ có biện pháp giải quyết” Về mặt Kim Thạch vẫn không thay đổi.

130. Q.4 - Chương 132: Trận Chiến Đầu Tiên

“Giải quyết? Các ngươi sẽ giải quyết như thế nào?” Kim Trầm Khê đột nhiên cười lạnh. Hắn còn không rõ ý củ bọn họ sao? Rơi vào tay phụ thân thì làm sao còn đường sống thoát ra? Tuy hắn chỉ mới quen biết Vân Liệt Diễm, không nói đến chuyện nàng khiến cho hắn sinh lòng ngưỡng mộ, cho dù nàng chỉ là một người lạ thì hắn cũng không thể khiến cho nàng vì hắn mà bị liên lụy. Ngọc bội kia vốn do hắn đưa cho Vân Liệt Diễm, sao có thể để nàng vì vậy mà gặp nguy hiểm?

“Giải quyết thế nào cũng không nhọc đến thiếu chủ lo lắng. Tộc trưởng cùng Đại trưởng lão vẫn còn đang chờ thiếu chủ đến thương nghị chuyện quan trọng. Thiếu chủ cũng đừng tiếp tục dây dưa chỉ vì chút chuyện nhỏ nhặt này, nếu không, thuộc hạ khiến ngài bị thương cũng không phải là chuyện tốt lành gì” Kim Thạch vẫn kiên quyết chấp hành mệnh lệnh của tộc trưởng, mặc kệ Kim Trầm Khê có nói cái gì cũng vô dụng.

“Thả người!” Kim Trầm Khê tiến về phía trước từng bước, tay đã nâng lên.

Vân Liệt Diễm biết, nếu Kim Thạch tiếp tục kiên quyết thì Kim Trầm Khê nhất định sẽ ra tay.

“Khê nhi! Đây không phải là chuyện ngươi nên quan tâm. Ngươi mau vào trong, Đại trưởng lão còn đang chờ ngươi đó!” Lúc này, một nam nhân trung niên đột nhiên bước ra, bộ dạng có vài phần tương tự với Kim Trầm Khê. Hẳn là tộc trưởng gia tộc Kim thị, phụ thân của Kim Trầm Khê.

“Cái gì gọi là không phải chuyện ta nên quan tâm? Bọn họ đều là bằng hữu của ta, ngọc bội cũng là do ta đưa cho họ. Nếu ông muốn gây phiền phức cho họ thì cứ nhắm tào ta đây này!” Kim Trầm Khê không những không thu tay về mà còn ngưng tụ nội lực vào lòng bàn tay. Phụ thân đến thì đã sao? Hôm nay, hắn khiến quyết phải cứu cho được Vân Liệt Diễm.

“Lúc ngươi đưa ngọc bội cho bọn họ thì nên biết chuyện này sẽ không dễ dàng cho qua như vậy! Tín vật của gia tộc chúng ta há có thể để cho người ngoài tùy ý đụng chạm. Ngươi hẳn là hiểu được ý nghĩa trong chuyện này. Khê nhi, ngươi thân là tộc trưởng tương lai của gia tộc Kim thị, đừng có không hiểu quy tắc như vậy!” Xét thấy còn người ngoài ở đây, Kim Danh Tường cũng không muốn nói nhiều.

Đối với người nhi tử này, thật ra hắn rất thỏa mãn. Thế nhưng nó quá yếu mềm, đối với một tộc trưởng của cả đại gia tộc, loại mềm yếu này tuyệt đối là không được. Ở thế giới này, nhân từ vốn là thứ dư thừa, nếu cứ khẳng khái nhân từ thì sớm muộn gì cũng sẽ chết trong tay kẻ thù, thậm chí còn chết như thế nào cũng không hay biết.

“Ha ha... Lại là cái chuyện quy tắc tức cười đó! Bát đại gia tộc, còn phải mực rữa đến tới trình độ nào mới vừa lòng nữa đây?” Kim Trầm Khê nghe thấy lời phụ thân mình, đột nhiên nhếch miệng cười, nụ cười ánh lên tuyệt vọng.

Vì cái thứ gọi là phồn vinh mà bọn họ không tiếc tiền bạc công sức truy lùng nhân tài khắp đại lục, lấy điều kiện ưu đãi dụ dỗ về tay, sau đó dùng cách thức vô sỉ tẩy não để biến họ thành rối gỗ, trở thành công cụ cho gia tộc sử dụng. Thậm chí, ngay cả thân nhân của mình cũng có thể dùng cách thức này đối đãi. Thế nhưng có quá nhiều người đáng thương không biết chuyện này, cứ tưởng rằng tiến vào bát đại gia tộc là chuyện rất vẻ vang. Họ không biết, nơi này chính là địa ngục tàn khốc nhất khắp đại lục.

Hôm nay hắn còn có thể đứng đây nói những lời này, nhưng lại không biết một ngày kia bọn họ sẽ tẩy não hắn như thế nào. Một người thừa kế mà thôi, nếu như hắn không nghe lời thì người thừa kế này cũng không cần nữa. Toàn bộ những chuyện này, Kim Trầm Khê hiểu rất rõ. Hắn chỉ không biết một thế giới mực rữa như vậy đến khi nào mới có thể hoàn toàn sụp đổ, đám người ác nhân này đến khi nào mới có thể giác ngộ.

“Câm miệng!” Sắc mặt Kim Danh Tường thâm trầm. Hắn không ngờ nghịch tử này dám nói ra những lời như vậy. Bát đại gia tộc vĩnh viễn cũng không sụp đổ, chỉ có ngày một gia tộc duy nhất nắm quyền mà

thời! Thống trị toàn bộ đại lục chính là mục tiêu muôn đời của bọn họ.

“Đưa tên nghịch tử này đi cho ta!” Tuy Kim Danh Tường cảm thấy tiếc một Kim Trầm Khê có thể đột phá Thần cấp thất giai ở độ tuổi trẻ như vậy, nhưng hắn cũng không cần một người thừa kế phản nghịch. Gia tộc Kim thị của hắn sớm muộn gì cũng có ngày áp đảo bát đại gia tộc, đây mới là mục đích của bọn họ.

“Ha ha ha!” Kim Trầm Khê cười to ba tiếng, sau đó một thanh kiếm rực sáng nhất thời xuất hiện trong tay hắn. Tia sáng màu lam quanh quẩn trên thân kiếm, mang theo tia sáng bảy màu của cầu vồng. Hắn nhảy lên không trung, từng tia sáng màu lam tỏa sáng, sau đó chính hắn cũng bị một nhóm thị vệ Thần cấp lục giai giơ kiếm bao vây.

Kim Danh Tường lui về phía sau vài bước, gật gật đầu với Kim Thạch.

Tuy Kim Trầm Khê đang tập trung đánh nhau nhưng vẫn không hề bỏ qua động tác này. Đây là... sát lệnh!

Giờ khắc này, hắn mới thật sự tuyệt vọng.

Thôi, chẳng phải chính hắn đã biết rõ từ lâu rồi sao? Tình thân mà hắn vẫn luôn khát vọng chính là đây sao? Bởi vì hắn phản kháng mà người làm phụ thân hắn có thể ra lệnh giết chết hắn!

Kim Thạch vùng tay lên, lập tức ba cao thủ Thần cấp thất giai xuất hiện. Bốn người vùng tay, đuổi về phía Kim Trầm Khê.

“Mẹ, chúng ta không giúp thúc thúc đó sao?” Đóa Đóa nhìn thấy Kim Trầm Khê bị rơi vào thế hạ phong, không khỏi có chút lo lắng.

“Kích động cái gì? Mẹ ta cảm thấy hắn ta nói không sai, bát đại gia tộc thật sự là mục nát cả rồi!” Vân Liệt Diễm nhìn Kim Trầm Khê lại cảm thấy không ngờ. Một vị thành chủ tiêu dao yêu thích ca từ thi phú lại có tư tưởng vượt mức quy định như vậy.

Hắn là hắn cũng có quá khứ đau thương. Một khắc phụ thân hắn ra sát lệnh, nàng nhìn thấy trong mắt hắn là bi thương cùng tuyệt vọng. Kim Danh Tường này khiến nàng nhớ đến Hiên Viên Hi. Lúc trước Hiên Viên Hi cũng đối xử với Hàn Chỉ như vậy, nhưng Hiên Viên Hi làm thế cũng vì Hàn Chỉ không phải là nhi tử của ông ta. Thế nhưng Kim Danh Tường này lại có thể xuống tay với nhi tử ruột thịt của mình. Không thể không nói, bát đại gia tộc còn suy đồi hơn cả chế độ phong kiến của vương triều. ‘Hổ dữ còn không ăn thịt con’, những người này ngay cả con cái của mình cũng có thể hạ sát. Người như vậy có chết một vạn lần cũng không đáng tiếc!

Vân Liệt Diễm hung hăng nguyên rửa trong lòng. Nàng không có ra tay chính là muốn để cho Kim Trầm Khê tự mình hiểu người phụ thân này không đáng giá cho hắn yêu thương. Kim Trầm Khê đối với ai cũng có thể nhân từ, nhưng với người phụ thân căn bản này tuyệt đối không thể nhân từ. Vân Liệt Diễm muốn Kim Trầm Khê nhìn rõ, sau đó hoàn toàn chặt đứt một chút ảo tưởng cuối cùng trong lòng.

Tuy Kim Trầm Khê lợi hại nhưng một cũng không thể đối phó với bốn. Không bao lâu sau, hắn đã gần như chống đỡ không nổi nhưng vẫn không muốn buông tay.

Lúc này đây, hắn phải khiến bản thân mình chết tâm hoàn toàn. Hắn đối với gia tộc này đã không còn tâm tư lưu luyến, thà rằng chết cũng không muốn tiếp tục giúp họ duy trì chế độ suy đồi này nữa.

“Vâng, con lên đi! Để cho bọn chúng biết thế nào là năng lượng thuộc tính kim” Vân Liệt Diễm liếc mắt nhìn Kim Danh Tường phía xa, nhàn nhã nói.

Một tiếng không lớn không nhỏ này của nàng, vừa vắn lợt vào tay Kim Danh Tường.

Lúc này Kim Danh Tường mới để ý đến ba người Vân Liệt Diễm. Từ đầu hắn đã không đặt họ vào mắt, bởi vì trên người họ không xuất hiện bất kỳ hơi thở nội lực nào. Với thực lực Thần cấp thất cấp ba của hắn, nếu bọn họ yếu hơn thì hắn có thể nhận ra, nếu không thì chỉ có nước bọn họ mạnh hơn hắn. Thế nhưng hắn thấy họ chỉ là ba nữ nhân tầm thường, cho nên hoàn toàn không để vào mắt.

Vân Liệt Diễm vừa mở miệng, hắn mới đưa tầm mắt đặt lên người nàng. Thế nhưng muốn suy nghĩ cẩn thận cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Thân ảnh màu vàng nhấp lên nhấp xuống vài lần, bọn họ chỉ kịp nhìn thấy một tia sáng xẹt qua trước mắt. Trong nháy mắt, Vàng đã xuất hiện trước mặt bốn tên cao thủ Thần cấp thất giai, bàn tay vung nhẹ, một sợi tơ kim loại màu vàng phóng ra, bốn cái đầu đã lặn xuống đất.

Mọi người hoàn toàn kinh hãi. Với thực lực của bốn người Kim Thạch, cho dù đang đánh nhau cũng không thể nào khinh địch như vậy. Mà tất cả những chuyện này chỉ diễn ra trong một vài giây, bọn họ cũng chưa kịp nhìn rõ chuyện gì thì mạng cũng đã nằm trong tay người khác. Hơn nữa, ngay lúc sợi tơ kim loại kia quần vào cổ, bọn họ vẫn không thể cử động. Tuy rằng bị quần cổ nhưng cả người lại như bị trời buộc, hoàn toàn không thể phóng năng lượng ra ngoài.

Kim Trầm Khê lại càng kinh ngạc hơn. Hắn không ngờ ba người Vân Liệt Diễm lại có thực lực cường đại như vậy. Thế tại sao các nàng còn đi theo Kim Thạch đến đây?

“Đóa Đóa, mẹ yêu dấu của con không thích máu, con mau xử lý đám lâu la này đi rồi còn về ngủ nữa. Mấy lão già bất tử này sống cũng đủ lâu rồi, nên chuyển sang nơi khác chơi đùa đi. À, còn lão già kia thì chừa lại, dù sao cũng là phụ thân của Trầm Khê thúc thúc của con, nể mặt thúc ấy mà cho ông ta sống lâu thêm một chút” Vân Liệt Diễm ngáp, một bộ dạng thiếu ngủ.

Đóa Đóa ném qua một ánh mắt khinh bỉ cho Vân Liệt Diễm.

Mẹ, thật sự người không thích máu sao? Người còn kém không mần thịt người ta rồi uống máu kia kìa!

Thế nhưng Đóa Đóa vẫn rất biết điều không nói thành tiếng. Nàng vĩnh viễn đều là đứa nhỏ ngoan ngoãn, kiên quyết phục tùng mệnh lệnh của mẹ.

Ngay lúc dời mắt khỏi Vân Liệt Diễm, bàn tay Đóa Đóa khẽ nâng lên, một đóa hoa đỏ như máu nháy mắt xuyên thấu qua thân thể của Kim Thạch, sau đó lại vòng quanh liên tục xuyên qua thân thể những người còn lại. Bốn người quanh đó ngay lập tức hóa thành một luồng khói đen quỷ dị, sau đó bị gió thổi mất, còn đóa hoa đỏ kia đã quay trở về đậu trên bàn tay Đóa Đóa.

Đóa Đóa lấy khăn tay từ trong người ra, nhẹ nhàng lau tay rồi vút trên mặt đất, cong môi nói với Vân Liệt Diễm: “Mẹ thật đáng ghét! Làm tay con càng ngày càng dơ”, cuối cùng còn rất bất mãn nhún mày “Còn để con tự mình lau”

Lúc còn ở Âm Chi Sâm Lâm đều là Tu lau cho nàng.

Mặt Vân Liệt Diễm đen thui. Nếu không phải Ngục Tu có ân cứu mạng với nàng thì nàng nhất định sẽ tìm hấn tính sổ. Tiểu công chúa nhà nàng vốn đã yếu ớt, bị hấn dạy dỗ tám năm lại càng thêm yếu ớt. Sau này con bé không thể gả ra ngoài, đều là lỗi của hắn!

Vân Liệt Diễm xoay người rời đi, không để ý tới Đóa Đóa. Vàng cười nhẹ rồi cũng đi theo. Đóa Đóa vĩnh miệng nhỏ, bất mãn. Lại phải đi bộ!

Đi được vài bước, Vân Liệt Diễm mới quay đầu lại nhìn Kim Trầm Khê vẫn đang ngơ ngẩn nói: “Còn không đi theo? Ở đây chờ bị bắt về lột da à?”

Kim Trầm Khê lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng chạy theo Vân Liệt Diễm.

Mà Kim Danh Tường lại trở mắt nhìn đám người Vân Liệt Diễm bỏ đi, không dám có bất kỳ phản ứng nào. Đại lục này khi nào lại có nhiều cao thủ như thế? Mới tám năm trôi qua, Thần cấp bát giai cũng chỉ có một Hàn Chỉ đang nháo loạn Hỏa thành mà thôi. Thế nhưng thực lực của hai đứa nhỏ kia ít nhất cũng là Thần cấp bát giai, còn nữ nhân không ra tay nhất định có hơn họ chứ không kém.

Sắc mặt hắn ta âm trầm, nổi lên lo âu, sau đó vẫn xoay người trở về gia tộc.

Vân Liệt Diễm nghênh ngang đi trên đường lớn, rất nhiều người ở Kim thành biết thân phận của Kim Trầm Khê nên cũng không ai dám ngăn cản bọn họ.

“Người có tính toán gì không? Còn muốn quay về làm thành chủ thành Kim Giáp của người nữa không?” Vân Liệt Diễm hỏi Kim Trầm Khê.

Kim Trầm Khê lắc lắc đầu, đáp: “Ta làm thành chủ thành Kim Giáp chính là vì muốn rời khỏi Kim thành. Ở đây, ta cảm thấy ngay cả thở cũng khó khăn. Ta lại muốn đến đại lục Tranh Vành, nghe nói hoa cỏ, sông

suối cùng không khí nơi đó rất khác nơi này. Sống ngàn năm thì sao chứ? Cuối cùng còn không phải là một đồng xương khô hay sao? Có làm gì cũng không bù được bão táp mưa xa hay là tro tàn bụi đất. Giống như nàng nói ‘Dạ lai phong vũ thanh, hoa lạc tri đa thiếu’ (1), ‘Nhân sinh đắc ý tu tận hoan, mạc sử kim tôn không đối nguyệt’ (2). Điều mà ta luôn hướng đến chính là những ngày như vậy, tự do tự tại, không có quyền lợi, không có tranh đấu, không có chiến tranh, không có ly tán, người với người luôn chung sống thuận hòa. Đồng thời, đây là những điều không hề có ở đại lục Thần Chi này” Kim Trầm Khê thở dài một tiếng. Tư tưởng của hắn cùng thế giới này không hề hợp nhau.

(1) Hai câu trong thơ Đường ‘Xuân Hiểu’ của Mạnh Hạo Nhiên, là bài Vân Liệt Diễm đã đọc trong hội thi thơ ở thành Kim Giáp. Dịch thơ ‘Buổi sáng mùa xuân’ của Quỳnh Chi:

Xuân còn say ngủ mơ màng

Tiếng chim buổi sáng rộn ràng khắp nơi

Đêm qua gió thổi mưa rơi

Trong vườn nào biết hoa rơi ít nhiều.

(2) Hai câu trong ‘Tương tiến tử’ của Lý Bạch, là bài mà Vân Liệt Diễm đã đọc lúc cùng Kim Trầm Khê uống rượu ở phủ thành chủ. Dịch nghĩa:

Con người ta sống mà được đắc ý thì nên hết sức vui

Đừng để chén vàng cạn dưới ánh trăng

Vân Liệt Diễm nhếch mày, nói: “Cho dù có một ngày bát đại gia tộc biến mất, người với người vẫn không thể chung sống thuận hòa được. Nhân tính từ xưa đã là như vậy, cái người gọi là chủ nghĩa thống nhất bất quá cũng chỉ là một thế giới ảo tưởng mà thôi. Thế nhưng người có thể buông bỏ toàn bộ gánh nặng, đến nơi mà mình muốn, du sơn ngoạn thủy. Ở đại lục Tranh Vành vẫn có rất nhiều người chất phác thật thà, bọn họ chán ngựa thả dê, ngày lên nương đêm về nhà cùng gia đình. Người không có quá nhiều dục vọng chính là người tự do nhất”

Vân Liệt Diễm thật không ngờ ở trong thế giới mạnh làm vua này mà Kim Trầm Khê lại có tư tưởng như vậy. Chẳng qua cái chủ nghĩa lý tưởng thống nhất của hắn vẫn không thể tồn tại ở một ngàn năm sau, hướng chỉ là cái nơi chỉ yêu thích võ lực này. Muốn thay đổi, vạn năm cũng không thể. Đương nhiên là nàng không cười hắn, bởi vì mỗi người đều có lý tưởng của chính mình, hướng chỉ lý tưởng của hắn lại vô cùng vĩ đại.

“Thật sao?” Trong ánh mắt Kim Trầm Khê mang theo ngưỡng mộ vô hạn “Nếu có cuộc sống như vậy, cuộc đời này ta cũng không còn tiếc nuối nữa”

“Người có thể tận hưởng nhưng ít nhất phải là sau khi bát đại gia tộc tiêu vong. Người phải biết rằng từ nơi này đến đại lục Tranh Vành nhất định phải tự phế võ công của mình, đến lúc đó phỏng chừng người không còn mạng chứ đừng nói gì là tự do tự tại” Vân Liệt Diễm cũng không phải là dọa nạt Kim Trầm Khê. Lúc trước Thủy Linh Lung có thể từ đại lục Thần Chi đến đại lục Tranh Vành chính là nhờ vào Thủy Nguyên, còn gia nhân tên Thủy Thiên kia chỉ sợ cũng dính lấy Thủy Nguyên mới có thể bình an ra ngoài.

Với bộ dạng bây giờ của Kim Trầm Khê mà lên đường tuyệt đối sẽ mất mạng. Lúc trước mỹ nữ áo đỏ từng nói nếu nàng có thể tập hợp đủ bảy viên ngọc căn nguyên và ngọc Khai Minh thì sẽ trở thành chúa tể không gian này. Nếu nàng trở thành chúa tể thì nói không chừng có thể mở được cánh cửa kết nối hai đại lục với nhau.

Sự chờ mong trên mặt Kim Trầm Khê tan biến một chút, ánh mắt mất mát lắc đầu nói: “Bát đại gia tộc tồn tại đã mấy vạn năm, làm sao có thể thật sự tiêu vong?”

Hắn cũng từng nghĩ đến chuyện một ngày nào đó bát đại gia tộc sẽ tiêu vong, thế giới suy đồi này cũng sẽ sụp đổ. Thế nhưng điều này thật sự rất không thực tế, ít nhất ngay lúc này hắn cũng không nhìn thấy một chút hi vọng nào.

“Tại sao lại không có khả năng?” Vừa rồi Vân Liệt Diễm còn thường thức lỗi suy nghĩ vượt giá trị bình thường của hắn, sao chỉ trong chốc lát mà hắn lại ủ rũ rồi?

“Muốn bắt đại gia tộc tiêu vong trừ phi có được cả bảy viên ngọc căn nguyên. Khi không có ngọc căn nguyên chống đỡ thì bắt đại gia tộc đương nhiên sẽ dần dần suy sụp. Thế nhưng mấy vạn năm nay vẫn chưa có một ai thu thập đầy đủ bảy viên ngọc căn nguyên kia, hơn nữa là bắt đại gia tộc vẫn không lúc nào quên chuyện tranh giành chúng và thống nhất đại lục” Thân là người thừa kế gia tộc Kim thị, chút chuyện này Kim Trầm Khê đương nhiên là hiểu rõ. Bên ngoài có vẻ bắt đại gia tộc khá bình thản nhưng bên trong đã như sóng ngầm trời dậy từ lâu, mỗi người đều đã tâm bưng bưng, luôn muốn mạnh hơn, muốn giỏi hơn, áp đảo những gia tộc khác, thực hiện nguyện vọng thống nhất đại lục của mình.

“Trước kia không ai làm được không có nghĩa là sau này cũng không có ai làm được, không phải sao? Nếu người không có hi vọng thì càng không có khả năng thực hiện nguyện vọng của mình” Vân Liệt Diễm nói.

“Diễm nhi, nàng quả thật là một nữ tử đặc biệt” Kim Trầm Khê nhếch khóe môi, cười. Hắn chưa từng gặp nữ tử nào giống như Vân Liệt Diễm, nhìn như không thèm để ý đến bất kỳ chuyện gì nhưng vẫn lại có thể lý giải suy nghĩ trong lòng hắn, hơn nữa còn mang đến cổ vũ cùng hi vọng cho hắn.

“Trầm Khê thúc thúc, con cũng rất đặc biệt nè!” Đóa Đóa tiến lại gần, chớp chớp đôi mắt sáng ngời.

“Mắt con bị rút gân à? Lăn qua chỗ khác chơi đi!” Vân Liệt Diễm vỗ trán Đóa Đóa một cái. Người lớn đang nói chuyện, con nít chen vào làm gì!

“Con phải mét cha, mẹ giả trò ám muội với thúc thúc khác, ném cha ra sau đầu!” Đóa Đóa trốn sau lưng Vàng, le lưỡi trêu chọc Vân Liệt Diễm.

“Đóa Đóa, con mà còn láo lếu coi chừng mẹ ném con vào Âm Chi Sâm Lâm, cả đời ở trong đó!” Vân Liệt Diễm trừng mắt với Đóa Đóa. Nàng còn muốn lấy tin tức liên quan đến Kim Nguyên từ miệng Kim Trầm Khê đây, vậy mà con bé này dám quấy rối nàng.

Đóa Đóa bật người ngậm chặt miệng. Nàng nín nhịn ở trong Âm Chi Sâm Lâm tám năm, mẹ với Vàng tỷ tỷ luôn chuyên tâm tu luyện, chỉ thanh tĩnh vài ngày trong năm. Còn nàng, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, mỗi ngày đều thanh tĩnh lẫn ngược lộn xuôi trong đó, chỉ có thể nói chuyện với Ngục Tu. Nếu còn quay về đó, nàng nhất định sẽ chết rất tức tuổi!

Trong mắt Kim Trầm Khê xuất hiện mắt mát. Tuy đoán được nàng đã thành gia lập thất từ lâu nhưng vẫn không thấy bất kỳ nam nhân nào bên cạnh nàng, cho nên hắn vẫn có chút chờ mong. Thế nhưng bây giờ, ngay cả một chút chờ mong cuối cùng này cũng bị đánh nát.

“Diễm nhi, không biết nàng đến Kim thành là vì chuyện gì?” Nhìn thực lực của Đóa Đóa cùng Vàng, Kim Trầm Khê nếu là kẻ ngu cũng có thể đoán được thực lực của Vân Liệt Diễm không hề tầm thường.

“Ta muốn tìm Kim Nguyên” Vân Liệt Diễm dứt khoát mở miệng. Nàng không sợ Kim Trầm Khê sẽ mang tin tức này về cho Kim thị. Lúc này vẫn một mực không ra tay giúp đỡ Kim Trầm Khê chính là muốn làm cho hắn hoàn toàn tuyệt vọng với Kim thị, đương nhiên cái chính chính là muốn Kim Trầm Khê nhận ra ý nghĩa của Kim thị, ý nghĩa của hai chữ ‘tình thân’ trong lòng hắn. Cuối cùng, nàng sẽ lấy tin tức của Kim Nguyên trong miệng hắn. Dù sao một người ngoài như nàng đột nhập vào hang ổ Kim thị tìm Kim Nguyên cũng là chuyện không hề dễ dàng.

Khi Kim Trầm Khê nghe Vân Liệt Diễm nói bắt đại gia tộc sẽ có ngày tiêu vong liền mơ hồ cảm thấy nàng muốn bảy viên ngọc căn nguyên, lật đổ bắt đại gia tộc, thống nhất đại lục. Thế nhưng hắn lại không ngờ nàng thật sự trực tiếp như vậy, thẳng thừng nói cho hắn biết bí mật này.

“Diễm nhi, nàng cũng muốn thống nhất đại lục này sao?” Nếu Vân Liệt Diễm đã nói ra mục đích của nàng thì hắn cũng không cần phải băn khoăn nữa.

“Ừ!” Vân Liệt Diễm gật gật đầu. Không phải là nàng muốn thống nhất đại lục, nàng chỉ là muốn nắm chặt không gian này trong tay, trở thành chúa tể.

“Gia tộc Kim thị đối với ta mà nói cũng đã không còn ý nghĩa gì. Nàng nói rất đúng, bắt đại gia tộc sớm muộn gì cũng sẽ bị lật đổ, chúng ta nên thử một lần thì mới có ngày như vậy” Kim Trầm Khê nhìn Vân Liệt Diễm, nói tiếp: “Ta thà rằng người thống nhất đại lục này là nàng còn hơn bất kỳ ai trong bọn họ. Diễm nhi, chuyện Kim Nguyên ta sẽ giúp nàng!”

Nếu đại lục này cứ tiếp tục như vậy thì chẳng thà hắn cứ thử một lần. Nếu thật sự có thể tập hợp đủ bảy viên ngọc căn nguyên và lật đổ bát đại gia tộc thì hắn có thể rời khỏi đại lục Thần Chi, bắt đầu một cuộc sống tự do tự tại. Cho dù có chết thì cũng không có gì đáng tiếc, bởi vì sống mà không có ý nghĩa mới thật sự đáng tiếc. Chẳng thà thật sự buông tay, tương lai mới có thêm hi vọng.

“Người có biết Kim Nguyên ở đâu hay không?” Vân Liệt Diễm chỉ thử thăm dò một chút. Khi nghe thấy Kim Thạch gọi Kim Trầm Khê là thiếu chủ nàng liền biết hắn chính là người thừa kế Kim thị, nhưng nàng cũng không ôm nhiều hi vọng hắn sẽ biết Kim Nguyên đang ở đâu.

“Đúng vậy! Ta đã từng nhìn thấy Kim Nguyên” Kim Trầm Khê gật gật đầu, nói tiếp: “Khi đột phá Thần cấp lục giai, được chọn làm người thừa kế gia tộc Kim thị, ta được cho phép đặt chân vào cấm địa gia tộc để tu luyện, cũng chính là nơi cất giấu Kim nguyên. Chỉ trong một năm đó ta đã đột phá Thần cấp thất giai, cho nên quả thật đã nhìn thấy Kim Nguyên”

“Vậy thì tốt quá rồi! Thế nhưng người vẫn không biết cấm địa đó ở đâu đúng không?” Vân Liệt Diễm rất bất ngờ chuyện Kim Trầm Khê biết nơi cất giấu Kim Nguyên, nhưng gia tộc Kim thị cũng không ngu xuẩn đến nỗi để cho nhiều người biết cấm địa ở nơi nào. Nếu dễ dàng tìm ra như vậy thì tộc nhân rất dễ tạo phản cướp Kim Nguyên.

“Trước kia quả thật không biết nhưng sau này thì biết rồi” Kim Trầm Khê cười cười, nói: “Còn giữ ngọc bội ta đưa nàng không?”

Vân Liệt Diễm gật gật đầu, lấy ngọc bội ra.

“Đây là một trong những chìa khóa mở cửa cấm địa, cho nên khi bọn họ biết ngọc bội lọt vào tay người ngoài mới có thể khẩn trương như thế” Kim Trầm Khê vẫn không cảm lấy ngọc bội.

“Người nói cái gì? Là cái này?” Khóe miệng Vân Liệt Diễm co rút. Nàng muốn tìm Kim Nguyên, không ngờ chìa khóa của nó lại nằm trong tay mình. Nàng không khỏi nhìn Kim Trầm Khê bằng ánh mắt nghi ngờ, ý tứ rất rõ ràng, một thứ giá trị như vậy mà hắn có thể khinh địch đưa cho nàng sao? Thật sự không có mục đích gì khác chứ?

“Diễm nhi đừng hiểu lầm, thật sự ta không có tâm tư khác” Kim Trầm Khê làm sao có thể không hiểu ý tứ của Vân Liệt Diễm, cho nên vội vàng lắc đầu nói: “Ta nghe thấy bài thơ kia của nàng liền vô cùng kích động. Ta ở thành Kim Giáp nhiều năm vẫn chưa từng vui vẻ như vậy bao giờ. Ta rất vui khi có một người có thể nói lên tiếng lòng của ta, thấu hiểu tâm tư của ta. Ta thật sự cam tâm tình nguyện say, say đến nỗi giao ngọc bội cho nàng mà chính mình cũng không còn biết chuyện gì đã xảy ra. Thế nhưng trong tiềm thức ta vẫn thật sự không cần nó, cho nên mới có ý nghĩ đưa cho người khác trong lúc ý thức không rõ ràng như vậy. Đến khi tỉnh lại mới vội vàng vàng đuổi đến Kim Thành, nhưng kết quả là ba người vẫn bị Kim Thạch bắt đi”

Hắn sợ ngọc bội sẽ mang đến phiền phức cho Vân Liệt Diễm nhưng lại không ngờ nhờ có chuyện này mà hắn mới biết thực lực của ba người họ cường đại như vậy, đồng thời cũng biết mục tiêu của nàng. Nếu không có chuyện này, có lẽ giờ đây hắn sẽ ngồi nghỉ Đại trưởng lão thương nghị có muốn liên minh với Hỏa thị hay không, đồng thời hắn cũng không có niềm tin vào tương lai như lúc này.

Thật cả đều do ý trời!

Thế nhưng nếu ông trời cho hắn cơ hội cắt đứt dây thừng trói buộc chính mình, hắn luôn luôn nguyện ý nắm lấy.

“Vậy chúng ta phải đến cấm địa như thế nào?” Vân Liệt Diễm cũng sẽ không cảm thấy mọi chuyện lại trùng hợp như vậy. Nếu có thể lấy được ngọc căn nguyên thì đã có người lấy mất từ lâu, ở đâu đến phiên nàng?

“Muốn vào được cấm địa cần phải có ba chiếc chìa khóa. Cái ngọc bội này là một trong số đó, ngoài ra còn có một cái trong tay tộc trưởng và một cái ở chỗ Đại trưởng lão” Kim Trầm Khê nói: “Những gia tộc khác thì ta không biết, nhưng Kim thị từ trước đến nay đều là thế” Sở dĩ tín vật gia tộc quá quan trọng cũng là vì nguyên nhân này.

“Chuyện này cũng không phải là quá khó khăn” Vân Liệt Diễm tin rằng lấy được hai chiếc chìa khóa còn lại trong tay mấy lão bất tử kia hắn không phải là chuyện gì khó.

“Bên cạnh Đại trưởng lão và tộc trưởng đều có ít nhất tám cao thủ Thần cấp thất giai. Mặc dù các gia tộc thường hay nói với người ngoài rằng bọn họ không có nhiều cao thủ Thần cấp thất giai, nhưng thật ra cũng chỉ là che mờ mắt thiên hạ mà thôi. Mỗi gia tộc đều có lực lượng che giấu của mình, mà mạnh nhất chính là tử sĩ. Tử sĩ đạt được Thần cấp thất giai hoàn toàn mạnh hơn những cao thủ Thần cấp thất giai bình thường, bởi vì bọn họ một khi vào trận thì họ sẽ không chết không ngừng” Kim Trầm Khê từng gặp tử sĩ, đây đều là bí mật không truyền ra ngoài của các đại gia tộc. Những cao thủ đến từ từ bên ngoài thường đều bị bọn họ tẩy não biến thành tử sĩ. Chỉ cần mười người như vậy, cho dù có là cao thủ Thần cấp bát giai cũng phải đau đầu. Thế nhưng bởi vì cao thủ Thần cấp bát giai quá hiếm cho nên ngọc căn nguyên mới vẫn an toàn ở trong cấm địa như vậy.

“Trong cấm địa còn một trận pháp, nó đều do tộc trưởng cùng Đại trưởng lão các đời trước khi chết đã dùng toàn bộ năng lượng của mình ngưng tụ thành, trải qua mấy vạn năm mới được như ngày hôm nay. Muốn vượt qua trận pháp để lấy Kim Nguyên khẳng định là chuyện vô cùng khó khăn. Đó cũng là nguyên nhân vì sao cả vạn năm trôi qua mà vẫn chưa có ai thu thập đầy đủ bảy viên ngọc căn nguyên”

Tuy Kim Trầm Khê đã từng vào cấm địa nhưng lại không có tư cách chạm vào Kim Nguyên, nguyên nhân là vị trận pháp lợi hại kia đã vây lấy Kim Nguyên bên trong. Nó là lực lượng bảo vệ ngọc căn nguyên tốt nhất, cao thủ Thần cấp bát giai tuy lợi hại nhưng cũng khó mà vượt qua được nguồn năng lượng chồng chất của mấy cao thủ qua mấy vạn năm.

Vân Liệt Diễm nghe thế, vẻ mặt có chút ngưng trọng. Cũng không phải nàng sợ hãi những tử sĩ này, chỉ cần giao cho Đóa Đóa cùng Vàng là xong, nhưng trận pháp kia quả thật có chút vấn đề. Cứ tưởng tượng những trưởng lão cùng tộc trưởng này có thể sống được một ngàn năm, như vậy thì cứ hai người chết đi thì sẽ hai người khác lên thay, một vạn năm chính là hai mươi người. Từ lúc bát đại gia tộc hình thành đến giờ hẳn đã là năm vạn năm, cũng chính là một trăm người, chưa kể đây chỉ là do năng tính phỏng chừng. Mà hơn nữa, công lực của một trăm người này còn được Kim Nguyên hỗ trợ gia tăng qua mấy vạn năm. Nói như vậy thì ít nhất cũng là một trăm cao thủ Thần cấp thất giai đã canh giữ Kim Nguyên vài vạn năm qua.

Bây giờ Vân Liệt Diễm xem như cũng hiểu vì sao phải dùng đến tận ba chiếc chìa khóa để bảo vệ cấm địa như vậy. Tuy nhiên chuyện này chắc cũng không đến nỗi quá khó. Hàn Lăng có thể vào tận Thủy thị để cướp Thủy Nguyên, Ngục Tu có thể vào tận Mộc thị lấy Mộc Nguyên. Có thể thấy trận địa kiên cố không gì phá nổi này cũng không có vững trãi như vậy.

Hai người họ có thể làm được điều đó, nàng cũng không tin hai cao thủ Thần cấp bát giai là nàng và Vàng, còn có Đóa Đóa trời sinh đã biến thái, không thể lấy được một viên Kim Nguyên. Chỉ cần lấy được Kim Nguyên thì nàng đã nắm trong tay ba viên ngọc căn nguyên. Đây chính là trận chiến đầu tiên của nàng cùng bát đại gia tộc, nếu ngay cả Kim Nguyên mà cũng không cướp được thì nàng lấy tư cách gì chống lại bọn họ?

“Chuyện này không nên chậm trễ, bây giờ chúng ta phải hành động ngay lập tức” Khóe môi Vân Liệt Diễm cong lên, ngoắc ngoắc ngón tay với Đóa Đóa và Vàng “Hai đứa các con có trách nhiệm giải quyết đám lâu la kia, mẹ sẽ đi trộm chìa khóa”

“Vậy để ta dẫn đường” Kim Trầm Khê cười khỏ, muốn đánh nhau với bọn họ thì hẳn không phải là lựa chọn thích hợp, nếu không thì hẳn cũng không bị áp chế nhiều năm như vậy.

“Được” Vân Liệt Diễm gật gật đầu, ba người liền đi về phía biệt viện chính của gia tộc Kim thị. Phỏng chừng đám lão già kia có nằm mơ cũng không ngờ bọn họ lại chơi trò tập kích nhanh đến thế.

Kim Danh Tường đương nhiên là không ngờ bọn họ có thể quay trở lại sớm như vậy.

Trong đại sảnh nghị sự, mấy trưởng lão cùng Kim Danh Tường đang thảo luận chuyện liên minh cùng gia tộc Hỏa thị. Vấn đề lần này hẳn ôm thái độ chần chừ, dù sao Hàn Lăng cũng không phải là kẻ dễ chọc, Hỏa thị bất quá cũng chỉ có một cao thủ Thần cấp bát giai trong khi Hàn thị có đến tận hai.

Nếu không có chuyện vừa rồi, Kim Danh Tường có lẽ vẫn không xác định được có nên tiếp tục chần chừ hay không.

“Người nói Trầm Khê dẫn theo một nữ tử, mà hai tiểu cô nương bên cạnh nữ tử này đều là có Thần cấp bát giai?” Đại trưởng lão nhíu mày, không giống với vẻ mặt luôn duy trì nụ cười thân thiện của Hỏa Thiên

Tuyệt. Đại trưởng lão gia tộc Kim thị quả thật là một lão đầu, bộ râu trắng muốt dài đến ngực, nhìn có vẻ tuổi cũng không hề nhỏ.

“Đúng vậy! Hơn nữa, ta còn cảm thấy nữ tử đó còn mạnh hơn nhiều” Mặc dù Kim Danh Tường không thấy Vân Liệt Diễm ra tay nhưng hẳn hoàn toàn không nhìn ra khí tức trên người nàng, cho nên hẳn phỏng chừng nàng còn mạnh hơn cả hắn.

“Mấy năm nay cũng không nghe thấy bất kỳ cao thủ có Thần cấp bát giai nào xuất hiện trên đại lục. Thậm chí, bất cứ người nào có chút tiềm năng cũng đều bị bát đại gia tộc thu làm tử sĩ, không có khả năng còn tình huống này!” Có một trưởng lão nghi ngờ Kim Danh Tường đã nhìn lầm.

“Không sai đâu! Có thể miêu sát cao thủ Thần cấp thất giai cũng không phải là chuyện mà một cao thủ bình thường có thể làm được. Hơn nữa, trong đó có một tiểu cô nương thủ pháp rất quỷ dị, giống như xuất thân từ Tà Hoa” Kim Danh Tường nhớ lại tình cảnh lúc đó, đứa nhỏ áo đỏ kia chỉ cần phất tay một cái là một người phải chết. Thủ pháp quỷ dị như vậy cũng không phải từ năng lực tự nhiên thuần túy.

“Thế nhưng bọn họ cứu Trầm Khê với mục đích gì?” Đại trưởng lão vuốt vuốt chòm râu dài. Đứa nhỏ Trầm Khê ông biết rất rõ, là người rất có tiềm năng nhưng tâm địa quá mềm yếu, quả thật không thích hợp để trở thành tộc trưởng.

“Khê nhi đang giữ một chiếc chìa khóa mở cửa cấm địa, mà nó bây giờ lại nằm trong tay nữ tử kia. Mục đích của bọn họ có thể là Kim Nguyên hay không?” Kim Danh Tường suy đoán.

“Rất có thể! Chẳng qua nếu thật sự là như vậy thì ngày chết của nàng ta sắp đến rồi” Đại trưởng lão trầm ngâm một lúc, lại nói: “Mấy vạn năm qua cũng có không ít cao thủ Thần cấp bát giai tìm cách đoạt lấy ngọc căn nguyên nhưng vẫn không thành. Nếu nàng ta thật sự đến đây vì Kim Nguyên thì số phận nàng ta cũng đã tận. Mặc kệ là người phương nào, nếu muốn Kim Nguyên thì đều không thể buông tha”

“Vậy chúng ta vẫn dụ bọn họ vào đây sao?” Kim Danh Tường có chút lo lắng. Hắn cũng ở đại lục Thần Chi nhiều năm, ngoại trừ khiếp sợ Hàn Chỉ lấy thực lực Thần cấp tứ giai ra khiêu chiến với cao thủ Thần cấp thất giai ở ngày hội kết đồng minh của bát đại gia tộc tám năm trước, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy thực lực quỷ dị như vậy. Tiểu cô nương áo vàng kia cũng không tầm thường, nàng sử dụng năng lượng thuộc tính kim. Gia tộc Kim thị của họ từ trước đến nay vẫn không có một người nào có năng lực dùng sợi tơ kim loại siết cổ bốn cao thủ Thần cấp thất giai trong một lúc. Lúc ấy, nếu tiểu cô nương áo đỏ kia không ra tay thì hẳn vẫn tin tiểu cô nương áo vàng này có thể giết cả bốn người chỉ bằng một cái búng tay.

“Nếu bọn họ thật sự quay trở lại trộm Kim Nguyên thì cứ để họ vào. Còn chuyện liên minh với Hỏa thị thì không cần vội vã ra quyết định, nội loạn của chúng ta bây giờ vẫn còn chưa giải quyết xong. Chờ khi giải quyết xong chuyện này rồi tính tiếp” Đại trưởng lão trầm giọng nói.

“Cũng tốt!” Mọi người đều gật đầu.

Đúng lúc này, trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng khanh khách. Mọi người kinh hãi, cuống quýt nhìn quanh nhưng lại nhìn thấy một tiểu cô nương áo đỏ ngồi trên bàn cách họ không xa, trong tay còn cầm một quả táo đang cắn dở.

“À, các người nói xong rồi sao?” Đóa Đóa nhìn thấy bọn họ đều quay sang nhìn mình, liền vờ kinh ngạc hỏi.

Về mặt Kim Danh Tường đại biến, âm thanh lạnh lùng hỏi Đóa Đóa: “Người vào đây từ bao giờ?”

“Ta vẫn luôn ở đây mà!” Đóa Đóa chớp chớp mắt, lại cắn một ngụm táo rồi nói tiếp: “Không chỉ mình ta đâu, cả mẹ cùng tỷ tỷ ta đang ở đây, à còn có Trầm Khê thúc thúc nữa đó!”

Đóa Đóa tiếp tục cắn quả táo, hoàn toàn xem thường tập thể lão già mặt đen bên kia.

“Ngại quá, con gái ta lại ăn vụng táo của các người rồi. Đây là tiền trả cho quả táo đó, các vị hãy cất kỹ đi nhé!” Vân Liệt Diễm xuất hiện, đặt một đồng bạc lên bàn, ý cười đầy mặt, một chút cũng không có ngưng như lời nói.

Vàng cũng bước ra từ sau lưng Vân Liệt Diễm, một đôi con ngươi màu vàng đảo qua đám lão già, trong mắt cũng xuất hiện tia sáng kỳ dị.

“Kim Diễm Sư!” Lúc này, Đại trưởng lão lại trầm giọng nói.

Ông ta tưởng rằng Kim Danh Tường nói ngoa, nhưng khi nhìn vào đôi mắt ánh vàng của Vàng liên biết Kim Danh Tường không khoa trương chút nào, thậm chí còn đánh giá thấp các nàng. Trên đời này cũng chỉ có Kim Diễm Sư mới có đôi con người màu vàng trong veo đó. Mặc dù những chủng loài khác cũng có đôi mắt vàng nhưng chỉ là vàng nhạt hoặc cực đậm, chứ không thể nào trong veo như vậy.

Vốn dĩ ông ta đã nắm chắc có thể giết chết các nàng bên trong cấm địa gia tộc Kim thị, nhưng bây giờ lại dao động. Khoan hãy nói đến tiểu cô nương áo đỏ quý dị kia cùng nữ tử trước mắt này, chỉ một mình Kim Diễm Sư cũng không phải là kẻ dễ đối phó. Kim Diễm Sư được thiên địa sinh ra, tuy không cường đại như Thần thú thượng cổ cùng bộ tộc Tà Hoa nhưng cũng là một đối thủ quá mức kinh dị.

“Ánh mắt lão bất tử này cũng không quá tệ!” Vân Liệt Diễm cười lạnh đi về phía đám người, khoe môi cong lên, một đôi mắt hoa đào rực sáng đảo lộn chúng sinh.

Điều bất ngờ chính là khi nàng bước từng bước về phía bọn họ, bọn họ lại hoàn toàn không thể phản kháng, giống như bị một nguồn năng lượng khủng khiếp kiềm hãm. Trán chảy ra mồ hôi lạnh nhưng không có một người nào, không một ai có thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Vân Liệt Diễm mỉm cười vòng quanh bọn họ một vòng, sau đó thỏa mãn nhìn một vật trong tay mình rồi hỏi Kim Trầm Khê: “Là nó sao?”

Ánh mắt Kim Trầm Khê xẹt qua đám trưởng lão cùng Kim Danh Tường, gật gật đầu.

“Đi thôi!” Vân Liệt Diễm cất vật nọ vào người, quay đầu rời đi.

131. Q.4 - Chương 133: Đi Vào Cấm Địa

Sau khi Vân Liệt Diễm rời đi một lúc lâu, đám người Kim Danh Tường mới có thể cử động lại.

“Là Phán Xét! Là năng lượng Phán Xét tuyệt đối!” Nét mặt già nua của Đại trưởng lão bây giờ đã trắng bệch, âm thanh còn mang theo run rẩy không ngừng.

“Không thể nào!” Kim Danh Tường cũng bị dọa không nhẹ.

“Đúng vậy! Đại trưởng lão, tuy nguồn năng lượng kia khá giống với Phán Xét nhưng trên đời này chỉ có Thần thú thượng cổ mới có khả năng sử dụng Phán Xét tuyệt đối. Mà Thần thú thượng cổ cũng chỉ có Hỏa Phượng Hoàng, Hỏa Kỳ Lân và bộ tộc Thần Long. Bộ tộc Thần Long đã tuyệt chủng từ vạn năm trước, Hỏa Kỳ Lân thì đang ở gia tộc Hỏa thị – Hỏa Tử Mộ. Còn về phần Hỏa Phượng Hoàng không phải đã chết trong tay Hỏa Tử Mộ từ tám năm trước rồi hay sao?” Có người đưa ra nghi vấn.

Đại trưởng lão lẩm bẩm mồ hôi lạnh, chính ông cũng không muốn tin đây là Phán Xét tuyệt đối. Đám người bọn họ với thực lực Thần cấp thất giai cũng đã là cực hạn, nhưng dù cho có là cao thủ Thần cấp bát giai cũng không thể khiến cho tất cả bọn họ khiếp sợ như vậy. Thần thú có năng lực Phán Xét chính là Thần thú cao quý trời sinh, là Thần thú cao cấp. Năng lượng Phán Xét cường đại chỉ có Thần thú thượng cổ mới có. Mà Phán Xét tuyệt đối lại là nguồn năng lượng bề ngỗ thiên hạ, ngạo thị quần hùng, người bình thường không thể có được.

Một khi phóng thích loại năng lượng này thì hoàn toàn có thể trói chặt những kẻ yếu hơn mình, cho dù có là kẻ ngang tay cũng rất khó giãy ra được. Nó tuyệt đối là ưu thế của Thần thú thượng cổ, bởi vì họ đều được thiên địa sinh ra, là chúa tể của thế giới này. Vừa rồi lúc Vân Liệt Diễm cười khê, nàng đã dùng năng lượng của mình trấn trụ bọn họ, khiến cho bọn họ không thể phản kháng. Nếu như nguồn năng lượng này không phải là Phán Xét tuyệt đối thì ông cũng không thể nghĩ ra bất kỳ thứ gì khác.

“Mau, gửi thư đồng ý gia nhập đồng minh với Hỏa thị ngay lập tức. Kim thị sắp có phiền phức lớn rồi!” Đại trưởng lão đỡ lấy ghế dựa mới có thể miễn cưỡng đứng vững. Cơ nghiệp vạn năm của gia tộc Kim thị sao có thể để cho ông ta hủy hoại trong chốc lát chứ? Nếu không, ông ta còn mặt mũi nào mà đối mặt với liệt tổ liệt tông!

“Danh Tường, mau theo ta đến cấm địa mở Diệt trận, tuyệt đối không thể để cho bọn họ thoát khỏi cấm địa được!” Đại trưởng lão bước nhanh ra ngoài, Kim Danh Tường cũng nhanh chóng đi theo.

“Nếu mở Diệt trận, chẳng lẽ chúng ta đành chôn luôn cả Kim Nguyên sao?” Kim Danh Tường lo lắng hỏi.

Diệt trận của gia tộc Kim thị vẫn luôn được đóng kín. Trận pháp bảo vệ Kim Nguyên không bị đánh cắp là một, còn Diệt trận lại là trận pháp quấy tâm chôn sống cả Kim Nguyên cùng kẻ trộm. Nó là cơ quan được thiết lập từ lúc xây dựng cấm địa, chính là vì phòng ngừa một ngày Kim Nguyên bị lấy cắp.

Diệt trận thật ra cũng không phải là một trận pháp, chỉ là một cơ quan đóng cửa cấm địa. Cơ quan này chỉ có các triều đại tộc trưởng cùng Đại trưởng lão mới biết được. Gia tộc Kim thị tinh thông nhất là cách sử dụng nguyên tố kim loại, đồng vàng là kim loại có thể tùy ý thay đổi hình dạng cho nên xung quanh Kim Nguyên được bố trí dày đặc đồng vàng chỉ để hình thành một không gian hoàn toàn phong bế, chỉ cần mở cơ quan thì cả người lẫn Kim Nguyên đều rơi vào không gian đó, sau đó sẽ chết vì thiếu không khí và chênh lệch áp suất. Chỉ cần là loài sinh sống trên thế giới này, dù là nhân loại, thực vật hay Thần thú cũng đều chết khi không còn không khí. Cho nên, một khi cơ quan mở ra thì có thực lực có Thần cấp cứu giai cũng là uổng công. Dưới tình huống không thể thở, bọn họ cũng không thể kiên trì được lâu. Hơn nữa, trong không gian kín như bưng, xung quanh đều được vây bởi kim loại, hoàn toàn không thể phá vỡ mà thoát ra ngoài.

Gia tộc Kim thị của bọn họ có thể đứng vững vững trên đại lục này mấy vạn năm cũng không phải là không có nguyên do.

“Cho dù mất đi Kim Nguyên cũng tuyệt đối không thể để nó rơi vào tay kẻ khác. Kim Nguyên là thứ mà thất đại gia tộc khác đều muốn, nếu nó rơi vào tay người ngoài thì Kim thị chúng ta ắt phải diệt vong. Thất đại gia tộc đều mơ tưởng tập hợp đầy đủ bảy viên ngọc căn nguyên, nhưng bất kỳ một gia tộc nào cũng đều e ngại ngọc căn nguyên của mình rơi vào tay kẻ khác, cho dù hủy mất cũng tuyệt đối không giao ra ngoài. Bởi vì một khi ngọc căn nguyên của mình rơi vào trong tay người khác, đến lúc người họ thống nhất đại lục thì thất đại gia tộc cũng không còn tồn tại nữa” Đại trưởng lão trầm ngâm một tiếng, nói tiếp: “Kim Nguyên tuy rằng quan trọng nhưng Kim thị lại còn quan trọng hơn. Chỉ cần Kim Nguyên còn ở trong gia tộc một ngày, Kim thị tuyệt đối cũng không đến nước diệt vong”

Nếu bị mang đi, ngày Kim thị diệt vong cũng không còn xa!

“Ta hiểu!” Kim Danh Tường gật gật đầu, đi theo Đại trưởng lão đến cấm địa.

Lúc này, đám người Vân Liệt Diễm đã đến bên ngoài cấm địa.

“Trầm Khê, người xác định nơi này là cấm địa sao?” Vân Liệt Diễm trầm ngâm đứng nhìn tượng Phật bằng vàng ròng cực kỳ to lớn trước mặt.

“Đúng vậy! Cấm địa nằm ngay bên dưới tượng Phật” Kim Trầm Khê gật gật đầu. Thật ra muốn đến nơi đây cũng không dễ bởi vì khắp nơi đều có cao thủ canh gác, nhưng có Vân Liệt Diễm đứng bên cạnh thì đám thị vệ này cũng chỉ là con tép con tôm.

Trong mắt bọn họ thì nơi này thật sự rất dễ tiếp cận, nhưng với người khác thì còn khó hơn lên trời. Tượng Phật to lớn trước mặt có mối quan hệ tương liên với cấm địa bên dưới lòng đất, cho dù có đánh nát cũng không có tác dụng gì vì phía dưới vẫn còn rất nhiều cơ quan. Tượng Phật này nói khó nghe chính là vẻ bên ngoài mà thôi, bên trong còn bao nhiêu cơ quan thì người bình thường vốn dĩ không thể tưởng tượng nổi. Tổ tiên của gia tộc Kim thị vì bảo vệ Kim Nguyên mà đã không tiếc sức lực và thời gian.

“Thật to nha!” Vân Liệt Diễm không khỏi cảm khái, nếu nắm Kim Nguyên trong tay, năng chẳng khác nào phú bà giàu có nhất thế giới này, muốn bao nhiêu vàng liền có bấy nhiêu.

Vân Liệt Diễm vô cùng kích động.

Đóa Đóa cùng Vàng nhìn thấy ánh mắt lóe sáng của Vân Liệt Diễm liền liếc nhìn nhau, sau đó đồng loạt quay đầu sang hướng khác. Người này tuyệt đối không phải là mẹ của họ, tuyệt đối không phải!

“Ha ha! Đối với gia tộc Kim thị mà nói thì thứ không thiếu nhất chính là vàng” Kim Trầm Khê mỉm cười.

Bất kỳ người nào ở Kim thị có năng lực biến đổi kim khí đều có khả năng biến bất kỳ kim loại nào khác thành vàng. Nguyên tố nhiều nhất chính là kim khí, mà vàng chỉ là một trong những kim khí được sử dụng

nhieu nhất mà thôi. Chỉ cần có Kim Nguyên trong tay thì thứ mà Kim thị dùng không hết chính là vàng bạc.

Rất nhiều người cũng vì điều này mà cảm thấy may mắn khi có thể gia nhập Kim thị, nhưng phía sau may mắn đó chính là vô hạn thống khổ. Bởi vì cảm giác có tiền trong tay nhưng không có tự do để mua bất cứ thứ gì, chính là thống khổ tột hạn.

“Vậy bây giờ chúng ta đến bên dưới tượng Phật bằng cách nào đây?” Vân Liệt Diễm nhìn chăm chăm tượng Phật, trầm nghĩ có khi nào bên trong lại rỗng ruột hay không.

Nàng còn chưa nói phỏng đoán của mình ra khỏi miệng thì Kim Trầm Khê đã bác bỏ nghi ngờ của nàng: “Tượng Phật này đặc ruột, muốn vào cấm địa phải đặt ba mảnh ngọc bội này ở phía trên cơ quan”

Khóe miệng Vân Liệt Diễm co rút, rỗng ruột đã là nhiều vàng rồi, đằng này còn đặc ruột cơ đấy. Nàng nhìn tượng Phật, âm thầm tìm cách rình nó bỏ chạy.

“Mẹ, chúng ta nên vào trong rồi” Vàng hảo tâm nhắc nhở.

Đóa Đóa lại gơ tay che mặt. Mẹ rất đáng khinh, cả đời chưa thấy vàng bao giờ sao?

Đi theo bên cạnh Vân Liệt Diễm đã lâu, mỗi một động tác của nàng đều được Vàng cùng Đóa Đóa đoán ra nàng đang nghĩ gì trong đầu. Chuyện nàng muốn làm luôn luôn hoàn toàn chính chính viết trên mặt nàng.

“Hừ!” Nhìn thấy biểu tình của hai đứa nhỏ, Vân Liệt Diễm bất mãn hừ lạnh. Hai đứa con gái của nàng đều rất bất hiếu, nuôi tụi nó lớn thành như vậy bộ dễ lắm sao? Một bên ăn một bên mặc, bộ không bên nào tốn tiền hết sao?

Đóa Đóa cùng Vàng đồng thời cúi đầu. Các nàng thề, các nàng tuyệt đối chưa từng lấy một đồng tiền nào của mẹ chứ đừng nói là vàng bạc. Tiền trả cho quả táo mà Đóa Đóa gặp lúc này là do Vân Liệt Diễm chôm chĩa từ túi con bé, còn nói rất cao đẹp “Mẹ không có tiền”. Chi phí đến thành Kim Giáp cùng Kim thành cũng đều moi từ túi Đóa Đóa, bởi vì Ngọc Tu đã đưa một chiếc nhẫn trữ vật cho nàng từ lúc ra khỏi Âm Chi Sâm Lâm, bên trong có bao nhiêu tiền Đóa Đóa cũng không biết. Kể từ đó, Đóa Đóa đã bị Vân Liệt Diễm nheo mắt theo dõi.

Kim Trầm Khê nhìn vẻ mặt của cả ba người, có chút mờ mịt.

Hắn đi lên phía trước, chỉ chỉ vào một chỗ ý bảo Vân Liệt Diễm đặt ba mảnh ngọc bội vào.

Vân Liệt Diễm lấy ngọc bội ra, đặt vào một lỗ trùng mà Kim Trầm Khê đã chỉ. Sau đó âm thanh kim loại ma sát lẫn nhau vang lên, nơi ngọc bội được đặt vào xuất hiện một cánh cửa dẫn đến con đường hầm tối đen. Đi vào trong mới nhận ra đây là một chiếc cầu thang dẫn xuống phía dưới. Nơi cuối con đường tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, trái tim Vân Liệt Diễm lại đập kịch liệt một lần nữa.

Là vàng ròng!

Đây mới là cung vàng điện ngọc chân chính, nếu mà ở hiện đại thì chính là kỳ công lớn nhất thế giới.

“Chúng ta cứ đi vào như vậy sao?” Vân Liệt Diễm nhíu mày, đường hầm này được xây bằng kim khí, cũng chẳng có lối thông gió, nếu đi vào trong đó thì làm sao để thở?

Kim Trầm Khê mờ mịt nhìn Vân Liệt Diễm. Có vấn đề gì sao?

132. Q.4 - Chương 134: Cơ Quan

Vân Liệt Diễm cũng im lặng, nói mấy kiến thức khoa học này với người cổ đại quả thật là hao tổn tâm trí.

“Người nên biết chúng ta cũng phải cần phải thở chứ! Cứ đi vào một nơi kín mít như vậy thể nào cũng ngộp chết” Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu, không hiểu sao ngay cả một vấn đề đơn giản như vậy mà hắn cũng không thể nghĩ ra được.

“Nhưng trước kia ta đi vào vẫn thở được mà” Kim Trầm Khê vẫn cảm thấy khó hiểu như trước.

“Được rồi được rồi, ta không xoắn xuýt vấn đề này với người nữa. Tóm lại, ta không cách nào giải thích chuyện này với người, nhưng vì an toàn nên chúng ta vẫn nên làm vào cái bình dưỡng khí” Vân Liệt Diễm biết bây giờ mà giải thích cái gì là dưỡng khí còn cái gì là cacbon dioxit với bọn họ chính là uống công vô ích, cho nên nàng phải tự mình ra tay thôi.

“Vàng, con tạo ra mấy chiếc bình bằng kim loại theo lời mẹ nói đi” Vân Liệt Diễm khoa tay múa chân minh họa.

Đối với Vàng mà nói, chuyện này còn dễ hơn ăn cháo hướng gì nơi đây dày đặc nguyên tố kim khí, muốn tạo ra một chiếc bình kim khí quả thật rất nhanh chóng và đơn giản.

Vân Liệt Diễm nghĩ nơi này khẳng định không có cao su hay ống nhựa gì đó, vậy thì dùng dây leo thay thế cũng được.

“Đóa Đóa, còn con thì bảo Tiểu Thất tạo ra vài sợi dây leo rồng ruột” Vân Liệt Diễm nói với Đóa Đóa.

Đóa Đóa đưa dây leo cho Vân Liệt Diễm, sau đó Vân Liệt Diễm nối dây leo vào bình dưỡng khí rồi đen lên lưng mỗi người. Vì an toàn, nàng còn tinh lọc không khí một lần, đảm bảo có thể chống đỡ trong một khoảng thời gian không ngắn.

“Con không cần đâu” Đóa Đóa kiên quyết cự tuyệt. Nặng như vậy, sao nàng có thể đeo được?

Mặt Vân Liệt Diễm đen thui.

“Mẹ biết con không cần thở vẫn được mà, cho nên con không cần phải đeo nó đâu!” Đóa Đóa làm nũng với Vân Liệt Diễm.

“Vàng, con cứ đeo thêm một cái phòng hờ đi. Bên dưới là cung điện dưới lòng đất, lỡ như không thể thở thì chúng ta chết chùm là cái chắc” Vân Liệt Diễm đưa một chiếc bình dưỡng khí giả dè cho Vàng. Đóa Đóa là Tà Hoa nơi Minh Giới, cho dù là không có không khí hay ánh mặt trời cũng không sao cả. Nói cách khác, Đóa Đóa sẽ bất tử, cho nên không cần lo lắng.

Vàng gật gật đầu, đồng thời cũng đeo bình dưỡng khí lên lưng. Nàng luôn tin lời Vân Liệt Diễm nói. Trên thế giới này, người thật sự tốt bụng với nàng cũng chỉ có Vân Liệt Diễm, Đóa Đóa, còn có Long sư phụ.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!” Chuẩn bị xong, Vân Liệt Diễm ra lệnh.

Bốn người cùng đi xuống cầu thang, trên đường cũng không gặp bất kỳ cơ quan nào. Thế nhưng khi đến cuối cầu thang thì rốt cuộc bọn họ cũng biết được cơ quan của gia tộc Kim thị là như thế nào.

Một khắc cả bốn đạp lên bậc thang cuối cùng, vị trí hiện tại liền thay đổi ngay lập tức, xung quanh như một mê cung không biết hướng nên đi. Lúc này, xung quanh đều xuất hiện những mối gỗ lớn, mà đám người Vân Liệt Diễm đang đứng bên trên một khối bằng đồng. Vân Liệt Diễm nhìn bốn phía, đột nhiên cảm thấy nơi đây rất quen. Nó giống như một bàn phím, chỉ là dưới chân nàng không có khắc chữ. Không gian này lại kín mít, khối đồng gỗ lớn chiếm hết toàn bộ diện tích.

“Trước kia người đến đây cũng có những thứ này sao?” Vân Liệt Diễm nhìn về phía Kim Trầm Khê, nếu như hẳn biết nơi này thì chuyện càng dễ giải quyết hơn.

Lúc này, vô số lệnh tiễn kim loại bắn về phía bọn họ, không ngừng nghỉ, không một dấu hiệu cho thấy sẽ dừng lại. Vân Liệt Diễm thiết lập kết giới phòng vệ xung quanh bốn người mới ngăn cản được mưa tên. Thần cấp bát giai có thể bố trí kết giới. Kết giới này không giống với những cấm chế phòng vệ thông thường, năng lực đương nhiên cao hơn một bậc. Cấm chế phòng vệ thông thường có thể ngăn cản công kích của đối phương trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng kết giới phòng vệ cũng có thể thay đổi theo tâm ý người lập ra, không những duy trì bao lâu cũng được mà còn có thể ngăn cản toàn bộ công kích thấp hơn mình. Nếu bây giờ đứng trước mặt bọn họ là một cao thủ Thần cấp bát giai thì Vân Liệt Diễm vẫn có thể miên cưỡng kéo dài thêm một chút thời gian, cho nên mưa tên tầm thường này là chuyện quá đơn giản.

Kim Trầm Khê lắc đầu, đáp: “Ta chỉ vừa xuống cầu thang đã bị che mắt, sau khi tháo khăn che mắt ra thì đã ở trong cấm địa” Còn chuyện đã đến cấm địa như thế nào thì một chút ẩn tượng hẳn cũng không có.

“Trên đường đi người có nghe thấy âm thanh đánh nhau hay không?” Nếu mưa tên này cũng xuất hiện lúc đó thì âm thanh ngăn cản cũng sẽ phát ra.

“Không có” Kim Trầm Khê lắc lắc đầu, lúc đó hắn rất mơ hồ, chỉ biết đi và đi, còn đi thế nào thì không chút ấn tượng.

“Nếu vậy thì nơi đây nhất định có cơ quan nào đó”

Vân Liệt Diễm nghĩ thầm nếu Hàn Chỉ cùng thúc thúc ở đây thì tốt rồi. Thúc thúc thì đam mê nghiên cứu trận pháp cùng ngũ hành bát quái, còn Hàn Chỉ lại thông minh nhanh nhạy. Nàng không am hiểu những thứ này, mà còn không thể trông cậy vào Đóa Đóa, con bé này hết ăn lại nằm, là mẹ nó mà nàng còn xấu hổ thay cho nó.

“Mẹ, để con thử xem” Vàng đột nhiên lên tiếng.

Vân Liệt Diễm nhìn Vàng bằng ánh mắt kinh ngạc, hỏi: “Con biết?”

Vàng gật gù, đáp: “Trước kia lúc con còn ở trong núi Tử Vong, Long sư phụ từng dạy cho con”

Khi đó, Vân Thiểm Thiểm luôn tập trung tu luyện, đôi lúc rảnh rỗi thì Ngân Linh Nhi lại dính bên cạnh hắn, vốn không cho Vàng cơ hội đến gần hắn. Cho nên, mấy năm đó Vàng đều ở với Long lão đầu. Long lão đầu là một người có kiến thức rất rộng, thiên văn địa lý, ngũ hành bát quái hay cơ quan trận pháp đều thông thạo. Khi đó thấy Vàng ngoan ngoãn thông minh liền nhân lúc nàng không tu luyện đã dạy nàng rất nhiều điều, mà trong phòng của ông cũng có rất nhiều sách hay. Tuy nàng không phải là thông thạo nhưng ít ra cũng hiểu được một chút.

“Vậy con cẩn thận một chút đó!” Vân Liệt Diễm đương nhiên không lo lắng nhiều cho Vàng. Tuy mưa tên này rất dày đặc nhưng cao lắm cũng chỉ đủ để hù dọa người Thần cấp lục giai trở xuống, bây giờ Vàng đã là Thần cấp bát giai, đương nhiên không cần phải sợ hãi.

Vàng dựng lên một lớp cấm chế phòng vệ đơn giản quanh thân mình, bởi vì thiết lập kết giới rất phiền phức, mà trong một thời gian ngắn làn mưa tên này cũng không thể tổn thương nàng được.

Vàng nhẹ nhàng nhảy qua mấy khối gò bằng đồng mới nhìn rõ những khối gò này được xếp theo hàng đơn giản, cũng chỉ là một cơ quan hơi tinh xảo một chút mà thôi. Khối gò bằng đồng mà mọi người đang đứng chính là nút nhấn cơ quan, chỉ cần đặt chân xuống thì bố cục sẽ được tự động thiết lập, mà người thì cũng sẽ bị đặt vào một căn phòng kín.

Vàng đã thử một chút, quả thật là như vậy. Nàng chỉ dùng một chút sức lực đã cảm thấy áp lực từ kim khí bay về phía mình, chỉ cần đóng cửa cơ quan này thì toàn bộ kim khí nơi đây sẽ tập hợp lại cùng một chỗ và biến thành một khối đất bằng phẳng.

Thật ra cơ quan này cũng được thiết kế không cao minh cho lắm, nhưng nếu là người Thần cấp lục giai trở xuống mà xông vào đây thì phỏng chừng không thể ra được. Vàng đã phát hiện ra mấu chốt cần đề, nút đóng cửa cơ quan không thể nằm trên vách tường xung quanh, vậy thì cũng chỉ ở dưới chân. Kim khí không ngừng thay đổi vị trí, cho nên muốn tìm được nơi giấu nút tắt cũng không phải là chuyện dễ dàng. Biện pháp đơn giản nhất chính là đều thử tất cả khối đồng một lần, hơn nữa còn tuyệt đối không thể lặp lại. Nếu nàng đoán không lầm thì sai một bước sẽ khiến cho nơi này phát nổ, trong không gian kín mít mà có nổ thì không thể nào thoát ra được, trừ khi là cao thủ Thần cấp bát giai dùng năng lượng của mình tự phòng vệ. Cho nên, người không đủ thực lực thì không bị mưa tên đâm chết thì cũng chết vì nổ, trừ phi hắn ta may mắn nhảy trúng nút tắt cơ quan. Thế nhưng loại chuyện này dường như là không thể nào, xác suất xảy ra còn chưa được một phần một trăm. Đối với Vàng, ghi nhớ những khối đồng nào đã đi qua là chuyện quá đơn giản. Hơn nữa, nàng cũng hiểu không thể đi hết toàn bộ mỗi khối một lần, bởi vì sẽ khiến bản thân mình cùng mọi người lâm vào nguy hiểm.

Quả nhiên giống như Vàng tính toán, chỉ cần tìm được công tắc cơ quan thì có thể đóng lại tất cả hiểm họa.

133. Q.4 - Chương 135: Kim Nguyên Đến Tay

Sau khi tìm được công tắc cơ quan, Vàng dùng sức nhấn vào, toàn bộ không gian đề yên tĩnh trở lại. Mưa tên đã ngừng, khối gỗ bằng đồng cũng biến thành một mảnh bằng phẳng.

“Vàng, xong rồi sao?” Nhìn thấy xung quanh đã trở lại như lúc ban đầu, Vân Liệt Diễm cất tiếng hỏi.

“Dạ!” Vàng gật gù đầu, nói: “Mẹ, thật ra cơ quan này có hai công tắc hủy bỏ, nếu trước khi bước vào đây chúng ta phát hiện ra thì sẽ không có chuyện này” Người bình thường khi xuống khỏi cầu thang đều không ai để ý đến công tắc đầu tiên, chỉ cần đặt chân khỏi bậc thang cuối cùng sẽ rơi vào trong vòng nguy hiểm. Thế cho nên, Vàng cảm thấy còn một công tắc hủy bỏ hoạt động của cơ quan nằm trên cầu thang lúc này mà mọi người không nhận ra.

“Vàng tỷ tỷ, tỷ quá tuyệt vời!” Đóa Đóa nhìn Vàng bằng ánh mắt sùng bái.

Vàng ngượng ngùng cười cười.

Thế nhưng nơi đây cũng chỉ là bắt đầu mà thôi. Tuy phần lớn bát đại gia tộc đều giỏi võ không giỏi văn, nhưng mấy vạn năm tích lũy kiến thức cũng không thể khinh thường được.

“Mẹ, con nghĩ lúc trước Trầm Khê thúc thúc vào đây không gặp phải cơ quan nào chính là vì vậy. Mỗi cơ quan đều có công tắc hủy, nếu không thì cho dù bọn họ biết cách phá giải cũng không thể nào không phát ra chút âm thanh nào” Vàng nói ra ý nghĩ của mình với Vân Liệt Diễm. Lúc nàng tìm công tắc hủy cơ quan đã cảm thấy khắp nơi đều là cơ quan chằng chịt, người ngoài không thể tùy tiện tiến vào. Thế nhưng còn người trong gia tộc thì sao? Nếu không thể vượt qua được những cơ quan này thì cũng không có cách nào tu luyện.

“Cũng có lý! Nếu chúng ta tìm được công tắc hủy trước khi bước vào cơ quan thì cũng không còn rắc rối nữa” Vân Liệt Diễm gật gù đầu. Tuy nàng cũng không quá quan tâm đến những cơ quan trong cấm địa này, nhưng nếu nàng dùng đến hỏa diễm làm tan chảy kim khí thì Kim Trầm Khê nhất định sẽ chết trước tiên.

Kim Trầm Khê nghĩ nghĩ, nói: “Vàng nói không sai, nếu trước kia ta vào dễ dàng như vậy thì nhất định có một cách đi thẳng vào cấm địa mà không chạm phải bất kỳ cơ quan nào. Bây giờ chúng ta chia nhau ra đi tìm!”

“Mẹ, không cần phải phiền phức như vậy đâu” Đóa Đóa giơ tay lên, phát biểu: “Cứ để Tiểu Thất đi tìm không được sao?”

Công kích của Tiểu Thất là năng lượng tinh thần, mấy năm nay đi theo Đóa Đóa cho nên tiến bộ cũng không ít. Tuy bây giờ vẫn chưa thể hóa thành hình người nhưng người bình thường cũng không chịu nổi công kích của nàng. Mặt khác, năng lượng công kích của Tiểu Thất còn một tác dụng quan trọng khác là cảm ứng sự khác thường trong không gian. Thông thường chỉ cần cường giả Thần cấp đều có thể cảm nhận quan cảnh xung quanh, nhưng chỉ là không thể mở rộng phạm vi được mà thôi. Tuy nhiên, Tiểu Thất lại không giống với bọn họ, năng lực trời sinh của nàng là công kích bằng năng lượng tinh thần, nghĩa là năng lượng tinh thần của nàng rất cường đại. Mà năng lượng tinh thần càng cường đại thì lại càng cảm nhận được tình hình xung quanh tinh tế hơn. Nói cách khác, Tiểu Thất không cần mở to mắt vẫn là có thể đem toàn bộ những chuyện xảy ra xung quanh bày ra trước mắt, hơn nữa còn có thể phát hiện ra những vật không chút chuyển động gần đây.

Với tính tình lưỡi biếng của Đóa Đóa mà nói, có sự trợ giúp của Tiểu Thất chính là vô cùng lợi ích. Bình thường, bất kể nguy hiểm gì cận kề đều do Tiểu Thất thông báo cho nàng trước tiên.

“Đúng nha! Bảo Tiểu Thất nhìn một vòng không gian này là ra, mười phần chắc chắn” Vân Liệt Diễm gật gù đầu. Biện pháp này cũng không tệ, trước tiên chỉ cần bảo Tiểu Thất tìm bất kỳ nơi nào gỗ lên hoặc trùng xuống, hay là bất kỳ thứ gì kỳ lạ là được, sau đó bọn họ sẽ đến tìm công tắc hủy.

“Tiểu Thất, đi thôi!” Đóa Đóa vung tay lên, bên trong không gian nháy mắt đã tràn ngập những đóa hoa bảy màu.

“Quá thần kỳ! Đây rốt cuộc là loại năng lượng gì vậy?” Kim Trầm Khê kinh ngạc nhìn Đóa Đóa. Vàng là Kim Diễm Sư, hẳn đã từng nghe các trưởng lão nói và sự xác nhận của Vân Liệt Diễm. Vân Liệt Diễm thì quá thần bí, hẳn vẫn chưa nhìn ra được. Quý dị nhất lại chính là Đóa Đóa, hoàn toàn không cảm nhận được thực lực của con bé là Thần cấp giai nào, nhưng dường như là cực kỳ cường đại.

“Ha ha... Trầm Khê thúc thúc, Tiểu Thất là Tà Hoa, thúc đừng có nói cho người khác biết đó nha!” Đóa Đóa giơ ngón trở lên miệng, làm ra động tác suýt với Kim Trầm Khê.

“Tà Hoa?” Kim Trầm Khê kinh ngạc nhìn cổ tay Đóa Đóa. Hắn cũng từng nghe nói về bộ tộc Tà Hoa, nó xuất xứ từ gia tộc Mộc thị, đồng thời cũng là mạch nhánh là gia tộc Mộc thị chán ghét nhất. Bộ tộc Tà Hoa thông thường có được những nguồn năng lượng rất tà ác, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, cho tới nay đều bị gia tộc Mộc thị truy lùng tiêu diệt. Thế cho nên ở đại lục Thần Chi bây giờ rất hiếm khi thấy Tà Hoa, bọn họ hoặc là bị Mộc thị tiêu diệt hoặc đều tập trung sinh trưởng ở nơi hắc ám nhất – Âm Chi Sâm Lâm.

“Trầm Khê thúc thúc sẽ không thích Tiểu Thất sao?” Đóa Đóa nháy nháy mắt, vẻ mặt chờ mong nhìn Kim Trầm Khê.

Bên kia Vân Liệt Diễm cùng Vàng liếc nhìn nhau, đồng thời quay mặt qua chỗ khác. Có đứa nhỏ nào vô vị như Đóa Đóa nữa hay không? Bản thân mình chính là lão đại của Tà Hoa, bây giờ lại chạy đến bên cạnh người khác, hỏi người ta có thích thuộc hạ của mình hay không.

“Ha ha... Trên đời này vốn dĩ không có ranh giới giữa thiện và ác, chỉ cần không then với lương tâm là được rồi!” Vấn đề này Kim Trầm Khê hẳn thấu hiểu rất rõ. Chẳng hạn như bát đại gia tộc luôn mang hai chữ ‘chính nghĩa’ treo bên miệng, nhưng bọn họ đã bao giờ làm việc gì xứng với hai chữ này chưa? Biến một người còn sống thành rồi gỗ, chiếm cứ linh hồn của họ, những thủ đoạn này có khác gì với hai chữ ‘tà ác’?

Đóa Đóa cái hiểu cái không, gật gật đầu. Nếu Trầm Khê thúc thúc không ghét Tiểu Thất thì khẳng định cũng sẽ không ghét nàng. Nàng nghe nói có rất nhiều người chán ghét bộ tộc Tà Hoa, luôn đuổi giết bọn họ.

Có sự trợ giúp của Tiểu Thất, công tác hủy cơ quan được tìm ra khá dễ dàng. Quả thật là như bọn họ nghĩ, chỉ cần tìm được công tác hủy thì có thể một đường đi vào cấm địa.

Thế nhưng, một khắc bọn họ tiến vào cấm địa lại hoàn toàn sợ ngây người.

Đây là một không gian tròn rộng lớn, hơn một nghìn mét vuông, xung quanh là những vách tường đúc bằng vàng ròng. Vừa bước vào đã tạo cho người ta chói mắt bởi ánh vàng rực rỡ, nơi nơi đều lóng lánh, khiến cho Vân Liệt Diễm lại một lần nữa nhìn không được mà nuốt nước miếng. Nếu như bức tượng Phật bằng vàng bên ngoài là bề nổi thì bên trong đây chính là bề chìm kinh hoàng. Dùng nhiều vàng như vậy chứng tỏ gia tộc Kim thị quả thật rất có tiền!

“Bây giờ chúng ta đang đứng bên ngoài kết giới, bên trong là nơi đặt Kim Nguyên” Kim Trầm Khê nói: “Trước kia ta tu luyện ở đây, còn bên trong kết giới thì không thể nào vào được”

Nơi bọn họ đặt chân là một vòng tròn lớn, vùng trung tâm có một chiếc bàn bằng kim loại, xung quanh thiếp lập một vòng kết giới. Tuy họ chỉ có thể nhìn thấy vòng sáng lóng lánh bên trong, nhưng vẫn đủ năng lực khẳng định đó là Kim Nguyên.

“Muốn vào trong hẳn là phải phá vỡ kết giới này trước” Vân Liệt Diễm nhíu mày, dựa vào trực giác của mình nàng chỉ biết kết giới này rất kiên cố, khó mà phá vỡ bởi về năng lượng bên trong được chồng chất từ thực lực của rất nhiều người. Nói cách khác, trước mặt nàng bây giờ là trận giáp ‘thiên quân vạn mã’.

“Mọi người lùi về sau một chút đi! Vàng, con bảo vệ họ, để mẹ thử một lần xem sao” Vân Liệt Diễm nói.

Vàng gật gật đầu, lập ra một kết giới phòng ngự vây xung quanh mình, Đóa Đóa cùng Kim Trầm Khê.

Vân Liệt Diễm lấy Phượng Ngâm cầm ra, cũng lâu rồi nàng không dùng đến nó. Trong trận chiến lấy một địch trăm, có lẽ Phượng Ngâm cầm chính là vũ khí lợi hại và hữu dụng nhất. Nàng tự bày kết giới quanh mình, sau đó ngón tay xẹt qua Phượng Ngâm cầm, nhất thời từng tia lửa đỏ bay về phía kết giới. Thực lực đạt tới Thần cấp bát giai thì nhiệt độ của hỏa diễm đã có thể ngang bằng độ nóng của mặt trời, mà mật độ của nó cũng bị ép thành ánh sáng. Cho nên, hỏa diễm bay ra từ Phượng Ngâm cầm đã hình thành một tia

sáng đỏ, mà tốc độ cũng đã đạt đến vận tốc ánh sáng. Độ nóng cùng tốc độ như vậy, vốn dĩ không còn thứ gì có thể phá được.

Lúc tia lửa chạm vào kết giới, rõ ràng đã va phải một lớp ngăn cách.

Vân Liệt Diễm nhúu mày, mười ngón tay tung bay lại khuyếch đại năng lượng một lần nữa. Tia sáng hỏa diễm như nghe được mệnh lệnh, toàn bộ ngưng tụ lại với nhau hình thành một khối trụ khổng lồ, đập vào kết giới.

Quả nhiên, ánh lửa cuồng hân hung hăng đâm phá kết giới. Kết giới bị phá vỡ nổ tung một mảnh, năng lượng cản trở về khiến cho Vân Liệt Diễm phun ra một ngụm máu tươi.

“Mẹ!” Đóa Đóa cùng Vàng kêu to một tiếng, hoảng hốt kéo Vân Liệt Diễm vào kết giới phòng ngự.

“Diễm nhi, nàng không sao chứ?” Kim Trầm Khê cũng lo lắng hỏi thăm nàng.

“Ta không sao” Vân Liệt Diễm lau vết máu ở khóe miệng, nói: “Không ngờ kết giới này lại cường đại như vậy” Ít nhất, phải là Thần cấp bát giai mới có thể tạo ra được, nếu không thì Vân Liệt Diễm cũng không thể nào bị thương. Tuy vết thương không nghiêm trọng lắm nhưng trong trận quyết đấu với cao thủ chân chính thì chẳng khác nào một chiêu đã bị đánh bại.

Lúc này, mọi người nhìn chiếc bàn bên trong kết giới vừa bị phá vỡ, không khỏi sợ ngây người.

Bởi vì nơi này mới thật sự là mộ địa dưới lòng đất chân chính. Một vùng đất xa hoa tráng lệ, một hàng quan tài bằng vàng xếp ngay ngắn, xung quanh đều mai táng theo rất nhiều vàng bạc châu báu. Trên không trung, một quả cầu màu vàng lơ lửng, chính là Kim Nguyên. Thế nhưng chân chính khiến cho người khác kinh ngạc không phải là Kim Nguyên, cũng không phải là những chiếc quan tài màu vàng, mà là từng đồng xương trắng nằm xung quanh những cỗ quan tài kia.

Đồng xương trắng này có thể dùng chữ ‘núi’ để hình dung, cả ngàn mét vuông ngoại trừ quan tài ra thì tất cả đều là xương trắng lạnh tanh, gần như bao phủ cả chiếc quan tài. Tuy nhiên, mọi người không thể tưởng được chính là bên trong những bộ xương trắng lại lấp lánh ánh lam trong suốt, nhưng dường như lại bị thứ gì đó ngăn chặn không thể thoát ra ngoài.

“Là Phong Nguyên!” Vân Liệt Diễm kêu to ra tiếng. Có nằm mơ nàng cũng không ngờ bản thân mình đến đoạt Kim Nguyên lại gặp Phong Nguyên. Nhất định không sai, viên ngọc kia nhất định chính là Phong Nguyên, bởi vì từ khi kết giới bị vỡ nàng đã cảm nhận được nguyên tố phong mơ hồ. Tuy nhiên xung quanh khẳng định có trận pháp hoặc cấm chế gì đó để kiềm hãm năng lượng của nó.

Phong Nguyên biến mất cũng không phải là một chuyện nhỏ, phỏng chừng gia tộc Phong thị đã ráo riết đi tìm, không bao giờ để nó lưu lạc đến cấm địa của gia tộc Kim thị. Nhất định là có người cướp được Phong Nguyên, sau đó đến đây trộm Kim Nguyên, không ngờ lại bị chôn sống ở nơi này. Cuối cùng, Phong Nguyên cũng rơi vào đây cùng Kim Nguyên.

Tốt quá! Bây giờ nàng đã có bốn viên ngọc căn nguyên, với sự trợ giúp của cả bốn viên thì ngày mà nàng đột phá Thần cấp cửu giai cũng không còn xa nữa.

Bây giờ, Vân Liệt Diễm không thể không chế tâm tình mừng như điên của mình. Thế nhưng một lát sau thì nàng cũng đã bình tĩnh trở lại. Tuy đây là chuyện đáng mừng nhưng đột nhiên nàng nghĩ rằng Kim Nguyên không dễ lấy vào tay như vậy, nếu không thì cái người đoạt được Phong Nguyên kia cũng sẽ không chết ở chỗ này.

Bây giờ mặc dù kết giới đã bị phá vỡ nhưng nguồn năng lượng bên trong vẫn còn nguyên, còn cả một trận pháp chưa giải.

“Vàng, con bảo vệ Trầm Khê thúc thúc. Đóa Đóa, con bình tĩnh cho mẹ, đừng có tạo rắc rối gì hết!” Người Vân Liệt Diễm lo lắng nhất là Kim Trầm Khê cùng Đóa Đóa. Kim Trầm Khê không thể nào chịu được nguồn năng lượng cường đại bên trong, còn Đóa Đóa quả thật không bao giờ chịu ngồi yên một chỗ quá lâu.

Đóa Đóa bĩu môi, đáp: “Người ta đã biết rồi!” Nàng khiến cho người khác không yên tâm như vậy sao? Từ trước đến nay nàng đều rất biết điều mà! Thế nhưng đồng xương trắng này cũng kỳ lạ thật, nằm lộn xộn chồng chất lên nhau. Không biết người nào độc ác như vậy, cũng không chôn cất họ cho đàng hoàng.

“Mẹ, con có thể làm một việc được không?” Đóa Đóa nghĩ, vẫn quyết định nói trước cho Vân Liệt Diễm biết, miễn cho lúc tự mình hành động lại chọc giận mẹ.

“Nói!” Vân Liệt Diễm nhìn thấy tầm mắt của Đóa Đóa dừng trên đồng xương trắng kia liền đoán được con bé muốn làm cái gì.

“Con muốn chôn đồng xương này được không? Mẹ nhìn xem, họ cũng chết cả rồi, hài cốt lại không được sắp đặt, thật sự là rất đáng thương!” Đóa Đóa trưng khuôn mặt bi thương, giống như nàng thật sự rất thương cảm với những người này.

Khóe miệng Vân Liệt Diễm co rút, nói: “Đóa Đóa, người chết thì cũng đã chết hết rồi, con làm ơn làm phúc buông tha cho đồng xương cốt đáng thương này đi, đừng làm xằng làm bậy là được!”

Nhận được lời chấp nhận lập lờ nước đôi của Vân Liệt Diễm, ánh mắt Đóa Đóa sáng rực lên, vội vàng gặt gặt cái đầu nhỏ như bằm tỏi.

Vàng cười nhẹ, còn Kim Trầm Khê lại mang vẻ mặt mờ mịt.

“Đi thôi!” Vân Liệt Diễm ra lệnh một tiếng, bốn người đều đồng thời nhảy vào tấm sàn bằng đồng thật lớn, nhưng bên trong đây lại cảm thấy hơi thở khác biệt với bên ngoài. Kinh khủng nhất chính là khi bọn họ vừa đi vào thì toàn bộ quan tài đều bật nắp, xác chết bên trong đột nhiên thức giấc bước ra, bao vây cả bốn người.

Mặt mày Vân Liệt Diễm đen thui “Xác chết sống lại?”

“Không phải là quỷ đó chứ?” Đóa Đóa kích động, nàng thích nhất là mấy thứ này.

Thế nhưng không kịp chờ bọn họ nhận ra chuyện gì đang diễn ra thì những xác chết như cương thi thì đã bắt đầu công kích.

Vòng tròn ánh sáng bảy màu, tia sáng lam tụ tập lại một chỗ bay về phía Vân Liệt Diễm, nhiều tia lam chồng chất lên nhau sau đó chậm rãi biến thành một màu tím nhạt, rồi dần dần đậm hơn, cuối cùng hoàn toàn là màu tím thẫm.

“Vàng, bảo vệ bọn họ!” Vân Liệt Diễm quát to một tiếng, thân ảnh đã bay ra khỏi kết giới bay lơ lửng giữa không trung. Một quả cầu lửa bao trùm lấy cơ thể nàng, nhưng một loạt tia sáng tím thẫm lúc này đã ngưng kết thành một quả cầu khác to lớn bao trùm nàng vào bên trong. Đồng thời, từng giọt kim khí bị nóng chảy nhỏ xuống không ngừng, nhất thời cả không gian đầy kim khí như bị chọc giận hóa thành một cơn mưa nóng bỏng. Trong một khoảng thời gian ngắn, kim khí càng tụ tập lại dày hơn. Vân Liệt Diễm không có cách nào phá vỡ chúng bởi vì tia sáng tím vẫn quanh quẩn xung quanh. Thân thể nàng đã bị bao trùm lấy bởi một tầng kim loại dày đặc, chuyện này đối với nàng là vô cùng bất lợi.

Vân Liệt Diễm chiến đấu hăng hái với đám cương thi bên này thì Vàng ở phía dưới dùng nguyên tố kim gia cố hệ phòng ngự. Vàng dùng Tử Kim phòng ngự, ở nơi giàu có nguyên tố kim loại thì Tử Kim rất dễ phóng ra, nhờ nó mà những giọt kim loại bị Vân Liệt Diễm đánh văng ra ngoài cũng không trúng bọn họ.

Thế nhưng, Đóa Đóa lại không biết đã chạy đi đâu.

Vàng bắt buộc phải duy trì kết giới, nếu không thì Kim Trầm Khê nhất định sẽ mất mạng. Lòng có sốt ruột đến cỡ nào cũng không có cách phân thân.

Từ lúc Vàng dựng kết giới thì Đóa Đóa đã chạy ra ngoài, xung quanh thân thể được vây bởi một tầng cánh hoa đỏ. Kim loại lỏng chỉ cần khẽ chạm vào những cánh hoa kia liền hóa thành một luồng khói đen rồi biến mất.

Đóa Đóa nhìn xương trắng dưới đất khẽ thở dài một tiếng, nói khẽ: “Các người hãy đến nơi nên đến đi!”

Một cánh cửa màu đen khổng lồ đột nhiên xuất hiện rồi mở ra, từng oán linh cũng ngồi dậy đi vào bên trong cánh cửa đó.

Người chết ở đây không thể đầu thai sang kiếp khác, oán linh cũng vì thế mà sinh ra oán khí cường đại bên trong trận pháp, đồng thời cũng là một bộ phận của nó. Lòng người đôi khi rất kỳ quái, khi bọn họ chết ở đây thì không có nhiều người làm bạn, cho nên đương nhiên hi vọng sẽ có thêm người chết chung với mình.

Thế cho nên, ngoại trừ năng lượng thật sự của trận pháp thì vẫn còn tồn tại một nguồn năng lượng cường đại khác, chính là những oán linh ở nơi này.

Lúc đầu bọn họ còn chưa công kích kẻ khác bởi vì những người đó khi đến đây đảm bảo không đánh lại đám cương thi, cho nên bọn họ không cần phải ra tay. Chỉ khi đám cương thi không địch lại, những oán linh này sẽ mượn gió bẻ măng xông vào quần áo người đến. Mặc dù những oán linh này không mạnh lắm nhưng cũng đủ để giải quyết người đến, bởi vì họ đã bị cương thi làm cho mất gần hết sức phản vệ.

Nếu lúc này một mình Vân Liệt Diễm xông vào thì rất khó có thể phá vỡ trận pháp và cướp đi Kim Nguyên. Lần đầu tiên nhìn thấy đồng xương trắng này, bọn họ cũng đều nghĩ chỉ là người chết, không ngờ lại là chết mà vẫn chưa thể siêu thoát.

Đóa Đóa thân là người Minh Giới, có đủ năng lực ra ra vào vào Minh Giới cho nên đương nhiên là có thể cảm nhận được cảm giác mà người bình thường không thể biết. Ví dụ như những người này nhìn có vẻ như đã chết, không thể nào gây thêm chuyện gì nữa. Thế nhưng bọn họ lại chết không cam lòng, cho dù không thể nào thay đổi được sự thật nhưng họ lại bị nhốt ở nơi này, không thể thoát ra, không thể đầu thai, cũng không thể tiến vào Minh Giới. Để giải quyết vấn đề tịch mịch, phương pháp duy nhất của họ chính là không ngừng giết người. Bọn họ hẳn là ước gì mỗi ngày đều có người đến đây, mỗi ngày đều có thể ra tay chém giết. Bây giờ, Đóa Đóa đã xuất hiện và mở cánh cổng Minh Giới cho họ, khiến cho họ có thể thoát khỏi cái nơi quỷ quái này, đám oán linh này còn ước gì có thể nhanh chóng rời đi. Có kẻ đã ở đây cả vạn năm, đây là một loại thống khổ mà người thường không thể hiểu được. Bên trong đám oán linh có một nam tử trung niên mặc áo bào trắng, hẳn lại không giống những oán linh còn lại vội vàng chạy vào Minh Giới, chỉ nhìn chằm chằm Vân Liệt Diễm đang đại chiến bên kia như có điều suy nghĩ.

“Tại sao người lại không đi?” Đóa Đóa nhìn đại thúc áo trắng đó, hỏi.

“Vương của Tà Hoa, hoa Mạn Châu Sa, ta không thể nào tưởng tượng được sẽ có một ngày nhìn thấy người” Đại thúc áo trắng mỉm cười, nụ cười này có một chút bất đắc dĩ “Ta tên là Phong Lạc, là tộc trưởng gia tộc Phong thị, chẳng qua là tộc trưởng của rất nhiều năm về trước. Con người mà có thể tu luyện đến Thần cấp bát giai ở đại lục Thần Chi này là chuyện không thể nào, nhưng ta lại làm được điều đó. Hơn nữa, với sự trợ giúp của Phong Nguyên, ta ôm khát vọng cướp đoạt những viên ngọc căn nguyên còn lại và thống nhất đại lục. Khi đó, quả thật không có người nào có thể mạnh mẽ bằng ta, đồng thời ta cũng tin rằng mình có thể làm được”

Thanh âm của Phong Lạc mang theo chút chua xót, nói tiếp: “Những lão già này vốn dĩ không phải là đối thủ của ta, nhưng ta đồng thời vừa chiến thắng lại vừa bị trọng thương. Dù vậy, Kim Nguyên đã ở trước mắt, chỉ cần lấy được Kim Nguyên thì năng lực của ta sẽ tiến thêm một bước, ta tin rằng sớm muộn gì mình cũng sẽ thống nhất đại lục. Thế nhưng trăm triệu không ngờ, ta lại chết ở trong tay đám oán linh này. Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng hối hận chuyện đến đây cướp đoạt Kim Nguyên, nhưng lại không ngờ mình sẽ chết uất ức và không cam lòng như vậy. Có lẽ đây cũng là số mệnh của ta, đã là vận mệnh thì phải chấp nhận thôi!”

Đóa Đóa nghe Phong Lạc cảm thán, lại cảm thấy hắn ta rất đáng thương. Rõ ràng là Kim Nguyên đã đến tay rồi mà còn gặp chuyện này, quả thật là quá xui xẻo!

“Ta chờ đợi ở nơi này lâu như vậy, cũng thấy không ít người đến cướp Kim Nguyên. Tuy nhiên cho dù thực lực có mạnh hay yếu cũng đều chết ở nơi này, bởi vì không có một oán linh nào ở nơi này sẽ trơ mắt nhìn vật mà mình không chiếm được bị người khác chiếm mất. Hôm nay khi các người xuất hiện, ta chỉ biết Kim Nguyên nhất định sẽ bị đoạt mất. Người không biết giờ khắc này ta vui sướng như thế nào đâu! Nữ tử kia chính là Thần thú thượng cổ Hỏa Phượng Hoàng, ta nghe nói ngày Hỏa Phượng Hoàng xuất thế, đại lục nhất định sẽ thống nhất. Chẳng qua, lời đồn này có từ rất lâu mà không thành hiện thực, cho nên không có mấy ai tin” Phong Lạc đột nhiên cười ra tiếng, nói: “Trước khi chết ta đã dùng công lực cả đời phong ấn Phong Nguyên chỉ là vì không muốn người nào khác chiếm được, mặt khác cũng là không muốn gia tộc Kim thị phát hiện ra. Ta chết ở chỗ này chính là số mệnh, nhưng ta tuyệt đối sẽ không đưa món hời đặt vào tay bọn Kim thị này. Mấy năm nay ta đều luôn mong muốn đừng có ai đoạt được Kim Nguyên, lại mong rằng một ngày kia sẽ có người đoạt được nó. Người không thể nào hiểu được cảm xúc phức tạp của ta đâu!”

“Đúng vậy, ta quả thật không hiểu vì sao người phải mâu thuẫn như vậy. Phong thúc thúc, không phải chỉ

cần sống thật vui vẻ là tốt rồi sao? Giống như mẹ ta, thật ra mẹ chẳng muốn tìm ngọc căn nguyên chút nào đâu. Mẹ từng nói nếu có thể được lựa chọn, mẹ thà rằng ở lại vương phủ trong Yến thành, cả nhà chúng ta sẽ cùng nhau trải qua những ngày tháng an bình ấm áp. Thế nhưng vốn dĩ mẹ không được tự mình chọn lựa, đây chính là vận mệnh. Nếu mẹ không đoạt hết ngọc căn nguyên thì mẹ sẽ không thể bảo vệ chính mình, bảo vệ người thân của mình. Mấy ngày đầu đến đại lục Thần Chi, ta và mẹ bị bắt cóc, suýt chút nữa là đã chết, mà đệ đệ hay muội muội mà chính ta cũng không biết được lại chưa sinh ra đã không qua khỏi. Mẹ rõ ràng là rất thông khổ, nhưng lại không thể giải bày với bất kỳ ai, chỉ có thể liều mạng khiến cho bản thân ngày càng cường đại hơn, cường đại đủ để bảo vệ người thân. Tu cũng từng nói với ta, mà là một nữ nhân kiên cường, cho nên hẳn mới nguyện ý giúp đỡ. Mẹ thật ra không hề biết, Tu đều nói cho ta nghe tất cả mọi chuyện. Còn nữa, nghe nói cha ta vì cứu mẹ mà bị thương suýt chết, nhưng ta tin rằng cha nhất định sẽ tìm được ta và mẹ. Gia đình chúng ta thất lạc khắp nơi trong cái thế giới rối loạn này, tuy ta không hiểu tại sao chúng ta không thể giã ra khỏi sự trói buộc của vận mệnh nhưng ta tin lời mẹ, sống vui vẻ mới là quan trọng nhất. Hơn nữa, ta cũng tin rằng mẹ nhất định có thể tập hợp đủ bảy viên ngọc căn nguyên, sau đó gia đình ta sẽ sum họp. Cho dù thế giới này có hắc ám cùng mục ruỗng như thế nào đi nữa cũng không bao giờ ngăn cản được chúng ta!” Đóa Đóa nhìn Phong Lạc, nàng không thể hiểu được cảm xúc phức tạp kia của hắn nhưng nàng có thể hiểu tâm tình muốn bảo vệ người nhà của mẹ. Cho nên, chuyện nàng có thể làm được thì nàng sẽ làm, mong rằng sẽ giảm bớt một chút gánh nặng cho mẹ.

“Người nói rất đúng, là ta đã quá chấp nhất” Phong Lạc cười nói: “Không thể tưởng được một người đã sống mấy trăm năm lại không thấu đáo bằng một tiểu cô nương. Nhân loại là như thế, càng có nhiều thì lại càng muốn nhiều, càng phức tạp thì lại càng chấp nhất. Người có biết ngay giây phút đầu tiên nhìn thấy người, ta đã nghĩ gì không? Ta nghĩ, nếu như ta có được sự trợ giúp của người thì ta nhất định có thể thống nhất thế giới. Thế nhưng, đáng tiếc! Ta có thể hỏi mẹ là gì hay không?”

Phong Lạc đương nhiên chưa từng nghe thấy xưng hô ‘mẹ’ này bao giờ.

“Chính là mẫu thân của ta!” Đóa Đóa đen mặt, đại thúc ngu ngốc!

“Ha ha ha... Thật là một xưng hô mới mẻ! Tiểu cô nương, bất kể thế nào thì cũng cảm ơn người đã mở cánh cửa này cho bọn ta. Vốn dĩ ta không muốn rời khỏi nơi này bởi vì ta rất muốn nhìn xem ai có đủ năng lực cướp được Kim Nguyên, ai sẽ tiếp tục chết ở nơi này. Thế nhưng bây giờ ta lại cảm thấy người nói rất đúng, làm người thì chuyện quan trọng nhất chính là sống vui vẻ. Ta liều mạng tu luyện, vẫn chưa từng tận hưởng được một ngày vui vẻ thật sự. Bây giờ chính là lúc ta phải bắt đầu lại mọi thứ. Thật ra Kim Nguyên lọt vào tay ai cũng không còn là chuyện ta nên quan tâm. Từ lúc các người vào đây thì ta đã biết rõ, dù sao cũng chúc các người thành công! Khi ta rời khỏi đây, Phong Nguyên sẽ được giải trừ phong ấn, coi như là ta trả ơn cho người, cũng chúc cả nhà các người sẽ sớm ngày sum họp!” Phong Lạc cười ra tiếng, sau đó đi về phía cánh cổng tối đen kia.

“Hỏa Phượng Hoàng xuất thế, xem ra ngày đại lục thống nhất sẽ không còn xa nữa. Có được tin tức này, quả thật không uống một kiếp sinh tử!” Thanh âm cảm thán của Phong Lạc cũng từ từ biến mất đằng sau cánh cổng.

Đóa Đóa đóng cổng Minh Giới lại, từng cánh hoa đỏ rơi lả tả xuống mặt đất, những khúc xương trắng trên đất cũng biến mất. Khắp không gian kim khí giờ đây cũng chỉ còn lại mấy cỗ quan tài cô đơn. Đám lão già này thì Đóa Đóa không thể tiến đi được bởi vì bọn họ vẫn chưa chết, chỉ bị người khác giam cầm khiến cho chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng không chút ý thức. Chỉ cần nơi này bị xâm lấn, bọn họ liền ra sức chiến đấu cho đến khi bị giết chết mới thôi. Thế nhưng ý thức vẫn còn tồn tại, chỉ cần Kim Nguyên vẫn còn ở đây thì ý thức vẫn sẽ không bị diệt. Chẳng qua, mỗi một lần ý thức của bọn họ chỉ có một sinh mệnh mà thôi, đã chết đi thì cũng chỉ có thể chờ đến lần sau tái chiến.

Đóa Đóa giải quyết hết đám oán linh này liền quay đầu nhìn lên trận đại chiến trên không trung. Nàng bắt tay thành hình chiếc loa ngay miệng, hô to: “Mẹ, bắt lấy!”

Phong Nguyên bị ném lên trên, đám lão già cương thi này sẽ không nhào đến tranh đoạt. Phong Nguyên cũng không phải là một viên ngọc bình thường, nó bị Đóa Đóa ném đi vậy mà có thể phá vỡ lớp bảo vệ kim loại bên ngoài.

Vân Liệt Diễm nắm lấy Phong Nguyên, khóa miệng co giật. Đây là thứ có thể ném bậy ném bạ hay sao?

Nếu như ném bể thì sao?

Cất Phong Nguyên vào người, ánh mắt Vân Liệt Diễm rơi vào trên người đám lão già cương thi xung quanh. Không rảnh để chơi với bọn họ rồi! Hai cánh tay mở ra, nháy mắt Vân Liệt Diễm hóa thành một con Hỏa Phượng Hoàng thật lớn, tiếng kêu vang vọng cả không gian. Nàng cúi người xuống, hai chiếc cánh xoay quanh phóng công kích về phía đám lão già. Ngọn lửa xuyên thấu qua người bọn họ, nhất thời xung quanh vang lên những tiếng nổ mạnh. Đám người cương thi vây quanh Vân Liệt Diễm giờ phút này lại không cam lòng ngẩng đầu, nhưng đã không còn kịp nữa rồi, thân thể hoàn toàn bị phá vỡ.

Vân Liệt Diễm phúi tay, sau đó đáp xuống đất.

Cùng lúc đó, phía dưới tượng Phật bằng vàng, Đại trưởng lão cùng Kim Danh Tường đều nghe thấy tiếng kêu vang, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch.

“Đại trưởng lão, thật sự phải mở Diệt Trận sao?” Kim Danh Tường khẩn trương đến nỗi hai tay đều thấm đẫm mồ hôi. Hỏa Phượng Hoàng! Tuyệt đối là Hỏa Phượng Hoàng! Bây giờ, không còn ai dám nghi ngờ nữa rồi!

“Mở! Nhất định phải mở! Mau, nếu còn chần chừ thì không còn kịp nữa!” Ánh mắt Đại trưởng lão đầy phức tạp nhìn tượng Phật khổng lồ, lẩm bẩm: “Tại sao có thể như vậy? Hỏa Phượng Hoàng không phải đã chết từ tám năm trước rồi sao? Lỗ xoáy trắng kia chứa năng lượng Thiên Thần, làm sao có thể? Làm sao có thể chứ?”

Giờ phút này Kim Danh Tường cũng bất chấp Đại trưởng lão đang lẩm nhẩm cái gì, chỉ nghe thấy một tiếng ‘mở’ kia thì toàn bộ những người còn lại đều lùi về phía sau, toàn bộ hợp lực phóng về phía đỉnh đầu của tượng Phật.

Một cột sáng khổng lồ đánh xuống đỉnh đầu tượng Phật thì viên ngọc bên trên nháy mắt có biến hóa, kim khí xung quanh hóa thành một bàn tay thật lớn bao trùm lấy viên ngọc.

Làm xong tất cả những chuyện này, Kim Danh Tường cùng toàn bộ trưởng lão đều quỳ xuống mặt đất, bái ba lạy với tượng Phật. Đúng lúc này, trên không trung đột nhiên xuất hiện một gió xoáy thật lớn, bầu trời nháy mắt biến thành một mảnh hắc ám.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Kim Danh Tường biến sắc.

“Không biết nữa, giống như... giống như là năng lượng của Phong Nguyên...” Lúc này, một tộc nhân quỳ gối phía sau Kim Danh Tường run giọng nói.

Sắc mặt Đại trưởng lão cũng ngưng trọng chưa bao giờ có, sau đó quỳ rạp xuống đất thét lên: “Trời muốn diệt Kim thị ta rồi!”

Gia tộc Kim thị giờ đây lâm vào nguy cơ trước nay chưa từng có, đây là lần đầu tiên trong mấy vạn năm qua bọn họ gặp được trận cướp đoạt lớn đến như vậy.

“Mẹ, bây giờ chúng ta đã lấy được Kim Nguyên rồi sao?” Đóa Đóa nhìn thấy Vân Liệt Diễm liền vui vẻ chạy tới.

Vân Liệt Diễm gật gật đầu, sau đó nghiêm mặt nhìn Đóa Đóa, mắng: “Không phải mẹ đã bảo con an phận một chút rồi sao?”

“Hi hi! Mẹ, con rất an phận!” Đóa Đóa lắc lắc cánh tay Vân Liệt Diễm làm nũng.

“Vậy con nói cho ta biết Phong Nguyên con ném đến là từ đâu ra?” Vân Liệt Diễm nhìn thấy xung quanh Phong Nguyên có phong ấn, nếu không thì Kim thị biết bao nhiêu năm qua cũng không hề không cảm nhận được khí tức của nó. Thế nhưng lúc Đóa Đóa ném Phong Nguyên đến cho nàng, phong ấn xung quanh nó đã không còn.

“Mẹ, con thật không biết mà! Sau khi dọn dẹp hết đồng xương trắng trên đất thì thấy nó liền ném cho mẹ đó thôi” Đóa Đóa chớp chớp mắt, nàng không biết, thật sự không biết!

Vân Liệt Diễm liếc con bé một cái, thấy nàng không sao nên cũng không tiếp tục tính toán.

Lúc này, Vàng cùng Kim Trầm Khê cũng ra khỏi kết giới.

“Đóa Đóa, muội không sao chứ? Làm ta sợ muốn chết!” Vàng nhìn thấy Đóa Đóa không sao, cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Diễm nhi, thế nào rồi?” Kim Trầm Khê nhìn Vân Liệt Diễm.

“Không sao cả! Ta nghĩ kết giới này từ bây giờ cũng không còn tồn tại nữa” Vân Liệt Diễm nhìn về phía những cỗ quan tài trống không bên kia, thi thể đã bị nổ thành bụi hắc là không thể quay lại được. Đã không còn những người này, trận pháp bên trong cấm địa Kim thị cũng không còn tồn tại.

“Trầm Khê, thật xin lỗi vì đã phá hủy cấm địa Kim thị” Vân Liệt Diễm vẫn cảm thấy có lỗi một chút, dù sao đây cũng là nơi yên nghỉ của tổ tiên người ta.

Kim Trầm Khê lắc lắc đầu, nói: “Nàng không có chuyện gì thì tốt rồi! Gia tộc Kim thị vốn nên biến mất từ lâu, nhiều năm qua nơi đây ngày càng xuất hiện thêm nhiều bộ xương cốt, nó cũng nên bị hủy diệt”

Lúc nhìn đến những bộ xương cốt kia, Kim Trầm Khê nhin không được cảm thán. Nơi đây cũng chỉ là gia tộc Kim thị, còn những gia tộc khác chưa nói đến, không biết bao nhiêu người đã điên cuồng vì ngọc căn nguyên rồi tìm đến cái chết. Sự thống trị của bát đại gia tộc nên sụp đổ từ lâu, nếu không cũng sẽ chỉ có thêm nhiều người vô tội bị liên lụy, hoặc là có thêm nhiều người đã tâm bưng bưng chết ở nơi này.

“Đi thôi, đến lấy Kim Nguyên!” Tầm mắt Vân Liệt Diễm dừng trên Kim Nguyên, bây giờ mọi thứ ngai đều đã bị diệt, Kim Nguyên cũng đã ở ngay trước mắt.

Bọn họ có chút khẩn trương đi từ từ về phía Kim Nguyên.

Vân Liệt Diễm vươn tay lấy Kim Nguyên từ trên bệ xuống. Đúng lúc này, một tiếng nổ vang đột nhiên truyền đến.

“Đeo bình dưỡng khí vào!” Vân Liệt Diễm là người phản ứng đầu tiên. Nơi này nhất định còn có cơ quan, bây giờ muốn bố trí kết giới cũng không còn kịp nữa. Bọn họ đang không ngừng rơi xuống, phía trên đầu truyền đến thanh âm đóng kín lại của kim loại, rất rõ ràng bọn họ đã rơi vào một cái bẫy.

Xung quanh đều một mảnh tối đen mà bọn họ vẫn không ngừng rơi xuống dưới.

Vân Liệt Diễm cảm thấy không khí xung quanh càng lúc càng loãng, thậm chí còn gần như tiêu mất. May mắn là nàng đã có sự chuẩn bị, nếu không thì sẽ phải chết ngạt ở nơi này. Ở nơi không khí loãng thì năng lượng nguyên tố hỏa cũng không thể phát huy tác dụng của nó, cho nên bây giờ nàng muốn sử dụng năng lực cũng rất khó khăn.

Bởi vì bọn họ đang không ngừng rơi xuống, xung quanh chỉ có tiếng gió vù vù, cho dù có nói chuyện cũng không nghe thấy.

Rơi xuống, không ngừng rơi xuống.

Cũng không biết đã qua bao lâu, lâu đến nỗi Vân Liệt Diễm cảm thấy mình càng lúc càng khó thở. Lúc trước nàng bảo Vàng làm một chiếc bình dưỡng khí đơn giản chẳng qua chỉ là để phòng hờ, nàng quả thật không ngờ sẽ có lúc dùng đến chúng. Thế nhưng lượng không khí bây giờ lại không đủ dùng. Vàng với Đóa Đóa nhất định không sao, nhưng nàng lại không biết Kim Trầm Khê bây giờ còn sống hay không nữa. Xung quanh hoàn toàn tối đen, nàng thật không nhìn thấy ba người bọn họ đang ở nơi nào.

Lại không biết qua bao lâu, Vân Liệt Diễm rốt cuộc cũng cảm thấy mình rơi vào trong nước. Nàng như được giải phóng, chỉ biết thở phào nhẹ nhõm, nhưng cả người lại như bị đánh nát, một chút sức lực cũng không có. Đốt một ngọn lửa trước mặt, nhưng không khí còn không có để thở hưởng gì đến duy trì ngọn lửa ấy, cho nên nó vừa nhóm lên đã bị tàn lụi.

Nên làm cái gì bây giờ?

Vân Liệt Diễm nhíu mày, đột nhiên nhớ ra Mộc Nguyên mà Ngục Tu đã đưa cho mình.

Bảy viên ngọc căn nguyên là nguyên tố tự nhiên cấu thành nên thế giới này, Mộc Nguyên cùng Thủy Nguyên tác động lẫn nhau hắc là có một chút tác dụng. Nàng không rành về hoá học, từ lâu đã quên cái gì là hàm

lượng nước cùng phân tử nguyên tử, thật sự cũng không nghĩ ra những phản ứng hóa học của chúng. Vân Liệt Diễm cũng chỉ ôm hi vọng thử một chút, lấy Thủy Nguyên cùng Mộc Nguyên ra, có đôi khi đánh bậy đánh bạ cũng có chút tác dụng.

Ánh sáng của Thủy Nguyên cùng Mộc Nguyên lập tức rọi sáng xung quanh, rốt cuộc thì Vân Liệt Diễm cũng có thể quan sát nơi đây một chút. Khắp nơi đều là nước, dường như nàng đã đến một nơi rất sâu dưới lòng đất. Sau đó, nàng nhìn thấy Kim Trầm Khê nằm ở một nơi cách mình không xa. Hắn có vẻ khá may mắn khi rơi xuống gần một mỏm đá, nên mới không bị chìm xuống.

Vân Liệt Diễm định bơi về phía hắn thì nghe thấy hai tiếng bùm, là Vàng cùng Đóa Đóa.

“Ồ ô... Mẹ đang ở đâu vậy?” Đóa Đóa lớn tiếng gọi.

Mặt Vân Liệt Diễm đen thui. Đứa nhỏ này, có thể nhìn xung quanh một lần rồi hãy lên tiếng gọi hay không?

Vân Liệt Diễm ho nhẹ một tiếng, mặc dù Thủy Nguyên và Mộc Nguyên đã được lấy ra nhưng nàng cũng chỉ cảm thấy hơi tốt hơn một chút mà thôi, hơi thở vẫn rất không thông thuận, thậm chí còn không thể cất tiếng nói.

Đóa Đóa nhìn thấy Vân Liệt Diễm liền bật người bơi lại, Vàng cũng vội vàng bơi đến.

Đến khi Đóa Đóa đến nơi, Vân Liệt Diễm dùng ánh mắt bảo Đóa Đóa bơi đến xem Kim Trầm Khê còn sống hay không. Bây giờ có lẽ chỉ mỗi Đóa Đóa là không gặp khó khăn với hô hấp. Vân Liệt Diễm không khỏi cảm thán, hóa nơi Minh Giới quả thật rất lợi hại, chẳng hạn như Đóa Đóa bây giờ đã không cần hô hấp hay ăn cơm vẫn có thể duy trì sự sống bởi vì con bé là bất tử.

Đóa Đóa bơi tới trước mặt Kim Trầm Khê, vỗ vỗ mặt của hắn rồi nói: “Mẹ, Trầm Khê thúc thúc chưa chết, nhưng cũng sắp chết rồi!”

Đúng vậy, hơi thở của hắn đã rất mong manh, dường như chỉ cách cái chết bằng một ranh giới mỏng. Lúc này, vàng lấy trên lưng xuống chiếc bình dưỡng khí còn lại đưa cho Đóa Đóa.

Đóa Đóa chụp lồng dưỡng khí vào mũi Kim Trầm Khê rồi nói với Vân Liệt Diễm: “Mẹ, ổn rồi!”

Vân Liệt Diễm gật gật đầu, sau đó chỉ chỉ tay xuống nước. Muốn trèo lên trên là chuyện không thể, bọn họ không có đủ không khí để đỡ Kim Trầm Khê thoát khỏi đây. Cũng không thể tiếp tục chờ ở chỗ này bởi vì không bao lâu sau thì bọn họ sẽ thiếu không khí mà chết. Không thể không thừa nhận, chiêu này của gia tộc Kim thị vô cùng tuyệt diệu. Vạn vật trên thế gian này đều cần hô hấp mới có thể sống, chỉ ngoại trừ loài Tà Hoa đến từ Minh Giới, phỏng chừng thế giới cũng chỉ có duy nhất một mình Đóa Đóa như vậy.

Đối với những sinh vật bình thường như bọn họ thì vốn không thể giữ được mạng đi lên phía trên dưới tình huống này, trừ phi là tiếp tục bơi theo dòng. Nơi này có nước, nói không chừng có đường dẫn vào. Dù sao ở lại đây cũng mất mạng, chỉ bằng cứ đánh cược một phen, còn sống thì là bọn họ may mắn, nếu như chết thì cứ coi như là số mệnh đi.

Thế nhưng, Vân Liệt Diễm lại có chút nhớ thương Hàn Chỉ cùng Thiểm Thiểm.

Mấy năm nay nàng vẫn không dám nhớ đến hắn, mỗi lần nhớ đến hắn đều cảm thấy đau đớn. Nàng thật ra là người rất ích kỷ, nếu không thì lúc trước cũng sẽ không tự ý rời bỏ Hòa thành mà không để lại cho hắn một chút tin tức nào. Nàng biết rõ Hàn Chỉ nhất định sẽ đi tìm nàng, nhưng nàng lại không nói một câu mà bỏ đi, thậm chí còn ‘cứu tử nhất sinh’. Loại đau đớn đó, hắn có cảm nhận được không?

Hắn đã vượt qua mấy năm này như thế nào? Lấy thực lực Thần cấp Tứ giai đối kháng với cao thủ Thần cấp thất giai, làm sao hắn có thể thắng được? Rốt cuộc hắn đã phải trả giá bao nhiêu mới đổi được chiến thắng lần đó? Lại rốt cuộc hắn đã phải kiên trì như thế nào mới sống được?

Nhớ đến hắn, hắn lại đau đến thấu triệt tim gan. Cho nên, nàng ích kỷ không dám nhớ đến hắn, không dám nhớ đến nam nhân khiến cho nàng yêu đến ngây dại, khiến cho nàng không tiếc phải trả giá kia.

Nhớ đến hắn, nàng lại nhớ đến đứa con không có duyên với bọn họ. Ấy vậy như thủy triều lan tràn vào sâu tận đáy lòng nàng theo từng đợt, bao phủ hoàn toàn cơ thể nàng.

Nàng có lỗi với Hàn Chỉ, có lỗi với con của bọn họ.

Nàng không biết nên dùng tâm tình gì để đối mặt với hắn, nàng cũng sợ phải đối mặt trước hắn.

Nhận được chỉ thị của nàng, Vàng cùng Đóa Đóa đều không chút do dự bơi sâu vào bên trong động. Bây giờ chỉ có một mình Đóa Đóa là người an ổn nhất, cho nên trách nhiệm kéo Kim Trầm Khê là của nàng. Bọn họ đều tin tưởng tuyệt đối Vân Liệt Diễm, cho dù Vân Liệt Diễm nói cái gì thì bọn họ cũng sẽ không tiếc sức làm theo.

Vân Liệt Diễm bỏ Mộc Nguyên vào người, chỉ sử dụng Thủy Nguyên để quan sát hướng đi của Đóa Đóa và Vàng. Giữ Thủy Nguyên ở ngoài là có nguyên nhân, bọn họ đang ở trong nước mà Thủy Nguyên lại rất miễn cảm với nước, nói không chừng còn có thể đưa bọn họ đến nơi an toàn.

Bây giờ nàng chỉ biết nơi đây là dưới lòng đất, cho nên bọn họ sẽ phải bơi rất lâu. Tuy nhiên có Thủy Nguyên ở đây thì khác, linh tính của nó sẽ dẫn nàng đến nơi có nhiều nước nhất.

Vân Liệt Diễm đã cạn kiệt sức lực, đây là lần đầu tiên trong đời nàng tàn tạ nhất. Tuy là thắng nhưng nàng cũng mất gần hết sức lực, nguồn năng lượng chống chọi của những lão già kia dưới tác dụng của Kim Nguyên, chúng ít nhất cũng là Thần cấp bát giai cấp ba. Nàng muốn chiến thắng, chuyện không phải là khó khăn bình thường. Nếu không phải nhờ Đóa Đóa đưa Phong Nguyên đến kịp lúc, nàng không thể thoát khỏi lớp vây bằng kim loại chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy. Tuy nhiên, một kích cuối cùng cũng đã tiêu hao không ít năng lượng.

Đoạn đường rơi xuống nơi này đã hít thở khó khăn, thân thể không ngừng lao xuống, cảm giác như bị xé rách, bây giờ còn phải liều mạng bơi, thật là mệt đến sắp chết. Thế nhưng bất kể thế nào, chưa thoát khỏi nguy hiểm thì bọn họ không thể buông lỏng.

Không biết là do Thủy Nguyên dẫn lối hay là vị số mệnh cả bốn người chưa đến đường cùng, không biết đã bơi bao lâu, ngay khi Vân Liệt Diễm đã mệt đến chết lặng thì một chút hi vọng lại xuất hiện. Từ phía xa, có vài tia sáng le lói truyền đến.

Là ánh mặt trời!

Nước của dần ấm hơn, rốt cuộc bọn họ cũng thoát chết. Cát Thủy Nguyên đi, Vân Liệt Diễm cố sức bơi về phía có ánh sáng. Một khắc rời khỏi mặt nước, Vân Liệt Diễm có một loại cảm giác mê muội.

“Mẹ, rốt cuộc chúng ta cũng thoát rồi!” Đóa Đóa đỡ Kim Trầm Khê lên bờ biển, sau đó nhảy cẫng lên hoan hô.

Thế nhưng bọn họ chưa thả lỏng được bao lâu thì sắc mặt lại trầm xuống.

Nơi này là...

134. Q.4 - Chương 136: Trì Uyên

Bọn họ bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người.

Cảm giác đầu tiên của Vân Liệt Diễm chính là... nàng lại xuyên không!

Ai có thể nói cho nàng biết từng mảng hoa ăn thịt người trước mắt này là có chuyện gì hay không? Toàn bộ đám thực vật này đều đang nhìn bọn họ bằng ánh mắt thèm thuồng, cái miệng há to như một chậu máu, thậm chí còn nhiều những giọt chất lỏng ghê tởm xuống đất.

Vân Liệt Diễm nuốt nuốt nước miếng. Nàng dường như nhớ lại những bộ phim anime ngày trước từng xem, có một hòn đảo tên gọi Phong Ba rất giống nơi này.

“Oe... Mẹ ơi, mắc ới chết mất!” Đóa Đóa quyết đoán bỏ lại Kim Trầm Khê để nhào vào trong lòng Vân Liệt Diễm.

Lúc này, một cái đầu màu xanh le chiếu lười đỏ dài tận ba mét về phía Kim Trầm Khê.

“A!” Đóa Đóa kêu to ra tiếng.

Vàng phất mạnh tay, một sợi chỉ vàng quấn quanh người Kim Trầm Khê rồi kéo hẳn rời xa khỏi chiếc lưới kia. Thế nhưng, nàng kéo hơi mạnh tay khiến cho Kim Trầm Khê đâm người vào vách đá. Hẳn mở mắt tỉnh lại, trong nháy mắt tảng đá đó chuyển động để lộ thân hình thực vật bên dưới đang há ra những chiếc răng nanh nhọn hoắt.

“A!” Kim Trầm Khê bị hù cuống quít lui về phía sau, sau đó lại bùm một tiếng rơi vào trong nước.

Lúc này, vô số ánh mắt đang nhìn bọn họ chăm chăm. Thế nhưng cả bốn đã kiệt sức, đừng nói là vận công, nhúc nhích một chút cũng không làm nổi.

“Ô ô... Mẹ, con không muốn bị ăn thịt...” Đóa Đóa rúc sâu vào trong lòng Vân Liệt Diễm. Đám thực vật này còn ghê tởm hơn so với đàn thú dữ bên trong Âm Chi Sâm Lâm, mỗi con một màu rực rỡ, đôi mắt thì tròn to, miệng lại há rộng như chậu máu. Quá kinh khủng!

Toàn thân Vân Liệt Diễm cứng ngắc. Nàng đương nhiên là không muốn bị ăn thịt, nhưng nàng lại không biết phải làm sao để thoát khỏi đây.

Không sợ đánh không lại, chỉ sợ ‘mượn gió bẻ măng’. Bọn họ lúc này chính là một miếng thịt bò đỏ hỏn mặc người chém giết.

“Chủ nhân, những bông hoa này đều là cấp sinh vật trí tuệ thấp giống với mãnh thú ở Âm Chi Sâm Lâm, nhưng bọn chúng lại có lực sát thương khá lớn” Lúc này, Tiểu Thất đột nhiên mở miệng nói.

“A! Sao lại quên mất người kia chứ? Tiểu Thất, người mau gây mê hết bọn chúng đi, ghê quá à!” Đóa Đóa giờ tay lên cao, nói với Tiểu Thất.

“Chủ nhân, ta bị ngâm trong nước quá lâu, bây giờ sức mạnh không thể phát huy được” Tiểu Thất xấu hổ nhìn Đóa Đóa, bị ngâm trong nước lạnh biết bao lâu, nàng không chết ngộp đã là may mắn lắm rồi.

“Ô ô... Vậy phải làm sao bây giờ?” Đóa Đóa tuyệt vọng. Nàng thật sự không muốn bị làm thịt, đợi cho Tiểu Thất khôi phục năng lực thì bọn họ đã trở thành món ngon trong miệng bọn thực vật kia rồi.

“Đóa Đóa, con thử xem có thể vận công được hay không” Vân Liệt Diễm kéo Đóa Đóa tránh thoát công kích của một chiếc lưới dài. Bọn họ bây giờ chỉ có thể lẩn trốn trong nước, thật sự đây không phải là cách tốt nhất.

Làm sao có thể tiếp tục kéo dài tình trạng này được?

“Con không làm được! Con mệt muốn chết rồi, không còn chút sức lực nào nữa” Đóa Đóa buồn rười rượi. Tuy rằng nàng không cần không khí vẫn có thể sống nhưng đã bị ngâm trong nước kéo theo Kim Trầm Khê một khoảng thời gian dài như vậy, toàn thân đã nhũn ra từ lâu.

Lại một đầu lưới màu vàng lè về phía Vân Liệt Diễm, Đóa Đóa muốn khóc đến nơi rồi. Tại sao trên đời này còn thứ ghê tởm như vậy chứ?

Bây giờ có muốn trốn cũng trốn không được, bởi vì phía sau lại có một cái lưới màu tím đang chồm tới.

Đóa Đóa ôm chặt Vân Liệt Diễm, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại. Ngay lúc nàng nghĩ rằng mình sẽ trở thành món ăn trong miệng quái vật thì nghe được một tiếng kêu rên.

“Các người không sao chứ?” Một thanh âm của dịu dàng như ngọc truyền đến, nó như ánh mặt trời sưởi ấm mặt hồ băng giá. Đóa Đóa cảm thấy trái tim mình như run lên khi nghe thấy thanh âm này.

Đó là một thiếu niên áo trắng chừng mười bảy hay mười tám tuổi, mái tóc dài đen bóng được búi lên bằng một sợi băng găm màu xanh biếc, đôi mắt xanh trong như bầu trời lại nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng.

“Rời khỏi mặt nước trước đã” Hắn vươn tay về phía Đóa Đóa.

Đóa Đóa bất giác vươn tay ra như bị ma xui quỷ khiến. Ngay lúc bàn tay nàng chạm phải ngón tay trắng nõn thon dài của hắn, Đóa Đóa lại kinh ngạc ngẩn đầu. Ánh mắt nàng chống lại đôi con ngươi trong suốt của hắn, cả trái tim như lọt vào hồ nước nóng, mỗi một tế bào cũng đều khoan khoái đến kỳ diệu.

Vân Liệt Diễm cũng bơi vào bờ, lại nhìn thấy đám hoa ăn thịt người kia đều thành thành thật thật rũ đầu xuống, ngậm chặt miệng cùng đôi mắt của chúng.

“Ta là Vân Liệt Diễm, xin hỏi công tử họ gì? Ôn cứu mạng hôm nay, ngày sau ta nhất định sẽ trả” Vân Liệt Diễm nghĩ nửa ngày lại không biết nên xưng hô với vị thiếu niên không hơn tuổi con mình bao nhiêu như thế nào, nhìn dáng vẻ của hắn chắc không quá mười tám.

“Cô nương khách khí, chỉ là nhất tay chi lao mà thôi! Cứ gọi ta là Trì Uyên, không biết các vị sao lại lưu lạc đến nơi này?” Trì Uyên buông tay Đóa Đóa ra, mỉm cười hỏi.

“Đây là nơi nào?” Vân Liệt Diễm không đáp, mà là hỏi ngược lại.

“Nơi này là hẻm vực hướng ba giờ, hai bên trên dưới là gia tộc Mộc thị cùng Thủy thị” Trì Uyên cũng không để ý, vẫn ôn hòa giải đáp như trước.

“Thật sự là cảm ơn người! Ta muốn hỏi một chút, hẻm vực này tại sao lại có nhiều loại thực vật kỳ quái như vậy? Còn nếu muốn ra khỏi đây thì phải làm thế nào?” Vân Liệt Diễm cũng không bắt ngờ khi biết bọn họ lại trôi dạt đến hẻm vực, dù sao cũng rơi xuống một nơi rất sâu, lại còn bơi một quãng xa như vậy, có đến tận đây cũng bình thường. Thế nhưng hẻm vực là một nơi rất sâu, bọn họ lại ở tận đáy vực, nếu muốn đi lên thì khẳng định không phải là chuyện dễ dàng.

“Hẻm vực này là biên giới ngăn cách giữa Mộc thị cùng Thủy thị, lại là địa thế thấp nhất đại lục, cho nên sinh ra nhiều loài sinh vật đặc biệt cũng rất bình thường. Bọn chúng thường hoạt động vào ban ngày, ban đêm sẽ tự động khép mình ngủ đông. Đến lúc đó, các người cứ tiếp tục đi dọc theo sơn cốc là được. Ở đây, ngoại trừ loài thực vật này ra thì cũng không có gì nguy hiểm khác” Trì Uyên cũng không chút giấu diếm, chỉ hướng ra cho bọn họ.

Điều này lại khiến cho Vân Liệt Diễm cảm thấy kỳ lạ, nhưng nàng cũng ngại hỏi ra miệng, chỉ có thể cười nói: “Đã làm phiền người rồi, chúng ta cũng không tiếp tục quấy rầy nữa. Ngày khác nếu gặp lại, ta chắc chắn sẽ hậu tạ”

Chẳng biết tại sao Vân Liệt Diễm lại không có chút hảo cảm với thiếu niên này, có lẽ là vì hắn quá mức hoàn mỹ. Hắn hoàn mỹ đến mức không một chút tì vết, có vẻ như bất luận kẻ nào đứng trước mặt hắn cũng đều tự biết xấu hổ. Từ trước đến nay, Vân Liệt Diễm chưa từng thích sự hoàn mỹ.

“Không cần khách khí!” Trì Uyên lấy một chiếc cầm mang theo bên người ra, nhếch môi nói: “Ta sẽ đàn một bài, bọn chúng sẽ tạm thời ngủ một giấc, các người cứ yên tâm”

“Cám ơn” Ngoại trừ cảm ơn ra, Vân Liệt Diễm thật không biết nên nói cái gì với hắn.

Đôi con người thuần khiết của hắn không khiến cho Vân Liệt Diễm cảm thấy tội lỗi. Người ta rõ ràng là có ý tốt giúp họ, nhưng nàng lại không thể nào cảm kích thật sự được, điều này khiến cho nàng cảm thấy thật ngại ngùng.

Vân Liệt Diễm kéo Đóa Đóa rời đi, mà Đóa Đóa lại do dự quay đầu lại. Khi mắt nàng chạm phải đôi con người trong treo của Trì Uyên, trong lòng không hiểu sao lại gợn sóng.

Trì Uyên khẽ gạt đầu với Đóa Đóa, sau đó nhắm mắt lại, mười ngón tay xẹt qua dây đàn, tiếng đàn êm tai như dòng suối róc rách vang lên theo từng nhịp chuyển dời của đầu ngón tay hắn. Mà một loạt hoa ăn thịt người lại chậm rãi nhắm hai mắt lại khi nghe thấy tiếng đàn.

Vân Liệt Diễm quay đầu nhìn thấy ánh mắt si mê kia của Đóa Đóa liền nhíu mày, kéo tay nàng đi. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy bộ dạng si mê như vậy của Đóa Đóa, cho dù là đứng trước gương mặt xinh đẹp độc nhất vô nhị của Ngục Tu cũng không có loại ánh mắt này.

Cuối cùng Vân Liệt Diễm cũng hiểu lý do vì sao mình không có hảo cảm đối với thiếu niên này. Chẳng qua, dù sao bọn họ cũng sẽ rời khỏi đây, sau này cũng sẽ không gặp lại nữa. Sau đó nàng cứ ném Đóa Đóa cho bảo mẫu Ngục Tu trông chừng, vậy thì nàng cũng có thể yên tĩnh. Tuy nhiên, không thể không nói đến chuyện nhờ có Trì Uyên mà bọn họ mới có thể rời khỏi đây. Như lời hắn nói, đám thực vật kia đều say giấc ngủ dọc theo con đường. Cho dù có một chết bọn họ cũng phải cất bước ra khỏi đây, vì ai biết được bọn chúng sẽ thức dậy lúc nào. Thế lực cả bọn đều chưa hoàn toàn hồi phục, nếu dừng lại thì nhất định sẽ bị nuốt vào trong bụng khi đám thực vật này tỉnh lại.

Đến khi bọn họ nhìn thấy hẻm vực thì đã không còn đám thực vật kia nữa. Đoạn đường này thật sự không dễ đi, cũng may càng đi về phía nam thì bọn chúng càng ít. Trước mặt họ giờ đây là một hồ nước màu xanh ngọc bích cực lớn, phía xa là một vách núi cao vút được che chắn trong lớp sương mù.

Phía trên vách đá đó hẳn là địa phận của gia tộc Thủy thị, qua khỏi Thủy thị chính là gia tộc Hỏa thị, Hàn Chỉ hẳn đang ở nơi này.

“Mẹ, bây giờ chúng ta phải trèo lên đó sao?” Đóa Đóa cất tiếng hỏi. Cả đoạn đường nàng lại vô cùng yên lặng, nhưng dù sao cũng vẫn là một đứa trẻ, không bao lâu sau liền quên mất chuyện cũ và hoạt bát trở lại.

“Nghỉ ngơi một đêm đã rồi hãy đi tiếp. Nơi này hẳn đã gần đến gia tộc Thủy thị, cũng không có loài thực vật ăn thịt người kia nên chắc cũng an toàn. Chờ khôi phục sức lực rồi chúng ta mới tiếp tục lên đường được, muốn bơi qua hồ nước này cũng không phải là chuyện dễ dàng” Vân Liệt Diễm thấy xung quanh đã không còn nguy hiểm nên muốn nghỉ ngơi lấy lại sức, nếu tiếp tục cưỡng ép lên đường thì ai biết còn có nguy hiểm gì sẽ phải gặp nữa hay không.

“Diễm nhi nói đúng, chúng ta cần lấy lại sức trước đã” Kim Trầm Khê cũng gật gật đầu. Cả đoạn đường này đều do hắn đã liên lụy đến bọn họ, nếu không thể khôi phục thể lực thì hắn cũng không còn mặt mũi nhìn ba người các nàng. Một đại nam nhân như hắn lại phải để cho nữ tử che chở bảo vệ thì còn gì là nam nhân nữa?

Vân Liệt Diễm cùng Kim Trầm Khê đều đã nhất trí thì Đóa Đóa cùng Vàng đương nhiên phải nghe lời, bởi vì hai đứa nhỏ các nàng cũng mệt mỏi từ lâu.

Bây giờ Vân Liệt Diễm đã có bốn viên ngọc căn nguyên trong tay, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tu luyện tốt như vậy. Dưới sự trợ giúp của ngọc căn nguyên, sức lực của bọn họ sẽ nhanh chóng khôi phục.

Hừng đông, ánh mặt trời chiếu rọi trên mặt hồ, khung cảnh có vẻ an tĩnh.

“Mẹ, con sắp chết đói rồi!” Đóa Đóa vươn vai rũ bỏ cảm giác vô lực trước đó, chuyện bây giờ nàng muốn làm nhất chính là ăn một bữa thật no.

“Được rồi, lên khỏi đây chúng ta sẽ đánh chén một bữa thật no nê” Bây giờ bọn họ đã khôi phục thể lực, muốn trèo lên vách núi cũng đơn giản hơn nhiều.

“A! Tốt quá rồi!” Đóa Đóa nhảy cẫng lên hoan hô, thúc giục mọi người nhanh lên một chút.

Vân Liệt Diễm không biết hiện tại bọn họ đang ở hướng nào, chỉ hi vọng không phải một phát liền đến ngay Thủy thành. Hàn Chỉ đang gây chiến ở gia tộc Hỏa thị, thất đại gia tộc đảm bảo rất bàng hoàng lo lắng, đặc biệt là Thủy thị, bọn họ khẳng định sẽ là người đầu tiên hỗ trợ Hỏa thị.

Bây giờ nàng đến Thủy thành, nếu không cẩn thận bị nhận ra thì sẽ không rời khỏi đó dễ dàng. Năm đó, chuyện Thủy Linh Lung cảm Thủy Nguyên bỏ trốn đã khiến Thủy thị cùng Hàn thị thù không đội trời chung. Nàng là thê tử của Hàn Chỉ, thù hận này đương nhiên cũng có một phần của nàng. Tuy nhiên, nhiều lắm cũng chỉ là một chút phiền phức mà thôi, ngay cả cơ quan tuyệt mật của Kim thị mà nàng cũng vượt qua được, nàng không tin mình sẽ chết trong tay gia tộc Thủy thị.

Sự thật chứng minh vận khí của Vân Liệt Diễm không tốt chút nào. Khi cả bọn trèo lên khỏi vách núi và nhìn thấy tầng kết giới ngăn cách hai nơi thì nàng liền đen mặt, quả nhiên là đến Thủy thành.

“Hai đứa nhỏ không được nói lung tung, bây giờ chúng ta đang ở trong địa phận Thủy thị, đừng nên gây phiền phức gì cả” Quan trọng nhất là, ngàn vạn lần đừng để cho người khác biết thân phận của mình, nếu không phỏng chừng cả Thủy thành đều sẽ đuổi giết bọn họ.

“Mẹ an tâm đi, con đã biết rồi! Chỉ cần qua khỏi nơi này thì chúng ta sẽ gặp được cha” Đóa Đóa mừng rỡ, hận không thể lập tức bổ nhào vào trong lòng Hàn Chỉ.

Vàng chỉ hơi nhếch khóe môi, thật sự đã lâu rồi không gặp lại mọi người.

“Được rồi, đi thôi!” Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu, hết ý để nói.

Không giống với Kim thành xanh vàng rực rỡ, nơi đây lại là một tòa thành trì mềm mại như nước. Đặt chân vào đây phẳng phất như bước vào vùng Giang Nam đầy sông nước, nơi nơi đều lộ ra sự dịu dàng. Cuối

cùng thì Vân Liệt Diễm cũng biết một nơi như thế nào mới có thể sinh ra nữ tử dịu dàng xinh đẹp như Thủy Linh Lung.

“Con chưa từng nhìn thấy nơi nào xinh đẹp như vậy đó! Chúng ta có thể đi bằng thuyền không?” Đóa Đóa kinh ngạc nhìn khung cảnh sông nước, cầu nhỏ cùng rất nhiều thuyền bè xung quanh.

Đóa Đóa sinh ra ở Yên thành, mà Yên thành lại nằm ở phương Bắc, ngay cả cổng vương phủ Vân Liệt Diễm cũng không cho phép nàng ra khỏi. Cho nên, nhiều lắm thì nàng cũng chỉ biết Yên thành như thế nào, rồi sau đó là Mạt Nhật Sâm Lâm. Tới đại lục Thần Chi thì còn thảm hại hơn nhiều, chưa kịp thưởng thức cảnh vật đã bị đưa đến Hỏa thành, rồi thì đến Âm Chi Sâm Lâm. Cho nên, những cảnh tượng như thế này đều hoàn toàn mới lạ đối với nàng.

“Con là đứa chuyên môn gây rắc rối nhất đấy! Sau khi gặp lại cha con rồi, nhất định phải thành thành thật thật quay về Âm Chi Sâm Lâm cho mẹ” Vân Liệt Diễm đã quyết định sẽ ném Đóa Đóa cho Ngục Tu, nếu không nàng lại lo lắng không biết con bé sẽ tiếp tục luân hồi trong tình trạng gì nữa.

“Con không muốn! Mẹ, con nhất định sẽ mét cha rằng mẹ mang con đi bán. Hừ!” Đóa Đóa le lưỡi làm mặt quỷ với Vân Liệt Diễm, sau đó vui vẻ nhảy cẫng lên chạy về phía chiếc thuyền nhỏ. Ở Thủy thành, đường xá còn ít hơn cả thuyền bè.

“Ha ha... Vui thật đó!” Đóa Đóa dựa vào thành thuyền nhỏ, đưa tay vẫy nước, sau đó hất lên người Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm lười phải phản ứng lại, ra lệnh cho người trèo thuyền trèo về phía tửu lâu đằng xa.

Thủy thành cũng gần giống với vùng sông nước Giang Nam mà Vân Liệt Diễm từng đến, chẳng hạn mùi lúa và cá, chúng khiến cho người ta có một loại cảm giác thật dịu dàng. Nếu như bỏ qua chuyện ngẫu nhiên sẽ có những tia sáng bảy màu khê ẩn khê hiện cùng một đội áo xanh tuần tra thì nơi này nhất định sẽ là một tòa thành thời thượng.

“Ha ha... Vàng tỷ tỷ, chúng ta cùng đi chơi đi!” Đóa Đóa cầm mái chèo còn thừa, sau đó đưa cho Vàng một cái và nói: “Chúng ta cùng chèo thuyền được không? Hi hi... Chúng ta nhất định sẽ vượt qua chiếc thuyền bên cạnh” Đóa Đóa chưa từng hưng phấn như thế bao giờ.

Bên này hai người chơi đùa đến quên cả trời đất, lại không chú ý tới mái chèo bị Đóa Đóa không cẩn thận ném về phía một con thuyền nhỏ cách đó không xa.

Bùm một tiếng, mái chèo bị đánh nát, từng mảnh vỡ rơi vào trong hồ, bọt nước gợn sóng cả một vùng.

“Người nào lớn mật dám ám toán công tử nhà ta?” Một thị vệ chui ra từ trong khoang thuyền, dùng giọng nổi giận hô lớn.

Con thuyền kia có lớn hơn thuyền mà đám người Vân Liệt Diễm đang ngồi một chút, cho nên khoang thuyền có mái che kín đáo, không nhìn rõ vị công tử trong miệng thị vệ kia là người nào. Vân Liệt Diễm cùng Kim Trầm Khê chỉ có thể nhìn thấy một nam tử áo đỏ mơ hồ khi thị vệ vén màn che lên.

Vân Liệt Diễm đoán chừng thực lực hẳn chỉ ở có Thần cấp thất giai, hoàn toàn không phải là đối thủ của Đóa Đóa và Vàng. Nàng cũng không muốn xen vào, chỉ híp mắt xem chuyện vui.

“Người đánh hư mái chèo của ta, người phải bồi thường!” Đóa Đóa đứng lên, hoàn toàn không còn vui vẻ như trước. Đây là người nào? Rõ ràng là hắn ta đánh hỏng mái chèo của nàng, vậy mà còn không biết xấu hổ nói nàng ám toán công tử của hắn. Không biết xấu hổ!

“Tiểu nha đầu nhà ngươi thật biết già mồm! Người ném mái chèo đến đây, thiếu chút nữa đã trúng thuyền của bọn ta, vậy mà còn dám bảo ta bồi thường sao?” Thị vệ mở to hai mắt nhìn. Vóng dáng nha đầu này không cao, nhưng lá gan lại không hề nhỏ chút nào, cũng dám gọi người xưng ta với hắn. Thật sự nàng không biết đây là thuyền của ai hay sao? Huống chi, lần này công tử đến gia tộc Thủy thị là có chuyện quan trọng, không ngờ lại gặp phải một nha đầu không hiểu lý lẽ.

“Ta mặc kệ! Người nhất định phải bồi thường mái chèo cho ta!” Một tay Đóa Đóa chống hông, bàn tay còn lại chỉ về phía người thị vệ, hung hãn nói.

135. Q.4 - Chương 137: Mẫu Thân?

Trong khoang thuyền, Tử Mộ đang thất thần nhìn về phương xa.

“Tử Mộ, đệ ra ngoài xem thử có chuyện gì” Nghe thấy thanh âm tranh chấp bên ngoài, Vinh Hình có chút tò mò thị vệ đang ồn ào với người nào. Hơn nữa, thanh âm kia lại khiến cho hắn có một chút quen thuộc khó hiểu, khiến cho hắn không kiềm được xúc động nơi đáy lòng.

“Ừ” Sau một lúc lâu, Tử Mộ mới nhẹ nhàng lên tiếng, nhưng suy nghĩ lại không biết đã trôi về phương nào.

Vinh Hình khẽ thở dài. Tám năm, hắn cứ tự tra tấn mình suốt tám năm. Tội gì phải như vậy? Rõ ràng là yêu, tội gì phải làm thế? Ngay lúc ra tay tổn thương nàng, người đau lòng nhất không phải là chính bản thân hắn hay sao? Người ngoài chỉ biết Hàn Chỉ vì hồng nhan mà đảo điên Hỏa thị, nào có ai biết mấy năm nay Tử Mộ đã đau thương đến tình trạng nào?

Ra khỏi khoang thuyền, Vinh Hình nhìn thấy một tiểu cô nương tóc đỏ áo đỏ, một tay chống hông, một tay chỉ về phía thị vệ mắng mỏ, vẻ mặt vô cùng không vui. Nàng ước chừng khoảng mười hai mười ba tuổi, mái tóc đỏ được búi thành một chiếc đuôi ngựa, đôi mắt to sáng ngời lại mang theo giận dữ.

Trái tim Vinh Hình lại chấn động hoàn toàn.

Tiểu cô nương này...

“Đóa Đóa?” Vinh Hình kích động bậc người nhảy xuống thuyền nhỏ của Đóa Đóa, thân tàu bởi vì sự xuất hiện của hắn mà lắc lư một chút.

“Đóa Đóa, thật sự là con sao? Thật là con sao?” Vinh Hình ôm lấy gương mặt của Đóa Đóa, nhìn trái nhìn phải một lượt mới phá lên cười to “Thật là con! Thật sự là con! Con có biết ta đã đi tìm con suốt tám năm nay rồi hay không? Rốt cuộc lúc trước con đã trốn ở đâu vậy hả?”

Vinh Hình vẫn nghĩ rằng lúc trước Đóa Đóa mất tích là do mình, cho nên vẫn luôn gắng sức truy tìm tung tích của con bé. Đáng tiếc, tám năm trôi qua mà không có một chút tin tức nào.

“Thúc thúc thối tha, mau thả ta ra, mặt của ta bị thúc bóp dẹp lép rồi đây này!” Đóa Đóa vùng vẫy hai tay hòng thoát khỏi Vinh Hình. Thúc thúc thối tha này, tại sao một chuyện tốt cũng không làm được vậy? Lúc trước không hỏi ý kiến đã bắt nàng cùng mẹ đi, bây giờ lại bóp dẹp mặt nàng, lỡ như nàng bị hủy dung thì phải làm sao bây giờ?

“Được được được, ta không bóp nữa, không bóp nữa. Đóa Đóa, con mau nói cho ta biết mấy năm nay con đã ở nơi nào. Ta tìm con đến muốn điên lên rồi! Trời ạ, may mắn là con vẫn bình an vô sự!” Vinh Hình kích động bế bổng Đóa Đóa lên, định xoay nàng một vòng trên không trung nhưng sức nhớ bọn họ đang ở trên thuyền nên đành thôi.

“Vinh Hình thúc thúc, thúc đừng làm thuyền lay động nữa” Đóa Đóa hết chỗ nói, sao hắn ta nhìn thấy nàng lại kích động như vậy chứ?

“Đóa Đóa, con đang phá phách cái gì vậy?” Cảm thấy thân tàu lay động, Vân Liệt Diễm đành phải mở mắt, nhô đầu ra.

Vừa nhìn thấy, Vinh Hình ngưng ngẩn cả hai tay, Đóa Đóa đáng thương úp miệng xuống đất.

“Vinh Hình thúc thúc, sao thúc lại hư hỏng như vậy chứ? Ta bảo thúc buông, thúc không buông, sau đó lại đột nhiên buông ra. Thúc muốn ném chết ta sao?” Đóa Đóa bắt mãi xoa xoa miệng, lên án Vinh Hình.

“Liệt Diễm, người...” Vinh Hình đương nhiên không còn quan tâm đến chuyện Đóa Đóa có đau hay không, tất cả tâm tư của hắn lúc này đều ở trên người Vân Liệt Diễm, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Không chết? Thế nhưng nàng không chết!

Còn chưa đợi Vinh Hình phản ứng, trước mặt hắn đã xuất hiện thêm một người. Tử Mộ vội vàng giang tay ôm Vân Liệt Diễm vào lòng.

“Liệt Diễm! Liệt Diễm! Là nàng sao?” Tử Mộ ôm Vân Liệt Diễm thật chặt, không biết vì sao vào giờ khắc này hắn lại không còn muốn giữ kẽ nữa. Một khắc nghe thấy thanh âm của nàng, hắn đã gần như không thể tiếp tục hít thở.

Thật sự có thể gặp lại nàng sao?

Tám năm, nàng rốt cuộc cũng đã trở lại!

Thế nhưng dù sao chỗ họ đang đứng cũng chỉ là một chiếc thuyền con, ngay lúc Đóa Đóa định đứng dậy tách hai người Vân Liệt Diễm và Tử Mộ ra thì chiếc thuyền hoa hoa lệ lật úp. Tử Mộ vẫn đang đắm chìm trong vui sướng cùng phức tạp cũng không kịp phản ứng, vội vàng ôm lấy Vân Liệt Diễm rồi cùng nhau rơi xuống nước. Đóa Đóa thì không có phòng bị, Vàng vẫn không hiểu rõ chuyện gì, Kim Trầm Khê lại hoàn toàn mờ mịt, Vinh Hình còn đang duy trì sự kinh ngạc, cho nên mới tạo nên cảnh tượng toàn bộ đều hoa lệ rơi xuống hồ.

Rơi xuống hồ rồi, mọi người mới tỉnh mộng. Tử Mộ ôm Vân Liệt Diễm lên thuyền của mình, bàn tay dịu dàng lau nước trên mặt nàng, nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...”

“Không cần xin lỗi ta” Vân Liệt Diễm quay mặt sang chỗ khác, tránh khỏi sự đụng chạm của hắn.

Nàng nên dùng tâm trạng nào để đối mặt với hắn đây? Vốn dĩ nàng nghĩ rằng sẽ không gặp lại, cũng không cần phải gặp lại, không ngờ... Những chuyện mà nàng đã quên mất, hắn là Liệt Diễm đã thiếu Tử Mộ rất nhiều, nếu không thì cũng sẽ không mỗi một lần nhìn thấy hắn đều sẽ có cảm giác tê tâm liệt phế.

Nàng không phải là Liệt Diễm, nhưng lại vẫn là Liệt Diễm, cho nên mới phải kể thừa loại lo lắng đau đớn này, đau đến hít thở không thông.

Nàng không muốn thiếu hắn, cho nên đã trăm phương nghìn kế tìm cách bỏ đi, chính vì thế mà nàng đã đánh mất đứa con còn chưa thành hình của mình. Nàng không trách Tử Mộ, là chính nàng khăng khăng muốn đi, cho nên phải do chính nàng trả giá. Nàng tổn thương Tử Mộ, nhưng không phải chính nàng đã trả một cái giá quá lớn rồi hay sao?

Vạn năm luân hồi, quên mất tất cả mọi chuyện. Nhìn thì có vẻ như sống lại, nhưng cũng đã biến thành một người khác. Nàng từng trải qua nhiều cuộc đời không hề liên quan đến nhau, nếu một ngày kia nhớ lại thì nàng sẽ vì cơ hội được sống suốt vạn năm qua mà cảm thấy vui vẻ sao?

Nàng không biết, thật sự không biết!

Nàng không muốn nhận tiếng xin lỗi của Tử Mộ, vô cùng không muốn, không muốn đến nỗi mỗi lần nghe hắn nói là lại không kiềm nén được những giọt nước mắt của mình.

“Liệt Diễm, ta...” Bàn tay của Tử Mộ khựng lại giữa không trung, ngoại trừ nói lời xin lỗi ra thì hắn còn có thể nói gì với nàng?

Tám năm trước, là hắn tự tay đẩy nàng vào Âm Chi Sâm Lâm. Hắn biết nàng ở đó nhưng lại chưa một lần đến tìm nàng, thậm chí còn giấu nhem tin tức của nàng. Thậm chí hắn còn không quan tâm nàng sẽ sống suốt tám năm qua như thế nào, Âm Chi Sâm Lâm vô cùng hiểm ác, hắn vẫn biết rõ nhưng lại không có dũng khí tìm nàng. Hắn luôn tự nói với mình, nàng đã yêu người khác, nàng đã là nữ nhân của người khác, hắn không thể đến gần nàng, không thể làm cho nàng khó xử. Thế nhưng một ngày không có tin tức của nàng, một ngày không biết nàng còn sống hay đã chết, lòng hắn còn đau đớn gấp trăm lần mấy vạn năm vị phong ấn. Hắn nên làm cái gì bây giờ? Phải làm cái gì với nàng bây giờ?

“Tử Mộ, ta đã quên hết những chuyện ở quá khứ rồi, cũng có thể vĩnh viễn đều không nhớ lại, cho nên người nên nói xin lỗi phải là ta. Huynh không có lỗi, bởi vì trước giờ người có lỗi luôn là ta” Vân Liệt Diễm nhìn Tử Mộ, sau đó nặng nề khép hai mắt lại. Nàng có lỗi với hắn!

“Không đâu! Liệt Diễm, nàng đừng như vậy, nàng đừng như vậy mà!” Tử Mộ lắc lắc đầu, hắn làm sao có thể trách nàng? Đừng nói là bị phong ấn cả vạn năm, cho dù có hồn phi phách tán hắn cũng sẽ không nhú mày. Tất cả những chuyện này đều là do hắn cam tâm tình nguyện, hắn không cần nàng phải trả ơn gì cả.

Cho dù nàng đã yêu người khác, cho dù nàng đã ở bên cạnh người khác, hắn vẫn làm sao có thể trách nàng được đây? Hắn biết luân hồi chính là phải trải qua một cuộc đời khác, nàng sớm muộn gì cũng sẽ gặp được

người khiến cho nàng động tâm, sớm muộn gì cũng sẽ yêu người khác. Hấn đã biết từ lâu rồi, không phải sao?

Vậy hấn lấy tư cách gì mà trách nàng đây?

“Tử Mộ, huynh hãy nghe ta nói! Đời này kiếp này ta không thể đáp trả tấm chân tình của huynh, ta cũng sẽ không hứa hẹn kiếp sau với huynh. Kiếp sau ta còn không biết mình sẽ là ai, cho nên ta chỉ có thể tàn nhẫn nói tiếng xin lỗi với huynh mà thôi” Vân Liệt Diễm quay đầu sang chỗ khác. Nàng không nói nên lời cái gì kiếp sau sẽ gặp lại, đó đều là chuyện xằng bậy. Nàng cũng không biết kiếp sau mình sẽ như thế nào, nếu kiếp sau nàng còn nhớ rõ những chuyện này thì đương nhiên sẽ không quên được Hàn Chỉ, vậy thì làm sao có thể ở bên cạnh Tử Mộ đây? Nếu kiếp sau nàng quên đi tất cả, nàng sẽ gặp ai hay yêu ai, làm sao nàng có thể biết được? Người đó, không đảm bảo sẽ là Tử Mộ.

Chuyện nàng không đảm bảo, làm sao nàng có thể hứa hẹn?

Cho nên, chỉ có thể nói xin lỗi với hấn.

Tử Mộ, bất kể là tổ tiên hay trước đó nữa, bất kể là đời này hay kiếp sau, ta đều chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi huynh rồi!

“Liệt Diễm, Tử Mộ, hai người khoan hãy rồi rắm chuyện này có được không? Tình hình đại lục bây giờ quá rối loạn, chờ sau khi giải quyết xong mọi chuyện rồi hãy tính tiếp không được sao? Bây giờ không có gì quan trọng hơn chuyện Liệt Diễm vẫn còn sống, đúng không?” Âm thanh của Vinh Hình truyền ra từ dưới hồ. Hấn thật sự là không chịu nổi tình cảnh hai người này cứ hết xin lỗi ta rồi đến xin lỗi người, bây giờ đại lục đã bị quây cho ngất trời, công lao chính là do nữ nhân này góp thành.

“Đúng vậy, chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là ăn cơm” Còn có đi tìm cha nữa, đương nhiên Đóa Đóa rất thông minh không có nói ra.

Tử Mộ thúc thúc thích mẹ, từ lúc còn nhỏ nàng đã nhận ra. Mẹ thì dường như có lỗi với Tử Mộ thúc thúc, cho nên mới không trách thúc ấy chuyện đã đẩy hai mẹ con nàng đến Ám Chi Sâm Lâm. Nếu không nhờ gặp được Ngu Tu, nếu không phải Ngục Tu thích chức vụ bảo mẫu thì nàng và mẹ chết là cái chắc, mà Vàng tỷ tỷ cũng không có cơ hội sống lại.

Kim Trầm Khê liếc mắt một cái liền nhận ra Hỏa Tử Mộ. Hấn là người thừa kế của gia tộc Kim thị, mà Hỏa Tử Mộ lại là tộc trưởng đương nhiệm của gia tộc Hỏa thị, cho nên đã gặp mặt vài lần là chuyện bình thường. Từ lâu đã nghe nói Liệt Diễm là vị hôn thê của Hỏa Tử Mộ, xem ra cũng không phải là lời đồn. Chẳng qua, đáng tiếc là giai nhân đã gả cho người khác.

“Được rồi, vẫn là nên đi ăn cơm trước thôi” Vân Liệt Diễm gật gật đầu. Đối mặt với Tử Mộ, nàng quả thật rất khó xử.

Tử Mộ sai người chèo thuyền cập bến vào một tầu lâu, sau đó gọi một bàn thức ăn thật nhiều món. Bốn người đã chưa ăn cơm vài ngày, lại còn trải qua nhiều chuyện nguy hiểm đến tính mạng, cho nên bây giờ đã bất chấp cái gì gọi là hình tượng thực nữ mà cầm cúi ăn, ngay cả Kim Trầm Khê cũng vậy.

“Liệt Diễm, mọi người từ chỗ nào chui ra mà tàn tạ như vậy?” Vinh Hình nhìn tướng ăn của bọn, khoe miệng co rút, giống như cả đời này bọn họ chưa từng được ăn cơm.

Vân Liệt Diễm lườm hấn một cái, đáp: “Người thử vài ngày không ăn cơm xem mình có đói hay không!”

“Ta chỉ là quan tâm ngươi một chút mà thôi” Vinh Hình bĩu môi. Có thể gặp lại nàng hấn đã cảm thấy mãn nguyện rồi, nhiều năm qua hấn vẫn luôn nhớ đến chuyện đó, cõi lòng chưa từng nguôi áy náy một giây phút nào.

“Vinh Hình thúc thúc, hai người đến đây làm cái gì vậy?” Đóa Đóa cầm cúi ăn nhưng vẫn không quên ngẩng đầu lên hỏi.

“Các người không biết sao?” Vinh Hình trợn mắt kinh ngạc, chẳng lẽ bọn họ vẫn chưa nghe được chuyện mà Hàn Chỉ đã gây ra ở gia tộc Hỏa thị sao?

“Biết cái gì?” Bốn người đều trưng vẻ mặt mờ mịt. Bọn họ chỉ mới gặp nhau thôi, làm sao có thể biết hai người họ đến đây để làm cái gì chứ?

“Ách, cái này...” Vinh Hình do dự không biết có nên nói hay không.

“Trong vòng một đêm Hàn Chỉ đã giết sạch mười vị thành chủ của gia tộc Hỏa thị, toàn bộ Hỏa thị đều đại loạn cho nên triệu tập thất đại gia tộc đối phó với Hàn thị. Gia tộc Thủy thị là nơi đầu tiên hưởng ứng lời kêu gọi, hơn nữa còn nói đã bắt được một nữ nhân có diện mạo rất giống nàng, chuẩn bị đưa đến Hỏa thị làm lễ vật. Bức họa vẽ người này ta đã từng xem, quả thật rất giống nàng cho nên ta mới đến đây xem rõ thật hư. Không thể ngờ được vậy mà lại gặp nàng ở đây” Tử Mộ lại không hề kiêng dè chuyện liên quan đến Hàn Chỉ. Không thể không nói, nếu đối lại là hắc thì chỉ sợ cũng không ngoan tuyệt được như Hàn Chỉ. Hắc ta vì nàng mà sẽ trở thành kẻ thù của toàn bộ người trong thiên hạ. Thời khắc hắc ra tay với Hỏa thị đã từng nói một câu rất đúng, hắc không đại diện cho Hàn thị, hắc chỉ là Hàn Chỉ, mối thù giết thê nhi là do Hỏa thị gây nên, thê không đội trời chung. Có lẽ Hàn Chỉ cũng là vì không muốn liên lụy đến gia tộc Hàn thị.

“Huynh nói cái gì? Diện mạo rất giống ta?” Vân Liệt Diễm kinh ngạc.

“Ừ! Mấy năm nay bọn ta gặp người giống người cũng không thiếu. Hàn Chỉ và bọn ta vẫn không ngừng tìm kiếm tung tích của người, bức họa của người có lẽ đã treo đầy cả đại lục Thần Chi này rồi” Vinh Hình cũng phụ họa.

Mặt Vân Liệt Diễm đen thui, nàng có thể kiện bọn họ xâm phạm bản quyền chân dung của mình hay không?

“Ta có thể hỏi các người muốn làm cái gì hay không?” Vân Liệt Diễm không nói gì, chỉ nhìn hai người họ. Nàng không phải là vàng bạc hay đá quý, không cần phải đi khắp nơi dán bố cáo ‘tìm đồ thất lạc’.

“Hàn Chỉ tìm người thì chúng ta không rõ, còn bọn ta tìm người là vì Đóa Đóa. Ta vẫn luôn muốn biết sau khi người chết thì Đóa Đóa đã đi đâu, nhưng thân phận Đóa Đóa quá đặc biệt, ta sợ dán hình con bé sẽ khiến gia tộc Mộc thị nghi ngờ sẽ khiến con bé gặp họa sát thân, cho nên ta đã dán hình của người” Vinh Hình giải thích.

Năm đó Tử Mộ đã nói Đóa Đóa là hoa Mạn Châu Sa, vương của Tà Hoa, mái tóc xoắn màu đỏ rực lửa của nàng chính là dấu hiệu nhận biết. Đương nhiên cũng không thể vì mái tóc này mà nhận định, nhưng bọn họ cũng không thể mạo hiểm dán hình Đóa Đóa lên bố cáo được. Nếu gia tộc Mộc thị phát hiện ra Đóa Đóa thì nàng nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Từ trước đến nay, bộ tộc Tà Hoa luôn là nỗi sỉ nhục của gia tộc Mộc thị, chỉ cần thấy liền giết đã là tộc quy của họ. Mấy năm nay bọn họ cũng tìm được không ít nữ tử có phần tương tự như Vân Liệt Diễm, nhưng ở họ lại có gì đó rất không giống nàng, càng đừng nói là Đóa Đóa. Lúc này đây, bức họa kia lại có năm phần tương tự cho nên Tử Mộ mới cùng Vinh Hình lấy danh nghĩa nói chuyện hợp tác để đến Thủy thị điều tra chuyện tình. Không thể ngờ vậy mà họ lại ở nửa đường gặp Đóa Đóa và Vân Liệt Diễm.

“Ta có thể nhìn qua bức họa kia hay không?” Vân Liệt Diễm tò mò, có thể khiến cho Tử Mộ cùng Vinh Hình tự mình đi một chuyến chắc hẳn là rất giống.

Tử Mộ cũng không nói gì thêm, chỉ lấy bức họa ra đưa cho Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm nhận lấy bức họa liền mở ra. Một mái tóc đen bóng dài, áo lụa mỏng màu tím, dung mạo quả thật có năm phần tương tự với nàng. Thế nhưng, tại sao nữ tử này lại khiến cho nàng có một cảm giác quen thuộc như thế? Rốt cuộc là nàng đã gặp ở đâu rồi?

Vân Liệt Diễm nhíu mày, đột nhiên nhớ lại lúc còn ở đại lục Tranh Vành, nàng cũng từng nhìn thấy một bức họa trong thư phòng của lão Vân Thừa Tướng.

Mẫu thân?

Vân Liệt Diễm kinh ngạc há to miệng, nửa ngày mới tìm được thanh âm của mình “Các người có biết tên của nàng ta là gì hay không?”

“Không biết” Tử Mộ cùng Vinh Hình liếc nhau, đều lắc lắc đầu. Người họ đưa tới bức họa đến, cũng không có nói tên là gì.

“Có vấn đề gì sao? Nàng biết người này?” Tử Mộ nhìn thấy vẻ mặt kỳ lạ của Vân Liệt Diễm liền ân cần hỏi han.

“Bà ấy có thể là mẫu thân của ta” Vân Liệt Diễm lại nhìn tỉ mỉ một lần nữa, xác thực nữ nhân trong bức họa này rất có thể là mẫu thân của thân thể nàng kiếp này – Phượng Tâm Nghiên. Mỹ nữ áo đỏ từng nói nàng với chủ nhân thân thể này vốn là cùng một người, nói cách khác, Phượng Tâm Nghiên cũng chính là mẫu thân ruột của nàng.

Mặc dù chưa từng gặp Phượng Tâm Nghiên lần nào nhưng từ lúc bà ấy để lại thư cho nàng, còn có sau này nghe được câu chuyện về cuộc đời bà trong miệng Thủy Thiên (1), Vân Liệt Diễm đã biết bà là một nữ tử như thế nào. Có lẽ bà ấy không quá kiên cường nhưng vẫn là một người mẫu thân vô cùng vĩ đại. Vì nữ nhi, bà không tiếc hy sinh tính mạng của mình. Những gì mà Phượng Tâm Nghiên đã làm cho Vân Liệt Diễm, nàng chính là người biết rõ nhất, ngay cả phần công lực đầu tiên kể từ khi đến thế giới này cũng là do Phượng Tâm Nghiên đã để lại cho nàng. Năm đó, bà dùng sinh mệnh của mình để lưu lại toàn bộ công lực bên trong Thủy Tinh Cầu, và nó cũng chính là vật đã giúp Vân Liệt Diễm chính thức đi đến con đường tu luyện. Còn có Phượng Ngâm cầm vẫn luôn đi theo bên cạnh Vân Liệt Diễm mấy năm nay, đã không ít lần giúp nàng thoát khỏi hiểm cảnh.

(1) Thủy Thiên: Một nhân vật đã từng xuất hiện khá nhiều trong ba quyển đầu nhưng ít người để ý. Thủy Thiên là người hầu đi theo Thủy Linh Lung từ đại lục Thần Chi đến đại lục Tranh Vành, dù công lực bị hủy nhưng nhờ có người này mà Thủy Linh Lung mới không chết khi đi vào Mạt Nhật Sâm Lâm và Tử Vong Sơn Mạch, nhưng rồi hắn cũng bỏ lại Thủy Linh Lung đang mang thai mà rời đi. Sau này hắn luyện lại võ công, vô tình gặp được Phượng Tâm Nghiên đang giả chết và trốn vào Tử Vong Sơn Mạch, sau thì đem lòng yêu bà. Thế nhưng vì bị từ chối tình cảm mà sinh lòng thù hận, hắn cưỡng ép và hại Phượng Tâm Nghiên. Sau đó vì tìm cách trốn thoát và kéo dài thời gian mà Phượng Tâm Nghiên đã hạ độc Thủy Thiên rồi thiến hắn. Cầm tức, Thủy Thiên đã truy lùng Phượng Tâm Nghiên khắp nơi nhưng không được, thế là nghĩ ra cách hại con gái bà là Vân Liệt Diễm (lúc này đã xuyên không). Để hại nàng, Thủy Thiên giúp Vân Mộng Vũ luyện độc, luyện công và bày mưu. Sau này đã bị Vân Mộng Vũ trả đũa và chết dưới tay Hàn Chỉ.

Nếu nữ tử trong bức họa kia chính là Phượng Tâm Nghiên, bất kể thế nào nàng cũng phải cứu được bà.

“Cái gì? Mẫu thân của mẹ? Vậy không phải là bà ngoại của con sao?” Đóa Đóa kinh ngạc cũng chẳng quan tâm đến việc ăn uống, vẻ mặt tràn đầy kích động lay lay cánh tay áo của Vân Liệt Diễm, hỏi: “Mẹ, con còn có bà ngoại sao? Sao trước giờ con lại không nghe mẹ nói đến?”

“Liệt Diễm, người có mẫu thân? Là mẫu thân ruột ở đại lục Thần Chi sao?” Vinh Hình cũng rất tò mò, Thần thú thượng cổ không phải đều do đất trời sinh ra sao?

Vàng cùng Kim Trầm Khê cũng trượng vẻ mặt chờ mong nhìn Vân Liệt Diễm, như muốn nghe tiếp câu chuyện phía sau.

“Đương nhiên là ta có mẫu thân!” Quả thật Vân Liệt Diễm không biết nên nói gì với đám người này, nàng không có mẫu thân chẳng lẽ là chui từ tảng đá ra sao?

“Mẫu thân ta tên là Phượng Tâm Nghiên, thiên kim đệ nhất thế gia Phượng thị ở đại lục Tranh Vành. Bà ấy gả cho phụ thân ta, là một nam nhân không phải là nam nhân. Đoạn trí nhớ đó của ta rất hỗn loạn, cho nên có rất nhiều chuyện không còn nhớ nữa. Ta vốn nghĩ rằng bà ấy đã chết, nhưng sau đó gặp được một gia nhân của Thủy thị trên đường đến đại lục Thần Chi – Thủy Thiên. Từ trong miệng hắn ta mới biết bà vì cứu ra mà bị Thủy Thiên đưa vào Mạt Nhật Sâm Lâm, sau đó ta đoán rằng bà đã đến đây” Vân Liệt Diễm quả thật không hiểu Phượng Tâm Nghiên bao nhiêu, phần lớn cũng chỉ nghe được từ người khác, phần còn lại cũng không có ấn tượng gì. Nàng chỉ biết lúc trước mẫu thân bị Thủy Thiên bức đến đường cùng, hôm nay lại rơi vào tay gia tộc Thủy thị, thật đúng là oan nghiệt.

136. Q.4 - Chương 138: Mất Tích

“Thế nhưng bây giờ ta không thể xác định người nằm trong tay gia tộc Thủy thị chính là mẫu thân của nàng” Tử Mộ trầm ngâm một lúc, nói tiếp: “Dù sao trên đời này người giống người không hề thiếu, trước đây ta cũng từng nhìn thấy nhiều nữ tử khá giống nàng”

“Nói cũng đúng, nhưng ta vẫn phải xác định có đúng là bà ấy hay không” Vân Liệt Diễm gật gật đầu. Nàng biết Tử Mộ nói như vậy chính là sợ nàng tùy tiện hành động, không chừng còn không cứu được Phượng Tâm Nghiên mà chính nàng cũng sẽ lâm vào hiểm cảnh. Nhất là lúc này đây ở trong mắt mọi người, Vân Liệt Diễm chính là người đã chết từ tám năm trước. Huống hồ nhiều năm trôi qua, bọn họ không ngừng dán hình của nàng lên bố cáo, người của bát đại gia tộc phỏng chừng đều biết diện mạo của nàng.

Lúc nàng ở địa phận của gia tộc Kim thị không bị họ nhận ra quả thật là may mắn, nguyên nhân cũng có thể là do nàng không dừng lại ở thành Kim Giáp mà đến thẳng Kim thành. Bọn họ dán hình nàng cũng không thể nào chạy thẳng vào thành chủ nhà người ta mà dán. Tuy rằng bây giờ nàng thực lực bất phàm nhưng sau khi trải qua chuyện ở Kim thành, nàng nhận ra để đối mặt với thế giới này thì nàng vẫn chưa đủ cường đại. Muốn bảo vệ người thân của mình, nàng nhất định phải trở nên càng thêm cường đại.

“Nếu gia tộc Thủy thị nói sẽ giao người cho chúng ta thì cứ để bọn ta xác nhận giúp người, không được sao? Sau đó còn tiện tay cho người đưa người về, chỉ cần người tiếp tục chờ đợi ở chỗ này thôi” Vinh Hình chen miệng nói. Lần này bọn họ đến đây ngoại trừ bàn chuyện hợp tác cùng gia tộc Thủy thị ra thì còn phải nhìn nữ tử này giống Liệt Diễm đến cỡ nào.

Đúng lúc, nhất cử lưỡng tiện.

“Cũng tốt, ta ở đây chờ tin của hai người” Nếu bọn họ thật sự có thể thuận lợi đưa mẫu thân ra ngoài thì sẽ giảm đi nhiều phiền phức không cần thiết.

“Chuyện này không nên để lâu, bây giờ chúng ta hãy đi đi” Vinh Hình vô cùng tích cực đứng lên, thúc giục Tử Mộ.

Tử Mộ gật gật đầu, sau đó nhìn Vân Liệt Diễm nói: “Mọi người hãy ở nơi này chờ bọn ta”

“Cám ơn hai người” Vân Liệt Diễm gật gật đầu.

Trong mắt Tử Mộ nhanh chóng xuất hiện một chút ảm đạm rồi biến mất. Nàng vẫn là khách khí như vậy, vẫn xa cách với hắn như vậy.

Liệt Diễm, rốt cuộc thì đến bao giờ nàng mới có thể nhớ lại chuyện năm đó?

Tử Mộ xoay người sang chỗ khác, trong lòng lại tràn ngập phức tạp và chua xót. Hắn biết suy nghĩ của mình rất ích kỷ, hắn ích kỷ khi muốn nàng nhớ lại hắn, biết đâu nàng sẽ ở lại bên cạnh hắn. Thế nhưng chính hắn lại không đành lòng phá hư cuộc sống hiện tại của nàng.

Liệt Diễm, rốt cuộc ta phải làm gì với nàng đây?

Đợi cho Tử Mộ cùng Vinh Hình rời đi, Kim Trầm Khê mới phân vân hỏi: “Diễm nhi, tiếp theo nàng có tính toán gì không?”

“Ngại quá, ta quên mất phải giới thiệu người với hai người kia rồi!” Vân Liệt Diễm nghe thấy lời nói của Kim Trầm Khê mới giật mình nhớ bản thân chỉ lo chuyện của mình mà không giới thiệu Kim Trầm Khê và Vàng cho bọn họ.

“Không sao, thật ra vào ngày hội liên kết đồng minh của bát đại gia tộc tám năm trước bọn ta đã có cơ hội gặp nhau rồi” Kim Trầm Khê không ngờ Vân Liệt Diễm lại nói đến chuyện này, chỉ buồn cười lắc lắc đầu. Sao hắn có thể không biết Hỏa Tử Mộ là ai chứ!

“Chuyện tám năm trước người cũng biết sao?” Vân Liệt Diễm nhìn Kim Trầm Khê bằng ánh mắt kinh ngạc. Gần đây luôn nghe bọn họ nhắc đến chuyện tám năm trước cho nên nàng cũng biết sơ sơ, không ngờ chính Kim Trầm Khê cũng biết đến.

“Trận chiến đó oanh động cả đại lục Thần Chi làm sao ta có thể không biết, huống chi ngày đó ta cũng có mặt” Kim Trầm Khê nhớ lại tình cảnh lúc đó vẫn nhin không được thâm cảm thán “Hắn quả thật là một nam nhân tài giỏi!”

“Đương nhiên rồi, cha con luôn luôn là người lợi hại nhất! Tuy Tử Mộ thúc thúc có vẻ không tệ nhưng vẫn không thể sánh được với cha con” Nhắc đến cha của mình, Đóa Đóa luôn xem hắn là niềm tự hào nhất, bởi vì cha là người đối tốt với nàng nhất.

“Được rồi, không ai giành cha của con đâu” Vân Liệt Diễm liếc Đóa Đóa, sau đó lại im lặng.

Không biết vì sao nàng lại không muốn nghe Kim Trầm Khê tiếp tục nói về chuyện này, về tám năm trước, về Hàn Chỉ, về tất cả. Nàng có thể tưởng tượng được cảnh lúc đó, nàng có thể cảm nhận được tổn thương lúc đó của hân nặng hơn nàng như thế nào. Nàng hôn mê mấy tháng không tỉnh ngoài trừ nguyên nhân mất đứa nhỏ, còn là vì Hàn Chỉ. Bọn họ tâm ý tương thông, luôn có thể cảm nhận được đối phương.

Nhắc đến chuyện này, Vân Liệt Diễm khẽ nhắm mắt lại, muốn cảm nhận bây giờ Hàn Chỉ đang ở đâu. Tuy nhiên, khi nàng chưa kịp cảm nhận ra thì Kim Trầm Khê đột nhiên hỏi một câu: “Diễm nhi, sau khi rời Thủy thành nàng sẽ đến Hỏa thành sao?”

Kim Trầm Khê mở miệng lại cắt đứt suy nghĩ của Vân Liệt Diễm. Ngẫm lại, bây giờ Hàn Chỉ nhất định là đang ở Hỏa thành, cách nơi này cũng không xa lắm, hẳn là sẽ gặp lại thôi.

“Nếu xác định thật là mẫu thân thì ta sẽ đến Hỏa thành” Vân Liệt Diễm gật gật đầu, thật ra nàng hi vọng đó không phải phải là Phượng Tâm Nghiên vì bây giờ đại lục Thần Chi cũng không an toàn.

“Vậy còn sau khi đến Hỏa thành thì sao hả mẹ?” Đóa Đóa lên tiếng hỏi.

“Đương nhiên là phải tìm cha con trước, sau đó sẽ đến Thổ thị cùng Lôi thị” Trong tay Vân Liệt Diễm đã có bốn viên ngọc căn nguyên, chỉ thiếu mỗi Hỏa Nguyên, Thổ Nguyên cùng Lôi Nguyên. Chỉ cần thực lực của nàng đột phá một lần nữa, muốn lấy được Thổ Nguyên cùng Lôi Nguyên cũng rất dễ dàng. Còn về Hỏa Nguyên thì ít nhiều gì vẫn có chút khó xử. Bây giờ Tử Mộ đang là tộc trưởng gia tộc Hỏa thị, Vân Liệt Diễm cũng không muốn đối đầu với hắn, cho nên nàng đã tự đặt Hỏa Nguyên xuống cuối cùng.

“Hi hi... Mẹ, nói không chừng cha đã lấy được Thổ Nguyên cùng Lôi Nguyên rồi thì sao? Không phải mẹ nói ca ca có dị năng trời sinh hệ lôi sao? Chẳng lẽ tám năm qua ca ấy không lấy được một viên Lôi Nguyên?” Đóa Đóa le lưỡi, nói. Tuy mẹ lấy được những viên ngọc này đều do may mắn, nhưng nàng vẫn tin tưởng năng lực của cha và ca ca cũng không kém mẹ.

Nếu Vân Liệt Diễm biết suy nghĩ trong đầu Đóa Đóa bây giờ nhất định hung hăng nhéo nàng một phen. Xem đi, đây là con gái mà nàng đau đau khổ khổ nuôi lớn đó!

Nghe thấy Đóa Đóa nhắc đến Thiểm Thiểm, Vàng cũng chỉ là mỉm cười, giống như chỉ nghe chuyện về một người xa lạ.

Để ý đến điểm này, trong lòng Vân Liệt Diễm cũng thấy lạnh lẽo. Không cần nghĩ nàng cũng biết nhất định Thiểm Thiểm đã làm ra chuyện gì rất đáng trách, nếu không thì với tính tình của Vàng cũng sẽ không tuyệt vọng đến vậy. Vàng ở bên cạnh nàng tám năm, thậm chí thời gian ở bên cạnh nàng còn dài hơn Thiểm Thiểm, cho nên nàng hiểu Vàng đã buông tay chuyện liên quan đến mình và Thiểm Thiểm.

Như vậy cũng tốt, nếu như Thiểm Thiểm thật sự đã làm cho Vàng đau khổ thì chẳng thà cứ để nàng buông bỏ mọi chuyện.

Vân Liệt Diễm không trả lời Đóa Đóa, nàng cũng không mong Hàn Chỉ hay Thiểm Thiểm đã thay nàng làm chuyện gì, chỉ cần bọn họ đều bình an là được rồi.

Bọn họ đợi không bao lâu thì Vinh Hình đã trở lại, nhưng không có Tử Mộ.

“Sao chỉ một mình người quay lại vậy? Tử Mộ đâu?” Vân Liệt Diễm nhìn phía sau Vinh Hình nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Tử Mộ.

“Liệt Diễm, đã có chuyện xảy ra cho nên ta phải về báo với người một tiếng” Sắc mặt Vinh Hình có chút trầm trọng “Mẫu thân nàng không thấy đâu nữa”

“Cái gì? Không thấy? Đã xác nhận là mẫu thân ta sao?” Vân Liệt Diễm nhú mày, một người trưởng thành còn sống thì sao có thể đột nhiên biến mất được?

“Trước khi bọn ta đến nơi thì bà ấy đã biến mất khỏi địa lao, bây giờ gia tộc Thủy thị đã sai người đi tìm. Từ miệng bọn họ biết được, nữ tử đó tên là Phượng Tâm Nghiên” Khi nhận được tin tức, Tử Mộ đã báo hân quay lại báo tin cho Vân Liệt Diễm.

“Quả thật là mẫu thân!” Tên của mẫu thân không nhiều người biết, trước khi nàng nói cho hai người họ thì những người khác cũng không biết nàng còn một mẫu thân, dung mạo cũng giống nàng thì hẳn không phải là sự trùng hợp. Thế nhưng tại sao bây giờ lại không thấy đâu? Là bà ấy đã trốn thoát hay bị bắt đi?

“Tử Mộ bảo ta về nói với người đứng đầu hành động thiếu suy nghĩ, bây giờ huynh ấy đang nói chuyện với tộc trưởng Thủy thị. Một lát nữa huynh ấy quay lại rồi chúng ta bàn đối sách sau” Vinh Vinh nhìn Vân Liệt Diễm như sợ nàng sẽ xúc động tự tìm rắc rối, tiếp tục nói: “Thực lực của gia tộc Thủy thị không phải là yếu, nếu không lúc trước cũng không kết thù với Hàn thị mà chẳng tổn hao gì”

“Ta biết” Vân Liệt Diễm biết ý của hắn, nhưng nàng thật sự không biết sẽ có biến cố này. Bây giờ cũng chỉ có thể chờ Tử Mộ trở về rồi cùng nhau nghĩ cách. Không phải là nàng không thể đến Thủy thị ngay bây giờ để tìm hiểu mọi chuyện, nhưng Tử Mộ vẫn còn ở đây, nàng không thể phớt lờ hắn được. Mặc dù nàng không muốn liên lụy đến Tử Mộ nhưng không muốn nhìn thấy vẻ mặt tổn thương của hắn mỗi khi nàng cố ý trốn tránh hắn.

Lúc này đây, lòng Vân Liệt Diễm nóng như lửa đốt. Tuy nàng với người mẫu thân này không có cảm tình sâu đậm gì, nhưng những gì bà ấy phải trả giá cho mình đã định sẵn nàng không thể không quan tâm.

Lúc trở lại, sắc mặt Tử Mộ có chút không tốt.

“Liệt Diễm, thật xin lỗi, ta không đưa mẫu thân nàng về được” Tử Mộ thoát nhìn có chút mệt mỏi, đối mặt với Vân Liệt Diễm lại dùng thanh âm trầm ngập có lỗi.

“Không sao, cũng không phải là chuyện hai người có thể ngăn được. Ta muốn đến địa lao của Thủy thị tìm hiểu tình hình, xem có thể tìm được manh mối gì hay không. Nếu như mẫu thân bình an vô sự thì ta cũng không cần phải lo lắng quá mức” Vân Liệt Diễm nhìn thấy bộ dạng đó của Tử Mộ thì lại có chút đau lòng. Hắn ở Thủy thị lo lắng mọi chuyện đã đủ mệt mỏi lại còn giúp nàng hỏi thăm chuyện của mẫu thân, nàng mới là người cảm thấy có lỗi.

“Ta đi với nàng” Ánh mắt của Tử Mộ dừng trên người Vân Liệt Diễm, mang theo sự chân thật cùng đáng tin.

“Ta...” Vân Liệt Diễm vừa định nói không cần, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của Tử Mộ thì nàng vẫn nhin không được gật gật đầu đáp: “Được rồi!”

“Mẹ, còn bọn con thì sao?” Đóa Đóa cùng Vàng hỏi.

“Hai đứa cứ chờ ở đây đi, ta chỉ là đi tìm hiểu tình hình chứ không phải đi liều mạng” Vân Liệt Diễm muốn biết nguyên nhân mất tích của Phượng Tâm Nghiên trước đã, dù sao biến mất ở địa lao Thủy thị cũng có chút kỳ lạ.

137. Q.4 - Chương 139: Thủy Lao

“Mẹ,...” Vẻ mặt Đóa Đóa không vui.

Vân Liệt Diễm không để ý đến nàng, mà là nhìn về phía Kim Trầm Khê nói: “Trầm Khê, nhờ người trông chừng hai đứa nó, đừng để tụi nó gây rắc rối gì cả” Vàng chắc chắn sẽ không gây rối, Đóa Đóa thì chưa chắc, một phút con bé cũng không thể ngồi yên được.

“Nàng yên tâm đi, ta sẽ trông chừng hai người họ” Kim Trầm Khê gật gật đầu.

Vinh Hình bên cạnh cũng phụ họa: “Liệt Diễm, không phải còn có ta ở đây sao? Nàng yên tâm đi, ta nhất định sẽ chăm sóc hai đứa nhỏ”

Đóa Đóa bĩu môi, nói: “Ai thèm thúc chăm sóc, thúc thúc thôi tha” Chuyện năm đó nàng vẫn mang thù, một chút cũng chưa quên.

“Được rồi, nhất định phải nghe lời đó, mẹ sẽ trở lại sớm thôi!” Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu, sao nàng lại cảm thấy dẫn theo con cái làm chuyện lớn lại vất vả như vậy chứ, nhất là một đứa như Đóa Đóa. Vân Liệt Diễm âm thầm quyết định trong lòng, sau khi xong mọi chuyện sẽ tiễn Đóa Đóa đến chỗ Ngục Tu.

Vân Liệt Diễm cùng Tử Mộ đi đến biệt viện gia tộc Thủy thị.

Không giống nơi ở rực rỡ ánh vàng của Kim thị, biệt viện gia tộc Thủy thị lại có những tòa lầu các điển hình được bao quanh bởi một dòng suối. Không biết là do khí hậu hay vì bất kỳ nguyên nhân gì khác, những hồ nước nơi này đều nở đầy hoa sen đủ loại màu sắc. Dọc theo đường đi đều có thể ngửi thấy mùi hoa sen mùi thơm ngát.

Vân Liệt Diễm không khỏi hí hóp mắt tận thưởng. Tử Mộ nhìn nàng đến xuất thần, luyến tiếc phải dời ánh mắt. Bấy lúc này hẳn có thể ở bên cạnh nàng mà không cần lo nghĩ, nhưng thời gian lại quá ngắn, ngắn đến nỗi chỉ trong một lần nháy mắt là có thể biến mất.

Hắn yêu tha thiết nữ tử này, nhưng cuối cùng nàng vẫn rời khỏi hắn. Đáy lòng khẽ vang lên một tiếng thở dài.

“Tử Mộ, nếu có một ngày huynh không thể bỏ rơi Hỏa thị mà đổi đầu với ta, ta sẽ không hạ thủ lưu tình. Cho nên, xin huynh cũng đừng lưu tình với ta” Đột nhiên, Vân Liệt Diễm mở to mắt nói.

Một ngày nào đó, hai người bọn họ cũng phải đối địch với nhau. Nàng biết Tử Mộ không thể bỏ rơi gia tộc Hỏa thị, mà đương nhiên nàng cũng không muốn phải đổi đầu với hắn. Thế nhưng lại không có cách nào khác, Tử Mộ không thể rời khỏi nơi đó, mà nàng cũng không thể buông tay Hỏa Nguyên. Thế cho nên, cho dù nàng có cố kéo dài thời gian như thế nào đi nữa, ngày đó rồi cũng sẽ đến.

Nàng biết mình không có cách nào ra tay với hắn, dù chỉ mới gặp nam nhân này vài lần nhưng nàng lại nợ hắn quá nhiều. Cả đời này hay là đời trước nàng đều thiếu hắn, mà món nợ này nàng lại không có cách trả.

Nàng không thể vì tình cảm hay món nợ của mình mà từ bỏ việc cướp lấy Hỏa Nguyên. Cho nên, nếu có một ngày như vậy thì nàng không mong hắn sẽ hạ thủ lưu tình, như vậy sẽ khiến nàng càng đau lòng hơn. Nàng thà rằng hắn sẽ giống tám năm trước, thật sự nhẫn tâm đẩy nàng vào chỗ chết, như vậy thì nàng cũng không cần phải nặng lòng. Thế nhưng, nàng lại biết hắn sẽ không làm điều đó. Lúc trước đẩy nàng vào lốc xoáy cũng chỉ vì cứu mạng nàng, nàng đều biết. Thậm chí nàng còn không thể tha thứ vì sao hắn luôn hiểu nàng nghĩ cái gì, muốn làm cái gì, điều này khiến cho nàng muốn trốn cũng không có chỗ trốn. Một nam nhân như vậy, ngoại trừ áy náy ra thì nàng cũng chỉ còn lại tự trách. Nàng không những không thể cho hắn bất cứ thứ gì mà còn luôn thiếu nợ hắn.

“Được” Tử Mộ gật nhẹ đầu, nếu đây là điều nàng muốn thì cứ vậy đi. Nếu như vậy mà có thể khiến nàng sống dễ chịu hơn một chút thì cứ vậy đi.

Hắn đã yêu quá nhiều, quá sâu, cho nên không thể từ chối bất kỳ điều gì nàng muốn, không đành lòng nhìn nàng đau khổ dù chỉ là một chút. Muốn hắn buông tay chúc phúc cho nàng, hắn cũng không có cách nào nói là một chữ ‘không’. Có lẽ đây là vận mệnh của hắn, không quên được nàng, cũng không buông bỏ được nàng.

Một đường đi không ai nói câu nào.

Hai người đương nhiên không thể quang minh chính đại đi vào biệt viện gia tộc Thủy thị. Thủy thị dù đã mất đi Thủy Nguyên nhưng gia tộc vẫn còn đó, vẫn có thể mạnh riêng của mình. Vân Liệt Diễm đã nếm qua cảnh suýt mất mạng khi ở Kim thị, cho nên nàng cũng sẽ không đánh giá Thủy thị thấp như trước. Nếu Thủy thị thật sự yếu ớt, với thực lực của Hàn Lăng thì đã có thể tiêu diệt nơi này từ lâu rồi.

Tuy người ngoài nói Hàn Lăng không đến gây phiền phức cho Thủy thị cũng là vì mặt mũi của Thủy Linh Lung, nhưng Vân Liệt Diễm lại nghĩ rằng muốn tiêu diệt bát đại gia tộc cũng không phải là một chuyện đơn giản như vậy. Bọn họ có thể từng từng tồn tại ở đại lục Thần Chi này cả vạn năm, tuyệt đối không đơn thuần là dựa vào tác dụng của những viên ngọc căn nguyên. Cho nên, mọi sự cứ cẩn thận thì hơn, huống hồ gì đến đây cũng không nằm trong dự liệu của nàng. Nàng định qua nơi này để đến nơi khác, nếu không phải nghe thấy tin tức của Phượng Tâm Nghiên thì nàng sẽ không dừng lại, cho nên tốt nhất là đừng tự gây phiền phức cho mình.

“Huynh có biết địa lao của bọn họ ở đâu không?” Vào được biệt viện, Vân Liệt Diễm mới hỏi.

Tử Mộ lắc lắc đầu, đây cũng mới là lần thứ hai hắn đến Thủy thị, sáng nay chính là lần đầu tiên.

“Để ta tìm người hỏi một chút” Ánh mắt của Vân Liệt Diễm rơi vào người một tên thị vệ, sau đó quay đầu nói khẽ với Tử Mộ.

Vân Liệt Diễm cùng Tử Mộ lách mình xuất hiện phía sau hai tên thị vệ, ngón tay búng nhẹ một cái, hai tên thị vệ liền bất động. Đương nhiên, đây tuyệt đối không phải là chiêu điểm huyết.

“Nói! Địa sao nằm ở đâu?” Vân Liệt Diễm đứng sau lưng một thị vệ, hỏi.

“Đi thẳng về phía trước, khi nhìn thấy một ngôi đình thì rẽ trái, địa lao nằm ở phía dưới một khu vườn hoa thủy tiên đỏ” Thị vệ kia bị Vân Liệt Diễm khống chế đương nhiên không biết mình đang nói cái gì, chỉ biết máy móc trả lời câu hỏi của nàng.

Vân Liệt Diễm cùng Tử Mộ liếc mắt nhìn nhau, sau đó ngón tay hất búng nhẹ một cái, hai tên thị vệ trở lại trạng thái bình thường. Sau khi hai người họ rời khỏi đó, hai tên thị vệ kia vẫn không biết có chuyện gì, chỉ cảm thấy là lạ nhưng không nói rõ lạ ở chỗ nào. Chúng nhìn quanh một lần cũng không thấy gì, cho nên tiếp tục quay về nhiệm vụ của mình.

Dựa vào lời nói của tên thị vệ kia, Vân Liệt Diễm cùng Tử Mộ tìm được khu vườn hoa thủy tiên đỏ rất dễ dàng. Trên đường đến đây đều là hoa thủy tiên trắng, chỉ có nơi này đỏ rực một mảnh. Hoa thủy tiên nở đỏ cả một hồ nước, khiến cho người ta có một loại cảm giác bị mê hoặc.

“Phía dưới nơi này sao?” Vân Liệt Diễm nhíu mày, sao chẳng có ai bảo vệ nơi này cả?

“Xuống xem một chút rồi sẽ biết” Tử Mộ cũng cảm thấy xung quanh không có người, chỉ biết gật đầu với Vân Liệt Diễm.

Lúc hai người lặn xuống hồ mới biết lý do vì sao nơi này không có thị vệ. Nguyên nhân là khi lặn xuống, bọn họ liền nhìn thấy một bóng đen khổng lồ. Tử Mộ nhìn thấy cái bóng kia liền trợn mắt, một tay đẩy Vân Liệt Diễm ra xa.

Vân Liệt Diễm cũng nhìn thấy, nường theo động tác của Tử Mộ, nàng may mắn tránh được một kích của con quái vật. Sau đó nàng mới phát hiện, không ngờ lại là một con Giao Long.

Giao Long tuy thuộc họ Long nhưng lại là đời sau của Long và Thuồng Luồng, cho nên bản chất không phải là Long.

Bộ tộc Thần Long có rất nhiều nhánh, trong đó có Hỏa Long và Băng Long. Băng Long trời sinh lãnh đạm, muốn tìm được đối tượng xứng đôi với mình là chuyện không hề dễ dàng. Giao Long khác với loài Long bình thường ở chỗ một là siêu cấp Thần thú là không có trí tuệ và một là Thần thú thượng cổ. Giao Long kế thừa năng lực của con Thuồng Luồng và Long, thực lực ít nhất cũng ở Thần cấp bát giai. Thế nhưng chúng lại không có trí tuệ, thậm chí còn không thể hóa thành hình người nhưng những nhánh chính của bộ tộc Thần Long. Nguyên nhân vì sao lại như thế thì không có ai biết, có lẽ là vì loài Thuồng Luồng trời sinh đã mang tính tà ác, thế cho nên đời sau của chúng cũng không được di truyền ưu điểm của loài Long.

Chỉ có một điều, không thể xem nhẹ thực lực thật sự của chúng.

Có một loài hung tợn như vậy canh chừng dưới đáy hồ dùm, bất kỳ cao thủ nào dưới Thần cấp bát giai cũng đừng vọng tưởng có thể đến gần thủy lao. Chẳng thể trách bên ngoài không có ai canh gác, Giao Long này còn mạnh hơn vài ba chục thị vệ rất nhiều.

Mặc dù Giao Long không có trí tuệ nhưng lúc đánh nhau lại vô cùng cường hãn, nhất là trong nước. Vừa nhìn thấy hai người Vân Liệt Diễm và Tử Mộ né tránh, nó liền xông đến, trong miệng cũng bắn ra hàng loạt bọt nước.

Vân Liệt Diễm lách mình tránh đi, rất không may công kích của nàng lại bị phong bế khi ở trong nước. Thế nhưng trời cao đã trao cho Thần thú thượng cổ đặc quyền cao quý thì đương nhiên sẽ có nguyên nhân của nó, đó chính là năng lực Phán Xét. Cho dù là đối thủ cùng cấp bậc, nếu năng lực không cường đại bằng nàng thì cũng phải gặp giới hạn.

Giống như nhân loại đối đầu với Thần thú thượng cổ, thực lực của nhân loại chỉ cần không cao hơn Thần thú thượng cổ một cấp thì đều phải chịu khống chế của Phán Xét. Cho nên, để đối phó với mãnh thú này thì Phán Xét tuyệt đối là phương pháp thích hợp nhất. Hơn nữa, hai Thần thú thượng cổ đồng thời sử dụng

Phán Xét cùng một lúc, Giao Long đáng thương này còn chưa kịp phát huy năng lượng cường đại đã cảm thấy bản thân mình bị trói buộc. Nó bất an giãy dụa, không ngừng gào thét.

Đương nhiên Vân Liệt Diễm không thể nào cho nó cơ hội giãy thoát, một lưỡi dao sắc bén chém xuống cổ nó.

Tuy trong nước năng lực của nàng sẽ bị hạn chế nhưng dù sao cũng là thuộc tính tương khắc, đối với Vân Liệt Diễm mà nói thì muốn giết chết nó cũng khá dễ dàng.

Giao Long còn chưa kịp phản kháng thì đã đi đời nhà ma. Máu nhuộm đỏ nước trong hồ, Vân Liệt Diễm cùng Tử Mộ nhanh chóng bơi xuống đáy hồ.

Tới dưới đáy, quả nhiên bọn họ nhìn thấy một cánh cửa. Bên ngoài cánh cửa đó là một vòng kết giới phòng ngự, tác dụng hẳn là để ngăn nước tràn vào.

Sự thật chứng minh bên cạnh nhất định phải luôn có một người tử tử đi theo, nếu không thì Vân Liệt Diễm sẽ không biết nơi đây lại giấu một cơ quan. Tuy nhiên, có Tử Mộ bên cạnh lại là chuyện hoàn toàn khác, nàng chưa kịp làm gì thì hắn đã tìm được cơ quan, sau đó mở ra cho hai người đi vào.

Bên trong là một đoạn đường lát gạch thật dài, đi qua còn đường lát gạch này mới gặp được người canh gác, người yếu nhất cũng là cao thủ Thần cấp lục giai. Căn cứ vào phân tích của Vân Liệt Diễm, cao thủ Thần cấp thất giai ít nhất cũng hơn mười người. Xem ra nơi này thật sự là nơi quan trọng của Thủy thị, nếu không thì cũng không có nhiều cao thủ canh gác như vậy.

Thế nhưng đối với Vân Liệt Diễm cùng Tử Mộ mà nói, những cao thủ này ở trong mắt bọn họ cũng không tính là gì. Chưa cần hai người ra tay, bọn họ đã không thể cử động, Thần cấp bát giai hoàn toàn khác biệt so với Thần cấp lục giai và thất giai. Ngục giam nơi này cũng không khác nhiều so với những ngục giam mà Vân Liệt Diễm gặp trước kia, bên trong có rất nhiều xích sắt và ổ khóa.

“Nghiên?” Ngay lúc Vân Liệt Diễm cùng Tử Mộ đi vào thủy lao thì một thanh âm lạ lẫm vang lên.

Vân Liệt Diễm quay đầu lại nhìn bên trong phòng giam, một nam nhân đang bị xích chặt. Hắn có đôi con ngươi sắc bén, một khắc nhìn thấy nàng thì đôi mắt đen lại xuất hiện kinh ngạc, sau đó lập tức quay đầu đi, hồ hững nói: “Xin lỗi, ta nhận lầm người”

“Hắc Báo?” Tử Mộ nhìn nam nhân đó, nhẹ giọng hỏi.

Không thể tưởng được ở nơi này cũng có thể gặp Thần thú cao cấp, chẳng qua thực lực cũng chỉ mới có Thần cấp tứ giai, chẳng thể trách lại bị giam ở đây. Nam nhân này có lẽ là thú nuôi của gia tộc Thủy thị bị bắt để thuần phục. Lúc còn ở Hỏa thị, loại chuyện này Tử Mộ cũng thấy rất nhiều lần. Ban đầu thì Hỏa Thiên Tuyệt mang đến những cao thủ để bồi dưỡng, sau này mới thì ra bọn họ để là mồi dữa tính tình của bọn chúng từ từ, khiến cho bọn chúng ngoan ngoãn nghe lời mà thôi.

Người này, hẳn là người bị Thủy thị bắt giữ để mài dũa.

“Nghiên trong miệng ngươi chính là Phượng Tâm Nghiên sao?” Vân Liệt Diễm đã định bỏ đi, nhưng khi nghe Tử Mộ nhắc đến cái tên Hắc Báo liền khựng lại. Nàng nhớ lúc trước Thủy Thiên đã từng nói khi mẫu thân gặp nguy hiểm thì có một con Hắc Báo đến cứu. Người đó, có phải là nam nhân này hay không?

“Người biết nàng?” Hắc Báo nhíu, rốt cuộc lại ngẩng đầu lên nhìn Vân Liệt Diễm.

“Phượng Tâm Nghiên là mẫu thân của ta” Vân Liệt Diễm đáp.

“Thì ra là thế...” Chẳng thể trách lại giống nhau như thế. Lúc đầu hắn có cảm giác là sai ở đâu đó, nhưng khi nữ nhân này quay đầu lại thì hắn liền nhận ra không phải nàng. Chân mày của Phượng Tâm Nghiên không có khí phách xinh đẹp như nữ nhân này. Phượng Tâm Nghiên dịu dàng lại mang theo một chút quật cường, khí chất hoàn toàn bất đồng với nữ nhân trước mắt này. Ngũ quan hai người cũng không hoàn toàn tương tự nhau, chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhận ra điểm khác biệt.

“Ta là Vân Liệt Diễm” Vân Liệt Diễm đã gần như đoán ra thân phận nam tử này, vì thế cũng không tiếp tục kiêng dè hỏi: “Người bị giam ở đây từ khi nào? Mẫu thân của ta đâu? Vì sao bà ấy lại mất tích?”

“Ta không biết nàng đã đi đâu, có lẽ là đã... mất rồi. Có đôi khi chính mắt nhìn cũng không hẳn là sự thật. Thế nhưng ta thà tin rằng nàng vẫn còn sống, như vậy thì ta sẽ đi tìm nàng cho đến khi tìm ra mới thôi” Hắc Báo lắc lắc đầu, cũng không nói quá nhiều với Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm bị lời nói của hắn ta khiến cho không hiểu ra sao. Cái gì gọi là có lẽ đã mất? Không phải mẫu thân từng bị giam ở thủy lao này sao? Hơn nữa, bà ấy cũng mới mất tích không lâu, tại sao hắn ta lại nói như vậy?

Vân Liệt Diễm phất tay mở cửa ngục, cũng chặt đứt xích sắt trên người hắn ta.

“Cám ơn” Hắc Báo chỉ nói một câu liền đi ra bên ngoài. Lúc này thủ vệ canh giữ đã bị Vân Liệt Diễm khống chế, cho nên hắn muốn rời khỏi đây cũng rất dễ dàng.

“Người thật sự không có gặp mẫu thân sao?” Vân Liệt Diễm rất không hiểu ra sao.

“Ta đã nói rồi, chính ta cũng không biết nàng đang ở đâu” Hắc Báo khẽ dừng lại, nhưng cũng không quay đầu, nói: “Ta không biết, cho nên ta không thể nói cho người biết”

Nói xong, hắn ta một mình rời đi.

Vân Liệt Diễm nhíu mày nhìn bóng lưng hắn ta, sau đó hỏi Tử Mộ đang đứng bên cạnh: “Huynh hiểu ý hắn ta không?”

“Chúng ta tìm xem có đầu mối gì hay không đã. Nếu hắn không chịu nói, hẳn là thật sự không biết gì cả” Tử Mộ trấn an nàng.

“Ừ” Vân Liệt Diễm gật gật đầu.

Hai người tìm khắp ngục giam nhưng hoàn toàn không phát hiện ra bất cứ dấu vết gì.

“Xem ra như lời hắn ta nói, quả thật không có bất kỳ manh mối nào” Vân Liệt Diễm bất đắc dĩ lắc đầu. đôi khi không có tin gì cũng có thể là tin tốt, mất tích cũng không nhất định là vĩnh viễn biến mất.

Tử Mộ không đáp, chỉ cẩn thận nhìn xung quanh một lần nữa. Đột nhiên hắn khẽ nhíu mày, sau đó đi qua một bên ẩn vào một cơ quan. Hơi lạnh đột nhiên đập vào mặt cả hai.

Vân Liệt Diễm nhin không được, rung mình một cái. Thật ra lúc vừa tiến vào nàng cũng cảm thấy lạnh run người, chẳng qua là vì nghĩ rằng thủy lao sẽ như thế cho nên cũng không quá để ý. Cho đến tận khi Tử Mộ đẩy mặt tường kia ra thì nàng mới cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Tại sao lại lạnh như thế?

“Muốn vào trong xem một chút không?” Tử Mộ cất tiếng hỏi.

Vân Liệt Diễm gật gật đầu. Đương nhiên là nàng phải vào kiểm tra một chút chứ, đột nhiên nhảy ra một nơi vừa quỷ dị lại vừa lạnh như vậy, rốt cuộc là nó thông đến đâu.

Hai người đi dọc theo vách tường vào bên trong huyết động, càng đi lại càng hướng xuống dưới, hơn nữa là lại càng lạnh. Chỉ một lúc sau, Vân Liệt Diễm đã lạnh đến run cầm cập. Theo lý thuyết, nàng trời sinh mang thể nhiệt cho nên không thể nào xuất hiện tình huống này, thậm chí ôm khối băng Hàn Chỉ kia cũng không có cảm giác lạnh như thế. Thế nhưng bây giờ nàng lại thấy như đang đi giữa Bắc Cực, lạnh đến tê tái, lạnh đến đông cứng.

Đột nhiên Tử Mộ vươn tay nắm lấy tay nàng. Tay hắn cũng có chút lạnh, nhưng vẫn ấm hơn không khí xung quanh khá nhiều, thế cho nên Vân Liệt Diễm cũng không cự tuyệt.

Đến lúc nhìn thấy một không gian rộng lớn màu trắng trước mắt, bọn họ hoàn toàn sợ đến ngây người.

Dưới chân của bọn họ giờ phút này là một chiếc cầu thang bằng băng thật dày, giữa trời còn có tuyết rơi la đà.

138. Q.4 - Chương 140: Kết Thúc

“Đây là nơi nào?” Vân Liệt Diễm nhíu mày, rõ ràng là dưới lòng đất thì làm sao lại có tuyết rơi? Còn cầu thang bằng băng trước mắt này đã được hình thành dưới điều kiện nào?

Tử Mộ lắc đầu, đáp: “Nếu là Thủy Nguyên thì cũng không thành thế này”

“Đương nhiên không thể nào là Thủy Nguyên, nhưng nó cũng không thể tự nhiên mà có” Thủy Nguyên đang ở trong tay Vân Liệt Diễm, đương nhiên trận thế trước mắt này không phải do nó gây ra.

“Đi thôi, đi xem một vòng” Vân Liệt Diễm nhìn nhìn, nói. Nơi này ngoại trừ tuyết ra thì chắc cũng không có gì kỳ lạ.

Tử Mộ nhíu mày, không biết vì sao hần lại có dự cảm không tốt. Nhìn khung cảnh trước mắt, có lẽ là hần đã quá lo lắng!

Hai người bước xuống cầu thang, đúng lúc này, cánh cửa phía sau lưng bọn họ bất chợt khép lại.

“Nguy rồi!” Tử Mộ nhíu mày. Lúc này cảm thấy có gì đó không thích hợp, không ngờ lại là một cái bẫy. Bây giờ nó muốn mở cơ quan này ra một lần nữa cũng không phải là chuyện đơn giản.

“Chúng ta vẫn nên đi tiếp xem sao” Vân Liệt Diễm nhìn xung quanh một lượt, nói. Nếu ngay cả Tử Mộ cũng không biết phải làm sao thì đừng mong dựa vào nàng. Quan trọng nhất là nàng lại rất tò mò phía dưới đó rốt cuộc chứa cái gì mà có thể khiến cho hầm băng này xuất hiện tuyết rơi.

Tử Mộ vẫn kiên trì kiểm tra cửa động một lần nữa, xác định không tìm ra cách cũng chỉ đành phải theo lời Vân Liệt Diễm tiếp tục đi xuống phía dưới.

Dọc theo cầu thang đi xuống, đập vào tầm mắt hai người là một tòa cung điện bằng băng khổng lồ khiến cho người ta sợ hãi không thốt nên lời.

Không gian rộng vài trăm mét vuông, mỗi góc đều có cột trụ băng, càng đi sâu vào trong thì càng rét lạnh. Đi tiếp, Vân Liệt Diễm đã nhận không được vòng tay ôm chặt lấy bản thân. Nàng cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình đã sắp không chịu nổi cái lạnh nơi đây. Vân Liệt Diễm không nghĩ ra lý do vì sao mỗi lần mình vận công sưởi ấm cơ thể thì lại nhận ra vẫn phí công.

Tử Mộ cũng không khá hơn chút nào. Vốn dĩ ở địa phận chứa nước và hơi lạnh thì năng lực của bọn họ sẽ bị hạn chế, huống chi là tình trạng hiện tại. Trong một hầm băng kỳ quái, nhiệt độ lại càng rét lạnh hơn trăm lần. Hơn nữa, mỗi lần vận công sưởi ấm dường như không chút tác dụng. Theo sự hiểu biết của Tử Mộ thì ngoại trừ nhiệt độ rét lạnh có cấp bậc cao hơn thực lực bọn họ rất nhiều, nếu không tuyệt đối không có khả năng xuất hiện tình huống này.

“Hắt xì!” Vân Liệt Diễm hắt hơi một cái, cả người run run, hai hàm răng va vào nhau lập cập “Tử Mộ, chúng ta quay về thôi!”

Nàng thật sự không chống đỡ nổi nữa. Nàng cảm thấy như đã gặp khắc tinh, nếu không cũng không thể chịu đựng được như lúc này.

Tử Mộ gật gật đầu, ngay cả Vân Liệt Diễm có ngọc căn nguyên trên người mà vẫn không chịu được, huống gì là hần.

Thế nhưng ngay lúc hai người định quay đầu thì lại phát hiện một vấn đề mới, đó chính là đã lạc đường. Lúc đầu cả hai chỉ nghĩ tòa cung điện này cũng chỉ để trang trí, đến tận bây giờ mới giật mình hiểu ra nó không chỉ là cung điện bằng băng, mà còn là một trận pháp. Người không am hiểu trận pháp nhất định sẽ lạc bên trong, chẳng hạn như bọn họ bây giờ, vòng vo nửa ngày cũng không tìm được đường ra.

“Làm sao bây giờ Tử Mộ? Huynh biết trận pháp này không?” Vân Liệt Diễm lại hắt hơi một cái. Trận pháp thì nàng lại ‘dốt đặc cán mai’, nếu có thúc thúc ở đây thì tốt rồi.

Tử Mộ lắc đầu, quả thật hần cũng không hơn gì Vân Liệt Diễm ở thể loại trận pháp này.

Vân Liệt Diễm nhìn thấy Tử Mộ lắc đầu, trong đầu nàng chỉ còn một ý nghĩ duy nhất. Đó là... bọn họ xong đời rồi!

Không thể đi tiếp, cũng không thể ở đây quá lâu, thể lực của bọn họ đã dần suy yếu. Tệ nhất chính là nhìn thấy bốn về có một vách tường, nhưng đi thế nào cũng không đến được nơi đó.

Thân thể Vân Liệt Diễm vô lực xụi lơ, dựa lưng vào tảng băng phía sau. Ngoại trừ lần chạm vật với đám kim loại ở gia tộc Kim thị ra thì nàng chưa từng cảm thấy bất lực như lúc này. Nếu bây giờ trong tay nàng có Hỏa Nguyên thì chắc sẽ ổn hơn một chút, nhưng cổ tình bốn viên trong tay nàng lại không có viên nào có tác dụng sưởi ấm cả.

Vân Liệt Diễm nhìn hơi thở của mình đều kết thành băng, không khỏi không cảm khái không khí nơi đây quá quý dị.

“Liệt Diễm, có lẽ nơi đây chưa Hàn Ngọc” Một lúc lâu sau, Tử Mộ đang ngồi bên cạnh nàng mới mở miệng nói.

“Cái gì?” Vân Liệt Diễm run run, nhìn Tử Mộ bằng ánh mắt mê mang.

“Hàn Ngọc là một loại Thần ngọc, nói cách khác là Thần khí. Bản thân nó có chứa năng lượng Thiên Thần, người bình thường không thể nào chống đỡ được hàn khí của nó. Hàn Ngọc vốn dĩ là vật thuộc quyền sở hữu của gia tộc Thần Long, lúc đầu cũng được đặt trong Thần điện cùng với ngọc Khai Nguyên và các viên ngọc căn nguyên. Sau khi ngọc Khai Nguyên biến mất, nó cũng bị thất lạc, không ngờ là nó nằm ở nơi này” Tử Mộ có nghĩ thế nào cũng không ra nguồn năng lượng ở đây lại liên quan đến Hàn Ngọc.

Hàn Ngọc có chứa năng lượng Thiên Thần, đừng nói là hai người họ, cho dù là cao thủ Thần cấp cửu giai cũng không thể chống đỡ được hàn khí của nó quá lâu. Bây giờ họ còn bị vây trong trận, muốn rời khỏi đây thật sự là quá khó khăn.

“Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?” Vân Liệt Diễm nhú mào, chẳng lẽ nàng phải ngồi đây chờ chết sao?

Tử Mộ cũng không biết phải trả lời nàng như thế nào, bởi vì chính hắn cũng không biết phải làm sao.

Thời gian từng chút trôi qua, không biết đã qua bao lâu, Vân Liệt Diễm thiếp đi. Tử Mộ mang bản thể Hỏa Kỳ Lân, lại là Thần cấp bát giai cấp ba đỉnh, cho nên có thể chống đỡ lâu hơn Vân Liệt Diễm một chút. Sau đó, Vân Liệt Diễm gần như lâm vào hôn mê.

Tử Mộ cũng không thể tiếp tục lơ lửng cái gì gọi là ‘nam nữ thụ thụ bất thân’, vội vàng ôm nàng vào lòng, sau đó dùng hai bàn tay đã lạnh cóng của mình giúp nàng chà xát lòng bàn tay. Thế nhưng tay của hắn cũng đã xoa đến đông cứng mà Vân Liệt Diễm cũng không một chút phản ứng.

“Liệt Diễm! Liệt Diễm! Nàng mau tỉnh!” Tử Mộ nhẹ giọng gọi, nhưng thân thể Vân Liệt Diễm lại cứng dần từng chút một, dường như máu của nàng đã đông lại.

“Liệt Diễm! Liệt Diễm!” Cho dù Tử Mộ có kêu thế nào thì nàng cũng không một chút phản ứng.

Nguy rồi!

Tử Mộ hoàn toàn không biết nên làm gì. Hắn không thể trơ mắt nhìn nàng chết trước mặt mình, nhưng hắn lại không phát huy thực lực của mình dưới sự khống chế của năng lượng Thiên Thần. Hơn nữa, chính hắn cũng không khá hơn so với Vân Liệt Diễm là bao.

“Liệt Diễm...” Tử Mộ gần như kêu không ra tiếng, cổ họng bị gì đó chặn lại.

Hắn nhìn khuôn mặt bị đông lạnh đến trắng bệch của Vân Liệt Diễm, phía trên đã có một lớp băng mỏng hình thành. Hắn do dự một chút, sau đó vươn tay cởi quần áo trên người nàng và chính mình. Hắn ôm nàng vào lòng, lại kéo quần áo bao trùm cả hai với ý định dùng thân thể mình sưởi ấm cho nàng.

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Tử Mộ kinh ngạc mở to hai mắt, nhưng ý thức của hắn cũng đã gần như mơ hồ.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, cho đến khi xuất hiện trước mặt hắn, thế nhưng hắn lại hoàn toàn chấn kinh.

Cả người áo bào tím, mái tóc bạc tung bay, đôi con ngươi màu tím lạnh lẽo. Người xuất hiện trước mắt hắn không ngờ lại là Hàn Chỉ.

Hàn Chỉ vẫn nhủu mày.

Hắn cảm giác bọn họ càng ngày càng gần. Tám năm, hắn vẫn luôn không tìm được nàng. Mấy hôm trước, hắn cảm thấy nàng xuất hiện ở gia tộc Kim thị, sau đó hắn không ngừng vó ngựa đến đó. Đến khi có mặt ở gia tộc Thủy thị, hắn lại cảm thấy nàng như gần trong gang tấc.

Dựa vào tinh thần thông qua khế ước của hai người, hắn tìm đến đây. Thế nhưng tình huống trước mắt lại khiến hắn sợ ngây người.

Hai người họ... cả người trần trụi, gắt gao ôm nhau.

Hắn không có ngu, cho nên hắn hiểu đây là chuyện gì. Thế nhưng...

“Buông ra!” Hàn Chỉ nhìn chằm chằm Tử Mộ, chất giọng vô cùng lạnh lẽo.

“Nếu ta không buông thì sao?” Tử Mộ ngẩng đầu nhìn trực diện Hàn Chỉ. Nếu như có thể, hắn cũng muốn đánh cược một phen. Cho dù có thất bại, hắn cũng không hối hận. Hắn chỉ muốn biết, nàng có thể ở lại bên cạnh hắn hay không.

Liệt Diễm, nàng có thể tha thứ có sự tùy hứng của ta lúc này hay không? Chỉ một lần thôi, ta chỉ muốn biết hắn có thật sự yêu nàng hay không. Ta chỉ muốn biết, có phải dù bất cứ chuyện gì xảy ra, hắn cũng đều yêu nàng trước sau như một hay không. Ta chỉ muốn biết, hắn có thật sự đáng giá với tình yêu của nàng hay không.

Liệt Diễm! Liệt Diễm! Xin lỗi nàng, chỉ lần này thôi!

“Người đã làm gì nàng?” Hàn Chỉ nheo mắt, hai thân thể trần trụi dính chặt vào nhau khiến cho hắn run rẩy cả người. Hắn không lạnh, nhưng một khắc đó hắn lại cảm thấy rét run.

“Không phải người đã thấy cả rồi sao? Tình cảnh này, đương nhiên cái gì nên làm thì cũng đã làm” Tử Mộ nhìn Hàn Chỉ, trong mắt không có một chút yếu thế, thậm chí còn mang theo khiêu khích.

“Người nghĩ rằng ta không dám giết người sao?” Hàn Chỉ ngẩng đầu, một loại thạch nhũ nhọn hoắt xuất hiện trong lòng bàn tay, tùy thời đều có thể hóa thành kiếm đâm vào ngực Tử Mộ.

Tử Mộ cũng cong khóe môi, nói: “Giết ta, nàng sẽ hận người cả đời”

Thật xin lỗi Liệt Diễm, ta đã lợi dụng nàng.

“Hỏa Tử Mộ! Ở nơi này, người không phải là đối thủ của ta!” Hàn Chỉ vẫn nhìn Tử Mộ bằng đôi mắt tím lạnh lẽo. Quả thật, nếu Tử Mộ không có ý buông nàng ra, hắn nhất định sẽ giết hắn ta.

“Gia tộc Hàn thị chắc có lẽ là bộ tộc Băng Long của gia tộc Thần Long. Hàn Ngọc vốn chính là vật sở hữu của các người, cho nên nó mới khống chế người khác nhưng vẫn đem lại trợ lực cho các người” Người khác không nhìn bản chất của gia tộc Hàn thị, nhưng Tử Mộ hắn là ai? Tuy bị phong ấn mấy vạn năm nhưng trí nhớ của hắn vẫn còn đó, chuyện năm đó chỉ sợ bây giờ cũng chỉ có mình hắn biết rõ nhất. Gia tộc Hàn thị nghĩ rằng không ai nhận ra bọn họ cũng vì tất cả Thần thú thượng cổ tồn tại năm đó đều đã chết, mà hắn cũng bởi vì bị phong ấn nên mới còn sống. Thế cho nên, chỉ cần hắn liếc một cái cũng có thể nhận ra bản thể vốn có của Hàn thị.

Băng Long là nhánh đặc biệt nhất của gia tộc Thần Long, đồng thời cũng là bộ tộc trung thành nhất. Khoan hãy nói đến chuyện bọn họ khó tìm được bạn đời, chỉ cần có thể tìm được thì họ nhất định sẽ trung trinh với một mình bạn đời. Nếu như so độ trung thành thì không một loài nào có thể đem ra so sánh với Băng Long. Cho nên lựa chọn của Vân Liệt Diễm, ít nhất cũng không tồn tại sự phản bội. Bây giờ Hàn Chỉ có thể lấy được Hàn Ngọc, thực lực có thể tăng thêm một tầng, đột phá Thần cấp cửu giai cũng không phải là vấn đề.

Cho nên, Hàn Chỉ muốn giết hắn quả thật quá dễ dàng.

Hàn Chỉ cũng không bất ngờ khi Tử Mộ biết được bí mật của gia tộc Hàn thị, mà bây giờ đây cũng không phải là chuyện hắn muốn lo lắng. Hắn chỉ muốn đoạt lại Vân Liệt Diễm, sau đó hung hăng đánh Tử Mộ một trận.

Hàn Chỉ híp mắt, lòng bàn tay khẽ xoay, sau đó đánh về phía Tử Mộ. Thế nhưng, hần tự có chừng mực. Hỏa Tử Mộ nói không sai, nếu hần giết chết hần ta, Vân Liệt Diễm tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hần, cho nên hần sẽ không tổn thương hần ta, chỉ muốn tách hai người bọn họ ra mà thôi.

Thế nhưng đúng lúc này, Tử Mộ vẫn bất động lại đột nhiên xoay người hứng trọn một chưởng đi, một ngụm máu tươi phun ra.

Không biết là do hơi ấm của Tử Mộ hai vì âm thanh của chưởng lực kia mà Vân Liệt Diễm bị lay tỉnh.

Tóm lại, lúc nàng tỉnh dậy lại nhìn thấy cảnh Hàn Chỉ khiến cho Tử Mộ bị thương.

“Tử Mộ! Tử Mộ!” Vân Liệt Diễm ôm lấy Tử Mộ ngã trong lòng mình, lo lắng gọi.

Thế nhưng Tử Mộ lại như không có nửa phần sức sống.

Vân Liệt Diễm không hề biết cú xoay người vừa nãy của Tử Mộ đã đã tiêu hao hết sức lực của mình, Hàn Chỉ lại ra tay không nặng không nhẹ, quả thật hần lành ít dữ nhiều.

Vân Liệt Diễm từ từ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Hàn Chỉ chỉ có khiếp sợ. Tại sao hần lại làm như vậy?

Cả người lạnh đến cứng ngắc, trong đầu Vân Liệt Diễm lại hoàn toàn mờ mịt.

Hàn Chỉ ngơ ngác nhìn ánh mắt có chút xa lạ kia, không thể tin vươn tay muốn xoa mặt Vân Liệt Diễm, lại bị nàng né tránh.

Hai tay Hàn Chỉ cứng ngắc dừng giữa không trung, gian nan thốt lên: “Diễm nhi...”

Tám năm không gặp, mỗi một phút mỗi một giây, mỗi một ngày mỗi một năm hần đều mong đợi ngày gặp lại, nhưng bất luận tìm ở đâu cũng không thấy nàng. Rốt cuộc tìm được, rốt cuộc gặp lại nhau, lại là cảnh tượng gì?

Lòng ngực Hàn Chỉ như bị hàng ngàn kim châm cắm vào, đau đến muốn nứt ra, đau đến không thể thở.

“Chàng đi đi!” Vân Liệt Diễm ôm Tử Mộ hồi lâu mới phun ra ba chữ.

Hàn Chỉ kinh ngạc lui về sau vài bước. Vân Liệt Diễm trước mắt hần như một người xa lạ.

Không! Người này không phải là Diễm nhi của hần. Không phải! Nhất định không phải! Hần đã nhận lầm người, nhất định là như vậy!

Hàn Chỉ xoay người, trong chớp mắt liền biến mất khỏi tầm mắt của Vân Liệt Diễm.

Chỉ chốc lát sau, khí lạnh xung quanh lại chậm rãi biến mất. Không còn hơi lạnh đến tận tâm can nữa, trên người cũng dần dần ấm áp hơn.

Công trình bằng bằng xung quanh cũng dần dần tan chảy.

Vân Liệt Diễm nhìn tình hình xung quanh bằng ánh mắt khó tin. Sức lực trên người đã khôi phục, năng lực của nàng cũng đã có thể sử dụng. Tất cả chuyện này lại chỉ xảy ra chỉ trong nháy mắt, không khỏi khiến cho nàng cảm thấy kỳ lạ.

Nàng cuống quýt mặc lại quần áo, sau đó giúp Tử Mộ khoác lại rồi đứng lên tìm kiếm.

Nàng muốn nhìn thấy Hàn Chỉ.

Không biết vì sao, đột nhiên nàng muốn nhìn hần. Vừa rồi nàng lạnh đến run rẩy, trước mắt mờ mịt, vốn dĩ không nhìn rõ được hần.

Thế nhưng... không có, nơi nào cũng không có hần.

Đột nhiên Vân Liệt Diễm nhìn thấy một chiếc hộp đặt cách chỗ nàng ngồi lúc nãy không xa. Đi đến, nàng run rẩy vươn tay mở hộp.

Không ngờ lại là Hỏa Nguyên!

Chẳng thể trách bằng ở nơi này lại tan nhanh như vậy, không khí cũng ấm áp hơn một chút.

Ánh mắt Vân Liệt Diễm bỗng nhiên có chút chua xót. Nàng trách lầm hần! Nàng lại trách lầm hần! Nàng biết hần sẽ không làm chuyện này, cho dù có tức giận đến trình độ nào hần cũng sẽ không làm vậy. Thế nhưng nàng lại không tin tưởng hần.

Nàng từng nói nhất định sẽ tin hần, cho dù chuyện gì xảy ra cũng sẽ tin hần. Thế nhưng nàng lại không làm được.

Băng còn tại xung quanh cũng đã tan ra, Vân Liệt Diễm cõng Tử Mộ trên lưng, nàng biết cả hai không thể tiếp tục ở lại nơi này, nếu không đến khi toàn bộ băng nơi này tan ra thành nước thì càng khó thoát thân.

Khi đến cánh cửa kia, nàng bất ngờ thấy nó đã mở ra, nhưng xung quanh đầy đá vụn đã chứng minh nó bị đánh nát.

Vân Liệt Diễm không cần nghĩ cũng biết là Hàn Chỉ, trong lòng lại không biết có mùi vị gì. Nàng bây giờ thật muốn tìm được hần, giải thích với hần. Nàng thật sự không có tức giận hần, thật sự không có. Chỉ là trong tiềm thức nàng vẫn luôn không biết phải đối mặt với hần như thế nào. Chuyện tám năm trước là lỗi của nàng, do nàng nhất thời cậy mạnh mới hại chết đứa nhỏ chưa ra đời của họ, thậm chí hần còn vì cứu nàng mà suýt mất mạng. Trong lòng của nàng đã tràn ngập áy náy với hần, nàng tự trách không biết nên đối mặt với hần bằng cách nào. Cho nên một khắc nhìn thấy hần đã thương Tử Mộ, nàng mới phẫn nộ như vậy. Chẳng qua là nàng chỉ lấy cớ, nàng biết hần sẽ không thật sự tổn thương Tử Mộ. Thế nhưng nàng lại cố ý đẩy tội lỗi cho hần, đổ hết trách nhiệm lên người hần, tiếp tục tổn thương hần.

Nàng không xứng làm thê tử của hần, nàng luôn tổn thương hần...

Đáy lòng Vân Liệt Diễm xuất hiện tầng tầng chua xót.

A Chỉ, ta phải giải thích với chàng thế nào đây?

Vân Liệt Diễm thất hồn lạc phách trở về khách điểm, sau đó nhắm mắt ngủ.

Nàng thật sự rất mệt mỏi, mệt đến không thể thở một hơi.

Lúc nàng tỉnh lại thì đã là bảy ngày sau.

“Liệt Diễm! Liệt Diễm!” Tử Mộ nhìn thấy Vân Liệt Diễm giật giật ngón tay, vội vàng gọi tên nàng.

“Mẹ tỉnh rồi sao?” Đóa Đóa cùng Vàng nghe thấy thanh âm đều kích động chạy tới, lo lắng nhìn nàng.

Vân Liệt Diễm nhìn bọn họ bằng ánh mắt mờ mịt “Sao vậy?”

“Ô ô... Mẹ không biết mình đã ngủ bảy ngày rồi sao? Rõ ràng không có bị thương, tại sao lại ngủ lâu như thế chứ?” Đóa Đóa nghĩ mãi không rõ mẹ mình xảy ra chuyện gì, chỉ đi một chuyến đến gia tộc Thủy thị mà khi về lại ngủ lâu đến thế. Hại nàng còn tưởng mẹ đã xảy ra chuyện chứ!

“Cái gì? Ta đã ngủ bảy ngày rồi sao?” Vân Liệt Diễm nhìn bọn họ với ánh mắt không tin.

Vàng gật gật đầu, đáp: “Mẹ không sao là tốt rồi!”

Vân Liệt Diễm xoa xoa đầu, sao nàng lại ngủ lâu như vậy chứ?

“Liệt Diễm tỉnh lại nhất định là rất đói bụng, hai đứa có thể mang một chút thức ăn đến đây không?” Tử Mộ nói với Đóa Đóa và Vàng.

“Mẹ chờ chút, bọn con đi lấy ngay” Đóa Đóa vừa nghe lời Tử Mộ nói liền đứng lên chạy vội đi. Tử Mộ thúc thúc nói không sai, mẹ nhất định là đói bụng lắm rồi.

Vàng đương nhiên cũng đi theo ra ngoài, lúc này trong phòng chỉ còn lại Vân Liệt Diễm cùng Tử Mộ.

“Tử Mộ, huynh có gì muốn nói với ta sao?” Vân Liệt Diễm cũng không phải dễ bị lừa như đứa nhỏ Đóa Đóa kia, nàng biết Tử Mộ bảo hai đứa nó ra ngoài chính là vì có lời muốn nói với nàng.

“Liệt Diễm, chuyện hôm đó... xin lỗi nàng” Hần cố ý, hần chỉ muốn thử Hàn Chỉ sẽ chỉ yêu Liệt Diễm trước sau như một hay không. Thế nhưng hần không ngờ, Hàn Chỉ vẫn bỏ đi.

“Tử Mộ, huynh đang nói cái gì vậy?” Vân Liệt Diễm mờ mịt. Tại sao hắn xin lỗi nàng? Chẳng lẽ là chuyện giúp nàng sưởi ấm? Vân Liệt Diễm rất rõ hai người không có xảy ra chuyện gì cả, tuy lúc đó nàng không có ý thức nhưng đã thành thân vài năm với Hàn Chỉ, có chuyện gì chẳng lẽ nàng lại không biết.

Thế nhưng nếu đứng ở góc độ của Hàn Chỉ thì lại không như vậy. Dù sao khi đó thân thể của bọn họ đã bị quần áo quấn lại, mà cho dù không có cũng sẽ bị hắn hiểu lầm. Đổi lại là nàng thì nàng nhất định cũng sẽ hiểu lầm.

Mà cuối cùng, người khiến Hàn Chỉ rời đi cũng chính là nàng.

“Liệt Diễm, hôm đó hắn muốn đưa nàng đi, nhưng ta đã ngăn cản” Hồi lâu, Tử Mộ mới đen chuyện hôm đó kể cho Vân Liệt Diễm. Hắn có tư tâm, nhưng có thể nào hắn cũng không ngờ Vân Liệt Diễm lại dùng cách này tự trừng phạt chính mình. Bảy ngày, nàng ngủ cả bảy ngày, tim của hắn cũng theo bảy ngày này treo lơ lửng.

Hắn thật sự không biết nếu nàng không tỉnh lại thì hắn sẽ làm cái gì. Hắn rõ hơn ai hết là nàng đang trốn tránh, trốn tránh sự thật, nàng nghĩ rằng chỉ cần ngủ thì mọi chuyện sẽ không sao cả. Thế nhưng nàng như vậy lại khiến hắn càng thêm đau lòng. Hắn luôn muốn nàng, nhưng hắn không thể chịu đựng được nàng cứ tra tấn chính mình như vậy.

“Tử Mộ, không phải lỗi do huynh, là chính ta đã khiến hắn rời đi” Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu. Nàng biết cho dù Tử Mộ không ngăn cản Hàn Chỉ thì lúc ấy chỉ sợ nàng cũng né tránh hắn theo bản năng. Là nàng không biết phải đối mặt với hắn như thế nào, hoàn toàn không liên quan đến Tử Mộ.

“Liệt Diễm?” Tử Mộ nhìn Vân Liệt Diễm bằng ánh mắt kinh ngạc. Nàng đang nói cái gì? Chẳng lẽ Hàn Chỉ rời đi không phải vì tức giận?

“Thật sự không liên quan đến huynh, là do ta không biết nên đối mặt với hắn như thế nào, cho nên mới bảo hắn rời đi” Vân Liệt Diễm khẽ cười với Tử Mộ, nhưng nụ cười lại rất khó coi.

Thật ra cho dù Tử Mộ có làm chuyện gì, cho dù nàng không vui nhưng cũng sẽ không trách cứ hắn. Nàng không có lập trường để trách cứ Tử Mộ, khi đó nếu như không có Tử Mộ thì nàng đã chết cóng. Hắn đã cứu nàng một lần nữa, nàng không biết đã thiếu hắn bao nhiêu cái mạng.

Mà hàn Chỉ, nếu như nàng mở miệng giải thích thì hắn sẽ không bỏ đi. Nàng rất rõ tính tình của Hàn Chỉ, cho dù có thật sự hiểu lầm thì cũng sẽ không dễ dàng bỏ đi như vậy. Hắn nhất định sẽ cướp nàng trước tiên, thứ thuộc về hắn, một chút hắn cũng không muốn để kẻ khác chạm vào.

Thế nhưng, là chính nàng mở miệng bảo hắn đi. Cho nên, nếu hắn còn ở lại thì hắn sẽ chết mất. Đến lúc Hàn Chỉ đi rồi, Vân Liệt Diễm mới giật mình nhận ra mình đã tổn thương hắn sâu đến cỡ nào.

Thậm chí nàng còn không biết mình có cơ hội bù lại hay không.

“Liệt Diễm...” Tử Mộ cầm tay Vân Liệt Diễm, không biết nên nói cái gì.

“Tử Mộ! Tử Mộ, không hay rồi!” Lúc này, Vinh Hình không kịp gõ cửa đã xông vào, phía sau hắn là Kim Trầm Khê cũng mang theo vẻ mặt âm trầm.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao hai người lại vội vàng như vậy?” Vân Liệt Diễm nhìn hai người họ, nhíu mày.

“Liệt Diễm, nàng đã tỉnh?” Vinh Hình nhìn thấy Vân Liệt Diễm tỉnh lại, hiển nhiên cũng bất ngờ.

“Diễm nhi, nàng có thấy khỏe hơn không?” Tương đối mà nói, Kim Trầm Khê vẫn dịu dàng hơn.

“Ta không sao. Còn các người, chuyện gì xảy ra vậy?” Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu, ngồi dậy.

Tử Mộ cũng buông tay Vân Liệt Diễm ra, ngẩng đầu nhìn hai người họ.

“Là Đại trưởng lão lệnh cho huynh quay về, vô cùng khẩn cấp!” Vinh Hình nhìn Vân Liệt Diễm, chỉ nói có một nửa.

“Nói!” Đại trưởng lão sẽ không vô duyên vô cớ vội vã lệnh cho hắn trở về như vậy, cho nên nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó.

“Ách...” Vinh Hình có chút do dự, không biết nên nói hay không.

“Là như vậy, Hỏa Nguyên của Hỏa thị đã mất rồi. Hơn nữa, Hàn Chỉ không ngừng chém giết ở Hỏa thành, trong vòng một đêm không biết đã giết chết bao nhiêu cao thủ Hỏa thị. Đại trưởng lão Hỏa thị giận đến không kềm được cho nên đã triệu tập Thất đại gia tộc, quyết tâm tiêu diệt gia tộc Hàn thị, bây giờ đã sắp hành động rồi. Cao thủ của thất đại gia tộc cũng đã hội tụ ở Hỏa thị, tùy thời đều có thể xuất phát đến lãnh địa Hàn thị” Kim Trầm Khê tiếp lời Vinh Hình.

Vân Liệt Diễm biến sắc. Tàn sát Hỏa thành? Rốt cuộc Hàn Chỉ đang nghĩ gì vậy? Tại sao lại như thế? Chẳng lẽ có chuyện gì đó đã xảy ra?

“Tử Mộ, Đại trưởng lão đã phái người đến đây mời huynh trở về. Bây giờ Thất đại gia tộc đã tập hợp đông đủ, huynh thân là tộc trưởng gia tộc Hỏa thị cho nên không thể vắng mặt, không còn cách nào ta mới đến đây báo cho huynh biết. Nói cách khác, ta không biết Đại trưởng lão có thể đối với huynh bất lợi hay không” Vinh Hình lo lắng cho Tử Mộ, cho nên chỉ biết cố hết sức không nhắc đến Hàn Chỉ trước mặt Vân Liệt Diễm. Quan trọng nhất là bây giờ chiến tranh bùng nổ, Vân Liệt Diễm có khoan tay đứng nhìn hay không. Còn nếu không, nàng nhất định sẽ đứng bên cạnh Hàn Chỉ. Vậy thì, nàng và Tử Mộ sẽ trở thành kẻ địch của nhau. Cho dù không làm tình nhân cũng không cần phải trở thành địch nhân chứ! Cho nên, tâm tư của Vinh Hình không hề muốn Vân Liệt Diễm biết chuyện này. Thế nhưng nếu không nói thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

“Tử Mộ, huynh mau về đó đi” Vân Liệt Diễm cũng có chút lo lắng cho Tử Mộ. Đại trưởng lão hẳn là luôn không chế hấn, cho nên nhất định phải khiến cho hắn trở về đó, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

“Liệt Diễm...” Tử Mộ do dự.

“Đi đi, không phải chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi sao?” Thế nhưng khi đó, là địch hay là bạn cũng không rõ ràng.

Tử Mộ gật gật đầu, theo Vinh Hình rời đi, cũng không nói gì nữa.

Cứ như vậy đi, nhất định sẽ có một ngày hắn gặp lại nàng. Không phải là hắn không muốn từ chối, nhưng mà có lẽ như vậy cũng tốt.

Đóa Đóa trở về cùng Vàng, nhìn thấy Vinh Hình cùng Tử Mộ rời khỏi thì có chút kinh ngạc “Hai thúc ấy cứ đi như vậy sao?”

“Đóa Đóa, Vàng, chúng ta đến Hàn thành được không?” Vân Liệt Diễm không trả lời, mà chỉ hỏi ngược lại.

“Thật sao? Có phải chúng ta có thể gặp cha rồi hay không? Tốt quá! Mẹ phải khỏe lên nhanh một chút đó, con thật sự nhớ cha lắm rồi!” Đóa Đóa đương nhiên là người vui vẻ nhất, nàng rất thích những ngày có cha lẫn mẹ ở bên nhau.

Vân Liệt Diễm cười cười, nhưng chính nàng lại không biết còn có ngày đó hay không.

Không phải nàng sợ chết, mà là nàng đã tổn thương Hàn Chỉ quá sâu. Nếu là trước kia thì có lẽ nàng cũng không lo lắng như vậy, bởi vì nàng biết tâm ý của Hàn Chỉ, hắn sẽ tha thứ cho nàng. Thế nhưng sự khiến tàn sát Hỏa thành lần này thật sự khiến cho nàng bất ngờ.

Tuy Hàn Chỉ tàn nhẫn nhưng sẽ không giết người vô tội. Trước kia có giết vài tên thành chủ nhưng cũng chỉ là gì gõ vào đầu Hỏa thị, hơn nữa hắn còn lấy được Hỏa Nguyên, cho nên Vân Liệt Diễm không thể tin chuyện hắn sẽ lạm sát người vô tội. Lời đồn dù không thể tin nhưng vẫn có phần đúng, điều này chỉ có thể nói lên hắn đã xảy ra chuyện.

Vân Liệt Diễm hận không thể ngay lập tức bay đến bên cạnh hắn để tìm hiểu thực hư. Thế nhưng lại chính nàng là người khiến cho hắn như thế.

Chuyện liên quan đến mẫu thân nàng cũng chưa tìm ra cơ sở, trước tiên vẫn nên đến Hàn thành thì hơn. Mẫu thân nếu không có ở thủy lao thì sẽ không có ở gia tộc Thủy thị, nàng tiếp tục ở đây cũng không có ý nghĩa gì.

Đến Hỏa thành, Vân Liệt Diễm quả thật không dám tin cảnh tượng trước mắt mình.

Hỏa thành ngày xưa chèn ép nàng đến thở không được, Hỏa thành đẩy nàng vào đường cùng, lúc này thế nhưng lại trở thành một quang cảnh như vậy. Nơi nơi đều tràn ngập mùi máu tanh, giống như vừa trải qua lễ rửa tội bằng máu. Hỏa thành hiện tại ngoại trừ người thủ thành ra thì không một bóng, những cao thủ còn lại hẳn là đều bị Hỏa Thiên Tuyệt dẫn đến Hàn thành.

“Mẹ, tất cả đều do cha làm sao?” Đóa Đóa nhìn cảnh máu chảy đầu rơi trước mắt, ánh mắt cũng khó tin.

Cha thật soái, Hỏa thị khiến cho gia đình nàng ly tán, ngay cả đệ đệ hay muội muội chưa ra đời cũng bị giết chết. Giết bọn họ thế này, thật sự còn rất nhẹ tay.

Vân Liệt Diễm đương nhiên không biết Đóa Đóa đang nghĩ gì, chỉ nhú mày nói: “Đi nhanh thôi!”

Nếu chậm một bước, nói không chừng nàng không thể cản được.

Thất đại gia tộc khai chiến Hàn thị, cũng không chờ nàng đến nơi mới ra tay.

Gia tộc Hàn thị.

“Ông nội, chúng ta phải làm sao bây giờ? Phụ thân giống như... giống như phát điên rồi!” Trong đại sảnh, Vân Thiểm Thiểm nhú mày nhìn người đang ngồi trên chủ vị – Hàn Lăng.

Hàn Lăng lúc này cũng nhú chặt hai hàng chân mày.

Phía dưới còn có Tử Úc, Diệp Khuyết, Vân Phụng Khải và Phương Lăng Tiêu.

“Từ lúc Chỉ nhi trở về từ Thủy thành liền biến thành cái dạng này. Nó lấy được Hàn Ngọc, thực lực cũng đột phá Thần cấp cửu giai, nhưng cũng không thể nào phát điên làm ra chuyện này” Hàn Lăng cũng trần trọc bất an, hoàn toàn không đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Tốc độ tu luyện của Hàn Chỉ vượt xa khỏi sự tưởng tượng của ông. Năng lực tu luyện của gia tộc Thần Long tuy rằng không có cấm chế của Thần cấp bát giai, nhưng muốn đột phá Thần cấp cửu giai lại là một chuyện dị thường khó khăn. Cho dù là nương nhờ Hàn Ngọc cũng không thể nhanh như vậy. Nếu ông đoán không sai thì sau khi đến đại lục Thần Chi, Hàn Chỉ chỉ mới ở có Thần cấp nhất giai, hơn một tháng sau đó thì nó đã đột phá Thần cấp tứ giai. Chỉ dùng bốn năm mà nó đã lên đến Thần cấp bát giai, bốn năm sau là Thần cấp bát giai cấp ba, hoàn toàn nắm đại lục này trong lòng bàn tay. Tốc độ như vậy quả thật khiến cho người khác rửa mắt nhìn.

Cho dù có ở thời kì cường thịnh nhất của gia tộc Thần Long cũng chưa bao giờ có người có thể dùng một khoảng thời gian ngắn như vậy để tu luyện đến trình độ này. Cho tới nay, tốc độ tu luyện của Hàn Chỉ khiến cho ông cảm thấy quý dị, nhưng chính ông cũng không biết nó quý dị như thế nào.

Còn có chuyện Hàn Ngọc. Ông nói vị trí của Hàn Ngọc cho Hàn Chỉ chẳng qua chỉ mong vật này giúp nó đột phá Thần cấp cửu giai. Thế nhưng trăm triệu không ngờ nó lấy được Hàn Ngọc, đột phá Thần cấp cửu giai, lại tẩu hỏa nhập ma tàn sát Hỏa thành.

Đương nhiên không phải ông thương tiếc đám lâu la ở Hỏa thành kia, vấn đề chính là rốt cuộc con trai ông bị cái gì. Theo lý thuyết, hiện tượng tẩu hỏa nhập ma linh tinh kia vốn dĩ không có khả năng xuất hiện.

“Tuy lão đại có chút tàn nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ giết người như vậy. Lúc trước khi còn ở trên chiến trường, hẳn cũng không có tàn nhẫn như vậy đối với tù binh” Diệp Khuyết lắc đầu, hai người lớn lên cùng nhau, hẳn tuyệt đối chưa từng nhìn thấy một Hàn Chỉ như bây giờ. Tình trạng này giống như tẩu hỏa nhập ma, không ngừng giết hại bất kỳ kẻ nào nhìn thấy. Tuy Hỏa thị chộp vào Hàn Chỉ trước tiên, nhưng dân chúng nơi đó cũng là người vô tội. Hơn nữa sau khi trở về đây, Hàn Chỉ tự giam mình trong phòng, bất kể ai nói cái gì cũng không quan tâm.

“Tộc trưởng, Hỏa Thiên Tuyệt mang theo cao thủ thất đại gia tộc đã đến bên ngoài Hàn thành. Bọn họ không ngừng lớn tiếng kêu thiếu chủ ra ngoài” Tử Úc thông báo.

“Chết tiệt! Đám lão bất tử đó dám tụ tập ức hiếp con trai lão tử sao?” Hàn Lăng vỗ bàn đứng lên. Chuyện xảy ra ở Hỏa thành là do bọn chúng đáng bị như thế, vậy mà còn dám đến Hàn thành gây rối, thật không xem Hàn thị này ra gì sao?

“Ông nội, con đi với ông!” Thiểm Thiểm cũng ngồi không yên.

Lúc này Thiểm Thiểm đã là một thiếu niên trưởng thành mười tám tuổi, một thân tóc bạc áo trắng hơi có ý vị phong lưu phóng khoáng, hoàn toàn khác biệt với một Hàn Chỉ trong trẻo lạnh lùng chán ghét nữ nhân. Đương nhiên, Thiểm Thiểm cũng là một người thu hút ong bướm đến gần. Tuy nhiên, cho dù trưởng thành cũng không quá giống Hàn Chỉ, có lẽ là do khí chất. Hẳn nhiều hơn Hàn Chỉ vài phần dịu dàng cùng giao hoạt, còn Hàn Chỉ quá mức cứng rắn lạnh lẽo. Nhất là mấy năm nay, Hàn Chỉ lại càng thêm lãnh đạm, luôn luôn giam mình tu luyện chứ rất ít khi xuất hiện trước mặt mọi người.

“A!” Đúng lúc này, trong viện truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

“Linh nhi?” Thiểm Thiểm nhíu mày.

Thiểm Thiểm đi ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy Ngân Linh Nhi bị đánh va vào cột đá, phun một ngụm máu.

“Linh nhi? Có chuyện gì vậy?” Thiểm Thiểm đi qua, đỡ Ngân Linh Nhi ngồi dậy.

“Thiểm Thiểm, cha huynh... cha huynh điên rồi!” Trong mắt Ngân Linh Nhi xuất hiện sợ hãi. Thật là đáng sợ! Ông ta điên rồi! Thật sự là điên rồi!

“Người mới điên! Người còn dám nhiều lời, lão tử bóp chết người!” Hàn Lăng lạnh mặt, người đó là con trai ông, cho dù có điên cũng không đến lượt kẻ khác chỉ trích, nhất là nữ nhân tên gọi Ngân Linh Nhi này. Tám năm nay, nàng ta như đuôi như mù quấn quýt lấy cháu nội ông, thậm chí ánh mắt không chút hứng thú của Thiểm Thiểm cũng không nhìn thấy, làm ảnh hưởng chuyện tìm cháu dâu của ông.

Không những Chỉ nhi nhìn nàng ta không vừa mắt, ngay cả ông cũng không vừa mắt!

Ngân Linh Nhi ủy khuất trốn sau lưng Thiểm Thiểm. Người nhà này có chuyện gì vậy? Nàng có chỗ nào không tốt chứ, tại sao đều nhắm vào nàng như vậy? Cha của hắn không nói, ngay cả đám thúc thúc cùng ông nội hắn cũng thế. Ngoại trừ Thiểm Thiểm, không một ai nhìn vừa mắt nàng. Dần dần, ngay cả Thiểm Thiểm cũng đối với nàng xa cách. Nàng thật sự là không rõ nguyên nhân vì sao.

Nàng chỉ là yêu hắn, vì hắn mà cam nguyện bỏ qua thân phận công chúa cao quý để đi theo hắn. Ở bên hắn mười ba năm, nàng sống dễ dàng lắm sao? Tại sao hắn vẫn không chân chính nhìn nhận nàng? Trước đây nàng có thể đợi, nhưng bây giờ hai người đã trưởng thành, tại sao hắn vẫn không cưới nàng? Hắn tình nguyện ôm ấp nữ tử thanh lâu cũng không đối xử tốt một chút với nàng.

Ngân Linh Nhi cảm thấy rất tủi thân, tủi thân đến muốn chết!

“Bọn ta đi trước. Thiểm Thiểm, con cũng mau đi theo đi!” Diệp Khuyết từ lâu đã không muốn nói tới Ngân Linh Nhi này. Mấy năm nay nàng ta làm ra nhiều chuyện mờ ám, không phải là bọn họ không biết. Từ năm Thiểm Thiểm mười lăm tuổi, nàng ta đã bắt đầu bỏ thuốc nó, ý đồ muốn trèo lên giường nó. Loại chuyện này Diệp Khuyết cùng Phương Lăng Tiêu không chỉ phát hiện một hai lần. Nhất là Phương Lăng Tiêu, hẳn nghiên cứu y dược, cho nên mỗi lần Ngân Linh Nhi có hành động gì đều bị hắn phát hiện.

Lúc đầu hai người Diệp Khuyết cùng Phương Lăng Tiêu còn tìm cách âm thầm ngăn cản. Thế nhưng sau này bọn họ cũng mặc kệ, thậm chí còn để cho Thiểm Thiểm tự phát hiện, vậy mà nó vẫn duy trì thái độ không sao cả. Thế mà nó còn nói cái gì là thuốc này không hại sức khỏe nó, cho nên không cần phải lo lắng.

Quả thực Thiểm Thiểm đã khiến cho Diệp Khuyết và Phương Lăng Tiêu tức chết. Không biết đứa nhỏ này vì sao lại thế, từ lúc đến đại lục Thần Chi đều trưng bộ dạng không để ý, trước kia nó cũng không phải như vậy.

Bọn họ cảm thấy Thiểm Thiểm quá khoan dung với nữ nhân Ngân Linh Nhi này. Thậm chí còn tưởng Thiểm Thiểm có ý với nàng ta, nhưng sau đó mới phát hiện một chút tâm tư Thiểm Thiểm cũng không có.

Cho nên bọn họ nghi ngờ đã có chuyện gì đó xảy ra, nếu không thích tại sao còn đặt bên cạnh mình. Không ngờ Thiểm Thiểm lại nói, vì lười tiến đi. Bọn họ hoàn toàn giận sôi máu, từ đó về sau không bao giờ quan tâm đến chuyện của nó nữa.

Đến khi đám người Diệp Khuyết đi hết, Ngân Linh Nhi mới dựa vào đầu vai Thiểm Thiểm thấp giọng thút thít “Thiểm Thiểm, rốt cuộc huynh muốn ta làm gì đây? Ta theo huynh đã mười ba năm, tâm tư của ta chẳng lẽ huynh còn không rõ sao? Thiểm Thiểm, ta yêu huynh, thật sự rất yêu huynh. Từ giây phút đầu tiên nhìn thấy huynh thì ta đã yêu rồi. Thiểm Thiểm, mười mấy năm qua huynh thật sự không có một chút

cảm giác gì với ta sao? Ta không cần gì nhiều, chỉ hy vọng có thể trở thành thê tử của huynh, ta chỉ muốn được gả cho huynh. Ta cam đoan sẽ không can thiệp vào chuyện riêng của huynh, cũng sẽ không gây phiền phức cho huynh. Thiểm Thiểm, cho dù là phải cầu xin huynh, ta cũng chỉ xin huynh đừng xem nhẹ ta nữa. Ta không tin huynh không rõ tình cảm của ta đối với huynh, đừng trốn tránh nữa có được không? Rốt cuộc huynh đang trốn tránh cái gì đây?”

Rõ ràng hắn đã quên chuyện năm đó, không phải Thần thú tên Vàng kia đã chết tám năm rồi sao? Tại sao nhiều năm trôi qua rồi mà tâm tư của hắn cũng không đặt lên người nàng? Hơn nữa, cho dù Vàng còn sống thì hắn cũng đã không còn nhớ gì đến nó nữa không phải sao? Phượng Lăng Tiêu kia cũng từng nói, thời gian chính là liều thuốc xóa trí nhớ, cho dù dù gặp lại cũng sẽ không nhớ được.

Loại cổ thuật mà nàng hạ cho hắn rất khó giải. Nó là được bí truyền cấm sử dụng trong cung đình, nguyên nhân là vì nó khiến cho người bị hạ quên hết mọi chuyện về một người. Lúc đầu có lẽ còn có thể giải, nhưng nếu vượt qua một khoảng thời gian nhất định thì không còn cách nào khác. Cho nên, nàng vốn dĩ không lo hắn sẽ nhớ lại con thú tên Vàng kia. Thế nhưng, tại sao hắn không nhớ mà vẫn không có cách nào yêu nàng chứ?

Chỉ cần hắn nguyện ý cưới, muốn làm cái gì nàng cũng nguyện ý. Nàng ở bên cạnh hắn mười ba năm, chỉ chờ một ngày hắn nói lời cưới nàng. Nam tử đẹp nhất thế gian này chính là Thiểm Thiểm, cho nên ngay lúc nhìn thấy hắn thì nàng đã thề sẽ phải gả cho hắn. Ngân Linh Nhi nàng là thiên chi kiều nữ, cho nên chỉ có thiên chi kiều tử mới xứng với nàng. Cho nên nàng sẽ không buông tay Thiểm Thiểm, có chết cũng không.

“Linh nhi, ta nghĩ rằng muội hiểu nhầm rồi” Thiểm Thiểm vỗ vỗ lưng Ngân Linh Nhi, nói tiếp: “Nếu muội muốn rời khỏi đây, ta cũng sẽ không ngăn cản”

“Thiểm Thiểm, ta không muốn rời khỏi đây, ta chỉ muốn ở bên cạnh huynh, huynh có hiểu không? Nếu huynh không thích ai khác, tại sao không thử tiếp nhận ta? Chỉ cần thử một chút mà thôi! Huynh nên biết, mọi chuyện ta làm cũng là vì muốn ở bên cạnh huynh, cũng đều là vì yêu huynh!” Ngân Linh Nhi chảy nước mắt nhìn chằm chằm Thiểm Thiểm. Nàng nghe lầm rồi sao? Hắn bảo nàng rời đi sao?

“Linh nhi, xin lỗi” Thiểm Thiểm than nhẹ một tiếng. Tình cảm của Ngân Linh Nhi sao hắn có thể không biết, cho nên mấy năm nay mới mở một con mắt nhắm một con mắt, cho dù nàng có làm chuyện gì khác người thì hắn cũng chưa từng trách cứ. Nếu chuyện đều do hắn mà ra, có trách cứ nàng cũng vô dụng.

Tình cảm của nàng, hắn vẫn luôn đặt trong lòng. Đôi khi hắn cũng không biết rốt cuộc bản thân mình đang chờ cái gì. Trong lòng luôn cảm thấy trống vắng, giống như thiếu một thứ gì đó. Mỗi một lần cố gắng suy nghĩ, hắn lại cảm thấy đau lòng, đau vô cùng. Ông cậu nói hắn mất trí nhớ, nhưng rõ ràng hắn nhớ rõ hết mọi chuyện trước kia. Một khi đã như vậy thì tại sao hắn lại mất trí nhớ? Rốt cuộc hắn đã quên cái gì? Còn người tên Vàng kia, nàng rốt cuộc là ai mà mỗi lần nghe nhắc đến cái tên này thì hắn lại đau lòng như thế? Mấy năm nay, hắn đều chưa từng ra ngoài mua bất kỳ thứ gì chính là sợ nghe đến cái chữ ‘vàng’.

“Thiểm Thiểm, huynh cho bản thân mình, cũng là cho ta một cơ hội thôi được không?” Ngân Linh Nhi dựa vào đầu vai Thiểm Thiểm, nhẹ giọng nói.

Thiểm Thiểm giơ tay lên, lại khẽ buông xuống, nói: “Cho ta chút thời gian suy nghĩ đi”

Thiểm Thiểm cũng không biết mình nên trả lời như thế nào, trong lòng của hắn dường như vẫn luôn chờ đợi một điều gì đó.

“Được, vậy bây giờ chúng ta mau đến quảng trường đi, mọi người đang chờ đợi đó!” Ngân Linh Nhi vui vẻ nói, dù sao cũng đã chờ mười mấy năm, chỉ chờ thêm một chút cũng không sao cả.

Thiểm Thiểm gật gù đầu, tạm thời cứ như vậy đi đã.

Lúc hai người đến quảng trường thì Hàn Lăng đã muốn đập chết Hỏa Thiên Tuyệt.

“Hỏa Thiên Tuyệt, rốt cuộc ngươi muốn gì? Ngươi tưởng rằng mượn sức đám lâu la này là có thể tiêu diệt được gia tộc Hàn thị ta sao?”

Lúc hai người đến quảng trường thì Hàn Lăng đã muốn đập chết Hỏa Thiên Tuyệt.

“Hỏa Thiên Tuyệt, rốt cuộc ngươi muốn gì? Ngươi tưởng rằng mượn sức đám lâu la này là có thể tiêu diệt được gia tộc Hàn thị ta sao?”

Phía sau Hàn Lăng cũng chỉ có vài người, ngoại trừ Tử Úc ra thì cũng chỉ có đám người Diệp Khuyết và vài thị vệ. Thế nhưng đằng sau Hỏa Thiên Tuyệt lại có đến vài trăm người, thực lực thấp nhất cũng đều là Thần cấp lục giai, một nửa số người là cao thủ Thần cấp thất giai. Lúc này đây, toàn bộ tinh anh của Thất đại gia tộc đều có mặt đông đủ, bọn họ đều muốn tiêu diệt Hàn thị, muốn chứng minh rốt cuộc đại lục Thần Chi này do ai làm chủ.

“Hàn Lăng, ngươi mau bảo Hàn Chỉ ra đây, hần dám tổn thương tộc nhân ta, gia tộc Hỏa thị tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các ngươi!” Hỏa Thiên Tuyệt bất ngờ khi không nhìn thấy Hàn Chỉ, cho nên phải lớn tiếng quát Hàn Lăng.

“Hàn Lăng, ngươi đoạt mất Thủy Nguyên của Thủy thị ta, bây giờ nhĩ tử ngươi còn cướp cả Hàn Ngọc, Thủy thị cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua!” Lúc này, tộc trưởng gia tộc Thủy thị cũng bước lên, nói.

“Ha ha... Nhạc phụ đại nhân, ông kích động cái gì? Chỉ nhĩ dù sao cũng là cháu ngoại của ông, Hàn Ngọc bị nó lấy thì có khác gì do ông lấy chứ? Bây giờ ông lớn tiếng cái gì?” Hàn Lăng nhú mày, nếu năm đó lão bất tử này không nói lý lẽ thì chuyện giữa hần cùng Linh Lung cũng không có kết cục ngày hôm nay. Hần ông đến gây rối cho bọn họ cũng chính vì mặt mũi của Linh Lung, bây giờ bọn họ còn dám đến đây quấy rối, muốn chết à!

“Hừ! Linh Lung từ lâu đã không còn quan hệ gì với gia tộc Thủy thị nữa. Nếu nó không phải người Thủy thị, thì con của nó cũng không một chút liên quan đến Thủy thị!” Tộc trưởng gia tộc Thủy thị nhìn thấy ánh mắt mọi người đều hướng về mình liền vội vàng ném bỏ mối quan hệ với Thủy Linh Lung.

Hàn Lăng cười lạnh. Linh Lung, nàng thấy chứ? Đây chính là thứ mà nàng gọi là thân tình đó! Đám lão già này lấy lợi che mờ mắt, từ lâu đã không biết hai chữ ‘tình thân’ viết như thế nào rồi.

“Hãy bớt sàm ngôn đi! Mau giao Hàn Chỉ ra, nếu không từ nay gia tộc Hàn thị sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi đại lục Thần Chi!” Hỏa Thiên Tuyệt không muốn tiếp tục nói chuyện vô nghĩa với Hàn Lăng. Bọn họ hôm nay với danh nghĩa thảo phạt Hàn Chỉ, đương nhiên phải đòi mạng Hàn Chỉ cho bằng được.

“Hỏa Thiên Tuyệt, ta cho ngươi biết, chỉ cần lão tử còn sống một ngày, ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi làm xằng làm bậy ở Hàn thị. Có bản lĩnh thì phóng ngựa lại đây!” Hàn Lăng còn lâu mới sợ sự uy hiếp của thất đại gia tộc, hướng hồ với tình huống của Hàn Chỉ hiện tại, có chết hần cũng không giao nhĩ tử mình ra.

Hai bên nhất thời lâm vào tình cảnh khẩn trương.

“Các vị, lên đi!” Hỏa Thiên Tuyệt nhìn thấy Hàn Lăng sống chết không nghe, liền lớn tiếng khai hỏa. Vì nhĩ tử của mình mà buông bỏ cả gia tộc, thật sự là quá ngu xuẩn!

Tia sáng bảy màu nhất trời soi sáng cả quảng trường, nơi nơi đều vang lên âm thanh nổ mạnh.

Đám người Vân Liệt Diễm đến nơi liền nhìn thấy cảnh tượng như thế.

“Mẹ, đã khai trận rồi sao?” Đóa Đóa hưng phấn nhìn quanh một vòng, sau đó cả kinh kêu lên: “Mẹ, người tóc trắng kia là ai? Sao lại giống cha như vậy? Ách, mà sao không thấy cha đâu cả?”

Vân Liệt Diễm nhìn quanh một vòng cũng không thấy bóng dáng Hàn Chỉ. Thế nhưng đúng lúc này một bóng dáng tóc bạc áo trắng đập vào mắt nàng. Thiếu niên kia khoảng chừng mười tám mười chín tuổi, đứng bên cạnh hần còn một một nữ tử áo trắng xấp xỉ tuổi hần.

Là Thiểm Thiểm!

Vàng đã nhìn thấy thiếu niên áo trắng kia từ lâu. Tám năm, Thiểm Thiểm đã trưởng thành. Môi của nàng khẽ cong lên, hần vẫn ở bên cạnh Ngân Linh Nhi, hần là rất hạnh phúc. Xem ra, hần quả thật rất thích Ngân Linh Nhi, cho dù năm đó nàng không chết thì bọn họ cũng không bị chia rẽ được.

Nếu không phải đã nghĩ thông suốt mọi chuyện thì Vàng thật sự không biết mình có chịu nổi hay không. Thế nhưng bây giờ, nàng đã không còn cảm thấy đau lòng nữa rồi.

“Thiểm Thiểm!” Vân Liệt Diễm không kiềm chế nổi kích động trong lòng mình. Con trai của nàng, đã mười mấy năm nàng không gặp nó, nhìn thấy nó đã trưởng thành, đã trở thành người lớn, trong lòng nàng bỗng dưng lại thấy đau khổ. Mấy năm nay, không biết nó đã sống như thế nào.

Thiểm Thiểm nghe thấy thanh âm của Vân Liệt Diễm, thân thể không tự chủ cứng đờ. Hắn từ từ quay đầu lại, sau đó nhìn thấy Vân Liệt Diễm đứng giữa đám đông.

Mẹ!

Thiểm Thiểm run rẩy đi đến trước mặt Vân Liệt Diễm, vươn tay ôm chặt nàng vào lòng.

Là mẹ! Thật sự là mẹ!

Tám năm trước, cha chỉ nói mẹ không chết, nhưng đợi tám năm trời mà một chút tin tức cũng không có, hắn còn tưởng mẹ đã chết rồi, còn tưởng cha chỉ lừa gạt hắn thôi. Nhất là lúc cha đến Hỏa thị báo thù, ý nghĩ cha lừa hắn lại thêm mạnh mẽ.

Thế nhưng bây giờ mẹ đang sừng sững đứng trước mặt hắn, hắn kích động đến nỗi một câu cũng không nói nên lời.

Một lúc lâu sau, Thiểm Thiểm mới hơi ổn định tâm tình kích động của mình, nói: “Mẹ, con rất nhớ mẹ!”

Khi nói lời này, Thiểm Thiểm có một loại xúc động muốn khóc. Lúc trước hắn không nói với mẹ một tiếng đã bỏ đi, cũng không nghĩ xem mẹ có tức giận hay không. Đi một lần lại mất năm năm, đến khi hắn trở lại thì mẹ lại bị người ta bắt cóc, sau đó là tám năm trời đằng đẳng.

“Mẹ, con còn tưởng rằng sẽ không thể gặp lại mẹ” Thiểm Thiểm như một đứa trẻ cúi đầu dụi vào cổ nàng, cọ cọ. Rất lâu rồi hắn không được ôm mẹ, lúc rời đi hắn chỉ cao chưa đến ngực mẹ, bây giờ đã hơn mẹ một cái đầu rồi.

Vân Liệt Diễm vỗ vỗ lưng Thiểm Thiểm, khẽ cười nói: “Thằng nhóc xấu xa, lớn già cái đầu rồi mà còn làm nũng. Đừng có bắt chước thói xấu của Đóa Đóa nữa!”

“Đóa Đóa? Muội muội của con đâu?” Thiểm Thiểm buông Vân Liệt Diễm ra, nhìn phía sau nàng.

Còn chưa thấy rõ thì một chiếc bóng màu đỏ đã bổ nhào vào lòng hắn, ngọt ngào kêu: “Ca ca! Ca ca, muội là Đóa Đóa. Ca ca, muội rất nhớ huynh. Ca ca, rốt cuộc thì muội cũng gặp được huynh rồi!”

Thiểm Thiểm bị Đóa Đóa làm cho sững sờ, sau đó cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Đóa Đóa, nhin không được cười khê một tiếng.

Quả nhiên là muội muội của hắn, rất giống mẹ, thậm chí còn đáng yêu hơn mẹ.

“Đóa Đóa, ca ca cũng rất nhớ muội” Thiểm Thiểm yêu thương cúi đầu hôn lên trán Đóa Đóa.

Đóa Đóa chớp chớp mắt, càng vui vẻ hơn. Nàng ôm lấy cổ Thiểm Thiểm, nói: “Ca ca hôn muội, vậy nhất định cũng phải hôn tỷ tỷ đó!”

“Tỷ tỷ?” Thiểm Thiểm ngẩn người, lại nhìn về phía sau lưng Vân Liệt Diễm.

Sau lưng nàng là một nữ tử trẻ tuổi mặc áo vàng.

Thiểm Thiểm chỉ cảm thấy hơi thở cứng lại. Ngoại trừ mẹ, hắn chưa bao giờ thấy nữ tử nào đẹp như vậy. Vẻ đẹp của nàng hoàn toàn khác biệt với những nữ tử thông thường, một vẻ đẹp tinh xảo đến cực hạn. Mái tóc dài xoắn nhẹ màu vàng, đôi con ngươi màu vàng trong veo như ánh mặt trời. Không phải là hắn chưa từng nhìn thấy người nào có đôi đồng tử vàng, ở đại lục Thần Chi có rất nhiều, nhưng chưa từng có một đôi mắt sáng rực trong veo như thế, giống như có thể rọi sáng cả đáy lòng người đối diện.

Thiểm Thiểm chặn tầm mắt của Ngân Linh Nhi, cho nên nàng ta không nhìn thấy nữ tử đang đứng trước mặt Thiểm Thiểm. Thế nhưng không hiểu sao nàng ta lại cảm thấy lo lắng bất an.

Thiểm Thiểm đã từng nói gia đình hắn rất đẹp. Lúc gặp cha hắn, Ngân Linh Nhi hoàn toàn tin lời này, nhưng Thiểm Thiểm cùng cha hắn rất giống nhau cho nên cũng không thể so sánh được. Bây giờ gặp được mẫu thân hắn, nàng mới biết rằng ‘phong hoa tuyết đại’ là như thế nào. Nữ nhân này nhìn như mới hơn

hai mươi tuổi, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, một đôi mắt hoa đào mang theo mị hoặc vô hạn, đôi con ngươi khuyh quốc khuyh thành. Muội muội của hắn lại rất giống mẫu thân hai người, một vẻ đẹp độc đáo nhưng không xung đột lẫn nhau. Gia đình này thật khiến cho người ta không thể tin nổi.

Thế nhưng Ngân Linh Nhi lại cảm thấy khó chịu, nàng khẽ mấp máy môi. Thiểm Thiểm không thích nàng chẳng lẽ là bởi vì nàng không đẹp bằng mẫu thân hắn? Không được, nàng nhất định không thể bỏ qua như vậy được. Vất vả lắm Thiểm Thiểm mới đồng ý thử nhìn nhận nàng, nàng sắp thành công rồi, tuyệt đối không thể xuất hiện ngoài ý muốn nào.

“Nàng là...” Thiểm Thiểm nhú mày, ánh mắt si ngốc nhìn nữ tử trước mắt. Nàng thoát nhìn không lớn hơn Đóa Đóa bao nhiêu, nhưng lại hơn Đóa Đóa ở phần ổn trọng.

“Tên ta là Vàng” Vàng mỉm cười, gật gật đầu với hắn.

Vân Liệt Diễm nhú mày.

Ngân Linh Nhi hoảng sợ lui về sau vài bước, nhất thời không nhận được thốt ra tiếng: “Làm sao có thể?”

Một màn này lọt vào mắt Vân Liệt Diễm, ánh mắt nàng lạnh lẽo như đêm khuya.

“Đóa Đóa, đi xuống!” Sắc mặt Vân Liệt Diễm không tốt lắm. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Mặc dù biết Vàng có chuyện giấu nàng, nhưng nàng không ngờ Thiểm Thiểm lại không biết Vàng. Đùa gì vậy? Cho dù nó chưa từng nhìn thấy hình người của Vàng thì cũng không thể không nhớ đôi mắt của nàng.

Tính tình của Vân Liệt Diễm từ trước đến nay rất không tốt, chán ghét nhất là kẻ dám giở thủ đoạn đùa giỡn trước mặt mình. Cho dù quảng trường bây giờ đầy mùi thuốc súng, chuyện nên giải quyết vẫn phải tận tình giải quyết.

Chẳng thể trách nhiều năm qua không hề nhắc đến cái tên Thiểm Thiểm dù chỉ một lần. Chẳng thể trách Vàng lại chịu nổi đau ‘thiên đạo vạn quả’, thiếu chút nữa đã hồn phi phách tán.

Đóa Đóa bật người trèo xuống khỏi ngực Thiểm Thiểm, khuôn mặt xám xịt chạy tới bên cạnh Vân Liệt Diễm. Không có biện pháp, tuy rằng ca ca rất ấm áp nhưng ở nhà này mẹ chính là lão đại.

“Người là ai?” Ánh mắt Vân Liệt Diễm dừng trên người Ngân Linh Nhi, mang theo vài phần nghi ngờ.

“Mẹ, con là Ngân Linh Nhi... Là vị hôn thê của Thiểm Thiểm” Ngân Linh Nhi cảm thấy thất thố, vội vàng mỉm cười che giấu sự thật.

Ngân Linh Nhi chèn ép hoảng sợ xuống đáy lòng. Không phải Vàng đã chết rồi sao? Vừa rồi trong đầu nàng nảy ra ý niệm nàng ta không thể nào sống được. Cho dù còn sống cũng không phải nên ở cạnh tên Long Nham kia sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây? Sao lại ở bên cạnh mẫu thân của Thiểm Thiểm chứ?

“Ha!” Vân Liệt Diễm không giận lại còn cười, nhưng nụ cười kia lại khiến cho Ngân Linh Nhi tóc tai dựng đứng.

“Mẹ là để cho người gọi sao?” Nửa ngày, Vân mới lạnh giọng nói.

Ngân Linh Nhi căng thẳng đến chảy mồ hôi lạnh. Thật là đáng sợ, mẫu thân Thiểm Thiểm sao lại khiến cho người ta cảm giác đáng sợ như vậy chứ?

“Còn nữa, khi nào thì ta nói người là vị hôn thê của Thiểm Thiểm hả?” Sắc mặt Vân Liệt Diễm vô cùng khó xem, ánh mắt khi dừng lại trên người Thiểm Thiểm thì mang theo sắc bén.

Thiểm Thiểm nhận không được sờ sờ chớp mũi. Uy lực áp bức của mẹ không kém cha, hai người này giống nhau như đúc, lần đầu tiên nhìn thấy Ngân Linh Nhi đều mang bộ dạng hận không thể bóp chết nàng.

“Mẹ...” Ngân Linh Nhi vừa định nói, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Vân Liệt Diễm đành phải đem chữ tiếp theo nuốt vào, sau đó uất ức mở miệng: “Con đã ở bên cạnh Thiểm Thiểm mười ba năm, bọn họ thật tâm yêu nhau, hi vọng người sẽ thành toàn”

Nàng thật sự yêu Thiểm Thiểm, thật sự không thể mất hắn. Thế nhưng nàng không biết tại sao Vân Liệt Diễm cũng chán ghét nàng như vậy. Nhất định là bởi vì Vàng, Vàng nhất định đã nói bậy nói bạ gì đó với mẫu thân của Thiểm Thiểm.

Thiểm Thiểm thăm nguyên rửa Vàng. Lúc trước nó muốn chết cũng không phải do nàng ép, mà nó cầu Long Nham cứu Thiểm Thiểm cũng không phải do nàng ép. Mọi chuyện đều do nó tự nguyện, tại sao lại đổ hết trách nhiệm lên đầu nàng?

“Đóa Đóa, giết!” Vân Liệt Diễm nhú mày, vừa nhìn liền biết khổ sở mà Vàng đã chịu đều không thoát khỏi liên quan đến nữ nhân này. Còn nhỏ tuổi mà bụng lại đầy tâm tư thủ đoạn, còn sống cũng chỉ lãng phí không khí.

Đóa Đóa vui vẻ nhìn Ngân Linh Nhi, nói: “Người cũng đừng trách ta, ai bảo mẹ không thích người làm gì. Người mà mẹ không thích nhất định đều là người xấu, chết cũng không hết tội”

Dứt lời, Đóa Đóa liền nâng tay, một tia sáng đen bay về phía Ngân Linh Nhi.

“Thiểm Thiểm, cứu ta!” Ngân Linh Nhi bị hù kêu ra tiếng.

Thiểm Thiểm vốn chỉ nghĩ Đóa Đóa đùa một chút mà thôi, nhưng khi nhìn thấy tia sáng đen kia liền cảm giác không tầm thường. Hắn nhanh chóng lách mình kéo Ngân Linh Nhi qua một bên, tránh thoát khỏi công kích của Đóa Đóa.

Tia sáng đen kia đánh vào cột đá sau lưng Ngân Linh Nhi, rất nhanh đã ăn mòn một góc, cột đá ầm ầm đổ xuống.

Cột đá lớn rơi vỡ hiển nhiên khiến cho cả quảng trường đang ầm ầm đánh nhau sững sờ, có không ít người đã nhìn qua đây.

Quảng trường có bốn góc, mỗi góc đều có cột đá trấn trụ. Một cột đột nhiên bị vỡ tan tành đương nhiên thu hút không ít ánh mắt.

“Ách, không ổn! Chúng ta bị phát hiện rồi mẹ!” Đóa Đóa giữ chặt cánh tay Vân Liệt Diễm, nghịch ngợm nói.

Vân Liệt Diễm lạnh lùng liếc Ngân Linh Nhi một cái, nói: “Tính sổ với người sau”

“Nàng... Nàng ta còn sống sao?” Sau đó, Kim Danh Tường đã nhìn thấy Vân Liệt Diễm, đương nhiên cũng thấy Kim Trầm Khê đang đứng kế bên nàng.

“Liệt Diễm!” Lúc này, Hỏa Thiên Tuyệt cũng ngẩng đầu nhìn thấy nàng.

Cả quảng trường hoàn toàn tê liệt khi Vân Liệt Diễm xuất hiện.

“Ô ô... Đại tẩu, tẩu hù chết ta rồi. May quá, tẩu không có sao!” Cơ hồ trong nháy mắt, đám người Diệp Khuyết đã bay đến đây. Diệp Khuyết lại càng khoa trương nhào tới.

Vân Liệt Diễm ghét bỏ đạp hất qua một bên, sau đó gật đầu chào với Vân Phụng Khải và Phượng Lăng Tiêu.

“Là con dâu của ta sao? Chắc chắc, quả nhiên xứng đôi với nhi tử ta!” Hàn Lăng đương nhiên cũng không thêm dấu tiếp với đám lão bất tử kia, vội vàng chạy đến bên này xem mặt con dâu.

Tử Mộ cùng Vinh Hình cũng vừa đến nơi liền đi tới đây.

“Hàn tộc trưởng” Vân Liệt Diễm gật đầu chào Hàn Lăng.

“A, thật không hổ là một đôi!” Hàn Lăng cười to ra tiếng. Nữ tử này thật giống Chỉ nhi, một tiếng phụ thân cũng không chịu gọi.

“Ông nội” Thiểm Thiểm cũng chào.

“Ông nội? Ông là phụ thân của cha con sao? Ừm, trông cũng giống cha nhưng sao tóc của ông lại màu đen? Cha con tóc màu trắng đó!” Đóa Đóa vừa nhìn thấy Hàn Lăng liền bật người chạy tới, nghe thấy Thiểm Thiểm gọi ông nội cũng lập tức lôi kéo làm quen.

“Ha ha ha! Đây là cháu gái của lão tử sao? Thật đáng yêu! Liệt Diễm, ơn đức của con với gia tộc Hàn thị ta, Hàn Lăng này một đời không quên” Hàn Lăng ôm Đóa Đóa lên, thân hình cao lớn của hắn ôm lấy cơ thể nhỏ xinh của Đóa Đóa.

Đóa Đóa cũng vui vẻ ôm cổ Hàn Lăng, cất tiếng gọi ông nội ngăn ông nội dài khiến cho Hàn Lăng sướng đến mở cờ trong bụng. Có một đứa cháu trai, lại thêm một đứa cháu gái, không có niềm vui nào hơn niềm vui này.

“Không phải còn một đứa nữa sao? Là nam hay nữ? Năm nay chắc cũng bảy tuổi đúng không?” Hàn Lăng ôm Đóa Đóa, lại nhìn bên cạnh Vân Liệt Diễm. Thế nhưng chỉ thấy một tiểu cô nương mười mấy tuổi, không có đứa nhỏ nào tầm bảy tám tuổi.

Sắc mặt Vân Liệt Diễm lập tức thay đổi, nếu không phải có Vàng đỡ lấy thì nàng đã ngã xuống đất.

Hàn Lăng ý thức được mình đã nói sau, vội vàng chuyển chủ đề “Con dâu, con về thì tốt rồi! Không biết Chỉ nhi đã xảy ra chuyện gì mà vẫn tự giam mình trong phòng, con mau đến đó xem một chút đi!”

Vân Liệt Diễm trấn định một chút, gật gật đầu.

Đứa nhỏ... Đứa nhỏ đó là nỗi đau vĩnh viễn khắc sâu trong tim nàng.

Nghĩ đến Hàn Chỉ, nghĩ đến đứa nhỏ chưa ra đời đã chết của nàng, lòng nàng lại run rẩy.

Vân Liệt Diễm xoay người, sắc mặt Hỏa Tử Mộ cũng thay đổi.

Nàng sao vậy? Chẳng lẽ lúc trước nàng nói thật sao? Nếu là thật, đứa nhỏ kia tuyệt đối cũng không chịu được, cho nên... chết?

Đầu Tử Mộ oanh một cái, nổ tung. Không! Không đâu!

Sao lại có thể? Sao hắn có thể tự tay giết chết con của nàng? Đó là một sinh mệnh, là người thân của nàng.

Tại sao nàng không trách hắn? Tại sao lại làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra? Tại sao nàng lại tha thứ cho hắn?

Đúng lúc này, Hàn Chỉ đột nhiên xuất hiện cách đó không xa. Ngay cả Vân Liệt Diễm cũng nhìn thấy hắn đã thay đổi.

Quanh thân hắn xuất hiện ánh hào quang trắng nhợt nhạt, hào quang bảy màu đã biến mất. Mái tóc bạc tùy ý phiêu tán trong gió, một đôi mắt tím tà mị dị thường, tỏa ra tia sáng quỷ dị. Hắn mặc trường bào màu đen, càng thêm nổi bật gương mặt tái nhợt đến đáng sợ.

Quan trọng nhất là, bây giờ hắn nhìn Vân Liệt Diễm bằng ánh mắt xa lạ, như chưa bao giờ quen biết nhau. Ánh mắt xa lạ đó nhìn Vàng và Thiểm Thiểm cũng như không nhận ra.

Hàn Chỉ cong môi, ánh mắt dừng giữa quảng trường, nơi người của thất đại gia tộc đang đứng. Hắn vươn tay, một cơn gió xoáy sắc bén xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, sau đó lớn dần càng quét đến quảng trường.

Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên.

“A Chỉ, dừng tay!” Vân Liệt Diễm hô to.

Cho dù những người đó đáng chết cũng không thể dùng cách thức như vậy. Đây là giết hại, không phải chiến đấu. Vân Liệt Diễm không phải đồng tình với họ, nhưng Hàn Chỉ lúc này thật khác lạ, vô cùng khác lạ.

Thế nhưng, Thần cấp cứu giai!

Tất cả mọi người đều thấy rõ, đó là năng lượng của Thần cấp cứu giai. Ngoại trừ sợ hãi ra thì không dám dám phản ứng.

Trên đại lục này, thực lực cao nhất từng xuất hiện là Thần cấp cứu giai, nhưng đã là chuyện của mấy vạn năm trước. Thần cấp cứu giai đối với đại lục này mà nói, tuyệt đối chính là chúa tể. Đối phó với Thần cấp bát giai, bọn họ còn có cơ hội ra tay, nhưng Thần cấp cứu giai lại hoàn toàn khác biệt. Cấp bậc này đã siêu thoát khỏi cực hạn nhân loại đến cảnh giới bán thần, trên nữa chính là Thiên Thần cấp. Thiên Thần cấp là một cấp bậc hư ảo vốn không hề tồn tại, bởi vì chưa ai đạt được mức độ đó.

Cho nên, Hàn Chỉ đột phá Thần cấp cửu giai không thể nghi ngờ chính là cơn ác mộng của toàn bộ đại lục. Người trên quảng trường không phải không phản kháng, chỉ là toàn bộ phản kháng đều không còn năng lực. Cho dù tất cả hợp lực liều chết cũng không bằng một cái phất tay của Hàn Chỉ.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên hết đợt này đến đợt khác.

Vân Liệt Diễm nhìn thấy một đám người tan thành mảnh nhỏ, sau đó biến mất trong không khí.

Không thể để hắn tiếp tục như vậy! Giết người quá nhiều sẽ nhận trừng phạt.

Hàn Chỉ! Không thể!

Vân Liệt Diễm phi thân về phía Hàn Chỉ, quanh người được bao bọc bởi một ngọn lửa. Sau đó ngọn lửa hóa thành một lốc xoáy lớn lao đến Hàn Chỉ. Thế nhưng hắn chỉ khẽ ngấn đầu, lốc xoáy lửa kia liền biến mất.

Vân Liệt Diễm rơi xuống mặt đất, lui về phía sau vài bước.

Nàng nhìn hắn bằng ánh mắt không thể tin. Hắn không nhận ra nàng sao? Rốt cuộc hắn bị cái gì chứ?

Vân Liệt Diễm không tin rằng chuyện hiểu lầm ngày đó sẽ cắt đứt quan hệ giữa hai người, cũng không tin hắn thật sự tuyệt tình như vậy. Đây không phải là Hàn Chỉ, không phải là A Chỉ mà nàng yêu.

Tuyệt đối không phải!

Vận công một lần nữa, bất kể thế nào nàng cũng phải ngăn cản hắn.

Thế nhưng, lốc xoáy trắng trong lòng bàn tay Hàn Chỉ sau đó cũng đánh úp về phía Vân Liệt Diễm. Nàng hoảng sợ trừng to hai mắt.

Hắn, thật sự xuống tay sao?

Nàng vẫn không nhúc nhích, không phải không muốn né tránh mà là tránh không thoát. Nàng nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, ngay cả bước chân cũng không chuyển động.

“A Chỉ, chàng muốn giết ta sao?” Nàng nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi. Sau đó, nàng nhắm hai mắt lại. Nếu không thể tránh thì cứ như vậy đi!

Một cảm giác không tốt điên cuồng xuất hiện, Vân Liệt Diễm mở mắt, chỉ thấy lốc xoáy trắng kia xuyên thẳng qua thân thể Tử Mộ, mà Tử Mộ lại nhìn nàng, dịu dàng mỉm cười.

“Tử Mộ, huynh làm gì vậy? Tử Mộ! Tử Mộ!” Vân Liệt Diễm lắc đầu, chậm rãi đi về phía trước, thậm chí nàng còn không dám vươn tay đỡ hắn.

Máu tươi từ trong thân thể của hắn trào ra một cách dữ dội mãnh. Không phải lần đầu tiên Vân Liệt Diễm nhìn thấy máu, nhưng tại sao máu trước mắt nàng lúc này lại đỏ như vậy, lại chói mắt như vậy? Máu nàng như bị chọc mù, mờ nhòe đến không nhìn thấy bất kỳ thứ gì, chỉ duy nhất một màu đỏ.

“Tử Mộ... Tử Mộ... Tử Mộ...” Vân Liệt Diễm ôm lấy thân thể hắn, rút rít mau vết máu trào ra từ miệng hắn.

“Tử Mộ... Tử Mộ... Tử Mộ...” Vân Liệt Diễm không ngừng gọi tên hắn, gọi một lần lại thêm một lần, dường như gọi bao nhiêu cũng không đủ.

Thế nhưng, Tử Mộ lại chỉ lẳng lặng mỉm cười nhìn nàng. Giống như lần đầu tiên hắn gặp nàng, nụ cười vẫn dịu dàng như thế, gọi nàng là Liệt Diễm.

“Tử Mộ, đừng cười như vậy được không? Tử Mộ, van xin huynh, đừng cười như vậy nữa, đừng mà...” Vân Liệt Diễm vươn tay xoa mặt hắn, liều mạng lắc đầu.

“Tử Mộ, xin huynh đó, đừng cười nữa. Huynh mau đứng lên mắng ta đi. Ta phản bội huynh, huynh phải tức giận chứ, huynh phải hận ta chứ. Huynh nên hận ta có mới nói cũ, hận ta vong ân bội nghĩa, hận ta chân trong chân ngoài, hận ta vô tình vô nghĩa, hận ta...”

“Không, Tử Mộ, huynh nhất định phải hận ta. Nếu không, ta sẽ khổ sở, sẽ đau lòng...”

Vân Liệt Diễm khàn giọng hô: “Sao huynh vẫn cười? Với một nữ nhân tồi tệ như ta, tại sao huynh vẫn cười chứ?”

“Tử Mộ, sao huynh lại tốt với ta như vậy? Lúc trước, chính là mấy vạn năm trước, huynh không nên cứu ta. Huynh không biết huynh đã cứu một nữ nhân lòng lang dạ sói hay sao? Huynh xem, một mình huynh chịu đựng phong ấn mấy vạn năm, nhận hết tra tấn trên đời này. Còn ta thì sao? Huynh có biết ta đã làm cái gì không? Ta chưa từng trôi qua cuộc sống tự do tự tại như vậy, ta ngang ngược, ta ném hết mỹ vị thế gian, hưởng thụ đãi ngộ cao cấp. Ta còn giết người cướp của, ta còn nắm mỹ nam thiên hạ, ta còn yêu người khác, sinh con cho người khác...”

“Huynh cũng không biết ta đã sống một cuộc đời vui vẻ hạnh phúc. Cho nên, huynh còn cứu ta làm gì? Ha ha, huynh không nên cứu ta, thật sự không nên cứu ta...” Vân Liệt Diễm giàn giụa nước mắt, muốn dừng cũng không dừng được.

“Cho nên, huynh mau tỉnh lại. Nếu huynh chết đi như vậy có phải là không đáng hay không? Sao huynh có thể cứu một nữ nhân tồi tệ như ta chứ?” Vân Liệt Diễm cọ lên mặt Tử Mộ, mang theo nước mắt hôn hân.

“Tử Mộ, huynh không biết bản thân mình cũng rất tàn nhẫn sao? Sao huynh có thể đối tốt với ta như vậy? Ta không nhớ được chuyện trước kia, huynh có trả giá cho ta bao nhiêu ta cũng không cảm nhận được. Cho nên mỗi một lần gặp lại huynh, ta đều cảm thấy đau lòng, cảm thấy rất có lỗi với huynh”

“Huynh có biết ngày đó huynh đẩy ta vào lốc xoáy, khiến cho ta mất đi đứa con trong bụng. Nó vẫn chưa tới bốn tháng đã không thể chống đỡ nổi, cho nên nó đã rời khỏi ta. Ta vẫn có thể cảm thấy sinh mệnh của nó từ từ suy yếu dần, cho đến khi không còn nữa. Ta phải uống thuốc đẩy thai, để đẩy nó ra ngoài cơ thể. Ta chảy rất nhiều máu, huynh có biết không? Khi đó ta rất sợ hãi, nhưng ta lại không biết phải trách ai. Thậm chí ta còn giận Hàn Chỉ vì hắn không đến cứu ta, cho nên ta mới mất đi con của mình. Ta cứ tự nhủ rằng một mạng đổi một mạng, ta không còn nợ huynh cái gì. Thế nhưng ta sai rồi... Một lần nữa gặp lại huynh, lòng ta vẫn tồn tại áy náy. Tử Mộ, sao huynh có thể như vậy? Huynh không biết mỗi lần huynh đứng trước mặt ta, mỉm cười với ta, đó chính là trừng phạt đau đớn nhất trong lòng ta. Huynh không thể hận ta, đời đời kiếp kiếp hận ta, để ta sống áy náy, sống không yên ổn sao? Tử Mộ, sao huynh có thể ác độc như vậy?” Vân Liệt Diễm lay lay thân thể Tử Mộ, lớn tiếng gào thét.

“Đủ rồi! Liệt Diễm, Tử Mộ đã chết rồi! Huynh ấy chết rồi! Nàng đừng nói nữa! Đừng nói nữa mà!” Vinh Hình tiến lên, vung tay đẩy Vân Liệt Diễm ra. Một nam nhân điên, một nữ nhân điên. Hai kẻ điên!

“Mẹ, Tử Mộ thúc thúc chết rồi, mẹ mau tỉnh táo lại đi. Cho dù mẹ có nói cái gì, thúc ấy cũng không tỉnh lại đâu. Mẹ, không phải mẹ từng nói với con rằng thế giới này rất lớn, bi thương của chúng ta đều rất nhỏ hay sao? Mẹ mau nhìn kỹ đi, Tử Mộ thúc thúc đã chết rồi!” Vàng ôm Vân Liệt Diễm thật chặt, lo lắng trấn an nàng.

Đóa Đóa cũng ngồi xổm bên cạnh Vân Liệt Diễm, nước mắt giọt nhỏ giọt lớn rơi xuống.

Xung quanh hoàn toàn im lặng, chỉ còn lại tiếng khóc của Vân Liệt Diễm.

“Mẹ, không có chết! Tử Mộ thúc thúc không có chết!” Đột nhiên, Đóa Đóa lau khô nước mắt, vui sướng nhìn Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm thanh tỉnh lại, nắm lấy cánh tay Đóa Đóa, hoảng hốt hỏi: “Đóa Đóa, con nói cái gì? Con mau lặp lại lần nữa!”

“Mẹ bình tĩnh nghe con nói, Tử Mộ thúc thúc không có chết!” Đóa Đóa nhìn những người khác, sau đó thấp giọng nói với Vân Liệt Diễm: “Con vừa nghe Tu nói, hắn nói Tử Mộ thúc thúc không có chết”

“Thật sao?” Vân Liệt Diễm lập tức lau khô mắt, nhìn chằm chằm Đóa Đóa không chớp.

Đóa Đóa gật gật đầu.

“Vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi!” Nếu như là lời Ngục Tu nói thì nhất định sẽ đúng. Lúc trước Vàng đã thành bộ dạng kia mà hắn vẫn có thể cứu, vậy thì Tử Mộ khẳng định cũng có hi vọng. Ngục Tu đã tu luyện ở Minh Giới, nếu một người thật sự chết thì hắn có thể cảm nhận được. Hắn nói không chết, nhất định là không chết.

“Đóa Đóa, Vàng, chúng ta đi Âm Chi Sâm Lâm, nhất định sẽ có biện pháp đúng không?” Vân Liệt Diễm đột nhiên mỉm cười, nhất định sẽ có cách. Ông trời không đối xử tệ với người tốt như Tử Mộ, ông trời nhất

định sẽ không tàn nhẫn đoạt lại sinh mệnh của hắn như vậy. Nhất định sẽ không!

Hai người gật gật đầu.

Vân Liệt Diễm tiến lên, ôm lấy Tử Mộ trong lòng Vinh Hình.

Thất đại gia tộc, người chết, người bị thương. Cao thủ thực lực Thần cấp lục giai đều không một mống, ngoại trừ Vinh Hình ra có lẽ cũng chẳng còn ai khác mạnh bằng hắn lúc này. Từ ngày bát đại gia tộc nắm đại lục Thần Chi trong tay đến nay, đây có lẽ là kiếp nạn lớn nhất của họ. Đừng nói là trăm năm, chỉ sợ cả ngàn năm cũng khó khôi phục lại như trước. Từ hôm nay trở đi, lịch sử của bát đại gia tộc có lẽ phải chính sửa một lần nữa.

“Liệt Diễm, ta có thể đi theo ba người không?” Vinh Hình lo lắng cho Tử Mộ, tuy không còn cảm nhận hô hấp của hắn nhưng Đóa Đóa nói còn sống, hắn cũng có một chút hi vọng, hi vọng Tử Mộ có thể sống lại. Hắn dường như đã hiểu vì sao Tử Mộ yêu Liệt Diễm như vậy. Bằng hữu duy nhất trên thế giới này của Tử Mộ là hắn, vậy mà đến bây giờ mới hiểu lựa chọn của Tử Mộ là không sai. Vân Liệt Diễm không nhớ Tử Mộ, nhưng trong lòng của nàng vẫn chưa từng quên Tử Mộ, nếu không thì nàng sẽ không quan tâm như vậy, sẽ không vì Tử Mộ mà thống khổ đến tình trạng này. Sự trả giá của Tử Mộ đều đáng giá, bởi vì nàng cũng không quên mình. Nàng chỉ là bắt đầu cuộc sống mới, đáy lòng nàng vẫn có sự tồn tại của Tử Mộ.

Hắn tin rằng Tử Mộ chết vì Vân Liệt Diễm, giây phút đó cũng là vui vẻ, là hạnh phúc. Bởi vì có thể chết vì người mình yêu là loại chuyện có bao nhiêu hạnh phúc, ít nhất đó là hạnh phúc của Tử Mộ.

“Người yên tâm, ta sẽ cứu Tử Mộ. Nơi đó quá nguy hiểm, Tử Mộ cũng không muốn người mạo hiểm vì huynh ấy” Vân Liệt Diễm nhìn Vinh Hình, cự tuyệt. Dù biết hắn lo lắng cho Tử Mộ nhưng Âm Chi Sâm Lâm nguy hiểm trùng trùng. Có sự hỗ trợ của Ngục Tu, nhưng nàng cảm thấy chuyện bây giờ cũng không đơn giản như vậy, nhất định còn nhiều nguy hiểm đang chờ mình.

“Ta biết rồi, ta tin tưởng nàng” Vinh Hình gật gật đầu. Nếu Tử Mộ tin nàng, hắn cũng sẽ tin nàng.

“Mẹ, con cái này cần giao cho mẹ. Trước kia cha để lại cho con, bảo con một ngày nào đó phải đưa cho mẹ” Lúc này, Thiểm Thiểm đột nhiên đi tới nói, sau đó lấy ra hai chiếc hộp.

“Đây là...” Vân Liệt Diễm nhíu mày, có chút nghi ngờ nhưng không dám khẳng định suy đoán của mình.

“Là Thổ Nguyên cùng Lôi Nguyên” Thiểm Thiểm đưa hai chiếc hộp cho Vân Liệt Diễm, nói tiếp: “Cha nói sẽ tìm hết bảy viên ngọc căn nguyên rồi đưa cho mẹ, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện này”

Vân Liệt Diễm bỏ Thổ Nguyên cùng Lôi Nguyên vào nhẫn trữ vật, sau đó tinh thần chấn động.

Bảy viên ngọc căn nguyên đã được tập hợp đầy đủ. Như vậy...

Vân Liệt Diễm nhắm mắt lại, ý thức tiến vào không gian nhẫn.

“Tiểu Nhẫn, mau ra đây!” Vân Liệt Diễm hô.

“Chủ nhân” Thanh âm Tiểu Nhẫn có chút kích động “Chúc mừng chủ nhân, rốt cuộc người cũng tập hợp đủ bảy viên ngọc căn nguyên. Bây giờ chủ nhân đã có thể đi tìm ngọc Khai Nguyên, trở về thần điện!”

“Người nói bảy viên ngọc căn nguyên này có thể giúp ta tìm ra ngọc Khai Nguyên sao?” Vân Liệt Diễm nhíu mày, chẳng lẽ lại đơn giản như vậy?

“Đúng vậy, chủ nhân. Bảy viên ngọc căn nguyên sẽ hình thành hình dạng Bắc Đẩu Thất Tinh, mỗi viên chỉ về mỗi hướng. Hướng Bắc Cực chính là nơi ở của ngọc Khai Nguyên. Chủ nhân, mấy vạn năm trôi qua, ngọc Khai Nguyên cuối cùng cũng có thể trở về rồi, toàn bộ đại lục sẽ an bình” Tiểu Nhẫn vô cùng kích động, nói tiếp: “Năm đó người cũng đã tập hợp đủ bảy viên ngọc căn nguyên, đáng tiếc lại bị trọng thương, không thể tìm ra ngọc Khai Nguyên. Cuối cùng cả bảy viên trong tay cũng lưu lạc thế gian. Hôm nay Tử Mộ công tử đỡ cho người một kiếp, rốt cuộc có thể tìm được ngọc Khai Nguyên rồi”

“Vậy phương hướng bây giờ của bảy viên ngọc căn nguyên như thế nào?” Vân Liệt Diễm hỏi.

“Chẳng biết tại sao mục tiêu đang dần thay đổi về phía Âm Chi Sâm Lâm: Tiểu Nhẫn đáp.

“Ta biết rồi!” Vân Liệt Diễm gật gật đầu, sau đó thu hồi ý thức.

Vân Liệt Diễm mở mắt, nói với Thiểm Thiểm: “Đi thôi, con cũng theo đi”

Sau đó ánh mắt nàng lướt qua Thiểm Thiểm, dừng lại trên người Ngân Linh Nhi, nhú mày.

“Diệp Khuyết, canh giữ nữ nhân này cho ta, không cần giết chết” Chờ nàng trở lại sẽ chậm rãi tra hỏi chuyện trước kia. Nếu nàng ta dám làm chuyện gì tổn thương Vàng, nàng sẽ có rất nhiều cách khiến cho ả sống không bằng chết.

Nàng hận nhất chính là kẻ khác dám tổn thương con của mình!

Thiểm Thiểm há miệng thở dốc, muốn nói gì đó lại bị ánh mắt mang hình dao găm của Vân Liệt Diễm làm cho phải nuốt trở lại.

“Thiểm Thiểm, Thiểm Thiểm...” Ngân Linh Nhi không ngừng gọi tên Thiểm Thiểm, hi vọng Thiểm Thiểm có thể cứu mình. Tại sao muốn giam nàng lại? Nàng có phạm pháp sao? Tại sao gia đình này đều không chịu nói lý lẽ chứ?

“Đưa đi!” Âm thanh của Vân Liệt Diễm càng lạnh lùng hơn.

“Đại tẩu yên tâm, cứ giao cho ta!” Diệp Khuyết lập tức tiến lên gõ nhẹ xuống gáy Ngân Linh Nhi, nàng ta lập tức hôn mê.

“Con dâu, vậy ta...” Hàn Lăng định mở miệng thì lại bị Vân Liệt Diễm cắt đứt.

“Hàn tộc trưởng, nơi này còn cần phải dọn sạch. Bây giờ thất đại gia tộc hắc đã rối loạn, cần phải có người ra mặt”

“Con dâu, không thấy Chỉ nhi đâu nữa, ta nghĩ chỉ có con mới tìm được nó. Sau khi con cứu người trở về, có thể đi tìm nó hay không? Hành vi của Chỉ nhi có chút khác thường, ta lo nó sẽ gặp nguy hiểm. Đến lúc tìm được nó rồi thì tùy con xử lý, nhưng ta hi vọng rằng con đừng vội vàng trách tội nó trước khi biết rõ mọi chuyện” Tuy không chỉ ở bên cạnh Hàn Chỉ vài năm nhưng Hàn Lăng vẫn tin tưởng con mình. Nó rất giống Linh Lung, tuy quật cường nhưng tuyệt đối sẽ không tổn thương đến người bên cạnh. Bọn họ đều là người sẵn sàng tổn thương chính mình cũng không tổn thương người mà mình quan tâm.

“Ta không trách hắc. Ta biết chuyện này không phải điều hắc muốn, cho nên ta nhất định sẽ tìm được hắc” Vân Liệt Diễm nhìn về phương xa.

A Chỉ của nàng sẽ không làm như vậy!

Nhất định là có chuyện gì đó xảy ra với hắc.

Không biết vì sao lúc nói chuyện với Hàn Lăng, nàng lại nghĩ tới lúc còn ở thủy lao. Hắc Báo từng nói ‘có đôi khi chính mắt nhìn cũng không hẳn là sự thật’. Vân Liệt Diễm luôn có cảm giác kỳ quái, giống như Hắc Báo biết chuyện gì đó nhưng lại không nói với nàng, chỉ cho nàng một câu như vậy.

Ngay lúc Tử Mộ rời ngã xuống, nàng gần như hồng mắt, không biết nên làm thế nào cho phải, hoàn toàn là mờ mịt. Cho đến khi Vàng và Đóa Đóa đánh tỉnh thì nàng mới giật mình phát hiện bản thân như lên cơn điên. Người thống khổ đến một mức độ nhất định sẽ làm ra những chuyện đến chính mình cũng không tưởng tượng nổi, nói ra những điều mình không muốn nói. Chẳng hạn như lúc này, những bí mật ẩn sâu trong lòng mà nàng nghĩ rằng cả đời này cũng sẽ không nói ra, thậm chí đến khi nói ra rồi mà nàng cũng không có bất kỳ ý thức nào. Cho nên, nàng nghĩ rằng Hàn Chỉ đã xảy ra chuyện khiến cho hắc hoàn toàn mất khống chế. Nàng sẽ không tiếp tục xúc động nữa, nếu đã trải qua nhiều chuyện như vậy mà vẫn không thể học cách bình tĩnh thì nàng không có tư cách bước tiếp.

“Diễm nhi, bảo trọng” Kim Trầm Khê đi tới, nói. Nhìn thấy bộ dạng lúc này của nàng, hắc thật sự vô cùng đau lòng. Thế nhưng hắc lại không làm được cái gì cả, chỉ biết trơ mắt nhìn nàng đau khổ than khóc.

“Trầm Khê, chờ ta trở lại sẽ đưa ngươi đến đại lục Tranh Vành, đây là lời hứa của ta” Vân Liệt Diễm mỉm cười nhìn, nàng tin rằng nguyện vọng của hắc nhất định sẽ thực hiện được.

“Ta tin nàng, cũng sẽ chờ nàng trở về” Kim Trầm Khê gật gù đầu, hắc tin tất cả những lời nàng nói. Đời này, chuyện may mắn nhất của hắc chính là gặp được nàng.

“Diễm nhi, nhất định phải cẩn thận” Vân Phụng Khải cùng Phượng Lăng Tiêu đều đã không gặp Vân Liệt Diễm nhiều năm, không ngờ giây phút gặp lại lại xảy ra cơ sự này.

Vân Phụng Khải tiến lên, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Vân Liệt Diễm, trong mắt tràn đầy đau lòng. Diễm nhi của hắn vì sao phải trải qua nhiều chuyện đau khổ như vậy chứ? Hắn thà rằng nàng vẫn mang bộ dạng ngây ngốc lúc trước, ít nhất cũng không biết đau khổ là gì, ít nhất có thể sống vô ưu vô lo. Hắn nói sẽ bảo vệ nàng, thế mà tới nay lại chỉ biết trơ mắt nhìn nàng hết một lần lại một lần bị thương.

“Thúc thúc, con không sao, thật đó!” Vân Liệt Diễm nhếch môi, lộ ra nụ cười rức rở nhất của mình.

“Ta biết” Vân Phụng Khải gật đầu. Diễm nhi của hắn nhất định sẽ tự chăm sóc chính mình, nàng giỏi nhất, lợi hại nhất trên đời này.

Vân Liệt Diễm cũng gật đầu. Nàng nhất định sẽ trở lại, nàng đã đồng ý với nhiều người như vậy, cho nên nhất định phải trở về. Nàng tuyệt đối sẽ không nuốt lời.

Vân Liệt Diễm nhìn về phía Phượng Lăng Tiêu, nói: “Tiểu cữu, sau khi con trở lại, chúng ta hãy quay về thăm ông ngoại đi, con rất nhớ ông”

“Được” Phượng Lăng Tiêu gật đầu.

Tạm biệt tất cả mọi người, Vân Liệt Diễm dẫn theo Thiểm Thiểm, Vàng, Đóa Đóa cùng với Tử Mộ lên đường đến Âm Chi Sâm Lâm.

Đối với Âm Chi Sâm Lâm chỉ sợ không có ai quen thuộc hơn Đóa Đóa. Đám mãnh thú trong rừng vừa nhìn thấy Đóa Đóa liền tự động nhường đường, thậm chí còn hộ tống nàng đi một đoạn, quả thật khiến cho người khác trợn mắt.

“Ca ca, muối có lợi hại không?” Đóa Đóa lúc này đang ngồi trên đầu một mãnh hổ, vẻ mặt dương dương tự đắc nhìn Thiểm Thiểm.

Thiểm Thiểm gật gù gật đầu.

Vỗ vỗ đầu mãnh hổ, Đóa Đóa đột nhiên nhớ đến một người.

“Ca ca, huynh có biết Đại Bạch không? Tại sao muối không nhìn thấy hắn?” Đóa Đóa hỏi.

“Ý muối là Bạch Hổ?” Thiểm Thiểm nghĩ nghĩ, hỏi ngược lại.

“Ừ, hắn là Đại Bạch. Hắn đã đi đâu sao?” Đóa Đóa hỏi, vẫn là Đại Bạch cười thoải mái hơn.

“Hắn luôn không tin muối đã chết cho nên một mình đi tìm muối. Chuyện xảy ra ở Hàn thành nhất định hắn cũng sẽ biết muối chưa chết, phỏng chừng đã đến tìm nhưng lại bỏ lỡ” Bọn họ vội vàng lên đường, nếu Đại Bạch kia thật sự đến Hàn thành tìm Đóa Đóa thì nhất định đã không kịp gặp.

“Tiếc thật!” Đóa Đóa lắc lắc đầu. Nếu Đại Bạch ở đây thì tốt rồi, Đại Bạch vừa có bộ dạng uy vũ, vừa thích nghe nàng nói chuyện. Đám mãnh thú này vừa xấu lại vừa không biết nói chuyện, chán chết.

“Đóa Đóa, coi chừng Ngục Tu nghe thấy con luôn nhớ đến nam nhân khác, hắn nhất định sẽ không có con ăn cơm” Vân Liệt Diễm liếc mắt nàng, chuyện xảy ra xong xuôi mới nhớ còn có một người tên Đại Bạch. Đại Bạch đáng thương, bỏ công bỏ sức tìm nàng nhiều năm như vậy mà chỉ ngay lúc đi đường nàng mới nhớ đến chỗ tốt của người ta.

“Mẹ yên tâm, Tu nhất định sẽ cho con ăn cơm” Đóa Đóa nháy nháy mắt, khẳng định. Tu tốt với nàng nhất, nhất định sẽ luyện tiếu nàng.

Ngục Tu từ đằng xa đi đến bên cạnh Đóa Đóa, dừng lại.

Đóa Đóa le lưỡi, nói: “Ta nói gì huynh cũng đều nghe thấy hết rồi sao?”

Ngục Tu gật gù gật đầu, sau đó xoay người ôm lấy Đóa Đóa, nói: “Sau này đừng chạm vào những thứ dơ bẩn này nữa”

Dứt lời, hắn khê nâng ngón tay, mãnh hổ kia liền hóa thành một luồng khói đen rồi biến mất.

Thiểm Thiểm nhìn thấy, chắc lưỡi.

Mà Vân Liệt Diễm cùng Vàng đã quen cảnh này. Ngục Tu vốn là vú nuôi siêu cấp thượng hạng.

Đóa Đóa uốn trong lòng Ngục Tu, vòng tay qua cổ hần, hưng phấn nói: “Tu, chúng ta gặp nhau nhanh như vậy, huynh có không cần ta nữa hay không? Ta đi vắng mấy ngày nay, huynh ở đây đã làm những gì?”

“Đợi nàng” Mặt Ngục Tu không đổi sắc, bình tĩnh như đang nói hần ăn cơm.

Bên này, Vân Liệt Diễm cùng Vàng cũng không có gì, chỉ mỗi Thiểm Thiểm kinh ngạc.

Nam nhân này chính là Ma Vương Ngục Tu trong truyền thuyết sao? Tại sao hần ta lại thân thiết với Đóa Đóa như thế? Hơn nữa, một chút ý tứ phản đối mẹ cũng không có, chẳng lẽ đã chấp nhận hần ta là con rể rồi sao?

Biểu cảm Thiểm Thiểm rối rắm, xem ra mẹ vẫn rất thích ghét đôi loạn xạ.

Thiểm Thiểm bị ý nghĩ của chính mình khiến cho kinh ngạc. Chẳng lẽ trước kia mẹ đã làm chuyện này sao? Tại sao hần lại nghĩ như vậy? Chẳng lẽ là do hần đã suy nghĩ nhiều?

Mọi người đến tòa thành của Ngục Tu, Vân Liệt Diễm mới đặt Tử Mộ xuống.

“Người không cứu được hần” Câu nói đầu tiên của Ngục Tu với nàng khi đến đây.

“Vậy phải làm sao mới cứu được hần?” Vân Liệt Diễm đen mặt, không thẳng thắn như vậy có được không?

“Ngọc Khai Nguyên” Ánh mắt Ngục Tu rơi xuống trên người Tử Mộ, thần nhiên nói: “Hồn phách tán đi nhưng cũng đã không được trọn vẹn, cho dù có bảy viên ngọc căn nguyên đồng thời phát huy năng lượng cũng không cứu được”

Cho nên muốn cứu hần phải có ngọc Khai Nguyên.

Ngọc Khai Nguyên có được nguồn năng lượng cường đại nhất trên thế giới này, cũng có khả năng hồi sinh người chết. Có bắt đầu phải có chấm dứt, đồng thời, có hủy diệt thì cũng có hồi sinh. Đây mới là quy luật cơ bản nhất của thế giới này, mà chúa tể của quy luật này chính là ngọc Khai Nguyên.

“Thì ra là như vậy” Vân Liệt Diễm gật gật đầu, đã biết chuyện này không đơn giản từ lâu. Nàng cũng không biết vì sao, chỉ cảm thấy không hợp lý. Khi đó nàng bị năng lượng Thiên Thần làm tổn thương, Vàng lại bị năng lượng khế ước đánh cho hồn phi phách tán. Hai người cộng lại cũng không khác gì vết thương của một người Thần cấp cứu giai, nhưng nhờ vào bảy viên ngọc căn nguyên mà vẫn có thể khôi phục lại. Tử Mộ cũng thế, nhưng bây giờ lại không còn thở. Điều này thật sự có vấn đề, nhưng nàng không nghĩ ra vấn đề nằm ở đâu.

“Chúng ta phải tìm ngọc Khai Nguyên ở đâu đây?” Đóa Đóa hỏi.

“Thần Điện” Một đường đến đây Vân Liệt Diễm luôn hỏi thăm Tiểu Nhẫn phương hướng của ngọc Khai Nguyên, nhưng không ngờ lại là Thần Điện. Chẳng lẽ bao nhiêu năm qua ngọc Khai Nguyên không hề mất đi?

“Người còn bấy ngày” Ngục Tu thả Đóa Đóa xuống đất, sau đó đi đến trước mặt Tử Mộ. Hai tay hần xuất hiện ánh hào quang vòng quanh thân thể Tử Mộ “Ta sẽ bảo vệ phần hồn phách còn lại của hần, người có bấy ngày để làm những chuyện cần làm”

Vân Liệt Diễm gật gật đầu, nói: “Cám ơn”

“Chúng ta phải tìm ngọc Khai Nguyên ở đâu đây?” Đóa Đóa hỏi.

“Thần Điện” Một đường đến đây Vân Liệt Diễm luôn hỏi thăm Tiểu Nhẫn phương hướng của ngọc Khai Nguyên, nhưng không ngờ lại là Thần Điện. Chẳng lẽ bao nhiêu năm qua ngọc Khai Nguyên không hề mất đi?

“Người còn bấy ngày” Ngục Tu thả Đóa Đóa xuống đất, sau đó đi đến trước mặt Tử Mộ. Hai tay hần xuất hiện ánh hào quang vòng quanh thân thể Tử Mộ “Ta sẽ bảo vệ phần hồn phách còn lại của hần, người có bấy ngày để làm những chuyện cần làm”

Vân Liệt Diễm gật gật đầu, nói: “Cám ơn”

Bây giờ chắc cũng không thiếu, chẳng qua không thể dùng toàn bộ cho việc tu luyện. Bây giờ nàng đã có cả bảy viên ngọc căn nguyên, muốn đột phá Thần cấp cửu giai hẳn là không khó khăn gì. Thế nhưng nàng lại không có quá nhiều thời gian, ít nhất là ba ngày sau nàng nhất định phải đến Thần Điện. Thời gian rất ngắn ngủi, Vân Liệt Diễm lập tức trở về căn phòng nàng ở trước kia bắt đầu tu luyện.

Trong thành giờ phút này chỉ còn mỗi Ngục Tu, Đóa Đóa, Vàng và Thiểm Thiểm. Đóa Đóa đương nhiên bám dính lấy Ngục Tu, luôn trèo lên người hắn đòi đi chơi khắp mọi nơi, mà Ngục Tu cũng chiều theo ý nàng.

Nhìn thấy thế, khoe miệng Thiểm Thiểm co rút. Khó trách Diệp Khuyết thúc thúc nói Đóa Đóa chính là tiểu công chúa yếu ớt nhất thế giới này, ghét đi bộ, thích đặt câu hỏi.

Đóa Đóa với Ngục Tu đã đi, cho nên giờ chỉ còn lại Vàng cùng Thiểm Thiểm mặt đối mặt. Vàng luôn lặng lẽ, chưa từng chủ động nói một câu nào với Thiểm Thiểm. Cho dù Thiểm Thiểm có hỏi nàng thì nàng cũng chỉ trả lời cho có.

“Trước kia chúng ta biết nhau sao?” Thiểm Thiểm thật sự đã chịu không nổi thái độ lãnh đạm như người lạ của Vàng. Chẳng lẽ nàng rất ghét hắn sao? Dù sao cũng cùng gọi mẹ là mẹ, sao cứ xem hắn như người lạ làm gì?

“Có biết” Vàng lên tiếng.

“Chúng ta biết nhau như thế nào? Nàng vẫn luôn đi theo mẹ sao? Tại sao ta lại không nhớ nàng?” Thiểm Thiểm tiếp tục hỏi. Hắn cảm thấy nhất định là mình đã từng quen biết nàng, nhưng vì sao một chút ấn tượng cũng không có? Thế nhưng khi nhìn thấy nàng, hắn lại cảm thấy rất quen, trong lòng cũng có cảm giác rất kỳ lạ.

“Không quan trọng” Vàng thản nhiên đáp. Chuyện quá khứ đã qua lâu rồi, cho dù đã xảy ra chuyện gì thì cũng đã xảy ra, thời gian càng sẽ không quay trở lại. Nàng không còn quan tâm đến chuyện quá khứ, cho nên nó đã không còn ý nghĩa gì với nàng.

“Tại sao lại không quan trọng?” Thiểm Thiểm kinh ngạc, tiếp tục hỏi: “Tại sao nàng lại lãnh đạm với ta như vậy? Chẳng lẽ ta đã làm chuyện gì khiến cho nàng chán ghét sao?”

Nàng tuy cũng không nhiệt tình với người khác, ít nhất cũng không nhiệt tình như đối với mẹ và Đóa Đóa, nhưng đâu cần phải lạnh lùng với hắn như thế. Trong mắt nàng giống như không hề có một người như hắn, mặc kệ hắn nói cái gì thì nàng cũng thờ ơ, còn khi hắn không nói gì thì nàng lại càng không mở miệng.

“Không có” Nàng không ghét hắn, nhưng cũng sẽ không thích nữa. Yêu thương một người là chuyện rất hạnh phúc, nhưng đồng thời cũng rất ngu ngốc. Nếu người kia cũng thích người thì sẽ là hạnh phúc, còn nếu người kia không thích người lại là ngu ngốc. Không may, nàng lại nằm ở về sau. Cho nên, nàng lựa chọn không thích nữa.

“Nàng...” Thiểm Thiểm không biết nói gì tiếp. Không hổ đặt tên nàng là Vàng, thật sự tích chữ như vàng, giống như nói nhiều thêm một câu sẽ có chuyện xấu vậy.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, mối quan hệ của Thiểm Thiểm với Vàng vẫn không một chút tiến triển. Mà Vân Liệt Diễm cũng đã đột phá Thần cấp cửu giai. Chuyện này cũng không khác lắm với dự đoán của nàng, dù sao cũng không thể khinh thường nguồn năng lượng của bảy viên ngọc căn được.

Lúc này Ngục Tu cũng đi theo bọn họ, đây là do Đóa Đóa quấn lấy yêu cầu hắn suốt ba ngày nay. Bất kể thế nào, có Ngục Tu ở đây thì ít nhất Vân Liệt Diễm cũng không cần lo lắng cho Đóa Đóa. Đến lúc nguy cấp nàng đương nhiên sẽ không có cơ hội quan tâm đến Đóa Đóa, giao Đóa Đóa cho Ngục Tu là lựa chọn tốt nhất. Lỡ như có chuyện gì ngoài ý muốn thì Ngục Tu cũng có năng lực ứng biến mạnh hơn nhiều so với Thiểm Thiểm và Vàng. Thế cho nên ngay từ lúc đầu nàng đã mong Ngục Tu sẽ đi theo bọn họ, nhưng nàng không ngờ hắn thật sự sẽ đi theo.

Đến Thần cấp cửu giai, Vân Liệt Diễm mới cảm thấy sự khác biệt lớn lao. Loại khác biệt này cũng giống như lúc nàng đột phá từ Tử cấp lên cảnh giới Thiên Nhân và từ Thần cấp lên Thần cấp bát giai. Thần cấp

cửu giai vốn dĩ đã tồn tại một cảm giác áp đảo toàn bộ.

Cầu vòng do bảy màu sắc tạo thành, nhưng nếu chúng chồng chất lên nhau thì sẽ chỉ còn một màu trắng tinh khiết. Thần cấp cửu giai chính là kết quả của sự chồng chất này. Cảm giác của chúa tể chính là vạn vật đều rõ ràng trong đầu, thậm chí có thể giết chết kẻ thù đứng trong phạm vi nhất định chỉ bằng một ý nghĩ.

Chỉ là, Thần cấp cửu giai cũng không phải là giới hạn cao nhất, có lẽ chỉ khi chính thức đến Thiên thần cấp thì mới có thể hoàn toàn khống chế vạn vật, mà Thần cấp cửu giai bây giờ cũng chỉ là một con đường mòn đi đến đích cuối cùng mà thôi. Đã có năng lực Thần cấp cửu giai thì từ Âm Chi Sâm Lâm để đến Thần Điện cũng dễ dàng hơn. Trong Âm Chi Sâm Lâm, nguy hiểm nhất chính là hung thú, không ít hung thú hung mãnh đã đạt tới Thần cấp bát giai. Đây cũng có thể là nguyên nhân vì sao không người nào dám xâm nhập vào đây. Hung thú mặc dù không có trí tuệ nhưng cũng có năng lực. Cứ thử tưởng tượng cao thủ Thần cấp bát giai đã là thực lực cường đại cỡ nào ở đại lục Thần Chi, nhưng trong Âm Chi Sâm Lâm thì nó chỉ là một sự tồn tại rất bình thường. Loại cảm giác này giống như một cao thủ Thần cấp đột nhiên xuất hiện ở đại lục Tranh Vành vậy, hoàn toàn là một cấp độ chênh lệch. Đừng nói đến cao thủ Thần cấp bình thường, cho dù có là Thần cấp bát giai cũng không dám tự tiện dạo loạn trong Âm Chi Sâm Lâm. Không may mà gặp được một vài hung thú Thần cấp bát giai còn dễ đối phó, chứ lỡ như gặp cả đàn thì chỉ còn chờ làm một bữa lót dạ cho chúng.

Thần Điện hoàn toàn khác biệt với sự tưởng tượng uy vũ sâm nghiêm của Vân Liệt Diễm. Âm Chi Sâm Lâm vẫn luôn mang theo bầu không khí lơ mơ u ám, tựa như chưa từng xuất hiện ánh sáng ban ngày. Thế nhưng Thần Điện lại không giống thế, sáng nắng mặt trời chói chang soi rọi khắp mọi nơi.

Bốn hẻm vực ở bốn hướng không ngừng đổ nước vào hồ bao quanh Thần Điện. Dưới ánh mặt trời, hồ nước tản ra từng tia sáng bảy màu tựa như những viên bảo thạch quý giá. Chính giữa hồ nước chính là Thần Điện. Một tòa thành bằng bạch ngọc được vây quanh bởi từng lớp hoa lá cây cảnh. Bạch ngọc nhiều như vậy, quả thật khiến cho người ta lóa mắt. Trong Thần Điện có một tòa tháp hình trụ sừng sững, hẳn là nơi cất chứa bảy viên ngọc căn nguyên và ngọc Khai Nguyên trong truyền thuyết.

“Nơi này đẹp quá!” Đóa Đóa nhin không được cảm khái. Thật sự là quá đẹp, nàng chưa từng nhìn thấy nơi nào đẹp như vậy.

Nơi nơi đều đắm chìm trong một mảnh vàng sáng rỡ. Xung quang tòa thành ngoại trừ cây cối ra thì còn có những mảng hoa đủ màu, hương thơm ngập tràn khắp nơi. Quang cảnh không giống như nơi phàm trần, đây là tiên cảnh.

“Ngục Tu, nếu có chuyện gì xảy ra thì đưa bọn chúng rời khỏi đây” Vân Liệt Diễm dẫn đầu nhảy qua hồ, đặt chân lên quảng trường bên ngoài tòa thành. Thứ nàng muốn hẳn là ở bên trong tòa tháp.

Ngục Tu cùng bọn Đóa Đóa cũng nhảy theo.

Vân Liệt Diễm ôm Tử Mộ, từng bước đi về phía tòa tháp. Trên đoạn đường này cũng không gặp bất kỳ trở ngại nào. Thế nhưng đến khi bước vào Thần Điện, nàng lại kinh ngạc đến kêu ra tiếng.

Đứng trước mặt nàng không ngờ lại là... Phượng Tâm Nghiên!

Sao có thể? Vân Liệt Diễm xác định mình không nhìn lầm, nhưng nữ nhân trước mặt này quả thật là mẫu thân đã biến mất khỏi thủy lao ở gia tộc Thủy thị của nàng.

“Sao vậy Diễm nhi, ngay cả nương cũng không nhận ra sao?” Phượng Tâm Nghiên cong đuôi chân mày cười với Vân Liệt Diễm.

“Bà rốt cuộc là ai?” Vân Liệt Diễm nhú mày, lại nhớ đến lời Hắc Báo. Hắc nói, mẫu thân của nàng có lẽ đã chết, có lẽ cũng không, có khi nhìn thấy cũng không nhất định là sự thật.

Ngày đó Phượng tâm Nghiên ở trong thủy lao, nhưng vì sao lại biến mất? Ai đã đưa bà ấy đi? Tại sao Hắc Báo lại nói như vậy? Hắc đã đi theo mẫu thân nhiều năm, không thể nào nhận nhầm người. Có thể giải thích cũng chỉ có người hắc nhìn thấy trong thủy lao không phải là Phượng Tâm Nghiên. Tuy nhiên, nếu như không phải thì tại sao hắc lại bị bắt ở đó? Chẳng phải hắc bị bắt cùng với mẫu thân sao? Trong chuyện này, nhất định có chỗ nào đó không đúng.

“Diễm nhi, con thật sự không nhớ nương sao?” Phượng Tâm Nghiên vẫn mỉm cười.

Trong đầu Vân Liệt Diễm thoáng hiện lên bóng dáng Phượng Tâm Nghiên mơ hồ.

“Bà không phải!” Thật ra Vân Liệt Diễm cũng không dám chắc chắn người trước mắt này có thật sự là Phượng Tâm Nghiên hay không, nhưng trực giác bảo với nàng người này có vấn đề, nàng nhất định không được tin. Không biết vì sao Vân Liệt Diễm lại có cảm giác mãnh liệt như vậy.

“Diễm nhi, con làm nương đau lòng” Phượng Tâm Nghiên thở dài một hơi, nói: “Mẫu thân khổ cực sinh con ra, con trời sinh ngốc ngốc khờ khờ mà mẫu thân chưa từng ghét bỏ con. Thế nhưng bây giờ con lại đối xử với mẫu thân như vậy. Diễm nhi, con nhẫn tâm như vậy sao?”

“Vậy bà nói thử xem, tại sao bà lại ở đây?” Vân Liệt Diễm nhíu mày, nàng thật sự không ngờ Phượng Tâm Nghiên lại xuất hiện ở nơi này.

“Mẫu thân đến đây là vì chờ con. Diễm nhi, ta biết con sẽ quay về, cho nên mẫu thân vẫn luôn ở nơi này chờ con” Phượng Tâm Nghiên nhìn Vân Liệt Diễm, nhẹ giọng nói.

“Bà nói dối!” Nếu vừa rồi Vân Liệt Diễm còn nghi ngờ thì bây giờ nàng đã có thể xác định nữ nhân này không phải là Phượng Tâm Nghiên. Tuy nàng cùng Phượng Tâm Nghiên chưa từng gặp nhau, duyên phận vô cùng mỏng, nhưng Vân Liệt Diễm không hề tin một chút cảm giác mẫu tử bọn họ cũng không có, đối diện với nhau như hai người xa lạ. Nếu đối lại là Đóa Đóa, nếu con bé xảy ra chuyện gì nàng cũng đều có thể cảm nhận được, càng khỏi nói là đứng trước mặt nhau. Nàng chưa gặp lại Thiểm Thiểm qua nhiều năm, nhưng chỉ cần một cái liếc mắt cũng đã nhận ra nó. Có rất nhiều chuyện, thật sự không thể nhìn bề ngoài của chúng.

“Diễm nhi, đừng có không ngoan như vậy, mẫu thân không thích Diễm nhi không ngoan” Phượng Tâm Nghiên cong khóe môi.

“Nói đi, bà là ai? Bà có mục đích gì?” Lúc này, cho dù Phượng Tâm Nghiên nói cái gì Vân Liệt Diễm cũng sẽ không tin. Trước khoan hãy nói Vân Liệt Diễm không có một chút cảm giác quen thuộc, mà chuyện nàng đến Thần Điện làm sao Phượng Tâm Nghiên biết được? Cho dù Phượng Tâm Nghiên có đến đại lục Thần Chi cũng không có khả năng biết nàng sẽ đến Thần Điện.

“Ha ha... Diễm nhi, con thật sự không phải là một đứa bé ngoan!” Phượng Tâm Nghiên bắt đầu dỗi dắc dĩ lắc lắc đầu, nói: “Vốn còn muốn tâm sự lâu hơn một chút với con, dù sao tốt xấu gì chúng ta cũng là mẫu tử. Thật đúng là luyến tiếc, ta đành phải hủy con rồi!”

Vân Liệt Diễm cười lạnh, nữ nhân này quả thật có vấn đề. Xem ra đối phương cũng không có để nàng vào mắt, nếu không cũng sẽ không dễ dàng để lộ mục đích thật của ra bản thân như vậy.

“Ít nói nhảm, ra tay đi!” Vân Liệt Diễm ghét nhất là kẻ dong dài, muốn đánh liền, đừng có nói những lời vô nghĩa.

Đặt Tử Mộ sang một bên, Vân Liệt Diễm lạnh lùng nhìn Phượng Tâm Nghiên.

“Diễm nhi, lấy ngọc căn nguyên ra đây thì ta sẽ tha cho con một mạng, thậm chí còn giúp con cứu tình nhân nhỏ bé của con. Chuyện nhất cử lưỡng tiện như vậy, con thật sự không muốn sao?” Phượng Tâm Nghiên đề nghị.

“Muốn cái đầu của bà!” Vân Liệt Diễm hừ lạnh “Giết bà, ta vẫn cứu được người”

“Vậy thì thật là đáng tiếc, con thật sự không cứu được hắc đầu” Phượng Tâm Nghiên mỉm cười nhích người, để lộ ra một cây thập tự sau lưng.

Thế nhưng, Hàn Chỉ lại bị xích chặt trên cây thập tự, hai mắt không chút tiêu cự.

“Bà bắt hắc?” Vân Liệt Diễm kinh ngạc, thực lực của Hàn Chỉ đã đến Thần cấp cửu giai, ngay cả nàng cũng không phải là đối thủ của hắc. Vậy mà bây giờ hắc lại bị bắt, bị trói, mà một chút phản ứng cũng không có. Điều này chứng tỏ hắc không phải là đối thủ của Phượng Tâm Nghiên, mà nàng lại càng không thể nào là đối thủ của bà ta.

Rốt cuộc bà ta là ai? Vì sao có thể mạnh như vậy?

“Ha ha... Chuyện càng lúc càng thú vị nha!” Phượng Tâm Nghiên cười nhẹ, nói: “Không ngờ vận mệnh lại là thứ kỳ diệu như thế! Con hãy chọn đi, người yêu hay tình nhân?”

“Bà...” Vân Liệt Diễm mờ mịt, không biết ý của bà ta là gì. Trong lòng chẳng biết vì sao lại cảm thấy không tốt ngay thời khắc nàng nhìn thấy Hàn Chỉ. Cảm giác này khiến cho nàng sợ hãi, sợ hãi chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.

“Sao? Không dám à?” Phượng Tâm Nghiên nhú mào, nói: “Ha ha... Đừng sợ, đây là một chuyện rất thú vị. Diễm nhi, con thật sự chưa từng nghi ngờ vì sao phu quân của mình lại cường đại như thế sao? Tốc độ tu luyện của hần thậm chí còn nhanh hơn con gấp mấy lần, vậy mà con không cảm thấy kỳ lạ sao? Con nên sớm phát hiện ra vấn đề của hần mới phải, bây giờ con sẽ được nhìn thấy chân tướng, đảm bảo vô cùng kích động và chờ mong”

Hàn Chỉ có vấn đề...

Trong đầu Vân Liệt Diễm không ngừng lặp lại những lời này. Nàng nhớ lại lời mỹ nữ áo đỏ từng nói, Hàn Chỉ có vấn đề.

Không! Hàn Chỉ làm sao có chuyện gì được? Làm sao có thể?

“Hần là Băng Long, thuộc gia tộc Thần Long” Đúng lúc này, thanh âm của Ngục Tu vang lên.

“Chắc chắn, thật đúng là náo nhiệt! Minh Vương đứng đầu Minh Giới lại đến đây, còn có cả Mạn Châu Sa nữa. Ha ha... Minh Vương, ôm người yêu của mình, lại trở mắt nhìn nàng ta yêu người khác, mùi vị khổ sở có thích không?” Phượng Tâm Nghiên đáng tiếc lắc lắc đầu, sau đó tầm mắt dừng trên người Vàng, đuôi lông mày khẽ nhíu.

“Toàn là những nhân vật không ngờ đến. Thần thú Kim Diễm Sư, mùi vị đau đớn của thiên đạo vạn quả thể nào? Tất cả các người đều đáng thương, trở mắt nhìn người mình yêu quên mất mình, cam chịu đau đớn cứu hần, ngu ngốc đến thế là cùng! Vận mệnh quả nhiên là thứ kỳ diệu, cứ hưởng thụ những thống khổ kia từ từ nẩy mầm, mọc rễ trong lòng của người đi. Tại sao người lại không hận? Đúng ra người nên giết hần, để cho hần cũng nếm thử mùi vị đau khổ đó mới công bằng với chính người, không phải sao? Sao nào, có muốn ta giúp một tay không?” Phượng Tâm Nghiên cười đến mị hoặc. Nhìn tất cả bọn họ chấp nhận vận mệnh bị tra tấn thật sự là một cảm giác sung sướng nói không nên lời.

“Câm miệng! Đồ biến thái!” Vân Liệt Diễm nổi giận, gầm lên một tiếng.

“Thẹn quá hoá giận! Không nên kích động, Diễm nhi, con vẫn còn may mắn hơn so với bọn họ bởi vì cho dù con có chọn ai cũng đều lưu lại một người. Con ngấm lại đi, Hỏa Tử Mộ kia vì con mà nhiều lần ném bỏ mạng của mình, con nhẫn tâm nhìn hần chết sao? Còn có Hàn Chỉ, con biết hần đã nhìn thấy gì khi ở hầm băng hay không? Đó là một hình ảnh phản kích đến nhường nào, bây giờ hình ảnh đó vẫn không ngừng lặp đi lặp lại trước mắt hần. Ta tin rằng, mùi vị này cũng rất khổ sở!” Phượng Tâm Nghiên nhàn nhả dựa vào cánh cổng lớn của Thần Điện, bộ dáng đang xem kịch vui.

“Ngay thời điểm hần đột phá, có người đã tạo ra huyền ảnh khiến cho thần trí của hần bị ảnh hưởng trầm trọng. Mặc dù đột phá Thần cấp cứu giai nhưng huyền ảnh đó lại không ngừng lặp lại trước mắt hần. Người tạo ra huyền ảnh lại là người có thể khống chế hần, biến hần thành công cụ cho mình sử dụng” Ngục Tu nhìn Hàn Chỉ, sau đó nói với Vân Liệt Diễm.

“Vậy hần nhìn thấy những gì?” Vân Liệt Diễm lo lắng lùi về sau vài bước. Nàng đột nhiên sợ hãi, sợ hãi khi biết được Hàn Chỉ nhìn thấy hình ảnh gì.

“Đương nhiên là thấy cảnh con cùng Hỏa Tử Mộ trần trụi triển miên nha, từng cảnh từng cảnh không ngừng lặp đến lặp đi. Ha ha... Ta nghĩ cả đời này hần cũng khó mà quên được đó!” Phượng Tâm Nghiên đùa cợt.

“Bà là đồ điên!” Vân Liệt Diễm vươn tay, một hỏa cầu khổng lồ bay về phía Phượng Tâm Nghiên.

“Chắc chắn, đâu có gì lạ đâu, ta chỉ vung tay một cái là hần được hình thấy hình ảnh chân thật đó mà thôi” Phượng Tâm Nghiên nháy nháy mắt, nói tiếp: “Vẫn phải nói lời cảm ơn với con, nếu không thì ta cũng không thể hoàn toàn mãn kịch này thuận lợi như vậy được”

Vân Liệt Diễm dùng ánh mắt không thể tưởng nhìn chăm chăm Phượng Tâm Nghiên, sau đó lão đảo lui về sau vài bước “Là bà... Là bà...”

Cuối cùng Vân Liệt Diễm cũng rõ chuyện gì đã xảy ra.

“Ngay từ đầu mục tiêu của bà chính là ta. Bà biết ta xuất hiện ở Kim thành cho nên đã cố ý dùng bức họa của mẫu thân ta dẫn dụ Hàn Chỉ chui đầu vào lưới. Ngày đó bà biến mất khỏi thủy lao là do Hàn Chỉ cứu bà, lại không ngờ bà nhân cơ hội đó xuống tay với hắn, tạo ra huyền ảnh khiến hắn mắc mưu. Thế nhưng hắn không tin bà cho nên đi vào hầm băng, hoàn cảnh Tử Mộ sưởi ấm cứu ta bên trong đã tạo cơ hội cho bà khiến Hàn Chỉ tận mắt nhìn thấy bọn ta ở bên cạnh nhau. Sau đó bà lợi dụng chuyện này chờ đến khi hắn đột phá, lại không ngừng chế tạo huyền ảnh khiến hắn tẩu hỏa nhập ma. Bà lại sai khiến hắn giết hại người ở Hỏa thành, làm cho thất đại gia tộc đưa quân đến Hàn thành, và đồng thời chính là cơ hội cho hắn ra tay tiêu diệt bọn họ. Khi đó, mục đích của bà chính là ngọc căn nguyên, chỉ tiếc Tử Mộ đã chắn cho ta, cho nên bà không hoàn thành được mục đích của mình. Tuy nhiên, muốn cứu Tử Mộ thì chỉ có thể dựa vào ngọc Khai Minh, cho nên bà từng bước dẫn ta đến nơi này. Mà bà, vẫn luôn ở bên cạnh Hàn Chỉ” Vân Liệt Diễm chỉ tay vào Phượng Tâm Nghiên, suy nghĩ cẩn thận rồi sâu chuỗi từng chuyện.

Hắc Báo bị bắt hẵn là đang ở bên Phượng Tâm Nghiên, cho nên mới bị dính líu. Khi đó có thể Hắc Báo đã phát hiện ra Phượng Tâm Nghiên này không phải là Phượng Tâm Nghiên kia, nhưng đã không còn kịp nữa. Trong thủy lao, nhất định hắn cũng đã nhìn thấy Hàn Chỉ cứu Phượng Tâm Nghiên ra, sau đó Phượng Tâm Nghiên nói cho Hàn Chỉ bà ta là mẫu thân của nàng. Thế nhưng Hắc Báo cũng không quan tâm lắm đến chuyện này, bởi vì hắn không biết Hàn Chỉ là ai, lại càng không biết mối quan hệ giữa Hàn Chỉ và nàng là gì. Điều duy nhất hắn biết chính là Phượng Tâm Nghiên có vấn đề. Thế cho nên, ngay giây phút gặp nàng thì hắn đã nói những lời kia, bởi vì hắn không biết Phượng Tâm Nghiên chân chính đang ở đâu, không biết bà ấy còn sống hay đã chết. Hắn nói nhìn thấy cũng không nhất định là sự thật, có lẽ vì muốn báo cho nàng biết Phượng Tâm Nghiên kia có vấn đề, nhưng chính hắn cũng không biết vấn đề này là gì.

Vân Liệt Diễm vẫn luôn không hiểu ý hắn, bây giờ thì lại hiểu rõ. Hắn muốn nói với nàng Phượng Tâm Nghiên này không nhất định là Phượng Tâm Nghiên chân chính.

“Ta chỉ không rõ rốt cuộc bà là ai, vì sao bà lại biết rõ về ta như thế? Vì sao bà biết đã thu thập đủ bảy viên ngọc căn nguyên?” Đây mới là chuyện Vân Liệt Diễm luôn luôn nghi ngờ. Người này vì sao lại lợi hại như vậy, tính toán lại sít sao như thế? Thậm chí bà ta còn biết quan hệ giữa nàng, Hàn Chỉ và Tử Mộ, rồi lợi dụng nó một cách hoàn toàn. Nếu như nói bà ta là người ở bên cạnh nàng thì là không thể nào, còn nếu không phải người bên cạnh nàng thì tại sao lại biết rõ về nàng như thế?

“Ha ha ha!” Phượng Tâm Nghiên cười nói: “Ta còn tưởng rằng con sẽ không hỏi nữa đấy! Thật là một đứa nhỏ thông minh, nhưng vĩnh viễn con cũng không đoán được ta là ai. Ta thật sự không phải người bên cạnh con, cũng chưa từng xuất hiện bên cạnh con. Không cần phải ở bên cạnh con mới có thể biết mọi chuyện về con. Những chuyện ta muốn biết, ta đều có thể biết. Chúa tể đương nhiên phải biết mọi chuyện trên đời này”

“Bà đã đến Thiên thần cấp?” Vân Liệt Diễm kinh ngạc, không phải cấp độ này không có tồn tại sao?

“Rất nhanh thôi! Chờ con ra quyết định là ta có thể đến Thiên thần cấp. Diễm nhi, nữ nhi thân yêu của ta, con an tâm đi, nương nhất định sẽ không bạc đãi con” Phượng Tâm Nghiên nhìn Vân Liệt Diễm, nói: “Không phải sợ, đừng cảm mà nhìn vào vận mệnh của mình, sau đó quyết định chọn một nam nhân”

“Ta không tin!” Ánh sáng trắng quanh thân Vân Liệt Diễm bắt đầu khởi động, sau đó bốc cháy thành một ngọn lửa hùng hực. Màu sắc của ngọn lửa từ từ chuyển từ đỏ sang trắng nhạt, sau đó biến thành từng đợt Hỏa Long đánh về phía Phượng Tâm Nghiên.

Phượng Tâm Nghiên lại vẫn chỉ cười cười, tùy ý vung tay đánh tay công kích của Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm kinh ngạc nhìn bà ta bằng ánh mắt không thể tin, ánh sáng sau cái vung tay của bà ta đậm hơn nàng rất nhiều.

Điều này chứng tỏ bà ta ít nhất cũng là Thần cấp cửu giai cấp ba, thậm chí còn mơ hồ chạm mốc Thiên thần cấp. Chỉ cần một trợ lực nho nhỏ nữa thôi là bà ta đã có thể trở thành chúa tể, trở thành chủ nhân

của không gian này.

“Bây giờ thì tin chưa?” Phượng Tâm Nghiên vẫn cười không chút để ý như cũ, hoàn toàn không đặt sự phẫn nộ của Vân Liệt Diễm vào mắt.

“Nhìn đi, thật ra con cũng rất muốn biết đáp án không phải sao?” Phượng Tâm Nghiên nhếch khóe môi. Bà đã tính toán từ lâu, bảy viên ngọc căn nguyên sẽ được thu thập lại một lần nữa, đại lục Thần Chi cũng sẽ bị tẩy rửa. Thế nhưng không ngờ lại khiến cho bà phát hiện ra chuyện thú vị như vậy. Hỏa Phượng Hoàng ơi Hỏa Phượng Hoàng, không phải ngươi luôn xưng là Vương Phượng Hoàng hay sao? Hôm nay ta muốn nhìn xem Vương Phượng Hoàng này sẽ lựa chọn như thế nào khi gặp tình kiếp của mình.

Vân Liệt Diễm nhìn về phía Hàn Chỉ, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt tiến vào không gian tinh thần: “Tiểu Nhẫn, ngọc Khai Nguyên đang ở đâu?”

Vân Liệt Diễm nghe thấy tiếng tim mình đập, tiết tấu ngày càng nhanh hơn.

“Chủ nhân, ngọc Khai Nguyên đang ở trong Thần Điện, trên cây thập tự” Tiểu Nhẫn đáp, thanh âm tràn đầy kích động.

“Người... lặp lại một lần nữa!” Vân Liệt Diễm lòng bùng nổ, không nghe thấy thanh âm của mình, cũng không nghe thấy thanh âm của Tiểu Nhẫn.

“Ồ... Ở trong Thần Điện, trên cây thập tự! Chủ nhân, người làm sao vậy?” Tiểu Nhẫn cảm thấy kỳ lạ, không phải tìm được ngọc Khai Nguyên thì chủ nhân sẽ vui vẻ sao?

Vân Liệt Diễm mở mắt, nhìn về phía cây thập tự trong Thần Điện. Đó là... Hàn Chỉ.

Trong đầu nàng âm một tiếng, nổ tung, trống rỗng, cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe thấy.

“Sao nào? Có phải rất thú vị hay không? Người đời muốn tìm ngọc Khai Nguyên, thế nhưng nó lại ở đây nha!” Phượng Tâm Nghiên nhin không được cười ra tiếng “Gia tộc Thần Long tìm kiếm ngọc Khai Nguyên suốt vạn năm, không ngờ nó lại nằm ở chỗ này. Làm sao lại không kinh ngạc cho được? Chính ta còn bị hoảng sợ đây này, thật là một nam nhân tuần tú!”

Vân Liệt Diễm ngã ngối trên mặt đất.

“Ha ha... Không phải con muốn cứu tình nhân nhỏ bé của mình sao? Con xem đi, Tử Mộ bên cạnh con đã không còn bao nhiêu thời gian nữa rồi. Bà ngày, nhiều lắm là ba ngày nữa thì hắc phi phách tán. Con muốn cứu hắc không? Ha ha... Nếu con muốn cứu hắc thì phải giết phu quân thân yêu của mình đó nha! Chỉ có phu quân của con mới có thể cứu hắc. Thế nhưng ta rất tò mò con sẽ chọn người nào, có chọn để phu quân của mình sống và khiến cho tình nhân của mình chết hay không. Ta có nên nhắc nhở nếu Hàn Chỉ không chết, ngọc Khai Nguyên cũng không hiện nguyên hình hay không nhỉ? Dù sao, chính bản thân hắc cũng là ngọc Khai Nguyên!” Phượng Tâm Nghiên nhìn thấy biểu cảm của Vân Liệt Diễm, sáng khoái cười rộ lên. Nàng thích nhìn bộ dáng thống khổ của bọn họ như vậy, thật sự là quá sung sướng.

Ngọc Khai Nguyên chính là nguồn năng lượng cường đại ổn định cả không gian này. Năm đó, ngọc Khai Nguyên biến mất khiến cho tất cả mọi người đều nghĩ do gia tộc Thần Long bất cẩn đánh mất nó. Thực tế thì ngọc Khai Nguyên chỉ không cẩn thận rơi vào luân hồi mà thôi, sau đó hắc trở lại, không phải lấy tư thể ngọc Khai Nguyên trở lại mà là tư thể của một con người. Chỉ có giết hắc mới có thể mang ngọc Khai Nguyên quay về. Thế nhưng bà không thể giết hắc, không ai có thể giết chết ngọc Khai Nguyên mà không khiến cho hắc luân hồi một lần nữa, cho dù có là Thiên thần cấp. Trừ phi có người khiến cho hắc cam tâm tình nguyện hóa thành ngọc Khai Nguyên. Cho nên bà mới tạo ra một màn như vậy, vốn định khiến cho Vân Liệt Diễm bị thương, rồi hắc sẽ hóa thành ngọc Khai Nguyên cứu nàng ta, như vậy thì bà có thể nhân cơ hội đoạt lấy nó. Không ngờ, người bị thương lại là Hỏa Tử Mộ.

Tuy nhiên mọi chuyện cũng không sai bao nhiêu. Vân Liệt Diễm làm sao có thể để nam nhân cam nguyện tình nguyện chết vì nàng chết được. Nàng không làm được, chắc chắn không làm được, cho nên nàng nhất định sẽ cứu hắc. Nếu nàng mở miệng, Hàn Chỉ nhất định sẽ thỏa mãn tâm nguyện của nàng.

Ha ha... Trò chơi này càng ngày càng thú vị!

“Ta không tin! Ta không tin sẽ không có cách khác! Cho dù không có cách khác thì ta cũng sẽ không để cho bà sống, bởi vì bà không đáng sống trên đời này!” Vân Liệt Diễm đột nhiên đứng lên, hai mắt nàng đỏ như máu. Ngọn lửa quanh thân nàng rực cháy, Ngục Tu cùng mọi người đứng sau lưng nàng cũng vận sức chờ phát động.

Năm luồng sáng cùng lúc đánh tới Phượng Tâm Nghiên. Vân Liệt Diễm không tin nàng không giết được bà ta, chỉ cần bà ta còn chưa đến Thiên thần cấp thì cũng chỉ là một cường giả Thần cấp bình thường. Nàng đã đột phá Thần cấp cửu giai, nàng không tin mình không thể khiến bà ta tổn thương!

Quả cầu năng lượng khổng lồ tụ tập trên không, sau đó hung hăng đánh tới Phượng Tâm Nghiên. Phượng Tâm Nghiên bật người nhảy lên, hai tay khê mở, từng tia sáng trắng tích tụ trước mặt bà ngăn lại công kích của Vân Liệt Diễm. Quả cầu năng lượng bị bà ta đánh trở về, năm cột sáng cũng hướng về phía năm người.

Vân Liệt Diễm tránh được, nhưng những người còn lại cũng không thể tránh, bị đánh cho ngã nhào trên đất, học máu hôn mê. Duy nhất Ngục Tu là còn tỉnh, nhưng tình trạng cũng không tốt hơn bao nhiêu.

“Ngục Tu, đưa bọn nhỏ rời khỏi đây. Mau!” Vân Liệt Diễm la lớn. Không được, nàng không thể để cho bọn nhỏ ở lại đây. Thực lực chênh lệch lớn lại vô cùng nguy hiểm, chính nàng còn không ngờ sẽ gặp đối thủ cường đại như thế.

Ngục Tu cũng không cựa mạnh, vừa ra tay đã biết có sự chênh lệch, tiếp tục ở đây tất cả đều sẽ chết. Thế nhưng Phượng Tâm Nghiên lại không có ý định bỏ qua cho bọn họ. Bốn cột sáng hình loan điều khổng lồ ngay lập tức tập kích về hướng đó. Vân Liệt Diễm giận dữ, vội vàng phi thân lên che chắn, lại bị một loan điều đánh ngã xuống đất.

Nàng phun ra một ngụm máu tươi, sau đó trở mắt nhìn ba loan điều còn lại bay về phía bọn họ mà một biện pháp cũng không có.

Ngục Tu vội vàng che chắn cho Đóa Đóa, nhưng Thiểm Thiểm cùng Vàng lại không tránh được một kiếp.

“Dừng tay!” Vân Liệt Diễm la lớn, nhưng Phượng Tâm Nghiên lại như không hề nghe thấy, hai tay vẩy mạnh, vô số loan điều bay về phía Tử Mộ.

“Không!” Vân Liệt Diễm hô to.

“Ha ha ha... Hỏa Phượng Hoàng, hôm nay ta muốn làm cho người biết, bộ tộc đứng đầu thiên hạ trong gia tộc Phượng Hoàng chính là Loan Điều!” Phượng Tâm Nghiên cười lớn, không một chút ý định buông tha.

“Không!!!” Vân Liệt Diễm gục xuống trước mặt Tử Mộ, chỉ biết trở mắt nhìn vô số loan điều xuyên qua thân thể hần. Trong đầu nàng nhất thời xuất hiện rất nhiều hình ảnh.

Mấy vạn năm trước, thì ra là vậy...

Ngày đó chính là ngày Tử Mộ cùng Liệt Diễm đính ước, bọn họ đã đồng ý sẽ thành thân sau khi tìm được ngọc Khai Nguyên. Hai người ôm nhau ở Thần Điện, lắng lắng cảm nhận khoảng thời gian khó có được của chính mình.

Sau đó, một con Bạch Loan xuất hiện.

Loan Điều là một loại Phượng Hoàng, nhưng vẫn luôn bị Hỏa Phượng Hoàng áp chế, luôn luôn không cam lòng. Đợi đến khi Liệt Diễm tập hợp đầy đủ bảy viên ngọc căn nguyên, đính hôn cùng người mình yêu, chờ đợi hạnh phúc đến gần, nàng ta xuất hiện. Nàng ta muốn đoạt lấy ngọc căn nguyên, do đó đại chiến cùng Liệt Diễm.

Liệt Diễm trước đó bị thương vẫn chưa khỏi hẳn, vì không để cho Tử Mộ lo lắng nên giả vờ như mình không sao, kiên quyết không cho Tử Mộ nhúng tay vào. Thế nhưng, cuối cùng nàng lại bị Bạch Loan tổn thương đến hồn phi phách tán.

Lúc đó Tử Mộ mới biết Liệt Diễm gạt hần. Trong cơn giận dữ, hần quyết đấu cùng Bạch Loan, đương nhiên Bạch Loan không phải là đối thủ của hần. Thế cho nên, nàng ta đã nói nếu hần phá hủy công lực toàn thân thì có thể bảo vệ hồn phách của Liệt Diễm, đưa nàng tiến vào vòng xoáy luân hồi. Thậm chí, nàng ta

còn làm trò ném toàn bộ bảy viên ngọc căn nguyên xuống trần gia trước mặt Tử Mộ, tỏ ra rằng nàng ta sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà làm chuyện ác.

Tử Mộ nghe lời Bạch Loan, phá hủy công lực toàn thân, tự phong ấn chính mình để đưa Liệt Diễm vào luân hồi. Thế nhưng Bạch Loan chỉ trọng thương, vẫn chưa chết.

Hiện giờ, vạn năm trôi qua, đợi cho Vân Liệt Diễm tập hợp đầy đủ bảy viên ngọc căn nguyên một lần nữa, nàng ta lại xuất hiện.

“Bạch Loan” Toàn bộ trí nhớ đều ulla về, khỏe moi Vân Liệt Diễm hàm chứa nét cười. Thì ra là thế, một kẻ địch như vậy, có thể nào nàng cũng không nghĩ ra được. Tử Mộ vì nàng mà chịu khổ mấy vạn năm, tất cả đều do chính tay nàng ta ban tặng. Bây giờ, nàng ta lại xuất hiện lần thứ hai, lại khiến nàng rơi vào tình trạng như thế.

“Nhớ ra rồi sao? Liệt Diễm, thế giới này đã có ta thì không nên có sự xuất hiện của ngươi. Ngươi bảo ta lợi dụng lúc ngươi gặp khó khăn cũng được, bảo ta dễ tiện vô sỉ cũng không sao. Năm đó ngươi không phải là đối thủ của ta, bây giờ lại càng không phải là đối thủ của ta. Ta đã tận mắt nhìn ngươi chết, lúc này không còn Tử Mộ thứ hai có thể cứu ngươi nữa. Hẳn đã vì ngươi mà chết vài lần, ngươi cũng nên trả lại một lượt đi là vừa” Bạch Loan cười nhẹ, nói: “Ngươi chết, cho dù ta không chiếm được ngọc Khai Nguyên thì thế giới này cũng không còn người nào cường đại như ta. Ta, vẫn là chúa tể như trước, mà Hỏa Phượng Hoàng lại hồn phi phách tán, từ nay về sau tuyệt tích khỏi thế gian”

Bạch Loan cười ha hả. Liệt Diễm ơi là Liệt Diễm, ngươi cuối cùng vẫn chết trên tay ta không phải sao? Cho dù qua bao lâu ngươi vẫn không phải là đối thủ của ta, bởi vì ngươi không dễ tiện bằng ta. Thế nhưng dễ tiện thì sao? Người thắng vẫn là ta, vẫn là ta nắm thế giới này trong tay.

“Tuy nhiên ngươi cứ yên tâm, ta không để cho ngươi chết dễ dàng như vậy đâu. Nếu Hàn Chỉ không cứu ngươi, ngươi chết cũng chưa muộn” Bạch Loan xoay người, vài tia sáng bắn về phía Hàn Chỉ trên cây thập tự. Xích sắt bị đứt, Hàn Chỉ cũng mở mắt ra.

Hắn khiếp sợ nhìn Vân Liệt Diễm, thân thể của hắn cũng dần trong suốt, giống như sắp bị tiêu tán.

“Diễm nhi! Vân Liệt Diễm, nàng làm sao vậy?” Hàn Chỉ đứng lên, muốn chạy về phía nàng nhưng lại bị Bạch Loan ngăn cản.

“Ngươi muốn cứu nàng sao?” Bạch Loan nhìn Hàn Chỉ, khẽ cười nói: “Ta sẽ chỉ cho ngươi. Trừ phi ngươi chết, nếu không cũng không ai cứu được nàng. Vậy thì ngươi còn muốn cứu nàng không?”

“A Chỉ, chàng không được nghe ả ta nói bậy! Chàng đi mau, ả ta không giết được chàng, chàng đi mau!” Vân Liệt Diễm không ngừng lắc đầu với Hàn Chỉ “A Chỉ, đừng cứu ta, nghe lời, không được cứu ta!”

Nhất định, hẳn nhất định không được cứu nàng!

Mạng này của nàng vốn đã thiếu nợ Tử Mộ, bây giờ nàng trả cho Tử Mộ. Mà Hàn Chỉ tuyệt đối không thể chết được, nếu hắn chết, ngọc Khai Nguyên sẽ rơi vào tay Bạch Loan, thiên hạ này nhất định sẽ đại loạn. Hơn nữa, cho dù hắn chết thì cũng không cứu được nàng, bởi vì Bạch Loan tuyệt đối không tha cho nàng. Nàng rất hiểu Bạch Loan, năm đó nàng ta lừa Tử Mộ, khiến cho Tử Mộ phải tự mình phong ấn mấy vạn năm.

Hắn, nhất định không được cứu nàng!

“Diễm nhi!” Hàn Chỉ nhìn Vân Liệt Diễm, trong đầu đột nhiên xuất hiện toàn bộ những chuyện xảy ra mấy ngày nay. Sau đó hắn nhìn Tử Mộ đang nằm trên đất, bối rối lùi về sau vài bước.

Tất cả đều là do hắn làm sao?

Mấy ngày nay, rốt cuộc hắn đã làm cái gì?

“Đừng đến đây! A Chỉ, ta xin chàng, đừng có tin lời ả ta nói. Nếu chàng cứu ta, ta sẽ càng chết nhanh hơn!” Vân Liệt Diễm liều mạng lắc đầu.

“Ngươi thật sự có thể trở mặt nhìn nàng chết sao? Ngươi thật sự không cứu nàng sao? Nếu ngươi không cứu nàng, vậy thì nàng sẽ như hình với bóng cùng một nam nhân khác, mà ngươi chỉ có thể trở mặt nhìn

hai người bọn họ ân ái triền miên, cùng sống cùng chết. Người đã quên mình từng nhìn thấy hình ảnh gì rồi sao? Cảnh tượng đó không ngừng trình diễn trước mắt người, người cảm thấy mình sẽ nhìn được sao? Người thật sự muốn nhường nàng cho người khác sao?” Bạch Loan tiếp tục mê hoặc Hàn Chỉ.

Hàn Chỉ bước từng bước về phía Vân Liệt Diễm.

“Không!!!” Vân Liệt Diễm gào thét.

Đừng! Đừng mà!

Một cột sáng từ trên trời giáng xuống bao trùm lấy Vân Liệt Diễm. Thân thể nàng bay lên trời, hóa thành một Hỏa Phượng Hoàng khổng lồ, tiếng kêu vang vọng khắp đại lục Thần Chi.

“Không... Không thể nào! Chuyện này không thể nào xảy ra được!” Bạch Loan lui về sau vài bước, ngã ngồi xuống đất. Làm sao có thể? Hồn phách của Liệt Diễm đã bay tán loạn, cho dù có ngọc Khai Nguyên cũng không thể cứu nàng ta một mạng, làm sao nàng ta có thể sống lại một lần nữa? Nhất định là ảo giác của nàng, nhất định là như vậy!

Thân ảnh lửa đỏ bay quanh trên đầu Thần Điện, tia sáng bảy màu quanh quẩn toàn thân nàng, sau đó từ từ hội tụ cùng một chỗ rồi biến thành một màu trắng nhợt nhạt, sau đó hình thành một màu trắng tinh khiết trong lành như ánh mặt trời.

Thiên thần cấp!

Bóng dáng lửa đỏ kia chiếu rọi cả bầu trời, sau đó bay về phía mặt trời.

Bạch Loan lắc lắc đầu. Không! Không đâu! Tại sao có thể như vậy? Làm sao có thể như vậy?

Vân Liệt Diễm dừng lại trước mặt Bạch Loan, từng bước từng bước đi về phía nàng ta.

“Tại sao? Tại sao?” Bạch Loan không thể nào tin được. Nàng tu luyện mấy vạn năm cũng không thể đạt được cảnh giới này. Nàng trả giá nhiều như vậy, cố gắng nhiều như vậy, lại một mực không thể đột phá rào cản. Nàng ta dựa vào cái gì mà có thể làm được điều này chứ?

Ông trời tại sao lại bất công như thế?

Vân Liệt Diễm nâng tay, từng tia sáng trắng tinh khiến bao quanh thân thể bốn người Thiểm Thiểm, cuối cùng mới dừng trước mặt Bạch Loan.

“Bạch Loan, người cũng đã biết gia tộc Phượng Hoàng có năng lượng cường đại gì đúng không?” Trên mặt Vân Liệt Diễm không có bất kỳ buồn vui hay phẫn nộ nào, nàng chỉ thản nhiên nhìn Bạch Loan.

“Niết Bàn” Bạch Loan che mặt. Phượng Hoàng Niết Bàn, nàng lại quên mất chuyện này.

Gia tộc Phượng Hoàng cũng là vì có thể tìm được đường sống trong chỗ chết mới trọng sinh trong hỏa diễm, sau đó lần lượt sinh ra đời, lần lượt tu luyện thực lực cường đại. Muốn Niết Bàn, không chỉ phải tăng cường thực lực mà còn phải rèn luyện linh hồn.

Nàng thua, thật sự thua!

“Ha ha ha... Liệt Diễm, ta vẫn không sánh bằng người. Ha ha... Bất quá người thắng ta nhưng vẫn không thần được vận mệnh, không phải sao?” Bạch Loan cười to “Ta chết thì đã sao? Người còn sống mới khiến cho ta càng vui vẻ hơn. Hai nam nhân yêu người, từ đầu đến cuối người chỉ có thể chọn một mà thôi. Ta cho người biết, bị năng lượng của ngọc Khai Nguyên tổn thương, không có ngọc Khai Nguyên thì tuyệt đối không có khả năng cải tử hoàn sinh. Người cứ trơ mắt nhìn tình nhân của người từ từ chết trước mặt người, sau đó là hồn phi phách tán, vĩnh viễn không thể siêu sinh!”

Bạch Loan đột nhiên bay ra khỏi Thần Điện, hóa thành một con Bạch Loan khổng lồ, quanh quẩn trên không trung, sau đó thân thể âm ỉ nổ tung.

Tự bạo chính là phương thức chọn cái chết tàn nhẫn nhất.

Không trung dần dần an tĩnh lại, Vân Liệt Diễm nhẹ nhàng thở dài. Trên thế giới này, rốt cuộc thứ gì mới là quan trọng nhất? Sinh mệnh trường tồn mãi mãi sao? Quyền lợi cùng địa vị cao nhất sao? Hay là thực lực có thể hủy thiên diệt địa?

Không phải! Một người có thể sống bao lâu cũng không quan trọng, có được quyền thế ít hay nhiều cũng không quan trọng, thực lực cường đại hay không lại càng không quan trọng. Quan trọng chính là... có thể ở bên cạnh người mình yêu, tự do tự tại.

Từ đầu, nàng đã vì mục tiêu này mà cố gắng. Thế nhưng cuối cùng nàng vẫn chạy không thoát vận mệnh sao?

“Diễm nhi, xin lỗi, thật sự xin lỗi nàng” Hàn Chỉ từ phía sau ôm chặt lấy Vân Liệt Diễm, là do hắn không cẩn thận trúng bẫy của kẻ thù cho nên mới tạo thành hậu quả của ngày hôm nay.

“A Chỉ, ta rất nhớ chàng” Nước mắt từ khóe mắt Vân Liệt Diễm chảy xuống, nàng xoay người dựa vào lòng Hàn Chỉ khóc rống.

“Ta cũng nhớ nàng, rất nhớ... rất nhớ...” Hàn Chỉ ôm chặt lấy Vân Liệt Diễm, thủ thủ: “Thừa dịp bọn nhỏ còn ngủ, chúng ta đến nơi chỉ có ta và nàng thôi, được không?”

Vân Liệt Diễm làm ồ trong lòng Hàn Chỉ, nhẹ giọng đáp: “Được”

Chỉ có hai người bọn họ, cái gì cũng không muốn, cái gì cũng không cần quan tâm.

Nàng có rất nhiều, rất nhiều lời muốn nói với hắn. Nàng nhớ, rất nhớ hắn, mỗi ngày đều nhớ hắn, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nhớ hắn nhiều như vậy, nhớ đến đau lòng.

Hàn Chỉ ôm Vân Liệt Diễm bước ra khỏi tòa tháp, đến tòa thành bên hồ. Làn gác hướng về phía mặt trời, ánh mặt trời đúng lúc chiếu rọi vào nơi này, rực rỡ ấm áp.

“Đây là phòng của ta” Vân Liệt Diễm nhảy xuống khỏi lòng Hàn Chỉ, vui vẻ đi đi vòng trong phòng. Ngoài cửa sổ, ao hồ chi chít uốn quanh Ám Chi Sâm Lâm, như ẩn như hiện. Trên mặt hồ, ánh vàng rực rỡ.

“Đẹp không?” Vân Liệt Diễm quay đầu, mỉm cười nhìn Hàn Chỉ.

“Không đẹp bằng nàng” Hàn Chỉ cười xấu xa đi đến, ôm nàng đặt lên giường, sau đó cả người đè lên nàng “Ta thích như vậy hơn”

“Ta cũng thích” Vân Liệt Diễm nhìn hắn, vươn tay ôm cổ hắn, sau đó chủ động dang đôi môi xinh đẹp của mình lên.

Quên đi, quên tất cả đi. Coi như cả thế giới này chỉ có hai người, coi như tất cả mọi người không có bất kỳ quan hệ nào với nàng, coi như mọi chuyện đều tốt đẹp.

Lúc này đây, hãy để cho nàng ích kỷ, cái gì cũng không muốn, chỉ muốn ở bên cạnh hắn.

Nàng chỉ muốn ôm lấy nam nhân nàng yêu, không xa không rời.

“Nương tử, ta có nói câu này với nàng bao giờ chưa nhỉ?” Từng nụ hôn tinh tế đáp lên mặt nàng, cổ nàng, ngực nàng, khiến cho nàng không ngừng thở gấp.

“Câu gì?” Thanh âm Vân Liệt Diễm mang theo khàn khàn.

“Ta yêu nàng” Hàn Chỉ áp môi vào tai nàng, khe khẽ nói.

“Phu quân, ta cũng chưa nói với chàng” Vân Liệt Diễm chủ động nghiêng hờp với hắn, dịu dàng nói: “Ta yêu chàng”

“Ta rất yêu nàng”

“Ta cũng rất yêu chàng”

Từng tiếng mật ngọt bao phủ trong thanh âm thở dốc.

Suốt ba ngày ba đêm, hần như điên như dại tra tấn nàng, ngay cả một khắc nghỉ ngơi cũng không có. Mà nàng cũng như không biết mệt nhọc hợp với hần, thậm chí cứ trao toàn bộ bản thân mình cho hần là được rồi.

Yêu, dùng cách thức nguyên thủy nhất, một lần lại một lần bày tỏ, giống như nếu dừng lại sẽ khiến cho đôi phương quên mất mình.

“A Chỉ, chúng ta sinh thêm một đứa nữa nhé?” Vân Liệt Diễm làm ỏ trong lòng Hàn Chỉ, nhẹ giọng nói.

“Ừ” Hàn Chỉ ôm thật chặt Vân Liệt Diễm, hai người ngồi trên giường ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Nàng tựa đầu vào bờ vai hần, nhìn ánh mặt trời không ngừng thay đổi sắc màu trên mặt hồ ngoài cửa sổ.

Hần nhẹ nhàng hôn lên mái tóc nàng.

Tất cả đều quên hết, quên hết đi thôi!

Sắc trời dần dần tối sầm, lại dần dần tỏa sáng. Tia nắng ban mai chiếu rọi trước giường, Vân Liệt Diễm vẫn còn ngủ say. Bên cạnh, đã không còn bóng dáng Hàn Chỉ.

Trong tòa tháp, Hàn Chỉ ngồi bên cạnh Tử Mộ, lặng lẽ nhìn hần, khóe môi mỉm cười.

“Hỏa Tử Mộ, nếu người có thể nghe thấy thì hãy cẩn thận ghi nhớ lời ta”

“Đời này, Hàn Chỉ ta chưa từng cầu xin bất kỳ ai, nhưng lần này ta cầu xin người. Nếu người tỉnh lại, xin người đừng ở bên cạnh nàng. Mặc kệ vạn năm trước người và nàng có quá khứ như thế nào thì mọi chuyện đều đã qua rồi. Bây giờ nàng là Vân Liệt Diễm, là Vân Liệt Diễm chỉ thuộc về Hàn Chỉ ta, một chút quan hệ với Hỏa Tử Mộ người cũng không có”

“Nàng là thế giới này của ta, từ lâu đã bị ta đánh dấu, mà nàng nói đó là quyền sở hữu. Ta đã là người sở hữu nàng, cho nên người không thể cướp nàng đi. Cho dù ta có hay không có ở bên cạnh nàng, người cũng không thể cướp nàng, đó là phạm pháp”

“Ta tuyệt đối sẽ không vì người thích nàng mà nhường nàng cho người. Không phải vì người không tốt, mà bởi vì nàng là của ta. Cho dù ta chết, nàng cũng phải vì ta mà thủ tiết, thủ mấy vạn năm, mấy trăm vạn năm cũng phải thủ. Ta sẽ không rời khỏi nàng quá xa, ta sẽ ở đây nhìn nàng, sẽ không cho nàng cơ hội làm xằng làm bậy, cũng sẽ không cho người cơ hội tiếp cận nàng. Người chết tâm đi!”

“Là do người không giữ chặt nàng, cho nên người không thể trách người khác. Bây giờ nàng đã không thuộc về người nữa rồi, người cũng không còn cơ hội nữa”

“Cho dù nàng có thích người, người cũng không thể nhận, xem như ta thiếu người một lần vậy, sau này ta sẽ trả”

Nói xong những lời này, hàn Chỉ cảm thấy không còn gì để nói nữa. hần quay đầu lại nhìn về phía căn phòng Vân Liệt Diễm đang ở, mỉm cười.

Ngón tay khẽ nâng đến trước mắt mình, mỉm cười vận công. Đôi mắt đau xót...

Thật ra từ lâu hần đã biết thân thể của mình không bình thường, nhất là đôi mắt. Lúc trên đường đến đại lục Thần Chi, hần vẫn không quan tâm nhiều, chỉ nghĩ rằng mình khác người thường một chút thôi. Đặt chân vào đại lục Thần Chi, gặp lại Hàn Lăng, hần biết mình là huyết mạch của bộ tộc Băng Long gia tộc Thần Long, lúc này hần mới ngỡ ra.

Cho dù là huyết mạch của gia tộc Thần Long cũng tuyệt đối không có tốc độ tu luyện nhanh như vậy. Lúc chiến đấu với Hỏa Vinh Liệt, sợ dĩ hần dám cậy mạnh chính là vì nắm chắc chiến thắng. Bất kể như thế nào, chỉ cần nhắm mắt lại, vận công, thực lực của hần lại tăng gấp bội. Cho nên, vấn đề nhất định nằm ở đôi mắt.

Thì ra lại là thế này! Hần là bản thể của ngọc Khai Nguyên sao?

Hi vọng, hần hi vọng có thể cứu được Hỏa Tử Mộ. Nếu Hỏa Tử Mộ chết, Vân Liệt Diễm sẽ không vui vẻ, mặc dù nàng sẽ cười nhưng nụ cười sẽ không còn chân thật nữa.

Thật ra hần ích kỷ, ích kỷ đến độ chỉ cần mình tốt là được rồi. Thế nhưng có Vân Liệt Diễm ở bên cạnh thì hần mới tốt được. Nếu Hỏa Tử Mộ chết, Vân Liệt Diễm nhất định sẽ không dễ chịu. Cho nên, vì để cho mình tốt, cứ như vậy mà làm thôi!

Tuy nhiên, hần phải nói trước với Hỏa Tử Mộ, đừng có tranh Vân Liệt Diễm với hần. Nàng là của hần, chỉ là của một mình hần.

Khóe môi Hàn Chỉ khẽ nhếch, sau đó hần lâm vào bóng tối vĩnh viễn.

Ngoài cửa, thân thể Vân Liệt Diễm đang tựa vào tường từ từ trượt xuống, lệ rơi đầm mắt.

139. Q.4 - Chương 141: Kết Thúc

Nửa năm sau.

Ánh mặt trời chiếu rọi trong phòng, Vân Liệt Diễm lẳng lặng ngồi bên giường.

Trên giường, Hàn Chỉ nhắm chặt hai mắt, yên giấc ngủ.

Vân Liệt Diễm nắm chặt bàn tay hần, thủ thủ: “A Chỉ, sao chàng còn chưa chịu tỉnh? Chàng ngủ đã sáu tháng rồi, nếu còn không tỉnh dậy thì ta sẽ giận thật đó”

Nói xong, Vân Liệt Diễm thở dài.

Tuy nhiên, hần còn sống đã là ơn huệ lớn nhất với nàng rồi. Ngày đó, nàng nghĩ rằng hần đã chết, thậm chí dùng khí bước chân vào Thần Điện nàng cũng không có. Nàng sợ hãi, sợ rằng mình sẽ không nhận được đau lòng, hối hận và tuyệt vọng.

Sáng hôm đó, lúc Hàn Chỉ rời khỏi phòng, nàng đã tỉnh. Thế nhưng ngoại trừ âm thầm rơi nước mắt, nàng không làm được gì cả. Nàng không muốn ngăn cản hần, bởi vì nàng biết nếu nàng cản thì Tử Mộ sẽ không còn cơ hội nào nữa. Lúc đó, đã là ngày cuối cùng không kỳ hạn. Cho nên nàng biết, nàng không thể đi.

Tuy nhiên, bảo nàng trở mặt nhìn Hàn Chỉ chết, làm sao nàng có thể chịu được? Phút giây nhìn hần ngã xuống, nàng mới hiểu không còn Hàn Chỉ, sinh mệnh của Vân Liệt Diễm cũng không còn ý nghĩa. Mà nàng sống trên đời này, cũng chỉ là chuyện đau khổ.

Một khắc đó, nàng thật sự tuyệt vọng.

Thời gian quay lại nửa năm trước, bên trong Thần Điện.

Ầm một tiếng, thân thể Hàn Chỉ ngã xuống.

Vân Liệt Diễm vẫn luôn đứng ngoài cửa, tâm cũng trở nên lạnh lẽo. Nàng vô lực ngã ngồi xuống đất, lệ rơi đầm mắt.

Hàn Chỉ... Hàn Chỉ... Hần thật sự chết rồi...

Ý nghĩ này điên cuồng thổi quét toàn bộ tinh thần Vân Liệt Diễm. Thế nhưng ngoại trừ khóc, nàng không còn biết làm gì nữa.

Đúng lúc này, chiếc nhẫn trên ngón tay nàng lại đột nhiên rung động, sau đó bảy viên ngọc căn nguyên bật nhảy ra bay vào trong điện.

Vân Liệt Diễm kinh ngạc đứng dậy, thế nhưng lại nhìn thấy bảy viên ngọc căn nguyên vây quanh một viên ngọc màu trắng, không ngừng xoay chuyển, sau đó hình thành đồ án Bắc Đẩu Thất Tinh. Một khắc này như có một thế lực vô hình điều khiển tám viên ngọc, sau đó từng tia sáng chói tỏa ra từ ngọc Khai Nguyên, soi rọi cả đại điện.

Rất nhiều tia sáng dừng trên người Tử Mộ, dịu dàng ôm lấy hần. Vân Liệt Diễm tận mắt nhìn thấy sắc mặt vốn dĩ tái nhợt của hần đã dần dần khôi phục huyết sắc.

“Tử Mộ!” Vân Liệt Diễm kinh ngạc phát hiện, Tử Mộ thế nhưng thật sự sống lại, hơi thở cũng đã bình thường. Tuy nhiên Hàn Chỉ lại nằm trên mặt đất, khóe mắt chảy ra ha hàng huyết lệ.

Vân Liệt Diễm che miệng, cực lực kìm nén không cho mình cất tiếng khóc.

Nàng không dám nhìn, người nằm nơi đó là nam nhân nàng yêu, nhưng giờ phút này nàng lại không có dũng khí nhìn hắn.

Đồ án Bắc Đẩu Thất Tinh hình thành trên đỉnh đại điện, bảy viên ngọc căn nguyên cùng ngọc Khai Nguyên từ từ bay đến, gắn chặt vào đồ án. Một vài bức tranh đột nhiên xuất hiện trên tường. Vân Liệt Diễm nhìn thấy Hàn thành, Hàn Lăng cùng mọi người đang chờ bọn họ trở về. Nàng nhìn thấy Hỏa thành bị tàn phá đang dần dần khôi phục. Sau đó là những người đang ở đại lục Tranh Vành. Nàng thấy Hiên Viên Phong, bên cạnh hắn là một vị hoàng tử mũm mĩm đáng yêu. Nàng thấy Phượng thành ở Nam Đường, khắp phố phồn hoa tấp nập.

Vân Liệt Diễm đi lên, dang tay ôm lấy Hàn Chỉ.

Rốt cuộc thì nàng cũng đã trở thành chúa tể không gian này, rốt cuộc thì Thần Điện cũng đã trở về hình dáng ban đầu. Thế nhưng, nàng lại mất đi người mà nàng yêu nhất. Nàng từng vì bảo vệ người thân mà liều mạng cố gắng đứng vững trên đỉnh thế giới, nhưng không một ai cảnh báo nàng đừng đùa với vận mệnh. Nếu đổi lấy những thứ này bằng tính mạng của Hàn Chỉ, nàng có chết cũng sẽ không liều mạng tranh giành.

Nắm trong tay thế giới này thì sao? Nàng còn lại những gì? Tất cả những gì đã xảy ra, vốn dĩ đều không phải là thứ nàng muốn.

Nàng bây giờ chỉ mong ông trời có mắt, đừng bỏn cợt nàng nữa. Nàng đã không thể chịu đựng nổi đả kích này, cũng không muốn tiếp tục liều mạng tranh giành nữa, chỉ cần trả Hàn Chỉ lại cho nàng mà thôi.

Không biết ông trời có phải đã nghe thấu tiếng lòng của nàng hay không. Ngay lúc nàng lúc tuyệt vọng nhất, Ngục Tu vẫn đang hôn mê lại đột nhiên tỉnh giấc.

“Ngục Tu, người mau nghĩ cách cứu hắn đi, ta xin người đó, giúp ta cứu hắn đi” Vân Liệt Diễm chặt vật nhìn Ngục Tu. Ngục Tu là Minh Vương nơi Minh Giới, hắn nhất định sẽ có cách, đúng không?

Nhất định sẽ có!

“Hắn chưa chết, người không cần lo lắng” Thanh âm của Ngục Tu đã không còn lạnh băng như xưa, chỉ còn uể oải. Lúc này hắn thật sự bị thương không nhẹ, may mắn ánh sáng ban ơn của bảy viên ngọc căn nguyên cùng ngọc Khai Nguyên hội tụ cứu giúp, nếu không hắn không thể nào tỉnh lại lúc này.

“Thật sao? Thật như vậy sao?” Vân Liệt Diễm kích động không nói nên lời. Ông trời thật sự đã nghe được lời cầu nguyện của nàng, thật sự đã nghe được!

“Nhưng mà Bạch Loan, cũng chính là nữ nhân kia nói rằng hắn là bản thể của ngọc Khai Nguyên. Mà ngọc Khai Nguyên bây giờ đã trở về vị trí cũ, sao hắn có thể sống được? Ngục Tu, người không có gạt ta đúng không?” Vân Liệt Diễm không dám tin, nàng thật sợ hãi, sợ hãi phải nghe đáp án mà nàng không muốn nghe.

“Ngọc Khai Nguyên chân chính chỉ là đôi mắt của hắn mà thôi. Trước kia ngọc Khai Nguyên trợ giúp cho hắn không ít, nhưng bây giờ hắn đã giải thoát ngọc Khai Nguyên. Tuy sau này sẽ có một đoạn thời gian suy yếu rất dài, nhưng dù sao hắn cũng là huyết mạch của gia tộc Thần Long, lại là Băng Long huyết thống thuần chủng nhất, hắn sẽ không chết dễ như vậy đâu” Hắn chỉ cảm nhận Hàn Chỉ chưa chết, tuy không biết chuyện gì xảy ra nhưng nhìn bộ dạng của Vân Liệt Diễm cũng đoán được chuyện này không hề đơn giản. Hơn nữa, ngọc Khai Nguyên đã trở về vị trí cũ, như vậy chứng minh mọi chuyện cần thiết đều đã được giải quyết. Sau khi nghe lời nói của Vân Liệt Diễm, rồi nhìn Hàn Chỉ trong lòng nàng, hắn mới hiểu được tất cả mọi chuyện. Nếu ngọc Khai Nguyên là Hàn Chỉ, vậy thì khi nó trở về vị trí cũ đồng nghĩa với việc thân thể Hàn Chỉ sẽ biến mất. Thế nhưng thân thể của hắn chỉ suy yếu chứ không biến mất, điều này chứng tỏ ngọc Khai Nguyên chỉ là đôi mắt của hắn.

“Đôi mắt? Vậy chẳng lẽ sau này hắn không thể nhìn thấy nữa sao?” Vân Liệt Diễm kinh ngạc, nhưng sau đó nàng lại chấp nhận. Bất kể thế nào, chỉ cần hắn còn sống là được, cho dù hắn không nhìn thấy thì vẫn còn nàng đây, không phải sao? Nàng sẽ làm đôi mắt cho hắn cả đời.

“Vẫn còn kịp” Ngục Tu đi đến, nói: “Buông hân ra đi”

Vân Liệt Diễm mở mắt, nhưng vẫn đặt Hàn Chỉ xuống mặt đất.

Ngục Tu đi đến bên cạnh Hàn Chỉ, sau đó cắt ngón tay của mình, nhỏ máu vào đôi mắt của Hàn Chỉ.

Vân Liệt Diễm nhìn thấy động tác của Ngục Tu, có chút lo lắng. Nàng nhớ Tiểu Thất từng nói máu của Đóa Đóa vô cùng trân quý, vậy thì máu của Ngục Tu lại càng trân quý hơn.

“Ngục Tu, người...” Vân Liệt Diễm không biết nên bày tỏ lòng biết ơn của mình như thế nào.

“Máu của ta có thể giúp hân cải tạo đôi mắt, còn khi nào hân tỉnh lại thì ta không biết” May mắn là còn kịp, nếu chậm thêm một chút thì hoàn toàn không còn hi vọng nữa.

“Ngục Tu, người muốn điều gì? Cho dù người muốn thứ gì, chỉ cần trong phạm vi năng lực của ta, ta nhất định sẽ làm cho người” Vân Liệt Diễm biết lúc này mà nói cảm ơn với hân quả thật vô cùng đối trá. Từ lúc vào Âm Chi Sâm Lâm đến nay, Ngục Tu đã giúp nàng không biết bao nhiêu lần. Nếu như không có hân thì trước kia nàng đã chết chứ đừng nói có thể đột phá Thần cấp bát giai. Nếu như không có hân, nàng không thể cứu được Tử Mộ, không thể cứu được Hàn Chỉ. Nếu như không có hân, Hàn Chỉ có thể sẽ mù lòa vĩnh viễn.

“Đóa Đóa” Ngục Tu cũng không ra vẻ, hân chỉ muốn duy nhất một mình Đóa Đóa.

“Được” Vân Liệt Diễm đáp ứng không chút do dự.

Nàng liếc nhìn Đóa Đóa, âm thầm bi ai. Con gái ngoan, không phải mẹ nhẫn tâm bán con đi mà chỉ là chúng ta nợ người ta nhiều quá. Thế cho nên vì báo ân, mẹ đành phải dâng con cho người ta, ngàn vạn lần con đừng trách mẹ.

“Người yên tâm, ta sẽ không ép buộc nàng” Ngục Tu nghĩ Vân Liệt Diễm lo lắng cho Đóa Đóa, vì thế kèm theo một câu. Hân sẽ không miễn cưỡng Đóa Đóa, nếu nàng thật sự yêu người khác, hân sẽ để nàng rời đi.

“Không! Người hãy ép buộc con bé đi, nhất định phải ép buộc nó. Tốt nhất là người nhốt nó trong Âm Chi Sâm Lâm, vĩnh viễn đừng cho nó ra ngoài nữa” Vân Liệt Diễm quyết đoán mở miệng, nếu để cho Đóa Đóa ra ngoài thì còn tệ hơn ở bên trong.

Con bé từ khi sinh ra đang mang số mệnh bi ai, không thể dễ dàng thay đổi như vậy. Vân Liệt Diễm khẳng định Ngục Tu không phải là người chịu sự an bày của số mệnh, bởi vì hân là Minh Vương, người đứng đầu Minh Giới, đã tồn tại từ khi Minh Giới hình thành. Mà Mạn Châu Sa lại xuất hiện sau Minh Giới. Mặc kệ Ngục Tu có phải là Hoàng Tuyền vẫn đời đời kiếp kiếp chăm sóc cho Mạn Châu Sa kia hay không, nhưng ít ra hân cũng không khiến cho con bé lại tiến vào số mệnh luân hồi của Diệp Yêu. Chỉ cần không phải là hân, Vân Liệt Diễm liền an tâm giao Đóa Đóa cho hân.

Thần sắc của Ngục Tu lần đầu tiên xuất hiện kỳ lạ, tựa hồ không hiểu ý của Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm cũng mỉm cười, nàng chưa từng cảm thấy vui vẻ như vậy. Tử Mộ không sao, Hàn Chỉ cũng không sao, Đóa Đóa đã có người chăm sóc. Nàng chưa bao giờ cảm nhận được sự nhẹ nhõm và hạnh phúc như lúc này.

Thời gian quay trở lại sáu tháng sau.

Nhớ đến từng hình ảnh từ khi gặp Hàn Chỉ, Vân Liệt Diễm lại cong khóe môi. Nếu như đây là số mệnh, vậy thì hãy cho nàng và hân luôn luôn hạnh phúc đi. Bọn họ sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nhau, không bao giờ xa nhau nữa.

“Mẹ, cha vẫn chưa tỉnh sao?” Đóa Đóa thò đầu từ bên ngoài vào, khi nhìn thấy Hàn Chỉ vẫn còn nằm đó thì mở miệng hỏi.

“Con về đây khi nào vậy?” Vân Liệt Diễm nhìn thấy Đóa Đóa cũng có chút kinh ngạc. Con nhỏ này không phải đã về Âm Chi Sâm Lâm cùng Ngục Tu rồi sao?

“Mẹ thật thiên vị, chỉ quan tâm đến cha mà không lo cho con, ném cho đến chỗ Tu không thèm hỏi thăm một tiếng” Đóa Đóa bĩu môi, lên án.

Khóe miệng Vân Liệt Diễm co rút. May mắn con bé không biết nàng đã bán nó cho Ngục Tu, nếu không nhất định sẽ long trời lở đất.

“Ca ca con đâu? Gần đây thằng nhóc đó làm gì vậy?” Vân Liệt Diễm sợ Đóa Đóa lại tiếp tục quẩn lầy chuyện nàng đưa nó để chỗ Ngục Tu, vội vàng chuyển chủ đề.

“Ca ca mấy hôn nay đều chạy theo ông nội lo chuyện của đại lục Thần Chi. Bát đại gia tộc đều bị tổn hại, bọn họ đang thương lượng giải pháp kế tiếp” Đóa Đóa chạy tới ôm lấy cánh tay Vân Liệt Diễm, nói tiếp: “Mẹ, con muốn đệ đệ hoặc muội muội chơi với con, khi nào thì có?”

Đóa Đóa đưa tay sờ sờ bụng Vân Liệt Diễm, lại có chút lo lắng rút bàn tay về.

Vân Liệt Diễm cười ra tiếng: “Nhanh thôi!”

Vân Liệt Diễm vuốt ve chiếc bụng đã lộ rõ, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc. Lúc này nàng sẽ không để mất đi con của nàng và hần nữa, đợi khi hần tỉnh lại thì sẽ nhìn thấy con của mình. Không ngờ, ba ngày đó vậy mà thật sự khiến nàng mang thai.

“Mẹ, cha nhất định sẽ tỉnh lại” Đóa Đóa nắm tay Hàn Chỉ. Nàng tin rằng cha nhất định sẽ nghe thấy lời nói của mọi người.

Vân Liệt Diễm gật gật đầu. Con người luôn có lòng tham, nàng vẫn hi vọng hần mau mau tỉnh lại, sau đó ngắm nhìn con của cả hai.

Từ nay về sau, bọn họ không cần phải làm những chuyện mạo hiểm nữa, sẽ không cần phải đối mặt với kẻ thù cường đại. Bọn họ chỉ cần vui vui vẻ vẻ ở bên cạnh nhau là được rồi. Năm đó khi còn ở Yến thành, những gì bọn họ mong chờ vẫn chưa làm được, vậy thì bây giờ cơ hội đã đến rồi.

“Đóa Đóa, gần đây có tin tức gì về Tử Mộ thúc thúc của con không?” Vân Liệt Diễm đột nhiên hỏi.

Đóa Đóa sững sốt, sau đó lắc lắc đầu đáp: “Không có! Sau khi Tử Mộ thúc thúc rời khỏi đây thì chưa từng quay về. Thế nhưng con từng lên điều tra, Tử Mộ thúc thúc hình như đi đến cái nơi gọi gì mà... hải vực Vô Biên”

“Hải vực Vô Biên?” Vân Liệt Diễm nhíu mày. Nghe nói hải vực Vô Biên có vô số hòn đảo lớn nhỏ, trừ đại lục Tranh Vành và đại lục Thần Chi ra thì nơi đó chính là vùng rộng lớn nhất. Vân Liệt Diễm không thích dùng năng lượng tinh thần thăm dò riêng tư của người khác, cho nên chưa từng sử dụng đến nó. Thực lực đạt đến Thiên thần cấp hoặc là chạm mốc Thiên thần cấp đều có một năng lực mới, giống như thuật đọc tâm vậy. Nàng có thể quan sát một người đã từng trải qua những gì, đương nhiên chưa đến mức đoán trước được tương lai nhưng cũng có thể cảm nhận được. Chiêu mà Bạch Loan dùng lúc trước chính là nó, có thể nhìn rõ quá khứ của người khác. Thế cho nên nàng ta mới có thể bày ra từng bước đi chi tiết dẫn nàng cùng Hàn Chỉ vào đây như vậy.

“Mẹ, con cũng muốn đi chơi” Đóa Đóa thật sự là chán đến muốn chết rồi. Nàng vốn là một người thích hoạt động, bảo nàng cầm cầm lạng lạng ngây người trong Âm Chi Sâm Lâm quả thật đã làm khó nàng rồi.

“Được rồi, chờ cha con tỉnh lại thì chúng ta cùng đi chơi. Đến lúc đó con muốn đi đâu, chỉ cần Ngục Tu đồng ý đưa con đi thì mẹ không ngăn cản” Nếu như không có Ngục Tu ở bên cạnh thì tuyệt đối không được, con nhóc này rất hồ nháo, cho nó một mình chạy nhảy bên ngoài rất nguy hiểm.

Nó, chính là tai họa nhân gian.

“Ngục Tu vốn dĩ không chịu đưa con ra ngoài mà” Đóa Đóa bĩu môi. Tu không muốn rời khỏi Âm Chi Sâm Lâm, nàng nói đến cứng lưỡi mà hần cũng chưa từng chịu đưa nàng ra ngoài.

“Con có đổi cách thuyết phục hần chưa?” Vân Liệt Diễm liếc con bé một cái. Ngu ngốc!

“Mẹ có cách gì sao?” Đóa Đóa kích động hỏi. Nếu Tu có thể đưa nàng ra ngoài thì quá tốt rồi, có Tu ở bên cạnh, nàng gặp chuyện gì cũng đều có hần giải quyết.

“Con cởi sạch quần áo rồi chui vào chăn của hần, đảm bảo hần đồng ý” Vân Liệt Diễm nói một cách tà ác.

“Thật sao?” Đóa Đóa nháy nháy mắt. Biện pháp này không phải là quá đơn giản rồi chứ? Thật sự hiệu quả sao? Lần đầu tiên trong đời Đóa Đóa nghi ngờ lời mẹ nói.

“Yên tâm đi, rất có hiệu quả, vô cùng hiệu quả” Vân Liệt Diễm gật gật đầu. Tuy Đóa Đóa bây giờ chỉ mới mười bốn tuổi, nhưng con bé hoàn toàn không có thân thể yếu ớt của nhân loại, chuyện này hẳn là không thành vấn đề. Quan trọng nhất là, sau khi ‘gạo nấu thành cơm’ thì Đóa Đóa không cần phải lo nữa. Dù sao nàng đã quyết định giao Đóa Đóa cho Ngục Tu, nguyên nhân chính là không muốn con bé gặp người khác sau khi trưởng thành.

Đóa Đóa bán tín bán nghi, gật gật đầu nói: “Con đi thử đây”

“Đi đi!” Vân Liệt Diễm khoát khoát tay.

Hiện tại, mỗi ngày Vân Liệt Diễm đều canh giữ bên cạnh Hàn Chỉ. Nàng tin rằng cứ nói chuyện với hắn, hắn nhất định sẽ mau chóng tỉnh lại. Nàng biết Hàn Chỉ vẫn còn ý thức, hắn có thể nghe được lời nàng nói, có thể cảm nhận được nàng đang chờ hắn.

Vàng vẫn ở lại Thần Điện, không hề tiếp xúc gì với Thiểm Thiểm, chuyện này thật sự khiến cho Vân Liệt Diễm lo lắng. Trước kia nàng chỉ biết Vàng biến thành cái dạng này là vì Thiểm Thiểm, nhưng sau khi quan sát kỹ ức của Vàng, nàng lại sợ đến ngáy người.

Nàng có nằm mơ cũng không ngờ con trai mà nàng nuôi lớn lại ngu ngốc đến tình trạng này. Cho dù nó không thích Vàng thì cũng nên nhận ra Ngân Linh Nhi quá đáng cỡ nào chứ. Nhắc đến Ngân Linh Nhi, Vân Liệt Diễm tuyệt đối tức đến điên người. Nếu không phải bây giờ đang lo lắng cho Hàn Chỉ, nàng nhất định sẽ dọn dẹp nữ nhân này một chút. Dám làm ra loại chuyện này với Vàng cùng Thiểm Thiểm, nàng ta quả thật là ngại mạng quá dài đây mà.

Tuy nhiên, người khiến cho nàng tức giận nhất lại là Thiểm Thiểm, vậy mà có thể giữ một nữ nhân như vậy bên cạnh mấy năm qua. Nó thật sự không biết Vàng chịu khổ nhiều năm như vậy, đau đớn như vậy, sống đi chết lại như vậy sao? Nhớ tới chuyện này, Vân Liệt Diễm lại hận không thể đập một phát cho con mình chết tươi.

Lại một ngày mới trôi qua.

“A Chỉ, chàng mau tỉnh lại đi. Nếu chàng không tỉnh lại, ta sẽ đi tìm Tử Mộ đó. Thừa dịp Tử Mộ chưa tìm được người hắn yêu, ta chắc rằng hắn sẽ không ghét bỏ ta đâu. Đúng lúc ta cũng muốn đến hải vực Vô Biên, nhân cơ hội này ngắm cảnh cùng trai đẹp vậy. Lúc trước Thiểm Thiểm được sinh ra trên một hòn đảo ở hải vực Vô Biên, ta nghĩ con của chúng ta cũng thích nơi đó” Vân Liệt Diễm lại thở dài một hơi, bắt đầu đi lắc lắc đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Đột nhiên, bàn tay bị kéo lại.

Thân thể Vân Liệt Diễm cứng đờ, suýt chút nữa đã không đứng vững mà ngã xuống. May mắn, cánh tay kia đủ mạnh để đỡ lấy nàng.

Nàng cứng ngắc quay đầu lại, nước mắt từ hai khóe mắt rơi xuống. Sau đó, nàng bị kéo vào trong một cái ôm ấm áp.

“Không cho phép đi! Không cho phép nàng đi!” Hàn Chỉ ôm chặt Vân Liệt Diễm vào ngực. Nàng là của hắn, của một mình hắn, hắn không cho phép nàng rời đi!

“Được, không đi, ta không đi đâu cả. A Chỉ, rốt cuộc chàng cũng tỉnh rồi, chàng làm ta sợ muốn chết” Vân Liệt Diễm kéo kéo quần áo Hàn Chỉ, nước mắt ướt đầm một lớp vải. Nàng không có nằm mơ đúng không? A Chỉ của nàng đã tỉnh lại rồi, rốt cuộc đã tỉnh lại rồi! Hắn sẽ không bao giờ rời khỏi nàng nữa.

“Ta rất nhớ nàng” Hàn Chỉ cúi đầu, hôn lên mặt Vân Liệt Diễm.

Vân Liệt Diễm nhiệt tình đáp lại hắn. Nụ hôn lạnh lạnh kia đã khiến nàng chắc chắn A Chỉ của nàng đã quay trở lại, hắn sẽ không đi đâu nữa.

“A!” Vân Liệt Diễm hít sâu một tiếng, bàn tay vội vàng vịn chặt bụng. Đứa nhỏ này dám đá nàng!

“Sao vậy?” Lúc này Hàn Chỉ mới phát hiện bụng nàng có chút to, sau đó kinh hãi hỏi: “Diễm nhi, con của chúng ta sao?”

Vân Liệt Diễm tát một cái lên đầu hắn, ngón tay chỉ chỉ vào bụng mình, hung hăng nói: “Chàng có ý gì? Cái gì gọi là ‘con của chúng ta sao’? Rốt cuộc chàng có ý gì hả?”

“Ta kích động quá, Diễm nhi, chúng ta lại có con rồi” Hàn Chỉ cẩn thận cúi đầu, áp tai vào bụng nàng, yên lặng lắng nghe.

“Là hai đứa nhỏ nghịch ngợm” Vân Liệt Diễm đưa tay vuốt mái tóc hắn. A Chỉ của nàng trở lại rồi, ngoại trừ đôi mắt vốn màu tím đã biến thành nâu ra thì vẫn không có gì thay đổi cả.

Hàn Chỉ bước xuống giường, sau đó cẩn thận ôm Vân Liệt Diễm đang ngồi trên ghế đặt lên giường. Hắn cẩn thận hôn nàng.

“Chàng làm gì đấy?” Vân Liệt Diễm nhú mày.

“Nương tử, ta rất nhớ nàng, ta rất nhớ con của chúng ta, cho nên ta phải chào hỏi bọn chúng trước” Hàn Chỉ nghiêm trang nói xong, sau đó đưa tay cởi quần áo Vân Liệt Diễm.

“Lưu manh!” Vân Liệt Diễm lặng đi một chút mới hiểu được ý của hắn, mặt bừng đỏ.

“Nương tử, đều là nàng dạy ta” Hàn Chỉ nói một cách vô tội, tiếp tục cởi quần áo nàng.

Khấp phòng tràn ngập kích tình.

Vân Liệt Diễm đỡ bụng, Hàn Chỉ tò tò đi theo phía sau.

“Nương tử, nàng đừng chạy loạn nữa. Cục cưng sắp ra rồi, nàng phải cẩn thận chứ!” Hàn Chỉ lo lắng theo sau Vân Liệt Diễm, nhìn đến cái bụng to tròn của nàng lại hoảng sợ. Hai thằng nhóc này trưởng thành quá tốt, làm cho bụng nàng phình to như quả cầu sắp nổ, hoàn toàn không tương xứng với thân thể nhỏ xinh của nàng.

“Phu quân, hoạt động chân tay rất tốt cho cục cưng, chàng có biết hay không vậy?” Vân Liệt Diễm lườm hắn một cái, lại tiếp tục đi dọc Thần Điện, thuận tiện ngắm nhìn quang cảnh hiện ra trong đầu.

Nhìn đến đại lục Tranh Vành, nàng đột nhiên hoảng hốt kêu ra tiếng.

Hàn Chỉ kinh hãi, vội vàng chạy đến đỡ nàng, căng thẳng hỏi: “Sao vậy? Nàng khó chịu ở đâu à?”

“Không sao, ta nhìn thấy Trầm Khê cùng Vi nhi ở chung một chỗ nên giật mình. Xem ra khoảng thời gian qua đã xảy ra rất nhiều chuyện, Trầm Khê vừa đến đại lục Tranh Vành thế nhưng dám thẳng tay bắt cóc biểu muội của ta. Nhớ ngày đó Diệp Khuyết dùng hết công phu cũng không được kia mà” Vân Liệt Diễm nhú mày, chẳng lẽ đây gọi là duyên phận? Hay là Vi nhi vẫn thích thể loại ổn trọng này?

“Diệp Khuyết dạo này hay vây quanh Tử Úc, chắc là đã quên chuyện trước kia rồi” Tầm mắt dừng lại hướng Hàn thành, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Diệp Khuyết đang vây quanh mỹ nữ Tử Úc kia.

“Xem ra chúng ta nên trở về rồi” Vân Liệt Diễm sờ sờ cằm, nói.

Đột nhiên, bụng cô rút đau đớn một trận, sắc mặt Vân Liệt Diễm tái nhợt, hô to: “Phu quân, ta... ta muốn sinh...”

“Cái gì?” Hàn Chỉ vội vàng ôm lấy Vân Liệt Diễm, hoảng hốt nói: “Nương tử, nàng ráng chịu đựng, ta đưa nàng trở về”

“Phu quân, ô ô... đau quá... ta không muốn về... ta muốn sinh ở đây...” Vân Liệt Diễm túm quần áo Hàn Chỉ, túm chặt.

“Được được được, sinh ở đây, chúng ta sinh ở đây!” Hàn Chỉ vội đến đầu đầy mồ hôi, hô to ra ngoài: “Người đâu? Mau tới đây!”

Máy mần Hàn Lăng đã đưa thầy thuốc đến đây, nếu không thật sự sẽ phiền phức.

“Phu quân, chúng ta đặt tên con là gì bây giờ?”

“Không biết nữa, chờ sinh ra rồi tính”

“Không được! Phu quân, mau nghĩ tên đi”

“Vậy nàng muốn đặt tên gì?”

“Chàng đặt đi”

“Ta chưa nghĩ ra”

“Vậy ta đặt nhé?”

“Được, nàng muốn đặt tên gì thì đặt tên đó”

“Vậy gọi là Đường Đường đi”

“Con trai gọi Đường Đường hình như không tốt lắm”

“Vậy đặt là Tạt Tạt đi”

“Đừng đặt tên bằng từ láy có được không?”

“Không được!”

“Vậy cứ gọi chúng là Đường Đường cùng Tạt Tạt đi”

“Phu quân là tốt nhất!”

“Nương tử, còn đau không?”

“A...!!!”

Câu chuyện đặt tên hai đứa nhỏ đã kết thúc. Gia tộc Hàn thị lại xuất hiệm thêm hai thành viên siêu cấp đáng yêu, từ nay về sau, cả gia đình quây quần bên nhau, êm đềm hạnh phúc.

140. Q.4 - Chương 142: [nt] Đã Từng Yêu Một Người Như Thế (1)

Một năm sau khi chính văn kết thúc.

Vân Thiễm Thiễm xây dựng đế quốc mang tên Hàn Diễm ở đại lục Thần Chi, lấy Hàn thành làm Kinh Thành, đánh vỡ kết giới giữa bát đại gia tộc. Đại lục Thần Chi lần đầu tiên nghênh đón bốn mùa ấm áp sau mấy vạn năm chia cách.

Mấy vạn năm trước, khi ngọc Khai Nguyên biến mất, đại lục Thần Chi bị bát đại gia tộc khống chế cho nên thời tiết trong lãnh địa các gia tộc cũng bị thay đổi cho phù hợp với nguyên tố của ngọc căn nguyên, chưa từng xảy ra hiện tượng bốn mùa trong một năm. Ngọc Khai Nguyên cùng bảy viên ngọc căn nguyên trở về vị trí cũ, kết giới bị phá vỡ, toàn bộ đại lục nghênh đón thời tiết bốn mùa như đại lục Tranh Vành.

Sau khi lên ngôi, Vân Thiễm Thiễm chính thức đổi tên thành Hàn Vân Thiễm, lấy năm hắc đăng cơ làm năm đầu tiên của đại lục mới. Sau khi được Vân Liệt Diễm xác nhận, năm này trở thành năm đầu tiên sau công nguyên, từ đó đại lục Thần Chi tiến vào thời kì thống trị mới.

Thần Điện.

Hàn Chỉ đang dụ dỗ con gái bảo bối mới một tuổi – Đường Đường. Đứa nhỏ này ngoan cực kỳ, nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy buồn bực là vì đã một tuổi mà vẫn chưa mở miệng nói chuyện.

Hàn Chỉ vẫn không biết một mồi dạy Đường Đường gọi: “Cha”

Sau đó nghe thấy Tạt Tạt đang bò bò trên đất ngửa đầu kêu “Cha” một tiếng. Một lúc lâu mà vẫn không có ai để ý đến, nó lại tiếp tục bò bò.

Vân Liệt Diễm nhàn nhã ngồi trên ghế dựa bên cửa sổ, ngẩng đầu liếc nhìn gương mặt đang buồn ngủ của Đường Đường. Nàng vươn ngón tay, dăm dăm vào mặt con bé. Đường Đường ngáy thोर giường mắt nhắm, lại tiếp tục cụp mí mắt.

“A Chỉ, chàng nói xem có khi nào con bé bị cầm hay không?” Vân Liệt Diễm rối rắm, chẳng lẽ con nàng di truyền sự ngây ngốc lúc còn thiếu hồn phách của Vân Liệt Diễm trước kia? Không có khả năng, nàng đã kiểm tra, con bé vô cùng hoàn hảo. Thế nhưng cố sống cố chết vẫn không thềm nói chuyện.

“Không đâu” Hàn Chỉ nhìn nàng, sau đó tiếp tục cúi đầu dạy Đường Đường: “Đường Đường, gọi cha nào”

Sau đó, một tiếng “Cha” lại vang lên từ miệng Tạt Tạt. Không biết thằng nhóc này giống ai, lí lắc như khi, tính ra cũng hơi giống Đóa Đóa lúc còn nhỏ.

Vân Liệt Diễm dựa vào ghế, duỗi lưng một cái, nói: “A Chỉ, chàng nói thử xem, để Thiểm Thiểm làm hoàng đế là tốt hay xấu đây?”

“Không sao cả” Hàn Chỉ không có hứng thú với chuyện này, bây giờ điều khiến cho hắn có hứng thú nhất chính là dạy Đường Đường gọi ‘cha’. Đây quả thật là một việc làm cao cả nhưng gian nan.

Vân Liệt Diễm liếc mắt nhìn hắn, bĩu môi. Nàng đã chán đến mức meo rồi, vậy mà bởi vì Đường Đường cùng Tạt Tạt vẫn còn nhỏ cho nên nàng không thể rời khỏi đây.

“Haizz...” Vân Liệt Diễm lại bắt đầu than thở.

“Đúng rồi! Chúng ta đến Hàn cung đi” Vân Liệt Diễm vỗ ghế dựa bật người ngồi dậy. Dù sao bây giờ ở đây quá nhàm chán, dứt khoát đến Hàn cung ở một khoảng thời gian, thuận tiện làm mai cho Thiểm Thiểm cùng Vàng. Một năm trước Vàng bị nàng lấy việc công làm việc tư phái đến bên cạnh Thiểm Thiểm, nhưng tới tận bây giờ một chút động tĩnh nhỏ cũng không có, nàng đã vội muốn chết rồi.

“Khi nào thì đi?” Hàn Chỉ nhìn thấy Đường Đường trong lòng đã ngủ, liền ngẩng đầu hỏi.

“Bây giờ!” Vân Liệt Diễm điển hình là người nói liền làm, lãng phí thời gian ở đây còn không bằng ra ngoài giải sầu. Dù sao Hàn cung là nơi có rất nhiều người, nhất định không lo không có ai chăm sóc cho Đường Đường cùng Tạt Tạt. Hàn Chỉ ôm con gái lên, sau đó đi đến xách Tạt Tạt đi theo phía sau Vân Liệt Diễm.

Lúc bốn người xuất hiện trong tấm cung của Thiểm Thiểm, Thiểm Thiểm đang ôm một mỹ nữ trong lòng, bàn tay còn xoa xoa ngực người ta.

Mặt Vân Liệt Diễm đen thui như đít nồi. Thằng nhóc chết tiệt, xoa ngực có no không?

“Kha kha...” Tha thứ cho đứa nhỏ Tạt Tạt vẫn chưa nói rành mạch được.

Thế nhưng tiếng kêu của nó đã khiến cho Thiểm Thiểm sợ đến run rẩy, vội vàng ném mỹ nữ trong ngực ra ngoài. Sau đó, Thiểm Thiểm nhìn thấy cha mẹ mình, còn có đệ đệ cùng muội muội vẫn chưa mọc răng đang hoa hoa lệ lệ đứng giữa tấm cung.

“Mẹ càng ngày càng đẹp ra nha!” Hắn vội vàng nịnh nọt.

“Thằng nhóc chết tiệt, lão nương mới vài ngày không đến đây, con đã dám tán gái trong tấm cung rồi sao? Con chán sống rồi đó hả?” Vân Liệt Diễm vẫn cố nhẫn tức giận trong lòng, giây phút nhìn thấy Thiểm Thiểm liền bạo phát.

Thiểm Thiểm chưa kịp nhìn thấy Vân Liệt Diễm đã xuất hiện bên cạnh mình như thế nào, lỗ tai đã bị nàng nhéo.

“A...!!! Mẹ, nhẹ nhẹ một chút. A... nhẹ một chút...” Thiểm Thiểm oa oa kêu to, rất dọa người.

“Hoàng thượng...” Mỹ nữ bị đẩy ngã trên đất nhìn thấy Thiểm Thiểm bị người khác dạy dỗ liền khiếp sợ, sau đó là lo lắng, rồi phẫn nộ nhìn Vân Liệt Diễm. Nàng ta đang định mở miệng mắng thì sau lưng đã truyền đến một âm thanh như vọng lên từ địa ngục.

“Cút!”

Sắc mặt Hàn Chỉ vô cùng không đẹp, vô cùng đen, vô cùng giận dữ. Mỹ nữ kia ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có, ù té chạy. Không thể không nói khí thế của Hàn Chỉ vẫn không thay đổi.

“Quỳ xuống!” Vân Liệt Diễm một cước đạp lên đầu gối Thiểm Thiểm.

Thiểm Thiểm ngoan ngoãn quỳ xuống trước mặt Vân Liệt Diễm. Hàn Chỉ đi đến ném Tạt Tạt vào lòng Vân Liệt Diễm, còn mình thì ôm Đường Đường vẫn đang ngủ đặt lên giường êm, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

Tạt Tạt không an phận ngồi trong lòng Vân Liệt Diễm, vươn tay về phía Thiểm Thiểm kêu: “Kha Kha...”

Thiểm Thiểm ngay lập tức phát huy hình tượng ca ca tốt, vươn tay định ôm lấy Tạt Tạt. Vân Liệt Diễm đen mặt, ném Tạt Tạt lên giường. Tạt Tạt thấy giường mới liền tò mò bò qua bò lại, ném ca ca tốt của mình qua một bên.

“Tán gái sao?” Vân Liệt Diễm đứng lên, dò xét xung quanh một vòng rồi tháo roi da trên tường xuống hươ qua hươ lại trước mặt Thiểm Thiểm.

Thiểm Thiểm nhất thời cứng đờ. Chết tiệt! Kẻ nào dám treo cái thứ này trong tấm cung trẫm thế này?

“Sao? Cuộc sống cũng an nhàn quá rồi nhỉ?” Vân Liệt Diễm vòng quanh Thiểm Thiểm một vòng, đưa tay vỗ vỗ bả vai hắn.

“Mẹ, là hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm mà thôi” Hắn nằm mơ cũng không ngờ hôm nay mẹ hắn lại đại giá quang lâm.

“Thiểm Thiểm, không phải mẹ khinh thường con, nhưng mà con có khả năng làm được sao?” Vân Liệt Diễm dời tầm mắt xuống phía dưới cơ thể Thiểm Thiểm một chút.

Thiểm Thiểm như bị trúng gió, lạnh dọc xương sống. Ông nội từng tìm đến rất nhiều mỹ nữ, đều là thể chất chí âm thuộc tính hỏa, nhưng có làm gì hắn cũng không có cảm giác mãnh liệt được. Cha hắn trước kia là do sự ảnh hưởng của ngọc Khai Nguyên khiến cho thể chất trở thành chí hàn, nhưng hắn rất bình thường nha!

“Mẹ, cái đó...” Thiểm Thiểm muốn biện minh cho chính mình một chút, chuyện này ảnh hưởng đến tên tuổi anh hùng một đời của hắn đó.

“Câm miệng! Trước kia mẹ dạy con cái gì? Vàng thì sao? Khi nào thì con định cưới con bé hả?” Vân Liệt Diễm lườm phải quanh co lòng vòng với Thiểm Thiểm, nói thẳng.

“Mẹ, trong mắt Vàng vốn dĩ không có con mà. Hơn nữa, chuyện ngày trước con đều đã quên cả rồi, mà nàng thì chưa từng nhắc đến. Mẹ không thể ép cuộc bọn con được!” Hắn cảm thấy trước kia nhất định mình đã chọc giận Vàng, nếu không thì nàng cũng không lúc thì hờ hững, lúc thì dùng thái độ lãnh đạm ôn hoà với hắn. Thái độ này khiến cho hắn mỗi lần nói chuyện với nàng chẳng khác nào áp mặt mình lên móng người ta.

“Là do con không nên thân!” Vân Liệt Diễm quát một roi lên lưng Thiểm Thiểm, nói tiếp: “Con có trái tim không hả? Con có biết năm đó đã xảy ra chuyện gì hay không? Nếu như không có Vàng thì con...”

“Diễm nhi!” Ngay lúc Vân Liệt Diễm buột miệng nói ra thì Hàn Chỉ đột nhiên mở miệng chặn lại.

Vân Liệt Diễm thở phì phì. Từ khi phái Vàng đến đây, nàng đã đồng ý với con bé sẽ không nói chuyện này ra, cho nên Vàng mới chịu đến đây giúp Thiểm Thiểm. Bất đại gia tộc chiếm cứ toàn bộ đại lục mấy vạn năm, thế lực hình thành không thể nào bị quét sạch chỉ trong vài ngày. Đóa Đóa ham chơi, Hàn Chỉ không có hứng thú với chính sự, Vân Liệt Diễm lại vướng bận hai đứa nhỏ mới sinh. Thế cho nên, người có thể giúp Thiểm Thiểm chỉ có Vàng.

“Mẹ, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Con cùng Vàng từng có liên quan đến nhau như thế nào? Tại sao mọi người đều yêu thương Vàng, đều nói nàng đã hứa gả cho con?” Thiểm Thiểm cũng bồn chồn.

“Sớm muộn gì con cũng sẽ hối hận!” Vân Liệt Diễm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, một cái tát vỗ vào gáy Thiểm Thiểm. Thằng nhóc chết tiệt, nàng ước gì có thể tát một cái liền đem trí nhớ nó trở lại, nàng sẽ tát cho đến khi nào nó hấp hối mới thôi.

Nàng từng đến tìm Phượng Lăng Tiêu, Phượng Lăng Tiêu cũng nói vì thời gian đã qua quá lâu nên độc tố đã hoàn toàn ăn mòn phần kí ức đó, thậm chí độc tố còn biến mất, vốn dĩ không thể nào giải được. Giống

như mọi dấu vết đều biến mất, làm cách nào cũng không tra ra chính xác loại độc Thiểm Thiểm trúng phải chứ đừng nói là tìm cách giải.

“Có thích khách! Người đâu? Mau cứu giá!” Một giọng nữ sắc nhọn vang lên, thị vệ lần lượt chạy vào tắm cung.

Ngân Linh Nhi hô to: “Thiểm Thiểm! Thiểm Thiểm, huynh ở đâu...”

Còn không đợi nàng hô xong thì đã thấy Thiểm Thiểm đang quỳ trên đất, còn Vân Liệt Diễm đang nắm roi đứng bên cạnh.

“Các người ra ngoài!” Ngân Linh Nhi ngăn cản thị vệ đang định xông vào.

Thị vệ có chút không rõ, sau đó nghe thấy tiếng Thiểm Thiểm quát: “Cút ra ngoài hết cho ta!”

Ngân Linh Nhi nhìn thấy Vân Liệt Diễm liền sợ đến mức hai chân mềm nhũn. Lúc trước Diệp Khuyết kia không chút nhẹ tay với nàng, thẳng tay nhốt nàng với những phạm nhân ở Hàn thành, khiến nàng chịu không ít khổ sở. May mắn cuối cùng nàng cũng trốn được và tìm thấy Thiểm Thiểm. Thế nhưng nàng lại thật sự sợ Vân Liệt Diễm này, nhìn thấy liền run rẩy. Nàng chưa từng gặp nữ nhân nào ác độc như Vân Liệt Diễm, sống chết của một người bị dựa vào một lời nói của nàng ta, không thèm nhìn mặt mũi bất kỳ ai.

“Đứng yên!” Vân Liệt Diễm nhìn chằm chằm bóng lưng Ngân Linh Nhi, nói.

Thân thể Ngân Linh Nhi cứng đờ, Thiểm Thiểm định đứng dậy lại bị ánh mắt của Vân Liệt Diễm trừng to, đành phải quỳ tiếp.

141. Q.4 - Chương 143: Đã Từng Yêu Một Người Như Thế (2)

Vân Liệt Diễm từng bước đi đến bên cạnh Ngân Linh Nhi. Thần kinh Ngân Linh Nhi kéo căng, Vân Liệt Diễm tạo cho nàng cảm giác áp bức quá mạnh mẽ. Nếu như trên đời này ngoại trừ Vàng là người mà Ngân Linh Nhi không muốn gặp nhất, tiếp sau đó không thể nghi ngờ chính là đôi phu thê biến thái Vân Liệt Diễm và Hàn Chi. Người trước so với người sau càng tàn nhẫn độc ác hơn, mà quan trọng nhất chính là không một ai nhìn nàng bằng sắc mặt tốt. Chuyện xảy ra năm đó cũng không phải là lỗi của nàng, tại sao tất cả lại đổ lên người nàng?

Ngân Linh Nhi không phục, nhưng lại không còn cách nào khác.

Vân Liệt Diễm đi đến trước mặt Ngân Linh Nhi, vươn tay bóp cổ nàng ta, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch tự bao giờ.

“Tại sao ngươi vẫn còn sống?” Ánh mắt Vân Liệt Diễm quét vài vòng trên mặt Ngân Linh Nhi, cuối cùng rơi xuống trên người Thiểm Thiểm đang quỳ.

“Mẹ, Linh nhi dù sao cũng là sư muội của con, tại sao mẹ chứ ép nàng vào chỗ chết vậy?” Thiểm Thiểm không rõ, cha nổi tiếng chán ghét nữ nhân cho nên không thích Ngân Linh Nhi cũng đúng. Thế nhưng còn mẹ thì sao? Đường như là từ ánh mắt đầu tiên, mẹ đã chán ghét nàng. Ngân Linh Nhi chưa từng chọc giận mẹ chuyện gì cơ mà.

Lời nói của Thiểm Thiểm làm cho Vân Liệt Diễm híp mắt, bàn tay khế siết chặt. Khuôn mặt Ngân Linh Nhi đỏ bừng, đau đến rơi nước mắt

Vân Liệt Diễm giơ tay tát lên mặt Ngân Linh Nhi, nàng ta như một con bướm gãy cánh ngã nhào trên đất, nước mắt không ngừng tuôn trào.

“Linh nhi!” Thiểm Thiểm kinh ngạc, vội vàng đứng lên chạy đến bên cạnh Ngân Linh Nhi, đỡ nàng dậy.

Ngân Linh Nhi vươn tay che má, mắt nhìn Vân Liệt Diễm, đôi mắt ủy khuất đã đầm nước.

“Tại sao lại đánh ta? Ta chỉ là thích Thiểm Thiểm, rốt cuộc thì ta sai ở đâu? Tại sao ngươi lại ghét ta như vậy? Ta đã cố gắng lấy lòng ngươi, ngươi còn muốn như thế nào? Lúc trước khi ta nói muốn gả cho Thiểm Thiểm, hẳn nói phải có sự đồng ý của phụ mẫu, ta cam tâm tình nguyện theo hẳn đến tận đại lục Thần Chi,

chịu khổ nhiều năm, liều mạng đuổi kịp bước tiến của hắn. Tất cả cũng chỉ vì ta muốn được ở bên cạnh hắn, ta sai sao? Người nói đi, ta sai hay sao?”

“Chuyện của Vàng đều do các người đổ lỗi cho ta, nhưng ta thì có liên quan gì chứ? Là Thiểm Thiểm không thích nàng ta, mà chuyện nàng ta làm cho Thiểm Thiểm cũng là cam tâm tình nguyện, ta chưa hề ép bức một câu. Tại sao các người đều đổ hết trách nhiệm lên người ta chứ? Không giữ được tình cảm của Thiểm Thiểm là do nàng ta vô dụng, người đổ lỗi cho ta thì có tác dụng không? Người giết ta thì Thiểm Thiểm có yêu nàng ta không? Ta cho người biết, không bao giờ! Thiểm Thiểm sẽ không bao giờ thích nàng ta!”

“Nàng ta là gì? Bất quá cũng chỉ là súc sinh mà thôi! Nàng ta dựa vào cái gì để tranh đoạt với ta? Dựa vào cái gì chứ? Người giết ta đi, người giết ta đi rồi xem thử Thiểm Thiểm có thích nàng ta hay không!” Ngân Linh Nhi cũng bắt chước Thiểm Thiểm đang ở bên cạnh, khàn giọng mắng chửi Vân Liệt Diễm. Nàng dùng chút thủ đoạn thì thế nào? Nếu nàng không giữ thủ đoạn thì Thiểm Thiểm bây giờ sẽ ở bên cạnh nàng sao? Cho dù Thiểm Thiểm không chịu cưới nàng, nhưng nàng vẫn ở bên cạnh hắn đó thôi. Còn nếu nàng cái gì cũng không làm thì làm sao sẽ có ngày hôm nay?

Nàng sai ở đâu? Yêu một người là chuyện không thể gượng ép. Vàng vô cùng thì tại sao lại đổ hết oán hận lên người nàng?

Thiểm Thiểm đã quên Vàng, thậm chí còn vĩnh viễn cũng không nhớ ra, vậy thì Vân Liệt Diễm phát hỏa với nàng làm gì? Có khả năng giết nàng thì sao? Quên chính là quên, mà không nhớ ra chính là không nhớ ra!

Vĩnh viễn Thiểm Thiểm cũng sẽ không nhớ ra súc sinh kia! Vĩnh viễn cũng sẽ không!

Vân Liệt Diễm gờ roi lên, lại bị Thiểm Thiểm bắt được. Hắn hoảng hốt nói: “Mẹ mau nói cho con biết chuyện năm đó đi!”

Tại sao? Tại sao chỉ có mỗi hắn là không nhớ?

“Được!” Vân Liệt Diễm ném roi sang một bên, ánh mắt dừng trên người Ngân Linh Nhi, nói: “Người không phục phải không? Người không rõ vì sao ta đánh người phải không?”

“Đúng vậy! Ta không phục! Ta không phục!” Nàng không phục, dựa vào cái gì chứ?

“Nếu người đã không phục, vậy thì chúng ta đánh cược đi” Vân Liệt Diễm từ trên cao nhìn xuống nàng ta, nói: “Thời hạn một năm, nếu Thiểm Thiểm có thể yêu Vàng thì ta sẽ cho người ném thử mùi vị của thiên đao vạn quả, cho người thống khổ sống không bằng chết. Đó cũng là những gì mà người đáng phải chịu, là hậu quả tự người gieo nên. Nếu Thiểm Thiểm không thể yêu Vàng, vậy thì ta sẽ bỏ qua cho người, từ nay về sau sẽ không bao giờ quan tâm đến bất kỳ chuyện gì liên quan đến hai người các người nữa”

“Sao? Dám cược không?” Vân Liệt Diễm nhìn chằm chằm nàng ta.

“Cược thì cược! Hắn sẽ không yêu nàng ta! Nhất định không yêu!” Ngân Linh Nhi nhìn Vân Liệt Diễm chằm chằm. Nàng sẽ không để cho Thiểm Thiểm yêu Vàng, có chết cũng không!

“Vậy ta mỗi mắt mong chờ!” Vân Liệt Diễm phất tay áo đi đến bên long sàן ôm lấy Tạt Tạt đang mở mắt tò mò nhìn cục diện vừa xảy ra. Nơi này thật sự khiến cho nàng không thoải mái, rất không thoải mái.

Ngân Linh Nhi ôm lấy cánh tay Thiểm Thiểm, diều vô dương oai nhìn Vân Liệt Diễm.

“Đủ rồi!” Một đôi mắt sắc lạnh của Thiểm Thiểm lướt qua Ngân Linh Nhi và Vân Liệt Diễm, nói: “Hai người xem con là cái gì? Chuyện tình cảm của con là của con, không cần hai người lấy ra làm tiền đặt cược!”

Vân Liệt Diễm âm thầm cười hả hê, xem ra thằng nhóc này đã bị chọc giận rồi.

“Linh nhi, ta không biết rốt cuộc muội đã giấu ta chuyện gì, nhưng ta sẽ tự mình tra rõ. Ta luôn xem muội là sư muội, nếu muội ở đây mà thấy không thoải mái thì hãy trở về đại lục Tranh Vành làm công chúa của mình đi, đừng ở đây nữa. Ta không thích khiến cho mẹ ta khó chịu!” Thiểm Thiểm nhíu mày. Hắn chưa từng thích Ngân Linh Nhi, hắn cũng không phải không biết đến tình cảm của nàng giành cho hắn. Từ đầu hắn đã biết, không phải hắn chưa từng thử chấp nhận, nhưng lúc hắn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận thì đã bị mẹ tiện tay cắt đứt.

Trong lòng của hắn luôn thấy thiếu thiếu một thứ gì đó, cho tới tận bây giờ mà hắn vẫn không biết đó là thứ gì. Hắn từng nghĩ có lẽ cảm giác trống vắng này là vì một người, nhưng hắn cam đoan đó không phải là Ngân Linh Nhi.

Để nàng ở lại đây cũng chỉ vì thương tiếc nàng nhiều năm đi theo hắn, cũng không phải có tình cảm gì đặc biệt. Nhiều lắm thì hắn cũng chỉ xem nàng như muội muội hoặc sư huynh muội, cảm thấy bản thân mình có trách nhiệm chăm sóc cho nàng, không hơn không kém.

“Còn nữa, hình phạt thiên đao vạn quả tàn khốc như vậy không phải là phong cách của mẹ, tại sao mẹ lại dùng nó để cá cược với Linh nhi? Nàng cũng chỉ là ngang ngược một chút, cũng chưa từng làm chuyện gì xấu cả” Thiểm Thiểm thật sự không rõ, hắn luôn sùng bái mẹ. Tuy mẹ không hẳn là người một nhưng hình phạt thiên đao vạn quả đó phải là hận một người đến trình độ nào mới có thể sử dụng đây?

Vân Liệt Diễm hí híp mắt. Nàng tàn nhẫn sao?

“Sớm muộn gì cũng có một ngày con hiểu vì sao hôm nay mẹ làm như vậy!” Vân Liệt Diễm ôm Tạt Tạt, nói với Hàn Chỉ: “A Chỉ, chúng ta đi thôi!”

Tức chết nàng! Thiểm Thiểm trước đây đáng yêu bao nhiêu thì bây giờ lại không hiểu chuyện bấy nhiêu! Nàng muốn nó lớn tới chừng này, không có công lao cũng có khổ lao, vậy mà dám chọc giận nàng!

Tạt Tạt úp sấp trên bả vai Vân Liệt Diễm, vẫy vẫy tay với Thiểm Thiểm: “Kha Kha...”

“Ca ca cái rắm! Con nghe kỹ cho lão nương, sau này con mà dám hỗn láo giống thằng nhóc kia, lão nương sẽ bóp chết con cho đỡ lãng phí không khí!” Vân Liệt Diễm ném Tạt Tạt cho Hàn Chỉ, quay đầu đi thẳng.

Ra ngoài điện, khuôn mặt của Vân Liệt Diễm vẫn đen thui.

“Chuyện này cũng không hoàn toàn là lỗi của Thiểm Thiểm. Chúng ta đều biết chuyện gì đã xảy ra, biết Vàng đã trả giá nhiều như vậy vì Thiểm Thiểm, nhưng Thiểm Thiểm hoàn toàn không biết gì cả. Bây giờ Vàng đối với nó chẳng khác gì một người xa lạ, nàng có ép nó cũng không nhớ được. Chuyện này không gấp gáp được!” Hàn Chỉ nhìn thấy Vân Liệt Diễm vẫn chưa nguôi giận bèn an ủi.

Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng biết không phải hoàn toàn là lỗi của nó, nhưng thái độ lúc này của nó chẳng khác nào không biết phân biệt đúng sai. Lúc trước rõ ràng là Ngân Linh Nhi gây họa mới khiến Thiểm Thiểm ra tay giúp nàng ta, cuối cùng Vàng lại phải chịu cái cảnh hồn phi phách tán để cứu cả hai đứa nó. Sao ta không trách cho được?”

Nếu là lúc trước thì Vân Liệt Diễm nhất định sẽ vung một tay cho Ngân Linh Nhi chết tươi, nhưng bây giờ nàng ta vẫn chưa thể chết được, ít nhất cũng không thể để cho nàng ta chết một cách tử tế. Nếu Ngân Linh Nhi chết, những chuyện nàng ta đã gây ra cũng không thể xóa bỏ. Không sai, có thể trong lòng Ngân Linh Nhi thật sự thích Thiểm Thiểm, vì để được ở bên cạnh Thiểm Thiểm nên nàng ta mới giở thủ đoạn. Thế nhưng nàng ta không nên vì bản thân mình mà tổn thương người khác, không thể xóa bỏ trí nhớ của Thiểm Thiểm về Vàng. Từ trước đến nay nàng khinh thường nhất chính là loại người giở thủ đoạn này, từ sâu đáy lòng nàng tràn trề khinh thường Ngân Linh Nhi kia.

“Về Thần Điện sao?” Hàn Chỉ đương nhiên hiểu suy nghĩ trong lòng Vân Liệt Diễm. Cảm tình giữa Thiểm Thiểm và nàng vô cùng đặc biệt, nó theo Vân Liệt Diễm trôi qua những ngày khổ sở nhất, luôn luôn bầu bạn với nàng. Cho nên trong lòng Vân Liệt Diễm, không gì có thể thay thế được Thiểm Thiểm. Nếu không phải do Thiểm Thiểm làm ra những chuyện khôn kiếp như thế, Vân Liệt Diễm cũng sẽ không nhẫn tâm đánh nó.

“Đến chỗ Vàng đi, chuyện này ta đã nói thì phải làm. Ta đến gặp Vàng, hỏi con bé muốn như thế nào” Nếu Vàng đã buông bỏ tất cả, vậy thì nàng cũng không ép bức bọn nhỏ nữa. Chúng đều là con của nàng, chỉ cần bọn chúng hạnh phúc là được rồi.

Hàn Chỉ gật gật đầu.

Lúc xây dựng nên đế quốc, Thiểm Thiểm ban ra hai phủ công chúa, một cho Vàng, một cho Đóa Đóa. Chẳng qua Đóa Đóa chưa từng ở lại nơi đó, mà Vàng thì cũng vì giúp đỡ Thiểm Thiểm nên mới đến đó ở.

Bốn người đến phủ công chúa của Vàng liền gặp nàng.

“Cha mẹ, sao hai người lại đến đây?” Nhìn thấy Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ, Vàng hoàn toàn kinh ngạc. Đã rất lâu rồi nàng không gặp hai người họ, gần đây cũng bận rộn nên không đến thăm cha mẹ.

“Đến thăm con một chút. Mẹ mạn phép xin tá túc ở đây một đêm được không?” Vân Liệt Diễm nháy nháy mắt.

“Đương nhiên là được rồi! Mẹ, con gọi người dọn dẹp phòng” Vàng vui vẻ khi thấy Vân Liệt Diễm đến, vội vàng sai người chuẩn bị nơi ở.

“Trẻ thế rồi mà sao con chưa ngủ? Ngày mai con có bận không? Mẹ con chúng ta đi mua sắm một trận cho đã nhé?” Vân Liệt Diễm kéo kéo tay Vàng, thân thiết hỏi.

“Được ạ! Cha mẹ nghỉ ngơi sớm một chút nhé” Vàng gật đầu chào Vân Liệt Diễm và Hàn Chỉ, sau đó rời khỏi phòng.

Vân Liệt Diễm nhìn bóng lưng Vàng, âm thầm suy nghĩ. Chẳng lẽ nàng đã xen vào chuyện người khác sao? Vàng dường như sống rất thanh thản.

Bên này, Vàng vừa trở về phòng lại nhìn thấy một người đang ngồi trên giường mình. Không ngờ lại là Thiểm Thiểm!

“Hoàng thượng đến đây có chuyện gì sao?” Vàng có chút kinh ngạc.

“Giữa chúng ta vẫn cần xa lạ như vậy sao?” Thiểm Thiểm không hề giận. Nàng vẫn luôn nhẹ nhàng vui vẻ với người khác, chỉ đối với một mình hấn là không mặn không nhạt. Không lấy được đáp án từ chỗ mẹ, mà Ngân Linh Nhi lại càng không hé miệng, cho nên hấn đến đây tìm nàng. Thế nhưng không ngờ cha mẹ không về Thần Điện mà lại đến đây.

“Ca ca!” Do dự một chút, Vàng lại nhìn Thiểm Thiểm hỏi: “Đến tìm cha mẹ sao? Hai người họ vừa nghỉ ngơi rồi, nếu có chuyện gì thì chờ ngày mai đi”

Một tiếng gọi ‘ca ca’ lại khiến cho Thiểm Thiểm chấn động. Hấn hoang mang nhớ lại, hình như cũng có một thanh âm dịu dàng từng gọi hấn như thế.

“Vàng!” Thiểm Thiểm nắm lấy tay nàng, nói: “Ta là đến tìm nàng!”

“Ca ca buông tay ta ra đã” Vàng muốn rút tay về lại bị Thiểm Thiểm kéo mạnh vào lòng hấn, sau đó nè dùng thân thể mình đè lên nàng.

Cả người Vàng lập tức cứng đờ, nàng không biết Thiểm Thiểm muốn làm cái gì. Thế nhưng càng khiến nàng không ngờ đến, Thiểm Thiểm lại cúi đầu chặn môi nàng. Đôi môi lạnh lẽo lại dán vào bờ môi mềm mại, dù chỉ là chạm nhẹ nhưng lại khiến nàng chấn động mạnh mẽ. Thậm chí, nàng còn quên phải phản kháng.

Đây là lần đầu tiên Thiểm Thiểm lại cảm thấy môi nữ nhân lại mềm mại đến thế, khiến cho tâm hấn nhộn nhạo. Trong nháy mắt, nửa thân dưới của hấn xuất hiện phản ứng. Đôi mắt Thiểm Thiểm khẽ nhắm lại, tại sao nàng lại làm cho hấn mất cảm như thế? Nữ nhân khác cho dù trêu chọc hấn thế nào cũng chỉ phản ứng một chút mà thôi, chưa từng giống như bây giờ. Hấn khát vọng, khát vọng có được nhiều hơn như thế.

Hấn sao vậy?

Đại não dường như không còn khống chế được động tác của hấn. Thiểm Thiểm theo bản năng, đầu lưỡi cạy mở hàm răng của nàng, xâm nhập vào miệng nàng, dây dưa với nàng. Bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve thân mình mềm mại, ánh mắt càng thêm sâu sắc.

“Ừm...” Kích thích chưa bao giờ có kia lại khiến hấn rên khẽ, hai ba đường đã khiến quần áo nàng rối loạn. Hấn xoa xoa bờ ngực mềm mại của nàng, nhưng như vậy cũng không hoàn toàn thỏa mãn được hấn, hấn khát vọng nhiều hơn thế. Đôi mắt của Thiểm Thiểm đã biến thành một màu tím sẫm.

“Roẹt” một tiếng, hấn xé nát quần áo nàng.

Hấn muốn nhiều hơn thế, như vậy vẫn chưa đủ, chưa đủ!

Hơi lạnh đột nhiên xuất hiện khiến cho Vàng tỉnh táo lại, nàng vươn tay đẩy Thiểm Thiểm ra, vội vàng kéo quần áo đã rách che lả ngực mình rồi xoay người xuống giường.

“Ca ca, xin tự trọng!” Vàng nắm chặt quần áo trước ngực, trong đầu rối bời. Nàng sao vậy? Sao nàng có thể như vậy? Hấn và nàng không thể có tương lai, nàng nên buông tay mới phải, tại sao lại còn chìm đắm trong nụ hôn của hấn?

Nàng chỉ từng yêu hấn mà thôi, không hơn. Nàng đã chết một lần, nếu còn không học được cách buông tay, vĩnh viễn nàng cũng không thể siêu sinh.

142. Q.4 - Chương 144: Đã Từng Yêu Một Người Như Thế (3)

Thiểm Thiểm nhìn đôi mắt trong veo kia, bàn tay khê siết chặt.

Tại sao? Tại sao mỗi một lần nhìn thấy đôi con ngươi màu vàng trong veo này thì tim hấn lại cảm thấy đau đốn như thế?

Năm đó, rốt cuộc bọn họ đã trải qua những gì?

Rốt cuộc quan hệ giữa hấn và nàng là gì?

Hồi lâu sau, Thiểm Thiểm mới trấn an trái tim đang đập loạn của mình. Sau đó hấn sửa sang lại quần áo hơn rồi loạn, mỉm cười với Vàng và nói: “Vàng, trở thành hoàng hậu của ta được không?”

“Vàng chỉ làm muội muội của ca ca, không hơn” Sẽ chỉ là muội muội của hấn, hoàng hậu hay thê tử gì đó không liên quan đến nàng. Từ một khắc sống lại, nàng chưa từng nghĩ sẽ có bất kỳ mối liên hệ nào với hấn.

“Nếu ta thật sự muốn cưới nàng thì sao?” Thiểm Thiểm cười to, từng bước từng bước đi về phía Vàng. Hấn không tìm thấy phần thiếu sót trong lòng mình, nhưng Vàng quả thật rất thích hợp với hấn. Cưới nàng, hấn có thể khiến cho mẹ không la mắng nữa, đồng thời cũng có thể hưởng thụ giai nhân trong lòng, cố sao hấn lại không làm?

Tình yêu rốt cuộc là cái gì? Giống như mẹ với cha sao?

Thế nhưng cha thì gặp được mẹ, con người kia của hấn đang ở phương nào? Hấn không biết, cũng không muốn biết, hấn chỉ biết ở bên cạnh nàng cũng không tệ lắm.

“Ca ca cần gì phải miễn cưỡng? Nếu không còn chuyện gì nữa thì ca ca hãy về đi, nơi này không phải là nơi ca ca nên tới” Vàng giữ chặt quần áo của mình rồi quay người rời khỏi phòng, bỏ mặc Thiểm Thiểm một mình ở lại.

Hấn nhìn bóng lưng của nàng, đáy lòng đột nhiên không thoải mái.

Sáng sớm hôm sau, Vàng đang định đi dạo phố cùng Vân Liệt Diễm thì quản gia đến thông báo có người cầu kiến.

“Long đại ca, sao lại là huynh?” Vàng nhìn thấy Long Nham lại cảm thấy ngoài ý muốn. Trước đó, nàng giúp Thiểm Thiểm xử lý công việc đã gặp lại Long Nham, không ngờ mới qua hai tháng mà hấn đã đến Hàn thành.

“Đúng lúc đi ngang qua đây nên đến thăm nàng một chút” Lúc Long Nham nhìn thấy Vàng cũng không thể tin, vậy mà nàng còn có thể sống.

“Người chính là Long Nham?” Tầm mắt Vân Liệt Diễm dừng lại trên người Long Nham, cao thấp đánh giá một phen. Thoạt nhìn hấn có vẻ là một người tài, chẳng qua người này lại tạo cho nàng một cảm giác rất phức tạp. Nàng nếu đã biết chuyện năm đó thì đương nhiên cũng biết rõ vai trò của Long Nham.

Lúc trước nếu như không có Long Nham, Thiểm Thiểm cũng sẽ không bị thương, Vàng cũng sẽ không vì cứu Thiểm Thiểm là phải có kết cục của ngày hôm nay. Thế nhưng chuyện này cũng không hoàn toàn là lỗi của Long Nham, nếu muốn tính sổ thì phải đến tìm Ngân Linh Nhi.

“Người là...?” Lần đầu tiên Long Nham gặp Vân Liệt Diễm, đương nhiên không biết cũng phải.

“Long đại ca, đây là mẹ của ta, chính là nương đó” Vàng mỉm cười, giới thiệu. Sau đó, nàng lại do dự nhìn Vân Liệt Diễm, nói: “Mẹ, chuyện lúc đó thật ra...”

“Mẹ biết, mẹ sẽ không trách hấn. Nếu không nhờ có hấn thì con cũng không sống được” Vân Liệt Diễm đương nhiên biết Vàng muốn nói gì. Nàng không phải là người không hiểu chuyện, từ chuyện năm đó cũng có thể nhận ra Long Nham không phải là người vô tình. Lúc đầu không phải do Ngân Linh nhi cố ý chọc giận hấn thì cũng sẽ không có kết quả như vậy, đừng nói là Long Nham, nếu đổi lại là nàng thì chỉ sợ cũng sẽ ra tay, thậm chí còn tàn nhẫn hơn cả Long Nham. Long Nham sau đó chẳng những không trốn tránh trách nhiệm mà còn giúp Vàng. Cho nên, Vân Liệt Diễm sẽ không tính nợ lên đầu hấn.

“Nếu đã đến thì cùng ra ngoài dạo phố đi” Vân Liệt Diễm nhìn Vàng, lại nhìn Long Nham. Chẳng lẽ Long Nham này có ý với Vàng?

“Quấy rầy rồi” Từ đầu Long Nham còn bất ngờ về chuyện Vàng có mẫu thân, nhưng nhìn đến Hàn Chỉ sau lưng Vân Liệt Diễm liền hiểu. Hai phụ thê này chắc là phụ mẫu của hoàng thể hiện tại, là Thiểm Thiểm của năm đó. Chuyện xảy ra ở Hàn thành lúc đó hấn cũng nghe thấy, chỉ là đó giờ hấn không có hứng thú với tranh quyền đoạt lợi mà thôi.

Một hàng bốn người cùng hai đứa nhỏ Đường Đường và Tạt Tạt vừa ra khỏi phủ công chúa liền gặp Thiểm Thiểm. Lúc Thiểm Thiểm nhìn thấy Long Nham liền ngăn người.

“Đã lâu không gặp” Long Nham rất khinh thường Thiểm Thiểm, dù sao cũng chỉ là một kẻ có mắt không trông. Vì một nữ nhân ngu xuẩn mà suýt mất mạng, còn hại một nữ tử vì hấn phải hi sinh.

“Đã lâu không gặp” Thiểm Thiểm nhìn chằm chằm Long Nham, trong đầu như có cái gì đó chợt lóe. Hấn nhớ lúc trước mình bị Long Nham đánh trọng thương, vậy hấn đã khôi phục bằng cách nào? Một mảnh hỗn loạn, vẫn không nhớ ra.

“Cha mẹ, mọi người định đi đâu vậy?” Thiểm Thiểm lướt qua Long Nham, hỏi Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ.

“Định ra ngoài dạo phố, nếu con đã đến đây rồi thì mẹ cũng có chuyện muốn nói” Vân Liệt Diễm nói với Thiểm Thiểm xong liền quay đầu cười cười với Long Nham, nói tiếp: “Long Nham, dù sao cũng là lần đầu tiên người đến Hàn thành, vậy cứ để Vàng dẫn người đi dạo một vòng đi. Tối nay phủ chúng ta mở tiệc thiết đãi người, bất kể thế nào thì ta cũng phải cảm ơn vì người đã giúp Vàng”

Nếu không có Long Nham đặt Vàng vào đóa hoa Mạn Châu Sa thì Đóa Đóa cũng không thể gặp Vàng, như vậy thì Vàng sẽ phải hồn phi phách tán. Tất cả tuy là trùng hợp nhưng dù sao cũng đều nhờ một tay Long Nham tạo ra sự trùng hợp đó.

“Thật ngại quá” Long Nham đáp lễ. Nếu quay trở lại lúc đó mà hấn biết được chuyện xảy ra, có chết hấn cũng không làm Thiểm Thiểm bị thương, như vậy thì Vàng cũng không thống khổ như vậy.

“Hai đứa đi đi! Vàng, nhớ chăm sóc người ta cẩn thận nhé!” Vân Liệt Diễm khoát tay với bọn họ, sau đó nhìn Thiểm Thiểm, nói: “Con vào đây cho mẹ”

Thiểm Thiểm nhú mào. Không phải mẹ quyết tâm ghép hấn với Vàng sao? Vậy tại sao bây giờ mẹ lại ngăn hấn, còn tạo cơ hội cho Vàng và một nam nhân khác?

Trơ mắt nhìn Long Nham và Vàng sánh vai đi trên đường, Thiểm Thiểm nhin không được nhú mào, hỏi: “Rốt cuộc mẹ muốn làm gì vậy?”

Vân Liệt Diễm liếc Thiểm Thiểm một cái, đáp: “Không phải con thích nữ nhân tên Ngân Linh Nhi kia sao? Vậy con cứ cưới nàng ta đi, mẹ không can ngăn nữa. Mẹ mặc kệ, không phải chỉ là thua cược thôi sao, cũng không xấu mặt đi đâu. Mẹ thấy Long Nham kia cũng tốt với Vàng lắm, Vàng thì một cũng Long đại ca, hai cũng Long đại ca, xem ra cũng có ý với hấn. Đều là con của ta, chỉ cần Vàng nhìn trúng Long Nham thì ta cũng sẽ đồng ý làm chủ hôn cho hai đứa nó”

“Mẹ nói cái gì? Làm chủ hôn cho họ?” Hai hàng chân mày của Thiểm Thiểm nhíu chặt lại với nhau. Mẹ hấn nói thật sao?

“Có vấn đề gì sao?” Vân Liệt Diễm đón lấy Đường Đường cùng Tạt Tạt trong lòng Hàn Chỉ, sau đó ném hai đứa cho Thiểm Thiểm nói: “Chăm sóc hai đứa nó cho mẹ, cha mẹ con phải đi hẹn hò rồi. Hẹn gặp lại!”

Sau đó nàng vui vẻ khoác cánh tay Hàn Chỉ, nói: “Phu quân, chúng ta cùng đi dạo phố”

“Được” Hàn Chỉ cười sủng nịch với nàng, hai người ngay lập tức biến mất khỏi tầm mắt của Thiểm Thiểm.

Thiểm Thiểm đen mặt, Đường Đường trong lòng vẫn u u mê mê ngủ, Tạt Tạt thì hưng phấn nhìn Thiểm Thiểm, miệng không ngừng kêu: “Kha kha...”

“Là ca ca” Thiểm Thiểm bĩu môi, tại sao khi hần nhớ đến Long Nham và Vàng thì lại khó chịu trong lòng? Chẳng lẽ là vì mẹ không ngừng nhắc đi nhắc lại Vàng phải gả cho mình, cho nên trong tiềm thức của hần cũng đã xuất hiện quan niệm này sao? Hần thích Vàng sao?

Thiểm Thiểm buồn bực lắc đầu, vội vàng tìm cách thu xếp cho hai đứa nhỏ này. Đóa Đóa bảo đảm không ổn, con nhóc đó một năm chưa chắc có ba ngày ở nhà. Diệp Khuyết thúc thúc luôn vội vàng vàng truy đuổi Tử Úc, có vẻ như vẫn chưa thành công. Vân Phụng Khải cùng Phụng Lăng Tiêu đều đã ra ngoài chơi, Hàn Lăng gần đây cũng bận rộn chuyện thu xếp cục diện đến điên đầu. Vàng thì...

Thiểm Thiểm khó chịu trong lòng, đành phải đưa Đường Đường cùng Tạt Tạt về cung giao cho cung nữ, sau đó lại xuất cung. Hần nhất định phải đến xem hai người họ đang làm cái gì, dù sao Vàng cũng là muội muội của hần, hần phải giúp nàng khảo sát nam nhân tên Long Nham có thật sự thích nàng hay không.

Lúc Thiểm Thiểm đang đi trên đường lại đột nhiên giật mình. Tại sao Long Nham và Vàng lại quen biết nhau? Khi đó, hần và Ngân Linh Nhi rời khỏi Tử Vong Sơn Mạch, về sau thì vô tình đi vào cấm địa của Long Nham, Ngân Linh Nhi không cẩn thận chọc giận hần ta, sau đó hần ta đánh hai người một trận. Kết quả là hần bị thương, sau khi tỉnh lại thì hần và Ngân Linh Nhi cùng rời khỏi núi Long Sư. Chuyện này không hề có liên quan đến Vàng, vậy ý của mẹ là gì? Chẳng lẽ phần kí ức hần đã quên chính là về Vàng và Long Nham?

Thiểm Thiểm đột nhiên dừng bước, còn một người biết chuyện. Những gì xảy ra năm đó hoặc trước đó, sự phụ hần khẳng định biết. Thế nhưng đại lục Tranh Vành lại cách đại lục Thần Chi xa như vậy. Tuy mẹ đã phá vỡ kết giới giữa hai đại lục nhưng muốn từ đây trở về đó nhanh nhất cũng mất vài ngày.

“Người quay về đưa Đường Đường và Tạt Tạt về phủ công chúa, ta có việc phải rời khỏi đây mấy ngày” Thiểm Thiểm ra lệnh cho một ám đi theo mình. Hần nhất định phải trở về đó tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện, tất cả mọi người đã gạt gán chuyện gì và tại sao lại gạt hần.

“Tuân lệnh, hoàng thượng” Âm vệ nhận lệnh, rời đi.

Đại lục Thần Chi gần đây cũng dần ổn định, cho dù hần có rời khỏi mấy ngày cũng sẽ không có chuyện lớn gì xảy ra. Còn hần đi đâu, đảm bảo không giấu được con mắt của mẹ, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người thay hần dọn dẹp mọi chuyện.

Phủ công chúa.

“Nàng nói Thiểm Thiểm đã rời khỏi đây?” Hàn Chỉ nhíu mày. Thăng nhóc này đưa Đường Đường cùng Tạt Tạt vào cung rồi một mình bỏ chạy sao?

“Nếu nó không đi thì mới đáng đánh!” Vân Liệt Diễm nhướn mày, tới chừng này rồi mà còn không hiểu chuyện thì nàng nhất định sẽ tát nó chết tươi.

“Ừ” Hàn Chỉ không có hứng thú với chuyện này, Thiểm Thiểm đã trưởng thành, có rất nhiều chuyện nên tự mình quyết định.

“Phu quân, gần đây chàng rất ít khi cười. Bây giờ chàng chỉ thương Đường Đường, không thương ta” Vân Liệt Diễm chớp chớp mắt, khoe miệng Hàn Chỉ co rút.

Đại lục Tranh Vành, Tử Vong Sơn Mạch.

“Sư phụ, người mau ra đây!” Thiểm Thiểm tìm khắp căn nhà của Long lão đầu, hần muốn biết mọi chuyện, không biết được thì tuyệt đối không quay về.

143. Q.4 - Chương 145: Đã Từng Yêu Một Người Như Thế (4)

“Nhóc con, cuối cùng con cũng nhớ đến ông lão già khom ta đây rồi sao?” Long lão đầu cười ha ha từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy bộ dạng hốt hển của Thiểm Thiểm thì vuốt râu cười cười.

“Sư phụ, con có chuyện muốn hỏi người” Thiểm Thiểm lười nói lời vô nghĩa, nói thẳng.

“A? Nói nghe một chút chơi” Long lão đầu đi đến ghế dựa, thoải mái ngồi xuống, sau đó tự rót một ly trà, bộ dạng vô cùng nhàn nhã.

“Con muốn biết chuyện giữa con và Vàng, người có biết hay không?” Thiểm Thiểm nhìn Long lão đầu, nhúu mày. Hắn thì vội muốn chết, ông ta lại nhàn nhã uống trà.

“Phụt...” Long lão đầu phun thẳng ngụm trà ra ngoài.

Thiểm Thiểm cuống quýt né sang một bên, la làng: “Sư phụ, sao người kích động như thế chứ?”

Thiểm Thiểm tiến lên vuốt vuốt lưng Long lão đầu, sợ ông ta bị mình hù cho sặc chết. Một lúc lâu sau Long lão đầu mới ngẩng đầu lên, bí bí hiểm hiểm nhìn Thiểm Thiểm, nói: “Thiểm Thiểm, con có nhớ trước khi rời khỏi đây, sư phụ đã từng nói gì với con không?”

“Sao cơ?” Thiểm Thiểm sững sốt. Nhiều năm trôi qua rồi sao hắn còn nhớ được sư phụ đã nói những gì? Hắn nhúu mày nghĩ, một lúc lâu sau mới hỏi lại: “Có phải là ‘ở đại lục Thần Chi kẻ mạnh là vua, cho nên không cần phải nhẹ tay’ hay không?”

Long lão đầu lắc lắc đầu, nói: “Thiểm Thiểm, trước khi con đi ta đã nhận ra bản thân con thiếu mất một phần tàn nhẫn, nguyên nhân cũng là do cuộc sống trước kia của con quá đầm ấm. Thế cho nên ta đã nhắc nhở riêng con rằng, đừng có yếu mềm quá, bất kể là kẻ địch hay người thân con cũng nên dùng tâm phán đoán người nào mới thật đáng giá cho con tin tưởng. Hôm nay con đến tìm ta có lẽ là con đã gây họa không thể vãn hồi rồi đúng không?”

“Sư phụ, người có ý gì?” Thiểm Thiểm sững sốt, cái gì gọi là đáng giá để tin tưởng và không đáng giá để tin tưởng? Sư phụ ám chỉ ai?

“Thiểm Thiểm, ta hỏi con, tại sao con lại đến tìm ta?” Long lão đầu nhìn Thiểm Thiểm. Cả đời này của lão, đệ tử đặc ý nhất chính là Thiểm Thiểm, nhưng đồng thời cũng là người mà lão lo lắng nhất.

“Con đến để hỏi chuyện liên quan đến Vàng. Từ khi gặp nàng, con cảm thấy giữa con và nàng nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng con lại không nhớ rõ. Thế nhưng ngay cả mẹ cũng không nói rõ cho con biết, cho nên con chỉ có thể đến đây tìm sư phụ” Thiểm Thiểm mím môi, chuyện này là một vướng mắc lớn trong lòng hắn, không hỏi rõ một ngày thì hắn sẽ không sống yên ngày đó.

“Xem ra thật sự đã có chuyện xảy ra” Long lão đầu thở dài một tiếng, nói tiếp: “Ta có thể nói cho con biết trước kia chính con và Vàng cùng nhau đến nơi này. Khi đó, nàng là một sư tử con mỗi ngày đều theo sau con gọi ca ca. Linh nhi là do ta đưa đến đây, nhưng Linh nhi không thích Vàng. Trước khi ba đưa con lên đường thì ta đã tính ra Vàng sẽ gặp kiếp nạn sinh tử, nhưng năng lực của ta có hạn cho nên không tính được đó là kiếp nạn gì. Vì thế ta đưa cho nàng một mảnh ngọc Trấn Hồn, hy vọng có thể ngay thời khắc mấu chốt bảo vệ hồn phách của nàng”

“Hết rồi?” Thiểm Thiểm thấy một lúc lâu sau mà Long lão đầu vẫn không kể tiếp khúc sau cho nên gấp gấp hỏi.

“Hết rồi!” Long lão đầu cũng chỉ biết bấy nhiêu mà thôi.

“Vậy vì sao con lại quên mất nàng, sư phụ có biết không?” Thiểm Thiểm nhìn Long lão đầu bằng ánh mắt quái dị. Lời của ông ấy cũng chứng minh hắn và Vàng từng quen biết nhau, vậy tại sao hắn lại không nhớ ra nàng?

“Sao ta biết được?” Long lão đầu trừng mắt Thiểm Thiểm, nói: “Mà cho dù có xảy ra chuyện gì thì cũng đều do con sai. Ta bực bội ở chỗ Vàng là một đứa nhỏ hiểu chuyện, vậy mà con không thích, thế nhưng cứ suốt ngày dính lên người con bé Linh nhi kia. Con bé đó lớn lên trong cung, lòng không ít thì nhiều cũng bất chính, nếu không phải tư chất hơn người thì ta cũng không vì nể mặt lũ văn bối kia mà mang nàng ta

đến đây chỉ điểm. Lúc đó ta mong rằng mấy năm ở đây có thể thay đổi tính tình nàng ta, quả thật nàng ta cũng không làm chuyện gì đặc biệt ác nhân ở đây, nhưng Vàng lại vẫn chịu ủy khuất”

“Sư phụ, sao người nào cũng nói như thế vậy?” Khóe miệng Thiểm Thiểm co rút.

“Nhóc con, ta đây là nhìn sai người, mà nếu vài năm đó Linh nhi có làm chuyện gì quá đáng thì ta cũng đã đưa nàng ta rời khỏi đây rồi” Bất kể thế nào thì con bé đó cũng an phận vài năm, lão đưa nàng ta về cung thì cũng không tốt lắm, đành phải cho phép ở lại.

“Quên đi, xem ra cũng không hỏi sư phụ thêm được cái gì” Thiểm Thiểm có chút ủ rũ, bây giờ hẳn không muốn biết Ngân Linh Nhi là hạng người gì, chỉ muốn biết năm đó hẳn và Vàng đã xảy ra chuyện gì.

“Ha ha... Tuy ta không biết nhưng có một người nhất định sẽ biết” Long lão đầu nhìn thấy bộ dạng ủ rũ của Thiểm Thiểm liền nói, dù sai nó cũng là đệ tử đặc ý nhất của mình. Bên cạnh đó, lão cũng muốn tác thành cho Vàng và Thiểm Thiểm. Con bé Vàng đó đã khiến lão đau lòng bao nhiêu năm, sau này ra đời cũng không thiếu ủy khuất. Trên đời này còn có chuyện gì thống khổ hơn người mình yêu lại quên mất mình kia chứ? Nếu như có thể giúp đỡ hai đứa nhóc này, ông không thêm để ý mặt mũi của mình nữa.

“Thật sao?” Thiểm Thiểm vốn đã không còn hi vọng, nhưng khi nghe Long lão đầu nói thế liền kích động trở lại.

“Đến Biển Băng với sư phụ” Long lão đầu thở dài một tiếng, nói tiếp: “Lúc con vào đây sư phụ đã nhận ra con từng bị trúng cổ của hoàng thất Bắc Diệu quốc, ta nghĩ đây là nguyên nhân con quên mất Vàng. Con bé Linh nhi kia cuối cùng vẫn không thay đổi, chuyện tranh chấp của bản thân lại làm nhiều người khác khổ sở”

Long lão đầu từng sống giữa hoàng thất nên hiểu những chuyện tranh quyền đoạt lợi lục đục lẫn nhau. Ngân Linh Nhi lớn lên trong cung, những thủ đoạn trong hậu cung kia từ lâu đã mưa dầm thấm đất trong đầu nàng, không biết nhiều thì cũng biết ít. Chuyện này cũng không thể trách nàng, bởi vì trong hoàn cảnh đó không còn ai có thể đơn thuần được. Muốn trách cũng chỉ có thể trách những người ham danh hám lợi ham quyền thế, giết chết cuộc đời của những thế hệ sau này.

“Là Linh nhi hạ độc sao?” Thiểm Thiểm nhú mày. Tuy từ biểu hiện của mọi người hẳn cũng đã đoán được ít nhiều, nhưng hẳn vẫn luôn ghi tạc Linh nhi là sư muội của mình, lại ở bên cạnh mình nhiều năm như vậy, cho nên trong thâm tâm cũng không muốn dò la chân tướng. Thế nhưng không ngờ chuyện này thật sự có liên quan đến nàng, chẳng thể trách mẹ lại ghét nàng như vậy, thậm chí còn không ngừng gây khó khăn cho nàng.

“Đúng hay không thì cứ chờ khi con biết rõ chân tướng đã. Ta không biết chuyện gì xảy ra, cho nên cũng không biết phải phán đoán như thế nào. Sau này muốn giải quyết ra sao đều do chính con quyết định” Long lão đầu lắc lắc đầu, lúc trước ông cũng từng nói với Thiểm Thiểm rằng mọi chuyện đều phải tự dựa vào chính mình, chỉ có như vậy mới có thể đạt tới cảnh giới cao nhất.

“Con biết rồi” Thiểm Thiểm gật gật đầu, trong lòng hẳn lúc này đều là mờ mịt. Lòng dạ hẳn rối bời, có cảm giác như khoảng cách đến đáp án cuối cùng chỉ cách nhau một tầng giấy mỏng. Thế nhưng sau khi đâm thủng rồi thì sẽ là gì?

Hai người cùng đến Biển Băng, tìm Hải bà bà.

Hải bà bà ngồi giữa băng tuyết, mái tóc bạc thật dài che khuất nửa khuôn mặt.

“A Hải...” Long lão đầu nhìn thấy bộ dạng đó của bà, cõi lòng lại đau đớn. Nhiều năm qua ông không dám đến gặp bà, nếu không phải vì Thiểm Thiểm và Vàng thì có lẽ ông cũng sẽ không đến đây.

“Có chuyện gì?” Âm thanh lạnh lùng của Hải bà bà vang lên.

“Ta...” Long lão đầu thở dài một tiếng, hỏi: “Gần đây bà có khỏe không?”

“Gần đây? Ý người là vài chục năm trước hay là vài trăm năm trước?” Hải bà bà châm chọc “Có chuyện gì nói, không có thì cút!”

“A Hải, lúc trước là ta không đúng, không nên bỏ lại bà. Ta...” Long lão đầu chỉ cảm thấy lòng chua xót. Năm đó ông cùng A Hải yêu mến nhau, chuẩn bị thành thân, thế nhưng vì trong tộc có chuyện nên phải để bà ở lại mà rời đi. Bà đau lòng, sau đó không bao giờ tha thứ cho ông nữa.

“Bây giờ người nói thì còn ích lợi gì? Con của ta có thể sống lại không? Có thể vặn hỏi tất cả chuyện đã xảy ra không? Cút càng xa càng tốt, cho dù có chuyện gì ta cũng không giúp người. Mang theo đệ tử người cút đi!” Hải bà bà vừa nghe Long lão đầu nhắc đến chuyện năm đó liền nổi giận.

Sở dĩ bà ở lại Biển Bằng đều là do lão già này ban tặng. Bà ở đây giúp đỡ những người từ đại lục Tranh Vành đến đại lục Thần Chi đối diện với tâm ma của mình. Thế nhưng nhiều năm đã trôi qua mà bà vẫn không thể đối mặt với tâm ma của chính mình. Giống như một người có kiến thức sâu rộng như thế nào nhưng vẫn không thấu hiểu được chính mình. Thế cho nên, bà chỉ có thể đời đời kiếp kiếp ở đây, nhìn hết người này đến người khác đối mặt với tâm ma của mình, hoặc vì thế mà cường đại, hoặc vì thế mà chết.

“A Hải, đây là Thiểm Thiểm, nó đã quên những chuyện xảy ra ở đại lục Tranh Vành, ta mong rằng bà có thể giúp nó. Chuyện này đối với nó rất quan trọng” Long lão đầu thấy Hải bà bà đuổi mình đi liền cuống quýt nói, nếu như cứ bị đuổi đi như vậy thì Thiểm Thiểm đã đến đây một chuyện lại không công trở về.

“Sư mẫu, phần kí ức đó thật sự rất quan trọng với đệ tử, hi vọng người mở lòng từ bi giúp đỡ đệ tử một lần” Thiểm Thiểm cũng rất biết điều vội vàng quỳ xuống trước mặt Hải bà bà, hi vọng bà có thể rộng lòng giúp đỡ.

“Quan trọng? A! Trên thế giới này ai mà không có chuyện quan trọng? Đã quên chính là đã quên, liên quan gì đến ta? Nếu ngay cả mẫu thân người cũng không thể giúp thì trông cậy vào ta làm gì? Còn nữa, ta không phải là sư mẫu của người, đừng tùy tiện lôi kéo quan hệ!” Hải bà bà không hề có ý muốn giúp đỡ, lạnh giọng châm chọc.

“A Hải, ta biết bà có năng lực giúp nó nhìn thấy những chuyện đã xảy ra ở đại lục Tranh Vành năm đó. Coi như bà không nhìn mặt ta thì cũng nể mặt mẫu thân của nó mà giúp nó đi!” Long lão đầu cũng mở miệng cầu xin. Chuyện đã xảy ra ở đại lục Thần Chi ông cũng biết một chút, thậm chí còn biết Thiểm Thiểm là người cai trị đại lục đó, mà Vân Liệt Diễm chính là chúa tể chống lưng cho nó.

“Hừ! Nam nhân đều không có đức hạnh. Gây chuyện rồi mới biết hối hận, còn có tác dụng sao?” Hải bà bà hừ lạnh. Tự mình gây chuyện, đến lúc mất đi rồi mới biết hối hận, xứng đáng!

Hai mắt Long lão đầu sáng rực lên, vỗ vỗ bả vai Thiểm Thiểm. A Hải nói như vậy chính là đồng ý giúp đỡ.

“Cám ơn sư mẫu!” Thiểm Thiểm nhanh chóng cúi đầu cảm ơn Hải bà bà.

“Đừng nên vui mừng quá sớm! Người có nhớ trước kia người đến nơi này, ta không có cho người khảo sát tâm ma của chính mình hay không?” Âm thanh lạnh như băng của Hải bà bà vang lên khiến cho Thiểm Thiểm nhúm mày.

“Tâm ma gì cơ?” Lúc trước khi hắn và Ngân Linh Nhi đến đây quả thật không có gặp cái gì gọi là tâm ma.

“Khi đó ta bỏ qua cho người là vì biết sớm muộn gì cũng có ngày người quay về” Hải bà bà lạnh giọng nói. Bà không có làm trái trách nhiệm của mình, chỉ là tâm ma của hắn lúc đó vẫn chưa phải là thời gian được khảo nghiệm. Thế nhưng thời cơ đã đến, nếu không thì cho dù hắn có quỳ xuống dập đầu thì bà cũng không đồng ý dễ như vậy.

“Thì ra là thế” Long lão đầu thở nhẹ một hơi, vậy mà ông còn tưởng rằng mượn cơ hội này để cầu xin sự tha thứ của bà, xem ra là do ông suy nghĩ nhiều rồi. Bà đồng ý giúp Thiểm Thiểm cũng chỉ là hoàn thành trách nhiệm của mình mà thôi.

“Ta cho người biết, tâm ma của người không giống với những người bình thường. Lần này người sẽ phải trải qua cử tử nhất sinh, người có cam nguyện chấp nhận khảo nghiệm hay không? Nếu không thì người có thể trở về làm hoàng đế quyền cao chức trọng của mình, không ai có thể làm gì người” Hải bà bà nhắc nhở.

Đây đúng là thời điểm hắn phải trải qua tâm ma của mình. Thế nhưng tâm ma được sinh ra tùy tâm mỗi người, nếu hắn buông tha thì chỉ có làm kẻ thua cuộc. Thiểm Thiểm kiên định nói: “Ta nguyện ý, bất luận là sống hay chết”

Sư phụ nói không sai, hắc không đủ cứng rắn và tàn nhẫn. Chính hắc cũng biết bản thân mình như thế, vẫn luôn cảm thấy không cần phải quá ngoan tuyệt, cho nên rất nhiều chuyện đều không truy cứu. Hắc nghĩ rằng mình như vậy thì không có gì là không tốt, nhưng trái tim của hắc vẫn luôn cảm thấy trống vắng một thứ gì đó, cho dù làm thế nào cũng không lấp đầy được.

Hắc vẫn cảm thấy đáy lòng mình từng chứa một người, nhưng chính hắc cũng không biết người đó là ai. Hắc nhờ Hàn Lăng tìm nữ nhân cho mình, nhưng thật ra hắc vẫn chưa từng chạm vào bất kỳ ai. Không phải cái loại cảm giác này, bất kể các nàng xinh đẹp, ngọt ngào hay dịu dàng cũng đều không thể thay thế phần còn thiếu trong lòng hắc. Cho nên lúc này hắc muốn tìm lại kí ức của mình, đồng thời cũng muốn tìm lại phần thiếu sót đó.

Tâm đầy đủ, cuộc sống của hắc mới có thể đầy đủ. Bây giờ hắc có tất cả, tuy không thiếu sự cố gắng của bản thân nhưng phần lớn đều nhờ hậu thuẫn của mẹ. Hắc từng nói phải trở nên cường đại, cường đại đủ để bảo vệ mẹ. Thế nhưng hắc vẫn chưa từng làm được, thậm chí đến tận bây giờ hắc mới nhận ra ngày trước rời khỏi đôi cánh bảo bọc của mẹ chỉ vì bản thân khao khát có một con đường riêng cho mình, sống cuộc đời của chính mình, cho dù không vì mẹ thì hắc cũng có thể tự do tự tại bay lượn bằng đôi cánh của mình.

Thế nhưng đến nay hắc vẫn không có cảm giác thả lỏng đó. Hắc đối với người khác không đủ tàn nhẫn, đối với chính mình cũng không đủ ngoan tuyệt. Nếu như hắc có thể giống như cha vì mẹ mà liều mạng lấy thực lực Thần cấp tứ giai khiêu chiến với Thần cấp thất giai, mang sinh mạng của mình để đánh cược, thì có lẽ hôm nay hắc cũng không giống như bây giờ, có được tất cả nhưng vẫn lạnh lẽo cô độc như trước.

Có lẽ cũng có những chuyện được giải quyết nhờ vào sự thông minh tài trí của hắc, nhưng đôi khi còn dùng đến cả sinh mạng của mình. Bởi vì trên thế giới này luôn có chuyện không thể nắm chắc, nhất định phải ngoan tuyệt với bản thân mình mới có thể ra quyết tâm.

“Đi thôi” Hải bà bà vươn tay, một lóe xoáy trắng xuất hiện trước mặt Thiểm Thiểm.

Thiểm Thiểm đi vào, điều đầu tiên cảm thấy chính là đau. Hắc đau như bị xé nát, da thịt trên người như bị ai đó dùng dao găm cắt nhẹ từng lát một. Hắc đứng trong một không gian, không ngừng bị lăng trì (1). Thế nhưng hắc lại bất lực không thể phản kháng.

(1) Lăng trì: Hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu.

Không biết qua bao lâu, cảm giác của hắc cũng bắt đầu trở nên chết lặng. Thế nhưng tất cả những chuyện này cũng chưa xong. Hắc vẫn đau như trước, lúc đầu là thân thể, sau đó lại đến linh hồn. Hắc có thể cảm thấy rất rõ ràng linh hồn của mình đang thần thoát ra khỏi thể xác, sau đó bay đến biển lửa, thiêu đốt đau đớn.

Thiểm Thiểm thật sự muốn chết rồi. Từ nhỏ đến lớn hắc chưa từng ném qua đau khổ như vậy. Hắc trời sinh thông minh, lại có thực lực siêu việt hơn người thường. Hắc trà trộn vào thương trường nhiều năm, từ lâu đã học được cách dùng đầu óc giải quyết vấn đề. Hắc nghĩ rằng không có gì là mình không làm được, nhưng bây giờ toàn bộ năng lượng, năng lực của hắc đều biến mất. Hắc chẳng khác nào một miếng thịt bò nằm trên tấm thớt gỗ mặc người chém giết.

Dao găm cắt da thịt của hắc từng lớp từng lớp cho đến khi máu chảy cạn sạch chỉ còn lại xương trắng. Thế nhưng nó vẫn tiếp tục cạo xương của hắc.

Khi hắc nghĩ rằng mình không còn sống nữa, mình sẽ hồn phi phách tán, linh hồn của hắc thế nhưng lại trở về thân xác một lần nữa. Da thịt hắc từng từ lạnh lại, xương cốt từ từ dài ra. Thế nhưng mùi vị đó lại còn thống khổ hơn bị róc xương xẻ thịt lúc này vạn phần. Trước đó là đau, bây giờ là ngứa đến sống không bằng chết.

Cuối cùng tất cả cũng kết thúc, mặt hắc đầm lệ. Nguyên nhân là vì hắc đã nhìn thấy tất cả những chuyện xảy ra trong quá trình chết đi sống lại này. Hắc nhìn thấy mình gặp Vàng trên đảo Trân Châu, nhìn thấy mẹ bảo sẽ gả nàng làm thê tử của hắc. Vàng quật cường cùng hắc liên hợp đối phó với Vân Mộng Vũ, cùng nhau ngồi trong sân chờ cha trở về, chờ mẹ tỉnh lại. Vàng cùng hắc rời đi, sau đó vì bị Ngân Linh Nhi chọc giận mà đi vào sa mạc, giết sói đến kiệt sức hôn mê. Vàng và hắc chạy trốn khỏi Ngân Linh Nhi lại gặp nhện khổng lồ, ngay thời điểm thời máu chốt nàng không tiếc thân mình liều chết cứu hắc.

Một lần lại một lần, nàng không oán không hờn theo sau hắn, chỉ cần hắn gặp nguy hiểm thì người đầu tiên xông ra chính là nàng. Mà hắn, từ đầu đến cuối cũng chưa từng quay đầu lại liếc nhìn nàng dù chỉ một cái.

Núi Long Sư, Ngân Linh Nhi chọc giận Long Nham, hắn bị Long Nham đánh trọng thương. Lúc hấp hối, nàng dùng mạng của mình đổi lấy mạng hắn, thậm chí còn khiến cho thực lực của hắn đột phá Thần cấp, thoải mái tiến vào đại lục Thần Chi. Mà điều nàng phải nhận chính là những gì hắn vừa cảm nhận, hình phạt thiên đạo vạn quả, hồn phách bị hỏa luyện đau đớn suốt tám năm mới có thể khôi phục.

Hắn khóc, có làm thế nào cũng không ngăn được dòng nước mắt.

Lần đầu tiên hắn tự hỏi vì sao mình có thể khốn nạn đến trình độ này? Chẳng thể trách mỗi lần thấy hắn mẹ đều muốn đánh chết hắn. Hắn cảm thấy roi mẹ đánh rất đau, nhưng nỗi đau đó so với những gì Vàng phải chịu đựng không bằng một phần vạn. Nàng dùng tính mạng của mình để yêu thương hắn, chưa một lần tính toán vụ lợi. Thậm chí vì không để cho hắn áy náy, nàng có thể đồng ý với đề nghị vợ vãn gia của Ngân Linh Nhi, khiến hắn quên mất nàng. Nàng đau lòng đến chết lặng, nhưng vẫn cắn răng hi sinh cho hắn.

Rốt cuộc hắn cũng biết phần thiếu sót dưới đáy lòng mình là cái gì. Rốt cuộc hắn cũng biết mình đã gây ra chuyện trời đất không dung gì.

Vàng, nàng muốn ta phải đối xử với nàng như thế nào đây?

“Nhận thống khổ như thế mà còn có thể tỉnh lại, hắn là người nên biết quyết định của mình đi?” Thanh âm thờ dài của Hải bà bà truyền đến. Bà khiến cho hắn chịu đựng những gì mà nữ tử kia đã phải chịu. Loại thống khổ cực hạn này không có mấy người chịu đựng, chính nữ tử kia cũng nhờ vào bảo bối ngọc Trấn Hồn mà Long lão đầu đã giấu cho nàng cùng với hoa khí của Mạn Châu Sa mới có thể bảo vệ hồn phách của mình, sau đó là ngọc căn nguyên xoa dịu mới được sống lại. Mà Thiểm Thiểm chỉ chịu đựng bằng toàn bộ ý chí của mình, đối với người bình thường vốn dĩ không có khả năng.

“Những gì ta nợ nàng còn chưa trả, thậm chí cả một câu xin lỗi cũng chưa nói, sao ta có thể chết được?” Thanh âm của Thiểm Thiểm mang theo vài phần nghẹn ngào cùng tang thương. Hắn quả thật rất muốn chết, nhưng sao hắn dám chết được đây? Hắn nợ Vàng nhiều như vậy, vất vả lắm mới có thể nhìn rõ tâm ý của chính mình, sao hắn có thể chết?

Hắn đã yêu nàng từ lúc nào? Là lần đầu tiên gặp mặt đã gán ghép hắn và nàng sẽ phải dây dưa với nhau. Nhiều năm sớm chiều ở bên nhau như vậy, hắn vẫn né tránh chuyện mẹ muốn gả nàng cho hắn, nguyên nhân là vì lúc đó định kiến người thú vẫn còn tồn tại trong hắn. Bên cạnh đó, sự tốt đẹp của nàng lại là nguyên nhân chính, nó khiến cho hắn kinh hãi, kinh hãi đến không dám tiến thêm một bước về phía nàng.

Từ khi nhìn thấy đôi con ngươi màu vàng trong veo như ánh mặt trời kia, hắn đã sa vào đó. Hắn nghĩ người và thú không thể nào đến được với nhau cho nên đã cố chấp rời xa nàng, bỏ qua nàng, cố gắng không động tâm, cũng không động tình. Thậm chí, hắn không tiếc dùng Ngân Linh Nhi để chèn lấp nội tâm của chính mình.

Sao hắn có thể yếu đuối như thế chứ? Ngay cả yêu một người cũng không dám thừa nhận.

Vàng!

Vàng!

Hắn nhắm mắt lại, hai tay che mặt nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy.

“Về đi” Hải bà bà lắc lắc đầu. Nam nhân, chỉ khi nào nhận ra mình là tên khốn mới thật sự là nam nhân.

“A Hải!” Long lão đầu nhìn bóng lưng biến mất của Hải bà bà, cõi lòng không khỏi có chút mất mát. Sau đó ông vỗ vỗ bả vai Thiểm Thiểm, nói: “Thiểm Thiểm, về đi thôi, đừng để giống như sư phụ. Đến tận lúc không thể vãn hồi mới biết hối hận, lúc đó đã không còn kịp nữa rồi”

Thiểm Thiểm ngẩng đầu nhìn phương hướng đại lục Thần Chi.

Được rồi, không thể đợi đến lúc không thể vãn hồi mới hối hận. Nhân lúc Vàng còn chưa yêu tên Long Nham kia, hắn nhất định phải cầu xin được sự tha thứ của nàng!

Vàng! Hấn sẽ không buông tay nàng một lần nào nữa!

Hàn thành, phủ công chúa.

Vân Liệt Diễm cùng Hàn Chỉ, còn có Vàng và Đóa Đóa đang trêu chọc Đường Đường với Tạt Tạt. Đột nhiên Thiểm Thiểm tông cửa chạy vào, một tay kéo Tạt Tạt đang nằm trong lòng Vàng ném ra.

Hấn nhìn nàng, nói: “Vàng, gả cho ta!”

Vàng sửng sốt, có chút không hiểu hỏi: “Ca ca, huynh đang đùa cái gì vậy?”

“Ca ca, lúc này mẹ đã thương lượng chuyện gả Vàng tỷ tỷ cho Long đại ca rồi. Long đại ca là người tốt, đối xử với Vàng tỷ tỷ còn đặc biệt tốt hơn nữa” Đóa Đóa một bên thêm mắm dặm muối.

“Nhóc con xấu xa, con về trễ rồi, đừng trách mẹ chưa nói trước với con. Nam nhân tên Long Nham này mẹ nhìn thế nào cũng thích, cho nên mẹ đã quyết định một trăm ngày sau sẽ cử hành hôn lễ cho hai đứa nó” Vân Liệt Diễm nói.

“Không được, con không đồng ý!” Thiểm Thiểm nhìn Vàng, lo lắng hỏi: “Vàng, nàng cũng không đồng ý có đúng không?”

“Ca ca, mẹ nói hôn nhân đại sự là do cha mẹ làm chủ, ta... ta nghe lời mẹ” Vàng hơi cúi đầu, có lẽ như vậy cũng không tồi. Nếu không biết nên yêu ai thì cứ giống như lời mẹ nói, tìm một nam nhân tốt với mình mà gả. Long đại ca dù sao cũng đối xử với nàng rất tốt.

“Cái gì mà hôn nhân đại sự do cha mẹ làm chủ chứ? Nơi này cũng không phải là đại lục Tranh Vành!” Thiểm Thiểm hỗn hển quát lớn. Tại sao hấn chỉ mới rời khỏi đây có vài ngày mà mẹ đã ra cái chủ ý quái quỷ này chứ?

“Thiểm Thiểm, đừng quên tôn chỉ của đế quốc chúng ta chính là xây dựng sự văn minh, từng bước từ vô học hướng tới sự phát triển văn học. Điều thứ nhất đương nhiên là phải học theo chế độ hôn nhân. Từ xưa đến nay hôn nhân đại sự đều do cha mẹ làm chủ, mà Vàng lại là công chúa thì càng phải làm gương. Hơn nữa, chuyện này cha mẹ đã quyết, một trăm ngày sau chính là đại hôn của Vàng và Long Nham. Con thân là ca ca, lo xử lý cho tốt đi!” Vân Liệt Diễm nói.

Thiểm Thiểm đen mặt, nhìn về phía Hàn Chỉ thì chỉ thấy Hàn Chỉ trừng mắt với mình, nói: “Sau này đối xử với muội muội cùng đệ đệ con tốt một chút!”

Lúc này nó dám ném Tạt Tạt như vậy, lỡ như ném ngã đệ đệ nó thì làm sao? Hừ!

Tầm mắt Thiểm Thiểm dừng lại trên người Đóa Đóa, Đóa Đóa nháy nháy mắt sau đó nhìn ra bên ngoài.

“Con mặc kệ, tóm lại chuyện này con tuyệt đối sẽ không đồng ý!” Thiểm Thiểm phát tay áo rời đi.

Không được, hấn nhất định phải nghĩ cách!

Hấn đứng ngoài phủ chờ Đóa Đóa đi ra, hấn biết con nhóc này nhất định có biện pháp nào đó.

“Ca ca còn chưa đi sao?” Đóa Đóa nhìn thấy Thiểm Thiểm liền kinh ngạc hỏi.

“Bớt ba hoa đi! Nói, rốt cuộc muội có cách nào không? Còn nữa, tại sao mẹ lại muốn gả Vàng cho Long Nham?” Long Nham đến Hàn thành không lâu, mẹ không thể nào có ấn tượng tốt với hấn nhanh như vậy, đến nỗi có thể gả con gái mình cho hấn.

“Ca ca, huynh cũng không thể trách mẹ được, ai bảo huynh bắt tài làm chi” Đóa Đóa lắc đầu, nói: “Muội cũng muốn Vàng tỷ tỷ không gả cho huynh, nhưng nhìn huynh là ca ca ruột thịt của muội, muội đành tốt bụng giúp huynh một lần vậy. Tuy nhiên...”

“Tuy nhiên cái gì?” Thiểm Thiểm sốt ruột nhìn Đóa Đóa. Mẹ đã lên tiếng thì hấn khó mà thay đổi được, bằng không cũng không cần phải lo lắng như lúc này.

“Tuy nhiên huynh phải giúp muội ngăn cản Tu, ta muốn rời khỏi Âm Chi Sâm Lâm” Đóa Đóa buồn rười rượi, nói: “Mẹ dặn Tu không được cho phép muội rời khỏi đó. Ô ô... ngay cả một chút tự do cũng không có!”

Không biết mẹ bị cái gì mà lại không cho phép nàng rời khỏi Tu nửa bước, đi ra ngoài cũng phải có Tu cùng đi hoặc là có ca ca hay mẹ bên cạnh. Tóm lại, nàng không thể làm bất cứ chuyện gì một mình. Rất chán, chán đến điên rồi, cho nên nàng nhất định phải nghĩ cách ngăn cản Tu, sau đó lặng lẽ trốn đi.

“Không được, một mình muội chạy loạn quá nguy hiểm!” Tuy Thiểm Thiểm cũng không hiểu nguyên nhân vì sao mẹ lại bắt Đóa Đóa phải luôn ở bên cạnh Ngục Tu, nhưng mẹ làm việc từ trước đến nay đều có nguyên tắc, tất nhiên cũng đều tốt cho Đóa Đóa.

“Được được được, vậy huynh cứ đứng nhìn mẹ gả Vàng tỷ tỷ cho Long đại ca đi! Huynh cũng biết, mỗi lần mẹ ra quyết định là không bao giờ thay đổi!” Đóa Đóa hừ một tiếng, không giúp nàng thì còn lâu nàng mới giúp lại ca ca.

“Được rồi, ca ca đồng ý với muội còn không được sao? Thế nhưng muội đồng ý với ta, ra ngoài phải mang theo ám vệ!” Chọn cho nàng vài ám vệ có thân thủ tốt đi theo chắc cũng không sao đúng không? Cha nhất định sẽ đứng về phía mẹ, bây giờ chỉ còn mỗi Đóa Đóa là có thể nghĩ cách giúp hấn. Bất kể như thế nào hấn cũng không thể để Vàng gả cho Long Nham.

“Được!” Đóa Đóa nghĩ, chỉ cần có thể chạy đi là được. Ám vệ thì ám vệ, dù sao ám vệ đều phải nghe lệnh của nàng.

“Vậy nói đi, muội có cách gì? Thế nhưng ta nói trước, nếu cách của muội không dùng được thì ta không giúp muội đâu đó!” Thiểm Thiểm nói.

“Yên tâm, có chuyện gì mà muội không làm được chứ?” Đóa Đóa vỗ vỗ ngực cam đoan.

Thiểm Thiểm liếc nàng một cái, gầm nhẹ: “Nói mau!”

“Ý của mẹ không thể thay đổi, nhưng chủ yếu vẫn là do Vàng tỷ tỷ cả thôi. Nếu Vàng tỷ tỷ bị huynh làm cho cảm động thì chắc chắn sẽ không nghe lời mẹ đâu. Đến lúc đó, không phải là huynh có cơ hội hay sao?” Thật ra Đóa Đóa rất khinh bỉ ca ca của mình, không hiểu sau lại dần như vậy, một cách đơn giản mà cũng không nghĩ ra.

Thiểm Thiểm đen mặt, Đóa Đóa nói cũng không sai, nhưng làm sao Vàng có thể tha thứ cho hấn đây?

“Ca ca, muốn làm Vàng tỷ tỷ mềm lòng thì huynh cần phải tàn nhẫn với bản thân mình một chút, lúc đó Vàng tỷ tỷ nhất định sẽ đau lòng. Chỉ cần huynh khiến cho tỷ ấy đau lòng đến nỗi nguyện ý gả cho huynh, chuyện sau đó lại càng dễ dàng hơn” Đóa Đóa nháy nháy mắt, nói: “Còn sau khi thành thân mà huynh còn không chiếm được tâm của tỷ ấy thì nói thiệt, ca ca đáng thương của muội, huynh nên xuất gia quên bụi hồng trần đi là vừa!”

Đóa Đóa nhìn Thiểm Thiểm bằng ánh mắt bi ai.

Khóe miệng Thiểm Thiểm co rút, cắn răng nói: “Tiếp tục!”

Đóa Đóa đờ một chút, sau đó quát: “Sao huynh có thể dần như vậy hả? Ta nghi ngờ huynh không phải là ca ca của ta! Không phải là mẹ không đồng ý huynh cưới Vàng tỷ tỷ sao? Vậy huynh đi cầu xin mẹ đi! Không phải còn có một trăm ngày à? Huynh cứ quỳ trên quảng trường Hàn thành một trăm ngày, huynh nói xem, Vàng tỷ tỷ có thể không đau lòng vì huynh không?”

Bi ai, thật là bi ai. Sao nàng lại có một ca ca dần đến trình độ này chứ?

Mặt Thiểm Thiểm đã đen càng thêm đen, gầm nhẹ: “Muội có thể đừng nghĩ ra chủ ý ôi thiêu như vậy không? Ta mà quỳ trên quảng trường một trăm ngày, mặt mũi hoàng đế ném cho chó gặm à?”

“Van huynh đó ca ca! Huynh không thể động não một chút sao? Không biểu lộ thâm tình của huynh trước người dân khắp nước thì làm sao Vàng tỷ tỷ có thể cảm động, thì làm sao mẹ có thể bỏ quyết định của mình chứ?” Đóa Đóa nghĩ nghĩ, lại nói tiếp: “Còn nữa, huynh phải quỳ một trăm ngày không ăn, không uống. Còn chuyện đại tiện tiểu tiện gì đó hấn là không ăn không uống chắc cũng không có gì để ra đâu nhỉ? Bây giờ đang là giữa hè, huynh nhất định phải quỳ đến khi mặt trời khuất núi, tốt nhất là phơi nắng lột mất một lớp da thì hiệu quả hơn. Tiếc một lớp da thì không có thể tử, huynh hiểu không?”

“Mấy chuyện này muội học từ ai vậy?” Thiểm Thiểm muốn điên rồi. Còn người nào ác hơn con nhóc này không? Nàng là đang nghĩ kế cho ca ca ruột thịt đó, vậy mà còn nghĩ đến chuyện lột một lớp da của hắn.

Tuy nhiên, khổ nhục kế này dường như cũng không tệ. Hắn thiếu nợ Vàng rất nhiều, không phải một sớm một chiều là có thể cầu xin được sự tha thứ của nàng. Hắn chỉ có thể khiến nàng mềm lòng đồng ý gả cho hắn, sau đó sẽ từ từ bồi thường cho nàng.

“Còn nữa nè, mẹ ghét nhất là nữ nhân tên gọi Ngân Linh Nhi kia, cho nên nàng ta không thể không biến mất” Đóa Đóa nhắc nhở.

Sắc mặt Thiểm Thiểm trầm xuống.

Trước kia nhìn thấy nàng ta theo hắn nhiều năm, cho dù nàng ta gây chuyện gì thì hắn cũng đều có thể tha thứ. Thế nhưng lúc này hắn không tiếp tục nương tay. Nàng ta có thể tổn thương hắn, nhưng không thể tổn thương đến Vàng.

Hắn có thể tha thứ cho nàng ta hết lần này đến lần khác gỡ quỹ kế với hắn, nhưng không thể tha thứ nàng ta hại Vàng thảm như vậy. Chuyện năm đó nếu không phải vì nàng ta thì kết cục cũng sẽ không như ngày hôm nay, mà Vàng thì cũng sẽ không...

Thiểm Thiểm siết chặt nắm tay, không nói một lời rời khỏi phủ công chúa.

Lúc này, Vân Liệt Diễm từ bên trong bước ra vỗ vỗ bả vai Đóa Đóa, nói: “Thế nào? Nghĩ cách cho thằng nhóc kia chưa?”

“Mẹ có cảm thấy mình rất ác với ca ca hay không?” Đóa Đóa lắc đầu. Nếu ca ca biết chủ ý ôi thiêu này từ mẹ mà ra, khẳng định sẽ tự bạo chết cho rồi.

“Đẹp! Nếu con là Vàng hoặc Thiểm Thiểm không phải là con trai mẹ, mẹ con sẽ không nhân từ như vậy đâu!” Vân Liệt Diễm vỗ đầu Đóa Đóa một cái, nói: “Nếu không muốn quay về Âm Chi Sâm Lâm thì mấy ngày nay phải thành thành thật thật ở trong phủ công chúa, không cho phép chạy loạn”

“Dạ” Đóa Đóa rũ đầu cụp tai. Haizzz, sao mệnh nàng lại khổ như vậy chứ? Tuy nhiên, người ta bảo ‘khổ tận cam lai’, dù sao cũng rãnh thôi thì đi xem ca ca giải quyết nữ nhân hư hỏng kia thế nào.

Hoàng cung.

“Thiểm Thiểm, rốt cuộc huynh cũng trở lại” Ngân Linh Nhi nhìn thấy Thiểm Thiểm đi về phía mình liền kích động nghênh đón.

“Ừ” Thiểm Thiểm cười nhẹ, sau đó kéo Ngân Linh Nhi vào trong lòng, dịu dàng nhìn nàng.

Ngân Linh Nhi nhìn Thiểm Thiểm bằng ánh mắt không thể tin, cứ nghĩ rằng mình nhìn lầm. Nàng nhìn khuôn mặt mỉm cười dịu dàng kia, khẽ gọi: “Thiểm Thiểm...”

“Sao vậy?” Thiểm Thiểm ngọt ngào hỏi.

“Không sao! Ta chỉ cảm thấy huynh... có một chút thay đổi” Tuy Ngân Linh Nhi không ức chế nổi cõi lòng tràn đầy vui mừng của mình, nhưng vẫn sợ rằng đây không phải là sự thật.

Cho tới nay Thiểm Thiểm vẫn luôn khoan dung nàng, nàng làm sau cái gì cũng không tính toán. Thậm chí đôi khi hắn vẫn che chở nàng trước mặt Vân Liệt Diễm. Thế nhưng mối quan hệ giữa hai người vẫn luôn xa cách, chưa bao giờ dịu dàng nhìn nàng như lúc này. Thế cho nên, nàng vẫn cứ tưởng rằng đây là ảo giác, là phù phiếm không hề có thật.

“Đúng vậy, ta đã thay đổi rất nhiều” Thiểm Thiểm cười, hỏi: “Linh nhi, muội có biết ta ghét nhất là điều gì không?”

“Sao cơ?” Ngân Linh Nhi nhìn Thiểm Thiểm, sao nàng lại thấy nụ cười của hắn có chút gì đó không đủ chân thật.

“Đương nhiên là ghét nhất bị người khác lừa gạt. Sao? Muội không biết à?” Ngón tay hắn nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt đang cười của Ngân Linh Nhi, sau đó lướt xuống thân thể nàng, nhẹ nhàng sờ soạng.

“Thiểm Thiểm...” Ngân Linh Nhi kinh ngạc. Hắn ghét người khác lừa hắn?

“Ha ha... Linh nhi, muội cũng biết ta vẫn luôn rất dễ nói chuyện. Cho dù muội làm chuyện gì có lỗi với ta, ta cũng đều có thể tha thứ” Thiểm Thiểm vẫn mỉm cười như trước, nhưng nụ cười này lại khiến đáy lòng Ngân Linh Nhi càng lúc càng lạnh.

Hôm nay hắn làm sao vậy?

“Thiểm Thiểm, muội không có, muội thật sự không có. Tất cả những gì muội làm đều là... đều là vì muội yêu huynh” Ngân Linh Nhi vươn tay ôm lấy Thiểm Thiểm. Nàng thật sự yêu hắn, cho nên mới bỏ tất cả để được ở bên cạnh hắn.

“Thật sao?” Bàn tay Thiểm Thiểm dừng lại trên lưng Ngân Linh Nhi, nhẹ giọng hỏi.

“Đương nhiên là thật rồi!” Ngân Linh Nhi có chút kích động. Rốt cuộc hắn đã nguyện ý chấp nhận nàng rồi sao?

“Ha ha...” Bàn tay Thiểm Thiểm từ từ trượt đến cánh tay của nàng thì khóe môi hơi cong lên, sau đó cầm tay nàng.

Da thịt chạm nhau, Ngân Linh Nhi quả thật không dám tin. Thiểm Thiểm thật lòng muốn cưới nàng rồi sao?

Thiểm Thiểm mỉm cười, sau đó những ngón tay đang nắm tay Ngân Linh Nhi khẽ siết, một tia sáng tím quanh quẩn trong lòng bàn tay hắn.

Đau đớn đột nhiên truyền từ bàn tay đến tận tim, sắc mặt Ngân Linh Nhi trắng bệch nhìn Thiểm Thiểm, khẽ kêu ra tiếng. Thế nhưng Thiểm Thiểm lại buông một tay ta, thân thể nàng quỵ rạp xuống đất.

“Sao nào? Đau đớn đó có dễ chịu không?” Bàn tay nắm tay Ngân Linh Nhi của Thiểm Thiểm vẫn không buông ra.

“Thiểm Thiểm, huynh thả muội ra, mau thả muội ra. Đau quá!” Nước mắt Ngân Linh Nhi nhoe khắp khuôn mặt. Thật sự là rất đau, đau đến nỗi hít thở cũng khó khăn với nàng.

“Mới vậy mà đã kêu đau rồi sao?” Thiểm Thiểm nhíu mày, nói: “Vậy muội chắc cũng không biết mùi vị thiên đạo vạn quả là như thế nào hết nhỉ?”

“Thiểm Thiểm, muội...” Ngân Linh Nhi đau đến nói không ra lời. Rốt cuộc Thiểm Thiểm làm sao vậy? Tại sao lại đối xử với nàng như thế?

“Ta nhớ muội cá cược với mẹ, trong vòng một năm nếu ta yêu Vàng thì muội sẽ phải chịu nỗi đau của hình phạt thiên đạo vạn quả đúng không?” Thiểm Thiểm mỉm cười, đôi con ngươi giờ phút này chỉ còn lại lạnh như băng, lạnh đến tận xương tủy. Từ khi Ngân Linh Nhi biết Thiểm Thiểm đến bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy vẻ mặt này của hắn.

“Dù sao thì muội cũng là sư muội của ta, làm sao ta có thể nhẫn tâm để muội chịu đau đớn như vậy, muội nói có phải không?” Thiểm Thiểm dịu dàng hỏi, nhưng giờ phút này Ngân Linh Nhi lại không cảm nhận được sự dịu dàng đó.

“Thiểm Thiểm, huynh hãy buông muội ra trước đã, huynh hãy nghe muội nói. Mẹ huynh đang gạt huynh đó, Vàng... Vàng là người xấu, nó có ý xấu với huynh. Thiểm Thiểm, cũng chỉ có muội mới yêu huynh, chỉ có mình muội mà thôi!” Ngân Linh Nhi hô to ra tiếng, nhưng cảm giác đau đớn từ lòng bàn tay truyền đến lại khiến nàng như muốn ngất đi. Thực lực của nàng cùng Thiểm Thiểm vô cùng khác biệt, nếu cứ tiếp tục như vậy thì nàng sẽ chết chắc.

“Vậy sao? Thật sự là cảm ơn vì muội đã yêu ta, yêu đến nỗi dám lừa gạt ta, tổn thương người bên cạnh ta. Đây là tình yêu của muội sao? Linh nhi, muội chỉ yêu chính muội mà thôi!” Thiểm Thiểm cười lạnh. Yêu sao? Nếu yêu chính là như vậy thì hắn không có phúc hưởng thụ rồi. Nếu vì nàng thương hắn mà khiến cho tất cả những người bên cạnh hắn phải chịu tai ương, vậy thì hắn thà rằng không cần tình yêu này. Có thể yêu một người như vậy, cho dù có là yêu thật tâm thì cũng xứng để gọi là tình yêu sao?

“Không! Không phải đâu Thiểm Thiểm. Huynh... huynh hãy nghe muội nói...” Sắc mặt lạnh lùng của Thiểm Thiểm khiến cho Ngân Linh Nhi tuyệt vọng. Thế nhưng nàng không cam lòng, không cam lòng buông tay như vậy.

“Ha ha... Ta quên nói cho muội biết rằng ta đã khôi phục trí nhớ rồi. Sao nào? Muội không tin à? Thế nhưng đã khiến cho muội thất vọng rồi. Linh nhi, đã làm sai thì phải trả giá. Muội yên tâm, ta cũng không nhẫn tâm với muội, ta chỉ là có chút giận dữ mà thôi, chỉ một chút mà thôi!” Thiểm Thiểm nhìn chằm chằm Ngân Linh Nhi, nụ cười lại lạnh như băng.

Ngân Linh Nhi hoàn toàn tuyệt vọng. Hắn... hắn lại nhớ hết rồi...

“Người đâu?” Thiểm Thiểm quát to một tiếng, lập tức có vài ám vệ xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Hoàng thượng!”

“Đưa nàng đến địa lao, mỗi ngày cho nàng một nhát đao. Nhớ, chỉ một nhát mà thôi! Đừng cho vết thương lành quá nhanh, như vậy thì không còn ý nghĩa nữa. Thế nhưng không thể để cho nàng chết, ta rất luyện tiếc. Nàng nhất định phải sống thật tốt, sau đứng nhìn xem ta sẽ yêu Vàng như thế nào, cùng Vàng sinh con dưỡng cái như thế nào. Mà nàng, chỉ có thể đời đời kiếp kiếp nhìn ta và Vàng hạnh phúc” Thiểm Thiểm buông tay Ngân Linh Nhi ra, thân thể của nàng ngã nhào xuống đất.

“Đưa đi, chỉ cần không chết, những chuyện khác tùy ý các người!” Thiểm Thiểm vung tay áo. Nếu không phải nhìn mặt sư phụ, hắn tuyệt đối không chừa mạng cho nàng.

Ở đại lục Tranh Vành xa xa, Long lão đầu nhìn không được hắt hơi một cái.

“Không!!!” Tiếng kêu thê lương của Ngân Linh Nhi vang vọng cả đại điện. Thế nhưng Thiểm Thiểm lại làm như không hề nghe thấy, bình tĩnh đi ra ngoài.

“Ca ca!” Đóa Đóa đột nhiên nhảy ra, ôm lấy cánh tay Thiểm Thiểm.

“Xem đủ rồi sao?” Thiểm Thiểm liếc nàng một cái. Hắn biết nàng ở đây lâu rồi, thật khó cho nàng vì đã không đến quấy rối hắn.

“Hi hi, mẹ nói quả nhiên là đúng, ca ca vẫn kế thừa bản năng máu lạnh từ cha. Thế nhưng cha sẽ không làm giống với huynh, bởi vì cha thiện lương hơn nhiều” Đóa Đóa ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ, nói: “Nếu là cha thì nhất định sẽ ném nàng ta vào Âm Chi Sâm Lâm, sau đó để nhóm mãnh thú đang kỳ động đục kia cùng nàng hưởng thụ cảm giác sung sướng tận trời”

Khóe miệng Thiểm Thiểm co rút, hỏi: “Ngục Tu dạy muội mấy thứ này sao?”

“Hừ! Tu còn lâu mới biết cái gì gọi là ‘sung sướng tận trời’, là mẹ dạy muội đó!” Đóa Đóa bĩu môi, đột nhiên nói tiếp: “Ca ca, huynh còn không mau chạy đi quỳ đi? Quỳ chín mươi chín ngày sẽ không còn tác dụng nữa đâu!”

“Nếu không còn tác dụng thì người đầu tiên ta xử lý chính là muội!” Thiểm Thiểm đen mặt, quỳ thì quỳ, chỉ cần mẹ có thể gả Vàng cho hắn thì quỳ một ngàn ngày cũng không thành vấn đề.

Trên quảng trường Hàn thành có một người đang quỳ, xung quanh là quần chúng đang vây xem. Bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ hoàng đế vừa lên ngôi của họ lại quỳ trong quảng trường lúc này, đây nhất định là tin lạ nhất từ xưa đến nay.

Đóa Đóa ngồi bên cạnh, nhàn nhã cắn hột dưa, nói: “Ca ca, sao ba ngày trôi qua rồi mà mẹ vẫn không có động tĩnh gì vậy?”

Thiểm Thiểm liếc nàng một cái, có chút hối hận khi nghe lời chủ ý ôi thiu của nàng.

Đúng lúc này, một nữ tử áo vàng xuyên qua đám đông náo nhiệt, nhìn Thiểm Thiểm lại bất đắc dĩ nói: “Ca ca vẫn nên đứng lên đi, dù sao huynh cũng là vua của một nước, làm như vậy có chút không ổn”

Dân chúng vây xem ba ngày vẫn chưa chịu tản ra, thậm chí còn nhiều người từ nơi khác đến đây chỉ để xem náo nhiệt. Lúc này, chỉ sợ là cả đại lục Thần Chi đều biết đế vương của bọn họ đang quỳ trong quảng trường trung tâm, chờ đợi Vân Liệt Diễm ban hôn cho hắn.

“Vàng, mẹ không gả nàng ta cho thì ta sẽ không đứng lên. Nàng về đi!” Thiểm Thiểm có chút quyền luyện nhìn Vàng, sau đó lại cúi đầu. Đóa Đóa nói rất đúng, hẳn nhất định phải kiên trì tới cùng. Vàng mềm lòng rồi, nhất định sẽ tha thứ cho hắn.

“Ca ca...” Vàng còn định nói gì đó lại bị Đóa Đóa cắt đứt.

“Vàng tỷ tỷ, tỷ đừng khuyên nữa. Nam nhân hư hỏng như ca ca nhất định phải chịu báo ứng, đây là lời mẹ nói. Cho nên tỷ không cần phải khuyên huynh ấy, huynh ấy chắc chắn sẽ không đứng dậy” Đóa Đóa nhìn Vàng, nói tiếp: “Tỷ có muốn cùng chờ với muội không?”

Khóe miệng Thiểm Thiểm co rút, hẳn có một đứa muội muội như vậy thật tốt!

“Ta... ta đi năn nỉ mẹ” Vàng nhìn thấy Thiểm Thiểm đã ba ngày không ăn không uống, vẻ mặt tràn đầy mệt mỏi, nàng lại không đành lòng.

Phủ công chúa.

“Mẹ, ca ca đã quỳ ở đó ba ngày rồi” Vàng do dự mở miệng “Nếu không thì mẹ kéo dài ngày thành hôn của con cùng Long đại ca thêm đi”

Tuy rằng làm như vậy cũng có chút khiến Long đại ca mất lòng tin, nhưng nàng thật sự không đành lòng nhìn Thiểm Thiểm quỳ mãi ở đó.

Bất kể thế nào thì hắn vẫn là ca ca của nàng.

“Mới có ba ngày thôi, tiếp tục quỳ!” Vân Liệt Diễm nhìn Vàng, lại nói: “Vàng, con nên hiểu sở dĩ Thiểm Thiểm quỳ ở đó không phải là cầu xin ta kéo dài ngày thành thân của con cùng Long Nham, mà là muốn ta gả con cho nó. Con đã nghĩ kỹ chưa? Con muốn gả cho nó sao?”

Vân Liệt Diễm sẽ không ép buộc hai đứa ở bên nhau, thứ nàng cần là lưỡng tình tương duyệt (2), không phải một người tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Những chuyện Thiểm Thiểm đã trải qua hẳn là khiến cho nó cảm nhận được ý nghĩa của Vàng đối với mình. Thế nhưng nàng tuyệt đối sẽ không giúp nó đoạt lại tâm Vàng dễ dàng như thế, nếu không thì nó cũng sẽ không biết quý trọng.

Lưỡng tình tương duyệt: Tình yêu đến từ hai phía. Một trăm ngày, một ngày cũng không thể thiếu.

Sở dĩ nàng làm như vậy là vì Thiểm Thiểm có thể chống đỡ không cần nội lực, không ăn không uống nhiều lắm là chín mươi chín ngày, ngày cuối cùng thì phải xem ý trời. Nếu nó có thể kiên trì đến hết ngày đó thì mới chứng minh được tình yêu của nó dành cho Vàng. Mà nếu đến ngày đó Vàng vẫn không muốn chấp nhận Thiểm Thiểm, vậy thì mối duyên này cứ xem như chấm hết đi, nàng cũng sẽ không gây khó dễ cho Thiểm Thiểm nữa.

Vàng mờ mịt gục đầu xuống. Nguyên ý gả cho Thiểm Thiểm sao? Vất vả lắm nàng mới buông tay được nỗi đau tê tâm liệt phế đó, nàng thật sự có thể quay đầu lại một lần nữa sao?

Nàng không biết!

Đồng ý gả cho Long Nham cũng chỉ vì nghe lời Vân Liệt Diễm, chính bản thân nàng cũng không có cảm giác sâu sắc. Nàng chỉ nghe lời mẹ nói, tìm một người yêu thương mình, không hơn, sau đó gả đi. Thế nhưng nàng không ngờ Thiểm Thiểm lại đột nhiên kiên định muốn cưới nàng như thế, không biết có phải do hắn đã biết chuyện quá khứ hay không. Nếu là đã biết, vậy hẳn cưới nàng là do áy náy sao?

Nếu là vì áy náy, sao nàng có thể đồng ý?

Vàng không biết, thật sự không biết nàng có nguyện ý hay không.

Ngày thứ chín mươi chín.

Thiểm Thiểm đã gần như mất đi ý thức, hắn có thể cảm thấy linh hồn của mình đang từng chút thoát ly khỏi cơ thể. Sắc mặt của hắn ửng đỏ, hơi thở cũng bắt đầu trở nên dồn dập, sau đó là lúc có lúc không.

“Ca ca, huynh thôi muốn chết rồi!” Đóa Đóa ghét bỏ bóp mũi, nhích mông cách xa Thiểm Thiểm hơn một chút.

“Công chúa điện hạ, người mau đến van cầu thái hậu đi, hoàng thượng sắp chịu không nổi rồi” Dân chúng vây xem xung quanh đột nhiên ùn ùn quỳ xuống trước mặt Đóa Đóa. Chín mươi chín ngày đầu quỳ ở đây, không ăn không uống, cho dù có là Thần thú thượng cổ cũng không xong chứ đừng nói gì một người bình thường.

Đóa Đóa che mặt, nói: “Các người đừng tìm ta, ta là kẻ không biết giữ lời đâu”

Nàng chỉ thích xem náo nhiệt, thật sự không liên quan đến nàng mà, muốn xin thì cũng phải đến xin Vàng tỷ tỷ ấy. Nàng phải chạy xa một chút, bị nhiều người dùng ánh mắt ai oán đả đảo như vậy, nàng rất ngượng ngùng!

Phủ công chúa.

Hàn Lăng hốt hể đi đến đi lui. Nó là cháu nội đích tôn của ông đó, bây giờ bị Vân Liệt Diễm dày vò đến sắp chết rồi!

“Con dâu à, con cũng biết chín mươi chín ngày đã là cực hạn rồi, con gả Vàng cho nó đi mà!” Hàn Lăng nhìn Vân Liệt Diễm, lại nhìn Hàn Chỉ. Thế nhưng Hàn Chỉ hiển nhiên không có ý muốn giúp đỡ, giống như người đang quỳ ngoài quảng trường kia không phải là con ruột của hắn.

“Cha đừng lo, con tự có chừng mực” Vân Liệt Diễm vẫn kiên quyết không buông như trước, nhưng nàng cũng không đứng nhìn Thiểm Thiểm chết. Nàng cho phép Đóa Đóa ở lại đây chính là để bảo vệ hồn phách cho Thiểm Thiểm, nếu không có hồn phách thì nó xong đời rồi.

“Haizzz...” Hàn Lăng bất đắc dĩ thở dài một hơi. Hai đứa nhỏ này không biết con nối dõi của Hàn gia quan trọng như thế nào sao? Nếu Thiểm Thiểm hy sinh một cách vô ích như vậy thì...

Ngày thứ một trăm.

Vàng nhìn nam nhân đã chật vật đến không chịu nổi kia, đáy lòng ân hận đau đớn.

Mấy ngày nay thật ra nàng còn giấy dựa nhiều hơn hắn. Sao nàng có thể không biết Thiểm Thiểm trước kia vẫn luôn không quan tâm đến bất kỳ chuyện gì, thế mà giờ đây lại quỳ một trăm ngày chính là dùng mạng để uy hiếp nàng. Hắn không phải đang khuyên mẹ đổi ý, mà chính là vì chờ cái gậy đầu của nàng.

“Ca ca, tội gì huynh phải làm như vậy?” Vàng nhìn Thiểm Thiểm, trong mắt lại tràn ngập ưu thương.

“Vàng... Nàng... nàng đến rồi... tốt quá...” Một khắc Thiểm Thiểm nhìn thấy Vàng, ánh mắt tỏa ra tia sáng rực rỡ. Hắn vươn tay về phía nàng, nhưng sau đó lại đổ ập xuống.

“Thiểm Thiểm! Thiểm Thiểm!” Vàng luống cuống chạy đến ôm lấy thân thể hắn, thê lương lại phát hiện chẳng biết từ lúc nào mà thân thể hắn đã lạnh như vậy.

“Thiểm Thiểm! Thiểm Thiểm! Huynh mau tỉnh lại đi! Ta đồng ý, ta đồng ý với huynh mà! Huynh mau tỉnh lại đi!” Vàng lay lay thân thể Thiểm Thiểm nhưng hắn không có một chút cử động, ngoại trừ khóe môi vẫn duy trì ý cười kia.

“Thiểm Thiểm, huynh mau tỉnh lại có nghe không?” Vàng ôm hắn, nước mắt rớt cuộc lại rơi xuống một lần nữa. Đã bao lâu rồi nàng chưa khóc?

Dân chúng xung quanh cũng vỡ òa trong tiếng khóc. Hoàng đế của bọn họ quả thật là thâm tình, nhưng bây giờ thì đã chết rồi.

“Sao lại thế này?” Vân Liệt Diễm đi đến nơi kiểm tra hơi thở của Thiểm Thiểm thì không còn nữa. Nàng nhú mày nhìn xung quanh, nhưng Đóa Đóa lại không có ở đây.

“Mẹ mau cứu Thiểm Thiểm đi, xin mẹ đó, mau cứu hắn đi mà! Con đồng ý, con đồng ý gả cho hắn, con chỉ gả cho hắn mà thôi!” Vàng nhìn Vân Liệt Diễm bằng ánh mắt van xin. Chỉ cần Thiểm Thiểm có thể sống lại, nàng nguyện ý gả cho hắn.

“Haizzz...” Vân Liệt Diễm thở dài một tiếng, sau đó dùng ánh sáng Thiên Thần bao lấy Thiểm Thiểm.

Thằng nhóc nào, coi như kiên cường, đáng cứu!

Tuy rằng Đóa Đóa đã chạy mất nhưng nàng ở bên cạnh Thiểm Thiểm nhiều ngày như vậy, vẫn có chút tác dụng. Hơn nữa, trước khi đi Đóa Đóa còn để lại hoa khí của Mạn Châu Sa, xem như hồn phách của Thiểm Thiểm cũng được bảo vệ. Tuy làm vậy có chút nguy hiểm nhưng cuối cùng mạng của Thiểm Thiểm cũng có thể giữ, sau này tính sổ lên đầu Đóa Đóa sau.

Vân Liệt Diễm đưa Thiểm Thiểm về Thần Điện.

“Vàng” Ngay lúc Vàng cũng quay đầu đi theo thì Long Nham đột nhiên xuất hiện, cất tiếng gọi.

“Long đại ca, sao huynh lại đến đây?” Vàng nhìn thấy Long Nham thì có chút kinh ngạc, thì ra đã nhiều ngày rồi nàng không gặp hắn.

“Thật ra ta vẫn luôn ở đây, chỉ là nàng vẫn luôn quan tâm đến Thiểm Thiểm cho nên không biết đấy thôi” Long Nham có chút bất đắc dĩ, nói.

“A! Thật xin lỗi Long đại ca, ta...” Vàng ngượng ngùng cúi đầu. Từ khi mẹ nói chuyện với nàng, nàng vẫn luôn suy nghĩ bản thân mình có muốn gả cho Thiểm Thiểm hay không, có nguyện ý gả cho hắn hay không. Tuy nhiên, nàng lại quên mất nam nhân tên gọi Long Nham vẫn đang tồn tại bên cạnh này.

“Không sao, thật ra thì ta cũng đoán được từ lâu rồi” Long Nham lắc đầu, nói tiếp: “Lúc nàng cam nguyện hy sinh tính mạng của mình vì hắn thì ta đã biết, cả đời này trong lòng nàng chỉ chứa một mình hắn. Bây giờ hắn đã nguyện ý dùng tính mạng của mình để yêu nàng, ta yên lòng chúc phúc cho nàng”

Nữ tử thuần khiết mà thiện lương này chính là điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời hắn, nhưng Long Nham biết nàng vĩnh viễn không thuộc về hắn. Tuy nhiên, chỉ cần nàng hạnh phúc thì hắn đã cảm thấy vui vẻ rồi.

“Cám ơn huynh, Long đại ca” Vàng cảm kích Long Nham thật lòng. Nàng có thể cảm nhận được sự quan tâm của hắn, nhưng nàng không thể đáp lại hắn. Hắn nói không sai, trong lòng của nàng từ đầu đến cuối chỉ chứa mỗi Thiểm Thiểm. Buông tay hắn không phải vì không thương hắn, mà là do quá yêu hắn. Thế cho nên nàng mới buông tay cho hắn đi tìm hạnh phúc của chính mình.

“Ngốc quá, mau đi đi! Nhớ kỹ, ta vĩnh viễn là Long đại ca của nàng” Nếu không thể làm phu thê thì hãy làm huynh muội đi, chỉ cần nhìn nàng hạnh phúc vui vẻ là đủ rồi.

“Được” Vàng gật gật đầu, sau đó đuổi theo Vân Liệt Diễm.

Ba ngày sau, Thiểm Thiểm tỉnh lại. Nhìn thấy Vàng ngồi bên giường mình, hắn liền kích động ôm nàng vào lòng.

“Vàng, ta không có nằm mơ đúng không?”

“Ca ca, huynh... huynh vừa tỉnh lại, mẹ nói huynh còn yếu lắm, ta đi lấy gì đó cho huynh ăn” Vàng bị hắn ôm, sắc mặt liền đỏ ửng.

“Không cần, ta ăn nàng là đủ no rồi” Thiểm Thiểm xoay người một cái, đè Vàng xuống người mình. Hắn vươn tay, siết chặt bàn tay nàng nói: “Vàng, lần này ta sẽ không bao giờ buông tay nàng”

“Vàng, ta yêu nàng”

144. Q.4 - Chương 146: Phiên Ngoại Về Đóa Đóa: Trốn Nhà Ra Đi

Tất cả mọi người trên quảng trường đều quỳ xuống cầu xin nàng đến năn nỉ mẹ tha cho ca ca, nàng đương nhiên không thể tiếp tục ở lại đây. Chuyện đó là do mẹ giở trò, còn lâu nàng mới cần rằng dọn dẹp rồi rằm.

Đóa Đóa chạy về Âm Chi Sâm Lâm, trong lòng còn sợ hãi. Nàng bỏ mặc ca ca ở đó, sau này mẹ nhất định sẽ xử lý nàng. Cho nên, nàng tuyệt đối không thể quay về đó nữa.

Thế nhưng, lỡ như ca ca xảy ra chuyện thì sao?

Đóa Đóa ngồi trên ban công phòng mình, trong tay còn cầm một đóa hoa hồng không ngừng bứt từng cánh hoa. Rốt cuộc có nên quay về không?

“Nàng về từ bao giờ vậy?” Ngục Tu chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh Đóa Đóa, vươn ngón tay lạnh như băng vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng.

“Tu, ta bỏ lại một mình ca ca ở quảng trường, huynh ấy sẽ có chuyện gì không?” Tuy nàng đã sắp xếp mọi chuyện nhưng vẫn không yên lòng.

“Không đâu” Thanh âm của Ngục Tu vẫn lãnh đạm như trước, tựa như bất cứ chuyện gì trên thế giới này cũng không liên quan đến hắn.

“Thật sao?” Đóa Đóa kích động hỏi.

Ngục Tu gật gật đầu.

“Tốt quá! Vậy ta cũng không cần trở về nữa” Nếu nàng quay về đó, mẹ nhất định sẽ không tha cho nàng.

Ngục Tu đi đến ôm lấy Đóa Đóa, Đóa Đóa làm ồ trong ngực hắn, cụp mắt than: “Tu, ta buồn ngủ”

“Vay ngủ đi” Hắn dịu dàng ôm nàng, giữa hai lông mày không còn lạnh lùng.

Hắn nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, giống như đang che chở trân bảo quý giá nhất thế gian này. Rời khỏi vòng ôm ấm áp kia, Đóa Đóa dường như có chút không thoải mái liền vươn tay kéo cánh tay hắn, có thể nào cũng không buông ra. Ấm áp đó khiến cho cõi lòng Ngục Tu chấn động. Bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của nàng quật cường mà chấp nhất nắm lấy tay hắn, không muốn thả ra.

Môi của hắn bất giác khẽ nhếch nhìn nữ tử áo đỏ xinh xắn đang nằm trên giường, cánh môi mềm mại khẽ chu, hai mắt nhắm lại an ổn ngủ. Ma xui quỷ khiến thế nào mà Ngục Tu lại trèo lên nằm bên cạnh Đóa Đóa, vươn tay ôm nàng vào ngực.

Trong đầu hắn không khỏi hiện lên cảnh tượng ngày trước hắn cởi hết quần áo nằm trong chăn mền của nàng. May mắn lúc đó hắn phát hiện trên giường có gì đó kỳ lạ, nếu không thì...

Hơi thở dịu dàng quanh quần trước ngực, nàng lại dịu dịu đầu vào ngực hắn tìm một tư thế thoải mái khác, sau đó cong mày ngọt ngào ngủ. Hô hấp của hắn hơi cứng lại, bé con của hắn đã trưởng thành rồi!

Lúc đến đây nàng chỉ mới năm tuổi, thân hình béo mũm mĩm, vẻ mặt tò mò nhìn hắn. Nàng lấy ra một tượng đất cũng mũm mĩm giống nàng cầu xin hắn cứu mẹ nàng. Chỉ chớp mắt mà mười lăm năm đã trôi qua, môi của hắn bất giác nhếch lên một nụ cười dịu dàng.

Hắn cúi đầu khẽ hôn lên mắt nàng. Bờ môi lạnh lẽo chạm vào lông mi cong cong, ngứa ngáy khiến cho thân thể hắn như bị một luồng điện chạy dọc sống lưng. Cả người hắn cứng ngắc.

Hắn cũng sẽ có cảm giác như thế sao?

Từ lúc hắn có ý thức, cảm xúc đều là lạnh như băng. Thế nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy khô nóng. Núi băng vạn năm không thay đổi lại đột nhiên nứt ra một khe nhỏ, trong mắt của hắn đột nhiên xuất hiện mê mang cùng bối rối.

Cánh tay ôm lấy eo nàng cũng không khỏi hơi siết chặt.

Đóa Đóa đang ngủ say, nhưng dưới eo lại đột nhiên thấy hơi đau khiến cho nàng không thoải mái giật giật cơ thể. Bàn tay nhỏ bé của nàng đặt lên người Ngục Tu. Ừ, lạnh lạnh, là Tu của nàng. Trái tim cảm thấy an tâm, cả người lại càng nhích sát vào hắn.

Ngục Tu cũng cứng ngắc không thể động đậy, ngực nàng mềm mại lại dán chặt vào ngực hắn, mặc dù còn cách một lớp vải nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm cực nóng như muốn thiêu đốt chính mình. Trong đầu Ngục Tu nhanh chóng xuất hiện rất nhiều cảm xúc lung tung rối loạn.

Tại sao trước kia khi ôm nàng lại không có cảm giác này?

Hắn làm sao vậy?

Ánh trăng lạnh lẽo rơi vào trong phòng, chiếu rọi lên hai thân ảnh đang ôm chặt nhau trên giường lớn tĩnh xảo. Một người ngủ đến ngọt ngào, một người có gương mặt lạnh lùng.

Khi Đóa Đóa tỉnh lại, Ngục Tu đã không còn ở đó.

Đóa Đóa xoa xoa hai mắt mơ hồ, nhìn quanh phòng như không thấy hấn.

Hấn đi đâu rồi sao?

Nàng đói bụng, tìm khắp cả tòa thành mà vẫn không thấy bóng dáng Ngục Tu. Đóa Đóa có chút không vui, ngồi trong thành một lát, lại chạy ra ngoài xoay xoay vài vòng. Hơn nửa ngày mà Ngục Tu vẫn không trở về, nàng chán đến muốn chết rồi.

Đóa Đóa để lại một tờ giấy nhắn tin cho hấn, sau đó chạy đến Thần Điện. Dù sao Ngục Tu cũng không ở đây, nàng ngây ngốc trong thành cũng không còn ý nghĩa gì.

“Mẹ, ca ca với Vàng tỷ tỷ sẽ cử hành hôn lễ sao?” Đóa Đóa kinh ngạc. Nàng mới rời đi có hai ngày mà đã nhận được một tin khiếp sợ như thế, sao không kích động cho được.

“Sao nào? Mẹ con có lợi hại không?” Vân Liệt Diễm nhướn mày.

“Hi hi, đương nhiên rồi, mẹ con vĩnh viễn là người lợi hại nhất!” Đóa Đóa chân chó vuốt mông Vân Liệt Diễm, cầu mong mẹ có thể quên đi chuyện nàng đã bỏ rơi ca ca.

“Đóa Đóa nè, trước kia hình như mẹ từng giao cho con vài chuyện đúng không?” Vân Liệt Diễm vỗ vỗ đầu Đóa Đóa như đang vuốt ve chó con.

“Ách! Mẹ, là hiểu lầm, hiểu lầm mà thôi!” Đóa Đóa ngượng ngùng cười cười, nói tiếp: “Mẹ, không phải là chúng ta nên chuẩn bị lễ thành hôn cho ca ca sao?”

“Lần này tạm tha cho con, sau khi hôn lễ chấm dứt, con phải thành thành thật thật quay về Âm Chi Sâm Lâm cho mẹ” Vân Liệt Diễm trừng mắt. Đóa Đóa càng lớn càng khiến nàng lo lắng, nhưng nàng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào con bé, trông chừng nó.

Đóa Đóa thề lưỡi, mẹ cứ trông nàng như trông trẻ làm chi, nàng cũng lớn rồi mà!

Mấy ngày nay Thiểm Thiểm đều ở bên cạnh Vàng tỷ tỷ, khó khăn lắm Đóa Đóa mới tìm được cơ hội Thiểm Thiểm đang ở một mình. Nàng giúp hai người họ, bây giờ là lúc ca ca phải báo đáp nàng. Nàng suy nghĩ cẩn thận, muốn trốn đi thì hôn lễ của ca ca là thời cơ tốt nhất.

“Ca ca, cuối cùng thì huynh cũng rinh được mỹ nhân về nhà. Nói đi, huynh phải cảm ơn muội thế nào đây? Chuyện huynh đồng ý với muội, có nên thực hiện chưa?” Đóa Đóa kéo tay Thiểm Thiểm, nói.

Mấy ngày nay là khoảng thời gian Thiểm Thiểm vui vẻ nhất, chỉ chờ ba ngày sau cử hành hôn lễ là hấn và Vàng sẽ vĩnh viễn ở bên nhau. Lúc này Đóa Đóa tìm đến hấn, hấn mới nhớ trước kia từng đồng ý giúp con bé này ra ngoài chơi đùa. Thật ra hấn cũng không rõ lắm nguyên nhân mẹ khẩn trương với Đóa Đóa như thế, bất quá thì con bé cũng đã mới mười lăm tuổi rồi, cái gì mà số mệnh linh tinh hấn là quá khoa trương đi. Nếu nàng muốn ra ngoài chơi đùa, hấn chỉ cần phái người đi theo nàng hấn là không có vấn đề gì.

“Được rồi, mẹ nói hôn lễ sẽ được cử hành ở Hàn thành, dân chúng khắp thành đều tham gia náo nhiệt, đến lúc đó, ca ca sẽ cho người đưa muội ra ngoài. Mẹ khi đó cũng không rảnh để ý đến muội đâu, con muội chạy được bao xa thì phải xem năng lực của muội rồi, ta không lừa được mẹ” Thiểm Thiểm khoát khoát tay. Khó mà gạt được mẹ, cho nên nhiều nhất thì hấn chỉ có thể đưa Đóa Đóa rời khỏi Hàn thành, gắng lắm thì có thể kéo dài được hai ngày.

“Ca ca không tận tâm!” Đóa Đóa bĩu môi, vẻ mặt không vui nói.

“Được rồi, ca ca sẽ cố gắng kéo dài hai ngày, được chưa?” Thiểm Thiểm yêu thương nhéo nhéo mặt Đóa Đóa.

“Ta biết ca ca tốt nhất mà!” Đóa Đóa ôm cổ Thiểm Thiểm, vui vẻ hô.

“Nhỏ giọng dùm một chút, mẹ mà nghe thấy là ca ca không giúp được muội đâu” Thiểm Thiểm bắt đầu lắc đầu.

Ba ngày sau, đại hôn của Thiểm Thiểm cùng Vàng.

Đóa Đóa tham gia hôn lễ với Vân Liệt Diễm, sau đó nàng nói sẽ đi tìm Ngục Tu.

Vân Liệt Diễm nhìn Đóa Đóa bằng ánh mắt kỳ quái. Thường ngày con bé này cố sống cố chết tìm cách để không phải quay về Âm Chi Sâm Lâm, không ngờ hôm nay lại gặp như thế.

Vân Liệt Diễm nghĩ nghĩ, rồi cùng gật gật đầu.

Cho đến khi Đóa Đóa chạy ra ngoài rồi thì Vân Liệt Diễm mới chọc chọc Hàn Chỉ, nói: “A Chỉ, chàng nói xem có phải Đóa Đóa rất kỳ lạ hay không?”

“Kỳ lạ cái gì?” Hàn Chỉ có chút không rõ.

“Không có chuyện gì” Vân Liệt Diễm lắc lắc đầu. Chắc là nàng đã suy nghĩ nhiều rồi, con bé này nhong nhong ở ngoài vài ngày, chắc là nhớ Ngục Tu nên quay về tìm hân.

“Haizz... Nếu Đóa Đóa có thể gả cho Ngục Tu thì ta cũng không cần phải mệt mỏi như thế nữa” Vân Liệt Diễm thở dài. Từ lúc Đóa Đóa năm tuổi nàng vẫn luôn lo lắng, nếu con bé có thể ở bên cạnh Ngục Tu thì nàng liền an tâm.

“Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu. Dù sao Đóa Đóa vẫn còn nhỏ” Hàn Chỉ ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng an ủi.

Vân Liệt Diễm cũng chỉ biết gật gật đầu. Đối mặt với bất cứ chuyện gì nàng đều có thể trấn định nghĩ cách. Ngay cả chuyện của Thiểm Thiểm và Vàng mà nàng vẫn nghĩ ra cách phá bỏ khúc mắc giữa hai đứa nó. Thế nhưng chỉ mỗi Đóa Đóa là nàng luôn không thể nào yên tâm.

Bên này, Đóa Đóa hưng phấn theo người của Thiểm Thiểm chuồn ra khỏi Hàn thành. Nếu là trước kia thì mọi chuyện không thể nào dễ dàng như vậy, nhưng lúc này chính ông trời cũng đang giúp nàng. Nếu nàng quay về Âm Chi Sâm Lâm, Tu nhất định sẽ không rời khỏi nàng một bước, đi đâu cũng mang theo nàng. Ngoại trừ về Hàn thành hoặc Thần Điện, nàng vốn không có cơ hội chạy trốn.

Thế nhưng từ lần trước Tu lại mất tích, hơn nữa mấy ngày nay đều không có tin tức. Nàng nói với mẹ sẽ quay về tìm hân, mà hân cũng sẽ nghĩ rằng nàng đang ở với mẹ. Nói như vậy, bọn họ không ai biết nàng đang ở đâu, mà quan trọng nhất là mẹ đang lo liệu đại hôn của ca ca ở Hàn thành, không có thời gian quan tâm đến nàng. Đến khi nàng quay về Thần Điện nhất định sẽ biết nàng trốn đi, nhưng lúc đó cũng không thể nào đuổi kịp nàng nữa rồi.

Thật không biết vì sao mẹ luôn quản nàng như vậy, trong khi đó mẹ lại chẳng quản ca ca. Mặc kệ, dù sao thì nàng cũng trốn được rồi!

Đóa Đóa vui vẻ vẫy vẫy tay chào tạm biệt Hàn thành.

Hì hì, nhiều năm trôi qua, cuối cùng là nàng cũng có thể tự do rồi!

Quay lưng lại nhìn ám vệ phía sau, Đóa Đóa nhếch môi. Mười ngón tay xò ra, những cánh hoa đỏ trong tay bay ra lượn xung quanh ám vệ. Ám vệ nhất thời cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó ngã xuống.

“Các người ngoan ngoãn ngủ vài ngày rồi quay về cung đi nhé, tạm biệt!” Đóa Đóa khoát khoát tay, vui giang hai tay chạy về phía trước.

“Tự do ới, ta tới đây!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhi-tu-di-nang-cua-mau-than-hoa-than>